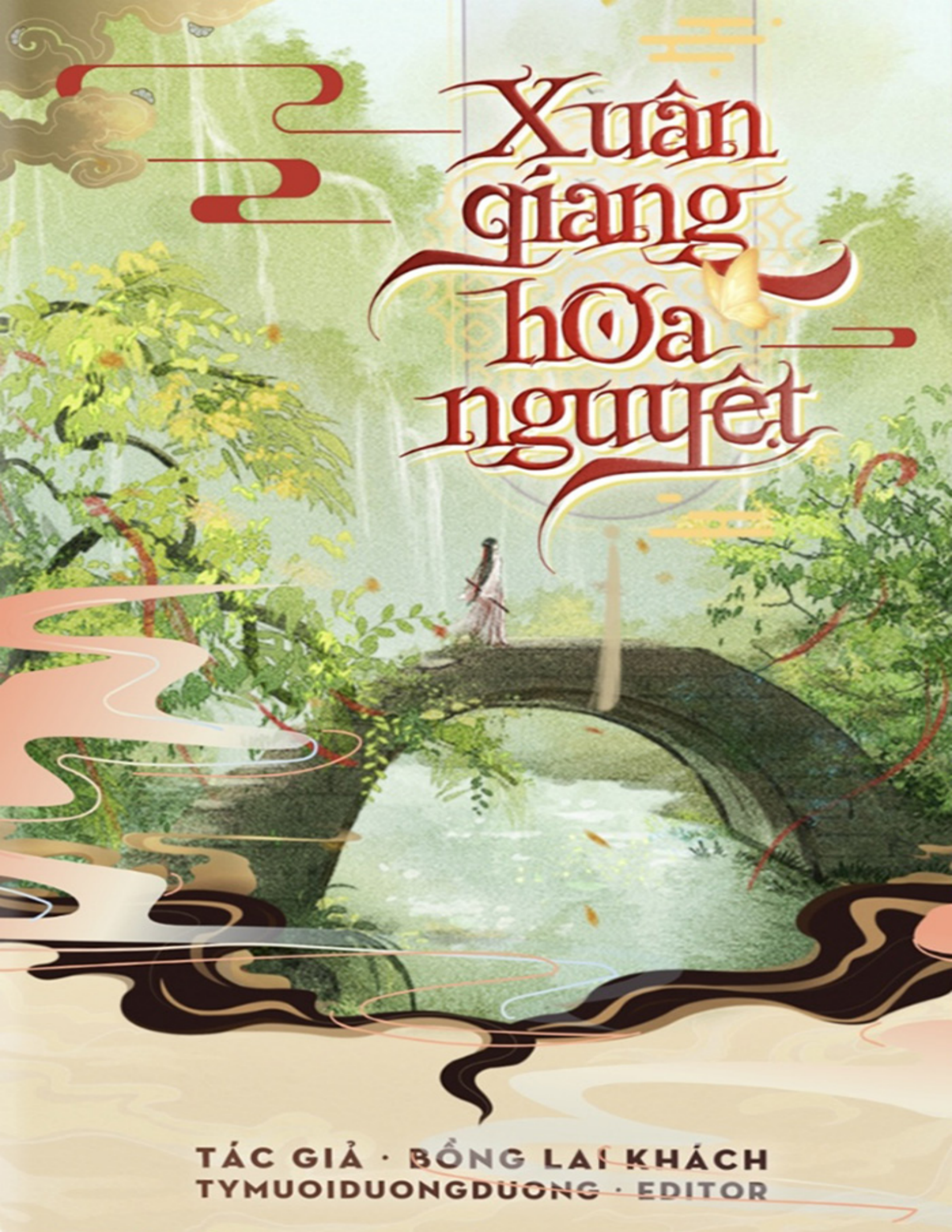

Xuân qiang hồa nguyệt

TÁC GIẢ · BỔNG LAI KHÁCH
TYMUOIDUONGDUONG · EDITOR

XUÂN GIANG HOA NGUYỆT

Tác giả: Bồng Lai Khách

Editor: TỖ MUỘI DƯƠNG DƯƠNG

Thể loại: Ngôn Tình, Nguyên Sang, Ngôn Tình, Cổ Đại, HE, Tình Cảm, Báo Thù, Ngọt Sủng, Trọng Sinh, Song Khiết, Trạch Đấu, Cung Đình Hào Tước, Kiếp Trước Kiếp Này, Kim Bài Đề Cử, 1v1, Tranh Bá

Nguồn: duongnga199615.wordpress.com

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

Bên bờ Bạch Lộ Châu, mùa xuân ở Đài Thành đầy sức sống.

Giang Nam lại là một năm hoa hạnh như mưa hoa lê như mây, ong bướm lưu luyến hương thơm.

Cao Lạc Thần ngồi lặng lẽ trong căn phòng yên tĩnh trong tĩnh thất tại đạo quan mà mình đã sống một mình trong mười năm.

– Các người đi đi. Trốn được xa thì cố mà trốn đi.

Nàng nói với một vài đạo cô còn chưa chịu đi.

Nàng còn chưa nói xong thì bên ngoài đã có những tiếng bước chân dồn dập, một thị vệ từ bên ngoài xông vào trong.

– Phu nhân! Người Yết đã công phá cửa thành! Nghe nói Thái hậu bị hạ trên đường xuôi nam đã bị bắt! Vinh Khang lĩnh Yết binh đang tiến về bên này, sợ là có bất lợi đối với phu nhân! Phu nhân còn không đi sợ là sẽ không kịp mất.

Người nào cũng đều biết quân đội người Yết cực kỳ bạo ngược tàn bạo, mỗi một lần công phá một thành của Nam Triều đều đốt giết gian cướp, không chuyện tàn ác nào không làm. Hoàng đế người Yết hiện giờ càng không hề có nhân tính, nghe nói từng cho nữ tù nhân Nam Triều vào chung với nồi thịt nai rồi sau đó mang ra bắt ép thực khách phân biệt mùi vị để tìm niềm vui.

Nhóm đạo cô vốn đã kinh hoàng nay nghe vậy mặt cắt càng không còn giọt máu đồng loạt khóc lóc lên. Mấy người nhát gan cả người run lên bần bật sắp không đứng vững nổi nữa.

Cao Lạc Thần nhắm mắt lại.

Ánh nến leo lét in cái bóng gầy gò lẻ loi trong bộ đạo phục của nàng ở trên tường, càng làm tăng thêm vẻ cô độc lạnh lẽo của nàng.

Thần Châu chìm trong khói lửa chiến tranh, gót sắt của dị tộc lần lượt giẫm nát mảnh đất cũ tươi đẹp phì nhiêu của Lưỡng Kinh.

Người phương Nam dưới sự háo hức mong chờ của phụ lão ở phương Bắc mà đã lần lượt Bắc phạt, nhưng mà kết cục hoặc là bất lực quay về hoặc là nửa đường bị gãy cánh, sắp thành thì lại bại.

Khi mà mộng tưởng thu phục non sông cố quốc hoàn toàn tan biến, tất cả những gì người phương Nam có thể làm là dựa vào lạch trời Trường Giang mà sống an phận ở Giang Tả, trong một tia cảm giác ưu việt cuối cùng của bản thân về Hoa Hạ chính thống mà mộng ngắm Lưỡng Kinh, mượn mũ áo lễ chế kia để hồi tưởng về những tàn dư của vinh quang còn sót lại trong quá khứ.

Nhưng mà hôm nay điều này đã không thể thực hiện được nữa.

Lạch trời đã từng cho rằng phòng thủ kiên cố cũng không thể nào ngăn cản được bước chân xâm nhập phương Nam của người Yết.

Mà Vinh Khang kia đã từng là Phiên trấn địa phương của Ba Đông, mấy năm trước sau khi vợ mất, vì ngưỡng mộ danh tiếng Lạc Thần Cao thị, ỷ vào binh hùng tướng mạnh, có triều đình chống lưng mà đã cầu hôn với nàng.

Với dòng dõi và địa vị cao quý như Cao thị tại làm sao lại liên hôn với võ tướng như Vinh Khang?

Hướng chi Cao Lạc Thần từ mười năm trước đã bắt đầu tiến vào đạo môn, lập lời thề cả đời này sẽ không bao giờ tái hôn nữa.

Vị đường tử của nàng là Cao Thái hậu bởi sự kiện mười năm trước biết mình thiếu nợ nàng nên cũng không dám ép buộc nàng.

Vinh Khang cầu hôn không thành tự thấy mất hết mặt mũi, từ đó nuôi mối hận ở trong lòng, năm sau khởi binh làm loạn, từ sau khi bị bình định mà trốn đến phương Bắc nương nhờ người Yết và đã được trọng dụng.

Lần này người Yết xâm nhập phía nam với quy mô lớn, Vinh Khang đi tiên phong, dẫn dắt binh Yết xuôi nam phá thành, diễu võ dương oai, không chuyện ác nào không làm.

– Ta không đi. Các người đi đi.

Cao Lạc Thần từ từ mở mắt ra, nhắc lại câu nói.

Biểu cảm của nàng rất bình tĩnh.

– Phu nhân, xin hãy bảo trọng...

Nhóm đạo cô đồng loạt quỳ xuống dập đầu với nàng sau đó đứng dậy dìu đỡ nhau vừa khóc thút thít vừa rời đi.

Từ Vân Quan to lớn như vậy chẳng mấy chốc chỉ còn lại có một mình Cao Lạc Thần.

Cao Lạc Thần đi ra khỏi đạo quan bằng cửa sau, một mình đi đến bờ sông, đứng trên một mỏm đá cao nhìn mặt sông cuộn cuộn phân chia Cửu Châu thành hai vùng nam bắc ở trước mặt.

Vàng trắng màu bạc treo trên không trung, gió nơi sông thổi phần phật làm vạt áo nàng tung bay loạn xạ, như cuốn theo gió mà đi.

Đêm xuân muộn, trên mặt sông, thủy triều chập chờn nơi xa, giống như một sợi tơ bạc kéo vàng trắng kia đến.

Ánh trăng bàng bạc cùng với thủy triều sông xuân bên ngoài Đài Thành này nàng cực kỳ quen thuộc.

Vô số những đêm khuya tỉnh giấc sau những cơn ác mộng, khi nàng không tài nào chợp mắt được nữa, thứ duy nhất đồng hành cùng nàng là tiếng sóng vỗ mỗi đêm, đêm này qua đêm khác, năm này qua năm khác, tháng này qua tháng khác.

Nhưng mà trong đêm nay, âm thanh của thủy triều sông lại giống như là âm thanh của cơn địa chấn nhỏ đều đặn như tiếng trống do Yết kỵ xuôi nam phát ra.

Cao Lạc Thần thảng như nghe được tiếng khóc tiếng la hát hoảng sợ của nhóm đạo cô không kịp trốn thoát cùng với tiếng cười điên cuồng và tiếng gầm rú hoang dã của Yết binh ở nơi xa.

Mọi thứ đều kết thúc rồi.

Vinh quang của Nam Triều, vinh quang của gia tộc, cùng với tất cả những gì có quan hệ với nàng đều sẽ kết thúc ở trong đêm nay.

Yết binh phía sau càng ngày càng gần, thanh âm theo gió truyền đến cực kỳ rõ ràng.

Cao Lạc Thần không hề quay đầu lại.

Nước sông cuốn theo làn váy dần dần nổi lên của nàng, giống như một đóa hoa xòe ra, thân hình mảnh khảnh như ngọn trúc của nàng bị sóng xô đẩy, dung đưa trong gió ở bên bờ sông.

Nàng ngược mắt lên, nhìn chằm chằm thủy triều đang ập về phía mình, từng bước một đi về phía trước, lê bước về phía lòng sông.

Từ lúc Cao Lạc Thần bắt đầu có ký ức, phụ thân thường xuyên mang nàng đi đến thành Thạch Đầu bên sông.

Giữa những ngọn đồi xanh hùng vĩ là một bức tường thành cao chót vót, thành Thạch Đầu nằm ở phía tây hoàng thành, bên bờ Trường Giang, nơi này hằng năm được trọng binh đóng giữ để bảo vệ xung quanh đô thành.

Phụ thân luôn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nhìn phương bắc xa xôi chỉ cách một con sông, nhìn rất lâu rất chăm chú.

Bắc phạt thu phục đất đai đã mất, khôi phục cố quốc nhà Hán là tâm nguyện lớn nhất cả đời này của phụ thân.

Nghe nói vào trước đêm mà mẫu thân sinh nàng, phụ thân từng mơ một giấc mơ được quay về Đông Đô Lạc Dương. Trong mộng lấy mộng làm thực, dạo chơi hai bên bờ Lạc Hà, vui vẻ cất cao giọng hát, tinh dậy trong trạng thái ngây ngất mừng như điên để rồi sau đó lại phiền muộn gấp đôi.

Lạc Thần từng phỏng đoán, có lẽ nào vì thế mà phụ thân đã đặt cái tên này cho nàng, trong đó, hẳn là có hoài niệm về quá khứ, hoài niệm về hiện tại và những mong ước sâu xa về tương lai.

Chỉ là phụ thân chắc có lẽ chưa bao giờ nghĩ đến giây phút cuối cùng của cuộc đời này của nàng lại trôi theo dòng nước như thế này.

Giống như cái tên của nó, vận mệnh định sẵn, điều này chưa chắc đã không phải là một loại số mệnh.

Thủy triều lúc nửa đêm giống như một con rồng lớn ở dưới ánh trăng phát ra những tiếng gầm gợn giữ kinh hồn táng đảm.

Tiếng rít gào của nó càng lúc càng ép đến gần nàng, càng ép càng gần, như là sắp nuốt chửng lấy nàng.

Nàng lại không hề sợ hãi chút nào.

Trong cuộc đời này, có quá nhiều người nàng yêu thương đã ra đi sớm hơn nàng.

Năm Hưng Thịnh thứ mười lăm, mười sáu tuổi, lần đầu tiên nàng đã nếm được tư vị của tử biệt. Một năm đó, người em họ Cao Hoàn cũng mười lăm tuổi giống như người chị họ là nàng đã bất hạnh gặp nạn ở trong cuộc chiến bình định phản loạn tông thất Lâm Xuyên Vương.

Tiếp theo, năm Thái Khang thứ hai, năm ấy nàng mười tám tuổi, nàng đã mất đi vị trượng phu mới cưới Lục Giản Chi.

Năm Thái Khang thứ ba, vị tân quả phụ là nàng đang đắm chìm trong đau khổ vì mất đi người thân yêu thì trời cao lại vô tình cướp đoạt đi phụ thân cùng mẫu thân nàng. Một năm đó, loạn Tam Ngô khắp nơi, loạn binh vây thành, mẫu thân bị nhốt, phụ thân vì cứu mẫu thân mà cả hai cùng đồng thời lâm nạn.

Và hôm nay, hơn mười năm sau, cách đây không lâu, từ huynh, thúc phụ của nàng – người cuối cùng chống đỡ giang sơn Đại Ngu cùng môn hộ Cao thị cũng đã lần lượt chết trong trận chiến ở thành Tương Dương Giang Bắc, nơi đang đối mặt trực diện với quân Yết nam hạ.

Trước mắt Cao Lạc Thần có rất nhiều hình ảnh vụt lướt qua.

Và cuối cùng, trong đầu nàng đột nhiên lại chiếu ra một gương mặt khác.

Đó là một gương mặt của một người đàn ông trẻ tuổi, khuôn mặt oai hùng của đối phương nhuốm đầy máu tươi.

Máu rất tươi mới, hơn nữa còn không ngừng chảy ra từ hốc mắt.

Từng giọt từng giọt, bắn tung tóe lên trên trán nàng, bắn tung tóe lên khuôn mặt xinh đẹp như hoa của nàng.

Ngay lúc đó, nàng bị đối phương đè dưới đất. Hai người mặt đối mặt, khoảng cách gần gũi tới mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Đôi mắt của đối phương như đang nhỏ máu, nhìn chăm chăm nàng, trong mắt tràn ngập phần nộ cùng thù hận sâu đậm.

Anh giống như một con mãnh thú bị trọng thương bùng phát cơn hận cơn phần nộ trước khi chết, ngay sau đó muốn xé nát nàng, nuốt sống nàng.

Nhưng mà cuối cùng, nàng vẫn còn sống, sống đến hôm nay.

Mà anh, đến cuối cùng lại chết ở trên người nàng như thế.

Trong một thời gian dài, Cao Lạc Thần đã muốn xóa khuôn mặt của người đàn ông với đôi mắt chảy máu khỏi ký ức của mình.

Tốt nhất là quên nó đi, dọn dẹp nó đi.

Thế nhưng mà trong mười năm qua, trong vô số đêm khuya bị ác mộng đánh thức, khi trần trọc theo tiếng thủy triều yếu ớt phía xa xa mà không thể ngủ được, Cao Lạc Thần đều không khống chế được bản thân mà nghĩ đến cảnh tượng của năm đó.

Đêm động phòng tràn ngập âm mưu và máu.

Rất nhiều năm sau, cho đến tận ngày hôm nay nàng vẫn không thể hiểu được.

Vào thời khắc cuối cùng trước khi chết, sở dĩ hắn không bẻ gãy cổ nàng, rốt cuộc là xuất phát từ bất lực hay là buông tha nàng?

Nàng cũng đã nhiều lần tự hỏi mình, nếu thời gian có quay trở lại, mọi thứ có thể quay ngược trở lại, liệu nàng có chấp nhận sự sắp đặt như vậy không?

Nàng thậm chí còn nghĩ, nếu mười năm trước, người đàn ông tên Lý Mục kia chưa chết và còn sống đến ngày hôm nay, vậy thì Giang Tả lúc này sẽ có cục diện như nào?

Đám người Yết phương Bắc kia liệu có còn cơ hội công phá Kiến Khang, bắt đi Thái hậu cùng với Hoàng đế Đại Ngu hay không?

– Bắt được cô ta sẽ có thưởng lớn...

Âm thanh chói tai cùng với tiếng bước chân dầm dập từ phía sau truyền đến.

Yết binh đã đuổi tới bờ sông, tiếng người hò hét, có người lội nước đuổi theo nàng.

Thủy triều chồm lên ập vào đầu nàng, nàng nhắm mắt lại, buông người đón lấy nó.

Toàn bộ cơ thể nàng, từ đầu đến chân, ngay lập tức bị thủy triều nuốt chửng không thấy bóng dáng.

Thủy triều không còn cơn bạo nộ như lúc trước nữa, nó cuốn ra tầng tầng lớp lớp bọt màu trắng xóa, hoàn toàn bao vây lấy nàng.

Nàng trôi nổi bồng bềnh bên trong đó, thong thả trôi giạt, như thể được sự chăm sóc dịu dàng nhất từ trong lòng mẹ.

Trong mũi nàng, thứ cuối cùng ngửi được là mùi tanh nhạt đặc trưng của thủy triều sông xuân.

Mùi này khiến cho nàng lại nhớ đến hơi thở cuối cùng của người đàn ông trẻ tuổi đã chết trên người nàng năm đó.

Đó là hơi thở của máu.

Ký ức, và cũng là một lần cuối cùng đưa nàng trở về cuối mùa xuân ở Giang Nam vào mười năm trước.

Năm đó, nàng 25 tuổi, đang ở độ tuổi tươi đẹp trở mã nhất, nhưng nàng đã góa chồng được bảy năm rồi.

Cao thị là môn phiệt hàng đầu, sĩ tộc hàng đầu ở Giang Tả.

Phụ thân Cao Kiệu của Cao Lạc Thần cả đời được xưng tụng là thanh tiết nho nhã, nhiều đời triều đình đảm nhiệm Tướng quân lĩnh quân, Trấn Quốc tướng quân, Thượng thư lệnh, Luy quan ti công, Phong Huyền công, danh khắp thiên hạ.

Mẫu thân Tiêu Vĩnh Gia, trưởng tử của Hưng Bình Đế, tên hiệu Thanh Hà trưởng công chúa.

Ngoài gia thế, Cao Lạc Thần người cũng như tên tài mạo danh chấn Kiến Khang, trong bảy năm nay, người tới cầu hôn nối liền không dứt, gần như toàn bộ đều là con cháu tuần kiệt sĩ tộc tương xứng với Cao thị.

Nhưng Cao Lạc Thần lòng yên tĩnh như nước, thường xuyên ở trong nhà.

Mãi cho đến có một ngày, nàng bị triệu gọi vào hoàng cung.

Cuộc sống bình yên đó đã bị phá vỡ như vậy.

Hết chương 1

Chương 2

Triệu Cao Lạc Thần vào cung là Thái Hậu đương triều Cao Ung Dung, đường tử của Cao Lạc Thần.

Nghe xong Cao Ung Dung nói, Cao Lạc Thần ngậy ra, trong lòng mù mịt không thể hiểu nổi.

Cao Ung Dung nói, chị ta hy vọng nàng đáp ứng gả cho Lý Mục.

Lý Mục, tự Kính Thần, tổ tiên từng làm quận thủ Hoảng Nông, nguyên nhân bởi mấy đời tích lũy công lao mà được phong làm quận công.

Lãnh thổ bị xâm chiếm, lúc hoàng thất Đại Ngu vượt sang phương Nam, tổ tiên Lý thị không muốn đi theo mà đưa cả gia tộc trở về nguyên quán Hoài Bắc Hu Di.

Từ sau khi hoàng thất bỏ Trung Nguyên mà vượt sang phương Nam, giao giới chỗ nam bắc vùng Giang Bắc Hoài Nam trở thành chiến trường giằng co của hai bên, đạo phi hoành hành, binh hoang mã loạn, dân vùng biên giới hễ còn đường đi đã bỏ trốn đi hết từ lâu.

Tổ phụ của Lý Mục kể từ khi về quê đã xây dựng ổ bảo, thu dụng lưu dân không có nơi nào để đi, tổ kiến bộ khúc, đối kháng Hồ binh cùng đạo phi tập kích quấy rối. Thời điểm thế lực lớn mạnh nhất đã từng phát triển đến gần vạn bộ khúc.

Tổ tiên của Lý Mục đã dùng lực lượng của chính mình vừa bảo vệ hòa bình cho một phương, vừa mong đợi quân đội triều đình lên phía

bắc, khôi phục Trung Nguyên. Nhưng mà sau mấy chục năm khổ cực cố thủ, quân đội triều đình mà họ chờ đợi mãi không thấy bóng dáng, mà với sự thành lập chính quyền Yết phượng Bắc, ổ bảo của Lý thị dầu gì cũng bất lực, đến cuối cùng không thể tránh khỏi sự suy tàn.

Hơn hai mươi năm trước, ổ bảo Lý thị bị công phá, cha của Lý Mục chết trong chiến trận, mẫu thân Lý Mục mang theo Lý Mục khi đó mười tuổi đi theo lưu dân đào vong vượt sông đi vào Giang Tả, an gia ở Kinh Khẩu, bắt đầu một cuộc sống gian nan khó khăn.

Lúc mười ba tuổi hắn đã vào quân đội, từ một ngũ trường cấp thấp nhất dần dần tấn chức, cuối cùng trở thành nhân vật trung tâm trong Ứng Thiên Quân. Trong mười năm này, hắn đã ba lần suất quân ra khỏi Giang Nam, diệt chính quyền người phượng Bắc ở Tây Thục và Nam Lương, lần lượt thu phục hơn phân nửa Hà Nam bao gồm cả Duyện Châu bên trong đó, đuổi người Hồ đến Hà Bắc.

Sự nghiệp lớn Bắc phạt có thể nói là đã hoàn thành một nửa, hắn cũng bởi vậy mà tên tuổi danh chấn thiên hạ.

Nhắc tới tên của hắn, người Hồ nghe tiếng tránh lui, nhà Hán thì ngưỡng mộ nhìn lên.

Hai năm trước, khi nhậm chức Thứ sử Duyện Châu, Trần Quân đại tướng quân Lý Mục đi Hoài Bắc để chuẩn bị cho lần thứ tư trong đời và cũng là để lên kế hoạch cho hành động quy mô Bắc phạt lớn nhất. Nhiều thế hệ môn phiệt Hứa thị ở Kinh Châu đã liên kết với nhau nhân cơ hội phát động phản loạn.

Chẳng mấy chốc phản binh đã công chiếm Kiến Khang. Để tránh quân tiên phong, tỷ phụ của Cao Lạc Thần lúc đó đã bị Thái Khang Đế bắt ép ra khỏi Đài Thành, bởi phần nộ và sợ hãi mà không lâu sau đã đổ bệnh và bỏ mình. Lý Mục nghe tin đã phải tạm dừng đại kế Bắc phạt mà lĩnh quân chạy về. Sau khi bình định phản loạn Hứa thị thì đón Hoàng Hậu Cao Ung Dung cùng với Hoàng Thái Tử Tiêu Tuần mới 4 tuổi đang đào vong bên ngoài trở về.

Năm đó, Tiêu Tuần kế vị làm đế, Cao Ung Dung thăng làm Thái Hậu, Đại Ngu cuối cùng đã có thể khôi phục lại sự ổn định.

Nhưng mà cũng bởi vì biến cố này mà cách cục của triều đình từ đây đã xảy ra biến hóa rất lớn.

Những gia tộc quyền quý nào nắm chính quyền trước đây có con cháu môn sinh trải rộng các nơi, thế lực sĩ tộc môn phiệt đủ sánh ngang địa vị với hoàng thất, sau cuộc binh biến này đều bị Lý Mục tàn nhẫn thanh trừng.

Hứa thị, Lục thị, Chu thị, những môn phiệt ngày xưa đứng đầu nối tiếp nhau chấp chưởng Nam Triều được người đương thời ngưỡng mộ đã chịu nhiều tổn thất và dần dần suy tàn.

Lý Mục thay thế, quan cư Đại Tư Mã, phong Đô đốc nội ngoại quân sự, Lục thượng thư sự, tập trung quyền lực quân sự và chính trị lên người, quyền lực đã đạt đến đỉnh cao mà một nhân thần có thể đạt tới.

– A tỷ, chuyện đột ngột quá. Tại sao tỷ lại có suy nghĩ này? Tỷ cũng biết sau khi Lục lang ra đi muội đã không có ý định tái giá nữa. Huống chi muội cùng Đại Tư Mã vốn dĩ không quen biết nhau. Nếu y thật sự có lòng soán vị, dù muội gả cho y, lẽ nào lại tiêu trừ dã tâm đó chỉ vì một người phụ nữ như muội?

Cao Lạc Thần hồi hồn lại, nói.

Nàng đã không còn là thiếu nữ không rành thế sự được cha mẹ nâng niu trên tay như nhiều năm trước nữa. Đối với một quý nữ cao môn như nàng, nàng hoàn toàn không có quyền lựa chọn trong hôn nhân, luôn bị phục tùng bởi lợi ích của gia đình. Có thể được gả cho lang quân như ý tình đầu ý hợp lại môn đăng hộ đối giống như nàng vốn là rất hiếm thấy, có lẽ cũng vì thế mà khiến trời sinh ghen ghét chằng.

Tân hôn chưa qua một năm, Lục thị mất đi con cháu kiệt xuất là niềm tự hào của gia tộc, nàng cũng mất đi trượng phu, ở góa cho đến nay.

Những năm gần đây, người cầu hôn nàng nối liền không dứt, người của Cao gia cũng không hề ép buộc nàng.

Hôm nay, nếu như Cao Ung Dung đã mở miệng, Cao Lạc Thần làm sao có thể không biết chị ta đang nghĩ gì? Nguyên do không nói thẳng là vẫn hơi chút kiêng dè.

– A Di, người khác không được, nhưng muội có thể thử một lần.

Cao Ung Dung nhìn chằm chằm muội muội của mình, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Ánh mắt Cao Lạc Thần lộ rõ vẻ mù mịt.

– A Di, muội còn nhớ tình cảnh biến loạn Hứa thị hai năm trước, muội theo tỷ cùng tiên đế xuôi nam, Lý Mục đã đến cứu giá không?

Cao Lạc Thần được chị ta nhắc nhở thì nhớ lại, xác thật vẫn có chút ấn tượng.

Khi ấy phản quân của Hứa thị đuổi theo phía sau, trong lúc hoảng sợ, cỗ xe nàng đang ngồi đã lao xuống đường núi, nàng vì bị thương không thể di chuyển, sợ làm hoàng hậu bị thương nên đã yêu cầu tách ra.

Nàng bị đưa đến phụ cận Tuyên Thành, tạm thời dưỡng thương ở đó. Phản quân đuổi theo đến tận đây, để lại một bộ phận binh lực tấn công Tuyên Thành, cuộc bao vây thành kéo dài hơn một tháng.

Ngay lúc lương thảo trong thành cạn kiệt, quân phòng thủ mất tinh thần, thành nguy cấp, Lý Mục từ trên trời giáng xuống, đích thân lãnh binh tiến đến giải phá cuộc vây thành.

Không chỉ như thế, hắn còn tự mình tìm được Cao Lạc Thần khi đó đang trốn ở bên trong mật thất, phái thân binh hộ tống nàng tới địa phương an toàn, cho đến khi chậm dứt phản loạn thì lại đưa nàng trở về Kiến Khang.

– Tuyên Thành không phải là một nơi binh gia yếu địa, dù là mất tạm thời cũng không hề trở ngại đến việc bình loạn đại cục. Khi đó hắn mới từ Giang Bắc lãnh binh quay về phía nam, thay vì đi giải vây Kiến Khang cực kỳ quan trọng thì lại đi giải cứu Tuyên Thành trước, xong việc còn đích thân vào thành tìm muội. Hắn đã qua tuổi ba mươi, ta nghe nói hắn chưa lập gia thất. Nghe nói hắn có tình ý với muội, có đúng không?

Những lời Cao Ung Dung nói khiến cho Cao Lạc Thần thấy khó hiểu và khó lý giải, lắc đầu.

– A tỷ, chắc tỷ hiểu lầm rồi. Muội với Đại Tư Mã vốn không quen biết nhau, trước đó ở Tuyên Thành cũng chưa từng gặp mặt, sau khi quay về Kiến Khang cũng không hề qua lại, làm sao mà y có ý với muội được cơ chứ? Huống hồ muội còn nhớ rất rõ, ngày đó giải phá cuộc vây thành, khi y tìm được muội thì cũng chỉ dặn dò vài câu, nào có điểm nào vượt rào, chẳng những không nói nhiều thêm một câu thậm chí y cũng chưa từng liếc nhìn muội lấy một cái, làm sao mà có chuyện có tình ý với muội?

Cao Ung Dung mỉm cười.

– A Di, với tài mạo của muội cộng thêm Cao thị ta đang ở trên cao, đàn ông âm thầm mến mộ muội có gì kỳ lạ đâu? Hắn chưa cưới vợ, cũng không háo sắc. Trước đây có người tặng mỹ nhân mỹ đồng cho hắn, hắn đều từ chối cả. Thế này thì cũng thôi, nhưng mấy năm nay quyền thế của hắn bức người, tự nhiên không thiếu sĩ tộc nguyện vứt bỏ môn hộ chủ động đề nghị liên hôn với hắn, nhưng hắn vẫn luôn lấy lý do chưa hoàn thành Bắc phạt để từ chối. Nhưng hai ngày trước, ta phái người đi gặp hắn, nói với hắn ta có ý muốn gả muội cho hắn, để xem hắn nói thế nào, thế mà hắn đã đáp ứng rồi.

– Cái gì? A tỷ đã nói với y rồi? Sao tỷ lại không báo trước cho muội?

Cao Lạc Thần kinh hãi.

So với sự thất thố của Cao Lạc Thần, biểu cảm của Cao Ung Dung lại vô cùng bình tĩnh.

Có lẽ phản ứng của đường muội nằm trong dự đoán của chị ta.

Bên trong cung thất chỉ có hai tỷ muội.

Chị ta đi tới bên đường muội, cầm lấy tay nàng, dẫn nàng đến ngồi bên sập, mình cũng ngồi xuống bên cạnh.

– A Di à, khi đó a tỷ chỉ muốn thám thính Đại Tư Mã nên mới chưa báo với muội. Lúc này gọi muội vào cung chẳng phải để bàn bạc với muội đó hay sao? Dật An với muội vốn là một đôi thần tiên quyến lữ, tiếc là đệ ấy ra đi quá sớm, đến nay đã qua 7 năm rồi. Muội bây giờ mới 25 tuổi, đang độ tuổi rực rỡ nhất của một người phụ nữ, lẽ nào muội muốn hồng nhan khô héo cô độc cả đời hay sao? Nếu như Dật An có linh thiêng ở trên trời cũng sẽ không muốn trông thấy muội như thế. Lý Mục tuy xuất thân thứ tộc nhưng cho đến ngày hôm nay đừng nói là Cao gia cùng với hoàng tộc Tiêu thị, nhìn khắp Đại Ngu e rằng chẳng có môn hộ nào có thể lay động được nửa phần địa vị của hắc hắc. Bảo muội gả cho hắc hắc là thiệt thòi cho muội. Nhưng muội cũng đã từng gặp hắc hắc rồi, hình thức và tài cán của hắc hắc là không kém, rất xứng đôi với muội...

– A tỷ, tỷ đừng nói nữa. Việc này không ổn! Muội sẽ không đáp ứng!

Trong lòng Cao Lạc Thần rất rối loạn, cắt ngang những lời khuyên nhủ của Cao Ung Dung.

Nụ cười trên mặt Cao Ung Dung biến mất, nét mặt trở nên nghiêm trọng lên.

Chị ta đứng lên chậm rãi đi đến trước cửa sổ phía nam của cung điện, nhìn ra bên ngoài im lặng một lát mới xoay người lại.

– A Di, từ nhỏ đến lớn a tỷ đối xử với muội như thế nào?

Cao Kiệu cùng với trưởng công chúa cả hai vợ chồng yêu thương con gái như trân bảo nhưng tình cảm cũng không hòa hợp, hai người chỉ sinh được một đứa con gái. Cao Ung Dung tuy là đường tử nhưng bởi lớn hơn Cao Lạc Thần năm tuổi, từ nhỏ đến lớn coi Cao Lạc Thần như em ruột, bất kể ăn uống ăn mặc, nếu là thứ tốt thì đều nhường cho Cao Lạc Thần trước.

Những cái này đều là vật ngoài thật, thế thôi.

Năm Cao Lạc Thần tám tuổi trong một lần ra ngoài chơi đã không cẩn thận chạm một ổ ong vò vẽ, lúc ong vò vẽ đuổi theo đốt nàng, Cao Ung Dung không màng nguy hiểm nhào tới che chở cho nàng, còn cởi áo ngoài của mình che lên mặt nàng. Đợi khi tới cứu ong vò vẽ đi và hai người được cứu, Cao Lạc Thần bình yên vô sự, còn Cao Ung Dung lại bị đốt không nhẹ. Sau khi trở về mặt và trán chị ta sưng to, hôn mê mấy ngày liên, nếu không nhờ cầu được thuốc hay thì e rằng đã bỏ mạng rồi.

A tỷ đối với nàng rất tốt, Cao Lạc Thần làm sao quên được?

– A tỷ, tỷ còn tốt hơn cả tỷ ruột của muội. Muội chưa bao giờ quên năm tám tuổi tỷ đã vì cứu muội mà suýt nữa thì bỏ mạng.

Cao Ung Dung nhìn chăm chú Cao Lạc Thần, chợt đi đến trước mặt Cao Lạc Thần, quỳ gối trước mặt nàng.

– A tỷ, tỷ mau đứng lên đi! Tỷ đang làm gì thế?

Cao Lạc Thần hoảng sợ vội vàng nâng Cao Ung Dung dậy.

– A Di, tỷ chưa bao giờ cầu xin muội điều gì cả, lần này, a tỷ cầu xin muội! Lý Mục có công Bắc phạt, mấy năm nay danh vọng như mặt

trời ban trưa, hai năm trước còn lợi dụng cuộc nổi loạn của Hứa thị mà tru sát đám Chu, Lục và những kẻ đã kìm hãm hấn, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Hiện tại Đại Ngu ta đã không có người nào có thể kiểm soát được hấn. Mọi việc của triều đình đều do Lý Mục thao túng thì thôi, sớm hay muộn thì thiên hạ này cũng sẽ trở thành thiên hạ của Lý thị hấn.

– A tỷ... Chắc Đại Tư Mã không phải người như thế đâu... Nếu y có lòng mưu phản thì hai năm trước đã không cần đón tỷ cùng với Đăng Nhi về kinh rồi...

Cao Lạc Thần nói.

Tuy là khuyên Cao Ung Dung nhưng giọng điệu lại đầy vẻ do dự, chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng mang nghi ngờ như thế.

Cao Ung Dung cười lạnh.

– A Di, bình thường muội chỉ ở trong nhà không ra ngoài, làm sao biết được lòng người khó dò. Hấn đã mấy lần Bắc phạt, muội cho rằng hấn một lòng muốn thu phục chốn cũ từ trong tay Hồ Lỗ là vì Đại Ngu ta ư? Những việc hấn làm chỉ để thu phục nhân tâm, tích tụ danh vọng mà thôi! Từ lúc Nguyên đế nam tiến, biết nhân tâm hướng về ai cho nên đã mượn danh Bắc phạt tranh thủ danh vọng, cộng thêm việc chèn ép đối thủ, loại hành vi này năm đó những đại tộc thế gia như Hứa gia, Lục gia nhà ai mà chưa từng làm chứ? Dù là Cao thị chúng ta lúc cường thịnh nhất, thúc phụ thân ở địa vị cao, danh khắp thiên hạ, cơ hội cũng chẳng phải là bởi vì con cháu Cao thị ta từ một trận chiến với người Yết mà lập nên công lao hấn mà đó sao?

– Tuy hiện tại Đại Ngu an phận ở Giang Tả, nhưng mà quốc tộc Tiêu thị cũng đã kéo dài hai trăm năm. Hai trăm năm qua, bao nhiêu người thèm muốn ngôi vị hoàng đế, ý đồ thay thế nó. Bất kể hấn là quý tộc hậu duệ tông thất hay là sĩ tộc môn phiệt, muội có từng nhìn thấy đã có ai từng thành công hay chưa? Huyết mạch của hoàng thất tôn quý hơn trời, làm sao cho phép người bình thường làm rối loạn!

Nói đến đây, Cao Ung Dung vươn thẳng vai, trong mắt hiện lên một tia kiêu ngạo.

– Huống chi Lý Mục này xuất thân thứ tộc hàn môn, chỉ là một võ tướng thấp hèn ti tiện, hắn sao có thể không biết, nếu như hắn không tích lũy đủ uy cùng quyền thế mà liều lĩnh đoạt ngôi, với lai lịch cùng tư cách của hắn, làm sao có thể thu phục lòng người, có thể ngồi vào vị trí này?

– Khi đó tự hắn biết mình thanh thế chưa đủ. Hơn nữa có vết xe đổ Hứa thị cho nên mới không ngay lập tức tiến hành soán vị. Nếu không thì sau khi bình định Hứa loạn, vì sao hắn đã lại sốt sắng mượn lý do tru sát rất nhiều danh sĩ sĩ tộc như Dật An từ huynh phản đối hắn? Còn không phải bởi vì có Lục Chu cản trở hắn à? Hiện giờ hắn không quan tâm tới sự phản đối của triều thần, tự ý hành động quyết định, gióng trống khua chiêng, nhất quyết lấy lực cả nước, lấy quốc tộ Đại Ngu để đánh cuộc, mạo hiểm một lần nữa Bắc phạt. Nếu ta đoán không sai, đợi sau khi hắn thành công trở về thì đó là ngày tận thế của cô nhi quả phụ ta...

Vành mắt Cao Ung Dung ửng đỏ, nước mắt ươn ướt.

– A Di, a tỷ cầu xin muội, muội coi như giúp tỷ, đáp ứng đi được không!

– A tỷ...cho dù muội gả cho y, vậy thì muội có thể làm được gì cho tỷ? – Sau một lúc lâu, Cao Lạc Thần mới khẽ hỏi đầy bất lực.

– Hắn có thể nâng đỡ Đăng Nhi thượng vị thì cũng có thể phế đi việc Đăng Nhi tự lập làm đế. Phế hay lập chỉ là một ý nghĩ của hắn mà thôi. A tỷ nghĩ, hắn đã có lòng với muội, nếu muội gả cho hắn, đã có thân phận liên hôn rồi, hơn nữa có sự giúp đỡ của muội, sau này cho dù Lý Mục có noi theo Hứa nghịch làm ra chuyện phản nghịch thì cô nhi quả phụ ta vẫn còn có thể được bình an, bình yên sống quãng đời còn lại này. Còn không thì hắn sao có thể tha cho mẹ con ta? Chỉ sợ đến lúc đó chết không có chỗ chôn ấy!

Cao Lạc Thần cúi đầu, bóng dáng cứng đờ không nhúc nhích.

Cao Ung Dung nhìn chăm chú vào nàng, cũng không nói gì nữa.

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng bước chân nhỏ.

Cao Lạc Thần quay đầu lại, nhìn thấy đứa cháu ngoại trai 6 tuổi Tiêu Tuần của mình trong bộ long bào nho nhỏ lao ra từ trong một cánh cửa sau điện, chạy sấp mặt đến trước mặt nàng, quỳ xuống.

– Di ời, nếu di không chịu cứu cháu, Đăng nhi sẽ quỳ mãi ở đây ạ!

Ấu đế giọng nói vẫn còn non nớt hai tay bám chặt lấy góc áo của nàng, hai mắt mở to, ngửa đầu nhìn nàng, nhìn nàng không chớp mắt.

Một tháng sau, năm Long Nguyên thứ hai, cuối mùa xuân, để cuộc viễn chinh phương Bắc được chuẩn bị từ lâu của Lý Mục được phát binh đúng hạn, Cao Lạc Thần đã hoàn thành hôn sự với hãn trong vội vàng gấp gáp.

Không thể nghi ngờ, đây là một hôn lễ long trọng gây sự chú ý cho toàn thành.

Một bên là quý nữ cao môn, tài mạo vô song. Là thiếu nữ duy nhất được tất cả anh em trong tộc cùng nhau đi học đã sáng tác nên bài thơ hoài cổ và bài thơ đó vẫn còn được lưu truyền đến tận ngày nay.

Một bên là Đại Tư Mã, trong cảm nhận của người Nam Triều bình thường, đó là chiến thần đại biểu vinh quang vô thượng cùng huyết khí người phương nam, dưới một người, trên vạn người.

Sau hôn lễ kéo dài, Cao Lạc Thần mặc hỉ phục ngồi một mình trong căn phòng động phòng bên phủ Đại Tư Mã đã được đặc biệt chuẩn

bị cho tối nay, lặng lẽ chờ đợi vị trưởng phu thứ hai trong cuộc đời của mình đến.

Hết chương 2

Chương 3

Lý Mục cũng không để nàng phải chờ đợi lâu.

Hắn đến còn nhanh hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp lại nhau sau khi nàng được hắn đón rời khỏi Tuyên Thành.

Hắn hơi khác so với những gì trong trí nhớ của nàng.

Khi đó, có lẽ là đang bận rộn chuẩn bị cho trận chiến Giang Bắc, rồi lại vội vàng quay về kinh cứu chủ mà anh không rảnh bận tâm đến những việc vặt khác. Lý Mục ở trong trí nhớ của Cao Lạc Thần khoác chiến giáp nhuộm máu, bộ râu ria bù xù đến nỗi che mất nửa khuôn mặt hắn.

Mùi máu tanh nhàn nhạt cùng với đôi mắt sâu thẳm dưới hàng lông mày là ấn tượng sâu sắc nhất mà vị thứ sử Duyệt Châu khi tiến đến cứu thành là ấn tượng để lại sâu nhất đối với nàng.

Nhưng mà tối nay, người đàn ông trẻ tuổi trước mặt này lại hoàn toàn có dáng vẻ khác với ấn tượng trong đầu nàng.

Hắn mặc đại quan màu đen, bên hông thắt đai lưng khảm ngọc, bộ râu ria bù xù che kín cả khuôn mặt đã không còn nữa, thay vào đó là một gương mặt sạch sẽ, hai bên hàm chỉ còn lại một lớp gốc râu xanh nhạt đặc trưng của người đàn ông đã trưởng thành sau khi cạo râu, lộ rõ đường nét quai hàm mảnh và gầy, hai mắt sáng và sắc bén, cả người đều toát lên vẻ anh tuấn và đầy tinh thần.

Khí chất của hắn hoàn toàn khác với Lục Giản Chi hay là phụ huynh mà Cao Lạc Thần đã quen thấy.

Lục Giản Chi còn sống chẳng những là người xuất sắc trong con cháu sĩ tộc trẻ tuổi của Kiến Khang, mà còn là một nhà quân sự hiếm có. Chàng cầm bút thì phong lưu hào hoa, cầm kiếm thì giết người sắc bén. Tuy nhiên, mặc dù đã gia nhập quân đội và lập được quân công lớn, nhưng trên người Giản Chi lại không có sát khí giống như Lý Mục.

Điều này không liên quan gì đến việc mặc gì – đây là cảm giác áp bức mơ hồ khiến người ta bất an mà chỉ có người đã trải qua núi thây biển máu, đập gió uống máu thấm vào trong máu thịt mới có được.

Khi hắn vừa tiến vào và đứng ở trước mặt nàng, nhìn chăm chú vào nàng, nhưng mà không mở miệng, cũng không tới gần hơn.

Cao Lạc Thần biết đêm nay dung mạo của mình được trang điểm cực kỳ mỹ lệ.

Từ bảy năm trước sau khi Giản Chi ra đi, đêm nay là lần đầu tiên nàng chú trọng việc ăn mặc và trang điểm như thế.

Chung quanh an tĩnh đến đáng sợ. Cao Lạc Thần thậm chí có thể nghe được tiếng thở của hắn.

Lần đầu tiên trong cuộc đời nàng thấy khăn trương vô cùng.

Cuối cùng nàng cố gắng gom đủ dũng khí ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt của hắn.

Sau khi nhìn hắn một lúc, nàng chậm rãi cong khóe môi lên, nở một nụ cười.

Hắn dường như do dự một chút, bả vai hơi cử động, tiếp đó cời bỏ mũ xuống cất bước đi đến bên cạnh nàng.

Vào mùa này, nếu ăn mặc mỏng manh, buổi đêm lại có gió, Cao Lạc Thần thỉnh thoảng sẽ cảm thấy lạnh.

Hắn là bởi vì uống rượu mà hắn có vẻ như khá nóng, mồ hôi mỏng thoáng lộ ra từ lưng áo.

– Có cần phải thay quần áo không ạ?

Chần chừ, Cao Lạc Thần khẽ hỏi.

Hắn liền đưa tay, đang định cởi đai lưng bên hông mình ra thì cánh tay đột nhiên khựng lại, ngừng ở giữa không trung.

Một bàn tay mảnh khảnh trắng mịn đã vươn tới eo của hắn, đầu ngón tay đặt lên trên khóa thắt lưng rồi dừng lại.

Hắn nhìn nàng.

Nàng từ bên giường đứng dậy, đầu cao tới vai hắn. Đứng đối diện với hắn như vậy càng làm cho dáng vẻ của nàng thêm nhỏ xinh.

Một đôi lông mi khẽ run. Nàng rũ mắt xuống, không dám nhìn hắn. Nhưng sau một thoáng do dự, bàn tay ngọc kia đã cởi khóa, nhẹ nhàng tháo nó ra khỏi người hắn.

Hắn đứng yên không nhúc nhích, chỉ hơi cúi đầu, lặng lẽ nhìn nàng tiếp tục cởi áo cho mình, tiếp đó thuận theo mà xoay người, nâng hai tay lên để tiện cho nàng làm. Áo ngoài rồi đến trung y. Khi mà chiếc áo lót trên người đã thấm đẫm mồ hôi được cởi ra một nửa, hắn cảm thấy bàn tay đặt sau vai mình dừng lại.

Hắn chờ một lát, cuối cùng cảm thấy bàn tay đó rời ra khỏi vai mình.

Hắn chậm rãi quay đầu lại, thấy vẻ mặt nàng có chút cứng đờ, ánh mắt dán chặt vào lưng hắn, giống như nhìn thấy thứ xấu xí nhất trên đời.

– Ta làm nàng sợ rồi phải không?

Giọng hắn nghe khàn và cứng.

Trên lưng hắn có rất nhiều vết vài vết sẹo do trận chiến năm xưa để lại, đều rất sâu. Đặc biệt là vết sẹo do đao kéo dài từ vai trái đến tận thắt lưng, vết thương rất nặng, lúc ấy đã suýt chút nữa đã giết chết hắn. Hiện giờ tuy đã khỏi hẳn nhưng chỗ vết sẹo không bằng phẳng mà trông như một con rết màu xanh bò trên lưng, cực kỳ dữ tợn.

Cao Lạc Thần ngược mắt lên, đụng phải ánh mắt u ám âm trầm của hắn, một lát sau khẽ lắc đầu.

– Thiếp đang nghĩ, không biết nơi này hiện giờ còn đau không?

Nàng khẽ hỏi hắn.

Trong đôi mắt đẹp kia không có sợ hãi mà thay vào đó sau sự kinh ngạc qua đi thì biểu lộ sự thương xót và dịu dàng mềm mại rất tự nhiên.

Vẻ tăm tối và âm trầm nơi đáy mắt hắn chớp mắt tiêu tan.

– Hết đau từ lâu rồi.

Hắn nhìn nàng chăm chú, cũng đáp lại rất nhẹ. Ngữ điệu rất mềm mại rất dịu dàng, như là trấn an nàng.

Cao Lạc Thần thở phào một hơi, đi lấy một chiếc áo lót sạch sẽ tới, nhìn thấy hắn đã tự cởi áo lót ra, lộ ra cơ thể cứng cáp cơ bắp và săn chắc, mặt khẽ nóng lên khó tả, không dám nhìn nhiều, hơi rũ mắt xuống, đưa y phục qua.

Hắn tự mặc quần áo và thắt đai lưng.

Sau cuộc trò chuyện này, sự xa cách ban đầu giữa hai người dường như dần dần biến mất, không chỉ Cao Lạc Thần, mà ngay cả Lý Mục dường như cũng tự nhiên hơn rất nhiều.

– Đại Tư Mã...- Nàng khựng lại, đổi lại ngay lập tức. -...Lang quân trước đây đã cứu thiệp, thiệp vẫn chưa có dịp cảm ơn chàng. Hiện tại cảm ơn chàng, chỉ mong vẫn còn chưa muộn.

– Nàng không sao là tốt rồi, không cần phải cảm ơn. – Hấn hơi mỉm cười.

Có lẽ là do ánh nến đỏ ấm áp, ánh mắt hấn nhìn nàng lúc này trông thật dịu dàng.

Người đàn ông trẻ tuổi trước mặt này thực sự khác hoàn toàn với Đại Tư Mã thủ đoạn tàn nhẫn, bài trừ những kẻ bất đồng chính kiến, làm mọi việc vì mục đích soán ngôi.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, nàng chợt cảm thấy trong lòng mù mịt, vì thế lặng thinh.

Hấn dường như biết được cảm xúc của nàng, không nói gì nữa, chỉ nhìn nàng chăm chú.

Sự thoải mái ngắn ngủi lúc trước giữa hai người biến mất, và bầu không khí lại đình trệ.

– Chắc nàng cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi.

Hấn chần chờ một lúc, cuối cùng mở miệng, đánh vỡ sự lặng im giữa hai người.

– Ta biết nàng gả cho ta không xuất phát từ sự tự nguyện của nàng. Nàng không cần phải băn khoăn. Chỉ cần nàng không muốn, ta sẽ không cưỡng ép nàng.

Hấn còn nói thêm, ngữ điệu bình thản.

Trong lòng Cao Lạc Thần bất giác nảy sinh một cảm giác hổ thẹn tựa như làm việc xấu bị người khác nhìn thấu.

Nàng biết hẳn đang nhìn mình, liền quay đầu, tránh đi, đưa lưng về phía hẳn, từ từ cởi áo ngoài của mình.

Màn gấm buông xuống, hai người nằm trên gối tựa đầu vào nhau.

Hắn thận trọng đến gần một chút, thử thăm dò, nhẹ nhàng cởi trung y trên người nàng ra.

Bàn tay to từng cầm kiếm tướng quân giết vô số người giờ phút này lại run nhè nhẹ, đến mức mấy lần cũng không thể cởi bỏ đai lưng của nàng được.

Một lần cuối cùng, cuối cùng hẳn cũng thuận lợi cởi bỏ đai lưng thì tay lại bị bàn tay nàng khế khàng chạm lấy chặn lại.

– Lang quân, ngày sau chàng có giống như Hứa thị soán ngôi không?

Nàng mở to mắt, quay mặt sang, chăm chú nhìn người đàn ông trẻ tuổi tình dăng cuồn cuộn bên gối.

Lý Mục cùng nàng nhìn nhau một lát, rút tay mình về, ngồi dậy.

Cao Lạc Thần cũng không biết tại sao vào thời khắc này mình lại tùy tiện mà hỏi ra câu này.

Nói ra rồi nàng lập tức hối hận.

Nàng dựa lưng vào gối, nhìn bóng lưng đang ngồi nghiêm trang của người đàn ông bên cạnh, tim đập loạn xạ.

Hồi lâu, không nghe thấy hẳn mở miệng.

Nàng nhắm mắt lại:

– Là thiếp nói sai, xin lang quân đừng để trong lòng.

– Nàng có biết, lúc ta vào quân đội ước nguyện ban đầu của ta là gì không?

Hắn chột hỏi lại.

Cao Lạc Thần mở to mắt, nhìn thấy hắn quay đầu qua nhìn xuống mình.

Nàng mở to đôi mắt, vẫn không nhúc nhích.

Mắt hắn lang thang trên khuôn mặt thanh tú xinh như hoa của nàng, và mỉm cười.

– Năm ấy ta mười tuổi, ở bảo trong nhà bị người phương Bắc phá hủy, cha ta tử trận, may mắn có hộ vệ trung thành liều chết bảo vệ, mẹ ta mới có thể đưa ta tìm được đường sống trong chỗ chết. Đến nay ta vẫn nhớ rõ tình cảnh lúc mẹ đưa ta qua sông. Bờ bắc có Hồ binh đuổi theo bắn tên loạn xạ, thỉnh thoảng có người bị trúng tên ngã xuống nước, thuyền đánh cá nhỏ hẹp, đầy ắp người chen chúc, tiếng khóc rung trời, chiếc thuyền gần đó bị sóng đánh lật do có quá nhiều người trên thuyền. Một người hàng xóm cùng đường chạy trốn với ta giẫy giụa gào khóc kêu cứu ở dưới sông rồi ngay sau đó bị sóng cuốn trôi đi mất.

– Khi còn ở Bắc Địa, họ luôn mong chờ hoàng đế Đại Ngu có thể phái quân đội đến và đuổi Hồ Lỗ đi, để cho họ có thể báii hoàng đế của mình, mặc y phục của mình, trồng trọt trên đất đai của mình. Trông mong nhiều năm như thế, quân đội Đại Ngu đích thực đã từng tới, nhưng mà chỉ đánh một vòng rồi lại đi, cuối cùng không thấy bóng dáng đâu nữa! Cho tới bây giờ, ngay cả một chốn dung thân cuối cùng cũng không có!

– Họ chỉ muốn sống. Không bị chết trong khói lửa chiến tranh, tránh thoát được sự đuổi giết của người phương Bắc, cũng không bị tên loạn bắn trúng. Hiện tại chỉ cần vượt qua con sông này là có thể đến địa giới người Hán của mình. Nhìn thấy những thứ đó ở ngay đằng

trước rồi, một cơn sóng đánh tới, cuối cùng vẫn không thể sống sót...

Hắn ngừng lại một chút.

– Từ ngay khoảnh khắc đó ta đã tự thề với mình, sau này nếu như ta có thể trở nên nổi bật, ta sẽ hưng binh Bắc phạt, khôi phục Lương Đô, đánh đuổi Hồ Lỗ rút về địa giới của mình, để nhà Hán lấy lại thổ địa của tổ tiên đã bị mất.

– Hơn hai mươi năm qua đi, ước nguyện ban đầu của ta trước sau chưa từng thay đổi.

Giọng điệu của hắn bình tĩnh, như thể hắn đang nói về điều gì đó không liên quan gì đến mình.

– Từ khi Đại Ngu tiến về phía nam tới nay, nhân vật anh hùng xuất hiện lớp lớp, dù là sĩ tộc cao môn, cũng có rất nhiều người ưu tú không thể dẫn quân khôi phục nhà Hán. Lệnh tôn là một trong số đó. Nhưng nàng cũng biết, vì sao Minh công mấy lần Bắc phạt sắp thành công thì lại thất bại, không có kết quả mà chết không?

Cao Lạc Thần chậm rãi ngồi dậy.

– Không phải là người phương Nam chúng ta binh không dũng, tướng không mưu, mà là dòng dõi công huân đều mang tâm cơ riêng, lấy sự tranh đấu của gia tộc làm đầu, không muốn Cao thị nàng bởi Bắc phạt có được công tích lớn nhất mà phát triển an toàn, đã âm thầm gây ra nhiều trở ngại sau lưng.

– Dù là hoàng thất Tiêu thị cũng không muốn Minh công bắc phạt thành công. Tiêu thất từ sau khi tiến xuống phía nam đã an phận tại Giang Tả, lòng đã không còn hướng về cố đô, ông ta làm sao mà chịu cho phép thân tử của mình công cao chấn chủ, vượt qua hoàng thất?

Hắn nhìn nàng một cái, mày nhíu lại, trầm ngâm một lát.

– Với dòng dõi cao quý của nàng, hôm nay gả cho một kẻ hèn như ta, ắt là có mưu tính riêng của nàng. Nàng đã mở miệng hỏi ta, ta cũng không ngại nói cho nàng, sau này như thế nào, ta không biết. Nhưng đến hiện tại, ta không có lòng riêng gì.

– Nhưng... – Hấn dừng một chút, hơi cao giọng. – Bất kỳ kẻ nào cản trở ta Bắc phạt, bất luận là ai cũng đều là kẻ địch của Lý Mục ta, ta sẽ diệt trừ kẻ đó!

Cao Lạc Thần vẫn luôn yên lặng nghe hấn nói. Một sự yên lặng kéo dài.

– Lang quân, việc triều đình từ trước đến nay thiếp chưa bao giờ quan tâm đến. Thiếp chỉ biết, phụ quân năm đó lúc lên trời, tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời chính là bắc định Trung Nguyên. Nếu cha còn sống chắc chắn là ủng hộ chàng.

Lý Mục nhìn nàng chăm chú, đáy mắt dần dần hiện lên tia vui mừng.

– Phu nhân...

– Hãy gọi thiếp là A Di, người nhà đều gọi thiếp như thế.

Nàng cười thật tươi.

– A Di ới...

Ánh mắt Lý Mục khẽ nhúc nhích, thì thầm gọi tên nàng.

Hấn cầm tay nàng, dần dần nắm chặt, cuối cùng siết chặt bàn tay nhỏ bé của nàng vào lòng bàn tay nóng bỏng đầy vết chai sần của mình.

Hết chương 3

Chương 4

Hai tay bị hắn nắm chặt đến nỗi làm cho tim của Cao Lạc Thần đập nhanh như trống.

Nàng không dám nhìn thẳng vào hai ánh mắt nóng cháy rực lửa của hắn, rũ mắt xuống, chột nhốt ra, nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay hắn, đi xuống giường.

Nàng đi đến bên bàn bưng bầu rượu lên, rót rượu vào cặp chén có khắc âm dương diềm lành đặt trên bàn. Hai chén vừa đầy thì cầm lên, trong cái nhìn chăm chú của hắn thì bước từng bước đến trước mặt hắn, đưa một chén dương minh ngọc cho hắn.

– Từ nay về sau, thiếp sống là người của lang quân, chết cũng là ma của lang quân. Xin chàng hãy uống chén rượu hợp cần này.

Nàng hơi ngửa mặt, đôi môi đỏ khế hé mở, hơi thở tựa hoa lan.

Tay áo như mây, cổ tay như ngọc, rượu ngon tay ngọc giao hòa chiếu sáng lẫn nhau, hiện lên ánh đèn đêm bồ đào làm say lòng người.

Lý Mục nhìn nàng chăm chú, sâu trong đáy mắt là tình cảm dịu dàng tràn ngập.

Hắn nhận lấy ly rượu hợp cần, bàn tay to nắm lấy tay nàng, dẫn nàng ngồi trở lại bên giường, hai người vai kề vai, nhìn lẫn nhau, từng người uống cạn chén của mình.

Uống xong, hắn đặt cốc xuống, mỉm cười với nàng, đôi mày cương nghị, thần thái rạng rỡ.

Màn gấm lại lần nữa rơi xuống.

Cảm giác đôi môi ấy chạm nhẹ vào dái tai mình, khi nàng nhắm mắt lại, bên tai nàng đột nhiên như diễn lại cảnh đêm tân hôn năm xưa, Giản Chi mỉm cười thâm tình gọi nàng “A Di”.

Thân thể nàng không khỏi hơi cứng lại.

Hắn dường như đã nhận ra sự khác thường của nàng, do dự một lúc, ngẩng đầu lên, buông nàng ra.

– Ngủ đi.

Hắn dịu dàng nói, nhẹ nhàng kéo chăn cao lên đắp lên cổ cho nàng, trong giọng nói không có chút khó chịu nào.

Cao Lạc Thần nhắm mắt một lát, lại lặng lẽ mở ra, nhìn hắn.

Hắn đã nhắm mắt lại, an tĩnh nằm bên cạnh nàng, hô hấp đều đặn như là đã ngủ rồi.

Nhưng nàng biết, hắn chưa ngủ.

– Vì sao lại đối tốt với thiếp như thế?

Nàng khe khẽ hỏi, đầy mù mịt.

Hắn mở mắt ra, xoay mặt qua, cũng nhìn nàng.

Ánh sáng đỏ từ ngọn nến xuyên qua tấm màn, đôi mắt hắn sâu thẳm và hơi tỏa sáng.

.....

Rất nhiều năm trước, Kinh Khẩu có một thiếu niên từ phương Bắc đào vong đến, lúc mới đến, trời xa đất lạ, để khám chữa bệnh cho mẫu thân bị bệnh nặng, trong lúc cùng đường, hắn đã lấy 30 tiền với

cái giá là cống hiến hết mình đi đến một nơi làm người hầu cho một trang viên của cường hào có tên là họ Trương, thức dậy trước bình minh mỗi ngày, làm đủ thứ công việc nặng nhọc bần thủ.

Một năm sau, khi hắn có thể rời đi, quản sự lại vu oan hãm hại hắn lấy trộm tiền của chủ nhân, muốn bắt hắn đưa đến quan phủ. Nếu hắn không muốn đi thì phải ký khế ước bán mình suốt đời.

Sau đó hắn mới biết được, đây là biện pháp quen dùng mà những cường hào địa phương này sử dụng để lợi dụng tình trạng vô gia cư của lưu dân để chiêu nạp cho trang viên với cái giá thấp nhất.

Thiếu niên phần nộ đẩy ngã viên quản sự kia, ngay sau đó bị tội tởm lên bắt được, sau khi đánh đập một trận còn dùng đinh sắt đâm xuyên qua lòng bàn tay hắn.

Hắn bị đóng đinh vào một cây cột bên đường ở cổng trang viên, bị dãi nắng dầm mưa để giết gà dọa khỉ.

Mẫu thân hắn Lư thị lúc nghe được tin chạy tới thì hắn đã bị đóng đinh ở bên đường ba ngày, không cơm không nước, môi khô rớm máu, bị nắng thiêu đốt mà ngất đi.

Hắn giãy giụa tỉnh lại trong tiếng khóc gào của mẫu thân, nhìn thấy mẫu thân gầy gò ốm yếu quỳ bên ngoài trang viên không xa liên tục đập đầu với đám gia nô kia, cầu xin chúng bỏ qua cho con trai mình.

Đám gia nô khoanh tay trước ngực chế nhạo bà.

Mẫu thân hắn xuất thân Lư thị Phạm Dương, vốn cũng là con gái thế tộc phương Bắc. Lúc Tiêu thất chuyển xuống phía nam, nhất tộc Lư thị không đi theo, về sau lại đến Giang Đông nhưng đã muộn, dưới áp lực của những thế gia quyền quý đã lên đến đỉnh cao, họ bị hạ xuống thành thứ tộc hàn môn, con đường con cháu tấn chức đã hoàn toàn bị cắt đứt. Những năm gần đây, nhân khẩu phân tán, đường ai nấy đi, không còn người nào còn nhớ đã từng có một cô gái trong tộc như vậy đã gả cho Lý thị Hu Di.

Mẫu thân không đáng bị hạ nhục như thế.

Hắn muốn gọi mẫu thân đứng lên nhưng mà cổ họng lại khô khốc đến mức không thể phát ra âm thanh.

Đúng lúc này, trong gió truyền đến tiếng chuông đồng vui tai.

Trên con đường phía đối diện xa xa có một chiếc xe trâu không nhanh không chậm đi tới.

Con trâu to khỏe, trên cổ có đeo một chiếc chuông đồng vàng, tấm rèm màu đen che ở trước thùng xe, thân xe sơn son thếp vàng, cửa sổ bên hông xe mở hờ. Người đánh xe ngồi ngay ngắn phía trước xe, kỹ thuật lái xe tài giỏi, hai bên trái phải xe trâu là hai hàng tùy tùng hộ giá đi bộ đi theo.

Vừa nhìn là biết đây chắc hẳn là chủ nhân hào môn nhà ai đó đi ngang qua nơi đây.

Cảnh tượng chủ nhân trang viên cường hào trừng phạt gia nô như thế có lẽ cũng là cảnh thường thấy ở nơi này. Xe trâu cũng không dừng lại, đi ngang qua cây cột mà hắn bị đóng đinh lòng bàn tay ở đó.

Trong không khí còn vương lại mùi thơm rất nhẹ.

— A tỷ ơi, trông họ đáng thương quá. Tỷ giúp họ đi...

Đột nhiên, giọng nói của một cô bé theo gió từ trong xe trâu truyền đến, thoáng rơi vào trong tai thiếu niên. Giọng nói đó giống như tiếng hót đầu tiên của chú chim vàng anh non nớt, là âm thanh êm tai nhất mà trên đời này thiếu niên nghe được.

— Chúng ta chỉ đi ngang qua thôi, tốt nhất là đừng xen vào chuyện của người khác...

Tiếp theo là giọng nói của một cô gái khác có vẻ lớn tuổi hơn.

– Nhưng a tỳ, người đó không giống người xấu, nhìn đáng thương lắm...

– Muội quá mềm lòng đấy. Nghe lời a tỳ, không phải chuyện chúng ta thì đừng xen vào...

Cô gái nhỏ dường như thờ dài, đầy thương cảm và bất lực.

Thiếu niên cố hết sức rướn cổ lên, nhìn về hướng chiếc xe trâu vừa rời đi.

Ở một góc cửa sổ xe của thùng xe, một nửa khuôn mặt của cô gái nhỏ đang ngoái đầu lại lộ ra. Nàng thoạt nhìn mới bảy tám tuổi, y phục màu vàng nhạt, làn da trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh, một đôi mắt tròn xoe, vô cùng xinh đẹp, giống như búp bê tuyết ngọc. Ánh mắt của cô bé đang nhìn chằm chằm vào mình, đôi mắt của cô bé chứa đầy sự thương hại và không thể chịu đựng được.

Ngay sau đó, tấm rèm được hạ xuống, khuôn mặt cô gái nhỏ biến mất sau khung cửa sổ quan sát.

– A Di, nếu muội không nghe lời tỳ sẽ nói với thím, lần sau sẽ không đưa muội ra ngoài nữa...

Xe trâu dần dần đi xa.

– Cầu xin các người hãy buông tha cho con trai tôi. Nếu không nó sẽ chết mất...Sở tiền nó thiếu các người, tôi sẽ nghĩ cách...

Mẫu thân vẫn còn ở bên kia vừa khóc lóc vừa đập đầu khốn khổ cầu xin đám điền nô, bị một người trong đó giơ chân đạp trúng ngực, ngã xuống đất.

– Bà lấy gì để trả?

Một người khác quan sát bà rồi nói:

– Tuy thô kệch đấy nhưng ăn mặc trang điểm vào rồi đưa đi hầu hạ người khác hẳn là vẫn có người ưng đấy!

Những tiếng cười tục tĩu vang lên, xen lẫn trong đó là tiếng khóc tuyệt vọng của mẫu thân truyền vào trong tai hắn.

– Mẹ, mẹ đừng lo cho con...

Hốc mắt của thiếu niên như muốn nứt ra.

Ngay một khắc này, cũng không biết sức lực từ đâu tới, hắn gầm lên một tiếng giận giữ, dùng hết sức, cuối cùng đã giải phóng được lòng bàn tay bị đóng đinh của mình ra khỏi cây cọc gỗ.

Lòng bàn tay hắn nhỏ máu ròng ròng, nhưng mà hắn lại không có cảm giác đau đớn gì. Hai mắt hắn đỏ ngầu xông qua, nhặt một thanh gỗ dưới đất rồi đứng bên cạnh mẹ.

Những người xung quanh sửng sò, khi kịp phản ứng thì nổi giận ùng ùng bao vây hắn gào thét muốn đánh chết hắn.

Đúng vào lúc này, tiếng chuông đồng leng keng lại đến gần.

Chiếc xe trâu vừa rồi đã đi mất không ngờ vòng trở về, đỗ ở bên đường.

Một người như là quản sự bước tới hỏi chuyện.

Lư thị như thấy cọng rơm cứu mạng, vừa khóc vừa kể lại sự việc một lượt.

Người nọ lập tức ra lệnh thả người.

Đám điền nô kia dĩ nhiên không chịu, kêu đối phương đừng có xen vào việc nhà người khác, mau biến đi đi.

Đối phương cười lạnh:

– Chuyện mà người của Cao công gia muốn xen vào cũng là chuyện vặt ư?

Ai cũng đều biết Cao công chính là tôn xưng mà người đương thời dành cho gia chủ Cao thị.

Đám điền nô giật mình sửng sờ.

Trương gia tuy là một gia tộc có thế lực ở Kinh Khẩu, cũng coi như được xếp vào hàng sĩ tộc, nhưng mà so sánh với Cao thị danh khắp thiên hạ mà nói thì chỉ e có xách giày cũng không xứng. Nếu như người bên trong xe trâu thật sự xuất thân Cao gia, dĩ nhiên là không một ai dám không nghe theo.

Nhưng ai mà biết họ có phải là hư trương thanh thế hay không? Nếu như cứ thế mà thả người, về sau tin tức lan truyền ra ngoài, Trương gia làm sao còn mặt mũi trước mặt bàng tộc ở Kinh Khẩu đây?

Khi mà đám điền nô đang chần chừ không dám quyết định thì trong xe lại truyền ra giọng thiếu nữ lạnh như băng:

– Các ngươi là người Trương gia? Lúc a thúc ta ở Kiến Khang cũng từng nghe nói đến. Nghe nói Trương gia các ngươi cấu kết với quan viên Kinh Khẩu mượn danh triều đình lén lút tăng thuế, những dân chúng từ phương Bắc quay về không đóng nổi thì kêu các ngươi đi đường vòng yêu cầu triều đình phát ruộng đất an trí. Không chỉ thế, nhiều người còn bị ép bán làm người hầu cho trang viên Trương gia các ngươi! Trương gia kiếm được lợi nhuận bao nhiêu thì triều đình tổn thất bấy nhiêu! Ta vốn không tin, nhưng hôm nay chứng kiến, hóa ra đúng là có việc đó thật! Kinh Khẩu vốn là trọng trấn mà triều đình an trí cho lưu dân từ phương Bắc quay về, Trương gia các ngươi không muốn phân ưu giải nạn cho triều đình thì thôi, ấy vậy mà còn nhân cơ hội mưu lợi bất chính từ trong đó, áp bức con dân Đại Ngụ ta từ phương Bắc quay về. Nếu không thả người, các ngươi biết hậu quả rồi chứ?

Thiếu nữ còn nhỏ tuổi nhưng trong giọng nói lại mang đến sự uy nghiêm khó tả.

Đám điệu nô không dám chần chừ gì nữa, vội vàng buông thiếu niên ra.

Xe trâu lại lần nữa khởi động quay đầu trở lại.

– A tỷ, muội cảm ơn tỷ...

Giọng nói non nớt của cô gái nhỏ kia lại lần nữa truyền ra, còn mang theo sự mừng rỡ rõ ràng.

– Thật đúng là hết cách với muội. Lần sau đừng làm như vậy nữa. Thiên hạ to lớn, muội nào có sức mà quản mấy chuyện như này...

Trong tiếng chuông đồng leng keng, mùi hương hoa trong gió cùng với giọng nói mềm mại của cô bé kia hoàn toàn biến mất ở trong không khí...

.....

Khi đó, thiếu niên bị đóng đinh vào lòng bàn tay ở bên đường kia chưa bao giờ tưởng tượng rằng có một ngày, một người ti tiện như mình có thể sẽ cưới cô bé trắng như tuyết quý như ngọc mà hắn thoáng nhìn thấy ở trên xe trâu kia?

.....

Lý Mục mỉm cười, nhìn nàng, ánh mắt đang lúc càng trở nên dịu dàng thì bất chợt cảm thấy đầu óc choáng váng mắt hoa lên.

Hắn nhắm mắt lại, thử nắm quyền, sắc mặt chợt biến đổi.

Lúc lại lần nữa mở mắt ra, ánh mắt hắn đã trở nên thâm trầm lạnh như băng, ẩn sâu trong đó là sự tuyệt vọng, bi thương và khổ sở.

– Nàng đã động tay động chân gì ở trong ly rượu của ta?

Hắn gằn giọng hỏi.

Vừa rồi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi bên nhau tối nay, nàng lại một lần nữa nhìn thấy hắn cười với mình. Khó có thể tưởng tượng, Đại Tư Mã Lý Mục quyền khuynh triều đã bên trong nội tâm lại là người dịu dàng ôn hòa như thế.

Nàng hoảng sợ, càng thêm kinh ngạc, thật sự không hiểu, mới vừa rồi nụ cười của hắn cùng với ánh mắt hắn nhìn nàng khiến nàng có chút nóng bừng, vậy mà chỉ trong nháy mắt, tại sao hắn lại trở nên lạnh lùng như vậy, thậm chí khiến nàng rất sợ.

Nàng ngơ ngác nhìn khuôn mặt tái nhợt phủ kín sát khí của hắn, đôi môi mấp máy, không biết nên đáp lại thế nào.

– Lang quân...Chàng...khó chịu ở đâu ạ?

Nàng do dự thử vươn tay ra với hắn, nhưng lại bị hắn đẩy ra.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, đã thấy hắn từ trên giường nhảy dựng lên, khoác áo vào một cách qua quýt, đi chân không bước nhanh về phía giá binh khí, bước chân loạng choạng, như là người say rượu.

Mới chạy được vài bước Lý Mục sức nhớ ra.

Tối nay đại hôn, binh khí là vật hung nên giá binh khí đã bị mang ra ngoài rồi.

– Người đâu...

Hắn gọi to, thân hình lão đạo, bả vai nghiêng đi, cả người va vào chiếc bàn gần đó.

Ly rượu và bầu rượu trên bàn đều rơi xuống đất, phát ra âm thanh vỡ vụn giòn giã.

Cao Lạc Thần cuối cùng đã ý thức được tình huống bất thường, cuống quýt khoác áo bước xuống giường, đỡ lấy cánh tay hắn.

– Lang quân, chàng làm sao vậy?

Hắn không có trả lời mà tiếp tục gọi ra bên ngoài:

– Người đâu.

Ngay sau đó đẩy nàng ra, lão đảo chạy về phía cửa. Còn chưa tới cửa, người đã ngã quỵ một gối xuống nền đất.

Bên ngoài cửa truyền đến những tiếng bước chân dồn dập.

– Đại Tư Mã, không hay rồi...

Cánh cửa bị người ta đẩy ra, một vú già Lý phủ trước đó được người ta phái tới hầu hạ Cao Lạc Thần chạy tới, vẻ mặt hoảng loạn. Bà ta còn chưa nói xong đã hét lên một tiếng thảm thiết, một thanh kiếm đâm xuyên từ lưng qua ngực bà ta, cả người ngã vào bậu cửa.

Từ nhỏ đến lớn, Cao Lạc Thần nào đã từng chứng kiến cảnh tượng đâm máu như thế bao giờ. Nàng hét lên hoảng sợ.

Lý Mục mặt chạm đất, hai mắt nhắm chặt, vẻ mặt thống khổ, trên trán mồ hôi lăn xuống. Một vết máu đỏ tươi từ khóe môi chậm rãi chảy ra.

Cao Lạc Thần sợ đến ngây người.

Đúng lúc này, một đám binh lính mặc áo giáp từ ngoài cửa xông vào, trong tay người nào người ấy nếu cầm đao kiếm nhuộm máu, nhanh như chớp bao vây Lý Mục vào giữa.

Nến hỉ nháy nhót, ánh lửa chiếu sáng đao kiếm cùng giáp trụ trên người binh lính, phản chiếu màu máu đỏ tươi lạnh lẽo.

Cao Lạc Thần cuối cùng cũng hồi hồn lại.

– Các người là ai? Muốn làm gì?

Nàng vô cùng phần nộ giận giữ, lạnh giọng quát lên, đang muốn chạy về phía Lý Mục thì nhìn thấy hai người đàn ông từ bên ngoài tiến vào.

– A tẩu! Tẩu đừng sợ!

Một người đàn ông mặt như quan ngọc, tay cầm trường kiếm chạy vội tới bên Cao Lạc Thần, bắt lấy cánh tay nàng cưỡng chế nàng cách xa Lý Mục đang đổ gục dưới đất.

Đó là Lục Hoán Chi, em trai tiểu lang Lục Giản Chi đã mất của nàng.

Lúc Lục Giản Chi còn sống, Lục Hoán Chi cực kỳ sùng bái đại huynh của mình, yêu ai yêu cả đường đi cho nên cũng vô cùng kính trọng Cao Lạc Thần. Bảy năm trước Lục Giản Chi bất hạnh chết trong trận chiến chinh phạt Tây Thục, Cao Lạc Thần vẫn luôn ở góa, Lục Hoán Chi cũng vẫn gọi nàng là a tẩu, chưa từng thay đổi.

Người đàn ông còn lại là tông thất Tân An vương Tiêu Đạo Thừa.

Trên đường chạy trốn gian nan, trước khi chết Thái Khang Đế đã chỉ định ông ta cùng với Lý Mục làm Phụ chính, về sau Lý Mục lên nắm giữ quyền hành, Tiêu Đạo Thừa bị buộc phải chấp nhận. Tối nay Lý Mục đón dâu Cao Lạc Thần, Tiêu Đạo Thừa dĩ nhiên là khách quý ở đây.

Khi nhìn thấy Lục Hoán Chi cùng Tiêu Đạo Thừa, trong chớp nhoáng, Cao Lạc Thần đã hiểu mọi chuyện.

Hơn hai mươi năm qua nàng đúng là đã được phụ huynh và người nhà bảo vệ quá tốt. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng không hiểu gì cả.

Thì ra tất cả mọi chuyện đều là mưu đồ của a tỷ, tông thất và Lục thị mà thôi.

Mượn cuộc liên hôn nay để giải trừ phòng vệ của Lý Mục.

Mà nàng, đóng vai một người dùng sắc đẹp, dụ dỗ và quyến rũ, rót rượu vào chiếc cốc có độc rồi đưa cho Lý Mục, lại khiến cho hắn không chút đề phòng mà uống nó.

Những vị khách ở sảnh trước giờ phút này vẫn đang uống rượu ăn mừng, ai có thể tưởng tượng được phòng tân lang ở nội viện vốn đang muôn vàn kiều diễm lại trình diễn một màn âm mưu quỷ kế, ánh đao huyết ảnh như thế.

Cả người nàng lạnh băng, hai chân nhũn ra, gần như không thể đứng thẳng được, bị Lục Hoán Chi tóm chặt kéo đi, lúc đi ngang qua hắn, nàng nhìn bóng dáng cao lớn đang gục xuống kia.

— A tẩu, đi mau!

Lục Hoán Chi kích động lạ thường, không ngừng thúc giục nàng.

Một bên là a tỳ, phu tộc, hoàng thất, một bên là một người xa lạ mới gặp hắn hai lần kể cả tối nay.

Mọi thứ đều được sắp đặt trước.

Dù cho nàng không tình nguyện thì giờ phút này đã không thể thay đổi được nữa.

Nàng nhắm mắt lại nước mắt đã chảy rơi xuống, quay đầu đi, run rẩy, khi cất bước đi theo Lục Hoán Chi rồi đi, đột nhiên, một bàn tay từ bên cạnh duỗi tới nắm lấy cổ chân nàng, lực tay rất mạnh, nắm chặt đến mức cổ chân nàng đau đớn như vỡ vụn ra.

Cao Lạc Thần cúi xuống, chạm phải ánh mắt của Lý Mục.

Hắn nằm ở đó, mở mắt, đầu quay về phía nàng, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt vắn vẹo, hai mắt đỏ ngầu như muốn nổ tung.

Một dòng máu đỏ tươi từ trong mắt chảy xuống khuôn mặt, nhuộm đỏ ánh mắt của hắn như biến thành màu máu, ánh mắt u ám hung ác màu máu kia dừng trên khuôn mặt của nàng, bình tĩnh bất động.

– Không phải...

Nàng lắc đầu.

Không phải nàng.

Nhưng chưa kịp mở miệng, lời nói đã run run nghẹn lại trong cổ họng, không nói được lời nào, chỉ có nước mắt tuôn trào trong mắt.

– Lý Mục, người giết thúc phụ ta, ta với người thề không đội trời chung! Tối nay là ngày chết của người, chịu chết đi!

Lục Hoán Chi nghiêng răng nghiêng lợi giờ kiếm lên, chém xuống cánh tay của Lý Mục đang nắm lấy cổ chân Cao Lạc Thần.

– Đừng mà!

Cao Lạc Thần nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy cổ chân buông lỏng, cùng với tiếng mũi kiếm đâm vào máu thịt, có người ngã xuống.

Nàng run bần bật, nước mắt chảy ra càng dữ dội, cuối cùng cũng mở mắt ra, sững sờ.

Nàng nhìn thấy Lý Mục chống người, một gối quỳ trên mặt đất.

Một tay hắn nắm chặt trường kiếm cướp được từ Lục Hoán Chi, mu bàn tay nổi đầy những đường gân, da thịt như sắp nứt ra.

Máu tươi dọc theo mũi kiếm từng giọt từng giọt từ mũi kiếm rơi xuống.

Mà Lục Hoán Chi ngã xuống dưới chân nàng.

Thân thể gã hơi co giật, hai mắt trợn lên, ánh mắt dần dần tan rã, biểu cảm vẫn tràn ngập không thể tin tưởng.

Vị trí ngực của gã có một lỗ hổng lớn.

Một kiếm xuyên tim.

Máu tươi ồ ạt chảy ra.

Máu nhanh chóng nhuộm đỏ y phục của gã, chậm rãi chảy xuống đất.

Cao Lạc Thần rốt cuộc không thể chống đỡ được nữa, mềm nhũn ngồi bệt dưới đất, thở hổn hển, giống như một người sắp chết đuối.

Lý Mục nôn ra từng ngụm máu đen, ngay sau đó ngẩng đầu, dùng mũi kiếm chống cơ thể từ từ đứng thẳng lên, cuối cùng thẳng vai thẳng lưng.

– Ta ở đây! Muốn lấy mạng ta thì tới đi!

Hắn nhìn chòng chọc vào Tiêu Đạo Thừa, hai mắt đỏ như máu sáng quắc, lạnh lùng hét to.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ ngây người. Binh giáp bị sát khí của hắn làm cho kinh sợ, đao kiếm giờ lên đều dừng lại.

– Giết hắn! Cô vương sẽ trọng thưởng!

Tiêu Đạo Thừa rít lên.

Binh lính nhìn nhau, đồng thời xông về phía Lý Mục.

Lý Mục vung tay tới đâu, đầu mang khôi giáp bị chém rơi ở đó.

Cột máu giữa không trung từ cái cổ bị gãy phun ra, giống như mưa máu, vấy khắp mặt đất.

– Kẻ nào chần ta, chết!

Lý Mục mắt đỏ bừng, tay cầm kiếm, từng bước một bước về phía trước.

Đám binh lính mặt như màu đất.

Binh lính này đều là tâm phúc của Tiêu Đạo Thừa, để đảm bảo đêm nay thành công, người nào cũng được lựa chọn kỹ càng, đều là hạng người dũng mãnh.

Nhưng khi họ đối mặt với đối thủ lại là chiến thần từng mấy lần thống lĩnh quân đội Đại Ngu đi chinh phạt phương Bắc khiến cho trăm vạn Hồ Lỗ nghe tên đã sợ mất mật.

Dù cho giờ phút này hấn đã như thú bị nhốt trong lồng, như hùng ưng bị gãy cánh, nhưng vũ lực hung hãn mạnh mẽ của hấn vẫn khiến người ta kinh sợ, cộng thêm bị thần uy trên người hấn trấn nhiếp, hấn bước đi một bước, đám binh lính lui về sau một bước, không một kẻ nào còn dám ngăn cản.

Tiêu Đạo Thừa không ngờ Lý Mục đã trúng kịch độc mà vẫn dũng mãnh phi thường như thế.

Ông ta mặt tái mét muốn bỏ chạy nhưng đã muộn, Lý Mục đã nhắm vào sau lưng ông ta, ném thanh kiếm trong tay đi.

Trường kiếm giống như mũi tên đuổi theo như sao băng.

Cú ném này như dồn hết sức lực cuối cùng của hấn, thân kiếm cắm sâu vào Tiêu Đạo Thừa, xuyên qua ngực ông ta, chuôi kiếm bởi lực vẫn còn mà chấn động rất lâu mới dừng.

Tiêu Đạo Thừa đổ gục xuống đất.

Một binh giáp cuối cùng cũng tỉnh táo lại, hét lên điên cuồng, từ phía sau đâm một kiếm vào sau lưng Lý Mục.

Lý Mục bị kiếm đâm xuyên ngực, chậm chậm xoay người lại, nhìn chăm chăm vào binh lính đã tập kích mình, đứng yên tại chỗ.

Chung quanh yên tĩnh như chết chóc, chỉ còn tiếng máu từ trước ngực và phía sau lưng của hắn nhỏ xuống đất kêu tí tách.

Một trận gió đêm thổi tới, ngọn nến đỏ chập chờn, khuôn mặt nhuốm máu của hắn ở dưới ánh nến nửa sáng nửa tối, như là ác ma từ Địa Ngục đến.

Binh giáp kia nhìn hắn một lát, dần dần lộ ra vẻ sợ hãi.

– Đại Tư Mã, hãy tha cho tôi...

Gã buông thanh kiếm, đặt móng ngựa ngồi xuống dưới đất, ngay sau đó lộn nhào chạy ra ngoài.

Lý Mục thuận tay rút thanh kiếm nhuộm máu tươi của mình cắm phía sau lưng mình ra, đôi mắt màu máu như ưng như sói quét về phía binh lính còn lại.

Bọn lính hoảng sợ nhìn hắn, sau đó chậm chậm lui về phía sau.

Cũng không biết tên nào đi đầu, nhưng trong nháy mắt, người sau tiếp người trước, lao ra khỏi phòng.

Nơi nơi là máu. Căn phòng trống trải, chỉ còn mấy xác chết nằm ngang dọc dưới đất.

“Keng” một tiếng, Lý Mục ném thanh kiếm xuống dưới đất.

Hắn nuốt vị ngọt tanh đang không ngừng cuộn trào từ ngực lên đến cổ họng, khó khăn quay đầu nhìn Cao Lạc Thần đang còn ngồi dưới đất.

Sắc mặt nàng đã trắng bệch như người chết, đôi mắt xinh đẹp mở to trống rỗng, ngơ ngác nhìn hắn lảo đảo đi từng bước một đến trước

mặt nàng, cuối cùng dừng ở trước mặt nàng với khoảng cách chưa đầy một người.

Hai người cứ thế nhìn đối phương.

Nàng rơi lệ, hấn đổ máu.

Máu không ngừng từ thất khiếu của hấn chảy xuống, cơ thể hấn dần dần lắc lư.

Đột nhiên, toàn bộ thân hình tựa như ngọn núi sụp đổ, ầm ầm ngã xuống đè lên trên người nàng.

Cao Lạc Thần bị cơ thể nặng nề ép tới ngựa ra sau, ngã hấn xuống đất.

Hơi thở của nàng tràn ngập mùi máu tanh.

Đó là mùi máu của hấn.

Nàng cảm giác được một đôi bàn tay to lạnh lẽo ướm át mò mẫm đi tới chiếc cổ mảnh khảnh mềm mại của nàng, cuối cùng nắm lấy xương cổ của nàng, vuốt ve, sau đó đột nhiên dùng sức.

Một trận đau đớn xuyên tim.

Chỉ cần hấn dùng lực thêm một chút nữa thôi thì cái cổ mảnh khảnh của nàng sẽ gãy như một cây sậy.

Nàng nhắm mắt, vẫn không nhúc nhích.

Sau một lát, cảnh tượng trong dự đoán vẫn chưa xảy đến.

Đôi tay kia không ngờ lại dần dần buông lỏng.

Có cái gì đó nóng hổi, ướm át như những hạt mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt nàng.

Nàng từ từ mở mắt ra. Hai mắt đắm lệ trong mộng lung nhìn thấy khuôn mặt hấn dừng lại trên vầng trán cách mình chưa tới nửa khuỷu tay.

Hấn nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt cứng đờ, máu từ trong mắt chảy ra bắn tung tóe lên trên mặt trên trán nàng.

– Đại Tư Mã, buông a muội ta ra!

Dường như chỉ trong một lát ngắn ngủi, lại như đã qua rất lâu, bên ngoài phòng hỉ bỗng nhiên truyền đến tiếng hét nôn nóng.

Đường huynh Cao Dận của Cao Lạc Thần cũng chạy tới.

Lý Mục như không nghe thấy, hai tay vẫn siết chặt cổ nàng, yên lặng nhìn nàng. Chỉ là tia sinh mệnh cuối cùng trong mắt hấn dần dần biến mất, cho đến biến mất hoàn toàn.

Đầu của hấn chột mềm nhũn gục xuống, trán hấn nhẹ nhàng áp vào mặt nàng, không hề động đậy nữa.

Mà đôi mắt máu kia của hấn trước sau luôn mở, chưa từng đóng lại.

.....

Lý Mục, vị chiến thần truyền kỳ đã từng dùng sức mạnh của mình chống đỡ một nửa thiên hạ Nam Triều đã chết trong đêm động phòng của mình như thế.

Thân tín của hấn khi màn đêm buông xuống hơn phân nửa đều say rượu, toàn bộ đều bị giết chết.

Mà tin tức về vết thương cũ của hấn tái phát không chữa trị nổi mà đã qua đời mãi đến nửa tháng sau mới được thông báo ra ngoài.

Người ngoài chỉ nói ông trời đổ kị tài năng của hấn, nói nghiệp lớn Bắc phạt của hấn sắp thành lại bại, ai nấy cũng đều thờ dài tiếc nuối.

Cao Thái Hậu mang theo ấu để đích thân làm lễ truy điệu cho hắc, truy phong vinh hàm, những chuyện phía sau thật là nực cười cực độ.

Cao Lạc Thần đổ bệnh nặng một trận.

Nàng đã biết, đó là một bà lão do Cao Thái hậu cử đến để hỗ trợ nàng trong hôn lễ đã bí mật bồi một lớp hạc đỉnh trên ly rượu, không mùi không vị, gặp nước tự tan.

Xong việc, Cao Thái Hậu đến thăm hỏi, nói với nàng, rằng Lý Mục bình thường đề phòng rất nghiêm, nếu muốn trừ khử hắc thì nhất định một đòn phải thành công, nếu không ắt sẽ bị cản ngược, không khác tự tìm đường chết.

Dùng biện pháp này loại trừ hắc, chị ta cũng là không còn cách nào khác.

Mà trước đó không nhắc nhở trước là vì sợ nàng biết rồi thì lời nói và hành động sẽ khác thường, với sự thận trọng của Lý Mục sẽ khiến hắc nghi ngờ ngay, đến lúc đó không những không thể giết được hắc mà ngược lại còn dẫn họa lên trên người mình.

Cao Thái Hậu nói, sở dĩ chị ta đưa ra quyết tâm như thế không hoàn toàn là vì Đãng nhi, mà còn vì Cao gia. Nếu ngày sau hắc soán vị xưng đế, hắc sẽ đối xử với sĩ tộc môn hộ thế nào, Lục, Chu ngày nay chính là một minh chứng rõ ràng.

Lúc Cao Thái Hậu giải thích, Cao Lạc Thần vẫn luôn nhắm mắt, vẻ mặt lạnh nhạt.

Đợi Cao Thái Hậu giải thích xong, nàng mới từ từ mở mắt ra, cười lạnh lùng.

— A tỷ, thà để Hán gia vĩnh viễn mất đi phương Bắc, còn hơn để Tiêu gia mất đi một góc thiên hạ an phận này, đây mới là suy nghĩ của tỷ nhỉ?

Cao Thái Hậu mặt hơi đỏ lên, yên lặng không nói gì.

– Nguyên quốc tộ Đại Ngu ta kéo dài như mong muốn của tỳ. Mà tôi coi như đã trả nợ đủ tình cảm mà tỳ đã dành cho tôi trước đây rồi.

Nàng nhìn thẳng vào Cao Thái Hậu, nói.

.....

Cao Lạc Thần bị nước từ bốn phương tám hướng bao lấy.

Nếu như có kiếp sau, nếu như người đàn ông kia vẫn còn nhớ chuyện xưa cũ đó, lúc hai người gặp lại nhau, tình cảnh sẽ như thế nào nhỉ?

Một sợi khí tức cuối cùng trong lồng ngực theo ý nghĩ cuối cùng lóe lên này của nàng mà thoát ra ngoài.

Theo thủy triều dâng lên cao, nàng dần dần chìm sâu vào trong thế giới bóng tối vô biên.

Hết chương 4

Chương 5

Tháng ba cuối xuân, bên ngoài thành Kiến Khang trời trong gió nhẹ, cỏ xanh rập rờn én bay lượn.

Lạc Thần ngồi trong xe trâu, chiếc xe ra khỏi thành đi về hướng Bạch Lộ Châu.

Quản sự A Thất mang theo mấy người nhà trước sau trái phải cẩn thận bảo vệ xe trâu.

Trừ phi do người đánh xe lành nghề kỹ thuật điều khiển tài giỏi, nếu không thì tốc độ của xe trâu ngày thường rất chậm, người ngồi trên đó so với ngồi xe ngựa nhẹ nhàng thoải mái hơn nhiều, được các sĩ phu quen sống an nhàn sung sướng ưa chuộng hơn. Đây cũng là nguyên nhân mà bên trong thành Kiến Khang xe trâu thịnh hành, rất hiếm khi thấy người cưỡi ngựa.

Nhưng mà cho dù là vậy thì A Thất vẫn rất cẩn thận, ra lệnh cho người điều khiển phải chậm một chút, chậm chút nữa. Bởi vì hai ngày trước Lạc Thần sơ ý trượt chân ngã khỏi xích đu ở nhà, may mà bên dưới cỏ dày mềm như đệm, lại là đất mềm bùn xuân, lúc ấy bị ngã đi nhưng rồi tỉnh lại rất nhanh, cũng không có gì lo ngại, cũng không bị trầy xước gì.

Nhưng chỉ thế thôi cũng làm cho A Thất sợ mất mặt. Cho nên hôm nay, ông ấy không thể nào khuyên can được Lạc Thần muốn đi ra ngoài, trên đường đi dĩ nhiên là vô cùng cẩn thận, chỉ sợ nàng lại xảy ra sơ suất gì đó.

Lúc ấy sau khi bị ngã ngã đi rồi tỉnh lại, Lạc Thần cảm thấy đầu hơi đau, cả người cũng choáng váng mê mụi, như là trong đầu bị nhồi

nhét cục bột nhão vào, mơ mơ màng màng, như là đã mơ thấy gì đó.

Thế nhưng bất kể nàng cố gắng như thế nào thì cũng không nhớ được gì cả.

Giống như là lạc vào một khu rừng đầy sương mù, rất khó chịu.

Lúc ấy nàng ôm đầu, suy nghĩ một lúc rồi buông ra.

Bởi vì so với tai nạn nhỏ này, nàng còn nhiều chuyện đáng lo hơn.

Chiếc chuông vàng bằng đồng buộc quanh cổ con trâu theo xe trâu tiến lên cả đường đi phát ra âm thanh đing đing đang đang êm tai, như là đang nhắc nhở nàng, bên ngoài xe mùa xuân đang nở rộ, đã đến lúc vui chơi.

Lạc Thần căn bản không có tâm tình này.

Nàng mặt mày ửng đỏ, bàn tay nhỏ trắng nõn như ngọc đặt lên chiếc cằm nhỏ xinh, chống khuỷu tay lên cửa sổ, bất giác thất thần.

Còn nhớ vào thời điểm này năm ngoái, để mừng sinh nhật mười lăm tuổi của nàng, mẫu thân đã tổ chức một buổi khúc thủy lưu thương cho nàng tại Bạch Lộ Biệt Trang.

Ngày đó, toàn bộ thiếu nữ khuê phòng của môn đệ sĩ tộc thành Kiến Khang đều đến dự.

Ngay cả a Tỷ mấy năm trước đã gả làm Đông Dương Vương phi cũng từ quận Đông Dương trở về, chủ yếu là ăn mừng lễ cập kê của nàng – đây là một trong những nghi thức quan trọng nhất sau hôn lễ của đời người con gái.

Dòng suối trong veo chảy dài, bên suối rửa chân, tiếng cười nói vui vẻ không ngớt.

Khung cảnh vui vẻ ngày hôm đó vẫn còn sống động trước mắt, như thể mới hôm qua thôi.

Chỉ là cũng không bao lâu, những chuyện chung quanh từng chuyện từng chuyện khiến người ta ưu sầu phiền não.

Đầu tiên là có tin tức đến, Yết Hồ phương bắc nhòm ngó Hạ quốc đang sẵn sàng ra trận, ý đồ xuôi nam chiếm đoạt Giang Nam. Kể từ nửa cuối năm ngoái, thúc phụ Cao Duẩn thân là Thứ sử Từ Châu đã cùng đường huynh Cao Dận lên phía bắc đến Quảng Lăng, mộ binh chuẩn bị chiến đấu.

Chiến sự Nam Bắc lúc nào cũng có thể bộc phát.

Hoạ đến dồn dập. Vào đúng thời điểm này, tôn thất Lâm Xuyên Vương vào mùa thu năm ngoái làm phản. Phản quân tấn công chiếm được toàn bộ lưu vực Cống Thủy.

Ngoại thích Hứa gia, Hứa Tiết – phụ thân của đương kim Hứa Hoàng hậu đã lĩnh mệnh tiến đến bình định.

Cuộc bình định diễn ra không suôn sẻ lắm, dây dưa giằng co đến nay đã đánh gần nửa năm.

Nhưng thế vẫn chưa hết. Giao Châu nằm ở cực Tây Nam cũng trở nên không yên ổn.

Lâm Ấp quốc vốn là nước phụ thuộc Đại Ngu trong nội bộ vương thất đột nhiên bất ổn, Lâm Ấp vương chạy trốn tới Giao Châu, cầu xin Hưng Bình Đế – Hoàng đế cữu cữu của Lạc Thần giúp đỡ.

Nước phụ thuộc phát sinh biến loạn, Đại Ngu là mẫu quốc dĩ nhiên không thể ngồi yên mặc kệ. Hưng Bình đế đã phái ra một đội quân qua đó trợ giúp Lâm Ấp vương khôi phục trật tự.

Đội quân kia đến bây giờ cũng còn chưa trở lại.

Năm Hưng Bình thứ mười lăm như đã bị định sẵn là một thời buổi rối loạn.

Bắc – Trung – Nam của Đại Ngu đồng thời phát sinh biến loạn. Phụ thân thân là Trung Thụ Lệnh, giữ chức vụ Tể tướng tọa trấn trung tâm, phò tá việc triều chính, trù tính điều hành chung phải ứng phó cả ba nơi, vô cùng lao tâm lao lực, mức độ vất vả thế nào có thể nghĩ.

Không chỉ một lần Lạc Thần nhìn thấy đèn trong thư phòng của phụ thân sáng đến tận đêm muộn. Có đôi khi thậm chí còn mặc nguyên quần áo suốt đêm trong thư phòng làm việc, trời chưa sáng đã thức dậy rồi lại lên triều.

Nàng vô cùng thương cha nhưng mà lại không biết làm gì cả, trong lòng chỉ mong mỏi những trận chiến sự đánh tới đánh lui của những người đàn ông kia mau chóng chấm dứt, để cho cha được vung cao tay áo phóng khoáng tự nhiên thư thái. Cao thị phong lưu thế nào thiên hạ biết rõ, mà không phải như bây giờ cả ngày đều mệt mỏi vì triều chính.

Đã bao lâu rồi Lạc Thần chưa nhìn thấy nụ cười thư thái của phụ thân rồi?

Đây cũng là lý do mà hai ngày trước sau khi bị ngã, nàng cố ý không cho hạ nhân nói cho phụ thân biết, tránh làm ông thêm lo lắng.

– Tiểu nương tử, đến bến đò rồi.

A Thất cất tiếng.

Cửa ra được mở ra, khuôn mặt tươi cười hiền lành của A Thất xuất hiện ngay ở bên ngoài.

Lạc Thần lúc này mới giật mình, xe trâu đã dừng lại rồi.

A Thất đích thân đặt ghế con xuống cho nàng đặt chân.

Hai thị nữ đồng hành cùng là Quỳnh Thụ và Anh Đào không cần dặn dò đã đi tới.

Quỳnh Thụ đỡ lấy Lạc Thần.

Anh Đào ngồi xuống giữ chặt ghế nhỏ.

Thực ra Lạc Thần hoàn toàn có thể tự đi xuống, thậm chí không cần ghế nhỏ để đặt chân nàng cũng có thể nhảy xuống đất vững vàng. Nhưng mà chú A Thất sẽ không cho nàng có cơ hội làm như thế, huống chi hai ngày trước nàng còn vừa bị ngã từ xích đu xuống.

Lạc Thần cứ như vậy được Quỳnh Thụ với Anh Đào đỡ bước xuống xe.

Một chiếc thuyền đầy màu sắc đã dừng ở bên bên bờ.

Lạc Thần lên thuyền, đi về hướng Bạch Lộ Châu.

Bạch Lộ Châu nằm ở giữa bãi sông phía tây thành, từ bến bờ đi vào giữa chừng phải đi một đoạn đường thủy. Hàng năm mùa xuân có rất nhiều cò trắng hội tụ tụ tập trên bờ bãi, vì vậy nó mới có tên như vậy.

Mẫu thân của Lạc Thần Tiêu Vĩnh Gia trưởng công chúa Thanh Hà mấy năm này vẫn luôn sống ở bên trong Bạch Lộ Biệt Trang tại Bạch Lộ Châu, không mấy khi vào trong thành. Biệt Trang là một dinh thự mà tiên đế ban cho bà. Hoàng đế cứu cứu của Lạc Thần sau khi đăng cơ bởi vì mối quan hệ thân thiết với trưởng tỷ mà ban thưởng cho rất nhiều châu báu, bên trong trang trí cực kỳ xa hoa.

Lần này Lạc Thần tới là để thăm mẫu thân.

Nàng đứng ở đầu thuyền, đón gió ngắm nhìn về hướng Bạch Lộ Châu.

Hôm nay trên sông gió hơi lớn, sau khi rời khỏi bến đó, con thuyền lắc lư khá mạnh.

Chú A Thất đi theo sát nàng, như thể nàng là một đứa trẻ ba tuổi nếu không cẩn thận sẽ rơi xuống sông, miệng cứ luôn lải nhải, nhất định bắt Lạc Thần phải trở vào trong khoang thuyền.

Lạc Thần thở dài, ngoan ngoãn chui vào khoang thuyền.

Thuyền đến Bạch Lộ Châu, Lạc Thần ngồi kiệu đến Biệt Trang, mẫu thân lại không ở đó.

Tôi tớ nói bà đi Tử Vân Quan rồi.

Đương thời Đạo giáo thịnh hành, dân gian thịnh hành Thiên Sư Giáo, cũng không thiếu tín đồ là người trong sĩ tộc hoàng tộc. Thí dụ như huynh đệ Giản Chi Lục gia, từ “Chi” được thêm vào tên của mỗi người chính là vì Lục Quang, phụ thân của Giản Chi thờ phụng đạo.

Tử Vân Quan là một ngôi đền nữ quan được xây dựng bởi sắc lệnh hoàng gia. Quan chủ Liễu Trần Tử hơn năm mươi tuổi, nghe nói có đạo luyện đan, nhìn mới chỉ tầm hơn bốn mươi tuổi, cũng biết đánh cờ làm thơ. Mẫu thân sống ở trên đảo một thời gian dài, thường xuyên đến Tử Vân Quan cùng Liễu Trần Tử đánh cờ luận đạo.

Lạc Thần đành phải lại đi Tử Vân Quan.

Đường không xa, rất nhanh là đến.

Tiêu Vĩnh Gia đang cùng Liễu Trần Tử đánh cờ, nghe nói con gái đến thì vội đứng dậy ra đón.

Liễu Trần Tử đứng một bên, nhìn thấy Lạc Thần thì hất phất trần một cái, cười híp mắt chấp tay trước ngực hành lễ với nàng, hết sức ân cần.

Không biết vì sao, Lạc Thần rất không ưa bà đạo cô già mặt trắng này chút nào. Dù so thiên hạ này kể cả có gặp Hoàng đế cứu cứu, nàng cũng không cần phải hành lễ, dĩ nhiên càng không để ý tới người mình không ưa.

Nàng phớt lờ đạo cô già, nhào vào lòng Tiêu Vĩnh Gia:

– Mẹ ơi, con gái hai ngày trước bị ngã đó!

Tiêu Vĩnh Gia ít hơn Cao Kiệu, phụ thân của Lạc Thần năm tuổi, hai mươi tuổi sinh Lạc Thần, năm nay 36 tuổi, nhưng nhìn trông rất trẻ. Bà mặc một chiếc đạo bào bông bành, càng làm nổi bật vẻ mỹ mạo của mình. Đứng cùng Lạc Thần, nói bà là tỷ tỷ chỉ sợ cũng có người tin.

Đặc biệt là so với phụ thân tuổi chưa qua bốn mươi nhưng hai bên tóc mai đã nhuốm sương thì mẫu thân trẻ tuổi xinh đẹp sẽ luôn khiến cho Lạc Thần vô thức đồng cảm với phụ thân hơn – mặc dù nàng cũng không biết là vì sao mẫu thân với phụ thân lại rơi vào tình trạng mỗi người một nơi như này, bao nhiêu năm bà đều ở riêng, không chịu quay về thành, cho nên tất cả người của thành Kiến Khang đều cười nhạo sau lưng phụ thân, nói tướng công sợ vợ.

Đây có lẽ là điều duy nhất mà cũng là cả đời này của phụ thân bị người ta giễu cợt sau lưng.

Tiêu Vĩnh Gia chẳng quan tâm trượng phu nhưng lại cực kỳ yêu thương con gái, nghe thế thì giật mình, sốt ruột ôm lấy nàng:

– Thế có sao không con? Ngã ở đâu? Sao không phái người nói cho mẹ biết?

Lạc Thần nũng nịu:

– Con bị ngã mạnh lắm, hôm nay đầu vẫn còn thấy đau này. Nhưng mà con sợ mẫu thân lo lắng nên mới không cho người đi báo cho mẹ biết.

Tiêu Vĩnh Gia vội đỡ Lạc Thần đi ra khỏi đạo quan, hai mẹ con ngồi chung kiệu đi về Biệt Trang, gọi Cao Thất cẩn thận hỏi tình hình lúc ấy, biết không có gì đáng ngại mới yên tâm, nhưng mà bà vẫn mắng

hai thị nữ Quỳnh Thụ cùng Anh Đào hầu hạ con gái một trận nên thân.

Hai thị nữ quỳ dưới đất, dập đầu tạ lỗi liên tục.

Lạc Thần không ngờ mẫu thân lại giận chó đánh mèo lên thị nữ, nhanh chóng cắt ngang, hai bàn tay nhỏ nín lấy tay áo đạo bào rộng lớn của bà, nũng nịu:

– Lần sau con sẽ cẩn thận, mẹ ơi, con rất nhớ mẹ.

Bấy giờ Tiêu Vĩnh Gia mới chịu thôi, mắng đuổi Quỳnh Thụ cùng Anh Đào mặt mày tái mét ra ngoài, xót xa vuốt ve gương mặt bị gió sông thổi phát lạnh của con gái yêu:

– Mẹ cũng nhớ con, mẹ đang định cho người đi đón con thì vừa hay con đến. Con ở với mẹ mấy ngày rồi hẵng về thành nhé.

– Mẹ ơi, con cũng muốn ở với mẹ, nhưng mà con sợ không tiện. Phụ thân mấy ngày nay bị ốm....

Nàng lén nhìn sắc mặt của mẫu thân.

– Khắp nơi đều bất ổn, cha ngày đêm vất vả, thường xuyên ngủ ở thư phòng. Con sợ cha cứ thế mãi sức khỏe sẽ không chống chọi được. Con khuyên cha rồi nhưng cha không chịu nghe con.

Nụ cười trên mặt Tiêu Vĩnh Gia dần dần biến mất, liếc con gái:

– Con lại muốn dỗ mẹ về nhà hả? Tự lão già đó không để ý sống chết của mình, có liên quan gì đến mẹ? Mẹ về, cha con sẽ tốt lên à?

– Cha không phải là lão già...

Lạc Thần chu môi, bất mãn thì thầm.

Tiêu Vĩnh Gia hừ một tiếng:

– Con lòng dạ hẹp hòi đứng về bên ai đừng tưởng mẹ không biết. Nếu như con tới thăm mẹ, mẹ rất vui. Nhưng nếu tới dỗ mẹ về nhà thì đừng có mơ. Cha con tự làm mình ốm chết cũng chẳng liên quan đến mẹ.

Những ngón tay trắng nõn non nớt của Lạc Thần không ngừng xoắn lấy sợi đai lưng rũ xuống, hàm răng trắng nõn cắn chặt môi, nhìn Tiêu Vĩnh Gia không nói lời nào, đôi mắt dần đỏ lên.

A Cúc thấy thế thì đau hết cả lòng, vội vàng tới khuyên.

– Trưởng công chúa, tướng công đã đổ bệnh, gần đây việc lại nhiều, sợ là không chăm sóc tốt cho tiểu nương tử. Hay là tôi trở về phục thị tiểu nương tử mấy ngày, trưởng công chúa thấy được không?

A Cúc là A Ma của Tiêu Vĩnh Gia, khi Lạc Thần còn bé thường được bà ấy chăm sóc.

Nghe bà ấy nói thế, nàng tủi thân nước mắt rơi xuống.

A Cúc càng thêm xót xa, lau nước mắt cho nàng.

Lạc Thần liền vùi mặt vào trong ngực bà ấy.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn lưng con gái, vẻ mặt hòa hoãn:

– Cũng được. A Cúc ngươi đi theo nó về nhà đi, thay ta chăm sóc nó mấy ngày.

A Cúc sốt sắng vâng dạ, lại thì thầm dỗ dành Lạc Thần.

Lúc Lạc Thần rời khỏi Bạch Lộ Châu, vành mắt vẫn hơi đỏ, sâm sâm tối về tới trong thành thì mới hồi phục lại như bình thường. Sắp đến trước phủ đệ thì sực nhớ ra một chuyện.

– A Ma, gặp cha cháu thì bà nói là mẹ đã biết cha bị bệnh rồi, cho nên bảo bà quay về chăm sóc cha thay mẹ.

A Cúc gật đầu:

– Không cần tiểu nương tử nhắc nhở, tôi cũng biết rồi.

Lạc Thần nhìn A Cúc:

– A Ma, cháu nghe nói trước kia là mẫu thân muốn gả cho cha cháu. Nhưng mà tại sao bây giờ mẫu thân lại nhẫn tâm không quan tâm tới cha nữa ạ? Bà có biết không?

A Cúc sợ nhất Lạc Thần hỏi điều này, đáp qua loa:

– Tôi cũng không biết đâu...

Lạc Thần thở dài thườn thượt:

– A Ma ơi, nếu mẫu thân chịu ở cùng cha thì tốt biết bao...

A Cúc miệng thì ừ đồng ý, nhưng trong lòng lại thầm thở dài.

Chuyện vợ chồng đóng cửa bảo nhau kia, ai đúng, ai sai, ai tâm địa cứng rắn, người bên ngoài chỉ nhìn thấy bề ngoài, nào ai biết được nội tình bên trong đó.

Cũng như người uống nước, ấm lạnh tự biết thôi.

Hết chương 5

Chương 6

Cao gia cách Đài Thành không xa, tiến vào cổng thành phía tây bằng qua ngự nhai, nó gần ngay Chu Tước môn phía nam của hoàng thành.

Hôm nay Cao Kiệu về sớm hơn so với bình thường, nhưng trước cửa nhà cũng đã có mấy kiệu xe của khách rồi.

Lạc Thần đợi cho đến khi mọi người đi hết rồi mới tiến vào thư phòng, nhìn thấy phụ thân đã thay áo choàng xanh và khăn chít đầu, đang ngồi sau bàn cắm cúi ghi chép, thỉnh thoảng lại húng hắng ho.

Phụ thân nổi danh là mỹ nam tử, lúc còn trẻ mặt như mỹ ngọc, mày kiếm mắt phượng, lớn tuổi hơn một chút thì nuôi bộ râu phóng khoáng, càng toát lên vẻ nhẹ nhàng phong độ, khiến người khác nhìn thấy khó mà quên được.

Lạc Thần nghe nói lúc trước có một lần phụ thân ra ngoài thể nghiệm và quan sát dân tình. Khi đến huyện Khúc Dương, biết được nông phụ trong huyện nhân dịp nông nhàn thường dệt vải nâu mùa hè để bán trong mùa thấp điểm bởi vì năm đó mùa màng thiếu thu, đã bị thương nhân buôn vải trong thành cố tình nhân cơ hội ép giá, nông phụ làm ăn thua lỗ, cho nên lúc đó ông đã mua về một cuộn. Sau khi về thành ông đã cắt làm thành váy rộng, mặc vào ngồi trên xe trâu không đóng thùng đi khắp đường phố, hết tung lại xoe. Người qua đường thấy đẹp, ghen tị lắm, đàn ông bắt luận sĩ thứ đều nhao nhao bắt chước, không đến mấy ngày, vải nâu mùa hè không ai thêm ngó ngàng đến đã không có chỗ để mua, giá tiền tăng nhanh, vải nâu của huyện Dương Khúc chỉ một lần mà bán hết.

Có câu danh sĩ phong lưu phải nói là phát huy vô cùng tinh tế đến triệt để ở trên người ông.

Chỉ là mấy năm nay, phụ thân đã gầy đi rất nhiều, tóc bên mai đã có sợi bạc, nhưng cho dù như thế vẫn rất đẹp trai ngời ngời, khí độ không tầm thường.

Lạc Thần gọi cha một tiếng, đi đến bên Cao Kiệu, nghiêm trang ngồi quỳ dưới chân.

Từ năm ngoái kể từ khi quốc sự hỗn loạn, để ý thấy phụ thân hao tổn nhiều tâm lực, cho nên ở trước mặt phụ thân nàng luôn cố gắng tỏ ra trưởng thành hiểu chuyện.

– Cha ời, có chuyện gì cần con giúp không ạ?

Cao Kiệu đảm nhiệm chức vụ Trung Thư Lệnh kiêm Tế tướng, bên trong nha thự Đài Thành có một trợ lý văn thư. Nhưng một năm nay, bởi vì quốc sự hỗn loạn, chiến sự liên tiếp, những việc vất vả làm việc đã trở nên rất bình thường, để thuận tiện, thư phòng trong nhà cũng được sử dụng làm nơi nghị sự.

Lạc Thần từ nhỏ tự do ra vào thư phòng của ông, khách đến thì né tránh, khách đi rồi thì mới vào cùng cha.

Cao Kiệu cười:

– Hôm nay chỗ cha không có chuyện nữa rồi. Con đi nghỉ đi, không cần ở lại với cha đâu.

– Hôm nay con có đến chỗ mẹ.

Lạc Thần nói xong lén lút quan sát vẻ mặt phụ thân, bắt gặp bàn tay cầm bút của ông hơi dừng lại.

– Sao không ở thêm mấy ngày nữa mà vội về thành thế con?

– Mẹ nghe nói cha bị ốm nên thúc giục con về, còn bảo con phải nghe lời cha, phải chăm sóc cho cha.

Lạc Thần nghiêm trang nói.

Cao Kiệu yên lặng.

– Mẹ còn đặc biệt dặn Cúc a ma theo con về thành nữa, chủ yếu là để chăm sóc cha, để cha sớm khỏi bệnh. A ma định đến thăm hỏi cha rồi nhưng thấy cha có khách không tiện tới nên đã đi sắc thuốc rồi ạ. Cha không tin đợi lát nữa a ma đến thì hỏi bà đi ạ.

Cao Kiệu mỉm cười:

– Cha bị bệnh không quan trọng. Nếu con không muốn A Cúc hầu hạ con thì để bà ta quay về hầu hạ mẹ con đi.

– Cha à! Thật sự là mẹ bảo Cúc a ma về nhà chăm sóc cha đó! Bản thân mẹ cũng muốn về đây. Cha, hôm nào cha đi đón mẹ về thành nhé, có được không...

Lạc Thần bắt đầu nôn nóng, hai tay bám vào bàn đứng thẳng người lên.

Cao Kiệu hơi ho một tiếng.

– Ừm...được...Chờ việc bận qua rồi thì nói tiếp...

– Cha ơi, cha nói phải nhớ đó! Cha cũng đừng sợ! Mẹ chỉ mạnh mẽ mềm lòng thôi. Nếu như cha đi một mình không dám đi thì con đi cùng cha. Mẹ không theo cha về thì con sẽ khóc lóc cho mẹ xem, kiểu gì mẹ cũng bị con làm cho mềm lòng thôi!

Vô tình, dáng vẻ trẻ con muốn giấu đi của cô lại lộ ra trước mặt phụ thân.

Cao Kiệu cười khổ.

Đối với đứa con gái duy nhất này, ông thực sự yêu thương vô cùng, chỉ muốn con gái cả đời sống yên vui, vô ưu vô lự.

Ông đáp qua quýt, chợt nhớ ra một chuyện lại chau mày lại.

– A Di, bên Giao Châu hôm nay lại truyền đến một tin tức tốt. Biến loạn tại Lâm Ấp quốc đã được bình định, qua một thời gian nữa là Dật An có thể về rồi.

Lần này Lâm Ấp quốc xảy ra biến loạn, triều đình phái người dẫn quân giúp Lâm Ấp Vương bình loạn, đó chính là Lục Giản Chi.

Tổ tiên hai nhà Cao Lục có quan hệ rất tốt đẹp, từ sau khi vượt qua phía nam, lại cùng là sĩ tộc kiều họ số một số hai đương thời, cho nên kết thông gia với nhau. Lạc Thần cùng với con gái Lục gia Lục Tu Dương là bạn bè chơi thân từ nhỏ đến lớn, cũng quen biết Lục Giản Chi huynh trưởng của Lục Tu Dung từ lúc nhỏ.

Lục Giản Chi chẳng những được người Lục gia coi là người kế nhiệm trong thế hệ người trẻ tuổi của gia tộc, mà còn là người nổi bật nhất trong con cháu sĩ tộc Kiến Khang.

Lạc Thần từ lúc bắt đầu hiểu chuyện đã biết hai nhà có ý kết thông gia với nhau. Cha mẹ của mình vẫn luôn coi Lục Giản Chi là chỗ dựa tốt nhất cho nàng trong suốt quãng đời còn lại, Lục gia cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ để cưới con gái Cao thị vào nhà.

Kể từ sau lễ cập kê của nàng vào năm ngoái, hai nhà đã có ý định bàn chuyện cưới xin. Nếu như không phải về sau đột ngột phát sinh chiến sự phương Bắc cùng với tin tức phản loạn của Lâm Xuyên Vương thì lúc này hai nhà đã đính hôn rồi.

Lạc Thần từ nhỏ đã gọi Lục Giản Chi là a huynh theo Lục Tu Dung, mỗi lần nhớ đến huynh ấy thì trong lòng đều thấy ấm áp. Sau này nếu được gả vào Lục gia, đối với nàng mà nói thì cũng giống như đổi sang một phòng ở khác mà thôi, người thì vẫn là người quen thuộc với nàng từ nhỏ đến lớn, nàng cảm thấy rất an tâm.

Khi lớn lên, nàng vốn vô ưu vô lự cũng bắt đầu hiểu biết về con người và sự vật.

Nàng bắt đầu lo lắng cho cha mẹ mình, hơn nửa năm nay, cũng luôn nhớ đến đường đệ Cao Hoàn cùng Lục Giản Chi đang ở bên ngoài, trong lòng mong ngóng chiến sự mau chóng kết thúc, hai người họ sớm ngày bình an trở về.

Đột nhiên nghe được tin tức này, một trong những lo lắng cuối cùng cũng đã không còn, Lạc Thần bất giác nở nụ cười.

– Chờ cha hết bận thì thảo luận hôn sự với Lục gia nhé, được không con? – Cao Kiệu trêu con gái.

– Cha ơi, con không lấy chồng đâu! – Lạc Thần đỏ cả mặt, tràn đầy vẻ thẹn thùng của một cô con gái nhỏ.

Cao Kiệu nhìn con gái, chỉ cười không nói.

Lạc Thần mặt càng đỏ hơn.

– Không nói với cha nữa. Con đi xem Cúc a ma sắc thuốc xong chưa.

Nàng đứng dậy thật nhanh, chạy ra ngoài.

Cao Kiệu mỉm cười nhìn theo bóng lưng con gái xấu hổ rời đi. Trong đáy lòng dù rất không nỡ để con gái xuất giá, nhưng sớm muộn gì cũng phải có ngày này.

Không thể nào giữ con gái ở bên mình cả đời được.

Cũng may Lục Giản Chi bất kể nhân phẩm hay hình thức hay tài cán đều vô cùng xuất sắc. Phó thác nửa đời sau của con gái cho cậu ta cũng coi như rất yên tâm.

Trên mặt Lạc Thần vẫn còn nóng bỏng, vừa mới bước đến cửa thư phòng thì bắt gặp thúc A Thất tay cầm một lá thư gấp gấp chạy vào, vẻ mặt hoảng loạn.

A Thất là người làm lâu năm của Cao gia, có kinh nghiệm và từng trải, bình thường hiếm khi có dáng vẻ thất thố như thế, còn chưa đến cửa đã nói rất to:

– Tướng công, không hay rồi! Hứa Tư Đồ vừa mới gấp gấp cho người truyền tin đến, Lục lang xảy ra chuyện rồi!

Đang nói thì người đã chạy vào, trình thư lên.

Lục lang chính là cách gọi của người nhà đối với đường đệ Cao Hoàn của Lạc Thần.

Lạc Thần giật mình hoảng sợ dừng bước, quay đầu lại, thấy phụ thân đã bật đứng dậy, nhận lấy thư mở ra xem, nét mặt biến đổi liên tục.

– Cha ơi, a đệ sao rồi ạ?

Lạc Thần vội hỏi. Thấy phụ thân vẫn yên lặng không nói gì thì lập tức quay trở lại, giật lá thư trong tay ông.

Thư là tự tay Tư Đồ Hứa Tiết, huynh trưởng của Hứa hoàng hậu đương triều viết.

Trong thư Hứa Tiết nói, từ năm ngoái mình nhận lệnh triều đình dẫn binh đi bình định đến nay đã tận tụy hết mực, may mắn không làm nhục mệnh, phản quân của Lâm Xuyên vương hiện tại đã thất bại rút lui về Lư Lăng, dựa vào nơi hiểm yếu để chống đỡ, việc bình định đã ở trong tầm tay.

Nhưng mà ngay lúc tình thế đang diễn ra tốt đẹp thì lại xảy ra một chuyện không thể ngờ tới.

Một ngày trước khi viết thư, phản quân âm thầm tập kết, trọng binh áp lên tấn công vào quận An Thành vốn đã bị quân triều đình đoạt lại. Lúc ấy Cao Hoàn đang ở trong thành, bởi vì lính phòng giữ không đủ, chuyện lại xảy đến đột ngột nên không kịp cứu viện, thành trì thất thủ. Lúc cậu phá vòng vây thì không may bị phản quân bắt được tại chỗ.

Lâm Xuyên Vương biết cậu ta là con cháu Cao thị đã dùng để đe dọa, muốn lấy thành Dự Chương để đổi lấy. Nếu như không cho thì sẽ giết Cao Hoàn để tế cờ, khích lệ quân uy.

Trong thư Hứa Tiết tha thiết tạ tội với Cao Kiệu, tự nói mình đã phụ sự nhờ vả của Cao Kiệu. Nếu như có thể cứu được Cao Hoàn, dù có trả cái giá nào cũng không tiếc. Chỉ là chuyện này can hệ trọng đại, bản thân không dám tự tiện chủ trương cho nên mới đặc biệt gửi một báo cáo khẩn cấp, xin Cao Kiệu đưa ra quyết định.

Lạc Thần sững sờ, lá thư tuột khỏi tay rơi xuống đất.

Cao Hoàn nhỏ tuổi hơn Lạc Thần, là con trai độc nhất của tam thúc phụ đã chết của Lạc Thần. Cao Kiệu nuôi nấng dạy bảo đứa cháu này như con ruột. Cậu ta cùng Lạc Thần cùng nhau lớn lên, tình cảm của hai người rất tốt.

Con cháu sĩ tộc thế hệ trẻ tuổi Kiến Khang phần nhiều là tô son điểm phấn, tứ thể không cần, không ít người ngay cả cưỡi ngựa cũng sợ hãi chứ đừng nói đến tự nguyện tòng quân. Cao Hoàn thì lại khác, từ nhỏ mê võ thuật và khát vọng lấy được quân công kiến công lập nghiệp. Năm ngoài tin tức chiến sự phương Bắc truyền đến, lúc thúc phụ Cao Duẩn của Lạc Thần mang theo đường huynh Cao Dận đi Quảng Lăng Giang Bắc trừ quân bị chiến thì cậu cũng đòi đi cùng. Cao Kiệu lấy lý do tuổi tác cậu còn nhỏ, không cho phép cậu sang sông, lúc ấy cưỡng ép cậu ở lại.

Không ngờ sau đó lại bộc phát loạn Lâm Xuyên Vương làm phản, cậu để lại một bức thư đầy khảng khái sôi sục rồi đi không từ già, tự mình xuôi nam tìm đến Hứa Tiết, thỉnh cầu tham chiến bình loạn.

Hứa Tiết lúc ấy gửi thư báo cho Cao Kiệu, tự nói là mình không muốn giữ cậu nhưng Cao Hoàn khẳng khẳng không chịu về Kiến Khang. Cao Kiệu không thể làm gì khác hơn đành phải nhờ vả Hứa Tiết trông chừng và chăm sóc cậu. Hứa Tiết cũng đồng ý, chỉ cử cậu giám sát việc vận chuyển lương thảo ở hậu phương. Tuyệt đối không ngờ rằng hôm nay sẽ phát sinh chuyện như thế này.

Lạc Thần nhìn phụ thân, trông thấy ông cau mày, đứng ở đó, bóng người ngưng trọng.

Một năm này, bởi vì thường xuyên ở trong thư phòng làm một vài việc văn thư giúp phụ thân mà nàng cũng dần dần hiểu biết một chút về tình huống chiến sự Lâm Xuyên.

Lâm Xuyên Vương đã trù tính kế hoạch nhiều năm, khi bắt đầu cuộc phản loạn đã tận dụng thế sét đánh không kịp bưng tai, công chiếm Dự Chương.

Dự Chương chẳng những quan trọng về mặt địa lý, nó là nơi hợp lưu của Cống Thủy, Cám Thủy, cộng thêm Bà Dương phía bắc là vùng đất của cá và lúa, giống như một kho ngũ cốc thiên nhiên. Chính bởi vì chiếm cứ được Dự Chương, phản quân có chỗ dựa, việc bình định của triều đình ban đầu mới nhiều lần không suôn sẻ. Trải qua mấy trận ác chiến, tướng sĩ thương vong thảm trọng, cuối cùng mấy tháng trước mới đoạt lại được Dự Chương ở trong tay phản quân.

— Cha ơi, cha nhất định phải cứu a đệ!

Nàng xông tới, nắm chặt lấy ống tay áo của phụ thân, run rẩy cầu khẩn.

Mấy vị thúc bá trong tộc nghe tin cũng chạy tới.

Cả một đêm này, đèn trong thư phòng phụ thân sáng cả đêm.

Tiếng tranh luận kịch liệt ở trong đó thỉnh thoảng truyền ra ngoài.

Lạc Thần cả đêm không ngủ được.

Lúc canh bốn, sắc trời vẫn đen nhánh, nàng đi đến trước thư phòng phụ thân.

Các thóc bá đều đã rời đi, trong thư phòng trống trải, chỉ có một chiếc đèn cùng với bóng dáng gầy gò của phụ thân.

Ông đứng trước cửa sổ, bóng lưng không nhúc nhích, nặng nề vô cùng, thậm chí Lạc Thần tới gần cũng không hề phát hiện ra.

– Cha ơi...

Lạc Thần run run gọi ông.

Một lúc lâu phụ thân mới từ từ quay đầu lại, hai mắt vẫn sợt tơ máu, khuôn mặt tiều tụy, thần sắc thảm đạm.

Chỉ mới qua một đêm thôi mà nom ông già đi rất nhiều.

– Cha ơi...

Lạc Thần không kìm được nữa nước mắt tuôn trào.

Nàng biết phụ thân đã đưa ra quyết định rồi.

...

Cục diện Lâm Ấp Tây Nam dù đã thông cáo là ổn định, nhưng áp lực mà triều đình vẫn gặp phải vẫn không hề giảm bớt chút nào. Theo tin tức thám báo Giang Bắc truyền đến, Bắc Hạ lần này ý muốn xâm nhập phía nam, tình thế bắt buộc, nghe đồn đại quân có trăm vạn người. Mà Đại Ngu binh lực nghèo nàn, tối đa cũng chỉ có thể quyên ra được ba mươi vạn binh.

Ba mươi vạn binh mã, cần nguồn cung cấp gấp ba lần trăm vạn dân phu.

Mà trên báo cáo Thượng thư trình lên, công quỹ của Đại Ngu bây giờ cũng chỉ đủ chèo chống cho phương Bắc, triều đình nhất định phải nhanh chóng kết thúc phản loạn, dùng toàn lực trung tâm để đối phó với trận đại chiến từ phương Bắc có liên quan đến vận mệnh đất nước này.

...

– A Di, đừng hận cha. Cha không phải là không muốn cứu A đệ của con. Cha không còn cách nào khác. Nếu như lại để mất Dự Chương lần nữa, nội loạn mãi không bình định được, một khi người Hạ đến gần, Đại Ngu ta chỉ sợ khó mà chống đỡ được...

Cao Kiệu giọng khàn khàn, trong mắt chứa nước mắt, nặng nhọc giải thích cho con gái lý do đưa ra quyết định của mình.

– Cha ời!

Nàng không hận cha chút nào.

Nàng chỉ hận thiên hạ này không yên ổn, vì sao chiến sự mãi không chấm dứt, không có một ngày thái bình.

Bởi vì chiến sự mà quốc yếu dân bần, phụ thân mệt mỏi, lao tâm lao lực quá độ, cả ngày không có một nụ cười.

Bởi vì chiến sự, nó đã tẩm bổ nên những mộng tưởng và dã tâm của con cháu sĩ tộc trẻ tuổi mong ước kiến công lập nghiệp giống như a đệ.

Cũng bởi vì chiến sự, mà khiến cho lần đầu tiên trong đời nàng nếm được tư vị tử biệt với người thân.

Nàng khóc đến mức không ngừng được, cuối cùng kiệt sức ngủ thiếp đi trong lòng cha, ngày hôm sau tỉnh dậy thì đầu óc choáng váng, không dậy nổi.

Lạc Thần cả đêm không ngủ được, nằm trên giường ba ngày, làm cho Tiêu Vĩnh Gia đã mấy năm không quay về thành nghe tin cũng sốt ruột chạy về chăm sóc cho nàng.

Sáng sớm ngày thứ tư, lúc nàng đang mê man thì lại nghe được một tin tức truyền đến làm cho chấn động.

A đệ được cứu rồi!

Ngay trước trận chiến, một võ quan cấp thấp trong quân đã đơn thương độc mã xông nhập vào trước trận Lâm Xuyên Vương như vào chỗ không người, cứu được a đệ của nàng.

Võ quan kia có tên là Lý Mục.

Hết chương 6

Chương 7

Quận thành Đan Dương nằm ở phía nam hoàng thành Kiến Khang, hai nơi cách nhau không đến trăm dặm. Thành trì tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, là trấn thủ phía nam hoàng thành Kiến Khang, bình thường có binh sĩ đóng quân, cộng thêm thường có nhân vật lớn từ Kiến Khang qua lại, cho nên tin tức của dân chúng nơi này từ trước đến nay luôn nhanh nhạy hơn so với những nơi khác.

Đầu tháng Tư năm nay, ngày hôm đó, cửa thành quận thành Đan Dương mở rộng, cửa thành phụ cận náo nhiệt như cái chợ, bàn tán không ngừng. Dân chúng đã chen chúc trên đường ở hai bên đường ở bên ngoài cổng thành từ sớm, vừa ngẩng đầu nhìn về phương nam xa xăm vừa thảo luận sôi nổi.

Vài ngày trước, tin tức truyền đến, cuộc nổi loạn kéo dài hơn nửa năm của Lâm Xuyên Vương cuối cùng đã bị dập tắt. Trong trận chiến cuối cùng, Lâm Xuyên Vương không địch lại đã bị ép lui về trong thành, sau khi cửa thành bị công phá, Lâm Xuyên Vương cưỡi ngựa chạy trốn đã bị trúng tên ngã xuống ngựa, bị truy binh bao vây và bị loạn đao chém chết. Bọn phản nghịch còn lại cũng toàn bộ bị giết. Lưu vực Cống Thủy bị rung chuyển hơn nửa năm trời cuối cùng đã khôi phục yên bình.

Bách tính Giang Nam bấy giờ mới biết thế cục khẩn trương, địch mạnh ta yếu, chiến sự lúc nào cũng có thể bộc phát. Những người nhàn rỗi ngày ngày ngồi trong quán trà và quán rượu ở quận thành Đan Dương là buôn chuyện nhiều nhất, mà câu chuyện nói nhiều nhất chính là Yết Hồ hung tàn thế nào. Theo những người trốn thoát từ phương Bắc nói, đó là là những kẻ tóc đỏ răng nanh, đáng như lệ quỷ, về phần ăn thịt người thì lại càng là chuyện thường ngày ở huyện. Buôn càng nhiều thì càng nhiều người tin, rất nhiều người

đều bất an lo sợ, trẻ con khóc đêm cũng bị cha mẹ lấy người Hồ ra dỗ ngủ. Mà chuyện hôm nay nhắc tới là Cao thị đang chiêu mộ binh lính tại Quảng Lăng Giang Bắc chuẩn bị cho chiến tranh được người người khen ngợi, mà nhắc tới Lâm Xuyên Vương nhân hỗn loạn mà tạo phản ai nấy cũng nghiêng răng nghiêng lợi. Dù sao, quốc vận đã gian nan, cộng thêm bởi vì cuộc phản loạn của Lâm Xuyên Vương mà đã khó khăn lại càng thêm khó khăn gấp bội, triều đình bất lực đối phó với Giang Bắc, đến lúc đó nếu thật sự để cho Yết Liêu vượt sông xuôi nam, gặp nạn vẫn là dân chúng thấp cổ bé họng. Cho nên lúc biết được tin tức này, ai ấy cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay quốc cứu Hứa Tư đồ dẫn quân đội đến Đan Dương, Cao tướng công cũng sẽ từ Kiến Khang chạy đến, đích thân khao thưởng tướng sĩ có công.

Cơ hội như vậy thực sự hiếm thấy lúc bình thường, dân chúng từ sớm đã đến đây chờ đợi, ngoài chiêm ngưỡng quân uy thì cũng muốn tận mắt nhìn thấy phong phạm của vị Tể tướng Đại Ngu trong truyền thuyết này.

Khi mặt trời dần lên cao, gần cổng thành truyền đến một trận náo động, mọi người nghển cổ lên nhìn, chỉ thấy trên tường thành nơi cổng thành một hàng binh giáp cầm qua kích đứng lúc trước thì lúc này đã xuất hiện thêm mấy người, đều là quan viên triều đình. Ở giữa có một người đàn ông trung niên đầu đội ô quan tiến hiền, trên người mặc quan phục đỏ thẫm, mặt mày như ngọc, mắt phượng hơi xếch, ánh mắt trầm tĩnh có thần, giống như đang nhìn về phương xa, dưới hàm là bộ râu đẹp đen nhánh, nhẹ nhàng lay động theo gió, đứng ở đó sừng sững như núi cao, không giận tự uy.

— Cao tướng công đến rồi!

Trên đường phố có người hô to.

Một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh, người nào cũng đều đã biết, người đàn ông trung niên vừa mới leo lên đầu thành này chính là Tể tướng Cao thị vang danh thiên hạ. Quả nhiên là danh bất

hur truyền, phong độ siêu nhiên, quần chúng kích động vô cùng, người qua đường nhao nhao xông đến, muốn tới gần hơn nữa để được nhìn cho rõ hơn.

Bên dưới cổng thành vô cùng rối loạn.

– Đại quân đến! Đại quân đến!

Đúng lúc này, trên con đường đối diện cửa thành có một người như làn khói chạy tới, miệng thì hô rất to.

Mọi người càng thêm hưng phấn đồng loạt quay đầu tranh nhau để nhìn. Quả nhiên, chưa tới một lát đã nhìn thấy cuối con đường xa xa dần dần xuất hiện một đội ngũ, tinh kỳ phía trước tung bay.

Chính là quốc cứu Hứa Tiết dẫn tướng sĩ có công hành quân đến.

Bên trong tiếng hoan hô hò reo, Cao Kiệu mày mặt vui mừng cấp tốc đi xuống dưới thành, bỏ ngựa đi bộ đi ra khỏi cửa thành nghênh đón đại quân hành quân ở con đường đối diện đang đi đến.

Đi chính giữa ở trước đội ngũ là một con tuấn mã màu vàng, trên lưng là một người đàn ông có bộ râu màu vàng mặc áo giáp đầy đủ, đi theo hai bên là tham quân, phó tướng, nghi trượng đầy đủ, thần uy凛冽, dọc đường đi, trông thấy bách tính bên đường hoan hô hò reo, trong mắt lộ rõ vẻ hài lòng.

Từ xa ông ta đã trông thấy Cao Kiệu lĩnh một đám quan viên Kiến Khang đi bộ ra đón nên cố ý cho ngựa đi chậm lại, chờ hai bên cách nhau chỉ còn mấy trượng thì mới phóng ngựa qua, đến gần rồi thì tung người xuống ngựa, hạ bái với Cao Kiệu:

– Cảnh Thâm giao phó hiền chất cho ta, ta lại phụ sự nhờ vả, suýt nữa đã mất đi hiền chất. Tất cả đều là tội của ta! Nếu như hiền chất có mệnh hệ gì, ta muôn lần chết cũng không hết tội!

Cao Kiệu làm sao mà để ông ta báỉ mình được, cười lớn, tiến lên nâng người kia dậy.

– Hứa huynh sao lại nói thế? Sống chết có số, vốn không phải là năng lực của con người, có gì phải đặt mình vào nguy hiểm? Tại ta chưa từng suy xét chu toàn cho Hứa huynh. Lúc Hứa huynh đang hao tâm tổn sức bình định phản loạn lại còn lại phân tâm vì đứa cháu ngu ngốc kia, thật là làm cho Hứa huynh khó xử. Người hổ thẹn phải là ta mới đúng.

Người có bộ râu vàng chính là Hứa Tiết Hứa thị, một trong tam đại sĩ tộc kiều họ đương triều, huynh trưởng của đương kim Hứa Hoàng Hậu.

– Cảnh Thâm không trách tội là may mắn của ta!

Hứa Tiết cầm tay Cao Kiệu, cực kỳ thân mật.

Bên cạnh ông ta là mấy vị tướng quân, ngoài người đàn ông mặt đen có râu quai nón ra thì còn lại đều xuất thân sĩ tộc, đều biết Cao Kiệu, đồng loạt xuống ngựa hành lễ với ông.

Cao Kiệu tâm tình thoải mái, chào hỏi từng người một.

Dân chúng đứng ngoài quan sát, cũng không nghe rõ họ đang nói gì, từ xa chỉ nhìn thấy Cao tướng công cùng Hứa quốc cửu nắm tay nhau vừa cười vừa trò chuyện, tướng tướng hòa hợp, ai nấy đều kích động, hai bên đường lại bộc phát những tiếng reo hò.

Cao Kiệu chào hỏi xong, dù sao trong lòng vẫn luôn có chuyện, bèn nói:

– Đứa cháu ngốc của ta lần này may mắn có thể trở về, nghe nói là được một người tên Lý Mục ở trong quân của huynh cứu trước trận. Người này hôm nay có ở trong quân không?

Hứa Tiết cười nói:

– Rất nhiên là có rồi.

Nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi mặt đen kia.

Người đó từ lâu đã nghe đến tên tuổi Cao Kiệu nhưng mà đây là lần đầu tiên được nhìn thấy mặt thật, vội vàng bước lên cung kính hành lễ với Cao Kiệu.

– Mặt tướng Dương Tuyên bá kiến tướng công. Lý Mục chính là Biệt Bộ Tư Mã dưới trướng mặt tướng. Mặt tướng sẽ gọi hắc đến ra mắt tướng công.

Nói rồi vội vã đi ngay.

Cao Kiệu nhìn về phía trước. Không tới một lát đã nhìn thấy Dương Tuyên dẫn theo một người trở lại, ánh mắt những binh sĩ nhìn người kia đều lộ rõ sự kính nể, chủ động nhường đường, là biết người kia chính là Lý Mục.

Ông thầm quan sát, không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Biệt Bộ Tư Mã trong quân đội tuy chỉ là một võ quan ngũ phẩm cấp thấp, thuộc quyền tư binh, thường thường không quá mấy trăm. Nhưng khác với con cháu sĩ tộc dẫn thân vào quân doanh, con cháu sĩ tộc thường thường vừa mới bắt đầu vào quân đội là có thể được phong quan hàm Đô Úy, thậm chí còn lên loại tứ phẩm Trung Lang tướng, nhưng sĩ tốt bình thường muốn lập quân công thăng chức đến chức Biệt Bộ Tư Mã Ngũ phẩm thuộc tư binh cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cao Kiệu lúc trước khi mang binh biết người trẻ tuổi nhất giữ chức Biệt Bộ Tư Mã cũng là thường gần ba mươi tuổi. Nhưng mà vị võ quan mà Dương Tuyên dẫn đến này nhìn vô cùng trẻ tuổi, nom tầm hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ oai hùng, bước chân vững chãi. Bên cạnh đối phương là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, mặt mày thanh tú xinh đẹp, rõ ràng là tiểu công tử xuất thân

vọng tộc nhưng mà trên người mặc khôi giáp, hai bả vai bị chiếc áo giáp rộng kia càng làm lộ rõ vẻ gầy gò. Đó chính là đứa cháu trai Cao Hoàn đã hơn nửa năm không gặp.

Cao Kiệu nhìn vị võ quan trẻ tuổi đến gần kia, ban đầu rất ngạc nhiên, nhưng sau đó nhớ đến cảnh cậu ta trước trận chiến thương độc mã cứu đứa cháu của mình về thì sự hoang mang biến mất tăm mắt tích.

Nếu không có sự can đảm, võ công cao cường, thậm chí cả sát khí vượt mức bình thường lại dưới tình huống hai tướng trước trận giằng co, cậu ta làm sao mà có thể dựa vào bản thân một mình xâm nhập vào trận địa địch quét ngang bát phương được đây. Với khả năng phi thường như vậy, việc cậu ta mới hai mươi tuổi mà thăng lên chức vị Biệt Bộ Tư Mã là điều đương nhiên.

— Bá phụ!

Cao Hoàn đi đường hưng phấn vô cùng, lúc theo tới thỉnh thoảng còn nói gì đó với vị võ quan trẻ tuổi đó. Mà vị võ quan trẻ tuổi kia có vẻ hơi ít nói trầm lặng, không hề đáp lời lại, mà cậu ta cũng không để ý. Khi trông thấy Cao Kiệu thì hai mắt cậu ta sáng lên, chạy như bay đến, đợi khi đến gần rồi, bắt gặp ông lạnh lùng nhìn mình thì không dám nói câu nào, hơi chút ngượng ngùng, cúi gằm xuống, đứng một bên.

Dương Tuyên dẫn người đến.

Vị võ quan trẻ tuổi hành quân lễ với Cao Kiệu, quỳ một gối xuống, khí tức trầm ổn:

— Biệt Bộ Tư Mã Lý Mục, bái kiến tướng công!

Cao Kiệu mỉm cười quan sát hẩn một lúc, nói miễn lễ, ngay sau đó tiến lên đích thân đỡ hẩn đứng lên, cười nói:

– Trước trận chiến người một mình giết vào trận địa địch cứu được cháu trai của ta, cái dũng này dù là Mạnh Bì, Hạ Dục sợ là cũng không thể sánh bằng. Ta vô cùng cảm kích. Ta nghe nói tổ tiên người chính là Lý thị Hu Di. Cao thị ta tuy không có thâm giao với phụ tổ người, nhưng sự tích anh liệt năm đó của phụ tổ người chúng ta ở Giang Nam cũng có nghe thấy, ta vô cùng kính trọng ông ấy.

Cao Kiệu biểu dương ngay trước mặt mọi người như thế, trong lời nói không hề che giấu sự tán thưởng và yêu thích của mình đối với vị võ quan trẻ tuổi hậu duệ Lý thị này chút nào.

– Tướng quân quá khen rồi, ti chức không dám nhận. Ti chức thay mặt tiên tôn cảm ơn tướng công.

Chức vụ Biệt Bộ Tư Mã kém chức vụ cấp Tướng cấp bậc thấp nhất là Trung Lang tướng mấy bậc, cho nên vị võ quan trẻ tuổi này mới xưng là ti chức ở trước mặt Cao Kiệu. Câu đáp này của hắn nhìn như bình thường nhưng bên trong lại có ý nghĩa khác. Hắn khiêm tốn từ bỏ lời khen ngợi của Cao Kiệu dành cho mình, nhưng lại tỏ ra cực kỳ kính trọng đối với những chuyện của phụ tổ mình, không đáng mai một.

Bất cứ ai có một đôi tai rõ ràng có thể cảm nhận được nó.

Cao Kiệu càng thưởng thức hơn, gật đầu nói:

– Người là người của Hứa Tư đồ, việc thăng quân hàm sẽ do Hứa Tư Đồ đảm nhiệm. Với năng lực của người, cộng thêm Tư Đồ cũng biết nhìn người, ta sẽ không thêm nhiều chuyện nữa. Ngoài cái đó ra, người muốn phong thưởng thế nào cứ việc nói với ta. – Nói xong, ông nhìn sang Hứa Tiết, – Hứa huynh, Lý Mục có ơn lớn với Cao thị ta, ta muốn ban thưởng thêm, huynh sẽ không trách ta chiếm danh tiếng của huynh chứ?

Hứa Tiết cười khà khà:

– Sao dám sao dám? Ngu huynh cũng may mắn dưới trướng có người tài ba như thế, hôm nay mới làm ta nở mặt nở mày trước đệ.

Ông ta quay sang Lý Mục.

– Tướng công đã lên tiếng, là cơ hội ngàn năm khó có được. Người muốn ban thưởng gì thì cứ nói đi.

Chung quanh trở nên yên tĩnh, vô số ánh mắt hâm mộ nhìn vào vị võ quan trẻ tuổi Lý Mục.

– Ty chức không có mong muốn gì khác, cảm ơn ý tốt của tướng công.

Võ quan trẻ tuổi đáp.

Mọi người đều kinh ngạc.

Dương Tuyên sốt sáng cả lên, ở bên cạnh nháy mắt liên tục.

Không chỉ Dương Tuyên mà Cao Hoàn cũng không hiểu được, giống như là sắp không thể kìm được mà mở miệng, nhìn bá phụ mình, rồi lại biết điều ngậm miệng lại, trong mắt lộ rõ vẻ hoang mang.

Lý Mục lại như không để tâm, vẻ mặt vẫn bình thường.

Cao Kiệu sững sờ, sau đó nói:

– Luận công hành thưởng vốn là phép tắc trong quân đội, nếu không thì làm sao có thể động viên binh lính tiến lên được? Chỉ riêng công lao của người đối với Cao thị ta, bất kể người cầu điều gì hôm nay cũng đều là thứ người xứng đáng có được. Ta nhất định ban thưởng cho người! Người có mong muốn gì thì cứ nói với ta, không cần phải ái ngại.

Chung quanh lại lần nữa trở nên yên tĩnh.

Dương Tuyên ho khan vài tiếng.

Lý Mục lặng thinh chốc lát, ngược mắt lên, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Cao Kiệu:

– Tướng công đã có mệnh, ti chức không dám không theo. Chỉ là hôm nay ti chức thật sự không có mong muốn gì cả. Nếu như tướng công không trách, có thể cho ti chức được bảo lưu phần thưởng được không? Sau này, nếu ti chức yêu cầu điều gì đó thì ắt sẽ cả gan cầu xin tướng quân sau ạ.

Cao Kiệu một lần nữa sững sờ, sau đó gật đầu, vuốt râu nói:

– Cũng được! Sau này nếu ngươi cần gì thì cứ mở miệng!

Lý Mục lại quỳ một gối xuống, trình trọng thi lễ.

– Đa tạ tướng công, ti chức ghi nhớ trong lòng. Khi nào nghĩ ra được ti chức sẽ mở miệng cầu xin tướng công, mong rằng tướng công đến lúc đó đáp ứng.

Hắn trầm giọng nói, ngữ khí cung kính.

Cao Kiệu rất thoải mái, cười vang nói:

– Tất nhiên! Ngày sau bất kể là chuyện gì, hễ là ngươi mở miệng, ta đều sẽ đáp ứng.

Hết chương 7

Chương 8

Màn đêm buông xuống bên ngoài quận thành Đan Dương, đại quân khao thưởng ngay tại chỗ hạ trại. Trong quân mổ heo làm thịt dê, uống rượu không thể kiềm chế, lửa trượng đỏ bừng khắp nơi, tiếng hò hét, tiếng đấm đá kèm theo tiếng cười nói vang vọng cả trong lẫn ngoài Viên Môn.

– Uống!

– Chúng ta liều mạng chiến đấu, bọn họ ngay cả mặt mũi quân phản loạn cũng chưa từng thấy, nhưng mỗi lần thưởng công lao lớn nhất lại là đám người họ!

– Lý biệt bộ, các huynh đệ lần lượt kính huynh! Huynh có dám tiếp không?

Ở một góc khuất của trại, một cây củi quẩn dầu cây trầu đang cháy xèo xèo, ngọn lửa nhảy nhót phản chiếu những khuôn mặt đỏ bừng nồng nặc mùi rượu.

Một đám sĩ quan cùng quân tốt cấp thấp trong quân đang vây quanh Lý Mục, tranh nhau mời rượu hần. Ánh mắt nhìn hần ngoài sự ngưỡng mộ còn mang theo sự tức giận bất bình.

Mỗi khi thắng trận trong quân sẽ luận công phong thưởng, đây là lệ cũ.

Trong trận chiến trước, Lâm Xuyên Vương tự biết đã không có đường lui giống như chó cùng rứt giậu bị cùng đường đã quyết tâm dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại.

Dưới trướng của ông ta vẫn còn có hai vạn binh mã đã nhiều năm gây dựng, hơn nữa còn chiếm cứ được địa điểm thuận lợi.

Nếu như lúc ấy không phải Lý Mục một người một ngựa phi ngựa như tia chớp, như một thần binh từ trên trời giáng xuống giết thẳng vào trận địa quân địch, cứu về Cao Hoàn Cao thị vốn đã định sẵn trở thành con ma dưới thanh đao, triệt để làm xáo trộn trận địa của Lâm Xuyên Vương, lại khiến cho sĩ khí triều đình dâng cao chưa từng có, bắt lấy cơ hội, nhân lúc đối phương chưa kịp kết trận họ đã phát động một cuộc tấn công dữ dội, tinh thần chiến đấu của quân phản loạn tan rã, binh bại như núi đổ, mà vốn dĩ đây là một trận ác chiến đẫm máu.

Không đến cuối cùng, không ai dám kết luận kết quả thắng bại.

Ngày hôm ấy, trong chiến trường nhìn mênh mông vô tận kia, giữa hai quân giao đấu, hấn chấp kiên khoác duệ, tay cầm một thanh trường đao, một mặt thiết thuẫn, mạnh mẽ xé bức tường người máu thịt phía trước, để móng ngựa đập lên trên thi thể tiến lên khiến cho quân địch vỡ mặt táng hồn, nhượng bộ lui binh, cho nên cuối cùng không một kẻ nào dám ngăn cản, chỉ đành phải trơ mắt nhìn hấn giương nỏ phía sau, dưới sự truy đuổi của tiễn nỏ mà ở trong thiên quân vạn mã cứu Cao Hoàn về.

Hễ là người nào ngày đó tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đó, dù là đã qua hơn nửa tháng nhưng mỗi khi nhớ tới vẫn nhiệt huyết sôi trào như cũ.

Lý Mục chẳng qua chỉ là một Biệt Bộ Tư Mã, tuổi lại quá trẻ, nhưng tòng quân nhiều năm, sinh gặp loạn thế, thiên hạ chiến loạn, nói thân kinh bách chiến cũng không khoa trương chút nào. Từ một binh lính cấp bậc thấp nhất khi mới nhập ngũ, rồi thăng lên Ngũ trưởng, Thập trưởng, Bách nhân tướng, và cho đến hai năm trước, ở tuổi chưa đầy hai mươi hấn đã thăng chức Biệt Bộ Tư Mã có tư binh doanh riêng, lập nên những chiến công lừng lẫy từ trận chiến này đến trận chiến khác.

Trong quân đội thường trú lại thượng du sông Trường Giang thuộc Hứa thị này, nhắc tới Lý Mục anh dũng thiện chiến gần như ai ai cũng biết, cộng thêm sự hy sinh vì nghĩa và danh tiếng to lớn năm xưa của tổ phụ hắn, trong số các binh lính cùng sĩ quan tầng dưới trong quân đội, hắn là người có lực hiệu triệu nhất.

Từ sau khi đảm nhiệm chức vị Biệt Bộ Tư Mã, binh sĩ đều muốn gia nhập biệt doanh của hắn, coi việc trở thành tư binh của hắn là một điều vinh quang.

Ba trăm binh lính dưới trướng của hắn người nào cũng là dũng sĩ thiết huyết, ngủ cùng lều, mặc cùng áo, mỗi một trận chiến, cùng hắn không màng sống chết xông pha chiến đấu. Tuy nhiên, cho đến nửa tháng trước, tại trận chiến kia, địa vị thần nhân vô song của hắn mới thực sự được khẳng định trong lòng binh lính.

Anh hùng huyết đảm, uy chấn tam quân.

Trận chiến này, đừng nói là công đầu độc tài, dù cho được tôn xưng là chiến thần cũng không đủ.

Nhưng hôm nay luận công phong thưởng, hắn lại chỉ được thăng từ Biệt Bộ Tư Mã lên làm Hữu Tư Mã một trong Ngũ Bộ Tư Mã, mà trước đó vị trí Đô úy vốn bỏ trống tất cả mọi người đều cho rằng lần này ngoài hắn ra thì không ai khác xứng đáng hơn nhưng lại rơi vào tay một con cháu sĩ tộc mấy tháng trước vừa đến trong quân không lâu.

Lúc lệnh khen ngợi vừa phát xuống, ba trăm binh lính thuộc binh Lý Mục đều náo động, những binh sĩ còn lại cũng bàn tán xôn xao, khá là bất mãn.

Có mấy thập trưởng có gan lớn muốn tìm Dương Tuyên để phân rõ phải trái nhưng lại bị Lý Mục ngăn cản. Mọi người thấy hắn hoàn toàn không quan tâm chút nào, bấy giờ mới thôi, nhưng trong lòng

vẫn ôm sự bất bình không giải tỏa được, tối hôm nay vẫn hô to tên hiệu “Biệt Bộ” cũ của hắn mười lần nhằm bày tỏ sự bất mãn kịch liệt.

Lý Mục luôn mang nụ cười trên mặt, ai kính rượu cũng không từ chối, uống hết chén này đến chén khác, cùng binh lính tranh nhau nâng ly uống cạn.

“Quân ngồi xe, ta mang nón lá, ngày khác gặp lại xuống xe vái chào.”

“Quân gánh dù, ta cưỡi ngựa, ngày khác gặp lại xuống chào quân!”

“Đừng nói ngỗ hềm mạch thiếu niên nghèo, phong vân tể hội hóa Kháng Long!”

Dần dần, không biết là ai đầu tiên, chung quanh bắt đầu có người lấy ống đao gõ làm tiết tấu, hát bài hát đất Việt của nước Việt cổ xưa.

Người tụ tập càng ngày càng nhiều, người tham gia hát càng ngày càng nhiều. Tiếng hát cùng với âm thanh đao kích khiến cho huyết mạch đập thành thạch, ầm ầm dậy sóng, sục sôi cuồn cuộn, theo gió lần lượt lan truyền đến toàn doanh địa, nó khiến cho nhóm sĩ quan sĩ tộc đang uống rượu vui vẻ ở đằng xa bật cười.

Trong tiếng ca, Lý Mục ngồi một mình bên đồng lửa, lặng lẽ tự rót rượu uống, nét mặt bình tĩnh.

Bỗng nhiên, tiếng hát chung quanh dần dần biến mất, cuối cùng yên tĩnh trở lại.

Lý Mục quay đầu, trông thấy một thiếu niên một tay cầm bình rượu một tay cầm chén rượu đang đi về phía mình, thu hút một đám sĩ, toàn bộ ánh mắt đều nhìn sang.

Cao Hoàn biết, trong quân đội, loại con cháu sĩ tộc trẻ tuổi không có căn cơ như mình tự nhiên xuất hiện, vừa đến đã đảm nhiệm vị trí thấp nhất là Tư mã là rất không được binh lính hoan nghênh. Những

người lính bên dưới kia ngoài mặt không dám biểu hiện gì nhưng sau lưng cực kỳ bài xích những người như cậu.

Cậu vô cùng ngưỡng mộ bá phụ mình. Xuất thân sĩ tộc hạng nhất của Đại Ngu, nhưng khi ông lĩnh quân lại rất được lòng quân, ngay cả sĩ tốt bậc thấp nhất cũng vô cùng ủng hộ ông, hễ là mệnh lệnh của ông thì đều ra sức thực hiện.

Nghe nói lần cuối Bắc phạt của ông bởi vì tình thế bất đắc dĩ nửa đường phải quay về. Mười vạn đại quân vượt Trường Giang quay trở về. Cỏ sậy mùa thu vàng rực, bá phụ đứng bên bờ Bắc giòng giăng không muốn lên thuyền, lúc quay đầu đã rưng rưng nước mắt, quân sĩ phía sau lưng cũng rưng rưng lệ theo, lần lượt hạ bái, thề rằng tương lai nếu như ông tiếp tục hưng binh Bắc phạt, họ vẫn cam nguyện làm binh lính dưới trướng ông.

Lúc ấy Cao Hoàn còn chưa ra đời, cảnh tượng bi tráng khảng khái ngày đó cậu vô duyên nhìn thấy, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến mục tiêu hướng tới của cậu.

Từ sau khi đến đây, cậu rất muốn tiếp cận làm thân với họ, nhưng vì e ngại thói quen nhiều năm cùng với ánh mắt của người ngoài mà từ đầu đến cuối không dám buông bỏ khí chất mà nên có của con cháu sĩ tộc.

Nhưng Lý Mục thì lại khác.

Ngày đó bị trói ở trước trận, vào lúc cậu đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, quyết không bao giờ cầu xin để đổi lấy tính mạng, thà rằng đầu thân tách rời cũng không thể bởi vì mình mà làm ảnh hưởng đến tên tuổi Cao thị, cậu đã được Lý Mục dùng một phương thức mà trước đây cậu có nằm mơ cũng không dám tưởng tượng cứu về.

Tìm đường sống trong chỗ chết!

Ngay vào khoảnh khắc đó, vị Biệt Bộ Tư Mã vung đao, thiết giáp dính đầy máu tươi với sát khí sắc bén khát máu tỏa khắp trên người kia

đã trở thành một nhân vật có thể đánh đồng với hình tượng bá phụ ở trong lòng cậu.

Cho dù hấn xuất thân thứ tộc, địa vị kém xa so với mình.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Cao Hoàn đi đến trước mặt Lý Mục, rót đầy rượu vào chén, hai tay dâng lên, cung kính nói:

– Lý Tư mã, ơn cứu mạng suốt đời khó quên! Xin kính ngài chén rượu này.

Nói xong rồi, cậu nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, trong lòng thấp thòm.

Từ sau khi được cứu, những ngày qua, ngoài cảm kích ra thì phần nhiều là ngượng mộ, cậu vẫn luôn có suy nghĩ được tiếp cận vị võ quan trẻ tuổi này.

Cậu có một cảm giác, Lý Mục không hề coi thường mình giống như những võ quan xuất thân thứ tộc hàn môn ở trong quân lấy việc tích lũy quân công mà đi lên.

Thậm chí ngày hôm đó, khi cậu vừa được cứu ra, bởi vì nhất thời không tìm chế được nỗi lòng, được ôm mang theo mình giết trở về mà khóc thảm thiết, hấn còn đưa tay ra vỗ nhẹ sau lưng mình như muốn an ủi. Sự dịu dàng của đàn ông có lẽ không nhiều hơn thế.

Nhưng mà thái độ của Lý Mục đối với cậu cũng không tính là thân cận. Chỉ ít còn xa mới đạt tới tình trạng mà Cao Hoàn mong đợi.

Tối nay cậu vẫn ôm mong muốn tìm gặp hấn để cảm ơn nhưng lại bị người khác giữ lấy, nói là bày tiệc an ủi cậu, mãi sau mới thoát thân được, cậu lập tức đến đây ngay.s

Hai tay cầm ly giơ lên không trung, không nhúc nhích chờ Lý Mục bùng rượu lên, vẻ mặt chờ mong cùng có chút khẩn trương, chỉ thấy hấn nhìn chăm chăm vào chén rượu mình dâng lên, ánh mắt như

dán chặt vào đó, đáy mắt như có sóng nguồn cuộn cuộn, như là bị rơi vào trong suy nghĩ xa xôi nào đó, người không nhúc nhích.

Chung quanh lặng ngắt như tờ.

– Lý Tư mã?

Cao Hoàn có chút không hiểu, càng thêm căng thẳng, cẩn thận gọi lên một tiếng.

Ánh mắt Lý Mục khẽ động, hồi hồn lại, cười nhẹ một tiếng, nhận ly rượu trong tay cậu uống một hơi cạn sạch.

Cao Hoàn thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn binh lính xung quanh, thấy vô số cặp mắt đang nhìn mình, cả người đột nhiên nóng bừng lên, không chút nghĩ ngợi, lại rót đầy một chén, giơ lên với mọi người chung quanh, cao giọng:

– Mọi người đều là dũng sĩ từng chung sinh tử với Lý Tư mã, Cao Hoàn tôi kính trọng nhất là dũng sĩ, tôi kính các vị một chén!

Nói xong ngửa cổ uống một hơi cạn chén.

Ngày ấy cậu bị phản quân áp tải đến trước trận, bị đao kiếm kề cổ cũng không chút sợ hãi, càng chưa từng mở miệng cầu xin tha thứ, rất nhiều người ở đây đều chứng kiến rõ ràng, cũng có chút kính nể đối với vị công tử Cao thị nhìn bình thường có vẻ rất kiêu ngạo này.

Con cháu sĩ tộc tuy cao quý, cho dù tông quân chẳng qua cũng chỉ là tuân theo sự sắp xếp của gia tộc, dùng cái này làm tiền vốn cho sự thăng cấp trong tương lai. Nhưng trong số họ, cũng không phải là không có người có cốt khí.

Vị công tử Cao thị này chính là một ví dụ minh chứng rõ nhất.

Cậu mời rượu Lý Mục bày tỏ lòng biết ơn thì thôi, nhưng lúc này còn chủ động mời rượu cả những người như mình thì đúng là khá bất

ngờ.

Mọi người hơi kinh ngạc, quay sang nhìn nhau, cuối cùng nhìn về phía Lý Mục.

Lý Mục mỉm cười, khẽ gật đầu.

Mọi người liền uống cạn rượu, đồng loạt nói:

– Cảm ơn công tử!

Thanh âm như sấm.

Bầu không khí vốn yên ắng lúc nãy sôi nổi trở lại, tiếng cười tiếng nói chuyện, tiếng xì xào liên hồi.

Cao Hoàn tới ngoài tỏ lòng biết ơn ra thì trong lòng còn giấu một chuyện, cung kính mời Lý Mục đến một chỗ vắng người, hành lễ với hắn, nét mặt trịnh trọng:

– Lý Tư mã, tôi có thể nhập doanh của huynh được không? Tôi nguyện đi theo làm tùy tùng cho huynh, tùy ý sai bảo! Xin Lý Tư mã hãy thu nạp tôi!

Lý Mục liếc nhìn cậu một cái rồi bỏ đi ngay.

Cao Hoàn sốt rột vừa đuổi theo vừa hỏi:

– Tôi tuyệt đối không phải hạng người ham sống sợ chết! Lần bị bắt này cũng không phải tội một mình tôi! Tôi lập chí báo quốc. Chỉ cần Lý Tư mã gật đầu, tôi chắc chắn sẽ thuyết phục được bá phụ...

Lý Mục dừng bước, chỉ vào một tảng đá to bằng hai vòng tay ôm ở dưới chân:

– Nhắc nó lên đi!

Cao Hoàn sững sốt.

– Nếu cậu có thể nhấc nó lên được, tôi sẽ thu nhận cậu. – Lý Mục thản nhiên nói.

Cao Hoàn mừng rỡ, hai mắt sáng lên, lập tức tiến lên sẵn ống tay áo, đứng trung bình tấn, hai tay ôm lấy.

Nhưng mà hòn đá kia như bị mọc rễ, bất kể cậu dùng sức thế nào tảng đá cũng không nhúc nhích. Cuối cùng cậu dùng hết toàn lực, mặt đỏ bừng vì kìm nén cũng chỉ có thể khiến nó khẽ nhúc nhích một thoáng, chân mình thì mất thăng bằng ngời phệt xuống dưới đất, cuối cùng đành phải buông tay đứng lên, thở hổn hển không ngừng.

– Lưu Dững!

Lý Mục gọi to.

Một binh sĩ trẻ trạc tuổi Cao Hoàn, vóc dáng cực kỳ gầy gò, còn thấp hơn Cao Hoàn một cái đầu, hai mắt đảo quanh, nom như con khỉ, chạy nhanh tới hành lễ với Lý Mục:

– Lý Tư mã có gì phân phó ạ?

– Nhấc nó lên.

Lý Mục vào tảng đá.

Thiếu niên nhìn Cao Hoàn, cười hì hì ngời xồm xuống gầm lên một tiếng, nhấc tảng đá nặng ít nhất một trăm cân lên.

Chẳng những nhấc lên mà còn ôm trước ngực, ở ngay trước mặt Cao Hoàn đi đi về về mấy chuyến, cực kỳ thoải mái, cuối cùng ném xuống đất, phúi tay, hơi khom người với Lý Mục rồi lui đi.

Cao Hoàn mặt đỏ tới tận mang tai, đứng đờ tại chỗ.

– Cao công tử, tôi nghe nói cậu giỏi về thư pháp, khá có tài danh. Ở chỗ tôi chỉ chọn người chuyển quân thạch thoi. Cậu vẫn nên trở về

đi, kéo người nhà lại lo lắng.

Giọng hần ôn hòa, vỗ vỗ bả vai Cao Hoàn rồi đi.

Cao Hoàn đứng ngây tại chỗ, ngơ ngàng nhìn theo bóng lưng của Lý Mục, mặt mày ủ rũ.

– Tử Nhạc! Sao ngươi lại ở đây?

Phía sau lưng đột nhiên có người gọi lên.

Cao Hoàn quay đầu lại, nhìn thấy là Lục Hoán Chi hôm nay theo quan viên Kiến Khang tới nơi này khao quân.

– Dật Đình!

Cậu gọi tên bạn thân, vẻ ủ rũ trên mặt mới tan biến, nở nụ cười.

Lục Hoán Chi hai tay chấp phía sau nhìn theo bóng lưng rồi đi phía trước kia.

– Hần ta xuất thân thứ tộc, chỉ là một Tư Mã, dù là trước trận cứu người nhưng đó cũng là điều đương nhiên, hơn nữa còn có thể tranh công với bá phụ người. Người cần gì phải tự hạ thấp thân phận mà thân cận với hần ta chứ?

Lúc Lục Hoán Chi nói chuyện không hề hạ giọng chút nào, hiển nhiên cũng không hề để ý chuyện sẽ bị người khác nghe thấy.

Cao Hoàn vội quay đầu lại, nhìn thấy Lý Mục vẫn tiếp tục bước đi, bóng lưng không có gì khác thường giống như không nghe thấy, cậu thở phào nhẹ nhõm, lập tức dè dặt giọng nói:

– Nhưng nếu không có huynh ấy thì ta đã biến thành ma không đầu rồi. Ta không quan tâm huynh ấy xuất thân gì, ta chỉ muốn kết giao với huynh ấy. Ta chỉ sợ huynh ấy không ưa ta thôi. Nếu người thấy hành vi của ta đáng xấu hổ thì về sau cách xa ta ra là được.

Lục Hoán Chi chưa từng thấy cậu dùng cách nói chuyện nặng nề như thế với mình thì sửng người, ho khan một tiếng:

– Thôi thôi, tùy người. Đại huynh ta đã bình định được loạn Lâm Ấp quốc, sắp về rồi. Chờ huynh ấy về, bá phụ người cũng rảnh rồi, ta đoán mình sắp phải gọi a tỳ người là tẩu tẩu rồi. Hai chúng ta là người một nhà, cần gì vì một người ngoài mà làm ảnh hưởng đến tình huynh đệ của chúng ta vậy?

Đại huynh của Lục Hoán Chi là Lục Giản Chi là người mà Cao Hoàn bội phục nhất trong bao nhiêu năm qua. Sở dĩ cậu lập chí tông quân ở mức độ lớn cũng là chịu sự ảnh hưởng của Lục Giản Chi. Nghe nói anh ta ít ngày nữa trở về thì cười tươi, gật đầu:

– Đợi đại huynh về, ta sẽ đi thăm hỏi huynh ấy.

Cậu lại quay đầu lại lần nữa, thấy bóng dáng kia đã đi càng lúc càng xa, dần dần biến mất trong bóng đêm.

...

Với sức mạnh của đôi tai Lý Mục làm sao mà không nghe được cuộc đối thoại sau lưng giữa Lục Hoán Chi cùng Cao Hoàn cơ chứ? Cái tên đó dường như hòa vào trong máu thịt của hắn, dùng phương thức như thế, ở kiếp này lần đầu tiên theo làn gió đêm mờ hồ truyền vào trong tai hắn.

Về mặt hắn vẫn bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay từ từ nắm chặt thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

– Kính Thần!

Bên cạnh có người gọi hắn.

Hắn ngẩng lên, thấy là cấp trên hiện giờ của mình Hồ Bí Tướng quân Dương Tuyên thì dừng lại.

Dương Tuyên vội vàng đi tới, đi đến gần rồi ngửi được mùi rượu khá đậm.

– Kính Thần, ta đang tìm người đây! – Dương Tuyên nói.

– Tướng quân có chuyện gì cứ nói ạ. – Lý Mục vài chào, cung kính nói.

Hắn nhập ngũ khi còn trẻ, những năm đầu trải qua nhiều thăng trầm, sống đầu đường xó chợ. Lúc mười lăm tuổi vô tình gặp được Dương Tuyên, được anh ta trọng dụng, gia nhập dưới trướng anh ta cho tới hôm nay.

Cho dù về sau Dương Tuyên bởi vì ủng hộ Hứa thị làm loạn xưng đế, công phá Kiến Khang, sau khi binh bại đã tự vẫn bỏ mình, tính ra thì cũng chết ở trong tay mình, nhưng mà Lý Mục vẫn hết sức kính trọng vị cấp trên đã một tay đề bạt mình như trước.

Từ sau khi gã bỏ mình, hắn đã sai người hậu táng, tiếp đó dùng quyền hành trong tay đặc xá cho cả nhà Dương môn, tránh cho con cháu bị liên lụy tai ương.

– Kính Thần, phong thưởng hôm nay ta biết bắt công với người. Mới rồi ta đi tìm Tư Đồ trần tình với ngài ấy. Nhưng mà...

Trong mắt gã đầy vẻ khó xử, ngập ngừng.

– Tư Đồ nói, người đã cứu con cháu Cao thị ở trước trận, dù là cực khổ lập được công lao nhưng Cao công đã hứa phong thưởng cho người rồi. Một công lao không thể nhận hai phần thưởng, đề bạt người làm Tư Mã đã là đặc cách rồi...

Gã thở dài:

– Tại ta vô năng. Nhưng mà người đừng trách ta. Năm đó lần đầu tiên ta thấy người công thành thì đã biết người không phải người tầm

thường, bao nhiêu năm nay, quả nhiên là không hề nhìn lầm người. Ta biết, sớm hay muộn người cũng sẽ trở nên nổi bật!

Tổ tiên của Dương Tuyên là hào cường thế đại kinh sở, trong nhiều năm đã tự thành một tổng thể của riêng họ tại một vùng Kinh Tương. Nhưng dạng xuất thân thứ tộc như gã dẫu cho có công lao khổ lao thế nào thì ở trong mắt môn phiệt, chẳng qua cũng chỉ là một võ tướng chỉ đáng cho mình sử dụng chinh phạt mà thôi.

Dương Tuyên được tôn xưng là mãnh tướng hạng nhất của Hứa thị, nhưng hiện giờ cũng chỉ đứng trong hàng ngũ tướng quân tạp hào, địa vị thấp hơn tứ chinh, tứ trấn, tiền hậu tả hữu tướng quân. Những tướng quân kia đều xuất thân sĩ tộc.

Dù là có quyết tâm dành được quân công đi lên địa vị như hiện giờ thì sao, ngay cả con trai của Hứa Tiết cũng có thể sai khiến mình. Dương Tuyên ngoài miệng an ủi như thế, nhưng nghĩ đến đãi ngộ mình nhận được, trong lòng không khỏi tự thấy thương cảm.

Lý Mục nói:

– Tư Đồ nói rất có lý. Huống chi ti chức ngày hôm đó cứu người cũng không phải để thăng quan thăng chức. Tấm lòng của tướng quân ti chức vô cùng cảm kích. Tướng quân không cần phải cầu xin gì cho ti chức đâu.

Dương Tuyên nghe hần an ủi mình thì càng thêm áy náy.

Thành thực mà nói gã làm sao mà không đoán ra được, sở dĩ Hứa Tiết chèn ép công lao của Lý Mục tuyệt đối không phải lấy cái lý do một công hai thưởng này. Chắc chắn ông ta đã nghi ngờ Lý Mục muốn đầu nhập Cao Kiệu, cho nên mới không màng sống chết mà mạo hiểm cứu Cao Hoàn trước trận trở về.

Loại vũ lực và can đảm bực này, đừng nói Đại Ngu, dù là khắp Trung Nguyên, ngay cả Mộ Dung Tây người Tiên Ti Hạ quốc được xưng là thiên hạ đệ nhất mãnh tướng cũng không thể làm được như thế.

Bậc hãn tướng này nếu như sinh hai lòng, đối với Hứa thị mà nói chỉ e dù có giết chết cũng không muốn để cho người khác trọng dụng.

Theo sự suy đoán của Dương Tuyên, Hứa Tiết mượn cơ hội này để ra đòn cảnh cáo, đợi tương lai có một biểu thị tương ứng.

Nghĩ đến điều này, lại thấy Lý Mục có vẻ như không có quá nhiều để ý liền từ bỏ, chỉ nói:

– Lâm Xuyên Vương đã đền tội, còn lại chính là thế cục Giang Bắc. Người nghỉ ngơi thêm mấy ngày đi, qua vài ngày nữa sợ là phải rút quân về Kinh Tương, đến lúc đó lại là một chặng đường dài cực khổ.

Lý Mục nói:

– Ti chức đang định tìm tướng quân để thảo luận một chuyện. Đại quân ta chỉ luôn chú trọng trấn thủ một vùng Kinh Tương, còn đối với vùng hạ du, Nghĩa Dương thì phòng thủ trống không. Nếu như người Yết đối lấy Nghĩa Dương, bất kể Kinh Tương hay là Quảng Lăng Cao tướng quân sợ rằng đều không thể đề phòng đến đầu đến đuôi, một khi bị phá, cục diện sẽ khó mà ứng phó nổi.

Dương Tuyên không lưu tâm:

– Địa lý của Kinh Tương lấy thượng du Đại Giang là quan trọng nhất, nếu như người phương Bắc muốn lấy Giang Nam thì trước tiên là phải lấy được Tương Dương, vì vậy Hứa Tư đồ đã trấn thủ ở đó nhiều năm rồi. Nghĩa Dương không phải là vùng đất quan trọng, Hoài Bắc càng không có chỗ tốt, dù là đánh hạ Nghĩa Dương rồi xuôi nam cũng không thuận tiện, lại có rất nhiều núi non hiểm trở, nước chảy xiết, cực kỳ bất tiện. Người suy nghĩ quá nhiều rồi.

Lý Mục nói:

– Ti chức nghe nói Nghĩa Dương có một đường rất thuận tiện xuống phía nam, chẳng qua là người biết rất ít. Lúc trước ở lân cận cũng

từng bắt được mật thám của người Hạ. Ty chúc nguyện lĩnh ba trăm binh sĩ dưới doanh sáng mai khởi hành, đến Nghĩa Dương để ứng phó thăm dò trước, hành sự tùy hoàn cảnh.

Dương Tuyên kinh ngạc:

- Người thật sự lo lắng cái này à?
- Xin tướng quân hãy hạ lệnh.

Dương Tuyên trầm ngâm chốc lát, gật đầu.

- Thôi được. Nhằm đề phòng bất trắc, ta trao binh phù cho người, người vượt sông đi Nghĩa Dương trước, có thể điều động lính phòng giữ Nghĩa Dương. Nếu Hoài Bắc có dị động gì thì lập tức báo về.
- Ty chúc tạ ơn tướng quân!

Dương Tuyên vỗ vai hắn:

- Đi nghỉ sớm đi, sáng mai còn phải khởi hành đấy.

...

Canh tư, doanh trại vốn ồn ào đã hoàn toàn yên tĩnh lại.

Vùng hoang dã bên ngoài quận thành Đan Dương tối đen như mực, xung quanh doanh trại chỉ còn lại những đốm lửa rải rác, soi rõ bóng dáng của những người lính tuần tra ban đêm.

Bóng đêm mênh mông, ánh trăng soi con sông. Bao nhiêu tâm sự theo dòng nước cuộn cuộn chảy về phía đông chôn giấu nơi đáy sóng, chỉ còn lại thể sự như cờ, lòng người như mặt.

Tiếng thủy triều âm âm, Lý Mục đứng bên bờ sông, ngắm nhìn vầng trăng trên sông, bóng lưng cô độc thẳng tắp.

Cách phía sau lưng hấn không xa là ba trăm kỵ binh đã chuẩn bị đứng trang nghiêm, chỉ cần hấn ra lệnh một tiếng là ngay lập tức lên đường.

Hạ binh tại Nghĩa Dương, phát động tiến công một cách bất ngờ. Trận chiến Nam Bắc đã từng xảy ra kia cuối cùng tuy lấy Ngũ yếu thắng mạnh mà kết thúc, nhưng bởi vì sơ ý làm mất Nghĩa Dương, bị người Hạ đánh mở đường xuôi nam, Giang Đông đã từng rơi vào cục diện cực kỳ bất lợi, chiến sự vẫn mãi kéo dài liên tục hơn một năm mới chấm dứt.

Nhưng mọi thứ sẽ thay đổi, bắt đầu từ đêm nay.

— Từ nay về sau, phần đời còn lại của thiếp phó thác cho lang quân.

Lời nói ngày xưa hôm nay tại chỗ nay không còn nữa, nhưng giọng nói đó vẫn còn vương vấn, như tiếng nước sông hằng đêm, vang vọng bên tai hấn.

Lý Mục đón gió đêm, cuối cùng ngẩng nhìn bầu trời đêm đen kịt không trông thấy điểm cuối của Đài Thành, quay người lại.

Ba trăm khinh kỵ, trong tiếng móng ngựa đạp lên đất bằng phát ra âm thanh vang dội, dọc theo bờ sông chạy về phía tây, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm. Chỉ còn lại mảnh trăng bàng bạc này lặng lẽ chiếu sáng con sông chảy xuôi về phía đông, từ đời này sang đời khác, năm này qua năm khác, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

....

Cách đó trăm dặm, trên Bạch Lộ Châu, tối nay giờ phút này, Lạc Thần cũng chưa đi ngủ.

Hơn nửa tháng trước, được biết A đệ được cứu, bệnh tình của nàng dần dần chuyển biến tốt lên.

Bệnh tình của nàng vừa tốt lên, Tiêu Vĩnh Gia lập tức quay về Bạch Lộ Châu.

Bởi vì Cao Kiệu cả ngày bận rộn, lại phụng hoàng mệnh đi Đan Dương khao quân, Tiêu Vĩnh Gia liền đưa con gái cùng đi với mình.

Tối nay nàng trần trọc mãi không ngủ được, cuối cùng khoác áo đứng dậy, đi đến trước cửa phía tây ngồi dựa ở đó, hai tay chống ở cửa sổ, chống cằm ngắm nhìn vầng trăng giữa không trung, suy nghĩ chập trùng.

Bạch Lộ Châu là một nơi rất đẹp, đặc biệt là vào cuối mùa xuân hàng năm, khi thủy triều lên mỗi đêm, hoa và trăng tôn nhau lên. Nhưng có lẽ trong tiềm thức nghĩ rằng nó đã chia cắt cha mẹ mình, Lạc Thần vẫn luôn không thích nơi này.

Đặc biệt là tối nay, chẳng biết tại sao, loại cảm giác này còn mãnh liệt hơn.

Cách đó không xa, trong màn đêm yên tĩnh này, tiếng nước thủy triều không ngừng vang lên, rơi vào tai càng rõ ràng.

Thậm chí, nó dường như có một chút sức mạnh đáng sợ.

Trong lòng nàng dần dần dâng lên một cảm giác u sầu trước nay chưa từng có, khiến người ta chỉ muốn khóc.

Nàng không thích loại cảm giác này.

Nàng chỉ muốn mau mau rời khỏi nơi này, tốt nhất là không bao giờ quay lại nữa.

Nhưng mà lần này, Lạc Thần ở một mạch ba tháng liền. Mà trong ba tháng này, sự chú ý của nàng gần như đều bị tin tức chiến sự Giang Bắc truyền đến thu hút, không còn tâm trạng u sầu hoa trăng như buổi tối hôm nọ nữa.

Mà không lâu khi nàng đi theo mẫu thân đi Bạch Lộ Châu, Giang Bắc truyền đến tin tức, Yết Quốc phương Bắc tiến đánh Nghĩa Dương.

Nghĩa Dương nằm ở Giang Bắc, là lãnh thổ thuộc Giang Bắc còn lại rải rác của Đại Ngu vốn không nằm trong phạm trù vùng yếu địa tranh đoạt của binh gia, cho nên Đại Ngu ban đầu không cho trọng binh đóng giữ tại đây. Cũng may trước đó, họ đã có đề phòng trước, quân coi giữ mượn lợi thế của địa thế, lại mạnh mẽ thủ vững ở quan ải, trước khi đợi viện binh của đại tướng quân Cao Duẩn, mấy ngàn quân coi giữ đã đối mặt với mấy vạn người phương Bắc tiên phong nhưng lại không để cho một con thuyền nào có thể sang sông.

Chiến sự sau đó bộc phát toàn diện.

Thượng Thư Lệnh Cao Kiệu hoàn thành việc chuẩn bị phòng thủ Giang Bắc xong đã đích thân vượt sông lao tới Quảng Lăng, bổ nhiệm thứ sử Từ Dương Cao Duẩn làm Tả Tướng quân, Đại đô đốc quân sự, bổ nhiệm Cao Dận làm Chinh Bắc tướng quân, tiên phong đô đốc, cùng với Trung Thừa Lục Giản Chi vừa mới hồi triều không lâu chia ra ba đường, dọc theo sông Hoài lên phía Bắc nghênh đón đại quân địch quốc xuôi nam. Trong ba tháng ngắn ngủi, liên tiếp thủ thắng, sĩ khí Giang Đông tăng vọt, trận chiến cuối cùng đã hoàn toàn đánh tan trăm vạn Hạ binh hùng hổ xuôi nam.

Người Hạ thất bại thảm hại tháo chạy về phía Bắc sông Hoài, Đại Ngu nhân cơ hội này đẩy biên giới phía Bắc đến khu vực Hoài Nam. Mà Hạ quốc phương Bắc bởi vì trong nước theo đó đại loạn, các tộc Tiên Ti, Hung Nô, Hồ tộc vốn thần phục Hạ thừa cơ đồng loạt khởi binh tạo thế, Bắc Hạ tràn ngập nguy hiểm, không còn sức đâu mà dòm ngó Giang Đông nữa. Nguy cơ Giang Tả cuối cùng đã có thể tạm thời được giải trừ.

Bắt đầu từ trận chiến Nghĩa Dương đến lúc người Hạ bại lui về Hoài Bắc, Đại Ngu chẳng những thủ thắng, thắng được trận đại chiến liên quan đến sinh tử quốc vận, hơn nữa, còn thắng trong thời gian ngắn ngủi ba tháng.

Tin tức thắng lợi nhanh chóng lan truyền khắp Giang Đông, dân chúng sôi trào. Danh vọng của Cao thị trải qua trận chiến này đã đạt tới mức độ trước nay chưa từng có.

Tháng tám năm Hưng Bình thứ mười lăm, Lạc Thần còn đang ở Bạch Lộ Châu nhận được tin tức phụ thân sắp quay về kinh thì hết sức vui mừng.

Tất cả những phiền muộn cùng ưu sầu thiếu nữ khiến nàng lo lắng lúc trước đã theo tin tức vui vẻ này mà biến mất toàn bộ.

Đó là một buổi trưa tháng 8 đầy nắng, suốt mấy tháng qua, đường đệ Cao Hoàn vẫn luôn ở tại Kiến Khang vui vẻ lên thuyền đi lên Bạch Lộ Châu, muốn đón Lạc Thần về thành.

— A tỷ ơi, đệ nghe nói, bá phụ ban đầu chính là tiếp thu ý kiến của huynh ấy, ngay lúc chiến sự mới bắt đầu nhân lúc binh Hạ chưa tập kết xong đã chủ động nghênh đón tấn công. Huynh ấy cảm tử tiên phong, năm trận chiến thắng cả năm, lập nên công lao hiển hách. Bây giờ ngay cả bộ hạ cũng biết tên huynh ấy nữa. Nghe nói huynh ấy từng đơn đao giết vào trước trận phản quân cứu được đệ thì rất tò mò, khâm điểm muốn gặp huynh ấy đó.

Lý Mục, cái tên mà mấy tháng trước Lạc Thần lần đầu tiên nghe nói đến bây giờ đã gần như quên hẳn thì nay từ chỗ đường đệ lại một lần nữa rơi vào trong tai nàng.

Hết chương 8

Chương 9

Lạc Thần có thể cảm giác được, A đệ cực kỳ kính trọng người đã cứu cậu, thậm chí còn sùng bái nữa là đằng khác.

Dĩ nhiên, Lạc Thần cũng vô cùng cảm kích vị Tư Mã trong quân tên là Lý Mục kia.

Mặc dù sự việc đã qua hơn mấy tháng, nhưng cho tới bây giờ, mỗi khi nghĩ lại cảnh tượng lúc ấy, nàng vẫn cảm thấy nghĩ mà sợ như cũ.

Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Nàng cũng không có mấy hứng thú khi nghe A đệ khen không dứt miệng về Lý Mục anh hùng anh dũng như thế nào trước mặt mình.

Phụ thân chắc hẳn đã khen thưởng tương ứng cho hẳn, bất luận là gì cũng đều là thứ hẳn xứng đáng có được.

Điều nàng quan tâm hơn vẫn là phụ thân, thúc phụ, đường huynh, cùng với...đại huynh Giản Chi của Lục gia, đây là những người thân thuộc của nàng, người nàng quan tâm, họ đang ở bên trong chiến sự, liệu họ có bình an vô sự hay không, ngày nào thì sẽ trở về.

Nàng cắt ngang Cao Hoàn, hỏi vấn đề mình muốn biết.

– Sắp rồi ạ. Đệ vừa nhận được thư của bá phụ, biết được ít ngày nữa họ sẽ trở về, sau đó sẽ đến đón tỷ...

Cậu ta dừng lại, nhìn sang Tiêu Vĩnh Gia.

Tiêu Vĩnh Gia đang dựa vào thành giường cạnh cửa sổ của thủy đình này, một tay mở ra, hướng về phía cửa sổ ngắm nhìn bộ móng tay đỏ tươi mà mình mới nhuộm sáng nay, năm ngón tay thanh mảnh không kém gì tay thiếu nữ.

Thanh Hà trưởng công chúa chẳng những có tiếng là cứng cỏi mạnh mẽ, hơn nữa sau khi gả cho Cao Kiệu bởi vì cuộc sống xa hoa lãng phí mà thường bị người đời lên án.

Trong ký ức mơ hồ về tuổi thơ của Lạc Thần, mẫu thân thoát đầu hình như không phải như thế, về sau chẳng biết tại sao dần dần trầm mê trong đó. Quần áo trang sức động một tí là tiêu phí hàng vạn. Chỉ riêng giày đã có không dưới trăm đôi, đầu phượng, vân tỵ, ngũ sắc... đủ loại kiểu dáng và chất liệu, xinh đẹp lộng lẫy, vỏ vàng giẫm đất, châu ngọc đặt chân, cực kỳ xa xỉ, rất nhiều đôi mua về lại bỏ xó, chưa từng được đi bao giờ.

Ngày thường, ngoại trừ thỉnh thoảng mặc đạo phục ra thì hầu hết đều là những thứ lộng lẫy xa hoa, cho dù là ở một mình cũng không ngoại lệ.

Giờ phút này cũng như thế.

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào phản chiếu chiếc trâm vàng hình đầu rắn bằng vàng cài vào một bên búi tóc cao đen nhánh của bà, làn da trên khuôn mặt trắng nõn đến mức lấp lánh sáng bóng như trân châu dưới ánh mặt trời.

Bà dường như không hề quan tâm đến những gì hai chị em đang nói ở bên ngoài.

Cao Hoàn quay sang bà, cung kính nói:

– Bá mẫu, cháu phụng mệnh bá phụ tới đây đón bá mẫu với A tỷ về nhà ạ.

Tiêu Vĩnh Gia thậm chí không nhấc mí mắt lên:

– Cháu đón a tỳ về là được. Ta thì không cần. Đi đi về về cũng không gần chút nào, rất là nhọc.

– Bá mẫu! Thật sự là trong thư bá phụ đã dặn cháu như vậy đó ạ. Bá mẫu không về nhà, thế nào bá phụ cũng sẽ trách cháu cho mà xem. Hơn nữa vì chuyện lúc trước mà bá phụ vẫn còn giận cháu lắm, nếu như cháu không đón được bá mẫu, sợ là bá phụ càng không tha thứ cho cháu. Bá mẫu ơi, xin thương xót cho cháu đi mà.

Cao Hoàn thấy Lạc Thần đưa lưng về phía Tiêu Vĩnh Gia lén lút chớp mắt với mình thì ngầm hiểu, vội vàng đi tới gần cầu xin.

Thế thì còn thôi, lại còn phịch một tiếng, quỳ hai gối xuống dưới đất.

Tiêu Vĩnh Gia buông bàn tay mà mình ngấm nghĩa rất lâu xuống, quay mặt lại, nhướn đôi lông mày được tô vẽ cẩn thận lên, mím đôi môi đỏ mọng, mỉm cười.

– Lục lang, cháu cũng biết dỗ bá mẫu đấy nhỉ. Đứng lên đi, hôm nay cháu có quỳ gãy hai đầu gối cũng vô dụng thôi. Yên tâm đi, ta không về cùng, bá phụ của cháu sẽ không làm gì cháu đâu.

Cao Hoàn dù được gửi nuôi dưới danh nghĩa Cao Kiệu, được coi như con ruột trong nhà, nhưng ở trước mặt vị trưởng công chúa bá mẫu cứng cỏi mạnh mẽ này cũng không quá mấy thân thiết.

Nghe vậy đành phải đứng lên, nhìn Lạc Thần, bày ra thái độ đã hết cách.

– Mẹ ơi...- Lạc Thần cắn môi.

– Con muốn về gặp cha con thì đi theo Hoàn nhi về đi. Mẹ sẽ cho người thu dọn đồ đạc cho con.

Tiêu Vĩnh Gia trông không hề bị lay động, ngắt lời con gái, đứng dậy khỏi sập, bước trên lớp lông mềm mại dưới chân gần như phủ kín bộ

quần áo nỉ lông lầy, xuống dưới giường, đi ra ngoài.

Ren vàng tinh xảo thêu trên tay áo và váy dài chạm sàn tỏa sáng dưới ánh nắng theo bước chân của bà.

Lạc Thần nhìn theo bóng lưng của bà, hơi chút ngẩn người, bất giác nghĩ đến cảnh mẹ trở về chăm sóc mình sau khi mình ngã bệnh vài tháng trước.

Theo sự quan sát bí mật của nàng, trong những ngày đó, mẹ dường như không cho phép cha nàng ở cùng phòng với mình, phụ thân bị ép hàng đêm phải ngủ ở thư phòng. Mà những người hầu trong nhà, tất cả đều nhìn thấy điều đó nhưng đều giả vờ như không có gì xảy ra.

Trải qua bao khó khăn cuối cùng nàng đã chờ được mẫu thân về nhà, cứ tưởng rằng cha mẹ có thể ở chung một phòng, không thể ngờ được cha mẹ rơi vào tình trạng như vậy, đồng thời cũng không may may tránh né ánh mắt của những người hầu trong nhà.

Lạc Thần giận mẹ tuyệt tình, vừa giận vừa thương phụ thân nhu nhược. Nhìn thấy mẫu thân không muốn về nhà, dù là rất thất vọng nhưng nghĩ tới lần trước trước đó thì nàng lại có chút do dự.

Nếu như lần này nàng có cầu xin mẹ trở về nhà lần nữa, cha mẹ lại vẫn ở chung giống như lần trước, đối với tình cảnh của cha nàng, làm cho nàng thật sự không đành lòng.

A Cúc nói chen vào:

— Trưởng công chúa, về hôn sự của tiểu nương tử nếu không phải bị chậm trễ thì đã quyết định từ sớm rồi. Bây giờ quốc sự đã yên ổn, chắc chắn Lục gia sẽ đến cầu thân tiểu nương tử. Dù sao cũng là hôn sự của con gái, chính là ưu tiên hàng đầu. Lúc hai nhà tiếp xúc còn cần trưởng công chúa ra mặt chủ trì rất nhiều lễ tiết. Trưởng công chúa không trở về sợ là không ổn.

Tiêu Vĩnh Gia dừng lại, quay đầu lại nhìn Lạc Thần, không nói gì.

Lạc Thần nghe A Cúc nói chuyện hôn sự của mình và Lục Giản Chi thì hơi chút xấu hổ, cúi đầu không nói gì. Một lát sau, nàng nghe mẫu thân nói:

– Ừm, thế cùng nhau về đi.

– Nếu như không phải vì con gái, ta sẽ không bao giờ gặp người kia đâu!

Dừng một chút, bà lại bổ sung thêm một câu, ngữ khí nhấn mạnh, cũng không biết cố ý là nói cho ai nghe.

A Cúc mỉm cười:

– Dĩ nhiên rồi. Trong nhà gả con gái, làm sao trường công chúa không trở về được?

Bà ấy phụ họa theo, sau đó cao giọng gọi người thu dọn hành trang cho nữ chủ nhân. Đám nô bộc lập tức bận rộn.

Lạc Thần thở phào nhẹ nhõm, đi đến nắm tay Tiêu Vĩnh Gia, nói khẽ:

– Con cảm ơn mẫu thân!

Tiêu Vĩnh Gia xia yêu ngón tay trắng như tuyết vào trán Lạc Thần:

– Con đó, mẹ còn nhớ lúc sinh con ra nhỏ tí xíu. Khi đó mẹ còn nghĩ, con gái của mẹ bao giờ mới trưởng thành đây. Lớn lên chắc sẽ là cô gái xinh đẹp nhất. Đúng là chớp mắt một cái con đã lớn rồi. Mẹ già rồi, con cũng cần...

Bà nói, hình như có chút sần nảo, dừng lại.

– Mẹ không già chút nào đâu!

Chẳng biết tại sao, Lạc Thần chợt thấy cũng khó chịu, nắm chặt lấy bàn tay còn lại đeo nhẫn ngọc của mẹ mình.

Tiêu Vĩnh Gia lắc đầu, bản thân đánh trống lảng cười nhẹ một tiếng:

– Thôi, tự đừng nói chuyện này với con làm gì nhỉ. Cũng may Giản Chi là chàng trai tốt, mẹ rất yên tâm. Đi thôi.

Nắm lấy tay con gái, đi ra khỏi thủy tạ.

...

Lạc Thần đi theo Tiêu Vĩnh Gia cùng với hàng chục vú già thị nữ quay trở lại thành, ngồi thuyền hoa lên bờ.

Cao Thất đi theo Cao Hoàn tới đón chủ mẫu đã chuẩn bị sẵn xe trâu trở về thành, một dãy bảy tám chiếc, bên cạnh mỗi một chiếc có chí ít ba bốn nô bộc, nhất là chiếc đầu tiên, Lạc Thần theo mẹ ngồi chiếc đó, thân xe được chế tạo bằng gỗ hương, màn che thêu ngân tuyến tơ vàng, vô cùng khí phái.

Mười mấy vú già thị nữ phục thị Tiêu Vĩnh Gia phân chia ngồi xe trâu, đầu đuôi tướng ngậm, dưới sự bảo vệ của nô bộc bảo tiêu của Cao gia đi qua đường xe chạy ngoài thành đã đi qua mấy ngày trước đây, trên đường đi đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt người đi đường. Hơn mười đứa trẻ hồi hương chạy tới, vui cười vừa nhìn vừa đi theo đuôi.

Cao thị vốn là danh gia vọng tộc, lại càng không cần phải nói đã lập công lao hàng đầu trong trận chiến này, những người nông dân đang gặt lúa ở hai bên đường biết đây là xa giá của tướng công đón trưởng công chúa trở về nhà, đội xe trâu đi qua mới xì xào bàn tán.

– Nghe nói tướng công sợ vợ, sắp năm mươi rồi dưới gối chỉ có một cô con gái, đến nay vẫn không dám nạp thiếp...

– Tướng công có ơn lớn với thiên hạ, nếu ông trời có mắt, tại sao lại bắt ông ấy tuyệt hậu chứ...

Tiếng xì xào tuy rất thấp nhưng vẫn theo gió loáng thoáng truyền vào tai Lạc Thần.

Lạc Thần có chút bất an, vội liếc nhìn mẫu thân ngồi bên cạnh, bắt gặp bà nhắm mắt, vẻ mặt không có biểu cảm gì, thân thể khẽ đung đưa theo chuyển động của xe trâu, giống như là đã ngủ thiếp đi rồi.

Cao Thất cưỡi ngựa đi bên cạnh cũng nghe được một chút, nhú mào, lập tức dừng ngựa hạ thấp giọng ra lệnh cho nô bộc đi qua quát những hương nhân nhiều chuyện kia.

– Thôi, miệng lưỡi thiên hạ, cháu có thể chặn được bao nhiêu?

Tiêu Vĩnh Gia vẫn nhắm mắt, đột ngột buông một câu, giọng điệu bình thản.

Cao Thất nghe thấy chủ mẫu lên tiếng như thế, đành phải tiếp tục tiến lên.

Một đoàn xe không nhanh không chậm cuối cùng đã tiến vào hoàng thành, đi về hướng Cao gia ngay gần ngự nhai.

Láng giềng trong thành, người qua đường hai bên đường nhìn thấy một hàng xe trâu sang trọng đi đến, nhận ra là Cao gia thì đều dừng lại xem.

Lạc Thần từ lâu đã quen với hành vi xa xỉ của mẫu thân trưởng công chúa, cho nên ngồi yên trong xe, không hề thấy có gì không ổn. Lúc sắp tới gần ngự nhai, người đi đường ở hai bên đường càng ngày càng nhiều, từ khe hở tấm rèm nhìn ra ngoài, thấy người qua đường đang nhìn chằm chằm vào chiếc xe trâu mà mình và mẫu thân đang ngồi, nhớ tới những tiếng xì xào của hương nhân lúc mới đến bên ngoài thành kia, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ và đồng thời có chút khổ sở.

Nàng lặng lẽ rút về sau, tựa vào lưng ghế. Đúng vào lúc, chợt nghe thấy âm thanh của tiếng bánh xe lộc cộc từ đối diện truyền đến, tiếp đó, xe trâu mình ngồi ngừng lại.

– Sao không đi nữa thế?

Tiêu Vĩnh Gia mở mắt, hỏi lên.

– Bẩm trưởng công chúa, đối diện có một cái xe đi đến, hiện đang bị kẹt trên đường, không qua được ạ. – Cao Thất ở bên ngoài đáp.

– Xe nhà nào?

– Úc Lâm Vương phi ạ.

Úc Lâm Vương phi tên là Chu Tể Nguyệt, xuất thân Chu Thị, là người bạn thân của đương kim Hứa Hoàng Hậu, tuổi tác tương đương với Tiêu Vĩnh Gia, gả cho tôn thất Úc Lâm Vương.

Úc Lâm Vương địa vị cao quý, ngày thường lại một lòng tu đạo, không hỏi tục sự, Chu Tể Nguyệt thường xuyên ra vào hoàng cung. Luận thân phận, dù là cách tông nhưng Lạc Thần cũng phải gọi bà ta là mợ.

Trước kia khi vào cung Lạc Thần đã từng chạm mặt bà ta mấy lần.

Dung mạo của Chu Tể Nguyệt tất nhiên là kém xa Tiêu Vĩnh Gia, nhưng bà ta lại có đôi mắt rất quyến rũ, cũng là mỹ nhân nổi danh Kiến Khang, nghe nói âm thầm bao nuôi không ít trai lơ.

Tiêu Vĩnh Gia vừa nghe đến cái tên này thì trong mắt đã lộ sự căm ghét, lạnh lùng nói:

– Bảo bà ta nhường đường!

Đối diện lại có tiếng cười cất lên:

– Bậc khí phái này ta còn tưởng là ai chứ, thì ra là trưởng công chúa về thành. Trưởng công chúa nhiều năm ở Bạch Lộ Châu, hiếm khi về thành một chuyến, đúng là khách quý khó gặp. Ta nghe nói mấy hôm nữa Cao tướng công cũng sắp quay về thành, nếu biết tin ắt vui mừng lắm. Nếu như bởi vì ta cản đường làm chậm trễ hai vợ chồng gặp nhau, chẳng phải có lỗi lắm à?

Một cơn gió thổi qua, vừa hay thổi tung hai tấm rèm đằng trước. Lạc Thần nhìn ra ngoài, thấy chiếc xe trâu mà Chu Tể Nguyệt ngồi đó không hề có tấm màn che chắn đằng trước, nhìn thấy trong xe không sót một chút gì.

Bà ta ngồi trong xe, cầm y giày lụa, chỉ có một tấm mạng khảm ngọc bội che mặt, sau tấm mạng là thấp thoáng đôi mày dài chạm thái dương, càng hấp dẫn ánh mắt của những người khác.

Người qua đường hai bên đường đều tranh nhau chạy tới xem, bà ta lại như không để ý, trong tiếng cười quyến rũ, chỉ nghe bà ta thông thả thúc giục nô bộc dịch sát vào bên đường để nhường đường.

Cao Thất thấy đường thông thì vội vàng chỉ huy người đánh xe tiếp tục tiến lên.

Hàng xe dần dần đi đến dinh thự Cao gia.

Lạc Thần lặng lẽ nhìn sang mẫu thân.

Ánh mắt của bà rơi vào trên tấm màn che che chắn lấy tầm mắt kia, bà vai thẳng tắp, thần sắc lạnh lùng, mặt không biểu cảm, một tay nắm lại thành quyền, trên mu bàn tay mảnh khảnh nổi lên gân xanh hình nhện. Mấy móng tay vừa nhuộm đẹp để sáng nay đã bấm sâu vào lòng bàn tay, nhưng bà lại như không hề phát hiện ra.

– Mẹ ới...

Lạc Thần hơi chút bất an, giật khẽ ống tay áo của bà, gọi khẽ lên một câu.

Tiêu Vĩnh Gia hồi hồn lại, lập tức buông lỏng tay ra, quay sang, cười nhẹ với con gái, bộ diêu khẽ lắc lư, sáng lấp lánh:

– Đến rồi, đi xuống thôi.

Hết chương 9

Chương 10

Ba ngày sau, đại quân khai hoàn.

Chiếu theo chế độ Đại Ngu, quân đội không được phép trú đóng tại Kiến Khang. Cho nên lần trước Hứa Tiết bình định lập công cũng chỉ có thể rút quân về Đan Dương, tiếp nhận khao thưởng đến từ triều đình ở nơi đó.

Nhưng thắng lợi lần này có ý nghĩa phi thường, lòng người vô cùng phấn chấn.

Cứu cứu Hưng Bình Đế của Lạc Thần chẳng những cho phép đại quân tiến đến Kiến Khang tạm thời trú tại ngoài thành, hơn nữa còn đích thân dẫn văn võ bá quan ra khỏi thành khao quân.

Cảnh tượng ngày hôm đó chưa từng có trong mấy chục năm kể từ khi triều đình dời đô đến Giang Tả, người dân khắp kinh thành đều kéo đến xem duyệt binh.

Mặc dù Lạc Thần không ra xem nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng được sự kiện trọng đại đang diễn ra rầm rộ bên ngoài thành vào lúc này.

Mặt trời rực rỡ trên bầu trời, cờ xí rợp trời, mấy vạn tướng sĩ lập nên quân công hiển hách vì nước trong khôi giáp tươi sáng, dưới vô số ánh mắt của dân chúng, đã bày trận chinh tề dưới đài quân vương ngoài thành, tiếp nhận sự duyệt thị của quân vương. Mà phụ huynh cùng vị hôn phu tương lai của nàng cũng đang đứng trong hàng ngũ đó.

Lạc Thần vô cùng kiêu ngạo khi có những người thân như vậy.

Từ sáng sớm, nàng đã không còn tâm trạng làm những việc khác, cố gắng kìm nén sự sốt ruột của mình, ngóng trông cha và mọi người có thể trở về nhà sớm hơn.

Từ lúc chiến sự bùng nổ và sau khi phụ thân rời nhà đi đến Giang Bắc, cho đến hôm nay, cảm giác như đã qua rất lâu rồi.

Lạc Thần vô cùng nhớ bọn họ.

...

Khao quân thuận lợi kết thúc.

Trong tiếng hò reo của vạn quân rung chấn tận trời cung tiến thánh giá, Hoàng đế đi đầu khởi giá về hoàng cung.

Theo sau ông ta là Cao Kiệu của gia tộc Cao thị, không hề nghi ngờ là gia tộc vinh quang nhất hiện nay.

Tất cả sĩ tộc thứ đẳng kiều họ trong kinh cùng với sĩ tộc bản địa Tam Ngô đều cảm thấy tự hào khi được nói vài lời với ông.

Về phần dân chúng thì càng hào hứng bùng bùng, nghi thức kết thúc, họ chậm chậm không muốn giải tán ngay, nhưng thứ mà họ bàn tán nhiều nhất lại là tên một người khác.

Cái tên này bởi vì nghi thức khao quân ngày hôm nay mà nhanh chóng lan truyền khắp toàn thành, gần như không ai không biết, không người không hay.

Cái tên này, chính là Lý Mục.

Nghe nói, là hãn đơn thương độc mã giết vào trước trận Lâm Xuyên Vương, cứu được con cháu Cao thị bị bắt trở về dưới sự bao vây trùng trùng điệp điệp của thiên quân vạn mã phản quân.

Nghe nói, là hắc đã ngăn chặn âm mưu người Hạ tiến công Nghĩa Dương, suất lĩnh chỉ hai ngàn quân coi giữ huyết chiến tại cửa sông, quả thực đã ngăn cản được mấy vạn quân địch liên tiếp tấn công cho đến khi viện binh đến.

Cũng là hắc, tiên phong cảm tử, bên trong trận đại chiến Giang Bắc mang theo bộ hạ năm trận chiến thì thắng cả năm, đánh đâu thắng đó, lập nên kỳ công.

Ngày hôm nay, Hưng Bình Đế sau khi tiếp kiến người đứng đầu Cao thị cùng với mấy công thần sĩ tộc Lục thị, Hứa thị tham gia chiến sự xong đã đặc biệt gọi hắc ra khỏi hàng ngũ, phong hắc làm Hồ Bí Trung Lang tướng, cũng đặc biệt ban thưởng kim thú bào, không hề che giấu sự thưởng thức của mình đối với hắc.

Hoàng đế còn như thế càng không nói đến dân chúng.

Nếu như cái người trẻ tuổi tên là Lý Mục này xuất thân sĩ tộc, dân chúng cũng vẫn như thói quen của họ sẽ chỉ ngưỡng mộ một cách đơn giản đối với hắc mà thôi.

Chính vì hắc xuất thân hàn môn, tại Ngu Quốc nơi mà trên không có hàn môn, dưới không có sĩ tộc, mọi thứ được quyết định đều đến từ môn hộ, là một điển hình ở tầng thấp nhất từng bước một đi đến vị trí vinh quang của ngày hôm nay, vô số bình dân như là nhìn thấy hi vọng của chính mình cùng với hậu thế của mình ở trên người hắc, lúc này mới vì điều đó mà nhiệt huyết sôi trào, thậm chí cuồng nhiệt sùng bái.

Lý Mục lúc này bên cạnh là binh lính vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, chung quanh bị chặn lại chật như nêm cối, tiếng cười nói vui vẻ không ngừng truyền đến.

Lúc Tuyên Dương tìm tới vừa lúc nhìn thấy hình ảnh như thế, cũng không cắt ngang mà chỉ mỉm cười đứng ở một bên.

Lý Mục nhanh chóng nhìn thấy Dương Tuyên, gạt mọi người bước nhanh đi đến, làm lễ với gã.

Dương Tuyên vội vàng nâng hấn dậy, cười nói:

– Người bây giờ cũng đứng ở hàng quan tướng rồi, lại được bề hạ ban cho kim thú bào, vinh quang khôn kể, ngay cả bọn ta cũng không thể sánh bằng. Về sau gặp ta thì không cần làm lễ nữa.

Tứ phục mà Hoàng đế Đại Ngu ban thưởng cho hạ thần phân làm hai loại, quan văn hạc phục, võ tướng thú phục. Cái trước đại diện cho yên ổn, cái sau mang ý nghĩa uy vũ.

Trước khi triều đình nam tiến, đối với các hạ thần mà nói, có thể nhận được một áo bào ban thưởng là thường được coi là một vinh dự tối cao. Sau khi triều đình nam tiến, bởi vì hoàng quyền vốn dựa vào sĩ tộc nâng đỡ mà lên, nó đã rơi vào tình trạng sa sút, địa vị sĩ tộc được tôn lên hàng đầu, gần như là cao quý ngang hàng với hoàng tộc, dần dần, vinh quang đang ngày đối với sĩ tộc mà nói có lẽ nó cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm mà thôi, nhưng đối với những người xuất thân hàn môn mà nói, có thể nhận được áo bào ban thưởng vẫn là một khát vọng khó cầu.

Lý Mục nói:

– Mặt tướng may mắn có được ngày hôm nay đều nhờ vào sự diu dặt của tướng quân. Tướng quân nên nhận sự bái lạy của tôi.

Dương Tuyên bắt gặp hấn không vì vinh quang nhận được hôm nay mà kiêu căng, thái độ vẫn kính trọng có lễ với mình như trước thì an tâm, cười nói:

– Lần này Hứa Tư đồ cũng có nhiều tán thưởng về người, từng nhắc đến người ở trước mặt ta mấy lần. Lần này nếu bề hạ không ban thưởng thì Hứa tư đồ cũng sẽ không bạc đãi người. Có Tư đồ cùng với Cao công diu dặt, về sau người sẽ tiền đồ vô lượng. Hai người

họ hiện tại đang ở trong doanh trướng, người đi theo ta tới đó, bái tạ xong, tối nay chúng ta không say không về!

Lý Mục rất không muốn đi, nhìn về hướng đại trướng của mấy người Hứa Tiết cùng với Cao Kiệu phía xa, một lúc sau nói:

– Dương Tướng Quân, ngài còn nhớ chuyện lúc trước Cao tướng công từ có hứa bất kể tôi có cầu điều gì thì cũng sẽ đáp ứng không?

Dương Tuyên khà khà:

– Tất nhiên rồi! Khi đó tướng công hứa rất hùng hồn đấy. Đâu chỉ một mình Dương Tuyên ta nghe được, mà mọi người đều nghe rõ ràng.

Gã nói xong, đánh giá Lý Mục, nói tiếp:

– Sao thế, người đã nghĩ xong chuyện muốn cầu rồi à? Vừa đúng lúc lắm, Cao tướng công đang ở đây, người nhân cơ hội này nói ra đi. Ta đoán bất kể là người cầu gì, tướng công chắc chắn sẽ đáp ứng ngay.

Lý Mục nói:

– Chuyện này, chỉ sợ tôi còn phải nhờ vào tướng quân.

– Là chuyện gì mà còn cần ta phải giúp người thế?

Dương Tuyên hơi kinh ngạc, sau đó lại cười:

– Người cứ nói ra đi. Nếu ta giúp được thì sẽ giúp hết mình.

Gã vỗ vỗ ngực, hết sức khí phách.

– Đa tạ Dương Tướng Quân.

Lý Mục cười.

– Điều tôi muốn cầu chính là con gái của Cao công. Không biết Dương Tướng Quân có nguyện giúp tôi không?

Dương Tuyên thoát đầu vẫn treo nụ cười trên mặt, đột nhiên nụ cười cứng lại, chần chừ một lúc nhìn thẳng vào Lý Mục, trong giọng nói đầy vẻ không thể tin nổi:

– Kính Thần, người vừa nói gì thế? Con gái của Cao công á?

– Người muốn cưới con gái Cao công ư?

Gã dừng một chút rồi lại nhấn mạnh câu hỏi lần nữa.

– Đúng vậy, điều tôi muốn cầu chính là cưới con gái của Cao công. – Lý Mục đáp.

– Vì...vì sao người lại có suy nghĩ này? Đây không phải trò đùa đâu đấy.

Dương Tuyên chần chừ một lúc lại hỏi, trong giọng nói đầy vẻ mù mịt.

– Tôi muốn cưới con gái của Cao công. – Lý Mục cũng lặp lại một lần nữa. – Nếu tướng quân có thể chuyển lời của tôi đến trước mặt Cao công, Lý Mục cảm kích khôn cùng!

Dương Tuyên nhìn chăm chăm vào vẻ mặt bình thản của Lý Mục, hai mắt mở lớn, trên khuôn mặt đầy râu quai nón của gã đều lộ vẻ khiếp sợ cực độ không chút nào che giấu của mình vào lúc này.

Sắc mặt gã đột nhiên biến đổi, nhìn chung quanh rồi nói:

– Người đi theo ta!

Sau đó vội vàng đi vào doanh trại của mình.

Chờ Lý Mục cũng theo vào trong rồi, Dương Tuyên gọi hai tên thân binh đến, lệnh cho họ canh giữ cửa doanh không cho phép người

ngoài tới gần, bấy giờ mới xoay người qua.

– Kính Thần, người bị điên rồi à? Sao người lại có suy nghĩ hoang đường điên rồ như thế? Cao công là ai chứ? Chúng ta là ai chứ? Người cũng biết lúc này sĩ tộc là đương đạo. Với địa vị cao không với tới của Cao thị, tướng công dù có cảm kích người cứu cháu trai của mình thì cũng sẽ không gả con gái của mình cho người đâu. Người nghe ta khuyên tốt nhất từ bỏ ý định này đi, tuyệt đối đừng lấy chuyện này ép Cao tướng công, bằng không tự rước lấy nhục mà thôi!

Vẻ mặt của gã rất nghiêm trang, ngữ khí thì cực kỳ nghiêm túc.

Biểu cảm của Lý Mục vẫn như thường, mỉm cười nói:

– Đa tạ tướng quân đã khuyên nhủ. Nhưng được cưới con gái của Cao công là tâm nguyện duy nhất trong đời Lý Mục tôi. Ngày đó Cao công đã hứa với tôi rằng tôi có thể yêu cầu những gì tôi muốn, cho nên dù biết là không biết lượng sức, tôi cũng muốn thử một lần.

Dương Tuyên lắc đầu liên tục:

– Kính Thần à, người mới có hai mươi tuổi thôi mà đã thăng làm Hồ Bí Trung Lang tướng, nhìn khắp triều đình có ai có thể sánh bằng? Với năng lực của người tiền đồ sau này nhất định hơn xa ta. Huống chi hôm nay ngay cả bộ hạ cũng rất coi trọng người, người không cần phải làm như thế. Ngày đó Cao công hứa với người ở trước mặt mọi người chẳng qua cũng chỉ là thuận miệng thôi. Những chuyện khác thì dễ nói, việc này chắc chắn ngài ấy không đáp ứng. Tại sao người lại coi là thật vậy?

Lý Mục nói:

– Tâm nguyện được cưới con gái Cao công tôi đã ấp ủ từ lâu, nay đã có cơ hội, nếu không thử một lần, tôi làm sao cam tâm được? Nếu như Tướng quân khó xử, vậy thì mặt tướng cũng không miễn cưỡng. Mặt tướng xin phép lui trước.

Hắn hành lễ với Dương Tuyên rồi lập tức lui ra ngoài.

Không bắt vị ái tướng của mình từ bỏ suy nghĩ hoang đường này, Dương Tuyên làm sao mà có thể yên tâm để hắn đi được, tức thì bước lên ngăn cản Lý Mục lại.

– Kính Thần à, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, ta hiểu mà! Nhưng mà ta nghe nói, Cao thị và Lục thị đã có ý định liên hôn từ lâu rồi, hai nhà đã có ý định thông gia với nhau, bây giờ chắc chắn cũng sắp bàn chuyện hôn sự, làm sao mà Cao gia lại bỏ Lục thị mà gả con gái cho người được? Hơn nữa người cũng biết đó, ngăn cách sĩ thứ rất sâu, sâu tới mức vượt xa tưởng tượng của người. Những người kia tự cho mình là thanh cao, kể cả ngồi còn không muốn hướng chi lấy nhau? Cho dù giữa sĩ tộc bình thường và thường dân thỉnh thoảng có thông gia, thì thân thích bằng hữu của sĩ tộc cũng thấy xấu hổ, từ đó không qua lại với nhau. Với sự tôn quý của Cao thị, làm sao mà hạ mình gả con gái cho người được?

Dương Tuyên khuyên nhủ ái tướng của mình hết mình, bản thân mình cũng trút hết mọi uất ức đã tích lũy tận đáy lòng, sau đó hậm hực nói tiếp:

– Tổ tiên chúng ta lập nên công lao sự nghiệp hiển hách, có điểm nào không bằng bọn họ? Con cháu sĩ tộc hôm nay phần nhiều đều là hạng người vô năng, nhưng mượn sự gian nan Nam tiến của triều đình, tổ tiên ôm công, dựa vào sự tôn quý của dòng dõi mà áp đảo trên đầu chúng ta, có từng để chúng ta vào trong mắt không?

Gã nghiêng răng, thở ra một hơi thật dài, chờ cảm xúc cuộn cuộn bình ổn rồi mới sâu xa nói:

– Kính Thần, người nghe ta nói một câu đi, đừng coi những lời của Cao công ngày hôm đó là thật! Từ bỏ ý nghĩ này đi, tránh cho việc cầu thân không thành mà tự rước lấy nhục.

Lúc gã khuyên nhủ, Lý Mục vẫn yên lặng nghe, chờ gã nói xong mới nói:

– Những lời tướng quân nói câu nào cũng có ý bảo vệ tôi, Lý Mục vô cùng cảm kích, cả đời khó quên. Nhưng mà tướng quân cũng biết, tính tôi rất đơn giản, trong lòng có chấp niệm, nếu không thử một lần thì sẽ không cam tâm. Cảm ơn tướng quân, mặt tướng xin phép!

Dương Tuyên biết hẳn vẫn không từ bỏ ý định thì không còn cách nào khác, thở dài nói:

– Thôi thôi, nếu người đã hết lòng nhờ vả ta, ta làm sao mà không giúp được? Nhưng mà người nên biết, Cao công có lẽ sẽ không tính toán sự đường đột của người, cũng sẵn sàng che giấu cho người. Nhưng mà trên đời này không có tường nào là không lọt gió. Chuyện cầu thân của người bị cự tuyệt cũng không sao, như sau này khó tránh khỏi bị người khác biết được, rồi sẽ bị người ta chế nhạo làm nhục. Hướng hồ chỗ Tư Đồ chỉ sợ cũng sẽ nghi ngờ người cậy thế Cao công, sẽ không vui...

Lý Mục mỉm cười:

– Sự lo lắng của tướng quân không phải không có lý. Cho nên thỉnh cầu tướng quân xin hãy báo chuyện này cho Tư đồ biết. Nếu như Tư Đồ cũng thấy bất ổn, tôi sẽ từ bỏ ý nghĩ này, không bao giờ nhắc đến nữa. Có được không?

Dương Tuyên khuyên bảo hết mình, dốc sức rất lâu cuối cùng thấy hẳn đã chịu nghe lời khuyên của mình thì thả lỏng, thở hắt ra một hơi, vội nói:

– Được được. Vậy ta đi bẩm báo Tư đồ trước. Nếu không thành, người nhớ từ bỏ ý nghĩ này đi đấy.

Lý Mục hành lễ với gã thật sâu:

– Đa tạ Tướng quân! Lý Mục ở đây chờ tin tức của tướng quân!

Hết chương 10

Chương 11

Dương Tuyên không thể nào khuyên được Lý Mục thu hồi ý nghĩ mà gã thấy tuyệt đối không bao giờ thực hiện được kia, vì thế đáp ứng, tất cả đều là vì một lòng muốn bảo vệ hắn.

Trong thâm tâm, từ lâu gã đã coi Lý Mục như con cháu của mình, chỉ sợ hắn tìm người bên ngoài, đến lúc đó không nói chuyện chu toàn ở trước mặt Cao Kiệu, bị Cao Kiệu trách móc.

Hơn nữa, bình thường bên ngoài chiến trường Lý Mục luôn trầm lặng ít nói, so với người cùng tuổi thì trầm ổn chín chắn hơn rất nhiều, nhưng dù sao cũng đang ở độ tuổi huyết khí phương cương, lại gặp được loại chuyện nam nữ này, nếu như bởi vì trẻ tuổi không hiểu chuyện, trong sự kích động mà bốc đồng tự ý đi cầu thân, đến lúc đó nhớ đâu bị sỉ nhục ngay trước mặt, thật đúng là làm gã không đành lòng chút nào. Cho nên không thể làm gì khác, cuối cùng đành phải nhận lời.

Dương Tuyên ra khỏi doanh trướng, nhìn về phía doanh trướng mà hiện tại đang tụ tập rất nhiều nhân vật lớn đương triều trong đó, hai hàng lông mày khóa chặt, vừa nghĩ lát nữa nên mở miệng thế nào vừa đi. Lúc đi đến gần, từ xa đã nghe được những tràng cười rất to ở bên trong đó vọng ra ngoài.

Gia chủ của ba sĩ tộc đỉnh cao đương triều là Cao Kiệu, Hứa Tiết cùng Lục Quang đang ở trong đó, người có tiếng cười to nhất trong đó chính là Hứa Tiết.

Dương Tuyên đi đến trước rèm trướng, nói vài câu với thủ vệ bên ngoài.

Thủ vệ kia đi vào. Một lát sau, rèm trướng được vén lên, Hứa Tiết đi ra ngoài, mặt mày hơi đỏ, mang theo chút mùi rượu.

Dương Tuyên bước lên hành lễ với ông ta.

Hứa Tiết đã hơi ngà ngà say, bị cắt ngang đi ra đây có chút không vui, cau mày nói:

– Có chuyện gì?

Dương Tuyên cung kính nói:

– Bẩm Tư Đồ, mặt tướng có một chuyện cần bẩm báo trước với Tư Đồ, cho nên mới mạo muội mời ngài ra đây, mong ngài thứ lỗi. Việc này có liên quan đến Lý Mục ạ.

– Thăng nhóc đó có chuyện gì?

Bấy giờ thần sắc của Hứa Tiết mới hòa hoãn hơn một chút.

Dương Tuyên chần chừ một lúc, dè dặt giọng nói:

– Tư Đồ còn nhớ mấy tháng trước, lúc mà Cao tướng công khao quân ở bên ngoài quận thành Đan Dương đã từng hứa với Lý Mục là về sau bất kể cậu ta yêu cầu điều gì thì cũng đều đáp ứng không?

Hứa Tiết ừ một tiếng:

– Sao thế, cậu ta bây giờ có chuyện cần nhờ rồi à? Thế cậu ta muốn gì?

Trong giọng điệu thoáng lộ vẻ khó chịu.

– Bẩm Tư Đồ, điều Lý Mục muốn...chính là cưới con gái của Cao công ạ.

Dương Tuyên cẩn thận nói, ngẩng đầu nhìn, thấy Hứa Tiết thần sắc cứng đờ, hiển nhiên là cực kỳ kinh ngạc, hồi lâu mới như có phản

ứng, cười lạnh nói:

– Mọi người đều có xu hướng nịnh nọt người khác, quả nhiên là thế! Mới chỉ là một Trung Lang tướng nhỏ bé mà trong mắt đã không có người khác rồi. Cậu ta muốn trèo lên Cao gia để về sau mọi việc đều thuận lợi đây.

Dương Tuyên vội vàng nói:

– Xin Tư Đồ đừng hiểu lầm. Lý Mục tuyệt đối không phải người thấy lợi quên nghĩa đâu, Tư Đồ đã bồi dưỡng cậu ấy nhiều năm, cậu ấy làm sao mà không có lòng biết ơn được cơ chứ? Cậu ấy là bởi tính tình quá thẳng thắn, không hiểu nhân tình thế sự. Con gái của Cao công nổi danh xinh đẹp, danh tiếng tốt, là mục tiêu mà đám thiếu niên khát khao và không kìm lòng nổi cũng là điều dễ hiểu. Huống chi chính cậu ta cũng nói, mọi thứ lấy Tư Đồ làm đầu. Nếu như Tư Đồ cho rằng việc này không ổn, cậu ấy tuyệt đối không dám làm trái. Tư Đồ yên tâm, mặt tướng đã biết nói với cậu ta thế nào rồi. Không dám làm phiền Tư Đồ nữa.

Dương Tuyên khom người rồi rời đi.

Hứa Tiết nhìn chằm chằm bóng lưng của gã, đợi Dương Tuyên đi được mấy trượng thì chợt mở miệng gọi gã lại.

Dương Tuyên sốt sắng quay trở lại, chờ Hứa Tiết lên tiếng. Qua hồi lâu lại không nghe thấy gì cả, bắt gặp ông ta chỉ nhìn mình chằm chằm, ánh mắt sắc bén như đang suy nghĩ gì đó, trong lòng bất giác thấy thấp thỏm, đồng thời là hối hận.

Cũng không biết tại sao mình lại nhượng bộ người cấp dưới trẻ tuổi không lớn hơn con trai mình bao nhiêu, chuyện đáp ứng này đúng là quá hoang đường quá vô lý mà. Việc này tốt nhất nên dừng ở mình, bất luận thế nào cũng không nên để Hứa Tiết biết được. Hứa Tiết thiện dùng người nhưng tâm tính hẹp hòi. Theo ông ta nhiều năm, co nên Dương Tuyên biết rõ người này.

– Tư Đồ...

Dương Tuyên đang tính nói vài câu có lợi giúp cho Lý Mục thì đã thấy ông ta khoát tay áo, chậm rãi lộ ra vẻ mặt đã không còn giận giữ nữa.

Sương mù trên gương mặt một chốc trước đó đã bị càn quét hết.

– Bá Hùng, – Hứa Tiết gọi tên chữ của gã, giọng điệu thân thiết. – Ban đầu là do ta thiếu suy xét. Lý Mục đã có suy nghĩ này là do lúc trước Cảnh Thâm đã hứa hẹn với cậu ta, người nói hộ cho cậu ta cũng không hề sai.

Dương Tuyên sửng sờ.

– Chọn ngày không bằng đụng ngày. Cảnh Thâm đang ở bên trong, nhân lúc đệ ấy đang vui vẻ, người đi theo ta.

Dứt lời vẫy vẫy tay, quay người đi vào bên trong.

Thái độ của Hứa Tiết đột ngột chuyển biến lớn làm cho Dương Tuyên trở tay không kịp. Nhìn thấy ông ta đi vào trong doanh trướng, không kịp suy nghĩ gì nữa vội vàng đuổi theo.

– Đa tạ Tư Đồ. Nhưng mà mặt tướng cả gan có thể mời Tư Đồ ra mặt thay cho mặt tướng nói cho Tướng công được không ạ.

Hứa Tiết hí hí mắt.

– Cũng được. Đi theo ta.

Người ta đã đi vào, Dương Tuyên đành phải đi theo.

Bên trong đại trướng có bày bảy tám chiếu ăn, Cao Kiệu ngồi ở giữa, bên phải là Phó Xạ Lục Quang, chiếu tiếp theo đều là mấy người Thượng thư Chu Quýnh.

Vị trí bên trái Cao Kiệu để trống, để dành cho Hứa Tiết ngồi xuống. Mọi người kính rượu cười cười nói nói, Chu Quýnh đang biểu dương Lục Giản Chi con trai trưởng của Lục Quang đã liên tiếp lập công lao tại Lâm Ấp và Giang Bắc, những người khác thì phụ họa theo.

Lục Quang rất vui vẻ nhưng vẫn khiêm tốn mà xua tay liên tục, chợt thấy Hứa Tiết dẫn theo Dương Tuyên đi vào, mọi người đều đồng loạt nhìn.

Dương Tuyên là mãnh tướng hạng nhất bên trong quân phủ của Hứa Tiết, những người này đều biết. Dương Tuyên hành lễ với mọi người. Cao Kiệu gật đầu mỉm cười, bảo gã miễn lễ, Lục Quang thì ngồi yên, đám Chu Quýnh chỉ nhìn hướng Hứa Tiết, rối rít nói:

– Vừa rồi đang nói về sự việc tháng sau Trùng Dương đăng cao, sao huynh lại đi đâu thế?

Hứa Tiết cười nói:

– Bá Hùng tìm ta, nói là có chuyện quan trọng cần gặp Cảnh Thâm. Các vị uống rượu hân là cũng hòm hòm rồi, để dành một chút thưởng quân tối nay được không?

Hứa Tiết đã lên tiếng như thế, những người còn lại dĩ nhiên sẽ không ở lại, đưa mắt nhìn Dương Tuyên rồi lần lượt đứng hết lên.

Cao Kiệu chào mấy người Lục Quang xong ngồi trở lại vị trí chủ tọa, gọi Dương Tuyên ngồi xuống.

Dương Tuyên làm sao dám ngồi, đứng ở đó, cung kính thi lễ:

– Đa tạ tướng công. Mạt tướng đứng nói chuyện là được ạ.

Cao Kiệu thấy gã không ngồi cũng không ép buộc.

– Vừa rồi Tư Đồ nói người có việc muốn gặp ta, là chuyện gì?

– Tướng công có nhớ lúc trước chuyện mình đã từng hứa với Lý Mục không ạ? Hôm nay Lý Mục tìm tôi nói là có chuyện cầu tướng công...

Dương Tuyên không dám nhìn vào ông, ấp a ấp úng nói.

Cao Kiệu giật mình, vỗ nhẹ vào trán, cười lên:

– Sao lại quên được nhỉ? Cậu ta cuối cùng đã nghĩ ra rồi à? Thế là chuyện gì?

– Bẩm tướng công, Lý Mục muốn cầu chính là...

Ở trên chiến trường, Dương Tuyên dũng mãnh vô song, dù là đối mặt với thiên binh vạn mã về mặt cũng không biến đổi. Nhưng giờ phút này đụng phải ánh mắt và nụ cười của Cao Kiệu thì lại chột dạ, không dám nói hết câu.

Cao Kiệu bắt gặp gã cứ ấp a ấp úng hồi lâu, ánh mắt né tránh, mà trên trán bắt đầu có mồ hôi túa ra, dò xét một lúc, trong lòng đầy vẻ nghi hoặc, bèn nói:

– Cậu ta có yêu cầu gì? Cứ việc nói ra đi.

Đã đến bước này rồi nên nói không nên nói đều chỉ có thể nói ra thôi.

– Lý Mục yêu cầu chính là...được cưới con gái của tướng công...

Dương Tuyên nghiêng rằng, cuối cùng thốt ra những từ chứa trong đáy lưỡi đã cuộn lại nhiều lần.

Tháng tám dù đã qua lập thu nhưng cả ngày nắng như thiêu đốt, trong lều vẫn rất oi bức.

Cao Kiệu vừa mới uống hai chén rượu, gốc lưỡi vẫn cảm thấy nóng như thiêu đốt, bèn nắm lấy quai ấm trà trên bàn vừa cười vừa rót nước vào trong cốc. Nghe vậy tay run lên, nụ cười bên môi cứng lại, mà tay kia cũng khựng lại giữa không trung.

Ông nhướng mi nhìn Dương Tuyên phía đối diện, bắt gắp trán gã mồ hôi đầm đìa, cả người như được vớt từ trong nồi canh ra, tay cầm quai ấm trà từ từ buông xuống.

– Dương Tướng Quân, người mới vừa nói, Lý Mục muốn cưới con gái của ta à?

Ông lặp lại câu hỏi, câu sau cùng giọng hơi cao lên, nhưng được che giấu rất tốt, ngoài thần sắc nhìn hơi chút nghiêm trọng ra thì không phân biệt được vui giận gì cả.

Dương Tuyên thấy thế mới thoáng buông lỏng một chút, vội nói:

– Tướng công yên tâm, mặt tướng cũng biết chuyện này vô cùng hoang đường, lát trở về sẽ nói lại cho cậu ấy, buộc cậu ấy phải từ bỏ ý nghĩ này đi.

Bàn tay đang cầm ấm trà của Cao Kiệu buông hẳn ra, ngồi thẳng lên, không nói lời nào.

– Lý Mục ở dưới trướng mặt tướng nhiều năm, tuyệt đối không phải hạng người thi ân cầu báo, chỉ do cậu ta tuổi trẻ không hiểu chuyện, càng không hiểu nhân tình thế sự, cho nên mới bốc đồng mà nảy sinh ý nghĩ này. Còn thực ra cậu ấy không hề có ý mạo phạm gì. Mong tướng công chớ trách cậu ấy.

Dương Tuyên lại cẩn thận nói.

Cao Kiệu vẫn yên lặng như trước.

– Tướng công đang ở địa vị cao, vị trí nóng bỏng, lẽ ra mặt tướng không nên lấy chuyện hoang đường này ra để làm phiền đến tướng công, xin tướng công đừng để bụng. Tôi sẽ trở về nói lại với Lý Mục. Mặt tướng xin được cáo lui trước.

Dương Tuyên cung kính thi lễ với Cao Kiệu, lui mấy bước mới quay người đi ra ngoài.

– Dương Tướng Quân!

Lúc gã đi đến cửa lều thì chợt nghe sau lưng Cao Kiệu gọi mình.

– Khi trở về ngươi đừng nói gì với Lý Mục cả. Việc này để ta suy nghĩ đã, sau đó sẽ cho ngươi câu trả lời chắc chắn.

Cao Kiệu chậm rãi ngược mắt lên, hai đạo ánh mắt nhìn về phía gã, bình tĩnh nói.

Dương Tuyên hơi kinh ngạc, sửng sờ một chút lập tức cung kính nói:

– Cẩn tuân mệnh của tướng công. Mạt tướng xin cáo lui.

Cao Kiệu không nói gì thêm nữa, chờ Dương Tuyên ra ngoài rồi mới từ từ lấy một khăn tay trắng trong người ra, lau mồ hôi đã túa ra từ trán.

Hai mắt của ông nhìn về hướng mà Dương Tuyên rời đi, ánh mắt ngưng tụ. Một lát sau, như là vô ý thức, một lần nữa cầm ấm trà lên tiếp tục rót nước vào trong cốc.

Trà từ miệng ấm ùng ục chảy ra, không ngừng rót vào chén, dần dần rót đầy, ông vẫn không nhúc nhích, tay cầm ấm trà không hề buông ra. Nước tràn ra ngoài cốc, dần dần chảy thành vũng dọc theo mặt bàn, thấm ướt một góc ống tay áo rũ xuống của ông, hóa thành màu nước, nhưng ông lại không hề phát giác ra.

Kèm theo tiếng bước chân, giọng của Cao Hoàn chợt từ bên ngoài trướng truyền vào:

– Bá phụ có bên trong không ạ?

Cao Kiệu giật mình, lúc này mới sực tỉnh tinh thần, ý thức được mình đã mất bình tĩnh vội vàng đặt ấm trà xuống, cúi đầu vội vàng lau vết

nước trên tay áo và nước đọng trên mặt bàn.

– Bá phụ!

Cao Hoàn nhanh chân đi vào, thi lễ với Cao Kiệu.

Hôm nay đại quân từ Giang Bắc nhỏ đến Kiến Khang, Hoàng đế đích thân ra khỏi thành nghênh đón và khao thưởng, toàn thành đều náo động, một sự kiện trọng đại hiếm có như vậy sao cậu lại không đến cho được. Giờ phút này cả người cậu ta còn đắm chìm trong kích động cùng chấn động do buổi lễ trọng đại trước đó mang đến, hai mắt sáng lấp lánh.

Cao Kiệu lấy lại bình tĩnh, mặt không biến sắc lặng lẽ giấu ống tay áo ướt đầm trà đi, ngồi thẳng dậy, quan sát đứa cháu trai đã mấy tháng không gặp, nở nụ cười:

– Tử Nhạc, người trong nhà đều khỏe cả chứ?

– Đều khỏe ạ! A tỷ trước đó vẫn luôn ở cùng bá mẫu tại biệt viện, mấy ngày trước chất nhi có nhận được thư của bá phụ, biết bá phụ hôm nay về thành nên hôm đó đã đi đón người rồi ạ. Không chỉ a tỷ mà ngay cả bá mẫu cũng về nhà nữa.

Cao Kiệu mỉm cười gật đầu:

– Rất tốt. Ta làm xong chuyện ở đây thì tối nay cũng về. Cháu tới gặp ta có chuyện gì không?

– Bá phụ, cháu có một thỉnh cầu, mong được bá phụ đáp ứng ạ.

– Cháu nói đi.

– Bây giờ trận chiến đã định, qua vài ngày nữa chính là ngày Trùng Dương, cháu muốn bày yến tiệc trong nhà, đến lúc đó đại huynh cùng mấy người Lục gia đến thưởng thức, cũng mời Lý Mục tham dự ạ. Nếu bá phụ thấy ổn thì cháu sẽ đi mời, chuẩn bị cho sớm.

Cao Hoàn nói xong nhìn Cao Kiệu, trong mắt đầy vẻ chờ mong.

Ánh mắt Cao Kiệu khẽ động, thản nhiên nói:

– Thôi, không cần đâu.

Cao Hoàn giật mình.

Trong suy nghĩ của Cao Hoàn, với thành tích quân sự hiện tại của Lý Mục, chỉ cần nhà mình mới huynh ấy tới nhà làm khách, tin tức vừa lan truyền ra ngoài, danh tiếng hay giá trị bản thân của huynh ấy nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

Đây cũng là phương pháp báo đáp ổn nhất mà cậu có thể nghĩ ra.

Cậu vốn cho rằng điều này chắc chắn sẽ được Cao Kiệu tán đồng. Nhưng bất luận thế nào, loại chuyện này vẫn cần phải được gia chủ cho phép trước, cho nên cậu đợi đến ngày hôm nay mà nóng lòng đến hỏi.

Cậu không thể ngờ được rằng, Cao Kiệu lại từ chối đề nghị này của mình.

– Bá phụ! – Cao Kiệu sốt hết cả lên. – Huynh ấy có ơn cứu mạng cháu! Chỉ là mời huynh ấy đến nhà làm khách thôi mà...

– Không cần nói nữa, cứ thế đi.

Cao Kiệu ngắt lời cháu trai, lời nói kiên định.

– Lý Mục có ơn với Cao gia ta, bá phụ tự biết hồi báo cho cậu ta. Bây giờ đại quân vừa quay về, mọi việc còn nhiều, những chuyện này để sau đi. Cháu không có việc gì thì đừng rề rà ở đây nữa, về thành sớm đi.

Cao Hoàn thực sự không hiểu, bá phụ rõ là vẫn luôn thương thức Lý Mục tại sao lại cự tuyệt một việc đối với Cao gia mà nói chỉ như tiện

tay mà thôi, mà đối với Lý Mục, nó có thể là một điều quan trọng giúp huynh ấy thuận lợi tiến vào tầng kết giao sĩ tộc Kiến Khang.

– Bá phụ...không phải lúc trước bá phụ ở trước mặt mọi người đã hứa...sẽ cảm ơn huynh ấy, nhưng vì sao bây giờ lại...

Cao Hoàn không cam lòng, nhỏ giọng nói thầm.

– Tử Nhạc, về sau cháu bớt qua lại với cậu ta đi. – Cao Kiệu nói.

Cao Hoàn giật mình không hiểu:

– Vì sao ạ?

Cao Kiệu sầm mặt xuống, quăng tới hai đạo ánh mắt, lạnh băng như sương.

Cao Hoàn chần chừ một chút không dám tiếp tục ngỗ nghịch nữa, nuốt lại những bất mãn cùng mù mịt xuống, thi lễ với Cao Kiệu rồi ầm ức đi ra ngoài.

Cao Hoàn vừa đi, Cao Kiệu ngồi ở chỗ đó, dần dần tỉnh táo lại, đôi lông mày dần nhăn lại, thân hình bất động, giống như đang nhập định.

Hết chương 11

Chương 12

Đi ra khỏi lều trưởng Cao Kiệu, sau lưng và trên trán Dương Tuyên đầm mồ hôi, đứng ở đầu gió thổi thổi một hồi, khi mồ hôi bớt đi một chút, trong đầu hiện nổi lên thái độ trước tức giận sau nguôi giận một cách cực kỳ khác thường của Hứa Tiết lúc này.

Nhiều năm nay Hứa thị vì lợi ích môn hộ đã ngầm tranh đấu cùng với Cao thị, Lục thị.

Hứa thị bề ngoài tuy có ưu thế về ngoại thích, nhưng luận uy vọng hay là thực lực gia tộc mà nói, muốn ép lên đầu Cao thị là điều không có khả năng. Mà ngược lại Lục thị, bởi vì thực lực ngang nhau, bất kể là phương diện thu nạp môn sinh đệ tử hay là thu lợi ích địa phương, sự cạnh tranh thậm chí còn khốc liệt hơn.

Lần này, đối mặt với áp lực quân sự đến từ Bắc Hạ, Hứa Tiết chẳng những tán thành chuyện Cao Kiệu tổng lĩnh quân sự mà còn bày tỏ thái độ trên triều đình, rằng Cao Kiệu có toàn quyền điều động các thành viên trong quân phủ Hứa thị.

Dù sao thì, tổ chim bị phá, trứng chưa biết đâu có còn nguyên vẹn, Hứa Tiết dù có thiết tha lợi ích môn hộ đến đâu cũng sẽ không ngu đến mức không coi trọng vận mệnh quốc gia. Ông ta cũng vì vậy mà nhận được khen ngợi lấy đại cục làm trọng.

Nhưng trừ nguyên nhân này, động cơ của Hứa Tiết truy đến cùng lại không chỉ như thế.

Người ngoài có lẽ không biết, nhưng Dương Tuyên lại biết rất rõ.

Vào lúc không khí chiến tranh đang bao trùm toàn bộ, đám người Cao Duẩn đã tiến đến Giang Bắc chuẩn bị chiến đấu thì bên trong Đại Ngu, trên dưới triều chính vẫn còn ôm thái độ bi quan.

Bắc Hạ ở trong quá khứ hai mươi năm qua lần lượt chiếm đoạt Nhu Nhiên, đám người Hung Nô, Tiên Ti thành lập đủ loại chính quyền người Hồ lớn nhỏ, nhất thống Trung Nguyên.

Trong trận chiến này, bất luận là nhân số hay binh lực, chênh lệch Nam Bắc quá lớn. Bởi vậy, cho dù Cao Kiệu từng nhiều lần tranh luận trước triều đình, cho rằng Bắc Hạ nhìn có vẻ rất mạnh nhưng thực ra nội bộ cũng không mạnh đến như thế, nếu như trên dưới Đại Ngu đồng lòng quyết một trận tử chiến cũng không phải là không có khả năng giành chiến thắng, để cổ vũ lòng người, nhưng mà trên từ miếu đường dưới đến dân chúng bình thường tất cả đều vẫn không có lòng tin đối với chuyện Đại Ngu có thể chiến thắng trận này.

Hứa Tiết cũng không ngoại lệ. Ban đầu lúc phái binh, lấy cớ tăng cường phòng thủ thượng du làm lý do, ông ta đã âm thầm giữ lại thực lực mà mình đã bồi dưỡng nhiều năm tại một vùng Kinh Tương.

Chiếu theo dự định của Hứa Tiết, từ chuyện Cao gia dẫn đầu trận chiến này thì đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là Cao gia. Hứa thị chẳng những không bị rơi vào chử trích mà có thể giữ lại được địa bàn, nhân lúc Cao thị khó khăn thì rất có khả năng chen vào, thay thế Cao gia.

Khi đó Dương Tuyên đã cảm giác được những dự định của Hứa Tiết, biết rằng ông ta không hề phối hợp toàn lực với Cao Kiệu như lời hứa, bởi vì lo lắng chiến sự gặp bất lợi mà trong lòng còn có chút bất mãn.

Nhưng thân là tướng của phủ binh Hứa thị, gã cũng chỉ có thể nghe lệnh mà làm.

Hứa Tiết không ngờ được là, trận chiến này Đại Ngu chẳng những chiến thắng vang dội, hơn nữa còn thắng rất nhanh chóng, thắng rất đẹp.

Danh vọng của Cao gia cũng bởi vì một trận chiến này mà càng thêm huy hoàng, càng làm nổi bật sự bất lực gấp đôi của Hứa thị.

Đối với Cao gia thì thế, thậm chí Lục gia ngay cả trước trận chiến thế lực cơ bản ngang nhau với Hứa gia thì cũng sắp bởi vì con cháu kiệt xuất liên hôn cùng với Cao Gia mà bỏ xa nhà mình phía sau. Lại càng không cần phải nói, nếu như hai nhà liên hôn, liên kết chặt chẽ với nhau, vậy thì trong triều đình, một chút chỗ đứng yên ổn cuối cùng của Hứa thị sợ là cũng sẽ bị cướp đi.

Thử hỏi Hứa Tiết làm sao mà cam lòng được đây?

Hôm nay vừa lúc lại có loại chuyện như này, Lý Mục hàn môn lại có ý nghĩ muốn cầu hôn con gái của Cao Kiệu. Đối với Hứa Tiết, đây chẳng phải là một cơ hội đưa tới rất đúng lúc hay sao?

Nếu như Cao Kiệu để giữ danh tiếng quân tử lời hứa ngàn vàng của mình mà gả con gái cho Lý Mục, vậy thì danh dự của Cao gia chẳng những bị mất uy tín trong sĩ tộc, mà ngay cả Lục gia cũng không tránh được sẽ bị người người chế giễu cười nhạo, không chỉ có thế, hai nhà cũng sẽ nảy sinh hiềm khích.

Nếu Cao Kiệu lấy lý do sĩ thứ không thể thông gia để từ chối lời cầu hôn của Lý Mục, vẫn thông gia với Lục gia, khó tránh khỏi bị mang tiếng không giữ chữ tín, cũng chắc chắn trở mặt thành thù với Lý Mục. Trong chuyện này, cho dù kết quả cuối cùng như thế nào, đối với Hứa thị mà nói đó là cuộc mua bán chỉ có lời chữ không hề bị lỗ, ông ta làm sao có thể ngăn cản?

Huống hồ, với sự hiểu biết của Dương Tuyên đối với Hứa Tiết, dưới cục diện này, chỉ sợ ông ta càng muốn nhìn thấy Lý Mục cầu hôn hơn cả.

Cho dù Lý Mục trở thành con rể Cao gia, sau đó đầu nhập vào Cao gia. Nhưng đối với môn phiệt mà nói, giá trị của một mãnh tướng

chẳng qua cũng chỉ là một công cụ tiện dụng mà thôi. Nếu công cụ này ngày sau có sự uy hiếp đối với mình thì trực tiếp loại trừ là được.

Mà lợi ích của môn hộ mới vĩnh viễn xếp ở vị trí thứ nhất.

Với tuổi tác và kinh nghiệm của Lý Mục, hẳn không có cơ hội tiếp cận những môn phiệt này, và hẳn cũng không nghĩ sâu xa như vậy.

Nghĩ lần này hẳn cũng chỉ bởi vì còn trẻ tuổi bốc đồng, chưa dẫn thân vào xã hội không sau, cho nên mới muốn cầu cưới với con gái Cao thị.

Hắn nào biết, hành động lần này của hắn trong lúc vô hình đã trở thành một cây đao có thể làm lung lay lợi ích được cân bằng nhìn có vẻ như duy trì lâu dài giữa ba sĩ tộc môn hộ đỉnh cấp đương triều Cao, Hứa, Lục cơ chứ?

Dương Tuyên nghĩ thông suốt khớp nối trong đó, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, mồ hôi nóng vừa tiêu tan lại cuộn cuộn túa ra.

Lực lượng môn hộ đáng sợ đến mức nào gã quá hiểu rõ.

Loại thứ tộc như gã cực kỳ dễ dàng bóp chết, để cho hậu duệ con cháu của bọn họ không bao giờ có ngày nổi danh phải nói dễ như trở bàn tay.

Dương Tuyên không do dự nữa, quyết định đi tìm Lý Mục ngay lập tức. Nhất định phải để cậu ta biết khó mà lui, để tránh cho trong lúc vô tình lại bị cuốn vào cơn sóng ngầm của cuộc tranh chấp môn phiệt này, rồi một ngày nào đó tại sao bị chết cũng không biết.

Dương Tuyên lau mồ hôi, vội vàng bước đi thật nhanh nhưng lại nghe có tiếng gọi:

– Dương Tướng Quân, xin dừng bước!

Dương Tuyên quay đầu lại, trông thấy có mấy thanh niên trẻ tuổi ở đối diện đi tới.

Một người là Cao Hoàn cháu trai của Cao Kiệu, người khác hình như là Lục Hoán Chi Lục gia, đĩnh đạc đường hoàng, khoanh tay trước ngực đứng ở đó, lạnh nhạt nhìn mình.

Một người đàn ông đứng bên cạnh hai người nhìn có vẻ lớn tuổi hơn, tầm cùng tuổi với Lý Mục, hơn hai mươi tuổi, vóc người cao ráo, khuôn mặt tuấn tú, khí chất như ngọc, nhưng giữa mặt mày lại mang khí khái hào hùng rất hiếm thấy trong đám con cháu sĩ tộc, so sánh với con cháu sĩ tộc mặt hoa da phấn hôm nay ngồi xe trâu từ khắp nơi trong thành đến xem khao quân thì giống như hạc giữa bầy gà, rất thu hút sự chú ý của người khác.

Người đàn ông trẻ tuổi này chính là Lục Giản Chi trưởng tử Lục gia nổi danh. Ngày hôm nay Hưng Bình Đế khao quan, tên của anh ta cũng nằm trong danh sách những công thần hiển hách, cộng thêm lúc trước bình định loạn Lâm Ấp, hai công cộng lại, tuổi còn trẻ đã được thăng vị lên chức Cấp sự Hoàng Môn thị lang, cộng thêm Kiến Uy tướng quân.

Dương Tuyên dĩ nhiên là biết anh ta, nhưng bởi vì địa vị chênh lệch quá xa, bình thường không kết giao qua lại, lúc này bắt gặp anh ta trên môi nở nụ cười ấm áp, tay áo bay trong gió đầy phóng khoáng đi về phía mình thì kinh ngạc, lập tức nghênh đón.

Lục Giản Chi nói:

– Từ lâu đã nghe đại danh tướng quân, hôm nay may mắn được gặp, quả nhiên là uy vũ.

Dương Tuyên càng kinh ngạc hơn. Gã từ lâu đã nghe nói Lục Quang luôn thích khoe khoang thân phận, rất coi trọng giữ khoảng cách với sĩ thứ. Không ngờ được rằng Lục Giản Chi trưởng công tử của Lục thị đại danh鼎鼎 lại có phong thái như Cao Kiệu, trong lời nói, không hề có ý coi thường một vị tướng hàn môn như mình, vội nói:

– Công tử quá khen rồi, Dương Tuyên nào dám nhận.

Chào hỏi xong, Lục Giản Chi nói:

– Tướng quân dũng mãnh hơn người, Lý Mục dưới trướng cũng không phải hạng tầm thường. Lần này đại chiến Giang Bắc chẳng những lập được kỳ công, một trận chiến thành danh mà trước trận còn cứu được Tử Nhạc. Cái dũng của Lý Mục khiến cho ai nấy cũng cảm phục. Ta coi Tử Nhạc như đệ ruột, từ lâu đã muốn cảm ơn Lý Mục rồi nhưng bởi vì việc quân quấn thân mà chưa có cơ hội. Nay Giang Bắc đã bình định xong, chính là cơ hội tốt. Ngày Trùng Dương sắp đến, con cháu Kiến Khang từ trước đến nay đều có thói quen trèo lên Trọng Dương. Ta muốn đến lúc mời Lý Mục cùng lên núi Phúc Chu phía bắc thành, cùng nhau thưởng cảnh thu, thỉnh cầu tướng quân chuyển lời thay ta, nói ít ngày nữa ta sẽ gửi thiệp mời để bày tỏ thành ý của mình.

Dương Tuyên lại lần nữa kinh ngạc, vội vàng gật đầu:

– Được công tử mời là cơ hội hiếm có, tôi thay mặt Lý Mục đa tạ công tử. Tôi sẽ chuyển lời cho cậu ấy.

Lục Giản Chi gật đầu, chào tạm biệt gã, lúc này mới rời đi.

Lúc hai người họ nói chuyện Cao Hoàn vẫn yên lặng đứng một bên, thấy Dương Tuyên đi rồi mới nở nụ cười tươi, nói:

– Cảm ơn đại huynh đã giúp đệ.

Vẻ cảm kích lộ rõ trên mặt.

Lục Giản Chi cười cười:

– Dù là đệ không nhờ thì ta cũng muốn cảm ơn hần. Vừa hay lần này là cơ hội tốt, đến lúc đó đại huynh sẽ mời tất cả danh sĩ Kiến Khang nữa, có được không?

Cao Hoàn mừng rỡ hết sức, Lục Hoán Chi đứng bên thì nhíu mày dị nghị:

– Đại huynh, hần cứu Tử Nhạc, chúng ta đương nhiên phải cảm ơn rồi, nhưng mà cũng không cần phải tỏ vẻ nhiệt tình quá mức như vậy chứ...

Lục Giản Chi quay sang cậu ta, ánh mắt rơi vào trên mặt cậu ta.

Lục Hoán Chi sáng nay ra khỏi thành xem lễ, trên mặt còn bôi cao thơm đồng thời con thoa một lớp phấn trắng mịn. Qua một ngày, lớp phấn này bong ra lẫn với mồ hôi để lại vết tích trên trán, một chút phấn còn dính trên lông mày, nhìn không ra dáng nam nhi một chút nào cả.

Cao Hoàn nhìn theo ánh mắt của Lục Giản Chi, không kìm được phì cười thành tiếng.

Lục Hoán Chi lúc này mới phát giác sờ sờ mặt, giải thích:

– Ta cũng không muốn bôi đâu, nhưng mà những người đi cùng đều bôi...

Lục Giản Chi nhíu mày:

– Nam nhi đại trượng phu cả ngày bắt chước đám phụ nhân bôi son trát phấn, chẳng trách người phương Bắc chê cười người phương Nam chúng ta chỉ có đàn bà và trẻ nhỏ thôi.

Lục Hoán Chi xấu hổ mặt đỏ tía tai, vội lấy khăn tay ra ra sức lau mặt.

Cao Hoàn cười xong, cũng không đành lòng nhìn bạn thân bị lúng túng như thế cũng ra tay giúp bạn, tâm tình rất vui vẻ.

Bá phụ không đáp ứng, vậy thì nghĩ cách khác thôi, lấy danh nghĩa Lục Giản Chi để mời cũng như nhau. Lý Mục nghe được tin này hần là vui mừng.

Cao Hoàn lẽ ra muốn tự mình qua đó, nhưng nghĩ tới lệnh cấm của bá phụ, dù là trong lòng đầy câu hỏi chưa lời giải cộng thêm một bụng bất mãn, cuối cùng vẫn không dám công khai vi phạm, thế là đi tìm Lục Giản Chi nhờ vả, cuối cùng đã đạt thành tâm nguyện.

Cậu kiềm chế tâm tình mong đợi của mình, thở hắt ra một hơi dài, chỉ mong ngày Trùng Dương mau đến.

...

Hiện đang là giờ Hợi.

Bình thường vào giờ này Cao gia đã đóng cửa, Lạc Thần cũng đã đi ngủ rồi. Nhưng tối nay, toàn bộ Cao Gia vẫn đèn đuốc sáng trưng. Cao Thất mang theo nô bộc trong nhà đứng ở bên ngoài viện chờ nam chủ nhân trở về nhà.

Lạc Thần đang hầu bên cạnh Tiêu Vĩnh Gia.

Tiêu Vĩnh Gia thấy nàng ngáp một cái liền thúc giục nàng về phòng đi ngủ.

Nhưng mà dù có buồn ngủ đến mấy thì Lạc Thần cũng nhất định không đi.

Nàng cố căng mắt lắc đầu:

— Con không buồn ngủ. Con muốn chờ cha về. Mẹ ời. Con giúp mẹ chải tóc nhé.

Lạc Thần có một mái tóc vừa đen vừa mượt, lúc xõa xuống, ở dưới ánh đèn giống như một dải tơ lụa thượng hạng sáng bóng đẹp đẽ.

Đây đều là được thừa hưởng di truyền từ mẫu thân Tiêu Vĩnh Gia.

Mái tóc xanh của bà đẹp đến nỗi đã từng được người ta lấy thiên kim nhập phú, lan truyền rộng rãi.

Giai thoại này chính là vài năm trước có một lần A Cúc say rượu, lúc trò chuyện với Lạc Thần thì vô lý lỡ lời mà nói ra.

Nghe nói, trường công chúa lúc mới tầm tuổi Lạc Thần, khi đó Mộ Dung thị Tiên Ti chưa diệt quốc còn tuyên bố trung thành với Nam Ngu đã từng phái sứ giả xuôi nam đến Kiến Khang yết kiến tiên đế.

Lúc ấy trong sứ đoàn có một tôn thất Tiên Ti trẻ tuổi, tại bữa tiệc tiên đế tổ chức tiếp đãi sứ đoàn thì có gặp Thanh Hà công chúa, ngay lập tức mến mộ công chúa, chẳng những bắt chước người phương Nam chi ra rất nhiều tiền mời người viết phú, biểu đạt sự ngưỡng mộ của mình với công chúa, còn kỳ vọng Đại Ngu có thể gả công chúa cho mình. Dĩ nhiên là tiên đế làm sao mà chịu gả công chúa con gái yêu tôn quý của mình cho một nước phụ thuộc lung lay sắp đổ đến từ phương Bắc, bèn lấy lý do công chúa đã có hôn ước để từ chối người Tiên Ti kia. Người Tiên Ti tiếc nuối phải từ bỏ.

Nhiều năm về sau, tất cả cảnh còn người mất.

Công chúa ngày xưa nay đã trở thành mẹ người ta, mà đất nước của người Tiên Ti kia cũng đã bị Yết tiêu diệt. Tôn thất Mộ Dung Tây năm xưa sau khi hàng Bắc Hạ được phong làm Đại Ninh Hầu, bởi vì năng chinh thiện chiến mà được tôn xưng là mãnh tướng đệ nhất phương bắc.

Mà bài phú dùng ngàn kim đổi lấy kia cũng đã tan vào khói lửa dày đặc sông Tần Hoài, không còn chút dấu vết nào của nó nữa.

Nhưng theo A Cúc, toàn bộ bài viết đầy mực và màu sắc, vẻ đẹp của công chúa được miêu tả và ca ngợi bằng đủ loại hoa mỹ lộng lẫy nhất, đặc biệt là mái tóc xanh đen được miêu tả thành một vẻ đẹp gợi cảm khiến mọi người mơ ước.

Sau khi tỉnh rượu, A Cúc ra sức phủ nhận, nói toàn bộ đều do mình bịa ra cả, bảo Lạc Thần đừng có mà tin là thật.

Nhưng mà dù câu chuyện đó có là thật hay không thì trong lòng Lạc Thần bởi vì A Cúc say rượu nói lỡ mà khiến cho câu chuyện cũ của phụ mẫu càng phủ thêm màu sắc bí ẩn hơn.

Tiêu Vĩnh Gia bây giờ dù đã ở tuổi trung niên nhưng mái tóc của bà vẫn sáng bóng mượt mà như cũ.

Đêm nay cha về nhà rồi.

Vì tâm tư nhỏ bé không thể để người khác biết của bản thân, Lạc Thần rất muốn chải tóc giúp mẫu thân, để mái tóc càng thêm sáng bóng mượt mà, càng thêm đẹp để rung động lòng người.

Nàng cầm lấy chiếc lược ngọc bích, ấn Tiêu Vĩnh Gia ngồi trước bàn trang điểm, mình thì ngồi quỳ phía sau, đối mặt với tấm gương cẩn thận chải tóc cho mẹ.

Chải đầu xong, nàng nhờ thị nữ búi kiểu tóc mà mẫu thân yêu thích, lại dùng ngón út của mình lấy một ít son dưỡng môi hoa hồng vừa mới pha mấy ngày trước, nhẹ nhàng thoa lên đôi môi của mẫu thân.

Chất son dưỡng ẩm mịn tan trên môi, thơm như hoa, mùi thơm nhẹ vào mũi.

Lạc Thần ngày thường không thích sử dụng những thứ này, nhưng cũng thích mùi hương của nó.

Lúc nàng bận rộn, Tiêu Vĩnh Gia không ngừng phàn nàn nhưng vẫn ngồi yên, cười cười, mặc cho con gái chải đầu thoa son cho mình.

— Mẹ ơi, cha khổ cực như thế, khó khăn lắm mới về nhà, đêm nay mẹ đừng đuổi cha đi thư phòng để ngủ, có được không mẹ?

Lạc Thần từ phía sau hai cánh tay mềm mại vòng qua vai Tiêu Vĩnh Gia, ghé vào tai bà khẽ cầu xin.

Tiêu Vĩnh Gia quay sang, đụng phải ánh mắt sáng ngời đầy chờ mong của con gái, trong lòng bỗng thấy chua xót.

Còn chưa kịp mở miệng đã nghe A Cúc ở bên ngoài nói:

– Bẩm trưởng công chúa, tướng công về rồi ạ!

Hết chương 12

Chương 13

Lạc Thần lập tức nhìn về phía mẫu thân.

Tiêu Vĩnh Gia quay mặt qua, bình thản nói:

– Các người đi nghênh đón đi.

Lạc Thần biết không thể vội vàng được, hướng chi, muốn mẫu thân ngay lúc này đi nghênh đón phụ thân giống như mình là điều không thể nào, khẽ gật đầu:

– Mẫu thân nghỉ ngơi đi ạ, con đi đón cha.

Cao Kiệu đi vào hậu đường, từ xa đã nhìn thấy con gái đón mình, trên mặt lập tức nở nụ cười tươi, đi vào bên trong.

Người nhà gặp mặt rất vui vẻ, vì đã hơi muộn nên chỉ nói mấy câu là Cao Kiệu đã giục Lạc Thần quay về phòng đi ngủ.

– Cha ơ, mấy tháng không gặp cha đã gầy và đen đi rất nhiều. Hôm nay chắc cha cũng mệt rồi, cha cũng đi nghỉ sớm đi ạ. Mẹ còn chưa ngủ, đang ở trong phòng đó ạ.

Trước khi đi Lạc Thần quay lại nói với phụ thân.

Cao Kiệu mỉm cười gật đầu, nhìn A Cúc cùng con gái đi rồi, nét mặt trở nên nghiêm nghị, ra lệnh cho những hạ nhân giải tán hết.

Đã có hạ nhân chuẩn bị nước tắm từ sớm. Cao Kiệu đi tắm rửa trước, khoác chiếc áo khoác trắng thường mặc ở nhà, tâm tư nặng trĩu đi về phía phòng ngủ.

Cửa khép hờ, bên trong có ánh nến đang sáng.

Cao Kiệu đẩy cửa đi vào, thấy Tiêu Vĩnh Gia đưa lưng về phía cửa, ngồi nghiêng người trước tủ gấm mềm nhét đầy trên chiếc sập mềm, một tay chống trán, một tay cầm một quyển sách, bà mặc một chiếc váy màu xanh tuyết nhạt thắt eo, mái tóc đen nhánh sau đầu buông xuống như mây, váy dài quá đầu gối, bàn chân trắng như tuyết với những móng chân được sơn màu đỏ tươi, nhìn từ phía sau, dáng vẻ thướt tha giống như thiếu nữ đôi tám. Bà đang đối diện với ngọn đèn một chân đặt ngay cạnh giường, dường như đang hết sức chăm chú đọc sách, ngay cả mình tiến vào cũng không nghe thấy, liền bước nhẹ hơn, đi vào trong phòng ngủ.

Lúc đi qua người bà, ánh đèn khẽ động.

Cao Kiệu dừng bước.

– Hôm qua Lục phu nhân cho người đến nói qua hai ngày nữa sẽ đích thân tới nhà bàn chuyện hôn nhân của con gái. – Tiêu Vĩnh Gia lạnh lùng mở miệng. Ánh mắt vẫn đặt trên quyển sách.

– Nàng xem rồi lo liệu là được.

Cao Kiệu trả lời một câu, tiếp tục đi vào trong. Đi vài bước lại dừng lại, quay đầu lại, chần chừ một chút cuối cùng vẫn mở miệng:

– Cũng muộn rồi, cẩn thận đau mắt, nàng đi nghỉ đi.

Tiêu Vĩnh Gia lạnh nhạt ừ một tiếng, tiện tay ném quyển sách vào sập mềm, đi chân không đến bên mép giường, cởi đôi giày thêu lụa màu tím ra, quay người đi vào trong phòng ngủ, đi qua người Cao Kiệu thì dừng lại, liếc vào y phục trên người ông.

– Y phục này ông mặc mấy năm rồi nhỉ? Chẳng lẽ là món mà năm ngoái may cùng Tử Nhạc phải không?

Giọng điệu của bà mang theo sự ganh ghét.

– Ta mặc quen rồi, y phục này cũng bền, lại chưa từng bị rách hỏng gì.

Cao Kiệu sờ vạt áo, đáp qua quýt.

Tiêu Vĩnh Gia lại ném ánh mắt căm ghét qua, không nói gì nữa, quay người đi ngang qua ông.

Cao Kiệu trở lại lẳng lặng nhặt quyển sách vừa rồi bị bà ném xuống, đặt lại trên bàn nhỏ mà bà vừa nãy đã ngồi, sau đó đi vào bên trong.

Hai vợ chồng tắt đèn lên giường, một người một chăn.

Tiêu Vĩnh Gia quay lưng bên trong, không nhúc nhích, như là đã ngủ rất nhanh.

Cao Kiệu nằm ngửa, không hiểu sao đêm nay lại cảm giác khó ngủ. Trong đầu suy nghĩ đến chuyện xảy ra ban ngày, lật qua lật lại một chốc, nỗi lòng rối loạn, sợ đánh thức người bên cạnh liền nhẹ nhàng ngồi dậy, cũng không đốt đèn, mượn ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong mà nhẹ nhàng xuống giường, đang tìm giày, thành tình sau lưng có tiếng động, Tiêu Vĩnh Gia ngồi bật dậy.

– Cao Kiệu! Tôi gọi ông vào, tôi nói chuyện với ông, ông lại thờ ơ. Giờ này đã nửa đêm nửa hôm rồi, ông lật qua lật lại tỏ vẻ uất ức, lúc này còn muốn ra ngoài, ý ông là muốn gì?

– Chắc là ông chê tôi ở đây làm phiền nhiều sự thanh tịnh của ông có phải không? Nếu phải, ông cứ nói thẳng ra đi để khỏi phải tỏ vẻ khó chịu như thế. Tôi cũng chẳng cần ông đuổi, tôi sẽ tức khắc quay về Bạch Lộ Châu ngay.

Cao Kiệu không ngờ bà đột ngột tỉnh dậy, lại đột ngột nổi trận lôi đình, vội nói:

– A Lệnh, nàng hiểu lầm rồi. Ta đi ngủ đây.

Nói xong lại vén chăn lên, chuẩn bị nằm xuống.

– Giang Bắc thẳng trợn, chuyện vui của con gái, chuyện nào cũng là chuyện tốt thế mà ông mặt mày nặng trĩu, rốt cuộc là ông có chuyện gì?

– Không có gì đâu. Ngủ đi. – Cao Kiệu đáp qua loa.

Tiêu Vĩnh Gia cười lạnh:

– Thôi đừng có giả vờ nữa, ông tưởng tôi không biết à? Tôi biết ông không hề muốn nhìn thấy mặt tôi! Nếu không phải vì chuyện hôn sự của con gái, ông tưởng tôi muốn về chắc?

– Tôi về nhà, chúng ta nên ngủ cùng giường. Nếu ông thấy tôi mà bức bối như thế, ông thích đi đâu ngủ cũng được.

Bà nằm trở lại, vẫn đưa lưng về phía Cao Kiệu, lạnh lùng nói. Nói xong thì nhắm mắt lại.

Cao Kiệu vẫn chưa nằm xuống, cũng không đứng lên, chỉ ngồi bên giường, bóng dáng bất động.

Qua hồi lâu, ông chậm rãi đứng lên, thấp giọng nói:

– Nàng ngủ đi. Ta có chút buồn bức trong lòng, ta qua thư phòng một chút.

Tiêu Vĩnh Gia quay đầu lại, qua tấm rèm mùa hè mỏng manh, nhìn thấy bóng dáng trượng phụ đi về phía cửa, suýt thì cắn nát răng ngà, túm lấy chiếc gối mà ông vừa nằm lên, ném vào sau lưng ông, cảm hận nói:

– Ông cứ ở thư phòng của ông đi, đừng có trở về đây.

...

Ra khỏi thành đông, tại vùng ngoại ô mấy chục dặm có một hồ chim sẻ, hồ nước lung linh, phong cảnh hữu tình, bên hồ có một trang viên có tên là Tước trang.

Ngày hôm sau, Lý Mục mặc trang phục áo xanh một mình phóng ngựa đi vào Tước trang. Lúc xuống ngựa, một người đàn ông trung niên trong trang phục quản sự chờ ở cửa trang viên bước nhanh tới tiếp đón, cười tươi nói:

– Túc hạ là Lý hổ bí phải không ạ?

Lý Mục gật đầu.

Quản sự nói:

– Nô bộc Cao Thất, phụng mệnh chủ nhân đã ở đây chờ từ lâu. Mời đi theo bộc.

Lý Mục nhìn trang viên, theo Cao Thất đi vào.

Trang viên này có diện tích rất lớn, không nhìn thấy điểm cuối. Cao Thất dường như cố tình để hấn nhìn vào bên trong, chậm rãi dẫn ông ta đi về phía trước, mỗi khi gặp cảnh trí nào thì giới thiệu cho hấn nghe. Trên đường đi, có rất nhiều khúc ngoặt, nhưng bên trong có cầu nhỏ trong hồ, đình đài lầu các, một bước một cảnh, đẹp không sao tả xiết.

Dần dần đi tới trước một khu hiên cao nhất nơi chủ nhân của trang ở, Cao Thất nói:

– Ngoài những nơi mà ngài vừa thấy, những nơi khác của trang này còn có ruộng tốt ngàn mẫu, thủy thổ hơn hai trăm khoảnh, lúa gạo cá dâu, rau quả bốn mùa, thứ nào cũng có.

Lý Mục không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn về hướng cửa hiên. Nơi đó có một thanh niên chừng hai mươi lăm, sáu tuổi bước ra, không mặc

chiến bào, y phục trắng tung bay, khuôn mặt anh tuấn, hai mắt sáng ngời, chính là Cao Dận, một con cháu kiệt xuất khác của Cao thị.

Lúc đại chiến Giang Bắc còn đang diễn ra Cao Dận giữ chức Đô Đốc, dĩ nhiên có quen biết với Lý Mục, không hề có chút cao ngạo nào, trên mặt mang nụ cười tươi, bước nhanh đi đến trước mặt Lý Mục, cười nói:

– Kính Thần, đệ giờ mới đến à, ta đợi lâu rồi đó.

Lý Mục mỉm cười làm lễ với y nhưng bị Cao Dận cản lại, dẫn vào bên trong sảnh. Bên trong đã bày hai chiếu rượu, trái phải đối diện nhau. Cao Dận ngồi vị trí chủ tọa, mời Lý Mục ngồi ở chiếu khách, hai người ngồi vào chỗ lập tức có nô bộc lần lượt dâng rượu ngon món ăn ngon lên. Xong xuôi, Cao Dận ra lệnh cho toàn bộ nô bộc lui ra, không cần đứng hầu hạ.

Bên trong sảnh chỉ còn lại Cao Dận và Lý Mục. Cao Dận mời Lý Mục một chén rượu, nói:

– Kính Thần nghĩ gì về trang viên này?

– Đây đúng là tiên cảnh nhân gian. – Lý Mục đáp.

Cao Dận cười vui vẻ, đặt chén rượu xuống, vỗ tay một cái.

Trong tiếng vỗ tay, khoảng chục cô gái bước ra từ sau dãy bình phong bên hông sảnh lần lượt bước ra, tóc búi cao váy sắc sỡ, ngực đầy eo nhỏ, đều là mỹ nhân hạng nhất, đứng thành hàng chỉnh tề bên trong sảnh, làm cho trong sảnh rạng rỡ lên rất nhiều.

Mỹ nhân cất tiếng chào hỏi, giọng như oanh vàng. Cao Dận mỉm cười, ra lệnh cho mỹ nhân ca múa giúp vui. Một cô gái áo đỏ thối sáo, một cô gái áo xanh đánh trống, những người còn lại thì nhẹ nhàng nhảy múa theo khúc nhạc.

Một khúc vừa xong, Cao Dận cho mọi người lui ra, mỉm cười quay sang Lý Mục:

– Vừa rồi mỹ nhân múa và hát, thấy thế nào?

Lý Mục cười cười:

– Màn mỹ nhân múa hát của Đô đốc dĩ nhiên là tiên nhạc Dao Cơ.

Cao Dận vui vẻ:

– Kính Thần à, nếu đệ thấy thích thì xin hãy nhận trang viên này. Những mỹ nhân vừa rồi cũng sẽ thuộc về đệ, về sau hầu hạ đệ. Ý của đệ thế nào?

Lý Mục nói:

– Ý tốt của Đô đốc, Lý Mục xin nhận. Nhưng mà lễ trọng như thế, Lý Mục không dám nhận, xin Đô đốc hãy thu hồi lại.

Cao Dận nhìn chăm chú vào hắn, ý cười trên mặt dần biến mất, nét mặt trở nên nghiêm trang.

– Lý Mục, ta đoán đệ cũng biết vì sao hôm nay ta lại mời đệ đến đây. Đúng là đệ có ơn lớn với Cao thị ta, lúc trước bá phụ cũng đã có lời hứa hẹn với đệ. Nhưng mà sĩ thứ không thể thông hôn, trong lòng đệ hẳn biết rõ, vì sao lại cứ đưa ra yêu cầu khắc nghiệt đó với bá phụ ta? Huống chi, a muội ta đã có nơi chốn, là thanh mai trúc mã với Đại lang Lục gia, nếu không phải chiến loạn liên tiếp thì bây giờ nó đã là người của Lục gia rồi. Bây giờ hai nhà Lục Cao đang chuẩn bị bàn việc cưới hỏi, đệ lại đưa ra yêu cầu như thế, chẳng lẽ không phải hoang đường à?

Cao Dận đứng lên, vỗ tay phía sau lưng, chậm rãi đi qua đi lại. Giày cao dưới chân đập trên mặt đất nhẵn nhụi, phát ra tiếng gõ giòn vang.

– Kính Thần, ta tôn kính sự anh liệt của tổ tiên đệ, nghe nói lúc đệ mười ba tuổi đã tòng quân đến nay lập nhiều chiến công, rất nhiều lần trong vạn hiểm mà không từ bỏ đồng bào, rất đáng quý. Đệ là người thẳng thắn cương nghị, tại sao lần này lại muốn làm Cao gia ta khó xử.

– Đệ đã từng nghĩ tới, nếu như ngày đó bá phụ bị ép phải thực hiện lời hứa, thật sự gả a muội cho đệ, không những Kính Thần sẽ bị thế nhân nhạo báng, hơn nữa còn đặt Cao gia ta vào đâu? Còn đặt a muội vào đâu? Bị người đời nhạo báng thì thôi, nhưng mà chỉ sợ cả đời nó sẽ buồn bã không vui.

Y dừng lại, quay sang Lý Mục.

– Hôm nay ta mời đệ đến đây chính là không muốn mở rộng vấn đề này. Ngoài trang viên và mỹ nhân ra, nếu đệ có yêu cầu gì khác trừ a muội, hể là Cao gia ta có thể làm được thì sẽ đáp ứng. Ý của đệ thế nào?

Y nói xong, hai mắt nhìn chăm chăm Lý Mục.

Lý Mục từ đầu đến cuối không nói lời nào, đợi Cao Dận nói xong mới thông thả đứng lên.

– Cảm ơn nhưng lời từ đáy lòng của Đô đốc. Nếu Tướng công có điều không tiện, Lý Mục thu lại yêu cầu hôm qua là được. Về phần những thứ khác, xin Đô đốc tự dùng. Tạ ơn bữa khoản đãi hôm nay, Lý Mục cáo từ.

Hắn cười nhẹ một tiếng, chấp tay với Cao Dận.

Cao Dận nhìn bóng lưng màu xanh bước nhanh đi kia, chau mày lại, không khỏi nhìn về phía bình phong.

Sau tấm bình phong, một người đàn ông trung niên từ từ bước ra, thần sắc tao nhã, nhìn theo bóng lưng Lý Mục mở miệng nói:

– Lý Mục, ta có lời hỏi ngươi.

Lý Mục dừng bước, quay lại, thấy Cao Kiệu xuất hiện liền đi trở về.

Cao Kiệu nhìn Cao Dận.

Cao Dận gật đầu, lui xuống.

Bên trong sảnh chỉ còn lại hai người Cao Kiệu với Lý Mục, đứng đối mặt nhau.

Lý Mục làm lễ với Cao Kiệu, thái độ kính cẩn.

Thái độ Cao Kiệu khác thường, cũng không ra lệnh hăn đứng dậy chỉ nhìn hăn chăm chăm, lạnh lùng nói:

– Ngươi cho là ngày đó ta nhất thời lỡ lời mà bây giờ khẳng khẳng muốn ta gả con gái cho ngươi. Ta đoán chắc đây không phải ý nghĩ bốc đồng nhất thời của ngươi. Ngươi trăm phương ngàn kế như thế, rốt cuộc là vì sao?

Ông vừa dứt lời, bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập.

Cao Kiệu nhìn lại, thấy Cao Thát không để ý lễ nghi vội vàng đi vào thì nhíu mày:

– Có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?

Sắc mặt Cao Thát cực kỳ khó coi. Dừng lại liếc sang Lý Mục rồi bước nhanh đến bên cạnh Cao Kiệu, ghé sát vào tai ông nói khẽ:

– Đại gia, không tốt rồi, trong quân sáng nay lan truyền ra tin tức, nói tướng công lời hứa ngàn vàng sắp gả tiểu nương tử cho Lý Mục, bây giờ ở đó người nào cũng vui vẻ phấn khởi, bàn tán khắp nơi rồi.

Sắc mặt Cao Kiệu biến đổi liếc nhanh sang Lý Mục, bắt gặp hăn đứng một bên, biểu cảm bình tĩnh, không hề có chút khác thường

nào thì trong mắt b ắn ra tia sắc bén giống như hai thanh kiếm sắc, nhìn chòng chọc Lý Mục, cười lạnh gật đầu:

– Giỏi lắm, giỏi lắm. Không ngờ Cao Kiệu ta tung hoành nửa đời lại bị một Biệt Bộ Tư mã nhỏ nhỏ trêu chọc trong lòng bàn tay! Quả nhiên là hậu sinh khả ối!

Nói xong, ông cũng không dừng lại, quay người bước nhanh ra ngoài sảnh lớn, bóng dáng mau chóng biến mất bên ngoài cửa chính, một đường gần như chạy đến cửa trang viên.

Tôi tớ thấy chủ nhân ra ngoài thì vội nghênh đón:

– Đại gia chờ chút, nô đưa xe trâu tới...

– Chuẩn bị ngựa cho ta!

Cao Kiệu quát to, chờ ngựa đưa đến lập tức nhảy lên ngựa, tay áo vung lên, quất một roi ngựa, ruối ngựa lao về phía thành trì.

Hết chương 13

Chương 14

Cả chặng đường Cao Kiệu thúc ngựa liên tục chạy về quân doanh hiện còn đang tạm trú bên ngoài thành Bắc, đợi cho đến khi sắp đến nơi thì thả ngựa đi chậm lại.

Viên môn ở ngay phía trước không xa, khoảng cách chỉ còn một khu đất bần, Cao Kiệu dừng hẳn ngựa lại, nhìn viên môn phía xa xa, trầm ngâm.

– Đại gia?

Cao Thất vẫn luôn phóng ngựa đuổi theo sau lúc này cuối cùng cũng đã đuổi kịp, thấy Cao Kiệu dừng ngựa thì hỏi.

– Quay về! Lệnh cho Lý Mục ra mặt phủ nhận! – Cao Kiệu nói.

Cao Thất chần chừ nói:

– Nếu cậu ta không muốn...

– Không phải do cậu ta quyết định.

Cao Kiệu lạnh lùng nói, nói xong quay đầu ngựa, đang định thúc ngựa rời đi thì chợt nghe sau lưng có tiếng cười quen thuộc cất lên.

– Cảnh Thâm! Đệ đến đúng lúc lắm! Ngu huynh đang định đi tìm đệ đây...

Cao Kiệu nghe tiếng gọi nhìn lại, thấy có mấy người từ trong viên môn đi ra, người đi đầu chẳng phải là Hứa Tiết hay sao? Đi theo sau là mấy người Dương Tuyên, mặt ai cũng mang nụ cười, bước nhanh về phía mình.

Hai hàng lông mày Cao Kiệu bất giác cau lại, chần chừ một lúc bèn xuống ngựa.

– Cảnh Thâm, ngu huynh đến quân doanh không ngờ lại nghe được tin vui. Nghe nói Lý Mục cầu thân, Cảnh Thâm giữ lời hứa ngày đó đã khẳng khái đồng ý gả con gái cho cậu ta rồi? Quả nhiên là lời hứa ngàn vàng, ngu huynh cảm phục vô cùng. Những tướng sĩ trong quân nghe nói thế thì rất phấn khởi. Yêu cầu của Lý Mục tuy rằng đường đột, nhưng ta đoán cậu ta không phải hạng người tầm thường, sau này ắt làm nên công danh lớn. Cảnh Thâm có một cậu con rể này thật là đáng mừng!

Hứa Tiết nói xong cười to. Tiếng cười sang sảng đó thu hút rất nhiều quân tốt đến.

Các binh sĩ vây quanh nhìn Cao Kiệu, mặt mày vui mừng.

Dương Tuyên đề cơn lo nghĩ trong lòng xuống, chần chừ một lúc bước lên làm lễ với Cao Kiệu, nở nụ cười:

– Mặt tướng thay mặt Lý Mục tạ tướng công...

Cao Kiệu không chờ gã nói hết đã khoát tay áo, ngắt lời gã.

Ông đưa mắt nhìn quanh một vòng, cao giọng:

– Đây không phải là lời nói thật, trong này chắc chắn có hiểu lầm gì đó. Cũng không biết là người nào đã đổ dầu vào lửa, khiến cho lời đồn nhảm này lan rộng!

Nói xong rồi, ông quay sang Dương Tuyên.

– Dương tướng quân, phiền người chuyển lời của ta đến toàn bộ bộ hạ, để tất cả mọi người đều biết. Ta rất thương thức Lý Mục, nhưng chuyện đồng ý gả con gái cho cậu ta tuyệt đối không có.

Dương Tuyên ngẩn người.

Nụ cười trên mặt các binh sĩ vây quanh dần biến mất, tất cả châu đầu vào nhau xì xào bàn tán, hiện trường trở nên rất ồn ào.

Trong mắt những binh sĩ bình thường này Lý Mục vô cùng có uy vọng. Sáng nay, lúc mà nghe được tin tức không biết bắt đầu từ đâu lan truyền ra, những người này đều thấy vui mừng thay cho Lý Mục, trong thâm tâm thậm chí còn nảy sinh cảm giác vinh dự tự hào.

Ngăn cách giữa sĩ thứ cực kỳ sâu, địa vị tôn ti nhìn là thấy ngay.

Mà Lý Mục đã phá vỡ lớp băng cứng này. Hắn đã làm được chuyện mà những người như họ từ trước đến nay có nằm mơ cũng chưa từng tưởng tượng đến. Cho nên họ đối với tin tức này càng thêm hưng phấn gấp bội, trong thời gian ngắn liền truyền đến toàn bộ quân doanh.

— Tư Đồ, ta hiện có việc, xin phép đi trước.

Cao Kiệu không nói gì thêm nữa, trèo lên ngựa phóng đi.

Hứa Tiết nhìn theo bóng lưng Cao Kiệu, mắt híp lại, nụ cười bên miệng càng lộ ý tứ sâu xa.

...

Cao Kiệu rời khỏi quân doanh lập tức trở về nhà trong thành.

Bao nhiêu năm nay, dân chúng bên trong thành Kiến Khang đã rất ít khi nhìn thấy quan lớn đương triều đi ngựa thay đi bộ ở trên đường phố. Những sĩ tộc đó ra vào đều ngồi xe trâu, coi đó là phong độ, cưỡi ngựa thì bị coi là hành vi võ phu hạ đẳng. Đột ngột trông thấy Cao tướng công cưỡi ngựa đi vào thành, có ai mà không nhận ra ông, ai nấy đều sửng sốt kinh ngạc, dừng lại mà nhìn.

Cao Kiệu lòng như lửa đốt, chỉ hận không thể chấp cánh chạy về trong nhà, nào còn để ý những chuyện này. Một hơi ruổi ngựa đến

trước cửa Cao gia, người gác cửa đứng ở trên bậc thang nhìn trái phải, mặt mày lo âu, chợt nhìn thấy Cao Kiệu cưỡi ngựa từ xa đến thì thở ra một hơi dài, vội vã chạy ra đón.

– Tướng công! Trưởng công chúa đang tìm tướng công đó ạ! May mà tướng công về kịp lúc!

Cao Kiệu khẽ thót tim một cái.

Đêm qua ông giấu chuyện này không cho Tiêu Vĩnh Gia biết, chính là bởi quá hiểu rõ tính tình của Tiêu Vĩnh Gia, sợ bà biết sẽ có phản ứng quá kích rồi làm to chuyện lên.

Sau khi suy tính kỹ càng, ông tìm Cao Dận nói lại chuyện này, bảo y thay mặt mình đi gặp Lý Mục, nhằm lạng lẽ giải quyết việc này, để Lý Mục biết khó mà lui, việc này chỉ dừng ở phía mình là xong. Điều ông không thể ngờ là mới qua một đêm thôi mà chuyện này đã lan rộng phát triển tới tình trạng như thế.

Cả chặng đường về nhà, trong lòng ông vốn còn ôm chút hy vọng mong manh, hy vọng tin tức này còn chưa truyền đến trong nhà.

Quả nhiên, vẫn bị chậm một bước.

Cao Kiệu chau mày tung người xuống ngựa, vội vàng đi tới hậu đường, không thấy bóng dáng con gái đâu lại đụng phải hai ánh mắt như lửa của Tiêu Vĩnh Gia quăng tới.

Tiêu Vĩnh Gia ngồi ở đó, mặt mày âm trầm, vừa thấy ông thì đứng phắt lên.

– Ông đi theo tôi!

Giọng nói cứng nhắc. Nói xong thì quay người đi vào trong.

A Cúc nhìn theo, trong mắt lộ rõ vẻ thấp thỏm.

Cao Kiệu lặng lẽ đi theo, đi vào nội thất, cánh cửa còn chưa đóng lại, Tiêu Vĩnh Gia đã gầm lên:

– Cao Kiệu! Ông bị váng đầu hay sao mà làm ra loại chuyện này! Sao lại gả con gái của tôi cho một gã võ phu?

Cao Kiệu hốt hoảng xua tay:

– A Lệnh, nàng nghe ta nói! Không có chuyện này đâu.

A Cúc cùng đi qua vội vã đóng cửa lại, bản thân thì đi xa hơn một chút, ra lệnh cho hạ nhân không được đến gần.

Việc đã đến nước này, Cao Kiệu không dám tiếp tục giấu diếm nữa, lập tức đem chuyện đã xảy ra nói lại từ đầu đến cuối một lần.

– Lúc trước cậu ta cứu Tử Nhạc, ta nhất thời không kịp suy nghĩ mà đáp ứng. Khi đó chưa từng nghĩ cậu ta sẽ mở miệng hỏi cưới A Di. Cho nên hôm nay ta triệu cậu ta đến trang viên Trước Hồ, vốn là muốn cậu ta từ bỏ suy nghĩ này đi, việc này coi như là qua. Không ngờ...

“Rầm” một tiếng.

Tiêu Vĩnh Gia giận dữ, đập tay xuống bàn trà, cắt ngang lời giải thích của Cao Kiệu.

– Sao lại có người cuồng vọng như thế. Không biết trời cao đất rộng, ỷ vào đã cứu Lục Lang mà dám đòi cưới con gái của ta!

– Còn ông nữa. Xảy ra chuyện như này mà ông lại không nói cho tôi biết một tiếng. Nếu không phải chuyện hôm nay bị làm lớn ra, ông còn tính cứ thế mà giấu diếm tôi đúng không?

Cao Kiệu không dám nói lời nào, đứng yên nghe Tiêu Vĩnh Gia nổi giận, một lát sau, chợt nghĩ ra:

– A Di đâu? Nó đã biết chưa?

Nghĩ đến phản ứng của con gái nếu nghe được tin tức này, trong lòng thấy vô cùng áy náy.

Tiêu Vĩnh Gia cười lạnh:

– Còn cần ông hỏi? Tôi đã cho người giấu nó không để nó biết được rồi. Còn bên Lục gia, tôi cũng đã phái người tới truyền lời nhắn rồi!

Cao Kiệu thở hắt ra một hơi, hạ thấp giọng:

– Việc này đúng là lỗi do ta không suy nghĩ chu toàn. Nàng mắng ta là đúng. Nàng bớt giận, kẻo ảnh hưởng đến sức khỏe. Giờ ta đi ra ngoài một chuyến để chấm dứt triệt để chuyện này.

– Nàng yên tâm, lần này sẽ không để xảy ra chuyện nữa.

– Ông thì có thể làm được gì? – Tiêu Vĩnh Gia cười nhạt. – Không cần đến ông phải đi. Kẻ tên Lý Mục kia vẫn để tôi đi gặp thì hơn. Tôi thật sự muốn xem xem cậu ta rốt cuộc có ba đầu sáu tay gì mà lại không biết tự lượng sức mình mà dám nhắm vào con gái của tôi.

Điều Cao Kiệu lo lắng nhất quả nhiên vẫn xảy ra, vội vã ngăn cản:

– A Lệnh, nàng đừng đi, để ta đi thì hơn. Nàng ở nhà an tâm chờ tin của ta là được.

– Thanh danh con gái bị ông giày xéo như thế, ông bảo tôi làm sao mà an tâm đây?

Tiêu Vĩnh Gia nổi giận đùng đùng, đẩy Cao Kiệu ra.

– Để tôi đi!

– A Lệnh!

Cao Kiệu đang ngăn cản Tiêu Vĩnh Gia thì bên ngoài chạy vào một hạ nhân, từ ngoài cửa đã kêu to:

– Tướng công, Trưởng công chúa! Trong cung truyền lời, nói bệ hạ hạ lệnh triệu tướng công vào cung có việc muốn gặp ạ.

Hai vợ chồng nhìn nhau.

....

Để ăn mừng chiến thắng Giang Bắc, triều đình nghỉ ba ngày.

Cao Kiệu lại chạy đến hoàng cung.

Đương kim Hưng Bình Đế gặp Cao Kiệu ở trong cung Thái Sơ, bên cạnh là Hứa Tiết đã vào cung sớm hơn ông.

Hưng Bình Đế cùng trưởng công chúa là cùng một mẹ sinh, lúc còn nhỏ từng gặp ám sát trong cung, được trưởng công chúa bảo vệ, cho nên quan hệ hai người rất thân thiết, cộng thêm Cao Kiệu tự có uy vọng, là lãnh tụ sĩ tộc, Hưng Bình Đế cực kỳ khách sáo với ông.

Cao Kiệu đi qua làm lễ khấu kiến, Hưng Bình đế đích thân rời khỏi sạp nâng ông đứng lên, cười nói:

– Trong này không có người ngoài, khanh cần gì phải giữ lễ tiết với trẫm? Ngồi đi.

Cao Kiệu chỉ nói không dám, Hưng Bình Đế cũng không cưỡng ép, nhìn ông, nói:

– Từ lúc sáng sớm trẫm thức dậy đã nghe tiếng Hỉ thước hát ở hoa viên, ban đầu còn không hiểu, nghĩ gần đây trong cung cũng không có việc vui gì. Nhưng vừa rồi mới biết là sao chim lại hát rồi. Trẫm nghe cung nhân nói, khanh sẵn sàng bỏ qua cái nhìn môn hộ mà gả A Di cho Lý Mục. Trẫm liền gọi Hứa khanh vào hỏi chuyện mới biết được chuyện này là thật. Trẫm rất vui mừng. Trận đại chiến Giang Bắc này Lý Mục đã lập nên chiến công rực rỡ, nhìn khắp Đại Ngu ta người nào có thể bằng? Càng hiếm thấy hơn khanh không quên lời

hứa ngày đó, giữ lời hứa ngàn vàng, nguyện gả A Di cho Lý Mục, trở thành một giai thoại đẹp.

– Trẫm sẵn lòng trở thành chủ hôn sự cho Lý Mục và A Di, ý khanh thế nào?

– Cảnh Thâm, đừng trách vi huynh nhiều chuyện. Thực ra là bệ hạ hỏi, huynh không thể không nói. Hơn nữa, đây cũng là chuyện tốt.

Hưng Bình Đế nói xong, Hứa Tiết cười khà khà tiếp lời.

Cao Kiệu trước khi vào cung đã đoán được vì sao hoàng đế lại đột nhiên muốn triệu kiến mình vào ngày Hưu Mộc. Trong lòng của ông luôn ẩn chứa một nỗi lo lắng âm thầm. Lúc này, bởi vì lời nói của hoàng đế, những lo lắng bấy lâu trong lòng ông càng trở nên rõ ràng.

Từ sau khi Đại Ngu tiến về phía nam, hoàng quyền dần dần suy thoái, quyền lực giữa sĩ tộc cùng Hoàng đế đều ngang nhau. Hưng Bình Đế từ lúc thiếu niên đăng cơ đến nay đã hơn mười lăm năm. So với các Hoàng đế trước, tạm thời không luận tài cán, nhưng hiển nhiên ông ta có d*c vọng làm một anh chủ trung hưng.

Cao Kiệu từ lâu đã phát giác ra, Hưng Bình đế âm thầm có đề phòng đối với mình.

Nhiều năm trước đó, Hoàng đế đang độ tuổi niên thiếu khí thịnh đã phân công hai đại thần xuất thân sĩ tộc làm thân tín, mưu cầu lấy lực lượng thứ tộc đối kháng sĩ tộc, dẫn đến sự bất mãn của Hứa Tiết cùng Lục Quang, tìm đến Cao Kiệu cùng thảo luận trừ bỏ hai người kia.

Cao Kiệu lúc ấy kiên quyết không tham dự, nhưng cũng không phản đối. Với vị trí của ông, khuynh hướng cá nhân thế nào cũng không quan trọng. Không lâu sau, Thái Thú quận Quế Lâm lấy lý do hai người kia mê hoặc quân tâm, náo động thiên hạ mà khởi binh làm loạn, yêu cầu Hưng Bình Đế trừ bỏ hai người kia. Lúc ấy phản quân thanh thế cực lớn, uy hiếp Bắc thượng, Hoàng đế thiếu niên tứ cố vô

thân, bị ép không còn đường nào khác đành phải rơi nước mắt giết hai người kia, phản loạn này mới chấm dứt. Mà sau đó, mình lĩnh quân Bắc phạt, sờ dĩ thất bại quay về ngoài việc phía sau môn phiệt âm thầm cản tay, chưa chắc đã không có nguyên nhân Hoàng đế ngầm đồng ý trong đó.

Những chuyện này đã qua rất nhiều năm rồi. Bây giờ, Hưng Bình đế cùng mấy người Cao, Hứa, Lục ở chung hoà bình. Nhưng Cao Kiệt biết, mấy năm nay, theo danh vọng của mình càng ngày càng tăng cao thì sự kiêng kị của Hoàng đế đối với mình cũng càng ngày càng sâu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lần này ông chủ trương dốc sức chiến đấu, cuối cùng thống lĩnh đại quân, giành được đại thắng trong trận chiến Giang Bắc, nhưng ở trong danh sách báo công lại không hề có tên mình cùng với từ đệ Cao Duẩn.

Trong lòng ông không phải không có ý nghĩ nhân cơ hội lui về ở ẩn. Lúc này, nghe Hưng Bình Đế bỗng nhiên mở miệng như thế, mỉm cười nhìn mình, Cao Kiệt yên lặng.

Ông trầm ngâm một lát, quỳ xuống, dập đầu nói:

– Thần vô cùng cảm kích ý tốt của bệ hạ. Chỉ là việc này vốn không hề có. Ngày hôm nay, Lý Mục ở ngay trước mặt thần đã thu lại lời cầu hôn rồi. Thần cũng không có ý gả con gái cho Lý Mục. Xin bệ hạ minh xét.

Hưng Bình Đế khựng lại.

Hứa Tiết ồ lên một tiếng:

– Là có chuyện thế ư? Thế thì không biết kẻ nào đã lan truyền đi, bây giờ toàn quân doanh không ai không biết, người nào cũng nói Cao công giữ lời hứa, sẵn lòng phá vỡ thiên kiến bề phái mà gả con gái cho Lý Mục. Lý Mục vốn rất được lòng quân, bây giờ như thế này, sợ rằng những tướng sĩ kia biết sẽ vô cùng thất vọng.

Giọng điệu Hứa Tiết đầy vẻ tiếc nuối.

– Lục Tả Phó xạ cầu kiến bạ hạ...

Đúng vào lúc này vang lên âm truyền lời the thé của cung nhân ở bên ngoài.

Lục Quang gấp gáp đi vào, bái lễ với Hưng bình đế xong, quay sang Hứa Tiết, ở ngay trước mặt Hưng Bình Đế không chút né tránh lạnh lùng nói:

– Tư Đồ, người cũng biết rõ Lục gia ta với Cao gia có ước hẹn hôn ước. Lý Mục chính là người trong quân phủ của người dám công nhiên hạ nhục ta với Cao công, người thân là chủ của Lý Mục, lẽ nào trước đó người không hề biết chút gì?

Hứa Tiết thần sắc không chút thay đổi, nói:

– Ta thật sự không biết. Nhưng mà Lục Tả Phó xạ, người nói thế là không ổn. Lý Mục cầu hôn con gái Cao thị, dĩ nhiên là không tự lượng sức mình, nhưng làm sao có thể tính là hạ nhục được? Ngày đó cậu ta đơn thương độc mã giết vào trận địa địch cứu cháu trai của Cao công trở về, Cao công cũng đã đáp ứng ở ngay trước mặt mọi người, hứa hẹn về sau cậu ta có bất cứ yêu cầu gì thì đều đáp ứng. Từng câu từng chữ hãy còn ở bên tai. Bây giờ Lý Mục cầu hôn, dù là ta có biết trước, thử hỏi, ta lấy gì để ngăn cản?

Ông ta cười lạnh:

– Huống chi, người luôn mồm nói hẹn ước hôn nhân với Cao thị, thế hai nhà đã từng có lễ tam môi lục sính chưa? Nếu như chưa, thì tất cả đều chỉ là lấy cớ mà thôi. Ngàn vạn tướng sĩ mới ra sức bảo vệ giang sơn Đại Ngu ta, nếu như quân tâm bị mất, về sau còn ai dám ra trận vì Đại Ngu nữa đây?

Hứa Tiết cũng trịnh trọng quỳ xuống.

– Bệ hạ, Lý Mục chính là thuộc hạ của thần, thần với cậu ta cùng vinh cùng nhục. Nếu bệ hạ coi hành động của Lý Mục là mạo phạm hạ nhục, bệ hạ xử lý cậu ta, thần cam lòng cùng chịu xử lý theo.

Lục Quang giận dữ, bước tới chỉ vào Hứa Tiết quát lên:

– Hứa Tiết! Người châm ngòi thổi gió, người muốn gì?

Hứa Tiết cười lạnh:

– Ngay trước mặt bệ hạ người dám vô lễ như thế? Trong mắt người còn có long uy của bệ hạ không?

Hưng Bình Đế cup khoe mắt xuống, thần sắc căng cứng, không nói lời nào.

Lục Quang phẫn nộ, chỉ vào Hứa Tiết nghiêng răng nghiêng lợi, Cao Kiêu vẫn luôn lặng thinh chột lên tiếng.

Hai người ngừng cãi lộn, đều nhìn sang ông.

– Bệ hạ, ngày đó đúng là thần có từng hứa với Lý Mục, thần không dám quên. Bây giờ Lý Mục cầu hôn con gái thần, sĩ thứ không cưới, bệ hạ chắc cũng biết...

Ông khẽ nhú mày, trầm tư một chốc, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, ngược mắt lên nhìn Hoàng đế.

– Dưới gối của thần chỉ có một đứa con gái, thần yêu quý nó như mệnh. Không phải người tuấn kiệt thì không thể lấy con gái của thần! Thần nguyện cho cậu ta một cơ hội, xem như là thực hiện lời hứa ngày hôm đó.

Ba đôi mắt đều nhìn ông.

– Nếu Lý Mục có thể thông qua khảo nghiệm của thần, thần sẽ gả con gái cho cậu ta.

Cao Kiệu nói xong, quay sang Lục Quang, áy náy nói:

– Lục huynh, có nhiều đắc tội rồi. Ý huynh thế nào?

Lục Quang sững sờ, sau đó chợt hiểu ra, mây đen trên mặt tiêu tan, gật đầu:

– Cũng được! Tránh cho người có tâm nói Lục gia ta lấy thế ép người.

Hứa Tiết ban đầu cũng kinh ngạc, không ngờ cuối cùng Cao Kiệu lại có một chiêu như thế, cười hà hà:

– Cảnh Thâm à, đệ đã có ý, chỉ sợ là đến lúc đó khó tránh khỏi bất công đó.

Cao Kiệu cười nhạt:

– Ta sẽ mời huynh cùng tham gia bình phán.

Ông quay sang Hưng Bình Đế:

– Kính nhờ bệ hạ chọn ngày lành cho thần ạ.

Hưng Bình Đế gật đầu:

– Như thế cũng tốt. Trùng Dương cũng sắp đến rồi, có thể chọn ngày Trùng Dương để khảo nghiệm. Đến lúc đó trẫm sẽ đích thân đến, quan sát Cao tướng thử thách con rể.

Hết chương 14

Chương 15

Ánh chiều tà sắp tàn lặn ở dãy núi phía xa, phủ kín đồng bằng, đồng thời nhuộm cả sông Âm Mã uốn lượn vòng quanh doanh trại thành một màu đỏ như màu máu.

Lý Mục dắt con chiến mã màu đen của mình dừng ở bên bờ sông, cầm trên tay chiếc lược lông nhúng nước, tự tay chải lông cho nó.

Hắn cúi người, làm việc hết sức tập trung, con ngựa quay đầu lè lưỡi liếm vào lòng bàn tay thô ráp đang với ra của hắn.

Hắn nhìn con ngựa đen, trong mắt toát lên ý cười rất nhẹ như có như không, đưa tay ra vỗ nhẹ lên đầu nó đầy dịu dàng.

Một tiểu binh tên Lưu Dững chạy về phía sông nhỏ.

– Lý tướng quân!

Lưu Dững gọi hắn – bởi vì mấy ngày trước hắn được thăng chức Trung Lang tướng, cho nên tiểu binh này đã đổi xưng hô với hắn.

Lý Mục đứng thẳng người lên, quay đầu lại nhìn Lưu Dững đang chạy đến.

Lưu Dững là một cô nhi từ phương bắc lưu vong đến, vì kiếm cơm mà vào quân đội làm quân tốt. Mấy năm trước sau một trận chiến đấu, lúc đang thu dọn chiến trường thì bị Lý Mục khi đó chỉ là một Bách Phu trưởng cứu ra từ trong đống người chết. Từ sau khi được cứu sống thì vẫn luôn đi theo hắn.

– Lý Tướng quân! Có người muốn gặp ngài ạ!

Lưu Dững gân cổ hét to.

Gã giống như một con hầu tinh, sức lớn, hai có hai chân nhanh nhẹn – chính là dựa vào hai chân này mới nhiều lần có thể giữ được mạng sống bên trong loạn chiến. Lúc này hiếm khi thấy gã chạy thở không ra hơi.

– Là người kia! Đại công tử Lục gia!

Lưu Dững cuối cùng cũng chạy đến chỗ Lý Mục, dừng lại, thở hổn hển một lúc, chỉ tay ra phía sau, khoa tay múa chân.

Lý Mục nhìn theo hướng gã chỉ.

Đón trời chiều, một chàng thanh niên cao ráo đang bước nhanh về phía bên này. Ánh chiều tà đỏ rực nhuộm toàn thân y thành màu vàng kim nhạt, gió hoang dã thổi tung vạt áo của y. Thần sắc của y nghiêm túc, đi thẳng đến, càng đi càng ến gần, cuối cùng đi đến trước mặt anh.

– Lý Hồ bí, Lục Giản Chi mạo muội tới đây là có chuyện cần gặp, có thể thỉnh giáo Lý Hồ bí được không?

Hai mắt y nhìn thẳng vào Lý Mục, giọng điệu bình tĩnh, nhưng sâu trong mắt lại ẩn chứa sự phẫn nộ sâu sắc ra sức bị áp chế xuống. Cho dù y không biểu lộ quá nhiều nhưng chỉ một chút này Lưu Dững vẫn cảm nhận được. Gã bất an nghiêng đầu nhìn cấp trên của mình, sau đó vừa quay đầu đi vừa chậm rãi lui xa một chút.

Lý Mục buông lược chải xuống, rửa tay sạch sẽ, đứng lên nhìn y, cười cười:

– Không dám nhận. Lý công tử có chuyện gì mời nói.

– Lý Hồ bí, vì sao ngươi lại cầu hôn con gái của Tướng công?

Lục Giản Chi hỏi thẳng.

– Người bởi vì quân công mà hiện tại thanh danh vang dội, đây là cơ hội tốt để kết bạn tốt với tất cả các bên, về sau như cá gặp nước, tiền đồ vô hạn. Nhưng vì sao người lại coi trời bằng vung, thà mang trên lưng cái danh nịnh nọt, mang ân cầu báo cũng không tiếc đồng thời đắc tội cả Cao gia cùng Lục gia ta?

– Người cho rằng cấp trên của người Tư Đồ thật lòng giúp người hay sao? Ông ta chỉ lợi dụng người làm quân cờ để làm nhục Lục gia ta cùng với Cao thị, ly gián hai nhà, từ đó ở giữa hưởng lợi mà thôi!

Y dừng lại một chút.

– Người đắc tội hai nhà Lục, Cao, người cho rằng Hứa Tư đồ bảo vệ người cả đời hay sao? Hơn nữa, không phải ta chỉ trích người khác sau lưng họ. Người đồng thời đắc tội hai nhà Lục, Cao, về sau chỉ có thể dựa vào Hứa thị. Với lòng dạ của Hứa thị chưa chắc đã bao dung người khác. Ông ta đã dùng người làm quân cờ, ngày sau dùng hay là vứt bỏ, tất cả là một ý nghĩ của ông ta. Ta thấy người cũng là nhân vật anh hùng, chẳng lẽ người thật sự tự tuyệt đường lui của mình?

Lý Mục bật cười:

– Cảm ơn Lục công tử đã coi trọng tôi. Không biết công tử đến là muốn gì?

– Ta nghe nói, bởi vì người nhất quyết muốn cưới con gái Cao thị, Cao tướng công không còn cách nào khác sẽ khảo nghiệm người vào ngày Trùng Dương.

– Phải như nào người mới chịu thu lại ý nghĩ này, đừng là chuyện kia nữa, đừng làm khó Cao gia nữa?

Yên lặng chốc lát, Lục Giản Chi nhìn chăm chăm Lý Mục, hỏi.

Ánh tà dương màu máu nơi đỉnh núi xa kia đột nhiên lặn hẳn xuống sau chân núi, bầu trời tức khắc biến thành một màu xám xịt mênh

mông. Ánh sáng nơi vùng hoang dã cùng theo đó mà mờ đi.

Nơi xa, những con quạ đang về tổ đang kêu ầm ỹ.

Gió đêm thổi qua, quần áo của hai người tung bay.

Khuôn mặt của Lý Mục theo ánh sáng tắt dần đi kia dường như cũng nhanh chóng bị bao phủ bởi một bóng mờ. Điều này khiến cho thần sắc của hắn nhìn trở nên lạnh lùng hơn mấy phần.

– Giữa ta với con gái Cao thị không dám nói tình đầu ý hợp, nhưng ít nhiều cũng có quen biết nhau, tâm ý hiểu biết lẫn nhau. Trong thâm tâm ta từ lâu đã coi muội ấy là thê tử xuất giá của mình. Vừa rồi ta hỏi ngươi, vì sao nhất định phải cầu hôn muội ấy, ngươi không nên thế. Nếu ta đoán không sai, hoặc là vì lợi ích, hoặc là vì tình cảm. Nếu như vì lợi ích, như vừa nãy ta đã nói, kết giao tốt các nhà, cộng thêm ân tình của ngươi đối với Cao thị, ngày sau lợi ích mà ngươi có được còn vượt xa so với tương tương hôm nay của ngươi, chứ không cần phải nói tình trạng sẽ gặp phải nếu như ngươi đồng thời đắc tội cả hai nhà Cao, Lục.

– Lý Hổ bí, gió mạnh mới biết cỏ cứng, nhưng cũng có thể đẩy ngã cây lớn. Không phải ta đe dọa ngươi, dù cho ngươi có toại nguyện trở thành con rể của Cao tướng công, nhưng với Cao gia, chuyện cưỡng ép nhân duyên này, tương lai của ngươi là phúc hay là họa không cần ta nói. Nếu ngươi là người thông minh giờ cũng có thể nghĩ đến.

– Nếu như, ngươi chỉ mang một lòng hâm mộ cho nên mới khăng khăng tranh chấp với ta...

Y nhìn Lý Mục, nhấn mạnh.

– Thì ta mong ngươi hãy suy xét thận trọng. Người mà Lục Giản Chi ta kết giao không trọng dòng dõi mà chỉ nhìn nhân phẩm. Nhưng sĩ thứ có khác biệt, cách biệt như trời, cũng là hiện trạng mà rất khó phá vỡ, ngươi và ta hãm sâu trong đó, không người nào có thể thoát

được. Về phần hôn nhân, thì càng là như vậy. Không phải ta xem thường người, nhưng nếu người thật sự chỉ có lòng hâm mộ, thì người càng nên suy nghĩ cho muội ấy. Muội ấy với người vốn không hề quen biết, chứ đừng nói đến có giao tiếp với nhau, người có từng nghĩ, muội ấy biết việc này thì sẽ nghĩ như thế nào? Huống chi, nếu như muội ấy thật sự bị ép gả cho người, sau này có thể gặp đủ loại phiền phức...

Lục Giản Chi chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn nói ra miệng:

– Phiền phức thì cũng thôi đi! Nhưng nếu muội ấy gả vào thứ tộc, trong mắt người khác chính là một sự nhục nhã rất lớn. Lý Hổ bí, ngoài lòng hâm mộ ra, người còn muốn đẩy muội ấy vào chỗ nào? Bảo nửa đời sau của muội ấy làm sao dám qua lại cùng với bạn bè thân thích như xưa được nữa?

– Lý Hổ bí, người đừng trách ta nói thẳng đến mức này. Nhưng bất luận về tình hay về lý, những lời ta nói đều có lý, người nên suy nghĩ kỹ.

– Muội ấy không rành thế sự, tâm tính hiền lành lương thiện. Ta không thể nào tưởng tượng nếu sau này muội ấy gặp phải tình huống như vậy thì sẽ xử lý như thế nào?

– Ta khẩn thiết mong người thành toàn cho muội ấy, cũng như thành toàn cho chính người.

Lục Giản Chi nói xong lại cúi người thật sâu với Lý Mục, sau đó đứng lên, nhìn thẳng vào hắn.

Lúc y nói, Lý Mục từ đầu đến cuối không nói một lời nào. Bầu trời trở nên tối nhanh chóng và gió hoang dã ngày càng mạnh hơn. Đôi mắt hắn như nhuộm màu u ám âm trầm của đất trời sau buổi chiều tà, trên nét mặt hắn lại càng thêm trầm tĩnh khó diễn tả.

– Tôi thật không dám nhận lễ lớn của Lục công tử. Lời nói của Lục công tử câu nào cũng có lý. Nhưng chắc Lục công tử không biết,

trong mắt Lý Mục tôi không hề có hai chữ “thành toàn”. Tôi thành toàn cho người khác, nhưng có người nào thành toàn cho tôi.

– Lạc Thần Cao thị, tôi đã mở miệng cầu cưới thì sẽ không buông bỏ nửa đường. Phúc họa thành bại trời biết, đất biết, mà ngài và tôi đều không biết. Vào ngày Trùng Dương cứ gặp nhau là được.

Hắn đáp lễ lại rồi quay người, tiếp tục chải bờm cho con ngựa đen kia.

Lục Giản Chi nhìn hắn, chau mày, đột ngột quay phắt người đi, bóng lưng nhanh chóng biến mất trong màn sương chiều chạng vạng dày đặc.

– Lý Tướng quân, ngài ấy tìm huynh là muốn làm gì vậy?

– Có phải là vì con gái của Cao tướng công không ạ?

Lưu Dũng đang đứng xa xa dòm sang bên này lại chạy nhanh tới, tò mò hỏi.

Ở trong quân không người nào là không biết qua hai ngày nữa đến ngày Trùng Dương, Cao tướng công sẽ khảo nghiệm Lý Mục cầu cưới con gái mình. Người nào cũng chờ mong, mấy ngày này vẫn luôn bàn tán xôn xao.

Lý Mục tắm rửa cho ngựa xong đứng thẳng lên, ném cương ngựa cho Lưu Dũng, cười nhẹ:

– Trời tối rồi, về thôi.

...

Trước một ngày Trùng Dương, không chỉ quân doanh tạm trú ngoài thành mà gần như toàn bộ dân chúng Kiến Khang đều đang điên cuồng lan truyền một tin đồn. Đại Lang Lục Giản Chi Lục thị chủ động

yêu cầu vào ngày Trùng Dương, cùng với Lý Mục tham gia thi cạnh tranh trước mặt Cao tướng công.

Bên thắng, sẽ trở thành con rể của Cao gia.

Mà Cao tướng công bày ra hai địa điểm thi, thiết lập trên núi Phúc Sơn thành Bắc. Đến lúc đó không chỉ dân chúng xem được, mà cũng coi như là trận thi đấu công khai chọn con rể.

Một là con cháu kiệt xuất mới xuất hiện bên trong sĩ tộc, chẳng những văn chương tài hoa phong lưu phóng khoáng, hơn nữa chiến công rất cao, có thể nói là văn võ toàn tài, mệnh thể chi anh.

Một là quan quân trẻ tuổi xuất thân thứ tộc, trong trận đại chiến Giang Bắc một lần thành danh, được ngàn vạn sĩ tốt trong quân ủng hộ kính phục, danh tiếng gần đây vang dội.

Trong một thời gian dài, tất cả những cảm xúc tích lũy từ sự đối kháng giữa sĩ thứ dường như vì sự kiện này mà hoàn toàn bùng nổ.

Thời tiết đẹp, vào ngày Trùng Dương cuối thu không khí trong lành. Trời còn chưa sáng mà tại chân núi Phúc Chu đã có rất nhiều dân chúng tới xem trận thi đấu, khi số lượng người dần dần tăng lên, họ bắt đầu thảo luận suy đoán xem ai thắng, có người còn nhân cơ hội đặt cược, ai cược bên nào thắng thì được thưởng tiền. Người tham dự rất đông.

Trời sáng dần, còn chưa đến giờ Ty, dưới chân núi Phúc Chu bình thường vắng vẻ yên tĩnh thì nay đã bị người đến xem chen lấn chật như nêm cối, người nào cũng nghển cổ ngóng nhìn, chờ đợi giờ khắc Cao tướng công tổ chức thi đấu chọn con rể đến.

Giờ Ty, cùng với âm thanh mở đường uy nghiêm vang lên, đương kim Hưng Bình Đế cũng xuất cung, ngồi trên kiệu có đỉnh che, xung quanh là thị vệ cùng nghi trượng cuối cùng đã xuất hiện.

Dân chúng đồng loạt quỳ xuống nghênh đón.

Mấy người Cao Kiệu, Lục Quang cùng Hứa Tiết đều đi bộ bên cạnh kiệu rồng.

Vì trùng ngày hội Trùng Dương mà địa điểm tổ chức thi hôm nay cũng thiết lập tại núi Phúc Chu, một địa điểm leo núi nổi tiếng ở vùng ngoại ô phía bắc. Có một đài quan sát ở lưng chừng núi, ban đầu được xây dựng dành cho những quan lại quyền quý trong thành thích du sơn ngoạn thủy để nghỉ ngơi khi leo núi, hôm nay đổi thành nơi phán xét. Sàn nhà được trải kín với quần áo nỉ, có vài cái bàn đặt trên đó. Bàn ở giữa là vị trí cho Hoàng đế, vị trí hai bên theo thứ tự là mấy người Cao Kiệu, Hứa Tiết, Lục Quang ngồi.

Từ sau khi Cao Kiệu xuất hiện, thần sắc nghiêm trang nặng nề. Lục Quang ngồi bên cạnh ông, khi ngồi xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hứa Tiết đối diện, bên môi nở nụ cười lạnh.

Hứa Tiết thì ngược lại tâm tình rất tốt, trò chuyện vui vẻ với một đồng liêu ngồi bên cạnh, cho đến khi một người hầu cúi xuống bên tai ông ta nói nhỏ:

– Tư Đồ, những kẻ đánh cược dưới chân núi số cược Lục công tử thắng chiếm đa số.

Nụ cười trên mặt Hứa Tiết biến mất, đưa mắt nhìn những đầu người lút nha lút nhít bên dưới, hừ mũi một tiếng.

Giờ Ty hai khắc, cùng với tiếng chuông mà quan lễ gõ vang lên, Thị trung Phùng Vệ hôm nay được chọn làm Tư quan hầu đứng ra khỏi hàng, tuyên bố cuộc thi bắt đầu, ra lệnh cho hai người Lục, Lý bước lên hành đại lễ với Hưng Bình Đế, sau khi được cho phép, mời Cao Kiệu trình đề kiểm tra lên.

Hết chương 15

Chương 16

Cao Thất đứng phía sau Cao Kiệu nhìn không chớp mắt, thấy Cao Kiệu quay lại thì lấy trong tay áo ra một quyển, hai tay dâng lên, đi ra khỏi hàng bước lên. Ông ấy đi đến đứng bên cạnh Phùng Vệ, hành lễ bái với Hưng Bình Đế, sau đó quay người mặt hướng về văn võ bá quan cùng với rất nhiều danh sĩ đang ngồi dưới đài quan sát xem thi đấu ở khoảng cách gần, thở ra một hơi, cao giọng tuyên:

– Cuốn này do tự tay tướng công viết, trước khi mở niêm phong, ngoài tướng công ra thì không một ai biết đề. Tướng công nói, con rể Cao thị cần văn võ song toàn, thiếu một thứ cũng không được. Vì vậy cuộc thi lần này sẽ có ba bài kiểm tra.

Ông ấy nâng một tay lên, chỉ vào một phong đình trên đỉnh núi cách đó không xa mấy chục thước:

– Các vị xin hãy nhìn.

Mọi người đồng loạt nhìn theo hướng ông ấy chỉ, lúc này mới chú ý đến có một bó cây sơn thù du được cột vào đỉnh phong đình, mỗi khi gió núi thổi qua, thù du trên nóc đình lại đung đưa trái phải.

– Tướng công nói, ngày hôm nay lấy thù du làm phần thưởng. Hai thí sinh cùng bắt đầu bài thi, người nào thông qua ba bài kiểm tra và đến đỉnh núi lấy được thù du trước thì sẽ trở thành con rể của tướng công. Đối với người thua, cũng sẽ được tướng công tặng cho Tước Hồ sơn trang như một món quà.

Cao Thất tuyên bố xong, trình cuộn giấy cho Phùng Vệ.

Cuộn giấy được niêm phong bằng sáp dầu.

Với danh vọng của Cao Kiệu, ông đã tuyên bố công khai trước mặt đông đảo mọi người như thế dĩ nhiên sẽ không có ai nghi ngờ ông đã bí mật tiết lộ trước câu hỏi để chọn một chàng rể ưng ý.

Xung quanh trở nên yên lặng như tờ, vô số ánh mắt cùng nhìn về phía cuộn giấy trong tay Phùng Vệ.

Phùng Vệ cẩn thận mở cuộn giấy ra, xem qua một lượt, sau đó tuyên đọc lên rõ ràng.

Mặc dù hôm nay chỉ có ba đề nhưng toàn bộ lại có bốn bài kiểm tra, hai văn hai võ.

Bốn bài kiểm tra như sau:

Bài thứ nhất là đề thi viết văn, đây là bài thi bắt buộc nhằm kiểm tra trí nhớ của hai người. Địa điểm ngay tại đài quan sát này. Tại đây, Cao Kiệu chuẩn bị một bài biên phú một ngàn chữ, và yêu cầu cả hai cùng đọc nó, sau khi ghi nhớ thì tự lấy bút viết ra. Người nào hoàn thành trước, kiểm tra đối chiếu xong thì có thể xuất phát để tiến hành bài kiểm tra thứ hai. Nếu có sự ngắt quãng giữa chừng hoặc nếu có sai sót trong bài viết thì có thể đọc lại bản gốc, nhưng người đó phải bắt đầu làm lại từ đầu. Thời gian thi bài này không giới hạn, nhưng nhất định phải thông qua bài kiểm tra này thì mới được chuyển sang làm bài kiểm tra tiếp theo.

Bài kiểm tra thứ hai là võ, cũng là bài kiểm tra bắt buộc, đó chính là cung pháp. Cách ba mươi trượng có thiết lập một bia ngắm, chỗ hồng tâm khảm một thù tiền, người nào bắn mũi tên vào giữa đồng tiền trước mà không làm hỏng đồng xu thì coi như qua bài, có thể chuyển sang bài kiểm tra thứ ba, cũng chính là bài kiểm tra cuối cùng.

Để cho công bằng, bài kiểm tra cuối cùng chọn một trong hai, thi văn là thanh biện, thi võ là Hổ Sơn. Hai người có thể theo sở trường của bản thân mà lựa chọn một trong hai. Người nào có thể thành công

vượt qua ba bài kiểm tra và lấy được thù du trên nóc phong đình trên đỉnh núi kia trước thì chính người chiến thắng.

Phùng Vệ vừa đọc đề, bên cạnh đã có người nhanh chóng thuật lại đề thi, rất nhanh đề thi đã được lan truyền đến chân núi.

Quần chúng dưới chân núi ngoài dân chúng tham gia náo nhiệt thì còn có không ít con cháu sĩ tộc xuất thân cấp thấp cùng với đệ tử hàn môn, quân nhân trong quân đội. Bình thường những người này có thể nói đánh tám gậy tre cũng không tới, nhưng hôm nay lại tập trung với nhau ở đây, chẳng qua là phe phái khác nhau mà thôi.

Kẻ sĩ một bên, hàn môn một bên, ranh giới Sở Hà ở giữa không có một ai.

Hôm nay đúng lúc ngày Trùng Dương, tại hiện trường ngoài Kim thượng cùng quan lớn trong triều ra thì nó cũng thu hút rất nhiều phu nhân cao quý đến xem thi cạnh tranh, trong đó, ngoài Thanh Hà trưởng công chúa cùng Lục phu nhân ra thì nghe nói còn có vị Úc Lâm Vương phi kia.

Chỗ ngồi của quý phụ dĩ nhiên tách biệt với nam giới, nằm ở mảnh đất bằng lưng chừng núi, dựng chiếu che, người ngồi bên trong được che chắn bằng rèm trướng. Bên trong có thể nhìn thấy rõ bên ngoài, mà bên ngoài thì không thể nhìn thấy bên trong, từ xa, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy cái bóng đung đưa. Nhưng nếu có ai đó vận số đỏ hơn một chút, mỗi khi gió núi nổi lên làm rèm trướng bị thổi bay lên, biết đâu đấy có thể dòm ngó vào bên trong một hai lần.

Những kẻ phong lưu lỗ mãng trong đám đông vốn đều ngửa đầu nhìn về phía mấy quý phụ, nhưng nghe thấy đề thi thì không ai còn rảnh đâu mà nhìn nữa, tất cả đều hò reo hô hào lên.

Đệ tử kẻ sĩ hoan hô rất lớn, mà người hàn môn thì lại ra sức hò hét tướng công ra đề không công bằng, rõ ràng là nghiêng về Lục Giản Chi. Tức thì khắp nơi là tiếng ồn ào náo động không ngừng.

Dưới chân núi đã như thế, nơi lưng chừng núi cũng không khác gì.

Phùng Vệ đọc xong đề thi, trình cuộn giấy cho Hưng Bình Đế, làm người chứng kiến.

Lục Quang thở phào nhẹ nhõm, không nhin được lộ vẻ hài lòng trên mặt.

Hứa Tiết đứng lên, ngoài cười nhưng trong không cười:

– Cảnh Thâm à, không phải ngu huynh xoi mói gì, nhưng mà đề bài đệ đưa ra nhìn thì công bằng đấy, nhưng mà thực ra lại rất bất công. Ba đề bài, tất cả đều có lợi cho Lục công tử. Lục công tử trời sinh thông minh, bảy tuổi làm phú, người người đều biết. Cậu ta cũng giỏi bắn cung, nói Lục công tử đứng thứ hai sau Quan Vũ cũng không hề nói quá. Đề cuối cùng là hai chọn một, thanh biện đàm huyền cũng là sở trường của Lục công tử. Nếu như Lý Mục cũng chọn huyền biện, tạm thời không quan tâm cậu ta có biết huyền học hay không, nếu đối phương cố ý gây khó dễ, cậu ta làm sao có thể thắng được? Còn nếu như cậu ta chọn Hồ Sơn, lúc khó khăn vượt quan, Lục công tử lại vừa gặp người có tâm trợ lực mình tranh biện, chẳng phải là thuận lợi vượt qua ải Lớn đỉnh núi trước? Lại nhắc đến bài thi ban đầu, nhìn thì công bằng nhưng không phải ta không tin đệ, mà là ai có thể đảm bảo bài phú mà đệ đưa ra Lục công tử chưa từng đọc nó trước đó chứ?

– Bất công! Bất công!

Hứa Tiết mỉm cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

Lục Quang mặt tối sầm lại:

– Người nói vậy là có ý gì? Là đang chất vấn Cao huynh âm thầm tiết lộ đề cho Giản Chi phải không? Lui một vịn bước mà nói, cho dù lúc trước Giản Chi có từng đọc bài phú chỗ Cao huynh thì cũng là do nó bình thường nghe nhiều mà biết rộng. Đã là kiểm tra văn, làm vậy có gì sai? Về phần bất công ở thanh biện thì càng hoang đường hơn.

Nếu như Lý Mục may mắn vượt qua hai bài kiểm tra trước mà thua ở bài kiểm tra này thì cũng chỉ trách cậu ta không có tài cán. Huống chi là, chẳng phải Cao huynh đã thiết lập một Hồ sơ quan khác đó à? Cậu ta đều có thể tránh ngắn tìm dài để phân cao thấp với Giản Chi cơ mà.

Hai người tranh luận gay gắt ngay trên đài, bá quan cùng danh sĩ dưới đài cũng thì thầm xì xào bán tán với nhau.

Cao Kiệu chậm rãi đứng lên.

Khi ông đứng lên, bốn phía lại yên tĩnh trở lại.

– Tur Đồ có còn nhớ ngày ta từng mời Tur Đồ huynh cùng tham gia phán xét kết luận không? Bài kiểm tra thứ nhất sử dụng phú, có mời Tur Đồ hỗ trợ giúp ta. Tur Đồ lấy ngày Trùng Dương hôm nay làm đề, làm phú tại chỗ. Lấy tài sáng tác tại chỗ của Tur Đồ để kiểm tra trí nhớ của hai người đó, Tur Đồ nghĩ thấy có được không?

Mọi người đồng loạt tán đồng.

Lúc này Hứa Tiết mới cười hài lòng nói:

– Nếu thế thì ta đây tự bêu xấu mình vậy.

Sau đó lại đảo ánh mắt:

– Nhưng mà bài kiểm tra thứ ba, không biết đệ mời cao nhân nào ra thanh biện? Nếu kẻ đó có lòng thiên vị, ta sợ Lý Mục sẽ bị thiệt thòi.

Cao Kiệu cười nhạt:

– Dương kim danh sĩ huyền học hôm nay đều có mặt ở đây. Nếu như cả hai đều vượt qua bài kiểm tra này, Lục gia chọn một danh sĩ ra đề bài thử Lý Mục, Tur Đồ chọn một danh sĩ ra đề thử Giản Chi, có được không?

Hứa Tiết trầm ngâm một chút.

Bài kiểm tra thứ nhất, ông ta gần như đã có thể kết luận, Lý Mục chắc chắn sẽ bị chậm hơn Lục Giản Chi.

Cao Kiệu dùng cái này làm bài kiểm tra đầu tiên, nhìn như vô ý nhưng nghiền ngẫm kỹ thì lại rất có chỗ đáng để nghiền ngẫm. Lục Giản Chi trời sinh thông minh, thậm chí còn có tài năng xem qua là thuộc. Lý Mục muốn phân cao thấp với Lục Giản Chi ở bài kiểm tra này, e rằng rất khó. Một khi Lý Mục bị chậm trễ mất nhiều thời gian ở bài kiểm tra đầu tiên này thì nhất định sẽ bị mất kiên nhẫn, đợi đến bài kiểm tra thứ hai, Lục Giản Chi đã dẫn trước một bước từ sớm rồi, trong tình huống như thế, dù là cậu ta có tiền thuật tinh diệu đến mấy cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Mà nếu suy đoán không sai, ở bài kiểm tra cuối cùng, Lục Giản Chi chắc chắn sẽ chọn thanh đàm.

Các danh sĩ huyền học đương thế dự thính hôm nay, trong số đó đương nhiên không thiếu người có quan hệ tốt với mình. Dù là Lục Giản Chi am hiểu đạo lý này, nhưng chỉ cần người kia miệng lưỡi sắc bén, tận lực kéo dài thời gian ở bài kiểm tra này, như vậy dù trước đó Lý Mục có bị tụt sau thì cũng có thể nhân cơ hội mà đuổi theo kịp.

Với võ lực của hắn thuận lợi vượt qua Hồ Sơn, sau đó cạnh tranh thù du với Lục Giản Chi, vấn đề cũng không lớn.

Nói cách khác, sắp xếp như vậy, dù là Lý Mục không thể nào đảm bảo có thể thắng được nhưng ít ra vẫn có cơ hội trong tình huống mình ở thế yếu mà giành giật được chiến thắng trong cuộc thi này.

Hứa Tiết nghĩ xong, miễn cưỡng gật đầu.

– Cứ nghe theo thu xếp của Cao tướng!

Cao Kiệu ngồi lại chỗ ngồi, ánh mắt đảo qua Lục Giản Chi cùng Lý Mục đang đứng ở trong sân.

Lục Giản Chi mặt mày sáng láng đầy tinh thần, đĩnh đạc thẳng tắp, rất có phong độ, rất phù hợp với ngoại hình và phong thái của người đàn ông mà mọi người khao khát.

Từ lúc y xuất hiện ở chân núi thì ánh mắt của những người phụ nữ ven đường đều liên tiếp rơi lên trên người y, thậm chí cả nam giới cũng không thiếu những ánh mắt hâm mộ quăng tới.

Mà Lý Mục...

Đó là một thái cực khác.

Trong mắt Cao Kiệu, người hậu bối trầm lặng ít nói hoặc là nói tâm cơ thâm trầm này khiến cho ông nhìn không thấu, thậm chí còn thoáng sinh ra cảm giác bất an khó nói ra thành lời được.

Những ngày này, cảm giác này của Cao Kiệu càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Lý Mục giống như một lưỡi kiếm sắc bén giấu trong bao kiếm dày cộm vụng về, một khi nó có cơ hội ra khỏi vỏ, chắc chắn sẽ lấy máu để thử độ sắc bén của nó.

Đây cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời Cao Kiệu không nhìn thấu được một người. Cho nên, dù không suy xét sự khác biệt về thân phận thì tận sâu trong đáy lòng ông cũng không muốn gả con gái mình cho người này.

Phùng Vệ tiến lên cười nói:

– Lục công tử, Lý Tướng quân, nếu hai vị không có ý kiến gì thì cuộc thi bắt đầu.

Lục Giản Chi thần sắc trang nghiêm, khom người xác nhận.

Lý Mục mặt không biểu cảm, chỉ khẽ gật đầu.

Phùng Vệ quay sang Hứa Tiết:

– Mời Tư Đồ làm phú.

Mấy tiểu đồng áo xanh nhấc hai cái bàn đến, bày ở trên mảnh đất trống ở giữa đài quan sát. Bên bàn bày sẵn giấy, bút. Sau đó lui xuống.

Hứa Tiết tuy rằng văn chương không quá xuất chúng, nhưng tự sáng tác một bài biên phú dài một ngàn chữ cũng không hề làm khó được ông ta. Ông ta đi đến trước bàn, cuộn ống tay áo, nâng bút, trầm ngâm chỉ chốc lát là múa bút vẩy mực, rất nhanh đã viết ra một bài thu phú ngàn chữ.

Phùng Vệ đọc qua một lần, lên tiếng khen ngợi tài văn chương xong sau đó nói với Lục Giản Chi với Lý Mục:

– Hai vị có thể bắt đầu.

Bốn phía trở nên lặng ngắt như tờ, bên tai chỉ còn lại gió núi thổi qua rừng phát ra những thanh âm thông reo.

Lục Giản Chi tập trung chăm chú nhìn bài thu phú kia, nhắm mắt một lát, khi mở mắt ra đã nhanh chóng trải giấy lấy bút mực nghiên án, trong ánh mắt kinh ngạc cùng tán thưởng của mọi người, nâng bút bắt đầu ghi chép lại.

Lục Quang liếc sang Hứa Tiết ở đối diện, bắt gặp sắc mặt tối tăm của ông ta thì không khỏi thấy đắc ý.

Không ngờ, ngay sau đó, gần như cũng ngay lập tức, Lý Mục bước đến bàn trà khác, bắt đầu cầm bút lên viết rất nhanh.

Người vây xem hiển nhiên là đều bị giật mình, bốn phía nổi lên những tiếng xì xào bàn tán.

Hứa Tiết bắt đầu có tinh thần, nhìn chăm chú vào Lý Mục.

Hai người không hề có bất kỳ sự gián đoạn giữa chừng nào viết một mạch, khi đặt bút xuống cũng gần như là cùng đồng thời.

Phùng Vệ cùng Cao Kiệu mỗi người thẩm định một bài.

Phùng Vệ tuyên bố, Lục Giản Chi ghi chép lại chính xác, đã thông qua.

Y bày ra cho mọi người nhìn. Nét chữ trên giấy uyển chuyển như rồng cuốn, thu hút rất nhiều sự ngưỡng mộ và những tiếng khen ngợi trầm trồ.

Lục Giản Chi quay người dọc theo đường núi chạy như bay đến sân tập bắn thiết lập bài kiểm tra thứ hai.

Cao Kiệu cũng nhanh chóng xem xong bài thi của Lý Mục. Nét chữ khí phách cứng cáp như đá, nhưng với thẩm mỹ của người đương thời thì còn xa mới đạt đến đỉnh cao.

Cao Kiệu ngược mắt lên, ánh mắt rơi vào bóng dáng đang chờ đợi thông qua bài của mình, ã xuống cảm xúc khó tả trào dâng trong lòng xuống, từ tốn nói:

– Lý Mục có thể sang bài kiểm tra tiếp theo.

– Lý Mục, mau đi mau đi!

Hứa Tiết mừng rỡ, gần như nhảy hẫ ra khỏi chỗ ngồi thúc giục liên hồi.

Lý Mục khom người với Cao Kiệu, xoay người, ngửa đầu nhìn về biển chỉ hướng bài kiểm tra tiếp theo, thở hắt ra, nhanh chân đuổi theo.

Hết chương 16

Chương 17

Bài kiểm tra thứ hai, sân tập bắn.

Lục Giản Chi đến trước tiên, lấy cung tiễn, đi đến chỗ bắn, đứng yên một lát, sau đó cài tên lên dây cung, kéo cung, cánh cung căng tròn như hình trăng tròn. Lỗ mòng ở hai bên mũi cung do dùng toàn lực cánh tay nên bị áp đảo, dần dần phát ra thanh âm rung động lách cách rất nhẹ.

Ngay khi dây cung căng đến mức tưởng như sắp đứt trong giây lát, y đột ngột buông ngón tay vẫn đè lên cán tên ra.

Mũi tên trong nháy mắt thoát khỏi trói buộc rời dây cung, tựa như tia chớp bắn thẳng về phía trước, rít gào phá không, ngay sau đó “phập” một tiếng, không sai không kém, ghim thẳng vào bên trong lỗ tiền ở tấm bia đối diện.

Một tiễn là trúng!

Không những như thế, trong cả quá trình này động tác bắn tên của y bất kể là ổn định cung tên hay là nhắm chuẩn đều thuận thực như nước chảy mây trôi, không có bất cứ sự trì trệ nào, có thể nói là vô cùng hoàn mỹ.

Người thủ bia ngắm ở đối diện bước lên kiểm tra, lấy cờ xí ra biểu thị đã qua ải.

Ngay lập tức, có một tràng pháo tay bên trong sân tập bắn bộc phát ra.

Những người vây xem ngoại trừ đệ tử môn sinh hai nhà Cao, Lục thì đều là những người có mâu thuẫn với hai gia đình này, giờ phút này tận mắt chứng kiến tài bắn cung của Lục Giản Chi cũng không thể không thán phục.

Trưởng tử của Lục gia quả nhiên là danh bất hư truyền.

Những tiếng cổ vũ trong trường bắn phía sau anh ta vẫn liên tục, Lục Giản Chi lại như không nghe thấy gì. Y để cung tên xuống, ngẩng lên nhìn về cửa ải thứ ba, cũng chính là hướng thanh biện, rồi chạy nhanh đến đó.

Nhưng mà vừa mới chạy được tầm mười bước, bên tai y đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Đây là một cảm giác rất kỳ lạ.

Như là vết hầu của mấy trăm người ở sân tập bắn phía sau lưng như trong giây phút này đột nhiên bị một bàn tay khổng lồ bóp chặt lấy.

Câm nín tập thể!

Lục Giản Chi vô thức dừng bước, vừa quay đầu lại.

Lý Mục theo sát y đã đến.

Không chỉ có thế, ngay trong khoảnh khắc thời gian lúc mình mới vọt ra tầm mười bước, hắn đã buông cung tiến ra. Bên trong lỗ tiền hồng tâm ở cuối đường bắn của anh ta, thật sâu, cũng đã ghim vào một mũi tên.

Cán tên vẫn còn rung nhẹ và nhanh với lực còn sót lại chưa cạn kiệt.

Lục Giản Chi dường như nghe được âm thanh rung động đặc biệt mà nó phát ra kia.

Một lát trước sân tập bắn còn tràn ngập tiếng reo hò ủng hộ thì ngay vào khoảnh khắc Lý Mục xuất hiện cùng với mũi tên mà hắn bắn ra

ra kia thì đã yên lặng xuống.

Gần như không có người nào nhìn thấy rõ Lý Mục giương cung thả tên như thế nào thì mũi tên đã rời dây cung.

Không những nhanh, lực đạo còn giống như lôi đình mang theo vạn quân, thoáng ngậm lấy sát khí.

Có lẽ là bởi vì không kịp phản ứng, hoặc cũng có lẽ trong tình huống gấp gáp không kịp chuẩn bị, bọn họ cũng không biết mình rốt cuộc có nên chẳng hò reo khen ngợi mũi tên bắn ra của Lý Mục hay là nên làm như không thấy, điều này mới làm cho xuất hiện một màn diễn kịch tính như vậy.

...

Loại sát nhân được luyện tập trong trận và thực hành trong sa trường có bản chất khác biệt rất lớn với tiền pháp tinh diệu mà con cháu sĩ tộc luyện tập từ nhỏ vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo này.

Ở bên trong chiến trường giết đỏ mắt, không có thời gian và cũng không có cơ hội để ngắm cung. Nỏ thủ làm được luôn có thể phóng mũi tên của mình ở góc tốt nhất. Ngoài việc ổn định nhất có thể, chính xác và tàn nhẫn thì không có biện pháp sinh tồn nào khác.

Vì vậy, những nỏ thủ đã tồn tại qua nhiều trận chiến đến cuối cùng vẫn tồn tại. Nỏ thủ – không hổ là vũ khí giết người sắc bén.

Thân pháp của họ có lẽ không đẹp, động tác cũng không đẹp mắt, nhưng lại có thể ở trong thời gian ngắn nhất bắn ra mũi tên chuẩn xác nhất, có uy lực đoạt mệnh nhất, đây chính là biện pháp duy nhất để họ sống sót sau mỗi trận chiến.

Trong mấy năm đầu tiên khi Lý Mục tham gia quân đội, hắn đã từng làm nỏ thủ. Hắn từng là một trong những nỏ thủ xuất sắc nhất.

...

Lý Mục gần như chỉ vừa bắn một phát là buông cung tiến xuống. Sau đó không có chút do dự nào, hắn xoay người chạy về hướng Hồ Sơn.

Lục Giản Chi nhìn về phía bóng lưng của hắn đi về hướng Hồ Sơn, ánh mắt chăm chú, trên mặt lộ ra một tia hoảng hốt.

Một lát sau, y đột ngột quay người lại, cũng nhanh chóng đuổi theo về hướng kia.

Hai người, một trước một sau trèo lên Hồ Sơn.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền đến trên đài quan sát.

Ở bài kiểm tra thứ hai, hai người cũng coi như là ngang bằng nhau.

Nhưng không biết vì sao Lục Giản Chi ở cửa ải cuối cùng lại nghĩ thế nào đột ngột từ bỏ Thanh Biện mà lựa chọn đi Hồ Sơn cùng Lý Mục.

Kết quả này quả thực khiến tất cả mọi người đều bất ngờ.

Rất hiển nhiên, Lục Quang trước đó cũng hoàn toàn không có sự chuẩn bị nào đối với sự lựa chọn của con trai mình. Ông ta giật mình, đồng thời cũng rất không vui vẻ. Nhưng mà rất nhanh liền che giấu tâm tình của mình, ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc.

Cao Kiệu nhìn về hướng Hồ Sơn, cau mày. Những người còn lại thì xì xào bàn tán, rối rít đứng lên, không ngừng nhìn quanh, tò mò chờ đợi kết quả sau cùng.

...

Hồ Sơn tên “Sơn”, thực ra nó là một hang động được hình thành tự nhiên trong lòng núi. Trước kia bên trong giam giữ mãnh thú dùng để giết lẫn nhau để lấy lòng quý tộc. Về sau nó bị bỏ hoang, nhưng cái tên thì vẫn được giữ lại.

Và hôm nay, nơi này bắt đầu sử dụng lại.

Chướng ngại vật của bài kiểm tra thứ ba chính là một con mãnh hổ bị nhốt trong động. Con mãnh hổ này chẳng những đã trải qua nhiều trận đánh giết đồng loại, xưng bá đến nay, hơn nữa, trong ba ngày gần đây đều bị bỏ đói.

Hung hãn thế nào có thể nghĩ.

Hang hổ nằm trong một hang sâu phía dưới, lối đi vào là vách núi dốc đứng, quái thạch lởm chởm, có thể mượn lực leo trèo trên dưới. Trong hang rất u tối, đứng ở cửa hang không thể nào nhìn thấy cảnh ở sâu trong hang động, chỉ có thể thoáng nghe được tiếng hổ gầm không ngừng vang vọng ra.

Ở cửa hang có một người huấn luyện thú, mắt xanh mũi cao, là một người Hồ, trông thấy Lý Mục cùng Lục Giản Chi cùng xuất hiện thì bước lên đón, khom người nói:

– Mãnh hổ ở ngay dưới huyết. Nơi tôi đứng là cửa vào, lối ra nằm ở phía tây. Hai vị lang quân cần tiến vào từ nơi này và đi ra từ cửa tây mới tính là qua cửa. Trên đường gặp hổ có thể giết, cũng có thể không giết, dĩ nhiên là muốn làm gì cũng được. Nếu lang quân nào nửa đường không đánh lại thì có thể trở lại đánh vào vách động, tôi canh giữ ở đây, nghe được thì sẽ buông thang dây xuống kéo lang quân đi lên.

Người luyện thú lại chỉ vào một giá binh khí, nói:

– Đây là binh khí dùng để phòng thân, mời hai vị lang quân chọn dùng.

Trên kệ chỉ treo hai cây trường côn, ngoài ra không có vật gì khác.

Lục Giản Chi cùng Lý Mục đều tự lấy một cây, dùng cả tay và chân bám vách núi đi xuống hang động.

Muốn đi từ đây sang lối ra cũng chỉ men theo địa thế hang động mà đi, mà hang động lại dường như chỉ có một con đường hầm khoét giữa lưng chừng núi, càng đi sâu vào trong thì càng thấp và hẹp dần.

Ở nơi hẹp nhất bên trong, độ rộng chỉ đủ cho hai con ngựa song song đi qua mà thôi.

Không gian xê dịch vốn có hạn, cộng thêm ác hổ cản đường, vũ khí duy nhất phòng thân lại chỉ có một cây trường côn, lực sát thương có hạn.

Tuy khoảng cách giữa đông và tây của động không dài nhưng mức độ khó của cửa ải này như thế nào có thể nghĩ.

Lục Giản Chi cùng Lý Mục cầm trường côn của mình, một trái một phải từ từ đi vào sâu trong hang động.

Men theo vách động, mặc dù cứ cách một đoạn là cầm một cây đuốc chiếu sáng, nhưng càng đi sâu vào trong thì ánh sáng càng u ám, ánh lửa chiếu rọi hình hóng hai người lên vách động, lờ mờ, còn chưa đi được mấy bước, đột nhiên, ở chỗ sâu phía đối diện có một làn gió mang theo mùi tanh hôi đập vào mặt.

Ngay sau đó, bóng đen nhoáng một cái, một con mãnh hổ đột nhiên từ chỗ tối nhảy ra ngoài, ngăn đường đi của hai người.

Đây là một hổ trưởng thành có hình thể to lớn, cực kỳ cường tráng, mắt hổ phát ra ánh sáng màu xanh, cực kỳ đáng sợ.

Cơ đối làm cho nó cực kỳ nôn nóng và hưng phấn.

Nó nhìn chăm chăm vào hai vị khách không mời mà đến đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, màu xanh trong mắt sáng rực, khoe miệng chày nước dãi, vừa gầm gào vừa không ngừng đi tới đi lui, như là nhất thời còn chưa quyết định được công kích con mồi nào trước.

Một hổ hai người, cứ duy trì tư thế đó một chốc lát.

Lý Mục chậm rãi đưa trường côn ra, gõ gõ vào thân vách động, phát ra âm thanh thanh thúy.

Ác hổ bị thu hút, đột nhiên xông về phía hắn.

Lý Mục bất động, ngay vào lúc nó bỏ nhào tới trước mặt thì lăn ra khỏi đó, xông tới.

Con hổ vồ hụt.

Lý Mục nhảy lên một cái chạy nhanh về phía trước.

Lục Giản Chi theo sát ở phía sau.

Con hổ quay người lại, nổi giận gầm lên một tiếng, đuổi theo hai người, khoảng cách càng ngày càng gần, lúc sắp đuổi kịp thì tung người nhảy lên, nhào tới Lục Giản Chi ở gần hơn.

Lục Giản Chi cấp tốc hạ thấp người, né tránh cú nhào tới này.

Con hổ vượt qua đỉnh đầu y, bịch một tiếng, bốn móng rơi xuống đất, một lần nữa ngăn cản đường đi.

Đoạn vách động này đã bắt đầu trở nên chật hẹp, bị thân hình khổng lồ của con hổ chặn lại, không còn nhiều chỗ để vượt qua.

Lý Mục cùng Lục Giản Chi nhìn nhau, không hện mà cầm côn một trái một phải, nhanh chóng nhào tới chỗ con hổ kia.

“Phộc phộc” hai tiếng rất trầm, xương đỉnh đầu con hổ một trái một phải bị ăn hai gậy.

Một đòn này cả hai đều dùng mười phần lực, lực dồn vào thân gậy.

Con hổ dù da cứng thịt dày nhưng bị đánh trúng đầu cũng choáng váng mắt hoa lên, gào lên một tiếng, cơ thể lắc lư như bị say rượu.

Trong khoảnh khắc này, hai người cùng đồng thời nắm lấy cơ hội nhân lúc con hổ còn đang bị đau chưa lấy lại tinh thần tiếp tục chạy nhanh về phía trước, rất nhanh đã đến chỗ đoạn hẹp nhất.

Mà lúc này, tiếng gầm gừ của con mãnh hổ phía sau vang lên, cũng đuổi theo, đã gần sát bên tai.

Thanh âm gầm rú phần nộ điên cuồng của nó chấn động toàn bộ vách núi, đá vụn cùng bụi bên trong tầng nham thạch trên đỉnh đầu rào rào rơi xuống.

Lục Giản Chi chăm chú nắm chặt trường côn trong tay, cắn răng nói:

– Lý Mục, xử lý xong thứ này hai chúng ta tiếp tục quyết đấu một trận. Kẻ thua phải rời khỏi cuộc thi hôm nay, không còn đủ tư cách làm con rể của Cao thị nữa.

Lý Mục nhìn chằm chằm vào con hổ đang nhào tới lần nữa kia, cười nhạt:

– Đúng hợp ý tôi!

Ánh mắt trầm xuống, không hề né tránh, đón đầu xông lên, vung cây gậy trong tay lên, “phộc” một tiếng, trúng vào móng vuốt của con hổ đang nhào tới mình.

Theo một tiếng gào lên, móng vuốt của con hổ bị gãy.

Cú vồ của con hổ biến mất, từ giữa không trung rơi xuống đất.

Lục Giản Chi cấp tốc đuổi theo, cùng với Lý Mục hai cây gậy đánh như mưa về phía con hổ. Con hổ ban đầu còn điên cuồng, nhưng dần dần sức mạnh của nó yếu đi, miệng phun máu. Một gậy cuối cùng, Lý Mục phát lực đánh vào chính giữa đầu con hổ, xương thiên linh theo lực đánh vỡ vụn.

Mà cây gậy kia cũng theo âm thanh đó mà gãy thành hai đoạn.

Con hổ phát ra tiếng gào thảm thiết rất dài, cổ giãy giụa đứng lên, lắc lư loạng choạng mấy lần lại lần nữa ngã nhào xuống dưới đất, bất động, chết tại chỗ.

Lý Mục bước lên nhặt hai đoạn gãy bị gãy lên, đi xuyên qua thông đạo chật hẹp, đi ra lối ra.

Lục Giản Chi đi theo.

Tia sáng đằng trước theo thời gian dần dần sáng lên, nơi này cũng thoáng đằng lên.

Hai người một trước một sau đi vào phía dưới giếng trời chỗ lối ra, đứng đối mặt với nhau.

Lý Mục nói:

– Lục công tử, mời.

Vừa mới đấu một trận với con mãnh hổ khiến cho đầu, mặt và quần áo của hai người đều loang lổ những vết máu phun ra từ miệng hổ. Đôi mắt của Lục Giản Chi cũng hơi đỏ, so với dáng vẻ lúc trước tưởng như hai người khác nhau.

Y nhìn chăm chăm Lý Mục, cầm côn nhào tới.

Lý Mục hai tay cầm hai đoạn côn đón đầu trường côn của y. Sau mấy hiệp, cánh tay bị trúng một đầu côn quét ngang tới, cả người theo đó cũng loạng choạng một thoáng.

Hai mắt Lục Giản Chi càng đỏ hơn, dưới chân không ngừng, trường côn quét qua, một lần nữa tấn công Lý Mục.

“Bộp” một tiếng, bả vai trái của Lý Mục lại trúng một đòn.

Lý Mục híp mắt lại.

Lần thứ ba, lúc đầu côn trong tay Lục Giản Chi một lần nữa đâm về phía cổ họng Lý Mục, hấn chẳng những không có né tránh mà ngược lại còn ném hai đoạn côn trong tay đi, dẫn người tới nghênh đón, hai tay nhanh như chớp giật đột ngột nắm lấy đầu côn.

Đôi bên tiếp tục phát lực, giác đấu lẫn nhau.

Mặt Lục Giản Chi dần dần đỏ lên, trên trán bắt đầu thấm mồ hôi. Hai bên giữ lẫn nhau một trận, y bị lực đạo đối diện bị đẩy lui lại, từng bước lui lại, cho đến khi phần lưng bị đè vào vách động.

Lý Mục lần nữa phát lực, trường côn dần dần cong dần, bỗng nhiên biến thành hình dạng vòm cầu.

– Gãy.

Hắn trầm thấp thét to một tiếng.

“Cạch”

Thân côn quả nhiên theo tiếng thét kia gãy thành hai đoạn.

Cánh tay của Lục Giản Chi bị lực đạo đáng sợ mà từ trước đến nay chưa từng cảm nhận bao giờ làm cho chấn động run lên, lồng ngực theo đó cũng cuồn cuộn huyết khí. Còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, “phù” một tiếng, đoạn đầu côn bị gãy mang theo gai gổ nhọn hoắt chống ngay vào cổ họng y.

Khoảnh cách với cổ y còn chưa tới nửa tấc.

Mặt Lục Giản Chi trong nháy mắt không còn huyết sắc, sắc mặt cũng biến sang màu trắng bệch.

Nếu như đây là đao kiếm, đấu là đòi mạng thì giờ phút nay máu tươi của y đã bắn ba thước rồi.

Hai người đối mặt chỉ chốc lát.

Lý Mục thu đoạn côn gậy kia, tiện tay ném xuống đất, lui lại một bước, nói:

– Cảm ơn đã nhường.

Xoay người đi.

Lục Giản Chi tựa vào vách đá, không nhúc nhích, ánh mắt yên lặng nhìn hắn leo lên vách đá, bóng dáng giống như linh viên rất nhanh đã biến mất ở cửa hang phía trên đỉnh đầu.

...

Tình cảnh bên trong Hồ Sơn như thế nào người bên ngoài không cách nào nhìn thấy được. Chỉ nghe bên trong không ngừng lan truyền ra tiếng hổ gầm trầm thấp, âm thanh gần như chấn động sơn cốc, làm cho những đệ tử sĩ tộc ngay cả cưỡi ngựa cũng không quen vô cùng hoảng sợ.

Dần dần, tiếng hổ gầm cuối cùng biến mất, nhưng mãi mà không thấy hai người ra khỏi Hồ Sơn, mọi người bắt đầu không giữ được bình tĩnh nữa, bàn tán sốt sắng không ngừng.

Lục Quang hiển nhiên hơi chút bất an, nhưng lại không dám biểu lộ lộ liễu ở trước mặt bao nhiêu người, ngồi ở chỗ đó càng bày ra vẻ nghiêm túc hơn.

Thần sắc của Cao Kiệu lại trở nên cực kỳ nặng nề nghiêm trang, thậm chí còn đứng lên đi xuống đài quan sát, nhìn về hướng Hồ Sơn, nét mặt lộ rõ sự nôn nóng.

Đúng vào lúc này, giám quan nhanh chóng từ trên núi đi xuống, chạy lên trên đài quan sát.

Mọi người biết có kết quả của bài kiểm tra thứ ba thì đồng loạt xông tới.

Giám quan hành lễ với Hưng Bình Đế:

– Khởi bẩm bệ hạ, cửa thứ ba đã phân ra thắng thua, Lý tướng quân đã ra khỏi Hồ Sơn trước Lục công tử, đang đi lên đỉnh núi rồi.

– Mau nhìn kìa.

Đột nhiên không biết là ai hô to lên.

Cao Kiệu quay đầu lại nhìn về phía đỉnh núi.

Một bóng người màu đen đứng ở dưới đình phong, dựng cung bắn tên.

Theo mũi tên rời cung, thù du bị buộc trên đình phong đỉnh bị bắn rơi xuống.

– Lục công tử thế nào rồi? – Cao Kiệu lập tức hỏi một câu.

– Bẩm tướng công, Lục công tử bình an vô sự, đã rời khỏi Hồ Sơn rồi.
– Người kia nói.

Cao Kiệu thoáng thở phào nhẹ nhõm, một lần nữa nhìn bóng dáng người đang đi xuống núi, tâm tình ngũ vị tạp trần, thực sự là khó mà diễn tả thành lời.

Thắng bại đã định, không hề có biến số.

Toàn bộ những người trên đài quan sát người đặc ý nhất e là phải kể tới Hứa Tiết.

Ông ta cố nén ý nghĩ muốn phá lên cười sung sướng, liếc sang Lục Quang, bắt gặp sắc mặt Lục Quang rõ ràng đã chuyển sang xanh mét lại còn phải cố bày ra nụ cười gượng với những đồng僚 đang đi đến an ủi mình, trong lòng càng sáng khoái sung sướng.

Lý Mục đi dọc theo đường núi, từ dưới đỉnh núi đi về phía đài quan sát.

Trên đường đi, hẳn đi đến đâu người hai bên đường nhanh chóng nhường đường, ánh mắt khác nhau.

Có ao ước, có ghen tị, có bội phục, đương nhiên có cũng có những lo lắng.

Trưởng công chúa Tiêu Vĩnh Gia vẫn luôn ngồi sau màn che không đợi kết thúc đã đứng dậy, dưới sự che chở của người hầu nhanh chóng rời đi.

Đằng sau tấm màn che khác, một vị phụ nhân ngồi cùng với Úc Lâm Vương phi Chu Tế Nguyệt liếc nhìn bóng lưng của Tiêu Vĩnh Gia, thấp giọng cười khẩy:

– Vương phi thấy sắc mặt cô ta rồi chứ? Trắng bệch kìa. Bình thường đã trát ba cân phấn lên mặt rồi sợ rằng cũng không trắng như lúc này đâu. Lần này dù là lấy thân phận trưởng công chúa đi ép buộc bệ hạ chỉ sợ cũng khó mà làm gì được. Thật không ngờ cô ta cũng có ngày hôm nay...

Cô ta thì thầm nói, thấy Chu Tế Nguyệt không có phản ứng gì, đôi mắt nhìn xuyên qua màn lụa mỏng che mặt giống như đang nhìn gì đó, liền nhìn theo ánh mắt Chu Tế Nguyệt, thấy là Lý Mục đang từ đường núi đi đến.

Cô ta nhìn chăm chăm vào bóng lưng thẳng tắp như kiếm kia, chột như ngộ ra gì đó, che miệng cười khế, chậm rãi nói:

– Đã nhìn thấy nhiều nam tử còn đẹp hơn đám đàn bà phụ nữ chúng ta, vị Lý Lang quân này không ngờ lại có phong phạm rất đặc biệt. Nhìn cậu ta kìa, chắc hẳn trong chuyện kia rất mạnh mẽ...

Ghé sát bên tai Chu Tế Nguyệt thì thầm nói câu gì đó.

Chu Tế Nguyệt giống như tức giận, véo cô ta một cái, vị phụ nhân kia bật cười, cả người run rẩy như cánh hoa, tiếng cười theo gió phiêu

lăng ra ngoài, nó gây ra một loạt ánh mắt tò mò từ những ong bướm ở phía dưới.

...

Dưới vô số những ánh mắt phía dưới, Lý Mục trở lại trước đài quan sát, hành lễ với Hưng Bình Đế rồi quay sang Cao Kiệu, cung kính dâng thù du lên, nhưng không hề mở miệng nói chuyện.

Nếu nói hôm nay so tài ba cửa ải, nếu nói Cao Kiệu không có lòng thiên vị chút nào thì không phải. Theo phỏng đoán ban đầu của ông, cửa ải thứ nhất Lý Mục chắc chắn sẽ chậm hơn Lục Giản Chi, cho dù cửa thứ hai hẳn có thể cấp tốc vượt qua thì đến cửa thứ ba, với võ công của hắn, với điều kiện tiên quyết có côn bổng trong tay đối phó một con mãnh hổ hẳn là sẽ không đến mức gặp nguy hiểm lớn, nhưng mà cũng sẽ không dễ dàng mà vượt qua.

Với tình hình tương tự, chỉ cần Lục Giản Chi phát huy tốt ở cả ba cửa ải, thì cuộc tranh tài hôm nay khả năng y giành được chiến thắng sẽ trên Lý Mục.

Cao Kiệu không ngờ được là, Lục Giản Chi có lẽ là có lòng kiêu ngạo của con cháu sĩ tộc đã khinh thường dùng thanh biện để qua ải mà chiến thắng, đã quyết định lựa chọn cùng Lý Mục cùng nhau thông qua cửa ải cuối cùng.

May mắn là Lục Giản Chi cũng không bị thương, nếu không, ông khó mà không cảm thấy có lỗi với Lục gia.

Giờ phút này, bên tai ông chỉ còn lại tiếng rít gào của gió núi.

Cao Kiệu nhắm mắt lại, từ từ mở ra, nhìn Lý Mục đứng yên lặng ở trước mặt, cuối cùng thốt ra câu nói mà có lẽ là câu nói khó khăn nhất trong cuộc đời này của mình:

— Trong cuộc thi hôm nay, Lý Mục đã giành chiến thắng. Kể từ hôm nay, Lý Mục chính là con rể của Cao Kiệu ta!

Hết chương 17

Chương 18

Lạc Thần cảm giác mấy ngày này bầu không khí trong nhà rất kỳ lạ. Bất kể là phụ mẫu hay là mấy người A Cúc hình như đều đang cố gắng giấu diếm mình chuyện gì đó. Nhất là mấy ngày nay, cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Nhưng mà mỗi lần nàng hỏi thì mẫu thân, phụ thân hay là A Cúc, Quỳnh Thụ thì họ đều hoặc là tỏ vẻ diêm nhiên như không có việc gì, hoặc là ấp úng, hỏi gì cũng không biết. Điều này khiến cho Lạc Thần bắt đầu lo lắng, thậm chí hơi chút bất an.

Trùng Dương năm nay lại sắp đến rồi.

Hằng năm, bạn tốt của nàng Lục Tu Dung của Lục gia bình thường đã hẹn hò với nàng từ sớm rồi lại gọi thêm mấy người bạn thân khác nữa đến, cả đám cùng nhau tụ tập, hoặc là leo núi đi du lịch mùa thi hoặc là thưởng cúc làm thơ để phù hợp với dịp này. Nhưng năm nay, không biết vì sao, ngay cả Lục Tu Dung dường như cũng quên mất chuyện này.

Lạc Thần rất sốt sắng, hôm đó cho người mang phong thư cho Lục Tu Dung hỏi về chuyện hẹn hò ngày Trùng Dương. Cùng ngày Lục Tu Dung gửi thư hồi âm, nói mấy ngày nay trong nhà đúng lúc có việc bận, chỉ sợ vào ngày Trùng Dương khó mà ra ngoài được, đợi việc nhà xong rồi thì sẽ đến tìm nàng cùng đi chơi.

Lạc Thần đành phải thôi.

Đến hôm nay, ngay từ sáng sớm, mẫu thân và phụ thân đi ra ngoài cũng không nói với nàng là đi đâu, chỉ để A Cúc ở nhà với nàng.

Một đêm gió thu, vườn hoa cúc sau nhà nở rộ.

Lạc Thần ngồi trên ghế xích đu, thân trên là áo màu mây, bên dưới buộc một chiếc váy trơn, có eo thon, ống tay rộng, vạt áo tung bay, nàng bám hai tay vào dây thừng hai bên, mặc cho xích đu chậm rãi đong đưa trong gió, dần dần trở nên thất thần.

Bên tai thỉnh thoảng bay tới thanh âm nói chuyện của Anh Đào cùng với nhóm nha hoàn.

– Đóa này nở đẹp quá, cắt xuống để c ắm vào bình...

Lạc Thần gọi Anh Đào tới.

Anh Đào tay ôm bó hoa vừa cắt xong, mặt mày tươi cười đi tới.

– Tiểu nương tử xem này, cắt mấy cành “Thập trượng Thùy Liên” cùng với “Lục Y Hồng Thường”, chắc hẳn tiểu thư rất là thích. Đợi lát nữa em đi hái mấy nhánh thù du rồi c ắm vào bình thể nào cũng rất đẹp, lại rất hợp với dịp này nữa.

Cắm Thập trượng Thùy Liên trắng như tuyết cùng với Lục Y Hồng Thường quả thật rất đẹp.

Lạc Thần khẽ gật đầu, lại như vô tình hỏi:

– Sáng sớm nay chẳng thấy Lục Lang đâu, đệ ấy đi đâu rồi í nhỉ?

– Tiểu Lang quân ạ, cậu ấy cùng với Đại gia và trưởng công chúa đi núi Phúc Chu rồi...

Anh Đào còn nhỏ tuổi, tính tình hoạt bát, nói chuyện nhanh nhẩu. Nói được một nửa, cô nàng như sực nhớ ra gì đó lập tức dừng lại, lắc đầu:

– Em cũng không rõ lắm, là em đoán lung tung thôi...

– Anh Đào, có phải có chuyện gì đó mà A Cúc không cho các em nói cho ta biết không?

Anh Đào lộ vẻ bối rối, không ngừng lắc đầu.

Nụ cười trên mặt Lạc Thần biến mất nhìn cô hầu nhỏ chăm chăm, không nói lời nào.

Dần dần cái đầu của Anh Đào gục xuống, nét mặt lộ vẻ bất an.

Lạc Thần nhảy xuống khỏi xích đu, bỏ mặc cô ấy đi thẳng về nhà.

A Cúc đang phân phó hạ nhân làm bánh ngọt hoa cúc, trông thấy Lạc Thần thì ra đón, cười nói:

– Sao cháu không ở trong vườn ngắm hoa nữa vậy?

Nói xong chạm vào tay nàng, cảm thấy khá lạnh thì nhíu mày gọi Quỳnh Thụ:

– Tay tiểu nương tử lạnh thành băng rồi mà cũng không biết lấy thêm áo khoác cho tiểu nương tử.

Quỳnh Thụ vội vàng muốn đi lấy thêm áo thì lại bị Lạc Thần cản lại.

– A Ma ơi, rốt cuộc cha với mẹ cháu đang có chuyện gì giấu cháu vậy?

A Cúc lắc đầu:

– Làm gì có chuyện giấu cháu được chứ? A Di đừng nghĩ nhiều. Nếu không thích thưởng cúc thì A Ma cùng con về phòng lấy thêm y phục nhé...

Lạc Thần giãy thoát khỏi bàn tay của A Cúc bước nhanh ra ngoài:

– Quỳnh Thụ, mang mũ của ta đến đây. Ta muốn đi Phúc Sơn một chút, xem bên kia có trò vui gì mà cả nhà đều đi nhưng lại chẳng gọi

ta đi cùng.

A Cúc vội vàng đuổi theo kêu lên:

– A Di, thật sự không có chuyện gì...

– Không có chuyện gì càng tốt. Cháu thấy ở trong nhà buồn bức, muốn đi giải sầu chút thôi. A Ma sẽ không cấm cháu ra ngoài đó chứ?

Lạc Thần khẽ cười, bên trong lời nói lại rất cương quyết như thể không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua.

A Cúc đối mặt với nàng chốc lát, đầy vẻ khó xử, cầm lấy tay Lạc Thần.

– Thôi được rồi, để A Ma nói với cháu vậy.

A Cúc mang Lạc Thần vào phòng, thở dài:

– A Di, cháu còn nhớ vị họ Lý lúc trước đã cứu tiểu lang quân không?

Lạc Thần gật đầu.

Người tên Lý Mục kia đã cứu A đệ, dĩ nhiên là nàng không quên.

– Chuyện này có liên quan đến người đó ạ...

A Cúc lại thở dài, như là tiếp theo câu chuyện làm cho bà rất khó khăn để mở miệng.

A Cúc đột nhiên nhắc đến người kia, cộng thêm dáng vẻ này khiến cho Lạc Thần càng thêm hoang mang. Cha mẹ có chuyện giấu mình, đã không muốn để nàng biết, vậy thì chắc chắn là chuyện không hay có liên quan đến mình rồi.

Gần đây chuyện lớn nhất của nàng chính là hôn sự của nàng với Lục gia. Lại liên tưởng đến sự khác thường của Lục Tu Dung, Lạc Thần

cảm thấy chuyện không tốt này có lẽ có liên quan đến hôn sự của mình.

Bây giờ A Cúc vừa mới mở miệng lại nhắc đến người không hề có liên quan gì với nàng kia.

Điều này làm cho nàng thấy rất bất ngờ.

Người kia sẽ có quan hệ gì với mình?

– Anh ta làm sao ạ? Sao lại có liên quan gì đến cháu ạ?

Lạc Thần thúc giục.

A Cúc lần thứ ba thở dài:

– Lý Mục kia không ngờ lại dùng ơn yêu cầu tướng công được cưới cháu đó.

Hai mắt Lạc Thần mở lớn, cánh môi hơi nhướn lên, cả người cứng ngắc, không kịp phản ứng gì cả.

– A Di, cháu đừng tức giận!

A Cúc giật mình, vội vàng đỡ lấy nàng, kéo nàng ngồi xuống mép giường.

– Đúng là tướng công từng hứa hẹn ở ngay trước mặt mọi người rằng có yêu cầu gì cũng sẽ đáp ứng, nhưng ngài ấy làm sao mà ngờ được cậu ta lại muốn cháu chứ. Tướng công với trưởng công chúa vì sợ cháu biết sẽ lo lắng cho nên mới bảo tôi giấu cháu. Mà cháu đừng lo lắng!

A Cúc cười lạnh:

– Tướng công là ai chứ, có yêu ma quỷ quái nào mà chưa gặp đâu, làm sao sẽ bị một gã võ phu ép buộc được?

Cuối cùng Lạc Thần cũng xác định, nàng không nghe lầm.

Vị quan võ cấp thấp trong quân có tên Lý Mục mà nàng không hề quen biết kia, thậm chí nàng còn chưa từng nghe nói đến của hắn, hắn lại mượn ân tình cứu A đệ mà bây giờ mở miệng cầu thân mình với phụ thân mình, muốn cưới mình?

Điều này...

Điều này cũng quá...

Quá không thể tưởng tượng được!

Phản ứng đầu tiên của nàng là muốn cười, nhưng mà lại không cười nổi. Trái tim nàng như có con thỏ nhỏ đập hỗn loạn, nàng từ từ nhìn A Cúc:

– Vậy hôm nay, cha và mẹ cháu đều đi núi Phúc Chu là làm gì ạ?

– Chuyện này đã âm ỉ đến trước mặt bề hạ. Tướng công không còn cách nào khác đành phải nghĩ cách mở cuộc thi đấu, để Lý Mục kia biết khó mà lui. Không ngờ Đại công tử Lục gia sau khi biết được, vì để tướng công không bị khó xử mà cũng xin tham gia cuộc thi. Hôm nay tướng công đến núi Phúc Chu để mở cuộc thi đấu, kiểm tra đại công tử cùng với người tên Lý Mục kia trước mặt công chúng.

A Cúc nở nụ cười vui vẻ:

– A Di à, cháu yên tâm đi. Với văn tài võ công của Đại công tử, Lý Mục làm sao mà thắng nổi cơ chứ? Nghĩ chắc là tướng công thấy Lý Mục kia tâm thuật bất chính, không biết trời cao đất rộng, muốn dùng việc này để dạy cho cậu ta một bài học nhớ đời thôi. Hôm nay qua đi là có thể kết thúc. Hôn sự giữa cháu và Đại công tử hẳn không ảnh hưởng gì, việc lo liệu vẫn như bình thường thôi.

Lạc Thần đã hoàn toàn hiểu hết rồi.

Vì sao mà thời gian này cha mẹ lại khác thường như thế, vì sao mà Lục Tu Dung mượn lý do qua ngày Trùng Dương như thế.

Thì ra, tất cả đều là do người tên Lý Mục kia đầu tiên ra.

Cao Hoàn đã từng mấy lần nhắc đến Lý Mục ở trước mặt nàng, trong lời nói đầy vẻ sùng bái. Lục Thần dù chưa gặp người kia nhưng ấn tượng với hắn cực kỳ tốt. Hàn môn cũng không thiếu nhân vật anh hùng. Lý Mục kia chắc hẳn cũng là đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất. Nhưng vào giờ khắc này, khi nghe được câu chuyện từ chỗ A Cúc, những thiện cảm của Lục Thần bởi vì A đệ mà nảy sinh với người kia đã hoàn toàn biến mất không còn bóng dáng.

Nàng không thể nào tưởng tượng nổi, những ngày qua trong tình huống mình không hay biết chuyện gì cả sẽ bị một người đàn ông không quen biết cầu cưới.

Nàng không thấy lạnh, nhưng lúc này ngồi trong phòng mà thấy lạnh run rẩy, lạnh đến xót xa búi ngủi. Cùng với cảm giác rét lạnh kia, trên hai cánh tay bị tay áo che phủ dần dần nổi lên một tầng da gà.

Nàng rung mình một cái.

Cũng may A Cúc nói đúng, với sự từng trải của cha, làm sao mà có thể bị một Lý Mục ép buộc được?

Chỉ là một võ tướng hoang dã nhỏ bé mà thôi!

Cha đã tổ chức tranh tài thi đấu trước công chúng, vậy thì chắc chắn đã định liệu trước kết quả rồi.

Huống chi, nàng hoàn toàn tin tưởng năng lực của Lục Giản Chi.

Bất kể Lý Mục kia lợi hại đến trình độ nào, chỉ cần có Đại huynh Lục gia, người kia không thể nào thắng huynh ấy được.

Chỉ cần có cha cùng Đại huynh Lục gia, nàng không cần phải lo lắng gì tất.

Lạc Thần bình tĩnh trở lại, trái tim đập hỗn loạn cuối cùng cũng bình ổn lại.

A Cúc nhìn chiều cao của mặt trời bên ngoài cửa sổ, an ủi:

– Chắc hẳn bên kia đã xong rồi. Cháu nằm xuống nghỉ ngơi đi, đừng lo nghĩ nhiều. A Ma đi xem bánh ngọt xong chưa. Chờ trưởng công chúa về thì sẽ gọi cháu.

A Cúc hiền từ vỗ lên tay nàng, gọi Quỳnh Thụ đến hầu hạ, mình đang định ra ngoài, vừa hay nghe một thị nữ ở bên ngoài bẩm báo:

– Trưởng công chúa đã về!

Quả tim Lạc Thần đánh thót một cái.

A Cúc nở nụ cười tươi, đứng lên:

– Nhanh vậy đã về rồi! Chắc là cực kỳ thuận lợi đây.

Chẳng biết tại sao, mặc dù hoàn toàn tin tưởng cha cùng Lục Giản Chi, nhưng khi nghe nói mẫu thân đã trở về, vào lúc này cảm xúc vừa mới buông lỏng của nàng lại đột nhiên trở nên khấn trương lên.

Nàng chậm rãi đứng lên, ép cảm xúc của mình lại, đi theo A Cúc đi ra ngoài.

Vừa tới hậu đường, trông thấy mẫu thân sắp bước vào bên trong, một chân bước vào cánh cửa, một cây trâm cài tóc bên phải của bà run rẩy.

Lạc Thần nhìn thấy vẻ giận giữ trên mặt bà. Tim nàng đập mạnh một cái, bước chân khựng lại, đứng tại chỗ.

– Thu dọn đồ đạc, mang A Di trở về Bạch Lộ Châu...

Tiêu Vĩnh Gia nói to, đột nhiên nhìn thấy Lạc Thần ở đối diện thì dừng lại, nhìn sang A Cúc.

A Cúc cũng đã nhìn ra cảm xúc của Tiêu Vĩnh Gia bất thường, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, quay sang nhìn Lạc Thần đứng đó, bước nhanh tới thấp giọng hỏi:

– Trưởng công chúa, so tài như thế nào rồi ạ?

Sắc mặt Tiêu Vĩnh Gia tối sầm, không nói lời nào.

A Cúc thót tim một cái, quay sang Quỳnh Thụ:

– Đưa tiểu nương tử về phòng trước đi.

Quỳnh Thụ vội vàng đi lên:

– Tiểu nương tử — —

Lạc Thần hất tay thị nữ ra, đi tới trước mặt Tiêu Vĩnh Gia.

– Mẹ ời, kết quả như thế nào ạ?

Nàng nhìn thẳng vào Tiêu Vĩnh Gia, chậm rãi hỏi.

Tiêu Vĩnh Gia không trả lời nàng.

Trái tim Lạc Thần chìm xuống.

– Lục đại huynh...huynh ấy bị thua ạ?

Giọng nói của Lạc Thần run rẩy không thể kiểm soát.

Thực ra ngay từ lúc nhìn thấy sắc mặt giận giữ của mẫu thân bước vào bậu cửa, nàng đã đoán ra được kết quả, chỉ là trong lòng vẫn không cam lòng, không muốn tin kết quả này, nhất định phải chính tai nghe được đáp án mới chịu.

– A Di ngoan, trở về phòng đi con, để a nương con nghỉ ngơi trước đã...- A Cúc cuống quýt khuyên.

– A Di đừng sợ! Có mẹ ở đây, mẹ sẽ không để con phải gả cho một võ phu hàn môn đâu.

Tiêu Vĩnh Gia bước tới, nắm lấy bàn tay mềm mại lạnh giá của con gái, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng chữ một.

Hết chương 18

Chương 19

Tiêu Vĩnh Gia có thể thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp như hoa của con gái yêu đột nhiên rút hết màu máu, cánh môi trở nên trắng bệch, trong đôi mắt phủ sương mờ rõ ràng là đã ằng ạng hơi nước nhưng mà vẫn cố kìm nén, không cho nước mắt rơi xuống.

Trái tim Tiêu Vĩnh Gia như bị xoắn chặt đau đớn.

Con gái yêu của bà, miếng thịt rơi ra từ người bà, nuôi nấng đến nay đã mười sáu năm, trong mười sáu năm này chưa từng bị rơi vào cảnh kinh hãi như này bao giờ, làm sao mà chịu đựng được sự ấm ức cùng nhục nhã này đây?

Từ sau khi rời khỏi núi Phúc Chu, trên đường đi, tất cả sự phẫn nộ tích lũy trong lòng bà vào giờ khắc này đã đạt tới đỉnh điểm.

Cho dù hy vọng mong manh, nhưng làm một người mẹ, cứ thế mà chấp nhận một cuộc hôn nhân hoang đường này, để cho một võ phu lúc trước căn bản cũng không biết lăn lộn bên trong ở vũng bùn nào cứ thế mà chà đạp con gái mỏng manh của mình, bà làm sao mà chịu?

Tiêu Vĩnh Gia đè ép tất cả cảm xúc xuống đáy lòng, thở ra một hơi thật dài, quay sang nói với A Cúc:

– Đưa A Di về phòng đi! Ta đi một nơi.

Bà buông tay con gái ra, quay người đi ngay.

– Mẹ ơi, mẹ đi đâu đó?

Lạc Thần đuổi theo hỏi.

– Mẹ đi một lúc rồi về ngay! Con đừng nghĩ nhiều, cứ về phòng trước đi!

Tiêu Vĩnh Gia không quay lại, gấp rút mà đi.

– Mẹ! Con biết mẹ muốn tìm a cũu. Nhưng chuyện hôm nay đã thế rồi, a cũu có giúp được chúng ta không ạ?

Trong lời nói của Lạc Thần đầy vẻ do dự.

Nàng biết cậu rất tốt với mình. Nghe nói năm nàng được hai tuổi, a cũu vừa lên làm hoàng đế không lâu thì đã phong nàng làm quận chúa, chỉ là phụ thân cực lực từ chối, việc này mới chấm dứt.

Trong những năm này, a cũu thường xuyên đón nàng vào cung, trong cung có đồ chơi mới lạ tinh xảo gì thì nàng là người đầu tiên có nó. Ngày lễ ngày tết càng không quên ban thưởng cho nàng đủ loại kỳ trân dị bảo.

Nhưng mà lúc này, cha đã công khai khảo nghiệm Lý Mục cùng đại huynh Lục gia. Lạc Thần rất hiểu cha mình, nếu sự việc không phải đến tình trạng không thể tự mình giải quyết, liên quan đến hôn nhân của mình, cha tuyệt đối sẽ không làm việc tùy tiện.

Có thể thấy được cha đã rơi vào tình cảnh không còn cách nào khác.

Lạc Thần sáng nay cho dù không tận mắt chứng kiến tại hiện trường, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được dưới chân núi Phúc Chu có biết bao nhiêu người trên là hoàng thất, sĩ tộc, dưới là bình dân bách tính đều tận mắt nhìn thấy cuộc thi cử này.

Hiện tại kết quả đã được công bố trước mặt bao nhiêu người, Lý Mục đã chiến thắng. Dù là a cũu là hoàng đế, dù ông ấy có tốt với mình bao nhiêu, chẳng lẽ còn có thể giúp mình đổi ý trước mặt người trong thiên hạ hay sao?

Tiêu Vĩnh Gia dừng lại, quay đầu lại, trông thấy trong mắt con gái ầng ậc nước mắt thì lòng đau như đao cắt.

– A Cúc, người chăm sóc A Di đi!

Bà dặn dò xong thì đi ngay.

...

Hôm nay bên trong cuộc khảo nghiệm tại núi Phúc Sơn Lý Mục đã thắng trường công tử Lục gia, dựa theo lời hứa lúc trước, Cao tướng công sẽ gả con gái của mình cho hắn.

Tin tức này như một cơn lốc thổi vào thành ngay sau khi cuộc khảo nghiệm tại núi Phúc Chu kết thúc. Nó đang lan tràn rầm rộ khắp nơi. Bên những giếng nước, đầu ngõ, những gánh hàng rong, xe kéo bán sữa, gần như người người đều đang thảo luận chuyện này.

Trên đường Tiêu Vĩnh Gia chạy tới Đài Thành, bà ngồi trong xe trâu, dọc đường tiếng nghị luận bên đường không ngừng truyền vào tai mà gần như cắn nát răng ngà. Sau khi đến Đài Thành, đi qua Đại Tư Mã môn đi thẳng vào hoàng cung, đi đến cung Trường An mà Hưng Bình Đế ngày thường hay ở.

Thủ vệ thống lĩnh hoàng cung cùng lang quan Lang Trung lệnh Tôn Hượng vừa hộ tống Hoàng đế về cung, từ xa trông thấy trường công chúa đi tới thì sắc mặt tái mét, vội vàng ra nghênh đón, dẫn bà đi đến bên ngoài điện.

Tiêu Vĩnh Gia nói muốn gặp Hoàng đế.

Tôn Hượng cười khó xử:

– Xin trường công chúa chờ ở đây một chút. Bệ hạ vừa mới hồi cung, còn đang thay quần áo, để thần đi thông báo một tiếng.

Hai năm nay sức khỏe của Hưng Bình Đế kém đi nhiều, từ núi Phúc Chu trở về, tinh thần vừa buông lỏng, cả người liền thấy không còn chút sức lực nào, đi qua đi lại đang đầy tâm sự nghĩ ngợi chột nghe báo trưởng công chúa đến, lập tức đoán được mục đích của bà, tức thì chột dạ, chần chừ một lúc rồi phân phó:

– Nói trẫm bị trúng gió hơi chút đau đầu, uống thuốc xong vừa mới đi ngủ. Bảo a tỳ về trước đi, khi nào thức dậy trẫm sẽ truyền tỳ ấy.

Tôn Hưởng biết Hoàng đế không dám đi gặp trưởng công chúa, bèn ra ngoài chuyển lời lại.

Tiêu Vĩnh Gia nén giận:

– Trong nhà ta không có việc gì, ta sẽ không quay về mà ở lại đây chờ bệ hạ thức dậy.

Trưởng công chúa không đi, dù cho Tôn Hưởng mủi cái gan y cũng không dám đuổi người đi, đành phải cười xòa, bản thân vừa đứng một bên trông coi vừa ngằm đánh mắt với cung nhân, ra lệnh cho cung nhân đi vào đưa tin tức.

Tiêu Vĩnh Gia vờ như không nhìn thấy, ngồi trên sập, thẳng lưng, mặt hướng về phía cánh cửa thông tới nội điện, ngồi đợi Hoàng đế đi ra.

Thời gian một chén trà trôi qua, một loạt tiếng bước chân truyền đến, không phải là hoàng đế đi ra mà là đương kim Hứa Hoàng Hậu, dưới sự theo giá của cung nhân từ ngoài đi vào điện.

Quan hệ giữa Tiêu Vĩnh Gia cùng Hứa Hoàng Hậu nhiều năm rất lạnh nhạt. Hoàng hậu đến, Tôn Hưởng cùng với cung nhân đều làm lễ nghênh đón, Tiêu Vĩnh Gia cũng chỉ gật nhẹ đầu mà thôi.

Trong mắt Hứa Hoàng Hậu hiện lên tia căm ghét, nhưng trên mặt lại mang nụ cười, ngồi vào đối diện:

– Trưởng công chúa, hai năm này hiếm thấy người tiến cung, nghe nói vẫn luôn ở Bạch Lộ Châu phải không nhỉ? Lần này vào thành chắc là vì hôn sự của A Di rồi đúng không? Ta cũng vừa nghe nói, trưởng công tử Lục gia bị thua Lý Mục, nghĩ hắn Cao tướng công giữ đúng lời hứa gả A Di cho cậu ta?

Bà ta thờ dài, trên mặt lộ vẻ thông cảm.

– Lý Mục kia xuất thân thấp hèn, thật sự là không hề xứng với A Di, hôn sự này A Di chịu thiệt thòi rồi. Nhưng việc đã đến nước này, người cũng nên nghĩ thoáng một chút. Lý Mục kia dù sao cũng đã liều mình cứu Lục lang. Ta còn nghe nói, cũng là ngày đó chính miệng Cao tướng công đáp ứng yêu cầu. Việc ngày hôm nay cũng coi như là ý trời. Huống chi, ta cũng nghe nói Lý Mục là người văn võ toàn tài, đợi cậu ta làm con rể của trưởng công chúa rồi, bệ hạ ắt sẽ thưởng thức mà đề bạt nhiều hơn. Có Cao tướng công cùng bệ hạ che chở, ai dám nói ra nói vào...

– Ta khinh!

Tiêu Vĩnh Gia vẫn luôn yên lặng dựng mày liễu lên, vỗ bàn thật mạnh đứng lên.

– Hứa thị, người tưởng ta không biết à? Chuyện này nếu không phải Hứa gia người châm ngòi từ bên trong thì sẽ biến thành như ngày hôm nay hay sao? Người luôn mồm nghe nói, nghe nói, người nghe nói ở chỗ nào? Ta không tìm người thì thôi, ta đã cho người mặt mũi rồi, người lại còn dám tới làm trò ở trước mặt ta?

Bà quét mắt nhìn vào mặt Hứa hoàng hậu, cười lạnh:

– Mặt như cái chậu, chẳng trách! Đúng là bản mặt lớn!

Bao năm nay quan hệ hai người tuy lạnh nhạt nhưng Tiêu Vĩnh Gia nổi giận mắng chửi đâm thọc Hứa thị ngay trước mặt mọi người thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Gương mặt tròn trịa của Hứa Hoàng hậu đỏ bừng lên, cũng đứng lên, chỉ vào Tiêu Vĩnh Gia:

– Trưởng công chúa, người có ý gì? Ta lo người đau khổ mà cố ý tới khuyên người vài câu, nhưng mà người lại nổi giận với ta? Việc này thì có quan hệ gì tới Hứa gia ta?

Bà ta cũng cười lạnh:

– E là bệ hạ không muốn gặp người, người đi về đi.

Tiêu Vĩnh Gia hừ mũi:

– Dù bệ hạ không muốn gặp ta thì ta cũng là trưởng tử của y. Trong hoàng cung này không có nơi nào là Tiêu Vĩnh Gia ta không vào được cả.

Bà đẩy cung nhân chắn trước mặt ra, giận giữ đi vào trong nội điện, không thấy bóng dáng Hoàng đế đâu thì nổi giận hỏi nội thị:

– Bệ hạ đâu?

Nội thị run lấy bấy ấp úng:

– Bệ hạ...vừa mới ra ngoài ạ...

Tiêu Vĩnh Gia nhìn quanh một vòng, đi đến trước lều vải có rèm buông dựng bên cột trụ, đột ngột kéo xoẹt ra.

Hưng Bình Đế núp đằng sau đó lấy tay áo che mặt, thấy bị phát hiện đành phải buông tay áo xuống, để lộ mặt ra, cười gượng gạo:

– A tử, tử đến lúc nào thế? Đều do đám nô tài kia chẳng kịp báo cho trẫm, làm cho a tử phải đợi lâu...

Tiêu Vĩnh Gia sắc mặt vốn đầy vẻ giận dữ, nhìn Hoàng đế một lát, vành mắt hồng lên, đột nhiên nước mắt rơi xuống.

– A HỒ! – Bà gọi nhũ danh của hoàng đế, giọng run rẩy. – Ta biết đệ không muốn gặp ta, nhưng mà A Di là cháu ruột của đệ, lẽ nào đệ nhẫn tâm muốn gả nó cho thứ tộc, để rồi khiến nó bị người đời chế nhạo, cả đời cũng không ngẩng đầu lên được hay sao?

Hưng Bình Đế thấy Tiêu Vĩnh Gia rơi lệ thì hoảng hốt, sốt ruột đỡ bà bằng cả hai tay, để bà ngồi trên sập, liên tục xin lỗi:

– A tỷ, tỷ đừng nhạy cảm quá, sao lại là trẫm muốn gả nó đi cơ chứ? Sự việc cụ thể là hôm đó chuyện kia ầm ĩ đến trước mặt trẫm, trẫm không thể làm gì khác. Hơn nữa ngày hôm nay tỷ cũng có mặt, kết quả thế nào tỷ cũng đã nhìn thấy. Trẫm dù có lòng thì cũng bất lực...

Ông ta thở dài thườn thượt.

Tiêu Vĩnh Gia lau nước mắt, nhìn chăm chú vào Hoàng đế rất lâu, không nói lời nào.

Hoàng đế bị bà nhìn như thế dần dần trong lòng sợ hãi, ho khế một tiếng:

– A tỷ, sao tỷ lại nhìn trẫm như thế?

– Bệ hạ, ta biết mấy năm nay bệ hạ có sự kiêng kỵ đối với phụ thân của A Di. Sợ bệ hạ khó xử mà bao lâu nay ta cũng không vào cung nhiều. Hôm nay vì con gái, ta mặt dày vào cung. Hôm nay ta có mấy lời muốn nói với đệ. Ta cũng không biết phải chăng đệ đã nghe được những tin đồn gì, hoặc là tự bản thân đệ nghĩ cái gì, nhưng ta lại rất hiểu rõ phụ thân của A Di là người như nào. Lúc còn trẻ huynh ấy một lòng Bắc phạt, muốn khôi phục Lưỡng Đô cho Đại Ngu ta, nhưng mà trời không chiều lòng người lại bị thất bại. Bao nhiêu năm nay, ta biết trong lòng huynh ấy vẫn luôn ôm tiếc nuối nhưng vẫn dốc hết khả năng phụ tá bệ hạ, trước đây không lâu lại suất lĩnh tướng sĩ Đại Ngu đánh bại Bắc Hạ, giữ được vùng đất giáp xóc Giang Bắc. Ta không dám nói huynh ấy không có tư tâm ở trong đó, nhưng huynh ấy đối với bệ hạ, đối với Đại Ngu có thể nói là kiệt trung tận tiết, hoàn thành nhiệm vụ của một nhân thần. Những năm gần đây, huynh ấy

có ngày nào là không bước đi trên lớp băng mỏng, như lâm vực sâu chứ, chỉ sợ sơ sẩy một chút thôi sẽ khiến cho bệ hạ nghi kỵ. Công đức như vậy, tư đức thậm chí còn tệ hơn. Một bộ quần áo mặc ở nhà bốn năm năm vẫn mặc được! Thử hỏi đương kim triều đình ai có thể làm được như huynh ấy? Thế nhưng cây to đón gió, Cao thị vốn là đứng đầu trong sĩ tộc, hiện tại lại lập thêm công trạng mới, điều này không chỉ khơi dậy lòng ghen tị của những gia tộc khác, mà còn khiến cho bệ hạ suy nghĩ lo âu, đó cũng là điều thường tình của con người. Bệ hạ không độ lượng thì cũng thôi, nhưng vì sao còn muốn nhìn người có tâm đồ dầu thêm lửa, nhấn tâm hãm hại con gái ta đến bước này? Nếu như nó cả đời bất hạnh, điều này có khác gì giết ta đâu?

Tiêu Vĩnh Gia nói xong, nước mắt lại tuôn rơi, cũng quỳ xuống, dập đầu với hoàng đế.

Hưng Bình Đế mặt đỏ tới mang tai, muốn dìu bà đứng lên nhưng Tiêu Vĩnh Gia không chịu, Ông ta không thể làm gì khác, cũng không quan tâm nội thị cùng Hứa Hoàng Hậu ở đây, cũng quỳ xuống, rơi lệ nói:

– A tỷ, xin đừng trách trăm khi đó không ngăn cản được. Nhưng mà bây giờ chuyện đã không thể nào thay đổi được nữa, người trong thiên hạ đều biết, trăm dù là hoàng đế cũng bó tay bất lực.

– Bệ hạ, a tỷ biết đệ khó xử, tỷ cũng không muốn ép đệ bội ước. Bao nhiêu năm nay, a tỷ chưa từng cầu xin đệ điều gì cả, lúc này vì con gái, tỷ cầu xin bệ hạ xin đừng nghe lời xúi giục của người khác mà thúc giục A Di thành hôn. Nó biết được chuyện này vô cùng đau lòng, nếu như bị ép buộc thành hôn, ta sợ...sợ nó nghĩ quẩn...

Tiêu Vĩnh Gia lại tuôn rơi nước mắt.

Hoàng đế túa mồ hôi hột:

– Được được, trăm đồng ý với tỷ! Trăm không thúc cưới! A tỷ, tỷ đứng lên đi đã!

— Bệ hạ, Cao tướng công cầu kiến — —

Cung nhân ngoài điện bỗng nhiên cao giọng truyền báo.

— Nhanh truyền!

Hoàng đế như thấy cứu tinh sốt sắng sai truyền vào.

....

Cao Kiệu cuối cùng cũng thoát khỏi đám đông mang theo tâm tình nặng trĩu về nhà, khi biết Tiêu Vĩnh Gia đã vào cung, sợ bà làm ầm ĩ lên, ông cũng chẳng còn tâm trạng mà an ủi con gái, vội vàng chạy tới đây trước.

Ông đi vào, thấy thê tử đứng đó, mí mắt đỏ hồng và sưng vù, rõ ràng là vừa khóc xong, nét mặt lại vô cùng lạnh lùng, từ sau khi ông đi vào thì chưa từng nhìn ông một cái. Ngược lại là Hoàng đế mồ hôi đầy đầu, thấy mình đến thì thở phào nhẹ nhõm. Nhất thời ông không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, bái kiến Hoàng đế cùng với hoàng hậu Hứa thị mang theo nụ cười miễn cưỡng, chần chừ một lúc, nhìn sang Tiêu Vĩnh Gia:

— Thần nghe người nhà nói lại là trưởng công chúa vào cung, cho nên tới đón nàng ấy...

— Đa tạ lời hứa vừa rồi của bệ hạ. Thanh Hà thay mặt A Di cảm ơn a cửu! Xin lui trước.

Trưởng công chúa đột nhiên cắt ngang lời Cao Kiệu, từ lễ với Hoàng đế sau đó quay người đi ra ngoài.

Hưng Bình Đế cũng không quan tâm Hứa Hoàng hậu đang xanh cả mặt vì tức giận, đích thân tiễn bà ra ngoài.

Cao Kiệu không hiểu chuyện gì cả, đành phải đi ra ngoài theo.

Ra khỏi cung Trường An, Hưng Bình Đế ra lệnh cho Tôn Hướng thay mặt mình đưa hai người ra khỏi Đài Thành.

Tiêu Vĩnh Gia đi ngay lập tức.

Cao Kiệu lẳng lẳng đi theo.

Tiêu Vĩnh Gia đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ra đến cửa lớn bên ngoài Đài Thành, hơi thở có chút rối loạn.

Cao Thất đang đứng chờ gia chủ ở đó vội đánh xe tới nghênh đón.

Cao Kiệu đưa tay ra muốn đỡ Tiêu Vĩnh Gia đi lên.

Tiêu Vĩnh Gia mặt lạnh lùng tránh khỏi tay ông, cũng không cần tùy tùng đỡ mình đã tự trèo lên xe trâu, chui vào trong, “sập” một tiếng đóng cửa.

Cao Thất lén lút liếc nhìn gia chủ, giục người đánh xe đi trước.

Cao Kiệu đứng ở đó nhìn xe chở Tiêu Vĩnh Gia dần dần đi xa, cau mày, đê lo lắng trong lòng xuống, cũng đi theo.

Hết chương 19

Chương 20

Vừa trở lại Cao Phủ, Tiêu Vĩnh Gia phân phó A Cúc thu dọn hành trang của Lạc Thần ngay lập tức.

Lúc Lạc Thần qua thì thấy mẫu thân đang chỉ huy hạ nhân thu dọn đồ đạc của mình.

Sắc mặt của mẹ nhìn tĩnh hơn rất nhiều so với trước khi ra ngoài.

– Mẹ ơ?

Tiêu Vĩnh Gia thấy con gái đến thì nở nụ cười dịu dàng, trấn an:

– Con đừng lo lắng. Không ai có thể ép con xuất giá, giờ con theo mẹ đi Bạch Lộ Châu trước.

Lạc Thần khẽ giật mình, sau đó hiểu ngay. Mẹ có lẽ đã nhận được một lời hứa nào đó từ a cửu, hẳn là muốn trì hoãn việc kết hôn trước.

Nàng chần chừ một lúc:

– Cha thì sao ạ? Chúng ta đi rồi thì cha phải làm sao đây ạ?

Nghe con gái đến giờ phút này vẫn không quên lo lắng cho phụ thân, cơn giận của Tiêu Vĩnh Gia lại bùng lên, căm ghét nói:

– Còn lo cho ông ấy làm gì? Nếu không phải cha con thì mẹ con ta rơi vào hoàn cảnh này hay sao?

Bà hừ lạnh:

– Cha con đã công khai trước công chúng đáp ứng hôn sự này, nhưng không hề nói khi nào sẽ gả con đi. Con cứ đi theo mẹ đến đó trước, mẹ sẽ nghĩ cách khác. Luôn luôn sẽ có cách. Mẹ không tin không làm gì được một võ phu Giang Bắc!

Biết sẽ không phải gả đi ngay lập tức, Lạc Thần thoáng an tâm hơn, Nhưng nghĩ tới hiện trạng rối loạn hiện nay, trong lòng nàng lại bối rối, càng không đành lòng cứ thế bỏ mặt phụ thân mà đi.

Chần chừ một lúc, nhìn sang, lại trông thấy phụ thân đã về tới từ lúc nào rồi, đang lẳng lặng đứng ở trước cửa, thần sắc ảm đạm nhìn mình cùng với mẫu thân, trong mắt tràn ngập sự áy náy.

– Cha ơi!

Nàng gọi lên.

Cao Kiệu còn đang suy nghĩ về màn đối thoại vừa rồi của hai mẹ con, đã như vậy rồi nhưng mà con gái lại vẫn luôn lo lắng cho mình, trong lòng ông càng thêm khổ sở.

– A Di, đều tại cha không tốt, vì sự lơ lơi của mình mà khiến cho con rơi vào tình cảnh như thế này. Mẫu thân con đã cầu xin bộ hạ cho thời gian thư thả, con cứ đi theo mẹ con về Bạch Lộ Châu đi, ở đó một thời gian cũng tốt. Cha không sao đâu. Con cứ yên tâm đi. Chờ ít ngày nữa cha sẽ đi thăm con.

– Cha ơi, con gái không trách cha đâu ạ.

Trong lòng Lạc Thần chua xót, không kìm được, nhào vào lòng ông giống như khi còn bé.

Con gái từ sau khi lớn lên đã không còn thân mật với mình giống như bây giờ nữa. Nhưng lúc này con gái lại như biến thành cô gái nhỏ khi đau lòng thì muốn mình ôm vào lòng. Cao Kiệu mắt nóng lên, ngược nhìn lên, thấy Tiêu Vĩnh Gia đứng ở một bên, thái độ lạnh nhạt, nụ

cười lạnh treo bên môi, đè tâm tư hỗn loạn xuống, khẽ khàng vỗ vỗ vào lưng con gái, dịu dàng nói:

– Con đi ra ngoài trước đi, cha muốn nói mấy câu với mẹ con.

Lạc Thần gật đầu, tuy đi nhưng vẫn không thấy yên lòng.

Cao Kiệu đóng cửa lại, đi tới gần Tiêu Vĩnh Gia, đứng ở trước mặt bà. Nhưng mà giữa hai người thật sự lại cách nhau một khoảng cách rất xa.

Tiêu Vĩnh Gia vẫn đứng yên, lạnh lùng nhìn ông.

– A Lệnh, ta có lỗi với nàng và A Di...- Cao Kiệu lặng thinh một chốc, mở miệng nói.

– Ông còn biết mình có lỗi với A Di cơ à? – Tiêu Vĩnh Gia tức giận ngắt lời ông, – Con gái đã có ý trung nhân, sắp bàn chuyện cưới hỏi rồi, nhưng bởi vì ông mà phải bị ép gả cho một võ phu Giang Bắc địa vị thấp kém. Cao Kiệu, nếu lúc ông nói chuyện biết suy nghĩ trước sau thì con gái cũng không đến nỗi lâm vào tình cảnh như thế này!

Cao Kiệu chỉ yên lặng không nói gì.

Cảm xúc của Tiêu Vĩnh Gia dường như bị móc ra, đi đi lại lại trước mặt ông.

– Tôi rất hối hận tại sao lại tin tưởng ông có thể giải quyết được chuyện này. Nếu biết thì không cần ông, tự tôi cũng có cách giải quyết rồi. Bây giờ biến thành như này, đâm lao phải theo lao, tôi thật sự là...

Bà từ giận hóa buồn, giọng bỗng nghẹn lại, nước mắt lại tuôn trào ra.

Cao Kiệu sững sờ.

Hai người thành hôn nhiều năm, nhưng mà hơn nửa cuộc sống vợ chồng không hòa thuận. Trong trí nhớ của Cao Kiệu, ngay cả khi vợ

chồng xảy ra tranh cãi, bất kể đúng hay sai thì bà vẫn luôn mang dáng vẻ kiêu ngạo, nào đã từng rơi một giọt nước mắt ở trước mặt mình?

Hôm nay mới có nửa ngày, trước tiên là bà đã khóc ở trước mặt hoàng đế, giờ phút này không ngờ lại đau lòng đến mức này.

Cao Kiêu nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của bà, trong lòng ông chậm rãi dâng lên một cảm xúc khó nói nên lời, như có cái gì đó cuộn cuộn.

— A Lệnh...

Ông trầm thấp gọi nhũ danh của thê tử, nhấc cánh tay lên nắm chặt bờ vai của bà, nhẹ nhàng dùng lực, kéo bà vào trong lòng mình. Tiêu Vĩnh Gia cắn chặt răng, thoát đầu giãy giụa rất mạnh, khuyen tai ngọc hình giọt nước đeo trên dãi tai không ngừng lắc lư theo động tác của bà.

Cao Kiêu không những không buông ra mà ngược lại còn siết cánh tay, ôm chặt thê tử hơn.

Tiêu Vĩnh Gia giãy giụa một lát, như là mất đi sức lực, cơ thể dần dần mềm nhũn, cuối cùng nhắm mắt tựa vào lồng ngực ông, hai gò má dán vào ngực ông, không nhúc nhích, chỉ còn nước mắt không ngừng lăn xuống.

Cao Kiêu bị tiếng khóc nghẹn ngào của thê tử trong ngực làm trái tim hỗn loạn, bối rối không biết nên an ủi thế nào, chần chừ một lúc, chỉ đành dùng cách vừa mới an ủi con gái đưa tay lên vỗ nhẹ vào lưng bà.

Tiêu Vĩnh Gia tựa vào ngực ông, lặng lẽ khóc một chốc lát, cảm xúc dần dần bình tĩnh lại, mở mắt ra, đẩy Cao Kiêu ra, quay người đi rút khăn tay ra cúi đầu lau nước mắt trên mặt mình.

Cao Kiệu nhìn theo bóng lưng của bà, trong lòng thoáng dâng một cảm giác mất mát.

Tiêu Vĩnh Gia lau nước mắt xong, hít mũi một cái, xoay người qua.

– Cao Kiệu, ông nghe đây, tôi mặc kệ ông nói gì với người trong thiên hạ, tôi cũng mặc kệ đại cục gì đó, Lý Mục kia rõ ràng là người của Hứa Tiết, hai người đó câu kết với nhau cho nên mới chen vào hôn sự giữa A Di với Giản Chi, châm ngòi quan hệ của chúng ta với Lục gia, để Hứa gia thu lợi từ trong đó. Dù tôi không so đo xuất thân của cậu ta thì cậu ta cũng là người có phẩm tính thấp kém. Nếu như A Di gả cho người như này, cả đời sẽ bị hủy hoại. Bệ hạ đã đáp ứng sẽ không bức hôn, tôi nhất định sẽ nghĩ được biện pháp. Nếu ông dám vì thanh danh của ông mà cưỡng ép gả con gái tôi đi, tôi có thể làm được gì ông biết rồi đấy.

Cao Kiệu chỉ yên lặng không nói gì.

– Sao ông không nói gì? Ông câm rồi à?

– A Lệnh, ta có lời muốn nói với nàng.

Nét mặt Cao Kiệu trở nên nghiêm túc.

– Hứa thị cùng Cao gia ta đúng là luôn luôn có đấu tranh. Chuyện lần này nguyên nhân của nó cũng là lời hứa của ta với Lý Mục ngày hôm đó. Khi đó bởi vì cậu ta cứu Lục lang, ta rất cảm kích cậu ta, cho nên đã ở trước mặt mọi người đưa ra lời hứa hẹn. Bây giờ nghĩ lại, đúng như nàng đã nói, khi đó ta quá chủ quan.

– Thứ Lý Mục muốn chính là câu nói kia của ta.

Cao Kiệu hơi nhíu mày.

– Ta đã phái người điều tra về Lý Mục sau khi vượt sông lúc mười tuổi. Mẫu thân cậu ta Lư thị bây giờ còn đang ở Kinh Khẩu, là một người rất lương thiện, thường hay giúp đỡ người khác. Kinh Khẩu là

nơi dân tị nạn phương Bắc cùng sinh sống, dân phong rất dũng mãnh. Bởi vì danh vọng của tổ phụ cậu ta năm xưa mà cậu ta cũng rất có uy tín bên trong dân chúng nơi đó. Nhắc đến tên tuổi cậu ta không ai không biết. Cậu ta ở nơi đó kết giao với rất nhiều huynh đệ sinh tử chi giao. Mà cậu ta trước đây từng trải qua trong quân đội, ngoài bởi vì có quân công rõ rệt nên được đề bạt nhanh hơn người thường ra thì có quan hệ tốt với cậu ta chính là Dương Tuyên. Ta đã điều tra, lúc ấy tuy Lý Mục là một trong những Biệt Bộ Tư mã trẻ tuổi nhất trong quân phủ của Hứa Tiết, nhưng mà trước khi chuyện này xảy ra, Hứa Tiết chưa từng có sự để tâm đặc biệt với cậu ta cả. Ta đã tỉ mỉ hỏi Dương Tuyên. Ngày ấy khao quân, hắn là người đầu tiên biết được Lý Mục muốn cần thân với Cao gia ta. Sau khi biết được hắn thấy rất không ổn, đã khuyên Lý Mục thu lại ý nghĩ này đi. Nhưng mà Lý Mục nhất quyết không nghe. Hắn đành phải đi tìm Hứa Tiết, bẩm báo lại việc này cho ông ta.

– Theo như Dương Tuyên nói, Hứa Tiết thoát đầu rất tức giận, nói là Lý Mục hai lòng, muốn đầu nhập vào Cao gia ta. Nhưng rất nhanh ông ta lại đổi ý, để cậu ta yêu cầu mong muốn cầu hôn với ta. Sau đó thì như nàng đã biết, theo sự khuyến khích của Hứa Tiết, sự việc đã đi đến bước không thể cứu vãn, biến thành tình trạng của ngày hôm nay.

Cao Kiệu rơi vào trầm tư.

Tiêu Vĩnh Gia có chút bất ngờ, nhìn trượng phu, chờ ông nói tiếp.

Cao Kiệu đi lại trong phòng một lát, dừng lại.

– A Lệnh, nếu như lời Dương Tuyên nói là thật, thì hiển nhiên nguyên nhân Lý Mục cầu thân cũng không phải là do mưu đồ của Hứa Tiết thúc đẩy như suy nghĩ của nàng. Nếu ta đoán không sai, mà nó giống như Lý Mục lợi dụng tranh chấp giữa Hứa Tiết cùng với hai nhà Cao Lục ta, từng bước đạt được mục đích cầu thân mà nó vốn dĩ nhìn như là không thể.

Tiêu Vĩnh Gia kinh ngạc.

– Vì sao cậu ta lại trăm phương ngàn kế nhất định phải làm con rể Cao gia ta? Không phải là muốn bám đuôi ông để leo lên à?

Cao Kiệu lắc đầu.

– Không giống! Dù là cậu ta bất mãn Hứa Tiết muốn đầu nhập vào ta, có ân tình của cậu ta với Cao gia, cậu ta hoàn toàn không cần dùng phương thức đắc tội với ta và nàng để cầu lấy tiền đồ. Từ những hành động của cậu ta cho thấy cậu ta tuyệt đối không phải là một kẻ ngu ngốc như thế.

– Vậy thì rốt cuộc là cậu ta vì sao lại làm thế?

Tiêu Vĩnh Gia hoàn toàn mù mịt.

Cao Kiệu thở dài:

– Nếu nói cậu ta yêu thích A Di đến mức không cưới nó thì không thể lại càng hoang đường. Cho nên mấy ngày này ta nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi. Nhưng người này tâm cơ thâm trầm, không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, điểm này có thể khẳng định.

Tiêu Vĩnh Gia chau mày, day day huyết Thái Dương đau nhức của mình:

– Thôi thôi, mặc kệ Lý Mục này có mưu tính gì, dù sao thì cậu ta đừng mơ mà lấy được con gái của tôi!

Cao Kiệu nói:

– Cuộc thi tài hôm nay, vốn ta đã nghĩ Lục Giản Chi sẽ thắng chắc rồi. Giản Chi thắng, vậy thì sự việc sẽ qua, nhưng không ngờ lại có kết quả thế kia, đúng là ý trời trêu người.

Ông lắc đầu, nhìn thê tử:

– Ta biết nàng rất yêu thương A Di. Nếu nàng đã nhận được sự bảo đảm của hoàng đế rồi, nàng cứ mang A Di đi Bạch Lộ Châu tránh mấy ngày cũng tốt. Trong thời gian này để ta nghĩ xem còn có cách nào cứu vãn được không. Hoặc là chí ít tìm hiểu rõ ý đồ cầu cưới của Lý Mục. Bằng không, ta làm sao mà yên tâm gả con gái ta đi được?

Ánh mắt ông nhìn thê tử dần dần toát lên sự dịu dàng.

– Hôm nay cũng muộn rồi, giày vò cả một ngày, nàng cùng A Di hẳn đều rất mệt mỏi. Qua bên kia cũng không cần phải gấp gáp, tối nay cứ ở lại nhà một tối đi. Ngày mai ta sẽ đưa hai mẹ con đi.

Tiêu Vĩnh Gia gần như không nhớ nổi lần cuối cùng trượng phu mình nói chuyện với mình một cách dịu dàng như vậy là khi nào. Đột nhiên nghe ông dùng giọng điệu này nói chuyện với mình, dường như có một dòng nước ấm tinh tế yên lặng từ trong lòng tuôn ra, chậm rãi chậm rãi truyền đến mỗi một bộ phận trên người bà.

Bà kinh ngạc nhìn ông, không nói lời nào.

Cao Kiệu nhìn đồng hồ đặc vừa mới thu dọn được một nửa kia, khẽ ho một tiếng, dò hỏi:

– Vậy quyết định thế nhé? Ta gọi A Cúc đến nhé?

Ông nhìn thê tử, thấy bà không lên tiếng, chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn quay người rồi đi.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn theo bóng lưng rời đi của Cao Kiệu, bước chân ngập ngừng, vừa bước nửa bước rồi lại dừng lại.

Bà cắn cắn môi, trên nét mặt là sự mất mát rất mờ nhạt.

Hết chương 20

Chương 21

Đêm hôm nay, Lạc Thần trong lòng hỗn loạn, Tiêu Vĩnh Gia cũng ở một mình trong căn phòng trống, hai mẹ con trần trọc không ngủ được.

Cao Kiệu vẫn giống như trước đây ngủ tại thư phòng.

Đến nửa đêm ông vẫn chưa đi ngủ mà ngồi đọc sách trước ngọn đèn bàn, ngẩng lên, trông thấy có một bóng người đứng bên ngoài cửa, không nhúc nhích.

– Tử Nhạc phải không?

Ông để sách xuống, vặn thêm bắc đèn đang cháy, ánh nến lại sáng lên.

Cao Hoàn đẩy một nửa cánh cửa đi vào, quỳ xuống trước mặt Cao Kiệu.

– Bá phụ! Tất cả đều là lỗi của cháu, bởi cháu mà khiến cho bá mẫu trách tội bác, khiến cho a tỷ đau khổ...

Trên khuôn mặt trẻ tuổi vẫn còn mang theo nét ngây thơ của Cao Hoàn tràn đầy vẻ tự trách.

– Bá phụ coi cháu như con ruột, cháu lại không biết hồi báo, đi ngược lại mệnh lệnh của bá phụ làm cho cả nhà lâm vào tình cảnh như thế này. Tất cả là lỗi của cháu. Nếu lúc trước cháu không tự ý rời nhà đi thì cũng sẽ không có chuyện hôm nay...

Cậu dập đầu với Cao Kiệu, nước mắt rưng rưng.

Cao Kiệu vội vàng đứng lên nâng cậu lên, mỉm cười nói:

– Sao Lục lang lại nói vậy? Bá phụ vốn coi cháu như con ruột. Nếu cháu có làm sai, bác cũng sẽ xử phạt cháu. Nhưng mà lần này là chuyện không ai mong muốn, cháu làm sao mà biết trước được đúng không? Đừng lo lắng, bá phụ tự có tính toán. Cháu đi ngủ đi.

Cao Hoàn còn muốn nói nữa nhưng Cao Kiệu đã chuyển sang nghiêm túc:

– Đi đi, việc này không liên quan đến cháu. Cháu hãy ghi nhớ lời bá phụ, hãy giữ tâm cao, trau dồi văn hóa và võ thuật, tương lai nếu có thể dốc sức vì Đại Ngu ta, đó mới không uổng công bồi dưỡng của bác với cháu.

Cao Hoàn rưng rưng nước mắt, gật đầu:

– Vậy cháu đi đây ạ. Bá phụ cũng nhớ nghỉ ngơi sớm, kéo ảnh hưởng đến sức khỏe.

Cao Kiệu gật đầu.

Cao Hoàn hành lễ với ông, cung kính lui ra ngoài.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, sương trắng buổi sớm đọng lại trên vùng đất bên ngoài thành Kiến Khang.

Sương lạnh lồng sông. Cao Kiệu đích thân đưa vợ và con gái ra khỏi thành, lên thuyền đi Bạch Lộ Châu, sắp xếp cẩn thận cho hai vợ con xong thì một mình trở lại thành.

Cùng ngày Hứa Tiết đã biết được tin tức này từ chỗ từ đệ Hứa Ước. Ngày hôm qua, trưởng công chúa vào cung, nửa dùng tình cảm nửa là cưỡng ép đã thành công có được lời hứa không cho bức hôn từ chỗ hoàng đế, huynh đệ nhà Hứa thị dĩ nhiên cũng biết.

Hứa Tiết nhú mày, không nói lời nào.

Hứa Ước biết ông ta lo lắng Cao gia mượn cơ hội trì hoãn thêm thời gian, nếu cứ kéo dài sợ rằng sẽ phát sinh biến hóa khó lường, liền cười nói:

– Ngày hôm qua Cao Kiệu đã chính miệng thừa nhận Lý Mục là con rể của mình ở trước công chúng, chẳng lẽ còn dám đổi ý hay sao? Huynh trưởng quá lo lắng rồi!

Hứa Tiết vê râu lắc đầu:

– Đệ không biết Cao Kiệu đâu. Ông ta nhìn ôn hòa hiền lành nhưng thực ra lại rất khôn khéo. Hôm qua là hoàn toàn không còn cách nào khác, ông ta không thể ngờ được Lục Giản Chi sẽ bị thua. Ta luôn cảm thấy ông ta sẽ không dễ dàng gả con gái cho Lý Mục. Hơn nữa còn có vị trưởng công chúa kia nữa, nổi cơn giận lên đến bệ hạ cũng sợ...

– Vậy phải làm sao đây?

Hứa Tiết trầm ngâm.

– Thế này đi, đệ gọi Dương Tuyên mau chóng thu xếp, thay mặt Lý Mục tới nhà cầu hôn để thúc giục Cao gia. Còn nữa, phái người đi Kinh Khẩu, tuyên bố tin tức Lý Mục thắng công tử nhà họ Lục, được Cao Kiệu tuyên bố trở thành con rể ngay trước mặt người trong thiên hạ, càng nhiều người biết càng tốt, tốt nhất là phụ nữ trẻ em đều biết.

Hứa Ước giật mình, sau đó cười to:

– Được ạ! Người Kinh Khẩu đều biết, xem Cao Kiệu còn trò gì hay nữa không.

Hứa Tiết chỉ cười không nói gì, bỗng nhiên nghĩ tới.

– Đúng rồi, hôm nay Lục gia có động tĩnh gì không?

Hứa Ước lắc đầu:

– Ngày hôm nay Lục gia ngoài đóng cửa kín mít ra thì không có tin tức gì khác ạ.

– Hôm qua lúc Cao Kiệu tuyên bố kết quả thi đấu, ta thấy sắc mặt Lục Quang cực kỳ khó coi. Lần này, Cao gia chịu nhục, Lục gia cũng chẳng khá hơn là bao nhiêu. Đệ tử xuất sắc nhất của gia tộc lại bị thua một võ tướng hàn môn! Chúng ta mượn nước cờ Lý Mục này quả nhiên là đi đúng hướng. Chờ xem đi, hai nhà Cao Lục đừng nói là không thể làm thân gia được, sợ là sẽ trở thành oan gia đấy.

Hứa Tiết cười, ý tứ sâu xa.

– Nhớ kỹ phái người theo dõi động tĩnh Cao gia, Lục gia, không được buông lỏng.

Hứa Ước gật đầu:

– Huynh yên tâm, đệ biết rồi ạ.

....

Sau khi theo mẫu thân đến Bạch Lộ Châu, Lạc Thần chú ý đến một chuyện.

Trên người mẫu thân lặng lẽ xảy ra chút biến hóa rất nhỏ.

Những gai góc từng có trên người mẹ dường như đang biến mất theo thời gian.

Mà tất cả điều này đều bắt nguồn từ ngày cái hôm phụ thân đích thân đưa nàng và mẹ lên đảo. Trên đường đi, mặc dù hai người họ không nói gì nhiều, nhưng dựa vào sự nhạy cảm tinh tế, nàng phát hiện ra hình như có một bầu không khí khác thường mà trước đây chưa từng có giữa cha và mẹ.

Nàng nhớ rõ, lúc ấy mình với mẫu thân ngồi trên xe trâu, phụ thân cưỡi ngựa đi theo bên cạnh bảo hộ. Nàng để ý ánh mắt mẫu thân trong lúc luôn lơ đãng mà bay tới bóng lưng của cha.

Lạc Thần thấy ánh mắt của mẹ nhìn về phía phụ thân đã không còn sự lạnh lùng và căm ghét mà mình vẫn quen thuộc, mà là một cảm giác tương tự như sự dịu dàng và quan tâm.

Mà phụ thân dường như cũng không phải hoàn toàn không hề cảm nhận được. Trên đường đi, ông nhiều lần quay đầu lại. Mỗi lần nhìn lại, mẫu thân lại như sợ bị ông biết bà đang nhìn ông mà luôn nhanh chóng chuyển ánh mắt đi, thế là phụ thân lại quay sang mình nở nụ cười dịu dàng. Chắc mẫu thân nghĩ rằng sẽ không bị phụ thân phát hiện ra, nhưng mà bà lại quên mất rằng còn có cô con gái ngồi bên cạnh mình.

Buổi tối hôm trước, giữa cha và mẹ đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho quan hệ giữa hai người lại đột nhiên có thay đổi như thế, Lạc Thần cũng không rõ. Nhưng thu hoạch bất ngờ này vẫn khiến tâm trạng vốn đã xuống đến đáy của nàng cuối cùng cũng thêm phần tươi sáng.

Qua mấy ngày, đến cuối cùng nàng vẫn thấy không yên lòng về Lục Giản Chi, thế là gửi một lá thư cho Lục Tu Dung để hỏi thăm.

Trước đây, mỗi lần nàng viết thư cho Lục Tu Dung thì cùng ngày là sẽ nhận được hồi âm của cô ấy ngay. Nhưng mà lần này Lạc Thần chờ hai ngày vẫn không có thư hồi âm trở lại.

Ngay vào lúc nàng cảm thấy dần dần bất an thì ngày hôm nay, một chiếc thuyền hoa đi đến Bạch Lộ Châu, đưa tới một người.

Đường tử của nàng, Cao Ung Dung.

..

Cao Ung Dung hơn Lạc Thần năm tuổi, mấy năm trước gả cho tôn thất Đông Dương Vương, luận bối phận thì là người cháu thân thiết nhất có huyết thống với Hưng Bình để trừ hoàng tử ra.

Lần cuối cùng Cao Ung Dung trở về vẫn là một năm trước, lúc Lạc Thần làm lễ cập kê.

Lúc chị ta đến, tóc búi kiểu lãng vân cao quý, toàn thân trên dưới kim ngọc cẩm tú, được tùy tùng đông đảo theo hầu, đứng ở đầu thuyền, nhìn như thần phi tiên tử. Nhưng mà sắc mặt chị ta lại cực kỳ nghiêm trọng. Vừa mới lên bờ, nhìn thấy Lạc Thần đến đón, trong mắt lộ vẻ thương hại sâu sắc, ôm nàng vào lòng, như là Lạc Thần vẫn là một cô gái nhỏ, không ngừng an ủi nàng.

Lần này trở về Kiến Khang, chị ta vốn là vì hôn sự của Lạc Thần với Lục Giản Chi, không ngờ rằng đi được nửa đường thì nghe được vài tin tức vụn vặt có liên quan đến hôn sự của Lạc Thần, Cao tướng công tuân thủ lời hứa muốn gả nàng cho một võ tướng hàn môn tên là Lý Mục.

Cao Ung Dung vô cùng chấn động, cho gia tăng hành trình, vào lúc này cuối cùng cũng đến Bạch Lộ Châu.

– A Di, muội càng ngày càng xinh đẹp nha.

Cao Ung Dung ngấm ngấm muội muội xinh đẹp, ánh mắt vui mừng.

– Muội đừng lo lắng, a tỷ sẽ không để muội phải gả cho một võ tướng thô lỗ nhà quê đâu.

Cuối cùng, chị ta cầm tay Lạc Thần, nói bên tai nàng như thế.

Lạc Thần biết chị ta an ủi mình thôi. Ngay cả cha mẹ cũng khó mà giải quyết được, a tỷ làm sao mà có biện pháp được đây? Nhưng mà dù cho thế nào, vào lúc này được gặp a tỷ mà nàng tin tưởng và dựa dẫm từ nhỏ vẫn khiến cho Lạc Thần thấy an tâm phần nào.

Tiêu Vĩnh Gia cũng rất yêu quý cháu gái từ nhỏ đã hiểu chuyện lại tài giỏi này, mím cười đứng ở một bên, nhìn hai tỷ muội gặp nhau, chờ chào hỏi xong thì mang chị ta đi vào.

Vào ngòi hàn huyền vài câu, Cao Ung Dung ngằm đánh mắt với Tiêu Vĩnh Gia. Tiêu Vĩnh Gia hiểu ngay, mượn cớ đuổi Lạc Thần đi, dẫn cháu gái đi vào trong nội thất.

– Bá mẫu! Sao bá phụ lại chủ quan mà hứa hẹn như vậy, làm cho những kẻ thô bỉ lợi dụng sơ hở làm ra chuyện hôm nay, khiến cho Cao gia bị sỉ nhục!

Vừa đi vào, Cao Ung Dung đã chau mày, nói ngay.

Tiêu Vĩnh Gia nghe thế, trong lòng rất không thoải mái nhưng ngoài mặt vẫn cười nhẹ, bình thản nói:

– Người kia đã cứu Tử Nhạc. Cháu cũng biết rõ bá phụ cháu coi Tử Nhạc như con đẻ. Nếu như có thể đổi bình an cho Tử Nhạc thì dù dùng mạng mình để đổi ta đoán ông ấy cũng chịu. Lúc ấy vì quá cảm kích mà đã hứa như vậy.

Cao Ung Dung nhìn mặt mà nói chuyện, ngay lập tức cảm nhận được Tiêu Vĩnh Gia không vui, tức thì đổi giọng, thuận theo ngữ khí của Tiêu Vĩnh Gia, gật đầu nói:

– Vâng, bá mẫu nói đúng ạ. Tính tính bá phụ từ trước đến nay luôn rộng rãi phóng khoáng đối đãi với người khác, làm sao mà nghĩ đến người bên ngoài lại có thể âm hiểm tới bước này được. Muốn trách thì trách gã võ phu họ Lý kia dám mơ tưởng đến A Di muội muội. Sao gã không nhìn bản thân xem xuất thân của mình có xứng với dòng dõi Cao gia ta không?

Tiêu Vĩnh Gia nhú mày không nói gì.

– Bá mẫu, bác có được lời hứa không thúc ép hôn kỳ từ chỗ bề hạ, dù cách này rất thông minh nhưng mà không thể kéo dài lâu được.

Lẽ nào bác tính giữ muội muội ở lại bên mình cả đời ư? Huống chi, chuyện như này kéo dài càng lâu thì tiếng xì xào bên ngoài càng nhiều, càng làm nhục nhã dòng dõi Cao gia chúng ta!

Tiêu Vĩnh Gia thở dài, trong mắt lộ rõ ưu phiền:

– Điều cháu nói làm sao ta không biết. Nhưng mà trước mắt, trừ phi Lý Mục kia nguyện ý nhượng bộ nếu không thì biết làm sao? Bá phụ cháu đã nghĩ cách, chờ thêm một thời gian nữa xem sao.

– Họ Lý kia chính là người của Hứa Tiết, việc này lại do Hứa Tiết từ trong đó đổ dầu vào lửa. Sự việc đã đến mức này rồi, mục đích sắp thành công rồi, liệu họ sẽ từ bỏ hay sao ạ?

Tiêu Vĩnh Gia nhớ tới những phân tích mà trượng phu từng nói với mình, chần chừ một lúc:

– Cậu ta chưa chắc đã là người của Hứa Tiết...

– Dù vậy thì họ Lý cũng không phải kẻ tốt lành gì. Nếu không phải cậu ta, Cao gia chúng ta làm sao mà rơi vào hoàn cảnh như hôm nay? Bá mẫu, cháu có một biện pháp có thể giải quyết được chuyện này ạ.

– Nói nghe xem nào.

Cao Ung Dung ghé sát vào tai Tiêu Vĩnh Gia, thì thầm mấy câu.

Tiêu Vĩnh Gia giật mình hoảng sợ:

– Giết cậu ta?

– Phải ạ.

Cao Ung Dung gật đầu, trong mắt lướt qua một tia lạnh lẽo.

– Trên đường tới đây cháu đã nghĩ rất nhiều. Việc đã đến nước này, biện pháp tốt nhất và nhanh nhất cũng chỉ có cách này thôi.

Tiêu Vĩnh Gia lắc đầu:

– Không được! Nếu vào thời điểm này cậu ta chết, người ngoài sẽ nghi ngờ chúng ta ngay. Hơn nữa, bá phụ cháu không đồng ý đâu. Nhỡ nghi ngờ thì phải làm sao đây?

– Chỉ cần làm sạch sẽ, khiến cho người khác không nắm được đăng chuôi, người ngoài làm gì được Cao gia chúng ta?

– Không ổn không ổn! Lý Mục này võ công cao cường, nếu không giết được cậu ta, sự việc bại lộ, mọi chuyện sẽ càng bị trầm trọng thêm.

– Bá mẫu không cần phải lo lắng đâu ạ. Cháu có biết một cao nhân, am hiểu dùng thuốc. Có một loại thuốc không màu không mùi, trộn với thức ăn, một khi ăn vào sẽ chết ngay lập tức, nhìn giống như ngủ thiếp đi. Chúng ta sẽ phái một thân tín võ công cao cường, nhân dịp ban đêm lén vào quân doanh, bỏ thuốc vào trong thức ăn của cậu ta, chỉ cần một chút là đủ. Chờ khi cậu ta bị độc phát thân vong thì tạo một dấu răng bị rắn độc cắn trên người cậu ta. Quân doanh trú tại vùng hoang dã, chắc chắn có rắn có rết, khi trời sáng thi thể cậu ta bị người ta phát hiện ra được, dù có người nghi ngờ Cao gia chúng ta gây ra cũng không có chứng cứ, có thể làm gì được Cao gia? Trừ bỏ cậu ta, là trừ bỏ hậu hoạn, A Di sẽ không rơi vào sỉ nhục nữa, hai nhà Cao Lục nối lại thông gia, dựa vào danh vọng hai nhà chúng ta, nhiều nhất là qua hai ba tháng thì sẽ không có ai nói ra nói vào nữa. Về phần chỗ bá phụ, thì cứ che giấu là được. Về sau bá phụ có nghi ngờ, bá mẫu không nói, cháu không nói, bá phụ có thể làm gì được?

Tiêu Vĩnh Gia vẫn còn chần chừ.

– Cháu nghe nói Lý Mục kia là một người con có hiếu, mẹ của cậu ta hiện đang ở Kinh Khẩu. Cháu đã phái Cao Thất đi Kinh Khẩu rồi, muốn mời bà ta đến đây, để bà ta ra mặt, đề chuyện này xuống...

Cao Ung Dung cười lạnh:

– Bá mẫu, bác với bá phụ giống nhau đều là người quá tốt. Loại phụ nữ quanh năm sống trong ngõ hẻm, chịu nhiều khổ cực, thấy con trai trèo lên cây cao lên như điều gặp gió bị như thế chính là do tình thế ép buộc, thế nào cũng đáp ứng, đợi khi nhìn thấy con trai, lẽ nào không lên tiếng thay cho chúng ta? Theo cháu, động đến mẹ cậu ta còn không bằng nhân cơ hội bắt bà ta để ép họ Lý kia, có khi còn có tác dụng hơn.

Tiêu Vĩnh Gia lắc đầu.

– Việc này tốt nhất bàn bạc kỹ hơn. Để ta suy nghĩ đã.

– Bá mẫu! – Cao Ung Dung lo lắng. – Hứa gia chuyên nhằm vào Cao gia chúng ta, bệ hạ lại chuyên cả tin, bên cạnh lại có Hứa thị, ai mà biết được ngài ấy có thay đổi hay không? Lúc cần quyết đoán lại không quyết đoán, sợ rằng sẽ bị cắn ngược hại lại đó. Trên đường đi cháu nghe thấy khắp nơi đều xì xào bàn tán chuyện này, lòng nóng như lửa đốt. Kéo dài thêm một ngày, danh dự của Cao gia chúng ta sẽ càng bị tổn hại thêm một chút.

Tiêu Vĩnh Gia đè cảm xúc rối loạn trong lòng xuống, nói:

– Ta biết! Nhưng biện pháp của cháu quá mạo hiểm. Không đến bước đường cùng thì vẫn nên thận trọng thì hơn.

Cao Ung Dung cụp mắt xuống, thu lại vẻ tàn khốc trong mắt đi, cung kính nói:

– Cháu đã biết ạ. Mọi chuyện nghe theo bá mẫu.

Hết chương 21

Chương 22

Ngày Trùng Dương qua đi, đại quân vốn tạm trú bên ngoài thành bắt đầu lần lượt nhổ trại rời khỏi kinh thành.

Quân đội thuộc quân phủ Hứa Tiết trừ một số ít ra thì phần lớn đều chuẩn bị ngày mai trở về Kinh Tương.

Dương Tuyên phụng mệnh ở lại, lý do là vì hôn sự của Lý Mục.

Chạng vạng tối, trong quân doanh náo nhiệt mà không hỗn loạn, đêm nghỉ ngơi cuối cùng, nhà bếp thêm món ăn, các món ăn phần lớn đều là thịt và rượu. Khắp nơi đều có không khí thoải mái có thể thấy được bằng mắt.

Lý Mục từ trong Viên Môn đi ra, thấy Cao Hoàn đã chờ ở đó thì đi đến, khẽ gật đầu chào hỏi.

Cao Hoàn mặt mày rầu rĩ âu sầu, ánh mắt đã không còn sự rực sáng như trước nữa.

– Lý Tướng quân, bá phụ tôi đến, có lời muốn nói với huynh. Huynh đi theo tôi.

Cậu tránh ánh mắt Lý Mục, thấp giọng nói một câu rồi quay người đi luôn, bước chân vội vàng.

Lý Mục đi theo cậu ta đến bên bờ Ấm Mã, từ xa nhìn thấy Cao Kiệu đứng bên bờ sông đang nhìn mặt trời sắp lặn trên đỉnh núi xa. Gió thổi tung bộ râu, mái tóc cùng với góc áo của ông, ông lại như đang tập trung suy nghĩ gì đó.

Lý Mục đi đến sau lưng Cao Kiệu, thì lễ với bóng lưng của ông:

– Lý Mục báii kiến Tướng công.

Cao Kiệu không động đây, mặt vẫn hướng về mặt trời lặn bên kia, cho đến khi nó lặn xuống hần đỉnh núi mới chậm rãi xoay người lại, nhìn Lý Mục, nói:

– Lý Mục, người có biết vừa rồi ta đang suy nghĩ gì không?

– Mặt tướng không biết ạ.

– Ta đang nghĩ, hoàng hôn mà ta nhìn thấy ở nơi này chắc cũng đang lặn ở bờ tây Lạc Hà. Nhưng mà ta ở đây nhìn nó, không biết cùng thời khắc này bên kia bờ Lạc Hà người đang nhìn nó lặn xuống sẽ là ai đây?

Trong giọng nói của ông đầy vẻ ưu tư.

Lý Mục chỉ im lặng.

Cao Kiệu nhìn hần một lát, thở dài.

– Lý Mục, nói thẳng với người, lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đặt kỳ vọng vào người rất cao. Người là tướng lĩnh trong quân có năng lực nhất mà ta từng thấy, ta tin chắc rằng tương lai người sẽ trở thành báu vật của nước nhà. Nhưng mà ta không hiểu, vì sao ngay từ ban đầu người đã trăm phương ngàn kế bám lấy câu nói kia của ta? Hành vi cầu thân của người làm Cao gia ta, Lục gia, thậm chí Hứa gia đều trở thành người bị hại bị cuốn vào trong đó. Toan tính của người chắc chắn không đơn giản chỉ muốn làm con rể của Cao Kiệu ta. Hôm nay ta gọi người tới là muốn hỏi người, mục đích của người là gì?

Lý Mục ngược mắt lên, nhìn Cao Kiệu ở đối diện.

– Bẩm Tướng công, Lý Mục không biết tự lượng sức mình cầu hôn lệnh ái, không gì khác ngoài lòng yêu mến của tôi.

Giọng hần bình thản không chút gợn sóng.

Cao Kiệu nhú mày nhìn chăm chăm vào hần, cười lạnh.

– Giỏi cho câu yêu mến! Một câu yêu mến của người đúng là lý do khôn khéo nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho tam đại gia tộc lại bởi vì sự xuất hiện của người mà tổn hại nhau, nghi ngờ lẫn nhau đấy. Bao nhiêu năm nay, hoàng thất cùng sĩ tộc Đại Ngu phân tranh không ngừng nghỉ, nội loạn liên tiếp, tiếng oán thán của dân chúng dậy đất, khó khăn lắm mới ổn định được cục diện đó, ba nhà kiềm chế lẫn nhau, tuy có tranh chấp nhưng không có nhà nào tùy tiện phá vỡ cân bằng đó cả. Lần này, trước có loạn Lâm Xuyên Vương, lại thêm đại chiến Giang Bắc, chính là mượn thế cân bằng của triều đình cùng với lực lượng của ba nhà mới có thể vượt qua được khó khăn. Bây giờ lại bởi vì hành vi này của người mà ba nhà đã trở nên bất hòa.

– Lý Mục, mục đích của người là gì?

Giọng điệu của Cao Kiệu đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

– Lý Mục cầu hôn chỉ bởi lòng yêu mến thôi. – Hần vẫn bình tĩnh đáp lại như trước.

Lông mày Cao Kiệu càng nhú chặt hơn, sắc mặt cũng rất khó coi.

– Lý Mục, người cho rằng Cao Kiệu ta không làm gì được người có phải không? Nếu như ta muốn kiểm chứng, dù người có dụng ý có mưu đồ gì, ta dù có thưởng thức tài năng của người ra sao, nhưng vì Đại Ngu vì thiên hạ, giết một kẻ như người chỉ là việc nhỏ mà thôi.

– Tướng công, tôi có thể hỏi ngài một câu không? – Lý Mục đột nhiên hỏi.

– Nói.- Cao Kiệu mặt lạnh lùng.

– Cho dù không có chuyện Lý Mục cầu hôn, xin hỏi tướng công, thế cân bằng hòa bình giữa đương kim triều đình, bệ hạ cùng với ba nhà có thể duy trì được bao lâu?

Cao Kiệu khẽ giật mình.

– Lý Mục cả gan hỏi một câu nữa, tướng công năm đó Bắc phạt vì sao lại bị thất bại?

Cao Kiệu biến đổi sắc mặt.

– Lý Mục chỉ là một võ phu, chỉ biết hành quân đánh trận, không hiểu việc triều đình. Ngày hôm nay tướng công đã hạ mình đến tìm tôi chỉ bởi vì một câu ký thác kỳ vọng đối với tôi của tướng công, Lý Mục ngay tại đây lập lời thề, bất kể sau này thế cục triều đình như thế nào, nếu tướng công có lòng muốn Bắc phạt, Lý Mục nguyện đi tiên phong, không phá Lâu Lan thề không quay về!

Nói xong, Lý Mục đứng lui sang một bên, không lên tiếng nữa.

Cao Kiệu giật mình, yên lặng nhìn hẩn.

Ráng đỏ tầng tầng nơi chân núi, gió thu ngoài đồng thổi, cỏ vàng tung bay, xa xa truyền đến vài âm thanh ồn ào huyền ảo của quân doanh.

Cao Kiệu bấy giờ như mới lấy lại tinh thần. Môi ông giật giật, như là muốn nói gì đó nhưng rồi cuối cùng lại không mở miệng, một lần nữa nhìn Lý Mục, yên lặng, hai tay chấp sau lưng bước đi.

Lý Mục nhìn theo bóng lưng Cao Kiệu dần đi xa, quay người đang định rời khỏi thì Cao Hoàn lại đột nhiên bước nhanh tới.

Cậu ta dừng ở trước mặt Lý Mục, nhìn hẩn rất chăm chú.

– Lý Tướng quân, tôi cực kỳ sùng kính tướng quân. Nhưng mà huynh lại khiến tôi quá thất vọng. Bây giờ nghĩ lại, khi đó huynh cứu

tôi có lẽ đã hạ quyết tâm muốn làm khó bá phụ tôi rồi! Tôi...

Khuôn mặt cậu dần dần đỏ bừng lên.

– Tôi thà tự sát để trả cái mạng này cho huynh cũng không muốn khiến cho bá phụ tôi bị khó xử như thế. Càng không muốn hại A tỳ tôi mất lương duyên, phải lấy nước mắt rửa mặt!

Cậu cắn răng, “soẹt” một cái, rút trường kiếm bên hông ra, đặt lưỡi kiếm ngang cổ họng của mình.

Lưỡi kiếm cắt vào da thịt của cậu. Một vệt máu dọc theo cổ chảy xuống dưới.

Lý Mục nhìn cậu, thản nhiên nói:

– Tử Nhạc, ngươi đã biết ta là người như vậy, ngươi cho rằng dùng mạng mình để uy hiếp ta có tác dụng hay sao?

Hắn ngẩng lên, nhìn chân trời đang dần dần tối xuống.

– Cũng muộn rồi, ngươi nên về đi.

Nói xong, hắn đi sượt qua người Cao Hoàn.

Cao Hoàn cứng đờ đứng tại chỗ, từ từ quay đầu lại, bắt gặp hắn bước đi rất nhanh, bóng dáng mau chóng biến thành một chấm đen trong bóng trời chiều.

...

Lý Mục trở lại doanh trướng của mình, Lưu Dũng đi theo vào, cười khi khi nói:

– Lý Tướng Quân, Tướng Nhị huynh bên Kinh Khẩu đã nghe theo phân phó của huynh tìm được lý do đưa lão phu nhân đến nơi ở an toàn khác rồi. Cũng không biết là ai lan truyền tin tức, mới có mấy ngày thôi mà toàn bộ Kinh Khẩu đều biết chuyện này, người nào

cũng phần chấn vui mừng. Các huynh đệ thì còn vui mừng hơn là bản thân kết hôn nữa ấy. Chỉ có mỗi lão phu nhân là chưa biết gì đâu. Chờ lão phu nhân biết rồi thì không biết sẽ mừng như thế nào nữa. Còn nữa, Tưởng Nhị huynh còn nói, ngoài mấy người lần trước tới không tìm được lão phu nhân đành phải ra về thì cũng bắt được mấy tên lén la lén lút khác nữa, nghi ngờ là người của Cao gia. Xin hỏi tướng quân tính xử lý thế nào?

– Thả đi. – Lý Mục nói.

– Thả á? – Lưu Dũng trợn tròn mắt khó tin. – Tưởng Nhị huynh nói, mấy kẻ đó nhìn không lương thiện chút nào, rõ ràng là muốn gây bất lợi cho lão phu nhân. Mọi người đều đang rất tức giận!

– Thả đi. Bảo nhị huynh bảo vệ cẩn thận mẫu thân thay ta.

Lưu Dũng gãi đầu, bỗng nhiên như nghĩ ra gì đó, cười hề hề:

– Đệ biết rồi! Nghe nói Dương Tướng quân hôm nay thay mặt tướng quân đi gặp Cao tướng quân để cầu hôn đó, Cao tướng công lại đích thân đến tìm huynh, trưởng công chúa dù có không hài lòng thì tướng quân vẫn chắc chắn sẽ cưới được tiểu nương tử xinh đẹp nhà Cao gia thôi. Sắp là người một nhà rồi, dĩ nhiên là không nên làm mất mặt trưởng công chúa quá nhiều.

Lý Mục chỉ cười.

....

Vào mùa thu, ngày ngắn đêm dài, mới qua giờ Dậu thôi mà trời đã tối um rồi.

Khi trời tối, thời tiết sẽ trở nên se lạnh.

Doanh trại thực hành cấm đi lại ban đêm, cộng thêm sáng sớm ngày mai đại bộ phận quân đội sẽ lên đường cho nên đêm nay, các binh sĩ đã chui vào doanh trại đi ngủ từ sớm.

Lý Mục nghỉ muộn hơn một chút, một mình ngồi sau chiếc bàn trà đơn sơ bên trong doanh trướng. Hắn hiện giờ được binh sĩ xưng hô là tướng quân, nhưng mà vị trí không cao. Tuy có lều vải đơn nhưng lại không có binh sĩ canh gác, lều vải cũng là loại cũ, trên đó có không ít lỗ rách.

Gió đêm thỉnh thoảng xuyên qua khe hở thổi vào trong, làm đèn đuốc chập chờn như sắp tắt.

Lý Mục còn đang đọc một quyển binh thư.

Đêm dần dần sâu, cái mát mẻ của mùa thu càng lúc càng đậm. Bên tai thỉnh thoảng truyền đến âm thanh vù vù rít gào của gió đêm thổi qua đỉnh lều vải, càng làm tăng thêm sự trống vắng hoang vu của đêm thu này.

Trên bàn có một bầu rượu, là một tên lính quèn thủ hạ của Dương Tuyên mang đến, nói là rượu mà trong doanh phân chia tối nay, Dương Tướng quân biết hắn ngủ muộn nên đặc biệt chứa cho hắn một bình, ủ ấm cơ thể.

Lý Mục rót một chén rượu, đặt ở đó. Không nhanh không chậm lật binh thư để xem, mấy lần đưa tay ra bưng chén rượu lên như muốn uống, nhưng rồi lại đặt xuống.

Mấy lần đều như thế.

Một lần cuối cùng, hắn bưng chén rượu đưa lên miệng, khi sắp uống rồi lại như xem được chỗ nào quan trọng, lại ngừng lại.

Ở một nơi tối tăm bên ngoài lều, một con mắt đang rình xem đột nhiên mở to.

Lý Mục ngừng lại một giây, cuối cùng nhấc cánh tay lên đưa chén đến bên miệng uống một hơi cạn sạch. Sau đó, hắn đặt chén rượu không xuống bàn, tiếp tục xem binh thư.

Một lát sau, hắn dường như bị đau đầu, chống trán, đặt binh thư xuống, đèn cũng không tắt, đứng dậy đi về phía sập Hồ hành quân giản dị, nằm xuống đó.

Hắn nằm im không nhúc nhích rất lâu, như là đã ngủ say như chết.

“Cạch” một tiếng, một hòn đá nhỏ từ vách trướng vọt qua lỗ thủng rách bay vào trong, bắn trúng vào bả vai Lý Mục một cách chuẩn xác.

Hắn vẫn nhắm nghiền mắt, không có phản ứng chút nào.

Lại một lát, một bóng đen lặng lẽ từ bên ngoài trướng lách mình đi vào, rón rén đi đến trước sập Hồ, lấy từ trong người ra một chiếc sọt tre mảnh khảnh, nhắc nắp lên. Một cái đầu rắn màu xanh lục hình tam giác chui ra khỏi sọt tre, khè khè phun lưỡi ra.

Người kia nín thở, đưa đầu rắn về phía cổ Lý Mục, càng lúc càng gần.

Khi đầu rắn sắp chạm phải cổ Lý Mục, đột nhiên Lý Mục mở mắt ra, đưa tay, nhanh như chớp bóp lấy bảy tắc đầu con rắn kia, hai ngón tay bóp cổ rắn gãy thành hai đoạn, con rắn như bị rút xương sống lưng, rũ oặt xuống.

Người kia giật mình hoảng hốt lui lại, quay người muốn chạy ra ngoài, nhưng nào có thể thoát được.

Lý Mục rút thanh kiếm dưới gối ra, hàn quang lướt qua, nhanh như tia chớp chống vào cổ họng người kia.

– Kẻ nào phái ngươi tới?

Lý Mục ngăn trước cửa trướng, lạnh lẽo hỏi.

...

Vào đêm trước khi nhổ trại, có gian tế trà trộn vào trong doanh có ý đồ ám sát Lý Mục. Gian tế kia mưu toan chạy trốn, lúc đánh nhau với Lý Mục đã thu hút lính tuần tra đến.

Dương Tuyên đang ngủ say bị đánh thức vội vàng chạy đến, biết được sự việc thì nổi giận, vừa trấn an Lý Mục vừa phái người kiểm tra doanh trại, tránh để cho có con cá bị lọt lưới.

Cuối cùng gần như toàn bộ quân doanh đều bị kinh động.

Gian tế dù đã tự sát chết rồi nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc.

Cũng không biết sao tin tức được lan truyền rất nhanh, nói gã sát thủ này chính là do Cao gia phái tới. Về phần nguyên nhân thì rất rõ ràng, dĩ nhiên là không muốn thực hiện lời hứa mà họ đã công khai với thiên hạ ngày đó.

Nếu Lý Mục chết, Cao gia tất nhiên không cần phải gả con gái cho một kẻ đã chết.

Chẳng những doanh binh của Lý Mục phần nộ cực độ mà ngay cả Dương Tuyên cũng cực kỳ bất mãn. Nhìn thấy sự phần nộ của các binh sĩ trong doanh, người nào cũng hô hào muốn gặp Hứa Tư đồ để lấy lại công bằng cho Lý tướng quân thì cũng không ngăn cản.

Trời còn chưa sáng, tin tức quân doanh rối loạn đã truyền đến hoàng cung, cũng truyền đến tai Cao Kiệu.

Hưng Bình Đế gấp gáp triệu Cao Kiệu vào cung, vẻ mặt nghiêm túc.

Ông ta nói, bây giờ dân chúng Kinh Khẩu đều biết Cao gia sắp gả con gái cho Lý Mục, ai nấy cũng đều rất mong chờ. Nếu tin tức lại lan truyền đến Kinh Khẩu, chỉ sợ sẽ dẫn đến dân loạn.

Cuối cùng hoàng đế nói, ông ta ban đầu rất thông cảm cho sự khó xử của trưởng công chúa, cũng không muốn ép gả cháu gái của mình

cho Lý Mục, nhưng không ngờ rằng đêm qua lại xảy ra chuyện thế kia, bản thân mình đã bắt lặc, hỏi Cao Kiệu nên giải quyết thế nào.

Cao Kiệu chỉ biết quỳ xuống xin lỗi, nguyện nghe theo mọi sự sắp xếp của bộ hạ.

– Việc cấp bách hiện tại là bác bỏ tin đồn để bình ổn lòng người. Mà để bác bỏ tin đồn như thế nào, Cao tướng hẳn rõ hơn trăm.

Hoàng đế thờ dài, trong giọng nói đầy vẻ không còn cách nào khác.

...

Cao Kiệu vừa ra khỏi hoàng cung ngay lập tức đi Bạch Lộ Châu.

Vào lúc này, Tiêu Vĩnh Gia cũng biết được tin này.

Bà nhìn chăm chăm vào cháu gái đang quỳ dập đầu khóc lóc lóc trước mặt mình, tay chân phát lạnh.

Bà đã có một dự cảm không lành từ trước.

Bởi vì sự xuất hiện của đứa cháu gái này cùng với chuyện chẳng ngờ mà bà có nằm mơ cũng không tưởng tượng đến xảy đến, lần này, rất có khả năng, bà thật sự là không giữ được con gái của mình rồi.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng những bước chân dồn dập.

Tiêu Vĩnh Gia nhận ra đó là bước chân của trượng phu.

Tiếng bước chân của ông ngập sự phẫn nộ.

– Bá mẫu, cháu cầu xin bác bác cứ nói là không biết gì cả. Đừng cho bá phụ biết là cháu làm. Cháu cũng chỉ muốn giúp A Di, cháu không ngờ lại xảy ra chuyện như thế...

Cao Ung Dung khóc đứt gan đứt ruột.

Sắc mặt Tiêu Vĩnh Gia lộ vẻ mệt sắc, xua xua tay.

Cao Ung Dung dập đầu với bà, vội vàng bò dậy, lau nước mắt rồi rời đi để tránh né.

Cao Kiệu sai bước lớn bước vào.

Tiêu Vĩnh Gia nôn nóng đứng dậy, định ra đón ông thì đã thấy ông đứng ở đó.

Ông không tiếp tục đi vào. Chỉ có ánh mắt là ngập sự phẫn nộ, giống như hai thanh kiếm bắn về phía mình. Tiêu Vĩnh Gia như bị lửa đốt, co rúm người lại, bước chân khựng lại, không dám đi tới nữa mà chỉ đứng đó hứng chịu ánh mắt chằm chằm của ông, từ sự phẫn nộ ban đầu dần dần biến thành thất vọng, căm ghét.

– Trưởng công chúa, nàng khiến cho ta quá thất vọng. Ta không ngờ nàng dám làm ra chuyện ngu xuẩn kia! Ta nghe nói, nàng còn phái người đi Kinh Khẩu, muốn bắt giữ mẫu thân của Lý Mục để uy hiếp?

Toàn thân bà như ngâm trong nước đá, cái lạnh mỏng manh từ từ xâm nhập vào da thịt, cho đến khi thấm sâu vào xương tủy, chạm đến tận xương.

Trái tim của Tiêu Vĩnh Gia theo đó dần dần chìm xuống và trở nên lạnh lẽo.

Kể từ ngày hôm đó, sau khi khóc trong vòng tay trượng phu, những ngày này, theo thời gian, niềm hy vọng khó diễn tả mà bà vô thức chờ đợi giống như mong đợi của một cô gái đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Sắc mặt của bà dần dần cũng biến thành lạnh lẽo cứng rắn, cuối cùng hất chiếc cầm thon thả đẹp để lên, lạnh lùng nói:

– Năm xưa tôi đã từng giết người, bây giờ cũng chỉ giết thêm một người thôi, có đáng là gì chứ?

– Tốt lắm, giỏi lắm! Nàng là trưởng công chúa, ta không làm gì được nàng, nàng muốn thế nào thì thế đó đi. Nhưng nàng có biết, cũng bởi vì nàng vừa giết thêm một người mà A Di phải lấy chồng không, phải gả cho người mà nàng không hề muốn nhất kia. Vậy nàng hài lòng chưa?

Cao Kiệu tức giận đến xanh mặt, thanh âm run nhè nhẹ.

Tiêu Vĩnh Gia cắn răng nói:

– Ai dám mang con gái tôi đi, tôi liều mạng với kẻ đó!

Cao Kiệu giận quá hóa cười:

– Bệ hạ đã có ý chỉ, hôn lễ được cử hành ngay vào tháng sau. Nàng muốn đi liều mạng với ông ta?

Tiêu Vĩnh Gia sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, muốn xông ra ngoài lại bị Cao Kiệu tóm được cánh tay, kéo trở về.

– Nàng lại muốn đi đâu? – Ông quát to.

– Tôi đi gặp Lý Mục kia! Tôi muốn xem xem nó là thứ gì mà dám lấy con gái tôi!

Tiêu Vĩnh Gia hai mắt đỏ hồng, ra sức giãy giụa, nhưng mà cánh tay lại bị tay trượng phu kẹp chặt như sắt không làm sao mà thoát ra được, bà cúi xuống cắn vào tay ông. Cao Kiệu bị đau nhưng cố chịu, chỉ nghiêm nghị nói:

– Người đàn bà đánh đá này, nàng gây chuyện nữa, có tin ta nhốt nàng lại không!

– Ông là đồ không có lương tâm! Tôi gả cho ông bao nhiêu năm, ông lại đối xử với tôi như thế...

Tiêu Vĩnh Gia đột nhiên nghẹn ngào, buông cổ tay trượng phu đã bị mình cắn chảy máu ra, ngã bệt xuống đất, che mặt khóc lên.

Vừa mới khóc lên thì lại nghe được giọng của con gái:

– Cha, mẹ, con gái bằng lòng gả đi! Con gái sẽ sống tốt! Con xin cha mẹ đừng cãi nhau nữa!

Tiêu Vĩnh Gia ngừng khóc ngẩng lên, nhìn thấy Lạc Thần mặc áo lót mỏng manh màu xanh nhạt, như một nhánh hải đường trong gió mùa thu, tay vịn vào khung cửa, một đôi thắt lưng quanh eo mảnh khảnh của nàng tung bay trong gió như một con bướm. Sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng nét mặt lại rất trịnh trọng, từ từ quỳ xuống, ngay ở bên ngoài cánh cửa, dập đầu với mình cùng Cao Kiệu.

Hết chương 22

Chương 23

Trong đời người, nếu mọi việc thuận buồm xuôi gió thì không cần phải trải qua biến động lớn lao nào, ví dụ như Lạc Thần chẳng hạn. Từ lúc sinh ra đã là con gái của trời được cha mẹ huynh trưởng bảo vệ yêu thương vô hạn, trong thế giới trước năm 16 tuổi của nàng, phiền não lớn nhất có lẽ chính là Ngày của Hoa sắp đến, nàng nên mặc gì để đi hái Hoa Thần đây. Là “áo hẹp eo nhỏ, trăm dài tóc mai” hay là “váy dài ống rộng, mào ngài nửa vế”, cứ như thế, cuộc sống tương lai của nàng chính là gả cho Lục Giản Chi môn đăng hộ đối rất yêu thương nàng, từ con gái Cao thị biến thành phụ nữ Cao gia, từ đây, nàng cùng với trượng phu kề cận yêu thương, sinh con dưỡng cái, dần dần, trở thành một nữ trưởng bối được con cháu đời sau của Lục gia tôn kính.

Nhưng đây chỉ là một tâm nguyện tốt đẹp mà thôi.

Hiện thực lại giống như một con lừa nhìn như không có đầu óc, đi tới đi lui, vào lúc mà con người ta chưa có sự chuẩn bị nào thì đột ngột nện cho người ta một đòn đau trí mạng.

Loại đau này, chính là bất ngờ không kịp đề phòng, mới để cho người ta khắc cốt铭心.

Lạc Thần cuối cùng cũng đã rõ, thì ra trên thế giới này, cha và mẹ nàng thật sự cũng sẽ có lúc bất lực, không thể nào bảo vệ nàng được.

Lần đầu tiên, nàng tận mắt nhìn thấy mẫu thân công chúa cao quý kiêu ngạo của mình lại thất thố đến mức độ này, như là một người phụ nữ nhà dân bất lực, ngồi dưới đất tuyết vọng khóc rống lên.

Lần đầu tiên, người cha phong độ thần tiên không gì không làm được trong trí nhớ của nàng chỉ có thể vánh mắt đỏ ngầu nhìn nàng, trong mắt ngoài sự áy náy tự trách ra thì cũng chỉ có sự bất lực không có cách nào.

Và cũng là lần đầu tiên, nàng có một mong ước mạnh mẽ mình có thể làm chút gì đó để chia sẻ sự bất lực của cha mẹ mình. Cho dù chỉ một chút thôi cũng được.

Trước đây, lúc đi học, ngồi cùng bàn với các huynh các đệ, khi đọc “Thế đồ đàn phục đàn, nhân tình huyền hựu huyền”, nàng chỉ cười cười, đọc một câu “Xuân quang bất tự nhân tình bạc, hạnh hoa khai bĩ hựu lê hoa”, nhận được sự khen ngợi của các huynh các đệ.

Nhưng hôm nay, nàng mới tự cảm nhận được thế nào là “nhân tình mỏng manh bạc bẽo”.

Thì ra, những người từng đối xử rất tốt với mình chưa chắc đã thật sự bởi vì mình tốt mà đối xử “tốt” với mình.

...

Hưng Bình Đế đã hạ chỉ, nói ngày mười tám tháng sau là ngày lành tháng tốt để tổ chức hôn lễ, từ vài ngày trước, đôi bên đã bắt đầu tiến hành nghi thức cưới hỏi.

Nghe nói, dựa theo thu xếp, trước tiên nàng phải vào cung, tạ ơn từ bái với a cửu hoàng đế của nàng, sau đó được đường huynh Cao Dận hộ tống, đi thuyền mấy ngày đến trấn Kinh Khẩu – nơi sẽ cử hành hôn lễ.

Lại nghe nói, người của trấn Kinh Khẩu đều đang chờ con gái Cao thị đến, buổi hôn lễ chắc chắn sẽ vô cùng náo nhiệt.

Nhưng mà Lạc Thần không thực sự quan tâm đến những điều này.

Vài ngày sau, cuối cùng nàng cũng nhận được hồi âm của Lục Tu Dung sau một thời gian chờ đợi.

Lục Tu Dung hẹn gặp nàng ở chùa Thanh Lương.

Chùa Thanh Lương nằm ở ngoại ô phía tây Đài Thành, mùa xuân, hoa đào nở khắp núi đồi, hàng năm vào tháng ba và tháng tư có rất nhiều khách du lịch đến thăm thú.

Lạc Thần năm nào cũng cùng huynh đệ hoặc là nhóm bạn gái cùng đi du xuân ở nơi đây, cho nên cũng không hề thấy lạ lẫm đối với nơi này. Dưới sự hộ tống của Cao Hoàn nàng đến chùa Thanh Lương, cuối cùng đã gặp được cô bạn thân.

Lục Tu Dung ít hơn Lạc Thần một tuổi, tính cách luôn hoạt bát vui vẻ, rất hay cười. Nhưng lần gặp nhau này cô ấy đã như biến thành một người khác.

Cô ấy vừa nhìn thấy Lạc Thần mắt đã đỏ lên.

Lục Tu Dung nói với Lạc Thần, ngày Trùng Dương hôm ấy, sau khi trở về, phụ thân mình phần nộ phùng phùng nói đại huynh làm mất mặt mũi Lục gia, gọi đại huynh vào thư phòng mắng nhiếc rất lâu.

Chu phu nhân mẫu thân cô ấy đối xử với Lạc Thần còn tốt hơn con gái ruột nhưng cũng cấm không cho phép Lục Tu Dung qua lại với Lạc Thần.

Lần này ra ngoài gặp nhau là cô ấy năn nỉ nhị huynh Lục Hoán Chi giúp mình che giấu Chu phu nhân, chỉ sợ không thể ở lâu, nói mấy câu xong thì phải trở về ngay.

— A Di, thời gian này tinh thần đại huynh sa sút lắm, cả ngày nhốt mình ở trong phòng, tôi rất lo lắng cho huynh ấy...

Lục Tu Dung không nén được nữa òa khóc lên, đau lòng cực độ.

Lạc Thần hoàn toàn hiểu được. Sự đau lòng của cô ấy nghĩ cũng chẳng ít hơn mình bao nhiêu.

Nàng biết Lục Tu Dung rất có thiện cảm với Cao Hoàn. Vốn dĩ hai bên gia đình cũng có ý định cho đôi trẻ kết thành nhân duyên, thân càng thêm thân, nhưng bây giờ không gì là có thể nữa. Lúc rời khỏi chùa, Lục Tu Dung ngồi trong xe, đôi mắt sưng đỏ vì khóc, qua cửa sổ xe liên tục ngoái nhìn mình với Cao Hoàn, đã trở thành một hình ảnh không thể nào loại bỏ ở trong tâm trí Lạc Thần trong một thời gian dài.

Nhưng mà dù người ta có đau buồn thế nào thì ngày tháng vẫn cứ thế trôi qua từng ngày.

Ngày cưới ngày càng ép tới gần.

Lạc Thần đã đi theo Tiêu Vĩnh Gia từ Bạch Lộ Châu trở lại nhà trong thành.

Trong nhà vẫn đông như trẩy hội, thậm chí mỗi ngày, người gác cổng còn nhận được nhiều bái thiếp hơn so với trước kia.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân môn đình Cao thị quá mức nổi bật, kết thông gia với thứ tộc cũng không ngăn cản được danh sĩ sĩ tộc lui bước, cũng không có ai dám dùng chuyện này công khai chỉ trích Cao gia.

Dù sao thì hôn sự này là đích thân Hoàng đế chủ trì cưới hỏi.

Nhưng mà nào ai biết được ở sau lưng những người kia sẽ nghị luận cái gì?

Sau khi về nhà, phụ thân vẫn luôn trầm lặng, mẫu thân cả ngày không mở miệng nói câu nào, thúc phụ nghe tin đã từ Quảng Lăng chạy về, rút kiếm chặt gãy bàn trà, tính cách ông ấy nóng nảy, suýt nữa lật tung nóc nhà, nhưng mà cuối cùng cũng đành phải nuốt lửa giận vào trong, không thể làm gì được.

Ngày mười lăm. Sáng sớm trước hai ngày chính là ngày nàng phải vào cung.

Buổi tối hôm đó, Lục Giản Chi từ sau ngày Trùng Dương vẫn chưa từng lộ diện đã đưa bái thiếp tới xin gặp Cao Kiệu.

Cao Kiệu gặp y ở thư phòng.

Từ ngày Trùng Dương đến nay cũng chỉ mới qua hai ba tháng thôi nhưng Lục Giản Chi gầy đi rất nhiều, may mắn là tinh thần nhìn vẫn còn tốt.

Y nói với Cao Kiệu ngày mai y phải lên đường đi Giao Châu đảm nhiệm chức vị Quận trưởng. Tối nay tới là bái biệt Cao Kiệu, cũng là để tạ tội với ông.

Y nói bản thân y mình rất áy náy, rất có lỗi, ngày đó bởi vì sự bốc đồng của bản thân mà đã khiến cho Cao gia, khiến cho Lạc Thần đã rơi vào tình cảnh như hiện nay. Anh ta là tội nhân, tội nhân muôn lần chết cũng không hết tội. Anh ta quỳ xuống trước Cao Kiệu, trán chạm xuống đất, mãi cũng không đứng lên.

Cao Kiệu ngồi yên tại chỗ, nhìn Lục Giản Chi đang quỳ dưới đất, cuối cùng chỉ hỏi một câu:

– Cháu có gì muốn ta chuyển lời cho A Di không?

Lục Giản Chi từ từ thẳng người lên, thất thần một chốc rồi lắc đầu.

Giọng y khàn khàn, nói:

– Cháu không còn mặt mũi nào gặp muội ấy, cũng không biết phải nói gì cả. Từ nay về sau chỉ mong muội ấy mọi chuyện trôi chảy, cuộc đời bình an xuôi gió.

Lục Giản Chi một lần dập đầu với Cao Kiệu, đứng lên, lui ra ngoài.

Lạc Thần từ miệng người làm biết được chuyện y đến. Nàng biết, mình không nên đi gặp y. Nhưng mà một người được nàng coi như a huynh, một a huynh quen biết mười mấy năm luôn che chở cho nàng, bây giờ người đó phải rời khỏi đô thành đi tới vùng Tây Nam xa xôi, lẽ nào mình không nên tiễn huynh ấy hay sao?

Nàng đuổi tới cổng lớn nhìn thấy bóng dáng cô đơn kia bước đi, một tiếng “Lục a huynh” rõ ràng đã đến cổ họng nhưng lại như bị thứ gì đó chặn lấy, không thể nào thốt ra được.

Lục Giản Chi đã bước ra khỏi cổng lớn Cao gia. Y dường như cảm giác được gì đó, chần chừ vài giây, cuối cùng dừng bước lại, từ từ quay đầu lại.

Y đứng ở bên ngoài, Lạc Thần đứng ở bên trong, giữa hai người chỉ có một ngưỡng cửa, nhưng dường như đã tạo ra một vực thẳm khổng lồ, từ nay về sau mỗi người một ngả, như người xa lạ.

– A huynh ơi, Tây Nam xa xôi, lần này huynh đi, mong bảo trọng thật nhiều ạ.

Lạc Thần nhìn chăm chú vào khuôn mặt gầy gò của y, khẽ khàng nói.

Ánh đèn lồng trước cổng chiếu vào mặt y, nửa sáng nửa tối.

Đáy mắt của y như là có ánh lệ rung rung.

Y lặng thinh rất lâu, hơi khom người thật sâu với Lạc Thần, sau đó quay người bước đi thật nhanh.

Lạc Thần tựa vào cạnh cửa, đưa mắt nhìn người kia lên ngựa phóng đi, cuối cùng bóng dáng biến mất trong bóng đêm mênh mông, tinh thần chán chường.

Những tự trách, những áy náy và cả sự bất đắc dĩ của y ở trước mặt nàng tất cả đều hóa thành cái khom người thật sâu lặng lẽ kia. Cả

đời này, hai người họ cũng không có cách nào quay trở lại ngày hôm qua được nữa.

...

Lục Giản Chi trở lại Lục gia, ở trước cửa xuống ngựa, một tùy tùng của y đã đợi ở đó vội vàng nghênh đón, ghé tai vào lo lắng nói mấy câu.

Về mặt Lục Giản Chi khẽ biến đổi, ngay lập tức lên ngựa, một lần nữa rời đi.

...

Lý Mục ngày mai khởi hành về Kinh Khẩu chuẩn bị cho hôn lễ, tối nay, Hứa Tiết tổ chức bữa tiệc đưa tiễn hân trong tư viên sang trọng của mình nằm ở ngoại thành, kèm theo tiệc đêm là khách khứa đến rất đông mấy chục người, tiếng ca người múa rộn ràng, tiệc tùng cực kỳ xa hoa. Kết thúc bữa tiệc thì đã là cuối giờ Hợi, chủ và khách đều vui vẻ, Hứa Tiết lấy mỹ nhân tiếp khách, mời khách ở lại trong viên.

Lý Mục nhã nhặn từ chối, một mình cưỡi ngựa đi về dịch quán mà mình tạm ở trong thời gian qua.

Cuối thu, bên ngoài thành ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, con đường hoang vắng xóa, đầy hoang vắng, đìu hiu.

Hắn đi đến bên một bìa rừng hoang vu, chênh choáng cuồn cuộn dâng lên, nhìn thấy một tảng đá xanh bằng phẳng nằm ở bên đường giống như một chiếc giường thiên nhiên bèn dừng ngựa đi tới, nằm lên trên đó.

Mọi thứ đều tĩnh lặng như tờ, bên tai chỉ có thanh âm sần sật rất nhỏ của con ô truy ăn cỏ phát ra.

Lý Mục nhắm mắt lại.

Sau một lát, trong bóng tối mà ánh trăng không chiếu tới trong rừng cây có bảy tám bóng đen lặng lẽ xuất hiện, đi đến gần người đang nằm trên tảng đá xanh bên đường, chỉ trong chớp mắt đã bao vây người kia vào giữa, đao kiếm lộ ra.

Lưỡi đao giết người ở dưới ánh trăng phát ra ánh sáng sắc bén lạnh lẽo.

Lý Mục mở choàng mắt ra, từ từ ngồi dậy, ánh mắt liếc nhìn chung quanh, cuối cùng rơi vào một người che mặt.

– Lục Hoán Chi?

Lục Hoán Chi thấy mình bị nhận ra bèn kéo khăn che mặt xuống, nghiêng răng nghiêng lợi:

– Lý Mục, người hại huynh trưởng ta, khiến cho Lục gia ta từ đây bị nhục nhã không còn mặt mũi, ta sao để người sống sót trên đời được! Chịu chết đi!

Cậu ta rút bảo kiếm ra, mang theo những người kia đồng loạt xông về phía Lý Mục.

Kèm theo những âm thanh chói tai của kiếm va vào nhau, một số người lao lên trước nhất kêu lên đau đớn, lần lượt ngã xuống dưới đất.

Lý Mục xuất đao cực nhanh.

Không một ai thấy rõ hắn rút đao ra như thế nào, xoắn đứt kiếm của những người kia như thế nào.

Lục Hoán Chi chỉ cảm thấy một tia sáng trắng trước mắt, vừa chớp mắt một cái, lưỡi đao lạnh như băng đã sượt qua chóp mũi gã.

Khoảng cách gần như thế, đến mức gã có thể cảm nhận được rất rõ kỳ lạ khi những sợi lông mịn trên chóp mũi bị lưỡi kiếm cắt đứt. Trong

nháy mắt toàn thân rợn cả tóc gáy. Thế đao hị xuống, gác ở trên cổ gã mới ngừng lại được. Mà cánh tay cầm kiếm kia của gã thậm chí còn không kịp làm xong một động tác chém cứ thế mà cứng đờ giữa không trung, dáng vẻ khá là buồn cười.

Một cơn ớn lạnh xuyên qua lưỡi kiếm băng giá, nhanh chóng thấm vào da của gã.

– Lý Mục! Người dám giết ta?

Gã không thể cử động, nhưng sự cao ngạo của con cháu sĩ tộc đã buộc gã không thể tỏ ra sợ hãi trước người đàn ông hàn môn ti tiện này.

Gã cứng đờ ngẩng cao cổ, nhưng thanh âm lại run rẩy không khống chế nổi.

Lý Mục cười cười:

– Dĩ nhiên là ta không dám giết Lục công tử rồi.

Hắn thu đao lại, đoạt lấy kiếm trong tay Lục Hoán Chi.

Lục Hoán Chi muốn phản kháng nhưng lại không dám, cuối cùng đành phải trơ mắt nhìn hắn dùng sức mở từng ngón tay cầm kiếm của mình ra.

Kiếm đã ở trong tay hắn.

Đưa về phía ánh trăng, Lý Mục giơ thanh kiếm lên trước mặt, nhìn một lát.

– Kiếm tốt.

Trong mắt hắn lộ vẻ yêu thích, khen một câu, ngón tay vuốt nhẹ lên thân kiếm.

Thanh bảo kiếm này đến từ Long Tuyền, là năm xưa Lục Hoán Chi dùng ngàn vàng để mua nó, chuôi kiếm khảm bảo thạch, thân kiếm sắc bén đến mức thổi tóc tóc đứt, bình thường gần như không rời khỏi người, là vật tùy thân mà gã yêu thích nhất.

Lục Hoán Chi ưỡn ngực, nhưng không ngờ đột nhiên keng một tiếng, Lý Mục lại bẻ gãy thanh kiếm đó.

Thân kiếm gãy thành mấy đoạn, bay lên không trung rồi rơi xuống đất.

Lục Hoán Chi sững sờ đến ngây người, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, giọng nói càng run rẩy mãnh liệt:

– Lý Mục, ngươi dám làm nhục ta như vậy! Ta và ngươi không đội trời chung!

– Lục công tử, ngươi hãy còn nhỏ, muốn tìm ta báo thù thì cũng không nên là ngay lúc này. Chờ thêm mấy năm nữa rồi nói sau.

Lý Mục đặt chuôi kiếm tàn kia vào trong tay gã, huýt lên một tiếng, con ô truy chạy tới.

Hắn lên ngựa phóng đi.

Lục Hoán Chi nắm chuôi kiếm gãy, tay không ngừng run lên.

Gã nhìn chăm chăm vào bóng lưng phía trước, đột ngột đoạt lấy một cây cung nỏ trên người tùy tùng, nhắm vào bóng lưng kia, kéo dây cung lên.

– Dừng tay!

Bên tai vang lên một tiếng quát rất to.

Lục Hoán Chi quay đầu lại, trông thấy huynh trưởng phóng ngựa đến, chớp mắt đã đến gần, vội vàng nghênh đón.

– Đại huynh...

Lục Giản Chi xuống ngựa, quét mắt nhìn mấy đoạn kiếm gãy dưới đất cùng đám tùy tùng cầm binh khí kia, sầm mặt lại, đoạt lấy cung tên trong tay Lục Hoán Chi, bẻ gãy thành hai đoạn rồi ném xuống đất, sau đó sải bước về phía Lý Mục, nói:

– A đệ có nhiều đắc tội, cảm ơn huynh đã nương tay. Tôi thay đệ ấy xin lỗi huynh.

Lý Mục dừng lại giữa đường, cũng không xuống ngựa, chỉ chấp tay với y sau đó thúc ngựa đi.

Lục Giản Chi nhìn theo bóng lưng của hắn, dưới ánh trăng, nét mặt ảm đạm.

– Lý Mục, xin dừng bước!

Y đột nhiên hô to.

Lý Mục một lần nữa dừng lại.

Lục Giản Chi bước nhanh đuổi theo, dừng ở trước ngựa của hắn.

– Lý Mục, tài nghệ của tôi không bằng người, thua bởi huynh, tôi không có lời nào để nói. Tôi chỉ cầu xin huynh một chuyện, bất kể lý do gì khiến huynh muốn lấy A Di bằng được, về sau, mong huynh hãy đối tốt với A Di. Tôi cảm kích vô cùng.

Y khom người thật sâu với Lý Mục, mãi không đứng lên.

Lý Mục híp mắt lại.

– Lục công tử nói quá lời rồi. Từ nay về sau, nàng ấy là vợ tôi, tôi không đối xử tồi với nàng, lẽ nào đối tốt với kẻ khác?

Hắn giật cương ngựa, khẽ quát một tiếng, ô truy thấy hai bên bụng bị kẹp chặt kêu lên một tiếng, tung vó, chở chủ nhân phóng đi thật

nhanh.

Hết chương 23

Chương 24

Lạc Thần đêm qua ngủ không được ngon giấc, nửa đêm về sáng mới mơ màng chớp mắt nhưng lại bị một giấc mơ kỳ lạ quẩn lầy, lúc thức dậy cả đầu ướt đẫm mồ hôi, vừa hay nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài truyền vào

Ngoài trời vẫn tối đen, bên trong phòng tia sáng mờ mờ.

Lạc Thần không đáp lại, chỉ từ từ ngồi dậy, đắp chăn, ý thức còn mù mịt, như là còn chưa thoát ra khỏi giấc mơ kia.

Qua đêm nay thôi, có lẽ đây là lần cuối cùng nàng ngủ trên chiếc giường khảm gỗ hoa lê bốn mùa ấm áp quen thuộc này.

Sau một đêm với một cơn ác mộng đáng sợ, nhưng lúc tỉnh dậy thì lại không nhớ ra được gì cả.

Cửa không cài then, A Cúc cùng với Quỳnh Chi, Anh Đào đi vào.

A Cúc cầm một cây nến, cách một tấm màn, từ góc nhìn của Lạc Thần, nàng như là nhìn thấy trong ngực bà đang nâng một cái bóng mơ hồ, loạng choạng đi tới gần mình.

Cái bóng kia càng lúc càng lớn, bên trong tấm màn dần dần cũng được chiếu sáng lên.

Ngay sau đó, tấm màn đỉnh thấp được vén lên, khuôn mặt A Cúc quen thuộc xuất hiện.

– Tiểu nương tử dậy rồi.

Bà quay lại dẫn dò thị nữ, sau đó đưa tay chạm vào người Lạc Thần, vừa lạnh vừa ấm mồ hôi. Bà nhú mào, cầm khăn dịu dàng lau mồ hôi lạnh ở ngực và sau lưng và trên trán cho nàng, lại tự tay đổi chiếc áo lót trong mềm mại, buộc đai lưng cho nàng, như thể nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ không thể tự mặc quần áo được.

Đám thị nữ cũng bận rộn.

Sáng nay phải vào cung, sau khi ra ngoài thì chính là thời khắc Lạc Thần rời khỏi Kiến Khang đi đến Kinh Khẩu. Trong phòng ngọn nến lần lượt tắt lên, ánh sáng lập tức xua tan bóng tối, khắp nơi là màu sắc vui mừng, cũng rất đông người, bảy tám cái tay lằng lằng làm phần việc riêng của mình, trừ thi thoảng có vài tạp âm phát ra từ chậu đồng thì không còn chút âm thanh nào khác.

Sự im lặng gần như đạt đến tình trạng kiềm chế, như thể chuẩn bị cho một đám tang.

Lạc Thần được chải tóc kỹ càng, mặc y phục, ăn mặc trang điểm hoàn tất.

Thiếu nữ như một bông hoa, hai gò má thoáng đánh chút phấn hồng, rực rỡ tươi tắn, quyến rũ đẹp đẽ.

Nàng ăn đại vài miếng, đi vào nhà chính.

Cha, mẹ, thúc phụ, từ huynh, từ đệ... Mọi người đều có mặt đông đủ, chỉ chờ một mình nàng.

Nhiều ánh mắt như thể cùng nhìn về phía nàng, nhưng không một ai nói chuyện.

Nàng đón ánh mắt của những người thân thiết, mỉm cười nói:

— Con xong rồi ạ.

....

Cao Kiệu cùng Tiêu Vĩnh Gia đưa Lạc Thần vào hoàng cung.

Tiêu Vĩnh Gia sáng nay trang điểm và ăn mặc tỉ mỉ. Phấn má hồng đào tuyệt sắc cũng không che được sắc nền trên khuôn mặt trắng như tuyết của bà, càng làm nổi bật trên hai hàng lông mày đen nhánh làm ai nhìn thấy cũng phải giật mình.

Bà cầm tay Lạc Thần, muốn dẫn nàng đi vào cung.

Lạc Thần nói:

– Mẹ ời, tự con có thể đi được ạ.

Tiêu Vĩnh Gia biết, bên trong kia, ngoài đệ đệ của mình cùng với Hoàng hậu Hứa gia kia ra, giờ phút này toàn bộ phụ nữ Kiến Khang đều không vừa mắt Tiêu Vĩnh Gia bà. Bà làm sao mà yên tâm ném con gái mỏng manh yếu ớt của mình vào trong hang ổ sói được đây?

Bà phải đi với con gái.

– Mẹ ời, tự con làm được ạ.

Lạc Thần lại một lần nữa nhã nhặn từ chối bà, giọng kiên định.

Tiêu Vĩnh Gia thoáng chút hoang mang, nhưng phần nhiều là lo lắng.

– Không được. Mẹ nên đi với con thì hơn...

– Cứ để con nó tự đi đi.

Dọc đường, người cha vốn mãi không lên tiếng đột nhiên xen vào.

Từ sau ngày hôm đó, quan hệ của cha mẹ lại lần nữa bị đóng băng, trong một tháng nay, giao tiếp giữa hai người chủ yếu là liên quan đến hôn sự của Lạc Thần.

Tiêu Vĩnh Gia làm như không nghe thấy, vẫn nắm lấy tay con gái.

– Mẹ, con làm được ạ.

Nàng nhất định làm được.

Từ hôm nay trở đi, giống như nàng phải tạm biệt chiếc giường quen thuộc đã ngủ bao nhiêu năm, đỉnh đầu của nàng cũng không còn bóng mát của cha mẹ lúc nào cũng che chở cho nàng nữa.

Nếu như ngay cả bước đầu tiên này nàng cũng không thể tự mình đi được, vậy thì sau này nàng sẽ làm được gì đây?

Tiêu Vĩnh Gia nhìn con gái rất lâu.

Lạc Thần rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay mẫu thân, quay người, đi theo cung nhân đi vào.

...

Trong cung Trường An, có rất nhiều phụ nữ quý tộc ăn mặc đẹp để sang trọng tụ tập.

Hoàng đế còn chưa có mặt. Bọn họ túm tụm thành từng nhóm năm ba người ngồi bên cạnh Hứa Hoàng hậu cùng Chu Tế Nguyệt. Những người có địa vị cao hơn sẽ ngồi cùng họ trên những chiếc ghế trải thảm lông lầy, những người có địa vị thấp hơn thì đứng hầu ở một bên. Bầu không khí bên trong điện rất vui vẻ, đám phụ nữ vừa cười vừa trò chuyện, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía cửa, trong mắt mang theo ý cười thầm ngăm hiểu lẫn nhau.

Địa vị tôn quý, danh xưng Kiến Khang đệ nhất mỹ nhân, chủ nhân Bạch Lộ Châu, kim như sắt, ngọc như bùa, mặc hoa phục không hết, đeo đồ trang sức không hết, lúc tuổi còn trẻ gả cho Cao Kiệu được rất nhiều thiếu nữ sĩ tộc hâm mộ, lớn tuổi không sinh được con trai thì thôi còn chán ghét trượng phu, một mình sống ở nơi khác, chẳng quan tâm tới trượng phu, mà trượng phu thân là Tế tướng lại luôn

cúi đầu trước vợ, nghe theo vợ, bao nhiêu năm nay vẫn vậy, nhưng mà chưa từng có bất kỳ tin đồn tình cảm gió trăng nào.

Một người phụ nữ nửa đời người cao quý kiêu ngạo bị nhiều phụ nữ đố kỵ ghen ghét, trong bao nhiêu năm, hầu hết phụ nữ quý tộc Kiến Khang mà bà từng vô ý có ý đắc tội ngày hôm nay đều tụ tập toàn bộ tại nơi này.

Hoàn bội gió xuân, hoa lan thơm ngát, cánh tay như treo giữa mây áo khoác lụa, nghệ thường như hoa se nở rộ.

Lạc Thần lả lướt đi tới, đi vào trong điện, dung nhan tỏa sáng rực rỡ, ngọc phù dung được hiển dâng trong chiếc bình đặt cạnh đó cũng phải ảm đạm phai mờ trước nàng.

Đám phụ nữ sững sờ, ánh mắt từ trên người nàng không hện mà cùng dời về phía sau lưng nàng. Không thấy người phụ nữ có thể bị cười nhạo như trong dự tính kia đâu, tất cả đều lộ vẻ thất vọng. Nhưng rất nhanh, hứng thú của mọi người lại bị kéo về.

Giữa những lời xì xào bàn tán, dưới những ánh mắt khinh thường và chế nhạo kia, Lạc Thần nhìn thẳng, hai vai thẳng tắp, đi đến trước mặt Hoàng hậu, quỳ hành lễ với bà ta, cảm tạ hoàng mợ đã quan tâm và chiếu cố về hôn lễ của mình trong những ngày qua.

Hứa Hoàng hậu hờ hững đỡ nàng lên, cười nói:

– May mắn thuận lợi, hôm nay cháu cũng phải khởi hành đi Kinh Khẩu rồi. Nơi đó rất nhỏ, lưu dân hoành hành, ngư long hỗn tạp, khó tránh khỏi hơi rối loạn, vốn không thích hợp với con gái quyền quý như cháu ở. Nhưng mà cũng may Lý Mục cũng coi như là một nhân vật, gả cho cậu ta, dù cháu không có được tôn quý và phú quý như trước kia nữa nhưng cũng coi như cả đời được yên ổn được dựa dẫm, hoàng mợ cũng mừng thay cho cháu.

Chu Tể Nguyệt cầm một cây quạt thu, mặt quạt che nửa khuôn mặt, ánh mắt quan sát Lạc Thần, nói tiếp lời:

– Hoàng hậu nói đúng lắm. Theo ta thấy, con gái mà, gả cho người đàn ông có thể được ăn được mặc ấm, sinh mấy con trai, già có chỗ dựa, cả đời cũng sẽ được yên ổn, còn những cái khác đều là hư không, đừng để trong lòng. Đừng giống như một số ít người có tuổi rồi còn không chịu ngồi yên. Lẽ nào không biết phong thủy luân chuyển, có đúng không nào, chẳng những bản thân bị sa sút mà còn hại đến cốt nhục, đúng là xấu xí. Những người tử tế như bọn ta chẳng qua cũng chỉ thốn thức vài câu, nếu như gặp phải hạng cay nghiệt thì còn không biết bị cười nhạo ra sao nữa.

Lúc Hứa hoàng hậu nói chuyện, chung quanh đã có những tiếng xì xào bàn tán, chờ Chu Tế Nguyệt mở miệng thì lập tức biến thành tiếng cười.

Lạc Thần chậm rãi ngược mắt lên, nhìn thẳng vào Chu Tế Nguyệt, đột nhiên nói:

– Vương phi, bà khinh thường cháu tuổi còn nhỏ miệng đàn mà cậy già lên mặt bắt nạt cháu, sỉ nhục cháu, cháu coi như không nghe thấy. Nhưng mà những câu nói sau kia là có ý gì? Đó chẳng phải là mỉa mai hoàng a cửu của cháu hay sao?

Hưng Bình Đế dòng dõi khắc nghiệt, những hoàng tử sinh ra phần lớn đều chết yểu, chỉ sống được hai người còn, được nhận nuôi dưỡng ở trước mặt Hứa Hoàng hậu. Năm ngoái, vị hoàng tử lớn tuổi hơn một chút bị nhiễm bệnh, bất hạnh chết rồi, Hưng Bình đế quá thương tâm đồng thời quá khủng hoảng cho nên đã mời Thiên sư lập đàn làm phép tại hoàng cung nhằm cầu phúc trừ tai, lúc ấy thật sự bị giày vò một trận, người nào cũng đều biết.

Bốn phía lập tức yên tĩnh.

Lạc Thần cười:

– Lát hoàng a cửu đến, cháu muốn a cửu cho chút ý kiến.

Chu Tể Nguyệt xấu hổ cả mặt, vội quay ném ánh mắt cầu cứu sang Hứa hoàng hậu.

Hứa Hoàng Hậu ho khan một tiếng:

– A Di à, cháu đừng hiểu lầm. Vương phi chỉ đùa vài câu thôi, làm sao mà có ý chế nhạo cháu chứ?

Lạc Thần cười lạnh:

– Hoàng mợ, ngài cũng nghe thấy đó, bà ấy đường đường là Úc Lâm Vương phi, luận bối phận cũng coi như là mợ của cháu. Cháu còn chưa xuất giá đâu. Đối với một cô gái như cháu mà luôn miệng nói đàn ông, sinh con trai, đây là lời mà người có máu mặt sẽ nói hay sao? Hôm nay cháu là trò cười của mọi người, cháu nhận, nhưng cháu gả thấp kém thế nào cũng không tới lượt bà ấy nói những lời khùng điên trước mặt cháu!

– Ai nói gì thế?

Một giọng nói uy nghiêm đột nhiên truyền tới.

Hưng Bình Đế đến.

Hứa Hoàng Hậu cùng cả đám phụ nữ vội vàng đứng dậy, xếp hàng quỳ xuống nghênh đón.

Hoàng đế đi đến trước mặt Lạc Thần, nở nụ cười:

– Vừa rồi có chuyện gì thế? A cũng nghe được cháu nói chuyện rất không vui.

Lạc Thần ngược mắt lên, đôi mắt rung rung nước mắt:

– Hoàng a cũng chủ hôn cho cháu, vốn là có ý tốt, nhưng bởi vì hôn sự này mà cháu gái lại bị người ta chê cười, nói gì mà báo ứng vào cốt nhục máu thịt...

Sắc mặt hoàng đế lập tức sầm xuống, ánh mắt quét nhìn chung quanh.

Chung quanh lặng ngắt như tờ, không một ai dám thở mạnh.

Hứa Hoàng hậu vội giải thích:

– Bệ hạ chớ hiểu lầm ạ. Vừa rồi Chu vương phi chỉ đùa vài câu thôi, A Di nhỏ tuổi nghe lầm thôi, chứ không có chút ác ý nào đâu ạ.

Hoàng đế lạnh lùng nói:

– Hôm nay A Di ra kinh, trăm triệu con bé vào cung là để đưa tiễn, nhiều người không liên quan này vào cung để làm gì?

Hứa Hoàng Hậu mặt đỏ tới tận mang tai, đám phụ nữ kia cũng không còn mặt mũi nào, cả đám lần lượt hành lễ lui đi, rất nhanh, trong điện người đã đi hết.

Lạc Thần bấy giờ mới lau nước mắt, quỳ xuống, khấu tạ ơn chủ hôn của hoàng đế.

Hưng Bình đế trước đó đã ban thưởng đồ cưới cực kỳ phong phú cho nàng. Nếu như toàn bộ được di dời đi, lại đi đường thủy, nếu như mũi và đuôi tàu được kết nối với nhau ước chừng có thể xuyên qua sông Tần Hoài của thành Kiến Khang từ hướng tây xếp tới Hà Đông mất.

Nhưng dù là vậy dường như còn chưa đủ để biểu đạt sự yêu thương của ông ta dành cho cháu gái ngoại cùng với nỗi buồn giờ phút chia tay này.

Ông ta ra lệnh cho cung nhân mang ra một cặp san hô đỏ cao bằng người, một chiếc gối mã não được cho là có thể ngủ ở mọi hướng và một con Dạ minh tê do Lâm Ấp vương trước đây không lâu vì cảm tạ thượng quốc mà tiến cống, ngoài ra còn có một áo lông Khổng Tước được làm từ những sợi lông chim vũ màu xanh ngọc bích xen lẫn

những sợi kim tuyến chỉ vàng, dùng ánh mắt mong chờ nhìn cháu gái mình.

Lạc Thần khấu tạ lần nữa, nhận lấy những ban thưởng từ chỗ a cửu.

Hoàng đế như là thờ phào nhẹ nhõm, đích thân đỡ nàng đứng lên, ngắm nhìn nàng, thờ dài một hơi.

– A Di à, cháu đừng giận a cửu nhé. A cửu cũng không còn cách nào khác cả. Thật sự là do cha cháu đã lỡ lời trước, con trai Lục gia lại không thắng trong cuộc thi. A cửu tuy là hoàng đế nhưng cũng không thể nào dùng tư phế công mà thất tín với thiên hạ được. Cũng may a cửu đã gặp Lý Mục rồi, tài năng không hề kém con trai Lục gia, cũng coi như xứng với cháu. Ngày sau nếu có cơ hội, a cửu nhất định sẽ bạt cậu ta, đến lúc đó cháu sẽ vợ quý theo chồng, vinh hoa phú quý mãi mãi.

Lạc Thần mỉm cười nói:

– A Di biết hoàng a cửu khó xử. Hôm nay cháu vào cung chủ yếu là để bái tạ hoàng a cửu bao nhiêu năm nay luôn yêu thương bảo vệ A Di. Lần này A Di đi rồi, mong hoàng a cửu bảo trọng ạ.

Một tiếng “bảo trọng”, vào giây phút này thật sự là móc ra được mấy phần thương xót trong lòng hoàng đế. Ông ta thậm chí còn thấy chút hối hận và tự trách.

Thời điểm Hứa Tiết ra sức làm tan rã liên minh Cao Lục, bởi vì bản thân tự xưng vừa điếc vừa câm, thậm chí còn đổ thêm dầu vào lửa mới khiến cho đứa cháu gái mà mình nhất mực yêu thương này chỉ đành phải đau đớn mà đối trượng phu.

Ông ta biết cháu gái cùng với Đại lang Lục gia tình đầu ý hợp. Nhưng mà ông ta lại không mong muốn gả nó vào Lục gia. Thế gia tan rã, chờ đợi hoàng quyền có thể tập trung một lần nữa nâng đỡ thứ tộc mang ơn đối với hoàng quyền, để Hoàng đế chân chính đạp lên thiên

hạ, ngự vũ bát phương, đây chính là tâm nguyện ấp ủ bao lâu nay của ông ta kể từ khi làm hoàng đế.

Rất nhiều năm trước, ông ta bởi vì trẻ tuổi, cũng bởi vì năng lực của những thần tử thứ tộc mà ông ta tin tưởng kém xa so với dự đoán của mình mà đến mức mong muốn thay đổi càn khôn sự nghiệp vĩ đại đã chết từ trong trứng nước, ông ta cũng tinh thần sa sút bao nhiêu năm như vậy.

Mà bây giờ, bởi vì người trẻ tuổi Lý Mục hoành không xuất thế này đã khiến cho ý niệm giống như những con giun ngủ say nơi đáy lòng một lần nữa từ từ sống lại.

Ông ta có một cảm giác người trẻ tuổi xuất thân thứ tộc này có lẽ chính là nhân vật trong tương lai có thể trợ giúp mình đối kháng sĩ tộc.

Ông ta muốn quan sát hắn, lung lạc hắn, bồi dưỡng hắn, để hắn cuối cùng trở thành một thanh kiếm sắc bén có thể cùng mình đối kháng sĩ tộc.

Hoàng đế nghĩ đến tình cảnh bi thảm của mình bao nhiêu năm qua, triều chính bị sĩ tộc thay nhau cầm giữ kiểm soát, mình thì gian nan hít thở trong khe hẹp giữa tranh đấu của sĩ tộc, chút thương xót cuối cùng đối với cháu ngoại cũng hoàn toàn biến mất.

— Cháu gái ngoan, cháu đúng là hiểu chuyện, không uống công a cửu yêu thương cháu.

Ánh mắt hoàng đế nhìn Lạc Thần càng thêm ôn hòa.

...

Đó là một ngày nắng cuối thu.

Giờ lành, thuyền lớn chở Lạc Thần từ từ được đẩy ra khỏi bờ, dọc theo con sông chậm rãi đi về hướng Kinh Khẩu.

Trên bờ, mấy người qua đường bị hấp dẫn đứng xa xa nhìn bóng thuyền xa dần, xì xào chỉ trỏ.

Lạc Thần đứng ngay bên trong cánh cửa tại khoang thuyền thông boong tàu, nhìn bóng dáng của cha mẹ đứng trên bờ càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ, tận đến khi hóa thành hai chấm đen nhỏ, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mới không kìm nén được nữa nhào vào lòng A Cúc đứng bên cạnh mình, lặng lẽ rơi lệ.

A Cúc ôm nàng vào lòng, vỗ vào lưng nàng, dịu dàng an ủi.

Bà càng an ủi, Lạc Thần càng khóc như mưa, khóc đến mức gần như không thể kiểm soát.

Hai mắt nhắm lể trong mộng lung, nàng lại nhớ buổi tối đó, bóng lưng Lục Giản Chi biến mất ở trong bóng đêm mênh mông.

Đó là bóng lưng mà y cuối cùng để lại cho nàng, cô đơn, cô độc.

Giờ khắc này, phải chăng huynh ấy cũng giống như mình đang bước trên con đường rời xa Kiến Khang. Chỉ có điều, nàng đi về phía đông, mà huynh ấy đi về phía Tây Nam.

Từ khi biết tin kết hôn đến nay, khoảng thời gian không dài nhưng cũng không phải ngắn, nàng vẫn chưa từng khóc, bất kể là trước mặt người khác hay là khi ở một mình. Cho đến giờ phút này.

Nàng cũng không biết vì sao mình khóc.

Là vì thời gian đã không thể quay trở lại được, hay là vì sự bất lực cùng với mù mịt không thể biết được lúc trước?

May mà bên cạnh nàng còn có A Cúc làm bạn.

Lạc Thần khóc mãi khóc mãi, khóc đến cạn kiệt sức lực, đến cuối cùng nằm trong ngực A Cúc ngủ thiếp đi.

...

Kinh Khẩu nằm ở một trấn nhỏ Lâm Giang hạ du Kiến Khang, địa phương không lớn, nhưng từ lúc bắt đầu hoàng thất vượt sông về phía nam, bởi vì trở thành khu dân cư hàng đầu mà triều đình an trí cho lưu dân ở phương Bắc về, cộng thêm đường thủy thuận lợi, liên thông nam bắc mà dần dần thịnh vượng, cho tới bây giờ chẳng những phát triển hơn vạn hộ mà nhân khẩu cũng đạt gần mười vạn, còn hạ hạt mấy thôn xóm ở đông tây nam bắc.

Nhắc đến Lý Mục gần miếu Thành Hoàng phía đông trấn, toàn bộ Kinh Khẩu gần như không ai không biết, không người không hay.

Hắn sở dĩ nổi danh đầu tiên là dựa vào danh vọng của phụ tổ lúc trước tại Giang Bắc. Bây giờ những cư dân trong trấn tại Kinh Khẩu này, tổ tiên trước kia không vượt sông về phía Nam đã nhận không ít sự bảo vệ của quân bảo Lý gia. Bản thân Lý Mục chưa bao giờ chủ động đề cập phụ tổ với người khác, nhưng thời gian lâu dài, nó được mọi người truyền miệng nhau, dần dần lan truyền rộng ra, mọi người dần dần đều biết, có câu tiền nhân trồng cây, hậu nhân hóng mát, chính là đạo lý này.

Lý do thứ hai khiến hắn nổi tiếng gần xa chính là được dân bản xứ tôn làm Lệnh chủ.

Kinh Khẩu bởi vì địa lý đặc thù, nguồn gốc cư dân phức tạp, dân phong bừa hãn, ngư long hỗn tạp, mà quan phủ bất lực, nơi đó thân hào lại chỉ lo xây dựng bộ khúc của mình, không quan tâm tới những khó khăn của dân chúng. Những năm đầu đạo phủ hoành hành công khai, cư dân bị tổn hại nặng nề. Về sau không thể nhẫn nhịn được nữa, từng nhà tự phát tổ chức thành đoàn, chọn một lệnh chủ, bởi vậy người thống lĩnh luyện binh, gặp chuyện thì triệu tụ, sau đó thì giải tán, ngày thường gặp phải chuyện gì khó có thể giải quyết tranh chấp thì sẽ do lệnh chủ đứng ra phán quyết.

Lý Mục hiện đang làm Lệnh chủ ở Kinh Khẩu này.

Bởi vì xử sự công bằng, cho nên danh vọng phục người. Ba năm trước đây, dù tuổi còn trẻ mà hắn đã được cộng đồng người Kinh Khẩu đề cử làm Lệnh chủ. Ngày thường, hắn luôn ở tại quân doanh, Kinh Khẩu có việc sẽ do huynh làm tiểu lại trong quan phủ là Tường Thao xử lý thay.

Tổ tiên Tường Thao đã từng làm Thái Thú, thi thư gia truyền, từ sau khi xuôi nam thì gia đạo suy tàn, lưu lạc đến Kinh Khẩu. Tường Thao dù bụng đầy tài học đã qua tuổi ba mươi vẫn chỉ làm một tiểu lại ở trong nha môn, ngoài việc cầm đao làm bút thì chính là thay thượng quan làm văn chương ca công tụng đức. Tình cờ gặp và quen biết Lý Mục, hai người mới quen đã thân, kết làm huynh đệ khác phái, đối xử rất tốt với nhau cho đến tận hôm nay.

Tháng trước, một tin tức cấp tốc truyền khắp Kinh Khẩu.

Tể tướng Cao Kiệu đại danh鼎鼎 đương triều muốn gả con gái cho Lý Mục. Mối hôn sự này nghe nói còn được Hoàng đế chủ trì hôn lễ.

Ở Kinh Khẩu không ai không biết Lý Mục, danh vọng phục chúng, nhưng mà Lý gia từ ban đầu là vọng tộc thế gia của phương Bắc biến thành hàn môn, đây là sự thật không thể chối cãi.

Sĩ thứ không thể thông hôn, đây là một quy tắc mà bất cứ người nào cũng đều biết.

Con gái Cao thị cao quý cỡ nào, nghe nói còn không phải dáng vẻ Vô Diệm mà ngược lại vô cùng xinh đẹp. Dạng quý nữ sĩ tộc này lại gả cho hàn môn, đi vào một địa phương như Kinh Khẩu, có thể không khiến người ta phấn khởi hay sao?

Bởi vậy mà hơn một tháng qua, chủ đề mà người Kinh Khẩu bàn tán nhiều nhất chính là ngày nào Lý Mục kết hôn.

Nghển cổ lên chờ, một ngày lại qua một ngày.

Ba ngày trước, có người nhìn thấy Lý Mục về Kinh Khẩu.

Hắn lập được chiến công hiển hách tại trận đại chiến Giang Bắc, được Hoàng đế phong thưởng, quân chức đã được thăng lên chức Hồ Bí Trung Lang tướng, tin tức này trước đây đã được lan truyền ra.

Biết được ngày hắn trở về, cánh cửa Lý gia ngay gần miếu Thành Hoàng gần như là bị người ta đập đổ.

Sau đó, ngày hôm nay, cuối cùng đã đợi được tin tức đến, nói là đội đưa dâu Cao gia đã đến bến tàu Kinh Khẩu, Lý Mục đích thân đến nghênh đón.

Trấn Kinh Khẩu sôi sục.

Phụ nữ thì vút hết rau củ đang làm một nửa, đàn ông thì ném dao bổ củi xuống, cửa hàng bán thịt đóng cửa, người bán hàng rong thì đuổi theo chen chúc vào đám đông.

Rất nhiều người như ong vỡ tổ xông đến bến tàu tranh nhau nhìn.

Dọc hai bên bờ sông, một dải xuống dưới, lít nha lít nhít, tất cả đều là đầu người đen nghịt.

Có người ngại đứng trước nhiều người, ba tầng trong ba tầng ngoài, ngăn trở thấy không rõ bèn trèo hẳn lên tường lên nóc nhà người khác để rồi rước lấy một trận chửi rủa.

Trên bờ tiếng người ồn ào huyên náo, quả thực là còn náo nhiệt hơn cả đón năm mới.

Đi mấy ngày đường thủy, thuyền dần dần tới bến tàu Kinh Khẩu, Lạc Thần cảm nhận được chính là một màn như thế.

Lạc Thần cũng không phải là người chưa thấy qua việc đời, nhưng cảnh tượng như vậy cũng là lần đầu tiên được chứng kiến trong đời.

Hơn nữa lần này, mình đúng là người bị vạ người vạ xem chỉ trở.

Qua ô cửa sổ mạn tàu, nàng vừa nhìn ra bên ngoài đã lập tức sợ hãi, một cảm giác nôn nóng không biết đối mặt như thế nào trào dâng.

– Đúng là vùng đất thô bỉ, dân chúng thô bỉ...

Một bà tử thẳng như cũng bị cảnh tượng kia làm cho giật mình, hít vào ngậm khí lạnh, lăm bằm một câu trong cổ họng.

Giọng rất nhỏ nhưng lại bay vào trong tai từng người trong khoang thuyền.

Vùng đất thô bỉ, dân chúng thô bỉ, còn có...lang quân họ Lý thô bỉ...

Chỉ là câu cuối cùng này bà ta không dám nói ra.

A Cúc quay phắt đầu lại, hai ánh mắt sắc như dao hung hăng khoét bà tử kia một cái. Bà tử tự biết mình lỡ lời, ngượng ngùng cúi đầu.

A Cúc nhìn chăm chăm cảnh tượng bên ngoài, hai hàng lông mày nhíu chặt, trên mặt cũng thoáng lộ ra sự không hài lòng.

Con thuyền từ từ dừng lại.

Trên bến tàu cũng đầy ắp người.

Khắp nơi đều là người.

Xa xa, Lạc Thần nhìn thấy đường huynh Cao Dận đi đến trên boong tàu ở con thuyền dẫn đầu.

Trong đám đông lít nha lít nhít, nàng nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi vai lưng thẳng tắp.

Nhiều người như vậy, người đàn ông trẻ tuổi kia cũng chỉ một thân áo vải, không khác gì những người đứng bên cạnh. Nhưng chính là

như vậy đứng trong hàng người lại cực kỳ dễ nhìn thấy, rất khó để người ta bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Đằng trước cách mấy chiếc thuyền, có chút khoảng cách, cộng thêm ánh nắng chói mắt, nàng không thấy rõ khuôn mặt người kia cho lắm, chỉ nhìn thấy hắn bước ra, bên trong tiếng hoan hô rung trời bước nhanh về phía Cao Dận.

Sóng nước lấp lánh, mặt nước phản chiếu lên trên mặt người đàn ông trẻ tuổi đó, lơ mờ có thể thấy được mặt mày anh tuấn, trên mặt mang nụ cười.

Trái tim Lạc Thần đột nhiên hẫng một nhịp.

Không biết tại sao, một cảm giác như đã từng quen biết đột nhiên ập tới.

Loại cảm giác này vô cùng huyền diệu.

Trái tim nàng bất giác đập dồn dập, vô thức lại nghĩ đến dáng vẻ của người đàn ông trẻ tuổi kia, ngón tay bất giác nắm chặt cửa sổ mạn tàu, thân thể hơi nghiêng về phía trước, thò hẳn đầu ra ngoài cửa sổ, hai mắt mở to.

— Tiểu nương tử cẩn thận kéo bị đụng!

Trên đầu nàng đột nhiên phủ lên một tấm màn màu tím, màn buông xuống, dài đến mắt cá chân, trong nháy mắt bao phủ cả người nàng vào bên trong.

Trước mắt lập tức biến thành ngấm hoa trong màn sương.

Nàng một lần nữa nhìn về phía người kia, trông thấy hắn đã quay người, dẫn Cao Dận đi lên bờ đi lên bến tàu, bóng dáng biến mất trong biển người.

Trên bến tàu, chỉ còn lại sóng nước lấp lánh ánh sáng được ánh mặt trời phản chiếu xuống.

Hết chương 24

Chương 25

Đất tổ của người Kinh Khẩu phần lớn là người phương Bắc, nên phong tục đón dâu thành hôn vẫn lưu giữ thói quen phương Bắc xưa.

Lý Mục nghênh đón huynh trưởng của tân nương cùng lễ quan đưa tân nương tới, tân nương tạm thời vẫn còn đang tạm thời nghỉ ngơi ở trên thuyền.

Khi giờ lành tới, một phụ nhân mang theo bảy tám người mặt mày tươi cười đi lên trên thuyền, nghênh đón Lạc Thần lên bờ.

Phụ nhân này tuổi tầm 27-28, dung mạo tú lệ đoan trang, tươi cười thân thiết, tự xưng Thẩm thị, là tiện nội của Tướng Thao huynh trưởng kết nghĩa của Lý Mục, Lý Mục gọi chị ta là a tẩu.

Lý gia lúc trước gặp biến cố, trong nhà hiện giờ chỉ còn người mẹ già Lư thị. Chiếu theo phong tục, tân nương từ xa gả đến, tới nơi này rồi cần phải được người phụ nữ lớn tuổi thuộc nhà tân lang đón về. Thẩm thị dĩ nhiên là xung phong nhận việc này, mang theo mấy vị láng giềng bình thường có qua lại nhiệt tình thân thiết với Lý gia cùng nhau đi đón.

Sau khi nhóm phụ nhân cùng đi lên thuyền, nhìn thấy tân nương ở trên thuyền bề ngoài thoạt nhìn cũng chỉ hơi lớn một chút mà thôi, trong khoang thuyền lại trang trí cực kỳ xa hoa, không chỉ sàn nhà dưới chân họ được bao phủ bởi những tấm địa y bằng gấm tinh xảo, mà ngay cả vú già hầu hạ cũng ăn mặc đẹp đẽ, người nào cũng có khí phái phong độ, bất giác trở nên e dè kiêng kị, sau khi lên thuyền thì không dám nói chuyện bừa bãi, nhất cử nhất động đều làm theo Thẩm thị.

Thẩm thị coi như cũng là người từng trải, vừa lên thuyền cũng không lộ vẻ sợ hãi chút nào, mặt mang nụ cười tươi chào hỏi A Cúc đi đường vất vả, hàn huyên xong hỏi tân nương đã nghỉ ngơi tốt chưa, nếu chuẩn bị ổn thỏa rồi thì có thể đón nàng lên trên bờ.

Tiểu nương tử từ lúc sinh ra đã ngâm thìa vàng, dùng cẩm y ngọc thực nuôi lớn, được trưởng công chúa cùng với Cao tướng công coi như minh châu trong tay, thế nhưng hiện giờ lại bị ép gả đến địa phương như này, gả cho một võ tướng thứ tộc dù là tên cũng chưa từng nghe nói tới, trưởng công chúa phần nộ bao nhiêu A Cúc có thể tưởng tượng ra được.

Ở trước mặt Lạc Thần cùng hạ nhân, bà tuy đã hết mức khắc chế cảm xúc của mình nhưng đối mặt với Thẩm thị tới đón dâu lại không cho ra sắc mặt tốt, chỉ cười nhạt, bảo Thẩm thị chờ một chút.

Ma ma đi cùng tân nương nhà Cao gia địa vị hiển nhiên không thấp. Máy phụ nhân đồng hành đi đón dâu cảm nhận được thái độ khách sáo mà xa cách của bà thì càng e dè câu nệ, đứng ở trong khoang thuyền chẳng những không nói những câu chúc mừng vui vẻ đã chuẩn bị từ ban đầu mà cử động cũng không dám động, chỉ sợ có điều gì không hay sẽ càng khiến cho đối phương thêm xem thường mình.

Thẩm thị vẫn cười tươi như cũ, gật đầu:

– Làm phiền ma ma rồi. Tân nương đi đường vất vả, nếu còn mệt mỏi thì chúng tôi chờ thêm chút nữa cũng được ạ.

A Cúc đi vào trong khoang.

Lạc Thần đã thay quần áo trang điểm xong, từ đầu đến chân cũng bị che bằng tấm mạng, đang đứng ở đó.

Bên ngoài tiếng người đón dâu nói chuyện với A Cúc truyền vào trong tai nàng. Cách một tầng lụa màu tím, nàng nhìn A Cúc.

A Cúc đứng trước mặt nàng, chăm chú nhìn nàng một lát, chìa tay với nàng, nhẹ giọng nói:

– Đi nào.

Lạc Thần lấy lại bình tĩnh, đi theo A Cúc ra khỏi nội khoang, trong cái nhìn chăm chú của mấy phụ nhân cùng với Thẩm thị đi ra cửa khoang, đi vào boong tàu phía trên.

Trời gần hoàng hôn, ánh tà dương dát một lớp ánh vàng xuống mặt sông và những con thuyền trên sông.

Mặc dù mãi không thấy tân nương Cao thị đi ra khỏi khoang để lên trên bờ, nhưng người trên bến tàu không những ít đi mà ngược lại càng ngày càng nhiều.

– Ra rồi ra rồi. Đón ra rồi!

Có người hô to, trên bờ lập tức huyền nao xôn xao.

Cửa khoang thuyền lớn chở tân nương mở ra, dưới sự dẫn đường của một đám vú già ăn mặc sang trọng, một bóng dáng thon thả xuất hiện phía trên boong tàu được ánh hoàng hôn trải lên vàng óng.

Toàn thân nàng từ đầu đến chân đều bị một tầng lụa mỏng màu tím che lấy, không thấy rõ khuôn mặt như thế nào.

Một làn gió đêm thổi qua, làm tấm lụa mỏng kia lay động nhẹ, nhưng chỉ nhìn thấy tà váy của nàng lay động, dáng người giống như tiên nữ.

Chỉ thế thôi, vậy là đã đủ rồi.

Từ giây phút nàng xuất hiện ở đầu thuyền, tất cả mọi người dường như cảm giác được tân nương Cao thị là một người cực kỳ xinh đẹp, cao quý, và kiều dè dặt dường như được sinh ra đã sẵn có.

Loại vẻ đẹp cao sang này hoàn toàn trái ngược với phong cách thô kệch quê mùa dững mảnh của trấn Kinh Khẩu. Chung quanh lập tức yên tĩnh.

Vẻ tươi cười trên mặt mọi người biến mất, cũng không có người nào dám nói chuyện.

Trước đó, nơi này còn ồn ào huyên náo, người nào cũng hứng khởi mà chờ được xem tân nương, nhưng khi Lạc Thần đi lên trên bờ rồi thì lại không nghe được chút tạp âm nào, ngay cả tiếng ho cũng không có.

Lạc Thần thậm chí có thể nghe thấy âm thanh sột soạt nhẹ của vải cọ xát vào nhau cùng với nhịp bước phát ra từ chỗ mấy chục vú già do mẫu thân phái đi theo mình.

Nàng cứ như vậy bước lên trên bờ, trong vô số ánh mắt nhìn chăm chú, nàng bước lên thăm thẳm trải sẵn phía trước, đi về phía một chiếc xe trâu dừng ở trên bờ.

— Tân nương tử! Tân nương tử!

Một đứa bé trai ra sức chen qua cuối cùng cũng thoát ra khỏi đám đông vui vẻ chạy đến trước mặt Lạc Thần, chỉ vào nàng, ngửa mặt lên và cười hét lên.

Mới hét được hai tiếng thì đã bị mẹ ở phía sau túm về, “đét” một tiếng rất vang, cái miệng bị đánh rất mạnh.

Cậu nhóc bị đánh đau òa lên khóc to, tiếng khóc đầy sự ảm ức và khó hiểu.

Lạc Thần dừng lại, quay lại nhìn qua đó.

A Cúc lạnh nhạt đánh ánh mắt về phía một vú già. Vú già hiểu ý, lấy một túi kẹo đậu phộng hoa quế được gói trong túi lụa từ hộp đồ ăn ở chỗ thị nữ mỉm cười đưa cho cậu bé kia.

Cậu nhóc ôm chặt túi kẹo vào lòng, cười lên sung sướng. Người mẹ lại lộ vẻ lo lắng xen lẫn vui mừng, cầm chặt tay con mình cúi mình cảm ơn liên tục.

Lạc Thần đi lên chiếc xe trâu sang trọng kia, vú già thị nữ đồng hành cũng phân chia nhau lên xe, được sự dẫn đường của Thẩm thị đi về hướng Lý gia gần miếu Thành Hoàng phía đông trấn.

Xe trâu chở nàng dần dần đi xa, những người phía sau mới xúm lại nối đuôi nhau tiếp tục xem náo nhiệt. Nhưng mà họ không dám đến quá gần, giữ một khoảng cách, nói chuyện bàn tán sôi nổi.

Có người kinh ngạc trước sự cao quý và phong thái của con gái Cao thị, có người bắt đầu lo lắng cho Lý Mục, nếu hắn cưới một cô gái như thế về nhà, tương lai sợ là chẳng dám động vào, hơn nữa còn phải cung phụng như tiên cô đúng không?

– Người tưởng Lý lang quân là dưa bở giống như người hay sao? Phụ nữ mà, một khi cưới vào nhà rồi bất kể cô ta có là tiên nữ cửu thiên thế nào thì chẳng phải cũng giống nhau thôi đúng không? Lý lang quân dám cưới thì cũng dám động. Nhìn đi, chẳng lâu nữa đâu sẽ có con nhà Lý gia chạy khắp nơi cho mà xem.

Con gái Cao thị đã đi xa rồi, bắt đầu có người dùng phương ngữ bản địa Quan Trung Hán của phương bắc cũ để bàn tán. Câu nói tiếng lóng thô tục này mang hàm ý tưởng tượng và đầy khiêu khích đến “phong độ sức mạnh” của đàn ông, lập tức khơi dậy thiện cảm của nam giới, nhưng lại khiến một số phụ nữ sắc sảo không hài lòng, vì thế tiếng mắng vốn tiếng cười nhạo khắp nơi, bầu không khí vừa nãy căng thẳng vì sự xuất hiện của con gái Cao thị ngay lập tức sôi nổi trở lại.

Cuộc sống chính là như vậy. Chỉ cần không có binh hung cùng chiến loạn, thì dù khó khăn đến đâu bạn vẫn có thể vui vẻ và sống một cuộc sống tốt đẹp.

Lạc Thần không nghe được thấy những cuộc thảo luận của những người phía sau và cũng không quan tâm đến nó.

Nàng ngồi trong chiếc xe lắc lư, nhìn khung cảnh xa lạ bên ngoài xe qua khe hở trên tấm rèm.

Nói hoàn toàn xa lạ, nhưng lại không giống như xa lạ.

Lạc Thần nhớ rõ khi còn nhỏ, có một lần đi theo đường tẻ đi Quảng Lăng Dương Châu, lúc ấy chính là đi thuyền qua sông đi ngang qua Kinh Khẩu này. Chẳng qua khi đó nàng mới có bảy tám tuổi mà thôi, nhưng lúc đi ngang qua, ấn tượng Kinh Khẩu để lại cho nàng chính là vừa nghèo nàn vừa hỗn loạn, đầy rẫy kẻ ác, nàng rất không thích chút nào.

Và rất nhiều năm đã trôi qua, ngay cả ấn tượng ban đầu để lại giờ cũng mờ nhạt.

Đời người thật là khúc khuỷu.

Năm đó nàng còn là một cô bé, thời điểm đi ngang qua địa phương này, làm sao có thể tưởng tượng được nhiều năm sau nàng sẽ lại lấy thân phận tân nương đi vào nơi này, đối mặt với người đàn ông xa lạ, về sau nàng phải gọi là “phu quân”.

A Cúc vẫn luôn ở bên nàng dường như cảm nhận được nỗi lòng của nàng, khẽ đưa tay ra, nắm lấy tay nàng giấu dưới ống tay áo thêu hoa văn xinh đẹp.

– Tiểu nương tử đừng lo lắng. Trưởng công chúa nói, giờ có thể gả thì sau này cũng có thể ly hôn.

A Cúc có vẻ do dự, sau đó ghé sát đến thì thầm.

Lạc Thần nhìn A Cúc, thấy bà mỉm cười nhìn mình.

Như là để chứng minh sự tồn tại của hy vọng này, bà siết chặt tay nàng rồi buông ra, quay người lấy khăn trùm đầu nhẹ nhàng trùm lên đầu nàng với sự yêu thương vô hạn.

– Tới rồi. Tiểu nương tử đừng sợ. Có A Cúc ở đây rồi.

Thế giới trước mắt của Lạc Thần bị một mảnh lụa mỏng kia ngăn cách.

Xe từ từ dừng lại.

Chung quanh tiếng trâu ngựa hí vang, tiếng huyên náo ầm ĩ, có vẻ như khách khứa rất đông.

Lạc Thần được người ta đỡ xuống xe, tiếp tục bước lên thăm trái, bước qua bậc cửa đi vào cổng lớn, lại bước qua cánh cửa thùy hoa đi qua đình viện chính là hỷ đường.

Trong số những giọng nói của những người xung quanh, nàng nghe được tiếng nói chuyện của đường huynh Cao Dận cùng Phùng Vệ phụng chỉ đảm nhiệm lễ quan.

Theo tiếng hô của lễ quan, theo sự hướng dẫn của người bên cạnh, nàng hành lễ bái với người không nhìn thấy ở đối diện.

Nàng lạy trước, đứng dậy sau

Người đàn ông kia lạy sau, đứng dậy trước.

Lễ tiết như thế. Dù cho nàng địa vị cao quý, nhưng một khi giả người địa vị thấp cũng chỉ có thể như thế.

Tôn ti phu thê, dường như cũng theo lẽ tự nhiên như thế.

Chỉ có thể đáp lạy nhau như thế thì lễ mới coi như hoàn thành.

Mà bắt đầu từ giờ khắc này, nàng chính thức trở thành người phụ nữ của Lý gia, thê tử của Lý Mục.

Trong lòng Lạc Thần không buồn không vui, bị người khác dẫn dắt làm theo một cách máy móc, cuối cùng đã hoàn thành nghi thức hôn lễ, tiếp tục đi vào phòng cưới trong những tiếng ồn ào.

Vốn là còn có phong tục náo loạn trêu chọc tân nương tân lang, nhưng có lẽ là con gái Cao thị quá đặc biệt, không người nào dám vào phòng cưới để trêu chọc, Lạc Thần vừa đi vào, vú già A Cúc lập tức phân phát rất nhiều kẹo và quà cưới cho những đứa trẻ hàng xóm đến. Chẳng mấy chốc, mọi người rời đi, xung quanh cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Lạc Thần gỡ khăn lụa che mặt xuống, để sang một bên.

Bước này, lẽ ra phải đợi tân lang tiến vào, do tân lang mở ra.

A Cúc thấy nàng tự gỡ xuống thì chần chừ nhưng cũng không nói gì, chỉ bước lên hỏi nhỏ nàng có cần ăn gì không.

Lạc Thần lắc đầu.

Nàng không muốn ăn, cũng ăn không vào, chỉ quan sát căn phòng mình ở.

Trong phòng đốt nến đỏ chiếu sáng xung quanh rực rỡ, tường sơn mới, sàn nhà bằng phẳng khô ráo, giường, bàn dài, bình phong đều là đồ mới, nhìn ra được, ngay cả cửa sổ hẳn là cũng vừa thay mới không lâu.

Đồ vật dễ thấy nhất trong phòng đương nhiên là chiếc giường.

Chiếc giường đó kiểu dáng không phải loại tinh xảo và tỉ mỉ như Lạc Thần quen thuộc, mà là kiểu dáng truyền thống của người dân phương Bắc, rắn chắc và rộng rãi, một chiếc giường có thể ngủ cả trăm năm. Đỉnh giường treo một tấm màn, cửa màn được vén sang hai bên trái phải, lộ ra chiếc chăn bông mới tinh đắp bên trong, trên đầu giường có một chiếc gối dài thêu uyên ương đùa đùa nước.

A Cúc đã nhìn thấy căn nhà của Lý gia, là tòa viện tử tam tiến tứ hợp, với người bình thường thì nó tự nhiên rộng rãi, nhưng đối với Lạc Thần...

A Cúc thấp giọng nói:

– Tiểu nương tử, nếu cháu ở nơi này không quen, qua hai ngày nữa chúng ta dọn đến trong viên của mình đi.

Tiêu Vĩnh Gia đã dùng danh nghĩa lấy của hồi môn mà mua một trang viên cho con gái ở ngay gần Kinh Khẩu.

Lạc Thần cảm thấy khá mệt, ngồi yên tại chỗ, không nói tiếng nào.

A Cúc thấy trên mặt nàng lộ vẻ mệt mỏi bèn gỡ vài món trang sức nặng trên tóc nàng xuống, cởi áo ngoài ra, đỡ nàng nằm xuống, ôn hòa nói:

– Bên ngoài khách khứa nhiều, Lý Lang quân chắc muộn mới vào. Nếu cháu mệt thì cứ nằm nghỉ ngơi trước đi.

Lạc Thần nghiêng người nằm xuống giường, cả người cuộn tròn lại, nhìn A Cúc cùng mấy thị nữ Quỳnh Thụ Anh Đào nhẹ nhàng đi ra ngoài, nhìn chăm chăm cốc nến đỏ một lúc rồi mới từ từ nhắm mắt lại.

Hết chương 25

Chương 26

Đêm đó, phụ cận miếu thành Hoàng ở phía đông trấn giống như mở chợ đêm cực kỳ náo nhiệt.

Tiệc rượu bày từ đình viện Lý gia kéo dài cho đến tận bên ngoài thông tới cuối phố miếu Thành Hoàng. Trên đường, cứ cách mấy trượng thì cắm một hỏa trượng, nhìn từ xa, con phố miếu Thành Hoàng nổi lên giống như một con rồng lửa. Đằng trước miếu còn tụ tập nhiều người dân tới xem náo nhiệt, Lý gia còn thỉnh thoảng an bài người tới phát táo đỏ đậu phộng, ai số đỏ còn cướp được bao lì xì có đựng tiền. Người lớn thì cười vui hớn hờ, trẻ con thì càng phải nói mừng vui đến cỡ nào, chui qua chen lại trong đám đông, tiếng cười đùa không dứt.

Tiệc cưới này bởi hai bên nam nữ phân thuộc sĩ thứ, cho nên ghế của khách dự cũng ranh giới rõ ràng, nhìn là hiểu ngay.

Nếu người mà Lý Mục cưới là con gái của một nhà sĩ tộc bình thường, vậy thì bữa tiệc cưới ngày hôm nay ngoại trừ gia chủ ra chỉ e sẽ không có một nửa phần khách quý nào.

Nhưng tân nương là con gái Cao thị, cho nên nó hoàn toàn khác biệt.

Bởi vì gả con gái cho hàn môn, Cao gia ngoài việc phải chịu sự sỉ nhục giữa các sĩ tộc, thì sau lưng cũng không thiếu bị người khác chỉ trích. Nhưng với căn cơ thâm hậu và danh vọng của Cao thị, rất hiển nhiên, thế lực gia tộc không thể nào bởi cuộc liên hôn này mà rơi vào suy yếu, hoặc là nói cách khác, không thể nào trong thời gian ngắn suy yếu để rồi nhanh chóng bị sĩ tộc khác thay thế.

Những sĩ tộc thứ đẳng phụ cận Kinh Khẩu ngày thường muốn nịnh bợ Cao gia cũng không có cơ hội, hiện giờ khó khăn lắm mới có cơ hội biểu thị tốt đối với Cao gia, ai mà ngu ngốc sẽ tuân thủ nghiêm ngặt giới hạn sĩ thứ mà đi đắc tội với Cao gia?

Bữa tiệc rượu đêm nay tụ tập đông đảo đại gia thế tộc quanh vùng Kinh Khẩu.

Có thể nói, từ lúc Đại Ngu xuôi nam đến nay, sĩ tộc hạ mình chủ động đến nhà hàn môn dự tiệc, cảnh tượng như vậy không dám nói trước nay chưa từng có, nhưng mà trước đêm nay tuyệt đối là chưa từng có.

Vì thế việc sắp xếp vị trí cho khách khứa cũng rất thú vị.

Lý gia là kiểu nhà tam tiến, sau khi bước vào cửa thùy hoa nhị tiến, giữa hành lang khúc khuỷu trái phải là một đình viện tứ phương. Nơi này chính là sân bày tiệc cưới tối nay.

Để biểu thị sự tôn trọng với nhà gái, Lý gia đặc biệt sắp xếp một số chỗ ngồi ở vị trí hàng đầu cho Cao Dận để tiếp đãi khách.

Sau đó bắt đầu thứ tự tiếp theo sắp xếp tiệc rượu bên nhà mình, cứ như thế mà kéo dài ra đến bên ngoài.

Ở giữa trên và dưới còn thiết lập một bình phong để làm vách ngăn.

Sau khi Cao Dận và những sĩ tộc địa phương chủ động ngồi vào chỗ ngồi dự tiệc dưới danh Cao thị, vị tân lang Lý Mục của tối nay tới kính rượu.

Trong lòng Cao Dận đã ôm sẵn bụng bất mãn đối với vị muội phu nhỏ hơn mình vài tuổi rồi, nhưng mà em gái đã gả tới đây, anh ta còn có thể làm được gì, hướng chi trong tiệc cưới hôm nay lại rất đông người.

Tát vào mặt Lý Mục cũng chính là tự tát vào mặt mũi Cao gia của mình.

Anh ta dĩ nhiên là cực kỳ khách sáo.

Anh ta đã như thế rồi, những khách khứa còn lại ai dám nói một lời không hay, vì thế tất cả đều nhắm mắt nói bừa, gì mà trời đất tạo nên, duyên trời tác hợp, xứng đôi vừa lứa sôi nổi đáp lễ Lý Mục.

Lý Mục trên mặt tươi cười, bất cứ ai kính rượu thì cũng đều không từ chối, một ngụm uống cạn, vì thế mọi người đều hoan hô khen hân dững cảm.

Cao Dận chỉ biết cười khổ trong lòng, đợi Lý Mục đi rồi, thấy những người ngồi quanh mình đều nịnh hót mình, lời nói nhạt nhẽo, bộ mặt đáng ghét, trong lòng buồn bực gấp bội, từng ly rót vào bụng, tiệc rượu còn chưa kết thúc mà người đã chệnh choáng say. Tưởng Thao vội đi đến đưa anh ta đến chỗ nghỉ đã được sắp xếp trước mà không báo lại một câu.

Cao Dận say rượu rời khỏi bữa tiệc, đám sĩ tộc dĩ nhiên cũng lần lượt đi theo, túm năm tụm ba đi ra ngoài, còn chưa ra khỏi cổng lớn Lý gia đã không coi ai ra gì mà nghị luận về chuyện Lý Mục đòi báo ơn cầu cưới vợ, Cao Kiệu bị buộc phải gả con gái, nói:

– Cũng chỉ có đại nhân vật như Cao công là trung hậu chất phác, rộng rãi khoáng đạt, nhất ngôn cửu đỉnh, trọng lời hứa như núi, danh xứng với đời. Ai mà ngờ bụng phải kẻ có thủ đoạn, thật quá ti tiện, không hề phong độ chút nào.

Một người khác nói:

– Chỉ là một võ phu mà thôi, người còn muốn hân thế nào nữa? Không phải chúng ta xem thường hàn môn, mà chính là những người đó ngày thường hành vi vốn đã khiến người ta khinh thường rồi. Một lũ vất óc tìm mưu kế, một lòng chỉ muốn luôn cúi đi lên, làm trò hề. Lý Mục có cơ hội tốt như thế lẽ nào mà không áp dụng? Chỉ

thấy tiếc thương cho con gái Cao thị, nghe nói cô ấy xinh đẹp như tiên nữ, tài học đầy bụng, ấy thế mà phải gả cho hạng người thấp kém như thế, thật sự là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu!

Nói xong lắc đầu thở dài, vẻ mặt tỏ vẻ tiếc nuối sâu sắc.

Đám người này vênh váo tự đắc đã chọc giận mấy người ngồi ở tòa giữa.

Tối nay tới uống rượu mừng tân lang ngoài hàng xóm láng giềng thì còn có những hảo hán Kinh Khẩu bình thường xưng huynh gọi đệ với Lý Mục. Gọi là “hảo hán”, nói trắng ra là đó chính là “dân bá” địa phương Kinh Khẩu.

Lưu dân xuôi nam, không cần phải nói những khó khăn trên đường, càng không cần nói đến nguy hiểm rất lớn, vì vậy, để tồn tại, họ thường kết hợp với nhau và di chuyển cùng gia đình. Họ có thể thoát khỏi sự đuổi giết của quân phương Bắc, vượt qua các nơi chiến loạn, cuối cùng dẫn dắt mọi người đi đến nơi này, đều là những kẻ mạnh có bản lĩnh thật sự.

Mọi người đều chạy trốn tới nơi này, đất đai mà triều đình cung cấp cho họ trống trọt hữu hạn, tặc phi hoành hành, cộng thêm thân hào bản xứ địa phương áp bức, để tranh đoạt địa bàn sinh tồn, mọi nhà luyện binh, giữa các tộc các họ khó tránh khỏi sẽ có tranh chấp tranh đấu, cuối cùng kẻ mạnh đứng lên, và dần dần xuất hiện mấy dân bá, trong đó lấy Tôn thị Tôn Phóng Chi, Đới thị Đới Uyên, Quách gia Quách Chiêm nổi danh nhất.

Tổ tiên mấy người này cũng giống với Tường Thao toàn xuất sĩ làm quan, hiện giờ lưu lạc đến tận đây, người nào cũng thu hút lưu dân đầu nhập, lại thêm vì tranh đoạt địa vị “Lệnh chủ” mà giữa họ đấu tranh càng sâu sắc. Mà thân hào địa phương thậm chí còn châm ngòi thổi gió, ước gì nội đấu giữa họ càng gay gắt hơn, như thế thì mới có lợi cho mình chiếm đất chiếm nhà.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà trị an Kinh Khẩu trước đây hỗn loạn, chia năm xẻ bảy.

Mãi cho đến ba năm trước, cục diện mới bắt đầu thay đổi.

Khi ấy ba người này vì tranh giành địa vị Lệnh chủ mà bày lôi đài, lúc luận võ nổi lên xung đột, người nào người nấy dẫn dắt tộc nhân gia nhập cuộc ẩu đả. Đúng lúc này Lý Mục tông quân trở về, nghe được tin thì ra mặt ngăn cản, trên lôi đài đã dựa vào võ công cùng với hào khí hơn người, cộng thêm danh uy của tổ phụ đã khiến ba người phục tùng, cam tâm đồng lòng đề cử Lý Mục lên làm Lệnh chủ, từ đó thống nhất phân chia địa bàn, xưng huynh gọi đệ với Lý Mục cho tới hôm nay.

Hôm nay Lý Mục thành thân, mấy người này mang theo quà mừng vui vẻ đến dự tiệc, ngồi ở vị trí ngay bên dưới ghế thủ tọa. Cả mấy người vốn cũng không phải hạng người hiền lành gì, lại uống vào không ít rượu, nghe đám kẻ sĩ kia xúc phạm và chế giễu như vậy, làm sao mà nhẫn nhịn cho được. Tất cả đều nổi giận, nhưng mà vì đây là tiệc cưới của Lý Mục, cho nên mới gắng gượng mà nuốt cơn giận xuống, Tôn Phóng Chi trong số đó tính tình nóng nảy dữ dằn nhất, lập tức chế nhạo lại:

– Đường đường sĩ tộc bình thường người nào người nấy cũng tự cho mình là siêu phàm, là cao nhân nhất đẳng, nhưng đến lúc xảy ra chuyện thì chẳng người nào làm được trò chống gì, lại phải dựa vào huynh đệ Lý gia ta giết vào trận địa địch cứu người! Đừng nói coi trọng một cô gái, dù là muốn một mạng người để cảm tạ cũng là điều thiên kinh địa nghĩa, ai dám nói không đúng?

Đới Uyên có phong độ tiêu sái, ăn mặc như thư sinh, đánh đũa cười nói:

– Tôn Tứ đệ nói rất đúng! Cao công đạo đức tốt, Đới mỗ cực kỳ kính trọng. Trận chiến Giang Bắc lần trước, Đới mỗ bất tài, lúc ấy cũng dẫn dắt con cháu qua sông đi tông quân, dù chưa lập được quân công nhưng cũng không thẹn với lương tâm. Nhưng mà ta cũng

không biết trong số những cá nhân này có người nào từng đi theo Cao công đến chiến trường Giang Bắc không nhỉ? Nếu như xem thường hàn môn chúng ta như thế, tối nay lại không mời mà tự đến, luận mặt dày vô sỉ, làm trò hề, bọn ta đúng thật là báỉ phục!

Y vừa nói xong, khách khứa đình viện đều phá lên cười.

Kẻ sĩ á khẩu không đáp trả lại được câu nào, người nào cũng mặt đỏ tía tai.

Một trong số đó họ Cố tên là Cố Úy, lúc trước vì chuyện hôn nhân của tử muội mà đã có hiềm khích với Đới Uyên, không kiềm chế được quay trở lại, tức giận nói:

– Đới Uyên, bọn ta tối nay đến đây dự tiệc đều là nể mặt mũi Cao Đô đốc. Nếu không có Cao Đô đốc, người cho rằng bọn ta chịu tham dự tiệc à?

Đới Uyên giả bộ kinh ngạc:

–Ồ, người nghe không hiểu những lời vừa rồi ta nói à? Ta chính là ý đó đó. Nếu không phải vì nịnh nọt Cao thị, sao người có thể hạ mình ngồi dự tiệc cùng với bọn ta chứ?

Y vừa nói xong, bốn phía lại vang lên những tràng cười to.

Cố Úy lúc này mới hiểu ra, then quá hóa giận, ỷ vào cơn say rượu đột ngột rút kiếm ra, nghiêng rằng nghiêng lợi đâm về phía Đới Uyên, mấy con cháu sĩ tộc trẻ tuổi cũng xông trở lại, hô hào trợ uy.

Đới Uyên phát tay áo tránh khỏi một kiếm kia, lạnh lùng nói:

– Người muốn đấu thì theo ta ra ngoài, thích thì đây chiều!

Cố Úy lửa giận ngút trời, rút kiếm chém lung tung, thấy chém không trúng thì quay sang chém vào một cái bàn ngay trước mặt, đột nhiên

cổ tay bị người ta nắm lấy, toàn bộ cánh tay lập tức tê dại, năm ngón tay không cầm nổi kiếm, trường kiếm rơi xuống đất.

Người nọ buông cổ tay gã ra, tiện tay bắt một cái, thanh kiếm đã nằm trong tay hắn.

Lý Mục tới, “xoẹt” một tiếng, kéo một đường kiếm hoa, kiếm khí trắng như tuyết xẹt qua mặt Cố Úy.

Cố Úy hoảng sợ, phản xạ ôm lấy đầu, tiếp theo bên hông đã nặng xuống, trường kiếm đã bị cầm trở lại vỏ kiếm bên hông mình.

Lý Mục đoạt kiếm, dứt vào bao, quá trình nhanh như tia chớp, Cố Úy còn chưa kịp phản ứng thì đã kết thúc. Khi gã lấy lại tinh thần thì thấy bản thân đang ôm đầu, vô số ánh mắt nhìn về phía này, xấu hổ buông tay xuống, đối mặt với Lý Mục muốn nổi giận lấy lại chút thể diện nhưng lại không có can đảm, đứng đực tại chỗ, mặt đỏ bừng.

Lý Mục hơi mỉm cười, ánh mắt đảo qua đám kẻ sĩ trước mặt, nói:

– Tối nay là ngày vui của Lý mỗ, được các vị tham dự là niềm vinh dự của tôi, tôi vô cùng cảm kích. Huynh trưởng say rượu đã được đưa đi nghỉ ngơi. Nếu các vị muốn ở lại, rượu còn sẵn đó, Lý Mục sẵn lòng hầu tiếp. Nhưng nếu các vị không có lòng ở lại, tại hạ xin tiễn bước. Nếu như vẫn còn có chuyện thì đợi ngày mai huynh trưởng tỉnh rượu, các vị cứ tìm huynh ấy nói là được. Ý các vị thế nào?

Những người sĩ tộc kia thật sự kiêng dè hắn, nào dám gây chuyện nữa, thấy hắn cho bậc thang thì vội vàng đón lấy lần lượt cáo từ, chỉ có Cố Úy là gườm gườm nhìn sang Đới Uyên, sau đó cũng gấp gáp rời khỏi.

Lý Mục tiễn vài bước, đợi những kẻ sĩ đó đi rồi mới quay sang khách khứa còn lại, cười nói:

– Không có việc gì nữa rồi. Mời các vị tiếp tục, tối nay không say không về!

Mọi người bật cười vui vẻ, hào hứng đáp lời, nơi sảnh lai náo nhiệt linh đình.

Tôn Phóng Chi cùng Đới Uyên đánh mắt ra hiệu cho nhau, cười hì hì lôi kéo Lý Mục, định rót rượu cho hắn, dáng vẻ như phải chuốc say cho hắn bằng được mới thôi. May mắn là trong ba người Quách Chiêm lớn tuổi nhất, tính tình cũng trầm ổn nhất, biết tối nay hắn đã uống khá nhiều rồi vì thế chặn lại cho hắn, để hắn được rời khỏi bữa tiệc sớm.

Lý Mục cuối cùng cũng thoát thân được, trong tiếng cười chế nhạo của các huynh đệ đi về hướng phòng tân hôn. Khi hắn đi đến hành lang gấp khúc, từ xa đã nhìn thấy ánh nến đỏ mờ mờ từ khe cửa, bước chân đi chậm lại, dừng một lát, sau đó lại bước tiếp, đi tới trước cánh cửa căn phòng kia.

A Cúc đứng bên ngoài cửa, hai bên là bảy tám vú già và thị nữ, thấy Lý Mục tới, vú già cùng thị nữ khụy xuống hành lễ với hắn.

Lý Mục đứng ở trước mặt A Cúc.

A Cúc chần chừ, mở miệng nói khẽ:

– Lý cô gia, tiểu nương tử nhà chúng tôi đi đường mệt nhọc, vừa mới đi nghỉ ngơi thôi, có lẽ giờ đã ngủ rồi, cô gia chờ một chút để tôi vào gọi.

Nói xong định đẩy cửa đi vào.

– Không cần, để tự ta đi vào.

Lý Mục nói.

Mượn ánh sáng từ đèn lò ng trên đỉnh đầu, A Cúc đánh giá hẳn. Tuy rằng nói chuyện rõ ràng, ngữ điệu rất bình tĩnh, nhưng trên mặt hẳn lộ rõ sắc rượu, hiển nhiên là tối nay đã uống khá nhiều.

– Cứ để tôi vào đánh thức tiểu thư...

Bà nhăn mày lại, nén sự bất mãn mãnh liệt trong lòng xuống.

Bà không yên tâm giao A Di đang ngủ cho một người đàn ông rất có thể đang chính choáng say này, dù cho người đàn ông này hiện đã là lang quân của tiểu thư. Ai mà biết được một kẻ thô lỗ như hẳn sẽ đối xử với tiểu nương tử được bà yêu thương cưng chiều từ nhỏ đến lớn như thế nào?

Bà nói xong lại muốn đi vào, mới giơ tay lên, người bên cạnh đã đưa tay ra, bàn tay đè lên phía trên cánh cửa, chặn đường của bà.

– Không cần bà nhọc lòng, tự ta sẽ đi vào.

Lý Mục lặp lại lần nữa, giọng điệu bình thản. A Cúc quay đầu lại, đối mắt với người đàn ông này một lúc.

Hắn không phải đang thương lượng với bà, càng không phải là thỉnh cầu. Từ trong ánh mắt của hắn, bà đọc được ý vị ra lệnh không cho phép kháng cự.

A Cúc lúng túng, cuối cùng chậm rãi lui sang một bên.

Lý Mục khế khàng đẩy cánh cửa khép hờ ra, nhấc chân bước vào trong.

....

Lạc Thần cũng không ngờ mình lại ngủ một giấc say sưa như thế.

Có lẽ là từ cái ngày mà hôn sự đã được xác định, cho đến tối hôm nay, trong khoảng thời gian này, nàng luôn căng thẳng, nghĩ đông

ngihtây, nhưng mà lại không nghĩ ra được điều gì có thể khiến cho trái tim mình được yên, cho nên càng cảm thấy nôn nóng hơn.

Nàng thật sự rất mệt.

Tối hôm nay mọi thứ đã được định sẵn, người thì đã được đưa vào phòng tân hôn, đầu óc ngược lại trống rỗng, hơn nữa đi đường thủy ngồi trong khoang thuyền lắc lư cả mấy ngày, nay nằm trên chiếc giường vừa vững chắc lại mềm mại, cả người được thả lỏng, cứ thế mà chìm vào trong giấc ngủ say, không chút mộng mị nào.

Đây có lẽ giấc ngủ ngon nhất của nàng từ thời gian đó đến nay.

Nàng cũng không biết mình ngủ bao lâu mới tỉnh lại.

Chỉ mơ hồ nhớ rõ, lúc vừa mới nằm xuống, bên tai còn nghe được tiếng ầm ĩ ở tiệc rượu bên ngoài truyền đến, nến hỉ trong phòng cũng mới chỉ cháy chưa quá nửa tấc.

Mà giờ phút này, bên tai nàng im ắng, không nghe thấy âm thanh gì, yên tĩnh đến mức cảm giác không chân thực chút nào.

Mí mắt nàng hơi giật giật, đôi lông mi run rẩy từ từ mở mắt ra, giữa mơ mơ màng màng, cảm giác được trước mặt mình dường như có một bóng dáng màu đen áp xuống, hình như là một người...

Nàng cố gắng bình tĩnh, đột ngột mở mắt ra, thình lình tỉnh táo lại, cả người như bị kim châm mà ngồi bật dậy.

Ngay trước đó, lúc nàng tỉnh lại, có một đôi mắt từ trên cao đang nhìn xuống nàng.

Đó là đôi mắt của một người đàn ông.

Hắn đưa lưng về phía ánh nến, ánh mắt u ám âm trầm.

Cũng có lẽ là bởi đưa lưng về phía ánh sáng, khuôn mặt hắn dường như còn bị kín một tầng bóng ma nhàn nhạt.

Ánh nến phóng đại thân hình hắn thành một cái bóng đen lớn, đầu ở trên người nàng. Người đàn ông này cứ thế ngồi ở trước giường nhìn nàng ngủ, âm thầm lặng lẽ, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Đó là một cảm giác sợ hãi bực nào chứ.

Cũng không biết sao mình lại ngủ say đến như thế, ngay cả có người vào trong phòng mà cũng không biết.

Hai bàn tay nhỏ nhắn của Lạc Thần theo bản năng túm chặt lấy góc chăn đang trượt xuống, bao lấy cả người mình. Sắc mặt nàng hơi tái nhợt, tim đập thình thịch, hai mắt mở to, nhìn chăm chăm người đàn ông xa lạ dọa cho nàng một cú sốc này.

Hắn chính là Lý Mục – trượng phu tâm hồn của nàng, nàng biết.

Ban ngày ở bến tàu, nàng chỉ từ xa nhìn hắn một lần, giờ phút này mới nhìn thấy rõ dáng vẻ của hắn.

Thấy nàng tỉnh, hắn liền đứng lên. Cái bóng bị ánh nến phản chiếu càng trở nên cao lớn, theo động tác của hắn mà đóng đưa, bao phủ cả người nàng trong đó.

– A Di, nàng tỉnh rồi à?

Hắn hơi mỉm cười, hơi cúi người xuống đổ về phía nàng, gọi nhũ danh của nàng, thanh âm trầm thấp, lại dịu dàng đến bất ngờ, cảm giác tối tăm sờn tóc gáy mà vừa rồi nàng cảm thấy đã hoàn toàn bị tiêu tan không còn bóng dáng.

Hết chương 26

Chương 27

Lý Mục cũng được xem như là một người đàn ông anh tuấn. Tuy rằng hắn khác hoàn toàn với dung mạo cùng với phong độ sinh ra đã sẵn có trên người phụ huynh cùng với Lục Giản Chi, nhưng Lạc Thần cũng không hề thấy hắn khó coi.

Khoảnh khắc hắn hơi nghiêng người về phía nàng, mỉm cười, dịu dàng gọi nhũ danh của nàng, hỏi nàng tỉnh dậy rồi à, trong đầu nàng thậm chí còn ủa về cảm giác như đã từng quen biết cực kỳ sâu sắc ập đến khi lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười của hắn từ xa trên thuyền vào ban ngày.

Nhưng mà loại cảm giác này biến mất rất nhanh.

Khi hắn cúi xuống gần hơn, Lạc Thần ngửi được một mùi vị xa lạ ập tới.

Mùi rượu. Trong đó dường như còn có hơi thở nam tính mạnh mẽ cùng với nhiệt độ cơ thể mãnh liệt.

Cực kỳ mang tính xâm lược.

Hô hấp của nàng trở nên khó khăn, tóc gáy dựng cả lên, da gà li ti nổi lên trên vùng da nhạy cảm và mỏng manh ở cổ và dái tai.

Nàng lập tức nín thở, nhú mào, khó chịu ngửa đầu ra phía sau để né tránh cảm giác đầy áp lực từ hắn mang đến khiến cho nàng cực kỳ khó chịu.

Lý Mục hiển nhiên là lưu ý tới phản ứng của nàng, bả vai hơi cứng lại, cơ thể thoáng chốc ngồi thẳng lên.

– Nàng thấy đói chưa?

Hắn nhìn nàng, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, những giọng điệu vẫn rất ôn hòa.

Cảm giác áp lực không biết từ đâu đến cuối cùng cũng biến mất.

Lạc Thần âm thầm thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn nến đỏ trên giá cắm nến.

Nến đỏ đã cháy chỉ còn một nửa.

Nói cách khác, tại thời điểm này, ít nhất một nửa đêm này đã trôi qua.

Lúc chàng vạng trước khi được vị Thảm thị kia đón lên trên bờ, nàng đã ăn vài thứ ở trên thuyền rồi, nhưng khi đó bụng đầy tâm sự nên chỉ ăn vài miếng là đã không nuốt nổi nữa. Ngủ một giấc dài tỉnh dậy, bị anh hỏi, Lạc Thần lập tức cảm thấy đói bụng.

– Thiếp không đói.

Nàng lạnh nhạt hơi nghiêng mặt đi, không nhìn hai con mắt của anh đang nhìn mình.

Bị hắn nhìn sẽ khiến nàng càng thấy khó chịu hơn.

Lý Mục nhướng mày:

– Ừ. Vậy ngủ đi thôi.

Giọng điệu anh bình thường, nói xong liền quay người sang.

Lạc Thần lén quay cổ lại một chút, mượn khước mắt nhìn hắn đưa lưng về phía mình, đang cởi bỏ đai lưng chín đoạn bên hông. Hắn cởi rất nhanh, thản nhiên đặt nó lên chiếc tủ đầu giường nơi để quần áo, ngay trên chiếc váy cưới màu ngọc lam phối gấm lụa vàng mà nàng đã cởi ra và đặt ở đó khi nãy.

Móc đồng trên thắt lưng rơi xuống chạm vào gỗ nhiều lần, ‘cạch” một chút, phát ra tiếng động va chạm rất nhỏ.

Tim Lạc Thần nhảy dựng lên, mở to mắt, trơ mắt nhìn hấn lại tiếp tục cởi qu@n áo trên người xuống.

Lớp thứ nhất, áo khoác ngoài của áo cưới nam màu đỏ thẫm.

Lớp thứ hai, sấn khâm màu đen huyền.

Lớp thứ ba, lụa sam màu trắng...

Trong tiếng sột soạt sột soạt, quần áo trên người hấn bị lột từng từng món từng món một.

Theo từng món quần áo của hấn được cởi xuống, trái tim Lạc Thần cũng đập thành thạch đầy kinh hoàng, gần như nhảy ra khỏi cổ họng.

Tuy rằng việc hôn nhân này khởi đầu từ phụ thân, nhưng không một người nào trong Cao gia thấy vui vẻ, mỗi ngày mây đen mù sương, nhưng cuối cùng, người thì vẫn phải xuất giá.

Cho nên trước khi ngày cưới đến, A Cúc đã bí mật nói cho Lạc Thần biết một vài chuyện riêng tư về con gái khi đi lấy chồng. Mười sáu năm qua, đây là lần đầu tiên Lạc Thần biết thì ra câu “gả chồng” chính là mang ý nghĩa kia.

Mà động phòng, đó là khởi đầu của một cô gái từ thiếu nữ biến thành đàn bà.

Nàng cực kỳ sợ hãi, cực kỳ ghê tởm.

Nàng không thể tưởng tượng được rằng mình sẽ làm theo những gì A Cúc nói với nàng trong đêm tân hôn với người đàn ông xa lạ được gọi là “lang quân” này của nàng.

Không thể nào tiếp nhận được, hoàn toàn không thể nào tiếp nhận được!

Lý Mục cười qu@n áo, trên người chỉ còn lại trung y, xoay người, nhìn nàng một cái.

Nàng vẫn ngồi trên giường như vậy, hai tay nắm chặt chần, vẫn duy trì tư thế ban đầu, không nhúc nhích.

Hắn biết rằng ban đầu nàng vẫn nghiêng đầu, có lẽ chỉ muốn liếc nhìn hắn từ khóe mắt. Nhưng giờ phút này, nàng đã quay mặt lại, hai mắt mở tròn xoe, dùng một ánh mắt hàm chứa sự đề phòng cùng chán ghét nhìn chằm chằm hắn.

Hắn nhìn nàng như vậy, trong đầu bỗng dần dần hiện ra cái đêm động phòng đầu tiên giữa hắn và nàng từ rất lâu trước đây.

Khi đó, hắn đã qua tuổi nhi lập, là Đại Tư Mã quyền khuynh triều dã, là kẻ đầy dã tâm cùng với ý muốn soán ngôi trong mắt trong mắt người khác. Nàng cùng với người nhà muốn được sống yên, vận mệnh liền bị nắm chặt trong tay hắn. Khi đó, hắn cũng biết nàng gả cho mình không phải xuất phát từ sự cam tâm tình nguyện. Nhưng đêm tân hôn đó, nàng dịu dàng như thế, ở trước mặt hắn, thậm chí còn lộ ra một chút ủy khuất, cầu toàn.

Nhiều năm tới nay, ở trong lòng hắn, nàng vẫn là một sự tồn tại hoàn toàn khác với những người phụ nữ khác. Nàng cao quý ở trên cao, chân thật hiện hữu, rồi lại mơ hồ tựa như tiên nữ trên mây, mà hắn chỉ đáng để ngước lên nhìn nàng mà thôi. Sau này, khi hắn có quyền thế lớn mạnh đủ để lật tay thành mưa, đôi khi trong những đêm khuya tĩnh lặng trống vắng, hắn cũng không phải là chưa từng khát vọng mong có được nàng. Nhưng mà trong lòng hắn biết rõ, điều này không phải là mong muốn của nàng.

Cho nên suy nghĩ đó cũng chỉ chợt lóe lên mà thôi.

Mãi cho đến ngày cưới đó, hắn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày nàng sẽ thật sự đi xuống đám mây, trở thành thê tử của Lý Mục hắn. Đêm hôm đó, nàng sống động như thế, không hề là ảo tưởng đã hoàn toàn khơi dậy ra tình yêu vô hạn của hắn đối với nàng. Lúc hai người đối mặt nhau trong trướng, hắn từng giết người không chớp mắt thế nhưng lại bị kích động đến mức cả người run rẩy, như thể quay trở lại thời điểm thiếu niên ngây ngô. Chỉ là hắn không nghĩ tới, chờ đợi hắn cuối cùng sẽ là một kết cục đầm máu như vậy.

Hắn vẫn quá đánh giá thấp những kẻ mang thù hận đối với hắn. Đó là mối thù hận khắc cốt thề không đội trời chung, người sống ta chết. Ấn tượng cuối cùng của nàng lưu lại trong hắn hoàn toàn khác với cô gái rõ ràng là chưa trưởng thành với đầy gai nhọn khắp người này.

Nàng vẫn là cô gái đã từng cứu hắn khi hắn còn nhỏ. Nhưng mà, nàng không phải cô gái đã từng dịu dàng gọi hắn là “Lang quân”, thủ thi “cuộc đời còn lại của thiếp ký thác vào lang quân”, tự tay cởi áo cho hắn, hiểu hắn, nguyện lòng yêu hắn, khiến cho anh hắn run rẩy nữa.

Hắn mang theo toàn bộ ký ức về nàng mà được hồi sinh, trong lòng chứa yêu và hận từng khiến cho người đàn ông có thể điều khiển thiên hạ này tiếc nuối cả đời.

Mà nàng, vẫn chỉ là một cô gái nhỏ.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, trong lòng Lý Mục nảy lên một cảm giác mất mát và cô độc mãnh liệt. Tựa như ngày cô đất tịch, một mình hắn giữa hoang địa, nhìn xung quanh, nhưng hắn chỉ có một mình.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi, nhanh chóng gạt bỏ tâm trạng nực cười không hợp với mình đi.

Kiếp này, những chuyện chờ hắn làm còn có rất nhiều. Có lẽ trong suốt cuộc đời, hắn có thể không tranh được ước nguyện của mình.

Hắn không có thừa tình lực giống như những văn nhân sĩ tộc kia, buồn bã và đa cảm, thốt ra những lời cảm thán không cần thiết.

Hắn đi về phía giường, còn chưa ngồi lên đã thấy nàng trốn sang một góc, kéo chăn che kín mình, từ xa né tránh xanh, tựa như hắn là nguồn gốc của dịch bệnh, sau đó chỉ về phía giường, ra lệnh hắn đứng lại.

– Lý Mục, tôi có vài lời muốn nói với huynh!

Nàng gọi thẳng tên của hắn ra, thể hiện sự khinh miệt của mình đối với hắn, giọng điệu cao ngạo và lạnh nhạt.

Lý Mục nhìn nàng, nghe theo đứng yên tại chỗ.

– Lý Mục, huynh làm gì để cưới được tôi, tự trong lòng huynh biết rõ! Tôi và huynh từ trước đến nay không quen biết, huynh trăm phương ngàn kế muốn cưới tôi, chắc chắn là có mưu đồ về tiền đồ. Huynh đã cứu em trai tôi, tôi rất cảm kích huynh, hiện giờ tôi cũng đã gả tới đây rồi, huynh cũng coi như đạt được mục đích. Bắt đầu từ tối hôm nay, huynh sống của huynh, tôi sống của tôi, hai chúng ta không liên quan đến nhau! Nếu huynh cần một người phụ nữ, huynh cứ việc nạp thiếp, tôi cũng sẽ không bao giờ ngăn cản hay nói xấu huynh. Tương lai huynh sẽ thăng chức rất nhanh, đạt thành tâm nguyện, nếu huynh cảm thấy tôi không đảm nhiệm được vị trí thê thất của mình thì cũng có thể hòa li đoạn tuyệt với tôi, tôi tuyệt đối không dây dưa với huynh!

– Tôi nói được làm được!

Lạc Thần cuối cùng cũng một hơi nói ra những suy nghĩ quanh quẩn lặp đi lặp lại trong đầu nàng vô số lần trong khoảng thời gian này.

Lý Mục có chút kinh ngạc.

Hắn thật sự kinh ngạc. Hắn biết chắc nàng rất ghét mình, cũng đã định làm cho nàng khóc một trận. Nhưng mà hắn không ngờ, nàng lại

có suy nghĩ như vậy.

Lý Mục nhìn nàng, thấy nàng nhìn chăm chăm mình, trong đôi mắt sáng ngời rõ ràng lộ ra vẻ lo lắng căng thẳng, nhưng trên mặt lại cố tỏ vẻ lạnh nhạt, kiêu ngạo hếch cái cằm thon xinh đẹp lên, dùng biểu cảm khinh thường nhìn hắn.

Không biết vì sao, khi đối mặt với nàng như thế này, cảm giác hoang vắng dâng trào trong đáy lòng vừa rồi vì nhớ chuyện khi xưa bỗng nhiên biến mất.

Hắn nhin xuống cảm giác muốn bật cười, không chút để ý mà ờ một tiếng.

Lạc Thần nhìn ánh mắt hắn lấp lánh, cười như không cười, cứ thế mà nhìn mình chăm chú, thần sắc kỳ lạ, chỉ ờ một tiếng rồi không nói gì thêm thì nhất thời cũng không biết được hắn đang suy nghĩ gì.

Nàng ưỡn bộ ng ực nhỏ lên, nổi câu nói:

– Huynh có nghe rõ không đấy?

Lý Mục cười, đột nhiên nhấc chân, một chân quỳ trên mép giường, vô cùng tự nhiên cả người nghiêng về phía nàng.

– Nếu ta không muốn thì sao nào?

Khoảng cách giữa hai người theo động tác này của hắn mà kéo lại gần.

Mặt hắn ở ngay trên đỉnh đầu nàng, Lạc Thần lại một lần nữa cảm giác được rõ ràng áp lực mang theo mùi rượu nóng hừng hực ập tới.

Bả vai hắn khẽ động đậy, như là chuẩn bị đưa tay về phía mình.

Lông tơ trên người Lạc Thần dựng đứng, nàng bò nhanh về phía đầu giường, với tay lấy thanh chủy thủ giấu ở dưới gối ra, đặt ngang trước cổ mình.

– Nếu huynh dám chạm vào tôi, tôi sẽ tự sát!

Lạc Thần chắc chắn hẳn không dám làm mình bị thương tổn. Hắn dùng trăm phương ngàn kế mới cưới được con gái Cao thị, bất kể không thể cho người khác biết mục đích cuối cùng là gì, ít nhất hiện tại hẳn chắc chắn không muốn mình xảy ra bất cứ sơ xuất gì. Đối với hôn sự này Cao gia cực kỳ bất mãn, nếu nàng lại xảy ra chuyện gì đó, có mười Hứa Tiết cũng không thể nào ngăn cản được sự trả thù của Cao gia đối với ông ta.

Lạc Thần nắm chặt thanh chủy thủ, hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào hắn.

Hắn hơi ngẩn người ra, ánh mắt đảo qua thanh chủy thủ đặt ngang trước cổ nàng, ấy thế mà vẫn đưa tay về phía nàng.

– Lý Mục, huynh đừng có ép tôi...

Lạc Thần tim nảy lên kịch liệt, đang định dùng sức, bỗng nhiên cảm thấy tay ấm áp, bàn tay hắn đã đưa tới cầm cái tay đang nắm thanh chủy thủ kia của nàng.

Hắn đỡ lấy nàng và nhẹ nhàng rút con dao găm ra khỏi cổ nàng. Lực tay của hắn không mạnh lắm, cũng không làm nàng bị thương chút nào, chỉ là cánh tay của nàng không chống lại được lực từ hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn đoạt lấy dao găm trong tay mình, bụng ngón tay cái lướn nhẹ trên lưỡi chủy thủ sáng như tuyết, sau đó ngẩng lên nhìn nàng, bình thản nói:

– Dao sắc dễ bị thương. Nàng là một cô gái, về sau đừng đụng vào nó nữa.

Hắn đứng lên, đặt thanh chủy thủ lên trên án kỷ, sau đó đi đến sập ngồi nằm xuống đó, nhắm mắt nói:

– Đi ngủ đi.

Lạc Thần ngồi ở trên giường, nhìn chăm chăm người kia một lúc lâu, thấy hắn vẫn không nhúc nhích, như là đã ngủ rồi thì mới từ từ nằm xuống.

Tay nàng vẫn hơi run rẩy, trái tim thì cũng vẫn còn đập thành thịch thịch thịch.

Hết chương 27

Chương 28

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được hơi thở đều đều vững vàng của Lý Mục.

Hắn thật sự đã ngủ rồi.

Cơ thể căng cứng như dây cung của Lạc Thần cũng theo đó mà thả lỏng xuống.

Nhưng mà nàng lại không tài nào ngủ được nữa.

Mười sáu năm qua, đây là đêm đầu tiên nàng ngủ chung một phòng cùng với một “trượng phu mới cưới” mà thực ra là người đàn ông xa lạ nàng cực kỳ căm ghét, làm sao mà nàng có thể ngủ được đây?

Huống chi....

Cơ thể thả lỏng, nhưng mà bụng thì rất trống rỗng.

Nàng vẫn nằm im trên gối, làm bộ như đã ngủ rồi, nhưng kỳ thực đang nhìn bàn bày món ăn đặt giữa phòng.

Đêm tân hôn, vợ chồng cùng đồng lao, làm lễ hợp cẩn, đây là lễ nghi không thể thiếu trong hôn lễ từ thượng cổ đến nay.

Nơi này dĩ nhiên cũng có chuẩn bị.

Gọi là “đồng lao” chính là nói vợ chồng cùng chia sẻ một nhũ heo. Lễ hợp cẩn, tức là hai người chia bầu ra làm hai bầu, mỗi người bưng một bầu để uống, với ý muốn hai người hợp nhất làm một, mãi mãi là một tâm đầu ý hợp. Tới hiện giờ, tiếp tục sự nghiệp và phát triển thêm, đêm tân hôn, dụng cụ dùng để đồng lao và món ăn làm lễ hợp

cần cũng có thay đổi, món ăn ngon bắt buộc phải có, bầu thì thay bằng ly.

Lạc Thần bụng đói kêu lộc cộc nhưng mà lại chỉ có thể nén chịu.

Thêm một lần nhìn lên Lý Mục, xác định hẳn đã thật sự ngủ say trên chiếc sập kia, Lạc Thần quyết định rồi. Đã đói bụng thì mình cứ ăn là được. Anh ta là gì cái gì chứ? Quan tâm làm gì anh ta đang thức hay đang ngủ.

Lạc Thần nghĩ như vậy, lòng tự tin dâng đầy, vì thế ngồi dậy, sửa sang lại đầu tóc hơi rối của mình, bước xuống giường, đi giày vào, đi đến bên bàn thức ăn, đưa lưng về phía Lý Mục ngồi quỳ xuống.

Trên bàn thức ăn có mấy loại thức ăn, ngoại trừ thịt heo, còn có bánh bao cùng canh. Nhưng món thịt đã nguội rồi, bên trên có một lớp mỡ đông đặc màu trắng béo ngậy, món canh cũng nguội. Chỉ có bánh hấp thì hình như ăn được.

Trước kia ở trong nhà nàng không bao giờ ăn những món dầu mỡ và không tinh tế, nhưng giờ phút này nàng thật sự là quá đói, lại đang nửa đêm nửa hôm không muốn gây ảnh hưởng đến A Cúc, bèn khẽ khàng vén ống tay áo, cầm lấy bánh, xé từng miếng nhỏ xuống cho vào miệng, chậm rãi nhai nuốt.

Bánh hấp này lên men nở hoa, nếu ăn lúc nóng thì rất mềm rất ngon, nhưng khi nguội thì rất cứng.

Lạc Thần ăn một lát cảm thấy rất khó nuốt, nhưng mà không ăn thì bụng lại đói. Nàng đang cố nhai bánh, trong lúc vô tình ngước mắt lên, ánh mắt rơi xuống bầu rượu cùng với hai chiếc ly hợp cần đặt bên cạnh bầu rượu, yên lặng nhìn một lát, đột nhiên cơn buồn thương trời dậy, mũi cay xè, vành mắt đỏ hoe lên.

“Em đã yêu dáng dấp của chàng, Chàng cũng mến nhan sắc của em. Dùng vật gì thể hiện thề nguyện sống chết? Chính là dùng đôi vòng đeo nơi cổ tay.”

Các cô gái trên thế gian này bất kể giàu nghèo quý tiện nào có ai chưa từng khát khao gả cho lang quân như ý hai lòng hiểu nhau cơ chứ? Mấy tháng trước thôi, nàng vẫn còn cho rằng phu quân tương lai của mình sẽ là đại huynh Lục gia. Lúc ấy có bao giờ nghĩ đến đêm tân hôn của nàng sẽ là một đêm như này bao giờ đâu? Một người tình cảnh đã thê thảm lắm rồi lại còn phải gặm bánh vừa cứng vừa nguội ngắt cho đỡ đói nữa chứ. Nàng muốn dè nén lại giọt lệ, nhưng vừa cúi đầu thì nước mắt đã rào rào rơi xuống, dọc theo gò má đến khóe miệng cùng với bánh hấp vừa cứng vừa nguội khó nuốt, trong miệng có thêm vị mặn mặn.

Càng tủi thân thì cổ họng càng nghẹn nghẹn.

Càng nghĩ càng thấy đau khổ.

Đột nhiên, một bàn tay từ bên cạnh chìa ra.

Chẳng biết Lý Mục đã tới từ lúc nào rồi, rót chén nước cho nàng đưa tới.

Lạc Thần giật mình ngoảnh mặt đi, nhanh tay lau nước mắt trên mặt, cố hết sức nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vờ như không thấy.

Lý Mục cũng không ép buộc, nhìn miếng bánh trên tay nàng xong đứng lên đi mở cửa.

Tối nay A Cúc làm sao mà yên tâm đi ngủ cho được. Từ sau khi Lý Mục bước vào phòng tân hôn thì bà đuổi hết những người hầu còn lại đi nghỉ ngơi, có mình và Quỳnh Thụ ở lại, đến nửa đêm về sáng thì nghỉ qua loa ở trong gian phòng cách phòng tân hôn ở buồng phía đông.

A Cúc vẫn luôn lưu ý đến động tĩnh ở phòng bên cạnh, rất là không yên tâm. Về sau không nghe được động tĩnh gì, nghĩ rằng chắc là tiểu nương tử đã thuận lợi vượt qua cửa ải cực kỳ gian nan đối với

cô ấy rồi, trong lòng bà thoáng thấy nhẹ nhõm đồng thời cũng chưa xót, cho nên không thể nào ngủ yên được.

Đang trần trọc khó ngủ chợt nghe phòng bên cạnh có tiếng mở cửa bèn vội vàng đi ra ngoài, đúng lúc trông thấy Lý Mục xuất hiện ở ngay cửa.

– Cô dâu đói rồi.

A Cúc giật mình vội gọi Quỳnh Thụ và mấy bà tử tới, mấy người đi đến nhà bếp của Lý gia nằm ở hậu phòng.

Tối nay là hỉ sự, nguyên liệu làm sẵn trong bếp còn rất nhiều, A Cúc đun một nồi nước, nặn từng viên bột trắng, một tay cầm một tay xé thả vào trong nồi, chín rồi thì rắc thịt băm, đông quỳ lên, cho thêm gia vị vào, một bát canh bánh đã được nấu xong, lại lấy bát đĩa tráng sạch bằng nước nóng rồi mới múc vào trong bát, bày ra khay đựng thức ăn cùng với một chậu nước nóng rồi đưa ra.

Lý Mục nhận lấy, đóng cửa xong thì đi vào đặt ở trên bàn.

Lạc Thần đã đặt chiếc bánh hấp mà nàng chỉ mới ăn vài miếng xuống, để y nguyên quần áo nằm xuống giường, quay mặt vào trong.

– A Cúc nấu cho nàng này, nhân nóng mau ăn đi.

Lý Mục gọi nàng.

Lạc Thần vẫn nằm im không nhúc nhích, giống như đã ngủ.

Lý Mục đi tới trước giường.

– Nếu nàng dậy ăn thì ta sẽ đồng ý với điều kiện của nàng.

Lạc Thần vốn nằm yên nhắm chặt mắt lại, hạ quyết tâm dù có đói chết cũng không để ý tới hần, bỗng nhiên nghe hần nói như thế thì mở choàng mắt ra, chậm chạp quay đầu lại.

Hắn đứng ở trước giường, đang cúi xuống nhìn mình, trong mắt như chứa ý cười rất nhẹ.

Trong lúc Lạc Thần còn đang chần chừ lại nghe hắn nói tiếp:

– Thôi vậy, cứ coi như ta chưa nói gì đi.

Nói xong hắn quay người định bỏ đi.

Lạc Thần lập tức lồm cồm bò dậy thật nhanh.

– Tự huynh nói đấy nhé, cấm được nuốt lời.

Nàng xuống giường đi đến chỗ bàn ăn rồi ngồi xuống.

Canh bánh nóng hôi hổi thơm lừng, trong nước dùng có sợi mì trôi nổi, giống như mảnh lá liễu trắng nõn trong suốt, cùng với thịt băm nhuyễn và đông quỳ xanh tươi, mùi thơm của thức ăn xộc vào mũi thật sự là khiến người khác thèm thuồng không dừng được.

Lạc Thần cầm lấy đũa lên.

Lý Mục ngồi đối diện với nàng, nhìn nàng cúi xuống nhã nhặn lịch sự ăn uống.

Lạc Thần ăn non nửa bát thì thấy no rồi, hơn nữa nàng đã hình thành thói quen ở nhà trước đây thường xuyên chia thành nhiều bữa nhỏ, buổi tối trước khi đi ngủ sẽ ăn rất ít.

Nàng buông đũa xuống – đôi mắt bỗng nhiên mở tròn xoe kinh ngạc nhìn Lý Mục ở đối diện đang cực kỳ tự nhiên bê bát bánh canh mình ăn thừa lên lừa mấy miếng là hết veo.

Hắn ngược mắt lên, thấy nàng đang nhìn chòng chọc vào mình, mắt thì tròn xoe lên thì bật cười, buông đũa xuống.

Lạc Thần chưa từng ăn chung đồ ăn với người khác bao giờ, đặc biệt là dùng chung bát đũa, thấy hắn chỉ mấy miếng đã ăn hết thức

ăn thừa của mình rồi, muốn ngăn lại cũng không kịp nữa, sau khi hoàn hồn khỏi sự ngạc nhiên, một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu nàng,

Hắn với mình ngồi đối diện như nhau thế này, hai người lại ăn chung một bát bánh canh, thế có phải là đồng lao hay không đây?

Nghĩ đến đây, còn chưa kịp biểu lộ thái độ khó chịu về hành động ăn thừa đồ ăn của mình đối với hắn, ánh mắt nàng lại rơi vào bầu rượu cùng với trên cặp ly hợp cẩn ở trên bàn kia. Theo phong tục thời bấy giờ, vào đêm động phòng, vợ chồng mới cưới dùng ly hợp cẩn, bởi giàu sang phú quý bất đồng, chất liệu cũng có sự khác biệt. Nhưng mà bất kể chất liệu khác biệt thế nào thì hoa văn trên nó được phân chia thành cặp ly thư hùng. Nam dùng hùng ly, nữ dùng thư ly, mang ý nghĩa âm dương điều hòa, hạnh phúc con cháu cát tường kéo dài.

Đây là một cặp ly bằng gỗ sơn mài chạm khắc, lẳng lẳng nằm ở trên bàn. Ly có nền màu đỏ, trên thân ly có vẽ đôi rồng phượng bằng sơn mài đen, chất liệu bình dân nhưng kiểu dáng mộc mạc, giản dị.

Lạc Thần nhìn nó, bỗng nhiên chú ý đến ánh mắt của Lý Mục đúng lúc này cũng rơi trên cặp ly hợp cẩn này.

Tim Lạc Thần đánh thót một cái, trong đầu lập tức nảy lên ý nghĩ phải chăng hắn cũng muốn uống ly rượu hợp cẩn với mình, nàng không muốn uống cùng hắn đâu, vì thế nói nhanh:

– Tôi no rồi.

Rồi giả bộ đứng lên, nhưng lại đột ngột khựng lại.

Nàng nhìn thấy ý cười vẫn luôn hiện lên trên mặt người đàn ông trẻ tuổi kia dần dần biến mất. Một tia u tối nặng nề lướt qua mắt hắn, hai ánh mắt từ cặp ly hợp cẩn kia dần dần chuyển lên trên mặt nàng. Hắn dường như thay đổi thành một người khác, cứ như vậy mà nhìn nàng, con ngươi như đông cứng lại, giữa hai lông mày hiện lên vẻ âm trầm.

Lạc Thần dường như ngửi được một tia sát khí lạnh như băng ở trên người hắn.

Nàng không biết vì sao hắn lại đột nhiên trở nên như thế, một Lý Mục như thế khiến cho nàng cực kỳ thấy sợ.

Nàng nhất thời không dám đứng dậy, hai tay chống đỡ mặt bàn, sửng người ở đó, do dự một lúc, nhưng cuối cùng cũng không muốn lộ vẻ rụt rè sợ hãi trước mặt hắn, héch cái cằm nhỏ lên, hỏi hắn:

– Huynh cứ nhìn tôi như vậy là sao?

Lý Mục chăm chú nhìn nàng một lát, thu lại sát khí trong mắt, lạnh nhạt nói:

– Cũng muộn rồi, ngày mai còn phải dậy sớm, đi ngủ đi.

Hắn bỏ nàng lại, đứng lên.

Lạc Thần nhìn theo bóng dáng của hắn, ép cảm giác bất an khó tả trong lòng xuống, đứng lên theo.

Hai người từng người lặng lẽ súc miệng rửa mặt xong, một người đi lên giường, buông màn xuống, một người nằm ở sập, cũng nằm xuống nghỉ ngơi.

Người đàn ông trẻ tuổi bên ngoài màn kia dường như đã ngủ rất nhanh, không nghe được động tĩnh gì từ hắn nữa. Lạc Thần lại vẫn không thể nào ngủ được. Một mình nàng nằm trên chiếc giường to rộng, nhắm mắt lại, trong đầu thoáng hiện lên đủ hình ảnh về “trượng phu mới cưới” mà tối nay vừa gặp mặt. Thoạt nhìn hắn có vẻ có tính tình rất tốt, cũng rất nhường nhịn nàng. Nhưng mà Lạc Thần lại luôn có một cảm giác, Lý Mục này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của hắn chút nào. Dĩ nhiên rồi, nếu như hắn chỉ là một võ phu bình thường, với địa vị của hắn cũng không thể nào bức bách Cao gia đang ở địa vị cao lại đành phải gả mình đến một nơi Kinh Khẩu như thế này.

Này thì cũng thôi đi, nhưng mà đặc biệt là vừa rồi, biểu hiện u ám âm trầm của hắn khi đối mặt với cặp ly hợp cần kia mới là điều khiến cho nàng rung mình sợ hãi ở trong đêm nay.

Nàng như ngửi thấy một mùi máu tanh, không khỏi rung mình một cái.

Lý Mục này rốt cuộc là một người như thế nào?

Tương lai sau này, mình sẽ đi con đường nào?

Thật ra thì, ngay cả khi không có sự nhắc nhở của A Cúc vào ban ngày, trước khi xuất giá, Tiêu Vĩnh Gia cũng không chỉ một lần ám chỉ Lạc Thần phải tạm thời nhẫn nhịn chịu đựng gả đi, sau này bà sẽ tìm cơ hội cứu con gái thoát ra khỏi cuộc hôn nhân hoang đường này.

Lạc Thần cảm thấy vô cùng bối rối, hoang mang, nỗi lòng hỗn loạn, cứ nằm trên giường trần trọc liên tục, cho đến tận canh bốn bởi vì quá mệt bấy giờ mới mơ màng mà thiếp đi.

Ngủ muộn như thế, không cần phải nói nàng đã khổ sở thế nào khi bị người khác đánh thức.

Nàng cố gắng mở đôi mắt còn nhập nhèm lên, phát hiện màn đã được vén lên, đứng trước giường là một bóng người cao lớn. Lý Mục ăn mặc chỉnh tề đứng ở đó, nhìn nàng nói:

— Nàng dậy đi, đợi gặp mẫu thân ta rồi nếu nàng còn buồn ngủ thì trở về ngủ tiếp.

Hắn nói xong quay người đi ra mở cửa, lạnh nhạt phân phó với mấy người A Cúc đang chờ hầu ở bên ngoài.

— Cô dâu đã dậy rồi.

Mấy người A Cúc, Quỳnh Thụ và Anh Đào đi vào.

Lý Mục đi ra ngoài.

A Cúc đi đến bên giường nhìn Lạc Thần tinh thần uể oải gần như không mở mắt ra được, nghĩ chắc đêm qua nàng vừa đối lại vừa mệt, ở trên giường lại bị ức hiếp, lại không dám thốt ra nửa lời oán trách, trong lòng đau xót, càng cực kỳ bất mãn đối với Lý Mục.

Bà đỡ Lạc Thần ngồi dậy, tự tay thay áo lót trong cho nàng, cởi ra xong sờ sờ lại phát hiện đũng quần khô ráo sạch sẽ, khác hẳn với những gì mình tưởng tượng thì ngó ra nhìn Lạc Thần, không nén được ghé sát vào lén lút hỏi.

Lạc Thần vốn còn đang buồn ngủ không chịu được, vừa nhắm mắt vừa ngáp to, đột nhiên nghe A Cúc hỏi mình chuyện này, con sâu ngủ lập tức chạy mất, mặt nóng lên cần môi lắc đầu.

A Cúc hiểu ra, thì ra đêm qua Lý lang quân không động vào tiểu nương tử.

Bà thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ nghĩ lại thấy rất không đúng. Với thân phận và vẻ đẹp của tiểu nương tử nhà mình, gả thấp đến tận nơi này vốn đã chịu đủ thiệt thòi uất ức rồi, Lý Mục chẳng qua chỉ là một võ tướng hàn môn tép riu thôi, dựa vào đâu mà lại dám làm nhục bé con nhà mình như thế?

Lạc Thần thấy A Cúc chau mày biểu cảm rất không vui, đoán được bà đang nghĩ gì thì tai càng nóng hơn, ngón tay móc lấy ống tay áo của bà, thì thầm:

– Là cháu không cho phép hẳn. Hẳn cũng không dám.

A Cúc sừng sốt, vuốt mái tóc dài buông xõa trên vai nàng đầy yêu thương, thở hắt ra một hơi, đỡ nàng xuống giường.

Lạc Thần rửa mặt chải đầu trang điểm xong, thay quần áo, ăn một chút điểm tâm mà thị nữ mang vào, nến hi đã cháy hết, bên ngoài

cửa sổ mặt trời cũng đã lên rồi.

Nàng đang chuẩn bị ra khỏi phòng thì Lý Mục đi vào, nói với A Cúc:

– Các người đi ra ngoài đi, ta có mấy lời muốn nói với tân nương.

A Cúc nhìn Lạc Thần, chần chừ một chút nhưng vẫn dẫn người lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Lạc Thần, nàng nhìn Lý Mục đóng cửa lại, bước về phía mình trong tia nắng ban mai từ bên ngoài chiếu vào, bỗng nhiên có chút khẩn trương.

Sáng nay nàng đã thay trang phục của người phụ nữ đã có gia đình, mái tóc dài đen nhánh đã được búi cao kiểu phù dung kế, để lộ chiếc cổ trắng thon thả. Trên chiếc cổ ngọc đeo một chiếc vòng ngọc, ngọc trai cùng làn da tươi sáng bổ sung cho nhau, một chiếc khăn dài đỏ tươi đính những hạt ngọc trai nhỏ xíu quấn quanh bờ vai ngọc của nàng, buông xuống như cầu vòng nhẹ rũ đến đầu gối, cực kỳ xứng với áo váy trên người nàng. Dưới ống tay áo thấp thoáng có thể thấy được vòng ngọc trên cổ tay thon thả mảnh mai, cổ tay trắng nõn như tuyết, cùng màu với ngọc.

Bộ trang phục này rạng rỡ và lộng lẫy, cực kỳ hợp với nàng. Mà vẻ đẹp pha trộn giữa vẻ thanh lệ của thiếu nữ với sự quyến rũ của một người phụ nữ trẻ càng khiến người ta không thể rời mắt được.

Lý Mục dừng lại, đứng cách xa với nàng.

Lạc Thần hai tay đan vào nhau khế đặt phía trước, đôi mắt sáng trong nhìn hắn, chờ hắn lên tiếng.

Lý Mục nhìn nàng một lát, nói:

– Bắt đầu từ ngày hôm nay, nàng có thể làm bất cứ điều gì mà nàng muốn, ta sẽ không quản thúc nàng. Nếu nàng không quen ở nơi này

thì cũng có thể dọn đến trang viên mà mẫu thân nàng đã chuẩn bị cho nàng.

– Nhưng có một việc ta muốn nàng nhớ kỹ. Một ngày nàng ở Lý gia ta, trên lễ tiết nàng phải kính trọng mẫu thân ta. Nếu như ta biết nàng có điều bất kính với mẫu thân ta, đến lúc đó đừng trách ta dùng gia pháp để xử phạt nàng.

Giọng điệu của hắn rất bình tĩnh nhưng lại mang theo mệnh lệnh không cho phép phản bác.

Lạc Thần giật mình nhìn hắn, cánh môi khẽ mấp máy nhưng rồi lại không biết phải phản bác lại thế nào. Tất nhiên là nàng cực kỳ ghét người đàn ông đang đứng đối diện này, càng không có ý định lâu dài cho cuộc hôn nhân này. Nhưng mà có trời đất chứng giám, nàng chưa từng nghĩ tới việc phản nghịch lại mẫu thân Lý Mục để trả thù hắn. Nàng thật không ngờ Lý Mục lại còn ở ngay trước mặt nàng nói ra những lời như vậy.

Kinh ngạc qua đi, trong lòng nàng nhanh chóng bùng lên ngọn lửa giận, mặt lạnh xuống, hừ một tiếng:

– Huynh dám không?

Lý Mục lạnh lùng nói:

– Nàng cứ thử thì sẽ biết.

Lạc Thần cực kỳ tức giận.

– Đi thôi, mẫu thân đang chờ.

Hắn nhìn nàng, giọng điệu chuyển sang ôn hòa hơn, quay người đi mở cửa đi ra ngoài.

Lạc Thần vẫn đứng bất động tại chỗ.

Hắn bước ra hậu cửa đi được vài bước thì dừng lại, quay đầu lại nhìn nàng, hơi nhướn mày lên:

– Còn chưa đi à?

Lạc Thần cắn răng nhắc tà váy lên, hậm hực bước đi theo.

Hết chương 28

Chương 29

Tòa nhà Lý gia ở là loại tam tiến, Lư thị – mẫu thân của Lý Mục ở căn phòng thứ hai cửa bắc, chính là nhà chính. Lạc Thần đi theo Lý Mục ra khỏi sương phòng phía đông nơi hai người ở, theo sau là mấy người A Cúc, đi qua sân nơi tổ chức hỉ tiệc tối qua, đi đến trước mái hiên của căn phòng cửa bắc.

Trong lòng nàng vẫn còn tức giận, thấy Lý Mục bước lên bậc thang tiếp tục đi vào trong, nàng chậm rì rì đi theo sau hắn.

– Mẹ ời! A huynh a tẩu đến rồi ạ!

Đột nhiên trong phòng vang lên giọng rất vui vẻ của một cô gái nhỏ.

Sau đó, kèm theo tiếng bước chân là tiếng quả trượng.

– Mẹ, mẹ cẩn thận chút, mẹ mau vào ngồi đi!

Lý Mục vội bước nhanh hơn đi vào trong, đưa tay ra đỡ một bà cụ đang từ bên trong đi ra.

Lạc Thần đưa mắt nhìn lên rồi khẽ giật mình.

Bà lão bước ra đã gần nửa trăm tuổi, mặc bộ y phục hoa sẫm nền xanh mới tinh, mái tóc hoa râm được chải gọn gàng, khuôn mặt đoan trang, nụ cười tươi trên môi, nếp nhăn trên khóe mắt tràn ra, nhìn trông rất hiền từ.

Điều khiến Lạc Thần ngạc nhiên là bà ấy đang dựa vào một chiếc quả trượng trong tay, dùng trượng chọc chọc dưới đất, dường như đôi mắt của bà ấy có chút bất tiện.

– Để mẹ tự đi! Tân phụ của con đâu? Con cứ kệ mẹ, con quan tâm vợ con đi, đừng có lạnh nhạt với người ta.

Bà lão mang nụ cười tươi, đẩy tay Lý Mục ra, thấp giọng giục.

Thì ra mẫu thân Lư thị của Lý Mục hai mắt bị mù lòa.

Mấy người A Cúc, Quỳnh Thụ, Anh Đào cũng kinh ngạc, đứng yên sau lưng Lạc Thần, đưa mắt nhìn nhau.

Lý Mục quay đầu lại, nhìn Lạc Thần một chút.

Bấy giờ Lạc Thần mới lấy lại tinh thần, nhấc làn váy lên bước nhanh lên bậc thang, đi đến trước mặt mẫu thân Lý Mục, chần chừ một giây, cuối cùng khẽ gọi lên:

– A gia.

Lý thị vui mừng khôn xiết, tay đưa ra lần tìm về phía Lạc Thần.

Lạc Thần vội đưa tay mình ra.

Đôi bàn tay chai sần của bà cụ khẽ nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng rồi buông ra ngay – gần gũi nhưng không quá thân mật làm người khác phản cảm.

– Giọng nói dễ nghe quá! Tay con cũng mềm quá. Con ngoan, mau vào đi, đừng đứng mãi bên ngoài.

Bà cười nói.

– Về sau A gia cứ gọi con là A Di ạ. Lúc ở nhà, cha mẹ con đều gọi con như vậy ạ.

Mặc dù nàng rất không ưa Lý Mục, nhưng với bà cụ trước mặt này, Lạc Thần lại không hề khó chịu chút nào. Nghe bà khen ngợi mình, nàng thấy tai nóng lên, lại nghe bà cụ nói tiếp.

– Cái tên thật là hay!

Lư thị đọc tên A Di lên mấy lần, cười tươi, được cô gái bên cạnh đỡ trở lại chiếc giường nhỏ đặt ở sảnh giữa, từ từ ngồi xuống trở lại.

Lạc Thần thấy Lý Mục còn nhìn mình bèn cắn môi bước vào ngưỡng cửa, được hắc dẫn đi, hai người song song quỳ xuống trên tấm thảm quỳ đặt trước mặt bà lão, dập đầu hành lễ tân lang tân nương với bà.

Lý Mục bái xong, đứng lên trước.

A Cúc đi lên.

Lạc Thần lấy táo hạt dẻ và một đôi giày đã chuẩn bị trước, dâng lên làm quà.

Lư thị mỉm cười nhận lấy, cũng bảo cô gái nhỏ bên cạnh đi lấy món quà gặp mặt mà bà đã chuẩn bị trước.

Lạc Thần nhận lấy, mỉm cười nói cảm ơn.

Lư thị bảo nàng đứng lên, hỏi nàng đi đường có vất vả không, trò chuyện vài câu, cười nói:

– Chỗ mẹ không có việc gì, các con quay về đi, không cần phải ở lại chỗ mẹ đâu. Kinh Khẩu không lớn nhưng lúc mắt mẹ còn tốt vẫn nhớ phong cảnh bên sông Kim Sơn rất đẹp, còn có Kim Sơn tự nữa, là do Hoàng đế chiếu chỉ xây dựng. Mấy ngày qua Mục nhi đều ở trong nhà, nếu con muốn đi thăm thú vài nơi thì cứ bảo nó đưa con đi.

– Mục nhi, nghe không, nhớ dẫn A Di đi thăm thú chung quanh đấy.

Lư thị quay sang con trai.

– Con biết rồi, a mẫu. – Lý Mục cung kính đáp lại.

Lạc Thần dùng khoeo mắt liếc hắc, bắt gặp hai ánh mắt của hắc cũng đang nhìn về phía mình thì lập tức quay mặt đi.

Lư thị sờ sờ quả trứng, đứng lên muốn đi về phòng, Lý Mục bước tới dìu bà.

Lạc Thần nhúc nhích đôi chân của mình. Lư thị như cảm giác được, mỉm cười xua tay với nàng:

– Ngày hôm qua chắc làm con mệt rồi, con quay về phòng nghỉ ngơi đi.

Nói xong gọi A Đình.

Cô bé kia lên tiếng đáp lại.

Lư thị cười nói:

– Nó tên A Đình, là a muội của Mục nhi, năm nay mười ba tuổi, biết rõ nơi này. Nếu con có gì chưa biết thì cứ hỏi nó.

A Đình mặt tròn trịa, cánh tay thô chắc, lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Thần hai mắt đã sáng lên, dáng vẻ rất muốn tiếp cận nhưng lại không dám, vừa rồi đứng sau Lư thị vẫn mãi lén nhìn trộm Lạc Thần, nghe Lư thị nhắc tới mình thì cẩn thận bước ra, xấu hổ nói:

– A tẩu, nếu tẩu không chê em ngốc, có việc gì thì cứ tìm em ạ.

Lạc Thần đoán cô bé này hẳn là con nuôi của Lư thị. Bởi vì trước đó không ai đề cập đến cho nàng hay cho nên nàng cũng không chuẩn bị quà gặp mặt, bèn cởi vòng tay bằng vàng trên cổ tay mình ra, đi qua cười nói:

– Làm sao chê em chứ? Về sau có gì không biết ta sẽ hỏi em nhé.

A Đình không dám nhận lấy, gấp gáp xua tay lui lại.

Lư thị nghe động tĩnh, có vẻ đã đoán được cảnh tượng này, cười lên:

– Quà a tẩu tặng con, con cứ nhận đi.

Lúc này A Đình mới đứng yên, mặc cho Lạc Thần đeo vòng tay bằng vàng tinh xảo đẹp để lên tay mình.

Cổ tay của Lạc Thần mảnh mai, chiếc vòng tay bằng vàng được làm theo kích cỡ của nàng. A Đình mặc dù nhỏ hơn nàng ba tuổi nhưng hình thể tương đương nhau, chỉ là cánh tay cô bé thô chắc hơn, chiếc vòng tay tinh xảo đeo trên cổ tay cô bé rất không tương xứng chút nào.

A Đình cực kỳ vui vẻ, mặt đỏ hồng nói cảm ơn, sau đó quay sang Lý Mục, hớn hờ giơ cánh tay đeo vòng tay lên:

– A huynh ơi, huynh nhìn nè, a tẩu tặng muội đó!

Lý Mục nhìn Lạc Thần, gật đầu với A Đình:

– Muội đưa a tẩu về phòng trước đi.

Lạc Thần nhìn cho đến khi Lý Mục đỡ mẫu thân mình đi vào hậu đường rồi mới quay trở về.

...

Lý Mục đưa mẫu thân trở về phòng, dìu bà ngồi xuống, sau đó đi rót chén trà đưa đến trước mặt bà.

Lư thị không nhận, nụ cười tươi trên mặt dần dần tan đi, nói:

– Mục nhi, con nói thật cho mẹ, làm sao mà con lại cưới được con gái nhà Cao tướng công?

Lý Mục nói:

– Mẹ, sao mẹ lại hỏi con chuyện này ạ? Lúc trước con đã nói cho mẹ rồi mà, con trai mẹ cứu được cháu trai của Cao tướng công, ông ấy cảm kích con nên đã gả con gái cho con.

Lư thị không vui:

– Con cho là mắt mẹ mù thì tâm cũng mù à? Cao thị dòng dõi cỡ nào chứ, Lý gia chúng ta bây giờ biến thành hàn môn, đừng nói con cứu được một đứa cháu trai nhà họ, dù là cứu được mười đứa cháu đi chăng nữa thì Cao thị cũng sẽ không gả con gái cho Lý gia chúng ta đâu!

Lý Mục yên lặng không nói gì.

– Thời gian trước, mẹ với A Đình đang yên đang lành ở đây thì Tường nhị huynh của con lại đột nhiên đón mẹ với A Đình đến chỗ khác ở. Lúc đó mẹ còn mơ hồ không biết xảy ra chuyện gì, mấy ngày trước thỉnh thoảng có nghe lảng giềng nói chuyện mới biết có một nhóm người tới nơi này, như là muốn tìm mẹ. Một bà già bị mù như mẹ đây thì tìm mẹ có chuyện gì được? Mẹ nghĩ đi nghĩ về, đoán chắc là có liên quan đến hôn sự với Cao gia có đúng không?

Lý Mục vội nói:

– Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều. Về sau sẽ không có chuyện như vậy...

– Mục nhi!

Lư thị ngừng lại một chút.

– Mắt mẹ không nhìn thấy gì nhưng trong lòng mẹ thì thấy rất rõ. Mẹ thấy rõ A Di không vui sướng khi gả cho con! Đây cũng là chuyện thường tình của con người, con bé là con gái nhà vọng tộc, quen sống an nhàn sung sướng, cẩm y ngọc thực, đột nhiên chuyển đến nhà chúng ta, con bảo sao con bé không uất ức, làm sao mà vui vẻ sống cho được? Ở đây cũng không có người ngoài, con nói thật cho mẹ, con làm sao mà cưới được nó?

Lý Mục đáp qua quýt:

– Mẹ, chuyện này...nói ra rất dài dòng, không thể nói hết ngay lúc này được...Tóm lại, con trai đã cưới con dâu về cho mẹ rồi....Chẳng phải trước kia mẹ cứ thúc con...

Lư thị lặng thinh một lát.

Bà biết đưa con trai này của mình cực kỳ hiếu thuận, nhưng có một số việc nếu nó không muốn nói thì dù mình có ép buộc thế nào thì cũng sẽ không chịu mở miệng.

Bà lắc đầu:

– Con lớn rồi, mẹ không quản được nữa. Con không nói, mẹ cũng hết cách. Nhưng mà mẹ nghĩ chắc cũng không phải thủ đoạn tốt lành gì, bằng không thì sao con lại không chịu nói.

Lý Mục không nói gì. Xem như ngầm thừa nhận.

Lư thị thất thần chốc lát, thở dài:

– Thôi vậy! Mẹ chỉ muốn nói với con, con gái Cao gia gả đến nhà chúng ta, thái độ được như sáng nay đã không hề dễ dàng. Mẹ cảm nhận được nó là cô gái tốt! Mẹ chỉ lo con bé bị uất ức thiệt thòi. Mẹ không quan tâm con làm sao mà cưới được nó, đã cưới vào nhà rồi thì phải đối xử người ta thật tốt. Nếu để mẹ biết con không tốt với người ta, đừng nói Cao gia không bỏ qua cho con, mẹ cũng là người đầu tiên đánh gãy chân con!

Lý Mục sờ mũi:

– Con biết rồi ạ.

...

A Đình vui mừng hớn hờ đi theo Lạc Thần quay về phòng tân hôn. Cô bé vốn đã vừa kính vừa sợ vị a tẩu ngồi thuyền lớn từ Kiến Khang đến đây rồi, tối hôm qua đám trẻ con hàng xóm quây tân hôn,

cô bé cũng không dám tham gia, chỉ sợ a tẩu sẽ xem thường mình. Không ngờ a tẩu chẳng những xinh đẹp như tiên nữ mà còn rất ôn hòa hiền lành, làm cho mọi cảm giác gò bó e dè biến mất, đi theo Lạc Thần trở về phòng. Lạc Thần còn chưa hỏi gì cả thì cô bé đã hồ hởi ríu rít kể hết về thân thế của mình ra rồi.

Thì ra A Đình này là cô nhi được nhóm người hai mẹ con Lý Mục nhặt được trên đường xuôi nam. Khi đó cô bé cũng chỉ tầm hai ba tuổi, không thấy cha mẹ đâu và cũng không ai trông nom, bên cạnh bị chó hoang nhìn chăm chăm, nom như sắp không thể sống sót nổi nữa. Lư thị không đành lòng đã ôm cô bé cùng xuôi nam, may mắn cô bé đã sống sót cho đến bây giờ.

– Mẹ tốt lắm ạ, lúc khi mắt còn chưa bị sao còn dạy muội đọc sách viết chữ. Bây giờ mỗi lần muội ra ngoài hàng xóm còn thường nhờ muội viết thư về nhà đó ạ.

Giọng điệu của A Đình mang theo chút kiêu ngạo, khiến mấy thị nữ trong phòng phải che miệng cười.

A Đình vội ngừng nói, xấu hổ cúi đầu xuống, trong mắt lộ ra vẻ ngượng ngùng xen lẫn một chút lo lắng.

Lạc Thần không vui nhìn mấy thị nữ kia:

– Các em có biết viết thư về nhà thay cho người khác không?

Thị nữ xấu hổ lắc đầu.

Trong số những thị nữ Cao gia hầu hạ Lạc Thần, ngoại trừ thị nữ thân cận nhất là Quỳnh Thụ và Anh Đào có biết chữ ra thì những người còn lại nhiều năm mưa dầm thấm đất cơ bản cũng biết được chút ít, nhưng nếu nói là viết trôi chảy đâu ra đấy thì còn xa mới bằng.

– Không làm được, thế sao còn cười người ta?

Thị nữ biết hành vi vô ý của mình làm cho tiểu nương tử không vui, vội quỳ xuống nhận lỗi.

A Đình đứng ở một bên thì căng thẳng sắp chết, sốt sắng muốn qua đỡ thì bị Lạc Thần gọi lại, đuổi những người kia đi ra.

A Đình nhìn Lạc Thần, hai mắt tỏa sáng, càng thêm sùng bái nàng.

Lạc Thần cũng không kìm nén được sự hiếu kỳ của mình, dù sao cũng không có việc gì cả, lúc này cũng không muốn ngủ, gọi A Đình ngồi xuống bên cạnh mình, đẩy chiếc hộp sơn mài tinh xảo đựng trái cây sấy khô đủ màu sắc đến trước mặt cô bé, hỏi:

– Nếu là như vậy, tại sao về sau mắt của a gia lại không nhìn thấy vậy?

A Đình ngậm một miếng mứt trong miệng, nghe nàng hỏi như vậy liền nuốt xuống, trên mặt lộ ra vẻ buồn bã.

– Chuyện xảy ra nhiều năm trước rồi ạ. Lúc đó mọi người vừa tới Kinh Khẩu, nơi này rất hỗn loạn, bọn em còn chưa quen thuộc cuộc sống nơi đây nên cả ngày không đủ ăn. Khi đó a huynh cũng còn nhỏ, cũng chưa nhập ngũ, đi làm lao động khắp nơi, mẹ cũng đi làm đồ thuê cho người ta, ngày nào cũng thức đến nửa đêm, đèn dầu đốt mắt, dần dần nhìn không rõ nữa. Về sau nữa, a huynh đi nhập ngũ, có một lần có tin tức truyền đến nói a huynh chết trận, mẹ ngày nào cũng khóc, đến nỗi hai mắt không nhìn thấy gì. Sau đó a huynh trở về, mắt mẹ không thể chữa được nữa. Lúc trước còn nhìn thấy mờ mờ, bây giờ thì hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa.

Lạc Thần ngẩn ngơ:

– Thế không mời lang trung đến khám à?

– Mấy năm trước hoàn cảnh trong nhà khá khẩm hơn, a huynh mời rất nhiều lang trung đến khám rồi nhưng mà đều không có tác dụng. Nhưng mà mẹ giỏi lắm đó. Tỷ đừng nghĩ mẹ không nhìn thấy gì chứ

tâm mẹ sáng lắm đó! Bây giờ mẹ vẫn có thể kéo tơ lụa, nhanh và đẹp lắm! Mẹ cũng tự biết đi đường, còn biết nấu cơm. Chỉ cần đồ đạc trong nhà không để lung tung thì cái gì mẹ cũng đều làm được hết.

A Đình lại quay lại dáng vẻ lạnh lẽo ríu rít của mình.

Lạc Thần lặng thinh một chốc:

– A huynh của em thường xuyên vắng nhà, sao huynh ấy không thuê một hai người tới hầu hạ a gia?

– A huynh muốn thuê người lắm nhưng mà mẹ không muốn, mẹ nói không cần bên cạnh có nhiều người, những việc bình thường trong nhà có muội và mẹ là đủ rồi. A thẩm Tường gia cùng hàng xóm láng giềng cũng thường xuyên tới giúp nữa. Đúng rồi, còn có Tà tam nương tử nữ chương quỹ tửu lâu Trấn Nam Quan nữa. Nơi Kinh Khẩu này không ai là không biết đến danh tiếng của tỷ ấy, ai cũng khen tỷ ấy tài giỏi. Tỷ ấy cũng thường đến thăm mẹ, giúp rất nhiều việc!

A Đình vui tươi hơn hờ nói.

A Thẩm Tường gia, chắc chính là vị Thẩm thị mà hôm qua lên thuyền đón mình rồi. Còn vị Tam Nương tử Tà gia mở tửu lâu nổi danh Trấn Nam Quan thì có địa vị gì đây?

Lạc Thần đang muốn hỏi tiếp thì bên ngoài có tiếng bước chân, nàng quay đầu lại thì thấy đó là Lý Mục trở về.

– A huynh!

A Đình hớn hờ ra đón.

– Mới nãy muội đang nói chút chuyện nhà cho a tẩu nghe. A tẩu rất tốt với muội đó!

Lạc Thần vốn không muốn chào hỏi hẵn, thấy A Đình vừa nói xong thì hí hửng quay sang nhìn mình, ở trước mặt cô bé, nàng cũng không thể làm chuyện không nể mặt được, vì thế miễn cưỡng đứng lên.

Lý Mục nhìn về phía nàng, chần chừ một lúc:

– Nàng có cần ra ngoài thăm thú gì không, hôm nay ta rảnh.

– Thiếp mệt, không đi đâu.

Lạc Thần lạnh nhạt nói.

– A tẩu ơ, nếu tẩu mệt thì mau đi nghỉ ngơi chút đi. Vậy muội đi trước, đợi tẩu khỏe hẵn muội lại đến trò chuyện với tẩu nhé. – A Đình nói.

Lạc Thần mỉm cười.

Lý Mục nhìn nàng:

– Cũng được, vậy nàng nghỉ ngơi đi.

Lạc Thần đưa mắt nhìn A Đình nhảy nhót đi theo Lý Mục ra khỏi phòng.

Bóng dáng hai người biến mất bên ngoài cửa.

– A huynh ơ, a tẩu tốt với muội lắm, nhưng sao huynh vừa đến thì tẩu lại không vui rồi?

A Đình đi vài bước thì đến bên cạnh Lý Mục thở thê hỏi.

Lý Mục khẽ giật mình, quay đầu nhìn một cái, hắng giọng:

– Không có chuyện gì đâu. Nàng ấy chỉ hơi mệt muốn đi nghỉ thôi.

Hết chương 29

Chương 30

Lý Mục ra ngoài cũng không nói là đi đâu. Lạc Thần ở nhà.

Theo quy củ, ngày thứ hai sau khi kết hôn, bữa cơm đầu tiên cho mẹ chồng phải do nàng dâu nấu, gọi là “rửa tay nấu canh”. Nhưng mà Lư thị sao để Lạc Thần làm những việc này được, theo thường lệ, tự bà và A Đình xuống bếp.

A Cúc dù rất không ưa Lý gia nhưng sáng nay nhìn thấy Lư thị, bà ta cũng không thể không thầm thừa nhận, Lý mẫu dù địa vị thấp kém, cuộc sống trải qua nhiều gian khổ, bây giờ hai mắt còn bị mù, nhưng bất luận phong độ, nói năng hay là đối nhân xử thế đều không giống những hộ gia đình nhỏ sống trong ngõ hẹp đường nghèo mà ngược lại trên người toát lên khí chất đại gia đình không hề thua kém phu nhân vọng tộc mà bà đã nhìn quen.

Huống chi, tiểu nương tử tuy là tuyệt đối không thể chịu ảm ức, nhưng một ngày là người của Lý gia, giống như loại chỗ khớp nối này, bà ta dĩ nhiên không thể làm như không nhìn thấy được. Cho nên A Cúc dẫn theo mấy đầu bếp nữ hồi môn xuống bếp mời Lư thị đi ra, mình làm một bữa cơm, cuối cùng bảo Lạc Thần bùng ra, xem như vẫn hợp với lễ nghi.

Lý mẫu vô cùng vui vẻ, gọi Lạc Thần dùng cơm. Lạc Thần gọi A Đình cũng ngồi chung, A Đình hầu ở vị trí thấp nhất. Ba người vui vẻ ăn bữa cơm đầu tiên này. Sau buổi trưa, Thẩm thị cùng mấy phụ nữ láng giềng lần lượt tới thăm với mục đích “Tân phụ đình tọa”.

Gọi là “Đình tọa” có nghĩa là cô dâu sẽ xuất hiện vào ngày thứ hai sau khi kết hôn, cho quan khách xem, thực chất là nhân cơ hội này

để tân nương làm quen với trưởng bối, họ hàng, và bạn bè nhà chồng, mà nhà chồng cũng xem xét đức hạnh của nàng dâu.

Nếu cô dâu được gả vào một đại gia đình có gia giáo nề nếp môn đình thâm nghiêm, theo lệ thì phải đình tọa ba ngày.

Lý gia bây giờ nhân khẩu đơn giản, không có họ hàng tông tộc linh tinh, Lạc Thần lại mang danh “con gái của Cao gia”, Thẩm thị cùng những phụ nữ hàng xóm kia sao dám phán xét nàng, hôm nay tới đây chỉ là xem náo nhiệt mà thôi.

Lư thị sợ Lạc Thần không quen với những dịp như vậy, bảo nàng đi nghỉ ngơi.

Mặc dù Lạc Thần luôn giữ nụ cười trên mặt, tận lực khiêm nhường nhất có thể, nhưng cũng nhận ra được trong những người này, ngoài Thẩm thị là người hào phóng ra thì những người hàng xóm còn lại đều kiêng dè câu nệ với mình, nói một câu cười một tiếng đều phải chú ý đến sắc mặt cùng với phản ứng của nàng.

Đừng nói là họ, ngay cả chính nàng cũng thấy vừa mệt mỏi vừa lúng túng. Cộng thêm đêm qua ngủ không được ngon giấc, buổi sáng lại phải dậy sớm, đến lúc này quả thật nàng khá là mệt, Lý mẫu vừa lên tiếng, nàng cũng không có ý định ở lại, thế là khẽ gật đầu, đang chuẩn bị cáo lỗi với mấy người Thẩm thị thì chợt nghe có tiếng nói từ bên ngoài:

– Mẹ ơ, con đến muộn, mẹ thông cảm cho con ạ!

Đó là giọng nói của một cô gái trẻ tuổi, lại lộ ra sự vui vẻ hiếm thấy, tiếng cười mang theo dư âm, từ xa đã nghe thấy được. Lư thị nghe thấy giọng nói này thì mỉm cười, a Đình thì mắt sáng rỡ, ngồi bên cạnh nàng vụt đứng lên hớn hờ ra ngoài đón.

Lạc Thần không khỏi hiếu kì dừng bước, quay đầu lại để nhìn.

Một người phụ nữ trẻ tuổi ngoài hai mươi từ cửa bước vào, cô ấy mặc một bộ đồ màu tím, mái tóc của cô ấy được buộc bằng một chiếc khăn, ở nút thắt của chiếc khăn để lộ ra một chiếc trâm cài tóc màu bạc trơn khảm hạt cườm, mặt trứng ngỗng, mày liễu, dung mạo xuất chúng, vóc dáng cao gầy, chắc khỏe cân đối, là kiểu điển hình của phụ nữ phương Bắc, dù có đứng giữa nam giới bình thường cũng sẽ không bị hạ thấp đi, bộ đồ tím càng làm nổi bật làn da trắng và đôi mắt đen của cô ấy, con người cực kỳ xuất chúng, bởi thế vừa tiến vào đã thu hút rất nhiều ánh nhìn của nhiều người.

Cô gái trẻ này và Lạc Thần là hai loại vẻ đẹp hoàn toàn khác nhau.

– Tam Nương tử!

A Đình hớn hờ chạy đến gần cô ấy, gọi lên một tiếng.

Cô gái kia cười gật đầu, chào lại A Đình.

Mấy người Thẩm thị rõ ràng là rất thân thuộc với cô ấy, thấy cô ấy vừa bước vào thì chào đón vui vẻ.

Cô gái nói:

– Hôm qua a huynh thành thân, lẽ ra là con nên đến giúp nhưng mà việc bên kia quá bận không phân thân ra được, nghĩ có A Thẩm Tường gia cùng chòm xóm láng giềng rồi, nhân thể lười biếng được nên con không đến nữa, chỉ giám sát mọi người sắp xếp thức ăn và rượu sẽ được gửi đến bữa tiệc thôi. Mẹ không trách con chứ ạ?

Vừa nói, cô ấy vừa đi đến trước mặt Lư thị.

Lư thị cười nói:

– Sao mà mẹ trách con được. Hôm qua khách khứa tới nhiều, may mà có con cùng với hai tữu lâu ở trấn khác hỗ trợ nên tiệc cưới mới được thuận lợi không xảy ra chuyện gì. Mẹ cảm kích còn không kịp

nữa. Hơn nữa là, con là con gái, hôm qua có tới thì mẹ cũng không cho phép con làm gì đâu.

Cô gái cũng cười:

– Bây giờ nghề nghiệp của con đã phải xuất đầu lộ diện từ sớm rồi, đã coi mình là một nửa nam nhân rồi. Cũng chỉ có mẹ là xót con thôi! Người ngoài gặp con có ai coi con là phụ nữ đâu!

Câu nói này làm mọi người bật cười vui.

Thẩm thị cười:

– Phải phải! Là muội cố ý nói những lời này trước mặt chúng tôi để khiến chúng tôi ghen tị đây mà! Khắp Kinh Khẩu này ai mà không biết Tam Nương tử muội ngay cảm nam tử cũng không sánh bằng. Muội còn tự thương cảm như vậy, thế thì bọn tỳ đây tốt nhất là không cần sống nữa làm gì!

Lạc Thần bưng tỉnh. Thì ra cô gái trẻ tuổi này là Tạ Tam nương tử mà lúc sáng A Đình có đề cập với mình.

Trong tiếng cười, ánh mắt Tạ Tam nương tử nhìn về phía Lạc Thần còn đang ngồi bên cạnh Lư thị, hơi đánh giá một chút, vẫn cười tươi như thế:

– Vị này chắc là tân nương của a huynh rồi, tôi nên gọi là a tẩu mới được.

Lư thị quay sang Lạc Thần, đưa tay ra với nàng.

Lạc Thần đón lấy tay bà, Lư thị nhẹ nhàng nắm lấy, lại quay sang Tạ Tam Nương tử, mỉm cười nói:

– Đây chính là tân phụ mà a huynh con vừa cưới vào nhà.

Tạ Tam nương tử khẽ dờn tầm mắt, làm lễ với nàng, cười gọi một tiếng “A tẩu”.

Lư thị nói:

– A Di à, phụ thân của Tam Nương tử có nguồn gốc với nhà chúng ta, năm đó nó cũng theo chúng ta xuôi nam tới đây. Bây giờ nghề nghiệp của nó là mở tửu lâu Trấn Nam Quan, người người trên trấn đều biết nó. Nó thường đến nhà giúp mẹ rất nhiều, mẹ rất cảm kích.

Lạc Thần đứng lên, trả lễ với Tạ Tam nương, lại cười nói:

– Tạ ơn Tạ tam nương tử đã chăm sóc a gia với a Đình ạ.

Trước khi nhìn thấy con gái của Cao thị, theo dự đoán của Tạ Tam Nương thì con gái Cao thị hẳn là nên có sự kiêu ngạo mà những tiểu thư sĩ tộc Nam Triều mà cô ấy thường thấy, hoặc ít nhất là không có sự tử tế gì cả.

Con gái Cao thị xinh đẹp không cần phải nói. Ngày hôm qua khi vừa tới bến tàu Kinh Khẩu còn chưa lộ mặt mà mỹ danh đã lan truyền khắp Kinh Khẩu người người đều biết. Không chỉ như thế, cử chỉ hành vi của nàng thanh lịch nhã nhặn, ôn hòa, phong thái tự nhiên mà cao quý, không hề có chút ngạo mạn kiêu căng nào.

Tạ Tam Nương tử nhìn thiếu nữ trước mặt, trong lòng dâng lên một cảm giác chính mình cũng không biết là cái gì, dừng một chút, trên mặt lại hiện lên nụ cười tươi, nói:

– Không cần khách sáo gì với tôi đâu, từ lâu tôi đã coi mẹ và A Đình như người nhà rồi.

Lạc Thần có một trực giác vị Tạ Tam Nương tử từ lúc bắt đầu bước vào mặt mày tươi cười nói năng khôn khéo này nhưng có vẻ như chị ta bài xích mình. Tạ Tam Nương là người đầu tiên mang đến cho nàng cảm giác này từ sau ngày hôm qua khi nàng đến Kinh Khẩu. Nhưng mà Lạc Thần không quan tâm chứ đừng nói đến bất kỳ nghi ngờ nào khác. Suy nghĩ này cũng chỉ bất chợt lóe lên một chốc mà thôi.

Chào hỏi xong những người có mặt, mấy người Tạ Tam Nương cùng Thẩm thị lại bắt đầu trò chuyện vui vẻ, Lạc Thần càng buồn bực ngán ngẩm.

Lư thị nói:

– Con dâu đã đường vất vả mấy ngày trời rồi, hôm nay lại dậy sớm, nó mảnh mai yếu ớt, sợ là mệt rồi. Tôi xin thay mặt nó cáo lỗi với các vị để nó về phòng nghỉ ngơi trước. Về sau còn dài, sẽ còn nhiều thời gian trò chuyện với nhau.

Mấy người Thẩm thị gật đầu, giục Lạc Thần nhanh đi nghỉ ngơi.

Lạc Thần cảm ơn Lư thị, lại quay sang mỉm cười cáo lỗi với họ rồi cùng A Cúc trở về nhà. Nàng thật sự thấy hơi mệt, được phục thị rửa mặt mũi chân tay, thay y phục xong thì lên giường. A Cúc buông màn xuống cho nàng, khẽ bảo nàng ngủ. Nàng nhắm mắt lại.

...

Bên ngoài, mọi người vẫn đang hầu Lư thị trò chuyện. Chủ đề tất nhiên là khen ngợi con gái Cao thị, ngưỡng mộ Lý mẫu cưới được con dâu hiền huệ ngoan ngoãn.

Lư thị chỉ cười nói cảm ơn suốt cả buổi. Cuối cùng, mấy người Thẩm thị lần lượt cáo từ ra về.

Tạ Tam Nương là người đi cuối cùng. Lư thị đối xử tử tế với cô ấy, đích thân chống gậy tiễn cô ta ra ngoài, được Tạ Tam Nương dìu cánh tay, hai người vừa chậm rãi đi dạo, vừa trò chuyện vừa đi về phía cửa thùy hoa dẫn đến cổng chính.

– Bây giờ điều mẹ quan tâm nhất chính là hôn nhân của con đấy. – Lư thị nói, – Tôn tam huynh kết nghĩa với Mục nhi mẹ từng gặp mấy lần rồi. Tính nết nó thô lỗ một chút nhưng cũng là người tốt. Nó từng đề cập với mẹ mấy lần về con, quan tâm đến con, muốn nhờ mẹ

thăm dò xem tâm ý của con thế nào. Tam nương, con thấy nó có được không?

Tạ tam nương dừng bước lại.

– Sao thế? – Lư thị hỏi.

Tạ tam nương thấp giọng nói:

– Mẹ, tâm sự của con thế nào mẹ vẫn luôn biết mà. Bây giờ Kính Thần cưới con gái Cao thị, cô ấy xinh đẹp dịu dàng, dòng dõi lại cao quý, có thể trợ giúp cho Kính Thần, con thật lòng mừng thay cho huynh ấy và mẹ... Còn những chuyện khác thì con không nghĩ nhiều...

Giọng điệu của cô ấy cuối cùng cũng hơi nghẹn lại.

Lư thị lặng thinh một lát, thở dài:

– Con đó, đã bao nhiêu năm rồi, sao con vẫn ngốc thế hả con? Lúc trước mẹ không biết suy nghĩ của Mục nhi, vốn cũng muốn con trở thành con dâu của mẹ. Lúc nó mười sáu tuổi mẹ đã từng đề cập đến việc này với nó, nó nói chưa lập nghiệp thì chưa lấy vợ, hơn nữa chỉ coi con như a muội. Mẹ còn tưởng nó chỉ nói cho có thôi, qua hai năm nữa thì sẽ khác. Nhưng mà qua hai năm rồi, nó từ trong quân trở về, mẹ có nhắc lại chuyện này, nó vẫn nói câu nói đó, bấy giờ mẹ mới hiểu nó thật sự coi con giống như A Đình...

Lư thị lại thở dài tiếp:

– Nếu nó đã như thế, người làm mẹ này cũng không thể ép buộc nó được. Cho nên mấy năm nay, mẹ thường thúc hôn sự của con, chính là sợ làm chậm trễ con, thật không ngờ là vẫn làm chậm trễ con. Bây giờ Mục nhi đã cưới con gái Cao thị, con còn như vậy, mẹ nở lòng nào đây? Tóm lại là con vẫn bị nhà mẹ làm chậm trễ!

– Mẹ, không liên quan đến a huynh đâu, đều là do con cả. Mẹ đừng tự trách, cũng đừng lo cho con.

Tạ Tam Nương quỳ xuống.

– Con bây giờ sống một mình cũng rất tốt. Mẹ không chê con là con đã cảm kích rồi. Về sau con sẽ nhận huynh ấy làm nghĩa huynh, mẹ vẫn là mẹ của con. Con chỉ cầu xin mẹ sau này đừng bởi vì suy nghĩ trước đây của con mà trở nên khách sáo với con.

Lư thị vội vàng đỡ cô ấy đứng lên, thở dài:

– Con yên tâm đi, từ lâu mẹ đã coi con là con gái giống như A Đình. Con sống tốt, mẹ mới thấy yên tâm.

Tạ Tam Nương lau nước mắt nơi khóe mắt, nói:

– Mẹ, con không sao đâu, mẹ cũng không cần phải tiễn con. Con đi trước, mẹ đi lại cẩn thận.

Lư thị hai tay chống gậy, dừng lại ở đó, nghe tiếng cô ấy đi ra ngoài, lên ngựa vung roi, ngẩn ra một lúc rồi thở dài một hơi.

...

Lạc Thần nheo mắt tỉnh lại sau một giấc ngủ ngon, tinh thần sáng khoái, nằm ở trên gối nhìn chiếc giường xa lạ mà mình mới ngủ lại một đêm, duỗi lưng một cái rồi đứng lên, vén màn lên thò đầu ra, phát hiện bên ngoài không có ai, đang định gọi lên thì nghe được tiếng nói chuyện của A Cúc cùng với một vú già họ Đình ở bên ngoài vọng vào.

Hai người có vẻ như sợ làm nàng thức giấc nên hạ tiếng rất nhỏ, nhưng loáng thoáng Lạc Thần vẫn nghe được “Lý lang quân”, “Tam Nương tử”, như là nói chuyện có liên quan đến họ, tức thì tò mò rón rén xuống giường, mang giày vào, lặng lẽ tới gần hơn cẩn thận lắng nghe.

Ngoài cửa, vú già kia kia bắt chước giọng điệu mà mình nghe được nói với A Cúc.

- ...Lão phu nhân tai thính lắm, tôi sợ bị phát hiện nên không dám đến gần, nên chỉ thoáng nghe được mấy câu, lão phu nhân nói, Lý lang quân bây giờ cưới con gái Cao thị, lập gia đình rồi, không muốn làm chậm trễ Tam Nương tử. Ý của bà ấy là muốn cô ta cũng nên sớm gả đi thôi. Vị Tam Nương tử kia lại quý xuống, nói bây giờ không có suy nghĩ gì khác, chỉ coi Lý lang quân như nghĩa huynh. Tôi thấy cô gái này cứng coi độc lập giống như người đàn ông, cô ấy cưới ngựa đến rồi lại cưới ngựa đi...

Lạc Thần ho một tiếng, tiếng nói chuyện ngoài cửa lập tức ngừng lại.

A Cúc cùng vị vú già kia đẩy cửa vào, trông thấy Lạc Thần thì khẽ giật mình.

– Tiểu nương tử thức dậy nhanh vậy? Là bị tôi đánh thức à? Sao dậy rồi mà không khoác áo vậy, thời tiết lạnh, cẩn thận kéo bị lạnh.

A Cúc miệng lẩm bẩm, tay thì nhanh nhẹn lấy một chiếc áo khoác gấm dày khoác lên vai Lạc Thần.

– Hai người vừa nãy nói gì đó? – Lạc Thần hơi nhú mày, hỏi.

A Cúc cùng vị vú già kia nhìn nhau, ra hiệu vú già ra ngoài, mình thì đưa Lạc Thần trở lại giường ngồi xuống, vừa xỏ tất cho nàng vừa hạ giọng nói:

– Vị Tam nương tử mà buổi trưa tới muộn đó, tôi vừa gặp là thấy là lạ rồi nên để ý, bảo người đi theo, chú ý xem cô ta với lão phu nhân nói gì. Quả nhiên là nghe được một chút.

– Tiểu nương tử chắc vừa nãy có nghe được một chút phải không. Có vẻ như trước đây lão phu nhân luôn coi cô ta như con dâu, không ngờ Lý lang quân lại...

A Cúc ngừng lại.

Lạc Thần cũng đoán được.

Lý Mục và Tạ Tam Nương này hẳn là từ trước đã có ý định kết hôn, hơn nữa Lý mẫu cũng coi cô ấy như con dâu, không ngờ về sau Lý Mục thay lòng đổi dạ, đổi thành cầu hôn với mình...

Nàng đột nhiên cảm thấy cực kỳ khó chịu, giống như là nuốt phải ruồi, hai mắt nhìn chăm chăm tất vừa được xỏ vào, cả người không nhúc nhích. A Cúc xót xa, cầm lấy tay nàng an ủi:

– Thôi, sự việc thành như này cũng không phải mong muốn của tiểu nương tử, là do ý trời trêu người. Việc này, trưởng công chúa còn không biết...

Bà ta chần chờ một lúc.

– Hay là viết phong thư bảo a huynh của cháu mang về...

– Đừng để cha và mẹ cháu biết vội! Cháu vừa gả đến lễ nào vì chuyện này mà lại làm ồn lên muốn chia tay anh ta hay sao? Nếu cha và mẹ biết cũng chỉ càng làm họ thêm buồn mà thôi!

Lạc Thần lắc đầu ngay lập tức, quả quyết cự tuyệt.

A Cúc nhìn nàng, cực kỳ đau lòng, kéo nàng vào lòng, thở dài:

– Đúng là oan nghiệt! Sao cháu lại gặp người như thế chứ!

Lạc Thần dựa vào ngực bà thất thần, Quỳnh Thụ tiến vào nói:

– Tiểu nương tử, Lý lang quân trở về, nói là đại lang quân đã tỉnh rượu, ngài ấy đến thăm, cô cũng đi thì bảo cô ra ngoài, ngài ấy chờ cô.

Lạc Thần đè nén tâm trạng hỗn loạn của mình, chải tóc thay quần áo và mặc một chiếc áo khoác dài để giữ ấm rồi đi nhà chính.

Lý Mục vừa mới từ bên ngoài trở về, trên cổ tay quấn roi ngựa, lẳng lặng đứng ở dưới bậc thềm trước cửa chính, bóng lưng kiên định, thấy nàng đi tới, liền vội vàng tiến lên đón.

– Ta đã nói với a mẫu rồi, đi thôi. – Hắc ôn hòa nói.

Lạc Thần nhìn hắc rồi xoay người đi thẳng ra ngoài.

Thành hôn vẫn chưa tới một ngày, Lý Mục dường như đã quen với thái độ căm ghét của nàng với mình, nhìn theo bóng lưng của nàng, cười lắc đầu, đi theo.

Hết chương 30

Chương 31

Cao Dận say rượu gần như cả đêm, lúc này bởi nghe bẩm báo Lý Mục mang theo Lạc Thần cùng đi thăm mình thì mới tỉnh táo một chút, vội vàng ra nghênh đón. Sau khi ngồi xuống liền chú ý tới em gái, thấy nàng lắng nghe cuộc trò chuyện của mình với Lý Mục, trên mặt luôn mang nụ cười, xem ra đêm tân hôn đêm hôm qua trôi qua thuận lợi, bấy giờ mới thoáng an tâm. Trong lúc nói chuyện, y đề cập đến chuyện ngày mai mình sẽ quay về Kiến Khang.

Kính khẩu cách Kiến Khang không tính gần nhưng cũng không phải quá xa, đi đường thủy chỉ mất mấy ngày mà thôi.

Nhưng trong cảm giác của Lạc Thần, ngay khi Cao Dận vừa đi, bản thân mình sẽ dường như hoàn toàn bị bỏ lại ở đây. Mặc dù không muốn đại huynh lo lắng, nhưng những khổ sở cùng với lưu luyến trong lòng không tránh khỏi hiện rõ trong mắt nàng.

Cao Dận cùng Lý Mục tựa hồ cũng phát hiện, đồng thời quay đầu lại nhìn nàng.

Lạc Thần đề đến sự u sầu trong lòng xuống, đưa mắt nhìn Cao Dận, mỉm cười nói:

– Cảm ơn đại huynh. Trên đường về thuận buồm xuôi gió, sau khi trở về, xin đại huynh chuyển lời của muội đến cha mẹ là a gia rất hiền rất tốt, đối xử với muội rất tốt, bảo họ hãy yên tâm.

Cao Dận gật đầu, nhìn về phía Lý Mục:

– Kính Thần, về sau đệ có tính toán gì không?

Lý Mục rời mắt khỏi khuôn mặt của Lạc Thần, quay sang Cao Dận:

– Bởi vì đệ vừa mới kết hôn, Hứa Tư đề nghị cách cho nghỉ một thời gian, hết thời gian nghỉ thì vẫn phải trở lại trong quân.

Cao Dận trầm ngâm.

– Trước khi ta đưa a muội đến Kinh Khẩu, bá phụ từng nói với ta sau tân hôn của đệ xong thì bá phụ có ý muốn lấy người từ chỗ Hứa Tư đề, sẽ điều động đệ đến thành Thạch Đầu đảm nhiệm chức vị thành tướng. Đây tuy chỉ là chức vị nhàn tản, nhưng mà đệ yên tâm, sẽ không để đệ phải ở đó lâu đâu. Tương lai xem thời cơ có thể lại đi Quảng Lăng để thể hiện bản lĩnh của mình. Đệ yên tâm, bá phụ mở miệng, Hứa Tư đề chắc sẽ thả đệ ngay. Ý của đệ thế nào?

Dương Châu Quảng Lăng thuộc Giang Bắc, là nơi có thế lực của Cao thị, cũng là vùng địa bàn an toàn nhất và kiên cố nhất của Đại Ngu tại Giang Bắc, trấn giữ Kiến Khang, vị trí địa lý cực kỳ quan trọng. Thúc phụ Cao Doãn của Lạc Thần hiện là Thứ sử Dương Châu, phương bá địa phương.

Biết được cha có tính toán như vậy, Lạc Thần không khỏi đầy chờ mong.

Nếu Lý Mục được điều đi thành Thạch Đầu, mình càng có nhiều lý do để đi lại giữa Kiến Khang cùng Kinh Khẩu, thậm chí ở lại Kiến Khang một thời gian cũng không thành vấn đề.

Nàng bất giác nhìn về phía Lý Mục.

Nhưng vẻ mặt của hắn vẫn không hề thay đổi, chỉ nói:

– Cảm ơn ý bồi dưỡng của nhạc phụ. Nhưng mà Lý Mục quen ở thượng du rồi, cực kỳ quen thuộc quân tình nơi thượng du cùng với nhà cửa của huynh đệ cùng đồng bào ở đó, nếu như đi Quảng Lăng chỉ sợ không mấy tiện.

Lạc Thần khẽ giật mình.

Cao Dận cũng kinh ngạc, nhìn Lý Mục:

– Có phải đệ sợ bị người đời nói đệ cạo váy leo cao phải không? Đại trượng phu lập thân lập nghiệp không cần câu nệ tiểu tiết, sợ gì miệng bìa người đời? Đệ không cần phải cự tuyệt ngay. Nghĩ kỹ xong rồi trả lời cho ta cũng không muộn.

Lý Mục nói:

– Nhạc phụ có ý tốt, nhưng đi Quảng Lăng không phải là mong muốn của Lý Mục. Mong đại huynh chuyển lời tạ lỗi của Lý Mục đến nhạc phụ ạ.

Cao Dận hiển nhiên là rất không hài lòng, hơi nhú mày lại, suy nghĩ một chút, nói:

– Thôi vậy, đệ đã có nguyện vọng khác thì cũng không miễn cưỡng đệ, coi như ta chưa nói gì cả.

Lý Mục nói cảm ơn, lại hành một lễ xin lỗi với Cao Dận.

Cao Dận khoát tay, nhìn Lạc Thần một chút.

Nụ cười trên mặt Lạc Thần trên sắp không trụ nổi nữa rồi.

Từ biệt Cao Dận đi ra ngoài, nụ cười trên mặt Lạc Thần liền biến mất, nhắc váy lên bước nhanh lên xe, làn váy theo bước chân của nàng dập dềnh như sóng nước.

Lý Mục đi phía sau đưa một tay ra như muốn dìu đỡ nàng nhưng bị nàng tránh đi, cũng không nhìn hấn lấy một cái, tự mình lên xe. Chiếc xe đi về hướng Lý gia, cả đường không nói chuyện, đến trước cổng lớn, Lạc Thần đi xuống, được mấy vú già đón vào nhà.

Lý Mục không theo vào mà đứng lại ở bậc thang dưới cửa, đưa mắt nhìn bóng dáng của nàng biến mất sau bức tường bình phong sau

cánh cửa, sau đó lên ngựa rồi đi.

Hắn đến một tòa tửu lầu Cao Thăng tại thành Bắc, một tiểu nhị có người nào mà không biết ở hắn, thấy hắn tới thì vội đón chào, cười tươi:

– Lý Lang quân tới ạ? Tường nhị đã chờ Lý lang quân ở nhĩ tọa rồi ạ.

Lý Mục gật đầu, giao cương ngựa roi ngựa cho tiểu nhị rồi đi vào trong, bước nhanh lên lầu hai, đẩy cửa đi vào một nhĩ gian.

Tường Thao đang ngồi khoanh chân trong tiệc, thấy hắn tới thì đứng lên đón.

Lý Mục ngồi xuống, hai người đối diện với nhau, tiểu nhị bưng thớt rượu lên sau đó khom người lui ra ngoài.

Hai người uống với nhau, sau đó đi vào chủ đề chính.

Tường Thao nói:

– Máy tháng gần đây ta vẫn luôn âm thầm chú ý tới động tĩnh của Thiên Sư giáo. Những người đó thường xuyên tụ tập định kỳ tại một gian miếu thổ địa tại thôn Thiên Thủy bên ngoài thành, cung cấp hủ tiếu cho dân chúng, tuyên truyền giáo pháp, dùng điều này để thu hút tín đồ gia nhập giáo. Trước mắt thấy thì không có vấn đề gì cả.

Bây giờ đạo pháp thịnh hành. Bên trên từ hoàng thất sĩ tộc, dưới đến bách tính nhân gian, người tin đông đảo. Một vài thiên sư nổi danh thậm chí trở thành khách mời danh dự trong yến tiệc của các sĩ tộc, cực kỳ được săn đón.

Lý Mục trầm ngâm.

– À, đúng rồi. – Tường Thao nói tiếp, – Gần đây nghe nói ở đây có một vị Đàn chủ, là một người phụ nữ, đạo pháp rất cao thâm, thường

đeo mạng che mặt, chưa một ai được nhìn thấy mặt thật cả. Người phụ nữ đó ra vào tiền hô hậu ứng, tín đồ rất nhiều, số người cam tâm kính dâng tiền tài của cải cực kỳ nhiều. Địa vị của người phụ nữ này ở trong giáo có vẻ như rất không thấp.

Lý Mục nói:

– Đệ thường không ở lại Kinh Khẩu, nơi này có rất nhiều việc, làm phiền nhị huynh để tâm. Thiên Sư giáo mua chuộc lòng người, thế lực mở rộng rất nhanh chóng. Một vùng Tam Ngô gần như mọi nhà đều thờ phụng, sớm muộn gì cũng là tai họa ngầm. Chúng ta địa vị thấp hèn, bất lực ở phương khác, nhưng ở vùng Kinh Khẩu này thì không thể để cho Thiên Sư giáo chiếm đi. Bằng không thì sau này một khi có biến, tai họa sẽ không lường được.

Tưởng Thao nói:

– Yên tâm đi, ta sẽ lưu ý.

Y nhìn Lý Mục ngồi đối diện, rớt cuộc hỏi:

– Kính Thần này, đệ cưới con gái Cao thị, về sau có muốn đầu nhập Cao thị không?

Lý Mục ngược lên

– Nhị huynh nghĩ như thế nào?

Tưởng Thao chần chừ một chút nói:

– Kính Thần đã hỏi thì ta nói thẳng vậy. Lần đại chiến Giang Bắc này Cao thị lập nên công đầu, nhưng mà triều đình lại không có phong thưởng đối với Cao thị, có thể thấy được công cao chấn chủ, quân thần cách lòng. Gia chủ Cao gia từ trước đến nay ôn hòa, thường dùng đạo trung dung để cân bằng tranh đấu của triều cực. Huống hồ lần này bởi vì chuyện đệ cầu hôn con gái Cao thị mà đã ảnh hưởng đến tất cả, hai nhà Cao Lục đã bị cách lòng, mâu thuẫn và tranh đấu

giữa hai nhà Cao Hứa bởi thế mà càng công khai hơn chứ không còn âm thầm như trước nữa...

Y dừng lại.

Lý Mục bật cười khế:

– Không giấu gì nhị huynh, đệ mới rời khỏi từ chỗ Cao Dận đại huynh của nội nhân, đệ đã từ chối sự dìu dắt của Cao gia rồi.

Tường Thao ồ lên, suy nghĩ một lát, đột nhiên nói:

– Kính Thần, hai ta quen biết nhau nhiều năm, ta hơn đệ mấy tuổi, không dám nhận cái danh huynh trưởng này, nhưng ta biết đệ tài năng bất phàm, có chí lớn. Ta nói thẳng, lần này đệ cầu hôn con gái Cao thị chính là đã khiến cho mình trở thành mục tiêu công kích, tiền đồ khó lường, điều này không hề giống tác phong làm việc của đệ. Vì sao đệ làm vậy? Mục đích là gì? Hôm nay cục diện thiên hạ mây gió rung chuyển, về sau đệ có dự tính gì không?

Lý Mục xoa nhẹ ly rượu trong tay, chỉ nói:

– Bắc Hạ vừa đại bại, nội bộ hiện tại chia năm xẻ bảy, không bao lâu nữa sẽ hỗn loạn, đến lúc đó chỉ sợ Giang Bắc lại có chiến sự. Nếu như đệ muốn làm nên sự nghiệp, đệ có thể tìm được nơi dừng chân lâu dài ở đâu đây?

Tường Thao nhíu mày:

– Hứa thị kinh doanh Kinh Châu nhiều năm, Lục gia nắm giữ vùng đất Tam Ngô, Cao thị trấn giữ Quảng Lăng Kinh Khẩu. Thượng hạ du Đại Giang đất liền nội địa đều có chủ của mình cả...

Y lắc đầu:

– Rất khó!

Lý Mục buông ly rượu xuống, lấy ngón tay chấm vào rượu, vẽ một đường gãy khúc trên mặt bàn, đây là Đại Giang, chấm vài chỗ, cuối cùng tại một chỗ ở Giang Bắc thì dừng lại.

– Nghĩa Thành á?

Y hô lên, giọng đầy kinh ngạc.

Lý Mục gật đầu:

– Đúng vậy. Muốn làm được việc lớn thì nhất định phải có vùng đất căn cứ của mình. Hiện tại ba nhà Cao, Hứa, Lục nghi kỵ lẫn nhau, không có tâm tư bận tâm việc khác. Tiếp đó, nếu Giang Bắc nổi lên chiến sự, đệ chắc chắn phụng mệnh vượt sông tác chiến. Quận Nghĩa Thành nằm ở Tịnh Châu, phía bắc có thể thủ Tấn Dương, Trường An. Phía nam có thể chặn Tương Dương, thủ Giang Lăng, là một vùng đất chiến lược cực kỳ tốt.

Tưởng Thao lắc đầu như trống bỏi:

– Ý tưởng này của đệ tuy là rất có lý, nhưng mà Nghĩa Thành bị kẹp ở giữa khu vực Nam Bắc tác chiến, bao nhiêu năm chiến loạn, ta nghe nói dân chúng nơi đó đào vong gần hết rồi. Hiện tại nhân khẩu lụi tàn, ruộng đồng bỏ hoang, xác chết khắp nơi, cộng thêm sói hoang hoành hành, cây có gai mọc um tùm, đã trở thành một tòa thành trống, ngay cả người phương Bắc cũng chẳng thèm ngó ngang tới. Dù đệ có chiếm được nó thì làm sao có thể đặt chân lâu dài được?

Lý Mục mỉm cười:

– Việc do người làm. Nguyên vọng của dân chúng chẳng qua chỉ là một nơi an ổn mà thôi. Chỉ cần ổn định cục diện xung quanh, dân chúng sẽ tự nghe tiếng mà tới, tự ở rồi khai hoang. Có người rồi thì mọi thứ đều dễ làm.

Tưởng Thao nhìn Lý Mục. Đó là một khuôn mặt rất trẻ tuổi, nhưng khi nói những điều này thì hai mắt sáng ngời sắc lạnh, lại thể hiện sự thâm trầm, kiên nghị, trầm ổn khiến người khác tin phục. Giống như thiên hạ giống như bàn cờ, mà hắn là người đặt cờ, tranh đấu với trời.

Lần đầu tiên trong đời, Tưởng Thao cảm thấy cảm xúc bành trướng, nhiệt huyết sôi trào.

Y hiểu được những toan tính của nghĩa đệ mình.

Thời thế tạo anh hùng.

Mà loạn thế càng cần hơn một người thực sự mạnh mẽ và quyền lực mới có thể áp đảo được tứ phương, kết thúc triệt để.

Y có một trực giác, Lý Mục chính là người được ông trời phái xuống này.

Ba mươi năm qua, hùng tâm tráng chí mà tổ tiên truyền lại vốn đã ngủ yên trong cơ thể của y vào giờ khắc này lại dường như đột ngột thức tỉnh. Trong lòng y sinh ra một sự xúc động mãnh liệt thúc giục y, y đứng bật dậy, lui lại mấy bước, cung kính hành lễ:

– Nếu Kính Thần không chê, Tưởng Thao nguyện ra roi thúc ngựa, tận hết sức mọn của mình để trợ giúp đệ.

...

Lạc Thần gặp đại huynh xong thì trở lại Lý gia, ban ngày thì bầu bạn bên Lý mẫu, nhìn bà ngồi trước guồng quay tơ, xe sợi tơ lụa cực kỳ quen tay.

Chiếc guồng quay cũ kỹ đang đưa kéo kẹt theo động tác của bà, xen lẫn đó là tiếng trò chuyện liên miên của A Đình, ban ngày trôi qua rất nhanh. Sau bữa tối trời cũng tối đen, Lạc Thần trở về phòng.

Vẫn chưa thấy Lý Mục đâu.

Lạc Thần tắm rửa, chờ tóc khô thì cũng không còn sớm nữa liền đi lên giường ngủ, nhưng mà ngọn lửa ở trong lòng trước sau vẫn không ép xuống được, làm sao mà nàng ngủ được? Nhắm mắt lại, cũng không biết qua bao lâu, nàng nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, một lát sau, cánh cửa bị người ta khẽ khàng đẩy ra.

Lý Mục trở về, nhẹ nhàng đi vào.

Lạc Thần mở choàng mắt ra quay mặt qua, cách một tầng màn, nhìn thấy hắc còi y phục rồi đi vào phòng tắm, hình như là dùng nước lạnh ở đó tắm qua một lượt, một lát sau cả người để trần thân trên đi ra.

Dù là cách một tấm màn nhưng cũng lơ mờ nhìn thấy được dáng vẻ không mặc áo của hắn. Bả vai rộng lớn, lưng eo thẳng tắp, dưới những cơ bắp săn chắc dường như ẩn chứa một sức mạnh kinh người có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Trái tim Lạc Thần đập mạnh, không dám nhìn nữa, nhắm mắt lại. Bên tai nghe được âm thanh sột soạt nhẹ, có vẻ như hắn đang mặc quần áo.

Một lát sau, Lạc Thần lại mở mắt ra, thấy hắn đã nằm xuống sập gối ở bên kia, giống như đêm hôm qua, chẳng mấy chốc đã nghe được tiếng thở đều đặn của hắn.

Có vẻ như vừa nằm xuống là hắn đã thiếp đi rất nhanh.

Cách một tấm màn, Lạc Thần nhìn chằm chằm vào cái bóng không nhúc nhích kia, những việc của ban ngày ngổn ngang ở trong lòng, lửa giận càng lúc càng lớn, làm sao mà ngủ được. Nàng trần trọc trên giường của mình, lăn lộn trên giường mấy vòng, đột nhiên cũng không nhin được nữa, lật người bật dậy, vén màn thò đầu ra ngoài.

— Lý Mục, huynh thức dậy cho tôi!

Hết chương 31

Chương 32

Theo tiếng quát này, Lý Mục mở mắt ra.

Hắn xoay mặt, đưa mắt nhìn Lạc Thần, thấy nàng vén màn đi xuống giường đi chân không xỏ vào giày thêu, đứng ở trước sập của mình, không vui nhìn mình chằm chằm thì chậm rãi ngồi dậy.

Ánh mắt Lạc Thần rơi xuống trên ngực hắn, hai mắt đột nhiên trợn to.

– A!

Nàng vụt đưa tay lên che mắt của mình lại.

– Huynh mau mặc áo vào đi!

Trong giọng nói của nàng mang theo sự xấu hổ và giận giữ, trách móc xong thì xoay người đi.

Lý Mục cúi nhìn người mình.

Thì ra là áo trên người hắn không được buộc lại, hắn vừa ngồi dậy thì vạt áo bị bung ra.

Hắn sửa sang lại mình, nói:

– Xong rồi.

Lạc Thần chậm chạp quay sang, thấy hắn đúng là đã buộc vạt áo lại, che lại lỗ ngực trên tr@n trụi kia rồi, hiện đang khoanh chân ngồi trên giường, hai mắt nhìn mình, lấy lại bình tĩnh lại trừng mắt với hắn lần nữa. Cái người này bất kể lúc ngủ hay lúc dậy, lúc cười hay không

cười, lúc nói chuyện hoặc không nói chuyện thì toàn thân trên dưới đều không chút thuận mắt nào.

Càng nhìn càng không vừa mắt.

– Có chuyện gì? – Hấn hỏi.

– Tôi hỏi huynh, chuyện hôm nay đại huynh tôi đưa ra, vì sao huynh lại từ chối?

Giọng điệu của nàng cứng nhắc.

– Thì ra là việc này.

Lý Mục nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp căng thẳng của nàng, nở nụ cười.

– Là tại ta không tốt, lẽ ra nên trao đổi với nàng trước. Chẳng qua là lúc đó đại huynh hỏi quá đột ngột, ta cũng không kịp nghĩ nhiều mà trả lời luôn.

Lạc Thần liếc xéo hấn, mặt lạnh đi.

Lý Mục vẫn không nhanh không chậm nói:

– Về phần nguyên do thì ta đã giải thích với đại huynh nàng rồi. Ta ở thượng du mọi việc đều thuận lợi, hướng chi Dương tướng quân có ơn tri ngộ với ta...

– Lý Mục, rốt cuộc vì sao huynh trăm phương ngàn kế cứ nhất định phải cưới tôi?

Lạc Thần không kiên nhẫn nghe hấn lặp lại mấy câu này với mình, ngắt lời hấn.

– Huynh đã cứu a đệ của tôi, lẽ ra nhà họ Cao chúng tôi vô cùng cảm kích huynh, ngoài chuyện này ra, bất kể huynh đề ra yêu cầu nào,

cha tôi chắc chắn sẽ vè vè gặt đầu. Nhưng huynh lại muốn làm khó tôi, làm khó cả nhà tôi.

Lạc Thần càng nghĩ càng giận. Đột nhiên nghĩ đến những lời nói mà ban ngày vô tình nghe được từ chỗ a Cúc, trước mắt hiện ra dáng vẻ Tạ Tam nương, không nhịn được hừ lên:

– Chẳng phải trước đó huynh đã có người nói chuyện cưới gả rồi à? Đồ bội tình bạc nghĩa! Huynh coi tôi là ai? Huynh cầu hôn tôi rồi cuộc là có mưu đồ gì?

Lý Mục có vẻ như bị bất ngờ, nhìn vào nàng, không biết phải nói gì.

– Huynh nhìn tôi như thế làm gì? Lẽ nào tôi sợ huynh chắc?

Lạc Thần hếch cằm lên:

– Tôi cứ muốn mắng huynh đấy! Lý Mục là kẻ phụ lòng! Lý Mục là kẻ vô sỉ!

Lý Mục nhíu mày:

– Nàng nghe được từ đâu là trước đây ta đã có người cưới gả rồi?

Lạc Thần cười lạnh:

– Sao, huynh dám làm mà không dám nhận à? Người kia chẳng lẽ không phải Tạ Tam nương tử?

Nụ cười bên môi Lý Mục biến mất, ánh mắt khẽ nhúc nhích, đột ngột đứng dậy, đi về phía nàng.

Lạc Thần ngừng nói, nhưng không lui lại mà ngược lại còn ưỡn ngực, ngửa đầu nhìn chằm chằm hẳn.

– Ai nói với nàng ta với Tam Nương tử từng nói chuyện cưới gả?

Giọng của hắn vẫn ôn hòa nhưng thần sắc lại hết sức nghiêm túc.

– Huynh đừng hỏi ai nói! Huynh dám nói không phải không?

Lý Mục nói:

– Đương nhiên không phải! Phụ thân của Tam Nương tử chính là chủ bảo của Tạ gia năm xưa, từng có hỗ trợ nhau với tổ tiên nhà ta. Tạ gia bị diệt trước Lý gia ta, Tam Nương tử khi đó còn nhỏ, cùng với người nhà đến nương tựa Lý gia ta. Mấy năm sau, Lý gia ta cũng bất hạnh bị diệt vong, bấy giờ mới cùng nhau dắt díu xuôi nam đến Kinh Khẩu. Từ nhỏ đến lớn, ta coi Tam Nương tử giống như A Đình, hai năm trước cùng cô ấy mười tám tuổi ta đã nhận cô ấy làm nghĩa muội, có mấy nghĩa huynh chứng kiến. Chuyện này người ở Kinh Khẩu ai ai cũng biết. Mẫu thân ta lại càng biết rõ từ lâu, nào có chuyện cưới gả mà nói...

Hắn dừng một chút, nhìn chăm chăm vào Lạc Thần, ánh mắt sắc bén.

– Nàng lấy tin tức ở đâu mà hiểu lầm đến như thế?

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của anh, sự tự tin vừa rồi của Lạc Thần giống như một quả bóng bị đâm thủng, từ từ xẹp xuống.

Hai người nhìn nhau một hồi, nàng cắn môi, cuối cùng cụp mắt xuống, tránh đi ánh mắt của hắn, bất đắc dĩ nói:

– Huynh nói hay lắm! Đã không thẹn với lương tâm, thế hôm nay Tam Nương đến, lúc a gia tiễn chị ta, vì sao chị ta lại bộc lộ sự đau khổ trước mặt a gia?

– Nàng có chính tai nghe thấy cuộc đối thoại giữa a mẫu và muội ấy nói rằng ta phụ lòng cô ấy không?

Lạc Thần không trả lời được.

– Có phải hạ nhân nàng nghe được mấy câu thì quay ra tố cáo trước mặt nàng không?

A Cúc phái người theo đuôi lên đi theo Lý mẫu cùng Tạ Tam nương, dù là dự tính ban đầu là để bảo vệ chủ, nhưng thành thật mà nói, đó thực sự là một hành vi rất thiếu tôn trọng.

Nghiêm trọng hơn mà nói, chính là nhà họ Gao không biết lễ nghi lễ tiết là gì.

Tuy rằng loại hành vi dò xét bí mật của nhau này, cho dù gia tộc có tôn quý đến đâu gặp phải nội trạch tranh đấu khó tránh khỏi thường xuyên diễn ra, nhìn quen cũng không có gì ngạc nhiên.

Nhưng hành động âm thầm cùng với bị người ta bắt tại trận hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Lạc Thần biết rõ, lúc này phía bên mình đuối lý, dần dần thấy chột dạ. Nhưng ở trước mặt hãn nàng không muốn bị rơi vào thế yếu, gắng gượng làm như trấn tĩnh, chỉ nghiêng mặt đi, cắn môi không nói gì.

Lý Mục nhìn nàng, hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

– Vú già hạ nhân của nàng âm thầm theo dõi mẹ ta, dò xét được vài câu thì đã đi tố cáo trước mặt nàng, bà ta trung thành với nàng, nhưng hành động tự cho là đúng như thế, về sau không cho phép có lần thứ hai. Thà lên nghe bép xép thì không bằng thẳng thắn hỏi thẳng a mẫu đi.

Giọng điệu của hãn vẫn rất bình thản, không nghe được chút tức giận bên trong, nhưng ý tứ dạy dỗ trong lời nói rất rõ ràng.

Chiếc cằm của Lạc Thần vẫn hếch lên như cũ, cũng không nhìn Lý Mục, nhưng gương mặt xinh đẹp kia đã dần dần đỏ bừng lên.

Lý Mục nhìn nàng:

– Không còn gì nữa, đi ngủ đi!

Nói xong, hắn chờ giây lát, bắt gặp nàng vẫn đứng thẳng đầy quật cường bướng bỉnh, duy trì tư thế nguyên bản ban đầu, không nhúc nhích, thì đầy bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút, quay người đến trước cây nến, tắt nến đi.

– Ta tắt nến rồi. Nàng lên giường ngủ đi.

Ánh nến vừa tắt, nước đã chứa đầy trong mắt đôi mắt của Lạc Thần trong một thời gian dài đột nhiên lăn xuống.

Chịu nhục trước mặt Lý Mục, lại bị hắn dạy cho một bài học như vậy, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ và khó chịu, thế nhưng lại không thể tái phạm.

Vừa rời ở dưới mí mắt hắn nàng cố gắng duy trì sự kiêu ngạo của mình, lúc này đèn vừa tắt, dù sao hắn cũng không nhìn thấy, xấu hổ cùng với uất ức đã tích lũy thật lâu cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Nàng vẫn đứng như thế mà rơi lệ.

Một lát sau, người đã nằm trên giường dường như cảm giác được lại đứng lên, thấp đèn sáng lên.

Lý Mục nhìn dáng vẻ của nàng, lắc đầu:

– Còn không đi ngủ?

Lạc Thần không nhúc nhích, nước mắt rơi càng dữ dội, như là được nhào nặn bằng nước.

Lý Mục nhìn nàng cố chấp héch cằn khóc không ngừng, nhú mày, đột nhiên sai bước đi về phía nàng.

Lạc Thần còn chưa kịp phản ứng, cả người chột hẫng lên, hai chân treo lơ lửng trên không, cả người bị ôm lấy. Nàng giật mình, tim đập

nhanh, kêu thất thanh “Thả tôi ra”, rồi vô thức giãy giụa, dùng tay liều mạng đánh hấn, hai chân đá lung tung, giày thêu cũng bị đá bay ra ngoài.

Lý Mục tựa hồ không để ý, đặt thẳng nàng nằm xuống dưới gối, cầm lấy một mảnh khăn tay, sau đó ngồi ở mép giường, hơi cúi người, đưa tay muốn lau nước mắt cho nàng.

Sắc mặt Lạc Thần càng đỏ hơn, nàng giật lấy khăn trong tay hấn tự lau qua quýt mấy lần rồi quay mặt đi, nhắm mắt lại không nhìn hấn.

Lý Mục đắp chăn cho nàng.

– Chuyện cưới nàng, trong lòng mẫu thân ta vẫn luôn bất an. Về sau, hễ là chuyện của Lý gia ta, nếu nàng không hiểu thì cứ lên tiếng hỏi, mẹ ta sẽ không lừa gạt nàng.

– Đừng nghĩ nhiều nữa. Đi ngủ đi.

Giọng của hấn rất dịu dàng, lại vén góc chăn cho nàng xong rồi đứng lên, buông rèm xuống.

Lạc Thần lặng lẽ mở mắt ra, bắt gặp hấn cúi xuống nhặt chiếc giày thêu bị đá bay của mình lên, đặt lại trước giường, rồi lại một lần nữa tắt đèn.

Bên tai truyền đến một vài âm thanh lên giường rất nhỏ, sau đó trong phòng yên tĩnh trở lại.

Một đêm này, Lạc Thần vừa xấu hổ vừa hổ thẹn vừa khó chịu buồn bực, tất cả cảm giác cuồn cuộn trong lòng, lẫn lộn khó ngủ, sáng hôm sau thức dậy càng không muốn nhìn thấy Lý Mục chút nào. Cũng may hấn dường như rất hiểu biết, không hề xuất hiện ở trước mặt nàng, dậy rất sớm đã ra khỏi phòng rồi.

Sáng sớm phải đưa tiễn Cao Dận rời khỏi Kinh Khẩu.

Lạc Thần đè nén sự buồn bực trong lòng xuống, cũng thức dậy. A Cúc cùng với mấy người Quỳnh Thụ, Anh Đào tiến lên, hầu hạ nàng rửa mặt mũi.

A Cúc chải tóc rất giỏi, bà cho thị nữ lui ra, vừa chải tóc cho Lạc Thần vừa thấp giọng hỏi:

– Tiểu Nương tử, đêm qua Lý Lang quân trở về, tôi có nghe trong này hình như có động tĩnh. Là có việc gì vậy ạ?

Không nhắc tới còn tốt, nhắc đến một cái tâm tình của Lạc Thần càng khó chịu cực độ, quay sang A Cúc.

– Cúc ma ma, cháu biết bà tốt với cháu, nhưng về sau đừng có làm chuyện như ngày hôm qua nữa.

A Cúc chần chừ:

– Lý lang quân biết rồi à? Hắn tức giận, nên có hành vi vô lễ với cháu?

Đêm qua hắn đâu chỉ vô lễ, mà phải nói là quá vô lễ đi!

Lạc Thần nhớ đến cảnh tượng hắn cưỡng ép ôm mình vào giường, trong lòng càng thêm xấu hổ giận giữ, cắn môi:

– Bà nhớ kỹ, sau này không được phép làm như thế nữa.

– Mẫu thân hắn rất tốt bụng, cháu không muốn bà ấy xem thường quy củ Cao gia chúng ta!

Nàng nói thêm một câu.

A Cúc giật mình nhìn vào Lạc Thần. Trông thấy hai mắt nàng sáng ngời, thần sắc có chút kỳ lạ, nhất thời cũng không đoán được nàng đang nghĩ gì, đè nghi ngờ trong lòng xuống, gật đầu nói:

– Tiểu nương tử nói đúng. Tại tôi cân nhắc không chu toàn. Về sau sẽ không để chuyện như này xảy ra nữa.

– Tiểu nương tử, Lý Lang quân gọi em đến hỏi là cô đã dậy chưa? Sáng nay đại huynh sẽ đi, nếu cô không đi thì sẽ muộn mất.

Một thị nữ đứng bên ngoài cửa bấm báo vào trong.

A Cúc vội vàng cài một chiếc trâm ngọc trai lên mái tóc Lạc Thần, Lạc Thần đứng dậy ra khỏi phòng.

Lý Mục đang chờ ở ngoài.

Lạc Thần lên xe, cả đường không nói chuyện, theo Lý Mục đi vào bến tàu, nàng giữ nét cười trên mặt, lưu luyến tiễn đại huynh. Lúc quay về, vừa về đến là nàng lập tức đóng cửa, khóc một mình ở trong phòng một lúc tâm tình mới hồi phục một chút.

Mấy ngày kế tiếp, Lý Mục không hề đề cập chuyện lần trước, Lý mẫu thậm chí càng không biết chuyện này. Nhưng trong lòng Lạc Thần vẫn luôn thấy xấu hổ, mặt mày lúc nào cũng ủ dột, càng không muốn nhìn thấy người kia. Cũng may Lý Mục dường như rất bận rộn, ban ngày đã không thấy người đâu, về phần buổi tối trở về thì Lạc Thần đã lên giường từ sớm, thế mà đôi bên đều sống yên ổn phần của mình.

Buổi sáng hôm nay, nàng cùng Lý Mục cùng hầu Lư thị ăn điểm tâm sáng, Lư thị nói:

– A Di à, mấy ngày này A Đình vẫn cứ riu rít trước mặt mẹ nói là muốn đi xem tòa trang viên kia. Con có thể đưa nó đi dạo chơi ngắm nghĩa được không?

Lạc Thần vội đáp vâng dạ.

Lư thị quay sang con trai:

– Ngày nào cũng thấy con bận, thế con đang bận cái gì mà cả ngày chẳng thấy mặt mũi đâu? Hôm nay con đưa A Di với A Đình qua đó đi!

Lý Mục đưa mắt nhìn Lạc Thần, đáp:

– Vâng con biết rồi ạ.

Hết chương 32

Chương 33

Trang viên mà Tiêu Vĩnh Gia hồi môn cho con gái nằm ở trấn Nam Giao Kinh Khẩu, tọa lạc ở một nơi có núi và sông bao quanh, cách trấn chỉ hơn mười dặm là đến, ban đầu nó là sản nghiệp của một sĩ tộc nơi đó, chính là thuộc sở hữu của gia tộc Cố Úy mà đem thành hôn của Lý Mục đã có xung đột với Đới Uyên.

Cố gia dù mang danh là sĩ tộc địa phương nhưng con cháu lại rất bình thường, gia đạo suy sụp, nhập không đủ xuất, họ đã có ý định bán sản nghiệp ở đây từ lâu rồi chỉ có điều ngại ra mặt. Mới mấy ngày trước, họ biết được trưởng công chúa phái người tới nơi đây tìm kiếm trang viên làm của hồi môn cho con gái, bấy giờ mới chủ động lấy lòng mà sang tay sang tên luôn.

Tiêu Vĩnh Gia về đổi tên trang viên thành Trường Nhạc uyển, ra lệnh cho Cao Thất tới đây sửa chữa gấp rút, chuẩn bị người hầu, dự định là để Lạc Thần sống lâu dài ở đây.

Lạc Thần hôm nay cũng là lần đầu tiên tới Trường Nhạc uyển.

Trên đường đi, A Đình đi sát bên a tẩu, vui tươi hơn hờ, cả đường ríu rít như chim, cả xe toàn là tiếng nói chuyện tiếng cười đùa của cô bé.

Lạc Thần câu được câu chăng với A Đình, ánh mắt thì trôi ra bên ngoài cửa sổ xe.

Nàng đã sớm nhận ra, Lý Mục dường như có việc gì đó, sờ dĩ đáp ứng đưa mình đi ra ngoài chẳng qua cũng chỉ bởi Lư thị dặn dò mà thôi. Ở trên trấn còn tốt, Lạc Thần còn thỉnh thoảng nghe được tiếng chào hỏi của dân trên trấn đối với hắn. Ra khỏi trấn rồi, người đi trên

đường ít dần, hắn liền không nói lời nào, cưỡi ngựa đi bên cạnh xe, hai mắt nhìn thẳng phía trước, rõ ràng là có dáng vẻ đăm chiêu.

Lạc Thần cười nhạt trong lòng, thả mạnh rèm cửa xe xuống, không thèm nhìn hắn nữa.

Chiếc xe trâu lắc lư trên con đường đất ở nông thôn một lúc, đi qua một cây cầu đá rồi dừng lại.

Đến Trường Nhạc uyển rồi.

A Đình còn chưa đợi xe dừng hắn đã tự nhảy vút xuống dưới.

Lạc Thần từ cửa xe cúi xuống định đi ra, Lý Mục tiến đến đưa tay ra, A Đình phía sau hắn đột ngột len tới, tranh đỡ Lạc Thần với hắn.

Lạc Thần cười, bám lấy tay A Đình đưa tới, giẫm lên đạp chân mà thị nữ vừa đặt xuống.

Lý Mục thu tay về.

A Đình đắc ý cười hì hì với hắn, sau đó nhìn trang viên phía trước.

Cánh cổng rộng mở, đủ để hai chiếc xe ngựa song song đi qua. Tường vây hai bên được xây bằng khối đá xanh lớn vuông vức như được gọt đẽo, cao hơn một trượng, kéo dài từ đông sang tây. Một dòng suối trong vắt dẫn vào tường thành, từ trong cổng nhìn vào có thể mơ hồ nhìn thấy phía đối diện có đình đài cùng non bộ nối tiếp nhau trùng điệp, mười mấy đầy tớ người hầu cùng vú già do quản gia dẫn đầu từ bên trong nhanh chóng đi ra nghênh đón, mặt mày tươi cười.

A Đình mắt tròn tròn, không kìm nổi kêu lên, quay sang Lý Mục:

— A huynh ơi, nhà của a tẩu to quá nha! Khi nào a huynh mới có được trang viên kiểu này vậy?

Quản sự mang theo tôi tớ đã đến gần, cùng đồng loạt cất tiếng “Lý lang quân”, “Tiểu nương tử”, chợt nghe A Đình thốt ra một câu như thế, tất cả đồng loạt nhìn Lý Mục, dửng dề muốn cười mà không dám cười, nom rất quái dị.

Lý Mục thì bật cười, toàn bộ là dửng dề không chút để tâm, chỉ đưa tay xoa đầu A Đình, quay sang Lạc Thần hờ hững đứng bên cạnh mình:

– Đi thôi, ta đưa các nàng vào.

– Không cần đâu. – Lạc Thần lạnh nhạt nói, – A gia chỉ bảo huynh đưa bọn tôi đến. Chúng tôi đến rồi, nếu huynh có việc thì cứ đi làm đi.

Lý Mục hơi chần chừ, ngay sau đó gật đầu:

– Thế cũng được. Vậy hôm nay phiền nàng trông nom A Đình. Giờ Thân ta tới đón mọi người.

– A huynh ơi, huynh không ở cùng muội và a tẩu ạ? – A Đình dề vể thất vọng.

– A huynh có chút việc, đi một lát sẽ trở lại ngay. Đến đây thì muội không được nghịch ngợm, phải nghe lời a tẩu biết chưa. – Lý Mục dặn dò.

A Đình vâng dạ ngoan ngoãn.

Lý Mục quay sang Lạc Thần cười áy náy, nói một tiếng “làm phiền” rồi lên ngựa, con ngựa phi nước đại đi về hướng thị trấn, bóng dáng mau chóng biến mất ở cuối đường.

Lạc Thần nhìn chằm chằm vào bóng lưng biến mất của hắn, thu ánh mắt về, cầm tay A Đình nói:

– Đi theo a tẩu nào. Muội cứ coi nơi này là nhà mình nhé.

...

Tòa trang viên này bao trùm diện tích rộng lớn, chia làm ba khu vực sinh hoạt, trồng trọt và hoa viên, bên trong xem như có khoảng trời riêng, mấy chỗ tạo cảnh, thấy rõ việc xây dựng rất có tâm. Nhưng so với những lâm viên hoặc tao nhã lịch sự tinh xảo hoặc khí thế rộng rãi được tổ tông sĩ tộc Tam Ngô giàu có cùng với sĩ tộc đỉnh cấp phụ cận Kiến Khang thì nó cực kỳ nhạt nhòa. Ở trong mắt Lạc Thần, nó chỉ mới gọi là vừa mắt mà thôi, nhưng mà trông thấy A Đình phấn khởi như thế, giống như một con chuột nhỏ rơi vào vại gạo tò mò ngấm ngấm, đi chỗ nào cũng thấy mới mẻ, thì gắng lên tinh thần, dẫn cô bé đi dạo khắp trang viên.

Buổi trưa dùng cơm, lại đi dạo mấy chỗ, A Đình cuối cùng không còn sức để cử động nữa, mà lúc này cũng sắp đến giờ Thân rồi. Lạc Thần dẫn A Đình đi vào phòng, hai người nghỉ ngơi một lúc, chỉ chờ Lý Mục đến đón mình.

Sắp đến giờ Thân rồi, Lý Mục lại không xuất hiện, nhưng có người đến và chuyển lời nhắn, nói hắn có việc chưa thể thoát thân được, cho nên hắn cho người đến chuyển lời, bảo Cao nương tử cùng A Đình ở lại nghỉ ngơi một lúc nữa, hắn sẽ đến sau.

Người chuyển lời vừa đi, Lạc Thần lập tức sai người đóng xe, mang theo A Đình lên xe, đi cùng là tôi tớ người hầu, tự mình lên đường quay về trấn trước.

Trên đường, chiếc xe lắc lư chao đảo, A Đình chơi cả một ngày, ngồi ở trong xe dần dần thấy mệt, chẳng mấy chốc đã nằm xuống đệm nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Lạc Thần đắp cho A Đình một chiếc áo lông cừu để tránh lạnh, mình ngồi dựa vào bên cửa sổ, kéo rèm lên một chút, ôm đầu gối ngồi nhìn phong cảnh bên đường bên ngoài cửa sổ.

Núi xa như lông mày, sóng nước đầy sương. Nơi xa, ở giữa bãi sông, mái cong của ngôi chùa tháp cao và mái hiên của ngôi đền

được xây dựng theo sắc chỉ trên tòa núi Kim Sơn trong bầu trời cuối thu trong xanh giống như tháp bút lồng mây như ẩn như hiện.

Nếu leo lên tháp cao là có thể nhìn thấy rõ toàn cảnh rãnh trời Đại Giang chia cắt hai vùng nam bắc kia.

Khi Lạc Thần thất thần, con đường dần dần mở rộng, trên đường người đi đường cũng bắt đầu nhiều lên.

Sắp vào trấn rồi, Lạc Thần không muốn đi bên cạnh xe có nhiều tội tở, quá phô trương, sẽ gây chú ý cho nhiều người, bèn ra lệnh cho mọi người quay trở về hết.

A Cúc đuổi người đi hết chỉ giữ lại hai tùy tùng cùng mình tiếp tục đưa Tiểu nương tử đi về Lý gia. Khi xe đi vào cửa trấn, Lạc Thần buông rèm cửa xuống. Đột nhiên đằng trước có âm thanh huyền ảo, hình như là tiếng một người đàn ông đang hò hét gì đó, xen lẫn trong đó là tiếng cầu xin của một người phụ nữ.

Lạc Thần mới đến, vốn cũng không định quan tâm đến những chuyện khác, nhưng giọng của người phụ nữ lại khá quen thuộc, nghe kỹ hơn thì hình như đó là Thẩm thị. Nàng không kìm được lại vén rèm lên, nhìn ra bên ngoài.

Trước cửa một tiệm cầm đồ bên đường, có một người đàn ông y phục sáng sủa xa hoa mang theo mấy người có vẻ như là gia nô đang chặn đường một người phụ nữ, hét lớn điều gì đó.

Người phụ nữ mặc trang phục áo vải màu xanh lam, đầu đội khăn, tay ôm chặt một cái giỏ, chính là Thẩm thị vợ của Tướng Thao.

Chị ta và người đàn ông đối diện hình như quen biết nhau, không ngừng thấp giọng cầu xin. Nhưng người đàn ông ngày càng trở nên hung bạo hơn, thậm chí còn giật chiếc giỏ từ tay chị ta và ném xuống đất. Một bao gạo nhỏ mới mua rơi khỏi giỏ, dây thừng buộc miệng bao bị tuột, gạo từ trong đó rơi ra vương vãi mặt đường. Ở giữa chỗ

đao lại rơi ra một râu tiền, dây thừng cũng bị đứt, tiền leng keng lăn ra.

Người đàn ông giơ chân lên, giẫm lên gạo trắng và tiền dưới đất, hét lên:

– Thế mà bảo với tao là gả cho thằng quý nghèo! Thế mà bảo tao là gả cho thằng quý nghèo!

– Tam huynh, cầu xin huynh giơ cao đánh khẽ!

Thẩm thị khóc lóc quỳ xuống trước người đàn ông kia.

Người qua đường tụ tập xì xào bàn tán.

Mặc dù Lạc Thần chỉ mới đến Kinh Khẩu được vài ngày, nhưng nàng không xa lạ gì với Thẩm thị, biết chị ta là vợ của Trương Thao – nghĩa huynh của Lý Mục.

Thẩm thị dung mạo thanh tú, tháo vát khéo léo, Lạc Thần có ấn tượng rất tốt với chị ta, nàng chưa bao giờ tưởng tượng rằng vào lúc này lại bắt gặp được chị ta lại bị người đàn ông mà chị ta gọi là “Tam huynh” này làm nhục ngay trước công chúng như vậy.

Làm sao Lạc Thần bỏ đi cho được, nàng lập tức sai người dừng xe.

Người đàn ông giẫm xong gạo và tiền xong, bước lên túm lấy cánh tay Thẩm thị, quay đầu lại nói to với những người đang vây xem:

– Đây là a muội nhà tôi, lúc trước gả cho Trương Thao, không môn đăng hộ đối. Trương Thao là tên vô năng, ngay cả vợ con mà cũng không nuôi nổi, đến mức a muội tôi buộc phải lấy hết của hồi môn năm đó Thẩm gia cho để chi tiêu. Nếu không phải vừa lúc bị tôi bắt gặp thì cái thằng Trương Thao nghèo mạt kia chắc được hưởng sướng suốt rồi đúng không? Của hồi môn là tài sản của Thẩm gia, tôi nhất định phải bắt nó về nhà, thậm chí rờ ràng ngay tại từ đường mới được.

– Tam huynh! Việc này không liên quan đến Tướng lang nhà muội. Huynh ấy không biết gì cả. Cầu xin huynh, đừng có ép buộc muội!

Thẩm thị vừa khóc vừa giãy giụa.

Thẩm Tam không thấy đồng tình, ngược lại cười lạnh:

– Bình thường các người ỷ vào có Lý Mục làm chỗ dựa không coi Thẩm gia ta ra gì. Hôm nay ta bắt người về, đây là chuyện của Thẩm gia! Đừng nói Lý Mục, dù là Thiên vương tới cũng không thể xen vào được!

Những người qua đường xì xào bàn tán tỏ ra thương cảm nhưng không dám lên tiếng, chỉ trơ mắt nhìn Thẩm Tam xô đẩy cưỡng ép lôi kéo Thẩm thị đi.

Lạc Thần ngồi trong xe, cơn giận nổi lên.

Mặc dù không biết của hồi môn Thẩm thị có phải bù chi tiêu trong gia đình Tướng gia hay không, nhưng dù là như thế thì cũng không thể bị cái người gọi là huynh trưởng này đối xử như thế, làm sao mà nhẫn nhịn cho nổi, nàng quát lên:

– Dừng tay! Buông a tẩu ta ra!

Bốn phía lập tức lặng ngắt như tờ, đám đông đồng loạt quay đầu lại.

Thẩm Tam nghe thấy phía sau truyền đến giọng mắng mỏ giận dữ của một cô gái, gã cũng quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc xe trâu đậu bên đường, giọng nói chắc là phát ra từ trong xe thì ngay người:

– Người là ai mà dám xen vào chuyện Thẩm gia nhà bọn ta?

A Cúc ngồi chung trong xe, thấy tiểu nương tử nhà mình nhú chặt mày, lên tiếng như vậy là biết nàng muốn nhúng tay vào, đành phải bước xuống xe, đi đến trước mặt gã Thẩm Tam kia, lạnh lùng nói:

– Người vừa lên tiếng kia chính là phu nhân của Lý lang quân mà người vừa nãy nhắc đến đó, con gái của Cao tướng công Kiến Khang. Thầm thị là a tẩu của cô ấy. Chuyện của Thầm thị, Lý phu nhân không quản được hay sao?

Thầm gia nhiều đời sống ở huyện Kiềm Dương cách Kinh Khẩu mấy chục dặm, ở địa phương này cũng được coi như là thế gia vọng tộc, nhưng còn xa mới bằng Cao thị. Mấy ngày trước Lý Mục thành hôn, Thầm gia ngày đó không xuất hiện bởi vì không có tư cách tham dự bữa tiệc cùng những sĩ tộc kia. Lúc này đột nhiên nghe nói rằng người vừa giận giữ mắng mình chính là phu nhân tân hôn của Lý Mục, con gái Cao thị, lại thấy có một người phụ nữ bước xuống xe, mặc dù cách ăn mặc bình thường nhưng khí thế nói chuyện cộng thêm ánh mắt quắc tới đầy sắc bén uy thế thì vẻ kiêu ngạo lập tức biến mất, buông cánh tay Thầm thị ra, xấu hổ nói:

– Thì ra là Lý phu nhân đi ngang qua... Là hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Tôi cũng chỉ tức giận nói nhảm vài câu thôi...

Cửa xe mở ra, mọi người nhìn thấy một cô gái trẻ ăn mặc đẹp để buông rèm bước xuống xe, đi về phía Thầm thị, đỡ lấy Thầm thị đang run rẩy hoảng sợ, khẽ gọi một tiếng:

– A tẩu!

Giọng nói của nàng giống như chim non, vô cùng êm tai, khiến người ta không thể không nhìn thấy khuôn mặt của nàng, nhưng thật không may, khuôn mặt của nàng bị che bởi một tấm lụa che mặt.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, nàng mang theo Thầm thị cùng nhau lên xe, bóng hình xinh đẹp biến mất sau cửa xe.

A Cúc ra lệnh cho tùy tùng của mình nhặt gạo và tiền rơi vào dưới đất, bỏ mặc Thầm Tam đang ngây người như phỗng, cũng đi lên xe.

Xe trâu tiếp tục khởi động tiến về phía trước.

Người đi đường xem náo nhiệt trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, tiếng xì xào bàn tán đột nhiên khuếch đại, không ngừng nghị luận về hướng xe trâu rời đi.

Cảnh tượng này lọt vào mắt của mấy người dừng chân ở góc đường đối diện.

Mấy người kia mặc y phục người Hán bình thường, phong trần mệt mỏi, nhìn giống như người phương Bắc xuôi nam đường xa đi qua nơi này. Trong đó có một công tử nhược quán nhìn giống như chủ nhân nhưng trời sinh da trắng như tuyết, lông mày đẹp như tranh vẽ, mũi cao thẳng, dưới ánh mặt trời trong mắt có màu tím xinh đẹp, dung mạo có đặc điểm đặc thù của người Hồ Tiên Bi, cực kỳ thu hút. Có lẽ là vì không muốn gây chú ý cho người đi đường mà đội một chiếc mũ rộng vành che kín trán để che chắn.

Anh ta đứng đó, đưa mắt nhìn theo chiếc xe trâu đi xa phía trước, ánh sáng màu tím trong mắt anh ta lóe sáng, một lúc lâu sau mới thì thầm rất khẽ, như thể đang tự nói chuyện một mình:

– Con gái Cao thị? Cô ta chính là con gái của Thanh Hà trưởng công chúa? Con gái Cao thị, quả nhiên là nổi danh...

– Thiếu chủ?

Một tùy tùng gọi anh ta một tiếng.

Lúc này vị công tử này mới hồi phục tinh thần, quay đầu, nhìn về phía tây, híp mắt lại, nói:

– Kiến Khang ngay phía trước, lên đường đi!

Hết chương 33

Chương 34

Thẩm thị mắt đỏ hoe, tóc tai bởi vì vừa rồi lôi kéo mà trở nên rối loạn, trông thấy Lạc Thần nhìn mình với vẻ đầy lo lắng thì xấu hổ lúng túng, nói nhỏ:

– Chuyện xảy ra hôm nay làm Tiểu nương tử chê cười rồi.

A Đình vừa rồi bị tiếng ồn ào bên ngoài xe đánh thức, tức giận nói:

– Nhị tẩu, người kia quá xấu xa, thế mà lại đối xử với tẩu như thế. Thật là tức chết mọi người, may mà có a tẩu của mọi người.

Vẻ xấu hổ trên mặt Thẩm thị càng đậm, nước mắt rung rung trên khóe mắt.

Lạc Thần đưa chị ta một chiếc khăn tay trắng sạch sẽ, Thẩm thị khe khẽ nói cảm ơn, nhận lấy lau khóe mắt, vuốt lại tóc tai, ổn định lại rồi mới kể lại ngọn nguồn sự việc.

Nhà mẹ đẻ Thẩm thị ở huyện Thượng Dương cách Kinh Khẩu không xa, trước khi xuôi nam, Thẩm gia cùng với tổ tiên Tưởng Thao vốn có mối quan hệ cũ, nhưng sau khi Nam Bắc bị chặn, hai nhà mất đi liên lạc. Khi Tưởng Thao xuôi nam đến Kinh Khẩu, lão thái gia Thẩm gia còn tại thế. Lão thái gia có phong cách nho giáo, một là nhớ mối quan hệ cũ của hai nhà, thứ hai cũng quý trọng tài năng của Tưởng Thao, cho nên bất chấp sự phản đối của mấy đứa con trai trong nhà mà gả con gái cho Tưởng Thao.

Dòng dõi Thẩm gia ở địa phương cao thì không tới mà thấp thì chẳng phải, mấy huynh đệ vì gia tộc mà vẫn luôn hao tâm tổn trí luôn cúi, mong muốn được gia nhập hàng ngũ sĩ tộc, khi đó họ đang tính toán

gả em gái vào Cố gia, nhưng nào ngờ lão thái gia lại sắp xếp như thế, họ tức giận mà không dám phản đối, đành phải nghe theo.

Vài năm sau, lão thái gia qua đời, mấy huynh đệ Thẩm thị càng ngày càng không hài lòng với cuộc hôn nhân của em gái, cho rằng đó là sỉ nhục của gia tộc, cản trở mối giao hảo giữa nhà họ Thẩm và các quý tộc địa phương, cho nên vẫn luôn muốn phá vỡ nó đi. Nhưng mà Thẩm thị cùng trượng phu tình cảm sâu nặng, anh trai và chị dâu mấy lần muốn chị ta ly hôn và kết hôn với người khác nhưng đều bị chị ta cự tuyệt, quan hệ giữa huynh muội cũng theo đó mà như nước với lửa, nhưng vì e ngại Lý Mục mà mấy huynh đệ Thẩm gia cũng chỉ đành nuốt hận trong lòng.

Nhà mẹ đẻ Thẩm thị còn có mẹ già là Trương thị, tấm lòng người mẹ nhân từ, rất yêu thương con gái, mấy năm đầu còn thường âm thầm liên lạc với Thẩm thị, về sau bị con trai phát hiện rồi gây gỗ cấm cản, Trương thị sợ con gái với con rể bị con trai uy hiếp quấy rối nên buộc phải cắt đứt liên lạc.

Vài ngày nữa chính là đại thọ sáu mươi của Thẩm mẫu. Sức khỏe của Thẩm mẫu mấy năm nay rất yếu, hầu hết thời gian chỉ có thể nằm liệt trên giường. Mấy huynh đệ Thẩm thị vì sĩ diện mà hoàn toàn không quan tâm tới sức khỏe của mẫu thân, dự tính đến lúc đó sẽ tiệc mừng thọ thật lớn, mời quý tộc địa phương làm khách. Thẩm thị biết sức khỏe của mẫu thân không tốt, khi biết được tin tức trong lòng rất xót xa, nghĩ mình với mẫu thân đã mấy năm không gặp nhau, cho nên càng lo lắng cho mẹ già hơn, muốn làm cho bà một bộ quần áo rồi nhờ người lên lút đưa qua đó, bày tỏ chút lòng hiếu thảo của mình với mẹ.

Tổ tiên Tường Thao tuy là nho tông, cũng từng làm quan đến chức Thái thú, nhưng bây giờ cục diện thiên hạ có sự thay đổi lớn, Huyền Phong nắm quyền, danh hàn môn như y, con đường thăng quan tấn chức lại càng xa vời. Y là người có tài có mưu lược, nhiều năm nhưng chỉ có thể làm chức quan nhỏ ở nha môn, bổng lộc ít ỏi, trong

nhà lại có một trai một gái, tuổi còn nhỏ, toàn do Thấm thị hiền huệ tháo vát cuộc sống mới đủ sống như hiện tại.

Lần này chị ta may một bộ y phục cho mẫu thân, Thấm thị rất thích lựa Hồ, nhưng mà lựa Hồ giá cao, thậm chí làm một bộ đồ lót cũng ít nhất phải một ngàn. Thấm thị nghĩ tới nghĩ lui, đã quyết định cầm cố một vài đồ trang sức mà lúc trước mẫu thân đã cho mình, sau này nếu có thể khấm khá lên thì chuộc về là được.

Chị ta không muốn để hàng xóm láng giềng nhìn thấy mình ra vào cửa hiệu cầm đồ, cho nên ngày hôm này cố ý đi đường vòng đi đến cửa hàng này ở cửa trấn, ý định là lạng lẽ cầm đồ xong thì đi ngay. Ai mà biết được khéo đến như thế, vừa mới ra khỏi hiệu cầm đồ thì bắt gặp Thấm Tam đi ngang qua, bấy giờ mới có một màn vừa rồi.

Thấm thị nhìn Lạc Thần, ánh mắt xấu hổ, nhưng vẫn rất cảm kích:

– Vừa rồi cảm ơn tiểu nương tử, nếu không nhờ có muội bắt gặp tôi và huynh trưởng, thật sự là tôi không biết phải làm thế nào...

Chị ta nhớ tới cảnh vừa rồi, vành mắt lại đỏ lên.

Khi Thấm thị đang kể lại, Lạc Thần đột nhiên nghĩ, ngoài sự chênh lệch về gia cảnh, Thấm thị cam tâm tình nguyện gả cho Tường Thao, mà mình là bị ép cưới. Thực ra hôn sự của mình với Thấm thị cũng có điểm tương đồng, chỉ là nhà họ Thấm ác độc, mà cha mẹ và huynh đệ của mình thì lại cảm thấy thương nàng có lỗi với nàng. So với Thấm thị, mình thật sự là may mắn hơn rất nhiều.

Lạc Thần thổn thức trong lòng, đưa tay cầm lấy tay Thấm thị, an ủi:

– A tẩu đừng khách sáo với muội. Tẩu cam tâm thủ bần, không thềm giàu sang vinh hoa, làm cho muội vô cùng khâm phục. Tẩu là a tẩu của lang quân, dĩ nhiên cũng là a tẩu của muội. Tẩu yên tâm, về sau nếu huynh đệ của tẩu còn tới làm khó tẩu nữa, muội chắc chắn sẽ giúp tẩu. Trở về muội sẽ nói lại chuyện này cho lang quân, để huynh ấy có tính toán xử lý.

Thẩm thị hôm đó lên thuyền đón dâu, con gái Cao thị này đã để lại ấn tượng đầu tiên cho chị là cao quý, xa cách. Ngày hôm sau tới nhà đình tọa, lại cảm thấy nàng rất ôn hòa hiền lành, trong cử chỉ và lời nói không có chút ngạo mạn kiêu căng nào. Nhưng không ngờ nàng còn là người ân cần và khéo hiểu lòng người như vậy, biết rõ mình đang lúng túng xấu hổ thì lên tiếng hóa giải, vừa chân thành vừa nhiệt tình, hoàn toàn khác với hình tượng quý nữ vọng tộc trong tưởng tượng của mình.

Thẩm thị hết sức cảm động:

– Đa tạ tiểu nương tử. Chuyện hôm nay tôi thay mặt phu quân cảm ơn tiểu nương tử. Có điều là Kính Thần bận nhiều việc, chuyện nhỏ nhặt như này coi như thôi đi, đừng làm phiền đệ ấy.

A Đình cười hì hì nói:

– Nhị tẩu tẩu ơi, tẩu không biết đó thôi, a huynh nhà muội sợ a tẩu nhà muội lắm đó! Chỉ cần a tẩu của muội mở miệng, a huynh nhất định sẽ lo ngay, tẩu đừng lo lắng.

A Đình ngây thơ, ngốc nghếch, kiến thức nửa vời, cô bé nói thế làm cho Lạc Thần thấy rất xúc động.

Lý Mục kia phạm thượng cưỡng ép cưới mình, rốt cuộc là hắn có ý đồ gì, mình vẫn mơ hồ mù mịt. nhưng có một điểm nàng rất rõ ràng. A Đình cho là hắn sợ mình, nhưng thực ra thế nào là sợ?

Lạc Thần luôn cảm thấy người khác tiền nhân ở chỗ, bề ngoài thì khoan dung, nhẫn nại và quan tâm đến bản thân, nhìn có vẻ như là mình y vào địa vị Cao gia ăn hiếp hắn, nhưng thực ra người này cực kỳ âm hiểm.

Hắn căn bản chưa từng để mình vào mắt!

Lạc Thần không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ một cái trong lòng lại tức giận, nhưng không biểu lộ ra ngoài mặt, thấy Thẩm thị cười nhìn mình, cũng đành nén lửa giận kia xuống, cười đáp lại.

Kinh Khẩu cũng không lớn, nói chuyện suốt cả chặng đường đi chẳng mấy chốc đã đến gần miếu Thành Hoàng, người qua đường nhận ra xe trâu này, đoán người ngồi bên trong là con gái Cao thị Kiến Khang vừa mới gả đến thì tất cả dừng lại nhìn.

Lạc Thần kêu phu xe đưa Thẩm thị về nhà trước, đi ngang qua cửa, Thẩm thị cảm ơn liên tục, mời Lạc Thần vào trong nhà ngồi một chút.

Thứ nhất, lời mời nhiệt tình khó từ chối, thứ hai, nếu như đi qua nhà mà không vào thì không khỏi tỏ ra mình quá khách sáo, Lạc Thần liền nhận lời xuống xe, cùng A Đình đi vào.

– Nhà tẩu nghèo, cũng không có trà ngon, tiểu nương tử xin đừng chê nhé.

Thẩm thị dù chủ động mời, nhưng khi nhìn thấy nàng y phục lộng lẫy như tiên nữ đứng trước cửa nhà, càng làm nổi bật căn nhà nghèo và đầy khiêm tốn của mình, bất giác khó tránh khỏi lúng túng và bất an.

– Sao có thể chứ, a tẩu mời muội chính là coi muội là người một nhà rồi.

Lạc Thần nói, bước vào viện tử.

Tường gia là một tiểu viện độc môn, viện tử không lớn nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, bài trí trong nhà rất đơn giản cổ kính, trật tự rõ ràng. Một cô bé tầm bảy tám tuổi ngồi trên ghế băng nhỏ, đang cúi đầu may y phục, một cậu bé khác nhỏ hơn đang cố kéo lấy cái chổi coi nó là con ngựa chạy vòng quanh viện tử, miệng thì hét vui vẻ. Hai đứa bé đều thanh tú xinh xắn, thấy mẫu thân thì hết sức vui mừng, chạy vội ra đón.

Hai chị em đã từng gặp Lạc Thần, biết cô gái xinh đẹp như tiên nữ này chính là người vợ mới mà a thúc Lý gia vừa mới cưới vào nhà, đều gọi “a thẩm” theo mẹ, ban đầu rất dè dặt, chỉ đứng bên cạnh A Đình, thỉnh thoảng tò mò liếc nhìn nàng một cái. Dần dần, thấy nàng hiền lành dễ gần, còn bảo A Đình lấy bánh kẹo hoa quả mút ngon từ trong xe chia cho mình thì rất nhanh đã thân thiết với nàng, cô chị thì đi pha trà, cậu em thì hớn hờ nhóm lửa giúp chị gái, rất ấm áp.

Nhà của Tưởng gia nằm trong ngõ nhỏ, bình thường rất yên tĩnh, Lạc Thần vừa đến được một lát thì những người phụ nữ hàng xóm biết được đã tới chơi, nhà cửa náo nhiệt hẳn lên. Mọi người thoát đầu cũng chỉ đứng ở trong viện để nhìn, không dám tiến vào, cho đến khi Lạc Thần mở miệng mời, Thẩm thị cùng A Đình bưng trà nước ra, mọi người mới đi vào trong.

Lạc Thần bị bao vây ở giữa, mọi người tranh nhau nói chuyện. Mặc dù Lạc Thần không nói nhiều nhưng luôn nở nụ cười trên môi, không hề tỏ ra khoa trương. Một cảnh này rơi vào trong mắt A Cúc đứng một bên, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Bà nằm mơ cũng không nghĩ tới rằng có một ngày tiểu nương tử lớn lên dưới nhà cửa hoa lệ, mái đỏ ngói xanh, rường cột chạm trổ sẽ lại ngồi dưới mái hiên trong ngõ hẹp phố nghèo này, uống trà thô, buông tư thái xuống, giao lưu và trò chuyện vui vẻ cùng với những người phụ nữ nơi đây.

Nếu như trưởng công chúa biết, cũng không biết bà ấy sẽ nghĩ như thế nào.

— A thúc!

Ngoài cửa chợt nghe thấy tiếng gọi của cô bé gái nhà Tưởng gia.

Những người phụ nữ trong phòng ngừng nói chuyện, cùng quay đầu lại.

Lạc Thần ngược mắt lên, bắt gặp một bóng dáng từ cửa viện đi vào, băng qua viện tử dừng lại ở ngưỡng cửa.

Khi những người phụ nữ thấy Lý Mục đến là biết hẳn tới đón vợ mình rồi.

Nếu là trước kia, e dè con gái Cao thị xa cách, mọi người cũng không dám trêu đùa gì. Nhưng lúc này đã thân quen với nàng hơn rồi, biết nàng cũng không phải người kiêu kỳ cao ngạo gì, mấy người phụ nữ lập tức bộc lộ bản tính bốn cọt sáu lỗ, nhao nhao nói:

– Sao nào, mới một lát không thấy tân phụ đâu đã sốt sắng tới mức vội đi đón rồi hả? Sợ chúng tôi bắt nạt tân phụ phải không hả?

Lý Mục chỉ cười cười không nói gì, vái chào với mấy người phụ nữ, nhìn về phía Lạc Thần, dịu dàng nói:

– Nếu nàng muốn ngồi thêm một chút thì lát ta sẽ đến đón nàng.

Mấy người phụ nữ cũng chỉ trêu chọc một chút cho vui mà thôi, biết hai người vừa tân hôn còn đang mặn nồng, chắc hẳn dính nhau như sam, chỉ ước từng giây từng phút được ở bên nhau. Lý Mục đã tới đón người, nói chuyện với vợ mình không ngờ giọng điệu lại dịu dàng đến thế, đúng là chưa từng thấy bao giờ, họ bật cười vang, nào thật sự sẽ giữ Lạc Thần lại, đồng loạt đứng lên, nhường đường cho nàng.

Lạc Thần cũng chỉ có thể đứng dậy, mỉm cười cảm ơn Thẩm thị đã tiếp đãi, giả bộ ngượng ngùng cúi mặt xuống, được Thẩm thị cùng mấy người phụ nữ tiễn ra bên ngoài, lên xe rồi đi.

Trở lại Lý gia thì sắc trời đã tối hẳn.

Lư thị đang chờ Lý Mục cùng Lạc Thần trở về. Hai người vừa mới vào nhà, chưa đợi Lạc Thần mở miệng thì A Đình đã nhanh nhẩu kể lại chuyện sáng nay a huynh đưa a tẩu và mình đi đến đó, cũng chẳng hề đi vào cùng mà lại đi ngay, sau đó a huynh còn đến muộn để đón họ, cuối cùng là do a tẩu đưa mình quay về trấn.

Lư thị rất không vui, trách con trai ngay lập tức.

Thấy Lý Mục không nói lời nào đứng ở đó, bị mẩu thân dạy dỗ, Lạc Thần mới thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút, bắt gặp hắn đã bị mắng đủ rồi, nàng mới giả bộ lên tiếng khuyên bảo, đi lên đỡ tay Lư thị, nhỏ nhẹ nói:

– A gia, con không sao, mẹ đừng mắng huynh ấy nữa. Huynh ấy đúng là có việc, cũng không phải cố tình để con và A Đình chờ đâu. Dù sao bọn con cũng quay về bình an rồi ạ.

Thấy nàng cảm thông như thế, Lư thị rất cảm động, đồng thời cũng thấy áy náy, vỗ nhẹ lên cánh tay Lạc Thần, quay sang con trai, thở dài:

– Chẳng biết kiếp trước con tu được phúc gì cho nên bây giờ mới cưới được A Di tốt như này. Còn đứng đực ở đó làm gì, chắc A Di mệt mỏi rồi, còn không mau đưa nó về phòng, rồi xin lỗi nó đi.

Lý Mục đáp vâng, nhìn về phía Lạc Thần.

Lạc Thần cười hào phóng, nói:

– Con không mệt đâu ạ, để con đưa a gia về phòng nghỉ ngơi trước.

Nàng đỡ Lư thị đưa bà trở về phòng xong, vừa quay người đã thấy Lý Mục đứng ở một bên nhìn mình, nụ cười trên mặt lạnh đi, đi lướt qua hắn, cũng không quay đầu lại, chỉ còn lại một mùi thơm nhẹ nhàng phất qua mặt trôi lơ lửng trong hơi thở, như có như không, thấm vào ruột gan.

Hết chương 34

Chương 35

Lạc Thần vừa vào nhà, Lý Mục liền đi theo vào – từ ngày thành thân đến nay thì cảnh tượng hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Lần đầu tiên.

A Cúc vốn đợi đi lên giúp tiểu nương tử tẩy trang thay y phục, trông thấy Lý Mục đi vào cứ vậy mà nhìn mình, tiểu nương tử như không có chuyện gì ngồi xuống trước tủ gương, tự soi gương tháo trang sức trên búi tóc xuống, do dự một chút, cuối cùng bà cũng không dám công nhiên nghịch lại, đánh mắt ra hiệu với thị nữ, mấy người ra khỏi phòng.

Cửa vừa được đóng lại, Lý Mục đi đến phía sau lưng Lạc Thần rồi dừng lại, nhìn nàng đưa hai tay lên với đôi bàn tay thon thả rút một nhánh trâm trau ngậm phượng cài bên tóc mai xuống.

Ổng tay áo rộng với hoa văn quả hồng tinh tế theo động tác giơ tay của nàng trượt xuống, tại khuỷu tay lộ ra hai cánh tay trắng mịn như tuyết bình thường được che kín, trơn bóng, trên cổ tay nàng đeo hai chiếc vòng tơ vàng mỏng, vòng tay ôm ngoan ngoan bám vào cổ tay ngọc, theo động tác của nàng mà đung đưa, làn da sáng rạng rỡ.

Lý Mục ngược mắt lên, nhìn Lạc Thần ở trong gương nói:

– Hôm nay bảo là giờ Thân đi đón nàng nhưng ta lại không đến đúng hẹn, là ta thất hẹn. Mong nàng chớ trách.

– Không sao. Chẳng phải huynh đã cho người đến chuyển lời rồi à? Hơn nữa tôi với A Đình cũng không chờ huynh.

Nàng ngắt lời, thản nhiên nói, thuận lợi rút trầm cài tóc nặng nhất, và ném nó lên bề mặt.

Chuỗi hạt châu đụng nhau, phát ra những tiếng lạo xạo.

Lý Mục khựng lại.

– Còn nữa, hôm nay chuyện về nhị tẩu Tưởng gia, trên đường ta đã nghe nói rồi. May mà lúc đó có nàng. Ta thay mặt Tưởng nhị huynh cảm ơn nàng...

– Vậy thì càng không cần!

Lạc Thần lại ngắt lời hắn lần nữa, đứng dậy khỏi gương tử, quay lại đối mặt với hắn.

– Tôi chỉ tiện nói một câu giúp một tay mà thôi. Huống hồ giúp nhị tẩu Tưởng gia cũng không phải để nhận được câu cảm ơn của huynh.

Nàng hơi kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn, giọng điệu vẫn hời hợt giao hoạt như cũ.

Lý Mục yên lặng, nhìn chăm chú vào thiếu nữ trước mặt này. Hắn đương nhiên biết nàng đang cố y mĩ mai mình đây mà, nhưng trong lòng hắn lại không vì điều đó mà không vui. Dù là một chút cũng không có.

Nghĩ đến một lát trước, cảnh hắn bị mẫu thân răn dạy, nàng thì thờ ơ lạnh nhạt, đợi đến cuối cùng mới lên tiếng nói giúp mình một chút, trong lòng hắn thoáng hiện lên tia vui vẻ. Cảm giác đó cực kỳ kỳ diệu, gần như khó nắm bắt, nhưng tồn tại rất chân thực – bất luận là ở kiếp trước hay là ở kiếp này thì trong trí nhớ mơ hồ của hắn mỗi khi nghĩ tới đều là chưa từng có. Như một dòng suối mỏng, chậm rãi chảy qua trái tim cứng như sắt của hắn, thậm chí nó còn làm hòa tan đi ký ức đen tối đầy máu và thù hận của một người đã từng trải qua một cái chết thảm liệt.

Hắn không khỏi nghĩ tới rất nhiều năm trước, khi nàng ở trước mặt hắn vẫn còn là một cô bé, cũng đã từng “nói một câu” như vậy cứu hắn thời niên thiếu.

Rành rành ở trước mắt.

Đã nhiều năm như vậy trôi qua, nàng ở trước mắt hắn đã không còn là nàng trong ký ức một khắc cuối cùng của kiếp trước, người đã khiến hắn động lòng, hận nàng, thậm chí từng nghĩ đến giết nàng, muốn nàng đi cùng hắn cùng xuống hoàng tuyền, nhưng đến cuối cùng lại buông tha cho nàng.

Nàng bây giờ, dường như vẫn giống như nàng khi còn bé trong trí nhớ của hắn cũng không có sự thay đổi bao nhiêu. Vẫn thiện lương như vậy, đồng thời...mang theo một chút tính trẻ con mà hắn thực sự không biết phải đối phó như thế nào. Hắn chần chừ một lúc, đang định chuyển sang đề tài khác nhằm hòa hoãn bầu không khí ngột ngạt này...

– Cúc ma ma, cháu muốn tắm rửa! Đi ra ngoài cả một ngày, người đầy mồ hôi, khó chịu lắm!

Nàng gọi to ra bên ngoài, giọng điệu nũng nịu. Gọi xong, như vô tình, nàng lại liếc anh một chút, nhìn hắn ngượng ngùng quay mặt đi đột ngột.

– Cũng được, nàng thay quần áo đi, ta đi ra ngoài trước...

Người đàn ông trẻ tuổi có vẻ hơi lúng túng, lăm bắm một câu, rồi rời khỏi phòng dưới con mắt cảnh giác của a Cúc cùng nhóm thị nữ vú giá đẩy cửa đi vào, đi ra khỏi phòng.

Hắn vừa đi, Lạc Thần không kìm được nhướn khóe môi lên, nhào vào giường, chôn mặt mình vào trong gối, bật cười lên khe khẽ.

Từ lúc Lý Mục cầu thân đến nay, trong mấy tháng này, đây là lần đầu tiên a Cúc nhìn thấy Tiểu nương tử cười vui vẻ đến như thế. Còn

cười xinh đẹp như thế.

A Cúc không hiểu gì cả, nhưng lại rất vui vẻ.

Tiểu nương tử vui, bà càng vui hơn.

Bà hầu bên cạnh, nhìn nàng nằm sắp bật cười vui vẻ, chờ tiếng cười dừng lại mới hỏi nàng nguyên do.

Lạc Thần trở mình, nằm trên gối với khuôn mặt đỏ bừng, cắn môi lắc đầu, không chịu nói gì. Nhưng mấy tháng nay, tất cả tức giận, bất mãn, uất ức tích tụ trong lòng nàng đột nhiên tựa hồ bởi vì thắng lợi hoàn toàn trước Lý Mục vừa rồi mà tiêu tan đi rất nhiều. Thậm chí, ngay cả chiếc giường nàng không quen ngủ cũng không cảm thấy khó chịu như bây giờ khi nằm trên đó.

– Tiểu nương tử? – A Cúc nhìn ngây người.

– Cháu muốn tắm rửa. – Nàng từ trên giường ngồi dậy, trùi mền ôm lấy a Cúc, lúm đồng tiền bên khóe môi vẫn còn mờ mờ, vô cùng quyến rũ.

...

Đêm đã khuya, một vùng miếu Thành Hoàng yên tĩnh trở lại.

Ngõ mạch chỗ sâu, bên tai người ngủ chỉ có vài tiếng gõ mõ của người cầm canh đi trong ngõ, càng làm tăng thêm vẻ hiu quạnh của đêm cuối thu này.

Thẩm thị vẫn hướng về phía ánh nến, gấp rút may một bộ y phục.

Mẫu thân của Lý Mục hai ngày trước có đến nhà lạng lẽ đưa cho chị một chút tiền nhưng bị Thẩm thị uyển chuyển cự tuyệt, chị vẫn dùng tiền mua loại vải mà mình đã nhìn trúng kia.

Chị rất giỏi may vá, tự tay may cho mẹ già một bộ y phục càng bày tỏ được sự áy náy và quan tâm của mình đối với mẫu thân. Ngày mai là

đại thọ sáu mươi của mẫu thân, tuy thời gian làm việc có hơi gấp gáp nhưng những mũi khâu từ đầu ngón tay của chị đều rất đẹp và ngay ngắn, không hề có một vết lỗi nào.

Trong phòng có tiếng bước chân nhè nhẹ, chị ngước lên, trông thấy trượng phu tay cầm cây nến đi tới, đặt ở trước mặt mình.

Hai cây nến đặt song song, ánh lửa sáng lên nhiều hơn.

– Lang quân làm xong việc rồi à? Chàng đi ngủ đi, lát thiếp xong sẽ đi ngủ ngay.

Thẩm thị vẫn luôn tay may áo, cười nói với trượng phu.

– Chàng đừng để lãng phí hai cây nến. Mất thiếp vẫn tốt lắm, nhìn thấy rất rõ.

Nàng nhìn cây nến trước mặt, nói tiếp.

Tưởng Thao lại choàng thêm chiếc áo lên vai chị.

– A nô, là do ta vô năng. Nàng gả cho ta nhiều năm, ta không những không cho nàng hưởng phúc được ngày nào, còn để nàng phải chịu nhiều uất ức như thế...

Thẩm thị ngẩng lên, thấy trượng phu nhìn mình áy náy thì cười nhẹ một tiếng, đặt kim khâu xuống, dịu dàng nói:

– Chàng nói gì đó? Lang quân đối với thiếp tốt như thế, lại cho thiếp hai đứa con ngoan ngoãn, thiếp nào chịu uất ức chứ?

Thê tử khéo léo hiểu lòng người như thế, điều này khiến cho người đàn ông bụng đầy kinh luân nhưng cuộc đời lại không có chỗ để dùng càng thêm áy náy hơn. Y ngồi xuống bên cạnh thê tử, nói:

– Nàng đừng lo lắng về tiền bạc. Bên ta mới làm hai bài văn chương, còn viết tiếp mấy bài nữa, tháng sau tích đủ tiền rồi là chuộc được trang sức của nàng về...

Tưởng Thao giỏi về văn biền ngẫu, đối trận tinh chỉnh, từ ngữ trau chuốt hoa lệ, danh tiếng dần dần truyền bá, rất nhiều con cháu sĩ tộc muốn trao đổi bài văn chương đổi lấy sự đánh giá cao của danh sĩ đương thời mà mua văn chương của y. Y cũng dùng cách làm văn chương hộ đổi lấy tiền để phụ giúp gia đình.

– Lang quân vất vả, chàng đi nghỉ ngơi sớm đi. – Thẩm thị giục y.

Tưởng Thao nói:

– Ta với nàng cùng đi ngủ. Ngay mai ta cũng cùng nàng cùng trở về để tránh cho nàng lại bị huynh trưởng quở trách. Ta đi cầu xin họ để cho nàng được gặp mặt nhạc mẫu một chút.

Thẩm thị hơi thất thần, sau đó mỉm cười lắc đầu:

– Thiếp biết lang quân quan tâm, nhưng mà không cần đâu. Thiếp đã nói với một vị lão nô trong nhà rồi, bà ấy sẽ lên đưa y phục cho mẫu thân thiếp. Thiếp biết rõ tính mấy huynh trưởng của thiếp, dù có làm thế nào thì họ cũng sẽ không cho thiếp đi gặp mẫu thân đâu. Lang quân chàng đừng đi làm gì, tránh lại bị họ làm nhục.

Tưởng Thao đè nén cảm giác bất lực và buồn bã dâng lên trong lòng, trầm ngâm một lúc rồi nói:

– A Nô, có chuyện này ta muốn nói với nàng. Bắc triều hiện đang hỗn loạn. Người Tiên Bi Mộ Dung Tây mưu đồ giết đế soán vị, nhưng mà không thành công. Họ đã tập hợp binh mã nổi dậy và tiến về Liêu Tây. Hung Nô ngóc đầu trở lại, thứ sử Lương Châu cũng mượn cơ hội tự lập xưng đế. Trung Nguyên lại hỗn loạn, Giang Bắc chỉ sợ sẽ không còn thái bình nữa. Dự tính sắp tới dân tị nạn sẽ ồ ạt chạy về phía Nam, điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến Kinh Khẩu, mấy ngày tới nếu không có việc gì thì nàng cố gắng ra ngoài càng ít càng tốt, kẻo bị vạ lây tai họa.

Thẩm thị nhíu mày:

– Sao lại sắp có chiến tranh nữa rồi...Cuộc chiến này rốt cuộc đánh tới ngày nào mới dừng đây...

Chị thờ dài buồn bã.

– A Nô, nếu như có một ngày vi phu may mắn lập được chút công lao trong loạn thế, ta sẽ không bao giờ phụ nàng.

Ánh mắt Tường Thao sáng ngời, ôm lấy thê tử vào lòng, thì thầm với vợ.

...

Mấy ngày gần đây Kinh Khẩu bắt đầu lan truyền tin tức nói Bắc Hạ tràn ngập nguy hiểm. Người Hồ đánh người Hồ, người Hán đánh người Hồ, cũng có người Hán đánh người Hán. Trung Nguyên đông tây nam bắc tựa như chỉ trong một đêm lại xuất hiện mấy thiên vương tự xưng cô vương thậm chí hoàng đế. Dù sao thì phương Bắc chiến tranh dường như bắt đầu xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Số lượng lưu dân từ phương Bắc trốn tới mấy ngày nay cũng trở nên tăng đột biến, trên bến đò ngày nào cũng đông nghịt người.

Người Kinh Khẩu đã quen nhìn thấy máu, nước mắt và chia ly đều thốn thức, đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì một chút thanh bình đã trộm có được từ Nam triều, mặc dù không ai biết chút thanh bình này có thể duy trì được bao lâu.

Lý Mục đang bận làm việc với quan phủ sắp xếp cho những lưu dân mới đến này, ban ngày theo lẽ thường thì không nhìn thấy bóng dáng đâu cả.

Sau buổi trưa, Lạc Thần rảnh rỗi không có chuyện làm, ngủ cũng ngủ không được bèn ở bên Lư thị bầu bạn, nghe âm thanh kéo tơ vui tai từ bà, mình thì đọc mấy quyển sách mà mình đã mang đến trước đó, giết thời gian cả buổi chiều dài dằng dặc, đột nhiên nghe tiếng bước

chân dồn dập ở trong viện, ngẩng lên, bắt gặp A Đình chạy vào, mặt mày phừng phừng tức giận.

– Xảy ra chuyện gì thế con?

Lư thị tai thính, dù là không nhìn thấy nhưng lại nghe được sự tức giận từ tiếng bước chân của cô bé, ngừng tay lại, quay qua hỏi.

– Mẹ ơi, a tẩu ơi, tức chết con mà. – A Đình thở hổn hển. – Vừa nãy các huynh của a tẩu Tưởng gia lại phái người đến gây sự, phá vỡ cửa nhà huynh ấy, làm hai bé nhà huynh ấy đang hoảng sợ khóc ầm lên kia kìa.

Lư thị kêu lên, lo lắng đứng bật dậy, lần tìm quả trượng của mình:

– Mau qua đó!

Lạc Thần vội đỡ lấy Lư thị, cùng A Đình chạy tới Tưởng gia.

Tưởng Thao đi vắng, chỉ có Thẩm thị cùng hai đứa bé ở nhà, người của Thẩm gia đã đi rồi, trong viện ở lối vào hàng xóm láng giềng tụ tập kín, người nào người nấy đều phần nộ, bàn tán ồn ào, thấy Lư thị cùng Lạc Thần tới thì đều tránh ra để nhường đường.

Lạc Thần đỡ Lư thị đi vào, nhìn thấy cửa lớn bị thủng lỗ chỗ và một bộ quần áo lụa hồ bị cắt nát nằm dưới đất, Thẩm thị đang đỡ hai đứa con nhỏ vì hoảng sợ quá mà khóc lên thì tức khắc đoán được nguyên nhân. Hỏi thăm một chút, quả nhiên là chuyện ngày hôm trước Thẩm thị nhờ người lén lút mang áo cho mẹ già đã bị mấy người huynh của chị ấy biết được, đã nổi giận phái mấy gia nô chạy đến đây, náo loạn một trận, bỏ lại mấy câu hăm dọa rồi bỏ đi.

Lư thị gõ quả trượng, vừa phần nộ vừa bất đắc dĩ:

– Sao trên đời lại có loại anh em như thế! Đúng là khinh người quá đáng!

Bà bảo Lạc Thần cùng A Đình đưa hai đứa bé về nhà mình trước, mình thì đi an ủi Thẩm thị.

Lạc Thần đi ra gọi A Cúc đến thì thầm dặn dò vài câu.

A Cúc nhìn cửa lớn nhà Tưởng gia bị phá hỏng, chần chừ một chút.

– Cứ nghe theo cháu làm đi.

Lạc Thần nhấn mạnh.

A Cúc đáp vâng, sau đó đi ngay.

Bấy giờ Lạc Thần mới thở phào một hơi, quay trở lại, mỗi tay dắt một đứa bé, dịu dàng nói:

– Hai em đừng khóc nữa, đi đến chỗ a thẩm nhé, chỗ thẩm có nhiều thứ ăn ngon lắm.

Hết chương 35

Chương 36

Thẩm gia huyện Thượng Dương trước hai cánh cửa sơn dầu đen bóng đầy uy nghiêm khí phái còn treo hí chương từ hôm trước tổ thức thọ yến vẫn chưa được dỡ bỏ. Vào buổi chiều ngày hôm nay, một nhóm người chen quanh một chiếc xe đi vào trong huyện, nghe ngóng chỗ ở Thẩm gia.

Người qua đường nhìn thấy hàng chục người đàn ông đi theo bên ngoài xe, tất cả đều hung hãn khí thế, như thể muốn đi gây sự, bởi vì Thẩm gia thường không được lòng dân ở địa phương, chỉ đường xong thì mọi người đều bám đuôi theo để xem náo nhiệt.

Nhóm người kia mau chóng tìm được Thẩm gia. Từ trong xe bước xuống một người phụ nữ nhìn giống như là người dẫn đầu ở đây. Người phụ nữ này sắc mặt lạnh lùng đứng yên không nói gì, chỉ vào hai cánh cửa lớn kia, nói:

– Phá bỏ.

Ngay lập tức có mấy hán tử cầm tạ đá bước lên không nói hai lời đập mạnh vào cánh cửa lớn. Thanh âm rầm rầm làm người gác cổng ở bên trong hoảng sợ, vội vàng ra mở cửa, thấy thế thì giật cả mình, chạy đến ngăn cản, nhưng nào có ngăn được. Khi thấy cánh cửa lớn bị đập nát, hán vội vàng chạy vào trong thông báo.

Ba huynh đệ Thẩm gia mặc dù đã có nhà riêng, nhưng đều sinh sống bên trong tòa đại trạch mà tổ tiên để lại này.

Vợ chồng Thẩm đại, Thẩm nhị cùng vợ chồng Thẩm tam ba nhà đang tính toán sổ sách chúc thọ mẹ già trong trướng phòng, do phân chia không đều nên sắc mặt giữa huynh đệ đều rất xấu, chị em dâu

thì thậm chí còn phàn nàn với nhau, suýt nữa thì cãi nhau tranh chấp nhau, đột nhiên nghe nói có một nhóm người không rõ lai lịch đập phá cửa thì vút hết sổ sách xuống, hô hoán mười mấy gia nô nổi giận ùng ùng chạy ra, nhìn thấy hai cánh cửa mới toanh của ngôi nhà vừa được sơn nhàn dịp chúc thọ đã sắp bị đập hỏng, trên tấm cửa có hai lỗ nứt to.

Trước cửa, có rất đông người hóng dưa đến xem, chỉ trỏ vào nhà mình, ai nấy đều là dáng vẻ hả hê cười trên nỗi đau người khác.

Ba huynh đệ Thẩm thị giận run người, lập tức sai người đi báo quan, mình thì dẫn theo gia nô xông đến ngăn cản.

Chủ nhân đều bị kinh động đã đi ra, vốn cho rằng đối phương chí ít cũng sẽ dừng tay, nào ngờ đâu những người này không biết lai lịch từ đâu xuất hiện lại không hề nói quy củ chút nào, dáng vẻ không đập nát cánh cửa này thì không chịu bỏ qua. Một nhóm người xông đến xô xô đẩy đẩy ngăn cản, một số khác thì tiếp tục đập vào cánh cửa.

Bên tai là tiếng đập rầm rầm không dứt, xen lẫn là tiếng hò hét trợ uy của dân chúng trong huyện hóng dưa, chẳng mấy chốc, hai cánh cửa lớn đổ sập xuống, tấm ván gỗ vỡ ra.

— Quay về đi!

Người phụ nữ kia thấy cánh cửa lớn đã bị phá hủy thì thản nhiên nói một tiếng rồi đi lên xe.

Một nhóm người kia đồng loạt lên tiếng, sau đó lần lượt đi theo.

Thẩm gia dù miễn cưỡng được xếp vào hàng sĩ tộc thuộc tầng lớp thấp ở bản địa, nhưng bình thường ra ngoài cũng là nhà có mặt mũi, vừa mấy hôm trước còn tổ chức đại thọ cho mẫu thân, khách khứa đến dự rất đông, cực kỳ rạng rỡ, chẳng ngờ hôm nay lại bị người ta đập nát cửa lớn, như thế này làm sao chịu nuốt cục hận cho được?

Thẩm tam mang theo gia nô cầm gậy xông lên chặn lại.

Không ngờ nhóm người kia đúng là có chuẩn bị mà đến.

Một người hình như là quản sự quát to một tiếng, nhóm người kia chạy nhanh về bên cạnh xe, lại rút từ trong xe mấy chục thanh đại đao phân phát cho nhau, mỗi người một thanh.

Triều đình nghiêm cấm dân gian sở hữu cất giấu đao kiếm, dù là Thảm gia cũng không dám công khai cầm đao, chỉ có thể giấu giếm một ít mà thôi. Thế mà chẳng ngờ một nhóm người chẳng rõ lai lịch này tự tới cửa vô lý gây gỗ lại còn dám công nhiên cầm đao.

Nhìn thấy ánh đao sắc bén phát ra hàn quang dưới ánh mắt trời, những người kia người nào người nấy như hung thần ác sát, Thảm tam kiếp đảm, không dám xông lên nữa, chỉ có thể dừng lại, nhìn đám người kia nghênh ngang rời đi.

Mấy huynh đệ cấp tốc bàn bạc, Thảm đại đề lửa giận xuống, vừa cử người đến quan phủ thông báo, vừa gọi hai huynh đệ dẫn người bám theo đuôi, không thể để đám người kia chạy thoát được.

Huyện lệnh địa phương nhận được thông báo có một nhóm người dám công nhiên cầm đao đến đập phá nhà Thảm gia, bởi vì có qua lại với Thảm gia, ngay hôm qua còn dự yến xong, lập tức tập hợp sai dịch đích thân dẫn người đi bắt. Một đường đuổi theo, cuối cùng cũng chặn được đoàn người kia trên đường đến Kinh Khẩu.

Huynh đệ Thảm gia thấy Huyện lệnh tới thì dũng khí càng hăng, bấy giờ mới hùng hổ xông đến, kể lại chuyện xảy ra một lượt.

Huyện lệnh vô cùng tức giận, sai người thiết lập chướng ngại vật trên đường, mình thì tiến lên chỉ vào chiếc xe kia, nghiêm nghị quát lên:

— Người trong xe là ai, còn không mau đi xuống? Các ngươi ban ngày ban mặt dám công nhiên cầm đao, đập nát cửa nhà người ta,

có biết tội tư tàng đao giới bản quan có thể bắt người vào đại lao, xử lý tội mưu đồ làm loạn không hả?

– Nói cho y biết chúng ta là ai.

Cửa xe không nhúc nhích chút nào, chỉ truyền ra tiếng nói của người phụ nữ kia.

Quản sự xác nhận, đi đến trước mặt Huyện lệnh, ghé sát vào tai ông ta, mới chỉ nói vài câu thôi mà huyện lệnh đã tái mét cả mặt mũi, đứng đờ người tại chỗ, đến khi bình tĩnh lại ngay lập tức đổi sang vẻ tươi cười, khom người nói:

– Thì ra là thế! Hiểu lầm! Hiểu lầm! Vì Thấm gia hộ đã làm ra chuyện trước, thế thì đừng nói là đập nát cửa, dù là phá nát nhà cửa cũng được nữa. Hạ quan vì không biết nên bị lừa gạt. Nha môn hạ quan còn có chuyện quan trọng khác, xin cáo lui trước.

Huyện lệnh nói xong lập tức sai người thu hết chướng ngại vật trên đường đi, mang theo nha dịch vội vàng bỏ đi.

Thấm nhị Thấm tam trông thấy huyện lệnh giây trước ngạo mạn giây sau cung kính, chỉ trong thời gian một cái nháy mắt mà đã bỏ mặc nơi này lại thì vội đi lên ngăn lại.

Huyện lệnh mặt mũi lạnh tanh, lạnh lùng nói:

– Các người có biết mình đắc tội với ai không? Những người kia là phụng lệnh con gái Cao thị phu nhân của Lý Mục tới đấy! Tự các người muốn đi chết thì thôi đi, đừng có mà kéo bản quan vào!

Nói xong thì bỏ lại hai người, vung tay áo bỏ đi.

Thấm nhị mù mịt không rõ nội tình, Thấm tam thì mặt mày lại sừng thành màu gan heo. Dù đang là cuối thu nhưng trên trán gã lại đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Thẩm nhị trông thấy vẻ dị thường của gã lập tức hỏi luôn. Thẩm tam bấy giờ mới ấp a ấp úng nói lại chuyện lần trước vô tình gặp Thẩm thị cùng con gái Cao thị ở trước tiệm cầm đồ ngay cửa trấn.

Thẩm nhị hiểu ra, dậm chân liên tục, tức tối nói:

– Đồ ngu xuẩn này! A muội đã có giao tình với con gái Cao thị như thế rồi, nó cho người đưa y phục tới cho mẫu thân, việc tốt thế sao không nhận?

Thẩm tam ử rữ không nói lời nào.

– Đúng là cái đồ ngu xuẩn! Việc thành thì không có mà việc bại thì có thừa!

Không nói đến Thẩm nhị mắng em trai xong, đề sự lo lắng trong lòng xuống, chạy về Thẩm gia tìm Thẩm đại để bàn bạc cách giải quyết, bên này Kinh Khẩu A Cúc cũng trở về.

Tường gia bị náo loạn như thế một trận, Thẩm thị cùng hai đứa con nhỏ hiện tại đang tạm ở tại Lý gia. Những người phụ nữ hàng xóm bình thường có quan hệ tốt với Lư thị đều đang ở trong phòng an ủi Thẩm thị. Có người mắng chửi huynh đệ Thẩm gia lòng dạ hiểm độc tuyệt tình, có người thì lau nước mắt cho Thẩm thị.

Lạc Thần với A Đình thì đang ở cùng hai đứa bé.

A Cúc gọi Lạc Thần tới, nói lại chuyện mình dẫn người của trang viên đi đập vỡ cửa lớn nhà Thẩm gia cho nàng nghe, còn thở dài nói:

– Ôi đúng là vợ chồng nghèo hèn trăm chuyện, hôm nay tôi mới được chứng kiến. Mà Thẩm thị kia may có duyên với tiểu nương tử mới được cháu ra tay hỗ trợ.

Lạc Thần mím môi:

– Bà để ý xem đám người kia còn mặt mũi tới gây sự nữa không. Nếu họ còn tới nữa cháu sẽ để cho họ biết cái gì gọi là ý thể hiếp người!

....

Bên ngoài Tường gia, Tường Thao nghe chuyện chạy về ngay lập tức, ngay sau đó là mấy người Tôn Phóng Chi cũng chạy đến hết, thấy thế cả đám đều giận đến tím cả mặt mày.

Tôn Phóng Chi gầm lên lao ra ngoài.

Chường quý, tiểu nhị của các cửa hàng và người dân ở khu vực Miếu Thành Hoàng, cha con, huynh đệ...đồng loạt hô gọi nhau có gậy cầm gậy có dao xách dao, chẳng mấy chốc đã tụ tập mấy trăm người. Đoàn người hùng hùng hổ hổ mang theo lòng căm phẫn xông về hướng huyện Thượng Dương.

Tường Thao vội vàng ngăn cản.

Dẫu sao thì dù cho quần chúng đang hùng hực căm phẫn, nhưng với lực lượng một mình y thì làm sao mà chống đỡ được? Mắt thấy một đoàn người hùng hổ lao về hướng đầu trấn, lo sợ việc ầm ỹ không thể cứu vãn được, lập tức cho người đi tìm Lý Mục. Đang lúc sốt hết cả ruột gan không biết phải làm sao, chợt từ xa thấy có người phóng ngựa đến, chớp mắt đã đến gần, chính là Lý Mục cùng với Quách Chiêm, bấy giờ mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, vội ra nghênh đón, kể lại một lượt sự việc xảy ra.

Lý Mục đuổi đến nơi, cùng Quách Chiêm ngăn ở đầu trấn, quát to một tiếng. Đoàn người thấy hấn tới thì mới dừng lại, tiếng ồn ào dần lắng xuống.

Tôn Phóng Chi vừa đi về phía hấn vừa nói thật to:

– Kính Thần, đệ tới đúng lúc lắm! Tường nhị huynh bị ức hiếp như thế làm sao mà nhẫn nhịn cho được! Quá bị nhục rồi! Bọn ta tính qua

đó xử cho Thấm gia kia một bài học! Lần sau mà để ta nhìn thấy huynh đệ Thấm gia đặt chân đến Kinh Khẩu nửa bước, ta sẽ đánh gãy chân của hắn ngay lập tức!

...

Huynh đệ Thấm gia cùng với Tường Thao vẫn luôn trở mặt, càng không cho phép Thấm thị đến thăm hỏi mẹ già, việc này Lý Mục vẫn luôn biết.

Nhưng những việc liên quan đến chuyện nhà kiểu này hắn là người ngoài không tiện xen vào. Hơn nữa từ trước đến nay vợ chồng Tường Thao Thấm thị vẫn luôn nhẫn nhịn chịu đựng, không muốn làm lớn chuyện này. Cho nên bao năm nay hai bên vẫn bình an vô sự, sống chung hòa thuận.

Hôm nay mọi chuyện đã đến mức như vậy, điều này hơi bất ngờ.

Lý Mục nhìn đám Tôn Phóng Chi, nói:

– Được các vị trượng nghĩa ra tay giúp đỡ, Lý Mục thay mặt Tường nhị huynh cảm ơn các vị. Nhưng việc này vẫn là chuyện riêng nhà Tường nhị huynh, không nên tụ tập đông người như vậy. Ta thân Lệnh chủ, nếu các vị tin tưởng thì hãy giao việc này cho ta. Ta nhất định sẽ bắt huynh đệ Thấm thị kia tới xin lỗi, không được phép thị uy tại Kinh Khẩu nữa! Chư vị nghĩ thế nào?

Tường Thao cũng đã chạy tới.

– Tường mỗ bất tài, xin cảm ơn chư vị bạn bè và hàng xóm đã tương trợ! Nhưng cầu xin chư vị hãy nghe lời Kính Thần nói, hãy giữ bình tĩnh, đừng để chuyện này khuấy động lớn thêm nữa. Tường mỗ vô cùng cảm kích!

Nói xong, y khom người về phía đoàn người.

Sở dĩ mọi người kích động phần nộ như vậy ngoài việc đồng tình với chuyện xảy ra của vợ chồng Tưởng Thao thì cũng bởi có cảm giác nhục nhã khi bị người ngoài tới đánh lên trên đầu, tất cả cùng chung mối thù mà đồng loạt hô hào nhau hưởng ứng.

Lý Mục rất có uy vọng tại Kinh Khẩu. Chuyện mà hắn hứa làm chưa từng thất thủ bao giờ.

Hắn đã lên tiếng như thế, mọi người đương nhiên sẽ không làm trái, thế là thu hết côn gậy dao các loại, vừa chửi bới vừa bàn tán, dần dần giải tán đi hết.

Lý Mục gọi Tưởng Thao và Quách Chiêm đến, đang tính bàn bạc xem xử lý việc này thế nào thì thỉnh thoảng nghe phía sau lưng nổi lên những âm thanh xôn xao.

– Bà nội nó chứ! Huynh đệ Thẩm gia rõ ràng là không cần thể diện rồi! Thế mà vẫn mặt dày dám tìm tới Kinh Khẩu!

Có người chửi ầm lên. Mọi người lại tức khắc tụ tập với nhau, dao gậy vừa buông xuống lại nhao nhao giơ lên.

Lý Mục quay đầu lại, bắt gặp phía đầu trấn có một đoàn nhân mã đang đi đến, dẫn đầu chính là Thẩm đại – đại huynh của Thẩm thị.

Lý Mục đứng giữa đường, mắt lạnh lùng nhìn những người kia đi vào trong trấn.

Người Thẩm gia đúng là không biết sống chết, chộc giận hắn, loạn thế bực này, diệt mấy hộ dòng dõi như thế với hắn mà nói chẳng khác nào như diệt sâu diệt kiến mà thôi.

Thẩm đại bình thường không quen cưỡi ngựa, giờ phút này vì gấp gáp mà cưỡi ngựa, ngồi trên lưng ngựa mà mồ hôi túa đầy đầu, cuối cùng cũng đã tới trấn Kinh Khẩu, từ xa đã nhìn thấy đằng trước có một đoàn người chặn đường, người nào người nấy trợn mắt nhìn mình. Gã nhìn quanh, trông thấy Lý Mục đứng ngay giữa đường thì

thở hắt ra một hơi, vội vàng xuống ngựa, mang theo huynh đệ đi tới trước mặt, không rảnh lau mồ hôi, thở hổn hển nói:

– Lý tướng quân, xin hãy nhận một lạy của Thắm mỗ! Xin hỏi Lý tướng quân, phu nhân có đó không? Có thể dẫn Thắm mỗ đến bái kiến được không ạ?

Hết chương 36

Chương 37

Thẩm Đại ra lệnh cho Thẩm Tam bước lên, cười xòa:

– Vị tam đệ này của tôi trước nay hành vi việc làm luôn lỗ m ăng! Lúc trước đã từng mạo phạm phu nhân, may mà phu nhân không tính toán với nó. Ai biết được hai ngày trước lại gây thêm chuyện. Ngày hôm trước chính là giáp đại thọ của lão mẫu, a muội tôi có gửi một bộ y phục cho bà, vốn là một chuyện tốt, nhưng mà thằng tam đệ này của tôi bởi vì bình thường không hợp với muội phu cho nên giận lây sang a muội, sai người trả lại y phục. Hạ nhân vụng về, xuyên tạc ý của tam đệ, lúc đưa y phục chắc là ngôn ngữ không hay gì nên đã gây ra bất hòa, còn lỡ tay làm hỏng cửa lớn nhà muội phu. Việc nay tôi không may may biết gì cả! Tôi cũng chỉ mới biết được toàn bộ câu chuyện, trong lòng cực kỳ tức giận! Vì thế tôi dẫn tam đệ đến đây để xin lỗi, cầu xin phu nhân thứ lỗi cho!

Gã vừa nói xong, Thẩm tam đứng bên cạnh liên tục xin lỗi, nói rằng ý ban đầu của mình không phải như thế, tất cả đều là lỗi của bản thân, mong nhận được sự tha thứ của Lý phu nhân.

Lúc mà huynh đệ Thẩm thị ở đó giải thích thì đồng thời đã có dân huyện cùng đi theo tới xem náo nhiệt đã kể ra chuyện con gái Cao thị vị phu nhân tân hôn của Lý Mục phái người đi đến đập nát cửa lớn nhà Thẩm gia rồi.

Rất nhanh mọi người đều biết cả.

Trong tiếng xì xào bàn tán xôn xao, có người ghé sát bên tai Lý Mục thuật lại một lần.

Lý Mục rõ ràng là sừng sốt, ngay sau đó chau mày lại một cách khó mà phát hiện.

Phía sau hắc đám Tôn Phóng Chi nghe được tin tức đó đều đồng loạt kinh ngạc ngớ ngàng, lại không hện mà cùng nhau cất lên tràng cười lớn, tiếng cười hả hê sáng khoái vô cùng.

– Thật không ngờ đấy! Không ngờ đệ muội lại là người sáng khoái như vậy!

– Hành động còn nhanh hơn so với đám nam nhi bảy thước chúng ta! Làm được chuyện mà chúng ta không làm được.

– Bội phục! Bội phục!

– Sáng khoái! Sáng khoái!

Cả đám nhao nhao lên, mỗi người hô một câu.

Huynh đệ Thẩm thị mặt đỏ bừng lên, không dám hó hé một tiếng nào, nào còn dám vẽ vênh vào tự đắc như mọi ngày nữa?

Giữa những đợt cười lớn nối tiếp nhau sau lưng, Lý Mục quay đầu liếc nhìn các huynh đệ đang cười như điên kia, mặt không chút biểu cảm.

Tôn Phóng Chi cùng Đới Uyên khẽ giật mình, lại trông thấy Quách Chiêm ở bên cạnh đang ra sức nháy mắt ra hiệu với đám người mình, bấy giờ mới bừng tỉnh hiểu ra.

Hành động lần này của đệ muội dù làm người ta sáng khoái rất được lòng người, nhưng mà vừa lúc nầy đám người mình muốn làm điều tương tự thì lại bị Lý Mục ngăn cản, không khỏi rõ ràng là không nể mặt mũi của anh – mà đám người mình còn công khai tạo thế như thế, hình như có chút không ổn.

Hai người liếc nhau, lập tức ngưng cười.

Tiếng cười sau lưng cùng với tiếng ồn ào dần ngừng lại.

Lý Mục quay đầu trở lại, nét mặt nghiêm túc:

– Nếu nói đắc tội thì người mà huynh đệ người đắc tội nhất chính là vợ chồng Tưởng thị, nếu muốn xin lỗi thì hãy đi xin lỗi vợ chồng họ chứ không phải là gặp nội nhân của ta.

Thẩm đại lau mồ hôi trán:

– Lý tướng quân nói đúng lắm! Mấy huynh đệ tôi đến chính là muốn xin lỗi muội phu và a muội. Không chỉ thế còn phải đón a muội về thăm mẹ già. Nhưng mà phía phu nhân bọn tôi sợ cô ấy hiểu lầm cho nên cũng muốn được xin lỗi. Chúng tôi thành tâm đến, cầu xin Lý tướng quân truyền lời hộ, huynh đệ chúng tôi vô cùng cảm kích. Đợi xin lỗi phu nhân xong chúng tôi lập tức trở về ngay!

Thẩm đại vừa nói xong, những hán tử ở Kinh Khẩu phía đối diện bật tiếng cười chế nhạo.

Mấy huynh đệ gã lại như không nghe thấy, chỉ mong nhận được sự đáp ứng của Lý Mục, nét mặt đầy khẩn cầu.

Thẩm đại chợt nhìn thấy Tưởng Thao trong đám đông, ánh mắt sáng lên, đánh ánh mắt sang Thẩm tam.

Thẩm tam cũng không cần da mặt gì nữa chạy tới gần Tưởng Thao, khom người hành lễ:

– Muội phu, lúc trước đều là lỗi của huynh, huynh không nên đối xử với vợ chồng đệ như thế. Huynh biết sai rồi, khẩn cầu muội phu thứ lỗi cho!

Tưởng Thao nói:

– Ta không cần huynh xin lỗi Thẩm gia ta. Người mà huynh đệ các huynh bạc đãi là nội nhân của ta. Nếu nàng ấy bỏ qua thì mọi chuyện

sẽ cho qua.

Thẩm nhị vội nói:

– Lý tướng quân, chắc ngài không biết, mẹ già biết được tin đã khóc suốt cả buổi, mắng mỏ lên án mấy huynh đệ rất thậm tệ, đồng thời rất mong ngóng được gặp a muội. Nếu không phải do bệnh liệt giường thì bà ấy đã muốn đến đây rồi. Chúng tôi biết sai rồi, về sau không dám làm thế nữa. Cầu xin Lý tướng quân truyền lời cho, nếu để mẹ già biết được cũng sẽ vô cùng cảm kích.

Lý Mục ánh mắt như điện, lạnh lùng đảo qua ba huynh đệ Thẩm gia:

– Nội nhân có gặp hay không sẽ do nàng ấy quyết định, ta không biết được.

Nói xong lên ngựa mà đi.

Huynh đệ Thẩm thị thở phào một hơi, vội vàng lên ngựa đuổi theo thật nhanh.

Con đường trước Miếu Thành Hoàng dẫn đến nhà Lý gia hiện tại đang đông nghịt người, náo nhiệt ồn ào như đến hội chùa, tất cả đều là dân chúng nghe được tin thì đều chạy đến.

Ba huynh đệ chỉ sợ đắc tội Cao gia, giờ phút này cũng không quan tâm đến mặt mũi, vô cùng xấu hổ, trong những âm thanh chỉ trỏ của đám đông mà vội vã đến trước cổng lớn Lý gia, nhìn Lý Mục đi vào, đợi rất lâu nhưng mãi mà không thấy bên trong có động tĩnh gì, lại không dám đi hỏi, đang lo lắng sốt ruột thì nghe bên trong có tiếng bước chân đi ra.

Một cô bé chừng mười hai mười ba tuổi rắn rỏi khỏe mạnh từ ngưỡng cửa bước ra, hai tay chống nạnh, lỗ mũi hếch lên, liếc nhìn họ:

– Các người là a huynh của a tẩu Tường gia hả?

Ba người gật đầu với cô gái nhỏ này, không dám có chút thất lễ nào.

Cô gái nhỏ kêu căng hừ mũi:

– Đi theo tôi!

Ba người thở phào nhẹ nhõm, vội vã đi theo vào, vòng qua bức tường tiến vào cửa thùy hoa, xuyên qua một hành lang bên phải thì đi đến một gian nhà chính, ngược nhìn, trông thấy bên trong có quạt bình phong, phía sau thoáng như có mấy bóng người đang ngồi, phỏng đoán chính là con gái Cao thị phu nhân tân hôn của Lý Mục. Cả ba không dám vào bên trong, chỉ đứng ở bên ngoài cánh cửa, hành lễ về hướng bình phong, cung kính, miệng nói bái kiến phu nhân.

Lạc Thần đưa mắt nhìn Thẩm thị đứng bên cạnh, bắt gặp chị ấy nhìn chằm chằm những người kia sau tấm bình phong, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay như cấn vào trong thịt, trong lòng càng thêm phần nộ, quát lên:

– Thẩm Tam! Còn nhớ những gì hôm đó tại đầu trấn ta đã nói với người không, a tẩu Tưởng gia chính là a tẩu của ta. Không cho a tẩu ta đi gặp mẫu thân của tử ấy thì cũng thôi đi, có sao hôm nay người lại cho người đến phá cửa nẻo nhà tử ấy! Người đập nát cửa nhà a tẩu chính là đập nát cửa Cao gia ta! Ta cũng chẳng làm gì khác, chỉ gọi người đi phá cửa nhà Thẩm gia thôi! Sao nào, các người không phục rủ rê nhau đến đây hỏi tội à?

Thẩm tam thực sự không nhớ vị Lý phu nhân này hôm đó đã từng nói với mình những điều đó không, nhưng lúc này nếu nàng nói như thế rồi gã làm sao dám cãi lại đây. Bắt gặp hai vị huynh trưởng đứng bên cạnh ánh mắt hằm hằm nhìn mình, lập tức quỳ xuống, tha thiết nói:

– Tất cả đều là lỗi của tôi! Tôi không nên đối xử với a muội như thế, càng không nên mạo phạm phu nhân! Đừng nói là phá hỏng một

cánh cửa, dù là lọt nóc nhà tôi ra thì đó cũng là trừng phạt do lỗi sai của tôi. Tôi đã biết sai rồi, cầu xin phu nhân giờ cao đánh khẽ, bỏ qua cho lần này! Về sau tôi không dám ngăn cản a muội đi gặp a mẫu nữa! Có trời cao làm chứng, nếu như tôi nói nửa câu không thật thì trời giáng ngũ lôi đánh xuống!

Thẩm đại Thẩm nhị cũng cùng nhau cầu xin theo.

Thẩm đại càng tỏ vẻ tha thiết hơn:

– Từ sau khi tiên tôn mất, tôi trở thành chủ của gia tộc, thế nhưng tôi lại sơ suất không để tâm mọi chuyện, làm ngơ trước những chuyện bẩn thỉu ở trong nhà, gia phong bị hủy hoại, để rồi gây ra sai lầm ngày hôm nay! Tất cả đều là sai lầm của tôi! Lẽ ra tôi cũng không có mặt mũi mà tới đây, nhưng mà mẹ già luôn nhớ thương a muội, bệnh lâu ngày nằm liệt giường. Cầu xin phu nhân thông cảm tha thứ cho mấy huynh đệ bọn tôi, để sau này bọn tôi có cơ hội sửa chữa đền bù sai lầm!

Lúc còn nhỏ tình cảm giữa Thẩm nhị với huynh muội Thẩm thị cũng rất tốt, nhưng sau khi Thẩm thị kết hôn với người có địa vị thấp, Thẩm Nhị lại một lòng khao khát hướng tới môn đình thượng phẩm, bấy giờ tình cảm huynh muội mới lạnh nhạt dần. Nhìn thấy hình bóng sau tấm bình phong rất giống muội muội của mình, cũng lên tiếng khẩn cầu:

– A muội, trước đây nhị huynh lòng dạ xấu xa đã đối xử không tốt với muội. Nhị huynh vô cùng hối hận! Cầu xin a muội niệm tình cảm chúng ta mà đại nhân đại lượng cầu xin phu nhân tha thứ cho mấy huynh đệ bọn ta. Từ nay về sau nhị huynh chắc chắn sẽ đối tốt với muội!

Thẩm thị vốn vẫn lặng thinh không nói một lời, cho đến khi nghe mấy huynh đệ đầu tiên là nhắc đến mẹ già, sau đó lại nói về tình cảm huynh muội, cuối cùng không kìm nén được nữa đứng lên bước ra khỏi tấm bình phong, rưng rưng nói:

– Muội cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ cần từ nay về sau các huynh cho muội gặp a mẫu, để muội được tận lòng hiếu thảo với mẹ là được. Muội chỉ cần như thế thôi.

Ba người tức khắc đồng ý, biểu hiện rất thân thiết.

Thẩm Nhị nói tiếp:

– A muội, vừa rồi lúc đến huynh đã gọi thợ mộc đến nhà muội, dùng vật liệu tốt nhất để làm lại cửa rồi. Mong muội bớt giận, không tới ngày mai sẽ trả lại cửa mới cho muội.

Trong và ngoài Kiến Khang của triều Đại Ngu ngập trong tranh đấu chính trị và quân sự tàn khốc. Nhưng mà mười sáu năm qua, Lạc Thần vẫn luôn ở trên cao, chưa từng dính khói lửa nhân gian. Tâm địa nàng dù thiện lương nhưng loại người giống như huynh đệ Thẩm gia này ở trong mắt nàng vốn chẳng tính là gì. Nàng cũng thường thấy hạng người thuận gió làm đà a dua nịnh hót, trong lòng không nhìn được mắng vô sỉ. Nhưng sự việc đã đến nước này, cơn giận lúc trước gần như tiêu tan, hơn nữa Thẩm thị đã lên tiếng như thế, liền đứng lên lạnh lùng nói:

– Các người hành vi ti tiện, làm hại a gia ta tức giận không ít. Muốn ta tha thứ cho cũng dễ thôi. Chỉ cần a gia ta đồng ý bỏ qua thì ta sẽ không tính toán gì nữa.

Ba người như được đại xá, vội vàng khấn cầu muốn đi gặp Lư thị.

A Đình rất là đắc ý, hừ mũi, bấy giờ mới đỡ Lư thị đi ra.

Lư thị còn đang ở bên ngoài cửa, ba người còn thân hơn so với gặp mẹ ruột của mình, kêu lên “mẹ” một tiếng, cùng nhau xông tới quỳ xuống trước mặt Lư thị, dập đầu cầu xin tha thứ, còn giơ tay thề với trời, về sau không dám có hành động tương tự nữa.

Lư thị lắc đầu, thở dài:

– Các người quỳ trước mặt một bà già mù như ta làm gì! Tích thiên như khánh, đời cha ăn mặn đời con khát nước, về sau đừng bởi vì ý kiến môn đình mà đối xử ác với a muội các người, hãy để con bé được hiếu thuận với mẹ già còn hơn nói trăm lời hối lỗi với ta ở chỗ này.

Ba người phủ phục sát đất, cũng không biết là thật lòng hay giả dối, khóc thảm thiết.

Lạc Thần chứng kiến tất cả mà thấy buồn cười, thậm chí còn tức giận hơn, một lần nữa lại cảm thán mình được mở rộng tầm mắt.

Nàng biết mình cho người đi phá cửa Thảm gia, lấy đạo thân trị thân, chắc chắn sẽ có chuyện tiếp theo. Nhưng mà không thể ngờ, một lời phân phó lại đưa tới một vở kịch đặc sắc như thế.

Thảm thị trong lòng rất lo lắng cho mẹ già, thấy mấy huynh đệ tỏ thái độ như thế thì cũng thôi, rưng rưng cảm ơn Lạc thần cùng với Lư thị, gọi trượng phu, dẫn theo hai con nhỏ, mang theo một chút thức ăn lên xe của các huynh đệ cùng đi về nhà mẹ đẻ.

Lạc Thần suy nghĩ một chút, lại gọi a Cúc, phân phó một tiếng.

A Cúc gật đầu, đi theo Thảm thị.

Ba huynh đệ Thảm thị cung kính đi theo bên cạnh, trong sự chú ý của người đi đường đón cả nhà muội phu ra khỏi Kinh Khẩu, để lại một đám đông vây quanh bàn tán ầm ĩ tại chỗ. Trong lời bàn tán tất cả đều là khen ngợi con gái Cao thị vừa mới cưới về của Lý gia.

Khoảng cách giữa hai nơi không xa, rất nhanh là đến nơi. Hai cánh cửa nhà Thảm gia còn chưa kịp đổi vẫn trống hoác như cũ, nhưng trong ngoài đã chật kín người.

Bên trong là mấy chị em dâu của Thảm thị cùng với hạ nhân Thảm gia, tất cả đều ở nơi đó chờ nghênh đón, ngoài cửa tất nhiên là dân huyện tới xem náo nhiệt.

Thẩm thị xuống xe, mấy chị em dâu ra đón, rất thân thiết và nhiệt tình, còn khen ngợi hai đứa trẻ.

Thẩm thị cũng không có tâm tư nhiều lời với mấy chị em dâu tỏ vẻ thân thiết kia, đáp lại qua quýt rồi dẫn trượng phu và con nhỏ đi vào thăm mẹ già.

Hai mẹ con đã nhiều năm không gặp, hôm nay cuối cùng cũng được gặp nhau, cả hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở. Khóc xong, Thẩm mẫu thấy con gái dẫn theo hai cháu ngoại gần như không thể nhận ra, mừng đến rơi nước mắt.

Nhìn thấy cuộc gặp gỡ này, A Cúc cũng đỏ hoe mắt.

Tâm trạng của Thẩm thị dần dần bình ổn lại, bởi vì đã lâu gặp mẹ già, muốn cùng hai đứa con ở lại tối nay. Tường Thao lập tức gật đầu, bởi vì trời đã gần tối, chào Thẩm mẫu xong lại căn dặn hai đứa con nghe lời, mình đi về trước.

A Cúc cũng đi về theo.

Người Thẩm gia biết bà là họ hàng thân thích bên cạnh con gái Cao thị, ban ngày chính bà dẫn người đến phá cửa. Biết bà là nhân vật lợi hại, thấy bà cũng tới, mấy chị em dâu Thẩm thị đều tỏ vẻ kính sợ, chiêu đãi rất ân cần.

Sau khi a Cúc ra khỏi phòng Thẩm mẫu, cả một buổi chiều chỉ thờ ơ ngồi yên một chỗ, không những không nói một câu nào, dù là trà hay điểm tâm dâng tới cũng không đụng tới.

Hạ nhân Thẩm gia không dám tới gần, chỉ khoanh tay đứng ở một bên quan sát từ xa, đến thở một hơi cũng không dám.

Cho đến khi Tường Thao đi ra, Thẩm thị ra tiễn, bà mới đứng dậy, đi tới cửa, thản nhiên nói với người Thẩm gia đi tiễn:

– Tiểu nương tử nhà ta nói, thấy các người thực tình hối cải, cũng không phải không có thuốc chữa. Cô ấy sẽ đưa tin cho huynh trưởng mình, đến mùa xuân năm tới Kiến Khang tổ chức hội Khúc thủy lưu thương thì sẽ phát thiệp mời cho Thắm gia các người, đến lúc đó các người đi tham dự là được.

Tháng Ba đầu mùa xuân hằng năm, sĩ tộc cao môn của Kiến Khang sẽ có một lễ hội thịnh đại Khúc thủy lưu thương. Người tham gia ngoài sĩ tộc vọng tộc cùng với đương kim danh sĩ thì còn có cả đệ tử môn sinh các nhà được cho rằng đáng để dìu dắt.

Nhận được lời mời là một cơ hội tuyệt vời để nâng cao danh tiếng mà các gia đình quý tộc bình thường và gia đình hàn môn mơ ước không biết bao nhiêu lần.

Cho dù vẫn không cách nào tiến vào vòng xã giao của sĩ tộc vọng tộc Kiến Khang, nhưng một chuyến trở về, danh tiếng của họ chắc chắn sẽ tăng lên trong khu vực địa phương.

Huynh đệ Thắm gia ban đầu cho rằng mình nghe lầm, đợi khi phản ứng lại thật sự không dám tin, mừng rỡ như điên, không ngừng cảm tạ A Cúc, thậm chí còn cảm động đến rơi nước mắt. Phải biết rằng dưới chế độ môn đình sâm nghiêm bức này, đâu chỉ hàn môn không có đường đi lên, dù là sĩ tộc cấp thấp địa phương như Thắm gia muốn thăng lên một cấp cũng khó như lên trời. Nhiều năm luồn cúi, hao tổn tâm cơ, bây giờ không những không thấy thăng lên mà ngược lại gia đạo suy bại.

Mấy chị em dâu Thắm gia vốn chỉ bị áp lực bức bách bề ngoài mới khách sáo với Thắm gia, nhưng thực chất ở trong lòng vẫn mang khúc mắc như cũ. Cho đến khi câu nói kia rơi vào tai mới như bừng tỉnh trong mộng, biết phúc từ trên trời rơi xuống, trong lòng không còn dám có ý nghĩ khinh thị đối với vợ chồng Thường Thao Thắm thị nữa

Quả thực chỉ thiếu nước quỳ lạy thôi.

– Tiểu nương tử còn nói, nếu để cho cô ấy biết được các người dám mượn danh Cao thị hiếp đáp đồng hương, tiếp tục làm những việc xấu xa không hợp lẽ thường, cô ấy có thể cất nhắc thì cũng có thể khiến cho các người vĩnh viễn không thoát thân được. Tự các người biết mà làm đi.

A Cúc lại lạnh lùng nói.

Thẩm thị đứng một bên vô cùng cảm động.

Chị tuyệt đối không ngờ rằng tiểu nương tử Cao thị vừa mới gả vào Lý gia không lâu chẳng những nhiệt tình chân thật mà còn có tâm tư tỉ mỉ, cố ý sắp xếp như thế. Cất nhắc nhà mẹ đẻ của mình, rõ ràng là cất nhắc mình. Là muốn cho mình từ nay về sau không bị người nhà mẹ đẻ khinh thường. Chị đè cảm xúc kích động cuộn cuộn trong lòng xuống, bước đi lên nói cảm ơn với A Cúc, nhưng cổ họng như bị tắc nghẽn không thốt được nên lời, vành mắt lại rung rung nước mắt.

A Cúc từ xưa nay rất ít khi biểu lộ cảm xúc với người ngoài ở trên mặt, cuối cùng nở nụ cười hiếm có, vỗ nhẹ lên tay Thẩm thị rồi đi lên xe, dưới sự cung kính tiễn đưa của Thẩm gia, trở về Kinh Khẩu.

...

Lý gia ồn ào huyên náo hơn nửa ngày sau khi hàng xóm láng giềng lần lượt ra về cuối cùng đã trở lại yên tĩnh như cũ.

Lúc A Cúc trở lại, Lạc Thần hãy còn ở bên Lư thị, A Đình với Lý Mục cũng ở đó. Lư thị hỏi tình huống của Thẩm thị quay về Thẩm gia, biết tình thần của Thẩm mẫu vẫn rất tốt thì rất vui. A Cúc lại nhắc đến căn dặn cuối cùng của Lạc Thần với mình.

Lư thị thoát đầu hơi kinh ngạc, lần mò cầm tay Lạc Thần, thở dài.

– A gia chưa từng nghĩ A Di con lại có suy nghĩ chu đáo như thế. Con là người tốt. Có con an bài như vậy, về sau Thẩm gia kia chắc

chăn không còn dám khinh thường người khác nữa. Chỉ là làm khó con rồi.

– Con chỉ tiện tay giúp thôi ạ. – Lạc Thần cười.

– Chắc hẳn Thẩm gia biết sự lợi hại của a tẩu rồi! Xem từ giờ họ còn dám ức hiếp người khác nữa không! Muội vừa đi ra ngoài một vòng, ai nấy cũng đều nói a tẩu rất tốt!

A Đình nhìn Lạc Thần, trong ánh mắt đầy sự sùng bái.

Lư thị cười gật đầu:

– Rất đúng! Rất đúng!

Lạc Thần không kìm được liếc nhìn Lý Mục.

Cả một buổi chiều hẳn không hề ra ngoài nữa.

Lúc mà Cúc còn chưa quay về, nàng trò chuyện cùng với Lư thị và A Đình, hẳn ngồi ở bên cạnh nhưng trước sau không nói lời nào, cũng không biết hẳn đang suy nghĩ gì.

Bắt gặp hẳn hình như cũng đang nhìn mình, không đợi bốn mắt chạm nhau, nàng tức khắc quay đi, chân thành nói với Lư thị:

– A Di cũng biết chuyện hôm nay thực ra gây động tĩnh rất lớn. Lẽ ra cũng bởi vì con hơi bốc đồng giận giữ, may mà xử lý kịp thời. Nếu không ổn xin a gia cứ việc trách phạt con, A Di sẽ ghi nhớ, lần sau không dám nữa.

Lư thị vội xua tay:

– Con nào có gây chuyện chứ? Có trách thì trách huynh đệ Thẩm gia. Đừng nói là con, dù là ta cũng tức giận không chịu được. Một người có trái tim ấm áp như bạn là rất hiếm! Sao a gia lại trách con được?

Lạc Thần nói:

– Con thật may mắn thì gặp người tốt như a gia, chuyện gì cũng sẵn sàng che chở cho con.

Lư thị cười, nhẹ nhàng siết chặt đôi tay mềm mại của nàng, quay sang nói với con trai:

– Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, chắc A Di mệt lắm rồi. Ăn cơm xong nếu con không có việc gì thì đừng đi nữa, ở bên con bé nhiều hơn đi.

Lý Mục vâng dạ nghe theo.

..

Trời tối dần, trong nhà đã bật đèn.

Lý Mục cùng Lạc Thần dùng cơm với Lư thị xong thì Tường Thao tới, mang theo chút lễ để cảm ơn Lạc Thần.

Lạc Thần từ chối không nhận. Sau một hồi khách sáo đưa đẩy, Lý Mục đưa Tường Thao ra ngoài, Lạc Thần về phòng trước và tự tắm rửa.

Thời tiết hơi se lạnh, chiếc thùng tắm này được làm bằng gỗ sồi trăm năm là của hồi môn mang theo, có đường vân tinh xảo, gỗ đàn hồi nhẹ, có thể giữ nhiệt độ nước tốt.

Lạc Thần được sự hầu hạ của A Cúc ngâm cả người vào trong thùng nước tắm có thêm hương liệu, thoải mái ngâm người.

– Cúc ma ma, bà nói xem, nếu cha cháu biết được chuyện hôm nay thì có trách cháu làm liều không ạ?

Lạc Thần bỗng nhiên nghĩ tới, trong thùng tắm quay người lại đối mặt với A Cúc hỏi, làm cho tiếng nước tắm phát ra âm thanh rào rào.

Nếu mẹ mà biết chắc chắn sẽ không nói gì nàng cả, cho nên Lạc Thần tự động bỏ qua bà.

– Sao trách cháu được! – A Cúc lắc đầu. – Cả thiên hạ này nào có cô gái nào tốt bụng như tiểu nương tử chứ? Nếu tướng công biết được chỉ có xót xa vì đã gả cháu đến địa phương mỗi ngày đều đủ thứ chuyện và người phiền phức như này thôi.

Lạc Thần thờ dài:

– Cúc ma ma đừng nói vậy! A gia, A Đình, a tẩu Tướng gia...còn có cả một vài láng giềng nữa, đều là những người tốt.

A Cúc cũng thờ dài:

– Chỉ cần tiểu nương tử vui là tốt rồi.

Bà cầm một chiếc khăn lớn, bảo Lạc Thần bước ra rồi bao lấy cơ thể nàng, nhẹ nhàng lau nước dính trên làn da của nàng, kể đó nhanh nhẹn hầu nàng mặc y phục.

Lạc Thần cầm khăn hút nước tự mình lau tóc, vừa lau mái tóc dài vừa đi ra ngoài, trông thấy Lý Mục chẳng biết đã trở về từ lúc nào, đứng ở nơi đó.

Nàng không khỏi nghi ngờ đối thoại của mình với A Cúc đã bị hắn nghe được, lờm hẩn một cái, đi qua người hắn đến ngồi trước bàn trang điểm, đưa lưng về phía hắn, vén mái tóc dài sang một bên trước ngực, tiếp tục cúi đầu lau, lộ ra một đoạn cổ trắng như tuyết mịn như ngọc.

– Lần sau nếu gặp chuyện tương tự như hôm nay, nếu như ta ở nhà thì nhớ kỹ phải nói trước với ta. Nếu như ta không ở nhà, nàng cũng không được phép hành sự lỗ m ăng như hôm nay, phải cho người truyền tin cho ta trước.

– Nhớ chưa?

Một lát sau, giọng nói của hắn cất lên từ phía sau lưng.

Lạc Thần quay đầu lại, nhìn hắn một cái.

Hắn Anh đứng sau lưng nàng, ánh mắt rơi vào phía trên sau lưng nàng.

A Cúc vốn định đi gọi mấy người Quỳnh Thụ đến phục thị, nghe được tiếng nói bước chân dừng lại, cũng quay đầu lại.

Lạc Thần chu môi lên, quay mặt lại, hếch cằm lên, hừ một tiếng:

– Vì sao tôi phải nói với huynh?

Phía sau lưng dường như có một áp lực đột ngột dâng lên.

Lạc Thần một lần nữa quay đầu lại, trông thấy hắn lại đi tới phía sau mình, cúi người xuống, với tay ra cầm lấy chiếc khăn lau tóc trên tay nàng.

– Ta là phu quân của nàng. Nàng không nói với ta thì nói với ai?

Có lẽ là nguyên nhân ánh nến trong phòng, trong đôi mắt của hắn lóe lên tia sáng u ám nháy nhót.

Giọng điệu nghe càng kỳ lạ.

Giống như là trêu tức nàng, lại giống là mang hàm ý cảnh cáo.

Nói xong, hắn lại đưa tay ra, ở ngay trước mặt a Cúc, điềm nhiên như không giúp nàng lau đi mấy giọt nước trong suốt dính trên làn da trên gáy nàng.

Lạc Thần mặt nóng bừng lên, chớp lấy cướp lại khăn của mình, quay sang A Cúc đang nhìn đăm đăm, kêu lên:

– A Cúc, gọi họ vào đi!

A Cúc bừng tỉnh, ồ một tiếng, vội vàng đi đến cửa, mới mở cửa đã trông thấy Quỳnh Thụ vội vã chạy tới, miệng nói:

– Lý lang quân ở trong phòng ạ? Kiến Khang có thánh chỉ tới, người đang ở ngay ngoài cửa.

Lạc Thần sửng sờ, cùng liếc nhìn Lý Mục ở sau lưng mình, bắt gặp ánh mắt hắc khế nhúc nhích, cũng không hề tỏ vẻ gì là gấp cả, chỉ từ từ thẳng người lên, nói:

– Lời ta nói, nàng phải nhớ kỹ!

Nói xong mới quay người đi ra khỏi phòng.

Hết chương 37

Chương 38

Lý Mục đi tiếp thánh chỉ của hoàng đế cứu cứu, Lạc Thần không ra ngoài mà vẫn đợi ở trong phòng.

Thị nữ tiến vào, mấy người hầu hạ Lạc Thần, chẳng mấy chốc đã xong, cuối cùng chỉ còn lại mái tóc dài vẫn còn chưa lau khô. A Cúc giúp Lạc Thần lau khô mái tóc dài, cẩn thận búi mái tóc dài đen nhánh thành búi tóc đơn giản. Lúc này cách thời gian Lý Mục ra ngoài tiếp thánh chỉ đã non nửa canh giờ. Hắn còn chưa về phòng.

Lạc Thần ngồi ở trước bàn trang điểm, tay cầm chiếc lược ngọc răng thưa và mảnh, theo bản năng gảy gảy, cả người hơi thất thần. Ngay cả khi A Cúc bảo nàng lên giường tạm nghỉ nàng cũng không có phản ứng.

Thật ra tâm trạng của nàng có hơi hoảng hốt. Nhưng không phải vì lý do Lý Mục đi lâu, mà là nàng đang chìm trong cảm giác mà lúc trước hắn rời đi đã mang đến cho nàng.

Cảm giác khá là uể oải.

Ngay khi hắn vừa đi, Lạc Thần mới sức tỉnh hồn, chợt nhận ra rằng nàng dường như cam chịu số phận mà chấp nhận cuộc hôn nhân này rồi.

Tuy rằng đóng cửa lại nàng với hắn như hai người xa lạ không chút liên quan. Nàng ngủ trên giường, hắn vẫn luôn ngủ trên cái sập kia, trời càng về đêm càng lạnh cũng chỉ là đắp thêm chăn mà thôi.

Nhưng ngoài điều này ra, Lạc Thần ý thức được, mọi thứ đều rất khác so với những gì nàng tưởng tượng ban đầu. Nàng với mẫu

thân hần rất thân thiết, sống chung hòa hợp, câu “mẹ chồng” lẽ ra là một xưng hô rất khó thốt thành lời thì mới chỉ qua vài ngày nàng gần như đã gọi “mẹ” vô cùng dễ dàng và quen thuộc. A Đình thì trở thành cái đuôi của nàng. Đó là một cô gái nhỏ dễ xúc động, bốc đồng, thường ra mặt giúp thê tử của nghĩa huynh Lý Mục của mình dù chỉ có gặp mặt vài lần. Ngoài họ ra, nàng cũng càng ngày càng thân thiết với những hàng xóm láng giềng của Lý gia....

Mỗi một chuyện nàng làm dường như đều rất trùng khớp với thân phận thê tử của Lý Mục.

Tuy nhiên những cái này không phải là trọng điểm, điều khiến cho nàng thất vọng nhất chính là chuyện vừa rồi. Có thể coi là nàng đang giúp hần, nàng tự nhận mình đã xử lý rất thỏa đáng, vừa có ơn lại vừa thị uy với Thẩm gia, sau này vợ chồng Trương gia sẽ không còn bất cứ lo lắng nào nữa. Tất cả mọi người bao gồm cả mẫu thân hần đều rất cảm kích nàng. Nhưng mà hần không những có nửa lời cảm ơn nàng mà còn bất mãn với nàng như thế. Chẳng những nói năng lỗ m ăng, lời nói còn khiến nàng cực kỳ khó chịu. Mà bức bối nhất là, hần còn động chạm vào nàng. Như lúc này đây, vùng da sau gáy mà hần chạm vào dường như vẫn còn cảm giác râm ran khó chịu.

Lạc Thần cực kỳ hối hận. Bức bối bản thân vì sao vừa nãy ngốc như thế, không phản kích lại cơ chứ.

Vào lúc này, những người khác đã đi hết! Toàn bộ những vui sướng thoải mái mà ban ngày mang đến cho nàng đều đã biến mất không còn sót lại chút gì. Nàng chán tới mức muốn giật lấy tóc của mình.

Một vú già ở cửa nhìn xung quanh.

A Cúc đi qua rồi quay lại nói với Lạc Thần:

– Tiểu nương tử, bộ hạ thánh chỉ phong Lý lang quân làm Cầm Tiết Đô Đốc, ngay lập tức đến Giang Bắc bình loạn Lương Châu.

....

Khâm sai phụng mệnh đến truyền thánh chỉ là hầu trung Phùng Vệ.

Phùng Vệ vừa mới đi thì lại có một vị khách đến thăm, đó là Dương Tuyên.

Nhưng Dương Tuyên không phải khâm sai, thậm chí đến cũng không phải phụng danh Hứa Tiết. Hứa Tiết triệu gã quay về thượng du Giang Lăng tiếp tục đóng giữ Kinh Châu. Giờ phút này, lẽ ra gã đã bước trên con đường đi về phía tây rồi, nhưng mà gã lại đổi hướng mà vòng lại đi Kinh Khẩu trước. Tối nay gã lấy thân phận cấp trên cũ của Lý Mục, hoặc là thân phận sự quan tâm của cấp trên cũ mà xuất hiện ở nơi này.

Phùng Vệ một chặng đường cấp tốc tới đây, trên đường đi rất vất vả, truyền xong thánh chỉ, đoàn người đã mệt rũ người. Sau khi nhận tin, Lý Mục đã cùng với Kinh Khẩu lệnh đưa đoàn người đi dịch quán, chiêu đãi sắp xếp xong, lúc trở về thì đã là đêm khuya muộn.

Hắn và Dương Tuyên ngồi đối diện với nhau.

Ở góc bàn làm việc thắp một ngọn nến, ngọn lửa cháy hừng hực, Dương Tuyên sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt rơi vào vật trước mặt. Phùng Vệ đã tới đây, ông ta không chỉ mang đến ý chỉ hoàng đế mà còn mang theo cả hồ phù cùng với ấn đồng. Hai thứ kia đặt cạnh nhau trên bàn, đó là tiết ấn cùng hồ phù dùng để điều binh. Đồng nặng dày, dưới ánh nến toả ra ánh sáng vàng sẫm tượng trưng cho quyền lực và uy nghiêm. Ấy thế mà lại thiếu một thứ, cũng là thứ quan trọng nhất.

Quân đội.

Lý Mục phụng mệnh phải qua sông chiến đấu với đối thủ Viên Tiết, kẻ vốn quy thuận Bắc Hạ, làm phò mã hoàng đế, được ban cho Lương Châu, thống trị địa phương.

Sau trận chiến thất bại thảm hại của Bắc Hạ với Giang Bắc Đại Ngu, đất nước đang bên bờ vực sụp đổ, Viên Tiết chẳng những không đi cầu vượng mà ngược lại xuất binh ra Lương Châu, nhanh chóng chiếm lĩnh được vùng Hán Trung, ngay sau đó phát động cuộc tấn công đối với Ba Quốc chính quyền ban đầu thuộc đất Thục cuối cùng của Đại Ngu. Ba Quốc không địch lại, Ba Vương chạy trốn tới Đại Ngu, đất nước bị diệt vong.

Vùng Tây Nam thuộc Giang Bắc toàn bộ rơi vào tay Viên Tiết.

Viên Tiết lập quốc, tự xưng Hán đế.

Cái mà Hưng Bình đế muốn Lý Mục làm chính là trợ giúp Ba Vương phục quốc, tiêu diệt Hán quốc chính thống do Viên Tiết dựng lên.

Viên Tiết nắm giữ mười vạn binh, chiếm giữ một vùng đất rộng lớn ở Ba Thục, thiên thời địa lợi, binh hùng tướng mạnh. Mà Lý Mục trong tay ngoài danh hiệu “Cầm Tiết Đô đốc” ra thì thứ mà hoàng đế cho hắn cũng chỉ có ba nghìn binh mã. Mà ba nghìn binh mã này hầu hết toàn bộ đều đến từ Túc Vệ quân.

Túc Vệ Quân thường trú tại Kiến Khang, chức trách là bảo vệ hoàng thành cùng cung thành, so sánh với quân đội chân chính công thành đoạt đất, sức chiến đấu thế nào có thể nghĩ.

Túc Vệ quân phân sáu quân, mỗi quân một ngàn người.

Hưng Bình Đế điều động một nửa ra từ trong số đó. Mà một nửa này lại chính là toàn bộ quân đội mà bản thân Hưng Bình Đế có thể điều động, cộng thêm ba nghìn người mà Cao Kiệu điều từ Quảng Lăng đến. Tấm hổ phù ở trong tay Lý Mục chỉ có thể điều động chính là sáu nghìn người được gom góp tạm thời này.

Ánh mắt của Dương Tuyên từ đồng ấn trên bàn chuyển rời lên khuôn mặt người thanh niên trẻ tuổi ngồi đối diện đã từng là cấp dưới của mình, trong mắt lộ rõ sự lo lắng không thể che giấu.

Gã lắc đầu.

– Kính Thần à, không phải là ta coi thường người. Hồi trước người cầu xin cưới con gái Cao thị, ta đã cảm thấy không ổn rồi. Hiện giờ thì đúng là lo lắng đã trở thành sự thật, người đã bị đặt vào trong lốc xoáy. Bệ hạ, Hứa Tư đồ, Lục gia, thậm chí bao gồm cả Cao tướng công đều đang rình rập người. Kêu người sử dụng tổ hợp sáu nghìn người này đi đánh Viên Tiết, lấy phần thắng ở đâu ra?

Trận chiến này trên thực tế đánh như không đánh.

Ở trong mắt triều đình thậm chí là đại đa số người phương Nam, Giang Bắc từ lâu đã là một giấc mơ rất xa vời, có thể lấy về dĩ nhiên là tốt, mất đi thì cũng là điều đương nhiên.

Khó tìm được người như khi xuôi nam, người đứng bên sông hướng về phương Bắc khóc thương nhớ quê hương.

Mà hoàng đế ngay ở thời điểm này lại hạ đạo thánh chỉ này.

Với Hưng Bình Đế, là trong lòng còn tồn tia hy vọng hay là sự gấp gáp không chờ nổi muốn đánh cược thực lực của vị võ tướng hàn môn mà mình nhìn trúng này, hoặc có lẽ là cũng muốn đánh cược vận số của mình với tư cách là kẻ thống trị.

Với Hứa Tiết, là thờ ơ lạnh nhạt, chờ xem Cao Kiệu xử lý người con rể mà ông không vừa lòng này. Khi mà tin tức chiến bại truyền đến, sắc mặt của Cao Kiệu cũng đủ cho mình hả hê uống cạn một bầu rượu. Và hơn nữa cũng rất tiện thể, ông ta cũng thầm cười nhạo sự si tâm vọng tưởng của người con rể hoàng đế không chịu vừa lòng với hiện trạng kia.

Với Lục Quang, liên hôn không thành mang đến sự nhục nhã cho Lục thị, dư âm của nó đến nay vẫn chưa tiêu tan. Nghe nói Cao Kiệu hết sức áy náy với chuyện này, từng gửi liên tục cho Lục Quang ba phong thư, mời ông ta dự yến tiệc, nhưng ông ta từ chối tất cả với lý do bị bệnh. Hai nhà Cao – Lục trở mặt là điều không thể tránh khỏi.

Hiện tại điều mà Lục Quang muốn nhìn thấy thấy có lẽ cũng không khác gì Hứa Tiết.

Mà Cao Kiệu...

Với thân phận gia chủ Cao thị, thứ mà ông cần suy xét cân nhắc có quá nhiều. Dù cho Lý Mục là con rể của ông, nhưng Cao gia cũng sẽ không bao giờ ủng hộ Lý Mục vào thời kỳ mẫn cảm có thể chạm vào là nổ ngay ở trong bất cứ thời điểm nào như thế này, hoặc nói cách khác, ủng hộ động thái điên cuồng hay thay đổi của hoàng đế.

Huống chi, Cao Kiệu hiện giờ rối cuộc nghĩ như thế nào có ai mà biết?

Con rể không phải là con ruột, khi tới thời khắc mấu chốt liên quan đến nguy vong của gia tộc, rất nhiều gia chủ thậm chí có thể hy sinh một hoặc hai con trai là điều bình thường. Huống chi là người con rể kia.

Hoàng đế lần này muốn đánh giặc cũng không phải không mở miệng xin người từ chỗ Binh Bộ, nhưng mà Ngũ Binh Thượng thư ngoài Binh mã lục sách chất đầy bụi bặm ra thì không xuất ra được nửa người chân chính.

Hứa Tiết, Lục Quang toàn tìm cách để thoái thác.

Còn Cao Kiệu thì điều ba nghìn nhân mã từ chỗ Cao Duẩn coi như tỏ thái độ đáp lại với bên trên.

Gánh nặng ngàn quân còn lại đè lên vai Lý Mục.

Một cuộc chiến lẽ ra có thể đánh như không đánh cuối cùng bởi vì tranh đấu của triều đình và lòng người đã biến thành một ván cược hung hiểm mà Lý Mục bắt buộc phải dấn thân vào. Xem kết cục của hắn như thế nào, kết cục của hoàng đế như thế nào. Điều này có lẽ là một sự kiện mà hiện tại tất cả mọi người đều đang mong chờ.

– Kính Thần, còn một chuyện nữa ta cần phải nhắc nhở ngươi. Ba nghìn Túc Vệ quân vô dụng thì thôi, nhưng mà ba nghìn Quảng Lăng binh tuy kiêu dũng thiện chiến đấy nhưng lại là người của Cao Duẩn. Cao Duẩn rất căm hận ngươi, tuy là nghe lệnh của Cao Kiệu mà buộc phải điều binh cho ngươi, nhưng binh lính từ trên xuống dưới chưa chắc đã chịu nghe theo lệnh của ngươi. Viên Tiết rất mạnh, thủ hạ của ngươi vốn là binh không thể dùng, nếu như lại có thêm người của Cao Duẩn cản trở, ta sợ ngươi sẽ dữ nhiều lành ít! Ngươi hãy nghe ta, lập tức gửi thư cho Cao Kiệu, cầu xin ông ấy giúp đỡ, đồng thời ững bảo đảm từ nay về sau sẽ trung thành và nghe theo ông ta. Ông ta muốn ngươi làm gì thì ngươi làm thế đó. Trận chiến này nếu như không có sự ủng hộ của ông ta, ngươi sẽ không thể thắng được! Lui một vạn bước nói, nếu ông ta chịu ra mặt xin bệ hạ thu lại mệnh lệnh đã ban ra, cuộc chiến này cũng chưa chắc đã xảy ra.

Lý Mục vẫn luôn không nói gì, giờ phút này cuối cùng ngược lên nhìn Dương Tuyên đang đầy lo lắng sốt ruột, mỉm cười thông thả nói:

– Binh tới nước chặn. Đã có mệnh lệnh của cấp trên, tôi khó mà thoái thác được, cũng đành thử một lần thôi. Đa tạ tướng quân đã tới đây báo tin, Lý Mục cảm kích vô ngần.

Dương Tuyên đã hiểu.

Đây là Lý Mục đã uyển chuyển từ chối lời khuyên bảo của mình.

Từ lúc bắt đầu biết được tin tức này, Dương Tuyên đã rất lo lắng, cho nên mới không màng điều lệnh của Hứa Tiết, buông bỏ tất cả mọi thứ đi tới Kinh Khẩu trước, muốn khuyên Lý Mục nghe theo mình tìm kiếm sự ủng hộ của Cao Kiệu bởi vì việc ép cưới với Cao Lạc Thần mà đắc tội với ông ta.

Tuy rằng gã cũng hiểu Cao Kiệu chưa chắc đã dễ dàng ra tay giúp đỡ. Nhưng so với ngồi không chịu chết thì đây chính là cách có hiệu quả nhất.

Dương Tuyên yên lặng một lát, thầm than trong lòng, chỉ đành nói tiếp:

– Kính Thần, mong người đừng trách ta không chịu trợ giúp người. Doanh binh thuộc Tiền Ti Tư Mã Doanh của người đều muốn đi theo người lên phía Bắc chiến đấu. Nhưng mà Hứa Tư đồ không lên tiếng, ta cũng không thể làm gì được. Cũng may người luôn luôn thiện chiến, hiểu đạo dụng binh, ta không thể sánh bằng. Đại Ngu ta có thể đánh bại Hạ quốc ở Giang Bắc, có ai mà không biết Lý Mục người lấy ít thắng nhiều, bình định Lương Châu chứ?

Lý Mục chỉ cười, bái tạ gã:

– Trước kia Lý Mục là do tướng quân đề bạt nên mới có Lý Mục hôm nay. Sự khó xử của tướng quân làm sao Lý Mục không hiểu? Mượn lời may mắn của tướng quân, trận chiến này Lý Mục sẽ dốc hết sức mình bình định đất Thục, xin tướng quân hãy chờ tin tức tốt của tôi!

Dương Tuyên bởi có việc trong người, gặp mặt Lý Mục xong, những lời nên nói đã nói xong ngay trong đêm lập tức lên đường chạy đến Giang Lăng.

Lý Mục tiễn Dương Tuyên ra khỏi Kinh Khẩu hai mươi dặm, cuối cùng dừng lại bên bờ sông, trước khi đi còn nói với gã:

– Dương tướng quân, Trung Nguyên hỗn loạn, thiên hạ chắc chắn sẽ đại loạn. Hứa Tiết không phải là anh chủ. Vì kế lâu dài, tôi khuyên tướng quân hãy sớm có tính toán và mau chóng tìm đường rút lui cho mình.

Dương Tuyên ngăn người nhìn Lý Mục chăm chú.

Lý Mục vẫn thông dong như cũ, chấp tay thi lễ:

– Tôi biết tướng quân là người trọng tình trọng nghĩa, những lời nói vừa rồi quả thực là đại bất kính. Tuy nhiên Hứa Tiết là người như thế nào, chắc hẳn tướng quân hiểu rõ hơn tôi. Lý Mục chỉ vì xuất phát từ

tình nghĩa giữa chúng ta mà nói như thế. Nếu có gì đắc tội, mong tướng quân bỏ quá cho.

Dương Tuyên im lặng, một lát sau cười gượng:

– Làm sao ta không biết cơ chứ. Nhưng mà thế đạo như này, với dòng dõi thấp kém như bọn ta, không đi theo Hứa gia thì biết đi nơi nào đây? Cao thị, Lục thị cũng chưa chắc đã cao minh hơn Hứa Tiết. Hơn nữa Hứa Tiết đối với ta cũng có ơn tri dụng.

– Thôi, đi một bước xem một bước vậy! Hiện giờ điều ta mong mỏi nhất là người có thể vượt qua cửa ải khó khăn này. Nếu vượt qua được, với năng lực của người, ngày sau ắt làm nên việc lớn.

Dương Tuyên vỗ vỗ bả vai Lý Mục, lên ngựa rời đi.

Lý Mục nhìn theo gã cùng với đoàn tùy tùng phóng ngựa đi xa, bóng dáng dần dần biến mất ở trong bóng đêm.

Trăng lạnh im lìm, sông lớn cuộn cuộn.

Hắn không quay về thành ngay mà vẫn đứng ở bên bờ sông, đứng một mình dưới ánh trăng rất lâu.

Kiếp này, thứ mà hắn đối mặt vẫn là những người đó. Tuy nhiên, mọi thứ lại hoàn toàn khác.

Cô con gái Cao thị mười sáu tuổi, chưa gả cho người khác mà đã trở thành thê tử của hắn.

Cán cân quyền lực của triều đình giống như thùng sắt cũng đã như mong muốn của hắn mượn sức lôi kéo của cuộc hôn nhân này mà đã tách ra từ rất sớm.

Và đương nhiên, cái giá phải trả tất yếu chính là khi mà đôi cánh của hắn còn chưa kịp phát triển vững chắc thì đã tự đẩy bản thân đi đến trước cây cầu độc mộc đối mặt với đao kiếm sống chết. Ở phía bên

kia của cây cầu là hùng tâm bất diệt cùng với quyền thế thiên hạ đã từng một lần được hấn nắm trong tay. Mà bên dưới cây cầu chính là vực sâu vạn trượng, chỉ hơi sơ sẩy đi nhầm bước thôi là vạn kiếp bất phục.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên hỏi cưới con gái Cao thị hấn đã biết, hấn đã từ bỏ con đường mà kiếp trước mình có thể đi, kiếp này mọi thứ chỉ có thể làm lại từ đầu, nhưng mà lại càng khó khăn hơn mà thôi.

Hấn không biết sau này sẽ như thế nào, nhưng hấn không sợ gì cả, cũng không bao giờ hối hận.

Lúc này, thứ đang dâng trào trong huyết quản hấn chỉ là dòng máu nóng.

Một dòng máu không bao giờ nguội lạnh.

Trận chiến bình định Thục là sự khởi đầu của con đường đi lên cây cầu độc mộc. Hấn cần phải dũng cảm tiến lên, vì hùng tâm vạn trượng của mình, và cũng vì con gái Cao thị đã mang dòng họ của hấn. Để cho nàng mãi mãi có thể làm bất cứ điều gì giống như hôm nay, có người dựa dẫm vào, mà không phải giống như kiếp trước khi gả cho hấn đã cẩn thận như vậy, uất ức như vậy.

Nàng ở trong trí nhớ của Lý Mục luôn hương cơ ngọc cốt, dịu dàng hiểu lòng người. Nếu sau đó không có ly rượu độc kia, người ngọc màn gấm khi ấy, hai tình lưu luyến, đến nay mỗi khi nhớ tới hương thơm còn sót lại như vẫn còn vương vấn, lưu luyến không dứt.

Tuy nhiên, dù nhớ mãi không quên nhưng hấn vẫn nghĩ, với nàng mà nói, nàng đã phải trải qua bao nhiêu kiếp đau lòng nào mới có thể thay đổi từ vẻ ngoài hoạt bát của tuổi mười sáu rực rỡ biến thành một cô gái biết cách yêu một người đàn ông.

Hấn tình nguyện dành nửa cuộc đời mình để yêu chiều nàng, để nàng giữ lại được dáng vẻ hoạt bát rực rỡ đó.

Mà cô gái đã từng khiến cho hấn hoài niệm kia sẽ được chôn vùi vào trong đáy lòng, thế cũng đủ rồi.

...

Lý Mục khuya muộn mới trở về.

Lạc Thần đã lên giường đi ngủ từ sớm, nhưng bởi vì khó chịu trong người mà cứ trằn trọc mãi, cách tắm màn nhìn hấn trong tối tăm lặng lẽ nằm xuống.

Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, khi vén màn lên, nàng nhìn thấy chiếc sập trong góc phòng đã trống không, ngay cả chăn đệm cũng đã được hấn thu dọn lại gọn gàng.

Lý Mục thăng quan Đô đốc, phụng chỉ ít ngày nữa qua sông phạt Hán, trợ giúp Ba quốc phục quốc, tin tức này không chỉ người Lý gia biết mà sáng sớm hôm sau toàn bộ người Kinh Khẩu cũng đã biết.

Hoàng đế để lại cho hấn không nhiều thời gian để chuẩn bị cho trận chiến.

Ba ngày sau chính là ngày hấn phải lên đường.

Đến lúc đó, hấn sẽ dẫn ba nghìn Túc Vệ quân qua sông, hội quân với ba nghìn nhân mã Từ Quảng Lăng tới, sau đó xuất binh phạt Hán.

Toàn bộ trấn Kinh Khẩu đều đang bàn tán về chuyện này.

Lạc Thần để ý thấy ở trước mặt mình Lư thị không tỏ ra quá lo lắng về việc sắp phải chia tay con trai chuẩn bị đi đánh giặc. Bà chỉ mãi chăm chú khâu vá y phục cho hấn. Tuy rằng bị mù nhưng sau khi cắt vải và lần mò một cách chậm rãi, bà vẫn có thể khâu được những đường chỉ đẹp tuyệt vời, có điều mất nhiều thời gian hơn mà thôi. Từ sáng đến tối bà vẫn miệt mài khâu vá quần áo.

A Đình thì ngược lại luôn bày ra thái độ lo lắng. Cô gái nhỏ trước nay vẫn luôn ăn được hai bát cơm to thì mấy ngày hôm nay ngay cả ăn cơm cũng không có cảm giác, chỉ và được mấy miếng đã buông đũa, rầu rĩ không vui. Lạc Thần đoán chắc hẳn là trước đây từng có tin tức giả về Lý Mục chết trận, điều này đã để lại bóng ma cho cô bé, cho nên hiện giờ khi nghe nói a huynh lại sắp đi đánh giặc thì lại bắt đầu lo lắng sốt ruột.

Về phần Lạc Thần, đối với tin tức này nàng có suy nghĩ gì, lo lắng cho “trượng phu” trên danh nghĩa của mình sẽ gặp nguy hiểm hay vui mừng vì ít nhất trong khoảng thời gian tới mình không cần phải nhìn thấy mặt hắn, ngay cả chính nàng cũng không hiểu được.

Hai ngày này Lý Mục đi sớm về muộn.

Lúc hắn về nàng đã đi ngủ, khi nàng thức dậy hắn đã đi rồi.

Từ sau đêm hôm đó, hai người chẳng những chưa hề nói với nhau một câu nào mà ngay cả mặt cũng không nhìn thấy.

Ngày mai chính là ngày Lý Mục rời nhà dẫn binh xuất quân, ba nghìn Túc Vệ quân cũng đã hành quân tới Kinh Khẩu, hiện đang đóng quân ở bên bến đò.

Sáng sớm hôm nay, A Cúc có nói với Lạc Thần, nếu nàng nhớ người nhà thì có lẽ nhân cơ hội này đưa ra đề nghị trở về Kiến Khang ở một thời gian, chắc hẳn Lý gia sẽ đồng ý ngay.

Lạc Thần thật sự rất nhớ cha mẹ, nghe A Cúc nói thế trong lòng thoáng thấy dao động.

Chiều nay, Lư thị đích thân xuống bếp nấu cơm tiễn con trai chuẩn bị lên đường. Chắc là hắn sẽ về sớm hơn mọi ngày.

Lạc Thần nghĩ, xem tình hình thế nào, buổi tối nay nếu có cơ hội thích hợp nàng sẽ đề nghị, xem hắn có phản ứng như nào.

Hết chương 38

Chương 39

Lạc Thần gả tới Kinh Khẩu, Tiêu Vĩnh Gia tuyển mấy chục thị nữ vú già đi theo nàng. Không tới mấy ngày đại bộ phận đều bị nàng cho về thôn trang, chỉ để lại có mấy người, trong đó có hai đầu bếp nữ.

Lạc Thần giữ lại đầu bếp nữ nguyên nhân chính là vì suy nghĩ cho Lư thị hai mắt không nhìn rõ làm việc không tiện, A Đình tuổi vẫn còn nhỏ, muốn họ được thư giãn và làm việc ít hơn.

Lư thị cũng không phải người khăng khăng giữ thể diện, địa vị con dâu nhà này cao hơn nhà mình rất nhiều, khi nàng đến còn mang theo nhiều người hầu như vậy, đây là điều hiển nhiên. Bà biết Lạc Thần không quen ăn các món ăn do mình và A Đình nấu, cho nên khi A Cúc đề nghị để đầu bếp nữ xuống bếp nấu cơm, Lư thị đồng ý ngay.

Nhưng bữa ăn tối nay, lại là Lư thị tự mình nấu, kêu A Đình giúp, hai người tự làm.

Mới vừa thắp đèn, Lý Mục đã trở về nhà.

Lư thị rất vui mừng, thúc giục con trai đi ăn cơm.

Lý Mục đi rửa tay ngồi vào mâm.

Lạc Thần ngồi đối diện với hắn, A Đình ngồi ở cuối nhất.

Có vẻ như hắn rất đói, vừa ngồi vào đã bắt đầu ăn.

Lư thị không ăn mấy, chỉ chăm chú lắng nghe những âm thanh tinh tế mà hắn phát ra trong khi ăn. Lý Mục buông bát đũa, quay sang Lư thị cười nói:

– Con no rồi ạ. Cảm ơn mẹ.

Lư thị mỉm cười gật đầu.

– A huynh ơi, bao giờ thì huynh mới trở về ạ?

A Đình cũng buông đũa theo, hỏi.

Lý Mục nói:

– A huynh sẽ sớm trở về thôi. Khi huynh không ở nhà, muội phải ngoan ngoãn nghe lời a mẫu nhé.

A Đình đỏ hoe cả mắt, gật đầu thật mạnh.

Lạc Thần nhìn cảnh tượng này đột nhiên cảm thấy mình rất dư thừa ở đây.

Lý Mục an ủi A Đình xong cũng không biết là cố ý hay vô tình, ánh mắt chuyển sang Lạc Thần.

Lạc Thần tim đập mạnh. Trong tình huống như này có vẻ như mình cũng nên nói một hai câu gì đó nhỉ... Nhưng mà nếu như mình nói chắc chỉ bảo hấn cẩn thận, sớm ngày trở về thôi. Có điều nói kiểu này có đánh chết nàng cũng không thể nói ra được.

Nàng giả như chưa ăn no cúi đầu xuống né tránh ánh mắt của hấn, vờ như gấp món ăn trước mặt.

– A Di!

Bỗng nhiên nàng nghe Lư thị gọi mình.

Lạc Thần vội đáp lại, buông đũa, quay sang Lư thị:

– Mẹ có gì dạy bảo con ạ?

Lư thị nói:

– Từ lúc con gả tới nhà chúng ta đến nay đã được một thời gian rồi, chắc là con rất nhớ cha mẹ mình. Ngày mai Mụ nhi phải đi Giang Bắc, lần này đi không biết khi nào mới trở về. Không có nó ở bên, mẹ nghĩ một mình con ở nơi này cũng rất buồn, hay là nhân dịp này về nhà mẹ đẻ một thời gian nhé?

Lạc Thần sững sốt.

Vấn đề này vào ban ngày nàng đã nghĩ phải tìm cơ hội như thế nào để đề nghị được trở về Kiến Khang đây, nào ngờ đâu không đợi nàng mở miệng thì Lư thị đã chủ động nhắc trước rồi.

Lạc Thần nghi ngờ bà là con sâu trong bụng mình biết được tâm tư mình, không khỏi xấu hổ, vội xua tay:

– Mẹ ơ, con không về đâu ạ. Con ở lại đây hầu hạ mẹ ạ.

Lư thị cười hiền hoà, lắc đầu nói:

– Mẹ không sao đâu. Mẹ biết con hiếu thuận, nhưng mẹ có A Đình rồi, trong nhà không cần con phải ở lại hầu hạ gì cả, con cứ yên tâm đi về đi. Đợi khi nào Mụ nhi thắng trận trở về thì mẹ sẽ bảo nó đi qua bên kia đón con về.

Có thể nghe được trong lời nói của Lư thị bộc lộ rõ sự chân thành. Trong đầu Lạc Thần bất giác hiện lên một suy nghĩ. Tuy rằng Lý Mụ năng chinh thiên chiến, thế nhưng đao thương không có mắt, trên chiến trường rất có khả năng không thể sống sót trở về được. Lư thị bảo mình quay về Kiến Khang, còn nói “đợi khi nào Mụ nhi thắng trận trở về thì mẹ sẽ bảo nó đi qua bên kia đón con về”, cũng không biết có phải mình nghe nhầm rồi không, nàng luôn cảm thấy Lư thị như đã có tính toán trong trường hợp xấu nhất rồi. Rằng nhớ đâu Lý Mụ không thể trở về, vậy thì chính là mình có thể ở lại luôn Cao gia, từ nay về sau không cần phải trở lại Kinh Khẩu nữa, đúng không nhỉ?

– Mẹ ơi, con không về đâu ạ. Con cũng sẽ ở lại đây, cùng với A Đình bầu bạn với mẹ, chờ lang quân trở về ạ.

Lạc Thần ngay lập tức tỏ thái độ của mình.

Sự thật là nàng không thích con trai của mẹ chồng, nhưng trời cao minh giám, từ trước tới nay nàng chưa bao giờ có suy nghĩ mong muốn hắn sẽ chết đi.

Lư thị yên lặng một lát, chậm rãi gật đầu nói:

– Như thế cũng tốt. Mẹ cảm ơn con.

– Mẹ ơi mẹ đừng nói vậy ạ. Đó chính là bổn phận làm vợ của con mà.

Lạc Thần đỏ cả mặt lên.

– A tẩu ơi, tẩu thật là người tốt.

A Đình mắt đỏ hoe dựa sát vào người Lạc Thần, làm cho Lạc Thần cũng bị lây nhiễm bầu không khí ly biệt này, đột nhiên thấy chua xót, xoa đầu A Đình, thì thầm an ủi.

Lý Mục vẫn luôn nhìn nàng, trước sau không mở miệng nói nửa câu.

– Mục nhi, sáng sớm ngày mai con đã phải lên đường rồi, hai ngày này chắc con cũng rất mệt, con cùng A Di đi nghỉ ngơi sớm đi, chỗ mẹ không có việc gì nữa đâu. – Lư thị quay sang nói với con trai.

Lý Mục nói:

– Để con đưa mẹ về phòng trước ạ.

Hắn đỡ Lư thị đứng lên.

Lư thị yên lặng đứng lên.

Lạc Thần đành phải đi theo cùng đưa Lư thị về phòng, tới cửa phòng rồi Lư thị lại thúc giục, Lý Mục đành phải đáp ứng, nhìn Lạc Thần, ôn hoà nói:

– Chúng ta về phòng đi.

Lạc Thần đi theo hần trở về phòng của hai người, một trước một sau đi vào.

Trong phòng đã sáng đèn.

Không biết vì sao, có lẽ là bởi chuyện vừa rồi mà bầu không khí trong phòng làm cho Lạc Thần cảm thấy rất kỳ lạ. Cùng hần ở chung một phòng, thậm chí khiến cho nàng sinh ra cảm giác không được tự nhiên mà trước nay chưa từng có.

Nàng không nhìn hần, chỉ gọi A Cúc chuẩn bị nước thơm tắm gội cho mình.

A Cúc vâng dạ. Chẳng mấy chốc đã có vú già khiêng nước đi vào, ra ra vào vào.

Lạc Thần thấy hần ngồi trên chiếc sập mà nay đã trở thành giường ngủ của mình trong một thời gian, hơi nghiêng người chếch với mình, tay cầm quyển sách đang đọc sách. Dáng vẻ vừa trầm ổn vừa nhàn nhã.

Lạc Thần bước vào thùng tắm, động tác nhẹ nhàng, cố gắng không tạo ra âm thanh gì lớn.

A Cúc theo thường lệ hầu hạ nàng tắm gội, muốn nói lại thôi, nét mặt cổ quái, nhưng chung quy vẫn không nói gì cả, ngay cả chuyện trở về Kiến Khang cũng không hề nhắc gì đến.

Lạc Thần tắm rất nhanh. Nhưng bởi vì mái tóc dài vẫn còn ướt cho nên đi ra rồi nàng không về giường ngay mà ngồi xuống trước bàn trang điểm. Quỳnh Thụ bước đến lau tóc cho nàng.

Lạc Thần nhìn qua gương thấy Lý Mục hơi nâng mặt lên, ánh mắt dịch chuyển từ quyển sách rơi xuống bóng dáng nàng. Gương đồng không phản chiếu rõ hình ảnh người đàn ông trẻ tuổi kia, nhưng Lạc Thần vẫn cảm thấy thần sắc hắn ngưng trọng, nhìn mình chăm chú, như đang nghĩ gì đó.

Đột nhiên, người đàn ông trẻ tuổi trong gương cử động, đặt sách xuống, bước xuống sập, đi về phía nàng.

Lạc Thần bắt đầu hồi hộp khẩn trương.

– Người đi ra ngoài đi.

Hắn đứng lại, nói với Quỳnh Thụ, giọng rất ôn hoà.

Quỳnh Thụ nhìn Lạc Thần, nhẹ nhàng đáp vâng, buông khăn lau tóc xuống, đứng dậy lui đi ra ngoài.

– Huynh có chuyện gì? – Lạc Thần không quay đầu lại.

Phía sau vẫn yên lặng.

Lạc Thần không kịp được quay đầu lại, đúng lúc chạm vào ánh mắt của hắn, thấy hắn bỗng nhiên hơi mỉm cười với mình, ngồi xuống chỗ mà vừa rồi Quỳnh Thụ đã ngồi.

Khoảng cách giữa hai người trở nên rất gần.

Lạc Thần cả người căng cứng, thân mình lập tức thẳng tắp, đang muốn đứng lên rồi đi lại cảm thấy một bên bả vai nơi trầm xuống.

Thế mà hắn lại đặt cánh tay lên nhẹ nhàng ép nàng ngồi trở lại, sau đó thu tay về.

Không thể làm gì khác hơn, Lạc Thần bị lực ở bả vai kia ép ngồi xuống trước bàn trang điểm, vành tai không khỏi nóng lên, lại âm thầm có chút bức bối khó tả.

– Huynh muốn làm cái gì?

Nàng quay mặt đi, giọng lạnh lùng.

– Ngày đó nàng ra tay trượng nghĩa giúp Tường nhị huynh cùng a tẩu ta. Vợ chồng nhị huynh rất cảm kích, ta cũng thế, nhưng mà chưa kịp nói cảm ơn nàng. Mong nàng bỏ quá cho ta.

Nàng nghi ngờ mình nghe nhầm rồi, không ngờ được hắn lại nói với mình như thế.

Nàng từ từ quay đầu lại.

Hắn nhìn nàng chăm chú, ánh mắt dịu dàng.

Lạc Thần với hắn nhìn nhau một lát:

– Tôi không phải giúp huynh. Tôi chỉ không quen nhìn thái độ của Thẩm gia thôi.

Nàng lại hừ một tiếng:

– Cũng không cần huynh phải cảm ơn. Huynh không trách tôi tự ý ra mặt là tôi đã cảm kích lắm rồi.

Hắn cười.

– Vì sao ta lại trách nàng được? Ta chưa làm gì cho nàng cả. Mà dù ta có làm thì cũng chưa chắc đã thoả đáng như nàng đâu.

Lồ ng ngực Lạc Thần như bị thứ gì đó chặn lấy, bật thốt luôn ra:

– Đã như thế tại sao buổi tối hôm đó về huynh lại mắng tôi?

Hắn ngẩn ra:

– Ta từng mắng nàng à?

– Huynh có! Huynh có mắng ta đó! – Lạc Thần trách móc.

Dù là chính nàng cũng không hề phát hiện trong giọng nói của nàng đã mang theo vài phần trách móc làm nũng.

Lý Mục mày giật giật, nhìn dáng vẻ nàng thờ phì phì thì rất muốn cười nhưng lại cố nhịn xuống.

Lời vừa thốt ra Lạc Thần cũng ý thức được mình không nên nói thế trước mặt hắn, mặt đỏ bừng lên, ngoảnh mặt đi, thân mình nhúc nhích muốn đứng lên bỏ đi, miệng nói:

– Thôi đi, tôi không hiểu biết bằng huynh ...

Bên cánh tay kia lại trầm xuống. Nàng lại không làm gì được, một lần nữa bị hắn kéo ngồi trở lại.

Hắn tiện tay cầm khăn lông vừa đặt xuống kia lên, dùng tay nhẹ nhàng quần lấy mái tóc dài buông xõa phía sau eo nàng, tiếp tục lau nửa ngọn tóc còn ướt cho nàng, nói:

– Kinh Khẩu là nơi nhìn về phương Bắc, cũng là nơi tụ tập của những người từ phương Bắc trở về, cá rồng hỗn tạp, thế lực phức tạp. Đối phó một Thẩm gia, tất nhiên là nàng dư dả. Điều ta lo lắng là nàng sẽ gặp phải những kẻ bụng dạ khó lường, nhớ đâu bị hãm hại thì sao, cho nên mới nhắc nhở nàng vài câu, chứ không hề có ý trách gì nàng cả.

Lạc Thần ngẩn ra, cảm môi không nói gì nữa

Lý Mục cũng không nói chuyện nữa, chỉ tiếp tục cẩn thận lau khô tóc cho nàng.

– Ta còn có chút việc cần phải đi gặp mặt Tưởng nhị huynh. Ta đi một chút sẽ về ngay, nàng ngủ đi.

Lạc Thần vẫn ngồi yên như cũ.

Hắn nhìn cái gáy vẫn không nhúc nhích của nàng, chần chừ lại nói:

– Đề nghị vừa rồi của mẫu thân ta xuất phát từ lòng nhiệt tình thôi. Ngày mai ta đi Giang Bắc. Nếu như nàng muốn quay về Kiến Khang thì không cần phải ở lại, ta sẽ cử người đưa nàng về. Đợi ta trở về thì sẽ đi đón nàng.

Lạc Thần thấp giọng nói:

– Tôi không về đâu.

– Thế cũng được. Ta sẽ cho người bảo vệ mọi người, cũng sẽ để một người ở trong nhà, nếu như có việc thì có thể thông tri kịp thời cho ta...

Giọng hắn chợt khựng lại rồi im bặt.

Vừa mới tắm xong đi ra, bởi vì nước nóng, chân cũng rất ấm, cho nên Lạc Thần không đi tất, đôi chân trần vốn là giấu ở dưới váy, vừa rồi đứng lên hai lần lại bị hắn ấn ngồi xuống, tà váy xộc xệch, bàn chân nhỏ nhắn liền lộ ra ngoài. Tròn trịa, trắng nõn non nớt, nhỏ nhắn, rất là đáng yêu.

Ý thức được ánh mắt của hắn dường như nhìn lại đây, Lạc Thần mặt đỏ lên, vội rút chân về, bàn chân nhỏ xinh một lần nữa bị làn váy che kín mít.

Bầu không khí lại bởi vì động tác nhỏ này của nàng làm đột nhiên trở nên khác thường.

Lý Mục yên lặng một lát, đặt khăn lau xuống nói câu “nàng đi ngủ trước đi” rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn nửa đêm mới về. Trong phòng vẫn còn ánh đèn.

Lạc Thần nằm sấp trên gối, chống cằm trên khuỷu tay, lén lút mở mắt ra nhìn hắn cởi quần áo, tắt đèn, cuối cùng nằm trên chiếc sập kia.

Lại một đêm qua đi, Lạc Thần chỉ là ngủ rồi tỉnh tỉnh rồi ngủ, khi trời mới tờ mờ sáng thì mở choàng mắt ra, phát hiện nơi sập kia đã không có ai nữa.

Lý Mục đã đi rồi.

Sương sớm lững lờ trôi trên sông, mặt nước mờ ảo, ven bờ sông là mấy chục độ thuyền, người lái thuyền đã cầm mái chèo chờ sẵn sàng.

Hắn cùng với ba nghìn quan quân Túc Vệ Doanh chuẩn bị dẫn thân vào một cuộc hành trình chinh chiến mà tương lai có thể chưa biết là sống hay chết này.

Hết chương 39

Chương 40

Ba ngàn binh lính trải qua mấy ngày đêm hành quân hiện giờ đang xếp hàng ở trước bến đò bờ sông vùng ngoại ô chờ đợi tân thống lĩnh của họ cũng như chờ đợi vận mệnh sắp đến của họ.

Phía trước, gió thổi mây thấp, sương mù dày đặc như khóa cả dòng sông.

Mặt trời còn chưa mọc, mặt sông vẫn xám xịt không nhìn thấy gì.

Túc Vệ Doanh đang yên ổn ở Kiến Khang bị phái đến nơi này, họ đã bị biến thành những người lính sắp lên phương Bắc chiến đấu. Đương nhiên, bọn họ cũng đã từng nghe nói đến chiến danh hiển hách của Lý Mục, vị đô đốc lần này suất lĩnh họ qua sông chiến đấu.

Đó là người đã từng đơn thương độc mã xông vào trước trận của phản quân Lâm Xuyên Vương cứu cháu trai Cao thị trở về.

Đó là người trong cuộc đại chiến Giang Bắc tại Bắc Hạ đã lãnh quân tiên phong đánh năm trận và thắng năm trận, được hoàng đế đích thân khao thưởng, phong hiệu dũng sĩ.

Đó là người trong cuộc thi cạnh tranh ngày Trùng Dương đã dùng bản lĩnh chiến thắng công tử Lục thị, cuối cùng cưới được con gái Cao thị về nhà, là câu chuyện truyền kỳ mà người người đều biết.

Hắn là vị tướng lĩnh hàn môn kiệt xuất thăng lên nhanh nhất trong quân đội Đại Ngu từ trước đến nay, về điểm này, tất cả những người hiện đang đứng ở nơi này ngày hôm nay không ai không biết.

Nhưng mà những điều này cũng không đủ để mang đến cho họ niềm tin tưởng cùng với sự an ủi. Chỉ có mấy ngàn người chống lại mười vạn binh mã Lương Châu, chuyến đi này chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, có đi mà không có về. Thấp nhất từ cấp sĩ tốt cho đến Ngũ trưởng, Thập trưởng, Bách Nhân tướng, ba nghìn người xếp hàng tại đây, tuy rằng y giáp sáng chói, kiếm kích dày đặc sắc bén, nhưng trong từng ánh mắt đang hướng về bờ bắc đại giang lại lộ vẻ tuyệt vọng và mỗi một người không thể che giấu được.

Đột nhiên, tiếng vó ngựa vang vọng, giống như tiếng trống quân yếu ớt vang lên, từ xa đến gần truyền đến tai mọi người, đồng thời cũng phá vỡ sự im lặng chết chóc bên bờ sông trước bình minh.

Binh lính nghe tiếng động đồng loạt nhìn về phương hướng Kinh Khẩu, nơi đó xuất hiện một hàng nhân mã, vó ngựa tung bay, tinh kỳ phấp phới.

Như thể vừa mới xuất hiện trong nháy mắt, đoàn người này xuyên phá sương sớm nơi xa mà xông thẳng tới. Một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo giáp, cưỡi trên con ngựa đen cao lớn, xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Hắn điều khiển con chiến mã mạnh mẽ của mình, phi thật nhanh về phía bên bờ.

Đó là một người thanh niên chỉ tầm hơn hai mươi tuổi. Ánh nắng ban mai mờ ảo ẩn sâu trong đó là khuôn mặt nghiêm nghị, đúng vậy, dưới mũ chiến tướng quân là ánh mắt uy nghiêm không thể mạo phạm.

Hắn dừng ngựa lại, nhưng không xuống ngựa, vẫn ngồi trên lưng ngựa cao lớn, hai ánh mắt nghiêm khắc quét qua đội ngũ xếp hàng trước mặt. Một khí thế long chiến huyền hoàng ngay lập tức ập vào mặt. Mọi người đều bị khí thế này của hắn làm cho kinh sợ.

Bến bờ ba nghìn người bất giác lại trở nên lặng ngắt như tờ.

Hắn nhìn quanh một vòng. Ánh mắt hắn quét đến đâu, sĩ tốt đều ưỡn ngực ở đó.

Ánh mắt của hắn cuối cùng dừng lại trên một người cầm cờ ở phía trước.

Binh lính cầm cờ kia đang xiêu vẹo đỡ cây tinh kỳ, phát giác hắn đang nhìn về phía mình thì giật nảy mình cả người đứng thẳng tắp, tinh kỳ trong tay cũng theo đó mà thẳng tắp.

Cây cờ ngược gió cuốn lấy gió sông, phát ra âm thanh phàn phật.

Người thanh niên trẻ tuổi đó hướng về ba nghìn sĩ tốt, nâng cánh tay lên cao.

– Ta là Lý Mục! Là Cầm Tiết Đô đốc trận chiến bình định đất Thục lần này! Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi phải tuân theo mệnh lệnh của ta! Mệnh lệnh phải tuân theo, các lệnh cấm bị đình chỉ! Kẻ nào dám trái lệnh của ta sẽ bị xử lý bằng quân pháp!

Giọng nói của hắn theo gió truyền đi rất xa, lọt vào tai mọi người trên bến đò, tràn đầy uy nghiêm. Đó là một loại uy nghiêm tối cao mà chỉ có kẻ siêu phàm được tôi luyện bằng máu mới có thể sở hữu được.

Bến đò lặng ngắt như tờ, mọi người đều như nín thở, hơi ngửa đầu lên nhìn chăm chú vào người đàn ông trẻ tuổi giống như đột nhiên từ trên trời rơi xuống này.

– Lời của ta, các ngươi nghe rõ không?

Hắn hét to một tiếng, giống như một tiếng sét ba thước trên đỉnh đầu.

– Nghe rõ!

Mọi người đều không hện mà cùng dùng hết toàn lực đáp lại.

Ba ngàn người lên tiếng đáp lại, trong nháy mắt áp đảo mọi thứ, âm thanh như sấm, một đàn hải âu đang kiếm ăn bên bờ sông phía xa bị

chấn động bay loạn xạ.

– Quan binh Túc Vệ doanh từ trước đến nay luôn bị quân dã chiến coi thường. Lần này các người đích thân ra chiến trận, ta cá rằng các người đã nhận đủ chê cười rồi! Nhưng mà sự thật các người không bằng người khác ư? Cũng không phải! Mỗi người ở đây đều là nam nhi bảy thước, cùng ăn một cơm quân đội, lý do gì mà thua kém? Chẳng qua là chưa có ai cho các người cơ hội mà thôi! Giang Đông xưa này nhiều tuần kiệt! Lần này lên phía Bắc, đó là một cơ hội tuyệt hảo cho các người! Trận chiến này rất gian nan, thế nhưng sư quý ở dụng binh mà không phải ở số đông! Trận chiến này, không phải là không có cơ hội chiến thắng!

– Lý Mục ta không sợ!

– Đây là lời ta nói, những kẻ sợ hãi, các người có thể bước ra khỏi hàng, cởi bỏ áo giáp, ta sẽ cho các người rời đi ngay lập tức!

Giọng hần rơi xuống, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người ở đây ánh mắt đều lộ vẻ hưng phấn, không một ai động đậy.

Lý Mục hơi gật đầu, thần sắc hơi hòa hoãn, ánh mắt lại lần nữa đảo qua ba ngàn đại quân đứng ở trước mặt.

– Nếu đã không có ai bước ra khỏi hàng, vậy thì bắt đầu từ hôm nay, các người là binh lính của Lý Mục ta! Binh lính của Lý Mục ta không có binh sợ chết, càng không có binh chịu chết! Ta muốn các người ghi nhớ một chuyện khác! Lần này ta mang các người đi Giang Bắc không phải đi chịu chết, mà là đi theo Lý Mục ta kiến công lập nghiệp, danh truyền thiên hạ!

– Kiến công lập nghiệp!

– Danh truyền thiên hạ!

Mọi người khó có thể kìm nén sự kích động trào dâng trong lòng, đồng loạt giơ cao kích kiếm, đồng thanh hét lớn về phía vị tướng trẻ tuổi giống như là chiến thần trời sinh này.

Trong tiếng la hét, bầu không khí nản lòng tràn ngập bến đò lúc trước đã bị quét sạch, ngay cả những thuyền phu quanh năm đi lại bến đò cũng mang theo sự kích động, quỳ trước đầu thuyền bái lạy với trời.

Phó tướng tiến lên điểm báo danh sách, người nào người nấy đều trả lời vang dội.

Xong xuôi, bầu trời sáng dần lên, sương mù bao quanh dòng sông phía xa cũng dần dần tan biến.

Binh lính tinh thần phấn chấn, xếp hàng lên thuyền, trật tự rành mạch. Ba nghìn binh mã tính cả quân nhu dưới sự dẫn theo của dân chúng Kinh Khẩu nơi xa bắt đầu lên đường đi Giang Bắc, dần dần đi xa.

.....

Lạc Thần rửa mặt mũi qua quýt, mặc vội xiêm y rồi vội vã đi đến sảnh trước, thấy Lư thị đã ngồi ở đó đang mò mẫm chậm chạp nhặt một chiếc đế giày lên, còn A Đình thì ở bên cạnh xỏ kim cho bà, bốn phía yên lặng đến khác thường.

Nghe được tiếng bước chân, A Đình ngẩng đầu:

– A tẩu, tẩu dậy rồi ạ?

“Trượng phu” sáng sớm rời nhà xuất binh đi đánh giặc, lúc này người đã không biết đến nơi nào rồi, còn bản thân mình thì vừa mới thức dậy. Đối mặt với sự ân cần của Lư thị, Lạc Thần khó tránh khỏi xấu hổ, chào mẹ chồng một tiếng, lý nhí nói:

– Là con không tốt ngủ dậy muộn, không kịp tiễn lang quân lên đường...

Lư thị còn chưa nói gì, A Đình đã giành nói trước:

– Sáng nay muội với mẹ có tiễn a huynh ra cửa, a huynh có nói đêm qua trò chuyện tạm biệt với tẩu quá muộn, làm tẩu ngủ muộn, cho nên bảo muội không được quấy rầy tẩu.

Lư thị mỉm cười gật đầu:

– Ừ, cũng chỉ tiễn đến cửa thôi, có tấm lòng là được rồi, không cần phải câu nệ gì nhiều đâu con.

Lạc Thần thoáng thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút, nói:

– Mẹ ơi, con muốn đến bến đò nhìn một chút.

.....

Khi Lạc Thần mang theo A Đình đi tới bến đò, chiến thuyền cuối cùng chở đầy binh lính cũng đã cập bến giữa dòng sông.

Bờ sông sóng đánh như cuộn tuyết, sóng dập dềnh.

Rất nhiều người Kinh Khẩu vẫn còn đắm chìm trong sự phấn khích của một lúc trước tụ tập bên bờ sông, sôi nổi nói về nó.

Lạc Thần mang khăn che mặt, dưới sự bảo vệ của tùy tùng nhìn về hướng giữa con sông một lúc lâu, cố nén cảm giác mất mát, gọi A Đình đi về nhà. Lúc xoay người thì nhìn thấy một chiếc cao dur ở đối diện đi tới.

Chiếc cao dur kia mắc lều vải, được tám người đàn ông to lớn đội khăn vàng trên đầu khiêng, ngồi trên đó là một người phụ nữ. Người phụ nữ này che mặt bằng khăn che mặt, chỉ để lộ một đôi mắt xinh đẹp, tư thái thần thánh như thể bất khả xâm phạm, phía sau là mấy chục tín đồ nam nữ rầm rộ đi về phía bên này.

Dân bản xứ đều biết phụ nhân này nữ thiên sư của Thiên Sư Giáo, nghe nói bà ta có dung mạo như tiên trên trời, đạo pháp cao thâm, nhìn thấy bà ta đi ngang qua nơi đây, tín chúng đứng ở bên đường đều hành lễ bái, những người không tín thì cũng đều nhường đường cho họ.

Cao thị không phụng thờ Thiên Sư Giáo đang rất được ca tụng này, Lạc Thần đương nhiên không thèm để ý đến cái gọi là “nữ thiên sư” này, thấy bà ta quá phô trương như thế cũng chỉ liếc nhìn một cái rồi thôi, đi thẳng lên xe của mình dừng ở bên đường, đoàn người rời đi.

Người phụ nữ ngồi ngay ngắn trên cao dự kia qua tấm khăn che mặt nhìn chiếc xe đằng trước dần đi xa, một lúc sau cúi người thấp xuống khẽ hỏi một nam thanh niên đang đi sát bảo vệ mình:

– Phụng Chi, cô gái kia chính là con gái Cao thị ngày ấy đã khiến Thẩm gia mất mặt, là con gái của Tiêu Vĩnh Gia có đúng không? Quả nhiên là giống ả tiện phụ kia, đều là hạng danh đá.

Gã đàn ông thấp giọng đáp lại:

– A tỷ, tỷ đừng có làm bậy đấy! Đừng nói hiện tại chúng ta không thể động vào Cao thị, mà ngay cả Lý Mục kia cũng không phải kẻ tầm thường. Ngày hôm nay tuy hắn đã đi rồi nhưng nhất định đã có an bài. Giáo chủ phái chúng ta tới đây việc cấp bách là phát triển tín chúng. Tỷ đừng có chọc vào hắn mà làm hỏng chuyện lớn của giáo chủ.

Trong mắt người phụ nữ thoáng qua một tia u ám, bà ta không nói gì nữa, trông thấy tín chúng ở bên đường bái lạy mình thì tiếp tục ngẩng đầu, bày ra dáng vẻ cao quý nên có của mình.

....

Lư thị là một người không chịu ngồi yên, ngày nào không có việc gì làm thì rảnh rỗi sẽ đi kéo sợi.

Ngày hôm nay cũng như vậy.

Lạc Thần thì hằng ngày ngoài đọc sách vẽ tranh để tiêu khiển giết thời gian ra thì cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, bởi vì thường xuyên bầu bạn bên Lư thị nhìn bà kéo sợi, nhìn mãi nhìn mãi mà hứng thú nổi lên, ngày hôm nay quá rảnh rỗi liền học theo.

Lúc đầu khá khó khăn, nàng không thể kéo một sợi liên tục, mà dù có kéo ra được thì phẩm chất cũng không đồng nhất, kéo được một chút là đứt đoạn.

A Cúc thấy nàng học kéo sợi, cho rằng nàng chỉ làm cho vui, quay vài ngày rồi cơn hứng sẽ qua nên lúc đầu không nói gì. Về sau bà phát hiện Lạc Thần dường như cực kỳ có hứng thú với sợi, chẳng những ban ngày mà ngay cả buổi tối cũng đốt đèn luyện tập, khi nằm xuống thì lại la ó kêu đau eo mỏi lưng, cho mình xem lòng bàn tay bị sợi chỉ chà xát đỏ bưng, trong lòng đau xót, không biết đã phải thuyết phục bao nhiêu lần. Nhưng mà Lạc Thần không nghe, không tin mình không thể nào kéo được một sợi nào, vẫn cứ cắn răng kiên trì. A Cúc không khuyên được, đành phải vừa nhìn nàng bận rộn, bản thân mình thì xót hết cả lòng.

Năm sáu ngày liên tiếp, ấy thế mà nàng thật sự kéo ra được một sợi rất dài.

Lạc Thần cực kỳ tự hào, đưa cho Lư thị xem. Lư thị khen nàng kéo sợi giỏi. Lạc Thần rất vui, càng vui càng hăng hái, dốc hết nhiệt tình tự tay kéo thêm một số sợi, sau đó sẽ từ từ học dệt vải, rồi muốn may được y phục.

Ngày thứ mười sau khi Lý Mục rời đi, Lạc Thần quyết định phải trở thành một người phụ nữ có thể kéo sợi và dệt vải, ngày hôm nay, Tường Thao tới bái kiến Lạc Thần, đề nghị nàng chuyển đến tòa trang viên riêng của mình để ở.

Trong trang viên ngoại trừ những thị vệ ban đầu ra thì trước khi Lý Mục đi cũng đã sắp xếp cả những thị vệ thân tín, nếu nàng đi ra

ngoài sẽ đi theo bảo vệ nàng, đảm bảo an toàn cho nàng. Ngoài ra, sẽ có người trực đêm theo ca khác nhau. Nhưng Tường Thao nói, bởi vì số lượng lưu dân phương Bắc xuống phía Nam càng ngày càng tăng lên, để thuận tiện, tốt nhất là nàng vẫn nên chuyển đến ở trong trang viên thì hơn.

Đây cũng là điều mà Lý Mục trước khi đi đã từng dặn dò Tường Thao, muốn y lưu ý cho mình.

Lạc Thần cũng biết thân phận của mình khác với người bình thường, Lý Mục không ở nhà, trong nhà chỉ có ba người, mà lại toàn là phụ nữ, trang viên môn hộ cao thâm, so với Lý gia thì đúng là phù hợp hơn. Hắn cũng vì cẩn thận nên mới an bài như thế, nàng bèn lên tiếng mời Lư thị cùng A Đình đi theo mình qua đó.

A Đình tất nhiên là vui.

Lư thị thì lại có chút băn khoăn. Ngoài việc quen sống ở nhà hơn, bà còn sợ người ta nói sau lưng mình lợi dụng con dâu, nhưng bà cũng biết những lời Lạc Thần nói đều là thật lòng, hướng chi, bà cũng cảm kích nàng không trong lúc con trai rời nhà đi đánh giặc mà quay về Kiến Khang, cho nên do dự một chút thì đáp ứng ngay.

Lạc Thần rất vui, bảo A Cúc phái người nhắn tin để thu dọn nhà cửa, dự định hai ngày nữa sẽ chuyển đến đó.

Ngày hôm sau, kêu mọi người thu dọn hành lý và chuẩn bị dọn ra ngoài, trong lúc đang bận rộn thì trong nhà Lý Mục có một vị khách không mời mà đến.

Thực ra thì cũng không thể gọi bà là khách không mời mà đến được.

Bởi vì khi bà trong trang phục lộng lẫy xuất hiện trước mặt Lạc Thần cùng với một nhóm người hầu vú già, sau một thoáng kinh ngạc, còn lại là niềm vui sướng.

— Mẹ ời! Sao mẹ lại tới đây ạ?

Lạc Thần vui sướng chạy về phía Tiêu Vĩnh Gia.

Hết chương 40

Chương 41

Tiêu Vĩnh Gia búi tóc cao y phục cao sang, trang điểm tao nhã, phong thái cao quý sang trọng, vẫn rất quen thuộc như Lạc Thần từng thấy, hơi hơi ngẩng mặt, đứng ở trước cửa Lý gia. Trông thấy Lạc Thần gấp gáp chạy ra hai mắt sáng ngời, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, bước nhanh hơn ra đón, giang tay ra ôm con gái vào lòng, miệng thì liên tục gọi “con gái yêu” “con gái yêu”, còn nói “nhớ con yêu quá”.

– Mẹ ơi, con cũng rất nhớ mẹ!

Tiêu Vĩnh Gia cười gật đầu, quan sát Lạc Thần, ánh mắt quét một vòng trên người nàng, nụ cười liền biến mất, cau mày, quay sang A Cúc đang hầu bên cạnh.

– Các người hầu hạ A Di thế nào, sao lại để A Di ăn mặc như thế này?

Lúc mới đến Kinh Khẩu Lạc Thần vẫn ăn mặc và trang điểm theo thói quen trước kia khi còn ở nhà, chỉ mặc quần áo đẹp, không đeo đồ trang sức bằng vàng và ngọc, mỗi khi ra ngoài phải theo phép tắc thì đeo Minh Kha, khi không theo phép tắc thì đeo Khanh Ngọc, anh lạc lâm lang, cực kỳ hiếm quý. Nhưng được vài ngày, nàng cảm thấy trang phục của mình không hợp với Lý gia, rất phô trương, cho nên đã giảm bớt khoản ăn mặc và trang điểm đi.

Mà trong mấy ngày vừa qua, Lý Mục không ở nhà, nàng lại không ra ngoài nhiều, hơn nữa mấy ngày nay nàng đều vất vả kéo con thoi dệt sợi, để làm việc cho tiện mà việc ăn mặc trang điểm càng giản lược hơn.

Giống như ngày hôm nay, Lạc Thần chỉ búi tóc kiểu ốc, cài một cây trâm ngọc, đeo đôi hoa tai có gắn viên trâm châu nhỏ như hạt gạo, quần áo cũng là loại giáp phục màu vàng nhạt, kiểu dáng tuy đơn giản nhưng chất liệu rất mềm lại rất ấm, chân đi giày nhẹ và tất lưới giúp di chuyển dễ dàng hơn, nàng rất ưa thích – nhưng bộ trang phục này ở trong mắt Tiêu Vĩnh Gia lại biến thành quá giản dị, cho nên mới chất vấn A Cúc.

Trưởng công chúa đột nhiên đến Kinh Khẩu mà không hề báo trước, cho đến khi biết bà đến thì bà đã vào cửa, ai nấy cũng đều trở tay không kịp.

A Cúc thấy bà không hài lòng, đang muốn nhận lỗi thì bên kia Lạc Thần đã nói:

– Mẹ ơ, không phải lỗi của họ ạ, là tự con thích nên mới ăn mặc như thế này. Nơi đây không phải Kiến Khang, không cần phải rườm rà vậy đâu ạ!

Tiêu Vĩnh Gia vẫn rất không vui, nhưng mà con gái yêu đã nói vậy rồi cũng đành phải bỏ qua, cầm lấy tay nàng nắm chặt, hai hàng lông mày lại bất giác nhíu chặt.

Lạc Thần phát giác ra muốn rút tay về nhưng đã muộn, bàn tay bị Tiêu Vĩnh Gia nắm chặt lật lòng bàn tay lên, nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay nàng, sắc mặt sầm xuống, lại quay sang A Cúc:

– Bàn tay của A Di tại sao lại như thế này? Nó ở đây đã phải làm những gì?

Đôi tay của Lạc Thần từ nhỏ đến lớn đúng thật là “không dính nước dương xuân”, được bảo dưỡng nâng niu cực kỳ non nớt mềm mại. Mấy ngày qua bởi vì xe sợi mà lòng bàn tay cùng với ngón tay bị con thoi sợi chỉ cọ xát, khó tránh khỏi bị xước. Nghiêm trọng nhất là ngày hôm trước, mấy ngón tay còn bị sưng to lên, sau khi đã bôi thuốc mỡ làm mát, hôm nay mờ đi nhưng vẫn sót lại vài vệt đỏ nhạt.

A Cúc thật sự là khổ mà không thể nói, đối mặt với Tiêu Vĩnh Gia, nào có ai dám nói về chuyện Lạc Thần ngày nào cũng kéo sợi, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

– Mẹ ơi, con có thể làm được gì ạ? Tại quá rảnh không có việc gì làm, lại muốn giết thời gian nên con chơi kéo sợi một chút thôi. Tay của con không bị sao đâu.

Lạc Thần rút tay về, nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy đường đi cơ hồ bị xe cao cùng nghi trượng dừng ở ngoài cửa gần như làm tắc nghẽn cả con đường, rất nhiều hàng xóm nghe tin đều ở bên ngoài nhìn vào trong, vẻ mặt tò mò xen lẫn kính sợ, khác biệt rất lớn với ngày thường, bèn vội vàng kéo tay Tiêu Vĩnh Gia vẫn còn đang sầm sì mặt mũi đi vào trong nhà.

– Mẹ ơi, mẹ mau vào nhà đi ạ. Mẹ chồng con hai mắt nhìn không rõ, con dẫn mẹ đi gặp ạ...

Khi nói chuyện, cửa thủy hoa truyền ra tiếng quải trượng, Lư thị nghe tin được A Đình dìu đỡ đang vội vã đi ra đón.

A Đình vừa mới gọi một tiếng “a tẩu” thì nhìn thấy một người phụ nữ trung niên dung mạo hoa lệ ăn mặc sang trọng đứng bên cạnh Lạc Thần, hai hàng lông mày nhíu lại, sắc mặt cau có, biết bà ấy là mẫu thân của a tẩu, đương kim trưởng công chúa thì sửng sốt, nụ cười trên mặt cứng lại, không dám tới gần nữa mà đứng khựng lại.

– Trưởng công chúa tới rồi à? – Lư thị mỉm cười, lên tiếng, – Trưởng công chúa từ xa bên ba đến đây, chắc hẳn đi đường mệt nhọc, xin mời vào nhà nghỉ ngơi trước được không?

Tiêu Vĩnh Gia ánh mắt đảo qua Lư thị, không lập tức lên tiếng đáp lại.

Bầu không khí trở nên cứng ngắc.

– Mẹ!

Lạc Thần lập tức bám vào tai Tiêu Vĩnh Gia, nói nhỏ:

– Mẹ chồng con đối xử tốt với con lắm đó! Mẹ đừng có giận chó đánh mèo với mẹ chồng con, cũng không được mất lịch sự với mẹ chồng con đó.

Tiêu Vĩnh Gia sững sốt nhìn con gái, chỉ thấy nàng mở to hai mắt nhìn mình, tràn đầy cầu xin, chần chừ một giây cuối cùng vẫn miễn cưỡng nén sự không vui trong lòng xuống, đáp:

– Bà là mẫu thân của Lý Mục phải không? Mắt nhìn không tốt thì đừng có ra ngoài. Tự ta đi vào là được.

Vì con gái của mình, Tiêu Vĩnh Gia mặc dù đã trả lời nhưng trong giọng điệu vẫn có một sự lạnh nhạt không thể che giấu.

Lư thị làm sao mà không nghe ra được, bà vẫn mỉm cười hiền hòa, lui sang một bên, nói với Lạc Thần:

– A Di, con mau mời mẹ con vào trong ngồi đi.

Lạc Thần đáp lời, kéo ống tay áo Tiêu Vĩnh Gia:

– Mẹ ơ! mẹ vào nhà đi ạ.

Tiêu Vĩnh Gia đi qua cửa thùy hoa, đi qua đình viện, đi vào chính đường, ánh mắt quét nhìn bốn phía, dùng ánh mắt xót xa nhìn con gái bên cạnh mình, khóe môi càng mím chặt, mày nhíu lại, không nói lời nào.

A Cúc ra lệnh cho Quỳnh Thụ cùng Anh Đào đi chuẩn bị trà nước, mình thì đứng bên hầu hạ.

Dưới sự ám chỉ mấy lần của Lạc Thần, Tiêu Vĩnh Gia mới miễn cưỡng ngồi xuống, vuốt thẳng ống tay áo, mở miệng:

– Lư thị, từ trước đến nay ta luôn có tính nói thẳng, nếu có gì đặc tội mong bà chớ trách. Lần này ta tới Kinh Khẩu là để đón con gái ta về Kiến Khang. Ta nuôi nấng nó mười sáu năm chưa từng xa nó nửa bước, mà nay con gái đã phải gả tới nơi xa xôi này. Lúc trước con trai bà ở nhà thì không nói gì, nhưng giờ nó đã đi đánh giặc, cũng không biết khi nào mới trở về, ta lại rất nhớ thương con gái mình, cho nên muốn đón nó về nhà một thời gian.

Nói xong quay sang A Cúc.

– Đi thu dọn đồ đạc cho A Di đi, hôm nay đi về theo ta luôn.

Nụ cười trên mặt Lư thị dần biến mất, lặng thinh không nói lời nào.

Lạc Thần sửng sốt.

Gả tới nơi này một thời gian, tuy rằng Lư thị đối xử với nàng rất tốt, nàng cũng coi cô gái nhỏ A Đình như em gái ruột, nhưng dù sao cũng là một nơi hoàn toàn xa lạ, ăn, mặc, ở, đi lại, thói quen sinh hoạt....mọi thứ đều khác xa với những gì nàng quen thuộc.

Mặc dù nàng đang tự thích nghi dần và đến hiện tại chẳng những nàng đã dần dần dung nhập mà thậm chí còn tìm được chút niềm vui nho nhỏ mà trước nay chưa từng có. Nhưng tận trong thâm tâm nàng, đối mặt với Lý Mục, một “phu quân” mà nàng không vừa lòng, đối với cuộc sống về sau, nàng thật lòng không có một chút khát khao nào.

Nhiều khi trong đêm khuya tĩnh lặng, nghe tiếng thở đều đặn của người đàn ông ở trên chiếc sập bên ngoài, trần trọc không ngủ được, nàng thường nhớ cha mẹ mà lặng lẽ rơi nước mắt.

Nàng thật sự muốn quay về Kiến Khang. Nhưng không theo cách thức không coi ai ra gì mà mẫu thân đã làm như này.

Mặt nàng nóng bừng lên, nhìn Lư thị.

– Mẹ ơi, con không quay về đâu!

Tiêu Vĩnh Gia ngăn ra:

– Con nói gì cơ?

– Con không theo mẹ đi về đâu. Mẹ tới thăm con, con rất là vui, nhưng con tạm thời không muốn về đâu.

– A Di, con lặp lại lần nữa xem nào? Con có theo mẹ về không?

– Con tạm thời không muốn về. Mẹ đừng xa đến đây, hay là con đến thôn trang ở cùng mẹ một thời gian nhé, rồi sau đó sẽ tiễn mẹ về.

Tiêu Vĩnh Gia ngớ ngàng.

Bà không thể tin được. Con gái yêu lúc trước bị ép gả đến một gia đình thấp kém như thế, nhưng mà chưa đầy một tháng ngăn ngủi tại làm sao mà quay sang che chở cho mẹ chồng rồi. Không chỉ có thế, con gái yêu còn không chịu đi về theo mình.

Bà nhìn con gái yêu tranh luận với mình ở trước mặt người ngoài, sự tức giận và chua chát tích tụ từ khi bước chân vào ngôi nhà này không thể kìm chế được nữa, bắt đầu trào dâng trong lòng bà.

– Nơi này có gì tốt mà sao con không chịu đi về với mẹ hả?

Sắc mặt bà cực kỳ khó coi, lạnh lùng quét mắt nhìn Lư thị.

– Nếu là có người lấy lý do hiếu thuận để trói buộc con, vậy thì không cần. Ta mang một mình con gái về là được, những người còn lại thì đều để lại hết, thích sai khiến làm gì gì thì sai, nếu thấy không đủ thì ta phải thêm mười người trăm người tới, miễn là con gái sẽ theo ta về.

– Mẹ, sao mẹ lại có thể nói như thế? Con không về không liên quan đến mẹ chồng! Lúc trước mẹ chồng còn bảo con về, là tự con không muốn về thôi.

Lạc Thần vừa xấu hổ vừa buồn bực, phản bác lại.

Tiêu Vĩnh Gia rõ ràng không tin, hừ một tiếng:

– Thế con nói đi, sao con lại không chịu về?

Lạc Thần cứng họng.

Lư thị vẫn đang lặng thinh chột hắng giọng một tiếng, quay sang Tiêu Vĩnh Gia, nói:

– Trường công chúa bớt giận, xin hãy nghe tôi nói một câu. Từ sau khi A Di đến nhà tôi, cử chỉ và việc làm hay đối nhân xử thế đều rất chu toàn, đừng nói cả nhà tôi, dù là hàng xóm láng giềng cũng đều khen ngợi nó. Từ khi độ cho đến đối nhân xử thế, cũng chỉ có dòng dõi Cao thị mới có thể nuôi dạy một cô con gái tốt như vậy. Nó được gả tới Lý gia, là phúc mấy đời của Lý gia mới có được. Về chuyện này đúng là do tôi không suy xét chu đáo. Lẽ nào tôi không biết mẹ con liên tâm ư? Chỗ tôi không có gì đâu, A Di có thể cùng bà về Kiến Khang ở một thời gian. Trường công chúa đi đường cũng vất vả, không cần phải vội trở về làm gì, tối nay cứ nghỉ tạm ở trang viên trước đã, sáng sớm mai hãy cùng A Di trở về, có được không?

Bà vẫn luôn mỉm cười, vừa nói xong, trong phòng yên tĩnh.

Tiêu Vĩnh Gia liếc nhìn bà, mày giật giật, muốn mở miệng để nói nhưng cuối cùng lại thôi.

– Mẹ chồng!

Lạc Thần tới bên Lư thị, trong mắt vẫn còn những giọt nước mắt vừa trào ra vì tức giận.

Lư thị khe khẽ an ủi nàng:

– Mẹ chồng thật sự không sao đâu. Có a tẩu Tường gia lo cho mẹ rồi mà. Mẹ con không ngại vất vả đường xa tới đây đón con, quấy

luyến nhớ nhưng con như thế, mẹ cũng rất cảm động. Con cứ yên tâm đi theo mẹ con trở về đi.

Đã nói tới mức độ này rồi, Lạc Thần biết mình cũng đành phải đi về theo mẹ trước, nếu không với tính tình của mẹ, chỉ sợ bên này càng khó xử hơn, vì thế gật đầu.

Tiêu Vĩnh Gia thấy con gái yêu chịu trở về, sắc mặt mới thoáng hòa hoãn, đứng lên, nhìn A Cúc.

A Cúc hiểu ý, đi lên nói:

– Vậy thì tôi cho người đi thu dọn đồ cho tiểu nương tử. Tối nay tiểu nương tử nghỉ ở trang viên cùng trưởng công chúa, ngày mai lên đường.

Lư thị lần tìm tay Lạc Thần, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, nói:

– Đi đi con. Khi nào Lý Mục về thì mẹ bảo nó đi đón con.

....

Lạc Thần tạm biệt A Đình đang khóc nức nở, đi theo Tiêu Vĩnh Gia đi trang viên.

Kinh Khẩu lệnh Tôn Ninh cùng sĩ tộc huyện lân cận bản địa nghe tin cũng lần lượt tới bái kiến.

Tiêu Vĩnh Gia nào hạ mình xã giao với những người này, cho người đuổi hết đi, không gặp bất kỳ người nào hết. Qua một đêm, sáng sớm ngày hôm sau liền mang theo con gái lên xe đi về hướng bến đò, ngồi lên chiếc thuyền đậu ở đó, đi theo đường thủy quay về Kiến Khang.

Khu vực bến đò vốn đã náo nhiệt, hôm nay lại trùng với chợ quê nên đường lại càng đông, nhưng có nghi trượng của trưởng công chúa mở đường, lại thêm Kinh Khẩu lệnh đích thân ra tiễn cho nên người

qua đường đang tấp nập qua lại đều nhường đường né tránh. Tuy là chậm một chút nhưng không hề bị tắc đường.

Lạc Thần bởi vì trong lòng hầy còn tức giận, tuy là đi theo Tiêu Vĩnh Gia trở về nhưng mà từ tối hôm qua đến giờ vẫn không hề mở miệng nói chuyện, lúc này đang ngồi trên xe cũng thế, một mình ôm đầu gối, không nói năng gì.

Tiêu Vĩnh Gia thấy con gái yêu cứ rầu rĩ mãi, không khỏi nhớ lại tình cảnh gặp mặt Lư thị ngày hôm qua.

Trong tưởng tượng của bà, Lý Mục đã là hạng người ti tiện vô lại như thế vậy thì mẫu thân sinh dưỡng ra hẳn đương nhiên cũng chẳng phải người tốt lành gì, đã có ấn tượng xấu này rồi, hơn nữa còn nhận định con gái ở nhà họ phải chịu khổ, cho nên ngày hôm qua khi gặp mặt thái độ dĩ nhiên là không chút khách sáo nể nang. Ai mà ngờ đâu đối phương lại không hề giống như trong tưởng tượng của mình, không chỉ thế mà rất có phong độ, so sánh ra thì có vẻ như mình mới là người vô lễ bất lịch sự. Ngoài ra sau đó, bà có hỏi A Cúc vì sao không khuyên Lạc Thần về nhà, A Cúc nói rằng trước một ngày Lý Mục lên đường, Lư thị từng chủ động đề nghị tiểu nương tử về Kiến Khang, nhưng mà tiểu nương tử đã từ chối. Trong lòng bà bất giác thấy hối hận, nhưng ngẫm nghĩ lại tức giận, không kìm nổi trách:

— Mẹ một lòng vì con, biết Lý Mục vừa đi không thấy con về, sợ con da mặt mỏng không dám mở miệng cho nên mới tới đón con. Con thì hay rồi, không những không nhận tình cảm của mẹ mà còn tức giận mẹ ở trước mặt người ngoài. Nơi này có gì hay ho đâu? Mẹ nuôi nấng con mười sáu năm, thế mà mới chỉ mấy ngày lại chẳng bằng mẹ của gã võ phu đã cướp con đi từ tay mẹ? Con bất công như thế, mẹ thật là đau lòng quá...

Trượng phu vẫn luôn lạnh nhạt với mình, con gái luôn thấu hiểu mình ấy thế mà vừa xuất giá được mấy ngày lòng đã chẳng hướng về mình rồi.

Tiêu Vĩnh Gia thấy lòng chua xót, quay mặt đi.

Lạc Thần nhìn mẫu thân, thấy bà quay mặt đi, vành mắt hơi hồng hồng, nhớ tới bình thường bà rất tốt rất yêu thương mình thì lòng mềm nhũn, nào còn gắng gì được nữa, liền quay sang ôm lấy cánh tay bà.

– Mẹ ơi, mẹ tốt với con, sao con không biết ạ? Không phải là con không muốn quay về, cũng không phải bất công, càng không phải muốn chộc giận mẹ, mà là mẹ chòng con thật sự rất tốt. Mẹ vừa đến đã nói những lời khó nghe, mẹ chòng con nghe xong sẽ nghĩ như thế nào?

Tiêu Vĩnh Gia thấy con gái cuối cùng cũng đã chịu nói chuyện với mình, trong lòng mới thoải mái hơn một chút, quay sang ôm lấy con gái vào lòng, vẫn than phiền:

– Mẹ quan tâm gì bà ta nghĩ thế nào. Bà ta sao không nghĩ con trai bà ta cướp con gái của mẹ đi, hại cuộc đời con, mẹ làm sao mà chịu cho nổi chứ?

Lạc Thần trong lòng như cuộn chỉ rối, không biết nên nói gì mới tốt.

Tiêu Vĩnh Gia lau khóe mắt, mỉm cười:

– Thôi, không nói chuyện này nữa. Con đi theo mẹ trở về cứ an tâm ở đó, đừng nghĩ đến những chuyện khác...

Khi bà đang nói chuyện, xe bỗng dừng lại không đi nữa

Tiêu Vĩnh Gia ngó ra ngoài cửa sổ hỏi:

– Sao thế?

Tùy tùng bấm báo:

– Trưởng công chúa, con đường phía trước bị chặn rồi, chắc lát mới thông được.

Tiêu Vĩnh Gia vén rèm lên nhìn, thấy ở giữa đường phía trước có tám người đang nâng một kiệu cao dur, ngồi trên đó là một nữ thiên sư.

Nữ thiên sư kia mặt mang lụa trắng, che kín mít, chỉ lộ ra đôi mắt, bởi khá xa nên không nhìn được rõ. Chỉ thấy bà ta mặc đạo bào, vạt áo bay phấp phới, không giấu được dáng người yếu điệu, nhưng phong thái lại trang nghiêm, ngồi ngay ngắn trên cao dur, dáng vẻ thoát tục siêu phàm. Phía sau là mấy chục tín đồ, có nam nữ già trẻ lẫn lộn trong đó, miệng hô to đạo nghĩa, rất uy phong và rêu rao, đi ngay giữa đường phố, tiến thẳng về phía mình.

Nhìn còn phô trương hơn cả so với mình.

Tiêu Vĩnh Gia khi ở Bạch Lộ Châu tuy thường ra vào đạo quán, có lúc hứng lên thì mình cũng mặc đạo bào, nhưng kỳ thực bà luôn theo trượng phu không thờ phụng Thiên sư giáo, đi đạo quan chẳng qua cũng bởi vì đạo cô già kia thường xuyên chủ động tới thăm hỏi bà, thấy bà ta kiến thức rộng rãi và hài hước, vì để giết thời gian cho nên mới dần dần có qua lại.

Tiêu Vĩnh Gia nhăn mày, khẽ hừ một tiếng:

– Giả thần giả quỷ!

Buông rèm xuống, chờ đối phương né tránh.

Không ngờ rằng nữ thiên sư kia dường như tự giữ thân phận không chịu nhường đường, dẫn theo đám tín đồ phía sau dừng ở ngay giữa đường.

Kinh Khẩu lệnh Tôn Ninh thấy thế chạy vội lên.

Tín đồ Thiên sư hiện giờ trải rộng khắp Tam Ngô, các tín đồ được tôn thờ như những vị thần, nếu như trên đường mà gặp cảnh như thế này, loại quan viên địa phương bình thường như Tôn Ninh cũng phải bất đắc dĩ nhường đường. Nhưng mà ở đây lại là Thanh Hà Trưởng công chúa. Với sự tôn quý của trưởng công chúa, làm sao có thể nhường đường cho một nữ thiên sư?

Tôn Ninh nhận ra hộ sư Thiệu Phụng Chi đi theo trong đó, đi qua nói rõ, nói đối diện là xa giá của trưởng công chúa, bảo bên này tránh trước, để trưởng công chúa đi qua trước.

Thiệu Phụng Chi nhanh chóng nhìn đối diện, rồi vội đến trước cao dur, thấp giọng nói:

– A tỷ ơi, chi bằng nhường trước đi...

Nữ thiên sư trên kiệu lại như không nghe thấy, rũ hai mắt, ngồi ngay ngắn như cũ, không nhúc nhích.

Thấy vậy, những người đi đường đứng bên đường đều lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn hai nhóm người đang dừng ở giữa đường không chịu nhường nhau, xì xào bàn tán.

Không biết là ai bắt đầu, tín đồ phía sau nữ thiên sư đột nhiên lại hô to đạo nghĩa, vây quanh cao dur, như là muốn tiếp tục đi tiếp, bức bách trưởng công chúa phải nhường đường.

Kinh Khẩu lệnh hít một hơi khí lạnh, gấp gáp đến đỡ cả mồ hôi đầu, chưa kịp lên tiếng thì một giọng phụ nữ lạnh lùng từ trong xe đột nhiên vang lên:

– Từ sau khi lão đạo chủ Thiên sư giáo qua đời, kẻ thù Trương Tường mới mấy ngày trước còn tới Kiến Khang gửi thiệp muốn bái phụ quân ta. Người thì là thá gì, thấy ta còn không bái thì thôi, ta cũng không so đo với người, thế mà người còn cuồng vọng đến mức này cơ đấy! Hay là thật sự cho rằng mình là thần nhân hạ phàm?

– Mở đường! Kẻ nào dám cản đường thì ngay lập tức bắt giữ vì tội ngỗ thượng!

Người trong thiên hạ đều biết, Cao tướng công cưới trưởng công chúa. Nghe đồn trưởng công chúa tính tình dữ dằn, rất ngang bướng. Hôm nay tuy rằng không thấy người thật nhưng nghe được giọng nói, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Ven đường đột nhiên trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều im lặng, mở to mắt nhìn.

Tiêu Vĩnh Gia đi xa, nghi trượng dĩ nhiên là đi theo. Bà ra lệnh một tiếng, mấy chục giáp vệ đẳng trước đồng loạt giơ kích lên, tiếp tục tiến về phía trước.

Tám người đàn ông vạm vỡ khiêng cao dur vốn uy phong凛冽 không coi ai ra gì ngay lập tức thấy tình huống bất ổn. Những giáp vệ kia uy vũ hùng tráng, tay cầm võ giới, chớp mắt đã áp bức tới trước mặt, nào đâu còn dũng khí tiếp tục đối nghịch nữa, vội vã lui về sau, cao dur bị nghiêng ngả theo, nữ thiên sư ngồi trên cao dur cũng ngồi không yên, lắc lư vài cái suýt nữa thì ngã đâm đầu xuống đất, may mà được Thiệu Phụng Chi nhanh tay đỡ được, vội vã sai người nhường sang một bên đường.

Sau một hồi huyền não, xa giá của trưởng công chúa đi qua, chớp mắt đã hiện ngang đi mất.

Nữ thiên sư tuy là mau chóng ngồi ổn định nhưng mà dáng vẻ vẫn thảm hại. Thiệu Phụng Chi vội thả rèm che xuống, lại một lần nữa chấn chỉnh tổ đội, sai người tiếp tục đi tiếp.

Người phụ nữ giấu mình sau rèm, hai mắt lại xuyên qua tấm mạng nhìn chăm chăm vào xa giá đang dần dần đi xa kia, trong mắt tràn ngập thù hận, móng tay đâm vào lòng bàn tay mà không hề cảm thấy đau đớn.

Gần 20 năm rồi!

Năm đó mình đã bị ả phụ nữ họ Tiêu này cướp mất tình yêu, và cũng đã phá hủy mọi thứ của mình.

Nhiều năm qua, bà ta chịu đủ nhần nhục, như sống trong bóng tối, không khác gì một cái xác không hồn.

Mà người phụ nữ này lại có được toàn bộ mọi thứ, địa vị, trượng phu, con gái, vẫn luôn tôn quý như thế, có quyền sinh sát trong tay, không ai bì nổi.

Thế đạo này quá bất công!

Thiệu Ngọc Nương này thề, một ngày nào đó bà ta sẽ báo được thù, lật ngược thế giới bất công này và nghiền nát người phụ nữ này dưới chân mình!

Bà ta thề!

.....

Tác phong làm việc của mẫu thân vẫn luôn như thế.

Hướng chi, chuyện hôm nay, đúng là nữ thiên sư kia vô lễ trước, có lẽ bà ta thật sự coi mình là thần nhân, cho nên tự rước lấy nhục. Lạc Thần cũng không để ở trong lòng. Đi theo Tiêu Vĩnh Gia tới bến tàu, xuống xe, quay đầu lại nhìn về hướng miếu Thành Hoàng lần cuối rồi xoay người, đang chuẩn bị đi lên thuyền thì chợt nghe phía sau có tiếng gọi:

— A tẩu ơ!

Lạc Thần quay đầu lại, trông thấy A Đình cùng với Thẩm thị đứng ở một góc nơi bến tàu. Thẩm thị với nụ cười trên môi, A Đình trốn phía sau chị ta, nhìn về phía mình, như là muốn tới mà lại như không dám.

Lạc Thần vội vàng đi qua, chào Thẩm thị một tiếng, nhìn sang A Đình.

A Đình lập tức cười thật tươi, nhanh chóng liếc nhìn trưởng công chúa đang đứng ở mũi thuyền, từ sau lưng lấy ra một thứ mình mang tới, thì thào:

– A tẩu ời, mấy ngày trước tẩu nói muốn một con thoi mới đúng ạ? Muội bả thợ mộc Diêu đểo cho tẩu một con này, dùng gỗ hoàng dương tốt nhất đó, còn bảo ông ấy mài giũa cho bóng rồi. May mà sáng nay vừa làm xong, muội mang tới tặng cho tẩu luôn nè. Tẩu có muốn không ạ?

Cô gái nhỏ cắn môi nhìn Lạc Thần đầy thấp thỏm.

Lạc Thần cảm động nhận lấy con thoi, sờ sờ, cười tươi nói:

– Tốt quá, dĩ nhiên là tẩu muốn rồi. Muội chờ tẩu trở lại rồi chúng ta so xem ai kéo sợi nhanh hơn nhé.

A Đình bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, cười toe toét sung sướng:

– Muội sẽ ở đây chờ tẩu. A tẩu nhớ trở lại nha, đừng quên muội, a mẫu, và cả a huynh nữa ạ.

Không biết vì sao, Lạc Thần bỗng thấy mũi cay xè, nhưng lại giả bộ như không có việc gì, nói:

– A Đình yên tâm, a tẩu chỉ về nhà một thời gian ngắn thôi, qua mấy ngày nữa sẽ trở lại với mọi người.

A Đình cười gật đầu lia lịa.

Thẩm thị đưa một chiếc giỏ tre được phủ một chiếc khăn sạch cho nàng.

– Nghe nói tiểu nương tử hôm nay phải về, tôi cũng không có gì cả, chỉ có mấy quả trứng gà nhà nuôi và một ít quả táo, đều là tấm lòng mọn, mong tiểu nương tử nhận cho.

Lạc Thần vội nhận lấy, cảm ơn không ngừng.

Thẩm thị nói:

– Tiểu nương tử yên tâm. Bên này đã có tôi rồi. Tôi sẽ chăm sóc tốt cho mẹ.

Chị ta nhìn đầu thuyền, lại nói tiếp:

– Tiểu nương tử mau đi đi, đừng để trưởng công chúa phải chờ.

Lạc Thần gật đầu, xoa đầu A Đình rồi xoay người lên thuyền, đi vào trong khoang.

Tiêu Vĩnh Gia liếc nhìn chiếc giỏ tre đầy trứng và táo đỏ cùng với con thoi mà nàng mang lên thuyền, hơi nhú mào, như là muốn nói gì đó nhưng lại nhin xuống, chỉ ra lệnh lên đường.

Chiếc thuyền rời khỏi bến tàu Kinh Khẩu đi về hướng Kiến Khang.

Hết chương 41

Chương 42

Đi đường thủy mất mấy ngày, có thể nhìn thấy thành Kiến Khang ở phía xa.

Cao Hoàn đã chờ sẵn ở đó để đón Tiêu Vĩnh Gia cùng Lạc Thần.

Từ ngày xuất giá cho đến ngày hôm nay trở về thực ra chỉ có khoảng một tháng. Nhưng mà Lạc Thần cảm thấy như là cách xa đã lâu lắm rồi.

Ngồi xe vào thành, qua tấm rèm cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, khung cảnh đường phố vô cùng quen thuộc khiến cho nàng không khỏi cảm khái.

Mấy ngày trước, tâm tình chia ly buồn bã vì phải trở về dần dần vẫn phải nhạt đi. Trong lòng nàng chung quy vẫn rất chờ mong. Cuối cùng nàng đã trở về ngôi nhà quen thuộc nhất của mình, có thể tiếp tục được ở bên cha mẹ yêu thương nhất của mình.

Lúc trước, vào đêm Lạc Thần xuất giá, Tiêu Vĩnh Gia trở về Bạch Lộ Châu. Hôm nay đón con gái yêu từ Kinh Khẩu trở về, Cao Kiệu đã biết tin và có truyền lời, nói mình sẽ trở về sớm, kêu trưởng công chúa cũng hồi phủ và cùng con gái ăn bữa cơm gia đình.

Cao Kiệu hôm nay quả thật về sớm, cha con gặp nhau mừng mừng tủi tủi, trên bữa cơm tâm tình bao nhiêu cũng không hết chuyện.

Cơm nước xong cũng chỉ mới đến giờ Tuất, nhưng trời đã tối hẳn, bởi vì lúc này đã là tháng mười một, bên ngoài trời lạnh, Tiêu Vĩnh Gia lại gọi người chuẩn bị xe muốn về Bạch Lộ Châu ngay trong đêm.

Lạc Thần khổ sở khuyên mãi, Cao Kiệu cũng mở miệng giữ lại, Tiêu Vĩnh Gia mới miễn cưỡng ở lại một tối, sáng sớm ngày hôm nay khi chuẩn bị ra khỏi thành đã hỏi Lạc Thần ở bên nào.

Một bên là phụ thân, một bên là mẫu thân, Lạc Thần đều không nỡ rời xa cả hai bên, tâm trạng tức thì tụt dốc không phanh. Niềm vui trở về nhà đêm qua đã biến mất vào lúc này. Nàng đứng tại chỗ, lặng thinh không nói gì.

A Cúc nhìn nàng, lộ vẻ xót xa.

Cao Kiệu do dự một chút đi lên nói với Tiêu Vĩnh Gia:

– A Lệnh, nàng đi theo ta một chút.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn trượng phu, nhưng cuối cùng vẫn bước theo, hai người lần lượt đi vào trong phòng.

– Có chuyện gì? – Tiêu Vĩnh Gia lạnh lùng hỏi.

– Ta biết nàng rất ghét ta, ta cũng không muốn miễn cưỡng nàng phải sống chung với ta. Nhưng mà A Di xuất giá, nay vừa mới về nhà, nàng có thể ở lại được không?

Trong giọng nói của Cao Kiệu thoáng mang theo sự khẩn cầu cùng với chút bất đắc dĩ.

Tiêu Vĩnh Gia cùng ông nhìn nhau một lát, sắc mặt mới thoáng ôn hòa trở lại.

– Cũng được, tôi chỉ vì con gái thôi.

Cao Kiệu cũng thoáng thả lỏng, mỉm cười nói:

– Cảm ơn nàng. Nếu ta có chỗ nào khiến nàng không hài lòng thì nàng cứ nói ra, ta có thể sửa, chắc chắn sẽ sửa. A Di giờ đã lớn,

không thể giống như trước, ta cũng không muốn bởi ta và nàng bất hòa mà khiến con nó bị kẹt ở giữa khó xử.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn trượng phu, đôi môi đỏ mím chặt lộ ra một đường cố chấp, trong đáy mắt chợt lóe lên một tia buồn bã, nhưng chỉ là thoáng qua.

– Chuyện này không cần nói, – Bà cười nhạt, – Tôi hiểu ý của ông. Tôi ở lại là được.

Bà nói xong định bỏ đi lại bị Cao Kiệu gọi lại.

– A Di xuất giá, ta cũng không tiện hỏi chuyện ở chung của vợ chồng con nó. Nàng thân thiết với con hơn, con nó có nhắc với nàng chuyện Lý Mục đối đãi với con thế nào không?

Tiêu Vĩnh Gia nhớ tới những gì A Cúc nói cho mình nghe một vài chuyện giữa con gái và Lý Mục, nhúu mày.

– Nó cưới con gái của tôi là phúc mà kiếp trước đã tu của nó, nào dám đối xử không tốt với con gái?

Cao Kiệu thở dài, gật đầu.

– Nhưng A Di có nói trở về ở bao lâu không?

– Đương nhiên là sẽ không quay lại đó rồi. – Tiêu Vĩnh Gia lạnh lùng nói. – Muốn con gái tôi làm người Lý gia thì phải xem họ Lý kia có còn mạng này không!

Cao Kiệu thần sắc phức tạp, lặng thinh một lát chậm rãi xoay người, đi ra ngoài.

....

Mẫu thân cuối cùng cũng ở lại, buổi tối, phụ thân cũng không ngủ lại trong thư phòng nữa. Hai người họ lúc đóng cửa sẽ như thế nào, Lạc Thần không biết, nhưng ít ra ban ngày, bề ngoài nhìn quan hệ hai

người đã hòa hợp hơn trước rất nhiều. Điều này khiến Lạc Thần cảm thấy yên tâm hơn một chút. Nhưng sâu thẳm trong lòng, nàng không cảm nhận được hạnh phúc thật sự đằng sau sự hài hòa này. Trái ngược lại trong thời gian ở nhà Lý gia, ngoài Lý Mục khiến cho nàng thấy khó chịu, chỉ cần Lý Mục không ở nhà, Lạc Thần cảm thấy vô cùng thoải mái để chịu khi ở cùng Lư thị với A Đình.

Làn sóng chuyện Cao thị gả con gái đến nay vẫn còn chưa tiêu tan, nó vẫn là chủ đề bàn tán sau lưng của đám tiểu thư phu nhân cao môn Kiến Khang. Tiêu Vĩnh Gia biết rõ điều này nên cố tình không công khai tin tức con gái đã được mình đón về từ Kinh Khẩu. Lạc Thần lại càng không chủ động ra ngoài, mỗi ngày chỉ ở trong nhà, sống cuộc sống bình lặng như hoa.

Nhưng mà qua mấy ngày, Hưng Bình Đế vẫn biết chuyện nàng trở về Kiến Khang, sai cung nhân mang đến cho nàng hai sọt hoa quả tươi và bánh trà Hoa Dương do phương Nam tiến cống.

Hoa Dương sản xuất trà cống phẩm chất lượng cao, nhưng bánh trà làm ra phải được uống tươi, vì chúng sẽ mất đi hương vị nếu để lâu.

Vừa lúc đêm qua, Kiến Khang đã có trận tuyết đầu tiên trong năm nay.

Tuyết là tuyết mịn Kim Lăng, nhẹ như tơ, bay vào khe cửa của màn, nó không giống “Tăng băng độ cao, tuyết bay ngàn dặm” mà Lạc Thần đã từng đọc và mê mẩn của phương Bắc, nhưng trên những cây mai vẫn phủ một lớp tuyết đầu mùa.

Nàng thu thập một chút rồi để qua đêm thì được nửa vại nước tuyết, giờ Ngọ ngày hôm sau nàng mời Tiêu Vĩnh Gia đến tuyết hiên, tự tay pha trà, hai mẹ con cùng thưởng trà với nhau.

Bên ngoài tuyết như nhung trắng xóa, bên trong hiên lò sưởi ấm như mùa xuân, Tiêu Vĩnh Gia nằm trên sập, nhàn nhã dựa vào gối mềm, mày xanh môi đỏ, nhìn con gái pha trà.

Lạc Thần rửa tay, cuốn ống tay áo lên, cổ tay trắng nõn lộ ra, lấy một con dao bạc cắt một miếng bánh trà nhỏ, cho vào chén ngọc, lấy cối nghiền nát từ từ, đợi nước tuyết sôi lên nổi lên những bong bóng mắt cá nhỏ thì cho trà vào, kế tiếp cho thêm chút hương cao, đun sôi để nguội một chút, thêm vài giọt mật hoa, cuối cùng cho vào tách trà, tự tay bưng tới trước mặt Tiêu Vĩnh Gia, mỉm cười mời:

– Mời mẹ thưởng thức ạ.

Tiêu Vĩnh Gia cười tủm tỉm nhận lấy, nhắm mắt ngửi một cái, lại khẽ nhấp một ngụm, khen:

– Trà ngon lắm. Không thua gì trà sư trong cung mà mẹ thường được thưởng thức trước khi thành hôn.

Lạc Thần bưng ly trà của mình lên, uống một ngụm, cũng cười thỏa mãn, nói:

– Mẹ ơi, mẹ có thể kể cho con nghe chuyện năm xưa mẹ gả cho cha con được không?

Tiêu Vĩnh Gia ngừng một lát, liếc nhìn con gái, trên mặt vẫn mỉm cười, nói:

– Cái này có gì mà nói. Đã qua bao nhiêu năm rồi, mẹ đã quên hết rồi.

Lạc Thần buông ly trà xuống, nhìn chăm chú vào mẫu thân.

– Mẹ ơi, con đã rất muốn biết từ lâu lắm rồi, vì sao mẹ với cha lại biến thành như hiện tại? Con từng hỏi A Cúc nhưng bà ấy luôn nói không biết. Con biết ma ma biết chẳng qua là không muốn nói cho con thôi.

– Hứa Tư đồ cùng Tư Đồ phu nhân trở mặt chính là vì Hứa Tư đồ nạp thiếp, phu nhân không thích. Cha con là người tốt, bao nhiêu

năm qua không có lấy một người phụ nữ nào khác, lại một lòng vất vả quốc sự, con rất là thương cha.

– Mẹ ơi, vì sao mẹ lại không thích cha ạ?

Lạc Thần nhìn thẳng vào mẹ, cuối cùng đã hỏi câu hỏi đã chôn chặt trong lòng nàng trong một thời gian dài.

Nụ cười trên mặt Tiêu Vĩnh Gia biến mất, ngời thẳng lên, đặt chung trà xuống.

– A Di, ngày hôm nay con mời mẹ uống trà là vì chuyện này à? – Bà cười khẽ, – Cha con là người tốt. Nhưng mẹ nói với con, sống chung với cha con bao nhiêu năm, điều duy nhất mẹ không hối hận chính là sinh ra con. Chỉ cần sau này con có thể sống thật tốt, chuyện gì mẹ cũng làm được.

Bà lại bung tách trà lên, cau mày, thổi nhẹ vào một chiếc lá trà xanh bông bênh trong đó, mỉm cười với con gái mình.

– Nếu con còn hỏi chuyện này nữa thì mẹ sẽ đi ngay.

...

Chủ đề đã quanh quẩn trong lòng bấy lâu nay vừa mới mở đầu thì đã bị mấu thân chặt đứt một cách dứt khoát.

Lạc Thần đành phải thu hết những lời muốn nói trong lòng lại.

Buổi chiều, tuyết ngừng rơi.

Đêm qua, cùng với ngày hôm nay, trên mặt sân cũng tích tụ một tầng mỏng màu trắng.

Vào lúc sâm sẩm tối, Lạc Thần ngồi trước cửa sổ mái hiên phía nam đang mở một nửa, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh Đào cùng với mấy thị nữ trẻ tuổi chạy ra sân đắp người tuyết nhỏ, tiếng cười vui vẻ không ngừng vang lên. Gió lạnh xuyên qua cửa sổ, ngồi hồi lâu, đầu ngón tay cầm bút cảm thấy hơi lạnh.

Nàng buông bút, hà hơi vào lòng bàn tay, xoa xoa cho ấm lên.

Quỳnh Thụ đưa tới một đôi găng tay lông cáo trắng.

Lạc Thần rút tay vào trong đó, bảo Quỳnh Thụ không cần phải đóng cửa sổ. Nàng vẫn ngồi ở đó, nhìn bóng dáng nô đùa của những đám thị nữ chạy quanh dưới cành cây tuyết bên ngoài, dần dần thất thần.

Vào buổi chiều sau giờ Ngọ, câu nói của mẹ “chỉ cần sau này con có thể sống thật tốt, chuyện gì mẹ cũng làm được” đã làm cho nàng không kìm nén được mà nhớ tới Lý Mục.

Nhớ tới Lý Mục, khó tránh khỏi cũng nhớ tới tình cảnh hai người ở chung vào đêm hôm trước khi hấn đi cùng với những gì mà hấn đã từng nói với nàng.

Và đương nhiên, nàng cũng không mong hấn thua trận.

Hơn nữa, ở trong tâm trí của nàng, nàng luôn cảm thấy rằng một người như hấn chắc chắn sẽ chiến thắng.

Đây là một loại trực giác không cần lý do gì cả.

Cũng không biết hiện giờ hấn đã dẫn binh đến đâu rồi, tình hình chiến đấu như thế nào rồi.

Lạc Thần như đi vào cõi thần tiên, chợt nghe bên ngoài bấm báo:

— Lạc lang quân tới.

Lạc Thần quay đầu, nhìn thấy Cao Hoàn đang dậm chân ngoài bệ cửa vài lần, giũ giũ đôi giày bị dính nước, gọi một tiếng “a tỷ” rồi bước qua bệ cửa, bèn đứng lên mỉm cười định ra đón. Cao Hoàn xua tay bảo nàng cứ ngồi yên đó, mình thì đi đến ngồi xuống đối diện

với nàng, nghiêng người xem bài thiếp của nàng, khen chữ viết của nàng rất đẹp, ngay cả nam giới cũng không so được.

Lạc Thần cười, gọi Quỳnh Thụ bưng trà bánh lên, hai người nhàn nhã trò chuyện với nhau.

Từ nhỏ đến lớn Cao Hoàn là người có gì đều viết hết lên mặt, Lạc Thần nhìn cậu ta tinh thần không tập trung là biết trong lòng cậu ta đang có tâm sự. Kể từ khi trở về mấy ngày nay, nàng vẫn luôn có cảm giác đó, trong lòng bất giác nhớ tới Lục Tu Dung.

Từ sau khi về nhà, nàng đã biết tin tức của Lục Tu Dung.

Ngay khi nàng gả đi Kinh Khẩu không bao lâu, cô ấy cũng nghe theo sự an bài của Lục Quang gả vào một gia tộc sĩ tộc khác, nhà đối phương với Cao thị luôn có hiềm khích.

Mặc dù Cao Hoàn chưa hiểu mấy về tình yêu nam nữ, nhưng cậu và Lục Tu Dung quen biết từ nhỏ, mối quan hệ cũng rất tốt. Nhưng mà kiếp này hai người lại không có khả năng.

Khi Lạc Thần nghe được tin này rất là buồn. Bất kể là bản thân mình hay là Lục Tu Dung, đối với hôn nhân đều là không thể tự làm chủ được.

Đây có thể là số mệnh dành cho những người phụ nữ quyền quý như họ, áo cơm vô ưu, bề ngoài thoát nhìn tôn quý vẻ vang nhưng trên thực tế số mệnh thì đều đã được định sẵn rồi.

Cao Hoàn có lẽ không vui là vì chuyện này chẳng.

Lạc Thần do dự một chút, đang định mở miệng an ủi cậu ta, Cao Hoàn lại ra lệnh cho thị nữ lui hết ra ngoài, nói:

– A tỷ ơi, đệ muốn đi Giang Bắc, tỷ giúp đệ được không?

Lạc Thần sững sờ nhìn cậu.

– Lý Mục dùng sáu nghìn tạp binh đối phó với mười vạn binh mã của Viên Tiết. Ba nghìn quan quân của Túc Vệ Doanh, và ba nghìn binh mã kia là nhân mã của nhị bá phụ, chưa chắc đã nghe lệnh huynh ấy, trận chiến này chắc chắn sẽ thua thôi. Tuy đệ hận huynh ấy ép cưới tỷ, nhưng mà huynh ấy thật sự là một vị anh hùng, đệ không muốn trơ mắt nhìn huynh ấy đi chịu chết.

Cậu quay đầu lại liếc nhìn phía sau rồi ghé sát lại.

– Đệ đã lên lấy trộm hổ phù của nhị bá phụ rồi, muốn điều động hai vạn nhân mã đang đồn trú bên ngoài Quảng Lăng đi tiếp ứng huynh ấy. Đệ muốn qua sông ngay. Nhưng mà bá phụ giám sát đệ chặt lăm, đệ ra ngoài cái là Cao Thất nhìn đệ chăm chăm, đệ lại chẳng dứt ông ấy ra được.

– A tỷ ơi, tỷ giúp đệ qua sông đi! Nếu có thể giúp huynh ấy được, đợi huynh ấy trở về, đệ sẽ yêu cầu huynh ấy hòa li với tỷ. Như vậy, huynh ấy coi như báo đáp ân tình của đệ, mà a tỷ cũng có thể tìm được lương duyên khác. A tỷ ơi, tỷ giúp đệ nhé!

Lạc Thần ngậy người rất lâu, trong đầu bỗng nhiên lại hiện lên hình ảnh mình và Lý Mục ở cùng nhau vào đêm cuối trước khi hấn đi.

Dáng vẻ khi đó của hấn cùng với những lời hấn nói với mình khiến cho nàng khó có thể tưởng tượng rằng thứ hấn sắp đối mặt lại là một trận chiến như vậy.

– A tỷ ơi, nếu đệ mà không đi, nếu bị phát hiện ra rồi thì chắc hết cơ hội...

Cao Hoàn túm lấy tay nàng, vẻ mặt đầy lo lắng, cứ lắc không ngừng.

Bên ngoài cửa đột nhiên lại vang lên những tiếng bước chân.

Lạc Thần quay đầu lại, trông thấy Cao Dận xuất hiện ở bên ngoài cửa.

Y chấp tay sau lưng, nhìn Cao Hoàn, hai hàng lông mày nhăn lại:

– Lục đệ à, trả lại đồ ngay đi. Bá phụ nói, cấm túc đệ không được ra ngoài nửa bước cho đến khi biết hối cải mới thôi.

Hết chương 42

Chương 43

Cao Hoàn ủ rũ cụp đuôi bị Cao Dận giải đi.

Hai huynh đệ đi rồi, chỉ còn lại Lạc Thần đứng ngồi không yên, trong lòng loạn như ma, lập tức đứng lên đi gặp Tiêu Vĩnh Gia.

Mùng Tám tháng Chạp sắp đến, vào ngày đó, người dân sẽ tổ chức lễ tế bách thần và tổ tiên, đây là một trong những lễ hội quan trọng trong năm.

Tiêu Vĩnh Gia đang thảo luận với một số vú già bao gồm cả A Cúc về việc hiến tế, đột nhiên nhìn thấy Lạc Thần đi vào, hỏi nàng đến có chuyện gì.

– Mẹ ơi, chuyến đi này của Lý Mục dữ nhiều lành ít, mẹ chắc chắn là đã biết. Vì sao lúc trước mẹ lại chẳng hề nhắc tới nửa câu với con vậy ạ?

Trong phòng trở nên yên tĩnh, nhóm vú già đồng loạt nhìn về phía nàng.

A Cúc vội bước đến giữ tay Lạc Thần, nói:

– Trưởng công chúa đang rất bận, hay là cháu ra ngoài trước đi đã....

Lạc Thần giẫy khỏi A Cúc, nhìn thẳng vào mẫu thân.

Tiêu Vĩnh Gia nhăn mày, ra hiệu mọi người đi ra ngoài hết.

– Đúng là mẹ có biết. Nhưng mà mẹ thấy chuyện này có liên quan gì đến con gái mẹ đâu, cho nên mới không cho con biết.

– Tại sao chứ?

Tiêu Vĩnh Gia nhìn con gái, nhướn mày.

Lạc Thần nhìn dáng vẻ lạnh nhạt thờ ơ của mẹ, đột nhiên đã hiểu rõ.

– Mẹ, ngày đó mẹ đón con về Kiến Khang, có phải đã dự tính không cho con quay lại đó đúng không?

– Đúng thế. – Giọng điệu Tiêu Vĩnh Gia vẫn lạnh nhạt như cũ. – Gia đình như thế, con cần gì phải trở về đó.

Lạc Thần nhìn mẫu thân, yên lặng rất lâu mới chậm rãi nói:

– Nếu như Lý Mục chết trong trận chiến này, con sẽ danh chính ngôn thuận ở lại đây. Còn nếu như huynh ấy may mắn sống sót, nhất định cũng sẽ thân bại danh liệt, đến lúc đó quyền sinh sát chỉ nằm trong một câu nói của cha mẹ, hướng chỉ là chỉ một yêu cầu hòa li đoạn tuyệt với huynh ấy.

– Mẹ, con nói thế có đúng không?

Tiêu Vĩnh Gia sững sốt trong giây lát, nét mặt thoáng lộ vẻ tức giận.

– A Di, mẹ thật sự không biết trong đầu con đang nghĩ gì nữa? Đừng nói lúc trước con bị bắt gả cho một gia tộc cấp thấp, mà nguyên nhân là bởi vì Lý Mục này mà hai nhà Cao Lục đã xảy ra hiềm khích, con bị mất đi một mối lương duyên tốt đẹp, Cao thị bị nhục nhã đến tận hôm nay. Mà con gả đi nhà người ta cũng chỉ mới hơn một tháng, vì sao ngày đó mẹ đến đón con, con còn thoái thác? Hiện giờ kết quả như vậy có gì không tốt? Lẽ nào con vẫn muốn quay lại đó? Trở lại đó làm gì? Mặc áo thô y phục chất liệu kém, ở trong căn nhà ngói trong ngõ hẹp, kéo sợi gì đó, tay bị chai bị xước sát, chỉ để đổi lấy cái danh hiền huệ nực cười thôi hay sao?

Bà hừ một tiếng.

– Không phải chúng ta bức ép nó đến mức này, mà là nó tự tìm đường chết! Trước thì nó hại con, sau thì lại từ chối ý tốt thuyên chuyển của cha con cho nó, tất cả đều là nó tự chuốc lấy. Hiện tại con đã về nhà rồi, cần gì lo nó sống hay chết, dù sao thì mẹ cũng sẽ không cho con quay lại nơi đó đâu.

Lạc Thần yên lặng nhìn mẫu thân, dần dần, nước mắt lấp lánh trong đôi mắt của nàng.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn thấy con gái đột nhiên sắp rơi lệ, cơn giận tức thì nổi lên.

– Sao nào, chẳng lẽ con muốn từ bỏ Cao gia, một lòng một dạ muốn trở lại Kinh Khẩu để hầu hạ đến già những người mà con gọi là một nhà kia à? Mẹ tuyệt đối không đồng ý! Bắt đầu từ hôm nay, con ở trong nhà cho mẹ, không được đi đâu hết. Nếu như để mẹ biết được con lén lút liên lạc với Lý gia kia thì đừng trách mẹ không khách sáo với người Lý gia!

Nước mắt trong suốt lăn xuống.

Lạc Thần lau nước mắt, lắc đầu.

– Mẹ ơi, mẹ sai rồi! Đúng như mẹ vừa nói, con gả vào Lý gia cũng chỉ mới được một tháng, người của Lý gia đối xử với con có tốt đến đâu cũng không thể nào bằng ơn cha sinh mẹ dưỡng được. Lúc trước con gả đi cũng là do bị ép buộc. Hiện giờ nếu cha mẹ đã đón con về nhà, vì sao con lại không chịu chứ? Con chỉ không hiểu, lúc trước gả con đi, tất cả đều là do mọi người sắp đặt, khi sự việc xảy ra con cũng không biết. Trên đường con về nhà, mọi người lại không hề nói với con nửa câu! Ở trong mắt cha mẹ, A Di là cái gì? Lần này mẹ đến đón con, nếu như mẹ nói trước với con, bảo con đánh tiếng trước xin phép mẹ chồng con rồi mới đi, lẽ nào không được? Với vị thế của Cao thị, cha mẹ muốn mang con về nhà, lẽ nào mẹ chồng con đòi sống đòi chết không cho con đi hay sao?

Tiêu Vĩnh Gia ghen lời, không biết nên nói gì, thấy con gái không ngừng lau nước mắt, nước mắt lại như ngọc vỡ rơi xuống má, chưa bao giờ thấy nàng khổ sở như thế, tức thì lại cuống lên.

– A Di...mẹ thật sự không biết tại sao con lại tức giận....Những gì mẹ làm đều vì muốn tốt cho con...

Bà đi tới muốn ôm lấy con gái yêu vào lòng.

Lạc Thần quay đi để tránh, che mặt đi ra ngoài, dưới ánh mắt kinh ngạc của A Cúc và những người khác ngoài cửa chạy về phòng mình, đóng cửa lại, nhào vào giường, nhắm mắt lại, nước mắt tuôn trào không ngừng.

Từ ngày biết được lời cầu hôn của võ tướng nhà quê kia cho đến ngày Lục đại huynh rời đi, trong lòng nàng luôn ôm một trái tim sợ hãi, rồi khi mà ôm trái tim quyết tâm buộc phải kết hôn, hôm nay lại bị dùng cách thức này bị mang về nhà...Rồi cha mẹ bất hoà, bao nhiêu năm nay, toàn bộ những lo sợ nghi hoặc cùng khổ sở của mình ở trong đó...

Tất cả những uất ức, đau khổ, bất bình tích tụ trong đáy lòng đều tuôn ra theo dòng nước mắt.

Ngoài cửa không ngừng vang lên tiếng gõ cửa, xen lẫn với tiếng gọi lo lắng của Tiêu Vĩnh Gia. Lạc Thần như không nghe thấy, chỉ khóc không ngừng, cho đến khi khóc mệt rồi mới dừng lại.

Trời tối xuống. Trong phòng đốt đèn, tối om.

– A Di! A Di ơi!

Bên ngoài yên tĩnh trong chốc lát, đột nhiên, tiếng gọi của cha cũng truyền vào, đầy vẻ lo âu.

– Nếu con không mở cửa thì cha sẽ phá cửa đấy!

– Cha ơi, con không sao đâu. Cha cứ để con một mình đi.

Lạc Thần nằm trong bóng tối, dùng giọng khàn đặc trả lời lại một câu.

Bên tai lại lần nữa an tĩnh xuống.

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh.

Lạc Thần nhắm mắt lại, cứ thế nằm ở trên giường, cũng không biết là thức hay ngủ, rất lâu sau, cho đến đêm khuya mới từ từ ngồi dậy, tự đốt đèn lên, ngồi xuống trước bàn trang điểm sửa sang lại tóc tai hỗn độn và quần áo, cuối cùng đi ra mở cửa.

Tiêu Vĩnh Gia cùng nhóm vú già A Cúc đều đang đứng ở ngoài cửa chờ nàng.

Thấy nàng cuối cùng đã đi ra, tất cả không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

– A Di, con sao rồi, đừng làm mẹ sợ...

Tiêu Vĩnh Gia hai mắt đỏ bừng, gọi con gái, giọng run rẩy.

– Mẹ, con không sao ạ.

Lạc Thần hơi mỉm cười với bà.

– Cha đâu ạ? Con muốn gặp cha.

....

Trong thư phòng, ngọn nến bạc cháy cao.

Cao Kiệu sắc mặt gầy gò, lông mày nhíu thật sâu, nhìn con gái còn đang khóc sưng đỏ mắt, mỉm cười bảo nàng ngồi xuống.

Lạc Thần lắc đầu, vẫn đứng thẳng.

– Con gái biết cha đang rất bận, con chỉ nói mấy câu thôi ạ.

Cao Kiệu hiền hòa nhìn con gái, gật đầu:

– Cha nghe đây.

– Năng lực của Lý Mục như nào cha hẳn biết rõ hơn con. Trong thiên quân vạn mã đơn thương độc mã cứu em trai con về, là vì tuyệt dũng. Trong trận chiến Giang Bắc, một kẻ hèn lãnh binh tiên phong, năm trận chiến thắng cả năm, là vì thiện chiến. Một người tuyệt dũng thiện chiến như thế là vô tiền khoáng hậu. Nếu như huynh ấy chết, nhìn khắp cả triều đình liệu cha có tìm được người thứ hai giống như huynh ấy không?

Cao Kiệu không ngờ con gái tìm mình khi mở miệng lại nói như thế thì ngẩn ngơ.

– Con biết triều cục phân tranh, cha thân ở trong đó thân bất do kỷ, luôn phải tự có chọn lựa cân nhắc, con không dám phán đoán suy luận thi phi gì cả. Nhưng mà con từng cùng huynh đệ học Mạnh Tử, nói rằng, lấy thiên hạ cùng người dễ, vì thiên hạ đến người khó. Bá Nhạc thường có, nhưng Lương Câu lại có thể gặp nhưng lại không thể cầu. Cao thị danh khắp thiên hạ, cha được người ta tôn là tướng công. Như thế nào là tướng? Quốc trọng khí, dân có nơi gởi gắm hy vọng! Người nào không cha, người nào không mẹ? Cha thân ở vị trí tướng, con gái cả gan hỏi cha, nếu như vì ân oán cá nhân môn hộ mà khiến cho Đại Ngu mất đi một vị tướng tuyệt dũng mãnh gan dạ như thế, để sáu nghìn binh lính được cử đến chiến đấu với huynh ấy đều bị chết oan uổng, cha thật sự không cảm thấy đáng tiếc, không thấy thẹn với lương tâm hay sao ạ?

Cao Kiệu nhìn con gái, mày giãn ra lại nhíu lại nhưng vẫn im lặng, không nói lời nào.

– Cha ơi, con biết tâm nguyện duy nhất trong đời này của cha đó là Bắc phạt Trung Nguyên, khôi phục Lương Đô. Khi cha còn trẻ cũng từng chiến đấu hăng hái vì điều này, tiếc là chí khí khó thù, thất bại

mà quay về. Những năm gần đây, tuy rằng cha chưa từng nhắc lại chuyện xưa với người ngoài, nhưng con không tin cha chưa từng hối hận. Hoàng a cửu có thể sử dụng Lý Mục, tài cán của cha lẽ nào không bằng a cửu? Vì sao không thể sử dụng huynh ấy như một thanh kiếm trừ tặc cho Bắc phạt sau này? Cha ơi cha còn chưa già, nhưng mà chí khí năm đó hiện giờ đang ở nơi nào?

— Bởi vì tranh đấu giữa các nhà, con gái bị mất đi đại huynh Lục gia, lương duyên bị đứt. Hiện giờ tân hôn mới chỉ qua hơn một tháng lại sắp trở thành quả phụ rồi. Con gái chỉ là một người phụ nữ bình thường, cuộc sống sau này có thể nào chỉ liên quan đến một mình con. Nhưng mà Lý Mục không phải người bình thường, giữ lại huynh ấy, biết đâu ngày sau sẽ trở thành một thanh kiếm sắc cho đất nước?

Trong mắt Lạc Thần lại dần dần ngậm nước mắt.

— Cha ơi, con biết tính toán của cha và mẹ. Lần này đón con về nhà, bất kể Lý Mục có sống hay chết thì sau này cũng sẽ không cho con về lại đó. Không quan trọng. Kết hôn với huynh ấy vốn không phải nguyện vọng của con, con tuân theo sự sắp đặt của cha mẹ. Nhưng mà liên quan đến sinh tử của Lý Mục, A Di cầu xin cha suy nghĩ lại. Mẹ huynh ấy hai mắt bị mù, hiện giờ đang ở nhà chờ huynh ấy trở về...

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má, nàng trịnh trọng quỳ xuống trước cha, dập đầu xong, đứng lên, bước nhanh rời đi.

Cao Kiệu ngồi sau án, ánh mắt nhìn chằm chằm về hướng bóng lưng con gái mình biến mất, một lúc lâu sau mày nhíu chặt, vẫn không nhúc nhích.

....

Ban đêm, trong thư phòng Cao Kiệu ánh nến đỏ suốt đêm.

Rạng sáng, Cao Duẫn Cao Dận được tin vội vàng đến gặp ông, thấy ông gò má cao ngất, hai mắt vẫn sợt tơ máu, có vẻ như cả đêm qua

không ngủ thì khuyên vài câu.

– Bá phụ yên tâm, Lục đệ đã bị giám sát chặt rồi, sẽ không để đệ ấy gây chuyện nữa đâu ạ.

Cao Kiệu gật đầu, hỏi:

– Lý Mục hiện giờ hành quân tới đâu rồi, có tin tức gì không?

– Ba ngày trước thám tử hồi báo đã đến vùng Đan Cù Phù Giang rồi ạ, cách Nguyên Thành nơi mà binh mã Viên Tiết trọng trấn chỉ mấy ngày đường nữa thôi.

Cao Kiệu trầm tư rất lâu, nhìn sang Cao Duẫn.

– Nhị đệ, hiện giờ số binh trong tay đệ còn bao nhiêu?

– Hiện tại phương Bắc chiến loạn liên tục nổi lên, tình hình Quảng Lăng căng thẳng, càng không thể để mất được, cần trọng binh đóng giữ. Nếu nói còn binh thì cũng chỉ có hai vạn binh mã cư trú tại Lư Giang có thể điều động. Nhưng mà huynh trưởng hỏi cái đó là muốn làm gì ạ?

Cao Duẫn có chút khó hiểu.

– Tử An à!

Cao Kiệu nhìn Cao Dận.

– Cháu cầm hổ phù nhanh chóng qua sông, suất lĩnh hai vạn binh mã Lư Giang nhanh chóng đến Ba quận viện trợ. Sự việc liên quan khẩn cấp, ngay tức khắc lên đường trong hôm nay luôn.

Cao Duẫn cùng Cao Dận đều giật mình.

Cao Dận do dự nhưng mà cũng không nói gì.

Cao Duẫn hỏi ngay:

– Huynh trưởng, ý huynh là gì? Vì sao lại đột nhiên muốn tăng binh ở Ba quận? Nguyên nhân xảy ra cuộc chiến này đều là Hứa Tiết xúi giục, bệ hạ tùy tiện sinh sự. Cao thị chúng ta xuất ra ba nghìn binh mã đã là tận tình tận nghĩa, coi như có đi mà không có về rồi. Thế mà bây giờ huynh trưởng lại muốn tiếp viện nữa, đừng nói chiến bại, tổn binh hao tướng, tổn hại danh dự, với Cao thị chỉ có trăm hại mà không một lợi, dù là may mắn chiến thắng nhưng công lao sẽ tính thế nào? Chỗ bệ hạ, không những không nhận ân tình của Cao thị ta mà chỉ sợ sẽ quay sang nghi ngờ Cao thị ta có tính toán khác. Huống chi...

Ông ấy nghiên rằng, hậm hực nói tiếp:

– Bệ hạ hiện giờ rất kiêng kỵ Cao thị ta! Trận chiến Giang Bắc trước đó ngay cả huynh lẫn đệ đều không được phong công! Bây giờ có chuyển nước đục này, Cao gia ta cần gì phải đi tranh lấy!

Cao Kiệu nhắm mắt lại giống như nhập định, rất lâu sau mới mở mắt ra, ánh mắt sáng rõ, trầm tĩnh có thần.

– Nhị đệ, với địa vị dòng dõi Cao thị ta, dù là thật sự tới ngày phải rút lui đó thì cũng vô dụng, huynh và đệ cũng có thể làm một điền xá ông, con cháu đời sau tự có tương lai của chúng. Nhưng mà nếu nước không còn nước, nhà làm sao mà ở? Môn hộ tranh đấu bao nhiêu năm đã gây ra bao nhiêu tổn hại, cũng làm cho ta sai lầm sâu sắc. Ta đã quyết định rồi, đệ không cần phải nói gì nữa.

Các sĩ tộc cực kỳ tôn trọng địa vị gia chủ, mọi việc đều lấy danh nghĩa gia chủ quyết định. Mà để đảm bảo cho thế lực của gia tộc có thể kéo dài, khi lựa chọn người kế thừa, gia chủ sáng suốt chưa chắc đã lựa chọn con trai của mình hay là huynh đệ trong tộc, cháu chắt trong tộc, mà là chọn người có năng lực, xưa nay đã như vậy.

Cao Kiệu lãnh đạo Cao gia nhiều năm, đưa Cao thị lên đến địa vị hôm nay, nếu ông đã lên tiếng quyết định rồi, Cao Duẩn dù cho trong

lòng không muốn nhưng sao dám phản bác lại ông? Vì thế yên lặng nghe theo.

Cao Kiệu nhìn Cao Dận.

Cao Dận rùng mình, tiến lên nói:

– Bá phụ, cháu xin nghe theo ạ. Nhưng mà có lời này cháu vẫn muốn nói. Lư Giang cách Ba quận cả ngàn dặm, cháu sợ rằng dù cháu có đốc toàn lực hành quân, lúc đến nơi chưa chắc đã kịp trợ giúp trận chiến...

Ngụ ý của anh ta là rất có thể khi anh ta dẫn quân đến thì trận chiến đã kết thúc, Lý Mục và sáu nghìn binh lính đã bị tiêu diệt từ lâu.

– Thành bại đều do ý trời. Cháu cứ tận lực là được.

Cao Kiệu chậm rãi nói.

– Tuân lệnh! Cháu lập tức lên đường luôn ạ!

Cao Dận hành lễ, xoay người đi ra ngoài, nhận hồ phù, thay khôi giáp, điểm gia tướng, mang theo đoàn người vội vã chuẩn bị đi quân độ thì chợt thấy nơi xa có một con khoái mã phi như bay tới, bụi mù cuồn cuộn phía sau, chớp mắt đã tới gần, người trên lưng ngựa phi thân xuống, lưng mang thùng thư, quỳ xuống, giơ thùng thư lên cao, hô to:

– Đô đốc, chiến sự Ba quận có tin báo mới!

Cao Dận nhận lấy bước nhanh vào bên trong, vào thư phòng trình lên cho Cao Kiệu Cao Duẩn còn ở trong đó.

Cao Kiệu lấy tin báo ra đọc chiến báo nhanh như gió, ngay sau đó ánh mắt ngưng tụ, nét mặt cổ quái.

Cao Duẩn cũng sốt sắng giật lấy đọc lướt qua, không giấu được sự kinh ngạc, kêu lên thành tiếng.

....

Tin báo truyền, sáu nghìn nhân mã của Lý Mục một đường hành quân về phía tây, bởi vì là một đám ô hợp, quân tốt không có lòng chiến đấu, ngày nào cũng có người đào vong, lúc hạ trại, khói từ bếp nồi ngày càng giảm bớt, chưa đến Ba quận thì số lượng sĩ tốt đã đào vong gần một nửa.

Viên Tiết cũng đã nghe nói Nam Triều đã đáp ứng lời cầu cứu của Ba vương mà phái binh tiến đến phạt Thục, biết quân đội chỉ do một vị tướng trẻ tên là Lý Mục vừa mới nổi lên từ trong trận đại chiến Giang Bắc, nhân mã chỉ có một đám ô hợp sáu nghìn người, làm sao mà để vào trong mắt. Ông ta đã phái tộc đệ Viên Tự suất lĩnh ba vạn nhân mã đi vào trọng trấn Nguyên Thành tiến hành đánh lén, mục tiêu là tiêu diệt toàn bộ quân đội của Đại Ngu.

Viên Tự kiêu dũng thiện chiến, lại lãnh ba vạn tinh binh, hơn nữa luôn luôn tự đại, nghe thám tử hồi báo quân tốt của Lý Mục không có ý chí chiến đấu, trên đường luôn có sĩ tốt đào vong, quân không ra quân, đội không ra đội, trên dưới không nghe theo lệnh, thế là nóng lòng lập công, thấy đối phương hành quân ngày càng chậm chạp, cứ tạm dừng ở Đan Cù mà mãi không đến Nguyên Thành, không kìm được sự nóng nảy mà phái một kiện tướng đặc lực lãnh một vạn nhân mã chủ động xuất kích.

Viên Tự có nằm mơ cũng không ngờ rằng quân đội một đường đào vong của Lý Mục thực chất lại là hành vi giả dối để che mắt đã đến phụ cận Đan Cù từ sớm, lựa chọn lợi thế thuận lợi và thiết lập mai phục.

Binh lính mai phục ngoài sĩ tốt dưới trướng hãn còn có ba trăm dũng sĩ.

Ba trăm dũng sĩ này đều là hãn binh được tinh tuyển từ Kinh Khẩu, dẫn đầu là Quách Chiêm, Tôn Phóng Chi cùng Đới Uyên, đều là

những người từng tham gia trận đại chiến Giang Bắc lúc trước, người nào cũng là vũ dũng, lấy một địch mười.

Ngày hôm đó, khi một vạn nhân mã của Viên quân đến, còn chưa kịp bày trận thì đã bị lôi thạch từ trên đỉnh đầu dội xuống, bị hàng nghìn mũi tên bắn ra, quân phục kích đồng thời xông ra, trong tiếng hò hét rung trời, Viên quân bị giết hồn bay phách tán, ý chí chiến đấu mất hết, rất nhanh bị đại bại.

Kể đó Lý Mục sai người phong tỏa tin tức, truyền tin Viên quân chiến thắng về Nguyên Thành, binh lính ở đây thì thay hết bằng y phục của Viên binh, cũng đổi cờ xí, suốt đêm đi về hướng Nguyên Thành. Khi đến nơi, binh lính coi thành tưởng là quân đội thắng trận trở về, không hề phòng bị mở cửa đón vào.

Lý Mục dẫn đầu đại quân xông vào thành, đánh một trận ác liệt, máu chảy như sông, đến rạng sáng thì chiếm được thành.

Một trận chiến này, Viên Tự chẳng những mất đi Nguyên Thành mà ba vạn binh mã cũng tử thương hơn phân nửa, bản thân gã đang trên đường chạy trốn thì bị bắt, có thể nói là toàn quân bị diệt, thất bại thảm hại.

Tin tức truyền đi, đất Thục chấn động. Dân chúng Ba quốc nghe tin Đại Ngu phái quân tiến đến hộ quốc thì đều vô cùng phấn khởi, họ lần lượt đến cậy nhờ, Lý Mục thiết lập soái doanh tạm thời ở Nguyên Thành, trấn an dân chúng, chỉnh đốn quân vụ.

Chỉ trong một đêm, tên tuổi của vị tướng trẻ này đã lan truyền khắp đất Ba.

Hết chương 43

Chương 44

Cao Dận là người đọc chiến báo cuối cùng.

Là một trong những con cháu trẻ tuổi xuất sắc nhất của Cao thị, so với Đại tướng quân phụ thân Cao Duẩn tính cách dữ dằn, y lại có tính tình khiêm tốn trầm ổn, rất ít khi bộc lộ cảm xúc ở trước mặt người khác. Nhưng vào lúc này, trong mắt y cũng hiện lên tia ngạc nhiên không thể che giấu được.

Y chần chừ, nhìn sang Cao Kiệu.

– Bá phụ, vậy thì có nên dẫn binh đi nữa không ạ?

Thần sắc Cao Kiệu đã khôi phục lại vẻ bình thường vốn có.

– Theo cách nhìn của cháu thì nên làm thế nào?

– Tử An nghe theo sắp xếp của nhị vị đại nhân ạ.

Cao Kiệu lắc đầu:

– Ta muốn nghe suy nghĩ của cháu.

Nếu như không có tin tức này, Cao thị gia tăng binh cho Ba quận viện trợ Lý Mục, tạm thời không quan tâm chỗ Hoàng đế nghĩ thế nào, với Lý Mục thì đó chính là hành vi đưa than sưởi ấm giữa ngày tuyết rơi. Nhưng mà tình thế hiện tại đã thay đổi rồi. Ai cũng không nghĩ tới Lý Mục dùng sáu nghìn tạp binh lại đánh tan ba vạn binh mã của Viên Tự, dũng mãnh đoạt được Nguyên Thành, một trận chiến mở màn đánh vô cùng đẹp như thế. Lúc này mà vẫn phái binh tiếp viện, dù là Cao gia không thẹn với lương tâm như trong dự tính ban đầu, nhưng ở trong mắt người ngoài chẳng khác nào là mượn cơ hội tranh công.

Huống chi, dù cho không quan tâm người ngoài nghĩ như thế nào, đã để lỡ mất cơ hội viện trợ tốt nhất rồi, bây giờ đi tiếp viện, bản thân Lý Mục chưa chắc đã cảm kích.

Cao Dận biết bá phụ đang kiểm tra mình.

Y trầm ngâm một lát, nói:

– Cháu có một vài cách nghĩ nông cạn, xin được bày tỏ ạ. Viên Tiết trận này thất bại là do quá khinh địch. Ăn một quả đắng như thế, nhất định ông ta sẽ không chịu ngồi yên. Mục đích lần này của Lý Mục là lấy Ba quận. Cháu đoán Viên Tiết sẽ tự mình ra trận, tấn công Lý Mục ở phía đông Phù Thủy. Trận chiến này không thể so với trận đầu, hẳn chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó. Lý Mục tuy là tướng tài trời sinh nhưng binh lực vẫn còn thua xa, có cơ hội chiến thắng lần nữa hay không rất khó mà đoán trước được. Đại nhân đã có lòng giúp hẳn, cần gì phải sợ lời người khác. Chi bằng chúng ta vẫn tiếp tục lãnh binh tiếp viện, truyền lời cho Lý Mục, nếu như hẳn cần mượn lực từ chúng ta, chúng ta liền xuất binh, bằng không thì yên lặng quan sát kỳ biến. Hai vị đại nhân nghĩ như thế nào?

Câu trả lời của y hẳn là phù hợp với suy nghĩ của bá phụ, thấy ông hơi gật đầu:

– Vậy thì cứ làm theo lời cháu nói. Cháu đi đi.

– Cháu xin lĩnh mệnh!

Cao Dận hành lễ với Cao Kiệu cùng Cao Duẫn, bước nhanh ra ngoài.

....

Vài ngày sau, Hứa Tiết ở trong nhà nhận được tin tức đại thắng của cuộc chiến đầu tiên của Lý Mục.

Tai mắt mà ông ta sắp xếp ở trong cung đã mật báo, nói rằng ngày hôm qua Hưng Bình Đế nhận được chiến báo thì phấn khởi vô cùng, từ sau ngự án nhảy dựng lên, không quan tâm một chiếc giày bị rơi ra, hai tay siết chặt thành quyền, đi chân không đi đi lại lại trên nền đất lạnh băng giữa mùa đông, nửa đêm cũng không ngủ.

– Trưởng huynh, Lý Mục không những dũng mãnh mà còn dụng binh hơn người. Trước kia hắn ở quân phủ ta chưa từng hiệu lực cho Hứa gia ta, hiện giờ hắn đã đứng ở núi khác, bệ hạ và Cao Kiêu có một thế cân bằng rất tốt, trận chiến này là cơ hội trời cho để trừ khử hắn, nhưng không ngờ hắn lại xoay chuyển tốt như thế! Nếu hắn thắng, chỉ sợ sau này sẽ rất bất lợi cho Hứa gia ta!

Từ đệ Hứa Ước của ông ta có vẻ khá lo lắng.

Hứa Tiết cuối cùng cũng bình tĩnh lại trước sự khó tin lúc đầu, ánh mắt u ám, hừ mũi:

– Nói xoay người hơi sớm đấy! Viên Tiết không phải hạng tầm thường, chỉ sợ suất chút thôi là sẽ bị tổn thất lớn ngay. Với binh lính do Lý Mục chỉ huy, dù cho hắn có tài năng thông thiên, nhưng muốn thắng tuyệt đối Viên Tiết chỉ có si tâm vọng tưởng mà thôi!

Hứa Ước cau mày:

– Đệ cũng nhận được tin tức, rằng Cao Kiêu mấy ngày trước đã phái Cao Dận đi Giang Bắc, hình như là muốn điều hai vạn binh mã Lư Giang đi viện trợ Ba quận. Chỉ một Lý Mục có lẽ không đáng sợ, nhưng nếu thêm Cao Dận, chỉ sợ cũng khó nói. Cao Dận năng chinh thiện chiến, thủ hạ binh nhiều tướng mạnh, hai người liên hợp với nhau dù cho binh lực không bằng Viên Tiết nhưng vẫn có thể phân thắng bại.

Hứa Tiết kinh ngạc, ngay sau đó cười lạnh:

– Thiên hạ ca ngợi Cao Kiêu phong độ, chỉ có ta biết lão ta mua danh chuộc tiếng, cáo già xảo quyệt! Nếu như lão ta thật lòng viện trợ thì

tại sao lúc ban đầu lại chỉ phái ra 3000 binh mã? Hiện giờ chẳng qua là thấy phần thắng nhiều hơn nhân cơ hội này mà thu phục lòng người, cứu vãn lại mặt mũi đã gả con gái đi mà thôi! Cho dù hoàng đế không thích nhưng có thể làm gì lão ấy?

– Huynh trưởng, nếu là như vậy, chúng ta nên làm như thế nào? Nhớ đâu nhờ Cao Dận viện trợ tăng binh mà thắng...

Hứa Tiết trầm ngâm một lát, lạnh lùng thốt:

– Vậy thì nửa đường bám trụ nhân mã của Cao Dận, để cho Lý Mục không đợi được nó đến Ba quận.

Hứa Ước mắt sáng lên, lộ vẻ vui mừng, gật đầu:

– Đệ đã biết. Đệ đi sắp xếp luôn đây.

Hứa Ước vội vàng rời đi. Hứa Tiết vâng vâng vài sợi râu vàng dưới cằm, thông thả đi đi lại lại vài vòng trong phòng, tự nói chuyện một mình, hừ lạnh một tiếng.

– Lý Mục ơi Lý Mục, để người may mắn thắng một trận này, trận kế tiếp ta xem người sẽ đánh như thế nào đây!

....

Bờ đông Phù Thủy, tại vùng đất hoang vu bằng phẳng bên ngoài Nguyên Thành, có một dãy doanh trại nối tiếp nhau.

Binh lính tuần tra tay cầm trường sóc, đi qua đi lại trong quân doanh, đón đầu gặp nhau thì đều dùng khẩu lệnh đã được thiết lập để báo cáo tình hình hôm nay nhằm phòng ngừa gian tế trà trộn vào.

Ở bên ngoài viên môn, có một đội ngũ xếp hàng gần như vô tận trong tầm mắt.

Từ nửa tháng trước, từ khi chiếm được Nguyên Thành, ngày nào cũng có người Ba vì phục quốc mà đến gia nhập quân đội. Hôm nay

cũng là như thế. Trong lúc chờ phân phối, những người này nghiêng tai nghe khẩu hiệu rung trời do binh lính thao luyện ở bên trong viên môn theo gió truyền ra ngoài, như là bị lây nhiễm, trên mặt người nào cũng lộ vẻ kích động.

Đội quân này được phát lương cao gấp ba lần binh lính bình thường, được hứa hẹn ban công bằng đầu người, Lý Mục thân là chủ soái đã làm gương cho binh lính trong trận chiến, sau trận chiến thì cùng binh lính ăn cùng nồi thao luyện cùng nhau, trận chiến Đan Cù ngày đó đã làm chấn động tứ phương, nhanh chóng nhận được sự kính phục của mọi người.

Nhưng mà đội quân này cũng có thiết luật vô tình. Cung nỏ doanh, trọng giáp doanh, trùng phong doanh, bộ binh doanh, phân hàng ngũ đội từ sớm đến tối tiến về trước lui về sau trong tiếng hò hét của quan quân, hoành sóc đâm giết, chỉ không tập trung chút thôi là sẽ bị quân côn cùng roi da quất xuống không chút lưu tình. Trong thời tiết như vậy, mỗi người thao luyện ai nấy cũng toát mồ hôi như mưa nhưng không một ai dám nghỉ ngơi hay dám lơ lửng.

Khắc ái khắc uy ở trên người Lý Mục thể hiện có thể nói vô cùng nhuần nhuyễn.

.....

Ở bên trong lều lớn trung quân, Lý Mục ở giữa, Quách Chiêm, Tôn Phóng Chi, Đới Uyên, Lý Hiệp nguyên thống lĩnh Túc Vệ Doanh, thống lĩnh Phạm Đôn Quảng Lăng quân cùng với mười mấy phó tướng phân chia ngồi chung quanh hắn. Người nào cũng vẻ mặt nghiêm túc, bầu không khí trong trướng càng lúc càng nặng nề nghiêm trọng.

Tin tức Viên Tự đại bại đã truyền tới Lương Châu, Viên Tiết giận dữ, để lại quân lực trấn thủ Lương Châu, bản thân đích thân mặc giáp trụ, thống lĩnh nhân mã đi Ba quận để báo thù rửa hận.

Mấy ngày trước, đại quân của Viên Tiết cuộn cuộn tiến lên. Viên quân ở phía tây Phù Thủy, Lý Mục ở phía đông Phù Thủy, cách nhau con sông mùa đông nước cạn, hai bên thử lẫn nhau, từng xảy ra một vài trận chiến nhỏ.

Đêm qua thám tử tới báo, Viên quân hai ngày nay đã bố trí trận địa, hình như là sắp chọn thời cơ vượt qua bãi ghềnh, phát động toàn lực tiến công đối với Nguyên Thành.

Lý Mục hai mắt quét qua mặt mỗi người trong trướng.

– Viên Tiết vẫn tuyên bố có mười vạn nhân mã, nhưng trừ đi số người thực sự bị tiêu diệt trong trận chiến đầu tiên ra cộng với những người ở lại thủ Lương Châu thì số binh lính lần này của ông ta nhiều nhất cũng chỉ có năm vạn nhân mã. Không quá đáng sợ.

Tôn Phóng Chi rung rung râu quai nón, cười to một tiếng, tiếng cười hùng hậu rung cả đỉnh lều:

– Đúng thế. Chúng ta hiện giờ cũng có gần hai vạn nhân mã! Cứ chiến một trận với y là được. Tới một tên ta giết một tên!

Đới Uyên thì vẫn tỏ vẻ nghiêm trọng, lắc đầu.

– Không phải ta tự diệt uy phong của mình, nhưng mà tân binh người Ba tiến vào sau này dù là có dũng khí nhưng lại chưa từng đánh trận. mấy ngày qua tuy có gia tăng huấn luyện, nhưng cũng chỉ có thể theo ở phía sau, khó mà đảm nhiệm chiến đấu được.

Lý Mục gật đầu:

– Đúng vậy. Cho nên chúng ta không thể để Viên quân chuẩn bị đầy đủ vượt qua bãi ghềnh đánh sâu vào trận địa bên ta được. Lấy ít đối nhiều, lấy nhược đối mạnh, một khi thất thủ thì lòng quân sẽ tan rã. Thà bị động phòng thủ không bằng chủ động xuất kích, quấy nhiễu bộ thự của Viên quân, trong hung hiểm cầu chiến thắng.

Trong đại trướng yên lặng.

– Xin hỏi đô đốc, có thể công khai đã bố trí như thế nào không?

Thống lĩnh Túc Vệ Quân Lý Hiệp hiện tại có thể nói là vô cùng bội phục Lý Mục. Nhưng lấy hai vạn nhân mã với sức chiến đấu không đồng đều, chủ động công kích năm vạn sĩ tốt của đối phương, dù là Lý Hiệp cũng đầy nghi ngờ.

Nghi vấn của y cũng là nghi vấn của mọi người có mặt trong trướng.

Hơn chục ánh mắt đều đổ dồn về phía Lý Mục đang ngồi trên chiếc ghế chủ soái.

– Quân đội của Viên Tiết dựa vào trận nỏ hỏa thạch, trong mỗi trận chiến, trước tiên phải sử dụng trận nỏ hỏa thạch để mở đường, đợi tiên phong của quân địch bị thương vong nặng nề và tinh thần của quân đội không ổn định thì áp sát lên, thường thường bất khả chiến bại. Ta đã định ra kế hoạch tác chiến rồi, nhưng mà trận chiến này mấu chốt là phá hủy đội hình trận nỏ hỏa thạch trước. Phá được trận rồi thì ắt phá được sĩ khí của Viên quân, quân ta thừa cơ phản công, làm ít mà công lớn, phần thắng chắc chắn tăng nhiều.

Mọi người gật đầu. Bầu không khí căng thẳng và nặng nề vừa rồi cuối cùng cũng dịu đi.

Tôn Phóng Chi vỗ ngực ầm ỹ, giành nói:

– Lý đô đốc, ta nguyện liều chết dẫn các huynh đệ đi xung phong, nhất định phải chiếm bãi ghềnh, phá nỏ trận này!

Mấy người Quách Chiêm cũng đồng loại hưởng ứng.

Lý Mục nói:

– Trận chiến này sẽ do ta đích thân ra trận!

Giọng nói của hắn vừa buông xuống, trong trướng đột nhiên an tĩnh.

Phạm Đôn từ đầu đến cuối vẫn luôn không nói gì cũng lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn về phía hắn, muốn nói lại thôi.

Hoả thạch nổ trận của Viên quân rất mạnh, y đã từng nghe nói đến. Trong vài trận chiến nhỏ mấy ngày trước, điều đó càng rõ ràng hơn. Chỉ là một vài trận chiến nhỏ thử thăm dò mà thôi, nhưng khi đó đá lửa đầy trời, mũi tên nổ bắn chum, ép cho tiên phong một bước khó đi, uy lực vô cùng mạnh, khiến cho người ta khiếp sợ. Sĩ tốt tiên phong tử thương quá nửa, những sĩ tốt may mắn lui về kịp trên người bị trúng hỏa độc, vô cùng thâm hiểm, có một vài người đến hôm nay vẫn còn nằm bất động, nhắc đến thì đều biến sắc mặt.

– Không thể được!

Đới Uyên lắc đầu phản đối ngay.

– Đô đốc còn phải tọa trấn toàn cục, làm sao có thể để mình mạo hiểm cho được? Ta nguyện dẫn cảm tử tiên phong đoạt ghềnh phá trận, mở đường cho đại quân.

Quách Chiêm lẫn Tôn Phóng Chi cũng giành làm tiên phong.

Lý Mục hơi mỉm cười:

– Ta mang theo Phóng Chi huynh đồng hành. Huynh và Quách đại huynh ta có việc khác rồi. Ta cần các huynh dẫn dắt nhân mã, đợi ta phá trận xong thì từ cánh tả hữu giết vào trong trận doanh quân địch, cắt chúng ra, để đầu đuôi không thể nhìn thấy nhau. Nhiệm vụ này rất gian khổ, người khác ta không dám tin nhiệm, không phải hai người thì không được.

Hai người còn muốn tranh cãi nữa, nhưng nét mặt Lý Mục đột nhiên trở nên nghiêm túc, ngăn cãi cọ lại, hai mắt lại đảo qua mọi người, đứng lên nói:

– Việc này quyết định như thế, không thay đổi nữa. Đại chiến sắp tới, các người cứ theo mệnh lệnh của ta mà làm. Nếu có kẻ nào vi phạm thì xử theo quân pháp!

Mọi người không dám có ý kiến phản bác nữa.

– Đao thương không có mắt. Nếu như ta chết, Phạm Đôn nắm giữ chức Cầm Tiết Đô Đốc, lĩnh quân lui về Nguyên Thành, đợi chỉ thị cứu viện của Cao Công!

Lý Mục nói tiếp, vẻ mặt bình tĩnh.

Mọi người nhìn nhau. Phạm Đôn do dự một lúc rồi im lặng.

Nghị sự xong, mọi người lần lượt rời khỏi lều lớn.

– Phạm tướng quân xin hãy ở lại!

Phạm Đôn đã đi ra đến cửa lều lớn, nghe thấy tên mình thì quay trở lại.

Lý Mục từ ghế chủ soái đứng lên, nhìn y chăm chăm.

Dưới ánh mắt nghiêm nghị của hắn, Phạm Đôn dần dần lộ vẻ bất an, miễn cưỡng nói:

– Không biết đô đốc gọi tôi lại là có chuyện gì?

– Phạm tướng quân, ta biết ngài vẫn không phục ta. Nhưng có một chuyện ngài cần phải biết. Ta không quan tâm Quảng Lăng quân dương oai như thế nào, cũng không quan tâm trước nay ngài từng lập công như nào, đã tới chỗ ta rồi, ngài không có đường lui, chỉ được nghe mệnh lệnh của ta, tử chiến đến cùng. Thành công, người nào cũng có công, thất bại, là trầm mình dưới Phù Thủy. Ngài không có con đường thứ ba để đi.

Trên trán Phạm Đôn dần dần lấm tấm mồ hôi nóng.

– Trận chiến này ta nhất định phải chiến thắng! Nếu có kẻ nào hai lòng, phá hoại đại sự của ta, ta sẽ giết kẻ đó để tế cờ!

– Ta lệnh cho ngài lĩnh quân sĩ, sau khi ta phá trận thì xung phong tấn công trận địa quân địch, có tuân lệnh không?

Trước mặt vị Cầm tiết Đô đốc Lý Mục còn trẻ tuổi hơn mình rất nhiều này, nhưng vào lúc này, y lại bị khí thế sát khí sắc bén như bước qua núi thây biển máu làm cho kinh sợ, Phạm Đôn không chút do dự quỳ một gối xuống đất.

– Mạt tướng nghe lệnh!

Hết chương 44

Chương 45

Đô đốc Lý Mục ngay trong đêm tự mình dẫn cảm tử doanh mạnh mẽ vượt qua bãi sông, phá hủy nỏ trận đạn hỏa thạch cung của Viên quân bờ phía tây Phù Thủy. Đồng thời phát động tấn công với trận địa quân địch. Đây là một cấp độ rất khó, liên quan đến kết quả của trận chiến, vì vậy, Đô đốc đã tự mình ra trận, lấy thân thử lửa.

Tin tức lan truyền ra, toàn doanh chấn động, tất cả tướng sĩ đều hưởng ứng nhiệt tình với uy danh trước trận chiến.

Lý Mục tự mình chọn ra một nghìn binh sĩ dám liều chết hy sinh, tất cả đều dũng mãnh thiện bắn, người nào cũng đeo mặt nạ, mặc hậu giáp, lưng đeo đại thuẫn, vác cường nỏ ngũ thạch, tay cầm mâu sóc hoặc quý đầu đại đao, chân đeo 50 mũi tên đầu sắt hình tam giác có sức sát thương cực lớn. Cả người từ trên xuống dưới như này trang thiết bị không dưới trăm cân, nếu là người bình thường chỉ sợ bị chèn ép không thể nào hành động nổi, những mỗi người họ đều ngẩng đầu ưỡn ngực, xếp hàng bên bãi sông, chờ mệnh lệnh phát ra của Lý Mục.

Các đội quân đã ở vị trí của mình, ẩn nấp ở trong bóng đêm, chỉ chờ họ công phá trận nỏ hỏa thạch bờ bên kia là lập tức phát động cuộc tấn công ngay.

Ánh lửa chiếu vào lá giáp, sáng quắc bắt mắt, hồng anh trên đỉnh mũ chiến ở trong bóng đêm tựa như những chùm lửa đỏ rực không thể dập tắt.

Lý Mục mặc quân phục giống như binh lính, uy nghiêm đứng ở trước hàng người, toàn thân nghiêm nghị, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ

đồng, mặt quỷ dày đặc, ở trong bóng đêm nhìn lại, khiến người ta run sợ.

Hai ánh mắt sắc bén của hắn nhìn thẳng vào dũng sĩ phía trước, lạnh lùng nói:

– Ta biết các vị đều là những người dũng mãnh, nếu không giờ phút này tuyệt đối sẽ không có khả năng đứng ở trước mặt ta! Nhưng ta nói cho các người biết, ở trên chiến trường không có vũ dũng cá nhân, chỉ có duy trì đội hình, chỉ có nghe lệnh, chỉ có hợp tác tác chiến mới là đạo khắc địch, và cũng là con đường duy nhất giữ được tính mạng! Bây giờ, nhân danh Đô đốc, ta ra lệnh cho các người nghe theo hiệu lệnh của ta, theo ta phá trận, nghe rõ không?

– Rõ!

Ngàn người cũng hô, ngay sau đó có người tiến lên nâng rượu mạnh lên.

Lý Mục rót đầy rượu vào chiến mũ, giơ cao với binh lính đối diện, cùng uống một hơi cạn sạch, kế đó lại đội mũ chiến đấu lên đỉnh đầu, kéo mặt che xuống, hô to “ đi theo ta”, binh lính cảm tử phía sau đồng thời cất bước, dưới sự yểm hộ của bóng đêm bước nhanh về phía bờ sông.

Cách đó trăm trượng, bãi nước cạn đối diện vào ban ngày nhìn từ xa có thể thấy rõ, đó là nơi trận địa tiên phong của Viên Tiết. Vào lúc này, bờ bên kia như bị màn đêm nuốt chửng, cực kỳ yên lặng. Đang vào mùa đông nước cạn, nơi sâu nhất giữa con sông cũng chỉ cao tới đùi người.

Giáp sắt cắt qua mặt nước.

Một ngàn binh lính cảm tử ngâm mình trong dòng sông lạnh như băng tiến về phía đối diện, trên người mang lá giáp dày nặng, theo bước tiến mà va chạm vào nhau, theo tiếng bước chân chinh tề phá làn nước mà đi, phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm này.

.....

Trên bãi cạn bên bờ đối diện, trong bóng tối đã có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào những tướng sĩ Đại Ngu lội nước phía xa.

Cặp mắt kia giống như con mãnh thú rình mồi ở trong bóng đêm, ánh lên một tia hung ác lẫn hưng phấn không che giấu được. Gã chính là Tôn Lợi Can người Yết, kẻ đã huấn luyện ra trận hỏa thạch nổ cho Viên Tiết khiến cho quân địch nghe tiếng đã sợ mất mật.

Sau vài trận chiến nhỏ, người Ngu quốc muốn tận dụng màn đêm để chiếm lấy bãi sông nhằm đoạt được tiên cơ. Đối phương phòng ngự cực kỳ nghiêm ngặt, gã không tìm được chút sơ hở nào, không thể biết được nhân số cụ thể của đội quân tiên phong này là bao nhiêu.

Nhưng điều này không quan trọng.

Dưới sự tấn công của hỏa lực dày đặc mà gã đã sắp đặt, bất kể đối phương có tới bao nhiêu người thì kết cục duy nhất đang chờ đợi họ chính là cái chết.

Trong lòng gã đang tính toán khoảng cách chính xác mà người Ngu Quốc ở đối diện không nhìn ra được.

Năm trăm bước, bốn trăm bước, ba trăm bước...

Trận địa bên gã đã chuẩn bị sẵn sàng với ba nghìn đầu thạch thủ và cung nổ thủ, tất cả đều đang dần dần có chút mất kiên nhẫn. Gã vẫn bất động, vững vàng như bàn thạch, cho đến khi đoán được người của Ngu Quốc đã tiến vào khoảng cách tấn công tốt nhất của hỏa thạch và cung nổ, lúc này mới ra lệnh một tiếng:

– Bắn!

Mệnh lệnh được truyền xuống dưới.

Một ngàn máy bắn đá gần như trong cùng một lúc bắn ra cự thạch bọc lửa hùng hực đầy trời, giống như sao băng trên trời bắn về phía bãi sông đối diện.

Cung tiến thủ liên nổ bắn tên. Vạn mũi tên dẹt nên một tấm lưới dày đặc, nuốt chửng mọi kẻ thù dưới nó.

Trong nháy mắt, sự yên tĩnh của Phù Thủy dưới màn đêm đã bị phá vỡ.

Hỏa thạch mang theo lửa nóng gió nóng ầm ầm đập vào mặt nước, bọt nước trắng xóa bắn tung tóe, mũi tên màu đen sắc bén hàn quang giống như mưa to gió lớn lao xuống, rào rào tiến vào trong nước.

Người bị trúng ngã xuống tại chỗ.

— Bày trận!

Lý Mục dừng bước, rống to một tiếng.

Thanh âm của hắn được truyền đi xuống, mọi người nhanh chóng tập hợp thành đội hình, xếp thành đội hình tam giác, cánh tay nâng tạ thuẫn, ngay lập tức đã dựng lên một tấm khiên bảo hộ lớn trên đỉnh đầu. Dưới tấm khiên bảo vệ, thân máu thịt chống lại đá lửa mũi tên nhọn tiếp tục tiến lên.

Công kích của quân địch càng lúc càng điên cuồng, đá lửa hùng hực ánh lửa gần như thiêu đốt cửa nửa bầu trời, trong không khí tràn ngập mùi dầu hỏa cay nồng xen lẫn mùi thịt cháy khét lẹt.

Mặt nước dần dần bốc hơi thành không khí trắng đục dày đặc, trên mặt nước lần lượt có xác chết trôi nổi. Một người lính còn đang vùng vẫy trên mặt nước thì bất ngờ một tảng đá lớn lại ập xuống, đè lên thân hình không có gì che chắn của anh ta, anh ta cả người lẫn đá nhanh chóng chìm xuống nước. Khi nổi lên trở lại, anh đã bất động, nửa người cháy đen.

Khi một người ngã xuống, vị trí trống sẽ nhanh chóng được lấp đầy bởi người phía sau.

Vô tình, nhưng rất kiên định.

Mỗi bước tiến lên đều trở nên vô cùng khó khăn.

Nhưng trước đi sau tới, chưa từng dừng lại.

Nương theo đá lửa chiếu rọi nửa bầu trời, bóng dáng người Ngu quốc dần dần xuất hiện trong tầm mắt của Tôn Lợi Can. Dày đặc, đen nghịt, mênh mông, không rõ bao nhiêu người, chỉ nhìn thấy họ đón lấy lửa cùng tiến đang cắn nuốt người, thông thả tiến về trận địa của mình.

Dưới sự tấn công dày đặc như thế mà đối phương vẫn có thể duy trì đội hình nghiêm ngặt, không chút hỗn loạn nào.

Cảnh tượng đó đầu thạch thủ cùng cung nỏ thủ chưa từng gặp bao giờ.

Nhìn những kẻ địch xuất hiện như bóng ma, trong mắt bọn họ không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Tôn Lợi Can hai mắt đỏ ngầu, ra lệnh tấn công dữ dội hơn.

.....

Lý Mục dẫn dắt binh lính phía sau dưới sự áp chế của đá lửa và mũi tên nỏ đầy trời, từng bước một tiến về phía trước, cuối cùng đã rút ngắn khoảng cách hai bên vào trong vòng trăm bước.

Trong khoảng cách này, hấn vốn đã có thể hạ lệnh cho binh lính thay đổi đội hình, dùng liên châu dày đặc giết ngược lại, ngăn cản thế tấn công gần như điên cuồng của đối phương. Nhưng đây không phải là kết quả mà hấn muốn.

Điều hăn muốn là một đòn phá hủy trận địa địch quân, mở ra đường máu cho tinh binh Quảng Lăng đang bày trận chờ ở phía sau giết ra một trận chiến thắng. Dù cho phải trả bất cứ cái giá nào.

– Kính Thần à, hoả lực quá lớn, cứ tiếp tục như này dù là tới trước trận rồi sợ là chúng ta cũng chẳng còn mấy người đâu! Làm sao bây giờ?

Tôn Phóng Chi ở bên cạnh nửa chòm râu quai nón đã bị bén lửa cháy xém một nửa, bả vai bị một mũi tên lạc bắn trúng, bị y nhỏ xuống rất lưu loát, chỉ quay đầu nôn nóng đặt câu hỏi.

Có lẽ là quá khẩn trương mà y đã xưng hô với Lý Mục giống như khi vẫn còn ở Kinh Khẩu.

Hai ánh mắt của Lý Mục xuyên qua đôi mắt của tấm mặt nạ chắn dữ tợn kia, nhìn chằm chằm vào bãi cạn trước mặt. Dưới đôi mắt lạnh lùng, có một ngọn lửa đỏ sẫm nhưng lại không thể nhìn thấy cảm xúc nào. Hăn lúc này không có thất tình lục dục, càng không có tình cảm. Hăn là một người giao dịch không tiếc phải trả bất cứ cái giá nào để đạt được mục đích.

Hăn dừng lại, đột ngột quay đầu lại, hét lớn:

– Sống chết có số, phú quý ở trời. Nếu hôm nay chiếm được đằng trước, người nào cũng sẽ được trọng thưởng. Nếu như chết tại nơi này, Cao công cũng sẽ hậu tuất cho người nhà các ngươi! Nghe mệnh lệnh của ta, dùng tốc độ nhanh nhất toàn lực tiến về phía trước, chỉ cần bước vào trong vòng 50 bước nữa thôi, toàn lực phản công!

Hăn ra lệnh xong, vút mặt trọng thuẫn trong tay đi, đón lấy nỏ tiễn đang gào thét lao đến, đột nhiên rút đao ra, vung cánh tay quét ngang. Mũi tên bị đánh gãy thành hai đoạn, bắn ra ngoài, rơi xuống nước.

Bóng dáng mạnh mẽ và nhanh nhẹn của hăn lao về phía trước.

Binh lính phía sau kinh sợ.

– Các huynh đệ, đi theo Đô đốc, tiến lên!

Tôn Phóng Chi nhanh chóng phản ứng, hét lớn một tiếng, cũng vút tấm chắn đi. Như thế không đủ, lại cời giáp sắt xuống, lộ ra khắp người cơ bắp cuộn cuộn, rút kiếm đi theo Lý Mục, vừa tránh mũi tên đá lửa sắc bén, vừa cấp tốc tiến lên.

Bọn lính nhanh chóng phản ứng sau cơn khiếp sợ.

Chống chọi với đá lấy lửa cùng mũi tên nổ dày đặc, cuối cùng gian nan đến được đây những người còn lại trong mắt đã toàn tơ máu, quên đi cả sinh tử. Ý nghĩ duy nhất còn sót lại trong đầu là đi theo Đô đốc đánh hạ phía trước. Thấy thế, toàn bộ đồng loạt vút bỏ trọng thuẫn, giữa nước bắn tung tóe gầm lên, rút đao ra bám chặt theo phía sau, lao thẳng về phía trước.

.....

Khoảng cách hai bên chưa tới trăm bước.

Biến số này Tôn Lợi Can cùng với ba nghìn binh lính nhìn thấy rõ ràng.

Họ không nghe được người Ngu quốc nói gì, chỉ nhìn thấy một đoàn người đen nghìn nghịt đột nhiên đồng loạt vút bỏ trọng thuẫn, như là không thiết mạng sống, lao về phía mình.

Những bóng đen nhảy lên, giống như bóng ma trong bóng đêm, cực kỳ quỷ dị. Nhưng trong nháy mắt, khoảng cách đã rút ngắn đến bảy mươi bước. Binh lính sợ ngây người, nhất thời không kịp phản ứng mà dừng công kích.

– Đầu thạch! Bắn tên!

Tôn Lợi Can hô to, gần như vỡ giọng.

Binh lính lại lần nữa hành sự theo lệnh gã.

Đá lấy lửa cùng mũi tên dày đặc lại lần nữa đánh tới.

Dưới chân đã là bãi cạn. Lý Mục mang theo binh lính nằm sấp xuống đất xô dịch đi tới trước. Có người chết đi nhưng càng nhiều người vẫn tiếp tục đi tới, đi một bước rút ngắn khoảng cách lại, cho đến khi tiến vào khoảng cách 50 bước. Đá lấy lửa mất lực công kích, sau khi bắn ra lần lượt rơi ra phía sau, bắn ra một ngọn lửa dữ dội và đốt cháy khu rừng gần đó.

Bên trong ánh lửa ngập trời, hai bên đã có thể nhìn thấy mặt kẻ địch của nhau.

Binh lính Viên quân nhìn vô số mặt quỷ không biết rốt cuộc bao nhiêu người thì không thể tin nổi, trận hỏa thạch nổ chưa bao giờ bị thua không ngờ lại bị đối phương công phá như thế.

Những người Ngu quốc này, họ rốt cuộc là người hay ma?

Trong tiếng rống khàn cả giọng của Tôn Lợi Can, họ vẫn tiếp tục bắn tên. Nhưng cả người bị nỗi sợ hãi trong lòng chi phối, hai tay dần dần mất khống chế. Cường nỏ vốn là ngũ thạch nhưng mũi tên bắn ra có lực đạo lại không thể xuyên qua giáp sắt của người Ngu quốc đối diện.

Bất lực nhìn người Ngu Quốc trên người bị cắm mũi tên, bị chảy máu nhưng lại không ngã xuống mà vẫn từng bước áp sát tới gần. Lực khống chế đã càng ngày càng yếu. Tuyến đầu trận địa đã bắt đầu rối loạn.

Tôn Lợi Can khòe mắt như muốn nứt ra, rút đao, một đao chặt bay đầu một tên lính đang co rúm bên cạnh, quát lên:

— Kẻ nào dám lui bước giết không tha!

Trong tiếng gầm thét của gã, binh lính miễn cưỡng ổn định tinh thần, tiếp tục tập kết, toàn lực bắn tên.

Mưa tên không dứt, rào rào rít gào, ập tới đối diện.

Lúc Lý Mục đang lao như bay bỗng cảm thấy bên sườn tê rần, hắn cũng không cúi nhìn, một tay nắm lấy mũi tên nhọn bắn vào khô giáp của mình, mạnh bạo rút ra, ngay sau đó mở thiết cung, đặt mũi tên còn dính máu của mình lên trên nó, nhắm vào người Yết đang ra sức vùng đao chỉ huy binh lính tấn công, bắn ra mũi tên đầu tiên trong đêm nay.

Mũi tên phá không mà đi, phát ra âm thanh u u chói tai.

Tôn Lợi Can còn chưa thấy rõ là gì đã cảm thấy thấy trước mắt tối sầm, như là có thứ gì đó đang đánh về phía mình.

Gã theo bản năng mà mở to hai mắt, cuối cùng thấy rõ.

Đó là một mũi tên sắt có hình khắc quen thuộc, xoay tròn trong không trung với tốc độ cao, cụm mũi tên hình tam giác tựa như xuyên qua túi da trống rỗng, xuyên qua mi tâm của gã, xuyên qua đầu lâu chui ra ngoài. Lực lượng cường đại, mang theo máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, mũi tên sắt nhuộm đầy não đỏ trắng tiếp tục bắn về phía trước, ghim vào yết hầu của một gã binh lính phía sau gã, ghim hai người vào với nhau, lúc này mới ngừng lại.

Tôn Lợi Can hai mắt trợn lên, thân hình ngửa ra sau, ngã xuống.

Binh lính bên cạnh gã lại lần nữa sợ ngây người.

– Tiếp tục bắn tên, kẻ nào không theo...

Phó tướng của Tôn Lợi Can phục hồi lại tinh thần, nghiêm nghị rống to, tiếng hô còn chưa hết, một tiếng “phập” nặng nề vang lên, theo đó là ngã quy xuống đất. Yết hầu của gã bị một mũi tên nhọn khác đâm xuyên qua, máu dọc theo khóe miệng gã ào ào chảy ra.

Phó tướng thứ ba không dám cử động, cứng đờ đứng nơi đó, cùng binh lính quay đầu nhìn phía trước.

Bên trong ánh lửa hừng hực, ở nơi xa, một người mặc giáp trụ đứng giương cung. Ánh lửa soi rõ khuôn mặt đồng thau dử tợn nhuốm máu của hắn, không ai có thể nhìn thấy hai con mắt đằng sau mặt nạ chắn của hắn. Nhưng trong lòng ai nấy đều run rợ.

Hắn đang nhìn mình.

Sát khí sắc bén, nháy mắt thấu tận xương.

— Bắn!

Một mệnh lệnh lạnh lùng và tàn nhẫn được đưa ra từ sau tấm mặt nạ quỷ chẵn của người đàn ông trẻ tuổi kia.

Những binh lính bày trận chờ đợi phía sau hắn nhanh chóng giơ cung nỏ lên. Trong khoảnh khắc, vô số liên châu mũi tên sắt rít gào bay về phía trước, như mưa to bão lớn ập tới trước mặt.

Ý chí của binh lính Viên Tiết ngay trong khoảnh khắc này đã hoàn toàn bị người đàn ông trẻ tuổi và tên trận phía sau hắn phá hủy.

Không còn ai đi lo xếp trận địa nữa.

Ba nghìn binh lính như thấy ác quỷ. Trong tiếng kêu thảm thiết của đồng bạn bị trúng tên ngã xuống tranh nhau bỏ chạy, đẩy nhau, đạp nhau, vô cùng hỗn loạn. Rất nhiều binh lính không phải chết do bị tiễn bắn trúng mà là chết do bị giẫm đạp trúng.

Lúc này, phương đông vừa rạng đông, ánh ban mai còn mờ nhạt.

Bên bờ đông Phù Thủy, Phạm Đôn đã chờ đợi cả nửa đêm ra lệnh một tiếng, dẫn theo ba nghìn Quảng Lăng tinh binh cùng với người Ba nhiệt huyết sôi trào phía sau trong tiếng hò hét tận trời nhanh chóng vượt qua bãi sông, dẫm lên thi thể chồng chất dưới chân đi

theo bóng dáng Lý Mục vùng sóc phía trước nhảy vào trận doanh Viên quân.

Khi mà Cao Dận cuối cùng thoát khỏi ràng buộc tạm thời thay đổi quyết sách, lãnh binh chạy tới Lương Châu muốn thực thi vây Ngụy cứu Triệu thì nhận được tin tức.

Phía đông Ba quận, phía tây Nguyên Thành, Lý Mục chiến đấu với chủ lực của Viên Tiết đã giành chiến thắng. Nhân lúc sĩ khí dâng cao mà đánh hạ Ba quận, Viên Tiết trên đường trốn về Lương Châu trước sau đã bị bao vây không thoát được mà đã tự sát.

Một trận chiến này thiên hạ ai nấy đều kinh hãi, danh xưng chiến thần Lý Mục từ đây lan truyền nhanh chóng.

Hết chương 45

Chương 46

Tháng cuối cùng của năm Hưng Bình Đế thứ mười lăm, Lạc Thần lại đi lên Bạch Lộ Châu.

Nguyên nhân cũng không phải cha mẹ mâu thuẫn nhau mà là nàng bị ốm.

Sau buổi tối ngày hôm đó cả người nàng uể oải, cơm cũng không ăn vào, ban đầu Tiêu Vĩnh Gia và A Cúc còn tưởng rằng nàng chỉ ăn uống không tốt, không ngờ chưa đến mấy ngày thì đã đổ bệnh, sốt cao.

Lạc Thần mặc dù mảnh mai và yếu đuối, nhưng từ nhỏ đến lớn đã được nuôi dưỡng thuận lợi, chưa từng bị đau ốm bao giờ. Tiêu Vĩnh Gia vô cùng lo lắng, ngay lập tức gọi một số thái y trong cung đến để chẩn đoán và điều trị. Các thái y thay nhau khám và sau một hồi hội chẩn, cuối cùng đều nói là nàng bị chứng phong hàn, kê một số đơn thuốc, dặn dò chịu khó tĩnh dưỡng là khoẻ lên ngay.

Thái y đi rồi, Tiêu Vĩnh Gia chăm sóc con gái rất tỉ mỉ cẩn thận. Uống thuốc được mấy ngày, tình trạng của Lạc Thần đã khá lên một chút, thể nhưng vẫn chưa bình phục hoàn toàn, khẩu vị ăn uống vẫn rất kém.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái mình mấy ngày nay có vẻ gầy đi trông thấy, Tiêu Vĩnh Gia cùng Cao Kiệu đều rất xót xa. Chăm sóc thêm mấy ngày nữa, thấy tinh thần nàng đã khá lên nhiều, hai người bàn bạc rồi quyết định đưa con gái đi Bạch Lộ Châu điều dưỡng một thời gian, bởi vì nơi đó chẳng những thoáng đãng hơn Kiến Khang, hơn nữa tuy là nằm trên hòn đảo ở giữa sông nhưng ba mặt đều được bao quanh bởi các ngọn đồi nhỏ, đông ấm hạ mát, khí

hậu tốt hơn nhiều so với ở trong thành, đặc biệt là vào mùa đông, trong thành rất lạnh, so sánh ra thì trên đảo ấm áp hơn nhiều.

Bàn bạc xong, chọn được ngày, Cao Kiệu đưa con gái đi Bạch Lộ Châu, sắp xếp đâu vào đấy xong ông mới trở lại thành.

Lạc Thần bị đổ bệnh vào đúng lúc này cũng không phải là do giận dỗi cha mẹ, cũng không phải cố ý tự dày vò mình – nàng cũng không có lý do gì để làm như vậy cả.

Buổi tối hôm đó sau khi gặp cha xong, ngày hôm sau nàng biết được chuyện đường huynh Cao Dận đã lập tức lên đường đi Giang Bắc, điều binh tiến đến viện trợ cho Lý Mục. Chiến sự tại đất Thục kia cuối cùng thắng bại thế nào nàng không thể nào biết trước được, mà nó cũng không nằm trong phạm vi năng lực của nàng. Nhưng phụ thân cuối cùng đã đưa ra quyết định như vậy đã làm cho nàng cực kỳ cảm kích, trong lòng càng thêm vui mừng.

Từ nhỏ đến lớn, hình tượng phụ thân luôn giống như một vị thần ở trong lòng nàng.

Khi ông Bắc phạt thất bại trở về thì nàng vừa mới được sinh ra không bao lâu, cũng không được tận mắt chứng kiến cảnh tượng kia, một chút ấn tượng đều không có. Nhưng điều này không những không ảnh hưởng đến sự sùng bái của nàng với phụ thân mà ngược lại càng khiến cho nàng mỗi khi nhớ tới còn ngưỡng mộ cha mình như một vị anh hùng bi tráng.

Từ nhỏ nàng đi theo các huynh đệ đọc sách, đọc rất nhiều sách, ở một bên nghe họ tranh luận quốc sự, mặc dù nàng không tham gia vào nhưng dần dần lớn lên, ở một mức độ nào đó nàng cũng biết, phụ thân đã không còn góc cạnh nữa, không còn là vị anh hùng giống như trong tưởng tượng của nàng nữa.

Nhưng nàng vẫn luôn thấu hiểu cho cha mình, thân ở địa vị gia chủ Cao gia, ông sẽ có đủ loại cân nhắc suy xét cùng với sự bất lực của mình. Nhưng mà lần này, khi nàng biết được phụ thân lại ngẫm đồng

ý những người đó dùng Lý Mục làm con cò trong cuộc tranh chấp giữa các bên, vì mưu cầu ích kỷ của cá nhân mình, nàng thật sự rất thất vọng.

Cũng may cuối cùng phụ thân vẫn là phụ thân mà nàng biết, nàng thật sự cảm thấy vui mừng nhẹ nhõm.

Những ngày đầu ốm yếu nhất, thấy cha mẹ lo lắng, bản thân nàng cũng muốn mong chóng khỏi bệnh, nhưng cơ thể lại không theo như ý. Thời gian này theo mẫu thân dọn đến Bạch Lộ Châu, ở được nửa tháng, được sự chăm sóc tận tình chu đáo của mẹ cùng với mấy người hầu A Cúc, dần dần sức khoẻ nàng cũng đã hồi phục, tinh thần cũng tốt lên nhiều.

Những ngày cuối năm đang đến gần.

Cao thị bởi vì chuyện gả con gái lúc trước tuy đến nay vẫn là đề tài âm thầm bàn luận của người khác, nhưng ngoài Lục gia từ trước vẫn là môn hộ đi lại với nhau ở bề ngoài dĩ nhiên vẫn chủ động lui tới, cộng thêm Cao gia dòng thứ đông đảo, trong nhà có rất nhiều việc vặt vãnh phải lo. Cho nên Tiêu Vĩnh Gia đuổi A Cúc về đó hỗ trợ Cao Duẫn phu nhân xử trí, còn mình cùng với con gái vẫn ở lại đây. Ngày hôm sau sau giờ Ngọ, bà đi Tử Vân Quan lập đàn làm phép cầu phúc cho con gái yêu, Lạc Thần một mình ở trong trang.

Bởi vì sau giờ Ngọ thấy hơi mệt mỏi nên nàng đi ngủ một giấc, không ngờ lại mơ một giấc mơ hỗn loạn. Ban đầu nàng cũng không nhớ được mình đã mơ thấy gì, mơ mơ màng màng, dần dần, giấc mơ trở nên rõ ràng hơn, trong mơ nàng đã mơ thấy Lục Giản Chi chết.

Nàng vô cùng hoảng sợ.

Nhưng chưa phải là hết, theo đó, cảnh tượng càng đáng sợ hơn ở trong mơ đã xảy ra.

Nàng lại đột ngột mơ thấy Lý Mục.

Hắn cũng chết!

Mặt còn đầy máu, đè lên người nàng, tình trạng chết cực kỳ khủng bố.

Nàng hoảng sợ giật mình tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng, khi ngồi dậy, cả người ướt sũng mồ hôi, run bần bật, tim đập mạnh như nhảy ra khỏi cổ họng.

Cho dù tỉnh lại, nhưng ở trong giấc mơ đôi mắt không ngừng chảy máu tươi cùng với ánh nhìn chăm chăm vào nàng đáng sợ không cách nào miêu tả được vẫn rõ ràng sống động ở trong đầu. Nàng cơ hồ run bần bật, một mình ngồi ở trên giường phát ngốc rất lâu, cho đến khi thị nữ phát hiện nàng đã thức dậy, tiến vào hầu hạ, lau đi mồ hôi, thay đổi y phục thì mới dần dần ổn định trở lại.

Nhưng tâm trạng của nàng thì cực kỳ hồng bét.

Đến buổi chiều, nàng ôm bình nước nóng trong ngực, ngẩn ngơ nhìn cảnh sông mùa đông mờ ảo ngoài cửa sổ.

Bờ sông trồng đầy hoa anh đào. Mỗi khi mùa xuân đến, nơi đó là một vùng màu hồng, từ xa nhìn lại nơi đó giống như mây tía rực rỡ. Mà ở mùa này cảnh vật trơ trọi, thỉnh thoảng có con bạch hạc từ phương Bắc trở về trú đông ấp trứng, đó là những màu sắc bắt mắt duy nhất trong cảnh tượng xám xịt này.

Từ sau khi Lục Tu Dung thành hôn, Lạc Thần từng lấy danh nghĩa của mình phái người gửi một phần lễ của mình qua đó.

Lục Tu Dung cũng đáp lễ lại cho nàng.

Lúc này Lạc Thần đột nhiên lại muốn viết thư cho Lục Tu Dung, nhờ cô ấy hỏi thăm tin tức về Lục Giản Chi. Từ khi huynh ấy đi Giao Châu, nàng vẫn không có tin tức của huynh ấy, cũng không biết hiện giờ huynh ấy như thế nào.

Vào buổi tối trước khi chia tay, huynh ấy tới bái biệt phụ thân mình, hình ảnh nàng nhìn theo bóng dáng cô độc của huynh ấy giờ phút này lại hiện lên trong lòng.

Lạc Thần lấy bút mực, viết một lá thư.

Viết xong, nàng cũng không ngay lập tức gọi người đến lấy.

Nàng cùng với Lục Tu Dung đã từng là đôi bạn thân thiết, hai người cùng nhau lớn lên, cùng ngủ trên một chiếc giường, hầu như không giấu giếm nhau điều gì, giữa hai người không hề có bí mật. Nhưng giờ đây, dường như có một rào cản vô hình đang dần ngăn cách nàng với người bạn thân năm xưa.

Lạc Thần ngồi thẩn thờ với lá thư một lát, lại lặng lẽ bỏ nó vào trong lò sưởi, nhìn tờ giấy bị ngọn lửa nuốt lấy rồi từ từ biến thành vài mảnh tro trắng nháy nhót trong ngọn lửa.

Nàng đè nén những rối loạn trong lòng xuống, gọi Quỳnh Thụ lấy cho mình một chiếc áo choàng lông trắng, mặc vào, ra khỏi phòng đi về hướng Tử Vân Quan.

Nàng đột nhiên không muốn tiếp tục ở lại nơi này nữa, nàng muốn về nhà trong thành. Lý Mực mới tới Ba quận, tin tức thắng trận đầu tiên của hãn nàng cũng đã được biết. Nhưng sau một thời gian dài, trận chiến tiếp theo, đường huynh gấp rút tiếp viện đã tiến triển như thế nào rồi thì nàng lại không mấy may biết gì cả. Về đến nhà, nếu như có tin tức có liên quan đến chiến sự đất Thục, phụ thân sẽ là người được biết đầu tiên. Lần trước xảy ra tranh chấp với mẫu thân, rồi nàng đổ bệnh, trong khoảng thời gian này mẫu thân không hề nhắc đến nửa câu những chuyện có liên quan đến Lý Mực ở trước mặt nàng.

Nàng cũng không chủ động đi hỏi.

Nhưng Lạc Thần biết rằng sau khi chiến sự lần này chấm dứt, dù cho Lý Mực có còn sống trở về, bất kể kết quả như thế nào thì mẫu thân

sẽ quyết tâm không cho nàng trở lại Kinh Khẩu.

Việc Lý Mục cưỡng ép cưới nàng, làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của nàng, đến nay nàng vẫn canh cánh trong lòng, mỗi khi nhớ đến đều thấy khó chịu.

Tuy rằng người đàn ông trẻ tuổi đó không hề xấu xa tệ hại như nàng tưởng tượng trước khi kết hôn. Mẫu thân và em gái của anh ta cũng rất tốt, nhưng chỉ trong thời gian ở chung một tháng ngắn ngủi, nàng đã rất quan tâm đến họ. Thế như những điều này cũng không đủ để khiến nàng vì họ mà khẳng khái chống đối lại mẫu thân của mình. Nàng đã chuẩn bị tốt việc hoà ly đoạt tuyệt với hắn, không bao giờ trở lại Kinh Khẩu nữa. Chỉ là trong lòng nàng vẫn không thể nào buông bỏ những băn khoăn lo lắng về sự sống chết của hắn. Đặc biệt là sau khi trải qua cơn ác mộng đáng sợ trưa hôm nay. Nàng hy vọng hắn bình an vô sự, sớm ngày trở về với gia đình.

Mẫu thân với em gái của hắn hiện đang ngày ngày ngóng đêm mong hắn trở về.

....

Lạc Thần tới Tử Vân Quan.

Đạo cô trông cửa thấy nàng tới thì tươi cười, ân cần ra nghênh đón.

Lạc Thần hỏi, biết mẫu thân đang làm phép cầu phúc ở Tiên Hà điện thì liền qua đó. Tới đó rồi, lại nhìn thấy bên trong chỉ có mấy đạo cô đang niệm kinh cùng với mấy vú già hầu hạ mẫu thân, không thấy bóng dáng mẫu thân đâu. Ngay cả Liễu Trần Tử cũng không ở đó. Ú già nói, vừa rồi lập đàn làm phép xong, trưởng công chúa vì quý lạ nửa ngày mà chân tê nhức mỏi không đứng vững, vừa được đỡ dậy thì đã được sư phụ mời ra Vân phòng sau điện để nghỉ ngơi rồi.

Lạc Thần gật đầu, không cho ai đi theo, quen thuộc đường xá tự mang theo Quỳnh Thụ và Anh Đào qua đó. Lúc vòng tới hậu điện, đi vào trước cửa phòng có biển tên Vân Phòng Thanh Phúc Tiên Phủ

thì thấy cửa được đóng lại, liền bảo thị nữ chờ dưới bậc thềm, mình thì nhắc váy đi lên, tới trước cửa rồi nhẹ nhàng đẩy mở, bất ngờ là phát hiện cửa bị khoá trái ở bên trong. Đang là ban ngày ban mặt, mẫu thân chỉ tới nơi này để nghỉ ngơi một chút, có việc gì bí mật trao đổi với bà đạo cô già kia đến mức phải khoá trái cửa lại thế này?

Lạc Thần ôm lòng nghi ngờ, đưa tay lên đang định gõ cửa, chợt nghe loáng thoáng bên trong hình như là có tiếng cười tiếng nói chuyện của một người đàn ông trẻ tuổi, cánh tay giơ lên khời khựng lại, trong lòng càng nghi ngờ nhiều hơn.

Bạch Lộ Châu này toàn bộ thuộc sở hữu của mẫu thân, ngoại trừ một số người hầu nam và thị vệ cần thiết bảo vệ trang viên ra thì quanh năm suốt tháng cũng không cho phép đàn ông xa lạ bước lên nửa bước chứ đừng nói nơi này là nữ đạo quan, tại sao Vân Phòng hậu điện lại truyền ra tiếng nói của đàn ông?

Lạc Thần ban đầu cho rằng mình nghe nhầm, bèn nghiêng tai chăm chú lắng nghe một lúc nữa.

Lần này thì chắc chắn không thể nghi ngờ.

Hiện tại ngay ở trong Vân phòng có một người đàn ông trẻ tuổi đang cười nói ở trong đó.

– Trưởng công chúa...kêu nô tới xoa bóp chân cho ngài...

Vân phòng nhị tiến, phân chia ngoại thất cùng nội thất, thanh âm kia rõ ràng là phát ra từ nội thất.

Mặc dù có chút khoảng cách nghe không rõ ràng, khá rời rạc, nhưng khi Lạc Thần áp tai vào khe cửa vẫn nghe được câu nói này. Nàng trợn to hai mắt, cả người cứng đờ, đứng sững ở đó không nhúc nhích nổi. Tuy rằng người nhà chưa từng đề cập nửa chữ ở trước mặt nàng, nhưng từ nhỏ lớn lên ở Kiến Khang, hoặc ít hoặc nhiều Lạc Thần cũng từng nghe nói đến sinh hoạt dâm loạn lén lút che giấu người nhà của đám quý phụ phong lưu trong thành. Thí dụ như vị

Chu Tể Nguyệt vương phi của Úc Lâm Vương kia, nghe nói bà ta bao nuôi một vài thiếu niên xinh đẹp để phục vụ cho thú vui d@m d*c của mình. Loại quý phụ nhân giống như Chu Tể Nguyệt nhiều đếm không xuể.

Thế nhưng mà Lạc Thần chưa bao giờ nghĩ có một ngày, chính mẫu thân của mình, Thanh Hà trưởng công chúa Tiêu Vĩnh Gia cũng sẽ làm ra những chuyện tương tự như hạng người Chu Tể Nguyệt.

Điều này không thể nào!

Dẫu cho tình cảm cha mẹ không hoà hợp, bất hoà từ lâu, hơn nữa cũng đã công khai ở riêng nhiều năm, nhưng trong lòng Lạc Thần vẫn luôn ôm một tia hy vọng cố chấp, rằng có một ngày nào đó cha mẹ sẽ làm hoà với nhau, trở về bên nhau.

Nàng sợ đến điếng hồn!

Trái tim hoảng loạn đập thình thịch.

Một cảm giác thất vọng mãnh liệt cùng với phần nộ cực độ thay cho cha nhanh chóng tràn ngập trong lòng. Mặt nàng đỏ phừng phừng, tức giận không kiềm chế được, đang chuẩn bị đập cửa thật mạnh nhằm ngăn cản hành động của mẫu thân, lại chợt dừng lại.

Mẫu thân vẫn đang ở độ tuổi xuân sắc, xinh đẹp động lòng người, hằng năm lại ở riêng với phụ thân. Mặc dù Lạc Thần rất yêu cha, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận cha thật sự là quá bận. Trái tim của ông đã bị rất nhiều thứ chiếm giữ, và dường như chỉ để lại rất ít cho mẹ.

Ít nhất, nàng không cảm thấy nó nhiều.

Mặc dù mẹ nàng chưa bao giờ đề cập đến sự cô đơn cùng quạnh quẽ của mình ở trước mặt nàng, nhưng đôi khi từ vài lời nói và tiếng thở dài của A Cúc, Lạc Thần cũng biết mẹ rất cô độc và rất buồn.

Bà sống một mình trên hòn đảo nhỏ toạ giữa sông này, ban ngày còn đỡ, vậy thì rất nhiều đêm dài, Lạc Thần cũng không biết lúc mình đang ngủ thì mẹ đã phải vượt qua nó như thế nào.

Nàng thần thờ đứng tại chỗ, cảm giác phần nộ vừa rồi dần dần biến mất, trong lòng chỉ còn lại sự đau khổ xót xa và mù mịt, không biết nên làm gì mới tốt.

Ngay khi nước mắt sắp không nhìn được mà rơi xuống, đột nhiên nàng lại nghe được bên trong “choang” một tiếng rất lớn, hình như là âm thanh của chung trà bị ném xuống đất vỡ vụn phát ra.

– Cút cho ta. Nếu để ta còn thấy nữa ta sẽ giết ngươi!

Giọng mẹ đột nhiên khuếch đại, lọt vào tai Lạc Thần rõ ràng.

Kèm theo đó là tiếng cầu xin của đạo cô già và người đàn ông kia, tiếng bước chân của bà truyền đến, như là cực kỳ phần nộ xông ra ngoài.

Tim Lạc Thần lại đập nhanh hơn, không chút nghĩ ngợi đột nhiên xoay người, vén váy nhanh chóng đi xuống bậc thang, ra hiệu cho thị nữ đi theo sát mình, chạy nhanh ra ngoài, chạy thẳng ra phía hành lang thông đến bên này, bấy giờ mới dừng lại, bám lấy lan can mà thở hổn hển không ngừng.

Hơi thở còn chưa ổn định, phía sau đã nghe thấy tiếng bước chân của mẫu thân.

Lạc Thần cố gắng hết sức để bình tĩnh lại, đột ngột quay lại, đi về phía trước, đi vài bước, ngẩng đầu và nhìn thấy bóng dáng của mẫu thân, nở nụ cười tươi, gọi một tiếng “mẹ”.

Tiêu Vĩnh Gia sắc mặt tái nhợt, hai gò má nhàn nhạt ửng đỏ, giữa hai lông mày hiện lên một tia tức giận, đang đi rất nhanh, đột nhiên nhìn thấy con gái đi về phía mình thì giật mình, theo bản năng đứng khựng lại:

– A Di, sao con lại đến đây vậy?

– Mẹ ơi, con không có việc gì làm nên tới đón mẹ ạ. Họ nói mẹ ở chỗ này, cho nên con gái mới đến đây.

Lạc Thần kìm nén sự căng thẳng trong lòng xuống, mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra.

Tiêu Vĩnh Gia lấy lại bình tĩnh, cẩn thận nhìn con gái, thấy vẻ mặt nàng như bình thường, nhìn đúng như là vừa tới tới đây đón mình và vừa hay gặp mình ở đây. Nhớ tới cảnh tượng vừa rồi ở Vân phòng, trong lòng bà vẫn còn thấy phẫn nộ và khiếp vía. May mà mình kịp thời quát đuổi người lui hết và ra ngoài sớm, nếu như vẫn còn ở bên trong, nếu như chẳng may bị con gái nghe được gì đó, về sau bà làm sao mà ngẩng đầu ở trước mặt con gái được đây.

Tiêu Vĩnh Gia lấy lại bình tĩnh, bước lên phía trước mỉm cười nói:

– Vừa rồi mẹ chỉ hơi mệt một chút cho nên đến đây nghỉ ngơi. Mẹ đã khoẻ rồi, đi thôi, chúng ta về đi.

Lạc Thần gật đầu, đi theo Tiêu Vĩnh Gia trở lại trước điện, ra khỏi đạo quan, cùng ngồi kiệu ấm quay về trong trang, trái tim kinh hoàng vừa rồi mới dần dần bình ổn xuống.

– Mẹ ơi, con đã khoẻ lên nhiều rồi, con rất nhớ cha, con muốn đi về ạ.

Nàng dựa vào lòng mẫu thân, mềm giọng khẩn cầu.

Tiêu Vĩnh Gia do dự một chút, sau đó gật đầu:

– Được, ngày mai chúng ta trở về, vừa hay cuối năm, trong nhà có nhiều việc phải làm.

Lạc Thần thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt lấy cánh tay mẫu thân, như là nếu buông ra thì bà sẽ chạy mất.

Tiêu Vĩnh Gia cúi nhìn con gái yêu, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn còn tái nhợt ốm yếu nhưng không còn gầy gò hốc hác như thời gian trước nữa, trong giọng nói đầy vẻ yêu thương.

– Con còn chưa hồi phục hoàn toàn đâu, thời tiết lại lạnh, cần gì phải đi? Nhỡ đâu lại dính lạnh rồi lại...

Lạc Thần dựa vào mẹ mình, ngửi thấy mùi hoa lan quen thuộc tỏa ra từ cơ thể bà, từ từ nhắm mắt lại.

– Mẹ ơi, nếu như Lý Mục không thể trở về, về sau, mẹ có thể lo cho a mẫu và a muội của huynh ấy được không ạ?

Tiêu Vĩnh Gia ngẩn ra, cúi đầu, thấy con gái vẫn nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt, ngập ngừng một chút rồi khẽ ừ một tiếng.

Bà cảm thấy cánh tay được con gái ôm hình như càng chặt hơn, trong mắt không khỏi lộ ra một tia phức tạp.

.....

Hai mẹ con trở lại trang viên.

Tiêu Vĩnh Gia gọi người đưa Lạc Thần về phòng, nhìn con gái đi rồi, bà quay đầu lại, nụ cười trên mặt biến mất, lạnh lùng nói:

– Lập tức đuổi toàn bộ người trong đạo quan đi! Đuổi toàn bộ, kẻ nào dám không đi, giết!

Thị vệ lĩnh mệnh đi.

Một tia chán ghét xẹt qua lông mày Tiêu Vĩnh Gia, cuối cùng thở hắt ra một hơi, bấy giờ mới quay người đang chuẩn bị đi vào, chợt nghe bên ngoài cửa lớn có tiếng bước chân dồn dập, hình như có người nào đó đang chạy vào.

Ở nơi này dám đi đứng kiểu này cũng chỉ có Cao Hoàn mà thôi.

Tiêu Vĩnh Gia quay đầu lại, quả nhiên, Cao Hoàn đã xông qua bậu cửa, mặt mày đầy phấn khích, miệng reo lên:

– Bá mẫu ơi, a tỳ ở đâu ạ? Đất Thục có tin tức tốt rồi. Lý Mục thắng trận rồi! Chẳng những đoạt lại Ba quận mà còn lấy được Lương Châu nữa. Đầu năm là có thể về kinh rồi! A tỳ đâu ạ, cháu muốn gặp tỳ ấy.

Vừa nói vừa xông vào bên trong.

Hết chương 46

Chương 47

Cao Hoàn chạy vụt qua người Tiêu Vĩnh Gia lại bị bà đưa tay ra ngăn lại.

– Lục Lang, a tử cháu vẫn còn chưa khỏi ốm hoàn toàn, còn đang nghỉ ngơi. Ta biết rồi, có gì ta sẽ nói cho nó biết.

Tiêu Vĩnh Gia mỉm cười nói.

Cao Hoàn đầy vẻ do dự nhìn Tiêu Vĩnh Gia.

– Cứ thế đi. Cũng muộn rồi, cháu đã tới thì ở lại ăn cơm đi. Ta đi bảo đầu bếp làm thêm vài món cháu thích.

Bà thoát nhìn rất thân thiện, nói xong lập tức đi dặn người làm ngay.

Cao Hoàn chưa bao giờ cảm thấy thân thiết với vị bá mẫu này. Mặc dù tính cách cậu thẳng thắn bộc trực, tầm nhìn chưa sâu, nhưng cũng không phải kẻ ngu, có thể nhìn ra bà rất không vui vẻ đối với tin tức mà mình mang đến này. Lúc cậu biết được tin tức vì quá kích động mà ngay lập tức chạy đi tìm a tử, hiện giờ bị Tiêu Vĩnh Gia dội cho một chậu nước lạnh, nhớ tới khúc mắc ngoằn ngoèo ở trong đó, trong lòng cũng hiểu được, tự thấy hối hận vì hành động bốc đồng chưa suy nghĩ sâu sắc của mình. Biết bá mẫu ở đây, mình cũng không được gặp a tử, nào còn tâm trạng ở lại ăn cơm gì nữa, thế là nói cảm ơn, nói rằng mình có việc khác, xin phép đi về trước.

Tiêu Vĩnh Gia cũng không giữ lại, gọi người đưa cậu rời đảo, nhìn theo bóng dáng của cậu biến mất hẳn thì mới quay người đi vào.

Lạc Thần trở về phòng lập tức gọi người thu dọn đồ đạc, đến buổi tối, khi ngồi ăn cơm với mẫu thân liền hỏi ngày nào thì đi vào thành. Tiêu Vĩnh Gia lại nói:

– Mẹ nghĩ kỹ rồi, trong thành thời tiết không tốt, con vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, không thì cứ tạm thời ở lại đây một thời gian nữa đi rồi tính sau.

Lạc Thần nghe mẹ đột nhiên thay đổi quyết định, nhìn mẹ, thấy mẹ mỉm cười nhìn mình, nét mặt đầy vẻ dịu dàng quan tâm, trong lòng tuy nghi ngờ nhưng biết tính tình của bà nên cũng không hỏi lại nữa. Cơm nước xong, nàng chỉ kêu Quỳnh Thụ đi hỏi thăm ban ngày có người nào tới không. Quỳnh Thụ trở về nói có Lục lang quân tới, nhưng mà chỉ tới một lúc, gặp trưởng công chúa nói mấy câu xong là đi ngay.

Tin tức mà Quỳnh Thụ hỏi được rất đơn giản, nhưng với Lạc Thần thì lại rất đáng giá để suy nghĩ.

Nàng biết Cao Hoàn, cậu cố ý chạy tới nơi này tìm mình tám chín mươi phần trăm chính là có liên quan đến Lý Mục, làm sao mà còn bình tĩnh được nữa, tức khắc đi tìm mẫu thân.

Tiêu Vĩnh Gia ở trong phòng, đã tháo tóc xuống, ngồi trước gương trang điểm, mái tóc đen dài như thác nước đổ xuống sau lưng, bóng dáng vẫn không nhúc nhích, như là đang thất thần nghĩ gì đó, nghe tiếng bước chân con gái đi vào thì xoay người lại.

– Mẹ ơi, hôm nay a đệ tới, có phải có tin tức về Lý Mục không mẹ? – Lạc Thần hỏi thẳng luôn mẹ.

Tiêu Vĩnh Gia hơi nhíu mày, đứng dậy nói:

– Kê nào lắm miệng...

– Mẹ, a đệ đã nói gì ạ? – Lạc Thần ngắt lời bà.

Tiêu Vĩnh Gia ngừng một chút.

– Lý Mục đã đánh thắng trận, mấy ngày nữa sẽ về kinh rồi. – Bà lạnh nhạt nói.

Lạc Thần sửng sờ.

Trong những ngày này, những lo lắng, băn khoăn mơ hồ trong lòng và cảm giác hồi hộp sau cơn ác mộng hôm nay giờ phút này theo lời nói của Tiêu Vĩnh Gia đột nhiên biến mất, tâm trạng nàng bỗng trở nên vô cùng nhẹ nhàng.

Hắn đã thắng trận chiến mà lẽ ra nhất định sẽ thua này, thắng lợi trở về, vậy thì Lư thị và A Đình chắc sắp biết được tin vui này rồi.

Thế này là đủ rồi.

– A Di, tuy là nó đã thắng trận, nhưng thế thì sao nào! Con nghĩ lại đi, lúc trước nó đã dùng hôn sự làm hỏng cuộc đời con như nào. Mẹ sẽ không cho nó gặp con...

Tiêu Vĩnh Gia lửa giận vẫn còn ở trong lòng, miệng nói, lại phát hiện con gái như là không nghe mình nói gì, ánh mắt chớp chớp, khóe môi hơi cong lên, linh hồn như là đang bay bổng ở nơi nào đó.

– A Di, mẹ đang nói chuyện với con, con có nghe mẹ nói không?

Lạc Thần a một tiếng, sực tỉnh lại, cười tươi với mẫu thân.

– Mẹ ơi, con không có chuyện gì nữa, con về phòng đây. Mẹ cũng đi ngủ sớm đi nhé.

Nàng nói xong chạy biến đi ngay.

Đã lâu lắm rồi Tiêu Vĩnh Gia không nhìn thấy biểu cảm như vậy trên khuôn mặt của con gái mình. Bà nhìn bóng dáng mềm mại nhẹ nhàng rời đi của con gái, đứng tại chỗ, hơi thất thần.

....

Một đêm này Lạc Thần ngủ rất ngon. Ngày hôm sau ngủ đủ thức dậy, lại nghe Quỳnh Thụ nói, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà người của Tử Vân Quan ngay từ tối hôm qua tất cả đều đã bị trưởng công chúa hạ lệnh đuổi đi hết, một người cũng không giữ lại.

Tâm tình Lạc Thần càng thêm nhẹ nhàng.

Nàng đã có thể kết luận, chuyện ngày hôm qua là do bà đạo cô già kia tự cho là thông minh, cho rằng mẫu thân mình cô độc lâu ngày, mới an bài ra chuyện như vậy.

Phản ứng của mẫu thân làm cho Lạc Thần thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm cảm thấy vừa may mắn lại vừa cảm kích. Mẫu thân tuy có tính tình cổ quái, có một số việc làm bản thân nàng cũng không thích, nhưng ở sự việc này, bà hoàn toàn xứng đáng với thân phận cao quý của mình

Chu Tể Nguyệt kia, tuy cũng có danh là Vương phi quý nữ, nhưng việc làm và hành vi mới thật sự khiến người khác xem thường.

Nếu Lý Mục đã không việc gì, mẫu thân lại nhất quyết không chịu cho mình quay về, mình cũng không cần vì chuyện này mà đối chọi với mẫu thân, khiến hai mẹ con đều không vui.

Lạc Thần bắt đầu an tâm ở lại đây, ngày ngày đọc sách viết chữ, lúc buồn thì đi bờ sông dạo một mình, ngắm cảnh sông nước xa xa, hoặc là cho đàn diệc sông ăn, ngày tháng rất yên bình, chớp mắt một cái, chỉ còn mấy ngày nữa là hết năm.

Ngày hôm nay, toàn bộ dân chúng thành Kiến Khang tạm gác lại công việc bận rộn tổng khứ cái cũ và chào đón cái mới ở nhà, đổ xô ra đường.

Con đường từ cửa thành phía đông đi thông đến hoàng cung từ đầu chí cuối đều tấp nập người qua lại. Đứng trên cổng thành nhìn xuống

dưới, trên con đường phố dài đen nghìn nghịt, tất cả đều là đầu người.

Chỉ với sáu ngàn người, Lý Mục đã đánh bại Viên Tiết, chẳng những trợ giúp Ba quốc phục quốc, khiến cho người Ba mang ơn đội nghĩa, còn thay Đại Ngu đoạt lại Lương Châu phương Bắc, tin tức này đã lan truyền như cháy rừng, lan rộng khắp đại giang nam bắc.

Trong miêu tả sống động của người dân ở Giang Nam, chỉ trong một đêm thôi, Lý Mục trở thành chiến thần truyền kỳ, niềm kiêu ngạo của người Nam Triều.

Người ta nói rằng hôm nay anh ta sẽ về kinh thành. Để thể hiện sự khen thưởng hần, Hoàng đế chẳng những phá cách cho phép hần cưỡi ngựa vào thành mà còn cho phép hần mang theo toàn bộ tướng sĩ Túc Vệ doanh vào thành, nhận sự chào đón của toàn bộ dân chúng ở bên đường.

Mặt trời dần dần lên cao. Vào khoảng giờ Ty, trên con đường núi ở bên ngoài thành, từ xa tới gần, một đội nhân mã dần dần đi tới, khi họ đến gần hơn, Phùng Vệ phụng mệnh tới nghênh đón đứng ở trên đầu thành nhìn thấy dưới tinh kỳ đang phấp phới đón gió có một người cưỡi ngựa đi trước nhất, chính là Lý Mục, vội vàng hạ cửa thành xuống, tự mình ra đón.

Một hồi chào hỏi, Phùng Vệ thay mặt hoàng đế gửi lời chia buồn, sau đó lại tươi cười dẫn đoàn người vào thành, đi về hướng Đài Thành.

Lý Mục lãnh binh lính quân dung chinh tề ở phía sau vào Kiến Khang.

Dân chúng nhìn thấy một vị tướng trẻ với đôi mắt sáng ngời ngời trên lưng ngựa, mặc chiến giáp oai vệ, dáng vẻ oai hùng, binh lính phía sau nện bước chinh tề, khôi giáp sáng loáng, mâu sóc mũi nhọn trên vai, dưới ánh nắng phát ra ánh sáng chói mắt, quả nhiên là quân dung uy vũ, rất dũng mãnh, rất hiên ngang, nhin không được mà phát ra những tràng hoan hô.

Lý Hiệp thống lĩnh Túc Vệ Doanh nhiều năm lần nay mơ mơ màng màng bị phái đi đánh trận, ban đầu cho rằng mình chết chắc không thể nghi ngờ, nào mà ngờ được cuối cùng chẳng mình còn sống, hơn nữa còn sống và trở về đầy vinh quang tự hào.

Vinh quang cùng đãi ngộ như vậy, quả thực là dù có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến.

Y không kìm nén được đưa mắt nhìn bóng dáng cưỡi ngựa đi trước nhất kia, trong ánh mắt đầy sự sùng kính, ngẩng đầu ưỡn ngực, lãnh binh lính của mình sai bước vào thành.

Bên trong những tiếng hoan hô ngập trời, đội ngũ đến Đài Thành.

Lý Mục xuống ngựa, đi vào Đại Tư Mã môn, cuối cùng đi tới cung Kiến Khang, đi lên đàn bệ, bước về phía đương kim hoàng đế ngự thiên hạ đang ngồi trên tòa Kim Loan điện nghị quốc sự.

Hưng Bình Đế thiên tử mũ miện, ngồi ngay ngắn thượng vị, hai bên là văn võ đại thần. Ông ta hai mắt tỏa sáng, xương gò má lộ ra vẻ đồ ừng ồm yếu không bình thường, ánh mắt xuyên qua chuỗi ngọc rủ xuống trước mũ miện, nhìn chăm chăm vào Lý Mục tiến vào điện.

Trong đại điện đứng đầy người, nhưng tĩnh lặng không nghe thấy một tiếng động gì, chỉ có tiếng bước chân của Lý Mục cùng đám người Lý Hiệp đi vào.

Bước chân của hắn rõ ràng vững vàng.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, biểu cảm của hắn rất bình tĩnh, hai mắt nhìn phía trước, đi tới trước ngự tòa, hành lễ khấu kiến hoàng đế.

Hưng Bình Đế đã rất lâu rồi không có tâm trạng tốt như hôm nay, cười to sang sảng ra lệnh cho hắn bình thân, hỏi một chút về tình hình chiến sự, nói:

– Ba vương cực kỳ mang ơn Đại Ngu ta, ít ngày nữa trăm phái người đưa ông ta về nước. Khanh đã vất vả lập công lớn, xứng đáng được phong tước. Trẫm đề bạt khanh làm Vệ tướng quân, kim chương tử thụ, khai phủ từ công. Những người có công lao còn lại, trẫm cũng có ban thưởng.

Hoàng đế vừa dứt lời, trong đại sảnh truyền đến tiếng nghị luận xôn xao.

Võ quan trong triều lấy Đại Tư Mã làm đầu, tiếp theo là Đại tướng quân, Xa Kỵ tướng quân, Phiêu Kị tướng quân, xuống nữa chính là Vệ tướng quân.

Chức Đại Tư mã mấy năm nay hoàng đế chưa lập, vẫn luôn để trống, Cao Duẩn có hàm Đại tướng quân, còn lại mấy vị Xa kỵ, Phiêu Kị toàn xuất thân danh môn. Mà Lý Mục ngay như trước đó thôi cũng chỉ là Hồ Bí Trung Lang tướng, nắm hàm tước tướng quân trong rất nhiều tạp hào, không hề nổi bật chút nào. Trận chiến này của hắn đã làm cho cả triều chấn kinh, người nào người nấy đều rớt tròn mắt, nhật cũng không nhật về được.

Nếu không phải chiến báo giấy trắng mực đen rõ ràng thì quả thực khó mà tin được, chỉ dùng sáu nghìn người thôi, thế nhưng lại lập nên chiến tích như vậy, nói là đệ nhất nhân trăm năm nay mới có cũng không hề quá khen chút nào. Bây giờ người trở về, luận quân công để khen thưởng, đó là điều quá đương nhiên.

Thế nhưng chẳng ai nghĩ được hoàng đế lại trực tiếp nhảy vọt qua chức vị tứ chinh, tứ trấn, tiền hậu tả hữu tương quân phong hắn làm tướng quân, khai phủ từ công. Cái gọi là khai phủ từ công, chính là từ nay về sau hắn có thể thành lập phủ thự của mình, cũng tự chọn liêu thuộc, tham dự công sự.

Một võ tướng xuất thân hàn môn mới chỉ qua hai mươi tuổi nhưng lại đạt được công danh bậc này, đây không chỉ là vinh quang, ý nghĩa của nó, những người đứng ở đây đều biết rõ.

Giữa những cuộc thảo luận xôn xao không dứt, Hứa Tiết cùng Lục Quang thần sắc cực kỳ khó coi.

Cao Kiệu nhìn Lý Mục đứng phía trước mình vài bước, biểu cảm phức tạp.

Lý Mục lại như đứng ngoài cuộc, không chút để ý những ánh mắt cùng phản ứng khác nhau chung quanh mình, chỉ quỳ xuống trước hoàng đế, cung kính nói:

– Tạ long ân bệ hạ.

Hết chương 47

Chương 48

Hoàng đế tổ chức yến tiệc ở Quang Minh điện, thăng Lý Hiệp làm thống lĩnh Túc Vệ Quân, những người còn lại đều luận công ban thưởng, còn khao toàn thể quan quân ngay tại Đại Tư Mã môn, rượu thịt không cạn.

Trên yến tiệc, tất cả các bách quan ngồi theo thứ tự, trước mặt người nào cũng có một bàn rượu, người hầu hầu lui tới xen kẽ ở giữa, rót rượu dâng đồ ăn, một nhóm vũ kỹ mặc trang phục đẹp đẽ dưới tiếng đàn tiếng sáo nhẹ nhàng nhảy múa, góp vui trong bữa yến tiệc.

Trong ngoài Đài Thành là bầu không khí vui vẻ và yên bình.

Chỗ ngồi ở trên yến tiệc cũng được sắp đặt có chủ ý, Hoàng đế ngồi ở vị trí tôn quý, mấy người Cao Kiệu, Hứa Tiết, Lục Quang được sắp xếp theo thứ tự, đều hướng về phía đông.

Lý Mục hướng nam, vị trí xếp ở trên rất nhiều sĩ đại phu.

Cách sắp xếp chỗ ngồi như vậy chẳng khác gì hỏa tiễn phóng lên trời, tuy âm thầm đưa tới rất nhiều bất mãn của quan viên sĩ tộc, nhưng lại xứng với danh hiệu Vệ tướng quân vừa được phong của hắn. Huống hồ, ngày hôm nay hắn là người nổi bật nhất, nào ai dám biểu lộ bất mãn trên mặt.

Ngoại trừ Lục Quang cùng một số ít quan lớn sĩ tộc thờ ơ lạnh nhạt với Lý Mục, ngồi nghiêng ghế để thể hiện sự phân biệt giữa quý tộc và thường dân, sang hèn quý tiện rõ ràng ra, những người còn lại bao gồm cả Hứa Tiết cũng đều mỉm cười khen ngợi thành tích công lao của Lý Mục.

Lý Mục chỉ mỉm cười nói cảm ơn, lấy rượu đáp lễ.

Ba vương cũng ngồi đó, rượu quá ba tuần, bước ra khỏi hàng bày tỏ tấm lòng với Hưng Bình Đế, lại dâng lên một danh sách cống dài, nói rằng sau khi trở về nước mình sẽ lập tức sai người đưa đến Kiến Khang, trong lời nói đầy sự biết ơn.

Hưng Bình Đế ban rượu, nói vài câu an ủi, mời lại ông ta về chỗ ngồi.

Liền kề với Ba vương có một vị trí để trống.

Chỗ ngồi này là đặc biệt thiết lập cho nước phụ thuộc hoặc là ngoại sứ, ngoài Ba vương ra, hôm nay dự thính còn có vương tử Lâm Ấp quốc.

Nếu chỗ trống này được sắp xếp ở đây, chắc hẳn người đó cũng có thân phận tương tự. Nhưng có chút kỳ lạ, khai yến rồi mà chỗ này vẫn không có ai ngồi, ban đầu còn có đại thần thấy tò mò mà hỏi thăm, dần dần yến tiệc đi vào cao trào thì cũng không có ai chú ý tới nữa.

Lúc Ba vương về lại chỗ ngồi, ánh mắt mọi người đi theo ông ta, tự nhiên sẽ lại chú ý đến vị trí trống ở bên cạnh.

Hưng Bình Đế nhìn quanh một vòng, nhìn thấy biểu cảm của tất cả đại thần, thầm lộ vẻ đắc ý, cười nói:

– Các khanh, ngày hôm nay còn có chuyện vui khác nữa, các khanh hãy xem.

Dứt lời nhìn về hướng ngoài điện.

Một hoạn quan vỗ tay. Sau khi tiếng vỗ tay vang lên, ngoài cửa cung xuất hiện một thanh niên khôi ngô tuấn tú, kiểu tóc, trang phục không khác gì Nam triều, nhưng ngũ quan lại khác hẳn, làn da trắng nõn, sống mũi cao thẳng, đặc biệt là đôi mắt, đôi mắt ẩn chứa màu tím, dung mạo xinh đẹp, còn thanh tú tinh xảo hơn cả phụ nữ.

Đây rõ ràng là một người Hồ. Chỉ là phương bắc Hồ tộc đông đảo, lại tập hân lẫn nhau, người Nam Triều bình thường sẽ không thể phân biệt được anh ta thuộc bộ tộc nào.

Nhưng ở đây có người kiến thức rộng rãi, vừa nhìn một cái là nhận ra ngay.

Mộ Dung thị trong người Tiên Ti, nam nữ trong tộc đều có làn da trắng nõn như tuyết, dung mạo tuấn tú, cũng từng có người mắt tím.

Tục truyền, năm xưa hoàng đế Mộ Dung Kinh ở phương Bắc người sáng lập ra Yến quốc có đôi mắt tím trời sinh.

Lẽ nào thanh niên người Hồ này có chút quan hệ với Mộ Dung Kinh?

Người thanh niên đứng bên ngoài điện, nhận lấy ánh mắt chăm chú của bách quan Đại Ngu, biểu cảm có vẻ kính cẩn mà trang nghiêm.

— Tuyên đặc sứ Yến quốc Mộ Dung Thế yết kiến — —

Cùng với giọng nói kéo dài the thé của thái giám, thanh niên này bước vào trong điện, đi đến trước mặt Hưng Bình Đế, hành lễ bái miện nói:

— Sứ giả tiểu quốc Mộ Dung Thế bái kiến hoàng đế bệ hạ Đại Ngu, bệ hạ yểm có tứ hải, dân xưng vạn tuế!

Hưng Bình Đế vui mừng, ra lệnh cho y bình thân.

Thanh niên này vừa báo danh, văn võ Đại Ngu tại điện thờ phụ đều lộ vẻ mừng rỡ, lại lộ ra chút kỳ lạ.

Thì ra đây là Mộ Dung Thế, vốn là đệ đệ của hoàng đế Yến quốc, phong lệnh làm vương, kế thừa năng lực phi phạm của nhất tộc Mộ Dung, dũng mãnh từ nhỏ, rất được phụ đế yêu thương. Mười năm trước, Yến bị Hạ Yết tiêu diệt, Mộ Dung Thế mười mấy tuổi cùng một đám hoàng thất bị bắt, sau khi đến Trường An, Hạ đế dâm loạn, thấy

dung mạo y thanh tú đẹp để đã thu nạp y vào hậu cung, cho đến khi y mười sáu tuổi mới được thả ra ngoài làm quan.

Điện thờ phụ này có rất nhiều văn võ Đại Ngu, trong đó có không ít kẻ thích nam sắc, nhưng thứ mình yêu thích cùng với thứ đã trở thành trò chơi của người khác lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Nhìn thấy người thanh niên trước mặt lại chính là Mộ Dung Thế của Mộ Dung thị mất nước, mọi người nhìn nhau, có khinh thường, có chế giễu ngay tại hiện trường.

Huống chi, Yến quốc đã bị diệt vong từ lâu, cứ gì lại gọi là đặc sứ Yến quốc?

Mộ Dung Thế hai tay bị ống tay áo dài bao phủ, ngón tay thon dài nắm chặt lại, khớp xương như muốn gãy, làn da trên mu bàn tay lộ ra mạch máu màu xanh lơ đan xen ngang dọc, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ cung kính, tạ ơn xong đứng lên, nói:

— Mộ Dung thị tôi vốn là thần tử của Đại Ngu, năm xưa may mắn được thượng quốc trấn thủ biên giới. Nhưng về sau thế cục bấp bênh, thượng quốc y quan vượt sông về phía Nam, giao thông không còn thuận tiện nữa, bị buộc bắt đắc dĩ, vì sự sinh tồn lâu dài của tộc nhân mà tự lập nước của riêng mình. Những năm gần đây, chúng tôi bị thế lực chuyên quyền của Hạ tộc chèn ép, tộc nhân tuy bắt đắc dĩ phải khuất phục, nhưng mà không có thời khắc nào là không mong muốn nguyện trung thành với thượng quốc. May mà trời cao có mắt, hiện giờ Hạ tộc vận số đã sắp tận, thúc phụ Mộ Dung Tây mấy tháng trước rất muốn tự tay giết chết Hạ đế, hiến đầu người đến thượng quốc bày tỏ lòng trung thành, nhưng mà bị Hạ tộc phát hiện ra được mà buộc phải đi phương Bắc. Mộ Dung Thế đường xa vạn dặm xuôi nam đi vào thượng quốc, mục đích là thay mặt Mộ Dung thị một lần nữa biểu thị lòng trung thành với Thượng Quốc. Về sau, chỉ cần Mộ Dung thị còn hơi thở cuối cùng, chỉ cần thượng quốc có yêu cầu gì cũng sẽ nguyện làm theo, muôn lần chết cũng không chối từ!

Y nói năng rõ ràng, ngôn từ hùng hồn, tràn ngập cảm xúc, nói xong, lại lần nữa quỳ xuống, dập đầu bày tỏ.

Trong điện yên tĩnh. Các đại thần mỗi người một biểu cảm khác nhau.

Hưng Bình Đế tỏ ra hết sức mừng rỡ, cười nói:

– Trẫm đã gặp thúc phụ Mộ Dung Tây của ngươi rồi, đó là hào kiệt đương thời. Nhớ năm xưa Yến quốc vẫn còn, ông ta còn theo sứ đoàn tới Kiến Khang, trẫm lúc ấy vẫn là Thái Tử. Ngươi hãy bình thân!

Mộ Dung Thế tạ ơn, lại lần nữa đứng dậy.

Trên mặt đất bên ngoài đại sảnh, một người tùy tùng của y đang quỳ, tay giơ cao một cái khay.

Hoạn quan đi xuống, cầm cái khay kia, mở tấm vải ra, trên đó có một chũm thủ khảm đá quý, bên cạnh là một cuốn da dê.

– Bệ hạ, kim đao này chính là vật tổ tiên của tiểu thần, bao nhiêu năm nay được Mộ Dung thị coi là thánh vật. Còn cái này là tấm bản đồ chi tiết về bốn quan ải của Trung Nguyên, chính là Tế Tiêu Đồng quan, Đại Tán quan, Võ Quan, Tiêu Quan. Mộ Dung thị chúng tôi đi khắp Trung Nguyên, nỗ lực mười năm tâm huyết mới vẽ được tấm bản đồ này. Hiện giờ nó là thể hiện thành ý sẵn sàng góp sức của gia tộc tôi, nguyện quỳ lạy dâng lên, mong bệ hạ vui lòng nhận cho.

Kim đao này thì cũng thôi, chẳng qua chỉ là một vật tượng trưng. Nhưng mà tấm bản đồ này nếu như địa lý sông núi của bốn quan ải này thực sự được đánh dấu chi tiết, thì nó thực sự có giá trị lớn.

Hoàng đế sai người mang bản đồ tới, mở ra xem, cười vui vẻ nói:

– Tấm lòng của khanh rất đáng khen, trẫm sẽ nhận! Về sau khanh cứ an tâm ở lại. Thúc phụ khanh chỉ cần sẵn lòng góp sức cho trẫm, sau

này trăm cũng sẽ không bạc đãi ông ta. Khanh ngồi vào chỗ đi.

Mộ Dung Thế lần thứ ba tạ ơn, bấy giờ mới ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Ba vương, vén tà áo ngồi xuống, tư thế nghiêm chỉnh.

Ca múa trong điện tiếp tục.

Chỉ là một tông thất bị mất nước bị người khác coi như trò tiêu khiển mà thôi, các đại thần tại điện thờ phụ cũng không một ai thật sự để Mộ Dung Thế này vào mắt, rất nhanh, không một ai để ý tới y nữa, tiếp tục trò chuyện với nhau, tận hưởng yến nhạc.

Mộ Dung Thế ngồi vào vị trí, chào hỏi với mấy người ngồi bên cạnh, sau đó thì lẳng lặng ngồi sau bàn, cụp mắt xuống, trầm mặc như một cái bóng không tồn tại.

Chỉ là khi yến tiệc kết thúc, hoàng đế đã thỏa nguyện, say khướt được cung nhân dỡ đi rồi, những người còn lại cũng lần lượt đi ra khỏi sảnh thì y đứng lên từ biệt văn võ Đại Ngu, cũng không có ai để ý tới y, nhưng y biểu cảm rất tự nhiên, không hề tỏ vẻ khó chịu chút nào, lúc quay người đi hơi ngước mắt lên, như vô tình nhìn Lý Mục, đúng lúc thấy đối phương cũng đang nhìn mình thì giật mình, nhưng lại kịp thời nở nụ cười, gật đầu chào hỏi.

Lý Mục cười, đứng dậy, dưới những ánh mắt chú ý của văn võ bá quan còn ở trong điện mà rời đi ra ngoài.

Cao Kiệu đang nói chuyện với mấy người trên đường cung điện, Lý Mục đi lên lẳng lặng đứng đợi một bên. Những người đó thấy thế vội vã cáo từ Cao Kiệu, mang theo cảm giác say chệnh choáng dìu đỡ nhau đi ra ngoài.

– Tối nay tới phủ của ta đi.

Không đợi Lý Mục mở miệng, Cao Kiệu đã lạnh nhạt nói.

Lý Mục cung kính đáp ứng.

Cao Kiệu dừng ánh mắt ở trên mặt hấn một lúc mới đi.

Lý Mục vẫn đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng dáng Cao Kiệu dần dần đi khỏi trên con đường cung điện.

Hấn cưỡi ngựa đến, ngựa được buộc ở chuồng ngựa tại Lăng Dương môn bên ngoài Đài Thành. Một mình hấn ra khỏi Tư Mã môn, đi vào chuồng ngựa, nhận lại con ngựa của mình từ trong tay nhân viên chuồng ngựa đang cung kính nghênh đón mình.

Nơi này là chuồng ngựa, phía trước có một quảng trường nhỏ, chính là nơi các quan viên khi thượng triều dùng để nhốt ngựa. Bởi vì hiện giờ có rất ít người cưỡi ngựa, ban ngày có lúc không có người. Lý Mục dẫn ngựa đi qua quảng trường nhỏ, đúng lúc này đối diện đi tới một con ngựa cái non, toàn thân trắng như tuyết, cổ buộc lại kim linh, phi nước đại về phía hấn, bốn vó đập đất, phát ra những tiếng lục lạc giòn tan.

Ngồi trên lưng ngựa là một vị phụ nhân.

Vị phụ nhân này rất xinh đẹp, tuổi tác xấp xỉ Tiêu Vĩnh Gia, tầm ba mươi lăm mươi sáu tuổi, mặc một chiếc áo choàng lông lấy nhưng lại không che được eo thon nhỏ, ngực đầy đặn, bên dưới là một chiếc váy rộng nhiều màu sắc được may bằng vải lụa, nhiều lớp xếp chồng lên nhau, người ngồi trên lưng ngựa gió thổi từ bên cạnh, làn váy bồng bềnh từng lớp tung bay theo gió, tư thế rất quyến rũ – cứ thế cưỡi ngựa về phía Lý Mục, theo tiếng vó ngựa, đi tới trước mặt hấn mới dừng lại.

– Người là Lý Mục? Nghe nói hôm nay người lãnh binh vào thành, dân chúng bên đường rất hoan nghênh chào đón. Quả nhiên là anh hùng!

Vị phụ nhân mỉm cười.

– Thiếp họ Chu, nhà chồng là Úc Lâm Vương, nhưng mà ông ta hằng năm thanh tu, thiếp đã lâu rồi không được gặp ông ta, những người thân thiết gọi thiếp là Nguyệt Nương.

Phụ nhân nhìn qua khoe mắt, phong tình quyến rũ, đột nhiên như là ngồi trên lưng ngựa không vững vàng, thân mình hơi lắc lư, khẽ khàng kêu lên “ối” một tiếng, cả người đã đổ về phía Lý Mục. Khi sắp bị ngã khỏi lưng ngựa, Lý Mục đã nhanh tay đưa tay ra đỡ lấy cánh tay bà ta.

– Vương phi cẩn thận.

Lý Mục buông tay ra.

Phụ nhân lộ vẻ xấu hổ ngượng ngùng, đôi mắt ngập nước lóng lánh, thỏ thẻ nói cảm ơn.

– Chúc mừng Lý tướng quân một trận chiến đã thành danh. Nay đã là đường đường Vệ tướng quân rồi. Thiếp từ lâu đã nghe nói đến anh danh của tướng quân, là hào kiệt anh tuấn đương thời hiếm thấy, rất có lòng kết giao mà vẫn không có cơ hội. Hôm nay tướng quân trở về, thiếp cực kỳ vui mừng, chỉ mong có cơ hội được thưởng thức tư thế oai hùng hơn người của tướng quân...

Trong lúc bà ta đang nói, lại một cơn gió thổi tới, thổi bay một bên tà váy lên cao, lộ ra toàn bộ cặp đùi, đang giữa mùa đông nhưng lại không mặc bất cứ quần lót trong gì, trơn bóng trơn trượt, mịn màng trắng như tuyết, tuy chỉ chợt thoáng qua rồi rất nhanh lại bị váy che lại, nhưng một màn này cũng đủ chấn động rồi, nhân viên chuồng ngựa đứng ở cách đó không xa trộm nhìn thấy hai mắt chăm chăm, suýt nữa thì chảy cả nước dãi.

Lý Mục hơi hơi mỉm cười:

– Vương phi nói quá lời rồi. Lý mỗ đâu ra là tư thế oai hùng hơn người, tôi chỉ là một võ phu thô lỗ nhà quê mà thôi. Nếu như phụ nhân không có việc gì, Lý mỗ xin phép đi trước.

– Nhìn chàng bị dọa kìa, thiếp nào có ăn thịt chàng đâu...

Bà ta che miệng, bật cười khẽ, liếc Lý Mục một cái, buộc chặt áo choàng, mũi chân đá nhẹ vào bụng ngựa, ruỗi ngựa thong thả đi qua hẻm.

Người đi rồi nhưng ở quảng trường nhỏ dường như vẫn còn lưu lại tiếng cười thánh thót chêu chọc lòng người của bà ta.

Lý Mục nhìn phụ nhân rời đi, híp mắt lại, nụ cười ở trên mặt lập tức biến mất, dẫn ngựa rời đi.

.....

Màn đêm buông xuống, Lý Mục thay đổi y phục, tới nhà viếng thăm Cao Kiệu.

Mặc dù làm con rể nhà họ Cao mấy tháng rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đến cửa nhà họ Cao.

Cao Thất chờ ở cửa nghênh đón hắn. Thái độ với hắn vẫn rất cung kính đồng thời cũng có chút mất tự nhiên, hành lễ với hắn, nói:

– Tướng công đang chờ Lý lang quân ở thư phòng ạ.

Dẫn hắn đi vào.

Lý Mục bình tĩnh đi vào trong dưới những ánh mắt chăm chú của các hạ nhân của Cao gia, được đưa tới trước thư phòng của Cao Kiệu.

Cửa thư phòng khép hờ, Cao Thất chìa tay ra làm động tác mời, sau đó rời đi ngay.

Lý Mục đẩy cửa thư phòng ra, thấy Cao Kiệu ngồi ngay ngắn sau án đặt giữa căn phòng phía bắc, nét mặt nghiêm túc, bèn đi tới trước mặt ông, hành lễ với ông.

Cao Kiệu ừm một tiếng, bảo hấn ngồi xuống ghế.

– Con đứng cũng được ạ.

Cao Kiệu cũng không ép buộc, đầu tiên hỏi hấn về một chút tình hình trong nhà ở Kinh Khẩu.

Lý Mục nói:

– Lúc quay về phía Nam vẫn đi theo đường cũ nên con đã tranh thủ về thăm mẫu thân rồi ạ. Mọi người trong nhà vẫn mạnh khỏe. Cảm ơn nhạc phụ đã quan tâm.

Cao Kiệu gật đầu:

– Thì thì tốt. Con vừa lập công lớn, tốt lắm tốt lắm.

– Lý Mục đang muốn nói cảm ơn với nhạc phụ. Con cảm ơn nhạc phụ đã phái đại huynh đến gấp rút tiếp viện cho con. Dù là chưa thể kịp thời hội quân với đại huynh, nhưng khi biết tin tức này, đó là sự ủng hộ lớn lao với Lý Mục ạ.

Hấn nói rất chân thành.

Cao Kiệu hơi thấy nóng mặt vì xấu hổ, xua tay:

– Thôi, đừng nhắc đến nữa. Bệ hạ hôm nay đã phong con làm Vệ tướng quân, có thể khai phủ tham công, về sau con có dự tính gì không?

Cao Kiệu hỏi xong, thoáng dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn chằm chằm vào người thanh niên trước mặt.

– Lý Mục không có tính toán gì ạ. Hiện tại con chỉ muốn đi đón nội tử thôi.

Cao Kiệu thoáng ghen lời, những lời muốn hỏi cũng không thể nói ra được nữa, đành phải nói:

– A Di giờ đang ở Bạch Lộ Châu với mẹ nó...

Ông nhìn Lý Mục, thấy hắn cũng đang nhìn mình thì lúng túng hắng giọng.

– Là thế này, lúc con đi đánh giặc, mẹ nó lo cho A Di mà đi đón nó về nhà. Nhưng mà A Di lại bị nhiễm lạnh, đã bị ốm một thời gian rồi, nay mới chỉ hồi phục được một chút thôi...

Ông dừng lại, như là hạ quyết tâm.

– Hay là để sáng sớm mai ta đưa con đi đón A Di về.

Lý Mục mỉm cười.

– Con cảm ơn nhạc phụ. Con biết nhạc phụ bề bộn nhiều việc, ngày mai con không có việc gì, tự con đi cũng được ạ.

Cao Kiệu chần chừ, hơi trầm ngâm một chút rồi gật đầu:

– Cũng được. Vậy ta sẽ phái người đi truyền tin luôn ngay tối nay, bảo bên kia thu dọn sớm. Con phải đợi thêm một đêm rồi.

Lý Mục chấp tay thi lễ:

– Con cảm ơn nhạc phụ. Chỉ một đêm thôi, con chờ được ạ.

.....

Cao Kiệu gọi người tiễn Lý Mục đi xong lại gọi Cao Thất tới, ra lệnh cho ông ấy đi truyền lời.

Cao Thất chuẩn bị đi rồi lại bị Cao Kiệu gọi giật lại, thấy ông ở trong thư phòng đi qua đi lại, cuối cùng nói:

– Vẫn để ta đi thì hơn.

Cao Thất cũng biết việc này khá khó làm, tướng công cố ý thoái thác cả đêm, chắc là có chuẩn bị trước, bằng không cứ thế qua đó, nhờ đâu tướng công chúa trở mặt mũi thì ai nấy cũng đều khó xử cả.

Vừa rồi ông nói đồng ý, nhưng trong lòng lại không biết nên làm thế nào, thấy Cao tướng công bỗng nhiên đổi ý, thay bằng mình tự đi thì thàm thử phào nhẹ nhõm, vội gặt đầu, ra ngoài để chuẩn bị.

Cao Kiệu bỏ xe cưỡi ngựa, bất chấp cái lạnh của tháng mười hai âm lịch vội vã đi đến bến đò đi Bạch Lộ Châu, cuối cùng khi lên tới đảo rồi đã là nửa đêm, đập cửa rất lâu mới vào được, đi vào lại đợi rất lâu mới thấy Tiêu Vĩnh Gia vừa ngáp vừa đi ra.

– Muộn thế này rồi ông tới là có chuyện gì?

Tiêu Vĩnh Gia nhú mày hỏi ông.

Cao Kiệu xoa xoa tay cho ấm, nói lại chuyện tối nay mình gặp Lý Mục và hắn đưa ra yêu cầu đón con gái cho bà nghe.

– A Lệnh, ta nghĩ rồi, A Di dù sao cũng là thê tử danh chính ngôn thuận của nó, nàng đã giữ A Di ở lại một thời gian dài rồi, giờ nó muốn đón con gái đi, chúng ta cũng không thể ngăn cản...

– Bảo nó ngày mai tới là được. Tôi thì làm gì nào? Có mỗi chút chuyện thôi mà cũng đáng để ông phải nửa đêm nửa hôm chạy tới đây làm ồn tôi không ngủ được à?

Tiêu Vĩnh Gia hờ hững nói.

– Nếu ông mệt thì tôi bảo người hầu dọn phòng cho ông. Ông ở tự nhiên đi, đừng có chê.

Nói xong lại đi vào trong.

Không ngờ vấn đề mình đau đầu khó xử lại được giải quyết như thế.

Cao Kiệu vội nói:

– Không cần đâu, thế là tốt rồi. Ta không mệt, ta về luôn đây. Ngày mai Lý Mục đón A Di rồi thì nàng cũng về theo đi. Ta sẽ bảo vợ chồng con gái ở lại nhà, cả nhà ăn cơm một bữa với nhau.

Tiêu Vĩnh Gia dừng lại, quay đầu lại liếc nhìn ông.

– Nàng đi vào ngủ đi. Ta đi luôn đây. – Cao Kiệu lại nói thêm.

Tiêu Vĩnh Gia cười như không cười, khóe môi khẽ nhếch lên, bỏ đi vào.

Cao Kiệu nhìn theo bóng dáng của Tiêu Vĩnh Gia, đưa tay lau trán, cười gượng với Cao Thất:

– Đi về thôi.

....

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thần biết tin Lý Mục hôm nay sẽ tới nơi này để đón mình. Tiêu Vĩnh Gia không giấu cái này với nàng, chỉ lạnh lùng nói:

– Mẹ không phải loại bần nhão như Cao Kiệu. Đừng nói giờ nó chỉ là Vệ tướng quân, mà dù nó có là Đại Tư mã, thì loại con rể này mẹ cũng không thèm.

– A Di, ngày hôm nay con ở trong phòng cho mẹ, không được đi đâu hết. Không có mẹ, con không được phép lộ diện.

Bà bỏ xuống một câu rồi đi.

Lạc Thần nhìn dáng vẻ như bày trận đón quân địch của mẹ, ra lệnh cho thị vệ bảo vệ lối lên đảo, phân phó nếu như Lý Mục tới thì không được cho vào mà lập tức thông tri cho bà biết, trong lòng không khỏi thấy sầu lo.

Lý Mục về kinh, thăng chức làm Vệ tướng quân, ân yển kim điện qua đi, chuyện đầu tiên làm chính là tới đón mình. Nói rằng hoàn toàn không cảm giác gì cũng không đúng. Nhưng mà nhìn thấy mẫu thân căm ghét hẳn như thế, tưởng tượng đến cảnh chờ hẳn đến sẽ phát sinh ra những chuyện gì...

Tính tình mẫu thân như nào nàng lại quá rõ.

Lúc này nhìn bà có vẻ rất bình tĩnh nhưng sợ là đang áp ủ bão táp giông tố. Khoảnh khắc đó còn chưa tới mà Lạc Thần đã thấy rất sợ rồi.

Nàng không muốn điều đó xảy ra, nàng không muốn lựa chọn giữa mẹ và người đó.

Nàng chợt ước rằng hẳn đừng đến.

Ít nhất không phải hôm nay.

Lạc Thần thấp thòm không yên cả nửa ngày, kêu Quỳnh Chi chú ý cho mình, có động tĩnh gì thì phải báo ngay cho mình biết.

Tới buổi trưa rồi không thấy hẳn tới.

Một buổi chiều qua đi, dần dần đã sắp tới chạng vạng, nơi bến đó vẫn vắng vẻ như cũ. Ban ngày vào mùa đông tối rất nhanh, mới chỉ qua giờ Dậu thôi mà sắc trời đã tối sầm xuống rồi.

Ban ngày hẳn chưa tới, vậy thì buổi tối sẽ càng không tới.

Lạc Thần căng thẳng tinh thần cả một ngày cuối cùng mới được thả lỏng.

Thả lỏng rồi, nhưng không hiểu vì sao trong lòng nàng lại dâng lên cảm giác thất vọng rất nhạt.

Có lẽ hẳn cũng biết thái độ cứng rắn của mẫu thân, bởi thế nên mới từ bỏ suy nghĩ muốn đón mình về đúng không?

Như vậy cũng tốt.

Nếu hần đã biết khó mà lui, mọi người khách sáo qua lại, hai người xa cách đoạn tuyệt, coi như là chưa từng xảy ra chuyện gì đi.

Lạc Thần tự nói với mình như thế.

.....

Trời tối hẳn.

Một chiếc thuyền cuối cùng đã cập đảo, A Cúc từ trên thuyền bước xuống, vội vã mà đi vào thôn trang tìm gặp Tiêu Vĩnh Gia.

– Sao ngươi lại tới, không phải bảo ngươi ở lại nhà giúp việc nhà à?

Có lẽ là bởi vì chờ đợi cả ngày, Tiêu Vĩnh Gia lúc này sắc mặt có chút mệt mỏi.

A Cúc vẻ mặt rất nghiêm trọng, cho người lui ra ngoài hết mới thấp giọng bẩm báo:

– Trưởng công chúa bảo tôi để ý động tĩnh của Lý Mục mà, tôi nghe được tin nói đêm nay Lý Mục sẽ đi Thanh Khê Viên.

– Cái gì?

Tiêu Vĩnh Gia chấn động, cả người suýt nữa nháy dựng lên.

Thanh Khê viên nằm ở ngoại ô phía đông của thành Kiến Khang, ban đầu là sản nghiệp của Úc Lâm Vương, Úc Lâm Vương một lòng tu tiên, nơi đó đã trở thành nơi định cư của Chu Tể Nguyệt. Mỗi tháng ít nhất có nửa tháng bà ta đều ở đó, nghe nói đó là nơi mà bà ta bao nuôi những thiếu niên xinh đẹp.

– Tin tức của ngươi có chính xác không? – Trong mắt Tiêu Vĩnh Gia xẹt qua tia u ám.

– Vô cùng chính xác. Không sai được đâu ạ. Người bên cạnh ả ta có người chịu ơn huệ của tôi. Vừa rồi người đó len lút tới tìm tôi, nói ả ta hôm qua sau cung yến đã cố ý đi gặp Lý Mục, nói vài câu với Lý Mục. Sáng sớm hôm nay bà ta đã cho người lấy danh nghĩa Úc Lâm Vương gửi thiệp cho Lý Mục, mời hẳn tối nay đi Thanh Khê Viên dự tiệc. Lý Mục cũng chưa trả lời từ chối, ả ta trang điểm lòe loẹt lộng lẫy, sớm tối đã đi trang viên rồi, đang chờ hẳn đến.

Tiêu Vĩnh Gia giận tím mặt mày, vỗ bàn rầm một cái.

– Đúng là một ả tiện phụ không biết xấu hổ. Người khác thì thôi đi, thế mà dám động vào con rể Cao gia ta! Ắ coi Tiêu Vĩnh Gia ta là người chết rồi hay sao?

Mặt bà xanh mét vì giận giữ, lập tức đi ra ngoài, đi được vài bước, sau đó đột nhiên dừng lại, quay lại đi thẳng đến phòng của Lạc Thần, đẩy cửa ra.

– A Di! Con nói xem vì sao hôm nay Lý Mục lại thất hẹn không tới đây?

Tiêu Vĩnh Gia môi phát xanh, đôi mắt bốc hỏa, cười lạnh.

– Nó đã trúng canh mê hồn của ả tiện phụ Chu Tế Nguyệt đã chạy tới đó rồi. Thế mà con còn đợi nó. Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, Lý Mục không phải người tốt, con lại không tin lời mẹ. Đàn ông trong thiên hạ toàn là kẻ bạc tình vô tình, thấy mới mới cũ, không quan tâm ả ta là kẻ bản thủ ti tiện, trong mắt nào còn người cũ nữa. Giờ con đã biết chưa, mẹ xem con còn muốn nó nữa không!

Bà nói xong ra lệnh cho A Cúc ở lại chăm sóc Lạc Thần, mình thì vội vàng ra khỏi phòng.

Lạc Thần sợ ngây người.

Đến khi kịp phản ứng đuổi theo ra ngoài đã thấy bà mang theo người đi ra bến đò rồi.

Lạc Thần hai chân nhũn ra, tim đập nhanh, muốn gọi mẫu thân đừng đi nữa, cứ mặc kệ Lý Mục đi gặp Chu Tế Nguyệt đi đừng quan tâm, nhưng khi gọi ra tiếng thì giọng lại nhỏ như mèo kêu. Cuối cùng chỉ đành trơ mắt nhìn đoàn người mẫu thân lên thuyền, đi vào thành Kiến Khang.

Lạc Thần yên lặng đứng ở nơi đó, ngẩn người thần thờ rất lâu vẫn không nhúc nhích.

A Cúc đuổi tới, mặc áo choàng lên vai cho Lạc Thần, mang nàng trở về phòng, cởi áo ngoài ra, bảo nàng lên giường, vừa dịch chân cho nàng vừa khuyên:

– Tiểu nương tử đừng khổ sở. Cũng là ông trời có mắt, may mắn biết được sớm, để chúng ta hiểu được con người hẳn. Hiện giờ chặt đứt cũng không phải là muộn.

Bà nói thì nói thế nhưng cũng không kìm được thở dài:

– Ôi, lúc tôi nghe được cũng không tin. Nhưng mà người ta...

Bà lắc lắc đầu:

– Thôi, tiểu nương tử đừng khổ sở nữa.

Lạc Thần dựa vào đầu giường, cười nhẹ:

– Cúc ma ma, cháu không khổ sở.

Mũi cay cay, suýt nữa thì rơi nước mắt.

A Cúc thấy nàng vành mắt đỏ hồng, không dám nói gì nữa, đổi sang hỏi nàng muốn ăn gì để mình đi nấu.

Lạc Thần lắc đầu, rầu rĩ nói:

– Cháu không đói ạ. Cháu không muốn ăn gì hết.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân vội vã, Quỳnh Thụ đẩy cửa đi vào.

Hấp tấp vội vàng đến mức này cũng rất hiếm thấy.

A Cúc nhú mào, đang định mắng lên lại thấy cô gái nhỏ trợn to mắt:

– Tiểu nương tử ơi, Lý lang quân tới ạ.

A Cúc “A” một tiếng, miệng há thành hình tròn.

Lạc Thần quay phắt lại.

– Lý Lang quân tới ạ, đang ở ngoài cửa lớn ạ.

Lạc Thần ngậy cả người, bỗng nhiên xốc chăn lên, lao nhanh xuống giường, đừng nói là áo ngoài chưa kịp mặc, ngay cả giày cũng không đi kịp đi cẩn thận đã chạy vút ra ngoài rồi.

Hết chương 48

Chương 49

Lạc Thần chạy một mạch ra ngoài cổng lớn, vừa vòng qua bức tường nhìn một cái là thấy được tình cảnh bên ngoài cửa. Đêm nay, mặt sông nổi lên một lớp sương trắng ẩm ướt nhàn nhạt, sương mù đã lan lên trên Bạch Lộ Châu, đằng trước cổng mở ra, đèn lồng ở cửa treo cao trong làn sương mù lượn lờ bao quanh toả ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

Lý Mục đứng dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo bên ngoài cửa, bóng dáng như cây phong đĩnh đạc trầm tĩnh trong màn sương đêm. Lạc Thần không biết vì sao mình lại kích động đến như thế, vừa nghe nói hắn tới là đầu óc nóng lên, cứ thế mà lao thẳng ra ngoài.

Có lẽ là do cả một ngày khẩn trương, sau đó lại bị tin tức đáng sợ như sấm vang làm cho lòng rối loạn phiền muộn, đột nhiên biết được thì ra hắn không hề đi đến cuộc hẹn kia, cả người chột thủ lỏng, cho nên mới thất thố như thế, đúng không nhỉ?

Lạc Thần ý thức được mình như vậy là không ổn, bước chân đang hấp tấp khựng lại, cả người dừng ở bên cạnh bức tường. Bởi vì vừa chạy một mạch ra tới đây, cho nên khi dừng lại nàng phải thở hổn hển, lồng ngực phập phồng lên xuống, trong lúc đó còn đang nghĩ mình nên tiếp tục ra ngoài hay là quay trở vào trong thì Lý Mục đã trông thấy nàng, ngay lập tức bước vào bậu cửa sai bước về phía nàng.

Lạc Thần đành phải đứng bất động.

Hắn dừng ở trước mặt nàng, khoảng cách vừa phải, nhìn nàng.

– Ta về rồi.

Hắn cười nói, thẳng như chỉ mới rời đi ngày hôm qua mà thôi.

– Hôm qua nghe cha nàng nói thời gian trước nàng vẫn luôn bị ốm, giờ sức khỏe đã hồi phục được nhiều chưa?

Trên Bạch Lộ Châu có nhiều người hầu, Lạc Thần rất hiếm khi phải ở một mình, nhưng sống ở đây, nàng luôn có cảm giác trống vắng và quạnh quẽ. Đặc biệt là trong một đêm mùa đông đầy sương sông nhẹ như này. Nhưng giờ phút này, giọng nói của hắn vô cùng ấm áp, hai mắt nhìn cô như đang cười, còn mang theo một tia quan tâm sâu sắc.

Lạc Thần thấy mặt hơi nóng lên, cup mắt xuống, nhìn chằm chằm vật áo, âm ừ nói:

– Đã đỡ nhiều rồi ạ.

Một khoảnh khắc im lặng ngẩn ngui.

Tuy rằng cup mắt xuống, nhưng nàng có thể cảm giác được hai ánh mắt của hắn rơi vào trên người nàng, bởi thế nàng mới phát hiện mình chỉ mặc mỗi áo đơn mỏng chưa kịp thay đã chạy vội ra rồi. Tệ hơn nữa là dưới lòng bàn chân phải có cảm giác lạnh buốt, mới phát giác ra chiếc giày ở trên chân kia đã tuột mất từ lúc nào, giờ phút này nàng đang đứng với bàn chân trần trụi.

Lạc Thần tức thì xấu hổ cực độ, cũng không thấy lạnh, chỉ muốn mau mau đi vào trong.

– Tôi về phòng đây...

Nàng lắp bắp buông một câu rồi chuẩn bị đi vào, bả vai lại cảm nhận được sự ấm áp, quay đầu lại, Lý Mục đã cởi áo khoác ngoài của mình đi tới khoác lên trên vai nàng rồi.

Ao của hắn rất rộng, vừa đầy vừa ấm, bên trong còn chứa đầy hơi nóng của cơ thể hắn, vừa rơi xuống vai nàng, liền như đám mây bao lấy cả người nàng.

Lạc Thần lại ngây ngốc đến dần người.

Lý Mục lắc đầu, trong mắt mang theo ý cười nhìn nàng, như là ở trước mặt hắn nàng chỉ còn là một đứa trẻ hấp ta hấp tấp. Hắn kéo lại vạt áo cho nàng, ánh mắt lướt qua bả vai nàng, như là nhìn thấy gì đó bèn đi qua, nhặt lên chiếc giày đế mềm vừa rồi nàng vì sốt ruột chạy nhanh mà bị tuột ra kia rồi quay trở lại, một tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ chân phải của nàng, thoáng nâng lên một chút, sau đó đi giày vào cho nàng.

Phía sau lưng có tiếng bước chân hỗn loạn.

A Cúc người béo, không thể đi nhanh bằng Lạc Thần thân mình uyển chuyển nhẹ nhàng, mãi sau mới chạy đến nơi, nhìn thấy Lý Mục thật sự tới đây, mà tiểu nương tử chẳng những khoác áo của hắn, hắn còn ngồi xổm xuống có vẻ như đang đi giày cho nàng thì phanh két người lại.

Đám thị nữ cũng đuổi theo kịp, thấy thế nhìn nhau, không ai dám hé răng lên tiếng.

A Cúc lộ vẻ ngớ ngàng phức tạp, như đánh đổ cả cửa hàng nước chấm, ngũ vị tạp trần.

— Tiểu nương tử, cô đi vào...

Bà ôm lấy cái bụng hơi đau do chạy nhanh, chìa tay ra như muốn kéo Lạc Thần về.

Lý Mục đi giày cho nàng xong thì buông cổ chân nàng xuống ngay. Nhưng làn da dường như vẫn còn giữ được cảm giác khi lòng bàn tay hắn chạm vào. Ấm áp, với một chút cảm giác thô ráp. Bất chợt nghe thấy giọng nói của A Cúc, Lạc Thần chợt sực tỉnh, không chỉ

khuôn mặt mà ngay cả gốc tai cũng nóng bừng, như bị kim chọc vào, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, lùi lại một bước. A Cúc nhân cơ hội vội vã chào hỏi Lý Mục, vụt một cái, đã đứng ở trước mặt Lạc Thần, tách hai người ra.

– Lý lang quân sao giờ này mới đến..... Ban ngày trưởng công chúa vẫn luôn chờ...

Bà vừa thở hồng hộc vừa nói chuyện.

Lý Mục hơi gật đầu, nhưng không trả lời lại, ánh mắt chỉ chú ý đến Lạc Thần ở phía sau bà.

– Ta có chuyện muốn nói với nàng.

A Cúc còn muốn mở miệng, Lạc Thần đã gật đầu:

– Huynh vào đi.

Dưới sự chen vào đầy mạnh mẽ của A Cúc, cuối cùng Lạc Thần mới được giải cứu thoát khỏi cảnh lúng túng vừa rồi, bình tĩnh lại, thấy hẳn thật sự như có chuyện muốn nói, đương nhiên là sẽ không từ chối.

A Cúc há hốc miệng.

Trưởng công chúa không ở đây, hai người họ lại là phu thê danh chính ngôn thuận, đừng nói là trò chuyện mấy câu, dù là muốn ở cùng phòng, chỉ cần tiểu nương tử gật đầu bà cũng không thể nào ngăn cản được, thấy Lạc Thần quay người đi vào trong, Lý Mục cũng đi theo, bèn vội vàng gọi người đi tìm trưởng công chúa, còn mình thì cũng đi theo vào.

Lạc Thần dẫn Lý Mục đi vào chỗ ở của mình, mời hẳn vào phòng khách, bảo hẳn chờ một lát, nàng đi vào buồng ngủ thay xiêm y, chải tóc sơ qua cho gọn gàng, lại đi tắt đi giày vào, soi gương, thấy trên

dưới đèn ố bầy giờ mới cầm lấy áo khoác mà hấn vừa rồi khoác cho mình trở ra phòng khách.

Lạc Thần bảo người hầu chờ ở bên ngoài, mình đi vào phòng khách đưa áo khoác cho hấn, nói cảm ơn.

Lý Mục mỉm cười nhận lấy áo, vẫn không nói chuyện ngay, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, như là đang suy nghĩ gì đó.

Lạc Thần bị hấn nhìn làm không được tự nhiên, nhớ tới vừa nãy hấn hỏi bệnh tình của mình thế nào, tuy rằng nhìn ra chân tay hấn đều hoàn hảo không bị làm sao, nhưng có câu có qua có lại, hình như mình cũng chưa hỏi thăm gì hấn cả, vì thế ngập ngừng hỏi:

– Huynh đánh thắng trận lớn thật là tài giỏi quá đi. Thế huynh có bị thương gì không? Mọi thứ vẫn ổn chứ ạ?

Lý Mục ngăn người, không ngờ câu đầu tiên nàng hỏi lại là hỏi điều này.

Đối mặt với đôi mắt sáng ngời của cô gái nhỏ đang nhìn lại mình, trong hoảng hốt trong đầu hấn lại hiện ra đêm tân hôn đó, khi mà hấn cởi y phục ra, bày ra vết thương chồng chất khắp lưng ở trước mặt nàng, khi đó một đôi mắt xinh đẹp khác đã toát lên sự bàng hoàng và xót xa không thể nào che giấu được.

Nàng vẫn là nàng. Giây phút này, đôi mắt đẹp tựa như đã quen biết này vẫn nhìn hấn như vậy. Chỉ khi đối diện với đôi mắt của thiếu nữ, hấn cuối cùng cũng hiểu tường tận thứ tình cảm khiến mình mềm lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên, thậm chí sẵn sàng vì nàng mà đánh đổi tất cả.

Mũi tên lần trước bắn xuyên qua áo giáp, đâm vào trong thịt, may mà mũi tên bị xương sườn chặn lại, không đâm sâu vào phổi, nhưng cũng làm nứt một cái xương sườn. Đối với hấn mà nói, loại thương thế này chỉ là một vết thương nhỏ, cử động rất tự nhiên, chỉ thoảng khi hơi dùng sức thì vẫn cảm thấy hơi đau mà thôi.

Lý Mục hoàn hồn, cười:

– Ta không sao, chưa từng bị thương gì.

Lạc Thần trịnh trọng gật đầu:

– Không bị thương thì tốt....

– Cha nói hôm nay huynh sẽ đến. Tôi cứ tưởng rằng ban ngày huynh tới....Chắc là có việc nên mới trì hoãn phải không ạ?

Thực ra nàng muốn hỏi hấn về chuyện liên quan đến Chu Tể Nguyệt kia, giữa hai người có chuyện gì nhưng lại dè xuống, chỉ thử thăm dò một chút.

Hỏi xong, lén lút liếc nhìn hấn.

Hai hàng lông mày của hấn khẽ động, ánh mắt lại rơi xuống trên mặt nàng.

– A Di, bây giờ nàng có bằng lòng theo ta đi về nhà không

Hấn vẫn chưa trả lời nàng, lại hỏi lại một câu.

Lạc Thần sững sốt.

– Ừm, là thế này, ta muốn hỏi nàng trước. Nếu như nàng muốn ở lại đây một thời gian nữa, vậy thì ta sẽ tính đợi qua đợt bận này, sang năm mới sẽ đến đón nàng. Còn nếu như nàng bằng lòng đi theo ta về Kinh Khẩu, ta sẽ đón nàng đi luôn.

Lạc Thần phát ngốc.

Ý hấn là sao cơ?

Lẽ nào hấn đã biết thái độ của mẫu thân mình đối với mẹ hấn lúc đi Kinh Khẩu đón nàng, không ưa sự cản trở của mẹ, hiện tại lại vừa

thăng quan, bề bộn nhiều việc, cho nên không muốn đón nàng về, cho nên mới cố tình hỏi ý của nàng đúng không?

Trong lòng nàng, một tia xấu hổ cùng uất ức chậm rãi dâng lên.

Lúc trước là hần trăm phương ngàn kế một hai đòi phá huỷ nhân duyên của mình cưới mình về, giờ mới chỉ qua hai ba tháng thôi, mới thăng lên làm Vệ tướng quân mà đã bắt đầu chán ghét nàng rồi à?

Nàng đứng bật dậy, ngẩng đầu kiêu ngạo hếch cằm lên.

– Huynh bận việc của huynh thì cứ đi làm đi. Tôi không cần huynh đến đây đón, ở nhà với cha mẹ rất tốt. Cũng muộn rồi, tôi đi nghỉ đây, huynh cứ tự nhiên.

Nói xong nàng bực bội bỏ đi vào.

Lý Mục với tay ra từ phía sau nắm lấy cánh tay của nàng, nhẹ nhàng vuốt v e, nàng không tự chủ được quay người sang hần.

Hần nhìn nàng cười, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ cứng chiều:

– Nàng đừng nghĩ linh tinh. Ta chỉ muốn lập tức đón nàng đi thôi. Nhưng mà mẫu thân nàng không nỡ xa nàng, nếu như nàng cũng không muốn đi, ta cũng không muốn ép buộc nàng, cho nên mới hỏi ý của nàng trước. Nếu nàng chịu đi theo ta, ta sẽ chờ mẫu thân nàng về, nói rõ cho bà ấy biết và đón nàng đi.

Hần kiên nhẫn giải thích.

Lạc Thần ngay lập tức cảm thấy thoải mái, cũng thấy hơi xấu hổ, không nói lời nào, cụp mắt xuống.

– A Di, nàng có bằng lòng đi theo ta không?

Bên tai lại lần nữa vang lên giọng nói của hần.

Làm sao bây giờ?

Là đi theo hắn hay là tiếp tục ở lại nhà?

Lạc Thần bất chợt mơ hồ, thậm chí thoáng hoảng loạn rối rắm.

Nàng thật sự không biết...

Nàng đứng ở trước mặt hắn, đầu rũ thấp xuống, không nhúc nhích.

– Ta biết rồi. Vậy ta ở lại chờ mẫu thân nàng về.

Một lát sau, giọng hắn lại vang lên.

Lạc Thần hơi ngược mắt lên. Hắn đang mỉm cười nhìn nàng.

Thế mà hắn đã đưa ra quyết định cho nàng rồi.

...

Bến đò cá nhân đi thông đến Bạch Lộ Châu có dựng một dãy nhà gỗ, dành cho mã thất của thủ vệ và cung thủ vệ ở đây.

Xe ngựa mà A Cúc dùng khi tới đây để ở nơi này.

Tiêu Vĩnh Gia ghét trâu đi chậm, cho người đổi thành hai con ngựa, chọn đủ nhân mã, đi lên xe ra lệnh cho toàn đội nhanh chóng đi tới Thanh Khê Viên.

Chiếc xe rất xóc nảy, làm cho Tiêu Vĩnh Gia gần như không thể ngồi yên được. Nhưng bà không chút mảy may cảm giác. Cảm giác duy nhất chính là lửa giận không thể ngăn chặn được.

Ngày đó bà đi đạo quan cầu phúc cho con gái, làm xong có hơi mệt mới bèn đi Vân Phòng thuộc sở hữu của bà ở hậu điện để nghỉ tạm. Đây không phải lần đầu tiên, không ngờ được chính là vừa nằm xuống được một lát thì bên trong nội thất lại có một thiếu niên dung mạo xinh đẹp đi ra.

Đây là ý gì, người nào sắp đặt, Tiêu Vĩnh Gia quá rõ ràng. Bà phát tay áo bỏ đi, đuổi hết tất cả những người bên trong đi, nhưng cơn giận trong lòng đến tận hôm nay vẫn không tiêu hết, mỗi khi nhớ đến càng khiến cho bà thấy phẫn nộ và bị sỉ nhục. Trong lòng bà dâng lên một ngọn lửa giận không tên, xen lẫn một loại buồn bực không ai nói ra được, mấy ngày nay vẫn luôn quanh quẩn ở trong lòng bà.

Ở trong mắt người ngoài, Tiêu Vĩnh Gia thật đáng thương, thậm chí ngay cả bà đạo cô già cũng tự cho mình là thông minh sắp xếp chuyện này cho bà. Cái này thì thôi đi, nhưng điều làm bà không bao giờ tưởng tượng nổi là ả tiện nhân Chu Tế Nguyệt kia đã coi khinh mình đến mức độ nào mới dám thò tay động đến cả con rể của mình!

Còn cả Lý Mục kia nữa, bà quả nhiên không hề nhìn lầm, đã xuất thân hèn mọn rồi, lại có nhân phẩm đó, thế mà cũng đòi cưới con gái mình.

Đây là chuyện tốt mà người cha Cao Kiệu làm đấy!

Như vậy cũng tốt.

Thù mới hận cũ tính ngay trong đêm nay đi, sau đó bà sẽ thay con gái giải quyết cuộc hôn sự hoang đường này.

— Nhanh nữa đi!

Bà vén rèm lên, quát ra ngoài.

“Vút” một tiếng, xa phu vung roi quất lên lưng ngựa.

Trên con đường ngoại ô vắng vẻ trong đêm đông Kiến Khang, đoàn nhân mã này âm âm chạy về hướng ngoại ô phía đông.

.....

Cuối giờ Tuất, trên đường xe của Thanh Khê Viên ở ngoại ô phía đông tối tăm như một vùng đất ma quái, chỉ có ánh sáng đỏ mờ nhạt

từ hai chiếc đèn lồng phát ra từ cánh cổng cuối đường xe kia tỏa ra một cảm giác quý dị, thu hút người qua đường vào ban đêm chạy về phía đó.

Đột nhiên, một trận tiếng vó ngựa từ xa tới gần đánh vỡ sự yên tĩnh chung quanh.

Một người đàn ông một mình phóng ngựa đến trước cửa viên, xuống ngựa gõ cửa, người gác cổng đã chờ sẵn ở đó từ lâu mở cửa ra đón, nhận thiếp từ người đó, mở ra xem thấy đúng là thiếp mời, không khỏi tò mò trộm nhìn người tới, để rồi sau đó rất kinh ngạc.

Người nọ cười với gã, như là muốn để gã nhìn thấy mình được rõ hơn mà ghé mặt đến.

Người gác cổng bị giật mình hoảng sợ, vội thu ánh mắt đi, không dám nhìn kỹ nữa, vội vã dẫn người đàn ông đi vào bên trong, trong lòng đầy không hiểu. Chẳng biết chủ mẫu bị kích thích gì sao lại mời vị khách có dáng vẻ không tầm thường như thế nhỉ?

Trong lòng nghĩ thế, ngoài mặt lại không dám thể hiện gì, dẫn theo người đàn ông kia đi tới rất nhanh đi tới trước một tòa cao lầu khuất sau cây cối ở hậu viện, sau đó khom người cung kính mời người đó vào trong, bản thân cũng không dám dừng lại mà lập tức đi ngay.

Người đàn ông kia quan sát bốn phía, rồi vênh vác bước vào bên trong, đi vào trong tòa cao lầu, đẩy cánh cửa khép hờ ra rồi bước vào.

Bên trong cánh cửa là gian phòng rất đẹp đẽ, bài trí sang trọng lộng lẫy, giống như cung điện. Đằng sau màn gấm thắp thoáng có thể thấy được bàn tiệc ở phía bên kia của bức màn pha lê, một đầu bàn tiệc có đặt một thanh trường kiếm vỏ kiếm được khảm đá quý, đầu bên kia là những món ăn tinh xảo, nhưng có không có ai cả.

Trong phòng im ắng, ánh sáng cũng rất mờ tối, có một ngọn đèn hoa sen được thắp sáng trên giá đèn hoa sen đặt sàn ở góc cửa ra vào,

hương thơm ngào ngạt lan tỏa trong không khí.

Người đàn ông hít ngửi hương thơm, nghênh ngang đi vào bên trong, “roạt” một tiếng, xốc màn thủy tinh lên, tự khoan chân ngồi vào bàn tiệc, rót rượu, đang định đưa lên miệng uống thì phía sau lưng chợt có tiếng cười khúc khích của một người phụ nữ.

– Thiếp còn đang tưởng chàng rất đứng đắn chứ! Ngày hôm qua chả phải rất vội vã đòi đi à? Thì ra cũng chỉ giả đứng đắn thôi.

Giọng nói ẻo lả của người phụ nữ cất lên.

Một hình bóng ăn mặc mỏng manh vén rèm từ trong nội thất đi ra, đi đến phía sau lưng người đàn ông, dán người mình lên.

– Chàng đúng là đồ oan gia! Thiếp vốn coi thường hạng võ phu như chàng nhất đó, nhưng mà riêng chàng, lòng thiếp từ lâu đã...

Bàn tay được bảo dưỡng tỉ mỉ sờ s0ạng lên bờ lưng rộng và săn chắc của người đàn ông rồi dịch chuyển qua nách đi tới trước ngực.

– Nhận được hậu ái, Tôn Phóng Chi ta nhất định không phụ phụ nhân đâu, nguyện hết lòng phục vụ phụ nhân!

Kèm theo một giọng nói thô lỗ, người đàn ông đặt ly rượu xuống, quay mặt lại và cười toe toét với người phụ nữ phía sau.

Chu Tể Nguyệt đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt to lớn ngăm đen đầy râu ria xù xì dán tới thì giật mình hoảng sợ, như thể nhìn thấy ma hét lên một tiếng, loạng choạng lui về sau vài bước, đứng không vững, ngã ngồi xuống dưới đất.

Bà ta hoảng sợ mắt mở to, chỉ vào người đàn ông vạm vỡ mặt đầy râu lấp bắp nói:

– Người là ai? Sao người dám giả mạo Lý Mục tới đây gặp ta?

Tôn Phóng Chi cởi bỏ áo trên ra, ném xuống đất, cười hà hà, cơ bắp trên người rung lên theo, đi về phía người phụ nữ kia.

– Phu nhân ơi đừng có sợ. Lý lão đệ nhà ta là người có nhà có vợ đề huề rồi, làm sao mà đến đây được chứ hở? Đệ ấy kêu ta thay mình đến xin lỗi phu nhân. Tôn mỗ vốn là cũng không có ý gì, nhưng mà ai kêu phu nhân nhìn trúng, Tôn mỗ tối nay đành phải dốc mình để phu nhân hài lòng vậy.

Chu Tể Nguyệt la hét không ngừng, vừa lăn vừa bò đứng lên, túm lấy bầu rượu trên bàn tiệc ném về phía Tôn Phóng Chi.

– Người cắt đi cho ta...

Tôn Phóng Chi dừng lại, vỗ vỗ ngực kêu bình bịch.

– Thể trạng này của ta nãy người cũng sờ rồi đó, rõ là hơn hẳn Lý lão đệ, thế mà phu nhân còn chê à? Ta tuy chưa cưới vợ nhưng cũng từng có mấy tình nhân, người nào cũng khen ta hết, không ai là không hài lòng cả.

– Cút – cút cho ta – Người đâu – người đâu-

Chu Tể Nguyệt sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, lại trắng lúc đỏ, cổ họng suýt chút nữa bị xé rách, nhưng mà những hạ nhân đó biết tối nay chủ mẫu có chuyện vui vẻ, cả đám biết điều đều đã trốn đi hết, động tĩnh như vậy lại không có một tiếng đáp lại nào cả.

Tôn Phóng Chi giận lên, bất ngờ trở mặt, đột ngột chém bàn tiệc, lực rất mạnh, mạnh đến nỗi bàn tiệc bị chẻ đôi, vụn gỗ bay tứ tung, chén đĩa trên bàn cùng với thanh bảo kiếm cùng nhau rơi xuống, ngổn ngang khắp nơi.

– Hay cho ả phụ nhân này không nói lý lẽ. Ta cũng chỉ là người tới truyền tin, ai mà ngờ được tự nhiên người đến quyến rũ ta, tán tỉnh ta, rồi lại chê ta không bằng Lý lão đệ? Người cho ta là người nào hả?

Chu Tể Nguyệt chưa từng gặp kẻ nào hung thần ác sát như thế, sợ tới mức mặt trắng bệch, không dám hó hé câu nào nữa.

– Thôi thôi, đi thì đi, đen đui!

Tôn Phóng Chi lại bày vẻ mặt hoà khí, lại dán cái mặt đầy râu ria xù xì tới.

– Lần sau nếu phu nhân thấy buồn, muốn thử với ta thì cứ gọi nhé.

Nói xong nhặt áo vừa cởi ra lên, mặc lại vào người, bỏ mặc Chu Tể Nguyệt ở đó ngênh ngang bỏ về.

Y theo đường cũ ra khỏi cổng lớn, người gác cổng kia thấy y vừa đi vào đã đi ra rồi thì kinh ngạc, không nén được lại nhìn chăm chăm phía dưới của y.

Tôn Phóng Chi then quá thành giận, hét lớn một tiếng, người gác cổng giật nảy mình hoảng sợ không dám nhìn nữa, vội vàng tiến y ra ngoài.

Cánh cửa phía sau lưng đóng lại, Tôn Phóng Chi cũng chưa đi ngay mà đứng sau gốc cây ở gần đó.

Chỉ chưa tới thời gian nửa nén hương, cuối đường xe lại có tiếng vó ngựa ầm ầm, chẳng mấy chốc, một đoàn nhân mã đã tới gần.

Tôn Phóng Chi lập tức nhảy lên ngựa, đi về phía đối diện.

Xa phu thấy đối diện có người cưỡi ngựa đến bèn vung roi ngựa ý bảo đối phương nhường đường, nhưng đối phương lại như không nhường, đành phải dừng xe lại, giận giữ mắng:

– Người là ai, còn không mau nhường đường?

Tôn Phóng Chi cười hì hì nói:

– Ta là huynh đệ của Vệ tướng quân Lý Mục vừa được tấn phong, Lý tướng quân nhận được thiệp mời của chủ nhân nơi đây mời hần tối nay đến dự tiệc. Nhưng tối nay hần đi Bạch Lộ Châu đón phu nhân của mình rồi, sao có thể đến được, cho nên bảo ta đi thay hần. Ta vừa đi ra, đang chuẩn bị trở về thành đây.

Tiêu Vĩnh Gia ngồi ở trong xe, nghe người bên ngoài nói thế lập tức hiểu ngay mọi chuyện. Cơn giận không những không giảm bớt mà ngược lại còn hừng hực dâng lên, không thể nào ngăn chặn được.

Động vào mình thì thôi, nhưng Chu Tể Nguyệt kia dám thò tay động lên đầu trượng phu con gái mình. Bà xuống xe ngựa, không nói không rằng đi đến trước cánh cửa có ánh đèn màu đỏ mờ kia.

Tôn Phóng Chi tưởng bà nghe xong những gì mình nói, biết là hiểu lầm, lại nghe được Lý Mục tối nay đi Bạch Lộ Châu thì sẽ quay lại ngay lập tức, nào ngờ đâu bà ta vẫn muốn đi vào trong, trơ mắt nhìn bà đi đến trước cánh cửa kia, cầm tay nắm gỗ mạnh.

Thùng thùng.

Chiếc vòng sắt gỗ hai tiếng giòn vào cửa.

Người gác cổng ở bên trong nghe tiếng gỗ lại ra mở cửa, mượn ánh đèn lồng nhìn thấy bên ngoài là một vị phụ nhân xinh đẹp ăn mặc sang trọng, nhận ra là Tiêu Vĩnh Gia tới thì chấn kinh, không muốn cho bà đi vào nhưng lại không dám đóng cửa cản lại, đứng khựng ở cửa, nhất thời không biết nên làm thế nào.

– Ồ tiện nhân Chu Tể Nguyệt đang ở đâu, dẫn ta tới đó.

Tiêu Vĩnh Gia lạnh lùng nhìn người gác cổng, gần từng chữ.

Hết chương 49

Chương 50

Gã đàn ông hung hãn và thô lỗ đi rồi nhưng Chu Tế Nguyệt vẫn còn chưa hết kinh hoàng, xụi lơ dưới nền đất, nhìn chăm chăm vào thanh bảo kiếm với mục đích là lấy lòng Lý Mục, trong lòng vừa xấu hổ vừa căm hận. Sau một lúc lâu, bà ta mới dần dần hồi hồn lại, muốn đứng dậy nhưng tay chân bủn rủn, gọi thị nữ tới đỡ lại chẳng có tiếng đáp lại. Biết đám người hầu này đều đặt một lũ lười nhác, có lẽ là nhân cơ hội đi hẹn hò với thị vệ rồi, nghiêng răng kèn kẹt, cố gắng tự đứng lên, chộp lấy chiếc bình hoa men ngọc, phẫn uất ném ra ngoài cửa sổ.

Bình sứ rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ vụn, trong màn đêm yên tĩnh này nghe vô cùng đinh tai nhức óc.

Bên ngoài phòng cuối cùng cũng có tiếng bước chân, hình như là có người đang đi lên lầu.

– Một lũ chạy đi đâu hết rồi, còn không mau vào hầu hạ ta?

Chu Tế Nguyệt phùng phùng lửa giận quát ra với bên ngoài.

Cánh cửa vốn khép hờ theo tiếng quát bị người ta từ từ đẩy ra, một người xuất hiện ở bên ngoài cửa.

Trong phòng ánh sáng tối tăm, chính là bởi thế nên vừa nãy Chu Tế Nguyệt mới không thấy rõ người tới là ai, mới nhận lầm người đàn ông xấu xí kia là Lý Mục, cho nên mới có một màn nhục nhã như thế.

Nhưng mà lúc này mới chỉ liếc một cái bà ta đã nhìn thấy rõ người ở bên ngoài cửa.

Không phải ai khác mà là trưởng công chúa Tiêu Vĩnh Gia!

Chu Tể Nguyệt chấn động, mức độ khiếp sợ phải nói là không kém gì đột ngột nhìn thấy gương mặt to đầy râu ria xấu xí lúc vừa rồi. Bà ta giật mình hoảng sợ, vừa tiếp tục cao giọng gọi người hầu, vừa lao đến bên cửa sổ nhìn xuống, loáng thoáng nhìn thấy dưới lầu có một nhóm người đang canh giữ lối vào, rõ ràng là người của Tiêu Vĩnh Gia mang đến.

Chu Tể Nguyệt sửng người một lúc, không thể di chuyển, nhìn Tiêu Vĩnh Gia thong thả bước vào đi về phía mình, cuối cùng dừng ở trước mặt mình. Cả người bà thẳng tắp, sắc mặt lạnh băng, ánh mắt như hai cái móc đào móc tim người ghim ở trên người mình.

– Trưởng công chúa, ngọn gió nào tối nay thổi bà tới chỗ...

Chu Tể Nguyệt cuối cùng cũng bình tĩnh lại, trên mặt nở một nụ cười, chữ “ta” còn chưa kịp nói hết, không hề báo trước, Tiêu Vĩnh Gia lại giơ cánh tay lên, một tiếng “bốp” cực kỳ vang dội giáng xuống mặt bà ta. Ngay sau đó là cảm giác đau đớn bỏng rát, Chu Tể Nguyệt sửng sờ, khi kịp phản ứng che một bên má, giận giữ hét:

– Người điên à? Người dám đánh ta...

Còn chưa nói hết, lại “bốp” một tiếng, một bên mặt kia lại bị ăn một cái tát vang dội, nóng rát.

Tiêu Vĩnh Gia đeo vài chiếc nhẫn trên ngón tay, kim loại cứng rắn quét vào mặt Chu Tể Nguyệt, dù chưa bị cào xước mặt nhưng cũng để lại trên mặt bà ta vết hằn rất đỏ, nóng rát đau nhức.

Chu Tể Nguyệt sống ba mươi mấy năm nào đã từng bị ăn thiệt như thế, bị giáng cho hai cái tát, không nhịn được cơn giận, theo bản năng cũng giơ tay lên muốn tát lại người đối diện.

– Tiện nhân, người dám động một ngón tay vào ta thử xem?

Tiêu Vĩnh Gia không hề né tránh, chỉ nhìn chăm chăm bà ta, lạnh lùng nói.

Cánh tay của Chu Tể Nguyệt khựng lại giữa không trung, không dám vung vẩy, một lát sau từ từ buông xuống, mặt lúc đỏ lúc tái, miễn cưỡng nói:

– Tiêu Vĩnh Gia, nơi này là chỗ ở của ta, ngươi tự tiện xông vào là muốn làm gì?

“Bốp”.

Lại thêm một cú bạt tai thật mạnh nữa làm cho Chu Tể Nguyệt không đứng vững, cả người lao đảo đổ người xuống đất, tóc mai tán loạn, bên má bị tát hai lần để lại năm dấu tay sưng đỏ tươi, khóe miệng chậm rãi chảy ra một vệt máu.

– Chu Tể Nguyệt, ngươi đừng đến con rể Tiêu Vĩnh Gia ta, thường cho ngươi mấy cái bạt tai, chỉ để dạy ngươi sau này làm người như thế nào!

– Đánh ngươi, chỉ ngại làm bẩn tay ta mà thôi!

– Ngươi nhớ kỹ cho ta, nếu để ta biết còn có lần sau thì không chỉ mấy cái tát đơn giản này thôi đâu.

– Tiêu Vĩnh Gia ta dù vô dụng nhưng đối phó với hạng dân phụ như ngươi thì vẫn dư dả.

Tiêu Vĩnh Gia nói xong, rút ra một mảnh khăn lụa trắng tinh, lau lòng bàn tay cũng hơi sưng lên của mình rồi ném khăn đi, lại không nhìn Chu Tể Nguyệt lấy một cái, bỏ đi ra ngoài.

Một đôi bộ điều đầu phượng trên tóc bà đang đưa theo bước chân của bà.

Chu Tể Nguyệt che một bên má sưng to của mình, mắt trợn to nhìn hằm hằm vào người phụ nữ đang bỏ đi kia, đột ngột cười lạnh.

– Tiêu Vĩnh Gia! Người chẳng qua chỉ là một người vợ bị chồng bỏ rơi mà thôi. Ở trước mặt ta người thì có uy phong gì? Có biết người bị người khác châm biếm gì sau lưng người không? Phải đấy, ta là dân phụ, trượng phu cũng không thích ta, nhưng ít nhất đến giờ ta vẫn được sung sướng. Còn người...

Bà ta dùng ánh mắt khinh thường nhìn Tiêu Vĩnh Gia từ trên xuống dưới, miệng chặc chặc, lắc đầu.

– Người ăn mặc lộng lẫy trước mặt thiên hạ, nhưng chỉ sợ buổi tối trong phòng có giải đầy hạt đậu người nhặt cũng không đủ nhỉ? Trước kia người chuyên cậy thế phá hoại hôn nhân của ta, cướp đi Cao Kiệu của ta, bây giờ thì thế nào? Huynh ấy không hề chạm vào người một chút nào. Ở trong mắt huynh ấy, người chỉ là một người phụ nữ vô tri tâm địa rắn rết mà thôi. Người ngoài cái danh hào rỗng rạ thì có cái gì?

Tiêu Vĩnh Gia làm như không nghe thấy gì, tiếp tục đi ra ngoài.

– Năm xưa nếu như không phải người chặn ngang thì Chu gia ta đã liên hôn với Cao gia rồi. Người cướp Cao Kiệu, hại ta gả cho một kẻ phế nhân. Người hại cả đời ta, ta vẫn luôn nhường nhịn người, người vẫn còn liên tục chèn ép ta, bao nhiêu năm nay vẫn luôn nhắm vào ta.

– Tiêu Vĩnh Gia, trượng phu của người năm đó hận người hại Thiệu Ngọc Nương phải gieo mình xuống sông mà không hòa thuận với người, người oán hận ta làm cái gì? Cũng là ông trời có mắt, quả báo mà, để ta chứng kiến tình cảnh nông nổi ngày hôm nay của người. Không chỉ báo lên người người mà còn báo lên người con gái của người! Người có bản lĩnh thì tới giết ta đi. Nếu không ta muốn được nhìn thấy người đáng buồn cười thế nào. Cười ngày cười tháng cười năm, cười kết cục cả đời này của người!

Chu Tể Nguyệt ngửa mặt lên trời cười to, cười đến nước mắt rơi xuống.

Tiêu Vĩnh Gia ban đầu vẫn là một biểu hiện thờ ơ, người đã đi ra tới cửa rồi đột ngột dừng bước, chậm rãi quay đầu lại.

– Làm sao ngươi biết Thiệu Ngọc Nương?

Bà nhìn chằm chằm Chu Tể Nguyệt dưới đất, lạnh lùng hỏi.

Chu Tể Nguyệt giật nảy mình, bấy giờ mới ý thức được mình đã lỡ lời, sắc mặt biến đổi, biết không thể phủ nhận được, nhanh chóng đè nỗi sợ hãi trong lòng xuống, chỉ cười lạnh:

– Làm sao ta không thể biết? Năm xưa Cao Kiệu Bắc phạt mang cô ta về, muốn nạp cô ta làm thiếp, ngươi lại muốn giết cô ta, chuyện này cả thành Kiến Khang ai mà không biết?

Tiêu Vĩnh Gia đứng yên, sắc mặt xanh mét, giống như bị bịt kín bởi một tầng băng đen.

Đó là câu chuyện cũ của mười sáu mười bảy năm trước.

Tiêu Vĩnh Gia mới vừa gả cho Cao Kiệu được mấy năm, sinh hạ Lạc Thần không lâu. Khi Cao Kiệu trở về trong lần Bắc phạt cuối cùng có mang về đôi tỷ đệ Thiệu thị.

Thiệu thị vốn cũng là đại tộc phương Bắc, trong những năm đầu tiên họ không kịp di chuyển về phía Nam, cũng không được chính quyền người Hồ trọng dụng, gia đạo suy tàn. Đôi tỷ đệ này dòng bên Thiệu thị, cha mẹ đều đã chết, phải đi ăn nhờ ở đậu. Lúc Cao Kiệu lĩnh quân đến, ông đã bị thương do trúng tên trong trận chiến, do thời tiết lúc đó quá nóng, vết thương trở nên chuyển biến xấu hơn. Tổ tiên của Thiệu Phụng Chi có linh dược, nghe tin đã chạy đến hiến dược, quả thật là có công hiệu, vết thương của Cao Kiệu khỏi hẳn. Sau khi Bắc phạt thất bại, khi ông lĩnh quân trở về phía Nam thì đôi tỷ đệ này cũng đi theo ông.

Bởi vì tỷ đệ Thiệu thị có ơn cứu mạng trượng phu, Tiêu Vĩnh Gia rất cảm kích, thấy Thiệu Ngọc Nương mới tới Kiến Khang không có nơi nương tựa, cũng tri thức hiểu lễ nghĩa, thực huệ trình tĩnh, là một người nói một hai câu là đỏ mặt, bởi vì cũng khá xinh đẹp, sợ cô ta ở bên ngoài bị người khác ức hiếp mà đón cô ta vào trong phủ đối xử như khách quý. Lại bởi vì cô ta ít hơn mình một tuổi, chưa có hôn phối, ban đầu còn sắp xếp hôn sự cho cô ta nhưng bị cô ta uyển chuyển từ chối hết.

Cứ như vậy mấy tháng trôi qua, mọi chuyện đều ổn, một ngày nọ, Tiêu Vĩnh Gia từ Kim Sơn Tự lễ Phật trở về phát hiện Thiệu Ngọc Nương đã rời khỏi phủ rồi, hỏi thì nghe nói cô ta được đệ đệ mình đón ra ngoài rồi.

Cô ta được đón đi vội vàng như thế, Tiêu Vĩnh Gia rất khó hiểu, nhưng cũng chưa bao giờ nghi ngờ. Cho đến mấy ngày sau mới nghe được tin tức, nói rằng buổi tối lúc bà đang ở chùa chiền, Cao Kiệu dự tiệc xong về nhà, say chuẩn choáng đi ngủ, lúc nửa đêm vừa lúc có hạ nhân đi tiểu đêm đi ngang qua thoáng nhìn thấy Thiệu Ngọc Nương vào phòng của ông không lâu sau thì đi ra, kể đó, sáng sớm hôm sau, cô ta được huynh đệ tới đón đi luôn.

Tiêu Vĩnh Gia lúc này mới nổi lên nghi ngờ. Nhớ tới khoảng thời gian trước A Cúc liên tục âm thầm nhắc nhở mình, nói Thiệu Ngọc Nương hình như có tình ý với Cao lang quân, bảo bà phải cẩn thận một chút, tốt nhất là đuổi cô ta đi. Nhưng mà Tiêu Vĩnh Gia bất cẩn, bà cho rằng cô ta là người đứng đắn, lại cả ngày không ra khỏi cửa, không giống hạng người đó cho nên chưa từng để ở trong lòng.

Nay nghe đồn đại như vậy, lại liên tưởng đến chuyện cô ta đi rất kỳ lạ, liền đi ép hỏi trượng phu.

Cao Kiệu ban đầu còn không muốn nói, chỉ nói cô ta đã được đệ đệ đón đi rồi, đến khi bị Tiêu Vĩnh Gia ép hỏi mãi, còn tức giận, Cao Kiệu mới bất đắc dĩ mà nói ra ngọn nguồn.

Thì ra đêm đó ông dự tiệc trở về nhà, lúc đang ngủ thì Thiệu Ngọc Nương lén vào muốn hiến thân, khi bị Cao Kiệu phát giác cự tuyệt thì mặt tái mét, quỳ xuống đất khóc thút thít, nói mình cũng vì quá ngưỡng mộ ông nên mới làm sai như thế, nói mình đã biết lỗi rồi, cầu xin ông đừng nói chuyện này cho trưởng công chúa biết.

Cao Kiệu đáp ứng, sáng sớm hôm nay gọi đệ đệ lạng lẽ đến đón cô ta đi.

Tiêu Vĩnh Gia khi đó còn trẻ dễ nóng giận, trong mắt không thể chứa nổi một hạt cát. Mình thật lòng đối xử tốt với người ta, thế mà người ta lại bỏ lên giường dụ dỗ trượng phu của mình. Bà cực kỳ tức giận, phần nộ, rút kiếm ngay tại chỗ muốn đi giết người phụ nữ kia nhưng lại bị Cao Kiệu giật lấy thanh kiếm ngăn lại, nói cô ta đã biết sai rồi, đừng gây thêm chuyện gì nữa.

Tiêu Vĩnh Gia tuy tính tình ương ngạnh nhưng chưa từng giết người bao giờ, khi đó cũng chỉ vì quá tức giận nóng đầu, nhất thời kích động mà thôi. Thấy trượng phu lại che chở cho ả tiện nhân kia, tuy đã nhin xuống rồi nhưng trong lòng càng thêm phần nộ, thật sự là nổi lên ý định giết người, quay đầu định đi, nhưng bị A Cúc khuyên can.

A Cúc nói, Cao lang quân đã một sự nhin chín sự lành, ban đầu còn giấu giếm cho Thiệu Ngọc Nương cho thấy ông còn niệm ân tình tỷ đệ Thiệu thị. Huống chi ông đã chủ động đuổi người đi rồi, nếu như trưởng công chúa thật sự giết cô ta, sợ là sẽ khiến cho Cao lang quân bất mãn, cho rằng bà là người không biết lý lẽ.

Tiêu Vĩnh Gia rất yêu trượng phu, bị câu nói này làm cho lo sợ, đành phải từ bỏ ý định, nhưng cơn giận trong lòng làm sao mà trút ra được, bèn nhân lúc Cao Kiệu không ở nhà đã cho người đuổi tỷ đệ Thiệu thị ra khỏi Kiến Khang, ra lệnh cho quay về Giang Bắc, cả đời này không được bước chân vào Nam Triều nửa bước.

Lẽ ra sự việc cứ thế mà qua đi.

Không ngờ trên đường đi bến đò lại xảy ra chuyện, nửa đường có một đám cường đạo xuất hiện, Thiệu Ngọc Nương bị bắt, nghe nói vì bảo toàn trinh tiết mà gieo mình xuống sông, rơi xuống như vậy nhất định là đã chết.

Tin tức về sau vẫn lan truyền tới tai Cao Kiệu.

Cao Kiệu giận dữ đã chỉ trích Tiêu Vĩnh Gia lòng dạ hẹp hòi, ép người quá đáng, dẫn tới chết người, làm cho người khác ghê sợ. Thậm chí có một lần ông còn nghi ngờ bà cố ý sắp xếp cường đạo mượn đao giết người nhằm trả thù hận cá nhân.

Tiêu Vĩnh Gia cùng với ông gây gổ một trận lớn và đuổi ông ra khỏi phòng, không cho bước vào nửa bước, cho đến nửa năm sau, Cao Kiệu chủ động nhận sai làm hòa, Tiêu Vĩnh Gia mới nguôi cơn giận, hai vợ chồng lại lần nữa làm hòa chung phòng. Tuy rằng đây coi như là hòa giải, nhưng đã nhiều năm trôi qua như vậy, rạn nứt đã xuất hiện rất nhiều, không những không tiêu trừ được mà ngược lại càng ngày càng lộ rõ.

Cho đến mấy năm trước, Tiêu Vĩnh Gia đã một mình dọn đi Bạch Lộ Châu, công khai ở riêng ly thân với trượng phu cho đến tận ngày nay.

Bà nhìn chằm chằm Chu Tế Nguyệt, bỗng nhiên, đáy mắt hiện lên tia u tối, như là đã hiểu ra toàn bộ, từng bước một bước về phía bà ta.

– Năm đó chuyện họ Thiệu kia ta đã che giấu rất kỹ, người biết cô ta, ừ cứ coi như điều đó rất bình thường, nhưng làm sao người biết được chuyện cô ta gieo mình xuống sông mà chết?

Thời điểm đó Tiêu Vĩnh Gia là con gái cưng của trời, xuân phong đắc ý, còn cực kỳ sĩ diện, làm sao chịu để người khác biết được trượng phu vì người phụ nữ khác mà nổi lên hai lòng với mình? Từ đầu đến cuối, sự việc được che giấu cực kỳ bí mật, bao gồm cả người mà bà đã phái đi đuổi đòi tỷ đệ kia quay về Giang Bắc cũng không hề hay biết.

– Hay là, chính là người đã an bài đám cường đạo đó làm ra chuyện đó để ly gián vợ chồng ta?

Hai tay bà nắm chặt thành nắm quyền, bờ vai khế run lên.

Chu Tể Nguyệt cực kỳ hối hận, chỉ hận mình nhất thời mau miệng mà để lộ ra sơ hở. Trong mắt bà ta xẹt qua tia hoảng loạn, nhưng vẫn gắng gượng trấn tĩnh:

– Nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm. Thiên hạ không có tường nào không lọt gió, người đã làm ra chuyện như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ bị truyền ra ngoài, vì sao lại là ta!

Tiêu Vĩnh Gia sắc mặt tái nhợt, đứng yên một lúc, sau đó đột nhiên cúi xuống nhặt thanh trường kiếm dưới đất lên, “keng” một tiếng, rút kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm sắc bén chỉ vào Chu Tể Nguyệt, từng bước ép tới.

– Chu Tể Nguyệt, ta hỏi lại người lần nữa, chuyện năm đó có phải người làm không?

Chu Tể Nguyệt hoảng sợ mở to hai mắt:

– Tiêu Vĩnh Gia, người điên rồi? Người dám giết ta?

Tiêu Vĩnh Gia nắm chặt chuôi kiếm, trong mắt hiện lên sát khí.

– Ta hỏi người lần cuối, có phải người làm hay không? Người đừng tưởng ta không dám giết người. Trọng phụ của người tuy là tông thất, nhưng chỉ là một kẻ phế vật. Mà Chu gia càng không bằng Cao thị. Hôm nay dù ta giết người, tự báo là do lỡ tay, cùng lắm là bị phạt lộc cấm túc, ngoài ra còn có thể làm gì ta được?

Bà nghiêng răng từng bước đi đến gần Chu Tể Nguyệt.

Chu Tể Nguyệt hoảng sợ, nhanh chóng đứng dậy khỏi mặt đất, không ngừng lùi lại cho đến khi bị bức tường phía sau chặn lại,

không còn đường đi.

– Tiêu Vĩnh Gia, người đừng có làm chó điên đi cắn lung tung. Đừng nói chuyện đó không liên quan gì đến ta, dù có thì cũng là người ép bức ta thừa nhận, chuyện đã qua nhiều năm rồi, có tác dụng gì nữa không?

Mũi kiếm đã chĩa vào trước ngực Chu Tể Nguyệt. Bà ta gần như cảm thấy hàn ý dày đặc, toàn thân nổi lên da gà, giọng càng run rẩy hơn.

– Cao Kiệu là bị buộc phải cưới người, ở trong mắt huynh ấy, người là một người phụ nữ không có gì ngoài địa vị, ương ngạnh đánh đá muốn làm gì thì làm. Người cho rằng bây giờ người đi nói cho huynh ấy nghe thì huynh ấy sẽ tin người hay sao?

Tiêu Vĩnh Gia như bị rút đi gì đó, dừng lại, sát khí trong mắt dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ hoang mang. Thanh kiếm nơi tay cũng dừng giữa không trung, hơi run rẩy.

Chu Tể Nguyệt xem mặt đoán ý, cuối cùng khẽ thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nở nụ cười lấy lòng.

– Trưởng công chúa, ta biết ta sai rồi, ta không nên chọc vào con rể của người. Người yên tâm, từ nay về sau ta sẽ không liếc hần lẩy một cái đâu...

Miệng bà ta nói, mắt thì nhìn chăm chăm mũi kiếm, cẩn thận dịch qua một bên, đột nhiên nhân lúc Tiêu Vĩnh Gia không để ý nhào tới muốn giành lại thanh kiếm trong tay bà, nhưng không ngờ bởi vì quá tập trung vào phần thân trên, chân bà ta đã vướng vào chiếc váy đang kéo lê trên sàn, cơ thể đột nhiên mất thăng bằng và loạng choạng.

Giữa những tiếng la hét, cả người bà ta ngã về phía trước, đôi mắt mở to, trong đồng tử phản chiếu hai chấm trắng nhanh chóng tới gần.

“Phập” một tiếng nặng nề.

Mũi kiếm sắc bén xuyên vào cổ họng của Chu Tể Nguyệt, xuyên qua cổ.

Chu Tể Nguyệt đổ gục xuống đất, trên cổ bị một thanh kiếm đâm xuyên, hai mắt mở to nhìn chăm chăm Tiêu Vĩnh Gia, ánh mắt đầy căm hận và sợ hãi không thể tin được.

Bà ta không tin, không tin mình cứ thế mà chết đi.

Năm ngón tay của Tiêu Vĩnh Gia chậm rãi buông lỏng chuôi kiếm, nhìn Chu Tể Nguyệt giãy giụa dưới chân mình, thần sắc đờ đẫn.

.....

Sau một nén nhang, Lý Mục xông lên cao hiên, lúc đẩy cửa vào là nhìn thấy một màn như vậy.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh và mùi xạ hương trộn lẫn nhau, cực kỳ buồn nôn.

Trong mắt hần hiện lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó nhanh chóng đi vào đến bên cạnh Tiêu Vĩnh Gia, thấy bà ngồi ở đó, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt dại ra.

Trên mặt đất, Chu Tể Nguyệt bị một thanh kiếm đâm vào cổ, máu từ vết thương từ từ nhỏ xuống, máu đã chảy khắp mặt đất, cho thấy không thấy sống nổi, lại bởi vì khí quản vẫn chưa bị đâm hoàn toàn, bà ta đến lúc này vẫn còn chưa chết.

Hai mắt bà ta mở to, ánh mắt tan rã, đôi môi tràn đầy bọt máu hơi hé mở, giống như một con cá chưa chết bị kiếm đâm xuyên mắc ở trên cạn, tình trạng cực kỳ đáng sợ.

Lý Mục lập tức nâng Tiêu Vĩnh Gia dậy, đưa bà ra ngoài giao cho Tôn Phóng Chi, thấp giọng dặn dò vài câu.

Tôn Phóng Chi gật đầu, che chở cho Tiêu Vĩnh Gia đang gần như không còn hồn phách xuống lầu.

Lý Mục quay trở lại trong phòng, đi tới bên cạnh Chu Tế Nguyệt ngồi xuống xem xét.

Chu Tế Nguyệt giãy giụa, lại hít một hơi, đôi môi im lặng mở ra rồi khép lại, hai mắt nhìn chăm chăm Lý Mục, một giọt nước mắt trong suốt từ trong mắt chảy xuống, tràn ngập h@m muốn cầu sinh.

Lý Mục nhìn bà ta, nhặt chiếc khăn tay màu trắng dưới đất lên, lót vào chiếc cổ đầy máu của bà ta, duỗi tay ra nhẹ nhàng đặt lên trên đó.

Tay hấn hơi dùng sức.

Theo đó là tiếng khớp xương gãy rắc một tiếng rất nhỏ, Chu Tế Nguyệt nghiêng đầu sang một bên, tia sinh mệnh cuối cùng trong mắt bà ta biến mất.

Lý Mục thu tay lại, đáy mắt không gợn sóng, che mắt bà ta lại, sau đó bình tĩnh rút thanh kiếm đang cắm vào cổ bà ta ra, lấy quần áo phủ lên người bà ta rồi đứng thẳng dậy, nhìn quanh, bước qua đồng chén đũa lộn xộn trên sàn, bước ra ngoài.

Ở đầu cầu thang, một người đàn ông trông giống như thủ lĩnh thị vệ lao lên, trên tay cầm một thanh đao đâm máu, Tôn Phóng Chi đang đuổi theo phía sau, thấy Lý Mục thì kêu lên:

– Tất cả đã xử hết rồi, chỉ còn mỗi tên này kháng mệnh, cực kỳ hung hãn, vừa mới làm bị thương một huynh đệ đấy.

Thủ lĩnh thị vệ này cũng là một trong những kẻ thần phục dưới váy Chu Tế Nguyệt, vừa rồi đi ra ngoài hẹn hò với thị nữ, sau đó anh ta nhận ra có gì đó không ổn, liền dẫn người đến. Gã xông lên vài bậc cầu thang hai mắt lóe hung quang, vung đao về phía Lý Mục.

Lý Mục nắm ngón tay nắm chuôi kiếm, khi thu lại, hàn quang lóe lên, trên cổ gã đàn ông kia như bị vạch một đường, trong nháy mắt có một vết đen thẳng tắp.

Chất lỏng màu đỏ từ trong vết đen kia chậm rãi phun ra, sau đó, da thịt bị máu tươi cuộn cuộn cắt ra, giống như một cái miệng khổng lồ.

Gã đàn ông đổ gục xuống đất.

Lúc Lý Mục rời đi, phía sau, một ngọn lửa bốc cháy hừng hực. Ánh lửa chiếu sáng đường đi, gần như phản chiếu một nửa bầu trời đêm ở ngoại ô phía đông thành màu đỏ.

.....

Rạng sáng, Lạc Thần luôn cảm thấy tâm thần không yên.

Lý Mục quyết định thay cho nàng xong và ở lại đây. Nhưng không biết vì sao mãi không thấy mẫu thân trở về. Sau đó hẳn bảo mai sẽ đến đón nàng, bảo nàng cứ an tâm đi nghỉ ngơi.

Lạc Thần làm sao mà ngủ được. Tuy có A Cúc hầu hạ nhưng nàng vẫn chong chong mắt trong phòng, cuối cùng không chịu được mặc kệ A Cúc khuyên nhủ mà mặc quần áo vào đi lên lầu, dựa vào bên cửa sổ nhìn về hướng bến đò.

Sương mù bến đò còn dày đặc hơn lúc trước. Nơi này đến bến đò có đường đi, từ cửa sổ nhìn xuống, bầu trời mê mông mù mịt, ngoài sương lạnh ra thì cũng không nhìn thấy gì cả.

Nàng cứ thấp thỏm trong lòng mãi, đang muốn đi xuống, lúc đi tới bên cửa chợt nghe thấy trên con đường phía cửa lớn dưới ban công có động tĩnh, nàng nhìn xuống dưới, thoáng như có người tới bèn vội vã xuống lầu, chạy ra đón.

Tiêu Vĩnh Gia trở về, được người ta dìu đi vào.

Lúc Lạc Thần nhìn thấy mẫu thân, nàng cực kỳ hoảng sợ.

Khuôn mặt mẫu thân tái nhợt, đôi môi xanh xao, đôi mắt đờ đẫn và vô hồn, đáng vẻ mắt hồn mất vía. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Lạc Thần nhìn thấy bà có đáng vẻ như vậy, như là tối nay đã gặp phải chuyện gì đó không hay.

Nàng nhanh chóng iếc nhìn đoàn người phía sau mẫu thân nhưng lại không thấy Lý Mục.

– Mẹ ơi, mẹ làm sao thế ạ?

Nàng đi lên cầm lấy tay mẫu thân, cảm thấy tay bà lạnh như băng.

Tiêu Vĩnh Gia lắc lắc đầu, gắng gượng nở nụ cười với con gái, thấp giọng nói:

– Mẹ không sao đâu con.

A Cúc cũng bị hoảng sợ, vội vã tiến lên đỡ lấy Tiêu Vĩnh Gia.

– Trưởng công chúa mệt rồi, về phòng trước đi đã.

Lạc Thần biết là có chuyện, nhưng thấy thế cũng không tiện hỏi kỹ, gấp gáp đưa mẫu thân đi về phòng.

Tiêu Vĩnh Gia như là cực kỳ mệt mỏi, vừa nằm xuống đã nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích, như là đã ngủ thiếp đi rồi.

Lạc Thần vẫn luôn ở bên giường với mẫu thân.

Chung quanh im ắng, nàng nhìn mẫu thân đang ngủ, suy đoán về tung tích Lý Mục, dần dần quá buồn ngủ mà nằm ghé xuống bên cạnh mẫu thân, mơ mơ màng màng ngủ mất. Cũng không biết ngủ bao lâu, nàng đột nhiên bừng tỉnh, ngoài ý muốn phát hiện mình lại đang nằm trên giường của mẫu thân, trên người đã được đắp chăn.

Lại không thấy mẫu thân đâu.

Nàng vội vàng bò dậy, gọi người.

Thị nữ đi vào.

Nàng hỏi đang là giờ nào, mẫu thân đang ở đâu.

Thị nữ bấm báo, hiện đang giờ Dần.

Vừa rồi Lý lang quân trở về, trưởng công chúa đang nói chuyện với hần

.....

Tiêu Vĩnh Gia ngồi trên trên sập, đối mặt với Lý Mục, ngồi ở vị trí thấp hơn.

Ngọn đèn dầu nhảy lên. Sắc mặt của Tiêu Vĩnh Gia so với lúc mới trở về đã khá hơn, nhưng vẫn rất tái.

Từ lúc Lý Mục tiến vào, bà vẫn luôn nhìn hần, hai mắt không hề chớp, rất lâu sau mới hỏi:

– À ta đã chết rồi?

Lý Mục gật đầu.

Tiêu Vĩnh Gia nhắm mắt. Một lát sau mở ra, nói:

– Người là ta giết, sáng mai ta sẽ vào cung thỉnh tội. Ta sẽ không nhắc gì đến việc con qua đó. A Di...

Bà dừng lại một chút.

– Con mang nó đi đi. Sau này...

Bà cao giọng hơn chút:

– Nếu con dám phụ nó, ta sẽ không tha cho con.

Lý Mục nói:

– Con cảm ơn nhạc mẫu đã thành toàn bọn con, sau này con sẽ đối xử tốt với A Di. Tất cả mọi chuyện tối nay đều là do con, hoàn toàn do con dựng lên, con xin chịu tội toàn bộ. Sau khi mẹ đi rồi, bà ta vẫn còn sống, là bị con giết chết, kế tiếp mọi chuyện đều đã được an bài chu toàn, không hề có liên quan gì đến nhạc mẫu cả, nhạc mẫu không biết gì cả. Tối nay nhạc mẫu chưa từng rời khỏi đảo.

Tiêu Vĩnh Gia giật mình, đầy do dự.

– Con nói thế là ý gì?

– Nhạc mẫu nhớ kỹ lời con nói. Bệ hạ say rượu, hôm nay vẫn mãi không dậy nổi, nhạc phụ vẫn luôn chờ gặp bệ hạ. Đợi khi gặp bệ hạ, nghị sự xong việc rồi đoán cha cũng tới nơi này. Hiện tại đang canh bốn, nhạc mẫu an tâm đi nghỉ ngơi đi ạ.

Hắn cung kính hành lễ với Tiêu Vĩnh Gia, đứng dậy lui đi ra ngoài.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn bóng dáng rời đi của hắn, ánh mắt mù mịt, như là đang nhập định.

....

Lạc Thần chờ ở bên ngoài phòng, trong lòng thấp thỏm bất an, không tới một lát, nhìn thấy cửa mở ra, hình bóng càng ngày càng quen thuộc của Lý Mục xuất hiện, vội vàng chạy đi lên, ngửa mặt lên hỏi hắn:

– Tối nay xảy ra chuyện gì vậy ạ? Vừa rồi huynh với mẫu thân nói chuyện gì vậy?

Lý Mục cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn một đêm lo lắng thâm quầng của nàng, khẽ mỉm cười, trầm giọng nói:

– Không có chuyện gì đâu. Vừa rồi là nhạc mẫu đồng ý khẩn cầu của ta, cho phép ta đón nàng đi rồi.

Lạc Thần ngẩn ngơ.

Điều mà nàng lo lắng, thái độ cứng rắn như đá tảng của mẹ nàng, sao có thể giải quyết dễ dàng như vậy?

Trong lòng dần dần trào dâng một tia vui mừng như có như không, nhưng lại thật sự khiến người ta khó mà tin nổi.

Nàng không nhịn được đi vào, muốn nghe mẫu thân nói như thế nào, nhưng vừa cất bước thì tay đã bị Lý Mục nắm lấy, dắt nàng quay người trở về.

– Mẹ nàng mệt rồi đang muốn đi nghỉ ngơi. Sắp tới hừng đông rồi, ta cũng khá mệt, nàng dẫn ta đi ngủ nhé.

Lạc Thần cảm thấy đêm nay nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì đó, cho nên mẫu thân trở về mới có dáng vẻ như thế.

Nhưng mà họ đều không nói.

Cũng may thoát nhìn có vẻ như không có gì đáng ngại.

Nàng ngược mắt lên, bắt gặp ánh mắt hắc đang nhìn mình, nghĩ đến câu nói vừa rồi của hắn, tự cảm thấy bản thân mình cũng hơi vô tâm, mặt nóng lên, cặp mắt xuống, khẽ ừ một tiếng.

– Huỳnh đi theo tôi.

Hết chương 50

Chương 51

Lạc Thần dẫn Lý Mục tới phòng của mình.

A Cúc theo vào hầu hạ.

Lạc Thần kinh ngạc phát hiện ra thái độ của nàng với Lý Mục so với lúc trước ở Kinh Khẩu từ lịch sự xa cách giữ ý đến lúc này khác xa một trời một vực, như là thay đổi thành người khác. Nàng chỉ huy hạ nhân mang nước ấm và những đồ cần thiết vào, lại tự tay trải chăn ga giường, sau đó mới dẫn người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Thái độ của A Cúc với Lý Mục cũng chuyển biến theo mẫu thân nàng.

Buổi tối hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lạc Thần càng tò mò hơn.

A Cúc đi rồi, Lý Mục đi vào phòng tắm, Lạc Thần đi lên giường trước.

Nàng buông màn, nằm trong ổ chăn, trong lòng thầm nghĩ đến những nghi vấn, nhưng một lát sau, lực chú ý của nàng đã bị những động tĩnh của Lý Mục ở trong phòng tắm thu hút. Nàng nhắm mắt lại, nhưng bên tai thỉnh thoảng vẫn nghe thấy tiếng nước soàn soạt, không biết vì sao, trong đầu nàng nhớ lại một đêm ở Kinh Khẩu, nàng nhìn thấy hắc tr@n trụ đi ra ngoài. Lại tưởng tượng hiện tại hắc đang ở đây...

Lạc Thần bất giác thấy vành tai nóng lên.

Nàng không nghe nữa nhưng tiếng nước tắm bên kia vẫn cứ rất rõ ràng.

Lạc Thần kéo chăn lên cao che đầu lại, sau một lúc lâu lại bực bội kéo chăn xuống, phát giác tiếng nước tắm đã ngừng.

Cách tắm màn nàng nhìn thấy Lý Mục đi ra.

Hắn vừa đi vừa nhanh chóng mặc quần áo vào, nhưng không đi về phía giường, mà dừng lại nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm một chỗ có thể ngủ.

Vừa rồi khi còn cuộn mình trong chăn, Lạc Thần vẫn đang suy nghĩ, nếu hắn đi thẳng lên giường và muốn ngủ với nàng sau khi hắn ra ngoài, nàng sẽ làm gì? Nhưng giờ phút này nhìn thấy hắn đi ra, vẫn giống như lúc ở nhà hắn ở Kinh Khẩu muốn tìm chỗ khác ngủ, nàng lại không đành lòng.

Nơi này là nhà mình, khuê phòng của nàng.

Lạc Thần đột nhiên có một ý nghĩ tương tự mình cần làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, không nhịn được bật thốt lên:

– Huynh tới đây ngủ trên giường đi.

Bên ngoài màn, người thanh niên trẻ tuổi kia hơi sững lại, sau đó thì đi tới. Tắm màn được vén lên, Lý Mục xuất hiện ở trước mặt nàng, nhìn nàng.

Lạc Thần xấu hổ không thôi, khẽ dịch vào bên trong, dùng chăn bọc mình kín mít, chỉ lộ ra cái đầu bên ngoài, dùng giọng điệu tỏ vẻ như không có việc gì nói:

– Cúc ma ma chưa kịp chuẩn bị chăn đệm cho huynh. Dù sao giường tôi cũng rộng rãi, huynh ngủ một đêm cũng không sao.

Hắn cười nói cảm ơn và thổi tắt nến.

Lạc Thần cảm thấy chiếc giường bên dưới hơi lún xuống.

Bên cạnh nàng có thêm một người đàn ông khác. May là phòng tối om, hắn cũng không nhìn thấy gì.

Nàng đẩy chần ra ngoài:

– Này, huynh đắp đi.

Hai người đắp chung một cái chần.

Hắn đắp chần lên người, không có thêm động tác gì khác. Lạc Thần nhắm mắt, tự co mình lại thành một cục, không dám nhúc nhích, sợ không cẩn thận sẽ đụng vào hắn. Đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn nàng chung chần chung gối với một người đàn ông. Sau khi cảm giác mất tự nhiên rất khó tả bị đánh tan, những nghi vấn trong lòng nàng lại nổi lên.

Nàng mở mắt ra, nhìn bóng người mơ hồ đang nằm ngửa ở bên cạnh mình, thì thầm hỏi:

– Huynh đã ngủ chưa?

Hắn nghiêng người nhìn nàng:

– Sao vậy?

– Tối nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Mẫu thân tôi lúc trở về nom rất khác lạ...

– Mẹ nàng đi Thanh Khê Viên, có chút gây gổ mâu thuẫn với Chu thị. Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

Trong giọng nói của hắn tựa như mang theo một sức mạnh trấn an khiến người ta thấy vô cùng an tâm. Tính tình mẫu thân không tốt, lại bất hoà với Chu Tể Nguyệt kia từ rất lâu rồi, trong tình huống như vậy hai người chạm trán nhau, mẹ trở về, sắc mặt tốt mới là lạ.

Lạc Thần đã hiểu. Nhưng không hiểu sao vẫn cứ cảm thấy có gì đó còn vướng mắc. Chần chờ một giây, nàng vẫn cẩn thận hỏi:

– Giữa huynh và Chu thị là chuyện gì vậy?

Hắn ừm một tiếng, có vẻ như là cười.

Lạc Thần rất chắc chắn! Mặc dù trong màn rất tối, nàng không nhìn thấy rõ mặt mày hắn, nhưng ngữ điệu của hắn rõ ràng là đang cười nàng.

Nàng vừa xấu hổ vừa lúng túng, lại giận dữ.

– Huynh cười cái gì? Tôi cũng chỉ tiện hỏi mà thôi, huynh không nói thì thôi. Tôi không muốn nghe nữa, khỏi làm bẩn tai mình.

Nàng xoay người, lặn đến mé giường bên kia, cuốn cả chăn trên người hắn đi, đưa lưng về phía hắn.

– Không có gì đâu. Ta không đi, ta bảo Tôn Tam huynh thay ta đi chuyển lời lại. Kể đó thì ta tới chỗ nàng luôn.

Phía sau lưng, giọng của hắn vẫn mang theo ý cười như cũ.

Lạc Thần cuối cùng đã hoàn toàn nhẹ nhõm trong lòng.

– A Di ời, ta hơi lạnh. Cho ta chút chăn đi.

Một lát sau, nàng nghe người kia nói.

Nàng lập tức lặn trở về, chỉ là vẫn dành cái gáy cho hắn.

Hắn lại vẫn đang cười, đắp chăn, cũng tiện duỗi tay dịch góc chăn cho nàng, dịu dàng nói:

– Ngủ đi.

Khoé môi Lạc Thần bất giác nhướn lên, nhắm mắt lại ngủ.

....

Ngày hôm nay vốn là ngày nghỉ tắm gội, Cao Kiệu như thường lệ bận rộn ở nha thự Đài Thành, sắp tối mới rảnh rỗi. Ông vào trong cung thì lại được báo Hưng Bình Đế đêm qua dùng ngũ thạch tán, nửa đêm nóng bức khó ngủ, cả đêm mùa đông như thế chỉ mặc áo mỏng chạy quanh ngự uyển rất lâu, mãi hừng đông mới đi ngủ, hiện tại vẫn còn chưa thức dậy.

Cao Kiệu trong lòng lo lắng, lại nghĩ tới chuyện Lý Mục hôm nay đi Bạch Lộ Châu đón con gái, bèn gọi người đi truyền lời cho hắc, nói mình đang ở trong cung, nếu như hắc đón được người thì cứ ở trong nhà, khi nào bên này việc trong cung xong thì ông sẽ trở về.

Ông ở bên ngoài đợi rất lâu, mãi cho đến cuối giờ Tuất sau mấy lần thúc hỏi nội thị đều nói hoàng đế đang ngủ, cũng nói Hứa hoàng hậu đang hầu hạ bên cạnh, biết Cao Kiệu chờ cầu kiến thì truyền lời ra, bảo ông tối nay cứ đi về đi, có việc gì thì ngày mai lại đến, đừng quấy rầy hoàng đế nghỉ ngơi.

Sau khi dùng ngũ thạch tán, người dùng sẽ có tinh thần phấn chấn, không quản lý được khóc cười, thậm chí làm tăng ham muốn, cực kỳ sung sướng, nó được rất nhiều kẻ sĩ, danh sĩ yêu thích, trên dưới đều dùng, rất thịnh hành.

Hưng Bình Đế lúc còn trẻ có lẽ là để giải tỏa cảm xúc mà đã bắt đầu dùng nó.

Nhưng ngũ thạch tán có tính nóng, lại là độc tính, dùng lâu dài làm tổn hại đến gan đến thận, thậm chí có lời đồn không ít người đã chết sau khi dùng nó. Những năm gần đây, Cao Kiệu vẫn luôn khuyên hoàng đế từ bỏ thứ chết người kia nhưng thứ đó là vật gây nghiện, Hưng Bình Đế hết dùng lại ngừng, ngừng lại dùng lại, liên tục như thế, trong quá trình đó không bị dấn dấn vật giày vò bao nhiêu lần rồi. Hai năm trở lại đây, sức khỏe của hoàng đế đã dần dần không còn được như trước, chính ông ta cũng biết điều này có liên quan đến việc dùng ngũ thạch tán, cho nên đang cố hết sức bỏ thuốc.

Đã lâu lắm rồi Cao Kiêu không nghe được tin tức hoàng đế tiếp tục dùng thuốc, vốn cảm thấy rất vui vẻ, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy. Ông cũng là người khá thông y lý, lẽ ra, đêm qua ăn vào, sáng nay được tính thuốc tan, ngủ một ngày trời tới lúc này ít nhất cũng phải tỉnh táo thức dậy rồi mới đúng. Cao Kiêu dần dà cảm thấy không ổn, làm sao chịu nghe theo Hứa hoàng hậu mà cứ thế rời đi được, suy nghĩ một chút, ông lập tức phái người mời Tân An Vương đến.

Tân An vương Tiêu Đạo Thừa là tộc đệ của Hưng Bình Đế, từ sau khi Hưng Bình Đế cố ý xa lánh sĩ tộc, việc chấp chính phần nhiều nhờ cậy vào vị tộc đệ này, xem như là một vị tông vương có uy vọng nhất trong tông thất. Tân An vương năm nay đã gần ba mươi, dung mạo đường đường, ngày thường quan hệ với Cao Kiêu cũng rất tốt, nghe tin thì ngay trong đêm vội vàng tới, cùng với Cao Kiêu mang theo thái y mạnh mẽ xông vào tấm cung của Hưng Bình đế, quỳ gối ngoài cửa, xin hoàng hậu cho phép thái y vào.

Hứa hoàng hậu sắc mặt rất khó coi, nhưng đối mặt với hai người Tân An Vương và Cao Kiêu cũng không dám ngăn cản, đành phải cho người đi vào.

Hưng Bình đế nằm ở trên long sàng, mặt đỏ bừng, hô hấp lúc nhanh lúc chậm, ngủ mê mết không tỉnh, Cao Kiêu gọi ông ta mấy tiếng cũng không hề có phản ứng.

Thái y vội vã dùng kim châm châm cứu, mãi lâu sau mới nghe trong cổ họng hoàng đế phát ra một tiếng rất lạ, bấy giờ mới từ từ mở mắt ra, tỉnh lại, được nội thị đỡ ngồi lên, mù mịt hỏi:

– Giờ là giờ nào rồi? Trẫm đã ngủ bao lâu rồi?

Cao Kiêu thở phào nhẹ nhõm, tiến lên bẩm báo:

– Bệ hạ! Từ lúc đêm qua người dùng ngũ thạch tán thì đã qua một ngày một đêm rồi!

Hưng Bình để lộ vẻ xấu hổ, không dám nhìn Cao Kiệu, lẩm bẩm:

– Trẫm nghĩ đã lâu rồi không dùng, hôm qua hiếm khi được ngày vui vẻ nên lúc về đã dùng một chút...Chỉ một chút thôi...Lần sau trẫm không dám dùng nữa, Cao tướng yên tâm...

Cao Kiệu biết hoàng đế tâm trí nhu nhược, sợ là rất khó mà cai trị để loại thuốc này, thầm than trong lòng, nhưng cũng không nói gì, cùng với Tiêu Đạo Thừa tạm thời tránh đi để hoàng đế thay quần áo xong mới lần nữa đi vào, hành lễ quân thần.

Hưng Bình để hỏi chuyện gì.

Cao Kiệu nói:

– Thừa bệ hạ, chính là chuyện ngày hôm qua trên cung yến Mộ Dung thị sẵn lòng bày tỏ góp sức. Tiên Bi nhiều tộc, chỉ duy nhất tộc Mộ Dung là trong tộc có nhiều người có tài năng, trời sinh xảo trá thiện biến, không hiểu ân nghĩa. Triều ta từ lúc lập nước đến nay đã nhiều lần ban ân, ban quan lớn hậu tước cho tộc Mộ Dung, lúc trước nếu không phải Đại Ngu ta phá lệ hậu đãi, Mộ Dung thị làm sao có thể nổi bật ở trong tộc Hồ đông đảo tại phương Bắc? Nhưng mà Mộ Dung thị lòng muông dạ thú, mấy lần làm phản, thậm chí lúc Đại Ngu ta gặp quốc nạn suýt nữa sụp đổ đã nhân cơ hội cháy nhà mà đi hôi của, đoạt lấy thổ địa phương Bắc. Về sau bởi vì không địch lại được người Hạ mà toàn tộc ẩn nhẫn, ngủ đông nhiều năm. Hiện tại thế cục Bắc Hạ lay động, nước lung lay sắp đổ, Mộ Dung thị lại muốn mượn cơ hội nổi dậy. Người của tộc này rõ ràng là có mưu đồ phục quốc, đâu ra một lòng trung thành với Đại Ngu ta? Mộ Dung Tây mưu sự không thành, hiện đang trốn ở phương Bắc liên lạc với bộ hạ cũ. Mà Mộ Dung Thế tới Đại Ngu ta, mượn danh nghĩa là sẵn sàng góp sức, rõ ràng là tìm kiếm sự che chở, muốn mượn danh Đại Ngu ta nhằm thu phục trái tim của mọi người ở phía Bắc. Thần khẩn cầu bệ hạ hãy suy nghĩ kỹ càng, đừng bao giờ thu nạp hạng thay đổi thất thường này mà cần đuổi ra khỏi Đại Ngu, không cho phép Mộ Dung thị mượn danh Đại Ngu ta một lần nữa khởi sự tại phương Bắc nữa.

Hưng Bình Đế thoáng lộ vẻ không vui trên mặt, nhưng vẫn gượng cười nói:

– Cao tướng à, khanh quá lo rồi. Trẫm làm sao mà không biết Mộ Dung thị thay đổi thất thường. Nhưng lần này không giống lần trước. Mộ Dung thị đã đại thương nguyên khí từ lâu, cựu bộ ít ỏi, khó mà làm nên việc lớn. Mộ Dung Thế hiện giờ thành tâm đến đầu nhập, nếu như trẫm không thu nạp, lẽ nào không làm nguội lạnh trái tim những người phương Bắc khác cũng có lòng đầu nhập Đại Ngu ta đúng không? Mộ Dung Thế còn trình huyết thư viết tay của Mộ Dung Tây cho trẫm rồi.

Ông ta cười to mấy tiếng:

– Trẫm cho rằng, Cao tướng có thành kiến với Mộ Dung Tây đấy.

Mộ Dung Tây lúc trước từng cầu hôn trưởng công chúa, một khúc thiên kim phú đã truyền khắp Tần Hoài. Sau đó Cao Kiệu cưới trưởng công chúa. Nghe nói, ông cực kỳ không thích bài thiên kim phú kia. Đã rất không thích, thế thì đối với Mộ Dung Tây một tay tạo nên bài phú chắc chắn cũng chẳng có bao nhiêu thiện cảm.

Huống chi là, về sau lúc Bắc phạt, Cao Kiệu sở dĩ không thể Bắc tiến như ý nguyện là vì tại Bắc Hạ đã bị Mộ Dung Tây mạnh mẽ ngăn cản. Trước có cường địch, sau có quốc nội cản tay, Cao Kiệu bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ đành thất bại mà rút binh về phía Nam.

Ý của Hưng Bình Đế là, thù nhà hận quốc, cả hai thứ Cao Kiệu khó tránh khỏi đều mang lòng cá nhân, sao ông ta lại không biết. Ông nôn nóng nói:

– Bệ hạ, những lời thần nói hoàn toàn xuất phát từ công tâm, không hề mang lòng ân oán cá nhân gì. Mộ Dung thị không thể tin tưởng, xin bệ hạ hãy nghe thần.

Hưng Bình Đế xua tay:

– Cao tướng không cần quá lo lắng. Ngày hôm qua Mộ Dung Thế dâng lên kim đao và bản đồ, đã đủ cho thấy thành ý rồi.

– Bệ hạ! Kim đao mà Mộ Dung Thế hiến tặng là vật sở hữu của tổ tiên khai quốc, được gọi là thánh vật của gia tộc Mộ Dung, quả thực là minh chứng cho sự phản bội đối với Đại Ngu ta, rõ ràng là sỉ nhục của đất nước. Bệ hạ không từ chối mà còn vui vẻ nhận lấy, đạo lý là ở đâu? Mà bản đồ quan ải kia, thần cả gan hỏi bệ hạ một câu, trên dưới Đại Ngu ta nhiều văn võ hiện giờ còn có lòng hướng về Bắc thượng thu phục Lương Đô nữa không? Nếu đã không có, nhận tấm bản đồ quan ải này thì có tác dụng gì?

Hưng Bình Đế bị hỏi làm cho cứng họng không trả lời được, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Bỗng nhiên, hai hàng lông mày nhăn lại, giọng tay bùng trán, nói:

– Trẫm đau đầu quá. Nếu không có việc gì, các khanh đi về hết đi, việc này về sau bàn lại.

Tiêu Đạo Thừa vội đứng ra giảng hoà:

– Những góp lời của Cao tướng xuất phát từ đại cục, xin bệ hạ thận trọng suy xét. Đúng thực là tối này cũng đã muộn rồi, sức khỏe bệ hạ quan trọng nhất. Cao tướng cũng ngày đêm làm lưng vất vả, cũng nên trở về nghỉ sớm đi.

Cao Kiệu biết rõ hoàng đế sẽ không nghe lời khuyên của mình, không thể làm gì hơn đành phải bái biệt.

Sắc mặt Hưng Bình đế lúc này mới hoàn hoãn một chút, nói:

– Cao tướng đi cẩn thận. Gặp hoàng a tỷ thì chuyển lời hỏi thăm của trẫm, mấy ngày rồi trẫm chưa gặp tỷ ấy, trẫm cũng rất nhớ tỷ ấy.

Cao Kiệu đáp lời, nhìn theo hoàng đế đứng dậy rời đi, sau đó chán chường ra khỏi cung.

Lúc từ biệt với Tiêu Đạo Thừa ở cửa cung, ông nói:

– Bệ hạ với điện hạ rất thân thiết, có lẽ bệ hạ sẽ nghe theo lời khuyên của điện hạ. Những chuyện khác thì thôi vậy, nhưng xin điện hạ lưu ý đến sức khoẻ của bệ hạ nhiều hơn, đừng để bệ hạ tiếp tục phóng túng nữa. Xảy ra chuyện như tối nay rất là nguy hiểm.

Tiêu Đạo Thừa nghiêng răng nói:

– Hoàng hậu bụng dạ khó lường, tối nay nếu như không phải có Cao tướng ở đây thì hậu quả khó mà tưởng tượng được. Cao tướng có tấm lòng chân thành, khiến Cô thật sự hồ thẹn. Cao tướng yên tâm, chỉ cần bệ hạ chịu nghe Cô khuyên, Cô nhất định dốc hết sức mình.

Nếu như Hưng Bình Đế chết đi, Thái Tử tuổi nhỏ kế vị, Hứa thị nhân cơ hội phát triển lớn mạnh, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Tiêu Đạo Thừa. Tâm nguyện lớn nhất hiện giờ của y hẳn cũng giống như mình, hy vọng Hưng Bình Đế không xảy ra việc gì. Cao Kiệu thờ dài, đang định đi lên chiếc xe đang đợi mình hồi lâu chuẩn bị quay về Cao gia, đột nhiên nhìn thấy hướng thành đông thoáng có ánh lửa nổi lên.

Chắc là ở hướng đó đang bị cháy vào lúc nửa đêm. Đứng ở nơi này cũng nhìn thấy ánh sáng đỏ, cho thấy đám cháy lớn như thế nào.

Nếu các tòa nhà dân cư liền kề bị cháy, cộng với kiểu thời tiết này, một khi đám cháy lan rộng, hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

Cao Kiệu sững sốt, vội vã cùng Tiêu Đạo Thừa chạy tới thành đông. Hai người vội vàng đi tới cửa thành, vẫn chưa nhìn thấy điểm cháy, nhưng ánh lửa đằng trước lại càng lúc càng rõ ràng, biết là đám cháy phát sinh ở bên ngoài thành, bấy giờ mới thoáng yên lòng, bước lên thành lầu nhìn xem đó là nơi nào.

Đã có hơn mười tên môn tốt gác đêm đứng trên thành lầu bị ánh lửa gây chú ý đang chỉ trỏ, trông thấy Cao Kiệu cùng Tân An vương đột nhiên xuất hiện thì cuống quýt quỳ xuống.

Cao Kiệu đứng ở trên thành lâu nhìn thấy được rõ ràng. Điểm cháy này hình như là xảy ra ở vùng Thanh Khê cách ngoài thành mấy dặm. Ông biết nơi đó có Thanh Khê viên thuộc sở hữu của Úc Lâm Vương. Thế lửa to lớn như thế, lẽ nào là Thanh Khê Viên bị cháy?

Cao Kiệu lập tức sai người đi gọi Kiến Khang lệnh dẫn người đi dập lửa, mình với Tiêu Đạo Thừa cũng đi qua đó.

Lúc tới nơi, mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Thanh Khê viên cổng lớn mở toang hoang, bên trong không có một bóng người, toà cao hiên Bảo phương lầu hoa lệ nhất bên trong toàn bộ đã bị ngọn lửa nuốt hết. Ngọn lửa lớn hùng hực đang lan sang hai bên, phòng ốc cùng cây cối hoa cỏ gần đó cũng đang bị ngọn lửa nuốt chửng. Loại hỏa hoạn này nhân lực không thể dập tắt, Cao Kiệu chỉ có thể ra lệnh cho mọi người sơ tán ra xa, chờ lửa tự tắt.

Ngọn lửa tiếp tục cháy cho đến rạng sáng và thiêu rụi tất cả những ngôi nhà liền kề rồi cuối cùng mới tắt.

Kiến Khang lệnh dẫn người lấy nước đổ nước vào đồng đồ nát vẫn còn cháy lẻ tẻ, tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy hai xác chết cháy trong đồng đồ nát ban đầu được gọi là Bảo phương lầu, là một nam một nữ.

Bản thân Úc Lâm Vương không ra mặt, tới chỉ có quân sự vương phủ cùng với quân sự Chu gia. Sau khi xác định khuôn mặt bị biến dạng và các phụ kiện bằng vàng và ngọc trên cơ thể không bị lửa đốt cháy, người ta đã xác nhận rằng thi thể của người phụ nữ trước khi chết ăn mặc hờ hang nay đúng là chủ mẫu Chu Tế Nguyệt vương phi của Úc Lâm Vương, mà người đàn ông kia là thủ lĩnh thị vệ.

Dưới nền đất khắp chung quanh là bát đũa cốc ly bầu rượu cháy đen nằm rải rác.

Hiển nhiên, khi đám cháy bắt đầu, hai người này hẳn đang uống rượu ở đây. Hạ nhân trong viên thì một người cũng không thấy. Kiến Khang lệnh sai người đi lục soát các nhà còn lại, phát hiện trong nhà kho bị mất không ít thứ quý giá, dưới đất có không ít tiền bị rơi vãi không kịp mang đi. Mọi người suy đoán chắc là nô bộc phát hiện Bảo phương lâu nửa đêm bốc cháy, thế lửa lớn không thể dập tắt, thấy chủ mẫu bị thiêu chết ở bên trong, vì sợ chịu trách nhiệm và sợ bị chết mà tranh nhau cướp đoạt tiền tài rồi bỏ trốn đi hết ngay trong đêm.

Úc Lâm Vương một lòng tu tiên, vợ chồng sống riêng với nhau, Vương phi bình thường hơn nửa thời gian ở nơi này, nghe nói âm thầm bao nuôi không ít trai lơ, điều này từ lâu đã không phải bí mật. Chu gia trước kia cảm thấy vô cùng mất mặt, cũng đã từng ngăn cản, nhưng mà Chu Tể Nguyệt vẫn làm theo ý mình thường xuyên ở lại nơi này, Chu gia không thể làm gì được, đành phải mặc kệ bà ta.

Nghe Kiến Khang lệnh bẩm báo xong, sắc mặt quản sự Chu gia cực kỳ xấu hổ.

Cao Kiệu cùng Tân An Vương mặc nhiên không lên tiếng.

Quản sự Vương phủ tiến lên, hành lễ với Cao Kiệu và Tân An Vương, sắc mặt lộ vẻ áy náy, nói:

– Nơi này nửa đêm vô ý bị cháy, không ngờ lại làm kinh động đến hai vị, làm hai vị phải đi một chuyến vất vả đến đây, thật sự có lỗi. Vương phi hôm qua tới đây chính là để tĩnh dưỡng sức khỏe, điện hạ có biết ạ, nhưng mà lại gặp bất trắc thế này, đúng là bất hạnh. Thị vệ này chắc là nhìn thấy lửa cháy có lòng trung thành cứu chủ, nhưng mà thế lửa quá lớn cho nên mới cũng chết ở đây. Điện hạ nói, ngài ấy rất cảm kích Tân An vương điện hạ cùng Cao tướng công. Hai vị đã vất vả rồi, nơi này những việc còn lại cứ giao cho nô là được, xin hai vị về sớm nghỉ ngơi. Đợi điện hạ xuất quan, ắt sẽ tặng lễ cảm ơn.

Nói xong, ông ta cúi người thật sâu.

Quản sự Chu gia thầm thở phào nhẹ nhõm, vội phụ họa theo.

Cao Kiệu với Tân An vương nhìn nhau, tất nhiên cả hai đều hiểu rõ mà không nói ra, nói:

– Hai chúng ta chỉ trùng hợp nhìn thấy cho nên mới tới đây. Vương phi bất hạnh lâm nạn, mong điện hạ nén bi thương. Nơi này đã không có việc gì nữa, hai chúng ta đi trước.

Quản sự cung kính tiễn.

Cao Kiệu cùng Tân An Vương chịu đựng cả đêm cũng đã thấm mệt, cáo từ lẫn nhau, từng người trở về nhà.

Cao Kiệu một đêm không ngủ, cả người đã rất mệt mỏi, ngồi trên xe lại không chút nào buồn ngủ. Việc góp lời khuyên nhủ hoàng đế, ông vốn không ôm hy vọng gì, thấy hoàng đế có phản ứng như thế, điều này cũng nằm trong dự liệu của ông. Nhưng mà chuyện vừa rồi xảy ra thật sự khiến cho ông phải cảm khái. Từ trên người Chu thị, bất giác ông lại liên tưởng đến thê tử Tiêu Vĩnh Gia. Mấy năm nay, quan hệ giữa hai vợ chồng lạnh nhạt, đối mặt với sự lạnh lùng của thê tử, ông thật sự là bó tay hết cách, cộng thêm lại bận chính sự, đâu ra tinh lực, tâm tư và tình yêu như thời trẻ. Cuộc sống cũng chỉ như vậy, từng ngày cứ thế trôi qua.

Đêm qua Chu thị đột nhiên xảy ra bất trắc, điều này lại khiến cho ông thấy rất lo lắng. Ông đã không còn nhớ rõ lần trước hai người cùng phòng là khi nào. May mà mấy năm nay, Tiêu Vĩnh Gia đối với chuyện trong nhà càng ngày càng nhạt nhạt, mặc dù không chịu ở cùng mình nhưng lại chưa từng có lời đồn đại nào giống như lời đồn đãi của Chu thị. Nếu không, nếu một ngày nào đó bà cũng để xảy ra lời đồn đại giống như vậy, Cao Kiệu thật sự không biết đến lúc đó mình sẽ phải ứng phó như thế nào.

.....

Cao Kiệu vừa cảm khái vừa cảm thấy may mắn vô cùng, vội vội vàng vàng đi về Cao gia thì trời đã sáng choang. Minh ra ngoài cả một đêm, cứ tưởng rằng Tiêu Vĩnh Gia cùng với con gái con rể đã trở về nhà rồi, không ngờ lại chẳng thấy bóng dáng một người nào ở trong nhà cả.

Cao Kiệu kinh ngạc, rồi lại nghi ngờ có phải thê tử dối ý, đã làm khó không cho Lý Mục đón con gái hay không. Ông nhớ lại giọng điệu và thái độ của bà nói chuyện với mình khi đêm qua mình đến tìm bà. Lúc ấy mình không nghĩ gì nhiều, tin là thật, vội vàng trở về. Giờ này cẩn thận nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy không đúng, không yên lòng, cũng không màng nghỉ ngơi nữa, vội vàng quay ra đi thẳng một mạch đến bến đò Bạch Lộ Châu.

....

Lý Mục mơ một giấc mơ.

Trong mơ hắn quay lại đêm tân hôn của kiếp trước, hắn với Lạc Thần ở bên nhau.

Hắn là Đại Tư Mã quyền khuynh thiên hạ, trên từ hoàng thất hậu duệ quý tộc cho tới văn võ cả triều, những người đó ở sau lưng thì phê bình hắn, thù hận hắn, nhưng ở trước mặt hắn lại phải tôn kính hắn, nghe lệnh hắn.

Nàng là hình bóng đã in sâu vào trái tim hắn từ thuở thiếu niên, là con gái Cao thị chân thật tồn tại, về sau là phu nhân nhà họ Lục. Nhưng với hắn mà nói, nàng chỉ là hư ảo, giống như tiên nữ sống trong tiên cảnh hư ảo. Một người phụ nữ có thể mang lại khoái cảm cho đàn ông bao nhiêu, xinh đẹp bao nhiêu, cũng không thể so sánh với nàng. Với nàng, hắn chỉ xứng nhìn lên. Thậm chí hắn còn không dám sử dụng nàng như một tượng tượng để giải tỏa. Điều đó như thể khinh nhờn nàng. Nhưng đêm nay, nàng lại bước xuống từ đám mây, và trở thành một thực thể sống động mà hắn có thể chạm vào. Là người phụ nữ và là vợ của hắn. Khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào.

Khi hấn ý thức được nàng thật sự thiện lương, dịu dàng, tình cảm và thấu hiểu như hấn đã từng tưởng tượng, hơn nữa còn sẵn sàng dành phần còn lại của cuộc đời ở bên hấn, dẫu rằng trong lòng hấn hiểu rõ, thực ra nàng vì tình thế bức bách mới gả cho mình, nhưng hấn vẫn si mê nàng như cũ.

Khoảnh khắc đó, dù cho có bắt hấn quỳ gối dưới chân nàng cầu hoan, hấn cũng vui vẻ nguyện làm.

Cảnh trong mơ của Lý Mục dần dần trở nên kiều diễm ướt át. Bên trong màn ẩm, mây mưa mê đắm, hai người nằm chung một gối, nàng ngoan ngoãn chui vào trong lòng hấn, hương thơm xâm chiếm lòng người...

Cảnh trong này quá mức chân thực, đến mức ngay cả trong giấc mơ hấn cũng cảm nhận rõ miệng đắng lưỡi khô, thần hồn điên đảo.

Hấn đột nhiên tỉnh lại, mở choàng mắt ra, thỉnh linh phát hiện trong ngực mình thật sự có một thân thể mềm mại, trong mũi tràn ngập một cỗ hương thơm ấm áp.

Trời đã mờ sáng, ánh nắng ban mai yếu ớt xuyên qua màn, hấn nhìn thấy thiếu nữ đưa lưng về phía mình, nửa nằm úp mặt vào trong, vẫn đang ngủ say sưa, mái tóc đen rối tung trên gối, lộ ra một phần làn da sau gáy trắng như tuyết.

Lý Mục nhắm mắt lại, trong đầu nhanh chóng xẹt qua chuyện đêm qua.

Nàng gọi hấn ngủ cùng giường.

Lúc này nàng hãy còn đang ngủ, ngủ thật sâu trong tư thế ban đầu, cuộn tròn người, ngẩng nhìn từ phía sau, hình dáng nàng nhỏ nhắn, thanh tú dễ thương, lại ngoan ngoãn. Làm cho hấn không biết mình đã dậy và nghiêng người về phía nàng từ lúc nào rồi. Một cánh tay của hấn ôm lấy người cô từ phía sau, ôm nàng vào lòng, lòng bàn tay

dán vào người nàng. Những nơi mà lòng bàn tay chạm vào cực kỳ mềm mại, bàn tay hắn ướt đẫm mồ hôi nóng. Trái tim hắn đập liên hồi như trống, và cảm giác tội lỗi mạnh mẽ nhanh chóng ập đến với hắn.

Hắn không dám cử động, sợ làm nàng thức giấc, nín thở, nhẹ nhàng thu ánh tay kia về, lại cẩn thận dịch ra bên ngoài một chút, bấy giờ mới vén màn lên, nhanh chóng rời khỏi giường.

Hết chương 51

Chương 52

Lạc Thần đêm qua ngủ quá muộn, ban đầu là thấp thỏm lo lắng hơn nửa đêm, đến nửa đêm về sáng cuối cùng gạt bỏ một bụng đầy tâm sự, cả người cũng quá mệt mỏi, nhắm mắt lại là nặng nề ngủ thiếp đi, giấc ngủ ngon lành ngọt ngào. Về sau trong mộng lung, nàng như lại mơ một giấc mơ, mơ thấy mình ở bên cạnh có một cái bếp lò lớn, bếp lửa lớn vây quanh nàng, rất ấm áp.

Nàng thể chất thiên hàn, mùa đông có một chiếc lò sưởi như vậy để giữ ấm cho nàng dưới chăn thực sự là một điều vô cùng thoải mái, càng về sau, trên người nàng thậm chí dường như toát mồ hôi vì nóng.

Sau một đêm ngon giấc tỉnh lại, nàng vẫn còn chút mơ mơ màng màng, xoa xoa đôi mắt, bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua Lý Mục cũng ngủ ở trên giường với mình thì vội vàng quay mặt qua, phát hiện đã không thấy hắn đâu nữa.

Nàng ngồi dậy vén màn lên, thò đầu ra nhìn quanh.

Trong phòng trống rỗng, cũng không thấy người khác nhưng ngoài cửa sổ trời đã sáng, cũng đã muộn.

Nàng lên tiếng gọi.

A Cúc và thị nữ đi vào ngay lập tức, hầu hạ cho nàng.

Lạc Thần cúi nhìn, thấy vạt áo ngủ trung y ở trên người hơi tuột ra, trên người cũng đắp dính mồ hôi, đặc biệt là trước ngực cùng với phía sau lưng. Thì ra cảm giác mồ hôi nóng trong giấc mơ là thật, chỉ

là lúc này mồ hôi dần dần nguội đi, áo lót dán sát vào người làm cho cả người thấy không thoải mái.

A Cúc lau mồ hôi, thay nội y sạch sẽ cho nàng.

Lạc Thần rất muốn hỏi Lý Mục sáng sớm đã đi đâu rồi nhưng mà lại ngượng mở miệng hỏi A Cúc.

A Cúc vừa giúp nàng mặc quần áo vừa nói:

– Cao tướng công sáng sớm có tới, Lý lang quan đang hầu tiếp tướng công ạ.

Lạc Thần vui mừng khôn xiết, vội vàng xuống giường, vội vàng rửa mặt mũi chải tóc mặc quần áo xong, lại ăn vội ăn vàng vài miếng là chạy tới sảnh trước, vừa đến nơi đã thấy phụ thân đúng là có tới, Lý Mục đang ngồi hầu tiếp bên cạnh, hai người đang nói chuyện, nghe tiếng bước chân của nàng thì ngừng lại, đồng thời cùng quay qua.

Lạc Thần nhắc váy bước vào bậu cửa, nhẹ nhàng đi tới bên phụ thân, hành lễ với ông, sau đó ngồi bên cạnh ông.

– Cha ơi, sao sáng sớm cha đã tới đây rồi ạ?

Cao Kiệu nhìn thấy con gái yêu đôi mắt mang ý cười, giống như đoá sen sớm tươi mát buổi sáng, không nén được yêu thương vô hạn, cười nói:

– Cha cứ tưởng hôm qua các con về thành rồi, nào ngờ lại chẳng thấy một ai về cả, sáng nay lại không có việc gì nên cha tới đây xem thế nào.

Ông nhìn Lý Mục.

– Chờ mẹ con ra rồi thì tất cả cùng nhau về phủ đi.

Lạc Thần biết cha đã biết được chuyện mẹ đồng ý cho Lý Mục đón mình rồi, lén liếc nhìn Lý Mục một cái. Hắn đang ngồi quỳ trên chiếu,

hai tay đặt trên đùi, bội kiếm bên hông đã tháo xuống, trong lúc mình đang nói chuyện với phụ thân hắn vẫn luôn yên lặng, ánh mắt đặt trên án kỷ, mắt mi tuấn lãng, dung nhan tuấn tú đứng đắn, tư thái nghiêm chỉnh, nhớ tới đêm qua hắn và mình ngủ cùng giường, hắn còn dịu dàng dèm chăn cho mình, khi ấy mặt mày dịu dàng dễ dàng nàng ngủ, so với dáng vẻ ở trước mặt phụ thân như là hai người khác nhau.

Nghĩ thế, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy ngọt ngào khó diễn tả.

Cao Kiệu cũng nhìn Lý Mục.

– Kính Thần à, cuối năm cũng không còn mấy ngày nữa, trong kinh tạm thời không có việc gì quan trọng cả, hôm nay hồi phủ ăn bữa cơm con cũng đưa A Di trở về quê nhà đi. Những chuyện còn lại chờ sang năm rồi tính sau.

Lý Mục lập nên công lớn, một trong những phần thưởng mà hoàng đế ban cho chính là được nghỉ, cho phép hắn áo gấm về làng, vinh quy quê cũ. Hiện giờ đúng lúc lại là cuối năm, Cao Kiệu tuy không nỡ xa con gái yêu, nhưng mà con gái đã xuất giá, nếu cứ giữ con gái ở lại đón giao thừa thì thật sự là không hay chút nào.

Lý Mục cung kính nói:

– Mẫu thân con lúc trước cũng đã dặn dò con rồi, nói để A Di ở lại Kiến Khang đón giao thừa, năm sau về nhà cũng được.

Cao Kiệu cười xua tay:

– Đó là bởi mẫu thân con quá nhân hậu. Con vẫn nên đưa A Di về đi.

– Con cảm ơn nhạc phụ ạ.

Lý Mục hành lễ với Cao Kiệu.

Lạc Thâm nghe thấy mình sắp cùng Lý Mục trở về Kinh Khẩu, nhất thời cũng không biết cảm giác là gì, lại nhìn Lý Mục, thấy ánh mắt hắn vẫn không nhìn mình, dáng vẻ tựa như mình không tồn tại, so với thường ngày đối với nàng có chút khác biệt, trong lòng nàng đang băn khoăn chợt nghe bên ngoài có tiếng động, quay đầu lại, nhìn thấy mẫu thân xuất hiện ở cửa thì vội vàng đứng lên đi ra đón.

Tiêu Vĩnh Gia sắc mặt đã khá hơn nhiều so với đêm hôm qua, nhưng vẫn tái nhợt, gò má phủ một lớp phấn nhẹ cũng không che được vẻ mặt mệt mỏi của bà.

Thấy con gái đi lên đón, bà mỉm cười gật đầu, mẹ con cùng đi tới.

Lý Mục đứng lên, chào hỏi Tiêu Vĩnh Gia.

Tiêu Vĩnh Gia gật gù đầu:

– Con ngồi đi, không cần đa lễ.

Giọng nói của bà rất ôn hòa, nhưng mà lại hơi khàn.

Lạc Thần đỡ mẫu thân ngồi xuống ghế.

Cao Kiệu nhìn thê tử, phát giác ra ngày hôm nay bà rất khác với thường ngày. Chẳng những thái độ với Lý Mục thay đổi rất lớn, mà nhìn tinh thần cũng không được tốt lắm. Mới chỉ một ngày không gặp thôi mà bất kể từ giọng điệu lẫn thần thái mặt mày vô cùng ảm đạm không có chút sức sống nào, không hề bày ra mũi nhọn sắc bén như trước.

Cao Kiệu khó hiểu, trong lòng muốn hỏi han nhưng ngại trước mặt con gái và con rể, không tiện mở miệng hỏi, chỉ nói:

– Vừa rồi ta nghe Kính Thần nói nàng cho phép nó đón A Di về Kinh Khẩu. Tốt quá rồi. Không bằng hôm nay chúng ta về phủ, ăn một bữa cơm gia đình với nhau rồi mới để Kính Thần đón A Di về Kinh Khẩu nhé. Ý của nàng thế nào?

Ông cẩn thận hỏi thê tử.

Tiêu Vĩnh Gia từ lúc đi vào cũng không nhìn ông, ánh mắt chỉ chăm chú dừng ở trên người Lạc Thần, nghe ông hỏi mới quan sang, gật đầu:

– Cứ nghe theo mình là được.

Không ngờ thê tử lại dễ nói chuyện như thế.

Cao Kiệu thở phào nhẹ nhõm, nói:

– Vậy thế quyết định rồi nhé.

....

Sau giờ Ngọ, Lạc Thần cùng mẫu thân ngồi chung một xe đi về hướng Kiến Khang.

Lạc Thần vẫn luôn nhìn mẫu thân, thấy bà hơi quay mặt sang bên kia, ánh mắt dán chặt vào dãy núi phía xa xa đang chậm rãi lùi xa ngoài cửa sổ, cứ đờ đẫn như thế rất lâu, không kìm được dịch ngồi sát lại gần.

– Mẹ ơi, đêm qua mẹ đi tìm người phụ nữ kia có bị bà ta làm gì không ạ? Huynh ấy nói với con là huynh ấy không đi, chỉ bảo một huynh đệ đi thay mình đến đó chuyển lời từ chối thôi ạ.

Tiêu Vĩnh Gia quay mặt lại, nhìn con gái một lúc, đưa tay đóng cửa sổ lại, ôm Lạc Thần vào trong lòng, khẽ nói:

– A Di, có mấy lời sau đây mẹ muốn nói với con, con phải nhớ cho kỹ nhé. Lý Mục là người có bản lĩnh, địa vị của nó chắc chắn không chỉ như hôm nay đâu mà tương lai sẽ đạt thành tựu lớn. Mẹ tuy không biết vì sao nó lại trăm phương ngàn kế cưới con bằng được, nhưng mà con đã gả cho nó, đó cũng là ý trời đi, mẹ chấp nhận.

Lạc Thần ngây người, không biết vì sao đột nhiên mẹ lại nói những lời này với mình, rất là kỳ lạ.

Nàng ngước lên nhìn mẫu thân.

– Mẹ nhìn ra được nó rất quan tâm đến con, như thế rất tốt. Nhưng mà người đàn ông như nó sau này địa vị sẽ không ngừng thăng lên, sẽ càng có nhiều phụ nữ đeo bám nó. Con phải nhớ kỹ, nếu sau này gặp phải chuyện như vậy, ở trước mặt nó không được quá kích động, cũng không được quá độ lượng, không được cho phép những người phụ nữ đó ở bên cạnh nó, càng không cho phép nó có cơ hội đến gần người khác. Con tranh thủ hai đứa vừa mới tân hôn mà đối xử với trượng phu con thật tốt. Tính tình của con mẹ rất yên tâm, chỉ có điều con vẫn phải học một vài cách thu phục trái tim người đàn ông, để nó hết lòng hết dạ dành cho con. Mẹ đã dặn A Cúc rồi, nếu như con muốn học hỏi điều gì thì cứ hỏi bà ấy.

Lạc Thần có cái hiểu có cái không hiểu, cứ đàn người ra đấy.

Cách để thu phục trái tim một người đàn ông ư?

Đó là cách gì cơ?

– Mẹ nghe A Cúc nói con vẫn chưa cho nó ngủ cùng, đến giờ hai đứa vẫn còn chưa viên phòng đúng không?

Lạc Thần dĩ nhiên là hiểu câu này, mặt nóng lên, gật đầu rồi lại lắc đầu, xấu hổ nói:

– Tối hôm qua con đã bảo huynh ấy ngủ cùng rồi ạ...

Giọng nhỏ như muỗi kêu.

– Thế đã cùng nhau chưa?

Lạc Thần trước khi kết hôn đã được dạy một chút về việc đó, biết ý của mẫu thân, mặt đỏ bừng lắc đầu.

Tiêu Vĩnh Gia thì thầm:

– Về Kinh Khẩu rồi hai đưa nên viên phòng sớm đi, cách thức lấy được trái tim một người đàn ông không thể thiếu việc viên phòng được, nếu không thì dù có làm cái gì cũng vô dụng. Con nhớ kỹ chưa?

Lạc Thần xấu hổ tột độ, cúi đầu xuống, ngay cả cọng tóc cũng không hề động lấy một cái.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn dáng vẻ con gái, đờ ề xuống nỗi chua xót và tình yêu dâng trào trong lòng, ôm nàng vào lòng.

– Mẹ ơi...

Một lát sau, sau khi sự xấu hổ dần qua đi, Lạc Thần chui ra khỏi lòng mẫu thân, ngồi thẳng lên, nũng nịu gọi bà.

Thấy mẹ nhìn sang, nàng ngập ngừng một mới thỏ thẻ nói:

– Mẹ ơi, mẹ dạy con, con sẽ ghi nhớ ạ. Nhưng mà mẹ ơi, con vẫn không hiểu, vì sao mấy năm gần đây mẹ lại không chịu ở cùng cha ạ?

Tiêu Vĩnh Gia thất thần một lát, khẽ cười buồn.

– Mẹ già rồi, đạo lý này khi hiểu được thì đã quá muộn, đã không kịp nữa rồi, cho nên mới muốn dạy con biết được sớm. Con yên tâm, mẹ hiện giờ rất tốt, nhưng nếu như cuộc đời con càng trôi chảy, mẹ càng không có tiếc nuối gì nữa. Con hiểu không?

.....

Tại Cao phủ, Cao Thất cùng người hầu đã chờ sẵn ở bên ngoài cổng lớn, nghênh đón gia chủ vào nhà.

Đến buổi tối, Cao Kiệu tổ chức một bữa tiệc gia đình trong phủ, có mời hơn chục thành viên tộc nhân quan trọng trong Cao thị gồm Cao

Duẩn, Cao Dận cùng mấy con cháu tới tham dự.

Cao Hoàn dĩ nhiên là cũng có mặt. Trong bữa tiệc, thấy đại bá phụ cười nói, trưởng công chúa cũng mặt mày tươi cười, nhị bá phụ tuy không có sắc mặt tốt như đại bá phụ nhưng thái độ đối với Lý Mục cũng đã tốt hơn hẳn, mà những người còn lại trong tộc bởi vì gia chủ Cao Kiệu đã tỏ vẻ thừa nhận người con rể này, bản thân Lý Mục bất kể cách nói năng lẫn hành vi cử chỉ đều có đủ phong phạm của đại gia, huống chi còn có danh vọng trong trận chiến vừa rồi, ai còn dám đối nghịch với Cao Kiệu tỏ thái độ khinh thường và bất kính với hắn nữa.

Tảng đá vẫn luôn đè nặng trong lòng Cao Kiệu cuối cùng cũng đã buông xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Một bữa tiệc gia đình này có thể nói là người nào cũng vui vẻ, đến cuối giờ Tuất, mọi người ngà ngà say giải tán, được người nhà dìu đỡ đưa về nhà. Trong bữa tiệc, ngoài Tiêu Vĩnh Gia, con gái Cao gia sẽ không ngồi chung ở đó. Lạc Thần đã đi thu dọn hành lý chuẩn bị cho ngày mai lên đường từ sớm, tắm gội xong thì lên giường, nằm trên gối mở sách ra đọc, đọc đọc một lúc, dần dần lại mất tập trung.

Những lời dằn dò của mẫu thân trên đường về trong ngày lặng lẽ hiện lên trong đầu khiến nàng có chút không yên. Bất kể lý do là gì, cha mẹ đã chấp người con rể Lý Mục này rồi. Tuy rằng mỗi khi nhớ tới Lục Giản Chi, bóng dáng cô đơn của huynh ấy rời đi đêm đó đến nay vẫn khiến nàng xót xa, trong lòng rất khó chịu, nhưng đây cũng là chuyện đã rồi không thể nào thay đổi được. Có lẽ đúng như mẹ đã nói, đây chính là ý trời.

Nàng với Lục đại huynh vô duyên, sau này, nếu như không có gì thay đổi, Lý Mục chính là lang quân của nàng cả đời này.

Những lời đó của mẹ, nàng có chút hiểu, nhưng vẫn có những điều không hiểu. Nhưng nàng bị ảnh hưởng bởi lời nói mẹ, điều này là sự thật.

Nghĩ đến đêm nay nàng lại phải ngủ chung một phòng với Lý Mục, bất chợt lại khấn trượng, không còn thản nhiên như lúc trước nữa, thậm chí còn không biết nên làm gì cho phải đây.

– Lý Lang quân trở về rồi ạ!

Đột nhiên, một giọng nói của thị nữ vang lên từ ngoài cửa. Lạc Thần giật thót mình, tim đập như trống, cuống quýt vút sách đi, nằm xuống quay người vào trong nhắm mắt lại, giả bộ như mình đã đi ngủ rồi.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, có tiếng bước chân cũng rất nhẹ.

Lạc Thần nhận ra đó là tiếng bước chân của Lý Mục.

Một lát sau, hần từ phòng tắm đi ra, dường như do dự một chút, tắt đèn rồi đi tới.

Hần nhẹ nhàng nằm xuống.

Lạc Thần vẫn nhắm mắt.

Không có gì khác xảy ra.

Đêm nay, ban đầu nàng còn giả bộ ngủ, về sau dần dần thực sự mệt mỏi, nàng ngủ đến tận hừng đông.

Lúc thức dậy ở bên cạnh đã không có ai nữa, trống rỗng.

Lạc Thần không biết là nhẹ nhõm hay hơi thất vọng, ngồi trên giường phát ngốc một lát, chợt nghĩ ra sáng sớm hôm nay còn phải từ biệt cha mẹ theo hần đi Kinh Khẩu, bấy giờ mới xuống giường gọi người. Rửa mặt chải đầu trang điểm xong, đang chuẩn bị đi ra ngoài thì thấy Lý Mục đi vào.

Hần hôm nay mặc công phục võ quan tam phẩm lên triều, áo bào xanh dẹt bằng gấm sẫm màu, thắt lưng ngang hông, trông rất phong độ, đứng ở nơi đó, khẽ nhìn nàng rồi mỉm cười:

– Ta vừa mới từ trong cung đi ra, đã tạ từ với bệ hạ rồi. Nếu nàng chuẩn bị xong rồi thì ta cùng nàng đi từ biệt nhạc phụ mẫu rồi về Kinh Khẩu, nhé?

Lạc Thần hơi cup mắt xuống, khẽ vâng một tiếng.

.....

Từ Kiến Khang đến Kinh Khẩu, nếu Lý Mục một mình cưỡi ngựa, chậm nhất ba ngày sẽ đến, bởi vì mang theo Lạc Thần đi cùng, đi đường thủy vẫn thoải mái hơn.

Cao Kiệu tiễn con gái và con rể ra ngoài cửa, Lý Mục cùng Lạc Thần từ biệt với ông, ông ra lệnh cho huynh đệ Cao Dận Cao Hoàn thay mình đưa hai vợ chồng ra bến tàu, chờ đoàn người đi rồi mới quay vào, tìm Tiêu Vĩnh Gia.

Thấy bà ngồi một mình ở trong phòng, lưng bất động, ông do dự một chút đi đến bên cạnh bà khuyên nhủ:

– Cũng may Kinh Khẩu không quá xa, nếu sau này nàng có nhớ A Di thì lại đón con nó về nhà là được. Lý mẫu là người hiểu chuyện rộng lượng, chắc là nói cũng dễ thôi.

Tiêu Vĩnh Gia chỉ cười nhẹ, không đáp lại ông.

Cao Kiệu nhớ tới hôm qua sắc mặt của bà không được tốt lắm, giống như bị bệnh, sau khi trở về mình bận này bận kia, gia yến xong bà lại về phòng ngay, đến khi mình vào phòng thì đã quá muộn, bà đã đi ngủ rồi, nét mặt mệt mỏi, mình không dám quấy nhiễu bà, lúc này cuối cùng cũng đã có cơ hội nói chuyện, bèn hỏi:

– Sáng sớm hôm qua ta thấy sắc mặt nàng không được tốt, có phải là nàng bị ốm không? Có chỗ nào khó chịu thì mời thái y tới khám đi.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Đã làm mình phải lo rồi. Tôi không sao hết.

Cao Kiệu yên lặng một lát, nói tiếp:

– Đúng rồi, đêm hôm trước gặp bề hạ, bề hạ có nhờ ta chuyển lời hỏi thăm tới nàng đó.

Tiêu Vĩnh Gia gật đầu:

– Tôi biết rồi.

Vợ chồng gặp nhau lại chẳng có gì để nói, Cao Kiệu đứng một lát, chợt nhớ tới chuyện ở Thanh Khê Viên, lại nói:

– Đêm qua ở Thanh Khê Viên bị cháy, nàng biết chưa? Chuyện thăm viếng tang sự tại Úc Lâm Vương phủ nàng không cần phải bận lòng đâu, ta đã dặn dò Cao Thất rồi, ông ta sẽ làm thỏa đáng.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn ông mãi, sau một lúc lâu không nói gì.

Cao Kiệu thấy bà nhìn mình chăm chú mà không nói gì, ánh mắt kỳ lạ, như là thất thần, cũng không biết bà đang suy nghĩ gì.

– A Lệnh à, sao nàng lại nhìn ta như vậy?

Ông sờ sờ mặt mình, không hiểu hỏi.

Tiêu Vĩnh Gia như hồi thần, quay mặt đi.

– Tôi đi Bạch Lộ Châu ở mấy ngày, có một số việc chờ tôi nghĩ kỹ rồi sẽ tìm ông để nói sau.

Bà đứng lên, đi qua người Cao Kiệu.

.....

Cao Dận Cao Hoàn đưa Lý Mục cùng Lạc Thần đến bến tàu, từ biệt xong, con thuyền rời bến theo dòng sông rời đi.

Phụ cận bến tàu xe ngựa như nước, người đến người đi. Mộ Dung Thế đang ngồi bên cửa sổ trong nhĩ gian trên lầu hai của một tòa tửu lầu ven sông, một mình uống cạn ly rượu, ánh mắt dõi theo bóng thuyền đi về hướng Kinh Khẩu, đôi mắt màu tím hờ hững.

Một người đàn ông mặc quần áo bình thường đi lên lầu, cời mũ trên đầu xuống, là Hứa Ước.

Mộ Dung Thế thu ánh mắt về, trên mặt lộ ra nụ cười cung kính, đứng dậy mời y ngồi xuống.

Hứa Ước nói:

– Huynh trưởng kêu ta chuyển lời, Cao Kiệu ở trước mặt bộ hạ đã nói những lời bất lợi về ngươi, cũng may bộ hạ vẫn chưa nghe theo. Sau này ngươi phải để ý đấy, Cao Kiệu sẽ không chịu bỏ qua đâu.

Mộ Dung Thế hành lễ:

– Đa tạ sứ quân đã báo ạp.

– Nghe nói nam nữ Mộ Dung gia toàn là báu vật trời sinh, quả nhiên danh bất hư truyền...

Hứa Ước nhìn khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Thế, trong mắt lộ rõ sự si mê.

– Bộ hạ đã lâu rồi chưa dùng lại ngũ thạch tán, ngủ một đêm với mỹ nhân mà ngươi dâng lên đã lại quay sang dùng lại rồi. Rất tốt. Chỉ cần ngươi trung thành làm việc, Thái tử sớm ngày kế vị, bọn ta sẽ làm theo đúng lời hứa cho ngươi mượn binh mã.

Mộ Dung Thế tỏ vẻ cảm kích, quỳ xuống, cúi người hành lễ.

Hứa Ước ghé lại gần, thấp giọng nói:

– Loại chuyện vật vãn này vốn cũng không cần ta phải tới, chỉ bởi vì ta kính người cũng là một nhân vật, cho nên mới đích thân đến báo. Ta đã bày tỏ ý tốt của mình rồi, người cần phải nhớ kỹ đó.

Mộ Dung Thế lại cảm kích cảm ơn lần nữa

Hứa Ước nhích lại gần, ngả ngón vỗ vỗ mặt gã, cười đắc ý, đứng lên rời đi.

Mộ Dung Thế vẫn quỳ, giống như một bức tượng điêu khắc bằng bùn, bất động, cho đến khi Hứa Ước đi rồi, tiếng bước chân hoàn toàn biến mất mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm về hướng đó, ánh mắt lộ rõ sự căm hận thật sâu.

Đến ngày sau có thể thuận lợi mượn binh lính từ trong tay Hứa thị, gã đã hiến dâng Mộ Dung Triết người xuất sắc nhất trong tộc và cũng là muội muội đã cùng trốn đi theo mình cho Hưng Bình Đế. Vì sợ bị Cao Kiệu biết được, Mộ Dung Triết đã phải dùng thân phận cung nữ bình thường để tiến cung.

Gã từ từ đứng dậy, ngắm nhìn dòng sông đang cuồn cuộn chảy về hướng đông ở bên ngoài cửa sổ, trong lòng thầm thì. Hãy chờ xem, đám người Hán Nam Triều vừa vô tri lại ngu xuẩn kia, một ngày nào đó, Mộ Dung Thế gã sẽ rửa mối nhục xưa, san bằng phương Bắc, lại chỉ huy rồi tiến xuống phía Nam, biến mảnh đất phồn hoa Giang Nam này toàn bộ thuộc sở hữu Mộ Dung thị. Tới lúc đó, tất cả những kẻ đã làm nhục gã ngày hôm nay, gã sẽ trả lại gấp mười lần từng người một.

.....

Mấy ngày sau, vào cuối năm, Lạc Thần theo Lý Mục đặt chân lên bến tàu Kinh Khẩu một lần nữa

Ngày hôm nay thời tiết rất đẹp, dường như một nửa người Kinh Khẩu đều không làm việc, nghe tin đã tranh nhau đến bến tàu xem Lý

Mục áo gấm về làng. Nơi nơi là dòng người chen chúc xô đẩy, toàn là tiếng cười tiếng nói chuyện.

Đám Quách Chiêm, Tôn Phóng Chi lúc trước trước đi theo Lý Mục đi đất Thục bởi vì đi đường bộ mà hai ngày trước đã về đến Kinh Khẩu trước rồi. Biết Lý Mục cùng Lạc Thần hôm nay đến thì đã dẫn người xếp hàng ở bến tàu chờ từ sớm, người nào cũng hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, ngay cả Kinh Khẩu lệnh cũng mang theo thự quan tới đón, cảnh tượng náo nhiệt này so với ngày Lạc Thần ngồi thuyền gả đến đây chỉ có hơn chứ không kém.

Đương nhiên, với Lạc Thần mà nói, lần đầu đặt chân đến đây và hôm nay trở lại cũng khác hoàn toàn. Nàng đã dần dần quen thuộc nơi này, cũng quen thuộc với người nơi này. Lúc xuống thuyền, trông thấy A Đình đã chạy tới bến tàu đón thì vui mừng khôn xiết, dắt cô bé ngồi lên xe, dưới những ánh mắt của người qua đường mà trở về Lý gia.

Cửa lớn Lý gia mở rộng, mười mấy người phụ nữ hàng xóm đang xúm quanh cửa nhìn xung quanh, khi trông thấy xe chở Lý Mục về đến, biết Lạc Thần đã tới, có người chạy ra đón, có người thì chạy vào trong báo tin cho Lư thị.

Lạc Thần xuống xe, cùng Lý Mục vào nhà, vừa mới đến cửa đình viện đã nhìn thấy Lư thị được Thẩm thị đỡ đi ra, vội bước nhanh đi lên cầm lấy tay bà, gọi một tiếng “mẹ”.

Lư thị hôm nay mặc quần áo mới may, tinh thần phấn chấn, sờ tay Lạc Thần rồi nắm chặt lấy, cười tươi:

– Đúng là A Di trở về thật rồi. Mẹ thật là nhớ con.

Chỉ một câu đơn giản nhưng lại là lời chào mừng chân thành nhất đối với sự trở lại của Lạc Thần.

– A tẩu ơ, vừa rồi muội cũng quên nói, muội cũng nhớ tỷ lắm đó!

Trên đường về nhà, A Đình ríu rít như chim hết nói chuyện này đến chuyện khác, kể cho Lạc Thần những chuyện mới mẻ xảy ra ở nhà hàng xóm láng giềng khi nàng không có ở đây, cũng kể chuyện gần nhất là có một phú ông vẫn luôn tới nhà chủ động tặng điền trạch, nhưng đều bị a mỗ từ chối, chắc có lẽ là thật sự quên nói câu này, được Lư thị nhắc nhở thế là nhanh nhẩu bổ sung.

Mọi người đều phì cười, cùng nhau đi vào trò chuyện hỏi han nhau. Muộn một chút, mấy người Thẩm thị biết Lạc Thần đi đường mệt nhọc nên chào ra về hết, Lư thị bảo Lạc Thần về phòng nghỉ ngơi sớm.

Lạc Thần trở về gian đông sương phòng kia.

Đông phòng hôm qua đã được quét dọn sạch sẽ, không dính một hạt bụi, hôm nay vào ở chỉ cần sắp xếp đồ mang đến, trải lại giường chiếu là xong.

Lạc Thần ngồi ở đó, nhìn A Cúc chỉ huy vú già thị nữ khiêng rương ra vào vào, bận rộn một hồi. Nàng để ý thấy A Cúc cũng đã thu dọn đi chần đệm ở sập đơn mà Lý Mục vẫn ngủ. Sau khi dọn giường xong thì cũng đã tối.

Lý Mục cự tuyệt các loại mời chào cùng chiêu đãi bên ngoài, về nhà ăn cơm tối.

Lư thị hỏi Lý Mục năm sau sẽ làm ở đâu.

Lý Mục nói:

– Bệ hạ cho con nghỉ một tháng. Qua nguyên tiêu muộn nhất là cuối tháng giêng con sẽ phải trở lại Kiến Khang, nghe bệ hạ thuyên chuyển ạ.

Lư thị nói:

– Nếu đã được cho nghỉ thì hãy ở nhà, ngoài những xã giao cần thiết ra thì con đừng đi đâu nữa, phải ở bên A Di nhiều hơn.

Lý Mục nhìn Lạc Thần đang cầm cúi nghiêm túc lừa cơm, đáp:

– Con biết rồi ạ.

Hết chương 52

Chương 53

Sau bữa tối, đèn trong phòng được bật.

Hắn là A Đình đã được Lư thị nhắc nhở nên trời vừa tối đã chẳng bám dính lấy a tẩu nữa mà cười khì khì đi ngay.

Lý Mục đưa Lạc Thần trở về phòng, không đi vào mà chỉ đứng ở bên ngoài bậu cửa, nói:

– A Di, ta còn có chút việc rất quan trọng, cần phải ra ngoài một chút. Nàng tự chăm sóc bản thân và đi nghỉ ngơi sớm nhé.

Lạc Thần ngẩn ngơ, trong lòng dâng lên chút thất vọng, nhưng vẫn gật đầu.

Lý Mục cười áy náy với nàng rồi đi luôn.

Lạc Thần ầm ức trong lòng nhưng ở trước mặt A Cúc và mấy thị nữ mà không dám bộc lộ nỗi lòng, chỉ làm như không có việc gì. Lúc tắm gội, nàng cũng không muốn A Cúc hầu hạ, bảo bà ta ra ngoài, mình thì ôm đầu gối ngồi co ro trong thùng tắm, đầu dựa vào trên vách thùng tắm, nhắm mắt lại.

Thùng tắm bốc lên hơi nóng mù mịt, dần dần hơi nóng từ từ đông lại ở trong không khí, hóa thành từng viên bột nước trong suốt li ti, dính trên lông mi và lông mày của nàng. Lạc Thần vẫn dựa như vậy, không nhúc nhích, như là đã ngủ, trong đầu lại nghĩ đến những bối rối vẫn luôn quanh quẩn trong lòng nàng mấy ngày qua.

Mấy ngày đi đường, Lý Mục và nàng ở cùng khoang, hai người cùng ngủ cùng giường.

Hắn tất nhiên là chăm sóc nàng rất dịu dàng chu đáo. Luôn luôn là như thế. Nhưng lại không hề chạm vào nàng dù chỉ một chút, ngay cả đầu ngón tay cũng chưa hề chạm.

Và mỗi buổi sáng sớm chưa từng ngoại lệ, khi mà nàng thức dậy thì hắn đã không biết dậy từ lúc nào rồi, bên giường trống không, trên giường chỉ còn lại một mình nàng.

Lẽ ra, bọn họ là vợ chồng. Trừ lúc ban đầu nàng cự tuyệt hắn tới gần mình ra thì dạo gần đây mặc dù không chủ động thể hiện trước mặt hắn, nhưng ít ra thái độ của nàng cũng rất dịu dàng ngoan ngoãn.

Thậm chí Lạc Thần còn nghĩ, nàng cũng đã cho phép hắn ngủ cùng mình trên một chiếc giường rồi, nếu như... Nếu như hắn không nhận được muốn thân mật với mình, làm chuyện thân mật giữa trượng phu đối với thê tử, tuy rằng có chút sợ hãi nhưng nàng cũng sẽ tiếp nhận.

Thế nhưng hắn lại không có.

Hắn dường như không có chút hứng thú nào với việc chạm vào mình.

Nếu như đã không có hứng thú gì với mình, những việc làm lúc trước của hắn dường như cũng không phải là để bám vào Cao thị, thế thì tại sao hắn cứ phải một hai đòi phá hủy nhân duyên giữa mình và Lục Giản Chi để cầu cưới mình?

Lạc Thần mù mịt và bối rối, nghĩ đến lời hứa của hắn với Lư thị ở trong bữa cơm, vừa quay đầu một cái là bỏ mặc nàng đi ra ngoài một mình thì tâm tình càng thêm âu sầu buồn bực.

Hàng mi dính bọt nước run rẩy. Nàng mở đôi mắt ướt sũng ra, từ trong thùng tắm đứng lên, cúi đầu, lần đầu tiên trong cuộc đời cần thận ngắm nhìn cơ thể của mình.

Làn da thiếu nữ vô cùng mịn màng, bởi vì vừa ngâm nước ấm mà trên làn da trắng mịn lại lộ ra một vết hồng nhạt, tươi non mềm mại, như là chỉ nhéo một cái có thể chảy ra nước ngọt.

Dưới vòng eo nhỏ nhắn thon thả, hai chân lộ ra trên mặt nước đứng sát vào nhau, trắng nõn thẳng tắp. Lạc Thần tự chạm vào mình, làn da dính bọt nước trong suốt, giống như trứng gà vừa mới lột vỏ, trơn mượt và mịn màng như nhung.

Cuối cùng ánh mắt của nàng dừng ở trên bộ ngực của mình.

Toàn thân trên dưới thứ duy nhất nàng không vừa lòng có lẽ chính là nơi này...

Nghe nói đàn ông đều thích đầy đặn và nở nang nhỉ?

Lạc Thần nhớ lại lúc trước trong nhà có một người hầu mới giúp việc ở nhà bếp, vẻ ngoài cũng bình thường, nhưng mà lại có làn da rất trắng, bộ ngực rất nở nang, mỗi ngày ra ra vào vào rất gây chú ý. Nghe nói hầu nam trong nhà người nào cũng tranh nhau lấy lòng chị ta, cuối cùng có hai người tranh giành tình cảm mà đến mức đánh nhau, cuối cùng bị A Cúc biết được mà đuổi đi, bấy giờ trong nhà mới yên bình trở lại.

Lạc Thần cúi nhìn bộ ngực nhỏ mà nàng đã nuôi mười sáu năm, trắng nõn và mềm mại, đầy đặn vừa một bàn tay nắm.

Trước đó, nàng chưa từng cảm thấy nơi này có vấn đề gì, nhưng mà hiện tại nàng đột nhiên lại thấy nghi ngờ, rằng có phải ở trong mắt Lý Mục mình chẳng có chút hấp dẫn nào không?

Nàng cảm lòng không đậu đưa tay lên muốn chạm thử nó để xem cảm giác là gì...

— Tiểu nương tử, cô tắm xong chưa? Tôi vào nhé!

Bên ngoài đột nhiên vang lên giọng của A Cúc, chắc là thấy nàng tắm rất lâu không đi ra cho nên không mấy yên tâm. Kế đó là tiếng bước chân của bà ta cũng bình bịch chạy vào.

Lạc Thần giật nảy mình, cuống quýt khoanh tay muốn ngồi thụp xuống nước, không ngờ chân bị trượt, đứng không vững cả người ngã ngồi xuống, rầm một tiếng, nước trong thùng bắn tung tóe, dưới nền đất ướt sũng.

A Cúc đi vào thấy thế thì kêu lên, chạy nhanh đến, chộp lấy cánh tay Lạc Thần đỡ lên.

– Sao lại bị ngã thế, có đau không? Đây ai kêu tiểu nương tử cứ đuổi chúng tôi ra ngoài, lúc tắm xong lại chẳng gọi tôi nữa...

Lạc Thần ngồi ở trong thùng nước, chân mảy nhăn lại, che cổ chân phải của mình:

– Ma ma ơi chỗ này hơi đau...

.....

Lý Mục tới nha thự Kinh Khẩu xuống ngựa đi vào trong.

Kinh Khẩu lệnh cùng với Tường Thao đang chờ bên trong, thấy hần tới thì vội ra đón.

Kinh Khẩu lệnh mời Lý Mục ngồi ghế trên, cung kính nói:

– Hôm nay Đô đốc với cùng gia quyến trở về, lẽ ra không nên quấy rầy, nhưng mà thật sự là có chuyện quan trọng làm bản quan phải mời ngài đến, mong ngài thứ lỗi cho.

Lý Mục nói không sao, hỏi là chuyện gì.

Thì ra sau khi Lý Mục rời đi, Kinh Khẩu lệnh chiếu theo sắp xếp của hần vẫn luôn hạn chế hoạt động của Thiên Sư Giáo ở vùng Kinh Khẩu. Thời gian trước, những người đó lại lấy danh nghĩa cường

thân kiện thể mà tập trung ở những nơi hẻo lánh vào nửa đêm để truyền dạy cái gọi là phương pháp đại hợp âm dương. Tường Thao đã phái người trà trộn vào tín chúng để thăm dò, phát hiện ngoài việc tuyên dương giáo lý ra thì còn có cảnh tượng nam nữ dùng khăn trùm đầu gi@o hợp công khai trước mặt mọi người, khó coi hơn nữa là những kẻ tự xưng là thần hán thần nữ dùng phương pháp đại hợp âm dương kia đã thu hút rất nhiều người từ các nơi tham gia.

Bởi vì địa điểm diễn ra hoạt động không thuộc thẩm quyền quản lý của Kinh Khẩu, Kinh Khẩu lệnh đã báo cho nha thự địa phương, sự việc mới tạm dừng ở đó.

Không ngờ thời gian gần đây liên tục có dân chúng nông thôn ở Kinh Khẩu đã kéo tới nha thự khiếu nại, nói rằng vợ và con gái của họ mất tích đã nhiều ngày. Tường Thao đã dẫn theo người đi điều tra nghe nóng nhiều nơi. Đêm đó y mang theo khổ chủ lên đi đến địa điểm hoạt động của Thiên Sư Giáo, khổ chủ đã nhận ra một người phụ nữ trong đó rất giống thê tử của mình, đã làm náo loạn lên tại hiện trường. Bởi vì lúc ấy có hơn ngàn người tụ tập, hiện trường cực kỳ hỗn loạn, mọi người lập tức giải tán, còn phụ nữ thì không được mang về, bị đệ tử Thiên Sư giáo mang đi trốn.

Tường Thao nói:

– Tôi với lệnh quan suy đoán, mấy kẻ tự xưng là thần nữ dùng khăn che diện mạo đi tám chín mươi phần trăm chính là thôn phụ đã bị báo quan là mất tích. Ngày hôm sau, tôi dẫn người đi đến hương đàn của Thiên Sư Giáo điều tra, nhưng lại không tìm được người, đối phương khẳng khẳng thần nữ đều là những nữ đệ tử nguyện dùng thân thể hiến cho pháp giáo. Chúng tôi đoán bọn chúng ngoài hương đàn thì còn có hang ổ khác, nhưng mà đến nay vẫn không có chứng cứ. Hơn nữa Thiên Sư Giáo ở trong triều cũng có nhân mạch, nhớ đâu những người đó kích động tín chúng gây lớn chuyện, gây ra dân biến, cho nên đành phải tạm từ bỏ điều tra. Nhưng mà bởi vì liên quan đến chuyện nhiều phụ nữ bị mất tích, đều không phải chuyện

nhỏ, cho nên mới phải mời đệ đến đây bàn bạc, đệ xem nên xử lý thế nào?

Lý Mục nhíu mày:

– Đám yêu nhân này dù có chết cũng chưa hết tội. Việc này ta đã biết rồi, ta sẽ xử lý. Khi tìm được chứng cứ, sẽ đuổi toàn bộ đám yêu nhân này đi, một kẻ cũng không cho phép ở lại Kinh Khẩu.

Kinh Khẩu lệnh đình phải việc như này vốn đã bó tay không có biện pháp, nghe Lý Mục nói cứng rắn như thế thì thở phào nhẹ nhõm, rồi rít cảm ơn.

Xong chuyện, Lý Mục cùng Tường Thao đi ra cùng hẹn ngày mai sẽ tụ tập với đám huynh đệ Quách Chiêm, Tôn Phóng Chi cùng Đới Uyên xong mới cáo từ lẫn nhau.

.....

Với cú ngã này, Lạc Thần vô tình bị trẹo mắt cá chân phải. May mà không tổn thương đến gân cốt, nhưng gân đã bị bong gân. Lạc Thần dặn dò A Cúc đừng làm phiền Lư thị.

A Cúc mang tới thuốc trị vết bầm tím thông thường bôi lên cổ chân cho Lạc Thần, lại nhẹ nhàng xoa bóp, còn tự trách mình không nên nghe theo nàng mà đi ra ngoài. Nếu không phải thế, vừa thiếu bà một cái là tiểu nương tử chẳng khác nào đứa trẻ, bị ngã ngay tức khắc.

Cổ chân thì đau nhức, A Cúc lại lải nhải không ngừng, Lạc Thần phiền muộn hết sức, nhắm mắt lại nói buồn ngủ.

A Cúc đắp chăn cẩn thận cho nàng, buông màn xuống, cùng thị nữ đi ra ngoài.

Lạc Thần nằm ở trên giường nhưng không thể nào ngủ được, lăn qua lăn lại mãi cứ trằn trọc cho đến giữa giờ Hợi, đã muộn thế này rồi cuối cùng mới nghe được bên ngoài có tiếng trò chuyện rất khẽ.

Lý Mục đã trở về rồi, A Cúc ở bên ngoài hình như là đang nói đến chuyện nàng không cẩn thận bị ngã bị bong gân mắt cá chân.

Rất nhanh cửa bị đẩy ra, Lý Mục đi vào.

Lạc Thần nghe thấy hắn đi về phía giường, nàng vẫn nằm quay mặt vào trong, không nhúc nhích.

Một bên màn được vén lên, hình như hắn ngồi bên mép giường dưới chân nàng, tiếp theo, một bàn tay vươn ra, nhẹ nhàng nắm lấy mắt cá chân đáng thương của nàng ra khỏi chăn.

Lạc Thần giả vờ bị hắn đánh thức, xoa nhẹ mắt mấy cái, quay mặt qua.

Hắn nhìn nàng.

– Nàng còn thấy đau không? Sao lại không cẩn thận vậy, tắm mà cũng bị ngã được?

Lạc Thần chột dạ, từ từ ngồi dậy, ngồi ở trên chăn, cụp mắt nói:

– Cũng không biết sao nữa, tự dưng chân bị trượt ngã. Đã không còn đau nữa rồi.

Lý Mục không nói nữa, chỉ nhìn bàn chân trắng nõn trong suốt như thủy tinh vừa vặn trong lòng bàn tay mình, chỗ cổ chân tím cả mu bàn chân đã bị bong gân sưng to lên, bèn đặt ngón tay lên ấn thử, lại chuyển động khớp xương, nghe thấy nàng suýt xoa một tiếng thì buông ra, đi ra ngoài, một lát sau quay lại, tay cầm một thứ có vẻ như là thuốc mỡ, ngồi lại mép giường nói:

– Đụng tới gân rồi, nhưng mà không đáng ngại, bôi thuốc và xoa nắn hằng ngày, hạn chế đi lại, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏi thôi.

Hắn bôi thuốc cho nàng, rồi lại xoa bóp cổ chân cho nàng.

Phương pháp xoa bóp của hấn làm cho nàng cảm nhận được lực ngón tay không đau, mà là rất dễ chịu. Nàng ôm đầu gối ngồi yên, mặc cho hấn xoa bóp chân cho mình.

Trong màn trên giường đột nhiên trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến khác thường, đến mức Lạc Thần có thể nghe được tiếng hô hấp của hấn. Nàng lén lút ngước lên nhìn hấn, thấy hấn vẫn luôn cúi đầu, ánh mắt chăm chú dừng ở trên cổ chân mình, nét mặt chăm chú liên tục xoa nắn cho nàng, sau đó buông tay ra ngước lên hỏi:

– Nàng thấy đỡ chưa?

Lạc Thần thu ánh mắt về, gật đầu.

Hấn cười nhẹ, nhét bàn chân nhỏ đầy thịt trong lòng bàn tay trở lại dưới chăn, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lúc đi ra, hấn tắt đèn và nằm bên cạnh nàng.

Lạc Thần thấy hấn vẫn giống như trước nằm yên không nhúc nhích, tuy đã rất buồn ngủ rồi nhưng nàng vẫn hỏi:

– Buổi tối nay huynh đã đi đâu vậy?

Nàng dừng một chút, giọng trở nên nghiêm túc hơn.

– Cũng không phải là tôi muốn biết đâu. Chỉ là nhớ đâu mẹ biết huynh đi ra ngoài, nếu ngày mai có hỏi thì tôi lại chẳng biết trả lời thế nào.

– Ta đi nha thự Kinh Khẩu lệnh.

Lý Mục quay mặt sang chỗ nàng, giải thích về công việc hôm nay mình đi làm một chút.

Dĩ nhiên là hấn sẽ không nhắc đến Thiên sư giáo làm những việc bẩn thỉu làm mê muội lòng người ở trước mặt nàng, chỉ nói những

người đó làm rất nhiều chuyện ác, gây nguy hiểm cho thôn, nhất định phải mau chóng xử lý dứt điểm, nếu không độc hại khôn cùng.

Lạc Thần biết được hẳn thật sự là có việc quan trọng, bao hờn dỗi trong lòng mới được tiêu trừ. Đang yên lặng, trong bóng tối lại nghe hẳn dịu dàng nói:

– Đã nhiều ngày đi đường chắc nàng cũng mệt rồi. Muộn rồi, nàng ngủ sớm đi.

Hắn đã nói đến mức vậy rồi Lạc Thần còn có thể làm gì hơn, đành phải ngoan ngoãn vâng một tiếng, nhắm mắt lại.

Lý Mục cũng nhắm mắt, vẫn không nhúc nhích.

Hồi lâu, nghe được tiếng thở đều đều của nàng, biết nàng đã nghe lời đi ngủ rồi, hẳn mới vô thức néo bàn tay đã nắm lòng bàn chân của nàng, nhẹ nhàng quay mặt sang, ở trong bóng tối ngắm nhìn bóng cô gái đang ngủ say bên cạnh mình, chậm rãi thở ra một hơi.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ khờ khạo cái gì cũng không biết của nàng, Lý Mục thật sự không cách nào tưởng tượng cảnh tượng mình xuống tay đối với nàng.

Nhớ đâu nếu nàng chống cự...

Hắn không dám nghĩ tiếp nữa, vội đuổi hết những cảnh tượng trong đầu đi ra ngoài.

Chỉ là, ngủ với nàng theo cách này, cùng phòng cùng giường, hằng đêm giờ tay là có thể chạm tới, thẳng như sáng sớm hôm sau nếu có ngày những chuyện trong lúc mơ ngủ phát sinh, mình thật sự có thể nhận nhận được không?

Lúc này, hắn đột nhiên có chút không xác định.

....

Ngày hôm sau, Lý Mục lại tiếp tục bận rộn đi sớm về muộn, cái chân bị bong gân của Lạc Thần ngày hôm nay càng sưng hơn, không thể đi lại được đành phải ở trong phòng tĩnh dưỡng. May mắn là có A Đình luôn đến bầu bạn với nàng, hoặc là di chuyển máy kéo sợi, quay vo vo, hoặc cùng nhau may vá, hoặc là Lạc Thần dạy cô bé viết chữ, thổi sáo.

A Đình đã từng học một số chữ từ Lư thị, bình thường tính cách có vẻ vô tư ham chơi nhưng lại rất thông minh, trí nhớ cũng tốt, lại rất hiếu học, vừa học là biết, mới mấy ngày thôi mà đã hiểu được cách luật từ vận sách, bắt đầu học làm thơ, rất ra hình ra dáng. Lạc Thần rất vui, lại dạy cô bé học thổi tiêu.

Lạc Thần học tập âm luật từ nhỏ, đánh đàn thổi tiêu đều rất giỏi.

Mà nàng giỏi nhất là thổi tiêu.

Còn nhớ năm mười bốn tuổi một khúc Lưu thủy thương diễn, nàng ngồi dưới gốc cây hoa đào ở thượng nguồn suối, Lục Giản Chi ngồi ở bờ hạ lưu, nghe được khúc “Đông Phong dẫn” nàng thổi mà đã đánh đàn hòa theo.

Một tiêu một cầm, ngọc âm linh lang, chỉ một khúc hợp tấu thôi mà dư âm quanh quẩn, những người trong vườn khi ấy nghe mà như si như say. Cũng chính sau lần đó, thanh danh của con gái Cao thị cùng Giản Chi Lục gia là một đôi trời sinh mới được lan truyền ra ngoài, toàn bộ Kiến Khang không ai không biết. Nhưng mà hiện giờ, những cái đó đều đã trở thành quá khứ.

Lạc Thần đã rất lâu rồi không có tâm tình thổi tiêu nữa

Tất nhiên là, nàng vẫn luôn mang ngọc tiêu bên mình. Ngày ấy sau giờ Ngọ, vốn là hứng khởi nhất thời mà gọi người mang tới, thổi một lúc, A Đình nghe được thì thích lắm, la hét đòi học.

Lạc Thần dù sao cũng rảnh rỗi, liền kiên nhẫn dạy cô bé, cứ thế một người dạy một người học, thời gian trôi qua rất nhanh.

Những ngày cuối năm như thế này đã trôi qua một cách yên bình và hạnh phúc trong tiếng tiêu vẫn chưa thành điệu của A Đình.

Bước vào tháng giêng được mấy ngày, Lạc Thần còn đang dưỡng thương nghe được một tin tức. Lý Mục đã tìm thấy một sào huyết được giấu ở trong núi của Thiên Sư Giáo. Ở nơi đó, chẳng những tích trữ một lượng tiền và lương thực với con số kinh người – tất cả đều đến từ lễ vật phụng hiến của các tín đồ, còn có mấy trăm khí giới bị triều đình cấm tàng trữ lưu hành.

Ngoài ra, ở đó còn tìm thấy vài người phụ nữ mà lúc trước thôn dân đã báo quan là mất tích. Sau khi giải cứu những người phụ nữ này về, những người phụ nữ này trùm đầu ngủ thiếp đi, bất tỉnh nhân sự, ngày hôm sau tỉnh lại khi bị tra hỏi, người nào cũng bàng hoàng mù mịt không biết mình đã trải qua những gì, chỉ nói lúc trước khi nghe nói nhập giáo thì sẽ được phát thóc phát gạo, thế là đi hương đàn để lĩnh, sau đó bị dẫn vào hậu điện, uống cốc nước bùa được ban cho, rồi không nhớ gì nữa. Sau khi biết toàn bộ câu chuyện, bọn họ gào khóc không muốn sống nữa, có người phần nộ cầm dao muốn đi liều mạng với người của Thiên Sư Giáo, càng đừng nói đến người nhà của người phụ nữ đó.

Ngày hôm đó, tất cả thôn dân của mấy thôn lân cận đều đổ xô ra, người nào cũng cầm đòn gánh cầm cái cuốc, xông đến hương đàn của Thiên Sư Giáo, nhưng mà nữ thiên sư và đám đồng bọn kia đã bỏ trốn đi mất dạng từ lúc nào rồi.

Trong cơn tức giận, phần nộ, họ đập phá tất cả đồ đạc bên trong đó, vẫn chưa trút được cơn giận, họ còn phóng hỏa, thiêu cháy hương đàn không còn một mảnh.

Kinh Khẩu lệnh nhân cơ hội hạ lệnh đuổi hết Thiên Sư Giáo ở bản địa ra ngoài, không cho phép một kẻ nào ở lại. Dân chúng Kinh Khẩu hầu hết đều đến từ phương Bắc, người thờ phụng Thiên Sư Giáo

cũng không nhiều lắm, những tin đồn đó trừ số ít nòng cốt và những kẻ kiên định thì phần lớn cũng chỉ tham lam tin giáo để nhận được chút lợi ích mà thôi. Hiện giờ thấy chuyện xảy ra lớn như thế khiến cho dư luận phần nộ, người người tức giận, quan phủ lại công khai đuổi đi, ai còn dám đi theo nữ thiên sư nữa, cả đám đồng loạt thoát giáo.

Chỉ trong vài ngày, Thiên Sư Giáo chúng từng thanh thế to lớn đã biến mất khỏi vùng Kinh khẩu.

Giữa lúc dân chúng mắng chó đánh chó dưới nước, ngày mười lăm tháng Giêng đã đến. Ngày hôm nay, nhà nào của phương Nam buổi sáng đều tắt bếp nấu cháo cúng Thần tằm, chiều lại kiêng hình nộm ra chòi hoặc bên cạnh chuồng heo để đón Thần Tử cô, hỏi xem liệu tằm năm nay tốt hay xấu, vận hung cát của gia đình như thế nào. Ngoài ra, những phong tục vốn chỉ có ở phía bắc nay đang dần lan xuống phía nam, Kiến Khang cũng rất nhiều thành trì phương Nam phồn hoa vào đêm rằm ngày rằm tháng giêng âm lịch, khắp thành tràn ngập nến pháo và tiếng trống.

Kinh Khẩu và Giang Bắc chỉ cách nhau một con sông, dân chúng lại hầu hết đến từ phương Bắc, đêm ngày mười lăm, lễ kỷ niệm là không thể thiếu, mọi người mang theo các loại đèn lồng tự làm, người già và trẻ nhỏ đổ xô ra khỏi nhà để chơi trên đường phố, những màn diễn xiếc tạp kỹ cũng hỗn loạn trong đó.

Khu vực xung quanh miếu Thành Hoàng thành đông đèn đuốc sáng trưng, dân chúng tràn ra khắp đường phố, cực kỳ náo nhiệt.

Bàn chân bị bong gân của Lạc Thần đến giờ đã lành hẳn, đi lại được bình thường rồi.

Tối nay là nguyên tiêu, A Đình lại rất thích xem náo nhiệt, làm sao mà chịu ngồi yên ở trong nhà. Mới buổi sáng thôi mà đã tự làm một chiếc đèn lồng con thỏ, phấn khích giục Lạc Thần buổi tối ra ngoài phố với mình.

Bản thân Lạc Thần cũng chỉ là một nửa người lớn, cộng thêm nàng đã ru rú trong nhà một thời gian rồi, ngoài buổi tối đi ngủ thì Lý Mục hầu như không xuất hiện ở trước mặt nàng, bị A Đình mê neho mãi, trong lòng cũng dao động.

Lư thị đúng lúc cũng lên tiếng, bảo con trai đưa Lạc Thần cùng em gái đi ra ngoài chơi, Lý Mục đã đáp ứng rồi.

Lạc Thần không khỏi nhảy cẫng lên vì sung sướng, tâm trạng sốt sắng phấn khích chẳng kém gì A Đình, trong lòng chỉ mong sao trời tối nhanh hơn.

Cuối cùng cũng chờ được đến lúc ra ngoài, nàng bảo A Cúc cùng Quỳnh Thụ không cần đi theo, ra ngoài cứ tự do đi dạo là được. Mình thì thay một bộ váy áo bình thường, trang điểm ăn mặc giống như cô dâu dịu dàng của một gia đình nhỏ, được A Đình nắm lấy tay kéo đi, cả hai cùng nhau ra ngoài.

Lý Mục cũng mặc thường phục, thứ duy nhất khác với người bình thường là bên hông đeo một thanh trường kiếm.

Hắn đi theo sau hai người họ, đi suốt quãng đường mà không nói lời nào, chỉ đáp lại một hai câu khi A Đình quay lại hỏi hắn điều gì đó.

Lạc Thần cùng A Đình đi vào Thành Hoàng, nơi đó cực kỳ náo nhiệt. Đang nhìn đông ngó tây, A Đình bị một sạp hàng bán mặt nạ thú thu hút mà đứng lại.

Lạc Thần nhìn nhìn một chốc, cũng thấy thú vị.

Chủ quầy hàng là một tiểu hậ sinh, thấy một thiếu nữ rất xinh đẹp đi vào quầy hàng, nhìn cách ăn mặc trang điểm rất giống như xuất thân con nhà nghèo, ban đầu còn không nhận ra là ai, chỉ nhìn thoáng qua, nhưng khi nhìn lại lần nữa tức thì không rời mắt đi được, lại thấy nàng vươn cánh tay trắng nõn chỉ vào hai chiếc mặt nạ nói muốn mua, mới hồi phục tinh thần, vội lấy cho nàng, đỏ mặt lên nói:

– Đều là tự tôi làm đó, cũng không đáng giá tiền đâu. Nếu tiểu nương tử vừa ý, trả hai chỉ là được.

A Đình mừng rỡ, vội vàng gật đầu đưa tay muốn nhận lấy, lại bị một bàn tay từ phía sau vươn ra ngăn lại. Quay đầu lại, thấy a huynh đã trả tiền, nói với hậu sinh kia:

– Thế này đủ chưa?

Nơi địa phương này người từng biết Lạc Thần rất ít, nhưng Lý Mục thì không ai là không biết, hậu sinh kia đột nhiên thấy hắn ở đây, bấy giờ mới kịp phản ứng. Thì ra tiểu nương tử xinh đẹp này lại là con gái Cao thị được gả cho hắn ở trong lời đồn. Hậu sinh nào dám nhìn Lạc Thần nữa, cuống quýt nhận tiền, miệng lẩm bẩm:

– Đủ rồi ạ, đủ rồi ạ...

Lý Mục cười nhẹ, nhận lấy mặt nạ thú đưa cho Lạc Thần.

A Đình thì xót hết cả tiền, bước tới ghé sát vào tai Lạc Thần nói thầm mấy câu, trách a huynh phí không tiền.

Lạc Thần cắn môi nén cười, nhận lấy mặt nạ thú đưa cho, cùng với A Đình mỗi người một cái.

A Đình chọn hình con Kim Thiềm, của Lạc Thần là một con Bệ Ngạn.

Nàng đeo chiếc mặt nạ hình thú lên, qua hai lỗ tròn được khoét ra nhìn phố xá rực rỡ ánh đèn cùng người đến người đi bên ngoài, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Đêm nay, vào lúc này, nàng là một người vô ưu vô lự, gạt bỏ mọi lo lắng sang một bên.

.....

Tiếp tục đi dạo trong chốc lát thì gặp vợ chồng Tường Thao Thẩm thị cùng với hai con nhỏ của họ, chào hỏi hàn huyên vài câu, cô nhóc A

Đình liền dắt hai đứa bé đi theo vợ chồng Thẩm thị đi dạo, chỉ còn lại hai người Lạc Thần cùng Lý Mục.

Lạc Thần đeo mặt nạ thú, tiếp tục vừa đi dạo và ngắm nghía.

Lý Mục vẫn đi theo phía sau nàng, không nói lời nào, nhưng lại một tắc cũng không rời.

Lạc Thần lại mua thêm một vài bức tượng nhỏ bằng mì và đồ chơi nhỏ bằng kẹo, quay đầu lại rất tự nhiên bảo hắc cầm cho mình.

Nơi này là trước cửa Thành Hoàng, là nơi đông người nhất, chỉ cần đi vài bước là sẽ gặp được người Kinh Khẩu chào hỏi Lý Mục.

Hắn nhìn chăm chăm vào bức tượng nhỏ bằng bột kẹo mà Lạc Thần đưa cho, nhanh chóng nhìn trái nhìn phải, dường như do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay ra nhận lấy. Lạc Thần vẫn chưa nghĩ nhiều, thấy cầm rồi lại tiếp tục đi dạo, một lát sau, vô tình quay đầu lại, phát hiện không biết từ khi nào mà trên mặt hắn đã có thêm một chiếc mặt nạ thú.

Mặt nạ thú hắn đeo là hình Nhai Tí, dữ tợn, uy vũ, nhưng lại cực kỳ hợp với hắn. Rất đẹp, rất hợp với cảnh đêm nay. Nhưng Lạc Thần đột nhiên hiểu ra. Rõ ràng là hắn cảm thấy mất mặt khi cầm hộ mình, cho nên mới dùng mặt nạ che mặt lại để tránh bị người ta nhận ra đúng không?

Nàng nhìn chăm chăm hắn, thầm hừ một tiếng, nghĩ đến mấy ngày nay, ngoại trừ mỗi đêm xoa nắn chân cho mình ra thì phần nhiều là lạnh nhạt với mình, trong lòng đột nhiên nổi lên ý định muốn trêu đùa hắn, bèn xoay người lại chen vào dòng người đông đúc, cứ chen vào như thế, giống như một con mèo cuối cùng lặng lẽ nấp vào sau một tấm bia đá ở trước cửa Thành Hoàng.

Lý Mục tức khắc phát hiện không thấy nàng đâu.

Hắn nhìn trái nhìn phải, tháo mặt nạ thú ra, trên mặt lộ rõ sự nôn nóng và lo lắng, không ngừng tìm nàng ở trong đám đông, liên tiếp chặn mấy người phụ nữ đi ngang qua cũng ăn mặc và đeo mặt nạ thú giống như nàng, mặc kệ tiếng la sợ hãi của họ mà lật mặt nạ thú của họ lên.

Ở trước mặt nàng hắn luôn là làm ra vẻ ông cụ non...Ừm, nói vậy không đúng lắm, phải nói là dùng từ trầm ổn như núi thì đúng hơn. Lạc Thần chưa bao giờ thấy hắn tỏ vẻ nôn nóng lo lắng như thế, nấp ở sau tấm bia đá một lúc bèn thò nửa cái đầu ra, trộm nhìn hắn một lát, chút giận dữ lúc nãy mới thoáng tiêu trừ đi một chút.

Nhìn hắn cũng đã thấy đủ rồi, đang định đi ra, nhưng mới chớp mắt một cái lại không nhìn thấy hắn đâu nữa

Lần này đến phiên Lạc Thần hoảng hốt.

Hắn rất cao, đứng ở trong dòng người đông đúc chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn thấy. Nhưng mới vừa rồi, thật sự chỉ trong một cái chớp mắt thôi khi mở mắt ra, nàng đã không thấy hắn đâu nữa cả.

Hắn đi đâu rồi?

Lạc Thần vội chạy ra khỏi tấm bia đá, đứng ở nơi đó, ra sức nhón chân nhìn đông nhìn tây. Trước mặt toàn là đầu người đông đúc.

Có người cũng mang mặt nạ thú giống như nàng, có gương mặt tươi cười, có quay đầu lại nhìn chung quanh như nàng, có người đi qua đi lại trước mặt nàng, nhưng không có ai đứng lại.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng thấy lạc lõng.

Ở trong đám đông, sự lạc lõng càng tăng thêm gấp bội.

Nàng thấy sợ hãi, trong lòng càng hối hận hơn, đang muốn tháo mặt nạ thú xuống chen vào trong dòng người để thấy được rõ hơn, bước chân vừa mới nhúc nhích phía sau bỗng nhiên có cánh tay của đàn

ông đưa tới. Bàn tay to giữ chặt cánh tay nàng, gần như là thô lỗ kéo đi. Lạc Thần bị bất ngờ chân lão đảo, cả người đã bị kéo vào sau tấm bia đá lúc này đã nắp.

Một người đàn ông trẻ tuổi thân hình cao lớn từ đỉnh đầu bao phủ xuống, nháy mắt đã vùi nàng vào trong bóng tối giữa hắn và tấm bia đá.

Mặt nạ thú trên mặt cũng đã bị hắn tháo ra.

Lạc Thần lưng chống vào tấm bia đá, đằng trước là người đàn ông trẻ tuổi kia, không có cách nào trốn tránh, kinh hãi ngẩng mặt lên, vừa định kêu cứu, nhưng miệng lại há ra lại ngừng lại.

Nàng nhận ra người đó là Lý Mục.

Hắn cúi đầu, gần như là ấn nàng vào bia đá, cắn răng, thấp giọng quát khẽ:

– Nàng cố tình trốn để ta phải tìm nàng, chơi thế vui lắm phải không?

Hết chương 53

Chương 54

Đã biết hắn một thời gian, lần đầu tiên nàng thấy hắn lạnh lùng mà quát mình như thế.

Thoạt nhìn hắn thật sự tức giận.

Lạc Thần chột dạ, cũng có chút sợ hãi.

Thực ra nàng cũng đã hối hận rồi, vừa rồi ở trong dòng người đông đúc không nhìn thấy hắn đâu trong lòng nàng vừa lo sợ cũng vừa bất lực. Nhưng bị hắn quát như thế, cảm giác vui sướng và nhẹ nhõm trào ra từ trái tim bởi nhận ra hắn đã biến mất, thay vào đó là biến thành cảm giác muốn khóc.

Trước mặt hắn, nàng cũng không chịu yếu thế, ngậy người một lát, sau đó vịn vẹo người, cố gắng thoát khỏi bàn tay hắn vẫn đang đè mình trên tấm bia đá.

– Buông tôi ra, đau tôi rồi!

Nàng kìm lại những giọt nước mắt sắp rơi xuống, thấp giọng hét lên.

Lý Mục khựng lại, chậm rãi buông tay đang nắm cánh tay nàng ra, nung ngọn đèn dầu ảm đạm ở trước cửa miếu Thành Hoàng mà cúi xuống nhìn về mặt của nàng.

Lạc Thần cắn chặt môi, ngoảnh mặt đi không cho hắn nhìn thấy, giơ tay lên, chà xát nơi vừa bị nắm ngón tay hắn nắm chặt.

– Khóc rồi à?

Một lát sau, hần thấp giọng hỏi nàng, ngữ điệu đã khôi phục lại vẻ ôn hòa dịu dàng thường này.

– Vừa rồi là nàng quá bướng bỉnh. Lần sau không được như thế nữa..

Lạc Thần vẫn không để ý tới hần.

Hần chần chừ một lúc rồi đưa tay ra, như là muốn xoay mặt nàng lại.

“Bụp” một cái, tay kia còn chưa chạm vào đã bị Lạc Thần hất đi.

– Tượng đồ chơi mặt người làm bằng đường đậu, không cần huynh cầm hộ.

Nàng quay mặt lại, chìa tay ra đòi đồ của mình.

Hai tay Lý Mục đã trống trơn, ớ một tiếng.

– Huynh đền cho tôi đi.

Lý Mục cười khổ, gật đầu.

– Được rồi được rồi, chúng ta đi về đi, rồi ta mua đền cho nàng.

Hần gần như đang dỗ dành nàng một cách nhún nhường.

Bấy giờ Lạc Thần mới thấy thoải mái hơn một chút, hếch cằm lên, đi ra khỏi đằng sau tấm bia đá. Nhưng mà vừa mới đi ra, bên trong đám đông đột nhiên chui ra mấy đứa trẻ con đang nô đùa đuổi nhau. Mấy đứa trẻ con tay cầm đèn hoa đăng, vừa chạy vừa ngoái đầu lại gọi lũ bạn, không hề để ý tới Lạc Thần ở đằng trước.

Lạc Thần cũng không hề chú ý, lúc phát hiện ra vội đứng lại, muốn tránh né nhưng tứ chi lại không phản ứng được nhanh như thế. Khi sắp sửa va đụng phải mấy đứa trẻ kia rồi, vòng eo chợt bị một cánh tay ôm lấy và kéo nàng xoay trở về, lui về lại sau tấm bia đá.

Đứa bé kia không hề phát hiện ra, như gió lao vụt qua tấm bia đá.

Lý Mục thu cánh tay về, buông nàng ra.

Lạc Thần lại không đứng vững nhanh như vậy, lực bên hông vừa biến mất, chân nàng đã loạng choạng, nàng hốt hoảng kêu lên, cả người đổ về phía trước, rồi nhào vào trong ngực Lý Mục.

Ánh trăng tròn vành vạnh như mâm ngọc, treo ở trên bầu trời đêm cao và trong trẻo trên đầu cành liễu, phát ra ánh sáng xanh dịu mát. Trên bầu trời không có một ngôi sao nào, tối nay chúng đã rơi xuống toàn bộ nhân gian, hoá thành những ngọn đèn hoa đăng rực rỡ. Trước Miếu Thành Hoàng, dòng người chen chúc xô đẩy. Vô số du khách dạo đêm cầm theo cây đèn đi tới đi lui, nối liền không dứt, đi qua sườn tấm bia đá. Không một ai chú ý đến nơi bóng tối ngay đằng sau tấm bia đá, có hai cái bóng lảng lạng dựa sát vào nhau. Một người vẫn là tân nương thiếu nữ vô ý ngã nhào vào trong ngực lang quân của nàng. Thân thể mềm mại của Lạc Thần cứ thế mà dán sát vào lồng ngực cứng rắn và ấm áp của người đàn ông trẻ tuổi kia. Nàng cảm nhận được rõ ràng, trán của mình hơi đè vào cằm của hắn, còn lại toàn bộ đầu óc đều trống rỗng, mất đi cảm quan, quên cả nhúc nhích.

Hắn cũng đứng yên bất động.

Dần dần, hơi thở của nàng bắt đầu một lần nữa ngửi được mùi hương đậm đà từ miếu Thành Hoàng nổi lơ lửng ở trong không khí, bên tai là âm thanh vui đùa của đám trẻ đang nô đùa nhau phát ra, cùng với tiếng cười tiếng nói chuyện của người qua đường, dần dần cũng tan theo gió se lạnh đêm xuân về phía nơi xa.

Không biết đã qua bao lâu, nàng cảm thấy Lý Mục hơi cử động một chút. Hắn đưa tay lên nhẹ nhàng cầm hai cánh tay của nàng, khe khẽ hỏi nàng:

– Vừa rồi doạ nàng rồi à?

Khi hắn nói chuyện, chiếc cằm cọ nhẹ vào trán nàng.

Làn da trên trán bị gốc râu cọ qua, ngứa đến tê dại, như là có con sâu nhỏ bò qua.

Lạc Thần cuối cùng như bừng tỉnh ở trong mộng, đề cảm giác muốn đưa tay lên xoa xoa trán, mặt lén lút đỏ lên.

Nàng đứng thẳng người lên rời khỏi hắn, lắc đầu.

Lý Mục tiếp tục trầm mặc một lát.

– Thế chúng ta đi nhé? Dẫn nàng đi mua đồ chơi bằng đường được không, hửm?

Hắn lại hỏi, giọng điệu thăm dò.

Lạc Thần lắc đầu, lại gật đầu.

Hắn liền cười.

– Đi thôi.

Dù cho ánh đèn rất mờ ảo, nhưng mà Lạc Thần vẫn nhìn thấy rõ khi hắn nhìn mình, trong đôi mắt hắn là ý cười dịu dàng và sáng ngời.

Trái tim của Lạc Thần lại lần nữa nháy nhót. Nàng quay người đi ra theo đường cũ, đi đến quầy hàng đã bán đồ chơi bằng đường. Không cần quay đầu lại nàng cũng biết hắn đang đi theo phía sau mình, vô cùng an tâm.

Khi sắp đến quầy hàng kia, đột nhiên Lạc Thần nghe được phía sau có tiếng ồn ào náo động, như là đang xảy ra chuyện gì đó, nàng quay phắt đầu lại, giật mình nhìn thấy hướng miếu Thành Hoàng có ánh lửa nổi lên.

Trong gió truyền đến từng tiếng kêu cứu hỗn loạn, còn nghe được tiếng khóc tiếng la hét của phụ nữ và trẻ nhỏ.

– Không xong rồi, miếu Thành Hoàng cháy rồi! Lu dầu mè bị đổ rồi, dầu lan ra khắp nơi rồi. Những người bị chặn bên trong không thoát ra được...

Rất nhanh, đằng trước cũng không biết là ai kêu to như thế.

Bầu không khí yên bình của tối nay tức khắc biến mất.

Trên đường, dòng người rối loạn. Có người nghỉ chân nhìn xung quanh, có người đẩy đám đông đằng trước ra muốn chen vào xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lý Mục nhìn về hướng có hoả hoạn, lại quay đầu lại nhìn Lạc Thần, đúng lúc thấy đối diện chạy tới hai nha dịch phụ trách tuần phố tối nay thì lập tức gọi lại, ra lệnh đưa Lạc Thần về Lý gia.

Nha dịch phụng mệnh.

Lý Mục quay qua Lạc Thần, thấp giọng nói:

– Lửa cháy rất lớn, người lại đông, ta đi xem một chút. Trên đường hỗn loạn, nàng đừng chần chừ gì, cứ về nhà trước đi.

Lạc Thần vội vàng gật đầu:

– Huynh phải cẩn thận nhé!

Lý Mục gật đầu, lại dặn dò nha dịch vài tiếng, thấy nơi xa ánh lửa càng lúc càng lớn, tiếng khóc tiếng la hét vang trời, đẩy dòng người đằng trước ra, chạy nhanh qua đó.

Cách đó không xa, cuối ngõ ở đầu đường phố nơi mà ngọn đèn dầu không chiếu tới được, lảng lảng có mười mấy bóng người xuất hiện.

Họ ăn mặc giống như người qua đường bình thường.

Chỉ có một điểm duy nhất khác với người qua đường chính là trong tay áo của họ ẩn giấu một thanh kiếm. Mười mấy người này thấy Lý Mục đã đi thì bắt đầu len lỏi vào trong đám đông đi về phía Lạc Thần, từ từ bao vây lấy.

Lý Mục chạy đi được một đoạn lại đột ngột dừng lại.

Lu dầu mè của Miếu Thành Hoàng thể tích cực kỳ lớn, đường kính chừng ba thước, ngày hôm nay chứa đầy dầu cho dân chúng dâng lên, lu dầu đó ít nhất nặng mấy trăm cân, trừ phi là mấy người đàn ông vạm vỡ cùng khiêng đẩy, bằng không nó không thể nào bị đổ được.

Trận hoả hoạn này rất kỳ lạ.

Hắn nhanh chóng quay đầu lại, tầm mắt quét một vòng, xuyên qua đám đông đang chen chúc trên đường, dừng ở trên vai người đi ngược lại với dòng người, rất không bình thường.

Trong mắt hắn xẹt qua tia u ám, đi thật nhanh trở lại bên cạnh nha dịch đang đứng ở ven đường nói chuyện cùng với Lạc Thần, phân phó nha dịch:

– Lệnh quan chắc chắn sẽ đến ngay. Các người đi trước, nhanh chóng sơ tán mọi người, gọi người đưa đất cát tới, trước tiên phải dập tắt lửa đầu trên mặt đất đã.

Nha dịch không biết vì sao hắn lại đột ngột đổi ý, nhưng hắn đã phân phó thế rồi, hai người nhìn nhau, nhưng bởi tình huống khẩn cấp nên vội vã đi ngay.

Lý Mục quay sang Lạc Thần vẫn còn đang mù mịt không hiểu gì, nói một câu “Ta đưa nàng về nhà”, nắm lấy tay nàng, đi về hướng Lý gia.

Lạc Thần còn mơ mơ hồ hồ, không biết vì sao hắn lại đột nhiên thay đổi kế hoạch muốn đưa mình về nhà trước. Nhưng hắn đã làm như

vậy, nàng sẽ không phản đối, cực lực bỏ qua cảm giác bị hấn nắm chặt tay mà đi theo hấn.

Những người đó thấy thế chỉ chần chừ một giây, ngay sau đó như bị thứ gì sai khiến, không lùi mà tiến tới, vẫn luôn bám theo sau.

Khi đi theo tới một chỗ thưa thớt người qua đường và đèn dầu rất tối, đột nhiên cất bước nhanh hơn đuổi theo, đồng thời đồng loạt rút kiếm ra, xếp thành một hàng chắn đường trước Lý Mục cùng Lạc Thần.

Lạc Thần bị cảnh tượng đột nhiên xảy ra này mà sợ ngây người.

Nàng tròn xoe mắt hoảng sợ nhìn mười mấy người xa lạ đột nhiên xông ra tay cầm kiếm, đằng đằng sát khí.

Thế này thì cũng thôi, nhưng càng khiến nàng sợ hơn là biểu cảm trên khuôn mặt của những người này. Tất cả bọn chúng đều có khuôn mặt đỏ bừng, cơ bắp dữ tợn, trong con ngươi lóe lên tia hưng phấn khát máu, nhìn không giống người bình thường chút nào, khiến người ta vừa nhìn thấy đã cảm thấy rợn người mà rùng mình.

Lý Mục nhìn một cái là nhận ra những người này hiển nhiên là đã uống loại tà dược có thể làm cho người ta hưng phấn, làm cho người ta mất đi sự sợ hãi bình thường, đồng thời còn làm tăng cường lực công kích.

Đây chính là đường ngang ngõ tắt Thiên Sư Giáo am hiểu nhất.

Hấn híp mắt, tay phải nắm lấy chuôi kiếm Thanh Phong bên hông, mang theo Lạc Thần chậm rãi lui về phía sau, lui đến bức tường ven đường, dừng lại, chặn nàng ở phía sau, nhỏ giọng nói:

— Nàng đừng sợ, có ta ở đây rồi. Giờ nàng nhắm mắt lại, khi nào ta bảo nàng mở mắt thì nàng mới được mở, rõ chưa.

Lạc Thần dán mạnh lưng vào bức tường phía sau.

Nàng cũng muốn nghe hắn nói là nên nhắm mắt lại, đợi khi nào hắn bảo nàng mở ra thì nàng lại mở ra. Nhưng nàng không làm được.

Nàng mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy đối diện đối diện có mấy chục người giống như cái xác không hồn đang vung kiếm, vẽ ra kiếm hoa khiến người ta hoa mắt tấn công về phía Lý Mục đang chắn trước nàng.

Nàng theo bản năng kêu lên một tiếng, còn chưa kêu xong đã thấy Lý Mục rút kiếm ra khỏi vỏ.

Dưới ánh trăng là hàn quang màu trắng.

Kiếm quang lóe ra, hai tay cầm kiếm của hai người đang tấn công trước nhất lập tức bị kiếm sắc chém đứt. Hai bàn tay bị cắt đứt, như thể có phép thuật, tách khỏi cánh tay ngay lập tức, kèm theo đó là vòi máu phun lên cao, hai cánh tay cũng bay lên rồi sau đó mang theo cả kiếm rơi xuống bên chân Lạc Thần.

Trên mặt Lạc Thần cũng bị dính vài giọt máu đen.

Nàng còn chưa kịp cảm thụ sự sợ hãi và chấn động lớn từ cuộc giết chóc và máu tanh trong cuộc đời chưa này mang đến thì lại nhìn thấy có hai người tiếp tục xông đến tấn công Lý Mục.

Nàng không kịp sợ hãi, cũng không kịp sợ hãi.

Tràn ngập trong óc nàng chỉ còn lại sự căng thẳng cùng với hy vọng, hy vọng Lý Mục có thể giết chết đám người đáng sợ này.

Trời đầy máu, nơi nơi là chân cụt tay cụt bị chặt đứt bay lên.

Lạc Thần cũng không rõ làm sao mình có thể mở to mắt từ đầu tới cuối nhìn Lý Mục vung kiếm, lần lượt giết chết mười mấy người kia nằm la liệt dưới đất được.

Cuối cùng chỉ còn hai người.

Hai người kia thoát nhìn như là đầu lĩnh.

Thủ hạ thương vong người đầy máu không những khiến cho hai kẻ đó lui bước mà ngược lại còn khiến cho chúng càng thêm điên cuồng hơn. Hai tên phát ra tiếng rít gào giống như dã thú, kiếm chiêu trái phải liên hợp, chiêu nào cũng tấn công sắc bén đồng quy vu tận.

Lạc Thần mồ hôi đầm đìa, dán sát vào tường, hai tay nắm chặt, đôi mắt nhìn không chớp vào Lý Mục đang chiến đấu với hai kẻ như đã mất đi thần trí kia, đột nhiên, một kẻ với một cánh tay đã bị đứt lìa nằm dưới đất không ngờ lại loạng choạng bò dậy từ vũng máu, rút kiếm, đâm tới Lý Mục.

Lạc Thần hai mắt đỏ bừng, la lên:

— Cẩn thận.

Cũng vào khoảnh khắc này, cũng không biết dừng khí tới từ đâu, nàng cúi xuống nhặt cánh tay bị đứt lìa vẫn còn nắm thanh kiếm lúc nãy rơi xuống bên chân lên, chĩa mũi kiếm vào kẻ đó, nhắm mắt lại, cắn răng đâm lên.

“Phập” một tiếng, cũng không biết đâm trúng vào đâu, kẻ kia lao đảo, kiếm trong tay rơi xuống đất.

Ngay sau đó, Lý Mục thu kiếm, một đạo kiếm quang gọt nửa đầu của người nọ.

Thời gian như ngừng lại.

Lạc Thần cứng đờ tại chỗ, nhắm chặt mắt lại, cho đến khi nghe được tiếng gọi nôn nóng của Lý Mục ở bên tai mới run rẩy mở mắt ra, nhìn thấy bàn tay bị chặt đứt vẫn bị mình nắm chặt trong tay, hai mắt trợn to, hét lên một tiếng chói tai.

— A — —

Nàng trợn mắt, ngã nhào vào trong lòng Lý Mục.

....

Đám người Kinh Khẩu lệnh, Tướng Thao cùng Tôn Phóng Chi rất nhanh đã tới kịp, dập tắt hoả hoạn, bắt giữ đồng đảng còn lại của Thiên Sư Giáo.

Lý Mục bỏ lại tất cả, ôm lấy Lạc Thần đã hôn mê trở về nhà.

Nhìn thấy Lạc Thần cả người cả mặt đầy máu, lại còn hôn mê bất tỉnh, A Cúc sợ hãi mặt trắng bệch, nghe Lý Mục nói nàng không bị thương mà chỉ vì hoảng sợ mà ngất đi, vội chạy theo vào phòng ngủ, đợi Lý Mục đặt nàng xuống thì thay quần áo dính máu cho nàng, lại lau rửa sạch sẽ, bón nước đường ấm cho nàng.

A Đình cũng vừa mới về nhà, nghe tin vội đỡ Lư thị đến xem.

Lạc Thần cuối cùng cũng tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn thấy nhiều gương mặt quen thuộc đầy lo lắng đứng ở bên giường, nhớ tới một màn kinh hồn bạt vía hồi nãy, còn chưa hết hoảng sợ, ánh mắt lập tức tìm kiếm Lý Mục, vừa mới chạm vào đôi mắt của hắn, vành mắt liền đỏ lên, nước mắt rơi xuống.

Lý Mục đau lòng quá đỗi, cũng chẳng quan tâm những người khác đang ở đây, ngồi xuống mép giường nắm chặt lấy đôi tay lạnh giá của nàng, thì thầm an ủi dỗ dành.

Lư thị ở bên nghe được rõ ràng, thấy Lạc Thần cũng đã tỉnh, biết nàng chỉ bị hoảng sợ mà thôi thì thở phào nhẹ nhõm, an ủi nàng xong liền cùng mọi người lui hết ra ngoài, chỉ để lại hai vợ chồng ở lại với nhau.

Trước mặt chỉ còn lại có Lý Mục.

Hắn cầm nước đường tới, dùng thìa múc từng thìa bón cho nàng.

Lạc Thần uống mấy miếng thì lắc đầu không uống nữa, hỏi hấn có bị thương không, nghe hấn trả lời là không, nàng mới yên lòng xuống, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, từ từ nhắm mắt lại, nằm yên không nhúc nhích.

Lý Mục vẫn luôn ngồi ở mép giường chăm sóc Lạc Thần, hồi lâu sau thấy nàng đã ngủ mới khẽ khàng đứng lên đi vào phòng tắm.

Áo ngoài của hấn dính đầy máu, trước đó đã cởi, trung y trên người cũng không sạch sẽ, nhưng bởi vừa rồi vì quá lo lắng cho Lạc Thần đang bị hôn mê mà không có thời gian để thay.

Hấn vội vàng tắm rửa, thay bộ y phục sạch sẽ, vừa mới tròng lên người đã nghe tiếng gọi run rẩy của Lạc Thần ở bên ngoài liền hốt hải chạy ra, ngồi lại mép giường.

Lạc Thần đã bò dậy, vừa nhìn thấy hấn trở lại thì nhào vào trong lòng hấn, cánh tay ôm chặt lấy hông của hấn, mắt đỏ hoe run rẩy nói:

– Huynh đã đi đâu thế? Muội muốn huynh ở bên muội.

Lý Mục vội vàng đồng ý, ôm thân thể run rẩy của nàng vào trong lòng, bàn tay vỗ nhẹ vào lưng nàng, sau khi cảm xúc của nàng dần ổn định, lại đỡ nàng nằm xuống, mình cũng không dám đi đâu, nhân thể cũng nằm xuống bên cạnh nàng.

Một đêm này Lạc Thần rúc ở trong lòng Lý Mục, được hấn ôm trọn, chưa từng tách ra.

Rạng sáng, Lý Mục mở đôi mắt đã thức cả một đêm, cúi nhìn cô gái nhỏ tỉnh tỉnh mê mê lăn lộn mãi đến canh bốn mới cuối cùng ngủ say trong lòng mình, một lát sau, nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật dài.

Hết chương 54

Chương 55

Vài ngày sau, Tôn Phóng Chi tới bẩm báo, hắc dẫn người đuổi theo đoàn người nữ thiên sư chạy trốn về tổng đàn Thiên Sư Giáo tại Ngô quận, đối phương trốn đến bờ sông, thấy không còn đường thoát, hai tỷ đệ đã nhảy xuống sông rồi.

Thiệu Phụng Chi kia khi ấy đã bị thương, nữ thiên sư lại là một nữ lưu, đúng lúc ấy nước sông dâng lên cao, hắc dẫn người đi tìm ở hạ du rất lâu nhưng không tìm được thi thể, chắc là người đã chết đuối theo dòng chảy trôi về cửa biển rồi, nên quay về báo tin.

Mà kinh biến vào đêm nguyên tiêu cũng lan truyền khắp toàn bộ trấn Kinh Khẩu.

May mà đêm đó ngay sau khi xảy ra trận hỏa hoạn, người của Kinh Khẩu lệnh đã tới kịp thời, toàn lực dập tắt lửa cho nên không có ai bị thiệt mạng, chỉ có mười mấy người bị chặn trong miếu không ra được là bị thương, sau khi được cứu chữa thì đều không có gì đáng ngại nữa, hiện giờ đang dần hồi phục.

Nhân chúng Thiên Sư giáo rất bất mãn với việc bị đuổi đi, cho nên đã nhân lễ nguyên tiêu mà phóng hỏa, muốn mưu hại vợ chồng Lý Mục, tin tức này đã được lan truyền nhanh chóng. Thiên Sư Giáo ở Kinh Khẩu đã hoàn toàn biến thành chuột chạy qua đường, ai cũng xua đuổi, từ đây khó có chốn dung thân.

Không chỉ có như thế, sau khi học được một bài học, người dân ở thôn trấn đã tự thành lập dân đoàn dưới sự tổ chức của Tường Thao, ngày ngày phân chia ca đi tuần tra, ngày đêm không ngừng, kiểm tra từng người lạ mặt, duy trì trị an địa phương, để đảm bảo rằng những điều tương tự sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Trong mấy ngày đầu xảy ra chuyện, Lạc Thần vẫn còn bị sốc, ban ngày ban mặt cũng chỉ ở ru rú trong phòng, không bước ra ngoài nửa bước.

Lý Mục luôn kiên nhẫn bầu bạn bên nàng, tới buổi tối, khi ngủ thì ôm nàng vào trong ngực, chỉ thiếu mỗi chuyện tự mình bế nàng đi nhà xí thôi, cực kỳ chăm sóc, che chở và nâng niu. Qua vài ngày như thế, cảm xúc căng chặt của Lạc Thần đã dần dần ổn định.

Tuy rằng vẫn không thể tưởng tượng được làm thế nào mình dám nắm chặt bàn tay bị cắt đứt đang cầm kiếm và tự tay giết một người, nhưng bóng ma của đêm hôm đó để lại cho nàng quá lớn, bởi vì có Lý Mục ở bên chăm sóc, theo thời gian trôi qua, nó dần dần cũng bị tiêu trừ.

Nàng tự nói với chính mình, Lý Mục chính là như vậy đấy.

Tuy rằng hấn ở trước mặt nàng một chữ cũng không nhắc tới, nàng cũng không hỏi, nhưng nàng đoán, những gì hấn đã từng trải qua nhất định còn hung tàn và đáng sợ hơn gấp rất nhiều lần so với đêm đó.

Hấn đã quen với điều đó rồi, nàng cũng chỉ có thể học, rồi dần dần tiếp nhận nó.

Chỉ nghĩ đến thôi, nàng vẫn thấy buồn nôn, ngay cả thịt cũng không thể ăn vào, đã mấy ngày liên tiếp ăn chay rồi.

Những ngày như thế này, dần trở lại nhịp sống ban đầu.

Chỉ chớp mắt, nguyên tiêu qua đi, cuối tháng đã tới.

Ngày hôm nay, là ngày chúc thọ lão mẫu của Kinh Khẩu lệnh.

Phu nhân của Kinh Khẩu lệnh đã đích thân tới nhà đưa thiệp mời, tha thiết mong Lạc Thần cùng Lư thị sẽ đến tham dự.

Kinh Khẩu lệnh chúc quan tuy rằng nhỏ nhưng mà quan hệ với Lý Mục rất tốt, làm việc cũng luôn phối hợp hết mình, mặt mũi này bất kể thế nào cũng phải cho. Ngày hôm nay, Lạc Thần ăn mặc trang điểm xong, cùng với A Đình đỡ Lư thị bước lên xe, dưới sự hộ tống của Lý Mục đi tới phủ đệ của Kinh Khẩu lệnh.

Gia chủ mở tiệc rất lớn, cực kỳ náo nhiệt.

Buổi tiệc phân chia chiếu tiệc nam và nữ. Lạc Thần với Lư thị dĩ nhiên ngồi vị trí quan trọng ở chiếu tiệc nữ.

Trong bữa tiệc, nàng gặp Tạ Tam Nương đã nhiều ngày không gặp.

Tạ Tam Nương nhìn khá gầy ốm nhưng tinh thần lại rất tốt. Tủu lâu của cô ấy là nơi cung cấp thức ăn và rượu cho bữa tiệc chúc thọ ngày hôm nay, cho nên cô ấy rất bận rộn, nhưng vẫn tranh thủ đến chào hỏi Lư thị, cũng trò chuyện vài câu với Lạc Thần, gọi nàng là “a tẩu”.

Lúc mà Tạ Tam Nương rời đi, Thẩm thị lặng lẽ nói cho Lạc Thần biết rằng Tôn Phóng Chi vẫn luôn quan tâm đến Tạ Tam Nương, thời gian trước còn nhờ chị ấy đến thăm dò ý tứ của Tam Nương, đồng thời cũng tự mình đi hỏi, nghe ý tứ của Tam Nương thì cô ấy đã không còn thẳng thắn cự tuyệt như lúc trước nữa.

Nói không chừng một thời gian sau hai người họ thật sự sẽ đến với nhau.

Lúc Thẩm thị nói những lời này còn mỉm cười vui vẻ.

Lạc Thần nghe xong, tâm tình cũng trở nên tốt hơn một cách khó hiểu. Chỉ là lại nghĩ, từ lúc qua nguyên tiêu đến nay, ngoài mấy đêm đầu tiên Lý Mục vẫn luôn ôm nàng ngủ ra thì thời gian gần đây tình trạng của hai người lại quay trở về như lúc ban đầu.

Tuy rằng hẩn ngủ cực kỳ cảnh giác, mỗi lần chỉ cần nàng trở người hoặc là hơi ho hắng một tiếng thôi thì hẩn sẽ tỉnh giấc ngay, kiểm tra chăn có bị nàng đá đi không, hoặc là lấy nước cho nàng, chăm sóc rất tận tình chu đáo.

Nhưng chỉ thế mà thôi!

Thực ra, kể cả những đêm hẩn ôm nàng ngủ, hẩn cũng chỉ ôm nàng thôi, không có gì khác!

Cái hôm trước khi rời khỏi Kiến Khang, mẫu thân có dặn dò nàng, muốn nàng cùng hẩn viên phòng. Sắp cuối tháng rồi, chẳng mấy chốc nữa Lý Mục sẽ không ở nhà nữa.

Đã nhiều ngày, ngay cả A Cúc cũng có vẻ như sốt hết cả ruột, rất nhiều lần nói bóng nói gió mà hỏi chuyện này giữa nàng và Lý Mục, làm cho nàng hổ thẹn cực kỳ, đồng thời cũng buồn bực, quả thực khó có thể mở miệng.

Lòng tin vào bản thân càng ngày càng xuống dốc không phanh.

Nhìn hẩn như vậy, lẽ nào muốn Cao Lạc Thần nàng phải chủ động yêu cầu hẩn làm chuyện thân mật giữa phu thê với mình ư?

Điều này tuyệt đối là không thể. Thà giết nàng đi còn hơn!

Nàng cảm thấy phiền muộn nhưng lại không có ai để tâm sự, vì có quá nhiều người đến chúc rượu nàng nên mới chỉ ăn được vài miếng thì đã chếnh choáng say, Kinh Khẩu lệnh phu nhân bèn đưa nàng đến hậu phòng để nghỉ tạm.

Lạc Thần nghỉ ngơi một lúc, men say cũng đã qua đi, nghĩ Lư thị còn ở đằng trước, mình không thể không đi ra được, vì thế lại chỉnh trang lại y phục đầu tóc, cùng thị nữ đi về hướng buổi tiệc.

Lúc đi qua hành lang, bên tiệc nam truyền đến những tiếng ồn ào náo nhiệt, Lạc Thần bước nhanh hơn, đang sắp đi qua chột nghe thấy

một giọng nói thoáng như là giọng của Tôn Phóng Chi, có vẻ như đã khá say nên giọng điệu lú lẫm cả lưỡi lại.

Nghe anh ta oang oang:

– Các người chắc chưa từng được thấy phụ nữ đất Thục đâu nhể, người nào cũng rất trắng, tính tình lại đa tình. Sau khi Ba quận đánh thắng trận, huynh đệ bọn ta vào thành, trên đường vào thành có biết bao nhiêu là phụ nữ ra đường đón chào, người nào cũng như muốn nhào đến ăn tươi nuốt sống huynh đệ bọn ta ấy. Phụ nữ Ba quận rất thích dáng vẻ uy vũ của huynh đệ bọn ta nhể, không cần tiền cũng muốn ngủ với bọn ta. Một thủ lĩnh địa phương thậm chí đã gửi một người phụ nữ đến cho Lý Đô đốc nữa, nghe nói cô gái đó cực kỳ xinh đẹp, lại có tài nghệ, rất được yêu mến, là một mỹ nhân mà ai cũng muốn kết hôn ở địa phương. Nghe nói người đẹp đó rất ngưỡng mộ uy danh của tướng quân, chính cô ấy đã cầu xin thủ lĩnh cho cơ hội này. Lý đại đô đốc của chúng ta là một vị anh hùng như thế, sau trận chiến thắng kia, bên cạnh làm sao mà không thể có mỹ nhân nổi trống trộ hứng được...

Anh ta cười hà hà.

Xung quanh vang lên tiếng tặc lưỡi ghen tị.

Có người lại gào lên:

– Này Phóng Chi huynh, huynh nói rõ ràng rành mạch thế, sao không nói mình đi? Ở đó huynh có kết thân với cô em gái nào không?

Vì vậy bốn phía ồn ào lên.

– Tôi nào dám chứ!

Giọng nói của Tôn Phóng Chi vang lên, cực kỳ đặc ý.

– Tôi là người sắp cưới vợ rồi. Nếu để người ta biết tôi dính đào hoa bên ngoài, thì nào dám gả cho tôi nữa?

Có một tràng cười phá lên, sau đó là những tiếng la ó.

Dư vị say rượu vừa rồi vào lúc này đã hóa thành lửa giận, đang trào dâng lên không ngừng. Lạc Thần ngẩng cao đầu phất tay áo đi qua hành lang.

.....

Đến tối, Lý Mục trở về nhà.

Gần đây chỉ cần không có việc gì, hắn đều trở về rất sớm. Hôm nay cũng không muộn, đi vào, nhìn thấy thấy Lạc Thần đã nằm ở trên giường lưng quay vào trong.

Hắn tiến vào, nàng cũng vẫn không nhúc nhích, như đang ngủ rồi.

Điều này có chút khác biệt so với việc gần đây nàng luôn đợi hắn trở về cùng ngủ với hắn. Hắn cho rằng do hôm nay nàng đi dự tiệc về nên bị mệt, cũng không nghĩ nhiều, liền nhẹ nhàng đi vào, vào phòng tắm tắm rửa một chút rồi đi ra, lên giường nằm xuống bên cạnh nàng.

Nhắm mắt một lát, hắn lại mở mắt ra, ánh mắt rơi vào tấm lưng thanh mảnh của cô gái bên cạnh, dần dần trở nên thất thần.

Đêm hôm đó, đối mặt với sát thủ Thiên sư giáo mất nhân tính, nàng mặc dù vô cùng sợ hãi, nhưng hắn không bao giờ tưởng tượng được chính là, ngay khi đệ tử Thiên sư giáo kia bò dậy muốn đâm lén hắn, người bảo vệ hắn lại chính là nàng.

Nàng đâm một kiếm vào giữa lưng đệ tử Thiên sư giáo, kiếm đâm xuyên qua ngực, sau đó siết chặt bàn tay cầm kiếm đã bị chặt đứt, đứng đó sắc mặt trắng bệch nhắm mắt lại, cảnh tượng đó đến nay mỗi khi nhớ lại hắn vẫn thấy chấn động và xúc động như cũ.

Ban đầu, con gái Cao thị ở trong trí nhớ của hắn là một cô bé xinh đẹp và thiện lương.

Về sau, lúc nàng một lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn, sự dịu dàng và thấu hiểu của nàng vẫn tác động đến hắn vô cùng sâu sắc.

Đêm hôm đó, dẫu cho hắn bởi vì nàng mà chôn vùi chí khí cả đời, vì nàng mà hận xuống hoàng quyền, nhưng vẫn khiến hắn vĩnh viễn không thể quên được nàng.

Mà hiện giờ, nàng ở trước mặt hắn vẫn chỉ là một cô gái trẻ không rành thế sự.

Hắn biết nàng ngây thơ, nũng nịu, đáng yêu vô cớ, đủ loại của nàng luôn có thể vô tình khơi dậy lòng thương xót của hắn dành cho nàng, khiến cho hắn không thể nhớ đến ly rượu độc mà kiếp trước nàng tự tay đưa cho hắn, hắn chỉ biết tự nhủ rằng nàng cũng là một người đáng thương bị người khác lợi dụng, hắn muốn bằng mọi cách bảo vệ nàng ở trong kiếp này, để nàng không phải sợ hãi điều gì.

Nhưng mà hắn cũng không biết rằng, trong con người nàng vào thời điểm như vậy lại có thể bộc phát dũng khí như thế.

Đau lòng, áy náy, tự trách, còn có sự kinh ngạc mà nàng mang đến cho hắn.

Trong khoảng thời gian này, nỗi lòng của Lý Mục luôn quanh quẩn bởi những suy nghĩ đó.

Càng chết người chính là, hắn phát hiện d*o vọng chiếm hữu của mình đối với nàng dường như càng lúc càng mãnh liệt hơn. Nhưng mà ngược lại đối với hắn, dường như nàng vẫn chỉ có sự tin tưởng tuyệt đối chứ không hề có ý nghĩ gì khác, lúc hắn ôm nàng, nàng luôn mau chóng ngủ thiếp đi, còn ngủ rất ngon lành...

Lúc hắn nhìn đắm đắm vào bóng lưng của nàng, chợt thấy nàng đang ngủ nhấc chân lên, có vẻ như là thấy nóng mà đá chần ra.

Một đoạn cẳng chân trắng mịn nõn nà lộ ra ngoài dè lên trên chăn.

Lý Mục không dám nhìn lâu hơn, ngồi dậy, nhẹ nhàng nâng chân nàng lên thả vào trong chăn.

Chưa tới một lát, nàng lại lần nữa đá chân lên, chăn lại bị đá ra.

Lý Mục lại lần nữa dém chăn cho nàng.

Không nghĩ tới, lần thứ ba nàng lại đá chăn.

Lý Mục bắt đầu cảm thấy không đúng, ghé lại gần nàng hơn một chút, thấy nàng tuy rằng nhắm mắt nhưng hàng mi hơi rung rung, biết nàng đã tỉnh rồi, bèn dém chăn tiếp cho nàng, vừa dém lại vừa nói:

– Nàng sao thế? Đang ngủ ngon lại cứ đá chăn lung tung.

Lạc Thần đột nhiên mở mắt ra, ngồi dậy giận hờn nói:

– Ai thèm huynh đắp chăn cho tôi? Huynh đi xuống, ra chỗ cũ ngủ đi.

Lý Mục không hiểu gì cả:

– A Di, nàng sao thế?

– Không cho phép gọi tôi là A Di!

Lạc Thần chau mày, chỉ vào chiếc sập bên kia:

– Huynh đi xuống đi.

Lý Mục cười, đưa tay ra với nàng:

– Chuyện gì làm nàng tức giận thế? Lại đây nói cho ta biết đi.

Thấy hắn có vẻ như muốn ôm mình, Lạc Thần càng giận, hất tay hắn ra, ngồi phắt dậy xuống giường, đi đến chiếc tủ đựng ga trải giường,

mở nó ra, lấy ra một chiếc ga trải giường và ném nó lên chiếc sập.

– Huynh có ngủ hay không? Huynh không ngủ thì nhường cho huynh đấy, tôi ngủ ở đây. – Nàng giả bộ muốn đi lên đó.

– Được, được, ta ngủ, ta đi ngủ...

Lý Mục cười khỏ, lắc đầu, xuống giường đi về chỗ chiếc sập kia.

Lạc Thần lạnh mặt bò trở lại giường, kéo màn xuống, trùm chần kín người.

Lý Mục quay đầu nhìn bóng dáng lơ mờ của nàng nằm ở trong màn, chần chừ một chút hỏi:

- A Di ơi, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Lạc Thần nhắm mắt, không thèm để ý tới hấn.

Một lát sau, nghe được những tiếng sột soạt, hấn thật sự nằm xuống chiếc sập kia.

Trong phòng an tĩnh, trong lòng nàng lại bất giác thấy trống trải vô cùng, không kìm nén được chua xót trong lòng, chỉ muốn khóc.

Nàng trở mình, nằm úp xuống, chôn mặt vào trong gối.

Một lát sau, nghe bên ngoài màn có tiếng bước chân, tiếp theo, móc màn khẽ rung lên, màn được vén ra, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt một lọn tóc rối bời tán loạn sau lưng nàng.

– A Di ơi...

Cùng với tiếng gọi dịu dàng của hấn, Lạc Thần giống như một đứa trẻ được Lý Mục ôm lên.

Hấn cũng thuận thế mà cùng nằm xuống mặt đối mặt với nàng.

Lạc Thần nhắm mắt lại, ra sức giãy giụa, lại bị hắn ôm chặt lấy, nào có giãy ra được.

Đột nhiên, nàng cảm thấy đầu gối mình như bị thứ gì đó hơi cứng chọc vào, nghe thấy hắn hít hà lên một tiếng đau đớn, nàng giật nảy mình, vội mở mắt ra, chỉ thấy hắn mày nhăn lại, ánh mắt u ám nhìn mình rất chăm chú, nhất thời cũng không biết là chuyện gì, khựng lại một chút, lại giãy giụa tiếp.

Đêm xuân se lạnh, Lý Mục lại bị Lạc Thần ôm ở trong ngực ép cho mồ hôi đầy trán, cuối cùng không nhịn được nữa, lật người một cái đè nàng xuống dưới.

Để phòng ngừa hai chân nàng lộn xộn đá vào mình, đầu gối của hắn chặn lấy chân nàng, bấy giờ mới cắn răng nói:

– Tối nay rốt cuộc nàng bị sao vậy? Ta vừa về là gây gổ với ta?

Lạc Thần nhìn hắn một lát, cuối cùng không nhịn được giận nói:

– Mỹ nhân Ba quận nhảy múa rất đẹp đúng không? Huynh đi tìm họ đi, lo cho tôi làm gì?

Nàng giận hờn nói, uất ức trong lòng trào dâng, mắt đỏ hoe lên, nước mắt chực như rơi xuống.

Hết chương 55

Chương 56

Lý Mục ngăn ra, sau đó thì nhú mào:

– Ai nói cho nàng về mỹ nữ Ba quận gì gì đó?

Lạc Thần hậm hực đẩy hấn ra, đưa tay lên lau nước mắt, uất ức:

– Tôn Phóng Chi đó. Hôm nay tại bữa tiệc chúc thọ anh ta nói ngay trước mặt nhiều người lắm, lẽ nào anh ta lại bịa đặt?

Nàng cười nhạt, ngoảnh mặt đi không muốn nhìn cái gương mặt càng nhìn càng thấy ghét của hấn nữa.

Lý Mục bấy giờ mới hiểu ra. Hấn đoán là hôm nay Tôn Phóng Chi nốc nhiều rượu quá bị say rượu không quản được cái miệng, nhân lúc mình không ở đó thì nói năng lung tung huênh hoang ở trước mặt mọi người, gây ra họa cho mình. Thấy nàng còn rất giận, hấn nào dám tỏ thái độ gì nữa, vội xoay mặt nàng trở lại, giải thích đường hoàng:

– Nàng đừng có nghe anh ta nói năng linh tinh. Đúng là có thủ lĩnh địa phương đưa tới một vũ nữ, nhưng ta làm sao mà dám giữ cô ta lại được cơ chứ, ngay lúc đêm xuống thì đã cho người đưa cô ta đi luôn rồi.

Ngoài miệng thì giải thích, trong lòng vẫn không nhin được mắng chửi ầm lên. Tên gốc Tôn Phóng Chi này chẳng được nước gì cả, chỉ biết oang oang cái mồm nói nửa phần trước, còn nửa phần sau lại không nói nốt, lại hại hấn đến mức nông nổi này, đến giường cũng không cho ngủ.

Lạc Thần nhìn hấn:

– Thật sự?

– Thật một trăm phần trăm. Nếu nàng không tin, ta sẽ cho người gọi hấn tới để nàng muốn hỏi gì thì hỏi.

Lạc Thần hừ một tiếng:

– Huynh nghĩ tôi ngốc à. Huynh kêu anh ta tới, anh ta dám nói huynh không phải thế không?

Lý Mục cười khổ. Suy nghĩ một chút, lại nói:

– A Di, nàng phải tin ta. Lý Mục ta không dám tự xưng là quân tử, nhưng đã cưới nàng về làm vợ rồi làm sao ta lại dây dưa với người phụ nữ khác được. Nếu nàng không tin, ta xin thề với nàng.

Tuy rằng cũng từng nghe nói những lời ngon tiếng ngọt, những lời thề non hẹn biển của đàn ông đừng có bao giờ tin, nhưng mà vào giờ khắc này, khi nàng thật sự nghe được lời thề kiên định của hấn, toàn thân tứ chi xương cốt, mỗi một lỗ chân lông đều giống như gió ấm thổi qua, dần dần mà thoải mái lên. Lửa giận quay cuồng ở trong lòng nửa ngày cuối cùng đã tiêu tan, nhưng mà trong lòng vẫn buồn bã ảm ức.

So sánh ra thì càng mất mát vô hạn. Ở trong mắt hấn, rốt cuộc mình là người vô vị nhạt nhẽo tới mức nào? Đồng thời càng nghi ngờ anh cưới mình là có mưu đồ khác. Nhưng câu hỏi này từng bật thốt lên một lần lại không có được câu trả lời, hiện giờ không biết vì sao lại rụt rè không dám hỏi nữa.

Nàng nhắm mắt lại nói:

– Thôi, huynh không cần ăn nói ngon ngọt trước mặt tôi. Tự huynh nhớ kỹ là được.

Lý Mục thấy nàng cuối cùng đã bỏ qua chuyện này thì thở phào nhẹ nhõm, lại nghe giọng điệu lạnh nhạt của nàng, nhìn nàng một cái, thấy nàng đã nhắm mắt, như là có chút mệt mỏi, ngáp ngừng một chút lại dèm chăn cho nàng, dịu dàng nói:

– Ta nhớ kỹ rồi. Nếu nàng mệt thì đi ngủ đi.

Lạc Thần ừm khẽ một tiếng, trở mình quay lưng về phía hắn.

Tính tình của nàng không khác gì mặt đũa trề trong tháng sáu, thay đổi xoành xoạch thất thường. Cũng may tới nhanh mà đi cũng nhanh, vừa rồi còn rất tức giận, một lát là lại muốn ngủ.

Lý Mục nhìn nàng một lát, thầm thở dài, tắt đèn rồi cũng nằm xuống.

Một đêm này hai người đều mang tâm sự, lại chỉ ôm trong lòng không nói ra.

Lạc Thần miên man suy nghĩ, ruột mềm trăm mối, ngủ đến bình minh mở mắt ra, phát hiện Lý Mục đã dậy rồi. Trên hộp đựng kiếm ở góc, thanh kiếm của hắn cũng không thấy. Hắn có thói quen dậy sớm luyện công, chắc lúc này đang đi luyện kiếm rồi.

Lạc Thần ngồi dậy, đầu tóc rối bời, bơ phờ ngồi trên giường, nhìn chăn đệm trên chiếc sập bên ngoài trướng đêm qua bị mình dọn ra còn chưa kịp thu dọn mà thất thần. Mẫu thân nói, người vợ phải dùng mọi cách để thu phục trái tim người chồng. Rốt cuộc là dùng cách nào? Lẽ nào Cao Lạc Thần nàng thật sự phải mất mặt đi hỏi A Cúc ư?

Bên ngoài bỗng nhiên có tiếng bước chân, là A Đình sáng sớm đã tới.

Thì ra là cô bé thấy a huynh đi hậu viện luyện kiếm, bởi vì mới bắt đầu học thổi tiêu, đang rất hào hứng, hai ngày này tự thấy mình có tiến bộ cho nên sáng sớm đã cầm tiêu chạy tới muốn thổi cho a tẩu nghe.

Lạc Thần nghe tiếng nói chuyện của cô bé với thị nữ quét rác bên ngoài, đánh lên tinh thần, xuống giường, chải tóc gọn gàng, mặc xiêm y vào, mở cửa, gọi cô bé vào.

A Đình hồ hởi chạy vào, nói muốn thổi tiêu cho a tẩu nghe rồi nhờ nàng chỉ điểm cho.

Lạc Thần cười gật đầu, cuốn gọn chăn đệm ở sập kia lại cho gọn, rồi bảo cô bé ngồi lên đó.

A Đình ngồi khoanh chân, hắng hắng giọng, má phồng lên, bắt đầu thổi.

Trong việc đọc sách cô bé khá là thông minh, nhưng với thanh nhạc thì năng lực lĩnh ngộ hữu hạn, lại mới chỉ học có vài ngày, âm điệu thổi ra vẫn cực kỳ lạc điệu, làm cho mấy thị nữ ở bên ngoài nghe được lén che miệng bật cười, bản thân cô bé thì rất hài lòng, thổi xong còn hỏi thấy thế nào.

Lạc Thần sáng sớm đã có phiền não, lại bị một khúc tiêu lạc điệu ngàn dặm của A Đình làm cho cười vui vẻ, thấy cô bé đầy chờ mong nhìn mình thì nín cười, đầu tiên là cổ vũ, sau thì kiên nhẫn dạy một một lúc. A Đình gật đầu, lại tiếp tục thổi, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, quay đầu lại thì trông thấy a huynh cầm kiếm về phòng, biết là mình không tiện ở lại nữa, bèn nhảy xuống sập cười hì hì đi luôn.

Buổi sáng thời tiết còn rất lạnh, Lý Mục chỉ mặc một chiếc áo mỏng, mồ hôi ướt đẫm. Thấy hắn đi vào tắm, Lạc Thần cũng mặc kệ hắn, gọi người hầu mình chải tóc rửa mặt.

Bên này hai vợ chồng làm việc riêng của họ, bên kia, A Đình đến chỗ Lư thị chải đầu cài trâm cho bà.

Lư thị cười nói:

– Sáng sớm đã nghe con thối tiêu rồi, không để cho a tẩu ngủ hả con.

A Đình vô tư đáp:

– Không ảnh hưởng đâu ạ. Con vừa ở đó về đấy. A huynh đi luyện kiếm, a tẩu một mình trong phòng, vừa ngủ dậy, còn dạy con một lúc nữa đó.

Lư thị lắc đầu:

– Con đó, may mà a tẩu con tính tốt, không chê con lảm chuyện phiền phức.

A Đình bĩu môi:

– A tẩu còn lâu mới chê con nhé. Dù sao thì a huynh cũng sắp đi rồi, mẹ ơ, con muốn dọn đến ngủ cùng a tẩu cơ, có được không ạ?

Lư thị lắc đầu:

– Sao mà được con. Tướng ngủ của con xấu, ảnh hưởng đến a tẩu đấy.

– Mẹ, con sẽ ngủ ngoan không làm ảnh hưởng đâu.

A Đình năn nỉ, sức nhớ sáng nay nhìn thấy cái sập kia, hình như đêm qua có người ngủ trên đó, mắt sáng lên.

– Mẹ, sáng nay con thấy trong phòng a tẩu có một cái sập dài. Nếu không được thì con ngủ trên đó cũng được. Con muốn ở chung một phòng với a tẩu cơ. Mẹ cho con đi. A tẩu chắc chắn là đồng ý.

A Đình là người nghĩ sao nói vậy, thấy gì nói đó, nhưng mà những lời vô tâm rơi vào tai Lư thị lại biến thành một ý nghĩa khác sâu xa, ngẩn ra, hỏi:

– Trên sập có chăn đệm không con? Con không nhìn nhầm chứ?

– Sao con nhìn nhầm được ạ? – A Đình nói, – Nhìn là biết tối hôm qua có người ngủ ở đó. Chờ a huynh đi rồi thì con sẽ ngủ ở đấy.

Lư thị hơi nhú mày, không nói chuyện nữa, đang mãi suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, biết là con trai với Lạc Thần đi đến, bèn nở nụ cười tươi, đợi hai người họ đi vào thì cùng nhau dùng bữa sáng, trò chuyện vài câu, khi hai người chuẩn bị rời đi thì Lư thị giữ con trai ở lại.

Lạc Thần liền về trước. Lý Mục hỏi mẫu thân:

– A mẫu bảo con ở lại là có việc gì ạ?

Lư thị bảo hấn đi đóng cửa lại, chờ hấn quay lại rồi mới nhú mày nói:

– Sáng nay mẹ nghe A Đình nói trong phòng các con có một cái sập, đêm qua còn hình như có người ngủ trên đó. Rốt cuộc chuyện là sao? Có phải hai con giận gì nhau mà phân chia giường ngủ không?

Lý Mục giật thót mình, không khỏi thấy hối hận bản thân sáng sớm thức dậy chỉ lo đi luyện kiếm đến mức quên cả thu dọn giường kia, bị A Đình nhìn thấy để rồi thành chuyện.

Hấn vội vàng nói:

– Mẹ đừng lo lắng ạ. Con với A Di rất tốt. Đêm qua là lúc đầu thấy hơi lạnh nên mới thêm chăn. Nhưng về sau thấy nóng nên để chăn sang đó. Chỉ có thế thôi, không có chuyện gì đâu ạ.

Lư thị yên lặng một lát, nói:

– Không có gì thì tốt. Con phải đối xử tốt với A Di, đừng để con bé phải chịu ầm ức.

Lý Mục vâng dạ liên tục.

Lư thị thấy hỏi không được gì hết, biết hấn còn có việc khác bèn đuổi hấn đi, mình thì theo thường lệ đi đến chỗ máy quay sợi ngồi xuống

quay sợi, nhưng khối u nghi vấn trong lòng do những lời nói lúc sáng sớm của A Đình không thể loại bỏ được. Bà tuy mắt không nhìn thấy nhưng giác quan còn nhanh nhạy hơn so với người bình thường. Con gái Cao thị vốn là gả cho gia đình cấp thấp nhà mình, hướng chi lúc trước bà tuy không rõ nội tình nhưng thoáng biết là con trai đã dùng chút thủ đoạn mới cưới được vợ, mà từ sau khi Lạc Thần tới đây, trong cuộc sống hằng ngày Lư thị rất lưu ý đến biến động cảm xúc của nàng.

Trong thời gian sớm chiều ở chung này, Lư thị cảm giác được Lạc Thần hình như có tâm sự, trong lòng đã có nghi vấn rồi, sáng nay lại bị câu nói của A Đình làm cho thức tỉnh, nên mới giữ con trai lại hỏi chuyện.

Tuy là con trai trả lời không có chút sơ hở gì, nhưng Lư thị đã có nghi ngờ trong lòng, làm sao dễ dàng từ bỏ được. Bà do dự đang nghĩ có nên tiếp tục đi hỏi chuyện con dâu để thăm dò hay không, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, đúng lúc là Lạc Thần tới. Nàng nói Lý Mục có việc đi ra ngoài rồi, nàng không có việc gì nên đến đây quay sợi với bà.

Lư thị cười tươi bảo nàng vào ngồi bên cạnh mình, cho thị nữ vú giá lui ra ngoài hết, vừa thông thả kéo sợi vừa tâm sự trò chuyện với nàng.

Trò chuyện được một lát, bà mới hỏi:

– A Di à, Mục nhi đối xử với con có tốt không?

Lạc Thần đang cuộn sợi giúp bà, tay dừng lại.

– Tốt ạ.

– Hai con dạo gần đây có cãi nhau không? Mẹ cứ cảm thấy hình như con có tâm sự.

Lạc Thần tiếp tục cuộn sợi chỉ, nhưng rồi dần dần thất thần.

Nếu để mẹ chồng biết Lý Mục đến nay vẫn chưa chạm vào mình, mẹ chồng sẽ nghĩ thế nào?

Bà có cho rằng mình rất vô dụng không?

Lạc Thần thoáng hoảng hốt, lập tức lắc đầu, đột nhiên ý thức được bà không nhìn thấy, bèn cố giữ cho giọng điệu được bình thường, đáp:

– Mẹ ơi, con không có tâm sự ạ.

– Thế đêm hôm qua các con phân giường ngủ, có đúng không?

Bà vừa mở miệng lại hỏi một câu thẳng thắn như thế, Lạc Thần không khỏi hoảng sợ. Khi còn đang xoắn suất nên thừa nhận hay là không nên đây, Lạc Thần thấy bà đã dừng quay sợi, quay mặt sang phía mình, mỉm cười nói:

– Nếu Mục nhi đối xử không tốt với con, khiến con bị ảm ức, con đừng để trong lòng. Bất luận chuyện gì con phải nói cho mẹ biết, mẹ sẽ làm chủ cho con.

Lạc Thần dờ dẫm nhìn Lư thị đầy vẻ hiền hoà với mình, lại nghĩ đến những buồn tủi uất ức trong lòng mà không thể tâm sự với ai, dần dần sống mũi cay xè.

Lư thị tức khắc cảm nhận được cảm xúc của nàng biến đổi, ôm lấy nàng vào lòng.

– Thế đúng là tối qua bọn con phân giường ngủ à?

Lạc Thần làm sao dám thực sự đề cập đến những gì đã xảy ra tối qua trước mặt bà, lắc đầu ừ ừ nói:

– Không ạ...

Lư thị thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghĩ nghĩ phát giác vẫn không đúng.

– Thế vì sao con lại buồn bã không vui? Hay là Mực nhi chưa đủ quan tâm săn sóc cho con?

Lạc Thần tiếp tục lắc đầu.

Lư thị lại đoán.

Lạc Thần vẫn luôn lắc đầu.

Lư thị sốt hết cả ruột gan.

– A Di, con đừng giấu mẹ nữa, nếu có ầm ức thì hãy nói cho mẹ đi.

– Mẹ ơi, con thật sự không làm sao ạ...

Bao nhiêu ầm ức oan ức của Lạc Thần đều biến thành tiếng khóc thầm, chỉ biết chôn mặt vào trong lòng bà, không nhúc nhích.

Lư thị dỗ dành thế nào cũng không cạy được miệng của nàng, lòng nóng như lửa đốt, lại không thể làm gì được, thế là đành phải thôi.

Một lát sau, A Đình lại tới tìm Lạc Thần, muốn học tiêu từ chỗ Lạc Thần, Lư thị bảo Lạc Thần trở về. Khi nàng đi rồi, bà cho người gọi A Cúc đến, hỏi chuyện hai vợ chồng con trai và con dâu.

Bà thở dài thườn thượt:

– Tôi nhận ra được A Di có nỗi buồn. Nhưng mà dù tôi có hỏi thế nào nó cũng không chịu nói gì. Tôi nghĩ, bà là người thân nhất của A Di cho nên mới gọi bà đến, muốn hỏi bà xem bà có biết chuyện gì không.

A Cúc vội vàng ra cửa nhìn ngó chung quanh, thấy không có ai mới đóng cửa lại, đi đến trước mặt Lư thị, thì thầm:

– May mà lão phu nhân hỏi đến, vậy thì tôi nói. Nếu tôi đoán không sai thì đến nay Lý lang quân vẫn chưa viên phòng với tiểu nương tử nhà tôi. Tiểu nương tử lòng mang ầm ức, nhưng mà cô ấy da mặt mỏng, lại là con gái mới lớn nhà người ta, chuyện như này làm sao dám mở miệng. Dù là tôi có hỏi thì cô ấy cũng không nói đâu. Là do tôi tự đoán thôi. Biết đâu cũng có lẽ là không phải.

Lư thị thất kinh.

Vốn dĩ bà chỉ lo lắng là ban đầu con trai bởi vì cưỡng ép đòi cưới con gái Cao thị, tuy là cưới được người về nhà rồi, nhưng hai người hằng ngày ở chung, nói không chừng sẽ có va chạm, hai đứa đều trẻ tuổi, đóng cửa làm gì mình cũng không thể biết được. Mới vừa rồi Lạc Thần ở trước đây, rõ ràng là bà cảm nhận được con bé có nỗi buồn, mình nghĩ đông đoán tây mà chẳng đoán được gì. Nhưng mà thật không bao giờ ngờ được, năm cũ đã qua, chớp mắt sắp đến cuối tháng giêng, thế mà con trai vẫn còn chưa viên phòng cùng vợ của nó.

Thảo nào dáng vẻ của Lạc Thần lúc nãy đều như muốn khóc, nhưng mà ở trước mặt mình lại không chịu thổ lộ nửa chữ.

Lửa giận trong lòng bà ngay lập tức xông ra. Nhưng vì có mặt A Cúc ở đây nên đành xuống, chỉ nói:

– Là chuyện đó à? Được rồi, lát Mộc nhi về tôi sẽ hỏi rõ mọi chuyện.

Trước khi A Cúc trở lại Kinh Khẩu từng biết trưởng công chúa đã chấp nhận người con rể Lý Mộc này rồi, lại được dặn dò, hơn nữa cũng biết Lý Mộc đã âm thầm giúp trưởng công chúa giải quyết sự việc lỡ tay giết chết Chu thị, trong lòng rất cảm kích Lý Mộc, tâm thái tự nhiên thay đổi. Khi nhìn thấy cuộc sống chung của Lạc Thần cùng Lý Mộc vẫn không có gì khác lúc trước, chính là đến nay vẫn chưa viên phòng. Rõ ràng là thái độ của tiểu nương tử nhà mình đã hoàn toàn khác với lúc vừa được gả đến Kinh Khẩu, vì sao Lý Mộc lại không nhìn ra, chẳng biết hẳn nghĩ gì mà ngày ngày sáng sớm đã ra khỏi phòng tự quản đi luyện kiếm, làm bà vô cùng sốt ruột và lo lắng.

Có thể coi như có cơ hội đem chuyện nói với Lý mẫu, thở phào nhẹ nhõm rồi cung kính rời đi.

....

Buổi tối khi Lý Mục về đến nhà, vừa vào cổng đã thấy A Đình đứng bên bức tường bình phong nhìn xung quanh, nhìn thấy hắn liền chạy đến, nói rằng mẫu thân kêu hắn đi gặp bà ngay.

Lý Mục không biết chuyện gì, nhưng thấy mẫu thân tựa hồ đang sốt ruột chờ đợi, hắn cũng không dám lơ là đi bắc phòng ngay lập tức.

Đi vào, nhìn thấy mẫu thân mặt lạnh lùng ngồi ngay ngắn trên giường, tay thì cầm cây thước gỗ, bầu không khí rất không bình thường, hắn ngẩn người ra, sau đó hỏi:

– A Mẫu, mẹ gọi con có chuyện gì ạ?

– Đóng cửa lại. – Lư thị lạnh lùng nói.

Lý Mục đóng cửa lại theo lời mẹ, trở lại trước mặt mẫu thân, đang ngập ngừng muốn lên tiếng hỏi, lại nghe bà quát:

– Quỳ xuống!

Lý Mục không thể làm gì khác đành phải quỳ xuống, hỏi:

– A mẫu, con đã có lỗi gì mà khiến cho mẹ phải tức giận ạ? Mẹ cứ nói đi rồi con sửa đổi.

Lư thị tức giận nghiêm giọng:

– Con thành thật nói cho mẹ hay, từ lúc con thành hôn đến nay có phải chưa viên phòng với A Di có đúng không?

Lý Mục sửng sốt:

– A mẫu, mẹ nghe người nào nói...

Lư thị vừa nghe thế đã biết điều này là sự thật, lập tức nổi trận lôi đình...

– Con không cần biết là mẹ nghe ai nói!

Lư thị nhắc thước lên gõ mạnh vào thân giường, gằn giọng:

– Nếu không phải mẹ biết rồi đi hỏi, có phải con tính cưới người ta tới nhà rồi đặt ở trong nhà, bảo nó làm bạn với bà già mù loà này cả đời là xong có đúng không?

Lý Mục ngập ngừng không biết phải nói gì.

– Lúc trước con cưới nó, mẹ đã thấy không đúng rồi. Xuất thân của nó như thế, so với nhà chúng ta chênh lệch một trời một vực, làm sao mà cam tâm tình nguyện gả cho gia đình nghèo như mình. Mẹ vẫn luôn rất lo lắng. May mà tính tình A Di rất tốt, lại ngoan ngoãn, lại hiểu chuyện. Con cưới được nó là tổ tông tích đức, là phúc đời trước của con. Thế mà còn lại đối xử với nó như thế hả? Chẳng trách thời gian này mẹ cứ cảm thấy con bé có tâm sự. Mẹ còn đang không biết là chuyện gì, hoá ra tất cả là từ con đã bạc đãi nó đến nông nổi này. Mẹ không hiểu, con đã không thích nó, sao lúc trước con lại muốn cưới nó về?

Lý Mục nhất thời không biết nói gì phải giải thích thế nào, chỉ đành im lặng nhận sai, nói mình không tốt, xin mẫu thân bớt giận.

Cơn giận của Lư thị càng bốc lớn hơn, nhớ tới hình ảnh buồn bã khổ sở sáng nay của Lạc Thần ở trước mặt mình, cầm thước lên, ra lệnh cho hắn quay lưng lại, đánh mạnh vào sau lưng hắn, không chút nương tay nào.

Vừa đánh vừa quát:

– Con cố tình làm mẹ tức chết đúng không. Khổ thân cho A Di sáng nay ở trước mặt mẹ cứ uất ức như thế. Con cưới được người vợ tốt như thế mà không đối xử tốt với nó. Mẹ đánh chết con cho xong, đỡ phải làm hỏng cả đời nó!

...

A Đình vừa rồi chờ được a huynh về truyền lời xong, thấy hấn đi gặp mẫu thân rồi liền chạy vút đến trước mặt Lạc Thần, nói a huynh vừa về thì mẫu thân đã gọi hấn qua đó rồi.

Lạc Thần từ sáng nay ở chỗ Lư thị trở về trong lòng đã rất bất an, cứ cảm thấy sắp có chuyện gì xảy ra. Giờ đây nghe A Đình nói vậy, cảm giác bất an này càng thêm mãnh liệt, sao còn ngồi yên được nữa, vội vàng lén lút đi đến phòng Lư thị.

Còn chưa đi đến cửa đã thoáng nghe được tiếng quát của Lư thị ở bên trong vọng ra. Nàng hoảng sợ, nín thở, rón rén như mèo đến bên cửa sổ, từ khe cửa còn chưa đóng kín mà nhìn vào trong, trông thấy Lý Mục quỳ dưới đất, đang bị Lư thị cầm thước đánh.

Cây thước kia rộng như bàn tay mình, lại cứng nữa, cứ thế mà đánh vun vút vào cánh tay cùng với lưng của hấn, tiếng da thịt bị cây thước đánh bôm bốp vào người không ngừng nghỉ.

Lạc Thần mắt tròn xoe mồm há hốc, sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Nàng chưa từng gặp Lư thị tức giận như thế bao giờ cả. Khi thấy bà càng lúc càng tức giận, vừa quở trách vừa vung cây thước đánh càng tàn nhẫn hơn, Lý Mục quỳ nơi đó không dám nhúc nhích mặc cho mẫu thân đánh mình, miệng thì luôn nhận sai mong bà nguôi giận, trái tim nàng đập thành thịch thịch, mình có nên đi vào ngăn cản không, nhưng rồi lại do dự.

Đang không biết làm sao, bỗng nhiên Lý Mục như cảm nhận được nàng đến, đột ngột quay phắt đầu lại, ánh mắt quét về hướng nàng.

Cũng không biết có phải là nàng nhìn mà hoa mắt không, nàng cảm giác được ánh mắt của hắn rất u tối, rất đáng sợ.

Lạc Thần thấy phía sau lưng lạnh buốt, nào còn dám đi vào nữa, cuống quýt quay đầu chạy vụt về phòng, vừa đi vào phòng cả người đã thấy hoảng loạn lo lắng và bối rối.

Tuy nói tự nhủ là chuyện không liên quan đến nàng, nàng không có sai, nhưng vẫn không khống chế được muốn tìm một chỗ để trốn đi.

Xảy ra loại chuyện này, nàng thật sự không dám đối mặt với hắn. Còn đang hoang mang bối rối, chợt nghe bên ngoài có tiếng thị nữ gọi “Lý lang quân”, bèn thò đầu ra ngoài, ấy thế mà Lý Mục đã trở lại rồi, còn đang đi về hướng này, đầu óc nóng lên, cuống quýt đóng cửa lại, lại chộp lấy then cài dưới đất lên, mình thì nấp ở sau cánh cửa, ngay cả thở cũng không dám thở.

– Phu nhân có ở trong phòng không?

Lạc Thần nghe tiếng hắn hỏi thị nữ, giọng hắn rất bình tĩnh.

– Có ạ.

Thị nữ đáp.

Cánh cửa bị người ở bên ngoài đẩy một chút.

Lạc Thần vẫn không nhúc nhích.

Lại có hai tiếng gõ cộc cộc ngoài cửa.

– Chắc là phu nhân ngủ rồi ạ.

Một thị nữ lại nói.

Bên ngoài yên tĩnh xuống.

Vào lúc Lạc Thần thoáng thở phào một hơi, lại nhìn thấy một thanh kiếm thò qua từ khe cửa, mũi kiếm đặt trên then cài cửa, đẩy hai cái, then cửa liền mở ra.

Cánh cửa bị đẩy mở ra, Lý Mục vừa bước vào, thuận tay cài cửa lại.

Lạc Thần hoảng hốt muốn trốn đến trên giường giả bộ đã ngủ cũng không còn kịp nữa rồi, thấy hai ánh mắt của hắn nhìn về phía mình thì vừa lui về phía sau vừa ra sức xua tay, lắp bắp:

– Thật sự không phải muội nói đâu á. Sáng nay mẹ có hỏi muội nhưng muội không nói gì hết. Huynh đừng có đánh muội mà...

Lý Mục không nói năng gì, âm u, so với bình thường như hai người khác nhau.

Hắn nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt từ khuôn mặt nàng chậm rãi rơi xuống cổ nàng, rồi xuống ngực, xuống bụng, xuống dưới nữa...

Lạc Thần sờn cả tóc gáy, hoảng loạn chạy về phía cửa, muốn rút then cài cửa, Lý Mục từ phía sau đã đuổi tới, túm lấy hai tay của nàng bế bổng nàng lên, xoay người bước nhanh vào bên trong, ném lên trên giường.

Lạc Thần mắt mở tròn xoe, nhìn hắn cởi y phục, lộ ra cơ thể có dấu vết sưng đỏ do vừa rồi bị thước đánh vào, tiếp đó là màn được kéo xuống, cả người đi lên giường.

Hắn duỗi tay bắt lấy nàng, kéo đi qua.

Nàng liền biến thành con cá nhỏ bị đè trên thớt.

Lạc Thần hoảng sợ, biết bên ngoài cửa có người nên nào dám kêu ra thành tiếng, chỉ lo nhắm mắt lại, hai tay đánh hắn loạn xạ, chân đạp lung tung.

Khi đang giăng co, bỗng nhiên trên môi ấm áp, thế mà hần lại cúi xuống hôn đi lên.

Ngay trong khoảnh khắc bốn cánh môi dán vào nhau, cả người Lạc Thần như bị điểm huyết, nháy mắt mất sức lực, đã quên cả giấy giụa.

Lạc Thần hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dài run rẩy.

Ngay lúc nàng đang nín thở sắp ngất đi, hần rốt cuộc cũng buông nàng ra, nhưng môi hần lại men theo mặt nàng, chậm rãi đi tới bên tai nàng.

– A Di ời, nếu thấy đau thì bảo ta nhé.

Nàng nghe hần nói một câu như thế bên tai mình, giọng nói của hần trầm thấp, cực kỳ khàn, thoáng lại lộ ra giọng điệu dỗ dành âu yếm.

Xoạt một cái, máu trong cơ thể Lạc Thần dồn dập, tim đập nhanh đến mức sắp nổ tung trong lồng ngực.

Nàng nhắm tịt mắt lại, rúc mình ở dưới cơ thể hần, vẫn không nhúc nhích, giống như đã ngủ.

.....

Trời dần tối sầm xuống.

Quá nửa đêm, ngọn đèn trong nhà đã tắt gần như cả đêm vẫn chưa hề tắt.

Hết chương 56

Chương 57

Lý Mục nhắm mắt lại, dựa lưng vào gối, bất động, toàn thân còn đắm chìm trong dư vị khoái cảm cực độ khi lần đỉnh vừa rồi mang đến cho hắn. Mồ hôi nóng chảy ra từ mọi lỗ chân lông đã nở ra trên bề mặt da của hắn. Trái tim hắn đã trải qua nhiều thăng trầm trong đêm dài gian nan này, giờ phút này giống như chiến trường đang tiến vào một trận ác liệt, cánh tay cường tráng đập xuống mặt trống nhỏ từng hồi dồn dập, mãnh liệt mà va chạm nơi lồng ngực hắn, đập mãnh liệt.

Cảm giác ngây ngất sung sướng tràn trề như vậy chưa bao giờ được trải nghiệm trong hai kiếp. Khóe môi hắn khẽ động, hắn vươn tay muốn ôm cô gái bên cạnh vào lòng lần nữa, nhưng tay lại trống không.

Mở đôi mắt vẫn còn đen kịt, vẫn còn giăng sợi tơ máu ra, nghiêng đầu, nhìn thấy nàng đã cách xa mình lần đến bên mép giường, đắp chăn kín mít, như thể không bao giờ muốn nhìn thấy hắn một chút nào nữa. Trước mắt liền hiện ra dáng vẻ nàng ở dưới cơ thể mình với đôi mắt đỏ hồng vì khóc muốn hắn nhanh hơn chút, vừa đáng thương vừa đáng yêu, khóe môi vô thức hiện lên một nụ cười.

Dùng giọng điệu khàn khàn sau hoan ái nồng nàn, thấp giọng gọi lên:

– A Di ời.

.....

Trước khi xuất giá, Lạc Thần đã từng được A Cúc dạy bảo. Khi đó, A Cúc đã cho nàng xem một thứ, còn nói rằng khi một cô gái trở thành phụ nữ, lần đầu tiên sẽ không thể tránh khỏi việc bị đau, qua đi nó sẽ ổn thôi.

Nàng biết thứ kia chính là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ.

Nàng thấy nó quá xấu, hơn nữa rất kháng cự, cho nên không hề nhìn kỹ, chỉ liếc một cái là chán ghét quay mặt đi ngay.

Mà về cái đau...

Từ nhỏ đến lớn, lần duy nhất nàng trải qua mà có ấn tượng chính là cái cảm giác khi mùa xuân năm ngoái nàng vô tình ngã khỏi ghế xích đu, tuy rằng khá là đau, nhưng nàng vẫn cảm thấy mình có thể chịu đựng được. Huống chi là ngày đó A Cúc nói cũng không cần kể, nàng chỉ lo lắng mấy ngày, cho đến hôm nay thì đã sớm ném ra khỏi đầu rồi.

Thời gian đầu kết hôn, nàng hoàn toàn không chút lo lắng về điều này. Vào đêm động phòng, nàng hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Về sau, không hề nghi ngờ, cũng vẫn luôn là nàng nghiền áp Lý Mục.

Cho đến tối nay, giây phút từ một thiếu nữ trở thành phụ nữ đột ngột như thế, khiến người ta không kịp chuẩn bị như thế.

Nàng không thể nào tưởng tượng được rằng, thứ kia của Lý Mục lại dữ tợn như vậy, so với thứ mà nàng từng nhìn thoáng qua còn ở trong ấn tượng thì đáng sợ hơn rất nhiều. Nếu như thứ kia là thanh chủ thủ, thì thứ mà nàng đối mặt lại chính là một thanh đại đao đầu quý. Mà mức độ đau đớn càng không nằm trong tưởng tượng trước kia của nàng.

Lúc mà hắn chưa chạm vào nàng, nàng chỉ mới tưởng tượng mình phải chịu đựng thứ đáng sợ kia là khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch một nửa vì sợ.

Khi Lý Mục vào phòng là sâm sâm tối, bên ngoài trời vẫn còn sáng. Đến khi kết thúc, thì đã là nửa đêm về sáng.

Thời gian dài như vậy, kéo dài mấy canh giờ, cũng không phải là hấn phát điên tra tấn nàng. Mà là có lẽ nàng quên mất những chuyện khác từ lâu, chỉ nhớ rõ câu nói lúc trước hấn nói với nàng “nếu nàng thấy đau thì nói với ta nhé.”

– Lý Mục, không được chạm vào muội...

– Hu hu...đau quá....

– Đồ xấu! Đau chết muội rồi....Đau lắm...

Cả buổi tối, trong màn không ngừng vang lên những âm thanh r3n rĩ như vậy.

Từ cứng cỏi chịu đựng ban đầu về sau lại biến thành cầu xin, nài nỉ nũng nịu.

Hấn giống như một con tốt dững mãnh qua sông, rõ ràng đã giương cờ giương cung, nhưng âm thanh chỉ huy nũng nịu của người thiếu nữ dưới thân mình, lại không thể không nửa đường mà rút lui. Cả hai người vã mồ hôi, mồ hôi đầm đìa. Hấn chỉ có thể dỗ dành nàng, thử lại lần nữa, chờ nàng nguyện lòng tiếp nhận mình.

Suốt hơn nửa đêm đã vượt qua như thế.

Thật sự quá đáng sợ, quá đau.

Nàng thà rằng không cần viên phòng!

Nhưng mà một lần cuối cùng, hấn không nghe nàng.

Nhân lúc nàng đang mơ mơ màng màng ở trong ngực hấn sắp ngủ cứ thế mà ăn tươi nuốt sống nàng vào bụng. Cũng mặc kệ nàng giãy giụa thế nào – kỳ thực cũng không phải giãy giụa, mà lúc ấy cả người đã kiệt sức, cũng không kịp phản ứng, sự việc cứ thế mà xảy ra.

Nàng cũng bị hấn làm cho hoảng sợ.

Khi đó hắn nhìn xuống nàng. Trong ánh mắt nhìn chăm chăm của hắn, Lạc Thần dường như lại trải qua cảm giác khi bị hắn ngoái nhìn lúc bị mẹ mắng đánh vào buổi chiều tối.

Như hổ rình ưng, rất hung hãn.

Rất đáng sợ.

Nàng liền nhắm mắt lại, thút tha thút thít nước nở mà khóc lên.

Thế nhưng cảm giác sau đó lại không đáng sợ như trong tưởng tượng. Thậm chí dần dần thấy rất thoải mái. Nhưng mà nàng vẫn cứ muốn khóc.

Mới vừa rồi cuối cùng hắn mới buông nàng ra, nàng lập tức lăn đi cách hắn thật xa, trốn ở trong chăn, cả người như còn chưa có khôi phục cảm giác bị bóp nát thành mảnh nhỏ, hai tay mềm nhũn, hai chân mềm nhũn, eo đau lưng đau, dần dần thấy ức không chịu nổi, nhưng lại không chịu chui đầu ra.

Ngay khi đang vừa thẹn vừa bức vừa ảm ức, bỗng nhiên cảm thấy dưới chăn có một bàn tay duỗi tới. Bàn tay kia đặt lên trên người nàng, lòng bàn tay nóng bỏng dán vào da thịt nàng.

Hắn cũng chui vào trong ổ chăn, từ phía sau ôm lấy nàng, hoàn toàn vây nàng trong giữa ngực và cánh tay của mình. Hắn hôn lên tấm lưng đầm đìa mồ hôi của nàng, kế đó, lật nàng quay lại với mình, kéo chăn đang trùm mặt nàng xuống.

Lạc Thần vẫn nhắm tịt mắt lại, lặng lẽ rơi lệ.

— Đều do ta không tốt, nàng đánh ta đi.

Lạc Thần cảm thấy mặt hắn đang tiến lại gần, hôn lên những giọt nước mắt trên mặt nàng, lại nắm lấy tay nàng, bảo nàng đánh hắn, nhưng trong giọng nói của hắn rõ ràng mang theo sự sung sướng, trong lòng càng uất ức, khóc càng dữ dội hơn, bả vai rung lên.

Lý Mục cuống cả lên, ôm chặt lấy nàng, dỗ dành không ngừng.

– A Di, nàng mở mắt ra nhìn ta xem nào...

Cứ nghe hần bảo mình mở mắt nhìn hần, Lạc Thần càng nhắm chặt hơn, sục sục nói:

– Nhìn huynh làm cái gì. Muội không muốn nhìn thấy huynh. Muội nói rồi, muội không nói gì không hay về huynh ở chỗ mẹ cả. Huynh bị mẹ đánh không liên quan gì đến muội, hức hức...

– Huynh coi muội là ai, còn cần cầu xin huynh phải tốt với muội à?

Nàng uất ức nói, lại cố gắng thoát khỏi vòng tay hần bằng tất cả sức lực đáng thương còn sót lại trong cơ thể.

Bản năng mãnh liệt của người đàn ông đã thúc đẩy hần cả đêm, sau khi được an ủi, đã dần dần rút lui như thủy triều.

Hần nhìn cô gái nhỏ đang vùng vẫy lung tung trong lòng mình, khóe mắt hiện lên ý cười rất nhẹ, kề môi sát bên tai nàng, trầm thấp nói:

– Là ta từ lâu đã muốn cùng nàng rồi, chỉ sợ nàng không cần ta thôi, có biết không, hửm?

Lạc Thần ngừng nức nở, hàng mi ẩm ướt run rẩy vài cái, rốt cục mở đôi mắt đã sưng đỏ vì khóc lên nhìn hần.

Lý Mục đưa tay dịu dàng lau nước mắt trên mặt nàng, mỉm cười nhẹ với nàng.

Lạc Thần mặt nóng lên, hàm răng trắng tinh cắn đôi môi đỏ tươi, ngậy người một lát, bỗng nhiên lại giãy giụa.

– Đã như thế vì sao lúc mẫu thân đánh huynh, huynh lại nhìn muội hung dữ như thế?

– Rõ ràng là huynh đang trách muội!

Lý Mục bật cười.

Hắn thật là khổ quá mà.

Cô gái trong lòng hắn ngây thơ khờ khạo như vậy, làm sao hắn biết được cảm giác một khắc đó, khi mà mình đang lo được lo mất trước mặt mẫu thân thì lại đột nhiên sáng tỏ hiểu được nỗi buồn và ảm ức của nàng cơ chứ?

Nàng nào hiểu được rằng, từ từng ngọn roi vọt của mẹ cho đến đau đớn trên da thịt cơ thể đã làm cho huyết dịch trong hắn sôi sùng sục và tuôn trào, d*ng vọng của con dã thú vốn bị giam cầm trong ngục tù trong lòng hắn bỗng ngóc đầu dậy, sẵn sàng hành động, khát khao ăn tươi nuốt sống nàng ngay lập tức chứ?

Hắn chần chờ hạ, lại lần nữa kề sát vào tai nàng.

– Nàng nhìn nhầm rồi. – Hắn nói. – Khi đó ta không phải đang trách A Di đâu, mà là ta rất muốn A Di, rất là muốn...

Thanh âm của hắn trầm thấp êm tai, mang theo chút khăn khăn trước nay chưa từng có, kèm theo hơi thở nóng bỏng phả vào làn da bên tai Lạc Thần, làm nơi đó nóng sực lên.

Mặt nàng tức khắc quá xấu hổ mà đỏ lên, còn chưa kịp phản ứng thì hắn lại hôn lên rồi.

Lạc Thần vẫn chưa quen với kiểu hôn môi và lưỡi xa lạ này, trái tim đập mạnh như hươu chạy. Nhưng lần này nụ hôn của hắn giống như đang vuốt ve, môi lưỡi vô cùng dịu dàng, không hề làm nàng đau nữa. Chẳng khác gì trước mảnh mẽ bức bách nàng há miệng nhận lấy.

Nàng dần dần cảm thấy rất thoải mái rất là thích, cả người choáng váng, chậm rãi nhắm mắt lại, dán vào bên ngực hắn, bất động ngoan

ngoãn.

Hai người da kề da, cô gái nhỏ trong lòng hắt giờ phút này thật ngoan ngoãn.

Rất nhanh, Lý Mục lại lần máu nóng lại sôi trào, d*c vọng tuôn trào. Nhưng hắt biết mình lúc đầu xác thực mất đi khống chế, đã làm cho nàng hơi sợ hãi, cơ thể nàng lại mềm yếu mỏng manh, sợ là không thể nào chịu nổi một lần nữa

Cố gắng đè ép d*c vọng xuống, lại càng không dám cứ thế để nàng không mảnh vải che thân mà nằm xuống với mình, hắt bèn nhẹ nhàng buông nàng ra, ngồi dậy, lấy bộ quần áo nhàu nát của nàng từ cuối giường ra, mặc lại cho nàng xong, hắt cũng cầm y phục của mình lên trông vào.

Đúng lúc này lại nghe nàng nhỏ nhẹ hỏi:

– Huynh còn đau không?

Lý Mục quay đầu lại.

Thấy nàng chậm rãi ngồi dậy, hai bên tóc mai rũ xuống bờ vai trần quấy rũ, gương mặt vẫn vương nước mắt, đôi mắt sáng trong đẹp để vẫn còn hơi sưng đỏ vì khóc lại đang nhìn chăm chú vào lưng của hắt.

Hình ảnh xưa tưởng như tương tự chợt vụt qua trước mắt hắt lần nữa.

Lý Mục sửng người.

Nhìn nàng từ trong chăn chui ra, bò đến phía sau lưng mình, kéo chiếc áo hắt đang mặc dờ xuống, lộ ra tấm lưng cứng cáp, nhìn chăm chăm vào vết thương bị đánh vẫn còn dấu vết trên đó.

Nàng vươn một đầu ngón tay cẩn thận khẽ chạm vào đó rồi lại rút ngay về, miệng thì thầm trách.

– Mẹ đánh huynh mạnh tay quá. Muội sợ sắp chết...Huynh còn đau không?

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, nhìn hấn.

Mẫu thân đúng là đánh không nương tay, vết thương phía sau lưng hiện giờ càng sưng đỏ lên, những chỗ bên cạnh vết thương gỗ đánh xuống còn có vài vết bầm nhỏ, hơn nữa bởi vì vừa rồi cơ thể ra mồ hôi vừa nóng vừa mẩn mà nóng như phải bỏng. Chỉ là lúc ấy, loại đau đớn đến từ thân thể này càng kích thích giác quan của hấn thêm mà thôi. Nhưng vào lúc này, Lý Mục đột nhiên cảm thấy mắt nóng lên. Hấn dường như đã trở lại đêm đó, thấy được cô gái kia thuở trước.

Đêm hôm đó, nếu như không có âm mưu cùng huyết tình sau đó, nếu như hấn cảnh giác hơn một chút, vận mệnh của họ sẽ như thế nào?

Hấn nhìn cô gái trẻ tuổi của mình, đối mặt với đôi mắt mỹ lệ kia, sau một lúc lâu mới lắc đầu, hơi mỉm cười:

– Không đau.

Nàng thở dài, lông mày thanh tú khẽ chau lại, ra lệnh cho hấn đi lấy thuốc trị thương tới.

Lý Mục lẳng lặng xuống giường, mang bình thuốc mỡ mà lần trước nàng dùng tới.

Nàng nhận lấy, bảo hấn cởi y phục xuống, nằm vào giường, mình thì quỳ bên cạnh hấn, dùng khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên lưng cho hấn, như là sợ hấn bị đau mà còn vừa lau vừa thổi nhẹ nhẹ.

Tiếp đó dùng tay quét thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi lên vết thương ở lưng hấn.

Trong phòng im ắng, một thanh âm cũng không có.

Lý Mục nhắm mắt, cảm thụ ngón tay của nàng di chuyển qua lại trên làn da của mình. Lửa nóng hòa với mát lạnh, đau nhức dịu đi.

Giờ khắc này, toàn thân và toàn tâm của nàng đều đã thuộc về hắn.

Nàng đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Hùng tâm của hắn, Lục Giản Chi của nàng, cha mẹ của nàng, và cả tương lai nữa, anh lại lần nữa đi trên con đường đỉnh cao quyền lực không thể tránh khỏi mưa máu gió tanh kia. Tất cả mọi thứ, ngay tại lúc này, đột nhiên bỗng trở nên không thể sánh bằng sự dịu dàng trong đôi mắt của cô gái nhỏ đang ở bên cạnh hắn đây. Trong một khắc ngắn ngủi như vậy, Lý Mục thậm chí hy vọng giờ khắc này cứ kéo dài mãi. Và đêm nay, bình minh sẽ vĩnh viễn không đến.

Nhưng nàng vẫn bồi thuốc cho hắn xong, bắt hắn đứng lên.

Lý Mục mở mắt ra, ngồi dậy, mặc áo vào, lúc buộc vạt áo, lại nghe nàng í một tiếng, đưa tay kéo lấy vạt áo hắn, chỉ vào nơi vết thương bị trúng tên ở bên sườn hắn:

– Chỗ vết thương này là sao?

Lý Mục cúi nhìn.

– Đây là vết thương do trúng tên trong trận chiến tại Ba quận...

– Đêm qua chuyện nàng giận ta đó, nói ta ở đó có mỹ nhân khác, khi đó ta bị gãy xương sườn, động vào là đau, trừ phi là nàng đến, bằng không dù có là tiên nữ trên trời thì ta cũng không muốn nhìn lấy một cái.

Hắn lại mỉm cười, ánh mắt rơi xuống trên mặt nàng.

Lạc Thần đau lòng không thôi, đồng thời cũng xấu hổ không tả được, nhưng mà trong lòng cũng có chút đắc ý nho nhỏ, bưng hai tay che mặt lại, lắc đầu quày quặt:

– Huynh đừng nói nữa. Đều do Tôn Phóng Chi đáng ghét kia cả. Lần tới mà gặp anh ta, muội nhất định phải mắng anh ta một trận mới được.

Lý Mục bật cười, đuổi tay ra kéo nàng vào trong lòng, ôm lấy nàng, lấy tay đang bưng mặt của nàng ra, hôn lên trán nàng, hỏi nàng có đói bụng không.

Bị hấn nhắc nhở Lạc Thần mới nhớ ra từ lúc hấn đi vào buồng là đóng cửa cài then vậy nàng ở trên giường mãi cho đến tận bây giờ. Từ lúc sâm sâm tối đến giờ, nàng mệt đến độ chẳng còn sức lực, bụng đói kêu vang, ngay cả một nước cũng chưa được uống.

Nàng gật đầu.

Lý Mục buông nàng ra, mình thì xuống giường đi ra cửa, mở cửa.

Từ lúc chàng vạng Lý Mục đi vào nhà, A Cúc đã có dự cảm xảy ra chuyện, rất khẩn trương, càng không yên tâm, đã muộn thế này rồi mà thấy trong phòng vẫn còn sáng đèn, nên nào dám rời đi, vẫn luôn chờ ở đây. Chợt thấy cửa mở ra, Lý Mục đi ra, bà bèn thấp thỏm đi lên, thấy anh mặt mày tươi cười, trái tim thoáng thả lỏng, lại nghe anh nói A Di đói rồi thì hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, cười gật đầu, nói mình đã dọn nhà bếp để lại thức ăn nóng, chờ lát là sẽ có người mang cơm canh đến ngay.

Cơm canh được mau chóng mang tới, Lý Mục nhận lấy, kêu mấy người A Cúc cứ đi nghỉ ngơi đi, mình thì quay vào phòng, thấy tay chân Lạc Thần còn mềm nhũn bèn bế nàng đi đến trước án, chờ nàng ăn xong lại bế nàng về giường, lại mang nước ấm vào lau mình cho nàng, thu dọn xong xuôi mới tắt đèn, mình cũng lên giường.

Hấn ôm lấy nàng vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ lên lưng nàng, dịu dàng nói:

– Ngủ đi.

Lạc Thần thoải mái dán vào ngực hấn, ngáp một cái, nhắm mắt lại thiếp đi ngay.

Buổi sáng ngày hôm sau, nàng ngủ no giấc mới thức dậy.

Mặt trời bên ngoài cửa sổ đã lên cao, trong phòng sáng trưng.

Lần đầu tiên Lý Mục còn ở cùng nàng trên giường.

Chẳng qua hấn dường như đã dậy từ sớm, ngồi dựa ở đầu giường không nhúc nhích, như là đang suy nghĩ gì đó. Cảm nhận được Lạc Thần ở bên cạnh cử động, cúi xuống nhìn, thấy nàng từ trong chăn thò hai cánh tay trắng như tuyết ra khỏi chăn đuổi người, thì nở nụ cười:

– Dậy rồi à?

Trên cằm hấn có những vết râu ngắn do trải qua một đêm dài, nhưng mà hai mắt sáng ngời, tinh thần sáng láng.

Lạc Thần bắt gặp ánh mắt của hấn, trong đầu hiện lên những hình ảnh của đêm qua, trong lòng thấy ngọt ngào, lại ngượng ngùng, lại có chút bối rối, nhất thời không biết nên làm gì mới được.

Nàng bèn nhắm mắt lại, đầu rụt về, muốn trốn trở lại trong ổ chăn.

Lý Mục có lẽ cũng bị dáng vẻ của nàng làm cho tức cười, bật cười thành tiếng, kéo nàng ra khỏi ổ chăn, ôm nàng vào lòng, kề sát tới muốn hôn lên.

Lạc Thần làn da mỏng manh mềm mướt, bị râu của hấn chọc vào ngứa ngứa, không nhịn được cũng cười lên, hai tay che ở trước ngực, ra sức đẩy hấn, lại bị hấn trả thù thò mặt tới cọ tới cọ lui một chút, để lại mấy vết ửng đỏ trên làn da trắng như tuyết.

Lạc Thần vừa luống cuống chặn vừa dẫu môi, không ngừng trách hấn thô lỗ, quên cả cảm giác không biết phải đối mặt với hấn như thế nào khi vừa tỉnh dậy. Lý Mục bấy giờ mới cười dừng lại, lấy y phục tự tay mặc từng cái một cho nàng, sau đó mở cửa gọi người hầu vào hậu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Hai người chuẩn bị xong đi ra đã sắp giữa trưa, Lý Mục dẫn Lạc Thần cùng đến chỗ Lư thị.

Việc đêm qua thật là xấu hổ chết đi được. Lạc Thần ban đầu còn ngượng ngùng, nhưng khi thấy mẹ chồng vẫn như ngày nào, trên mặt vẫn nở nụ cười, hỏi nàng có đói không, nếu đói thì ăn cơm luôn, dường như là đã quên chuyện bà từng dùng thước đánh con trai, dần dần cũng an tâm hẳn.

Mà A Đình thì càng ngây thơ hơn, cái gì cũng không biết, lúc ăn cơm còn trách móc a huynh tối hôm qua về phòng đi ngủ sớm, hôm nay lại thức dậy muộn, làm cho mình chẳng thể gặp a tẩu để trò chuyện tâm sự được.

– A tẩu ơi, hôm qua muội nghe người ta nói hoa đào trên Kim Sơn nở rồi. A huynh ơi, huynh xem hôm nay thời tiết đẹp như thế, huynh không có việc gì thì có thể đưa a tẩu đi chơi được không ạ? Nếu để muộn mấy ngày nữa muội sợ hoa đào tàn hết đó.

A Đình trông mong nhìn Lý Mục.

Mùa xuân năm Hưng Bình thứ mười sáu này dường như đặc biệt tới sớm.

Hai ngày trước, Lạc Thần đã nhìn thấy hai con chim én mới bay dưới mái hiên trước cổng, ngậm bùn xuân bay ra bay vào bận rộn xây tổ.

Lý Mục mỉm cười nhìn Lạc Thần đang nghiêm túc ăn cơm, cúi đầu nhích lại gần, môi dán vào tai nàng, thấp giọng hỏi:

– Hôm nay nàng có đi lại được không?

Lạc Thần xấu hổ đỏ hết cả mặt, may mà mẹ chồng ngồi đối diện không nhìn thấy gì.

Nàng phớt lờ hẳn, chân ở dưới bàn đá vào chân hẳn.

Lý Mục liền ngẩng lên, nói với A Đình:

– Nếu a tẩu của muội đi thì huynh sẽ đưa mọi người đi.

– A tẩu ơ?

A Đình hớn hờ nhìn Lạc Thần.

Lạc Thần nào có thể từ chối được cô em chồng?

Vì thế sau khi ăn cơm xong về phòng, tiêu thực xong liền chuẩn bị mọi thứ để đi thưởng hoa đào.

Lý Mục đã chuẩn bị xe xong, lúc đang chờ sẵn ở cửa thì người của nha thự cưới ngựa đến mang theo một phong thư từ Kiến Khang.

Thư là Cao Kiệu gửi, nói có việc khẩn cấp, ra lệnh cho Lý Mục khi nhận được thư thì tức khắc đi Kiến Khang gặp ông.

Giữa các hàng chữ là ngữ khí rất không vui.

Sau bức tường truyền đến tiếng bước chân của a muội cùng Lạc Thần đi ra.

Lý Mục ánh mắt sẽ nhúc nhích, cất thư đi, đi lên đón.

Lạc Thần đang cùng A Đình nói cười, chợt thấy người đưa thư rời đi thì đứng lại, hỏi:

– Huynh có việc ạ?

Lý Mục ngẩng nhìn nàng.

Lạc Thần hôm nay mặc một chiếc váy xếp ly màu xanh lá, da trắng như ngọc, bởi sợ đêm lạnh mà trên vai khoác một chiếc choàng dệt hoa màu mây, khi gió thổi, làn váy phấp phới, cả người từ đầu đến chân tràn đầy hơi thở của mùa xuân.

Thấy hắn chỉ mãi nhìn mình không nói gì, Lạc Thần cắn cắn môi, đung đung vào cánh tay hắn:

– Người ta đang hỏi huynh đó.

Lý Mục ờ một tiếng, mới mỉm cười nói:

– Không việc gì. Chỉ nhận một lá thư thôi. Đi thôi, chúng ta lên đường nào, đi muộn chỉ sợ lát sẽ đông người phải chen chúc.

Hết chương 57

Chương 58

Ra khỏi Kinh Khẩu về hướng Tây Bắc hơn mười dặm, gần bờ nam sông Trường Giang, một nơi được bao quanh bởi nước ở Long Sơn, chính là Kim Sơn.

Trong núi có chùa, đỉnh núi có tháp Phật, sau chùa là đài ngắm thủy triều, có tên là Long Du Đài.

Nước sông thủy triều như rồng, hàng đêm từ chân núi lao về phía đông, từ xưa đến nay chưa bao giờ ngừng. Đứng trên đài từ phía Bắc ngắm nhìn sông núi một cách trọn vẹn, từ xưa đến nay đó là nơi danh lam thắng cảnh mà các văn nhân thi sĩ rất yêu thích. Tới hôm nay, y quan nam độ, một nửa Giang Bắc trầm luân, nơi này đã trở thành nơi người phương Nam hoài niệm và tưởng nhớ quá khứ, trên vách núi phụ cận có khắc rất nhiều danh nhân trong thiên hạ, hấp dẫn người đến chiêm ngưỡng, cũng trở thành một loại phong cảnh rất khác biệt.

Bên dưới Kim Sơn còn có một khu rừng đào. Năm nay mùa xuân đến sớm, đúng như A Đình đã nói, hoa đào mới bắt đầu nở, hôm nay lại là mùa xuân cảnh đẹp, nước sông trong như gương, lúc mấy người đến đã có rất nhiều thuyền qua lại, du khách đi du xuân rất đông.

Lý Mục thuê một con thuyền, đỡ Lạc Thần lên thuyền. A Đình cũng không cần hấn hỗ trợ, đã sốt sắng phấn khích mà nhảy lên rồi. Đồng hành là mấy người Quỳnh Thụ Anh Đào cũng vui vẻ lên thuyền với những giỏ thức ăn và túi chứa ô, lều, khăn tắm, khăn tay và những đồ dùng du lịch khác.

Mọi người ngồi vững vàng vững vàng rồi. Thuyền phu hét to một tiếng, miệng hát một bài ngư ca, con thuyền đón gió đi về hướng Kim Sơn. Tới chân núi rồi, đoàn người lên bờ, đi dạo bên trong rừng đào, đi thuyền nửa ngày, đến chạng vạng, bởi vì nghe nói món ăn chay của Kim Sơn Tự rất nổi danh, thế là lại lên núi vào chùa.

Phượng trượng nơi đây biết Lý Mục, nghe tăng tiếp khách báo lại, nói hẳn hôm nay dẫn theo gia quyến đi vào chùa dùng món chay đã đích thân ra nghênh đón, thấy đi bên cạnh hẳn là một cô gái trên mặt có mang khăn che mặt, tuy rằng không nhìn được rõ gương mặt nhưng nhìn hình thức và cách ăn mặc, cộng thêm đi theo còn có một thiếu nữ mười mấy tuổi và một nhóm thị nữ vú giá phía sau, biết là gia quyến của Lý Mục, còn người này chính con gái Cao thị vợ của Lý Mục, nên không dám nhìn nhiều hơn, chào hỏi với Lý Mục xong liền dẫn người vào trong thượng phòng, sai người đi chuẩn bị dâng trà.

Chẳng mấy chốc, cơm chay đã được đưa lên, có các món như đậu phụ nắm măng trúc, đậu giá giả gà, tuy chỉ là những món chay bình thường nhưng được nấu rất công phu, bát đĩa lại sạch sẽ, cộng thêm mọi người đi du thuyền nửa ngày đã rất đói rồi, vừa cho vào miệng đã thấy rất ngon, ngay cả Lạc Thần bình thường ăn rất ít cũng phải tấm tắc ăn nhiều hơn mọi ngày.

Khi dùng bữa xong và uống trà, tăng đạo tiếp khách kia nói rằng khoảng giờ Tuất đêm nay sẽ có thủy triều chảy qua chân núi Kim Sơn. Thủy triều tối nay dựa trên kinh nghiệm trước đây chắc hẳn sẽ là thủy triều cao nhất kể từ đầu của mùa xuân, người đã đến chùa rồi, nếu không xem thủy triều thì đúng là đáng tiếc.

Đừng nói A Đình cũng rất nóng lòng muốn xem cứ ở bên cạnh xoắn xuýt liên tục mà ngay cả Lạc Thần nghe nói thế cũng dao động. Nàng từ nhỏ lớn lên Kiến Khang, bên bờ Bạch Lộ Châu thường hay có thủy triều, cho nên cũng không mấy xa đối với thủy triều ban đêm này. Nhưng hôm nay có lẽ là bên cạnh có thêm nhiều người đồng hành, cho nên cảm thấy mọi thứ thật mới mẻ và vui vẻ.

Thành thực mà nói đêm qua bị lẫn lộn gần như cả đêm, hôm nay lại du thuyền nửa ngày, chân tay nàng đã nhũn hết cả ra rồi, nhưng trong lòng lại không đành lòng cứ như vậy quay về, không cần A Đình thúc giục nàng cũng đã nhìn Lý Mục rồi.

Cũng không cần nàng nói gì, Lý Mục chỉ nhìn một cái là đã bắt được ý chờ mong trong đôi mắt của nàng. Nếu nàng còn muốn xem thủy triều ban đêm của sông, lẽ nào hắn có thể cự tuyệt được, bèn mỉm cười gật đầu. Vì thế đoàn người tiếp tục nán lại ở trong chùa, chờ thủy triều đêm đến.

Nói đến cũng buồn cười. Vốn A Đình là người mong chờ nó nhất, trời vừa mới tối xuống, ánh trăng vừa mới rọi xuống mặt sông thì cô bé đã sốt sắng không chờ nổi mà đi lên Du Long Đài, nói muốn ở đó chờ sẵn thủy triều. Nhưng nào có ngờ bởi vì ban ngày chạy tới chạy lui rất là vất vả, cơm chiều lại ăn quá nhiều, dần dần mệt rũ ròi, cứ ngáp liên tục, nói hay là mình về trước ngủ một chút, khi nào thủy triều tới thì nhờ a huynh a tẩu gọi mình dậy.

Lạc Thần đồng ý, A Đình yên tâm đi ngủ.

Đến đêm thủy triều còn chưa tới, Lạc Thần đi theo Lý Mục đi dạo trong chùa. Lúc hai người từ Quan Âm các đi ra, nghe tăng tiếp khách nói thủy triều sắp đến rồi, nàng nhớ lời dặn dò tha thiết của A Đình bèn vội vàng đi về gọi, không ngờ rằng cô bé lại ngủ rất say, gọi mấy tiếng cũng chỉ trở mình lật người, ngủ say không biết trời trăng gì.

Lạc Thần vừa buồn cười vừa bực, đang muốn lay cho cô bé tỉnh thì có một bàn tay đưa tới, lén lút nắm lấy tay nàng.

— Để em ấy ngủ đi, chúng ta tự đi xem cũng được.

Lý Mục dán bên tai nàng thì thầm khe khẽ, sau đó nắm tay nàng đi ra ngoài.

Trong núi ánh trăng sáng tỏ, bên đường bóng cây trùng trùng.

Lạc Thần được người đàn ông của mình nắm tay thong thả đi trên bậc thang núi đã được ánh trăng tẩy thành màu trắng đi về phía đài quan sát thủy triều. Trong không khí thoang thoảng hương hoa cỏ đặc trưng của đầu xuân, bên tai yên tĩnh, chỉ nghe thấy vài con chim đêm trốn trong bóng tối sợ hãi đập cánh.

Đêm trắng bên bờ sông đầu xuân này thật nhàn nhã và yên bình.

Lạc Thần dừng lại, đứng ở trên đài quan sát thủy triều.

Trăng sáng trên sông xuân, từ từ nhô lên phía đông.

Xa xa, cuối tầm mắt, một thủy triều giống như một đường màu trắng đang ập vào núi Kim Sơn, dần dần đến gần, bởi vì lòng sông đột nhiên thu hẹp lại, thủy triều cuộn trào nhanh chóng, đập vào đá bên bờ sông, cuốn đi ra những mảng sóng tuyết.

Thủy triều mùa xuân đang ào ạt dâng cao, mặt sông dựng đứng, lấp lánh như nối trời với biển, trải dài ngút tầm mắt.

Đêm nay, sông nước chảy, ánh trăng mờ ảo, sương mờ mênh mông.

Hoa đào bên sông, dưới bóng trăng đêm xuân mà như ảo ảnh hoa bay trong mộng.

Lạc Thần dựa vào vai người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh, cả người đắm chìm trong ánh trăng như mộng ảo này.

Bỗng nhiên, có tiếng chuông thiền của ngôi chùa trên núi vang vọng. Tiếng chuông còn chưa tan, xa xa không biết ở nơi nào trong sông, có tiếng trống da cá nổi lên xen lẫn tiếng ca thể lương như hoà cùng với tiếng chuông theo gió hỗn loạn bay đến.

Lắng nghe kỹ, là một bài cổ khúc về nỗi nhớ nhà.

“Ai nói Hoàng Hà rộng mênh mông, một chiếc bè sậy có thể chèo thuyền qua.”

“Ai nói nước Tống xa xôi, kiểng chân cũng có thể nhìn thấy thấy.”

“Ai nói Hoàng Hà rộng thênh thang? Khó mà chứa được thuyền gổ nhỏ.”

“Ai nói nước Tống xa xôi? Một buổi sáng sớm là có thể đến.”

Tiếng ca lay động theo chiều gió, khúc không thành điệu, nhưng mơ hồ có thể nhận ra khẩu âm còn sót lại của cố đô Lạc Dương. Chỉ sau một vài âm thanh, nó trầm xuống và dần tan biến.

Chỉ còn tiếng chuông thiền là vẫn còn dư âm vang vọng quanh quần rồi hoà tan vào mảnh sóng sông cùng bóng trăng.

Lạc Thần phỏng đoán, đó hẳn là người quê hương Đông Đô cũ thời trẻ từng vượt qua sông từ phương Nam đến, đêm nay họ chèo thuyền trên sông, cảm nhận phong cảnh, tức cảnh sinh tình, rồi hát bài ca dao cổ nhớ nhà của người Tống xưa này.

Nàng sinh ra ở Nam Triều, lớn lên ở Kiến Khang, từ lúc có trí nhớ đến nay, Giang Bắc Trung Nguyên nơi nơi đã là đất của người Hồ. Dù cho tên của mình cũng bắt nguồn từ Lạc Hà, mà đối với mảnh Trung Nguyên chưa bao giờ đặt chân đến kia, thành thực mà nói cũng không có chấp niệm bao nhiêu. Thế nhưng trong một đêm trăng hoa xuân như vậy, có lẽ là bị một bài ca dao cổ thể lương bày tỏ nỗi nhớ nhà vừa rồi lây nhiễm, nghĩ tới Trung Nguyên đến nay vẫn là tiếng vó ngựa vẫn hí vang, nghĩ đến cha năm xưa đi Bắc phạt, trong lòng thoáng thấy xúc động khó tả.

Nàng ngẩng lên nhìn Lý Mục, thấy hắn đang chăm chú nhìn về phía trước.

Nàng cũng học theo hắn nhìn về nơi bên kia con sông lớn. Lọt vào trong tầm mắt là ánh trăng mênh mang, hư không, chỉ có nước sông

thủy triều vô tận, lăn qua dưới chân.

Hắn vẫn luôn nhìn, cứ luôn im lặng, ánh mắt như xuyên qua con sông lớn lạch trời trong đêm, nhìn về phía bờ bên kia mà tầm mắt nàng không thể chạm tới.

– Huynh đang nghĩ gì đó?

Nàng không khỏi hoang mang, nhìn theo hắn một lúc, cuối cùng không tìm được mà khẽ hỏi.

Nàng thấy hắn bị nàng gọi giật mình quay sang nhìn mình chăm chú, rất lâu vẫn không đáp lại nàng.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt hắn nghiêm trang, ánh mắt nặng trĩu ngưng trọng.

Một hắn như vậy là điều nàng chưa từng thấy trước đây. Thậm chí, dù tối qua đã cùng hắn tiếp xúc da thịt thân mật nhất nhưng vẫn cảm thấy rất xa lạ. Trong lòng nàng bộc phát hoang mang, lại mang theo một tia lo sợ không yên không xác định.

– Huynh sao thế? Sao lại nhìn muội như thế?

Nàng ngập ngừng, lại hỏi.

Hắn giang tay ra, ôm nàng vào lòng, siết chặt lấy.

Cảm giác quen thuộc này khiến cho trái tim nàng trở nên an tâm đến lạ.

– A Di ời, ta sẽ phải đi làm một chuyện. Có lẽ tới một ngày nào đó, người trong thiên hạ sẽ coi ta là địch.

Nàng nghe được hắn chậm rãi nói bên tai mình.

– Nhưng xin nàng hãy nhớ kỹ, dù cho thiên hạ có coi ta là kẻ địch, thì ta cũng sẽ không bao giờ lại tổn thương đến nàng, đến cha mẹ nàng.

Lạc Thần sửng sốt.

Nàng không hiểu hắn đang nói cái gì.

Nàng từ trong ngực hắn ngẩng lên:

– Huynh phải đi làm chuyện gì? Vì sao người trong thiên hạ lại coi huynh là kẻ địch?

Lý Mục cúi đầu, nhìn khuôn mặt này dưới ánh trăng, hắn khẽ mỉm cười.

– Sau này nàng sẽ biết. Ta chỉ cần nàng nhớ kỹ lời ta nói là được.

Nụ cười của hắn và ánh mắt của hắn đối với nàng dịu dàng đến như thế. Nhưng nàng lại cảm nhận được sự cô độc ở trong nụ cười của hắn. Giống như một kẻ lẻ loi độc hành trong đêm tối, thứ duy nhất làm bạn với hắn chính là cái bóng cô độc phía sau hắn.

Nàng ngơ ngẩn nhìn hắn, trong lòng chợt trào lên sự yêu thương và chua xót vô hạn.

Mặc kệ sau này hắn muốn làm gì, cũng không quan tâm người trong thiên hạ có đối địch với hắn hay không, trước kia thế nào, nàng không cần hiểu, nhưng từ nay về sau, nàng nghĩ, nàng sẽ không bao giờ để hắn một mình độc hành, một mình cô độc như thế nữa.

– Lang quân ơi, thiếp nhớ rồi ạ.

Lòng ngực nàng nóng lên, bật thốt lên, lần đầu tiên gọi hắn là lang quân.

Nói xong rồi, nàng dịch sát vào lòng hắn, hai tay vòng lấy eo hắn, chôn mặt vào ngực hắn.

Lý Mục hơi khựng người giây lát, rồi đột ngột cũng đưa tay ra ôm chặt lấy nàng, cúi xuống hôn nàng.

....

Lạc Thần là được Lý Mục bế xuống dưới.

Vẫn luôn bế cho tới cửa chùa mới thả nàng xuống.

A Đình bĩu môi trách móc họ không gọi mình đi xem thủy triều, trên mặt Lạc Thần vẫn còn vết đỏ ngượng ngùng còn chưa biến mất.

Nàng lén lút nhìn Lý Mục.

Hắn mỉm cười dỗ dành A Đình, nói lần sau sẽ tặng cô bé con điều tốt nhất, cho cô bé được quyền đi cửa hàng chợ đông chọn thoải thích. Còn nói cũng muộn rồi, thúc giục mau trở về sớm. Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn vẫn luôn nhìn mình, trong mắt lóe lên một tia kỳ dị.

Lạc Thần biết rõ hắn đang suy nghĩ gì.

Nhớ tới đêm qua, trái tim nàng lại đập như hươu chạy, mặt lại nóng lên, quay mặt đi không dám nhìn hắn nữa.

A Đình vừa nghe được tặng con điều thì hết luôn cả giận dỗi, gật đầu như trống bỏi. Cả đoàn thu dọn đồ đạc, được phương trượng tiễn xuống Kim Sơn, tăng nhân đích thân đưa đồ đưa đoàn người trở lại bờ bên kia.

Lúc trở lại Lý gia thì trời đã tối mịt, trên bệ đá buộc ngựa bên cửa hông có buộc vài con ngựa cao to khỏe mạnh.

Trong nhà hình như đã có khách tới chờ rất lâu rồi.

Ở ngoài cửa lớn, một vú già đang nhìn ngó chung quanh, thấy đoàn người Lý Mục trở về thì đi lên đón, nói:

— Lý lang quân, may mà ngài trở về rồi. Cao tướng công tới! Lão phu nhân đang tiếp ạ.

Anh mắt Lý Mục khế động, nhưng nét mặt lại không có mấy dao động, chỉ xuống ngựa, đi đỡ Lạc Thần xuống xe.

Lạc Thần còn đang trong xe thoáng nghe được những lời vú già nói.

Cha tới Kinh Khẩu á?

Nàng vội vàng chui ra khỏi thùng xe, hỏi Lý Mục:

– Vừa rồi nói cha thiệp tới ạ?

Lý Mục đuổi tay ôm nàng xuống, cười nói:

– Đúng vậy.

Lạc Thần mừng vui khôn xiết bỏ mặc lại hấn nhấc váy chạy lên bậc thang, lao vào bên trong nhà.

Lý Mục nhìn theo bóng dáng vụt đi như con bướm của nàng, nụ cười trên mặt dần biến mất, cùng đi vào.

Hết chương 58

Chương 59

Cao Kiệu cưỡi ngựa từ Kiến Khang đi Kinh Khẩu, hành trang đơn giản, chỉ dẫn theo Cao Dận và mấy người hầu. Ông luôn chú trọng bề ngoài, trước mặt người khác thì ăn mặc chỉnh tề, ngay cả tất cũng không dính bụi bẩn. Nhưng mà lúc này nom ông rất mệt mỏi, góc áo dính bẩn, có thể thấy được lên đường rất gấp.

Ông đang ngồi ở khách đường, Cao Dận thì ngồi ở bên cạnh. Ông đang trò chuyện với Lư thị, hai người đều mặt mày tươi cười, trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

– Cha ời, sao cha lại tới ạ?

Lạc Thần lao vào như cơn gió, vui sướng kêu lên.

Cao Kiệu quay lại, trông thấy con gái yêu chạy như bay vào, mặt mày như gió xuân, chờ nàng dừng lại bên cạnh mình rồi mới thấp giọng trách khẽ:

– Trước mặt mẹ chồng sao cứ hấp ta hấp tấp không biết lễ nghĩa thế con.

Lạc Thần mím môi, nhỏ nhẹ đáp:

– Vâng con biết rồi ạ.

Lư thị cười:

– Minh công đừng khách sáo. A Di sao không biết lễ nghĩa chứ, con nó coi tôi như người nhà, tính tình không câu nệ, tôi rất thích.

Lạc Thần mỉm cười với phụ thân, lại quay sang gọi Cao Dận một câu “a huynh”.

Cao Dận cười gật đầu với hắn.

Cao Kiệu chỉ đành lắc đầu cười.

Lý Mục đi vào, Lư thị nhận ra tiếng bước chân của hắn, nói:

– Mục nhi, nhạc phụ con từ Kiến Khang tới, con mau tới bái kiến đi.

Lý Mục mặt tươi cười đi lên cung kính hành lễ với Cao Kiệu, nói:

– Hôm nay con có đưa A Di cùng với em gái trong nhà đi Kim Sơn, xem thủy triều xong thì mới về, có hơi muộn một chút, không biết nhạc phụ đã đến, con thật là thất lễ ạ.

Nói xong, lại chào hỏi Cao Dận.

Cao Kiệu đặt ánh mắt ở trên người hắn, đánh giá một chút, thấy hắn bình thản bình tĩnh không chút tỏ vẻ hoang mang, trong mắt tức thì thoáng xẹt qua tia u tối, lại cười gật đầu:

– Không sao. Ta cũng vừa mới đến thôi.

– Cha ời, cha tới là có việc ạ? – Lạc Thần hỏi.

Cao Kiệu nói:

– Con gả tới Kinh Khẩu, cha rảnh rồi thì không thể tới à?

– Cha này, cha biết rõ con không phải ý này rồi mà! – Lạc Thần nũng nịu.

Cao Kiệu vuốt râu cười.

Lư thị nói:

– Nhạc phụ cùng đại huynh một đường vất vả. Mực nhi, con dẫn hai người họ đi dùng chút cơm canh rồi đi nghỉ tạm sớm đi nhé?

Cao Dận vội nói:

– A mỗ không cần khách sáo đâu ạ. Bá phụ với cháu đã ăn cơm ở trên đường rồi ạ.

Lý Mực nhìn về phía Cao Kiệu.

Cao Kiệu nói:

– Kính Thần, nếu con không có việc gì thì dẫn ta đi thăm thú một chút nhĩ. Lúc ta tới thấy cảnh sắc bên bờ sông rất đẹp đấy.

Lý Mực cung kính:

– Mời nhạc phụ đi theo con ạ.

Cao Kiệu liền chào Lư thị, đi ra ngoài.

Lý Mực bảo Lạc Thần đi về phòng nghỉ ngơi trước, mình thì đi theo Cao Kiệu.

Hai người ra tới ngoài cửa rồi, từng người lên ngựa, phi nhanh về hướng ngoài trấn.

Một lúc sau, bên tai mơ hồ có tiếng nước chảy của con sông.

Đã tới bến đò rồi.

Ban ngày, vùng bến đò người đến người đi, thuyền bè tranh nhau qua bến đò. Nhưng mà lúc này người đi thuyền vắng, chỉ còn lại vàng trắng trên đỉnh đầu lặng lẽ chiếu rọi xuống nhân gian.

Cao Kiệu xuống ngựa, đứng bên sông. Gió sông thổi chòm râu của ông dấn sát vào mặt, tuệ kiếm dưới chuôi kiếm đeo bên hông cũng nhảy múa theo gió, mấy hạt châu trên trên tuệ kiếm đánh vào vỏ

kiếm, phát ra âm thanh giòn vang, giống như trường kiếm ở trong vỏ chấn động ong ong như muốn phá vỡ vỏ kiếm thoát ra ngoài.

– Con đã nhận được thư của ta chưa?

Thái độ của ông hoàn toàn khác với lúc ở trước mặt Lư thị và con gái, lạnh lùng hời.

– Lúc trưa con nhận rồi ạ. Lẽ ra con định nghe theo lệnh của nhạc phụ mà ngay lập tức đi Kiến Khang, có điều A Di muốn đi du ngoạn, con không muốn em ấy không vui cho nên đã lùi lại nửa ngày, nghĩ ngày mai sẽ lên đường. Con không ngờ nhạc phụ lại tự đến đây.

Cao Kiệu nhìn chăm chăm vào người thanh niên ở trước mặt mình, cau mày lại.

– Thôi. Ta chỉ có một chuyện muốn hỏi con. Con phải thành thật nói, không được giấu giếm ta.

– Xin nhạc phụ hỏi ạ.

Cao Kiệu híp mắt lại.

– Bộ hạ có ý bổ nhiệm con làm Thứ sử Nghĩa Thành phải không? Không chỉ thế, ta còn nghe nói lúc trước con đã chiêu mộ tư binh ở Ba quận. Những tư binh đó hiện giờ vẫn chưa trở về theo con mà vẫn ở tại đó chờ đợi mệnh lệnh có đúng không?

– Chức vị Thứ sử chỉ là hư danh mà thôi, không làm nên được gì cả.

– Lý Mục nói. – Hẳn nhạc phụ cũng biết, Nghĩa Thành trải qua chiến loạn nhiều năm, hiện giờ chẳng khác gì đất cằn sỏi đá. Bộ hạ có hùng tâm dã tâm, muốn đẩy quốc thổ lùi về phương Bắc, bởi vậy nhân chiến trắng tay tại Ba quân đã phái con đi Nghĩa Thành khai khẩn đất hoang, ngoài ra còn tuyên con y quan giáo hóa, cho phép con lấy ân uy thiên tử cũng là vì tương lai Bắc phạt lần nữa còn có nơi để bắt đầu.

– Mà chuyện mộ binh, khi đó người Ba cùng chung kẻ địch đã tự nguyện gia nhập quân đội. Sau chiến tranh những người nguyện tiếp tục tòng quân mười người thì không được mấy người, số người ở lại thật sự không đủ một ngàn, cũng không thể gọi là tư binh được ạ.

Cao Kiệu nhìn chăm chăm vào hắn, thần sắc khó lường, một lát sau gật đầu.

– Con có chí Bắc phạt, rất tốt. Nhưng vì sao lúc trước lại không nghe theo ta tới Quảng Lăng? Chỉ cần con nghe theo ta tới Quảng Lăng, một ngày nào đó thời cơ đến, binh của Cao thị ta sẽ tùy con sai phái, so với chuyện con hiện giờ thâm nhập Bắc địa khai khẩn đất hoang, dùng gian khổ để lập nghiệp, chẳng phải là thuận tiện hơn à?

– Lý Mục cảm ơn nhạc phụ đã tin cậy dìu dắt con. Nhưng mà việc này thứ nhất là mệnh lệnh bên trên. Thứ hai là Quảng Lăng chính là môn hộ Giang Bắc của Đại Ngu ta, binh của nhạc phụ lúc nào cũng phải đề phòng bị Bắc Hạ xâm nhập từ phía Nam, nếu như chia quân đi Bắc phạt, chỉ sợ sẽ gặp cảnh nguy hiểm khi môn hộ bị mở ra. Bắc phạt là chí nguyện cả đời của con, nhưng mà cái nào nặng cái nào nhẹ, Lý Mục có thể phân biệt được ạ.

– Quả nhiên là có tài hùng biện. Tiếc là con có thể giấu được người khác nhưng không gạt được Cao Kiệu ta.

Thần sắc của ông trở nên nghiêm khắc.

– Ở trong mắt người ngoài Nghĩa Thành chỉ là một vùng đất cằn sỏi đá, nhưng năm đó lúc ta Bắc phạt đã từng đi một tuyến đường gần đó và khảo sát địa hình. Nơi đó phía Bắc thông tới Tịnh Châu, có thể thủ Tấn Dương, Trường An, xuống phía Nam có thể chặn Tương Dương, thủ Giang Lăng. Nếu như tiếp tục tổ chức gây dựng, nơi đó đủ để làm một nơi chiến lược. Bệ hạ thật sự là người có chí hướng cao xa, tiếc là tài cán thiên phú tầm thường, khát vọng duy nhất cuộc đời này của ông ta chắc chắn cũng chẳng phải là Bắc phạt. Ông ta nghĩ thế nào mà tự dưng phái con đi Nghĩa Thành khai thiên lập địa?

Rõ ràng đây chính là tính toán của con, và con đã thông qua bộ hạ để đạt được mục đích mà thôi!

Nét mặt ông càng trở nên nghiêm khắc hơn.

– Lý Mục, con nói giành Nghĩa Thành chính là vì Bắc phạt sau này. Nhưng mà ta lại nghi ngờ con có mưu tính khác.

– Ngày nay thiên hạ hỗn loạn. Hồ Liêu ở phương Bắc hẳn là có chút cơ hội chiếm được một mảnh đất nhỏ cũng sẽ xưng đế, chinh phạt không ngừng, sẽ khiến cho binh hoang mã loạn, dân chúng lầm than. Nam Triều ta cũng có mối họa đầy rẫy. Hoàng thất suy yếu, phản loạn không dứt. Những năm gần đây, những kẻ lòng muông dạ thú không biết tự lượng sức mình tỏ rõ tham vọng xuất hiện không ngừng.

– Lúc trước con cưới con gái của ta, ta đã biết được con là kẻ có tâm cơ, không phải hạng người khuất phục trước kẻ khác. Cao Kiệu ta ngày hôm nay ở đây tuyên bố, nếu như con một hai muốn làm loạn thần tặc tử, dù cho ta có thoán ẩn lui về, nhưng chỉ cần ta còn một hơi thở thì ta sẽ là người đầu tiên không đáp ứng.

Cao Kiệu toàn thân thẳng tắp, khí thế kinh người, ánh mắt nghiêm nghị.

Đây là lời cảnh cáo của một quyền thần đã chấp chưởng Nam Triều nhiều năm đối với kẻ có dã tâm, dù đó là người nhà.

Lời nói sang sảng cùng với dòng chảy của con sông phía sau lưng như hòa vào nhau, cực kỳ khí thế.

Đợi một lát cũng không thấy hấn trả lời, Cao Kiệu lại cười lạnh:

– Sao, con có lời nào để nói không?

– Giành lại Thần Châu, đó cũng là tâm nguyện cả đời này của nhạc phụ. Năm xưa nhạc phụ cũng từng hưng binh tiến về Lưỡng Đô,

nhưng cho phép Lý Mục cả gan hỏi cha một câu, nếu như cứ làm theo khuôn phép của giống như nhạc phụ, liệu rằng Bắc phạt có thể thành công hay không?

Cao Kiệu như không tin vào lỗ tai của mình.

Người trẻ tuổi có dã tâm này dưới áp lực của mình cuối cùng đã nói. Nhưng Cao Kiệu không nghĩ tới chính là, hắn không những không giải thích rõ ràng mà còn tương đương với ngầm thừa nhận, hơn nữa còn rất mạo phạm mà trực tiếp vạch trần vết sẹo cũ không thể xóa nhòa trong lòng ông bao nhiêu lâu nay.

Lại nghe hắn tiếp tục nói:

– Nhạc phụ hai lần Bắc phạt, từng một lần thắng thế bức về Đông Đô, nhưng mà cuối cùng vẫn thất bại mà quay về. Ngoài việc bị cường địch ngăn cản, hậu phương của nhạc phụ triều đình trên từ hoàng thất, dưới đến môn phiệt đều cản tay nhiều lần, bởi thế đuôi to khó mà vẫy được. Hai mươi vạn binh mã, nhưng mà lương thảo phía sau đứt đoạn, trí lệnh từng bước gian nan, nghiệp lớn chìm trong cát.

– Nhạc phụ, cha có từng nghĩ tới, năm xưa nếu như cha có thể một tay nắm giữ triều đình, vậy thì Trung Nguyên hôm nay sẽ là cục diện gì không?

– Bắc phạt Trung Nguyên, khôi phục Lưỡng Đô là tâm nguyện năm xưa của tổ phụ con, và cũng là tâm nguyện của Lý Mục. Nhạc phụ muốn con đi Quảng Lăng, nói ngày sau cho con mượn binh mã hưng binh Bắc phạt. Con biết nhạc phụ vẫn còn chí năm đó, nhưng tiếc là đã bị bệ hạ kiêng kị quá sâu. Mà dù cho cha có được bệ hạ tín nhiệm, nhưng trên có rất nhiều môn phiệt ôm tâm tư khác nhau, như hổ rình mồi, nhạc phụ làm thế nào mà có lòng tin với triều đình hỗn loạn yếu ớt như thế để đảm bảo Lăng binh mở rộng ra phía Bắc mà không dẫm vào vết xe đổ năm xưa ạ?

Cao Kiệu kinh ngạc đến ngây người.

Mấy ngày trước ông vì quan tâm đến chuyện tương lai sau này của Lý Mục mà vào cung gặp mặt Hoàng đế. Sau vài ba lời nói khách sáo thì từ chỗ hoàng đế mới biết được sự việc. Sau khi trở về, càng nghĩ ông càng thấy không ổn, lập tức viết một bức thư sai người đi Kinh Khẩu, lệnh cho hần phải tức khắc tới gặp mình.

Một đêm sau khi bức thư được gửi đi, bị những nghi vấn quấy phá ở trong lòng, sự việc can hệ trọng đại, chung quy ông vẫn khó dần lòng nổi mà tự mình chạy đến nơi này, giáp mặt mà chất vấn con rể. Với khừu giác nhạy bén bao nhiêu năm làm chính trị mà rèn luyện ra, Cao Kiệu làm sao mà không hiểu ý nghĩa đằng sau phản ứng của con rể mình?

Hiển nhiên là hần đã bị mình đoán trúng rồi.

Hần muốn mượn cơ hội này mà xây nhà bếp khác, lập nên cơ nghiệp riêng. Để rồi đợi ngày sau, khi mà cánh chim của hần cứng cáp rồi, đã đảm đương được một phương rồi, ngoài Bắc phạt ra, mưu đồ của hần chỉ sợ chưa chắc triều đình đã có thể kiềm chế được.

Ông nhìn thẳng vào người thanh niên này.

– Lý Mục, Bắc phạt luôn luôn là tâm nguyện trong lòng ta, nhưng ta cũng không cho phép bất cứ kẻ nào có mưu đồ gây rối, làm bại hoại quốc cương! Ta hỏi con lần cuối cùng, con có tới Quảng Lăng không?

Lý Mục bình tĩnh đón nhận ánh mắt sắc bén nghiêm khắc của ông, nói:

– Con cảm ơn nhạc phụ, con vẫn lời nói đó, Quảng Lăng không phải là nơi con sẽ đi.

Cao Kiệu nổi giận, mặt tối sầm, đột ngột đưa tay đè vào chuôi kiếm bên hông, rút kiếm ra. Một đường hàn quang xẹt qua, lưỡi kiếm đã đặt lên trên cổ Lý Mục.

– Xem ra con nhất định phải làm tặc tử loạn thần. Cũng tốt, ta lập tức giết con để chấm dứt hậu hoạn!

Một vầng mây đen che khuất mặt trăng, đêm bên sông chợt tối. Cao Kiêu hai mắt sáng quắc như điện, lạnh lùng nhìn chằm chằm người thanh niên bị màn đêm bao phủ đối diện.

– Đừng cho rằng ta chỉ đe dọa con, càng đừng tưởng rằng con đã cưới con gái ta thì ta sẽ nương tay. Từ trước ta đã từng nói với con rồi, nếu như ta biết con có mưu đồ khác, vì thiên hạ giết một kẻ như con thì có đáng là gì đâu?

Tay cầm kiếm của ông đột nhiên phát lực.

Độ sắc bén của thanh kiếm dễ dàng vạch một đường trên da.

– Đòi người ai cũng phải chết. Thân bảy thước, đã lập lời thề, làm sao vì tiếc mà quay đầu? Chỉ hận tâm nguyện không thành, chết không cam lòng.

Lý Mục đột nhiên nói.

– Nếu nhạc phụ cho rằng giết con rồi Nam Triều có thể cầu an muôn đời thì cứ việc ra tay.

Gió đêm phe phẩy, thổi tan áng mây che phủ mặt trăng.

Một dòng máu đỏ tươi từ cổ Lý Mục dọc theo lưỡi kiếm chảy xuống, nhuộm đỏ một mảng cổ áo của hắn.

Dưới bóng trăng, khuôn mặt hắn lại trở nên rõ ràng, đôi lông mày nghiêm nghị.

Cao Kiêu sắc mặt xanh mét, bàn tay nắm trường kiếm nổi lên gân xanh chằng chịt.

Lý Mục từ đầu đến cuối đứng chắp tay, nhìn thẳng vào ông, dáng người kiên định.

Cao Kiệu mí mắt nháy lên, sau một lúc lâu, nghiêng răng nói:

– Ngày hôm nay nếu như ta giết con, ắt con sẽ không phục. Vậy được, ta tạm gởi giữ mạng con lại, tha cho con đi Nghĩa Thành. Ta thật sự muốn xem xem Lý Mục con có năng lực gì, chỉ là một Vệ tướng quân nho nhỏ thôi mà lại tự phụ đến mức này. Con nhớ kỹ cho ta, sau này nếu như con làm điều gì sai trái, binh lính Cao thị ta đã giết được Hồ Liêu thì cũng sẽ diệt được phản tặc.

Ông lại đổi chủ đề.

– Hôm nay ta tha chết cho con, nhưng ta nhất định phải đưa A Di rời khỏi Lý gia. Con gái Cao thị ta có thể gả cho hàn môn nhưng tuyệt đối không thể gả cho kẻ có mưu đồ gây rối. Hy vọng con biết điều.

Cao Kiệu nói xong thu kiếm về, tra thanh kiếm còn dính máu vào bao kiếm, xoay người bỏ đi.

Lý Mục nhìn theo bóng lưng của ông, đột nhiên nói:

– Trong vòng một năm, con sẽ lấy được Tây Kinh. Cao tướng công, cha có dám đánh cược với con không?

Cao Kiệu dừng lại, từ từ quay đầu lại, sắc mặt khó tránh khỏi ngạc nhiên.

Tây Kinh là Trường An, là thủ đô thứ hai của Bắc Hạ. Người Yết năm xưa từng hoạt động ở phía tây Trường An, sau khi quật khởi thì nhân loạn mà cướp lấy, hết lòng gây dựng căn cơ, kế hoạch dùng việc phòng thủ của Đồng Quan để xây dựng Quan Nội làm hậu phương lớn cho mình, tiến có thể công, lui có thể thủ. Năm ngoái từ sau khi Giang Bắc chiến bại, Lạc Dương thủ đô của Hạ quốc tràn ngập nguy cơ, việc triển khai chiến lược đối với Tây Kinh sau đó càng trở nên quan trọng.

Hiện tại đóng giữ được coi trọng đến mức nào có thể nghĩ.

Tư binh của Lý Mục hiện giờ còn chưa vượt qua hai nghìn người, vậy mà lại thốt ra những lời như thế, không khiến cho Cao Kiệu cảm thấy bất ngờ mới là lạ.

Lý Mục đi lên.

– Cao tướng công, con chỉ hỏi ngài, ngài có dám đánh cược với con không?

– Đánh cược như thế nào? – Cao Kiệu hỏi.

– Đánh cược A Di.

– Ngài là cha của A Di. Tuy về lễ pháp mà nói A Di đã là người của Lý gia, nhưng nếu như ngài thật sự muốn đưa em ấy đi, con không thể nào ngăn cản được. Sau một năm, con sẽ lấy Tây Kinh làm sinh lễ, một lần nữa đi nghênh đón em ấy.

– Có phải ngài không dám đánh cược với con đúng không?

Cao Kiệu nhìn chằm chằm Lý Mục một lát, chợt cất tiếng cười to.

– Loại hậu bối cuồng vọng không biết trời cao đất dày, bình sinh Cao Kiệu này đã gặp không ít. Nhưng mà con thì ta lại thấy rất thú vị.

Trong lời nói của ông không giấu được sự chế nhạo khinh thường.

– Chỉ mới thắng một Viên Tiết thôi mà đã dám ngông cuồng thế rồi. Cũng tốt, ta thật sự muốn xem xem một năm sau con sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Cao Kiệu phá lên cười to, không hề liếc nhìn Lý Mục lấy một cái, phát tay áo bỏ đi.

....

Lạc Thần dù có ngây thơ thế nào cũng nhìn ra được tối nay cha đột nhiên đến đây nhất định là có chuyện gì đó rồi.

Hai người đi rồi, nàng thấy thần sắc Lư thị nặng nề, như là đang suy tư gì đó, biết bà cũng đang rất lo lắng, mình làm sao mà có tâm tình về phòng nghỉ ngơi đây. Nàng nháy nháy mắt với đại huynh, gọi anh ta vào trong viện đi đến chỗ vắng vẻ không có ai, truy hỏi mục đích hôm nay đến đây của phụ thân.

Đừng nói Cao Dận kỳ thật cũng không rõ nguyên do, dù là có biết cũng sẽ không nói cho Lạc Thần biết, dĩ nhiên là không hỏi ra được gì cả. Lạc Thần thấy không hỏi ra được gì, đại huynh cũng chỉ an ủi mình, bảo nàng đừng có lo lắng quá thì càng thêm thấp thòm bất an. Phụ thân cùng huynh ấy đi ra ngoài đã được một lúc lâu rồi mà còn chưa thấy quay trở lại.

Càng chờ, tâm tình càng nôn nóng, thoáng còn nổi lên một dự cảm không tốt.

Đang lúc nàng lo lắng phập phồng, đột nhiên nghe có tiếng bước chân ở bên ngoài, bèn vội vàng chạy ra ngoài, quả nhiên thấy phụ thân cùng Lý Mục đã trở lại.

Hai người một trước một sau đi vào. Nhìn biểu hiện của họ có vẻ như không hề xảy ra chuyện gì cả. Có vẻ như cha vợ và con rể thực sự chỉ cùng nhau đi dạo rồi mới trở về. Tuy nhiên, trước khi Lạc Thần có thể thở phào nhẹ nhõm thì đã phải sửng sốt trước những gì mình nhìn thấy. Đi ra ngoài có một chút thôi mà một bên cổ của Lý Mục đã có thêm một vết thương rồi.

Mặc dù nhìn như được xử lý đơn giản sơ sài, máu cũng đang dần đông lại, nhưng vết thương kia rõ ràng như bị thứ gì đó cắt ra, lại rộng bằng lòng bàn tay, thậm chí cổ áo còn dính máu khiến người ta kinh hãi. Nàng giật mình, đang muốn đi lên hỏi lại thấy hấn hơi mỉm cười với mình, xua tay.

Nàng lập tức hiểu ý của hấn.

Ý hấn bảo mình không sao cả, bảo nàng đừng lo lắng.

Lạc Thần nhìn Lư thị, tạm thời đè nén nghi vấn trong lòng xuống.

Lại thấy cha đã đi lên nói với Lư thị:

– Lý phu nhân, tối nay tôi tới Kinh Khẩu thật sự là truyền đạt thánh chỉ của bệ hạ. Kính Thần tài cán trác tuyệt, bệ hạ cực kỳ thưởng thức, cho nên đã thủy thác trọng trách. Chúc mừng Lý phu nhân.

Lư thị vui mừng nói:

– Con tôi có thể hiệu lực cho triều đình là bốn phận của nó. Cũng nhờ có Minh công dìu dắt, lão thân vô cùng cảm kích.

Cao Kiệu nói tiếp:

– Lý phu nhân khách sáo quá rồi. Kính Thần có được ngày hôm nay đều là do năng lực của con nó, tôi nào có công dìu dắt gì. Nhưng mà có chuyện này tôi sợ nói ra sẽ làm Lý phu nhân trách mình.

Lư thị vội nói:

– Minh công có gì xin cứ nói thẳng, không cần phải khách sáo đâu.

Cao Kiệu liền nói:

– Vì tôi còn có việc quan trọng khác cho nên tối nay truyền thánh chỉ xong sẽ lên đường về Kiến Khang luôn. Tôi với nội tử chỉ có một con gái là A Di, nay nó đã được gả đến đây, thật không dám giấu giếm, vợ chồng tôi rất nhớ thương con gái. Kính Thần ít ngày nữa cũng phải rời nhà đi làm việc theo lệnh của bệ hạ, tôi nghĩ không bằng nhân tối nay thuận đường mà đón con gái đi cùng tôi về Kiến Khang trước. Phu nhân có thể đáp ứng được không?

Lư thị bị bất ngờ, còn đang bối rối chưa biết phải nói gì thì Lạc Thần đã ngổ ngang kêu lên:

– Cha ơi? Vì sao lại gấp thế ạ? Con...

Nàng theo bản năng muốn nói con không muốn đi về, nhưng mà nói được một nửa lại dừng lại.

Lư thị cũng hồi hồn lại, còn đang do dự, Lý Mục đã bước lên nói với mẫu thân của mình:

– A mẫu, mới nãy con với nhạc phụ cũng đã thống nhất rồi ạ, để A Di về trước. Mong a mẫu đừng trách ạ.

Lư thị dần dần bình tĩnh lại, mỉm cười gật đầu:

– Chỉ cần con với A Di đều đồng ý thì mẹ cũng nghe theo. Nếu con đã không ở nhà, A Di trở về Kiến Khang mẹ càng yên tâm hơn.

Quyết định xảy ra thành linh làm cho Lạc Thần nhất thời không hiểu nổi.

Nhưng nàng biết, quyết định này chắc chắn là do phụ thân đưa ra.

– Cha ơi, vì sao cha lại đột nhiên muốn con đi về ạ? Con không muốn đi về đâu.

Nàng cuối cùng không nhin được kêu lên.

Cao Kiệu không nói gì cả, chỉ chuyển ánh mắt lạnh lùng về phía Lý Mục.

Lạc Thần nhìn Lý Mục đi đến bên mình, cầm tay nàng.

– A Di, ta có lời muốn nói với nàng.

.....

Lạc Thần đè nén sự bất mãn và nghi ngờ của mình xuống đi theo Lý Mục trở về phòng.

Vừa đi vào, nàng đã cầm khăn tay nhẹ nhàng lau vết máu trên cổ hắn.

Bởi vì đứng gần nhau, nàng mới thấy rõ vết thương kia giống như bị vật sắc bén cắt qua, máu vẫn còn rỉ ra ngoài, trong lòng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, mang theo sự tức giận hỏi hắn:

– Lúc ra ngoài còn lành lặn, sao khi về lại như thế này rồi? Có phải là do cha làm chàng bị thương không?

Lý Mục cầm lấy khăn tay của nàng, tự ấn vào chỗ vết thương, cười cười:

– Là do ta không cẩn thận thôi, không liên quan tới cha nàng đâu. Chỉ là vết thương nho thôi, nàng đừng lo lắng quá.

Lạc Thần vẫn không tin, cứ hỏi suốt, thấy hắn vẫn nói là do tự mình vô ý làm bị thương, không thể làm gì khác đành phải lau sạch vết máu trên cổ hắn, lại lấy thuốc trị thương ra bôi, hỏi hắn:

– Cha thiếp đã nói gì với chàng mà vì sao lại tự dưng muốn đưa thiếp về Kiến Khang vậy ạ?

Lúc nàng bôi thuốc cho hắn, Lý Mục vẫn luôn cúi xuống yên lặng nhìn nàng bận rộn vì mình.

Yên lặng một lát, trên mặt hắn mới nở nụ cười nói:

– A Di ời, cha nàng nói đúng. Bệ hạ ủy thác trọng trách cho ta, ít ngày nữa ta phải lên đường đi Giang Bắc rồi. Nàng đi theo cha trở về nhà, sau này ta sẽ đến đón nàng sau, có được không?

Lạc Thần giật mình, phản ứng lại, tức khắc nhào vào trong lòng hắn.

– Không được, thiếp không muốn đi về. Chàng đi đâu thiếp theo đó.

Lý Mục dụi dãi nói:

– Nơi ta phải đi chính là một thành trống không, đất đai cằn cỗi, gai góc mọc đầy, hổ sói khắp nơi. Dù là cha nàng hôm nay không tới đón nàng thì ta cũng sẽ không muốn đưa nàng đi cùng...

– Thiếp không sợ. Thiếp muốn đi với chàng cơ.

Lạc Thần hai tay ôm chặt lấy vòng eo của hần, đầu lắc quảy quảy.

Nàng đột nhiên nghĩ ra.

– Tối qua chàng còn nói muốn thiếp. Mới qua một đêm thôi chàng đã không cần thiếp rồi ư?

Nàng lại ngẩng mặt, chất vấn hần.

Lý Mục không dám nhìn vào đôi mắt mỹ lệ u oán của nàng.

Tuy rằng hần đã sớm biết, ở kiếp này, nếu Cao Kiệu không chết sớm giống như kiếp trước, giữa hần và Cao Kiệu sớm hay muộn sẽ có một ngày như vậy. Nhưng trong ý tưởng ban đầu của hần, hần hần là còn có nhiều thời gian hơn, có thể khiến cho ông ấy đi theo bước tiến của mình, sau khi lấy được Tây Kinh, cũng có đủ tiền vốn rồi thì sẽ tiếp tục cùng Cao Kiệu làm giao dịch tiếp theo — tới lúc đó, hần có tự tin, hần nhất định có thể áp chế được Cao Kiệu.

Chỉ có thực lực mới áp chế được thực lực, mới là đạo của kẻ làm vương.

Không có người nào hiểu rõ điểm này hơn hần.

Đây cũng là nguyên do mà hần quyết định từ bỏ con đường đi của kiếp trước từng trận từng trận tích lũy quân công, lại trước sau mượn việc bình định loạn Tam Ngô, Hứa Tiết xưng đế, Bắc phạt, cuối cùng phá tan mở ra tấm lưới thế gia môn phiệt kia, hoàn toàn quật khởi, tiện đà cướp lấy trung tâm triều đình, quan cư Đại Tư Mã.

Thời gian làm được những việc đó quá dài. Nếu bắt đầu tính từ bây giờ thì hẳn sẽ phải mất gần mười năm thời gian.

Mà ở kiếp này, bởi vì nàng đã trở thành người phụ nữ của hắn sớm hơn rồi, hắn không thể chờ nổi nữa.

Với địa vị thấp hèn như hắn, để bảo vệ người phụ nữ của mình thì nhất định phải dùng một cách thức khác nhanh hơn, cũng dùng thủ đoạn cường thế hơn để thượng vị, để áp chế, để treo cổ đủ loại lực cản có thể gặp phải ở trong tương lai. Nhưng mà Cao Kiệu quả nhiên vẫn là một con cáo già có đạo hạnh, ngay tức khắc đã nghĩ được thấy mùi vị khác thường mà xông đến, nhiễu loạn kế hoạch ban đầu của hắn.

Hắn biết Cao Kiệu hẳn là không muốn con gái mình bị cuốn vào trận phân tranh giữa đàn ông với nhau, tránh cho gia tăng thêm phiền nhiễu. Hắn cũng không có đủ dũng khí để ngay vào lúc này nói cho nàng rõ chân tướng tối nay phụ thân nàng đến đây – nếu nàng biết giữa phụ thân nàng và hắn có sự rạn nứt quyết liệt, nàng còn vẫn ôm hắn như này, còn muốn theo hắn đi Giang Bắc, dẫu cho nơi đó có hoang vắng ít người không?

Lý Mục nhắm mắt lại, lúc sau mở mắt ra, nói:

– A Di, nàng hay nghe ta nói, đi theo ta đều là tướng sĩ trong quân, không một ai mang theo gia quyến cả. Ta thân là thống lĩnh làm sao phá quy củ được. Nàng cứ an tâm ở trong nhà chờ ta. Muộn nhất một năm, đợi tình hình nơi đó ổn định, đến lúc đó nếu nàng còn muốn theo ta, ta sẽ đến đón nàng, có được không?

Lạc Thần ngửa mặt lên, nhìn hắn một lát.

Dần dần, đôi mắt rung rung nước mắt, run rẩy nói:

– Vậy chàng cứ đi đi. Nhưng chàng đi rồi, thiếp làm sao mà bỏ mặc mẹ chồng và mọi người để đi về Kiến Khang được....

Lý Mục đưa tay, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt lăn dài trên khóe mắt nàng, cười nói:

– Em ngoan, nghe ta đi theo cha về nhà nhé. Qua một thời gian nữa nếu nhớ a mẫu thì có thể về lại mà...

Lạc Thần ngây người, vành mắt đỏ lên, lại lần nữa nhào vào lòng hắn, nhắt tịt mắt lại lắc đầu:

– Nhưng mà...nhưng mà...thiếp không muốn chàng đi...

Lý Mục lặng thinh, ôm nàng ngồi lên đùi mình, nhẹ nhàng vuốt sau lưng nàng, dỗ dành nàng.

– Lý lang quân, tiểu nương tử...

Bên ngoài là tiếng gọi khẽ của A Cúc.

– Tướng công đang giục ạ...

Bà ta cũng có vẻ ngập ngừng, giọng đầy nghi hoặc.

– Lang quân ơi— —Lạc Thần mở đôi mắt nhắm lệ ra, lại ngửa mặt lên nhìn hắn, hai tay túm chặt lấy ống tay áo của hắn.

Lý Mục không thể nhẫn nại được nữa, bưng lấy mặt nàng, cúi xuống hôn lên môi nàng.

Hắn nặng nề mút môi và lưỡi nàng, sau đó buông nàng ra.

– A Di, nàng đi về theo cha đi. Nhớ kỹ những lời mà đêm qua xem thủy triều ta đã nói với nàng. Ngày sau, chỉ cần nàng còn muốn ta, Lý Mục ta sẽ không bao giờ phụ nàng!

Hết chương 59

Chương 60

Dù cho trong lòng rất không muốn nhưng đối mặt với sự kiên quyết của cha và sự khuyên giải của Lý Mục, Lạc Thần cuối cùng đành phải từ biệt mẹ chồng và A Đình, ngồi lên chiếc xe đõ bên ngoài cửa đi tới bến tàu, bước lên con thuyền Cao Dận vừa mới thuê.

A Cúc cùng đám thị nữ vội vàng thu dọn khoang thuyền, lúc trái chân đệm, Lạc Thần ngơ ngác ngồi ở một bên, nhớ tới một màn ly biệt với Lý Mục mà hốc mắt lại tủi hờn đỏ lên.

Cho tới nay, nàng vẫn luôn cho rằng mình thích Lục đại huynh. Huynh ấy rất giống cha. Bất kể là hình thức hay là phong độ của huynh ấy, tài hoa của huynh ấy, nhân phẩm của huynh ấy và cả ánh mắt dịu dàng mỗi khi nhìn mình của huynh ấy, không có điểm nào là không giống hình tượng trượng phu lý tưởng trong lòng nàng cả.

Về sau, trời xui đất khiến mà Lục đại huynh phải rời khỏi Kiến Khang, đi đến Tây Nam xa xôi, mà nàng cũng gả làm người vợ Lý gia.

Nàng gả chồng vào cuối mùa thu năm ngoái.

Hiện giờ mới là đầu xuân năm mới.

Thời gian cũng không tính là dài, tổng cộng cũng chỉ có mấy tháng ít ỏi mà thôi, trong khoảng thời gian đó hẳn còn phải có một thời gian đi đất Thục đánh giặc. Nhưng không biết từ khi nào sự chú ý của nàng bắt đầu tập trung vào người đàn ông trẻ tuổi tên Lý Mục này.

Hắn hoàn toàn khác với phụ thân, với Lục đại huynh, khác với các huynh đệ mà nàng rất quen thuộc.

Ở trên người hắn, Lạc Thần dường như ngửi thấy một hương vị mới mẻ của một người đàn ông đã hấp dẫn toàn bộ cảm quan của nàng.

Từ sự chán ghét ban đầu cho đến những gì trải qua đêm qua, nàng cuối cùng bởi vì người đàn ông này mà từ một thiếu nữ biến thành một phụ nữ, tràn ngập trong tim và trong mắt là sự then thung xen lẫn vui sướng, còn có một loại cảm giác mới lạ. Thế rồi đột nhiên, phụ thân từ trên trời giáng xuống cứ thế mà dùng một đống lời lẽ lý do nghe có vẻ như rất có lý gần như dùng phương thức cưỡng ép mà mang nàng rời khỏi Lý Mục.

Càng làm cho nàng đau khổ lẫn thất vọng vẫn là thái độ của Lý Mục.

Hắn chính là lang quân của nàng nha!

Đêm qua thôi, hắn vừa mới làm chuyện thân mật nhất giữa nam nữ với nàng. Khi đó, hắn ôm lấy nàng, hôn hết lần này đến lần khác trên cơ thể nàng, cho dù có nhắm mắt lại nàng cũng có thể cảm nhận được tình yêu của hắn dành cho mình, hơn nữa nàng cũng đạt được thỏa mãn cực lớn ở trong chuyện đó.

Một loại cảm giác thỏa mãn khi được hắn cần, dù là thể xác hay tinh thần.

Nhưng tại sao chỉ một ngày sau, khi mà đối mặt với sự quyến luyến cùng cầu xin đi theo của nàng mà hắn lại nhẫn tâm như thế?

Lẽ nào chỉ bởi vì phụ thân kiên quyết mà hắn đã phải nhượng bộ?

Tối nay, chỉ cần hắn tỏ ý muốn nàng ở lại, nàng nhất định sẽ ở lại.

Nhưng mà hắn không hề có, còn hứa theo phụ thân khuyên nàng quay về Kiến Khang. Tất cả những điều này nào không khiến cho nàng buồn bã đau khổ chứ?

Bên ngoài cửa khoang có tiếng bước chân, Cao Kiệu đi vào.

Trong lòng Lạc Thần lần đầu tiên trong cuộc đời dấy lên sự bất mãn đối với phụ thân.

– A Di...

Ông nhìn Lạc Thần, chần chờ một chút khế gọi nàng.

Lạc Thần không hề nhìn cha đứng lên, bước nhanh đi đến chỗ ngủ, cũng chẳng buồn cởi giày cứ thế mà nằm xuống, mặt quay vào trong đưa lưng về phía ông đầy dối hờn.

Cao Kiệu đứng đó, yên lặng rất lâu mới chậm chạp đi đến bên cạnh nàng, cúi người xuống cởi giày cho nàng, lại dịch hai chân nàng vào trong chăn.

Động tác của ông vô cùng nhẹ nhàng, tựa hồ sợ quấy rầy nàng.

Lạc Thần nhắm mắt lại, lại nghe được phụ thân thấp giọng dặn dò A Cúc cẩn thận chăm sóc mình.

Một lát sau, nàng nghe tiếng bước chân nặng nề của ông bước đi chậm rãi và biến mất bên tai.

Lạc Thần rúc mình ở trong chăn, cuộn tròn mình lại, nước mắt âm thầm tuôn trào ra.

.....

Vài ngày sau, Cao Kiệu mang theo Lạc Thần trở về Kiến Khang.

Tiêu Vĩnh Gia từ cuối năm ngoái đã lại dọn đi Bạch Lộ Châu, trong thời gian một tháng này vẫn luôn không thấy bà lộ diện, cũng không truyền quay lại nửa phần tin tức nào.

Cao Kiệu vẫn như trước đây ban ngày luôn bận rộn, ban đêm lúc ngủ tuy rất mệt, nhưng có lẽ nguyên nhân có tuổi mà thường trằn trọc khó ngủ. Có đôi lúc nhớ đến lời nói để lại trước khi đi của thê tử, nói có việc cần suy nghĩ kỹ, suy nghĩ kỹ xong sẽ đến tìm mình nói

chuyện, nhớ lại thái độ của bà khi đó rất khác thường. Vậy mà đã qua lâu như thế thế tử vẫn không nói gì cả, giống như tảng đá treo lơ lửng trên đầu, làm cho trong lòng ông khó tránh khỏi thấp thòm, khoảng thời gian trước cũng đã từng phái người truyền tin hỏi tình hình gần đây của vợ.

Nhưng lúc ấy cũng không có hồi âm.

Cao Kiệu nhớ tới ngày ấy mình lên đường đi Kinh Khẩu, là ý niệm nhất thời nổi lên, suốt đêm lên đường, khi đó cũng không báo cho Tiêu Vĩnh Gia biết, cứ thế mà đưa con gái về chung quy vẫn có chút chột dạ.

Tới nhà rồi, dặn dò người hầu sắp xếp cho con gái xong, mình thì nghĩ ngợi xem đi giải thích ngọn nguồn cho Tiêu Vĩnh Gia như thế nào thì Cao Thất lại chuyển lời cho ông, rằng ngày hôm trước trưởng công chúa có sai người đi gọi ông qua gặp bà.

Đã qua hai ngày rồi.

Cao Kiệu không dám chậm trễ lập tức thay đổi y phục, chỉnh lại diện mạo, tức khắc chạy đến Bạch Lộ Châu. Khi lên đến đảo rồi, ông lại nghe hạ nhân nói trưởng công chúa đang ở Họa Triều hiên bèn vội vã qua đó tìm. Lúc vừa đi vào không khỏi sửng sốt.

Họa Triều hiên được xây dựng bên bờ sông, Tiêu Vĩnh Gia đang đứng bên cửa sổ ngắm nhìn dòng sông. Gió sông từ cửa sổ mở toang tràn vào, thổi tung ống tay áo và vạt áo của bà.

Nghe được tiếng bước chân Cao Kiệu đi vào, bà quay đầu lại, mái tóc được búi đơn giản, trang phục màu trắng trơn, trên vai chỉ khoác hờ chiếc áo choàng dài để chống gió. Khấp người bà, ngoại trừ chiếc vòng ngọc đeo trên cổ tay từ nhỏ thì không có châu báu và ngọc bội nào quanh người. Một khuôn mặt càng sạch sẽ hơn, thậm chí không nhìn thấy một nửa lớp trang điểm nào.

Nhiều năm qua, từ lâu Cao Kiệu đã quen với sự xuất hiện của Tiêu Vĩnh Gia trong trang điểm và quần áo lộng lẫy, đột nhiên nhìn thấy bà như thế này, mày thanh và đôi mắt trong veo, tựa như thay đổi thành con người khác, thoát nhìn trông còn trẻ đi rất nhiều, ban đầu còn không dám chắc chắn, dừng lại một chút mới khẽ gọi “A Lệnh” một tiếng, trong giọng điệu lộ rõ sự kinh ngạc

Tiêu Vĩnh Gia so với lúc trước vóc dáng mảnh khảnh hơn nhưng tinh thần có vẻ rất tốt, thần sắc rất bình tĩnh, gạt đầu, bảo ông ngồi xuống.

Cao Kiệu đề nghị ngồi trong lòng xuống, nhìn vợ mấy lần, ngập ngừng một chút hỏi:

– Nàng....có sao không? Nàng bị ốm à?

Tiêu Vĩnh Gia cười nhẹ:

– Tôi không sao. Biết mình bề bộn nhiều việc mà tôi vẫn phải làm phiền đến mình. Mong mình chớ trách.

Cao Kiệu phản ứng đầu tiên chính là vợ mình đang trách mình ngày đó nhận được thông báo của bà mà không kịp đến gặp.

– A Lệnh, nàng đừng hiểu lầm. Không phải là do ta thoái thác không tới gặp nàng. Mà là mấy hôm trước ta đi Kinh Khẩu, hôm nay vừa mới về thôi.

Ông vội giải thích.

Tiểu Vĩnh Gia ngây người.

Cao Kiệu thấy đôi mắt đẹp của bà ném tới, trong mắt mang theo sự khó hiểu thì nói tiếp:

– Có chút việc ta phải tự mình đi tới Lý gia gặp Lý Mục....

Ông chần chừ, cẩn thận nhìn thê tử.

- ...Rồi tiện thể thì đón A Di đi về cùng...

Tiêu Vĩnh Gia hiển nhiên giật mình, hai hàng lông mày lập tức nhăn lại:

– Con gái đang yên đang lành ở đó tự dưng mình lại đón con nó về làm cái gì?

Cao Kiệu vừa thấy bà thay đổi biểu cảm dường như sắp nổi giận lên, trong lòng rất khẩn trương, vội vàng nói:

– Con gái đang ở nhà, hôm nay vừa mới trở về, nó không sao hết. Nàng đừng sốt ruột, nghe ta giải thích đã.

Ông trấn an thêm vài câu, đi ra ngoài đuổi hết người làm ở hiên đi, ra lệnh không ai được phép tới gần, sau đó đóng cửa lại.

Tiêu Vĩnh Gia vẫn nhíu mày nhìn chăm chăm ông, vẻ mặt không vui.

Cao Kiệu quay lại, sắp xếp lại suy nghĩ hỗn loạn, kể đó nói hết những nghi ngờ của mình ra.

Tiêu Vĩnh Gia còn chưa nghe hết đã giận giữ vỗ bàn cắt ngang lời ông.

– Cao Kiệu! Cái lão già nhà ông này, ông suốt ngày đi tính kế người khác, đầu óc của ông có phải hỏng rồi không? Con rể của tôi mà là kẻ có mưu đồ làm loạn à? Ông đúng là nói năng lung tung. Coi chừng đấy cho tôi.

Cao Kiệu thấy bà giận giữ như thế xưa nay liên tục:

– A Lệnh à, nàng kiên nhẫn nghe ta nói hết đã. Chúng ta chỉ có một đứa con gái, con gái thì đã gả cho nó rồi, nếu nó tốt thì ta làm sao mà nghi oan cho nó được. Hơn nữa chính nó cũng đã thừa nhận với ta rồi.

Tiêu Vĩnh Gia lúc này nén cơn tức giận xuống, lại vừa kinh ngạc và nghi ngờ:

– Ý mình nói thế là gì?

Cao Kiệu liền kể lại một lần cuộc hội thoại đêm đó mình đến Kinh Khẩu rồi gọi Lý Mục đến bờ sông cho vợ nghe.

Ông chau mày.

– A Lệnh à, nó cuồng vọng gan lớn, thật sự là ngoài dự kiến của ta. Bị ta vạch trần ngay trước mặt mà nó vẫn có thể nói ra nhưng lời cuồng vọng vượt qua bốn phận như vậy. Dã tâm của nó rõ như ban ngày. Hiện giờ nó mới chỉ là một Vệ tướng quân tép riu, ngày sau nếu như nó có được thế lực, nó sẽ làm ra chuyện gì ta thật sự không dám tưởng tượng.

– Đừng nói nàng là chị ruột của bệ hạ, Cao Kiệu ta không phải là lấy công chúa thì cũng sẽ không thể ngồi yên nhìn kẻ nhiễu loạn kỷ cương như nó phạm thượng được. Từ lúc triều đình dời xuống phía Nam đến nay, thực lực quốc gia ngày càng suy yếu, là vì sao, còn không phải bởi vì nội loạn liên tiếp, nhân tâm không đồng lòng hay sao. Nền tảng lập quốc đã không yên, nếu như có thêm một kẻ có dã tâm như thế, ngày sau một khi đắc thế gây nên sóng gió, không cần người Hồ xuống phía nam thì Nam Triều đã tự diệt vong rồi.

Tiêu Vĩnh Gia ngơ ngẩn ngồi tại đó không nhúc nhích, sau một lúc lâu mới chậm rãi ngước lên, nhìn ông.

– Chính bởi vì thế mình mới đón con gái về à?

Giọng của bà run nhẹ nhẹ, có thể thấy được vào lúc này nỗi lòng bà rối loạn cỡ nào.

– Con gái Cao Kiệu ta sao có thể gả cho một kẻ có dã tâm được, cho nên ngay trong đêm ta đã mang theo A Di trở về nhà. Lúc trước gả con nó cho gia đình cấp thấp, đã khiến nó phải chịu uất ức rồi. Nay

biết Lý Mục là hạng người lòng muông dạ thú, làm sao ta tiếp tục mắc sai lầm mà ngồi yên trơ mắt nhìn con nó hãm trong vũng bùn lầy, tương lai bị liên lụy được?

Tiêu Vĩnh Gia đưa tay lên đỡ trán.

– Thế A Di có biết không? Con nó có thái độ như thế nào

Trước mắt Cao Kiệu hiện lên dáng vẻ không nở rời đi của con gái đêm hôm đó, lại nhớ tới lúc ở trên thuyền không chú ý tới mình, tâm tình cũng nặng trĩu.

Lặng thinh một lát nói:

– Con nó còn chưa biết ngọn nguồn. Ta chỉ nói là Lý Mục phải rời nhà, ta phải đón con nó về nhà. Tất cả đều là ta không phải. Bởi vì lời nói vô ý trước kia của mình mà làm hại con gái. Cũng may thời gian thành hôn chưa lâu, mới mấy tháng mà thôi. Chắc qua một thời gian nữa con nó sẽ quên được thôi.

Ông nhìn Tiêu Vĩnh Gia, trong mắt đầy vẻ áy náy.

– Hiện giờ con nó đang giận ta lắm, ta gặp nó mà nó cũng không thèm nhìn ta nữa. Nàng là mẫu thân của con nó, ta đành phải nhờ nàng đi khuyên giải con gái vậy.

Tiêu Vĩnh Gia lắc đầu:

– Thôi, mình cần gì phải nói mấy câu khách sáo thế làm gì. Việc đã đến nước này còn có thể làm gì được nữa. Hôm nay tôi sẽ về bầu bạn với con nó luôn.

Cao Kiệu lộ vẻ cảm kích.

Tiêu Vĩnh Gia thấy đau đầu vô cùng, nhắm mắt lại, khi mở ra nói:

– Bên Lý Mục nếu sự thật là như thế, mình có tính toán gì không?

Cao Kiệu lại bị khơi ra cơn giận, chỉ là trong ánh mắt nhưng lại nhàn nhạt lộ ra một tia tiếc nuối.

– Loạn thần tặc tử vốn ai cũng có thể giết chết. Nhưng mà nó có chí Bắc phạt, thật sự là hiếm có. Ta nghĩ, nó vẫn còn trẻ, lại có chút bản lĩnh, cho nên mới không biết trời cao đất dày mà ngỗ nghịch đến nông nổi này. Mà nhìn mẫu thân của nó cũng là người thông tình đạt lý, nếu như giết nó thật sự là quá đáng tiếc. Theo ý ta không bằng cho nó một chút bài học, ngày sau nếu như nó biết hối cải cũng không muộn...

Ông nhìn thê tử.

– Việc này can hệ trọng đại. Hôm nay ngoại trừ nàng ta chưa từng nói với người thứ hai, nàng không được nói với người ngoài, chỗ con gái tạm thời cũng đừng nhắc đến ở trước mặt bề hạ, càng không được để lộ chút phong thanh nào.

Tiêu Vĩnh Gia lẩm bẩm:

– Được, tôi nên về thành luôn thôi...

Người con rể mà mình đã chấp nhận này đột nhiên lại bị cho biết là một kẻ có dã tâm. Nếu như không phải là do trượng phu ỷ trọng của mình nói ra, chỉ sợ bà sẽ cho người kéo ra chém đầu ngay lập tức. Tâm tình của Tiêu Vĩnh Gia tệ thế nào có thể nghĩ, lại thương cho con gái quá đổi, nào còn tâm trạng gì bàn bạc chuyện lúc trước đã nghĩ kỹ rồi nói với trượng phu nữa, trong lòng phiền muộn hỗn loạn đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, mới đi được hai bước chợt thấy ù tai hoa mắt, hai chân mềm nhũn, cả người nghiêng đi đổ xuống.

Cao Kiệu giật mình hoảng sợ.

Cũng coi như thân thủ lúc trẻ còn chưa hoàn toàn thoái hóa, ông rất nhanh nhẹn xông lên đỡ lấy, thấy thê tử cả người mềm nhũn ở trong lòng mình, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, rõ ràng là đã ngất đi rồi thì lòng nóng như lửa đốt, bế bổng lên, đi một mạch vào trong

phòng sinh hoạt riêng, đồng thời cao giọng sai người đi mời lang trung.

Lạc Thần về đến nhà, trong lòng vẫn rất đau khổ, cũng không muốn ở lại trong thành Kiến Khang, đang muốn đi Bạch Lộ Châu tìm mẫu thân lại chợt nghe nói mẫu thân đột nhiên bị ngất đi thì vô cùng sốc, lập tức sai người chuẩn bị xe, ngồi trên thuyền đi lên đảo. Lúc đến nơi thấy mẫu thân đã tỉnh, đang nằm ở trên giường, nhìn thấy mình tới thì mỉm cười, ngồi dậy như muốn xuống giường thì chạy tới ngồi vào mép giường, bảo bà cứ nằm yên.

Tiêu Vĩnh Gia cũng không bị bệnh nặng gì, chỉ là cơ thể bị suy nhược, trong khoảng thời gian này nghỉ ngơi không tốt, hơn nữa do cảm xúc dao động quá lớn cho nên khí huyết bị tắc nghẽn mà hôn mê bất tỉnh. Lang trung kia kê mấy đơn thuốc, dặn dò bà phải chịu khó nghỉ ngơi rồi mới đi.

Hai mẹ con xa nhau lại gặp lại, Cao Kiệu lặng lẽ đứng một bên, sau đó âm thầm đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn hai mẹ con, Lạc Thần không còn kiêng dè gì nữa nằm xuống gối đầu của mẫu thân, đôi mắt lại đỏ lên, dùng giọng nói nghèn nghẹn nói:

– Mẹ ơi, cha chẳng nói lý chút nào hết á. Con muốn ở lại thêm một chút mà cũng chẳng cho nữa. Lúc trước là cha cứ một hai ép gả con đi, giờ lại một hai bắt con về nhà. Cứ cho là huynh ấy phải đi làm việc cho hoàng đế cứu cứu đi, nhưng cha sao có thể như thế được chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu có chuyện, cha mẹ cũng đừng giấu con.

Tiêu Vĩnh Gia đã phát hiện ra rằng con gái mình đã thích Lý Mục rồi, bây giờ sự việc đã thành ra như thế này thì thương con gái quá đổi, lại thấy nàng khổ sở như thế ngoài việc ôm con gái dỗ dành thì không biết làm gì khác hơn, cười khổ, nói lại những lời đã nói với trượng phu, nói với con gái là mình thời gian này mình cảm thấy không khỏe và rất nhớ nàng, vừa lúc nghe nói hoàng đế muốn phái

Lý Mục phải xa nhà, nên đã bảo Cao Kiệu thuận đường đón nàng về bầu bạn với mình.

– A Di, con không trách mẹ chứ? Con đã về nhà rồi thì ở lại bên mẹ một thời gian, có được không con?

Lạc Thần ban đầu rất buồn, nhưng khi nghe mẹ năn nỉ mình như vậy thì lau nước mắt, ngồi dậy, nhìn mẹ cẩn thận.

Mới hơn một tháng không gặp mà mẫu thân đã gầy đi rất nhiều. Lại nghĩ cho tới nay cha mẹ không hòa hợp, mẫu thân một mình ở nơi này, lúc trước thì có mình bầu bạn cùng, hiện giờ mình đã gả đi Lý gia, có mẹ chồng với em chồng và Lý Mục đều rất tốt với mình, quá xuôi chèo mát mái, chỉ có mẫu thân là cô đơn một mình không có ai bên cạnh.

Bạch Lộ Châu này có tên là thắng địa danh uyển thực chất đối với mẫu thân thì nó không khác gì nhà giam giam cầm bà đâu. Lạc Thần lòng mềm nhũn, bao nhiêu nghi ngờ và bất mãn vào lúc này cũng không rảnh lo nữa, gật đầu đáp ứng.

Tiêu Vĩnh Gia gọi người thu dọn nhà ở để con gái ở lại.

Cao Kiệu thấy thê tử đã khuyên được con gái rồi, cuối cùng tạm thời thở phào nhẹ nhõm. Mấy ngày kế tiếp, ông cũng không ngại vất vả ngày nào khi từ Đài Thành trở về dù có muộn đến mấy cũng sẽ đi lên đảo thăm vợ và con gái.

Ngày hôm nay, triều đình yên ổn được mấy ngày lại bởi vì Vệ tướng quân Lý Mục được triệu về mà lại lần nữa nổi lên một trận sóng gió nhỏ.

Hoàng đế muốn nhân tình thế thụ phục Ba Thục rất thuận lợi mà đẩy biên giới lãnh thổ về phía Bắc, nên để mắt đến Nghĩa Thành nằm ở phía Bắc Kinh Châu, bổ nhiệm Lý Mục làm thứ sử, tức khắc mộ binh xuất phát đi đến Nghĩa Thành, xây dựng thành trì và đồn điền, tích trữ lương thảo để chuẩn bị cho tương lai Bắc phạt.

Tin tức này vừa đưa ra đã gây ra chú ý khắp nơi.

Ngoài cười nhạo ra thì là kinh ngạc cùng với khó hiểu.

Ai nấy đều biết vùng Kinh Châu Tương Dương ban đầu là vùng đất tuyến đầu thượng du Trường Giang của Đại Ngu chống đỡ người Hồ phương Bắc tiến xuống phía Nam. Hứa thị đã gây dựng căn cơ ở nơi đó nhiều năm rồi. Những năm gần đây, cùng với ý đồ xâm nhập xuống phía Nam của người Hồ mà đã xảy ra rất nhiều trận chiến với quy mô lớn nhỏ khác nhau.

Cũng từng có người kiến nghị với Hứa Tiết là đẩy mạnh trú binh tiến xa hơn về phía Bắc một chút, như thế có thể giảm bớt áp lực quân sự ở thượng nguồn Trường Giang, không đến mức để mỗi khi người Hồ có động tĩnh muốn xâm nhập về phía Nam là vùng Kinh Tương liền như lâm đại địch, dân chúng cứ thấp thòm lo âu.

Nhưng Hứa Tiết chưa từng tiếp thu.

Nguyên nhân đương nhiên nằm ở nhiều phương diện. Nhưng quan trọng nhất là nếu như đẩy mạnh tiến lên về phía Bắc thì cần phải phân tán một lượng lớn binh lực, tiêu hao gấp đôi lương thảo, mà nhân khẩu cùng thổ địa đoạt được lại còn lâu mới có thể bù đắp tiêu hao. Cho nên Hứa gia không có chút hứng thú nào đối với việc tiếp tục Bắc tiến.

Chỉ cần vững chân ở Kinh Tương, khắp Nam Triều này không có người nào dám động đến Hứa gia.

Thế mà bây giờ hoàng đế lại phái Lý Mục đi Nghĩa Thành phía Bắc Kinh Tương khai hoang thác cảnh.

Nghĩa Thành là một địa phương như thế nào ai cũng đều biết. Mấy năm liên tục chiến loạn, mười hộ thì chín hộ nhà trống, ngay cả man tộc cũng coi thường, cướp bóc xong liền vội vã bỏ đi, giờ chỉ còn lại một thành trì chết hoang tàn. Nếu được việc, nó sẽ giống như dựng

một bức tường cổng cho Kinh Tương. Nếu không thành, với Hứa gia không hề có tổn thất gì.

Đối với hoàng đế, đạo thánh chỉ này ngoài việc mua danh chuộc tiếng đua đòi để hình dung thì chẳng có ý nghĩa gì khác.

Mà đối với Lý Mục, hẳn nhận được bổ nhiệm này cũng chỉ chứng minh một sự kiện, theo hướng tốt thì đó chính là nhờ uy thế của trận chiến trước đó, một con nghé mới sinh không sợ hổ. Còn nói khó nghe thì là chỉ là một kẻ nóng nảy, tự tìm cái chết.

Kỳ lạ chính là Cao Kiệu chỉ duy trì sự im lặng đối với đạo thánh chỉ này.

Điều này chứng minh cái gì?

Chứng minh hoàng đế và Cao Kiệu đã hoàn toàn xé rách mặt.

Càng có lời đồn rằng có người vào mấy ngày trước nhìn thấy Cao Kiệu đã đón con gái vừa mới xuất giá không lâu trở về Kiến Khang rồi. Phòng đoán hợp lý nhất đó là Cao Kiệu cũng không xem trọng quyết nghị này, càng không xem trọng tương lai của Lý Mục, đơn giản mượn cơ hội này đón con gái về nhà.

Với dòng dõi của Cao thị, tuy rằng trước kia đã gả con gái cho Lý Mục, nhưng hiện giờ nếu muốn hòa li đó cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Động thái này cũng có thể coi là sự ghẻ lạnh của cha vợ đối với con rể.

Vào lúc ban đêm, Hứa Tiết mở tiệc trong phủ, tiệc vui kéo dài suốt đêm.

Cao Kiệu thoái thác hết những lời hỏi thăm của nhóm đồng僚, cuối cùng khi có thể ra khỏi Đài Thành thì trời đã tối đen. Cũng giống như

mấy ngày trước, ông không về phủ đệ mà đi thẳng lên Bạch Lô Châu.

Bởi vì ra khỏi thành còn phải đi một đoạn đường đi, còn phải đi thuyền, cho nên lúc đến nơi thì đã cuối giờ Tuất.

Lạc Thần trở về đã nhiều ngày, ngoại trừ bầu bạn với Tiêu Vĩnh Gia thì chưa từng ra ngoài nửa bước, trời vừa tối thì nàng đã trở về phòng.

Cao Kiệu còn chưa ăn cơm, rất đói, đến nơi liền hỏi con gái, khi biết nàng đã về phòng nghỉ ngơi, ông chỉ im lặng.

Tiêu Vĩnh Gia sai người chuẩn bị cơm cho ông, mình thì ngồi một bên, chờ Cao Kiệu dùng cơm xong nói:

– Mình ngày nào cũng bận như thế cứ đi lại quá vất vả. Từ ngày mai mình không cần phải ngày nào cũng tới đây đâu. Tôi sẽ săn sóc con gái thật tốt, nó rất ngoan, hiểu chuyện, sớm hay muộn, cũng sẽ thông cảm cho mình.

Cao Kiệu nhìn thê tử.

Bắt đầu từ cuối năm ngoái, ông đã cảm nhận được tính tình của Tiêu Vĩnh Gia có sự thay đổi lớn. Khi ở trước mặt ông đã không còn hống hách và mỉa mai như trước, mà thực ra rất lịch sự khách sáo. Thay đổi như thế lẽ ra là rất tốt, nhưng mà không biết vì sao trong lòng ông thoáng sinh ra cảm giác bất an. Cứ luôn cảm thấy bà trở nên xa cách, dường như không còn là người mình quen thuộc nữa.

Ông chần chừ một chút, cuối cùng hỏi:

– A Lệnh, gần đây có phải nàng có tâm sự không? Nếu có thì cứ yên tâm, nói cho ta biết đi, biết đâu ta giúp được nàng thì sao.

Tiêu Vĩnh Gia chỉ cười nhẹ:

– Tôi không sao.

Dứt lời đứng lên bảo A Cúc đi chuẩn bị chỗ ngủ cho Cao Kiệu.

Mấy buổi tối gần đây, hai người mặc dù ở chung một viện nhưng đóng cửa viện rồi cả hai vẫn phân phòng như cũ.

Cao Kiệu nhìn theo bóng lưng của vợ, hơi thấy mất mát, đang lúc thất thần thì hạ nhân tới bẩm báo nói thuyền của Lý Mục vừa lên đảo, nói ngày mai lên đường rời Kiến Khang, đêm trước khi đi hẳn đặc biệt đến đây từ biệt ông với trưởng công chúa.

Tiêu Vĩnh Gia dừng lại, quay đầu lại, chạm ánh mắt với Cao Kiệu.

Cao Kiệu mặt sầm xuống.

– Nói chúng ta đi nghỉ ngơi rồi, không gặp, bảo nó về đi.

Hạ nhân vâng dạ chuẩn bị đi, Tiêu Vĩnh Gia lại nói:

– Từ đây, ta đi ra ngoài gặp nó.

Cao Kiệu sừng sốt:

– A Lệnh, nó ý đã quyết, gặp còn có ích gì? Những gì nên nói thì tối hôm đó ta đã nói với nó rồi. Huống hồ ý đồ nó đến đây chắc chắn là muốn gặp A Di.

Tiêu Vĩnh Gia nhăn mày:

– Tôi tự biết việc. Không cần ông phải nhiều lời.

Bà mặc kệ Cao Kiệu mà đi ra ngoài.

Hết chương 60

Chương 61

Lý Mục bị ngăn ở bên ngoài cửa, đứng ở bên đường, thấy Tiêu Vĩnh Gia dần dần xuất hiện trong tầm mắt thì bước nhanh lên đón, gọi nhặc mẩu chào hỏi bà.

Tiêu Vĩnh Gia dừng bước, gật gật đầu, chỉ nói một câu “con đi theo ta”.

Bà đi đến trước đình ở bên bờ sông rồi dừng lại, nhìn thẳng vào Lý Mục một lát, từ tốn nói:

– Ta biết ý định con đến đây là gì. A Di trở về nhà mấy ngày, ta đã nhận ra nó rất là nhớ con...

Lạc Thần bị mang đi đã nhiều ngày, Lý Mục ban ngày bận rộn nhiều việc, bị công việc chiếm hầu hết sự chú ý, không có thời gian rảnh rỗi nghĩ nhiều, chỉ những lúc vào đêm nằm một mình, bên gối thiếu một người bầu bạn, cộng thêm vừa mới được nếm trải cảm giác kia, bấy giờ mới biết được nỗi khổ tương tư là như thế nào.

Mỗi khi nhắm mắt lại, trước mắt đều là nụ cười của nàng, tiếng cười, tiếng nói của nàng, làn da thơm ngát của nàng, lại nhớ đến giây phút trước khi ly biệt kia, cánh tay của nàng ôm chặt lấy vòng eo của mình, hành vi như đứa trẻ ngửa mặt lên rưng rưng nước mắt nũng nịu nói không muốn đi càng khiến hấn khó mà buông bỏ nàng được.

Ngày mai phải lên đường rồi, hấn nhớ nàng khôn cùng, tuy biết rõ mình không được hoan nghênh nhưng mà tối nay vẫn không kìm nén được mà lên thuyền đi lên đây.

Trong mắt Lý Mục lộ ra sự kích động, chưa kịp mở miệng nói thì Tiêu Vĩnh Gia lại nói tiếp:

– Phụ thân nó đã nói hết nguyên do đón nó về cho ta biết rồi. Nói con là kẻ có dã tâm, trời sinh phản cốt. Nếu như người người đều giống như con, nước sẽ không có ngày yên bình.

– Ta hỏi con, lời ông ấy nói có đúng là thật không?

Ánh sáng trong mắt Lý Mục biến mất.

Lặng thinh một lát, nói:

– Lý Mục cũng nguyện làm thái bình tử, nhưng mà Trung Nguyên đình trệ, Hồ Liêu hung hãn, Bắc phạt đầy kẻ xâm lược không chết không ngừng. Loạn thế như thế nếu như không dùng thủ đoạn sét đánh thì không thể thành công. Nếu đã làm cho nhạc mẫu thất vọng, là tội của Lý Mục.

Tiêu Vĩnh Gia gật đầu.

– Ta còn đang hy vọng là phụ thân nó đa tâm, xem ra đó đều là sự thật.

Bà nhìn Lý Mục, trong mắt dần lộ vẻ thương xót sâu sắc.

– Thiên hạ này không ai có thể cứu được. Người của Tiêu gia không được, môn phiệt sĩ tộc cũng không được. Phu quân của ta trước kia cũng đã từng thử rồi. Con đừng thấy bây giờ ông ấy chuyên sợ đầu sợ đuôi khiến người rất ghét, lúc ông ấy còn trẻ bất kể là đàm phách khí thế hay là lên ngựa đánh giặc cũng không hề kém hơn con đâu, hơn nữa ông ấy còn có hậu thuẫn của gia tộc.

– Nhưng mà một người như ông ấy cũng thất bại.

– Lý Mục, ta biết con là một người có bản lĩnh, cũng kính con là một vị anh hùng khí phách. Nhưng ta không tin chỉ dựa vào một mình con

là có thể khiến người chết sống lại. Huống chi con đường đi hôm nay của con đã định sẵn là không thể nào quay đầu lại được.

– Ta sinh ra trong hoàng thất, lớn lên ở bên trong cung đình, đã chứng kiến nhiều hoàng thất môn phiệt giữa họ tranh đấu vì lợi ích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, vô lương tâm, xấu xa, thậm chí là thù địch với nhau. Nhưng nếu có người muốn thay thế họ, hoặc là ưu tú nổi bật hơn những người khác, thì họ lại liên kết với nhau để cùng công kích người đó. Thất bại năm xưa của Cao Kiệu chính là bởi vì cái này. Cái mà con đối mặt chính là núi lớn biển lớn, muốn dựa vào bản thân để vượt qua nó còn khó hơn cả lên trời. Dù cho Cao Kiệu tha cho con, nhưng mà thế gia môn phiệt cũng sẽ không chịu ngồi yên đâu. Dẫu cho lúc trước họ có cắn xé nhau như thế nào thì cũng sẽ liên thủ với nhau để cùng đối phó con. Dù con có ba đầu sáu tay, có lực thông thiên, nhưng làm sao mà đấu với cả thiên hạ được đây?

– Chúc thứ sử Nghĩa Thành nếu là do bộ hạ bổ nhiệm, ta sẽ ra mặt xin từ chối thay cho con. Bộ hạ là hạng người nói thì hay lắm nhưng làm chẳng ra gì, yếu đuối vô năng, không ai hiểu rõ hơn ta. Thời trẻ bộ hạ có năng thần hàn môn, bởi vì dã tâm của bộ hạ mà đã phải bỏ mạng, làm con ma chết thay. Hôm nay con cần gì phải giẫm lên vết xe đổ đó chứ?

– Nếu chuyển đi này chính là như ý muốn của con, ta càng hy vọng con nên thận trọng. Với hùng kiệt của con, dù không làm con rể của Cao thị thì địa vị của con sẽ thăng lên rất nhanh, cần gì phải lãng phí thời gian của con vào những thứ vô vọng?

Bà dừng lại một chút, nhìn thẳng vào Lý Mục, nhấn mạnh thêm.

– Lý Mục, ta rất thương thức con, con từng giúp ta, ta cũng rất cảm kích con. Nhưng thân là mẫu thân, ta không hy vọng cuộc đời của A Di sẽ bị trói buộc với một anh hùng đã định sẵn bị vùi dập, thậm chí rơi vào tuyệt lộ. Mong con thông cảm cho.

– Nếu như con suy nghĩ lại lần nữa, ta sẽ cho A Di đi về theo con ngay tối nay. Ta cũng cam đoan với con, sau này sẽ không để xảy ra

sự việc tương tự nữa. Còn nếu không, tối nay dù cho các con gặp mặt cũng chỉ càng làm cho A Di khó xử thôi, vậy thì cần gì phải làm điều thừa thãi, có đúng không?

– Con nghĩ sao?

Tiêu Vĩnh Gia nói xong. Lý Mục vẫn luôn không mở miệng, cái bóng u ám dường như hòa thành một thể với mặt sông đen nhánh giăng đầy sương mù phía sau.

Yên lặng rất lâu, hắn nói:

– Là Lý Mục cần rõ, trước kia chưa từng suy nghĩ cho A Di. Trong tương lai, nếu như Lý Mục còn mạng trở về, có thể được sống như người bình thường, chỉ cần A Di còn cần con, con sẽ thuận theo em ấy.

Hắn hướng về Tiêu Vĩnh Gia làm lễ lạy dài, ánh mắt cuối cùng nhìn về phía tòa hào đình thấp thoáng trong bóng đêm nơi nàng đang ở, sau đó rời đi.

Bước chân của hắn lúc đầu còn chậm chạp, sau đó dần dần nhanh dần, cuối cùng biến mất ở cuối con đường dẫn đến bến đò.

.....

Lạc Thần vô tình từ trong miệng một thị nữ làm việc vặt mà biết được tin tức, chạy ra khỏi phòng trong bộ quần áo xộc xệch, chạy như điên tới bến đò.

Thuyền đã đi rồi, bến đò vắng vẻ, chỉ còn lại sóng tối vỗ về, sương mù trên sông mênh mông.

Nàng chạy đến bên bờ sông rồi dừng lại.

A Cúc thở hổn hển đuổi theo, choàng áo lên vai nàng, lo lắng nàng vì đau khổ rơi lệ mà cuống quýt ôm lấy nàng dỗ dành đi về, bất ngờ là

không thấy nàng khóc, nhưng lại đột nhiên xoay người.

Áo khoác trên vai nàng theo động tác của nàng mà trượt xuống đất.

Khi A Cúc phản ứng lại thì nàng đi xa hơn mười bước rồi.

Lạc Thần nắm chặt tay, đi một mạch đến trước phòng mẫu thân thậm chí không gõ cửa, dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy người hầu bên ngoài đẩy cửa bước đi vào.

Cha mẹ đều ở đây cả.

Tiêu Vĩnh Gia đang ngồi dưới đèn, một tay đỡ trán, mày nhíu chặt, giống như đang lâm vào tâm sự. Cao Kiệu ngồi ở bên, ánh mắt của ông rơi vào người bà, dần dần tinh thần thất thần, chợt nghe ở cửa rầm một tiếng, quay đầu lại, thấy là con gái đi vào, mặt ửng đỏ, hai mắt tròn to, rõ ràng là đáng vẻ tức giận ngất trời, thì giật mình gọi lên “A Di”.

– Cha! Mẹ! Có phải tối nay Lý Mục tới không ạ? Vì sao cha mẹ không cho con gặp huynh ấy?

Cao Kiệu ngẩn ra nhìn khóe mắt đỏ bừng của con gái, theo bản năng muốn che giấu, cuống quýt nói:

– A Di, con đừng nghe người ta nói năng linh tinh...

– Cha ơi, cha còn gạt con! Cha cho là con vẫn là đứa trẻ ba tuổi ạ?

Lạc Thần giận dữ, lại lần nữa không nhin được.

– Lúc trước là cha ép gả con vào Lý gia, hiện giờ cha lại chẳng chút do dự đưa con về nhà. Đưa con về nhà thì cũng thôi, nhưng tối nay Lý Mục tới thăm con, vì sao không cho con gặp? Huynh ấy là phu quân của con đó!

Ánh mắt nàng đảo qua cha mẹ.

Nàng quay đầu, sau đó quay người chạy đi.

Cao Kiệu lật đật đuổi theo.

– A Di ơi!

Tiêu Vĩnh Gia ở phía sau bắt chợt gọi lên.

– Con đứng lại. Mẹ không cho nó gặp con là có nguyên do cả!

Lạc Thần đứng lại.

– A Lệnh! – Cao Kiệu muốn ngăn cản.

– A Di lớn rồi, không thể giấu con nó cả đời được. Cho con nó biết cũng tốt.

Bà đến bên Lạc Thần, nắm lấy tay con gái, dẫn nàng xoay người lại, ánh mắt rơi vào trên mặt nàng, nhìn chăm chú một lúc.

– A Di, Lý Mục là một thủ lĩnh của anh hùng, nhưng cũng là người có dã tâm, lòng mang chí khác. Thử hỏi xem với phụ thân con, làm sao có thể dung túng cho nó được? Với mẹ, nếu như nó không chịu coi con là quan trọng nhất, mẹ làm sao để con đồng hành với hồ, đi vào con đường tuyệt lộ cơ chứ?

.....

Lạc Thần hoàn toàn sợ đến ngây người, cả người rơi vào trạng thái ngạc nhiên, buồn bã, tức giận và không thể tin được.

Hơi thở bị chặn lại trong lồng ngực, gần như khiến trái tim nàng vỡ tung. Nàng nhất thời không thở nổi, cứng đờ đứng bất động, hai mắt đỏ hoe nhưng lại không thể rơi một giọt nước mắt nào.

– A Di, con đừng có như vậy. Nếu con thấy khổ sở thì hãy khóc ra đi.

Mẫu thân ôm lấy nàng, xoa nhẹ sau lưng cho nàng, giọng đầy nôn nóng không ngừng vang bên tai nàng.

Rất lâu sau, hơi thở bị chặn trong lồng ngực Lạc Thần rốt cuộc mới thoát ra được. Hai mắt nàng mở to, ánh mắt lại mất tiêu điểm, vô hồn lướt qua khuôn mặt của cha mẹ đang nhìn nàng với ánh mắt lo lắng và sợ hãi.

– Cha ơi mẹ ơi, con muốn ở một mình, đừng ai tới làm phiền con...

Nàng lẩm bẩm một câu, sau đó quay người đi ra ngoài.

.....

Lạc Thần nghĩ không ra.

Lúc trước ở chung bên nhau hẳn cũng không có cơ hội để cho nàng biết. Đằng sau bộ mặt dịu dàng dịu cảm của Lý Mục lại che giấu một dã tâm mãnh liệt như vậy.

Nếu phản ứng của hắn với cha ở đêm đó là sự thật, thì không quá khi cha nói hắn lòng mang chí khác, thậm chí là loạn thần tặc tử cũng không phải nói quá. Dẫu cho ước nguyện ban đầu của hắn là vì Bắc phạt.

Với triều đình mà nói, loạn thần chính là loạn thần, không có chỗ cho con đường sống.

Mẫu thân là trưởng công chúa của Đại Ngu.

Phụ thân là chỉ trụ của triều đình.

Con gái của môn đình như thế làm sao lại có thể là thê tử của loạn thần được?

Đạo lý này không cần nói thì Lạc Thần cũng hiểu.

Mà những lời trần thuật của mẫu thân dù đã được bà cố gắng truyền đạt uyển chuyển rồi, nhưng vẫn làm cho Lạc Thần thấy tan nát cả cõi lòng.

Đối mặt với việc mẫu thân kêu hấn đưa ra lựa chọn, Lý Mục lại từ bỏ nàng, cứ thế mà rời đi. Ở trong phòng, ở trên giường, Lạc Thần giấu mình bên trong màn, suốt ba ngày không xuống giường. Nàng không muốn gặp bất cứ ai, cũng không muốn bất cứ ai nhìn thấy mình. Lấy nước mắt rửa mặt, khóc xong rồi ngủ, ngủ dậy lại khóc, cho đến khi khóc đến mệt mỏi cũng chỉ muốn cứ thế mà ngủ đi mãi mãi không cần phải dậy nữa thì tốt.

Để rồi lúc tỉnh lại, nếu có thể quay trở lại trước ngày xuất giá thì thật là tốt biết bao nhiêu. Nếu như biết trước kết quả như này, ngày đó bất kể thế nào nàng cũng sẽ không nghe theo an bài mà gả đi như vậy.

Nàng bắt đầu hận người tên Lý Mục kia.

Đối với cha mẹ nàng cũng rất giận.

Nhưng mà mấy ngày sau, khi nàng cuối cùng đã ra khỏi giường, lúc nhìn thấy cha mẹ, vành mắt lại đỏ lên.

Đôi mắt mẫu thân sưng đỏ, vẫn còn nhìn thấy nước mắt.

Hốc mắt phụ thân hãm sâu, thần sắc tiêu tụy, tóc hai bên mai dường như có nhiều sợi bạc hơn.

Lạc Thần muốn tùy hứng tiếp nữa tiếp tục giận đối họ, nhưng trong lòng một thanh âm khác lại nói với nàng. Bất kể là phụ thân hay là mẫu thân, những việc họ làm đều cho có khiến nàng đau khổ tức giận, nhưng họ thật sự cũng có chỗ khó xử của mình.

Họ rất yêu nàng.

Nếu như nàng gặp nguy hiểm tính mạng, cha mẹ nhất định sẽ là người đầu tiên đứng ra dùng tính mạng của mình để đổi lấy bình an cho nàng.

Điều này không thể nghi ngờ.

Nàng rất thông cảm cho họ.

Người đầu tiên chính là người đàn ông ban đầu thì mãnh mẽ đòi cưới nàng, làm trái tim nàng rối loạn, rồi nay lại bỏ rơi nàng. May mà hiện giờ nàng đã thoát thân, cũng không tính là muộn.

Hắn đi rồi, cứ coi như tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Cuối cùng, Lạc Thần đã tự an ủi mình như thế.

.....

Ngày qua ngày trôi qua.

Chớp mắt tính từ ngày Lý Mục rời đi thì đã qua một tháng rồi.

Mùa cũng đã bước vào tháng Ba cuối mùa xuân.

Ngày mùng ba tháng Ba năm Hưng Bình thứ mười sáu, Nam Triều thái bình. Tháng ba cây cỏ xum xuê chim chóc bay lượn, gió xuân say lòng, là thời điểm thích hợp để du xuân ngắm cảnh đẹp.

Mỗi năm một lần Hội khúc thủy lưu thương sẽ được cử hành ở Nhạc Du Uyển.

Ngày hôm nay, Cao Hứa Lục Chu – môn phiệt hiển hách nhất Kiến Khang cùng với sĩ tộc thứ đẳng dựa vào bọn họ, môn sinh cùng với đệ tử đều tụ tập ở Nhạc Du Uyển phía Bắc Đài Thành.

Có danh mỹ miều là Khúc thủy lưu thương, ngày xuân nhã nhạc, kỳ thực chính là một cuộc thi khoe khoang thực lực âm thầm giữa giới quý tộc môn phiệt Kiến Khang.

So với năm ngoái, cơ cấu năm nay không có nhiều thay đổi gì lớn, vẫn là ba nhà Cao, Hứa, Lục là lớn nhất, nhưng so với năm ngoái thì rõ ràng có chút khác biệt.

Cao thị vẫn là lớn nhất. Mặc dù năm ngoái họ đã phải hổ thẹn vì cuộc liên hôn hàn môn, nhưng bởi căn cơ thâm sâu, cộng thêm một trận chiến tại Ba quận của Lý Mục mà nổi danh khắp thiên hạ, thực lực chân chính của Cao thị không hề bởi vì cuộc liên hôn đó mà bị ảnh hưởng gì. Nhưng mà với Lục gia đích thực là bề ngoài thì hòa khí nhưng cũng khó mà có thể giấu bó.

So sánh ra, Hứa thị rất có khí thế. Đặc biệt gần đây khi mà sức khỏe của Hưng Bình để yếu dần đi, tin đồn về việc Cao Kiệu cũng có ý thoái ẩn đang âm thầm lan truyền, Hứa Tiết với tư cách là cứu phụ thái tử, ở trong mắt rất nhiều người rất có thể sẽ là người thay thế Cao Kiệu, giá trị con người nước lên thì thuyền lên, hôm nay rất được chào đón, tiếng cười không dứt cũng khó mà tránh được.

Trường hợp như vậy, Cao Kiệu cũng cần thiết phải lộ diện, con cháu Cao thị dĩ nhiên cũng phải cùng đi.

Được ngăn cách bởi một bức tường đầu hồi, Tây Uyển của Nhạc Du Uyển hoa đào suối chảy, nơi đó là nơi du ngoạn vui chơi của đám phụ nữ

Vào mấy ngày trước Lục Tu Dung đã gửi một phong thư cho Lạc Thần, hẹn nàng ngày đó cùng đi, nói rằng đã lâu chưa gặp nhau nên có chút nhớ.

Bạn thân khuê các ngày xưa nay giờ đã càng ngày càng xa cách. Mỗi khi nhớ tới Lạc Thần đều rất phiền muộn, bạn đã chủ động mời, mình dù không có tâm tư đi chơi thì cũng sẽ không thể cự tuyệt.

Một tháng qua này, Tiêu Vĩnh Gia rất lo lắng cho con gái mãi buồn bã, rất muốn con gái đi ra ngoài giải sầu, nhân cơ hội này vào ngày hôm nay đã đích thân hộ tống con gái qua đó.

Lạc Thần ngồi trên xe trâu đi đến Nhạc Du Uyển.

Bên ngoài uyển, trên con đường có thể chứa bốn năm chiếc xe trâu chạy song song giờ phút này xe kiệu như nước, nô bộc như mây.

Xe của trưởng công chúa dưới vô số ánh mắt hâm mộ đi thẳng vào cổng lớn, dừng ở trước con đường đi bộ đi vào Tây Uyển.

Tiêu Vĩnh Gia đeo khăn che mặt lên cho con gái.

Lạc Thần theo mẫu thân xuống xe đổi sang ngòi kiệu, chung quanh là tôi tớ đi theo đi vào Tây uyển, tới một quán xá có tên là “Phi Vũ”.

Nơi này thuộc về sản nghiệp cá nhân của Tiêu Vĩnh Gia, do đó không có tạp vụ người ngoài. Tuy rằng cách tường ngăn cách đó không xa có thể nghe thấy tiếng cười nói, nhưng xung quanh là hoa lá cây cối, rất sạch sẽ thanh tĩnh.

Lạc Thần đã hẹn gặp mặt Lục Tu Dung tại đây.

Lục Tu Dung còn đến sớm hơn cả nàng, đã ngồi chờ rồi.

Gặp mặt bạn thân đã rất lâu chưa gặp, giờ hẹn gặp nhau, Lạc Thần đề tâm tình không vui nhiều ngày xuống, bấy giờ mới thấy vui lên một chút, trên mặt lộ ra nụ cười tươi.

Trò chuyện chào hỏi vài câu, Lục Tu Dung lại quay qua bái kiến Tiêu Vĩnh Gia.

Tiêu Vĩnh Gia thấy con gái cuối cùng đã cười lên thì thoáng nhẹ nhõm, biết hai người có chuyện riêng cần tâm sự, mình không tiện ngồi cùng, dặn dò người hầu xong thì đi ra ngoài.

Lạc Thần cùng Lục Tu Dung ngồi ở bên cửa sổ.

Lạc Thần đã từng nghe nói trượng phu của Lục Tu Dung có chút tài danh, nhưng mà tính tình phong lưu trời sinh, bởi vậy gặp nhau nàng

cũng kiêng kị không dám hỏi chuyện hôn nhân của bạn thân.

Có lẽ là trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, Lục Tu Dung cũng không đề cập nửa câu tới việc hôn nhân của Lạc Thần. Cô ấy chỉ thờ dài nói Lạc Thần gầy đi nhiều, lại nhớ tình cảnh vui vẻ của cả hai từng đến đây vào mấy năm trước. Nói chuyện được một lúc, cô ấy kéo tay Lạc Thần, hai người đi ra ngoài đi tới rừng đào bên dòng suối kia, trải khăn la lên tảng đá bên dòng suối, cùng nhau ngồi xuống, ngắm nhìn dòng nước trong veo với những bông hoa đào hồng phớt trôi trước mặt xuyên qua đầu hồi chảy về phía Đông uyển đối diện.

Không khí chợt yên tĩnh, không ai nói gì.

– A Di, đến nay tôi vẫn còn nhớ năm đó cũng ở chỗ này, bạn ở đầu con suối đại huynh ở cuối con suối, cách nhau hai đầu một tiêu một cầm cùng hòa khúc Đông Phong dẫn...

– Nhoáng một cái thế mà mấy năm đã trôi qua rồi...

Bỗng nhiên, Lục Tu Dung thờ dài, buồn bã nói.

Lạc Thần ôm đầu gối bất động, ánh mắt rơi vào mấy lá hoa đào trên mặt nước, thất thần một lát, mỉm cười:

– Đã lâu không có tin tức của đại huynh rồi. Năm ngoái huynh ấy đi Giao Châu, hiện giờ như thế nào rồi.

Lục Tu Dung trầm mặc.

Lạc Thần quay sang nhìn cô ấy.

Lục Tu Dung cũng quay mặt lại, nhìn Lạc Thần nói:

– A Di, thật sự là không dám giấu gì bạn, hôm nay tôi hẹn bạn ra đây là muốn nhờ bạn giúp một việc. Tôi có thể cầu xin bạn giúp được không?

Lạc Thần ngẩn ra, gật đầu.

Lục Tu Dung ngấp ngừng một chút nói:

– Từ ngày đại huynh bị thua vào ngày Trùng Dương đó phụ thân tôi rất buồn bực, răn dạy đại huynh rất nhiều, nói đại huynh làm xấu hổ Lục gia, bắt đại huynh phải quỳ ở từ đường. Sau đó, để tránh những lời đồn đại, phụ thân lại an bài đại huynh đi Giao Châu làm thái thú, lẽ ra là chỉ đi một thời gian rồi cho huynh ấy trở về.

– Từ cuối năm ngoái, phụ thân đã sắp xếp hôn sự cho đại huynh rồi, nhưng mà đại huynh vẫn luôn không đáp ứng. Phụ thân nổi trận lôi đình, mấy lần phái người truyền tin lên án mạnh mẽ đại huynh bất hiếu, nói huynh ấy nếu như không nghe theo thì cả đời cứ ở đó không được quay về...

Cô ấy nhìn Lạc Thần.

– A Di, tôi biết vì sao đại huynh không chịu tiếp nhận hôn sự. Trong lòng huynh ấy vẫn còn có bạn. Huynh ấy thực ra vẫn luôn hiếu thuận với phụ thân, có mỗi chuyện này lại đối nghịch lại cha, là lần đầu tiên tôi thấy. Tôi lo lắng lắm.

– Lẽ ra nếu chỉ có mỗi thế thì tôi cũng sẽ không tìm bạn đâu. Nhưng sau khi đại huynh đi Giao Châu từ lại mắc phải phong nhiệt, bệnh tình vẫn chưa thuyên giảm. Tôi lên hỏi người mà mẫu thân phái đi thăm huynh ấy, họ nói đại huynh ở đó tinh thần rất sa sút, bệnh tình làm cho gầy đến mức không còn hình người nữa..

Đôi mắt cô ấy đỏ lên.

– Tôi biết mình không nên làm phiền đến bạn. Nhưng tôi lại chẳng nghĩ ra cách gì cả, ngoài bạn ra tôi chẳng biết nhờ ai giúp mình nữa...

Cô ấy bắt lấy tay Lạc Thần.

– Xin bạn đó, xin bạn hãy nhớ đến giao tình lúc xưa mà có thể viết một lá thư gửi cho đại huynh tôi, khuyên huynh ấy buông bỏ chuyện cũ, đừng đối nghịch với gia phụ nữa, cũng phải tự chăm sóc bản thân cho tốt. Tôi rất lo lắng. Tôi không muốn cả đời này của đại huynh sẽ chết ở nơi xa xôi đó.

– Hiện giờ cũng chỉ có lời khuyên của bạn đại huynh mới nghe thôi.

Lạc Thần tâm tình rối loạn.

Nàng không ngờ chuyện giữa mình và Lục Giản Chi đến nay vẫn còn ảnh hưởng đến Lục gia như vậy.

Nàng càng không thể ngờ tình trạng của Lục Giản Chi lại sẽ tồi tệ như thế.

– A Di ời, xin bạn đó, xin bạn hãy giúp tôi.

Cô ấy khóc lên.

Lạc Thần do dự một chút, rồi gật đầu.

Nàng luôn nhớ đến Lục Giản Chi.

Bất kể huynh ấy vì lý do gì mà tinh thần sa sút đến tận bây giờ, thì dù xuất phát từ giao tình trước đây, nàng cũng không đành lòng bỏ mặc.

Nàng trầm ngâm một lát nói:

– A Dung, tôi sáng tác một bản cầm phổ, phiền bạn chuyển cho đại huynh hộ tôi. Huynh ấy nhìn thấy phổ thì sẽ hiểu lòng tôi.

Lạc Thần thông thạo âm luật, Lục Giản Chi cũng biết nhã nhạc. Lúc trước mỗi khi nàng sáng tác khúc phổ mới, việc đầu tiên là đưa cho huynh ấy để giám định thưởng thức, Lục Giản Chi chưa bao giờ hiểu sai ý nghĩa của khúc phổ, có đôi khi còn trau chuốt nó cho nàng.

Bây giờ họ đang đi trên những con đường khác nhau. Cả đời này, từ cái ngày Lục Giản Chi bị thua Lý Mục tại cuộc tỉ thí vào ngày Trùng Dương kia, duyên phận giữa hai người đã hết.

Lạc Thần biết rõ điều này.

Nàng vẫn lo lắng cho huynh ấy, trong lòng vẫn hy vọng mọi thứ sẽ tốt đẹp sẽ đến với huynh ấy, nhưng nếu như biến mọi thứ qua bút pháp, nàng thật sự mù mịt chưa biết đặt bút từ đâu.

Không bằng lấy khúc thay cho lời nói.

Tri âm như huynh ấy nhất định hiểu được tiếng lòng của nàng.

Chỉ mong sau này huynh ấy có thể phấn chấn tinh thần, trở thành những gì huynh ấy nên có của một thế tử Lục gia.

Lục Tu Dung ban đầu ngần ra, sau đó thì hiểu, rưng rưng cảm kích nói:

— A Di, cảm ơn bạn.

Lạc Thần đưa tay lau nước mắt cho cô ấy, cười nói:

— Đừng khóc. Tôi làm cầm phổ xong rồi sẽ cho người đưa đến cho bạn.

Lục Tu Dung cứ cảm ơn mãi, bởi vì sợ người Lục gia thấy mình ở đây nên chỉ ngồi một lát rồi dẫn theo người hầu rời đi.

Lạc Thần biết cô ấy khó xử nên cũng không giữ lại, đứng lên tiễn cô ấy ra khỏi quán xá, nhìn theo bóng dáng cô ấy rời đi, sau đó mới quay người đi trở lại, nghĩ đến chuyện vừa rồi mà tâm sự nặng nề, trở lại bên dòng suối. Nàng cứ thất thần một lát nhất mắt mình tưởng về cấu tứ cầm phổ, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân, mở mắt ra quay đầu lại, thấy Quỳnh Thụ đi đến, mặt mang vẻ quái dị, tới gần rồi như muốn nói lại thôi.

– Có chuyện gì? – Lạc Thần hỏi cô ấy.

Quỳnh Thụ chần chờ nói:

– Tiểu nương tử, người của Thầm gia Kinh Khẩu tới, vừa rồi có tìm đến đây nói là muốn bái tạ Tiểu nương tử ạ.

Lạc Thần sững sốt, ban đầu còn chưa nghĩ ra đó là ai, lại nghĩ một chút mới bừng tỉnh, rốt cuộc nhớ ra rồi.

Năm ngoái nàng mới gả đến Kinh Khẩu từng gặp chuyện nhà mẹ đẻ của Thầm thị vợ Tướng Thao. Khi đó vì quá kích động mà nàng đã ra mặt giúp Thầm thị dạy cho huynh đệ nhà mẹ đẻ của chị ấy một bài học, cuối cùng để cho Thầm thị thể diện mà hứa hẹn Hội khúc thủy lưu thương năm nay sẽ bảo Cao gia phát thiệp mời cho Thầm gia.

Xong việc không lâu Lạc Thần có viết thư cho đại huynh nhắc tới việc này. Cao Dận từ trước đến nay vẫn luôn thuận theo ý muốn của Lạc Thần, cho nên tới lúc này Lạc Thần đã quên mất chuyện mình đã thuận miệng hứa năm ngoái nhưng mà người của Thầm gia lại thật sự bởi vì một câu nói này của mình mà tới nơi này.

Càng không nghĩ tới là đối phương còn tìm đến đây muốn bái tạ mình.

Quỳnh Thụ nói, người đến là Hà thị trưởng tẩu của Thầm thị, hiện người này đang chờ ở bên ngoài.

Lạc Thần hiện giờ làm sao còn tâm tình gì đi gặp Hạ thị gì đó từ Kinh Khẩu tới, lập tức từ chối:

– Em nói ta không tiện, cho người dẫn chị ta đi dạo rồi tiễn đi là được.

Quỳnh Thụ vâng dạ rồi đi.

Lạc Thần nhìn theo, mắt tập trung một lát, chợt gọi cô hầu lại.

– Dẫn chị ta vào đây đi.

Chung quy vẫn không thắng nổi cảm xúc quay cuồng ở trong nội tâm, nàng do dự mãi, mở miệng nói.

Hết chương 61

Chương 62

Hà thị mặc quần áo trang điểm rất tươi sáng, thoạt nhìn khá có khí phái của phu nhân cao môn đại hộ Kiến Khang, chỉ là hành vi cử chỉ rất gò bó rụt rè, cộng thêm biểu cảm trên mặt vô ý thức lộ ra vài phần vui mừng nịnh nọt lấy lòng, khó tránh khỏi nhìn rất gượng ép chẳng đâu vào đâu cả. Chị ta bị dẫn tới trước mặt Lạc Thần thì càng cung kính hơn, chỉ hận không thể bái lạy nàng để tỏ lòng cảm kích ngưỡng mộ nàng, vừa mở miệng là thay mặt trượng phu nói toàn những lời nịnh nọt cảm kích, nào là chuyển đi này rất được mở rộng tầm mắt vân vân.

Lạc Thần nhẫn nại nghe chị ta nói xong, mời chị ta ngồi vào chỗ – vừa rồi nàng mời Hà thị ngồi nhưng chị ta cứ nhất định không chịu, bây giờ mời lần nữa, Hà thị mới rụt rè cảm ơn ngồi xuống.

Lạc Thần gọi người dâng trà cho chị ta, hỏi thăm tình hình gần đây của Thẩm thị.

Hà thị vội nói:

– Tiểu cô rất tốt ạ. Chỉ giống nhau là trượng phu muội ấy cũng đã đi theo Lý tướng rồi, trong nhà chỉ còn lại muội ấy với hai đứa con nhỏ. Trước khi bị đi tôi nghĩ muội ấy cuộc sống cũng khó khăn, cho nên đã đi Kinh Khẩu một chuyến chút tặng gạo mỳ và ít tiền, thêm cả hai cuộn vải nữa cho muội ấy. Thời tiết nóng nực, vừa lúc may quần áo mới cho hai đứa nhỏ.

Chị ta tươi cười:

– Tôi biết phu nhân rất tốt với tiểu cô nhà chúng tôi. Mong phu nhân cứ yên tâm. Đầu là người một nhà cả, trượng phu muội ấy bây giờ

đang giúp Lý tướng quân làm việc đại sự cho hoàng thượng, gia tộc đã mất đi một trụ cột, tôi thân là trưởng tử sao có thể không quan tâm được?

Chị ta nhìn Lạc Thần, ý cười trên mặt càng sâu.

– Tôi cũng không chỉ thăm mỗi tiểu cô mà con đi thăm Lý lão phu nhân nữa. Lão phu nhân thật sự là người tốt bụng, tính cách rất tốt, còn bảo tôi sau này năng qua lại nhiều hơn đó.

Nghe chị ta cuối cùng cũng nhắc tới Lư thị, Lạc Thần thót lòng một cái, liền thuận theo Hà thị hỏi thăm một câu:

– Mẹ chồng tôi và mọi người đều khỏe cả chứ?

– Lão phu nhân vẫn khỏe. – Hà thị gật đầu, – Chỉ có điều, mấy ngày trước sơ ý bị ngã, một chân bị thương. Cũng may không đáng ngại mấy, lần đó khi tôi đến thăm bà, bà nói điều dưỡng mấy ngày là sẽ khỏi.

Lạc Thần giật mình, đầy lo lắng hỏi cụ thể sự việc

Thì ra từ sau khi Lý Mục thăng làm Vệ tướng quân, có không ít người mang theo người nhà cùng ruộng nương đến cậy nhờ, chủ yếu là mong được che chở, tránh phải nộp thuế ruộng, cũng tránh phải nộp các loại lao dịch quán đĩnh.

Lý Mục vẫn luôn từ chối tất cả, chỉ giữ lại vợ chồng họ hàng xa họ Triệu. Lần này trước khi đi hấn đã nhờ vợ chồng Triệu thị tới nhà giúp A Đình làm việc.

Triệu thị rất siêng năng, thật thà, nhưng có một hôm nhất thời quên mất lời dặn dò đã quên cắt cây trúc phơi quần áo dựng ở bậu cửa, lúc mình đi rồi, cây gậy trúc bị gió thổi làm đổ xuống đất, Lư thị đi qua không chú ý đến giẫm phải nó, thế là bị ngã xuống và bị thương ở chân.

Hà thị thấy Lạc Thần hình như rất lo lắng thì vội vàng an ủi, cứ mãi nói là không sao đâu, nói:

– Lão phu nhân cũng chỉ đi lại không tiện thôi, chứ tôi thấy tinh thần của bà cụ rất tốt...

Đang nói nói, chị ta như sực nhớ ra gì đó, kêu “úi” một tiếng, sau đó che miệng lại.

Thấy Lạc Thần nhìn mình thì vội cười xòa:

– Đúng là hại từ cái miệng. Lão phu nhân lúc ấy nghe nói tôi sắp tới Kiến Khang nên đã dặn dò tôi nếu có gặp phu nhân thì không được nhắc đến chuyện này, tránh để phu nhân lo lắng. Phu nhân cứ an tâm, lão phu nhân không việc gì đâu.

Lạc Thần im lặng.

Hà thị cũng là người biết nhìn sắc mặt người khác. Lần này có thể đi theo trượng phu đi Kiến Khang, được vào Nhạc Du Uyển, nhìn thấy phong thái của các tiểu thư quý phụ nhà giàu tôn quý Kiến Khang là đã được thể diện rất lớn. Sau khi trở về quê nhà cũng đủ cho chị ta khoe khoang nửa năm. Lúc này, chị ta lại mặt dày tới nơi này cảm ơn con gái Cao thị, thấy nàng chỉ nói theo vài câu đã lộ vẻ mệt mỏi, cũng không dám tiếp tục ở lại nữa, vì thế cười đứng dậy, cung kính cáo lui.

Lạc Thần tiễn chị ta vài bước, Hà thị vừa mừng vừa sợ cứ cảm ơn liên hồi.

Lạc Thần đứng lại, gọi người tiễn chị ta ra ngoài, mình thì đứng trên đường đi, thấy mẫu thân vẫn còn chưa quay về liền mang theo Quỳnh Thụ dọc theo con suối đi về phía trước.

Việc đã đến nước này nàng vẫn đau lòng không thôi, nàng đã hạ quyết tâm không để Lý Mục ở trong lòng nữa. Nếu đã không phải người cùng đường, hẳn lại vô tình như thế, tương lai hẳn sống hay chết, phú quý hay nghèo hèn nàng cũng đều không quan tâm. Nhưng

mà mẫu thân của hã lại rất tốt với mình. Nàng trước sau hai lần bị cha mẹ cưỡng ép mang đi, Lư thị không những không một chút trách móc mà còn quay sang an ủi nàng. Bây giờ Lư thị bị ngã bị thương ở chân, cũng không biết tình hình cụ thể như thế nào, nàng không biết thì thôi, nhưng nếu đã biết rồi mà không đi thăm bà, trong lòng nàng thấy vô cùng áy náy, không thể yên tâm được.

Phong cảnh mùa xuân rực rỡ đẹp đẽ, chim chóc hót líu lo, hoa đào nở rực rỡ, nước chảy trong lành róc rách. Ấy thế mà Lạc Thần vẫn luôn chau mày, không có chút tâm tình thưởng xuân nào, tay cầm cành liễu rũ, bụng đầy tâm sự dọc theo dòng suối đi lên trên, bất tri bất giác đã đi tới cuối đầu hồi.

Bức tường đầu hồi đã hết đường, bị hoa cỏ um tùm xum xuê che lấp. Đối diện chính là Đông Uyển, thoáng nghe được âm thanh chề chén mua vui của đàn ông theo gió xuyên qua bức tường tiến vào.

Hoa đào và dòng nước chảy len lỏi qua chân tường đầu hồi này – nơi nối liền Tây Uyển và Đông uyển.

Hoa cỏ bên suối xanh tươi ướt át, làm ướt tà váy của Lạc Thần.

Lạc Thần không khỏi nhớ tới cảnh nàng với Lục Giản Chi cũng ở nơi này bị bức tường ngăn cách mà hòa tấu một khúc phổ tiêu cầm. Ngày đó rất vui vẻ, nhưng bây giờ nghĩ lại, nó giống như một giấc mơ thanh xuân đẹp đẽ.

Đang đứng yên, bỗng nhiên nàng nghe được đầu hồi bên kia có tiếng kêu sợ hãi ngẩn ngui vang lên.

— Mộ Dung Thế, ngươi dám — —

Là giọng của một người đàn ông, nghiêng răng nghiêng lợi, tràn đầy sự kinh ngạc không thể tin được. Tiếng nói còn chưa nói hết kèm theo đó là tiếng r3n rĩ đau đớn, thêm đó là một loạt tiếng xào xạc như hoa cỏ bị đổ rạp, đầu bên kia trở nên yên tĩnh.

Một vệt máu đỏ tươi nồng đậm theo dòng nước chảy xuôi, từ đầu chân tường bên kia chảy xuôi về bên này, hòa tan trên mặt nước rồi dần dần biến mất.

Lạc Thần giật mình hoảng sợ.

Tuy rằng không nhìn thấy nhưng nàng có thể tưởng tượng ra được vừa rồi ở bên đầu tường bên kia đã phát sinh chuyện gì.

– Tiểu nương tử, có máu kìa!

Quỳnh Thụ giật mình kêu lên, vừa thốt ra khỏi miệng lập tức ý thức được không ổn, đột nhiên bưng kín miệng kinh hoàng nhìn Lạc Thần.

Lạc Thần kéo lấy cô gái nhỏ muốn chạy đi nhưng mà đã muộn, trên đầu tường phía sau lưng, một bóng người đã nhanh chóng bật qua. Thân hình người nọ nhanh nhẹn như chim ưng, tung người một cái, từ trên đầu tường phi thân xuống, lao đến phía sau Lạc Thần cùng thị nữ

Lạc Thần vừa mới há miệng định hét lên, trên cổ chợt thấy lạnh buốt.

Một thanh chủy thủ sắc bén nhuộm máu đã kề lên cổ.

Trước mặt nàng xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi.

Người đàn ông đó hơn hai mươi tuổi, da trắng mắt tím, dung mạo mỹ lệ, nhưng tóc bên mai rối loạn, trên trán đầm mồ hôi, quần áo cũng không chỉnh tề, vạt áo mở rộng lộ ra xương quai xanh mảnh, giống như vừa bị kéo ra chưa kịp sửa sang lại. Môi của gã cũng bị cắt, khóe môi dính máu đỏ tươi, dính cả khuôn mặt, cả người mang đến một màu sắc kỳ dị. Lúc này đây gã nhìn chòng chọc vào Lạc Thần, ánh mắt âm trầm, khóe mắt ửng đỏ như bị nhuộm máu.

Lạc Thần cứng đờ cả người lại.

Ngay khi đối mặt với người đàn ông từ đầu tường bên kia nhảy xuống, nàng đã có thể xác nhận cái tên mà nàng vừa nghe qua bức tường.

Là Mộ Dung Thế tông thất Tiên Bi vừa đến cậ nhờ Đại Ngu.

Nàng cũng đoán được, vừa nãy, ở đầu hồi bên kia đã xảy ra cảnh tượng gì.

Hiển nhiên cái người Tiên Bi này vào lúc bị người ta c**ng hi3p thì đã ra tay giết chết đối phương. Có điều là nàng không biết người bị giết kia rốt cuộc là ai.

Mộ Dung Thế tay cầm thanh chủy thủ đề lên cổ Lạc Thần, gần như trong chớp nhoáng tay còn lại siết chặt cổ họng Quỳnh Thụ đang há mồm muốn kêu cứu, năm ngón tay như móc ưng thu chặt lại, Quỳnh Thụ không thể nào phát ra tiếng, hai mắt trắng dã, ra sức giãy thoát nhưng vô ích, khuôn mặt bởi vì không thể hô hấp mà nhanh chóng đỏ lên.

Lạc Thần cảm nhận được sát ý mãnh liệt của người Tiên Bi này. Không biết vì sao, ngay trong khoảnh khắc này, trong đầu nàng lại hiện lên cảnh giết chóc mà nàng và Lý Mục đã trải qua ở chợ đêm vào đêm nguyên tiêu đèn lồng cách đây không lâu. Cảm giác hoảng sợ do vô ý tọc mạch chuyện riêng tư của người khác vừa rồi đã biến mất, không còn chút sợ hãi nào nữa.

– Mộ Dung Thế, ngươi biết rõ ta là ai, ngươi thử giết thị nữ của ta thử xem?

Nàng hơi nghech mặt lên, nhìn thẳng người đối diện.

– Nếu vừa rồi ngươi dám giết người ở đây, vậy thì ngươi đã tính xong phương pháp thoát thân rồi. Chỉ cần ta không nói ra, ngươi có thể sống sót. Nhưng nếu ngươi làm tổn hại một sợi tóc của ta, hội Khúc thủy lưu thương hôm nay đã chết ba mạng người, trong đó còn có ta, ngươi cho rằng ngươi có thể bình yên thoát được ư?

Mộ Dung Thế chậm rãi quay mặt lại, nhìn chăm chú vào cô gái vẫn mang dáng vẻ thiếu nữ ở dưới thanh chủy thủ của mình. Vẻ mặt của nàng lãnh đạm, tư thế cao quý, trong mắt không có hoảng sợ mà thay vào đó là một tia khinh thường.

Con gái Cao thị, gã quá biết ấy chứ.

Ngày ấy ở trấn Kinh Khẩu lần đầu tiên vô tình gặp được nàng, tuy rằng gã chỉ nhìn nàng từ xa, lúc đó nàng còn mang khăn che mặt, nhưng mà dáng người còn có giọng nói đã khiến gã nhận ra nàng ngay lập tức.

Nghĩ toàn bộ Kiến Khang ngoại trừ con gái Cao thị ra, còn có cô gái nào dám dùng khẩu khí tràn ngập uy hiếp như thế để nói chuyện?

Hơn nữa, gã cũng bị nàng nói trúng điểm kiêng dè trong lòng.

Giết chết một người, dù là người đó có địa vị cao quý, Mộ Dung Thế cũng đủ tự tin để xử lý được xác chết và rời đi một cách thần không biết quỷ không hay.

Nhưng nếu như đó là con gái Cao thị thì lại khác.

– Là hấn ép bức ta quá đáng cho nên ta mới bắt buộc phải giết hấn. Muốn ta không giết cô, cũng được thôi, nếu như cô đảm bảo sẽ không nói chuyện ngày hôm nay ra ngoài, thế nào?

Gã đè thấp giọng, gần từng câu từng chữ.

Lạc Thần nhìn vạt áo không chinh tề của gã, nhúu mày, hừ một tiếng.

– Người cho rằng ta muốn gặp người à? Làm sao người có đủ tư cách yêu cầu ta phải bảo đảm?

Nàng nói xong, thấy nét mặt gã tối đi, ánh mắt lóe lên, liền đưa tay đẩy thanh chủy thủ đang đè trên cổ mình ra, nhìn thẳng vào gã:

– Còn không thả thị nữ của ta ra?

Mộ Dung Thế híp mắt lại, nhưng vẫn buông tay ra, cuối cùng thả Quỳnh Thụ.

Quỳnh Thụ ngã bệt xuống đất, che lấy cổ họng, ho không ngừng.

Lạc Thần xoa nhẹ cô ấy vài cái, ngẩng lên, lạnh lùng nói:

– Nơi này là tư xá của mẫu thân ta. Ta mặc kệ người đã giết ai, mau dọn thi thể đi xa một chút, tránh để nơi này bị ô uế.

Nàng nâng Quỳnh Thụ dậy, cũng không quay đầu lại mà bỏ đi ngay.

Mộ Dung Thế nhìn theo bóng dáng rời đi xa kia, đứng tại chỗ một lúc, nhanh chóng sửa sang lại quần áo, ngồi xuống bên dòng nước rửa sạch vết máu dính trên thanh chủy thủ rồi tra vào vỏ giấu bên trong ủng, lại cúi xuống, vốc nước rửa đôi môi vừa rồi bị cắn rách. Một cơn đau nhói lên, trong mắt gã lại hiện lên tia tàn nhẫn căm hận. Chịu đựng đã lâu, kẻ đó đáng chết, hôm nay cuối cùng gã cũng tìm được cơ hội giết kẻ đã dám làm nhục mình kia. Có điều không ngờ rằng mình lại đụng vào con gái Cao thị.

Gã đứng lên, theo bản năng nhìn về phương hướng nàng đã rời đi. Đằng trước đã không thấy bóng người, chỉ còn bóng hoa đuống đũa và tiếng nước chảy róc rách. Ánh mắt gã lại nhìn thấy cảnh liều từ tay nàng rơi xuống đất, thu ánh mắt về, quay trở lại bức tường, thả người nhảy lên trên bức tường, bóng dáng mau chóng biến mất.

.....

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế, trên đường trở về, Lạc Thần nghĩ đến người Tiên Bi hung hãn tàn nhẫn kia, bấy giờ mới thấy hoảng sợ. Nàng dặn dò Quỳnh Thụ vẫn đang kinh hồn táng đảm không được nói chuyện vừa rồi ra ngoài, dần dần, cô ấy mới bình ổn lại được.

Tới gần quán xá đã thấy A Cúc đang tìm mình, biết mẫu thân đã quay về bèn vội vàng đi vào.

Những dịp như này hằng năm, Tiêu Vĩnh Gia đã không còn bao nhiêu hứng thú nữa, hôm nay chẳng qua là vì đi cùng con gái cho nên mới tới đây, thấy Lục Tu Dung đã đi rồi bèn hỏi Lạc Thần còn muốn đi thăm thú nữa không. Lạc Thần làm sao còn tâm tình gì nữa, hai mẹ con liền đi ra ngoài lên xe trâu trở về nhà.

Trên đường, Lạc Thần vẫn luôn ngả vào vai mẫu thân, nhắm mắt vờ ngủ, không nói gì cả, cho đến khi vào trong nhà mới nói:

– Mẹ ơi, hôm nay ở Kinh Khẩu tới một người, nói mẹ chồng con bị ngã. Con thấy không yên tâm, dù sao con cũng rảnh rồi, con muốn về thăm mẹ chồng ạ.

Thấy mẫu thân lộ ra vẻ do dự, bèn cười nói:

– Mẹ yên tâm, con thăm mẹ chồng xong sẽ quay về luôn ạ.

.....

Ngày hôm sau, Tiêu Vĩnh Gia kêu Cao Dận hộ tống Lạc Thần đi Kinh Khẩu.

Đi đường mấy ngày, lúc thuyền đến Kinh Khẩu thì đã vào đêm, trời hoàn toàn tối đen.

Khác với hai lần trước, khi Lạc Thần đến Kinh Khẩu gần như gây náo động một nửa trấn Kinh Khẩu, lần này nàng lặng lẽ lên bờ, ngồi vào trong chiếc xe, xuyên qua một nửa thị trấn chìm trong bóng tối, đi đến trước cổng lớn Lý gia.

Mới rời đi được hơn một tháng mà nàng cảm giác như đã lâu lắm rồi.

Cửa lớn đóng chặt, đèn lồng trước cửa không thắp, rất lạnh lẽo. Chỉ có khóm ngọc lan già khô đét kia so với lúc Lạc Thần đi thì lại tươi tốt

rất nhiều, cành nở hoa còn nhô cả lên đầu tường, lặng lẽ nghênh đón nàng trở về.

Lạc Thần bước lên bậc thang, lấy lại bình tĩnh, đưa tay cầm lấy vòng cửa, gõ mấy cái.

Một lúc lâu sau mới nghe được tiếng bước chân ở bên trong vọng ra, tiếp theo cánh cửa được hé mở thành một khe nhỏ, lộ ra một khuôn mặt của một người phụ nữ xa lạ, cầm đèn lồng ngẩng lên cao chiếu vào Lạc Thần, nhìn nàng cùng với người phía sau nàng, ánh mắt đầy nghi ngờ.

– Chị là Triệu gia phải không ạ? – Lạc Thần hỏi.

Phụ nhân gật đầu:

– Tiểu nương tử là ai? Tới đây có việc gì?

Lạc Thần còn chưa kịp lên tiếng, người phụ nữ kia đã mắt sáng lên, kêu “à” một tiếng, vui vẻ nói:

– Tôi biết rồi! Tiểu nương tử chính là phu nhân của Lý gia vừa mới trở về Kiến Khang, a tẩu của A Đình phải không?

Lạc Thần mỉm cười, khẽ gật đầu.

Triệu gia mừng rỡ, vội vàng khom người, nhanh chóng mở cửa, miệng liến thoắng:

– Phu nhân mau vào ạ! Chắc phu nhân không biết đâu, từ lúc tôi tới ngày nào A Đình cũng kể với tôi a tẩu mình tài giỏi thế nào, tính tốt thế nào, xinh đẹp thế nào, giọng nói lúc nói chuyện dễ nghe như hoàng oanh thế nào. Làm tôi vừa nhìn là biết phu nhân ngay...

Triệu gia gấp rút đi nhanh vào bên trong, miệng hô to:

– Lão phu nhân! A Đình ơi, a tẩu của muội về rồi nè....

Cùng với tiếng bước chân dồn dập, Lạc Thần nhìn thấy bóng dáng của A Đình lao vút ra, đến gần rồi như là không thể tin vào hai mắt của mình, chờ Lạc Thần gọi mình một tiếng, cô bé mới kêu lên “a tẩu”, hạnh phúc nhào tới.

Lạc Thần đón được cô bé, hỏi han vài câu, lại hỏi tình hình gần đây của Lư thị.

– A mỗ hôm đó bất cẩn bị ngã, đi lại không tiện, còn đang ở trong phòng đó, a tẩu đi theo muội.

Lạc Thần vào phòng của Lư thị, thấy bên trong điểm một chiếc đèn, ngọn đèn dầu mờ nhạt, Lư thị đang ngồi ở đầu giường, lần sờ như sắp muốn xuống giường thì vội bước nhanh tới đỡ lấy bà.

– Mẹ ơi, mẹ mau ngồi lại đi ạ.

Lư thị cầm tay Lạc Thần, cười tươi:

– Đúng là A Di rồi. Vừa rồi mẹ còn tưởng mình nghe nhầm. Đi đường vất vả không con?

Lạc Thần lắc đầu, nói không vất vả, ngồi xuống bên cạnh bà, hỏi thăm vết thương của bà.

– Mẹ ơi, con có dẫn theo cả lang trung giỏi nhất ở Kiến Khang tới, mẹ để ông ấy khám cho mẹ nhé. Mẹ phải mau khỏi lên đây.

Triệu gia đứng ở một bên, tỏ vẻ hổ thẹn lẫn tự trách.

Lạc Thần quan sát kỹ Lư thị, thấy bà gầy ốm đi rất nhiều so với tháng trước mình rời đi, trong lòng thấy xót xa vô cùng. Mà Lư thị có lẽ cảm nhận được cảm xúc của nàng mà mọi cách an ủi nàng, nói mình dạo này ngoài việc ra ngoài đi lại bất tiện ra thì còn lại đều rất tốt. Thầm thị cùng hàng xóm láng giềng ban ngày cũng luôn đến thăm hỏi bầu bạn cùng, bảo Lạc Thần đừng lo lắng.

Lạc Thần biết rằng mình tới là để thăm bà, không thể để bà lo lắng lại cho mình, vì thế đổi đề tài, gọi lang trung gian tới xem chân cho Lư thị

Lang trung xem xong, nói chân bị thương chỉ cần tiếp tục điều dưỡng không được đi lại, dần dần sẽ tốt lên. Có điều người già tuổi lớn, thời gian khỏi sẽ hơi lâu mà thôi. Sau đó kê vài đơn thuốc, cứ theo đó mà uống sẽ hỗ trợ cho việc hồi phục.

Lư thị nói cảm ơn. Lạc Thần gọi người đi thu xếp chỗ cho lang trung đi nghỉ ngơi. A Cúc đi thu dọn phòng ở trải chăn đệm cho Lạc Thần. Lạc Thần ở bên tâm sự một chút với Lư thị, sau đó vì không còn sớm, Lư thị nói nàng đi đường vất vả, thúc giục nàng đi nghỉ ngơi sớm.

Đêm nay, Lạc Thần lại ngủ trên chiếc giường lớn mà nàng vốn đã dần quen thuộc, nhưng tối nay, đột nhiên lại có vẻ như rất xa lạ.

Màn buông xuống, trong phòng im ắng. Một cơn gió đêm mang theo hương mộc lan từ cửa sổ khép hờ tràn vào cuốn màn trướng lên, khiến móc rèm gỗ nhẹ vào mép giường bằng gỗ cứng rắn, phát ra tiếng va chạm ngắn và nhẹ.

Từng hồi từng hồi, đầy nhịp điệu.

Lạc Thần nhắm mắt nằm ở trên gối, nghe thanh âm này, hơi thở thảnh thơi như người được khí tức cơ thể bất biến mà người đàn ông kia đã lưu lại trong màn trướng, tâm tình đột nhiên trở nên phiền muộn, muốn đuổi nó đi mà không được, nhưng hình như đâu đâu cũng có, cho nên căn bản không ngủ được. Nàng ngồi dậy, thất thần một lát liền khoác áo xuống giường, cũng không đốt đèn, đi giày vào lặng lẽ đi qua A Cúc cũng nghỉ ở trong phòng mình, mở cửa ra, đi về hướng phòng của Lư thị.

Ánh trăng sáng tỏ, mặt đất trong viện trở nên trắng xóa, Lạc Thần nhìn cái bóng của mình dưới đất, đi tới trước cánh cửa kia, gõ nhẹ một cái rồi đẩy vào.

Lư thị vẫn còn đang thức.

Lạc Thần đi đến bên giường, ngồi xuống, dựa vào lòng bà lão hiền từ, thì thầm:

– Mẹ ơi, vì sao lang quân cưới con, mẹ có biết không ạ?

Lư thị ôm lấy thân mình mềm mại của nàng, khẽ vuốt mái tóc đen dài xõa tung trên lưng nàng, yên lặng một lát nói:

– A Di, mẹ cũng từng hỏi nó mấy lần, nhưng mà nó không nói với mẹ, nên mẹ cũng không biết. Nhưng mà mẹ đoán, chắc con là cô gái duy nhất mà con trai mẹ từ nhỏ đến lớn yêu thương đấy.

– Lúc nó cưới con, tin tức tới đột ngột quá, mẹ cho người đến sơn sửa lại căn phòng nơi các con ở. Nó từng là người buồn ngủ có thể nằm được dưới đất, nhưng lúc ấy lại cảm thấy tường được sơn không được trắng, đã tự mình sơn lại lần nữa. Ngoài cửa sổ phòng các con ban đầu có một khóm chuối tây già trồng đã nhiều năm, nó cứ ở nhà là ngủ ở cái phòng đó, mẹ chưa từng thấy nó phàn nàn gì cả, thế mà đột nhiên nó lại nói buổi tối gió thổi, lá chuối xào xạc gây ra âm thanh sẽ ảnh hưởng đến người khác, mà đến mùa nóng lại có nhiều ruồi nhiều muỗi đến, thế là nó chặt hết đi, còn chặt suốt cả đêm...

Lư thị bật cười, nếp nhăn nơi đuôi mắt kéo dài ra.

– Lúc đó mẹ tuy chưa gặp con nhưng trong lòng cũng rất tò mò, không biết đó là một cô gái như thế nào mà khiến nó để tâm như thế. Về sau con đã gả đến nhà mẹ, thì mẹ đã biết rồi. Một cô gái như con vậy, ai mà không yêu quý ai mà không thích được chứ?

Trái tim Lạc Thần như bị chặn lấy, cuối cùng không kìm được nữa từ trong vòng tay Lư thị ngồi dậy.

– Mẹ ơi, mẹ đối với con rất tốt, con cũng không muốn gạt mẹ. Lần này con trở về thăm mẹ xong, sau này, chắc là con sẽ không quay về

đây nữa...

Lúc nói, giọng nàng đã nghẹn ngào.

Nụ cười trên mặt Lư thị dần dần biến mất.

– Mẹ ơi, mẹ có trách con không ạ?

Lư thị lại khẽ mỉm cười, lắc đầu, trấn an vỗ nhẹ vào lưng nàng.

– Mẹ cũng không gạt con. Lúc mà Mục nhi cưới con, mẹ cũng đã rất lo lắng. Dòng dõi hai nhà chênh lệch to lớn như thế, hai con khó mà thành lương duyên lâu dài. Lần này phụ thân con tới đón con đi, tuy chưa nói gì, nhưng mà mẹ đã biết chắc là phụ thân con có điều bất mãn với Mục nhi rồi. Mẹ cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý việc con sẽ không quay lại đây...A Di, con còn trở về đây thăm mẹ, còn nói những lời này với mẹ, mẹ đã thấy mãn nguyện rồi.

Bà chần chừ.

– Chỉ là nếu thuận tiện, con có thể nói cho mẹ biết, vì sao phụ thân con đón con đi không?

Bởi vì huynh ấy là kẻ có dã tâm, có mưu đồ gây loạn, ngày sau có lẽ sẽ trở thành loạn thần, là tai họa ngầm của triều đình.

Nhưng đối với mẫu thân của hần, Lạc Thần làm sao mà dám nói. Nàng chỉ rưng rưng nước mắt, đáp qua quýt:

– Con cũng không biết ạ...Chắc là...chắc là giữa huynh ấy với cha con có chính kiến khác nhau...

Lư thị yên lặng, cũng không hề trách cứ con trai mình, qua một lúc lâu mới chỉ thờ dài.

– Có đôi khi nó nghĩ gì mẹ cũng không biết. – Bà nói, – Chắc đây là số mệnh, là nó vô phúc, không thể làm phu thê lâu dài với con được. Sau khi con đi rồi, đừng nhớ thương nó nữa. Mẹ thấy rằng là Lý gia

mẹ có lỗi với con, sau này bất kể thế nào, mẹ chỉ mong con được vui vẻ hạnh phúc.

Lạc Thần dựa vào lão phụ nhân, lặng lẽ rơi nước mắt, dần dần nước mắt khô đi, cuối cùng quá mệt mỏi mà nặng nề thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, bên ngoài Kinh Khẩu, chân núi Kim Sơn, lúc mà mặt sông sương mù trắng xóa còn bao phủ, Lạc Thần bước lên thuyền đi trở về Kiến Khang.

A Đình rất khó hiểu với hành vi đêm muộn đến rồi sáng sớm đi ngay của a tẩu, cô bé vừa quyến luyến lại vừa không dám giữ lại, chỉ đành đứng ở trong cánh cửa nhìn theo bóng dáng rời đi của Lạc Thần, lặng lẽ lau nước mắt.

Lạc Thần không biết mình ở lại có ý nghĩa gì, có thể làm được gì.

Một chuyến đi Kinh Khẩu này, không những không khiến cho nàng an tâm, mà ngược lại còn khiến cho nàng càng đau khổ thêm.

Đau khổ đến mức ở trong lòng như có ngọn lửa thiêu hừng hực.

Vài ngày sau, lúc nàng trở lại Kiến Khang thì nghe được một tin tức.

Tộc đệ của Hứa Tiết, ngự sử trung thừa Hứa Ước đã biến mất kể từ ngày Khúc thủy lưu thương kia. Hứa gia tìm khắp toàn bộ Nhạc Du Uyển, lại hỏi quân coi giữ bốn cửa thành Kiến Khang nhưng không ai biết tung tích của anh ta.

Trong lúc nhất thời, cả thành nghị luận sôi trào.

Mộ Dung Thế kia từ sau khi tới Kiến Khang, nghe nói đã thu hút không biết bao nhiêu đàn ông chú ý đến. Một cuộc tình bí sự phong nguyệt đã dẫn tới một vụ án mạng. Hơn nữa, lúc ấy dù chưa nói rõ, nhưng người Tiên Bi kia tha cho nàng cùng với thị nữ của nàng, nàng giữ bí mật cho gã, cũng coi như là tuân thủ lời hứa.

Dưới tình huống này, nàng cũng không cần phải nhiều chuyện làm gì.

Tâm tư của Lạc Thần cũng không đặt ở chuyện này bao lâu.

Một ngày sau khi trở về, sau một đêm dài mất ngủ, cuối cùng nàng đã đưa ra quyết định.

Không hề nghi ngờ, đây là quyết định cực kỳ khó khăn mà trong đời nàng chưa từng làm bao giờ. Nàng gọi Cao Hoàn tới, cho người hầu lui hết, nói với cậu ta, nàng muốn đi Nghĩa Thành một chuyến, kêu cậu ta đi sắp xếp cho mình.

....

Vào ngày hôm nay, hơn một tháng sau khi Lý Mục rời đi, Lạc Thần cuối cùng đã hạ quyết tâm. Nàng muốn đi tìm Lý Mục, giáp mặt hỏi rõ ràng, có phải hẳn thật sự muốn làm loạn thần tặc tử như phụ thân đã nói không. Muốn hỏi hẳn đã không muốn nàng rồi, vậy tại làm sao lúc trước cứ ép cưới nàng bằng được.

Mà buổi đêm ân ái đó, tình yêu nồng nàn của hắn dành cho nàng rốt cuộc là gì?

Hết chương 62

Chương 63

Phản ứng đầu tiên của Cao Hoàn là mừng như điên. Lần trước khi biết Lý Mục phụng chỉ phải đi Nghĩa Thành khai hoang khai thành, Cao Hoàn thêm thường tới mức nước dãi như sắp rớt ra đến nơi, nằm mơ cũng muốn được đi theo Lý Mục. Cho dù để cậu làm một tiểu binh dẫn ngựa cho huynh ấy thôi thì cậu cũng cam tâm tình nguyện.

Thử nghĩ mà xem, đi theo một chiến thần có một không hai thâm nhập vào bắc địa, gây dựng một địa phương ngàn dặm khô cằn hoang sơ thành một trấn kể binh cho ngày sau hưng binh đi Bắc phạt, đây là một sự nghiệp to lớn vĩ đại bậc nào.

Cứ nghĩ đến thôi là trong lòng cậu nhiệt huyết dâng trào cuồn cuộn.

Nhưng mà tiếc là cậu biết bá phụ của cậu sẽ không cho phép cậu đi, Lý Mục cũng chưa chắc chịu nhận cậu – đến nay, cậu vẫn không thể nào ôm được tảng đá lớn đi lại tự nhiên được, dù rằng lần đó sau khi trở về cậu vẫn luôn lén lút luyện tập suốt.

Lý Mục đã đi được hơn một tháng rồi, Cao Hoàn từ chán chường thất vọng dần dần biến thành tuyệt vọng, đột nhiên được a tỷ gọi tới muốn mình đưa tỷ ấy đi Nghĩa Thành, mình có thể nhân cơ hội mà cậy nhờ Lý Mục, suýt chút nữa cậu đã nhảy dựng lên hoan hô thành tiếng rồi.

Cậu biết đường đi Nghĩa Thành.

Từ Ba quận dọc theo sông Tây Hán qua Lương Châu ra khỏi Thục, rồi lại tiếp tục đi về phía Bắc, gần Cừ Trì Lũng Nam, đó là vị trí Nghĩa Thành.

Con đường mà Lý Mục đi, ở trong đầu cậu cũng đã ảo tưởng vô số lần rồi.

Cậu gật đầu ngay tắp lự, nói câu “a tỳ yên tâm, cứ giao cho đệ, đệ đi sắp xếp ngay”.

Cậu sốt sắng chuẩn bị đi, ra đến cửa thì lại bước chậm lại, cuối cùng đứng hẳn lại. Con đường đi lên phương Bắc này khả năng đụng phải chủ lực của Hạ Yết tuy không lớn nhưng cả chặng đường quanh co khó đi, nhớ đâu gặp phải nhóm lưu binh hay đạo tặc cũng rất khó mà nói trước được.

Bản thân cậu thì không sợ, đánh không lại thì bỏ chạy, nhưng nếu mang theo a tỳ đồng hành, cậu không thể không suy xét vấn đề an toàn được.

Cậu do dự hồi lâu rồi quay lại, ủ rũ nói:

– A tỳ ơi, đệ rất chi là muốn giúp tỳ, nhưng mà đệ chẳng có thân binh, một mình đệ đưa tỳ đi, nhớ đâu trên đường gặp chuyện gì...

Mặt cậu vì xấu hổ mà đỏ bừng lên.

Nghĩ đến đại huynh vào tầm tuổi này của mình đã thống lĩnh ngàn quân rồi. Bản thân mình lại rất vô dụng, đừng nói thân binh, ngay cả tảng đá mà còn chẳng nhấc lên được, hic...

– Thế đệ đi mượn một đội thân binh từ chỗ đại huynh đi, cứ nói là muốn đi Quảng Lăng thăm nhị bá phụ, cần hộ tống đệ qua sông.

Cao Hoàn không dám nhìn a tỳ, sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của nàng thì lại nghe nàng nói thế. Cậu ngược nhìn lên, thấy nàng mỉm cười nhìn mình, tức thì mọi bế tắc như được giải, mắt sáng bừng lên.

– A tỳ, tỳ chờ nhé, đệ đi mượn liền.

Cao Hoàn đi ra lập tức đi tìm Cao Dận, nói y như Lạc Thần đã bảo, mắt đầy trông chờ hy vọng.

Cao Dận liếc cậu một cái.

Lục đệ này từ trước tới nay luôn chẳng ưa Quảng Lăng, một lòng muốn đi theo Lý Mục, lúc nào cũng thể hiện rõ ràng ra mặt, y cũng biết tổng từ lâu rồi. Lý Mục đi Nghĩa Thành một cái, cậu ta cả ngày thở ngắn than dài, mặt mày ủ ê chẳng có sức sống, lúc này lại chạy đến mượn binh của mình, nói là muốn đi Quảng Lăng, ai mà tin được á?

– Vừa hay qua một thời gian nữa huynh cũng phải đi đến đó. Đệ chờ mấy ngày nữa rồi đi theo huynh luôn thể. – Cao Dận nói.

Cao Hoàn vừa nghe thế mắt choáng váng, nhưng sao chịu từ bỏ, đuối theo bám lấy Cao Dận, nói mình muốn đi ngay, không thể chờ được.

Cao Dận nhìn cậu, cười như không cười:

– Nếu như huynh không cho mượn, có phải đệ lại muốn lấy trộm phù ấn của huynh không?

Cao Hoàn mặt nóng bừng, ngượng ngùng nói:

– Sao đại huynh không tin đệ? Lần trước là do tình thế cấp bách đệ mới phải dùng hạ sách đó. Lần này đệ thật sự muốn đi Quảng Lăng để rèn luyện, đại huynh cho đệ mượn người đi mà, đệ không chờ được đâu.

Cao Dận chuyển sang nghiêm túc, nhìn thẳng vào người em trai:

– Chút đạo hạnh này của đệ còn muốn gạt huynh? Đệ lại muốn lén lút đi Nghĩa Thành đúng không? Đừng có mà mơ nữa. Qua mấy ngày nữa huynh dẫn đệ đi Quảng Lăng!

Nói xong, y bỏ đi ngay.

Lạnh lùng không khác gì nước đá mùa đông dội vào đầu.

Nhìn huynh trưởng đi rồi, Cao Hoàn vẫn không cam lòng, đuổi theo.

– Đại huynh ơi! Đệ là muốn giúp a tỳ. Tỳ ấy muốn đi Nghĩã Thành đó. Chẳng phải huynh thương a tỳ nhất đó sao. Huynh không giúp tỳ ấy, không cho mượn mấy thân binh được à?

Trong lòng cậu thấy rất oan cho Lý Mục, vừa kích động một cái là gào lên:

– Lý Mục phụng chỉ lên phương Bắc, nếu như thành công chính là lập nên công lao sự nghiệp thiên thu cho Đại Ngu ta. Huynh ấy từ bỏ phú quý Nam Triều, chỉ mang hơn ngàn nhân mã lao tới hiểm cảnh, bực trí tuệ khí phách này Nam Triều ta ai có thể bằng huynh ấy? Thế mà bá phụ lại đúng vào lúc này đón a tỳ về nhà. Hừ! Đừng tưởng là đệ không biết, rõ ràng là bá phụ không xem trọng huynh ấy, mượn cơ hội này muốn từ bỏ hôn sự đây. Huynh ấy đã vì Đại Ngu ta dãi gió dầm mưa, gian khổ khi lập nghiệp, ấy thế mà Cao gia chúng ta ở sau lưng lại đối xử với huynh ấy như thế, thật là quá bất công! May là a tỳ tình thâm đại nghĩa, muốn đi Nghĩã Thành bầu bạn với huynh ấy. Đạo đức tốt như thế, lẽ nào đại huynh không chút nào dao động hay sao?

Cao Dận lộ vẻ ngạc nhiên quay trở lại, nhìn Cao Hoàn đang kích động phùng phùng, trầm ngâm một lát, bỏ mặc cậu ta xoay người rồi đi.

Y đi tìm Lạc Thần, nói lại chuyện vừa rồi Cao Hoàn đi tìm mình, hỏi nàng:

– A Di, những gì Lục lang nói là thật phải không?

Lạc Thần đã đoán được Cao Hoàn không thể giấu đại huynh được, vừa rồi vẫn luôn đợi y tới tìm mình, vì thế gật đầu thừa nhận.

– A Di à, với tài năng và chiến lược của Lý Mục, đương thời người có thể địch nổi có lẽ cũng chỉ có Mộ Dung Tây của phương Bắc. A huynh thật lòng bội phục nó. Nhưng mà bá phụ đã đến Kinh Khẩu đón muội về nhà rồi hẳn đã suy nghĩ rất kỹ. A huynh chỉ sợ không thể tự tiện làm chủ đồng ý cho muội đi Nghĩa Thành được. Muội cũng đừng có suy nghĩ này nữa, an tâm ở trong nhà đi.

– Còn nếu như muội có chuyện muốn nói với Lý Mục, đại huynh có thể gửi thư cho muội, có được không?

Y suy nghĩ một chút, nói tiếp.

Lạc Thần nói:

– Muội cảm ơn ý tốt của đại huynh. Nhưng muội cần thiết phải đi Nghĩa Thành một chuyến. Huynh không giúp muội, muội không miễn cưỡng huynh, tự muội nghĩ cách đi là được.

Cao Dận cùng Lạc Thần nhìn nhau một lát, thấy nàng rất bình tĩnh, cũng không khóc không làm nũng, trong một đêm dường như không phải là người em gái mà mình quen thuộc nữa, đang lúc do dự, lại nghe tiếng Cao Hoàn gào to:

– Đại huynh ơi, nếu như huynh không giúp bọn đệ thì thôi, cũng không đi mật báo đâu đấy. Nếu huynh dám đi mật báo, đệ với a tỷ cả đời này sẽ xem thường huynh.

Cao Dận lườm cậu em cháy mắt, xoay người bỏ đi.

Cao Dận vừa đi, Cao Hoàn lại hối hận và lo lắng nữa, nhìn a tỷ, nàng lại làm như việc đã thành công, gọi thị nữ bắt đầu thu dọn hành lý chuẩn bị khởi hành, trong lòng sốt hết cả lên, lại rất khó hiểu, miệng nói:

– A tỷ, tại đệ vô dụng làm hỏng chuyện. Đệ thấy rõ đại huynh chẳng đáng tin cậy...

Cậu như con kiến ở trong chảo nóng cứ đi vòng quanh trong phòng, đột nhiên mắt sáng lên.

– Nếu không nhân lúc bá phụ bá mẫu còn không biết, chúng ta đi trước nhé. Đệ đi mượn người chỗ Lý Hiệp nhé. Chỉ cần nhắc đến tên của tỷ phu, mượn mấy binh thôi, lẽ nào ông ta không cho mượn.

Lý Hiệp từng là thống lĩnh Túc Vệ Doanh, hiện giờ đã thăng quan thăng hàm, chương quản Kiến Khang đô vệ.

– Lục Lang, cháu đúng là gan lớn. Lần trước cấm túc cháu còn chưa thấy đủ, có phải thế không?

Bên ngoài cửa đột nhiên có tiếng gầm lên, cửa bị đẩy ra.

Cao Hoàn giật thót mình quay đầu lại, thấy Tiêu Vĩnh Gia đứng ở ngoài cửa, mặt mày sầm sì, Cao Kiệu đứng bên cạnh cũng gườm gườm nhìn mình, vẻ mặt đầy không vui. Lại thấy Cao Dận đứng sau hai người họ, tức thì ngậm miệng.

Lạc Thần đang ngồi bên mép giường gấp y phục cùng với thị nữ. Thị nữ thấy thế lộ vẻ hoảng sợ, dừng lại. Còn nàng chỉ quay lại nhìn bên ngoài cửa, rồi lại tiếp tục xếp gấp quần áo.

Tiêu Vĩnh Gia bước vào trong phòng, nhìn Lạc Thần một lúc, hỏi:

– A Di, con làm vậy là ý gì?

Lạc Thần dừng lại, từ từ đứng lên nhìn cha mẹ, nói:

– Cha mẹ đã biết rồi, vậy con cũng không giấu nữa. Con muốn đi Nghĩa Thành. Mong cha mẹ đừng ngăn cản ạ.

Cao Kiệu nói:

– Đừng nói đường xá xa xôi, đường đi hung hiểm, dù là đường phẳng an toàn thì con cũng không được đi. Trước kia là cha sai đã

gả nhằm con đi. Nhưng giờ đã nói rõ rồi, cha mẹ đã nói cho con rồi mà. A Di à, đạo bất đồng bất tương vi mưu, hướng chi là phu thê cả đời. Lý Mục không phải là người đồng đạo với Cao thị! Lúc trước không biết thì thôi, nhưng giờ đã biết rồi, cha không thể mắc sai lầm lần nữa cứ trơ mắt nhìn con bị Lý Mục kia liên luy làm lỡ cả một đời được.

Cao Dận cũng tiến lên nói:

– A Di, mong muội đừng trách đại huynh. Muội còn nhỏ tuổi, Lục lang càng bướng hơn. Tốt nhất là muội nên nghe lời ngoan ngoãn ở lại trong nhà, có được không?

Lạc Thần không nói gì, chỉ nhìn Tiêu Vĩnh Gia, nói:

– Mẹ ơi, con có mấy lời muốn nói với mẹ.

Cao Kiệu còn muốn nói thêm nữa lại bị Tiêu Vĩnh Gia ngăn lại.

– Mọi người ra ngoài trước đi.

Bà nhìn con gái, nói.

Cao Dận bất đắc dĩ rời khỏi phòng.

Cao Hoàn thì lầu bầu:

– Cháu thật không hiểu. Ty phu là anh hùng cái thế, lại đang đi làm việc cho triều đình, sao nói cứ như là người ...

Cậu còn chưa nói hết, thấy vẻ mặt tức giận bưng bưng của Cao Kiệu, hai mắt toé lửa bắn về phía mình, đầu lưỡi cứng lại, không dám nói gì thêm nữa, cụp đầu xuống chán chường đi theo Cao Dận đi ra ngoài.

– A Lệnh, nàng đừng răn dạy quá, cứ nói nhỏ nhẹ với A Di là được.

Cao Kiệu không yên tâm, đi đến bên thê tử thấp giọng dặn dò, nói xong lại nhìn con gái, thở dài, chấp tay sau lưng đi ra ngoài.

....

Trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con.

– A Di, con như thế là sao? Vốn dĩ mẹ thấy con cũng đã bình tĩnh lại, tại sao đi Kinh Khẩu về con lại đổi ý soành soạch như thế? Nếu biết từ đầu mẹ đã không cho con đi rồi.

Lạc Thần nói:

– Mẹ, mẹ đừng hiểu lầm ạ. Con đi Kinh Khẩu, mẹ chồng không những không giữ con lại mà ngược lại còn khuyên con buông chuyện cũ, sau này đừng nhớ đến con trai mẹ chồng nữa.

Tiêu Vĩnh Gia ngăn ra.

– Nếu như thế, vì sao con còn muốn đi Nghĩ Thành?

Bà bước tới cầm tay con gái dẫn nàng ngồi xuống bên giường, liếc nhìn bộ quần áo vừa được gấp gọn trên giường, thở dài.

– Không phải mẹ cưỡng chế tách hai con ra, là mẹ thật sự không nhìn thấy tương lai của nó. Nó lập chí Bắc phạt, đó vốn là hy vọng xa vời. Hướng chi nó còn có dã tâm tự lập! Nó là thần tử của Nam Triều, muốn đạt được mục đích này nhất định phải lật đổ triều đình, bằng không làm sao làm được. Lúc cha con đề cập với mẹ, mẹ ban đầu cũng không tin. Nhưng buổi tối hôm đó mẹ đã hỏi thẳng nó, nó không hề phủ nhận.

– A Di con yêu, bệ hạ dù vô năng nhưng cũng là cậu ruột của con. Không có Đại Ngu thì không có tất cả mọi thứ của con hôm nay. Cha con tuyệt đối không dung thứ cho kẻ có dị tâm như nó đâu.

Tiêu Vĩnh Gia mày nháu chặt, xuất thần một lát.

– Hơn nữa là, dù cho mẹ có thể buông bỏ những thứ này, nhưng dựa vào một mình Lý Mục, với thể đạo hiện nay, bên ngoài có Hồ địch, bên trong có môn phiệt, dưới áp lực trùng trùng đó, nó làm sao ngăn được cơn sóng dữ mà xoay chuyển được càn khôn đây?

– Đâu chỉ mỗi tiền đồ thôi đâu. Nếu Lý Mục không quay đầu lại thì chỉ có con đường chết mà thôi. Con dù có trách mẹ thế nào, mẹ cũng nhất quyết không cho con ở bên nó đâu.

Lạc Thần lắc đầu.

– Mẹ ơi, tấm lòng của cha mẹ đối với con, con biết mà. Nhưng con nhất thiết phải đi mẹ ạ. Con phải gặp mặt huynh ấy để hỏi cho rõ ràng.

– Con còn nhớ vào đêm xem thủy triều ở Kinh Khẩu, huynh ấy từng nói với con, tương lai nếu như có một ngày nào đó người trong thiên hạ coi huynh ấy là kẻ địch, huynh ấy cũng sẽ không làm tổn hại đến con với cha mẹ. Lúc đó con không biết tại sao tự dưng huynh ấy lại nói thế. Giờ thì con đã thoáng hiểu được rồi.

– Nhưng con muốn chính miệng huynh ấy phải giải thích thỏa đáng cho con. Nếu huynh ấy từ lâu đã có dã tâm đó, thế tại sao cứ ép cưới con cho bằng được. Cưới con rồi, vì sao lại vứt bỏ con mà đi? Một ngày nào đó huynh ấy thật sự đi làm loạn thần tặc tử, lẽ nào huynh ấy không làm tổn hại đến con và cha mẹ?

Nước mắt nàng trào ra, nàng đưa tay lau đi.

– Mẹ, dù là con với huynh ấy có thật sự đoạn tuyệt thì cũng nên nói cho rõ ràng, là con không cần huynh ấy mà không phải huynh ấy cứ thế bỏ lại một câu nói suông với con rồi đi như thế.

Nàng đứng lên, đi đến trước mặt Tiêu Vĩnh Gia, quỳ xuống.

– Mẹ ơi, con đã quyết tâm rồi, con nhất định phải đi, giáp mặt với huynh ấy để nói rõ ràng. Nếu không con sẽ đêm đêm không ngủ yên, cuộc sống khó mà an ổn.

– Nếu như cha mẹ không chịu, trừ phi là giam cầm con cả đời, bằng không chỉ cần có cơ hội con sẽ đi. Mà nếu đi con sẽ không báo Lục lang đi nhờ đại huynh giúp đỡ nữa đâu.

Tiêu Vĩnh Gia yên lặng.

Bà đã hiểu.

Con gái chắc đã biết nếu mình lên tiếng nói muốn đi Nghĩa Thành, mình với trượng phu chắc chắn sẽ phản đối, cho nên mới mượn lời Cao Hoàn Cao Dân bày tỏ quyết tâm của mình với bà và trượng phu. Bà nhìn con gái yêu đang quỳ gối trước mặt mình. Khuôn mặt thanh tú xinh đẹp như hoa ngày càng gầy đi, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt này đang đỏ bừng vì kích động. Nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của con gái, nơi đó giống như có hai cụm lửa đang bùng cháy.

Tiêu Vĩnh Gia cũng không biết, con gái ngoan ngoãn từ nhỏ, vui thì cười, buồn thì khóc, thích làm nũng với bản thân và trượng phu không ngờ lại che giấu một mặt tính cách bướng bỉnh và mạnh mẽ như vậy.

Trong hoảng hốt, Tiêu Vĩnh Gia như nhìn thấy một bản thân khác trước đây của mình.

Bà rất lúng túng không biết phải làm sao, theo bản năng muốn tiếp tục phản đối. Thế nhưng chữ “không” lại không thể nào thốt lên được thành lời.

Bà chợt nhớ đến một con chim mà mình đã từng nuôi dưỡng. Nó có bộ lông màu ngọc bích, tiếng hót rất vui tai, bà rất yêu thích. Nhưng ở trong cung có người hiểu được loài chim này, nói rằng loài chim này rất hung dữ, nếu như bị nhốt nó sẽ đau buồn mà chết. Bà không tin,

cho nó ở lồng vàng và cho nó ăn những đồ ăn ngon, không hề tin những lời người kia nói.

Con chim hút ngày đêm, tuyệt thực tuyệt nước, thậm chí đập đầu vào lồng, máu tươi đầm đìa, cứ thế mấy ngày, đợi khi bà không đành lòng mà thả nó ra, thì con chim đã hấp hối và chết ngay trong đêm.

Tiêu Vĩnh Gia chậm chạp đứng lên, nói:

– Để mẹ suy nghĩ thêm đã.

....

Sáng sớm ngày hôm sau, Cao Hoàn cả một đêm cào tâm cào phổi đột nhiên nhận được tin tức. Bá mẫu của cậu đã đổi ý, đồng ý cho cậu hộ tống a tỷ đi Nghĩa Thành rồi. Đương nhiên, không chỉ có một mình cậu, đồng hành còn có vệ đội của trưởng công chúa nữa. Dẫn đội là Phàn Thành từng là dũng tướng sa trường, thủ hạ hai trăm người, toàn bộ trang bị tុy nỏ, đều là tinh binh. Có một vệ đội hộ tống như thế, chuyển đi này nhất định bình yên vô sự.

Đồng thời truyền đến còn có một tin tức khác.

Đó chính là bá phụ có vẻ như rất bất mãn với quyết định này của bá mẫu, nghe nói sáng sớm tinh mơ hai người đã tranh chấp gay gắt. Nhưng mà Cao Hoàn lại chẳng hề quan tâm về chuyện này.

Điều khiến cậu bất ngờ hơn cả là, ngay vào thời điểm cậu cho rằng mình đã vô vọng được ra ngoài thì sự việc lại chuyển biến 180 độ như thế. Bá mẫu đã mở miệng rồi, với kinh nghiệm cuộc sống đầy nông cạn của mình, Cao Hoàn đã chắc chắn chuyển đi Nghĩa Thành này chắc trong tay trăm phần trăm rồi.

Cao Hoàn mừng như điên, chạy đến trước mặt a tỷ, thấy nàng đã thu dọn đồ đạc xong hết rồi, thấy cậu đến thì cười hỏi cậu đã chuẩn bị để lên đường chưa.

Bởi thế, vào một ngày tháng Ba, Cao Hoàn mang theo sự ngưỡng mộ cực độ đối với bá mẫu trưởng công chúa, phớt lờ vẻ mặt âm trầm đen sì sì của bá phụ cưới trên con tuần mã hộ tống a tỳ ngồi trong xe, thỏa thuê mãn nguyện đi ra khỏi Kiến Khang, đến bến đò, đi lên một chiếc thuyền lớn.

Thuyền lớn sẽ đi về phía Tây dọc theo sông với một đội tàu vận chuyển quân lương, sau khi đến Kinh Châu thì lại lên bờ bắc, đến Ba quận, sau đó lại đi theo con đường hành quân mà cậu đã tưởng tượng ra vô số lần đi về phía Bắc, để đi đến một nơi mà cậu vẫn luôn khát khao được đến, chính là quận Nghĩa Thành.

Cao Kiệu đứng ở bến đò nhìn theo chiếc thuyền lớn được bao quanh bởi đội thuyền vận chuyển quân lương giương buồm dần dần đi xa, biến mất nơi cuối sông.

Ông quay sang nhìn thê tử, thấy bà vẫn mãi dõi theo hướng con gái đã đi, bất mãn trong lòng giờ phút này vẫn chưa tiêu tan, nhú chặt hai hàng lông mày, không nói năng gì bỏ mặc bà ở lại, chấp tay sau lưng đi thẳng đến Đài Thành.

Đêm khuya, gần giờ Tuất Cao Kiệu mới kết thúc một ngày triều sự trở lại Cao phủ. Ông cứ tưởng rằng sau trận cãi vã hôm nay, thê tử đã trở về Bạch Lộ rồi. Cao Kiệu bụng đầy tâm sự đi vào trong phòng, lại bất ngờ thấy vợ vẫn còn ở đây.

Bà vẫn còn để búi tóc, y phục chưa đổi, ngồi ngay ngắn với trong phòng, hình như là đang đợi mình.

Cao Kiệu ngẩn ra, nghĩ đến cảnh sáng nay bà nhất quyết thu xếp con gái đi Nghĩa Thành bất chấp sự phản đối của mình, lửa giận trong lòng lại nổi lên, mặt sầm xuống, cũng không vào, chỉ đứng ở đó lạnh nhạt nói:

– Cũng muộn rồi, nàng còn chưa đi nghỉ à?

Tiêu Vĩnh Gia nhìn ông rất chăm chú, hai mắt không chớp mắt.

Cao Kiệu thấy bà không nói lời nào, lại bị bà nhìn thẳng thẩn lâu như thế, dần dần thấy không được nhiên, đi vào nhíu mày nói:

– A Lệnh, không phải là ta trách nàng, nhưng mà lần này nàng quá liều lĩnh rồi. Nếu như là cái khác, dù cho Lý Mục có bất kính với ta, ta cũng sẽ không mang con gái về nhà như thế. Nàng cũng không còn trẻ nữa, đã không còn cái tuổi có thể làm gì tùy thích được, vì sao nàng vẫn cứ mãi không hiểu chuyện, cứ mãi tùy hứng không thay đổi vậy. Đã 20 năm rồi, nàng chẳng chút tiến bộ nào cả. Nàng khiến cho ta quá thất vọng.

Khi càng nói về sau, ông tỏ vẻ rất đau xót.

Tiêu Vĩnh Gia vẫn nhìn ông như thế, dường như không hề để tâm đến những lời răn dạy này của ông.

Cao Kiệu cảm thấy vô cùng bất lực, ôm trán thở dài.

– Thôi thôi, con gái đã đi rồi, ta cần gì phải nói cái này với nàng. Nàng đi nghỉ ngơi đi, ta đi thư phòng.

Ông xoay người định đi, lại thấy Tiêu Vĩnh Gia chợt nở nụ cười với mình.

Những ngọn nến trong phòng tỏa sáng rực rỡ, vốn đã làm cho làn da của bà rạng rỡ, nhưng nụ cười này lại càng rạng rỡ và xinh đẹp hơn.

Cao Kiệu không tự chủ được dừng lại, khó hiểu nhíu mày:

– Vì sao nàng lại cười?

– Cao Kiệu, tôi biết mình vẫn luôn thất vọng về tôi. Tôi chính là người như thế, cả đời này có lẽ không thể nào thay đổi được. Không bằng để tôi nói cho mình biết, không lâu trước đó, tôi còn giết một người.

Có phải mình muốn đưa tôi đi Đại Lý Tự, đại nghĩa diệt thân, lấy chính pháp kỷ không?

Tiêu Vĩnh Gia thu lại nụ cười, nhìn vào ông, nói sâu xa.

Cao Kiệu nhìn thê tử, lông mày chau lại càng chặt.

– A Lệnh, nàng đang nói lung tung gì đó?

– Tôi không nói lung tung.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn vẻ mặt đĩnh đạc chính khí của trượng phu, ánh mắt trở nên mờ lung.

– Chu Tể Nguyệt. Chu Tể Nguyệt chính là bị tôi giết chết.

Bà nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Cao Kiệu chấn động, sửng sò tại chỗ một lúc rồi sực tỉnh, bước nhanh đến bên thê tử.

– A Lệnh, có phải nàng đang nói lung tung không? Sao lại là nàng giết được?

Ông dường như không yên tâm, đưa tay lên muốn sờ trán bà.

Tiêu Vĩnh Gia tránh bàn tay của ông.

– Mình không hề nghe nhầm đâu, cô ta là tôi giết. Ngày đó cô ta có ý đồ dụ dỗ Lý Mục, hẹn nó đi Thanh Khê Viên, bị tôi biết được. Tôi quá giận giữ xông đến đó, xảy ra tranh chấp với cô ta. Tôi cầm kiếm trên tay, cô ta muốn đoạt kiếm của tôi, chân không đứng vững mà bị ngã nhào tới, kiếm của tôi đâm vào cổ cô ta, cô ta đã chết trong tay tôi như thế đấy.

Cao Kiệu yên lặng nhìn bà một lát, hỏi:

– Vậy trận hỏa hoạn kia thì sao? Tại sao lại có hỏa hoạn?

– Là Lý Mục đuổi tới đưa tôi trở về, nó đã giúp tôi phóng trận hỏa hoạn kia để che giấu sự việc.

Cao Kiệu hoảng sợ đến ngất người, biểu cảm cứng đờ bất động tại chỗ.

– Năm đó tôi hại chết Thiệu Ngọc Nương, bây giờ tôi lại giết một người nữa. Mình có thể tố cáo tôi đến Ngự tiền, cũng có thể hưu tôi. Tôi sẽ không trách mình, càng không cưỡng ép mình tiếp tục làm vợ chồng với tôi.

Trong phòng trở nên yên tĩnh.

– Thôi...Nghe những gì nàng nói, nàng cũng không có ý giết cô ta... Sự việc đã qua rồi, cứ cho qua là được...

Sắc mặt của ông vẫn cực kỳ khó coi. Sau một lúc lâu mới nói một câu, từ giọng nói có thể nghe ra khó khăn đến nhường nào.

Tiêu Vĩnh Gia hơi mỉm cười.

– Cảm ơn mình.

Cao Kiệu nhìn thê tử, trong mắt hiện lên tia phức tạp. Cánh tay hơi cử động muốn chìa ra với bà, nhưng mà đưa ra được một nửa lại chậm rãi thu về.

– Cũng muộn rồi, nàng đi nghỉ đi...

Ông lẩm bẩm, quay người đi.

– Mình từ đã, tôi vẫn còn có một chuyện nữa

Đột nhiên giọng nói của Tiêu Vĩnh Gia cất lên

Cao Kiệu quay lại, thấy bà lấy ra một cái túi thơm từ trong tay áo, tháo xuống, đổ ra một miếng ngọc bội.

Ngọc bội kia sạch như mây, trên mặt có khắc hoa văn mây và tảo, là vật trang trí thất lưng của nam giới. Chỉ là phía dưới nút thắt lụa có chút phai màu, hẳn là đã rất nhiều năm rồi. Tiêu Vĩnh Gia cầm ngọc bội trong tay, ngắm nghía một lúc rồi nhẹ nhàng đặt lên bàn, đẩy về phía ông.

– Cao Kiệu, thứ này chắc là mình vẫn có ấn tượng đúng không? Quân tử so đức với ngọc. Thứ này xưa kia là tôi ép lấy được từ chỗ mình, bây giờ tôi trả lại cho mình.

Cao Kiệu mù mịt một lát mãi sau mới nhận ra. Ngọc bội này ban đầu chính là thuộc sở hữu của ông đây mà. Ông cũng loáng thoáng nhớ ra được đó là chuyện của rất lâu rồi, như là một năm nào đó, khi Tiêu Vĩnh Gia mới chỉ mười ba tuổi. Đó cũng là năm tổ chức hội Khúc thủy lưu thương ấy, thế tử Cao thị trường kiêm phong lưu ở Nhạ Du Uyển đã vô tình gặp tiểu công chúa của hoàng thất. Dưới cây hoa đào, nàng ngạo mạn chặn ông lại, chỉ vào ngọc bội đeo bên hông của ông, nói hoa văn ngọc bội rất đẹp, muốn thợ ngọc trong cung khắc ra một miếng giống như thế, dùng xong sẽ trả, sau đó không cho ai phân trần đã lập tức lấy đồ của ông đi.

Về sau miếng ngọc kia không hề được trả lại.

Về sau nữa, ông cũng cưới nàng, trở thành trượng phu của nàng.

Bao nhiêu năm qua như vậy, Cao Kiệu đã quên mất mình đã từng có một miếng ngọc bội như thế, nào ngờ nó vẫn luôn được Tiêu Vĩnh Gia gìn giữ.

Ông ngược lên nhìn thê tử, trên mặt lộ vẻ không hiểu:

– A Lệnh à, nàng có ý gì vậy?

– Cao Kiệu, ngọc bội của mình là năm xưa tôi đã ép lấy được từ chỗ mình. Thứ không phải của tôi thì mãi mãi không phải. Nay tôi trả nó lại cho mình.

– Trong khoảng thời gian này, tôi vẫn luôn tự kiểm điểm bản thân. Năm đó vốn là tôi đòi gả cho mình, bao nhiêu năm qua, tôi đã không làm tròn bổn phận của một người vợ. Tôi biết mình cũng đã chịu đựng tôi nhiều năm rồi, tôi thật lòng xin lỗi mình. Giờ tôi đã nghĩ thông suốt rồi. Nếu như mình đồng ý hòa li với tôi, chúng ta lập tức hòa li. Nếu như mình e ngại thanh danh, hoặc là sợ con gái đau lòng mà muốn duy trì danh phận phu thê của chúng ta, tôi cũng không vấn đề gì.

– Mình đã sắp qua tuổi trung niên rồi mà dưới gối chỉ có mỗi A Di. Là tôi làm chậm trễ mình. Nếu như mình không muốn hòa li, sau này mình có thể nạp thiếp, khai chi tán diệp cho Cao thị, để huyết mạch của mình còn có chút hương khói.

Cao Kiệu ngậy ra như phỗng, vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có phản ứng.

Tiêu Vinh Gia từ từ đứng lên, đi qua người ông, đi tới cửa thì quay đầu lại:

– Hôm nay sở dĩ tôi mặc kệ sự phản đối của mình mà cho phép con gái đi Nghĩa Thành, là bởi vì tôi biết con gái đã lớn rồi, tôi không muốn mọi chuyện của con cứ mặc chúng ta sắp đặt. Nó muốn đi thì cho nó đi. Tôi tin tưởng A Di, thị phi đúng sai con nó tự có phán đoán của nó.

– Mà phúc họa của mỗi người lại càng vô thường. Thí dụ như năm đó tôi yêu mình tha thiết điên cuồng, lúc gả cho mình, đó là thời khắc hân hoan và hạnh phúc nhất trong cuộc đời này của tôi. Khi đó tôi chưa từng nghĩ rằng, rồi sẽ có một ngày, tôi và mình sẽ đi đến nông nỗi này.

Nói xong, bà mở cửa bước ra khỏi bậu cửa, đi ra ngoài.

Hết chương 63

Chương 64

Lúc Cao Kiệu đuổi theo ra ngoài cửa thì Tiêu Vĩnh Gia đã lên xe rồi. Cửa sổ quan sát đóng chặt vì vậy không thể nhìn thấy gì. Ông há miệng muốn lên tiếng ngăn xe lại, nhưng lại không thể phát ra âm thanh. Cùng với tiếng bánh xe lạch cạch, ông nhìn chiếc xe trâu chở thê tử dần dần đi xa, cuối cùng biến mất ở trong bóng đêm dày đặc.

Một đêm nay, Cao Kiệu hoàn toàn mất ngủ.

Ông nhìn chăm chăm vào mảnh ngọc bội do mà Tiêu Vĩnh Gia trả lại vốn đã bị ông quên mất từ lâu, cả người rơi vào sự hoang mang, phiền não và ưu sầu cùng với sự không thể tin được.

Ông nghĩ mãi mà không hiểu nổi hành động đột ngột của vợ mình.

Thành hôn gần hai mươi năm, tranh chấp như hôm nay lại không phải lần đầu tiên. Và rồi tới cuối cùng đều không ngoại lệ đều lấy sự nhường nhịn của mình mà chấm dứt.

Hôm nay cũng như thế.

Xét thấy việc này có thể dẫn tới kết quả nguy hiểm, tuy rằng ông cực kỳ bất mãn đối với quyết định của Tiêu Vĩnh Gia, lúc ấy cũng rất tức giận, nhưng đối mặt với sự kiên quyết của vợ, cuối cùng ông đành phải nhường nhịn.

Ông đã quen với phương thức ở chung như này với thê tử, hơn nữa cho rằng bà cũng thâm chấp nhận giống như mình. Đối với lần tranh cãi này, Cao Kiệu cứ nghĩ kết quả sẽ là thê tử lại trở về Bạch Lộ Châu như mọi lần, mà ông cũng đã thâm quyết định, nếu như vợ mình không nhận ra sai lầm mang tính nguyên tắc mà mình mắc

phải, trong một thời gian ông cũng sẽ không chủ động làm hòa với bà. Ông cần phải cho bà nhận thức rõ được thái độ kiên định của mình ở trong chuyện này.

Hiện tại việc cấp bách của ông là làm thế nào để khuyên con gái trở về hoặc là khiến cho Lý Mục từ bỏ được lòng bất tuân của mình, cùng với mình cùng nhau giúp xã tắc – rốt cuộc thì với tài năng của Lý Mục, Cao Kiệu vẫn rất thương thức, cũng kỳ vọng rất cao. Nếu hẳn bởi vì tuổi trẻ khí thịnh đi nhầm đường lạc lối, mình thân ở địa vị cao lại là trưởng bối biết mà không dẫn dắt chỉ lối thì mình cũng có lỗi.

Cho nên trước khi con gái lên đường, ông cũng đã ngồi tâm sự rất lâu với con gái, bảo nàng khi gặp Lý Mục thì cần phải khuyên bảo hẳn thu lại dị tâm, quay trở lại chính đạo.

Thế nhưng Cao Kiệu không nghĩ tới chính là sau khi tiễn con gái đi, thê tử lại cho mình một đòn như thế. Sau khi lấy lại tinh thần, phản ứng đầu tiên của ông là thê tử cố tình gây sự với mình, muốn mình cúi đầu nhận sai trước bà. Nhưng liên tưởng trong thời gian này, đủ loại biểu hiện kỳ lạ của vợ làm cho ông mau chóng phủ định cách nghĩ này. Đây không phải là cố tình gây sự bịa chuyện, mà đây là sự thật.

Cao Kiệu không thể nào tiếp nhận được.

Tuy rằng nhiều năm nay, âm dương mất cân đối, phu thê không hòa hợp, nhưng với Cao Kiệu mà nói điều này từ lâu đã trở thành một phần trong cuộc sống của ông, giống như mỗi ngày ông dốc hết sức lực xử lý quốc sự.

Khi chỉ có một mình không có việc gì làm, khi nghĩ đến chuyện quan hệ vợ chồng, ông cũng từng cảm thấy lo lắng, bất lực và mệt mỏi, cho đến cuối cùng tê liệt và trở nên chấp nhận sao cũng được. Nhưng ông chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày loại sinh hoạt này sẽ bị phá vỡ.

Thình thoảng, trong những đêm khuya vắng lạnh, ông thậm chí còn nghĩ, nếu sau này Tiêu Vĩnh Gia chết trước mình, ông cũng sẽ không cưới thêm ai hết, hai người sẽ cùng chôn cùng huyệt. Nhưng nếu như mình chết trước, Tiêu Vĩnh Gia chắc chắn sẽ tái giá, như vậy thì mộ huyệt của mình chỉ sợ cũng chỉ có một mình mình lẻ loi cô độc. Tuy rằng rất bị tổn thương, nhưng nghĩ đến người chết là hết thì mọi thứ đều bình thường trở lại.

Ấy thế mà hôm nay mọi thứ đột nhiên đều trở nên rối loạn.

Ông bị làm cho tâm phiền ý loạn, đứng ngồi không yên và hoang mang. Sau bao nhiêu năm, con gái cũng đã lớn, mình cũng từ lâu đã chấp nhận một người vợ như vậy, và tương tự vợ ông hẳn là cũng chấp nhận hiện trạng sống chung của vợ chồng như hiện tại.

Hiện giờ lại đột nhiên đề nghị hòa li?

Cao Kiệu tự hỏi mình chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với vợ.

Rốt cuộc nàng ấy đang nghĩ cái gì?

Cả một đêm ông cứ trần trọc thở ngắn than dài, trắng đêm không ngủ, sáng sớm ngày hôm sau đầu óc choáng váng mà thức dậy, rửa mặt bằng nước lạnh cho đầu óc tỉnh táo một chút, khi chuẩn bị xuất phát đi lên triều đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Đạo quan ở trên Bạch Lộ Châu từng có một đạo cô, cũng không biết bà ta mang pháp hiệu gì, trước kia ông cũng từng gặp vài lần, vẫn còn nhớ mang máng bà ta. Nhưng mà dạo gần đây mấy lần đi lên đảo khi đi ngang qua Tử Vân Quan thì phát hiện cổng lớn luôn đóng chặt.

Ông từng thuận miệng hỏi thì được cho biết rằng tất cả đạo cô trong đạo quan đã bị trưởng công chúa đuổi đi hết rồi.

Ông còn nhớ rõ trước kia Tiêu Vĩnh Gia rất thường xuyên đi Tử Vân Quan, có thể trò chuyện với bà đạo cô già kia cả ngày được. Vì điều

này mà ông còn thấy vui mừng thay, cho rằng Tiêu Vĩnh Gia cả ngày rảnh rỗi chẳng có việc gì làm thì đó là nơi để tu thân dưỡng tính và giết thời gian.

Khi đó ông cũng không mấy lưu ý, cho rằng những đạo cô đó chắc là đắc tội thể tử, cho nên chưa từng hỏi nguyên do. Bây giờ nhớ lại, Cao Kiệu bắt đầu thấy nghi ngờ, vừa ra đến cửa gọi Cao Thất tới, ra lệnh cho ông ấy đi thăm hỏi nội tình sự việc Tiêu Vĩnh Gia đuổi đám đạo cô đi.

Ngày hôm nay, Cao Kiệu người ở Đài Thành thoạt nhìn không khác gì bình thường nhưng kỳ thực không hề có tâm trạng làm việc, chỉ nóng lòng về nhà, chưa đến chạng vạng mà đã vội về Cao phủ, nhưng cũng không thấy Tiêu Vĩnh Gia quay về.

Ông một mình ở trong thư phòng, lúc đang chấp tay đi qua đi lại thì Cao Thất đi vào, mang đến một tin tức. Nói rằng mình không hỏi thăm được cụ thể nội tình như thế nào, chỉ biết lúc ấy trưởng công chúa nổi giận đùng đùng, hạ lệnh đuổi hết toàn bộ người trong đạo quan đi. May mà sau khi điều tra nghe ngóng, ông ấy cũng đã tìm được một nữ đồ đệ của bà đạo cô già Liễu Trần Tử, hiện giờ đã cạo tóc chuyển sang làm ni cô, âm thầm làm một số chuyện mờ ám mà người khác không biết, người cũng đã mang đến đây, hỏi ông có gặp không.

Cao Kiệu cho phép dẫn người vào.

Ni cô kia được mang vào nhìn thấy Cao Kiệu ngồi nghiêm trang ở đó nào dám nhìn thẳng, cúi đầu quỳ xuống, nghe Cao Kiệu hỏi nội tình chuyện bị đuổi đi, không dám giấu giếm gì bèn nói ra toàn bộ sự việc.

Nói rằng đạo cô già thấy trưởng công chúa sống một mình trên đảo, hằng ngày trò chuyện thỉnh thoảng biểu lộ vẻ bất bình liền cho rằng bà đang khát khao thiếu thốn, muốn lấy lòng trưởng công chúa. Bởi thế mới tự chủ trương âm thầm đưa một thiếu niên xinh đẹp giỏi chuyện phòng the, lại nhiều năm qua lại với đám phụ nhân cao môn vào trong quan, ngày ấy nhân cơ hội mà hiến lên, không ngờ lại chọc

giận trường công chúa, bấy giờ toàn bộ đạo quan từ trên xuống dưới mới bị đuổi đi toàn bộ.

Cao Kiệu nghe xong thì trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu mới hồi hồn lại, bảo Cao Thất đưa ni cô kia đi, mình thì tỉ mỉ suy nghĩ lại, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Nam Triều hiện nay huyền phong thanh đàm, lễ băng nhạc hư, bên trong cao môn Kiến Khang có rất nhiều quý phụ không giữ phụ đạo không tuân theo luân thường, mà Chu Tể Nguyệt chính là một bài học trước đó.

Ở Kiến Khang, thanh danh của Tiêu Vĩnh Gia đích thực là không tốt. Nhưng bị chỉ trích nhiều nhất chỉ là thói xa hoa, tính tình đố kỵ các loại chứ chưa từng có điều tiếng gì về phẩm hạnh cả. Cho nên mấy năm nay, tuy rằng Cao Kiệu cùng với Tiêu Vĩnh Gia ở riêng nhưng ông chưa từng nghĩ về thê tử ở phương diện này. Ông có nằm mơ cũng không nghĩ tới, dưới tình huống mình không may hay biết thì từng có một thiếu niên xinh đẹp được đặt chân trên Bạch Lộ Châu nơi mà thê tử ở, hơn nữa còn do bà đạo cô già có ý đồ xấu xa làm mối bên trong đó. Nếu không phải phẩm hạnh của thê tử mình đoan trang nghiêm chỉnh, thì hôm nay mình đã trở thành Úc Lâm Vương thứ hai rồi.

Cao Kiệu mặt hết đỏ lại trắng bệch, trong lòng dâng trào đủ loại cảm giác, đang lúc mê man, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ khác. Trước kia tình cảm của Tiêu Vĩnh Gia dành cho mình, trong lòng Cao Kiệu biết rất rõ. Năm xưa cũng bởi vì bà mạnh mẽ đòi cưới mình mới có nhân duyên của hai người. Sau khi cưới bà về, Cao Kiệu cũng chưa từng có ý định nạp thiếp – ngoài việc mình vô tâm ra, lòng ghen tị của Tiêu Vĩnh Gia cũng khiến cho Cao Kiệu rất khổ sở, căn bản là chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy.

Hiện giờ bà chẳng những đưa ra yêu cầu hòa li mà còn khuyên mình nạp thiếp, thái độ chân thành, không hề có chút đắn đo nào. Lẽ nào là cuối cùng bà đã không thể chống lại sự xâm nhập của những khuynh

hướng không lành mạnh bên ngoài, tâm tính thay đổi mạnh mẽ, cho nên mới muốn sống một cuộc sống vui vẻ riêng của mình, thân ai người nấy lo đối với mình?

Cao Kiệu tim đập loạn xạ.

Theo lý mà nói, Tiêu Vĩnh Gia cuối cùng đã nghĩ thông suốt chịu buông bỏ mình, lẽ ra Cao Kiệu cảm thấy được giải thoát, nên thờ phào nhẹ nhõm mới đúng. Nhưng ông lại không hề thấy như thế, mà ngược lại ông rất muốn ngay lập tức đi Bạch Lộ Châu, muốn xem xem Tiêu Vĩnh Gia hiện giờ đang làm gì.

Ông không chần chừ nữa, gác lại những chuyện khác, lập tức ra ngoài, đi thẳng đến bến đó phía thành tây.

Khi sắp đến bến đò rồi, ông lại do dự.

Nhớ đến thái độ hôm qua của thê tử cực kỳ quyết liệt, giờ mình qua đó, nếu bà lạnh nhạt với mình, mình nên xử sự thế nào?

Do dự một hồi, ông đã đi đến bến đó, còn chưa quyết định có lên hay không thì nhìn thấy một con ngựa đậu ở đó, hình như là của người ngoài để lại, liền hỏi thủ vệ.

Thủ vệ nói:

– Là Mộ Dung Thế vừa mới tới thăm hỏi, trưởng công chúa cho phép hắn đi lên đảo ạ.

Cao Kiệu giật mình.

Từ sau khi Mộ Dung Thế tới Kiến Khang đã mấy lần gửi thiệp tới nhà nhưng Cao Kiệu hoàn toàn phớt lờ. Không ngờ hôm nay gã lại tự tiện tới gặp Tiêu Vĩnh Gia. Cao Kiệu làm sao nhìn được, mặt sầm xuống, lên thuyền đi thẳng về hướng đảo. Vừa lên đảo là ngay lập tức tới biệt uyển, đi đến trước cửa, thấy cửa lớn mở rộng, vừa lúc Mộ Dung Thế được quản sự tiến ra ngoài.

Quản sự đang tiễn khách thay nữ chủ nhân, thái độ nhìn khá là khách sáo. Chợt thấy Cao Kiệu tới đứng trên lối đi ngoài cửa, vội vàng bỏ Mộ Dung Thế lại, chạy ra đón.

Mộ Dung Thế nhìn thấy Cao Kiệu thì khẽ giật mình, ngay sau đó nở nụ cười tươi bước nhanh tới, chào hỏi ông, thái độ rất cung kính, nói:

– Trước khi tiểu chất nam hạ, thúc phụ tôi từng nói Mộ Dung thị vốn là thần tử của Đại Ngu. Năm đó ông ấy tới Đại Ngu cũng từng may mắn gặp được Cao tướng công, về sau tuy đụng nhau nơi sa trường nhưng đó cũng bởi thân bất do kỷ, không phải do thúc phụ mong muốn. Bây giờ ông ấy cuối cùng bỏ gian tà theo chính nghĩa, thúc phụ vẫn luôn dặn dò chúng tôi cần phải bái kiến Cao công, chuyển lời hữu nghị của ông ấy đến cố nhân. Tiểu chất kính ngưỡng Cao công đã lâu, đã mấy lần xin gặp mà không được, biết là Cao công có hiểu lầm đối với tôi, cho nên không dám tới làm phiền ngài nữa. Và vì nghe danh đức của trưởng công chúa đã lâu, hôm nay mới mạo muội tới thăm hỏi, vốn là muốn nhờ trưởng công chúa chuyển lời để tỏ lòng thành kính và ngưỡng mộ của mình, nào ngờ lại may mắn được gặp Cao công ở đây, thật đúng là may mắn của tiểu chất.

Nói xong thì lạy dài một cái.

Cao Kiệu lạnh lùng nói:

– Lệnh Chi Vương không cần đa lễ. Tuy bề hạ giữ người ở lại Kiến Khang, nhưng ta sợ Nam Triều đất đai quá nhỏ, không chứa nổi dũng khí và tâm hùng của Mộ Dung thị các người. Ta chỉ là một thần dân bình thường của Nam Triều, có gì mà không thể gặp?

Mộ Dung lộ vẻ hoảng sợ, cứ xin lỗi liên tục.

Cao Kiệu quay sang quản sự, nói câu “tiễn khách.”

Quản sự nhận ra đại gia không vui nào dám trì hoãn, vội quay sang Mộ Dung Thế áy náy nói:

– Công tử, mời đi theo tiểu nhân ạ.

Mộ Dung Thế lại lần nữa cung kính bái biệt Cao Kiệu, đi tới bến đó thì dừng lại, quay đầu lại, nhìn về phía sau một lần nữa mới đi lên thuyền rời đi.

....

Tiêu Vĩnh Gia gặp Mộ Dung Thế ở phòng khách, cho người tiễn khách xong một mình ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn một cảnh hải đường mong manh đẹp để nghiêng ra đón ánh chiều tà chiếu đến, đang lúc thất thần chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp. Xoay người, nhìn thấy là Cao Kiệu đi tới thì vẫn ngồi im, cũng không nói gì, chỉ nhìn ông.

– A Lệnh, Mộ Dung Thế tới đây có việc gì vậy?

Cao Kiệu vừa đi vào là hỏi ngay.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Không có việc gì cả, chỉ nói mình đến Kiến Khang đã lâu mà chưa tới thăm hỏi, cho nên hôm nay mới tới gặp tôi thôi.

Cao Kiệu đề cảm giác không vui trong lòng xuống, nói:

– Hắn từng mấy lần gửi thiệp muốn gặp tôi nhưng tôi không gặp. Mộ Dung thị bụng dạ khó lường, bệ hạ lại đang vui mừng vì đại công, không chút đề phòng gì, cũng không nghe khuyên can của ta cho phép hắn ở lại định cư Kiến Khang, chuyện này nàng cũng đều biết, vì sao còn đi gặp hắn?

Tiêu Vĩnh Gia nhăn mày:

– Tôi thân là trưởng công chúa nhưng cả ngày chỉ biết ăn uống vui chơi, đã ly thân với mình từ lâu, ở Kiến Khang này có người nào mà không biết. Hắn đã được cho phép ở lại Kiến Khang lấy danh hậu bối

tới thăm hỏi, tôi gặp hẳn, nói mấy câu rồi tiễn khách, có gì mà không được? Lẽ nào điều này làm ảnh hưởng xấu đến danh sự của Cao Kiệu mình, gây nên rung chuyển cả triều đình à?

Bà nhìn Cao Kiệu:

– Hơn nữa, tôi có gặp ai thì có liên quan gì đến mình?

Cao Kiệu cứng họng, chần chừ một lúc cuối cùng không kìm được sự bất mãn, nói:

– Hẳn gặp nàng có chuyện gì? Có phải nói tốt cho Mộ Dung Tây không?

Ông hừ một tiếng:

– Năm đó Mộ Dung Tây vì cầu mạng sống đã chịu đủ sỉ nhục, thấy thân phục vụ, nay thấy mọi việc đã không thành, lại nhân hỗn loạn chạy trốn về phương Bắc muốn chờ cơ hội ngóc đầu trở lại. Đáng hận nhất là nay hẳn lại vẫn muốn dùng danh nghĩa Đại Ngu ta để lấy lòng người Hán. Một kẻ bất trung bất nghĩa mặt dày vô sỉ như thế, bệ hạ mê muội thì cũng thôi, nhưng nếu như nàng cũng bị người khác lừa gạt, ta thật sự không có lời nào để nói.

Tiêu Vĩnh Gia nhướng mày:

– Tôi chỉ là một người phụ nữ, không quan tâm đến những việc triều chính này. Mình nhìn Mộ Dung Tây không vừa mắt, nếu sau này gặp nhau nơi chiến trường thì cứ đánh bại hẳn là được chứ gì.

Đáy lòng Cao Kiệu đầy bức bối.

Năm xưa khi ông Bắc phạt lần thứ hai cũng từng gặp Mộ Dung Tây ngăn cản, đại quân mới bị chặn ở Hoài Thủy, không thể nào tiến đến Lạc Dương mà bị mất thời cơ chiến đấu. Bây giờ nhớ đến vẫn thấy hận như cũ. Bị Tiêu Vĩnh Gia thốt một câu như thế, ông lại không thể

nào phản bác được, đành phải nén cơn tức, thở hắt ra một hơi hờn dỗi, đổi sang giọng ôn hòa hơn, nói:

– A Lệnh à, những lời mà tối qua nàng nói, ta cũng đã nghĩ rồi và thấy rất là không ổn. Nếu hai ta hòa li, bất kể thanh danh hay A Di cũng đều sẽ đau khổ. Ta không đành lòng để con nó đau khổ, việc hòa li này từ nay về sau đừng đề cập tới nữa nhé.

– Mà vấn đề nạp thiếp thì toàn là những lời vô căn cứ. Nàng có từng thấy ta vì chuyện không có con trai mà trách nàng một câu bao giờ chưa? Ta không có con trai không sao cả, cháu trai có đầy ra đấy, không thiếu nhân tài, sau này chọn một đứa trong bọn nó ra làm gia chủ là được. Cao thị có người kế tục, ta cũng thấy thỏa nguyện rồi.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Tùy mình thôi. Li hay không li, nạp hay không nạp hoàn toàn là ở mình. Nhân sinh khổ đoản, mình đã gần tuổi trung niên, trước kia mình đã lãng phí rất nhiều thời gian ở trên người tôi rồi. Tôi chỉ mong mình sau này có thể sống thooải mái, đừng để bản thân bị thiệt thòi. Như thế tôi cũng thấy an tâm.

Bà đứng lên, hơi gật đầu với Cao Kiệu:

– Tôi mệt rồi muốn đi nghỉ ngơi, mình cứ tự nhiên.

Nói xong thì đi.

Cao Kiệu nhìn theo bóng dáng không quay đầu lại của thê tử, nghĩ đến bao năm qua mình kiên nhẫn nhường nhịn hết mức với bà, đến cuối cùng lại bị đối xử lạnh nhạt như thế, bị vứt đi như cái chổi nát, trong lòng chua xót cùng cực, cuối cùng không nhịn được nữa đuổi theo, nắm lấy cánh tay bà.

– A Lệnh! Nàng nói rõ đi, ta có chỗ nào có lỗi với nàng mà nàng đối xử với ta như thế?

Tiêu Vĩnh Gia thấy sắc mặt ông thoáng lộ vẻ giận giữ, cánh tay của mình bị siết chặt mà đau nhức, nhúu mày lại:

– Mình buông tôi ra.

Cao Kiệu không chịu buông.

– Bao nhiêu năm nay mỗi ngày ta đều bề bộn nhiều việc, nàng không những không thông cảm còn đòi ở riêng, làm ta xấu hổ, làm ta bị người ta chế nhạo sau lưng, ta có từng nửa câu trách nàng hay chưa?

– Nàng không chịu ở chung phòng với ta, ta đã từng cưỡng ép nàng hay từng tìm thị nữ khác hay chưa?

– Mỗi khi hai chúng ta xảy ra tranh cãi, mà toàn là tranh cãi vô lý, còn chẳng phải ta đều nhường nhịn nàng đó sao?

– Bây giờ vì một câu nhân sinh khổ đoản mà nàng muốn hòa li với ta. Cao Kiệu ta có lỗi gì với nàng?

Ông sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Tiêu Vĩnh Gia.

– Hay là nàng chê ta già rồi, muốn kết tân hoan khác?

Cánh tay kia của Tiêu Vĩnh Gia bị ông siết chặt mà phải nhúu mày chịu đựng, chợt nghe một câu như thế của ông thì sững sốt, đột ngột hất tay ông ra.

– Cao Kiệu, mình coi Tiêu Vĩnh Gia tôi là kiểu người gì?

– Đúng như mình nói, gần hai mươi năm tôi không hề tiến bộ. Bây giờ tôi đã nghĩ thông suốt, không muốn làm mình khó xử nữa, càng không muốn bản thân khó xử, nhưng vừa rồi mình lại như vậy là ý gì?

Bà cười lạnh, gật gật đầu.

– Có điều nhờ câu nói này của mình đúng là đã nhắc nhở tôi. Cứ nhìn đi, nếu sau này tôi có người mình thích, tôi chắc chắn sẽ kết hôn mới. Tôi khuyên mình sau này cũng cứ sống thoải mái như ý muốn, đừng tự làm khó mình, cũng không cần phải khiến bản thân bị ảm ức.

Nói xong rồi bà xoa xoa cánh tay bị siết đau, bỏ đi ra ngoài.

Cao Kiệu vô cùng tức giận, nhìn bóng lưng của thê tử chầm chậm, ngay sau đó bế bổng thê tử lên, mặc kệ bà giãy giụa thế nào cũng bế bà trở lại chiếc sập đặt bên cửa sổ kia ném lên trên đó, mình cũng phủ người lên, vừa cởi quần áo của vợ vừa nghiêng răng nói:

– Được được. Đây chính là nàng nói đó. Ta hôm nay sẽ không để mình bị ảm ức. Nàng muốn bỏ ta thì phải qua ải của ta trước.

Tiêu Vĩnh Gia bị ông áp chế ở trên giường, bị bắt nằm ngửa mặt lên.

Gả cho ông gần 20 năm nhưng bà chưa bao giờ thấy ông mất bình tĩnh chứ đừng nói là bị đối xử như thế này, chứng kiến sức lực đã man, ánh mắt đáng sợ của ông giống như thay đổi thành một người khác, nhất thời tim đập kinh hoàng, mặt đỏ bừng lên, ra sức giãy giụa nhưng làm sao mà địch nổi sức lực của một người đàn ông, chân vừa mới nhấc lên đã bị ông đè xuống, chỉ đạp đổ một giá cắm nến ở góc tường.

Phòng khách không có cửa. Bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp vang lên, là mấy vú già nghe tiếng động giá cắm nến bị đổ xuống đất, không biết là chuyện gì xảy ra vội vàng chạy tới, thấy đại gia đang cưỡng chế trưởng công chúa ở trên sập.

Hạ nhân trong nhà không ai là không biết Cao tướng công và trưởng công chúa tình cảm không hòa hợp, mấy năm nay hai người càng không hề ở chung, đột nhiên nhìn thấy một màn như thế thì kinh hãi không thôi, nhìn nhau cuống quýt lui xuống.

Tiêu Vĩnh Gia càng thấy xấu hổ và khiếp sợ, nghiêng răng nói:

– Cao Kiệu, mình điên rồi à! Đây là nơi nào mà mình dám làm thế với tôi!

Cao Kiệu như bị điểm huyết dừng.

Ánh mắt ông rơi vào thê tử đang nằm dưới mình, thấy bà tóc mai rối loạn, thở hổn hển, khuôn mặt ửng đỏ, vạt áo đã bị mình xé toạc, lộ ra một mảng da trắng như tuyết, theo hơi thở dồn dập của bà như ẩn như hiện, tức thì cứng người lại.

Ông nhắm mắt lại, đột ngột buông người phụ nữ dưới thân ra, xoay người xuống giường, sửa sang lại y phục của mình một cách qua loa rồi nhanh chóng đi ra phòng khách, dưới ánh nhìn kinh hoàng của mấy vú già kia nói “hầu hạ trưởng công chúa cho tốt” sau đó vội vàng đi.

Tiêu Vĩnh Gia nằm ở trên sập dài, cả người co lại, dáng vẻ vẫn như lúc Cao Kiệu rời đi.

Sau một lúc lâu hơi thở của bà mới dần dần ổn định lại, nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích, giống như đã ngủ.

Ngoài cửa sổ, màn đêm buông xuống.

Một đêm nữa đã đến.

.....

Nửa tháng sau, con thuyền chở Lạc Thần đã đến Kinh Châu Giang Bắc.

Dương Tuyên đã nhận được tin tức từ sớm biết nàng hôm nay đến cho nên đã tự mình ra bến đò để nghênh đón.

Lạc Thần lên bờ nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau xuất phát, được Dương Tuyên đích thân hộ tống ra khỏi Kinh Châu, sau

đó tiếp tục đến Nghĩa Thành dưới sự dẫn dắt của một người qua đường do anh ta cử đến.

Đoàn người một đường hướng Bắc, dọc theo đường hành quân đi không ngừng, cứ thế bọn họ đi trên đường hơn nửa tháng.

Chạng vạng ngày hôm nay Phàn Thành sợ Lạc Thần đi đường mệt nhọc mà ra lệnh cho thủ hạ chặt cây cỏ đốn củi hạ trại đóng quân, chuẩn bị nghỉ một đêm, người dẫn đường kia trở lại nói nơi này là địa phận của quận Nghĩa Thành, cách thành trì cũng chỉ tầm hai mươi dặm, đi nhanh một chút thì trước khi trời tối là có thể tới nơi.

Lạc Thần cả đời này chưa bao giờ trải qua một hành trình gian khổ và dài như thế này. Lúc trước ở trên thuyền còn đỡ, trong hơn nửa tháng nay, vì để có thể đi nhanh hơn, khi ra khỏi Ba quận, nàng không đi đường thủy của sông Tây Hán mà chọn ngồi xe ngựa đi đường hành quân gần hơn.

Đường xá trên đường này cực kỳ tệ, xe ngựa mặc dù đã phủ một tấm chăn dày, nhưng vẫn xóc nảy từ sáng đến tối, thật quá sức cho người. Hôm nay đi được đến đây, nàng đã cảm thấy xương cốt như nhũn ra, cả người đau nhức, nhưng đột nhiên nghe nói thành trì đã ngay gần phía trước, tức thì tinh thần tỉnh táo, yêu cầu lập tức lên đường.

Phàn Thành với Cao Hoàn đành phải nghe theo nàng, tiếp tục đi về phía bắc.

Chiều hôm dần dần dày đặc.

Lạc Thần ngồi trong chiếc xe ngựa xóc nảy chạy gấp về phía trước nhìn cánh đồng bát ngát nơi xa bên ngoài cửa sổ.

Sau khi ra khỏi Kinh Châu cùng Ba Thục, chặng đường đi lên phía Bắc này những thôn trang đi qua gần như trống rỗng và hoang tàn, thậm chí có nơi giống như một vùng đất chết.

Nơi này cũng thế.

Hai bên đường là cánh đồng hoang bát ngát, hoang vu, còn có thể lơ mờ nhìn thấy một số rặng núi do ruộng cũ để lại, nhưng hiện tại đã bị cỏ dại và cây mận gai nhấn chìm.

Cỏ mọc điên cuồng, giống như cháy rừng, lan tràn tứ phía, xóa sạch mọi thứ, chỉ còn lại hoang tàn vô tận.

Chỉ có hoàng hôn ở nơi hoang dã này là vẫn tráng lệ như cũ.

Bầu trời trên đỉnh núi phía xa có nửa màu xanh của vỏ cua, nửa là màu tím, hoàng hôn như lửa đỏ treo ở đỉnh núi, đuổi theo xe ngựa của Lạc Thần, không ngừng tiến về phía trước.

– A tỷ ơi, đệ nhìn thấy đôn đài cùng thành lâu rồi á.

Cao Hoàn cưỡi ngựa đi bên ngoài đột nhiên hét to.

Mấy ngày liên tiếp đi đường, dầm mưa dãi nắng, cậu đã gầy rộc đi rất nhiều, giọng cũng khàn đặc. Nhưng vào lúc này, trong tiếng rống khàn khàn của cậu lại ẩn chứa một niềm hưng phấn không thể che giấu.

Lạc Thần tim đập đột nhiên nhanh hơn, chịu đựng cảm giác bị xóc mạnh khó chịu đến muốn nôn, đưa tay giữ cửa sổ xe, thò đầu ra ngoài nhìn về phía trước. Ngay phía trước, một bức tường thành màu xanh sẫm xuất hiện trong tầm nhìn của nàng. Tường thành cao tới mấy trượng, móng tường sâu dày, phía trên cổng thành có một tòa tháp thành cao sừng sững. Đôn đài hai bên giống như đôi cánh đại bàng dang rộng, bảo vệ cổng thành ở giữa, với khí thế hùng vĩ. Mặt trời hoàng hôn đỏ thắm vừa đuổi theo xe ngựa của Lạc Thần thì nay đã treo ở phía trước thành lâu, bị lỗ châu mai của thành bổ ra chia cắt thành những tia sáng vàng rực rỡ.

Hiển nhiên, đây là một công sự phòng ngự mới được xây dựng lên. Nó đột ngột xuất hiện trên vùng đất hoang vắng này, giống như một

ốc đảo đột nhiên xuất hiện trong sa mạc, khiến người ta chấn động.

Nơi này chính là điểm đến trong chuyến đi của Lạc Thần.

Thành trì nơi tọa lạc của Thứ sử Lý Mục.

Nghĩa Thành.

Hết chương 64

Chương 65

Còn ở ngoài mấy dặm, một nhóm xe ngựa bị vọng gác ngăn lại.

Trên đỉnh núi nhỏ ở hai bên đường nương theo địa thế đột nhiên xuất hiện bỗng có thêm hai hàng cung thủ, ai nấy đều giương cung oai nghiêm, sẵn sàng xuất trận. Một thám báo xuất hiện trên đỉnh núi quát xuống phía dưới:

– Phía trước là trọng địa, không cho phép không được vào. Người tới là ai? Hãy xưng tên ra!

Cao Hoàn hét to:

– Phía trước có phải là thành Nghĩã Thành không? Lý thứ sử ở đó phải không? Huynh ấy là tỷ phu của tôi.

Thám báo kia sửng sốt, ánh mắt chuyển từ trên người Cao Hoàn về phía xe ngựa, nhìn qua một cái, nói câu “chờ một chút” rồi vội cò tín hiệu về phía dưới núi.

Ngay sau đó một người một con ngựa không biết từ đâu xuất hiện, người nọ phóng ngựa phi nhanh về hướng cửa thành. Một lúc sau, cửa thành mở ra, mấy kỵ sĩ đi ra, rất nhanh đã đi tới gần. Lạc Thần nhận ra, người đi đằng trước chính là Trương Thao. Biết Trương Thao không biết Cao Hoàn, nàng thò đầu từ cửa sổ xe ra nói:

– Trương nhị huynh, là tôi tới!

Lý Mục tới đây với binh lính không đến hai ngàn. Ngoài những người lính được giữ lại tại một trận ở Ba quận tình nguyện đi theo thì còn có ba trăm tùy chúng ở Kinh Khẩu. Lúc mới tới, thành trì giống như

một vùng đất hoang vu, những bức tường sụp đổ và những con đường gần như chìm trong cỏ dại. Trong một thành trì lớn như vậy, những cư dân còn lại trong thành thực sự không quá một trăm hộ gia đình, tất cả đều là người đã già hoặc không có nơi nào để đi.

Sau khi đến nơi, những việc quan trọng nhất ngoài khai thông đường sá và khai khẩn đất hoang thì công sự phòng ngự là ưu tiên hàng đầu.

Để tăng cường khả năng phòng thủ của tường thành, khi xây dựng lại công sự, không chỉ đơn giản là sửa chữa tường thành, mà căn cứ vào phạm vi tầm bắn cung nỏ của từng binh lính, ở hai sườn của bốn cổng cách mỗi một mũi tên đất đã xây dựng một cao đồn hình chữ nhật nhô ra bên ngoài tường thành, cấu trúc tương tự như Ứng thành. Bằng cách này, trong trường hợp bị bao vây thành, có thể từ ba mặt hình thành sự công kích giao nhau đối phó với sự tấn công của kẻ địch, năng lực phòng ngự tăng mạnh gấp ba lần.

Trong những ngày này, Tướng Thao lãnh đạo các công binh xây dựng tường thành, bận rộn chẳng phân biệt ngày đêm, cuối cùng đã đạt được kết quả ban đầu.

Hơn nữa bởi vì có tin tức, gần đây có thám tử của người Yết và Tiên Bi đến đây mai phục do thám, vừa rồi anh ta đang bố trí thám báo ở gần cổng thành tăng cường tuần tra ban đêm thì nghe tin có một người tự xưng là em vợ của Lý thứ sử đến, bị chặn ở đường núi cách đó vài dặm thì cực kỳ kinh ngạc, lập tức đuổi đến đây. Thế nhưng khi thật sự nhìn thấy Lạc Thần thò đầu ra khỏi xe thì ngỡ ngàng tốt độ, xuống ngựa chạy vội tới gần, chào hỏi nài nỉ.

Lạc Thần nói:

– Tôi biết tôi đến quá đường đột. Nếu có quấy rầy, mong các huynh thứ lỗi cho.

Tướng Thao vội nói:

– Sao phu nhân lại nói vậy chứ. Phu nhân ngàn dặm xa xôi không ngại gian khổ đích thân tới đây, đó chính là khách lễ lớn với binh lính. Mời phu nhân vào thành.

Lạc Thần mỉm cười nói cảm ơn, lại giới thiệu Cao Hoàn và Phàn Thành với anh ta.

Lần trước chính bởi vị công tử Cao thị này mới có nhân duyên của Lý Mục cùng với con gái Cao thị, Tường Thao lẽ nào không biết đến cái tên Cao Hoàn được cơ chứ? Hôm nay lần đầu gặp, thấy cậu mặt mày tuấn tú, dáng vẻ nho nhã, vùng da sau tai và cổ bị nắng thiêu đốt vẫn có nền trắng rõ ràng, nhưng phần còn lại của khuôn mặt và cánh tay đã rám nắng, so với màu da ở cổ đối lập cực kỳ rõ ràng hơn từ trên xuống dưới, trông có vẻ hơi buồn cười. Bản thân cậu hiển nhiên cũng không thèm để ý, hai mắt sáng lên, chào hỏi xong liền không ngừng nhìn về phía trước, vẻ mặt sốt sắng mong chờ.

Tường Thao lại chào hỏi với Phàn Thành, sau đó dẫn người đi vào trong thành.

Lý Mục từ sáng sớm đã ra khỏi thành thăm dò địa thế. Tường Thao vừa đi vào thành đã cho người đi thông tri cho Lý thứ sử, lại báo lại một tiếng với Lạc Thần, dẫn nàng đi đến phủ thứ sử ở bắc thành.

Ngay khi vừa bước vào cổng thành, cảm giác hùng vĩ mới vừa rồi ở bên ngoài bởi lần đầu tiên nhìn thấy tường thành đã biến mất. Con đường từ cổng thành đến phủ thứ sử đã được tu sửa, nhưng mặt đường vẫn chưa bằng phẳng, một cơn gió thổi qua, bụi vàng tung bay mù mịt.

Hầu hết các ngôi nhà hai bên đường đều bị hư hỏng, mất cửa sổ, hoặc mái hiên và tường bị sập, đâu đâu cũng thấy dấu vết của chiến tranh, các góc nhà, mái hiên, ven đường cỏ mọc um tùm chưa kịp thu dọn. Một số loại cỏ dại mọc um tùm, điên cuồng leo lên và gần như bao trùm vùi lấp toàn bộ khu di tích.

Đạp vào mắt là từng khung cảnh đổ nát.

Khu vực xung quanh cổng thành vắng tanh, không có bóng dáng của bất kỳ cư dân nào, cho đến khi sắp đến phủ thứ sử mới nhìn thấy ven đường có một số phụ nữ và trẻ em, tất cả đều ăn mặc rách rưới, lòi thoi lếch thếch. Một người phụ nữ đang phơi quần áo, mấy đứa trẻ gầy gò, mặt mũi vàng vọt đang tụ tập bên đường chơi ném đá, cười nói ầm ĩ, chợt nghe sau lưng có động tĩnh, quay đầu lại liền thấy một chiếc xe ngựa xa lạ đi tới thì chạy ào đi trốn, từng đứa núp sau cửa sổ, thò nửa cái đầu ra, rụt rè sợ hãi nhìn nhau không dám lại gần.

Tới phủ thứ sử rồi, nằm ở ngay cuối con đường đằng trước.

Mười mấy năm trước, nơi này bị chiến tranh tàn phá, trước khi thành trì bị phá hủy, đã có hơn mười vạn cư dân sinh sống, phủ thứ sử này từng được dùng làm trung tâm quân sự và chính trị của thành, cũng rất to lớn và tráng lệ. Nhưng bây giờ, nơi này cũng đổ nát, bức tường đã sụp đổ một nửa, cửa đá vẫn còn vết cháy đen, thậm chí cánh cổng cũng chỉ được sửa chữa tạm bợ bằng hàng rào tre.

Lạc Thần xuống xe, được Tường Thao dẫn vào trong.

Một đường đi vào, chỉ thấy phòng ốc sụp đổ, hành lang vỡ nát, hồ nước khô cạn, phía trước chỉ có một đại đường, có lẽ là phòng nghị sự của Lý Mục.

Qua tiền đường đi vào hậu trạch, đập vào mắt thậm chí còn tồi tàn hơn.

Đi qua một cánh cửa thủy hoa gần như đã bị lửa thiêu rụi, Tường Thao chỉ vào bên trong, nói nơi đó chính là chỗ ở của Lý Mục. Đình viện này trước kia chắc là cũng rất tao nhã, nhưng hiện giờ trong viện cỏ dại mọc đầy, gạch vụn rải rác khắp nơi, ở góc phía tây nam có một đình bằng đá đổ nát bên trên nó mọc đầy rêu và ngổa tùng, bên cạnh đình là một khóm trúc đã chết khô. Trên mặt đất có vết tích do côn trùng và động vật hoang dã để lại, cửa mái hiên góc phòng đâu đâu cũng có mạng nhện giăng tứ tung.

Từ trong đám cỏ dại trong góc, đột nhiên chui ra một đám vật đen bóng nhờn giống như sóc chồn, kêu chít chít, chạy chui qua Lạc Thần và qua chân A Cúc, nhanh chóng chui vào một cái lỗ trong góc tường rồi biến mất, làm cho A Cúc giật mình hoảng sợ.

Tường Thao bước nhanh đến trước cánh cửa kia dùng tay áo quét hết mạng nhện trên khung cửa, vừa quay đầu cười ái ngại với Lạc Thần.

– Từ sau khi bọn tôi tới đây, Lý thứ sử chỉ mãi lo công việc. Mấy tháng nay đệ ấy cũng chẳng mấy khi ngủ ở bên này. Thời gian trước khi mà đang tập trung xây công sự thì đều ăn ngủ ngoài trời qua đêm cùng binh lính cả, sinh hoạt hơi rối loạn một chút. Cũng tại tôi không chu toàn, không nghĩ nên cho người thu dọn nơi này. Mong phu nhân chớ trách. Để ý dưới chân một chút.

Vừa nói vừa sai người lấy chổi tới rồi tự mình quét hết đá vụn gạch vụn sỏi đá trên đường đi.

Lạc Thần kêu anh ta không cần vội, mình thì tới cửa, đưa tay ra, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bụi bặm ra.

Kéo kẹt một tiếng, cánh cửa được đẩy ra.

Gian phòng không nhỏ, nhưng bên trong trống rỗng, ngoại trừ một cái giường, một cái rương hành lý cùng với mấy cái bàn cùng ghế dựa sát vách ra thì không có một thứ gì khác. Giường đều đã cũ, nền nhà chắc chắn hơn nền bùn, lúc đầu lát gạch vuông, nhưng bây giờ mặt gạch nứt nẻ, bám đầy bụi, rêu mọc giữa các kẽ gạch. Trên bức tường ở góc tây nam thậm chí còn có một mảng vết nước mưa ố vàng, trên đó có mọc những mảng lốm đốm và nấm mốc.

Người đứng ở cửa, gần như chẳng có chỗ đặt chân, trong không khí còn thoáng mùi ẩm mốc nhạt.

Tường Thao rất bất an, cứ mãi tạ lỗi với Lạc Thần.

Lạc Thần thu ánh mắt quan sát về, mỉm cười nói:

– Không sao đâu. Nếu Tường nhị huynh có việc thì cứ đi làm đi ạ. Bên này để bọn tôi tự thu dọn là được.

Nàng nhắc tà váy đi vào trong.

A Cúc cùng chỉ huy tùy tùng đặt đồ đạc mang theo xuống bắt đầu thu dọn.

Nơi này dù có dọn dẹp như nào đi chăng nữa thì cũng khó mà khá lên ngay được.

Tường Thao biết rõ mình ở lại cũng vô dụng, lúc này chỉ muốn Lý Mục mau mau trở về để ném lại mọi chuyện cho hắn, chỉ cho A Cúc chỗ nhà bếp xong là vội vã đi ngay.

Cao Hoàn thì ở đâu cũng được, gọi người tìm bừa một gian phòng trống, để đồ đạc của mình vào đó rồi nhanh chóng đi theo.

Tường Thao vừa đi, A Cúc lại nhìn quanh phòng, thở dài một hơi, nhưng không nói gì, lập tức chỉ huy những người đi theo đi làm việc. Nấu nước nấu cơm, quét rác, nhổ cỏ, lau trần nhà, phủi bụi, mở cửa sổ thông thoáng, thấp ngải cứu để đuổi côn trùng, khử mùi ở bốn góc nhà. Kế đó lại cùng với Quỳnh Thụ cuốn hết chăn đệm ở trên chiếc giường kia đi, thay bằng chăn bông ga gối mà mình mang theo.

Sau một hồi bận rộn, khi trời tối, cuối cùng cũng đã dọn dẹp được căn phòng để nó có thể tạm ở được.

Bên nhà bếp cũng đã làm xong cơm canh, đã có nước nóng.

Tường Thao trước khi rời đi có cho người mang cơm, rau và mì trái cây đến, đây là đồ ăn ngon nhất mà anh ta có thể lấy được. Ở trong mắt A Cúc thì đó đều là những thứ kém cỏi, nhưng cũng biết nơi này điều kiện có hạn nên không dám phàn nàn gì. Cũng may lúc rời khỏi

Kiến Khang, bà ấy vẫn còn một số đồ khô, liền kêu nữ đầu bếp đi cùng lấy ra nấu với bữa ăn.

Ban ngày đi đường vất vả, Lạc Thần giờ đã đói lắm rồi, ăn uống qua quýt xong lại lau người thay bộ quần áo sạch sẽ, mới cảm thấy cả người tinh thần sảng khoái hơn một chút, kêu mọi người đi nghỉ ngơi, mình thì chờ Lý Mục trở về.

Đêm dần dần sâu.

Bên tai dường như có tiếng ngáy của vú già ở phòng bên cạnh bởi vì ban ngày đi đường quá mệt nhọc ngủ thiếp đi mà phát ra.

Lạc Thần cũng rất mệt mỏi, nhưng nằm trên chiếc giường xa lạ này lại không hề buồn ngủ chút nào.

Cuối cùng nàng khoác áo vào, mở cửa đi tới trong viện.

Đêm nay nhìn trăng, trăng sáng như nước, nhưng ở trong thành trì toàn bộ lại tối om, không có lấy một ánh đèn dầu nào.

Chung quanh yên tĩnh đến mức giống như Quỷ Vực.

May mà trong một góc nào đó tại đình đá trúc khô, thỉnh thoảng có vài tiếng kêu chít chít truyền đến, mới khiến người ta có cảm giác có sự sống và chân thực.

Đêm càng lúc càng sâu, cũng càng lúc càng yên tĩnh, tiếng chít chít kia cũng dần dần mà ngừng, bên tai chỉ có tiếng xào xạc bởi cơn gió đêm thổi qua trúc tùng phát ra.

Lạc Thần ngồi dựa vào lan can đá đổ nát bên trong đình kia, ôm đầu gối, ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng ở trên cao.

Trăng càng lúc càng cao, nàng ngẩn ngơ, bóng người cùng bóng đình viện hòa làm một, đúng vào lúc này, bên ngoài cửa thùy hoa mà

lúc chiều nàng đi qua bỗng nhiên vang lên những tiếng bước chân gấp gáp.

Lạc Thần quay phắt qua đó, nhìn thấy một bóng người xuất hiện ở dưới ánh trăng.

Lý Mục đã về rồi.

Hắn đi vào trong đình, không hề dừng lại, đi thẳng về phía cánh cửa có ánh đèn sáng đằng trước, gần như là chạy đi qua, một bước thành ba bước sải bước lên bậc thang, đưa tay lên muốn đẩy cửa đi vào, nhưng rồi cánh tay kia lại dừng ở giữa không trung.

Hắn dường như cảm giác được gì đó, đột ngột quay ngoắt đầu lại, hai ánh mắt chuẩn xác quét về phương hướng nơi có Lạc Thần.

Ngay ánh mắt đầu tiên đã bắt giữ được bóng dáng của nàng.

Lý Mục thân hình sững sờ, cứ như vậy quay đầu nhìn về hướng nàng.

Lạc Thần từ trên thềm đá chậm rãi đứng lên.

Nàng vừa mới cử động một cái, hắn đã đột nhiên xoay người một bước vượt xuống bậc thang bước nhanh về phía nàng.

Ánh trăng chiếu ra khuôn mặt hắn.

Hai mắt hắn sáng lên.

Lạc Thần nhìn thấy hắn nở nụ cười với mình.

Đột nhiên, một bóng đen xuất hiện trước mặt.

Lạc Thần bị hắn ôm lấy.

Hắn dùng hai tay vòng lấy thân mình của nàng, ôm chặt nàng vào trong lòng.

Qua lớp quần áo, làn da mát lạnh và sạch sẽ của nàng cảm nhận rõ ràng hơi ẩm và hơi nóng từ cơ thể hắn. Trong hơi thở ngập tràn hương vị mồ hôi của người đàn ông mà nàng đã rất thân thuộc. Tinh thần nàng hơi hoảng hốt, trên trán chột nóng lên. Hắn cúi xuống đặt môi hôn lên giữa mày của nàng.

– A Di, sao nàng lại đột nhiên đến đây! Khi họ nói với ta, ta còn không dám tin...

Lời nói của hắn đột ngột dừng lại.

Lạc Thần còn chưa kịp trả lời thì đôi môi đã bị hắn ngậm lấy. Nàng bắt đầu giãy giụa ở trong lòng hắn. Nhưng không biết có phải sức lực nàng quá mỏng manh, hoặc là cảm xúc của hắn quá mức mừng như điên, sự giãy giụa của nàng trở nên nho bé dưới đôi cánh tay cứng như sắt của hắn. Bị giữ chặt lấy, bị ép buộc, Lạc Thần và hắn cùng trao nhau nụ hôn sâu giữa môi và lưỡi quấn quýt, dần dần đầu óc choáng váng, hơi thở không đều, dưới chân như trống không, cả người nàng đã bị hắn ôm lên, đưa vào trong phòng.

Nàng thấy mình được hắn đặt ở trên giường.

Nàng mở mắt ra, thấy bóng đen trước giường định đè lên người mình thì tức khắc tỉnh táo lại, vội vàng bò dậy.

– Đừng...

Còn chưa nói hết đã bị hắn đẩy nhẹ, cả người liền ngã ngửa ra sau, lại lần nữa ngã xuống giường.

Vạn sự khởi đầu nan.

Đến nơi này mới chỉ mấy tháng, Lý Mục ban ngày bận rộn việc xây dựng tường thành, thăm dò địa thế, huấn luyện binh lính, khai khẩn đất đai, trấn an cư dân phụ cận giống như chim sợ cung tên...

Mọi việc phức tạp, nặng nề và gian khổ, ban ngày không còn thời gian để nghĩ đến nàng, nhưng ban đêm, cho dù là cùng binh lính cùng ăn cùng ngủ ở ngoài trời hoang dã, hắn vẫn thường bị giấc mơ về nàng đánh thức.

Cho dù chân tay có mỏi đến đâu, nghĩ đến mái tóc dài thoang thoảng hương hoa của nàng, làn da mịn màng bóng loáng không thể rời mắt của nàng, và hơi thở ấm áp từ hàm răng và chiếc lưỡi thơm tho đều có thể dễ dàng khiến tóc gáy cả người hắn dựng đứng, huyết mạch sôi sục.

Trong giấc mơ, hắn không chỉ một lần cùng nàng lặp đi lặp lại màn ân ái da thịt quyến rũ của đêm hôm đó. Nhưng lại chưa từng mơ, cũng chưa từng nghĩ xa vời, rằng sau khi hắn gặp và thừa nhận với Cao Kiệu cùng trưởng công chúa thì nàng còn đuổi theo hắn, còn đến bên hắn.

Đêm nay, một cảnh không thể hơn cả một giấc mơ đã xảy ra.

Giai nhân trong ngực, thử hỏi hắn làm sao có thể nhịn được?

Lý Mục lên giường, hai đầu gối quỳ hai bên sườn chân của nàng, áp xuống.

– Không được!

– Huynh cách xa muội ra một chút!

Lạc Thần hoàn toàn tỉnh táo, dùng cả tay lẫn chân để đẩy hắn.

Lần này dùng hết toàn lực, giọng điệu cũng mang theo sự tức giận.

Cơ thể hắn vốn bị sung huyết đang khẩn cấp cần được giải tỏa do hưng phấn, cuối cùng cũng cảm nhận được sự phản kháng từ nàng. Hắn chần chờ, dừng lại, nhìn nàng.

Nhìn thấy nàng dựa vào chăn, thở gấp gấp, lồng ngực phập phồng, nhưng lại cau mày nhìn chăm chăm mình, thì đột nhiên như hiểu ra.

– Nàng chê ta bẩn phải không?

Hắn cười, ánh mắt tức khắc trở nên dịu dàng vô cùng.

Hắn biết A Di của mình rất ưa sạch sẽ

Hắn nhìn quanh căn phòng đã trở nên ngăn nắp hơn rất nhiều kể từ khi nàng đến, cúi người hôn nhẹ lên chóp mũi nàng, sau đó buông nàng ra, từ trên giường xoay người đi xuống.

– Ta chạy ở bên ngoài cả một ngày, biết được nàng đến chỉ muốn mau chóng trở về, cả người toàn mồ hôi

Hắn cười giải thích, cởi áo ngoài ra, chuẩn bị đi ra ngoài.

– Nàng chờ ta, ta đi tắm rửa rồi quay lại ngay thôi.

Lạc Thần thở hổn hển vì tức, bò lên, quỳ gối ở trên giường, gọi với ra ngoài với người đàn ông trẻ tuổi kia:

– Lý Mục, huynh hiểu lầm rồi. Mọi thứ là có chuyện muốn hai mặt nói rõ ràng với huynh.

Lý Mục dừng lại, quay đầu lại, trên mặt vẫn còn mang ý cười.

Lạc Thần lấy lại bình tĩnh, từ trên giường bước xuống, quay lưng lại sửa sang lại quần áo xong mới quay người lại, ánh mắt né tránh tầm lưng trần của hắn, chỉ vào chiếc áo bẩn mà hắn vừa mới cởi ra.

– Huynh mặc áo lại vào đi đã.

Nụ cười trên mặt Lý Mục dần dần biến mất, nhìn nàng một cái đi trở về, cầm áo lên mặc lại, sau đó bước về phía nàng.

– A Di...

– Huynh đừng tới đây, cứ đứng ở đó đi.

Lạc Thần chỉ vào chân hấn, hét lên.

Lý Mục lộ vẻ bất đắc dĩ, đứng lại, nhìn nàng ôn tồn nói:

– A Di, nàng không muốn ta chạm vào nàng, ta sẽ không chạm vào nàng, nàng đừng sợ. Chặng đường đi này chắc nàng cũng đã chịu không ít cực khổ rồi. Nàng tới đây là muốn hỏi ta chuyện gì?

Lạc Thần ngược lên nhìn vào mắt hấn.

– Cha muội nói huynh bỏ gần tìm xa tự xin đến nơi này, chính là mang lòng không phục, tương lai chắc chắn sẽ trở thành loạn thần của Đại Ngu ta, có phải thế không?

Chút dịu dàng kiều diễm còn sót nơi khóe mắt của Lý Mục dần dần biến mất.

– Mẹ muội nói, vào cái đêm mà trước khi huynh đi có đến Bạch Lộ Châu, mẹ gặp huynh và khuyên huynh hồi tâm. Nhưng huynh lại tình nguyện từ bỏ muội cũng nhất quyết không chịu từ bỏ dị tâm của mình, có phải thế không?

Cuối cùng thì Lạc Thần cũng đã hỏi thẳng người đàn ông trẻ tuổi này những nghi vấn đã giày vò và dằn vặt nàng bao nhiêu ngày đêm.

Đôi mắt nàng nóng rát, theo thói quen mà hếch cằm lên, nhìn hấn, chờ hấn trả lời.

Hấn lại nhìn nàng, sau một lúc lâu cũng không nói gì.

– Lý Mục, huynh nói chuyện với muội đi.

Đôi mắt Lạc Thần bắt đầu đỏ lên, chiếc cằm nhỏ lại nhếch cao hơn một chút.

– Huynh cho rằng muội từ Kiến Khang đi một chặng đường dài đến đây chỉ là để thân mật với huynh thôi ư?

– Muội cần phải chính tai nghe được câu trả lời của huynh.

Bả vai Lý Mục khẽ động, như là muốn đi tới gần nàng.

– Huynh nói cho muội đi.

Lý Mục dừng lại, cuối cùng mở miệng.

– A Di, Bắc phạt Trung Nguyên, khôi phục Lưỡng Đô là chí nguyện cả đời này của Lý Mục ta. Phụ thân nàng năm xưa cũng từng có chí nguyện giống như ta, ông ấy thậm chí từng có một lần đã phá được Lạc Dương. Nhưng mà kết cục như thế nào nàng chắc cũng biết. Lúc ông ấy hưng binh Bắc phạt là sau khi Đại Ngu dời xuống phía Nam, là thời điểm quốc lực hưng thịnh nhất. Hai lần xuất binh, thế nuốt vạt vạt, nhưng vì sao khi sắp thành công thì lại bị thất bại? Lực cản của phương Bắc tuyệt đối không phải là nguyên do khiến cho phụ thân nàng phải lui binh, mà chính là triều đình phía sau ông ấy, trên từ hoàng đế cho tới môn phiệt, không ai muốn phụ thân nàng giành được công lao lớn mạnh. Họ tình nguyện núp ở Nam Triều, vương nghiệp an phận cũng không muốn phụ thân nàng bởi vì công lớn có thể sáng chói muôn đời mà uy hiếp địa vị của mình. Đã như vậy rồi, bởi vì lợi ích môn hộ mà họ còn liên hợp lại với nhau, ép bức phụ thân nàng phải lui binh ngưng chiến, Đại Ngu đã phải để mất thời cơ tốt, từ đó mà không còn lực để Bắc phạt nữa

– Ta không biết nàng có hiểu được hay không. Ta chỉ muốn nàng biết, ta hôm nay cũng có chí nguyện to lớn giống như phụ thân nàng năm đó, nhưng với địa vị của Lý Mục ta, so với phụ thân của nàng thì chính là khác nhau một trời một vực! Việc mà ông ấy không làm được, nếu như ta cứ theo khuôn phép cũ, cả đời này dù có chết già chỉ sợ cũng không thể đạt thành tâm nguyện.

– A Di, đây là nguồn gốc dị tâm của ta. Nếu như chỉ có không phù hợp quy tắc mới đạt được chí nguyện của mình, thì dù cho thế nhân

coi ta là tặc, tại sao ta phải sợ mà không làm?

Lạc Thần bình tĩnh nhìn hấn.

– Lý Mục, muội biết triều đình trầm kha cố tật, phụ thân muội cũng căm thù đến tận xương tuỷ, nhưng chẳng phải đến tận bây giờ cha muội vẫn đang nỗ lực đó sao? Ông ấy khô gan lịch huyết, dốc hết sức lực chẳng phải cũng đều cố gắng cứu vớt thiên hạ đó sao? Trước khi muội đi cha đã kêu muội chuyển lời với huynh, nói rằng ông ấy vốn kỳ vọng rất cao vào huynh, mong có được sự đồng tâm của huynh sau này trợ giúp ông ấy cùng nhau nâng đỡ triều đình, tạo phúc cho thứ dân...

Nàng dừng một chút.

– Huynh có thể nể mặt muội mà suy xét một chút có được không?

Khi nói ra câu này, giọng của nàng run nhẹ nhẹ.

Khi giọng nói rơi xuống, căn phòng trở nên yên lặng.

Bên tai im ắng.

Lạc Thần chỉ nghe được tiếng tim đập càng lúc càng nhanh của mình, như thể nó đang chậm rãi trôi nổi giữa không trung.

Trong mắt nàng, những giọt nước mắt trong suốt như pha lê cuối cùng cũng từ từ trào ra.

– Huynh không cần nói nữa. Muội biết rồi.

Những giọt nước mắt không thể kìm được nữa mà trào ra.

– Lý Mục, là huynh tình nguyện không cần muội cũng muốn làm nghịch thần của Đại Ngu đúng không?

– Huynh rõ ràng biết, mẫu thân muội là trưởng công chúa, phụ thân muội là gia chủ Cao thị, dù cho huynh có lý do vĩ đại thế nào thì họ

cũng sẽ không dung thứ cho một nghịch thần đâu. Nếu như huynh từ lâu đã có dị tâm đó, thế vì sao còn cứ nhất quyết ép cưới muội bằng được?

– Ở trong lòng huynh Cao Lạc Thần chính là kẻ thù của huynh có đúng không?

– Vì sao huynh lại đối xử với muội như thế?

Lý Mục nhìn Lạc Thần nước nở ghen ngào mà cứng đờ cả người.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được sự ích kỷ và đen tối ẩn sâu trong trái tim mình, điều mà ngay cả bản thân hắn cũng không biết.

Hắn vẫn luôn tự nhủ nàng của kiếp trước là vô tội, là bị người khác lợi dụng, cho nên mới ra tay giết chết hắn, chôn vùi hoàn toàn hoài bão và thành tựu to lớn của hắn.

Hắn yêu nàng, nhớ mãi nàng, càng nhớ đến câu nói mà đêm đó nàng đã từng nói với mình “Phần đời còn lại của thiếp phó thác hết cho lang quân.”

Cho nên kiếp này, hắn muốn cưới nàng sớm hơn, bảo vệ nàng dưới cánh chim của mình, không cho nàng tiếp tục phải trải qua nỗi đau nhân sinh mất đi trượng phu, cha mẹ, bị gia tộc thao túng như quân cờ, bị bắt phải liên hôn với người khác nữa.

Hắn đã hoạch định con đường tương lai của mình, vì nàng, hắn từ bỏ con đường thăng tiến ban đầu của mình và đi theo con đường hiện tại, tuy trực tiếp hơn nhưng rõ ràng là khó khăn hơn gấp bội.

Mục đích của mọi việc chỉ là để cho mình mau chóng thượng vị càng sớm càng tốt, không chỉ vì đại nghĩa Bắc phạt, mà còn muốn nắm giữ quyền lực đủ để bảo vệ nàng càng sớm càng tốt.

Hắn thậm chí còn đã suy xét kỹ càng, chờ hắn lấy được Tây Kinh – điều này cũng có nghĩa là hắn nắm giữ Lũng Tây trong tay, hắn có thể dùng quả cân to lớn này để đi đàm phán với Cao Kiệu – tới lúc đó, ngay cả khi Cao Kiệu đã nhận ra dã tâm của hắn thì cũng không thể không suy xét tầm quan trọng của Lũng Tây đối với Nam Triều, tương ứng, hắn có thể thay mặt nàng giải quyết áp lực mà nàng phải gánh chịu.

Hắn đã vì nàng mà suy tính hết mọi thứ, đối với nàng thâm tình như thế, thế nhưng vào lúc này, Lý Mục bỗng nhiên đã hiểu ra. Bởi vì Cao Kiệu đã phát hiện ra ý đồ của hắn từ trước, quấy nhiễu kế hoạch của hắn, làm cho mạng lưới tình cảm ấm áp mà hắn đã xây dựng trước đây bị phá vỡ.

Hắn cũng không thể nào che giấu được nữa

Và điều cuối cùng hắn biết, thực ra hắn vẫn còn trách nàng.

Hắn dựa vào chấp niệm mà cưới nàng, ngoại trừ muốn cho ba nhà môn phiệt ngăn cách sâu hơn mà còn muốn giữ nàng lại ở bên mình.

Nàng là người phụ nữ của Lý Mục hắn.

Kiếp này, dù cho địa vị hiện tại của hắn hèn mọn, không còn là Đại Tư Mã quyền cao chức trọng của kiếp trước nữa thì hắn cũng không muốn nàng gả cho người đàn ông khác.

Hắn muốn cô gái cao quý này, muốn nàng tận mắt nhìn thấy Lý Mục hắn từng bước một thượng vị như thế nào, giành lại Thần Châu, sau đó phá nát thế giới kia của nàng, giẫm đạp tất cả những người đó ở dưới chân.

Trong lòng hắn thậm chí còn nghĩ tới, nếu như hắn và những người phía sau lưng nàng lại lần nữa phát sinh xung đột, nếu như một màn động phòng của kiếp trước lại diễn ra một lần nữa, khi nàng cũng không còn là người vô tội chẳng hay biết gì mà là người đã biết lý

rượu mình cầm trong tay có độc, vậy thì kiếp này, thân là thê tử của hần, nàng sẽ lựa chọn như thế nào?

Hần chính là một người vừa có lòng tham lại vừa u tối như thế đó.

Hiện giờ hần đã cưới được nàng.

Đối mặt với câu chất vấn rưng rưng của nàng, Lý Mục phát hiện, hần lại không thể nói nên lời.

Một câu cũng không nói được.

Hết chương 65

Chương 66

Im lặng.

Câu trả lời nàng luôn là sự im lặng.

Sự im lặng đáng sợ đó.

Lạc Thần lau nước mắt đi.

– Lý Mục.

Nàng nói.

– Muội còn nhớ rõ những lời mà huynh nói với muội và đêm xem thủy triều trên sông, rằng tương lai sau này dẫu cho người trong thiên hạ coi huynh là kẻ địch, huynh cũng sẽ không làm tổn thương đến muội và cha mẹ muội. Huynh còn nói với muội, chỉ cần sau này muội còn muốn huynh, thì huynh sẽ không bao giờ phụ muội.

Nàng buồn bã cười, lắc đầu.

– Nếu huynh đã làm ra những hành vi không hợp quy tắc, a cửu và cha muội đều không dung thứ cho huynh, huynh bảo muội làm sao muốn huynh đây?

– Muội biết huynh là một anh hùng. Nhưng cha nói rất đúng, đạo bất đồng thì khó lòng hợp tác huống chi là vợ chồng?

– Từ sau khi huynh đi, muội rất đau khổ. Lòng biết rõ là huynh đã bỏ muội rồi, thế mà muội vẫn không cam lòng mặt dày tìm đến huynh để hỏi cho rõ.

– Giờ thì muội đã hiểu rõ rồi. Huynh có việc lớn phải làm, so sánh ra thì muội có là gì đâu.

Nàng nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước sau không nói lời nào, khẽ nở nụ cười buồn.

– Muội biết sau này nên làm thế nào. Muội cũng an lòng.

– Muội mệt rồi muốn đi ngủ. Huynh cứ tự nhiên.

Lạc Thần nói xong cũng không hề nhìn hấn, xoay người bò lên trên giường, để nguyên quần áo nằm xuống.

Cả một đêm nàng cuộn mình ở trên giường, nhắm mắt, như ngủ như tỉnh, như đang ở trên thế gian, lại như đang ở trong mộng.

Khi tỉnh dậy, nắng sớm mờ mờ, cánh cửa khép hờ.

Nàng nhìn thấy Lý Mục ngồi trên bậc thềm bên ngoài cửa.

Bộ quần áo của hấn ướt đẫm sương, dính chặt vào vai và lưng hấn.

Bóng dáng của hấn bất động.

Giống như là đã ngồi như thế cả một đêm.

Lạc Thần yên lặng nhìn bóng dáng của hấn một lúc mới đứng dậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Khi nàng hơi cúi người xuống thu dọn y phục và cho vào rương hành lý đã được mở ra tối qua thì bị ai đó từ phía sau lưng ôm lấy. Cơ thể hấn đã không còn lửa nóng hừng hực mà nàng quen thuộc, mà ướt đẫm và lạnh lẽo sau một đêm ngâm sương. Vòng tay quanh eo nàng không còn kiên định và mạnh mẽ như trước. Một khuôn mặt lạnh và ướt không kém với bộ râu lởm chởm dính chặt vào làn da ấm áp và mềm mại sau gáy nàng.

Đôi môi lạnh lẽo cọ nhẹ vào dái tai nhạy cảm của nàng.

– A Di ời...xin đừng bỏ ta như thế này...

Một tiếng nghẹn ngào mang theo sự khẩn cầu rơi vào trong tai nàng.

Lạc Thần cứng người lại.

– Lý Mục, muội có tài đức gì đâu mà được huynh hết lòng yêu thích? Nếu như trong lòng huynh đã có nghiệp lớn, giữ lại muội có ích gì?

– Nếu như huynh có vài phần áy náy với muội thì đừng ép muội ở lại. Muội cũng không cần huynh phải đưa tiễn.

Nàng thì thầm nói, không quay đầu lại, chỉ gỡ đôi tay đang ôm lấy vòng eo của mình ra, đẩy hai tay đó đi, đi đến bên cửa nói với A Cúc đã thức dậy hiện đang bất an đứng ở bên ngoài:

– Cúc ma ma, cháu đã xong việc rồi, giờ chúng ta trở về luôn đi.

.....

Tin tức này đối với Cao Hoàn vừa mới tới mà nói chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang.

Mới đêm qua thôi, cậu vừa mới phóng ngựa xuyên qua thành trì hoang vắng này, xuyên qua bốn góc tường thành, bước lên đôn đài hùng vĩ vừa mới xây dựng xong, đón gió nhìn về hướng Bắc, nhiệt huyết bùng bùng, bao nhiêu kim qua thiết mã đạp lên giấc mơ mà đến.

Ngủ một giấc tỉnh dậy thì a tỷ lại nói là phải đi ngay?

Đồ đạc chỗ Lạc Thần bởi vì tối qua quá gấp gáp nên cũng chưa lấy ra hết toàn bộ, cho nên sáng nay thu dọn cũng rất nhanh.

Khi ánh nắng ban mai rọi vào khoảng sân đổ nát, nàng đã xong xuôi chỉ chờ xuất phát, đang chờ Cao Hoàn đến thì một tùy tùng của cậu vội vàng chạy tới, nói rằng Lục lang đêm qua khi từ bên ngoài trở về đã bị miệng nôn trôn tháo, buổi sáng rất khó chịu, không thể dậy nổi.

Lạc Thần giật cả mình.

Cao Hoàn trước giờ thể nhược cho nên Cao Kiệu mới dạy võ cho cậu, sau khi lớn lên thể chất của cậu mới dần dần tốt lên. Cũng chính bởi vì thể cộng thêm cha mẹ cậu mất sớm mà Cao Kiệu vẫn luôn không muốn để cậu đi vào quân đội. Cả chặng đường đi này cậu chịu khổ cực rất nhiều, bị dãi nắng dầm mưa, tới nơi này rồi chẳng những đen hơn trước rất nhiều mà cũng gầy đi rất nhiều. Lúc này lại nghe nói cậu bị ốm, Lạc Thần sao mà không lo lắng cho được, vội vàng đi qua đó.

Cao Hoàn đêm qua ngủ ở một gian phòng trống cách đó không xa, cửa sổ khép hờ, A Cúc dọn dẹp phòng cho cậu đã lấy vải che lại, cậu thấy oi bức nên lại kéo nó ra. Hiện giờ cậu đang nằm trên giường, cả người quấn chặt trong chăn, nhắm mắt lại, nghe tiếng bước chân của Lạc Thần đi vào liền rón rỉ lên.

Lạc Thần ngồi bên mép giường, hỏi cậu đêm qua đã ăn cái gì, lại đưa tay đặt lên trán cậu, Cao Hoàn chỉ rón rỉ nói khó chịu lắm, rất đau đầu và thấy choáng váng, muốn đứng lên cũng đứng không vững.

Lạc Thần mới vừa rồi còn rất lo lắng, nhưng khi nhìn thấy người thật, lại sờ trán thấy rất mát, cả người cậu ta cũng chẳng có dáng vẻ bị ốm đau gì, nhìn một cái là biết rõ ràng cậu ta giả ốm. Nàng nói:

– Nếu như đệ thật sự khó chịu, tỷ sẽ bảo Tể tướng nhị huynh đi mời quân y tới khám cho đệ.

Nàng quay ra ngoài định gọi người.

– Ấy a tỷ đừng đừng. Đệ biết mình từ nhỏ ghét nhất là uống thuốc. Í, hình như lúc tỷ đến đệ đã đỡ một chút rồi, chỉ là vẫn không dậy nổi, đầu hơi choáng váng. Tỷ để đệ nằm nghỉ đi, nằm nghỉ lâu lâu đệ sẽ dần dần hồi phục...

Lạc Thần nhìn cậu.

– Lục lang, nếu như đệ không muốn quay về thì cứ ở lại thôi. Nhưng mà đệ phải cẩn thận một chút. A tỷ sẽ để lại vài người cho đệ, tỷ đi về trước.

Nàng vỗ nhẹ lên cánh tay Cao Hoàn, đứng lên.

Cao Hòn nhìn theo nàng, ngây người.

Mặt trời dần dần lên cao.

Lạc Thần và tùy tùng đi lên xe ngựa, Phàn Thành tập hợp hộ vệ, đoàn người xuất phát từ cửa phủ thứ sử, dọc theo con đường đất mà hôm qua đã tới, lẳng lặng đi về hướng cửa thành.

Những đứa trẻ đó vẫn đang chơi bên vệ đường, thấy đoàn người đi ra lại không còn sợ hãi giống như lần đầu tiên gặp ngày hôm qua nữa, đứng ở bên đường nghiêng đầu nhìn theo xe ngựa của Lạc Thần chậm rãi đi qua.

– A tỷ ơi, chờ đệ với.

Phía sau có tiếng gọi to.

Lạc Thần nhìn qua cửa sổ, thấy Cao Hoàn từ cánh cửa nát của phủ Thứ sử chạy ra, thở hổn hển đuổi theo, mặt mày đưa đám nói:

– Thôi, đệ đưa a tỷ tới thì cũng phải đưa tỷ về. Đệ không ở lại nữa

Cậu nhận lấy cương ngựa mà tùy tùng đưa cho, tung người lên ngựa, quất một roi, phi nhanh về phía trước.

Lạc Thần nhìn theo bóng dáng cưỡi ngựa của cậu dần dần đi xa, theo bản năng quay mặt lại nhìn về phương hướng phía sau.

Trước cửa trống không, chỉ có hai binh sĩ cầm kích đứng ở cửa, giống như có hai cây cột trụ.

Lạc Thần cup mắt xuống, buông rèm cửa sổ, quay mặt trở lại, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của A Cúc ngồi cùng xe nhìn mình, bèn hơi mỉm cười với bà.

– Cúc ma ma, cháu không sao cả, bà yên tâm. Chúng ta lên đường đi.

A Cúc không nói gì, chỉ yên lặng nhét một chiếc gối dựa vào sau lưng nàng.

Đoàn xe rời khỏi phủ thứ sử, đi trong thành trì vắng vẻ trống trải.

Khi mà sắp đến cửa thành, Tường Thao mang theo một đội nhân mã thờ hồng học đuổi đi lên, ngập ngừng muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói muốn đích thân đưa nàng một đoạn đường.

Lạc Thần khách sáo từ chối, thấy anh ta kiên quyết thì chỉ cười rồi mặc anh ta.

Đoàn xe dưới ánh mắt chăm chú của một đội binh lính tuần tra gần cửa thành, đi qua cửa thành.

Đột nhiên A Cúc ở trong xe đang nhắm mắt giả vờ ngủ chợt mở mắt ra, nói với Lạc Thần:

– Tiểu nương tử, tôi sức nhớ ra sáng nay đi hơi gấp mà quên mất còn mấy thứ chưa mang đi. Cô lên đường trước đi, tôi đi lấy xong sẽ đuổi theo ngay.

Lạc Thần nói:

– Ma ma không cần phải quay về lấy đâu, cho người khác đi lấy là được mà.

– Không được đâu. Là vật cá nhân của tôi, tôi sợ người khác không tìm được. Tốt nhất là để tôi đi lấy thì mới yên tâm.

Nói xong, cũng không nghe theo Lạc Thần mà thò đầu ra ra lệnh cho xe dừng lại, mình đi xuống, bảo xe cứ tiếp tục đi trước, còn mình đi lên một chiếc xe nhỏ khác, dặn dò xa phu đánh xe trở lại phủ thứ sử.

Lạc Thần thấy bà rất vội vàng lại nói đó là vật cá nhân thì cũng không cản nữa, chỉ kêu Phàn Thành dẫn đội đi chậm một chút, chờ bà hội họp rồi thì lại cùng nhau lên đường.

.....

Chiếc xe nhỏ dừng ở trước cửa phủ Thứ sử, A Cúc xuống xe hỏi binh lính canh cửa:

– Xin hỏi Thứ sử các người đã ra ngoài chưa?

Binh lính lắc đầu.

A Cúc đi vào, đi một mạch đến tiền đường nghị sự đẩy cửa ra, nhìn thấy một người đàn ông đang quỳ sau án, bóng lưng thẳng tắp không nhúc nhích, chính là người mình đang muốn tìm.

A Cúc nện bước qua đó.

– Lý Thứ sử, lúc trước ngài mạnh mẽ đòi cưới tiểu nương tử mà chẳng quan tâm đến những uất ức mà con bé phải chịu, tôi đã biết ngài chẳng phải kẻ tốt lành gì rồi. Cũng chỉ có tiểu nương tử mới không so đo tôn ti dòng dõi của ngài mà hiếu thảo mới mẹ ngài, đối tốt với tiểu cô, một lòng làm phu thê với ngài. Ngài xem ngài đã đối xử với cô ấy thế nào?

Bà quét mắt nhìn bốn phía.

– Ở một nơi đổ nát như vậy, ngay cả một người hầu như tôi cũng không muốn ở lại, thế mà tiểu nương tử không có một câu phản nài gì. Ngài có biết cô ấy để được đi chuyến này mà đã tốn bao tâm tư nói những gì ở trước mặt trưởng công chúa và Cao tướng công không?

– Ngài có biết trên đường đi cô ấy đã chịu bao nhiêu khổ cực không? Để đến nơi sớm hơn, cô ấy thà đi xe xích nẩy gập ghềnh như điên khiến người ta như muốn nôn hết gan hết phổi cũng không muốn đi đường thủy không, mỗi lần nghỉ lại, bàn chân cô ấy sưng lên, buổi tối ngủ cũng ngủ không được

– Trải qua bao vất vả trăm cay ngàn đắng tới nơi này, dù cô ấy có tức giận ngài, ngài dẫu dành cô ấy vài câu thì có làm sao? Thế mà ngài lại chẳng nói năng gì, mới qua một buổi tối thôi mà cứ mặc cho cô ấy đi là sao?

– Ngài làm thế chẳng phải đã phụ tấm lòng của cô ấy với ngài rồi ư?

A Cúc càng nghĩ càng tức giận, “phụt” một tiếng, nhổ một miếng nước bọt vào mặt Lý Mục.

– Tôi quá uất ức thay cho tiểu nương tử. Loại đàn ông vô tình vô nghĩa này không cần càng tốt.

– Ngài mở to mắt ra mà nhìn, không có loại cô sát tinh như ngài, tiểu nương tử nhà tôi trở về rồi cuộc đời sau này chắc chắn sẽ càng vui vẻ hạnh phúc hơn.

Ngậm nước bọt kia rơi trên trán Lý Mục.

Hắn dường như không phát hiện, cũng không lau đi, để mặc nó từ trên trán chảy xuống.

A Cúc lau sạch nước bọt trên khóe miệng, xoay người đi đến căn phòng mà Lạc Thần đêm qua đã ngủ một đêm, cuốn hết chăn đệm mà sáng nay cố ý để lại, cười nhạt:

– Cái đồ không có lương tâm này tốt nhất là ngủ trên đồng rơm rạ của mình đi.

Nói xong ôm lấy chăn đệm tức giận bỏ đi.

....

A Cúc mau chóng đuổi theo kịp.

Lạc Thần thấy bà quay lại còn ôm theo đồng chăn đệm kia thì liếc bà một cái.

A Cúc không quan tâm thản nhiên nói:

– Đàn ông da dày thịt béo ngủ ở đâu mà chẳng được. Nhưng chúng ta đi đường rất mệt nha, có thêm chăn và đệm thì luôn tốt hơn.

Bà đã mang về hết cả chăn đệm, Lạc Thần cũng không thể bảo đưa trở lại, trong lòng càng thấy trống trải và chán chường, ngay cả sức để nói cũng không có, liền nhắm mắt lại không lên tiếng.

Đoàn xe khởi thành trì, Tưởng Thao vẫn luôn đưa đi chưa chịu quay về.

Lạc Thần mời anh ta dừng bước.

Anh ta nói Cừu Trì ở cách trăm dặm là địa bàn của Hộ Phất Hầu thị.

Hộ Phất Hầu thị là một họ lớn người Yết, tộc nhân đông đảo, sau khi bị Yết Hạ chinh phục, bị bắt phải thần phục. Năm ngoái Bắc Hạ nội loạn, Hộ Phất Hầu thị dưới sự lãnh đạo của Hầu Định đã tới nơi này tự lập làm vương. Trước mắt tuy chưa phát sinh xung đột chính diện với Lý Mục nhưng có thêm phòng bị luôn luôn không thừa, cho nên nhất quyết muốn đưa tiễn.

Qua Cừu Trì rồi, Lạc Thần lại xin anh ta dừng bước, Tưởng Thao mới dừng lại, dẫn người quay trở về, nói với Lý Mục đang đứng bên đường.

– Họ đã qua Cừu Trì rồi, hẳn là không có việc gì đâu.

Lý Mục không nói gì mắt nhìn về phía trước, một lúc sau mới nói:

– Làm phiền Tướng nhị huynh rồi. Huynh mang các huynh đệ về thành trước đi, đệ muộn một chút mới quay về.

Tướng Thao thật sự không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hai vợ chồng họ rối cuộc là có chuyện gì mà con gái Cao thị trèo đèo lội suối mãi hôm qua mới đến, nhưng chỉ qua một đêm thôi sáng nay lại lập tức lên đường ngay?

Nhưng vì Lý Mục không nói gì nên anh ta cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ gật đầu đáp ứng, dặn dò hẩn cẩn thận về sớm một chút, sau đó dẫn người rời đi.

.....

Cùng ngày, đoàn người Lạc Thần đi thêm vài chục dặm nữa, đến sâm sâm tối, Phàn Thành thấy sắc trời đã tối dần, đi ngang qua một nơi bằng phẳng bên dòng nước và tìm một nơi thích hợp để cắm trại, mấy trăm người ổn định xuống, chôn nồi nấu cơm.

Lều trại của Lạc Thần được dựng ở trung tâm chung quanh là lều trại của thị vệ.

Khi trời tối xuống, Phàn Thành ra lệnh thuộc hạ thay phiên nhau canh gác. Đến nửa đêm, bản thân mình cũng đứng lên đi ra khỏi lều đi tuần tra các lều trại, thấy mọi nơi đều ổn, thủ vệ đều đứng ở vị trí của mình, đang chuẩn bị quay về trướng, đột nhiên nghe được nơi xa thoáng có tiếng vó ngựa.

Đi ra khỏi nhà, ăn ngủ ngoài trời ở vùng hoang dã như này, lại không phải địa giới quản lý của Đại Ngu, huống chi người mà anh ta bảo vệ là ái nữ của đương kim trướng công chúa cùng Cao Kiệu, làm sao anh ta dám lơ lửng. Anh ta vọt ra khỏi doanh khu, chạy lên một sườn đồi ngay gần đó từ trên cao nhìn xuống.

Dưới ánh trăng, trên con đường nhỏ hẹp, một kỵ sĩ đang đi về phía này, dần dần tới gần, thấy chỉ có một người mà thôi, Phàn Thành thờ

phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám lơ là, ra hiệu thủ hạ bảo vệ nơi vào doanh trại, mình thì mang theo mấy người đi ra khỏi doanh, hướng về phía đối phương cao giọng nói:

– Người tới là ai? Phía trước là doanh địa của bọn ta, nếu người đi ngang qua thì hãy đi đường vòng đi.

Người nọ không đi đường vòng mà tiếp tục giục ngựa lội nước đi đến.

Phàn Thành ngay lập tức rút kiếm ra chuẩn bị sẵn sàng.

Người nọ lên bờ, dừng ngựa, xoay người xuống ngựa đi về phía Phàn Thành.

Dần dần đi tới gần, Phàn Thành nhận ra người tới chính là Lý Mục.

Anh ta kinh ngạc vội thu kiếm đi, bước nhanh lên đón.

– Thì ra là Lý thứ sử, vừa rồi tôi không nhận ra mong được thứ tội.

Lý Mục mặc quần áo bình thường, thứ duy nhất khác với người bình thường là bên hông có đeo một thanh kiếm. Hắn dừng bước, góc áo bị gió đem từ mặt nước thổi bay, khẽ mỉm cười, gật đầu với Phàn Thành.

– Ta muốn gặp mặt phu nhân của mình, làm phiền huynh hãy thông báo một tiếng.

Đêm hôm khuya khoắt đột nhiên hắn xuất hiện ở nơi này, dĩ nhiên là không phải đến để hóng gió tâm sự đêm khuya với mình rồi. Trước khi hắn mở miệng, Phàn Thành đã đoán được mục đích của hắn. Nhưng mà khi nghe được những lời nói đó thốt ra từ hắn, anh ta vẫn khá là bất ngờ. Kiểu ăn nói này sao chẳng hề giống vợ chồng mà khách sáo giống như người ngoài thì đúng hơn.

Trong lòng nghĩ thế nhưng ngoài mặt lại không biểu lộ ra, chỉ khách sáo bảo hấn chờ một chút, mình thì quay lại vào trong doanh, đi đến đình lều trại kia thấp giọng thông báo.

Tối nay A Cúc ngủ cùng Lạc Thần.

A Cúc đã ngủ say, phát ra tiếng ngáy lúc nặng lúc nhẹ.

Từ nhỏ đến lớn, đây cũng không phải lần đầu tiên A Cúc ngủ với nàng.

Lạc Thần đã quen với tiếng ngáy của bà ấy.

Tối nay lại bị tiếng ồn làm không ngủ được, vẫn luôn thức đến giờ. Đột nhiên nghe bên ngoài trướng có tiếng thông báo của Phàn Thành, tim nảy lên một cái, nhất thời chưa dám lên tiếng.

– Bẩm tiểu nương tử, Lý thứ sử tới ạ, hiện đang ở bên bờ sông đầu doanh trại, nói muốn gặp tiểu nương tử.

Phàn Thành cho rằng nàng còn chưa thức, bèn lặp lại lần nữa

A Cúc trở mình.

Lạc Thần nhắm mắt, nói:

– Bảo huynh ấy đi về đi, tôi không muốn gặp.

Phàn Thành sừng sốt, chần chờ đợi một lát nữa vẫn không nghe được bên trong có thanh âm gì, đành phải trở về thuật lại lời của Lạc Thần.

Lý Mục yên lặng một lát, lại nói:

– Có thể làm phiền huynh đi thông báo một lần nữa cho tôi được không, nói tôi có lời muốn nói với cô ấy, rất quan trọng.

Phàn Thành lại quay vào, truyền đạt lại câu nói của Lý Mục một lần nữa. Một lát sau anh ta đi ra, thấy Lý Mục trông mong nhìn mình thì trong lòng thầm ai oán. Cao gả thấp cưới có khác, quả nhiên là có lý của nó.

Giống như trước mắt đây, Lý Mục là anh hùng đương thời có danh xưng là chiến thần, chỉ vì cưới con gái nhà cao môn mà nửa đêm nửa hôm này muốn gặp thê tử mà cũng phải nhờ người đi gọi, đúng là đồng tình sâu sắc.

Anh ta cực kỳ ái ngại thay, nhỏ giọng nói:

– Lý thứ sử, phu nhân ban ngày đi đường mệt nhọc, nay cô ấy đã ngủ rồi. Hay là ngài trở về đi...

Lý Mục yên lặng, cảm ơn anh ta.

Phàn Thành thầm thở dài, chấp tay với hấn, dẫn người về doanh trại.

....

Lạc Thần thấy tiếng bước chân của Phàn Thành đi lần thứ hai thì không quay lại nữa. Hồi lâu qua đi, tiếng ngáy của A Cúc càng lúc càng to, trong lều cũng rất oi bức.

Lạc Thần cảm thấy cực kỳ khó thở.

Nàng vén chăn ngồi dậy, ngẩn ngơ một lúc trong căn lều tối đen như mực, trong bóng tối mặc lại y phục vào, cẩn thận bước qua A Cúc đang ngủ bên ngoài, đi ra khỏi lều trại.

Một thân vệ đang trực thấy nàng đi ra thì vội đuổi theo.

Lạc Thần lang thang không có mục đích trong doanh trại dưới ánh trăng một lúc, và dần dần đến mép nước, lúc này mới nhận ra rằng mình đã vô tình đi đến mé nước ở lối vào doanh trại.

Nàng bất ngờ dừng lại.

Cách đó vài bước, ở mép nước nơi mặt trăng đang chiếu sáng, nàng nhìn thấy bóng dáng của một người đàn ông.

Hắn đưa lưng về phía nàng, khoanh chân ngồi bên cạnh một cây lau sậy bên dòng nước, trên hòn đá cuội ngay cạnh là thanh trường kiếm đã được tháo ra, bên cạnh là con ngựa đang lặng lẽ nhai nuốt tâm non của cây sậy vừa mới nhú ra.

Gió đêm thổi ngang mặt nước, cuốn theo từng làn sóng nước, bụi sậy, cỏ lá.

Cái bóng đen kịt kia vẫn không nhúc nhích, cả người như đang nhập định.

Lạc Thần nhìn chăm chú trong giây lát, đột nhiên, một cơn tức giận dâng lên trong lòng, hùng hổ đi về phía bóng lưng kia

– Sao huynh còn chưa chịu đi?

Lý Mục chậm rãi quay lại.

Ánh trăng âm đạm, khuôn mặt hắn cũng tái nhợt.

Hắn đứng dậy khỏi bờ lau sậy và khẽ mỉm cười với Lạc Thần.

– Tối nay nàng không chịu gặp ta, nên ta định chờ đến sáng mai nàng dậy để gặp cũng không muộn.

Lạc Thần tỏ vẻ lạnh lùng:

– Muội với huynh còn gì để nói nữa đâu? Huynh đùa bỡn với muội, muội còn chưa rút kiếm đâm huynh đã là tận tình tận nghĩa rồi. Những gì nên nói đã nói hết, thế mà huynh còn mặt dày vô sỉ như thế, rốt cuộc là huynh còn muốn gì nữa?

Nàng nói xong, xoay người đi vào trong.

Phía sau có tiếng bước chân, Lý Mục đuổi kịp, từ phía sau nắm lấy cánh tay của nàng. Lạc Thần quay lại, nhìn vào bàn tay đang nắm chặt cánh tay của mình. Hắn khựng lại buông lỏng ra, nhưng lại tiến lên một bước, thay vào đó đứng trước mặt nàng, thấp giọng cầu xin:

– A Di ời, ta thật sự có chuyện muốn nói với nàng mà.

– Đêm qua nàng nói, nàng có tài đức gì mà khiến ta yêu thích nàng. Nàng cũng từng mấy lần hỏi ta vì sao lại cưới nàng. Trước kia ta toàn tránh né không trả lời, không phải là ta không muốn nói cho nàng hay, mà là ta không biết nên nói từ đâu.

– Cầu xin nàng hãy nghe câu chuyện xưa ta kể, có được không?

Giọng nói của một người đàn ông vốn là rung trời rung đất, hiệu lệnh ba quân, nhưng đêm nay lại khàn khàn mềm mại, ở trước mặt nàng, cúi đầu nghẹn ngào van xin nàng.

Lạc Thần rất hận bản thân vì sao lại vô dụng như thế, bị một câu nói của hắn thôi mà chân như bị trói chặt lại, đi không nổi, đứng tại chỗ nghe hắn nói.

Hắn nói:

– Vào rất nhiều năm trước, có một thiếu niên đến từ phương Bắc cùng a mẫu chạy trốn đến Kinh Khẩu, vào làm việc trong một trang viên cường hào, hằng ngày ăn cơm thừa canh cặn, ngủ ở trong chuồng trâu. Một năm sau, khi đã đến kỳ hết hạn, ác nô của nhà kia lại không chịu trả cậu đi, vu cậu ăn trộm tiền. Nếu cậu không bán mình thì họ uy hiếp sẽ báo lên quan.

Thiếu niên kia tính tình quật cường và nóng nảy, trong lúc phẫn nộ đã đánh ác nô kia. Họ bèn trói cậu ngay trước cổng trang viên, dùng đinh đóng vào lòng bàn tay nhằm giết gà dọa khỉ. A mẫu cậu được tin đã chạy tới, quỳ xuống cầu xin bọn chúng tha cho con trai của mình, thế nhưng không những vô dụng mà còn bị bọn chúng sỉ nhục.

Khi đó thiếu niên đã bị đóng đinh ba ngày, đã chẳng còn sức lực gì nữa, bởi vì phần nộ chuyện xảy ra với a mẫu mình mà rút bàn tay bị đóng đinh ra lao tới định cứu mẹ mình, thế nhưng mà đã bị đóng đinh ba ngày, lại không được cho ăn cho uống, thiếu niên đó làm sao mà đánh thắng một đám người trưởng thành kia?

Giọng điệu của hắn rất bình tĩnh, giống như là câu chuyện hắn kể là câu chuyện của người khác.

Huyết dịch trong thân thể Lạc Thần dần dần tốc độ chảy nhanh hơn, nhịp tim cũng theo đó mà chuyển động. Nàng từ từ ngẩng lên nhìn hắn.

Hắn cúi đầu hơi mỉm cười với nàng tiếp tục nói:

– Ngay vào lúc thiếu niên kia bị khống chế, rơi vào tuyệt vọng, thì có một cô bé đã xuất hiện.

– Cô bé đó đã giải vây cho cậu, cứu cậu xong thì đi ngay.

– Mà cô bé kia khi đó chắc chỉ mới bảy tám tuổi, còn rất nhỏ, nhưng lại là cô gái nhỏ đẹp nhất trên đời này mà hắn từng gặp, có giọng nói dễ thương nhất và cũng có trái tim thiện lương nhất...

– Sau ngày đó, thiếu niên kia chưa từng quên cô bé ấy...

– Là huynh ư, sao có thể được!

Đoạn ký ức mơ hồ vốn đã phủ đầy bụi, giống như móng vuốt của bùn tuyết, đột nhiên hiện lên trong đầu Lạc Thần từng cái một khi hắn thuật lại.

Nàng giật mình mở to hai mắt, nhìn hắn chăm chú, căn bản không thể nào đem gương mặt thiếu niên trong trí nhớ kia gắn lên người đàn ông trẻ tuổi khổng lồ dưới ánh trăng này được.

– Thiếu niên đó là ta, cô bé kia là nàng. Cho đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ của nàng ngày ấy, nàng mặc hoàng sam, đẹp cực kỳ...

Lý Mục nhìn vào khuôn mặt khiếp sợ của nàng, đưa tay lên trước mặt nàng, xòe lòng bàn tay ra.

Trên lòng bàn tay của hắn có một vết sẹo to bằng lỗ đồng xu, đó vết đinh sắt đâm vào lòng bàn tay ba ngày để lại nhưng đã bị hắn mạnh mẽ giã thoát ra được. Chỉ là ngày thường so với những vết sẹo lớn nhỏ khác trên người hắn thì cực kỳ khó thấy, cho nên Lạc Thần trước nay chưa từng chú ý tới.

– A Di ời, đây là vết đinh đâm vào lòng bàn tay để lại, lúc đó rất đau. Nếu nàng không tin, nàng sờ thử xem, được không?

Thanh âm của nam nhân còn dịu dàng hơn so với ánh trăng trên đỉnh đầu, thoáng ẩn chứa hương vị cầu xin thương xót vang lên bên tai nàng, tràn đầy mị lực.

Hết chương 66

Chương 67

Lạc Thần nhìn lòng bàn tay mở ra của Lý Mục một lát mới ngược mặt lên.

– Thiếu niên ngày đó thật sự là huynh?

Nàng hỏi.

Lý Mục gật đầu.

– Là ta.

– A Di, khi đó nàng thương hại cứu ta, gần ấy năm, ta chưa từng quên nàng...

Ánh trăng như mộng, người đàn ông trẻ tuổi trước mặt nàng mặt mày tựa như xưa nói cho nàng biết hẳn nhớ nhưng cũng biết ơn nàng bao nhiêu.

Lạc Thần cũng đã nhớ ra toàn bộ rồi.

Khi đó, hai tay của thiếu niên bên đường bị đóng đinh vào cột, cảnh tượng máu chảy ra từ lòng bàn tay khiến nàng vô cùng nhức mắt. Vì vậy, sau lần đầu tiên bị từ chối, khi đi được một đoạn rồi nàng lại cầu xin a tỷ, còn suýt khóc nữa thì mới có một màn chiếc xe trâu quay lại.

Bầu không khí dần dần tựa như mộng lung.

Bàn tay đã từng phải chịu đựng sự tra tấn khủng khiếp cũng từ từ duỗi ra, cuối cùng nắm lấy vai nàng. Vào lúc hẳn chuẩn bị ôm nàng vào lòng, Lạc Thần đột nhiên giơ tay lên, lòng bàn tay ấn lên ngực và bụng hắn, hết sức đẩy một cái.

Người đàn ông trẻ tuổi không chút đề phòng bị cô gái trước mặt đột ngột dùng hết lực đẩy lui một bước, giẫm phải một viên sỏi tròn ven mép nước, nhất thời không thể đứng vững.

“Thịch” một tiếng.

Hắn ngã vào trong nước, giọt nước bắn lên.

Bầu không khí mơ hồ tràn ngập khi nhớ lại quá khứ mà hai người họ đã trải qua cùng nhau vừa rồi đã biến mất không một dấu vết.

— A Di — —

Lý Mục cười khổ, lau nước bắn lên trên mặt, gọi tên Lạc Thần.

— Lý Mục, ngày đó muội không nên thương hại huynh! Sao trên đời này lại có người xấu xa như huynh vậy chứ!

Lạc Thần vẫn chưa nguôi cơn tức, cúi xuống nhặt viên đá cuội ở bên chân lên, ném bừa bãi vào hắn, nghe được tiếng “bịch” một tiếng, cũng không biết là ném trúng vào đâu trên người hắn, nhưng nàng cũng không thềm để ý xoay người bỏ đi.

Lý Mục vội vàng từ trong nước lên bờ, đi mấy bước liền đuổi kịp nàng, từ phía sau ôm lấy nàng.

Lạc Thần càng tức, giãy giụa thật mạnh.

— A Di, họ đang nhìn mình kìa...

Lạc Thần nghe hắn thì thầm vào tai, bất giác mà quay qua nhìn. Cách đó không xa ngay bên cạnh cửa doanh trại quả nhiên có mấy bóng dáng thị vệ đứng đó.

Mấy người đó dường như đang nhìn về bên này, có vẻ muốn đi qua rồi lại do dự.

Nàng ngừng giã giũa, ra lệnh cho hấn buông ra, hạ thấp giọng, tức giận nói:

– Lý Mục, khi còn bé muội từng giúp huynh, nên giờ huynh đối xử với muội thế phải không?

Lý Mục trực tiếp bế nàng lên, đi đến bên tảng đá bằng ngay bên bờ, đặt nàng ngồi lên trên đó.

Lạc Thần muốn đứng lên, nhưng trên vai bị đè xuống, đã bị hấn ấn ngồi trở lại.

Lạc Thần nhìn hấn ngồi xổm xuống bên chân mình, hơi ngửa mặt lên chăm chú nhìn nàng.

– A Di, chẳng phải nàng hỏi ta vì sao nhất định phải cưới nàng à? Chính vì bắt đầu từ khi đó ta không quên được nàng.

Lạc Thần ngoảnh mặt đi, vẫn không nhìn hấn.

Hấn lại tự nói chuyện, thanh âm chui vào trong tai nàng.

– Trước tối hôm qua nàng chất vấn ta, ta vẫn luôn tự cho mình là si tình. Nhưng mà giờ ta mới biết được, nàng mắng ta vô sỉ là mắng rất đúng. Ta đúng là một kẻ ích kỷ một kẻ vô sỉ.

Lạc Thần ngẩn ra.

– Chính bởi chuyện cũ này nên mới có một cuộc gặp gỡ khác. A Di, cả đời này dù cho ta biết ta vẫn hèn mọn như bùn đất, còn xa mới xứng với nàng, nhưng điều này cũng không ngăn được chấp niệm có được nàng của ta.

– Nàng là người phụ nữ duy nhất mà Lý Mục ta muốn có được.

Lạc Thần cắn cắn môi. Chiếc cằm nhỏ vẫn hơi hếch lên, không muốn đối diện trực tiếp với hấn.

Lại nghe hần tiếp tục nói:

– Ở trong lòng ta đã nhận định nàng là của ta rồi, ta không muốn nàng gả cho người đàn ông khác, cho nên mới trăm phương ngàn kế phải có được nàng, để nàng trở thành thê tử của Lý Mục ta.

– Ta là kẻ vô sỉ, khi đó cưới nàng mục đích cũng xuất phát từ sự ích kỷ.

– Nhưng mà sau khi thật sự cưới nàng rồi, ta mới biết nàng là một cô gái hoạt bát đáng yêu thiện lương như thế nào, và ta cũng biết cưới nàng làm thê tử là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời này của ta.

– Ta chỉ ước ngày đêm được ở bên nàng, nghe tiếng nàng gọi ta là lang quân, thì trên đời đâu có muôn ngàn hạnh phúc của đàn ông cũng làm sao sánh được với ta?

Lạc Thần nghe mà mặt đỏ đến tận mang tai, che vành tai nóng rực lại, kêu lên:

– Huynh đừng có nói nữa. Huynh đúng là đồ vô sỉ mặt dày!

Lý Mục mỉm cười, ngừng lại.

Hần không nói nữa

Bên tai Lạc Thần chỉ còn lại tiếng xào xạc nhẹ của gió đêm lướt qua bụi lau sậy. Sau một lát, nàng rút cuộc không nhìn được, quay mặt qua nhìn vào hần.

Hần vẫn ngồi xổm dưới chân nàng như trước, nhưng ánh mắt không còn rơi trên người nàng nữa, mà lại hướng về dòng sông nhỏ tràn ngập ánh trăng bên cạnh, như lâm vào trầm tư.

– Nhưng con người sống trên đời này đâu chỉ có tình yêu.

Ngay lúc Lạc Thần đang âm thầm nghi hoặc lại đột nhiên nghe được hần nói chuyện. Ngữ khí không còn mềm mại như vừa rồi nữa mà

trở nên nghiêm trang nặng trĩu.

Lạc Thần sững sốt. Thấy hấn cũng quay lại.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Hấn nói:

– A Di ời, ta sinh ra ở phương Bắc, từ lúc mình bắt đầu nhớ được thì mảnh thổ địa bị triều đình Đại Ngu từ bỏ này liên tục gặp chiến tranh. Trong người Hồ tộc tất nhiên cũng có người tốt, nhưng phần nhiều là những kẻ hung hãn, không bằng cầ thú. Những người đó từng uống máu ăn tươi nuốt sống ở vùng biên cương, một khi đắc thế, không chuyện ác nào không làm. Ta đi theo phụ tổ đã bắt gặp quá nhiều máu và nước mắt. Khi nàng chứng kiến ta bị ác nô đóng đinh vào tay thì cho rằng đó làm thâm kịch của nhân gian rồi. Nhưng không hề, ở bắc địa hay là nơi này, ngay trên vùng đất mà nàng đang đứng đã từng phát sinh những thâm kịch vượt xa cảnh ngộ mà ta gặp phải ngày đó. Hôm qua nàng vào thành, mỗi một đồng phế tích mà nàng nhìn thấy đều là kết quả của sự dày vò của những người dân vô tội gặp phải. Hồ Liêu không coi người Hán ta là người, chúng tàn sát giết mổ chúng ta, lấy gan người làm thịt, chỗ nào cũng có. Hiện giờ Bắc Hạ sụp đổ, các thế lực khác nhau đang lợi dụng tình hình để tái khởi, quấy rối khắp nơi, gây ra những tình trạng thảm thiết, so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém.

– Phương Bắc thì hỗn loạn Nam Triều thì nội đấu, triều đình mà Cao tướng công khổ tâm muốn duy trì lại không thể tồn tại mãi mãi. Ngày hôm nay sở dĩ ta muốn tới nơi này ngoài để chuẩn bị cho nghiệp lớn Bắc phạt, mà còn vì có thể sớm ngày tự lập.

– Chỉ có nắm được trong tay binh mã của mình càng sớm, ta mới có thể mở ra khát vọng của mình và bảo vệ nàng dưới đôi cánh của mình. Bằng không thì, nếu ngay cả bản thân ta cũng bị xiềng xích trói buộc, loạn thế này đừng nói là bình định Trung Nguyên, dù là muốn bảo vệ nàng, chỉ sợ cũng không thể làm được

– A Di ới.

Hắn gọi nàng.

– Tối hôm qua nàng chắt vẩn ta, ta biết ta mắc nợ nàng. Nàng khi còn bé đã cứu ta, cho nên ta còn sống đến hôm nay. Nhưng ta vì tư tâm mà mạnh mẽ bắt ép nàng phải gả cho ta, để nàng phải chịu đủ sự uất ức thiệt thòi từ ta. Ở trước mặt nàng, ta thật sự không còn gì để nói, càng không chỗ dung thân. Nhưng mà với địa vị hiện giờ của ta càng không thể nào cho nàng sự an ổn được. Cho nên sáng nay nàng muốn đi, ta thật sự không còn mặt mũi nào mà giữ nàng lại. Nhưng mà A Cúc...

Hắn dừng một chút, đưa tay lên theo bản năng mà sờ trán mình.

– Sáng nay bà ấy đi rồi lại quay lại, mắng chửi ta, cho ta biết tấm lòng của nàng đối với ta.

Lạc Thần ngó người, yên lặng nhìn Lý Mục chậm rãi đứng lên.

Toàn thân hắn gần như ướt sũng, giữa khóe tóc và lông mày có vết nước, trông rất nhếch nhác. Thế nhưng đứng trước mặt nàng như thế lại trông thật thẳng thắn, lỗi lạc và uy nghiêm.

– A Di ới.

Hắn lại nói.

– Đêm đó phụ thân nàng tới Kinh Khẩu chắt vẩn ta, ta đã từng lập một hẹn ước với ông ấy. Ta nói rằng một năm sau ta sẽ lấy Tây Kinh làm sính lễ rồi lại đi nghênh đón nàng. Nếu nàng bằng lòng cho ta cơ hội này, nàng hãy cho ta chút thời gian, hãy chờ ta. Đợi ta lấy được Tây Kinh rồi, đến lúc đó thời cuộc như cờ, thiên hạ có khả năng có biến hóa lớn, triều đình cũng chưa chắc còn đáng vẻ như hiện tại nữa.

– Nơi này đúng là rất gian khổ, ta cũng không muốn nàng theo ta chịu khổ. Nàng đi về trước đi, nhớ kỹ lời ta nói, chỉ cần nàng còn muốn ta, ngày sau ta sẽ không bao giờ phụ nàng.

Nàng cúi đầu im lặng, không nói lời nào.

Lý Mục đợi một lát, trong mắt hiện lên một tia ảm đạm.

Các ngón tay của hắn chụm lại, dần dần siết lại thành quyền.

– A Di, nếu như nàng thật sự coi hai ta là đạo bất đồng, coi ta là hồng thủy mãnh thú, không muốn tiếp tục làm thê tử của ta nữa, vậy thì cũng không cần quá khó xử. Ta tuy rằng không thể vì có được nàng mà làm trái nguyện vọng của lương tâm, nhưng vẫn câu nói đó, sau này, nếu ta may mắn thực hiện được tâm nguyện của mình, thì dù toàn bộ người trong thiên hạ coi ta là địch, ta cũng sẽ không làm tổn hại đến nàng và cha mẹ nàng.

Hắn nói xong thì yên lặng.

Gió đêm thổi tới làm tà váy của Lạc Thần xòe ra trên mặt tảng đá, phá vỡ bóng trắng trên mặt nước, làm lòng nàng xao động.

Giờ khắc này, nàng biết hắn đang nhìn mình, chờ nàng trả lời.

Nhưng nàng không biết nên đáp lại như thế nào.

Cán cân trong trái tim nàng đang đang đưa trái và phải, tràn ngập dục dằn và cũng ngàn kết đắng chát trong lòng.

Nàng giằng xé hồi lâu, đột nhiên có chút hận người đàn ông trước mặt này.

Hận vì sao hắn lại đặt nàng vào hoàn cảnh khó xử đôi bên như thế.

Lẽ ra nàng đã hạ quyết tâm không có chút liên quan gì đến hắn nữa. Thế mà hắn lại đuổi theo, lại làm lòng nàng nhiễu loạn. Hắn nói hắn là người ích kỷ, trước kia đã thế, hôm nay vào lúc này cũng vẫn thế.

Lạc Thần ôm đầu gối mà ngồi, vẫn không nhúc nhích, hai mắt lại từ từ nóng lên.

Nàng chỉ đành chôn mặt vào đầu gối, không muốn nhìn cái người đang nhẫn tâm ép bức nàng nữa.

Lý Mục nhìn thấy hành động lảng tránh của nàng như một cô bé bất lực, trái tim vốn nên cứng cỏi trong nháy mắt lại mềm nhũn ra. Hắn rất muốn ôm nàng vào lòng, dùng mọi cách để yêu thương nhưng rồi lại sợ làm nàng phản kháng lớn hơn nữa, đành phải một lần nữa ngồi xuống trước mặt nàng, tay vỗ nhẹ vào lưng nàng, dịu dàng nói:

– A Di, ta sẽ không ép nàng, nàng cứ từ từ nghĩ, nghĩ bao lâu cũng được. Dù là cả đời, ta cũng chờ nàng.

Lạc Thần ngẩng lên đẩy tay hắn ra.

– Huynh còn nói không ép muội. Rõ ràng là huynh đang ép muội!

Nàng hét lên, nước mắt ầm ứ theo đó mà tuôn ra.

Lý Mục không kìm nén được nữa ôm lấy nàng vào lòng, hôn lên gò má dính nước mắt của nàng.

Lạc Thần vận vẹo thân thể không cho hắn hôn. Đang lúc giằng co, bỗng nhiên cảm thấy hắn ngừng lại, ôm lấy nàng, cả người cũng nhanh chóng đứng lên.

Cả người nàng đột nhiên bị treo lơ lửng, nàng hoảng sợ, theo bản năng mà bám chặt hai tay của hắn, khi kịp phản ứng trong lòng vừa xấu hổ vừa buồn bức, đang định mắng hắn thì cả người chợt cứng lại.

Nàng nhìn thấy bên kia dòng sông cạn, trong màn đêm đen kịt cách đó không xa xuất hiện một hàng đóm sáng đỏ mờ, giống như những chiếc đèn lồng nhỏ được thắp sáng lơ lửng giữa không trung.

Những chiếc đèn lồng nhỏ đỏ dày đặc đến mức chúng thực sự đang di chuyển, tiến về hướng doanh trại.

Con ô truy vốn đang nhàn nhàn ăn cỏ gần đó dường như đã cảm nhận được điều gì đó vào lúc này, gãi móng một cách khó chịu, phát ra những tiếng phì phì trong mũi.

Hàng đèn lồng nhỏ màu đỏ càng lúc càng gần.

Nương theo ánh trăng, Lạc Thần cuối cùng đã nhận ra hàng đèn lồng nhỏ này lại là đôi mắt của một bày hổ báo.

Xem số lượng, ít nhất có mấy chục con.

Lạc Thần hoảng sợ đến đờ người.

Còn chưa kịp phản ứng thì Lý Mục đã dùng mũi chân hất thanh kiếm dưới đất lên bắt lấy, sau đó ôm lấy nàng chạy về hướng cửa doanh, huyết sáo lên một tiếng.

Thủ vệ rất cảnh giác, doanh địa lập tức được báo động.

Xa xa, theo gió cũng truyền đến tiếng huyết sáo đáp lại của trạm gác ngầm.

Bầy thú lập tức phân tán ra, có vẻ như muốn tạo thế bao vây.

Phàn Thành dẫn người chạy tới, thấy rõ đó là đám hổ báo đột kích thì không khỏi sợ hãi. Cả chặng đường đi này đoàn người cũng đã từng gặp phải dã thú, thế nhưng với số lượng dã thú tấn công nhiều như thế này thì chưa từng có. Với kinh nghiệm và sự từng trải của mình, anh ta ngay lập tức nhận ra, bày hổ báo tấn công có trật tự như thế này rõ ràng là có người huấn luyện điều khiển.

Tuy rằng anh ta từng kinh qua chiến trường, thủ hạ thị vệ cũng là binh lính được tuyển chọn, cho dù gặp địch nhân gấp mấy lần anh ta cũng sẽ không kinh hãi như vậy.

Nhưng đối mặt với số lượng bày thú dữ bao vây như thế thì đây vẫn là lần đầu tiên trong cuộc đời.

Anh ta nhanh chóng ổn định lại, ra hiệu lệnh một tiếng, thị vệ huấn luyện có tổ chức lập bình tĩnh xuống chia ra làm hai tốp. Một tốp phụ trách bảo vệ Lạc Thần, một tốp khác ở bên ngoài doanh trại bố trí trận thế phòng thủ, lên cung đáp nỏ, sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Phàn Thành chạy tới:

– Lý thứ sử, ngài có biết là do kẻ nào tập kích không ạ?

– A tỳ ơi!

Phía sau cũng truyền đến tiếng gọi nôn nóng.

Cao Hoàn tay cầm kiếm quần áo xốc xếch chạy như bay tới, đột nhiên trông thấy Lý Mục thì sửng sốt, sau đó hai mắt tròn tròn lộ rõ vẻ mừng như điên.

– Ố tỳ phu, sao huynh lại đến đây thế?

Lý Mục kề bên tai dặn bảo Lạc Thần đừng sợ, sau đó buông nàng từ trong ngực xuống, lại ra lệnh cho Cao Hoàn nhanh chóng đưa nàng về doanh trại gia tăng bảo vệ, bấy giờ mới nói:

– Ta tới đây đã mấy tháng có nghe nói Hầu thị Cừu Trì có một người rất tinh thông thuần dưỡng thú, nuôi dưỡng mãnh thú để tác chiến trợ trận. Trận đột kích tốt nay chắc là người Hầu thị rồi.

Hầu thị cũng thuộc người Yết, từng đi theo Bắc Hạ và cùng là kẻ địch của Đại Ngụ.

Phàn Thành nhìn quanh doanh trại một lượt, một vòng là từng đôi mắt đỏ ngầu, có thể nghe được tiếng gầm gừ trầm thấp của đàn thú phát ra, biết tối nay thể nào cũng có một trận đánh ác liệt khó mà tránh được, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

– Thú vật sợ lửa, dù có nghe theo hiệu lệnh của người thuần thú đến mấy chẳng nữa thì gặp lửa cũng sẽ không dám manh động. Lập tức cho người đốt lửa lên.

Phàn Thành được nhắc nhở lập tức hạ lệnh cho binh lính dỡ lều trại đốt lửa lên.

Rất nhanh, những cụm lửa trại được thắp sáng xung quanh doanh trại.

Bầy thú vốn đang bao vây tới gần đột nhiên nhìn thấy phía trước toàn là ánh lửa thì đứng yên tại chỗ, bất an đi đi lại lại, phát ra tiếng gầm gào.

Có một tiếng còi như mang theo sự tức giận đột ngột vút lên.

Bầy thú dường như rất sợ hãi, dần dần xúm lại rít gào, tiếp tục tới gần doanh trại. Khi nó chỉ còn cách mười thước, bởi vì sợ lửa mà mặc cho tiếng còi có thúc giục thế nào cũng không dám xông vào mà chỉ bồn chồn xao động, không ngừng gầm gào.

Thị vệ ở bên ngoài đã có thể ngửi được mùi tanh theo gió thoảng qua, sắc mặt người nào cũng nghiêm trọng như lâm đại địch, chậm rãi tập hợp lại với nhau, để khi bầy thú xông vào có thể thực hiện đòn phản kích hiệu quả nhất.

Lý Mục quay đầu nhìn về phương hướng phía xa nơi phát ra tiếng còi kia, một lát sau dùng thổ ngữ người Yết nói:

– Ta là Thú sử Nghĩa Thành Lý Mục! Ngươi là người nào của Hầu Định? Từ sau khi ta tới nơi này vẫn cùng Hầu Định nước giếng không phạm nước sông, vì sao các ngươi lại đuổi thú đến tấn công bọn ta?

Giọng của hắn mạnh mẽ và hùng hậu, theo gió đêm truyền tống đi thật xa.

Tiếng còi ngừng lại.

Một lát sau, cùng với tiếng vó ngựa xa xa chấn động cả mặt đất, nơi cuối bóng tối của vùng hoang dã mấy trăm con Yết kỵ như thủy triều lao ra, đi đầu là một người đàn ông tuổi tác tầm 25-26, tóc thắt bím mặc áo lông, ngồi trên lưng ngựa, hai mắt mở to như đang nhìn về phía trước, mượn ánh lửa thấy một thanh niên người Hán trẻ tuổi đứng trên mảnh ruộng dốc ở giữa có hổ báo vây quanh, biết hẳn chính là người vừa lên tiếng, bèn cao giọng đáp lại:

– Người là Lý Mục? Không phải giả mạo đấy chứ?

Lý Mục nói:

– Đại trượng phu đi không đổi tên ngồi không đổi họ. Ta là Lý Mục, còn người là ai?

Người này tên Hầu Ly, trưởng tử của Cừu Trì Vương Hầu Định.

Mấy tháng trước, từ khi Lý Mục dẫn hai vạn binh mã đến đây theo ý chỉ của hoàng đế Nam Triều bắt đầu nhậm chức thứ sử Nghĩa Thành, Hầu Ly đã liên tục phái người đến do thám. Y từ lâu đã muốn xuất binh nhân lúc đối thủ còn chưa đứng vững gót chân mà hạ gục đối thủ, có điều là Hầu Định đã ra lệnh cho nên không dám tùy tiện tấn công.

Ngày hôm nay nhận được tin báo của thám báo nói có một đội nhân mã ăn mặc giống người Nam Triều ra khỏi Nghĩa Thành, hình như là muốn về phía Nam, binh lính khôi giáp sáng choang, hành trang đầy đủ, che chở cho mấy chiếc xe ngựa đi giữa, bên trong xe hình như là phụ nữ, y làm sao mà nhẫn nhịn được nữa, bèn bày ra kế hoạch tấn công ngay trong đêm, một là đoạt được chiến lợi phẩm cùng tù binh, thứ hai là muốn nhân cơ hội này khiêu khích Lý Mục.

Tên tuổi và danh tiếng của Lý Mục từ một trận chiến tại Ba quận làm cho thiên hạ đều biết. Hầu Ly đã muốn gặp hắn từ lâu rồi, không ngờ

rằng tối nay vừa khéo đánh bậy đánh bạ lại khiến cho y gặp Lý Mục ở nơi này.

Nghĩ nếu như mình có thể bắt được Lý Mục hoặc là giết chết hắn, mình danh dương thiên hạ là cái chắc chắn rồi, tức thì mừng hóm, cười khà khà:

– Lý Mục! Người Hán các ngươi có câu nói đi mòn gót giày chẳng thấy, đến khi có được chẳng tốn công. Tối nay tự ngươi dâng mình tới, đừng trách ta không khách sáo.

Nói xong, ra lệnh cho người điều khiển thú dùng toàn lực xua đuổi bầy hổ báo xông vào trong doanh trại, lại ra lệnh cho hàng trăm binh sĩ đi theo đàn thú bao vây trại.

Lại ra lệnh một tiếng, mũi tên đồng loạt bắn lên.

Phàn Thành ra lệnh cho thủ hạ xếp hàng lá chắn ngăn chặn lại trận mũi tên của địch.

Một nhóm binh lính tinh nhuệ được huấn luyện bài bản đồng tâm hiệp lực, cuối cùng đã ngăn chặn được thế tấn công của người Yết. Có điều ngày vui ngắn chẳng tày gang, tường lửa xung quanh dần bắt đầu yếu đi, lều trại có thể đốt cháy cũng gần như bị phá hủy hoàn toàn.

Đội hình mũi tên trận của cả hai bên ngừng nghỉ, người điều khiển thú lại xua hổ báo tấn công.

Thị vệ bắn tên ngăn cản, tuy có hổ báo bị trúng tên nhưng với thân hình khổng lồ, da dày gân guốc mà nói, trừ phi bắn trúng mệnh môn bằng không dù là bị trúng tên thì cũng không tạo nên lực sát thương gì lớn, đau đớn trên người chỉ càng làm chúng bộc phát thú tính hơn mà thôi.

Không tới một lát đã có một con báo bị thương đã nổi điên lao vào qua lỗ hổng trên bức tường lửa đã được dập tắt.

Phàn Thành nổi giận gầm lên một tiếng, rút đao tiến lên, cùng binh lính bao vây con báo kia, hợp lực giết chết.

Bên này vừa mới giải quyết xong, tiếng còi ở bên kia lại vang lên sắc bén, hổ báo còn lại con nào con nấy cũng đỏ ngầu hai mắt, chạy tới chạy lui bên ngoài bức tường lửa nơi ngọn lửa ngày càng nhỏ dần, gầm rú liên hồi.

Một khi tường lửa tắt, dù cho không suy xét thế tấn công của mấy trăm người Yết kia, chỉ cần mấy chục con dã thú điên cuồng này xông vào thôi, tối nay chỉ sợ cũng khó mà toàn thân mà lui được.

Phàn Thành cắn răng, quay sang Lý Mục nói:

– Lý thứ sử, tối nay chỉ sợ là không có kết cục tốt đẹp. Tôi cùng với các huynh đệ yểm hộ cắt đường cho ngài, làm phiền ngài đưa tiểu nương tử đi. Nếu như cô ấy có tổn thương gì, chúng tôi dù muôn lần chết cũng khó mà thoát tội được.

Lý Mục lại như không nghe thấy, hai ánh mắt chăm chú nhìn về phương hướng Hầu Ly ở bên ngoài vòng bao vây của bầy thú, một lát sau, quay đầu lại huýt sáo lên.

Con ô truy của hãn phóng như bay đến.

Lý Mục quay sang nói với Phàn Thành đang đầy vẻ hoang mang:

– Người cần phải bảo vệ phụ nhân cho ta. Chờ ta ra ngoài thì dùng trận hình mũi tên yểm hộ ta thoát khỏi bầy thú. Ta đi bắt người Yết kia tới.

Phàn Thành kinh hãi không thôi.

Nếu có thể khống chế được Hầu Ly, vậy thì khốn cảnh này đương nhiên là sẽ được hóa giải.

Nhưng mà một người một ngựa trước tiên không nói làm thế nào mà bắt được người đang ở trong vòng bảo vệ của mấy trăm người, dù là lao ra thoát khỏi sự bao vây của bầy thú này cũng đã cực kỳ khó khăn rồi.

— Lý thứ sử — —

Phàn Thành còn chần chừ.

— Cứ nghe theo phân phó của ta.

Lý Mục nói một câu.

Ngữ khí của hắn không mấy lộ vẻ uy nghiêm nhưng biểu cảm cùng với lời nói lại mang đến một cảm giác tin tưởng khó diễn tả được. Phàn Thành lập tức nhớ tới đời đồn rằng, Lý Mục từng đơn phương độc mã xông vào thiên quân vạn mã của phản quân Lâm Xuyên Vương cứu được Cao Hoàn trở về.

Y lập tức gật đầu tuân lệnh.

Lý Mục đeo kiếm bên hông, lại lấy một cây thiết côn thực đồng từ trong tay một thị vệ sau đó đi đến bên con ô truy, thân mật xoa lỗ tai nó, sau đó xé góc áo xuống, che hai mắt con ô truy lại, nhảy lên lưng nó, quát một tiếng phi ngựa vượt qua bức tường lửa lao về hướng bầy thú.

Phàn Thành biết rằng hành động thành công hay thất bại của hắn đều có liên quan đến tính mạng của mình cùng với mấy trăm thủ hạ ở đây đêm nay, cho nên anh ta không dám lơ là một chút nào, lập tức triệu tập cung tiễn thủ xong xuôi, chỉ chờ hắn thúc ngựa xông về phía bầy thú là ra lệnh một tiếng, binh lính đồng loạt bắn tên về phía bầy thú.

Lý Mục ngồi vững vàng trên lưng ngựa, dùng lực hai chân thúc con ô truy tiến thẳng về phía trước.

Khi tới gần bầy thú, một con hổ một con báo gầm gào từ trái và phải xông tới đã bị hấn dùng một côn quét sạch. Kèm theo hai tiếng r3n rĩ đau đớn, hổ báo bay ra ngoài, lăn lộn trên mặt đất hơn chục lần mới dừng lại.

Vừa mới quét mở được hai con đầu tiên, lại có hai con khác lao tới cũng bị hấn đánh bay, thúc ngựa xông phi nước đại về phía một con dốc thoải thoải.

Trong tiếng vó ngựa, cả chục con hổ báo nhanh chóng đuổi theo, tiếng rống rung trời.

Lý Mục kẹp chặt bụng ngựa, dùng tốc độ cao nhất xông lên đỉnh sườn núi, ngay khi lên đến đỉnh, hấn đột ngột nâng dây cương lên, thét dài một tiếng, tận dụng động lực tối đa vừa rồi và địa hình cao, kéo con ô truy tung bốn vó lên trời, giống như một con thiên mã chở hấn bay qua đỉnh đầu những con thú đang lao tới trước mặt, bay ra hơn mười trượng, bấy giờ mới rơi xuống đất.

Đến lúc này, đàn thú đã bị bỏ lại phía sau.

Mà khoảng cách này cách Hầu Ly cũng chỉ còn hơn mấy trượng mà thôi.

Ngay khoảnh khắc ô truy hí vang bốn vó rơi xuống đất, Lý Mục phi thân thuận thế từ trên đầu ngựa lăn xuống dưới đất.

Một màn vừa rồi kia làm cho Hầu Ly cùng với những người bên cạnh y đều trợn mắt há hốc mồm, còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần lại thấy một cái bóng đen lao về phía mình nhanh như chớp.

Cuối cùng anh ta cũng phản ứng lại, run lên vì sợ hãi nhưng đã quá muộn.

Lý Mục đã đến trước ngựa của Hầu Ly, trường kiếm sau lưng đã ra khỏi vỏ.

Một luồng ánh sáng lạnh lẽo xẹt qua, lưỡi kiếm chém đứt hai móng ngựa trước của Hầu Ly.

Vó ngựa bị chém đứt khỏi đầu gối, nó hí vang lên đổ gục xuống đất.

Hầu Ly từ trên lưng ngựa rơi xuống đất, ngã xuống lăn một cái, vừa định quát gọi hộ vệ thì trên cổ đột nhiên lạnh buốt, tóc gáy dựng đứng lên.

Trường kiếm lạnh như băng đã đặt lên trên cổ y.

Mà y vẫn còn duy trì tư thế quỳ xuống đất vừa rồi.

– Người là Hầu Ly con trai của Hầu Định đúng không?

Y nghe được người Hán kia dùng chính ngôn ngữ của mình nói ra tên của mình

.....

Lạc Thần cũng hiểu ngôn ngữ người Yết.

Trong lớp học dành cho con cháu gia tộc Cao thị có một môn học, chính là buộc con cháu phải học tập ngôn ngữ người Hồ.

Thầy dạy học cũng là người Hồ đến cày nhòe Nam Triều.

Khi Lý Mục ngay từ đầu dùng ngôn ngữ người Yết nói chuyện với đối phương, Lạc Thần đã vô cùng thấp thỏm rồi. Nàng cùng với A Cúc và mấy thị nữ đều cùng đợi ở trong lều. A Cúc cầm đao bảo vệ ở cửa trước, nàng thì nôn nóng chờ đợi, lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Tiếng gầm gào của hổ báo, tiếng đánh nhau của binh lính, còn có tiếng rít u u xé rách không khí của mũi tên thỉnh thoảng bay qua ở bên ngoài trước.

Sau đó, tiếng binh lính đánh nhau cùng với những âm thanh khác dần dần biến mất.

Nàng nghe được bên ngoài lều của mình hình như có thêm nhiều lính gác, tiếng hiệu lệnh chỉ huy của Phàn Thành rống đến mức như sắp phá cổ họng.

Nàng không chịu đựng nổi nữa, không quan tâm A Cúc ngăn cản vén rèm trướng lên chạy ra ngoài.

Điều nàng không thể ngờ được chính là mình lại trông thấy Lý Mục đơn kỵ nhảy vào trong bày thú, phóng ngựa như bay mà qua, lại xâm nhập vào đám người Yết kia.

Khoảng cách có hơi xa, hơn nữa lại là ban đêm, lúc hấn phóng ngựa xuống sườn dốc thì nàng đã không nhìn thấy rõ nữa. Trong giây phút chờ đợi dài vò, nàng chỉ thoáng nghe được đầu bên kia có nhiều tiếng la hét hỗn loạn phát ra.

Nàng như nín thở, hai tay nắm chặt, căng thẳng lo lắng đến mức móng tay như cấn vào trong lòng bàn tay.

May mà sự chờ đợi cũng không phải quá lâu.

Rất nhanh. Nhanh đến mức khiến cho nàng không thể tin được hai mắt của mình.

Người Yết không ngờ lại đuổi hổ báo vào trong lồng, mấy trăm người vây quanh doanh địa cũng lui xuống.

Kế đó, nàng nhìn thấy Lý Mục phóng ngựa trở về, còn kéo theo một người trở lại doanh khẩu, ném người nọ xuống đất.

Hắn một mình xuất trận bắt được thủ lĩnh người Yết tối nay, ép lui toán kẻ địch thế tới ào ạt này.

Lạc Thần từng nghe Cao Hoàn không chỉ một lần miêu tả cảnh tượng Lý Mục ngày đó đơn thương độc mã ở trong thiên quân vạn

mã cứu mình về như thế nào. Nhưng mà nàng vẫn luôn thấy mơ hồ khó tin.

Nàng còn cho rằng Cao Hoàn đã quá phóng đại võ công cùng sự dũng cảm lòng gan dạ của hắn lên. Nhưng mà tối nay, nàng đã thật sự tận mắt chứng kiến hắn đã dựa vào lực lượng bản thân xoay chuyển cục diện như thế nào.

Nói là chấn động cũng không khoa trương chút nào.

Bên tai là tiếng hoan hô vang trời của đám thị vệ gần như chấn động lỗ tai nàng.

Lạc Thần lại chẳng mảy may cảm giác.

Nàng đứng ở bên ngoài lều trại, nhìn Phàn Thành lộ biểu cảm mừng rỡ như điên không quan tâm đến cả mình chạy về phương hướng kia. Từ xa, nàng lại nhìn thấy Lý Mục được các thị vệ bao quanh lấy.

Người nào cũng đều rất kích động.

Trên mặt hắn cũng lộ ra nụ cười, không biết nói mấy câu gì với mấy thị vệ, đột nhiên quay mặt qua, hai ánh mắt hình như nhìn về phía mình.

Tim Lạc Thần đánh thót một cái, tựa như chột dạ mà cuống quýt xoay người muốn trốn vào trong lều trại. Đúng lúc này lại nghe tiếng phía sau có tiếng hò hét mừng như điên truyền đến. Nàng quay đầu lại, thấy là Cao Hoàn chạy tới.

— A tỳ ơi, tỳ phu bắt được thủ lĩnh người Yết rồi! Không có chuyện gì nữa rồi.

Cậu phấn khởi tới mức hai mắt sáng rực, chạy đến trước mặt Lạc Thần khoa tay múa chân, hò hét vài tiếng lại chạy ào đi.

Ánh mắt Lạc Thần không tự chủ được mà rơi vào người cậu ta.

Để rồi sau đó sợ mất mặt.

Trên mông cậu em ấy thế mà lại bị trúng một mũi tên.

Có lẽ là vừa rồi cậu cùng với thị vệ cùng đánh nhau với người Yết thì bị tên lạc bắn trúng. Chỉ là cảm xúc phấn khích dâng trào quá mức mà không cảm thấy đau đớn, cho nên mới không phát giác ra.

– Lục lang quân, trên mông cậu bị trúng tên kìa!

Quỳnh Thụ cũng đi ra nhìn thấy thì hoảng sợ hét lên thất thanh.

Cao Hoàn như bị điểm huyết đột ngột dừng lại, đờ người tại chỗ.

Cậu từ từ quay lại sờ sờ vào mông của mình, sau đó giơ tay lên, thấy lòng bàn tay đầy máu thì hai mắt mở tròn xoe, sợ hãi kêu lên một tiếng, cái mông mang theo cả mũi tên kia ngời bệt xuống đất.

– A đệ, cẩn thận!

Lạc Thần hoảng hốt không thôi.

Cùng với tiếng kêu la đau đớn như giết heo của Cao Hoàn, nàng chạy ào qua chỗ cậu, cẩn thận lật người cậu lại. Mũi tên đã bị cậu ngời xuống mà gãy đôi, mũi tên đâm sâu vào trong, gần như không nhìn thấy phần đầu.

Cao Hoàn quỳ dưới đất, đau đớn làm cho khuôn mặt tuấn tú nhăn nhó, miệng r3n rĩ:

– Áu áu a tỷ ơi đệ đau quá, tỷ mau kêu tỷ phụ tới cứu đệ đi...

Hết chương 67

Chương 68

Cao Hoàn dĩ nhiên là không chết được, nhưng vết thương xác thật không nhẹ chút nào. Lạc Thần vội gọi người tới cẩn thận nâng cậu vào trong lều trại, lại gọi quân y tới.

Vệ đội có quân y, quân y kia vừa mới chăm sóc cho thị vệ bị thương xong, lại nghe nói Cao Hoàn cũng bị trúng tên bị thương bèn gấp gáp đuổi tới nơi.

Cao Hoàn nằm sấp trên giường mặt mày nhăn nhó vì đau, miệng thì la oai oái liên tục, khi nhìn thấy Lý Mục, Phàn Thành cùng với quân y đi vào, lập tức ngậm miệng nén cơn đau không dám kêu la nữa.

Quân y xem xét vết thương, thấy mũi tên cắm sâu vào trong thịt, nhìn tình hình dường như là cắm sâu vào trong xương cốt, miệng vết thương dường như còn toác rộng hơn, khác hẳn với vết thương do bị trúng tên bình thường, bèn hỏi cụ thể tình hình bị thương như thế nào. Cao Hoàn vội chớp chớp mắt với Lạc Thần, ra hiệu nằng đùng có mà nói ra.

Một vú giá bưng bê nước tiến vào không để ý nghe thế nhanh nhẩu bẩm báo luôn:

– Lục lang quân bị trúng tên ấy thế mà bản thân còn không biết, còn chạy lung tung khắp nơi, đến khi bị nhắc nhở thì mới biết, thế là sợ quá mềm nhũn cả chân ngồi phịch xuống đất, mũi tên bị gãy luôn...

Cao Hoàn bình thường ở nhà tính cách hay cười hay nói, đối với người làm trong nhà thì càng không kiêng dè, rất được mọi người yêu mến. Vú giá này miệng nói không ngừng, biểu cảm trên nét mặt cũng rất đặc sắc.

Quân y hiểu ra ngay.

Cao Hoàn thấy Lý Mục quay sang nhìn mình thì xấu hổ tột độ, cố gắng biện luận cho bản thân:

– Tỷ phu ới huynh đừng có tin, đệ là do nhầm phải hòn đá nên mới trượt ngã...

Bản thân mình nói mặt cũng xấu hổ đỏ tới tận mang tai, không dám nhìn hấn nữa.

Lý Mục hơi mỉm cười đưa tay ra vỗ vỗ lên vai cậu cố vũ, dặn dò quân y mau chóng xử lý vết thương cho cậu.

Quân y cầm cây kéo muốn cắt quần của Cao Hoàn. Cao Hoàn la oai oái hoảng sợ, giữ rịt quần, nén nhin nhau, hai mắt cứ liếc sang Lạc Thần.

Lý Mục liền hiểu, quay sang Lạc Thần thấp giọng nói:

– Nàng đừng lo, cứ đi ra ngoài trước một chút nhé, nơi này có ta rồi.

Lạc Thần trông thấy vết thương của Cao Hoàn rất sâu, nhìn rất khiếp, trong lòng vừa hoang mang vừa lo lắng, nhất thời cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Được Lý Mục nhắc nhở mới ý thức được chỗ bị thương của em trai khá là tế nhị, tuy là tỷ đệ với nhau nhưng em trai cũng đã trưởng thành, chắc là ngại bị mình nhìn thấy, vì thế nghe theo lời khuyên của Lý Mục gật đầu đi ra ngoài.

Nàng ngồi trên nỉ đất được trải tạm thời ở bên ngoài lều trại, lắng nghe động tĩnh bên trong.

Từ sau khi Lý Mục tới, nàng không nghe thấy Cao Hoàn r3n rĩ kêu đau gì nữa, vào lúc này cũng như thế, trong lều trại chỉ thỉnh thoảng truyền ra vài tạp âm mà thôi.

Một lát sau, lại truyền ra tiếng hít hà cực kỳ khắc chế của Cao Hoàn, rồi sau đó lại trở nên yên lặng.

Vú già đi ra, mang theo một chậu máu loãng.

Phàn Thành cũng đi ra.

Lạc Thần vội đứng lên sốt ruột hỏi:

– Em trai tôi thế nào rồi?

Phàn Thành đáp:

– Tiểu nương tử yên tâm, đã lấy ra được đầu mũi tên, không có độc, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là Lục lang sẽ khỏi.

Bấy giờ Lạc Thần mới thở phào nhẹ nhõm.

Phàn Thành nhìn nàng, tiến lên nói tiếp:

– Tiểu nương tử, tối nay xảy ra chuyện như này, Lục lang quân không thể lên đường được, mà các huynh đệ cũng có mười mấy người bị thương, mà giờ ngay cả lều trại cũng đã bị thiêu cháy hết, nếu như lập tức lên đường chỉ sợ bất tiện...

Anh ta dừng lại.

– Vừa rồi Lý thứ sử có đề nghị là tối nay cứ tạm thời nghỉ ngơi ở đây trước, sáng sớm ngày mai mọi người đi theo ngài ấy về lại Nghĩã Thành. Đợi khi mọi người dưỡng thương khoẻ rồi thì hẵng trở về. Ý của tiểu nương tử thế nào ạ?

Tối nay gặp chuyện ngoài ý muốn, không chỉ có mỗi Cao Hoàn bị thương. Thực ra thì không cần Phàn Thành mở miệng, Lạc Thần cũng đã không có ý định tiếp tục lên đường, vì thế gật đầu tán thành:

– Cứ nghe theo sắp xếp của Phàn Tướng quân.

Nàng đi vào trong trướng, thấy Cao Hoàn nằm sấp ở giường, chân mông được đắp lên người, nghĩ chắc là vết thương đã được xử lý xong, mà trong miệng cậu vẫn còn cắn miếng vải, sắc mặt trắng bệch, trên trán đầm mồ hôi. Biết cậu vừa rồi khi bị rút mũi tên ra đã bị ăn không ít đau đớn, trong lòng thương lắm, bước đến ngồi quỳ bên cạnh cậu, lấy khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cậu, hỏi:

– Đệ còn đau không? Nếu đau thì đừng cố chịu, cứ kêu ra là được.

Cao Hoàn liếc nhìn quân y ở đây vẫn đang thấp giọng nói chuyện với Lý Mục, bèn đẩy miếng vải ra khỏi miệng, cao giọng lên:

– Đệ không đau tí nào. Nam tử hán đại trượng phu, chút vết thương còn con này có là gì!

Lạc Thần không nói gì, tiếp tục lau mồ hôi cho cậu.

– Đúng rồi a tỷ, đệ bị thương thế này rồi, chắc là phải quay về Nghĩa Thành để dưỡng thương...A tỷ cũng ở lại với đệ một thời gian có được không?

Cao Hoàn trông mong nhìn Lạc Thần.

Lạc Thần gật đầu.

Cao Hoàn mừng như điên, lại đưa mắt nhìn Lý Mục, rạo rức mà vắn người, không cẩn thận động đến vết thương lập tức hét thành tiếng. Bên kia Lý Mục dặn dò quân y xong nhìn Lạc Thần đang chăm sóc Cao Hoàn, bèn vén rèm trướng lên đi ra khỏi lều trại.

Lạc Thần thực ra vẫn luôn chú ý đến hắn, thấy hắn nói chuyện với quân y xong thì đi ra ngoài, cũng không nói một câu nào với mình cả, không khỏi nhớ tới trước khi sự việc phát sinh hắn còn ôm lấy mình mạnh mẽ muốn hôn mình, trong lòng bất giác cảm thấy thất vọng và buồn bã.

Nàng lau mồ hôi cho Cao Hoàn xong lại bón cho cậu ít nước, dặn dò cậu nằm cẩn thận đừng có xê dịch lộn xộn, sau đó thì lẳng lặng ngồi ở một bên với cậu.

A Cúc từ ngoài trướng đi vào tay bưng bát nước thuốc, thổi nguội rồi bón cho cậu uống thuốc, phàn nàn cậu không chịu cẩn thận, lại hỏi cậu có đau không, nét mặt rất đau lòng.

Lạc Thần ngồi ở một bên, chờ bà ấy bón thuốc xong liền gọi bà ra ngoài, hỏi chuyện lúc sáng tự tiện quay lại của bà ấy là như thế nào.

– Cúc ma ma, bà đừng giấu cháu, bà mắng chửi ở trước mặt huynh ấy thì thôi đi, cứ sao còn nhỏ nước bọt vào huynh ấy?

A Cúc nhận ra được nàng rất không vui, bản thân mình cũng đã hối hận từ sớm rồi.

– Là tại tôi không tốt, buổi sáng nay đúng là tôi hơi quá đáng... Để tôi đi gặp Lý lang quân xin lỗi ngài ấy, dù có quỳ xuống xin lỗi tôi cũng chịu.

Nói xong chuẩn bị đi ngay. Lạc Thần gọi bà lại:

– Thôi. Nhưng chỉ có lần này thôi, không có lần sau đâu đấy.

Nàng dừng một chút, thở dài.

– Lẽ ra chuyến đi lần này cháu không muốn bà đi cùng đâu, đi đường vất vả đã đành, chân chẳng bà cũng không được tốt, cháu còn định bảo bà ở lại Kiến Khang hầu hạ mẹ cháu cơ, nhưng bà không chịu cứ đòi phải đi theo cháu. Ma ma, cháu biết bà thương cháu, nhưng bà sĩ nhục huynh ấy, có khác gì cũng sĩ nhục cháu đâu?

A Cúc cuống quýt cả lên:

– Tiểu nương tử xin đừng giận. A ma biết sai rồi. Sau này tôi không dám thế nữa.

Lạc Thần thấy thái độ của bà như thế cũng không nỡ trách móc gì nữa, lại quay vào ở bên chăm sóc cho Cao Hoàn.

Phàn Thành bắt đầu chỉ huy thủ hạ thu dọn chiến trường hỗn loạn, còn chặt cây và cỏ tranh gần đó mang về dựng tạm lều cho mười mấy thị vệ bị thương ở tạm, những người còn lại thì ăn ngủ ngoài trời qua đêm.

Để đề phòng lại có chuyện xảy ra, số nhân thủ canh phòng bên ngoài doanh địa được gia tăng lên.

Sau một hồi rối ren, doanh địa lại một lần nữa được sắp xếp xong.

Cao Hoàn bị cơn đau ở chỗ vết thương hành hạ nằm ở trên giường trần trọc hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi cơn buồn ngủ và mệt mỏi, mơ mơ màng màng mà thiếp đi.

Lạc Thần vẫn luôn ở bên trông nom cậu, thấy cậu cuối cùng đã ngủ rồi thì thở phào, thất thần một lát đi ra khỏi lều trại, đứng ở cửa lều nhìn quanh bốn phía, đi đến gần một thị vệ trực đêm hỏi Lý Mục đang ở đâu.

Thị vệ chỉ về hướng con sông nhỏ.

Đêm đã khuya.

Ban ngày đi đường, buổi tối lại trải qua một trận ác chiến kinh hồn, đám thị vệ cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi, trải áo ngoài xuống dưới đất nằm dưới gốc cây hoặc là bên tảng đá đã nặng nề ngủ.

Lạc Thần yên lặng đi qua những thị vệ đang nằm ngủ dưới đất, đi tới bên con sông nhỏ. Cách đó không xa, trên mấy tảng đá có bề mặt bằng phẳng cũng có mấy người đang nằm ngủ ở trên đó.

Lý Mục vẫn còn chưa đi nghỉ ngơi.

Từ xa, Lạc Thần đã nhìn thấy dưới ánh trăng hắt đang tắm rửa cho con ô trụy của mình ở bên dòng nước.

Hắn cầm bó cỏ cần thận lau sạch người cho ô trụy, hết sức tập trung.

Lạc Thần lén lút ngắm nhìn.

Một lát sau, dường như hắn cảm nhận được mà ngẩng đầu lên, nhìn thoáng về phía nàng, dừng lại, vỗ vỗ đầu con ô trụy thả nó tự đi, sau đó rửa sạch tay đi lên.

– Nàng còn chưa ngủ à?

Hắn đứng cách nàng vài bước, cất tiếng hỏi.

Lạc Thần cup mắt xuống khẽ vang một tiếng.

– A đệ của nàng thế nào rồi?

– Lúc đầu thì cứ r3n rĩ vì đau suốt, vừa mới đi ngủ rồi ạ.

Hắn gật đầu.

– Máy ngày đầu sẽ rất đau. Chờ ngày mai tới trong thành rồi ta sẽ lấy thuốc trị thương khác cho đệ ấy, chắc chắn sẽ giảm bớt cơn đau nhức.

Hắn nói xong nhìn nàng, như là nhớ ra gì đó, lại nói tiếp:

– Nếu như nàng vội vã muốn về thì cũng không sao cả. Ngày mai chờ nghỉ ngơi chỉnh đốn xong ta sẽ đích thân đưa nàng đến Kinh Châu. Còn a đệ của nàng thì cứ ở lại một thời gian, chờ vết thương khỏi rồi thì hẵng quay về.

Lạc Thần ngẩng lên lắc đầu.

– Mọi muốn chờ a đệ khỏi xong thì cùng nhau về.

Lý Mục ừ một tiếng.

– Thế cũng được. Nhanh thì nửa tháng, chậm thì chắc gần tháng.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn vùng đất hoang tối đen như mực.

– Ban ngày nàng đi đường suốt, chắc cũng mệt rồi, vừa rồi lại bị hoảng sợ, cứ an tâm đi ngủ đi. Ta sẽ canh giữ cho.

Lúc hắn nói chuyện giọng điệu vẫn luôn hiền hoà, nhưng Lạc Thần luôn có một cảm giác rất lạ. Buổi tối chiến đấu một trận, thái độ của hắn lập tức thay đổi lớn, cứ như là muốn đuổi mình đi. Nàng cố gắng phớt lờ cảm giác ảm ức tủi hờn đang trào dâng ở trong lòng, cắn môi.

– Muội tới tìm huynh không phải là muốn huynh bảo canh giữ bảo vệ muội.

– Sáng nay thái độ của Cúc a ma rất không đúng với huynh, còn nhỏ nước miếng vào huynh nữa, nhưng không phải là muội kêu bà ấy quay lại làm thế đâu. Bà ấy nói với muội là quên đồ cá nhân. Nếu muội biết thì muội sẽ không cho bà ấy quay lại. Vừa rồi muội đã nói với bà ấy rồi. Sau này sẽ không để xảy ra chuyện tương tự nữa. Muội thay bà ấy xin lỗi huynh, mong huynh đừng trách ạ.

Dưới ánh trăng, Lạc Thần thấy hắn khẽ nở nụ cười, sờ sờ trán, nói:

– Ta không sao, chỉ một ngụm nước miếng thôi mà, với ta không tính là gì cả. Hơn nữa là, ta cũng đáng bị như thế.

Hắn vừa nói vừa đi tới gần Lạc Thần.

– Cũng muộn rồi, bên ngoài có gió, ta đưa nàng trở về.

Lạc Thần được hắn đưa về, hai người một trước một sau lại đi ngang qua những thủ vệ đang nằm ngủ la liệt dưới đất, đi tới trước trướng.

– Nàng đi ngủ đi.

Hắn nói, giọng còn dịu dàng hơn cả ánh trăng.

Lạc Thần nhìn hắn, yên lặng đi vào.

Một đêm này nàng mang theo tâm sự nặng nề khó ngủ, Cao Hoàn ở bên cạnh thì thỉnh thoảng r3n rĩ vài tiếng, nàng gần như không thể chợp mắt. Buổi sáng ngày hôm sau thức dậy, gắng lên tinh thần chờ Phàn Thành nhổ trại xong ngồi lên xe ngựa lên đường quay đầu trở lại thành trì, cả đường đi thuận lợi, lúc chạng vạng thì về đến thành trì.

Lý Mục đêm qua cả đêm chưa về, sáng sớm hôm nay Tướng Thao đã phái thám báo ra ngoài, gặp nhau ở nửa đường. Thám báo mang tin tức trở về, Tướng Thao biết được đêm qua hắn và mọi người bị Hầu thị tập kích nên đã dẫn người ra khỏi thành đón từ xa.

Vào thành, Lý Mục đưa Lạc Thần cùng Cao Hoàn về phủ thứ sử, vẫn sắp xếp nghỉ ở viện tử hôm qua. Kế đó, Lạc Thần thấy hắn vội vàng đi ngay, có vẻ như nghị sự cùng mọi người ở tiền đường.

A Cúc lại bắt đầu sai người dọn dẹp phòng ốc. Lại đem tất cả các thứ cần thiết hằng ngày mà đêm hôm qua đã cất đi bày ra bố trí lại lần nữa, trải lại chăn ga đệm, còn dọn dẹp chỗ ở cho Cao Hoàn.

Hôm nay Cao Hoàn ngồi cùng xe với Lạc Thần, vết thương ở trên hông có vẻ như càng sưng to hơn so với hôm qua. Nhưng so sánh với Lạc Thần gắng gượng tinh thần thì cậu ta tinh thần lại hết sức phấn chấn.

Lạc Thần đưa cậu vào phòng nghỉ ngơi sau đó mới lấy thuốc, đúng lúc quân y tới nói là thay thuốc, còn bảo đó là Lý thứ sử dặn dò thế.

Quân y đi rồi, Cao Hoàn nằm ở trên chiếc giường nát còn chẳng rộng bằng cái ván cửa, chỉ thiếu nước phá lên cười sung sướng thôi. Đối

với Lục lang quân vô tâm vô phế như thế, A Cúc cũng bó tay hết cách. Bởi vì quân y đã dặn dò vết thương không thể chạm nước, phải thay thuốc đúng giờ, hơn nữa cậu không thể xuống giường đi lại được, việc hằng ngày để thị nữ làm rất bất tiện, cộng thêm A Cúc lo lắng họ chân tay vụng về không hầu hạ được tốt, dè dặt dò mảy người Quỳnh Thụ hầu hạ tiểu nương tử cho tốt, còn bà thì chuyển sang kia chăm sóc cho cậu ta.

Nơi này thu dọn xong, bên kia thì bận rộn, đêm tối xuống rất nhanh.

Lạc Thần vẫn luôn ở chỗ Cao Hoàn, cho đến cuối giờ Tuất thì mới quay về phòng của mình.

Từ lúc xuất phát ở Kiến Khang trèo đèo lội suối rong ruổi đi trên đường hơn một tháng, buổi tối hôm trước mới đến sáng sớm hôm sau lại đi sớm, tối hôm qua hạ trại lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đêm nay lại quay về đây.

Gần như không có thời gian tạm nghỉ.

Lạc Thần biết thị nữ vú giá đồng hành người nào cũng đều rất mệt, chờ nước tắm được đưa tới xong liền bảo mọi người đi nghỉ ngơi hết, không cần phải hầu hạ nàng nữa.

Hiện giờ đang là thời tiết cuối xuân đầu hạ, nàng đã mấy buổi tối không tắm rửa rồi, chỉ có lau qua người mà thôi. Giữa trưa hôm nay thời tiết khá nóng, lúc này trên người dính mồ hôi, rất không thoải mái. Lạc Thần đuổi người hầu đi hết, chuẩn bị tắm rửa, khi đóng cửa lại phát hiện then cửa cũng bị gãy rồi. Quỳnh Thụ vừa nãy có nói muốn ở lại hầu hạ nàng cũng đã bị nàng đuổi đi, lúc này không muốn gọi cô ấy nữa, nàng chẳng thể làm gì khác đành phải tìm thứ chặn cửa.

Trong phòng có một cái bàn rất cũ, vỏ sơn bị tróc, lại làm bằng gỗ dương già, rất nặng. Lạc Thần dùng hết sức lực mới kéo được chiếc bàn ra tới chỗ cánh cửa để chặn lấy. Nàng còn thử đẩy thử, thấy khá

là chắc mới yên tâm, lại chuyển tấm màn tắm thời treo lên kia làm thành màn quây phòng tắm, cởi y phục ra bước vào thùng tắm.

Vú già biết tiểu nường tử ưa sạch sẽ nên cố ý dùng nước nóng tráng qua rồi. Lạc Thần lại nghi ngờ không biết lúc trước đã có ai từng dùng, cho nên không chịu ngồi vào, chỉ đứng ở trong nước tắm rửa.

Đang tắm rửa, đột nhiên nàng nghe được trên đỉnh đầu có tiếng động rất nhỏ. Như là có con gì đó chạy qua chạy lại trên xà nhà ngay trên đỉnh đầu. Nàng còn chưa kịp nhận ra nó là gì thì có một thứ đen sì từ trên cao rơi thẳng tắp xuống trước mặt nàng.

“Thịch” một tiếng, vô cùng chuẩn xác rơi vào trong thùng nước tắm, nước trong thùng bắn lên.

Lạc Thần hãi hùng.

Nàng cúi nhìn, thỉnh linh thấy ở trong thùng nước có thêm một con vật đen sì đang bơi lồm ngồm. Ánh nến trong phòng rất tối nhưng cũng đủ để nàng nhìn thấy rõ. Đang bơi lồm ngồm trong thùng nước lại là một con chuột to, bốn chân vung vẩy, miệng kêu chít chít, đang bơi về phía mình.

— A — —

Lạc Thần trợn to mắt thét lên chói tai.

Nàng vừa hét vừa luống cuống bò ra khỏi thùng tắm.

— A Di!

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi của Lý Mục.

— Nàng làm sao vậy?

Tiếng gõ cửa vang lên.

— A....

– A Di!

Tiếng gọi bên ngoài cửa càng trở nên nôn nóng.

“Rầm” một tiếng, chiếc bàn bị đẩy về phía sau, cánh cửa theo đó đổ xuống đất.

Lý Mục xuất hiện ở cửa, chạy về góc phòng mà nàng đang la hét kéo màn quây ra.

Ngay sau đó hấn sững người, cả người bất động.

– Có chuột!

Lạc Thần đang dậm dậm chân, vẻ mặt hoảng hốt, một tay túm lấy áo miến cưỡng che ngực lại, thấy con chuột kia cũng bò ra khỏi thùng tằm theo mình, cả người ướt sũng, móng vuốt bám vào thành, hai mắt nhỏ tí đảo tròn như là đang nhìn mình chăm chăm, cả người sờn cả tóc gáy, lại hét lên một tiếng chẳng màng tất cả mà nhào tới người đàn ông quen thuộc kia.

Lý Mục theo bản năng mà giang tay ra vững chắc ôm lấy thân mình trắng bóng đang nhào về phía mình.

Con chuột có vẻ cũng bị tiếng hét của Lạc Thần làm cho hoảng sợ, như bị say rượu bùm một tiếng ngã vào trong thùng nước, lại phịch phịch vài cái mới một lần nữa bò ra được, nhảy ra khỏi vách thùng, nhảy đi nhanh như chớp, nhoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lý Mục vẫn không nhúc nhích, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

Tối nay hấn triệu người đến tiền đường nghị sự, xong xuôi mới quay lại đây, vừa đi đến trước cửa thủy hoa thì nghe được tiếng hét của

nàng. Trong tiếng hét tràn ngập sự sợ hãi, cũng không biết xảy ra chuyện gì, mà cửa thì lại bị chặn, bèn mạnh mẽ phá cửa xông vào.

Không ngờ nghênh đón hấn lại là một màn thế này.

Cô gái trong lòng hấn ôm chặt lấy hấn không buông, cơ thể ướt sũng cuộn tròn trong ngực hấn, mái tóc dài rối tung dán vào tấm lưng trắng như tuyết.

Làn da trơn bóng tới mức đôi tay hấn gần như không thể ôm được.

Lý Mục vừa mới cúi xuống nhìn thôi mà mạch máu đã sôi sục, ôm nàng vẫn không nhúc nhích, chỉ khẽ khàng an ủi:

– Đừng sợ, không có gì đâu. Con chuột chạy đi rồi.

Lạc Thần hai chân treo lên không, cả người bị hấn ôm vào lòng, cảm giác lông tóc sồn hết cả lên vừa rồi mới biến mất đi. Khi dần dần ổn định lại, nàng mới phát giác cơ thể mình vẫn còn tr@n truồng, trước ngực chỉ có một chiếc áo vớ được che lấy qua quýt, tay mình còn ôm chặt lấy eo hấn.

Tuy rằng trước kia đã từng làm chuyện thân mật với hấn, nhưng lúc đó và lúc này, ở giữa có quá nhiều chuyện đã xảy ra, hơn nữa giữa hai người hiện giờ vẫn còn có chút vấn đề.

Nàng lập tức đỏ mặt, vội vàng buông hai tay ra, cố hết sức tóm lấy quần áo che thân, vịn người đi xuống, lóng ngóng nói:

– Huynh mau buông muội ra!

Hết chương 68

Chương 69

Cách một lớp y phục hấn vẫn cảm nhận được sự dao động của mình khi làn da của nàng dán sát vào mình. Giữ nàng ở lại bên mình là do h@m muốn tự nhiên của đàn ông thôi thúc. Nhưng mà lý trí vẫn thúc đẩy Lý Mục nhanh chóng đưa ra quyết định đưa nàng quay về Kiến Khang.

Nguyên nhân thì có rất nhiều.

Trong lòng nàng vẫn còn có khúc mắc với hấn, dao động không chừng.

Nơi này điều kiện cực kỳ gian khổ.

Đặc biệt là sau trận đánh bất ngờ trải qua đêm hôm qua, quyết định này của hấn càng thêm kiên định hơn.

Thế nhưng vào giây phút này, lý trí của hấn đột nhiên biến mất. Người thơm mềm mại nhào vào trong ngực, đôi mắt bị cảnh sắc sống động hương diễm trước mắt làm cho đỏ lên. Lý Mục chỉ thấy máu nóng trong người cuồn cuộn trào dâng, không thể nào nhẫn nhịn được, chỉ muốn có được nàng. Hấn không những không buông nàng ra mà ngược lại còn siết chặt tay, ngăn cho cô gái nhỏ ở trong ngực mình đang muốn giãy ra.

Lạc Thần còn chưa kịp phản ứng đã thấy phía sau chột ạnh, cả người đã bị hấn đè lên trên tường.

– Á...Huynh làm gì thế? Huynh mau thả muội ra!

Nàng vừa hoảng vừa khấn trương, ra sức đẩy hẳn, dấm hẳn, còn ngửa mặt lên đụng hẳn.

Hắn không rên lấy một tiếng.

Đụng đầu rất mạnh.

Trong góc nhà tối om, phía sau tấm màn ướn, Lạc Thần không còn sức để giãy giụa nữa. Hai cái chân trắng nõn đang đá lung tung dần dần rơi xuống, cuối cùng yếu ớt treo ở hai bên eo cường tráng của người đàn ông trẻ tuổi. Đột nhiên, bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp. Quỳnh Thu cùng với mấy thị nữ khác còn đang buồn ngủ bị tiếng hét chói tai của Lạc Thần cùng với tiếng động của cánh cửa bị phá làm cho bừng tỉnh, vội vàng chạy tới.

Cánh cửa đổ dưới đất.

Chiếc bàn bị lật nghiêng.

Trong phòng đèn vẫn sáng, nhưng lại không thấy người đâu cả. Chỉ có một chút động tĩnh ở đằng sau bức màn ướn ở góc phòng.

– Tiểu nương tử ơi, cô có ổn không ạ?

Quỳnh Thụ gọi lên, hoang mang hoảng sợ chạy về phía góc phòng kia, chợt nghe phía sau bức màn có tiếng đáp của một người đàn ông:

– Không có chuyện gì đâu. Phu nhân vừa rồi chỉ bị con chuột làm hoảng sợ rồi, các người đi ra ngoài đi.

Là giọng của Lý lang quân.

Quỳnh Thụ do dự.

– Các em đi đi. Ta thật sự không sao...Huynh ấy...vừa rồi đuổi con chuột giúp ta thôi.

Một lát sau, một giọng nói của một cô gái từ sau bức màn truyền ra.

Mềm mại, mang theo âm rung, hơi thở không ổn định.

Quỳnh Thư lớn tuổi hơn, sắc mặt hơi nóng lên, vội vàng nháy mắt với những người khác, nhắc cửa cùng bàn trên mặt đất lên rồi lui ra ngoài.

Đằng sau bức màn, Lý Mục cúi xuống thấy hai cánh tay ngọc mềm mại của nàng quấn trên cổ mình, mái tóc đen yếu ớt tựa vào ngực hắn, hai mắt nhắm nghiền, thân thể bất động, thì hít một hơi thật dài, cuối cùng cũng đề nén được d*ng vọng còn đang quay cuồng xuống lại bế nàng lên quấn một mảnh quần áo quanh người nàng, từ sau tấm rèm bước ra đặt nàng xuống giường, đắp chăn cho nàng.

Nàng vừa rồi bị giật mình hoảng sợ, chân không giẫm trên mặt đất, lòng bàn chân dính đầy bùn đất. Lý Mục lấy khăn ngồi bên giường vừa lau chân cho nàng vừa nói:

– Ta vừa trở về là muốn nói với nàng một chuyện. Rất có khả năng đêm nay ở phụ cận cửa thành sẽ không được yên bình. Tối hôm qua nàng vừa gặp chuyện còn sợ hãi, ta sợ nàng lại bị sợ một lần nữa nên mới trở về để báo trước cho nàng biết. Nếu như nàng có nghe được động tĩnh gì thì đừng sợ, ta đã bố trí xong hết cả rồi, sẽ không có việc gì đâu.

Lạc Thần ban đầu vừa xấu hổ vừa tức giận, ngực vẫn còn nhói đau, không phân biệt được nhịp tim là gì, cả người còn đang choáng váng, sau khi bị hắn ôm đến bên giường thì nhắm tịt mắt lại, đột nhiên nghe hắn nói như vậy dáng vẻ hoàn toàn khác với lúc ở sau bức màn thì không khỏi thấy kinh ngạc

Nàng từ từ mở đôi mắt ngập nước ra:

– Là có liên quan đến người Yết mà tối hôm qua tập kích chúng ta à?

Lý Mục gật đầu.

Lau khô chân nàng xong thì lại đổi sang chân khác, tiếp tục nói:

– Người mà bị ta bắt đêm hôm qua tên là Hầu Ly, là trưởng tử của Cừu Trì Hầu thị gần đó. Tính lộ trình thì người của Hầu thị chắc chắn tối nay sẽ tới. Ta sẽ đích thân đi lên thành lâu để gác đêm. Tối nay đành phải có lỗi với nàng để nàng phải tạm thời ngủ qua đêm như này. Ngày mai ta sẽ gọi người tới sửa chữa lại cửa nẻo và nhà cửa, lấp kín các lỗ chuột lại.

Hắn lau sạch hai chân cho nàng xong nhét trở vào trong chăn.

– Nàng ngủ đi. Ta đi trước. Ta sẽ gọi Quỳnh Thụ đến hầu ngủ với nàng.

Hắn nhìn nàng một lúc lại nhích lại gần, kéo chiếc chăn bị trượt xuống lên che kín bả vai bị lộ ra ngoài của nàng, sau đó đứng lên buông màn xuống.

Lạc Thần rúc ở trong chăn, cách tấm màn nhìn bóng dáng của hắn đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc Quỳnh Thụ đi vào.

Lại là một đêm trần trọc khó ngủ.

Trước nửa đêm, Lạc Thần nằm ở trên giường miên man suy nghĩ, không hề buồn ngủ, cho tới khi gần sáng cả người dần dần mệt mỏi, khi đang cực kỳ buồn ngủ thì đột nhiên nghe được phía đông thành thoáng như có tiếng trống đánh và tiếng reo hò của binh lính phát ra.

Nghĩa Thành hiện giờ vẫn là tòa thành trống như cũ. Một tòa thành trì có phạm vi hơn mười dặm cư dân tính cả binh lính của Lý Mục cộng lại cũng chỉ có hai đến ba nghìn người. Vì vậy, thành trì về đêm vô cùng yên tĩnh, tuy rằng phủ thứ sử cách cửa thành phía đông khá xa nhưng mà động tĩnh như thế vẫn có thể nghe được.

Tuy rằng đã được Lý Mục thông báo trước, nhưng Lạc Thần làm sao có thể yên lòng mà ngủ đây? Nàng vừa nghe được những âm thanh đó thì lập tức bật dậy, chạy ra trèo lên trên đài quan sát trong phủ Thứ sử, đứng ở trên đó nhìn về phương hướng cửa thành đông phía xa.

Ở hướng đó, những ánh lửa đỏ lòe mờ xuất hiện trên bầu trời đêm đen kịt.

Tiếng trống đánh tiếng reo hò ngắt quãng.

Lạc Thần vô cùng lo lắng, bị Quỳnh Thụ khuyên trở về phòng rồi nhưng cả người vẫn đứng ngồi không yên, bèn thấp nển ngồi chờ đến tận bình minh.

Khi trời vừa hửng sáng, động tĩnh hướng cổng thành cuối cùng mới dừng lại.

Cao Hoàn nửa đêm về sáng bởi bị cơn đau ở vết thương làm cho tỉnh lại, cũng nghe được những âm thanh bất thường ở hướng cổng thành kia. Bản thân cậu không thể xuống giường đi lại, bèn gọi một tùy tùng của mình đi ra ngoài hỏi thăm tin tức, sau đó mới biết được tối hôm qua Hầu thị xuất động năm nghìn người tới công thành, đánh đến nửa đêm bởi vì không tấn công được thành trì mà vào lúc bình minh đã rút lui mấy dặm rồi.

Nguy cơ thành trì bị tấn công tạm thời đã được giải trừ.

.....

Phía trên cửa thành, binh lính vốn đã mệt mỏi chợt thấy Thứ sử cả đêm cùng mình canh giữ thành đi lên tường thành, bọn họ lại lấy lại tinh thần sục sôi, đứng ưỡn ngực thẳng tắp.

Lý Mục đứng trên đôn đài, nhìn về phương hướng binh mã Hầu thị nghỉ ngơi chinh đồn hạ trại một lát, khi xuống dưới ra lệnh cho các

tướng sĩ uống nước ăn cơm, nghỉ ngơi chinh đồn ngay tại chỗ, còn mình thì đi vào một tòa vọng lâu.

Trên một cây cột ở vọng lâu một người đàn ông mũi cao mắt sâu bị trôi gô ở đó, chính là Hầu Ly bị Lý Mục bắt.

Tôn Phóng Chi đang canh giữ y, khảy khảy thanh chủy thủ cầm trong tay, nom vẻ căm tức của Hầu Ly nhìn mình miệng thì phun ra những câu nói nghe không hiểu, biết y đang mắng chửi mình, làm sao mà chịu đựng được, bèn buông chủy thủ xuống đi qua đá y một cú, lại nghe y mắng chửi hăng hơn thì lấy một khúc gân bò đã nhúng nước quẩn vài vòng trên người y, giận giữ nói:

– Cái đồ Yết tử chó chết này, nếu không phải đã được căn dặn thì ông đây đã giết chết mi rồi. Thế mà mi còn chửi ông!

Gân trâu cắm sâu vào thịt và mắc vào trên cổ Hầu Ly, Hầu Ly bị siết nghẹn mặt đỏ bừng lên, hai mắt như lồi ra nhưng lại không muốn chịu thua vẫn tiếp tục chửi, lần này là dùng Hán ngữ, nghiêng rằng khò khè chửi:

– Người chờ đó, đợi ông về được sẽ trả món thù này!

Tôn Phóng Chi cười lạnh lùng:

– Đồ Yết tử chó chết nhà mi có thể trở về được thì hãy nói đi. Mi ngoan cố như thế, sao đêm qua bị Lý thứ sử bắt được mà lại kêu thủ hạ rút lui vậy?

Hầu Ly không rành ngôn ngữ người Hán, miễn cưỡng có thể nghe hiểu một chút, biết Tôn Phóng Chi cười nhạo mình thì vừa căm hận vừa bức tức, đang muốn chửi tiếp chợt nhìn thấy có một bóng người xuất hiện ở cửa, nhận ra đó là Lý Mục thì dừng lại, trợn mắt gầm gừ với hắn.

Tôn Phóng Chi quay đầu lại thấy Lý Mục thì vội đi lên đón, chỉ vào Hầu Ly nói:

– Tên chó chết này từ lúc mang từ trên đầu thành xuống dưới thì vẫn cứ chửi liên mồm. Theo ta thấy giữ mạng chó của hắn lại cũng được nhưng phải cắt phăng lưỡi của hắn đi.

Hầu Ly nghe được hai chữ cắt lưỡi thì mặt tái đi, lại chửi ầm lên.

Lý Mục cười cười nói với Tôn Phóng Chi:

– Đêm qua thủ thành gần như cả đêm rồi, huynh đi nghỉ ngơi đi, nơi này cứ giao cho ta.

Tôn Phóng Chi biết hắn hắn là có việc bèn gật đầu, lại quay lại làm động tác uy hiếp với Hầu Ly, bấy giờ mới đi ra ngoài.

Lý Mục đứng ở trước mặt Hầu Ly, nhìn chăm chăm vào y.

Hầu Ly ban đầu còn cứng cổ, nhớ lại cảnh tượng lúc đó không khỏi vừa hối hận vừa tức giận, dùng tiếng Yết chửi:

– Lý Mục, cái đồ gian trá này, ta chỉ hận mình đã tin vào những lời xảo trá của ngươi. Ngươi mà tính là anh hùng hảo hán gì, có bản lĩnh thì thả ta ra, rồi cùng ta đại chiến một trận nữa.

Lý Mục thuận tay cầm lấy thanh chủy thủ mà Tôn Phóng Chi để lại, đi tới gần trước mặt Hầu Ly.

Hầu Ly nhìn chăm chăm thanh chủy thủ, nhớ tới câu cắt lưỡi vừa rồi mình nghe được thì tức giận nói:

– Ngươi dám?

Lý Mục chỉ cười vòng ra sau lưng y cắt đứt dây trói.

Hầu Ly tay chân được tự do thì không thể tin được, dùng ánh mắt đề phòng nhìn hắn chăm chăm.

Lý Mục nói:

– Hầu Ly, không phải ta không không giữ lời hứa. Mà do huynh đệ nhà ngươi đã dẫn người tới, chẳng nói hai lời hai tấn công thành trì. Chính ngươi cũng tận mắt chứng kiến rồi đó. Ta thấy dáng vẻ của đệ đệ ngươi chưa chắc là thật sự muốn tấn công thành mà ngược lại có vẻ như muốn mượn tay Lý Mục ta để trừ bỏ ngươi thì đúng hơn.

Tâm bệnh của Hầu Ly lại bị đánh trúng.

Đêm hôm trước y đã bị mất cảnh giác bị bất ngờ mà thất thủ bị Lý Mục bắt được. Y lúc ấy làm sao chịu khuất phục cho được, tuy rằng thanh kiếm chĩa vào đầu nhưng y cho rằng người nhà mình tương đương với bên hãn, cộng thêm có mảnh thú trợ trận, dù là hãn có bắt được mình thì cũng sẽ không dám làm tổn hại đến mình, vốn định ngoan cố chống lại nhưng lại bị một câu nói lúc ấy của Lý Mục làm cho dao động, cuối cùng mà chịu khuất phục.

Lý Mục nói:

– Nếu như ngươi không làm theo lời ta nói, ta sẽ lập tức giết ngươi. Cùng lắm thì buông tay lại cùng mấy trăm thủ hạ của ngươi đánh một trận, chưa chắc là sẽ thua đâu.

– Nhưng nếu như ngươi chết rồi, đệ đệ ngươi lại có thể thuận lợi thượng vị, thay thế vị trí của ngươi.

Y chính là bị câu nói này mà bị nắm lấy mệnh môn.

Y là trưởng tử của Cừu Trì Hầu thị, cũng là thế tử, mẹ đẻ lại không phải đồng tộc mà là người của Quy Tư quốc cực kỳ xinh đẹp, tinh thông nhạc lý, giỏi nhất là đánh hồ tỳ bà, tiếc là lại chết trẻ, hương tiêu ngọc vẫn. Chỉ vì điều này mà Hầu Định luôn thương nhớ mẫu thân của y cộng thêm áy náy sâu sắc, cho nên bao nhiêu năm nay dù cho địa vị của y nhiều lần bị người em trai Hầu Kiên dòm ngó và Hầu Định cũng từng mấy lần có ý định phế y, nhưng cuối cùng vẫn duy trì đến tận hôm nay.

Mẫu thân của Hầu Kiên xuất thân đại tộc Cam thị Cừu Trì, tâm kế tài cán đều trên cơ y, Hầu Ly rất kiêng kỵ người em trai vẫn luôn âm thầm muốn đoạt lấy vị trí của mình.

Đây cũng là nguyên nhân mà lần này y giấu phụ thân Hầu Định gấp gấp muốn tấn công Lý Mục nơi này nhằm giành được quân công. Nhưng mà y không ngờ được chính là mình sẽ lại bị bắt như thế.

Dưới tình huống lúc ấy, y đương nhiên biết Lý Mục đang uy hiếp mình. Nhưng y cũng biết, nếu như y không nghe theo, người Hán này thật sự sẽ chết mình, người chết là mình, mà kẻ vui mừng nhất có lẽ chính là người em trai Hầu Kiên của mình.

Y làm sao mà cam tâm?

Y không có lựa chọn, khi ấy chỉ có thể khuất phục, nhẫn nhịn dựa theo lời nói của Lý Mục ra lệnh cho thủ hạ cấp tốc rút về báo tin tức cho Hầu Định.

Nguyên văn câu nói của Lý Mục là mời Hầu thị tới Nghĩa Thành thương lượng, nói Hầu thị từ trước tuy đi theo Bắc Hạ đối địch với Nam Triều nhưng vẫn chưa làm quá nhiều việc ác, hẳn bằng lòng biến chiến tranh thành tơ lụa, trong tương lai, cả hai sẽ tiếp tục không liên quan.

Ấy thế mà không ngờ vào nửa đêm, người em trai Hầu Kiên dẫn binh mã đuổi tới, trong lúc mình bị đẩy lên đầu tương thành thì một mặt hô to phá thành cứu mình một mặt thì ra lệnh tiếp tục tấn công thành trì. Giờ phút này lại bị lời nói của Lý Mục đánh trúng, trong lòng càng căm hận, nhất thời không nói nên lời, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lý Mục nói:

– Ta vẫn nói câu đó, ngươi là Cừu Trì Hầu thị, tuy cũng là người Yết nhưng trước kia từng là thần dân của Đại Ngu, sau khi đi theo Bắc Hạ cũng không phạm phải tội ác ngập trời, hơn nữa cũng không phải kẻ thù trời sinh của Lý Mục ta. Nhưng mà ngược lại người em trai

Hầu Kiên kia của người chẳng những kích động phụ thân người đối địch với Đại Ngu, ta còn nghe nói gã vì để tranh đoạt địa vị của người mà không màng đi câu kết với kẻ thù truyền kiếp là Cốc Hội thị Tiên Bi, khuyên phụ thân người góp sức cho Tiên Bi Kim Quốc. Kẻ vô nghĩa vô sỉ như thế nếu thật sự đoạt được vị trí thế tử của người, Cừu Trì có còn là nơi dung thân của người hay không?

Cốc Hội thị là người Tiên Bi, cũng là một tộc mạnh khác ngoài Mộ Dung thị ra, thế lực hơn một lần từng chiếm cứ toàn bộ Lũng Tây, người đứng đầu gia tộc Cốc Hội Long về năng lực có thể sánh ngang Mộ Dung Tây, từng được Đại Ngu phong làm Tây Kim vương, vận may của y còn hơn cả Mộ Dung thị một bậc. Nhân lúc Bắc Hạ tràn ngập nguy cơ đã triệu tập bộ cũ trở lại Lũng Tây, chinh chiến bốn phía, thế như trẻ tre, trùng kiến Kim Quốc, tự xưng hoàng đế, hiện giờ đang chỉ binh đến Trường An, ý đồ đánh hạ trung tâm hành chính quân sự Lũng Tây của Bắc Hạ, hoàn toàn nạp Lũng Tây vào dưới sự thống trị của Kim Quốc.

Nhân mã của Cừu Trì Hầu thị chỉ có mấy vạn, bởi vì địa giới gần Đại Kim, hoàn toàn dựa vào Cừu Trì sơn mà nhiều thế hệ tồn tại làm lá chắn, dễ thủ khó công, cho nên mới có thể không bị tiêu diệt mà tồn tại đến hiện nay.

Hầu Ly cũng biết gần đây Cam thị liên tiếp dẫn người Tiên Bi đi gặp phụ thân, khuyên phụ thân đầu nhập Kim Quốc, để tránh bị tiêu diệt, thái độ của phụ thân vẫn luôn dao động, trong lòng càng thêm căm hận, nghiêng răng nói:

— Đây là chuyện nhà bọn ta, tự ta sẽ giải quyết, liên quan gì đến người?

Lý Mục nói:

— Đó vốn là việc nhà các người. Nhưng nếu như Hầu thị đầu nhập vào Tiên Bi Kim Quốc thì sẽ trở thành kẻ địch của Lý Mục ta. Có câu họ hàng xa không bằng láng giềng gần.

Hắn nhìn Hầu Ly.

– Hầu thế tử, ta bằng lòng trợ giúp ngươi trừ khử người em trai của ngươi. Ngươi trợ giúp ta khuyên phụ thân ngươi đoạn tuyệt quan hệ với Kim Quốc, liên kết đồng minh với ta. Tương lai ta phá Kim diệt Cốc Hội Long, ngươi sẽ trở thành Cừu Trì Vương. Thiên hạ này sẽ không có ai tranh đoạt vị trí này của ngươi nữa. Ý của ngươi thế nào?

Hầu Ly nao nao.

Lý Mục hơi mỉm cười:

– Ngươi cứ từ từ suy nghĩ. Nghĩ xong rồi thì tìm ta là được.

– Đừng quên, người em trai của ngươi giờ này còn đang ở ngoài thành chờ cái đầu trên cổ ngươi đấy.

Nói xong hắn xoay người bỏ đi.

Hầu Ly nhìn chằm chằm bóng dáng của hắn, mặt lúc tái mét lúc đỏ lên, đột nhiên đuổi theo vài bước, cao giọng:

– Ta bằng lòng kết liên minh với ngươi. Ngươi nói thế nào ta sẽ làm theo thế đó. Ta làm theo là được chứ gì.

Lý Mục dừng bước, lấy một lá thư ở trong ngực ra, đặt ở trên bàn.

– Thế tử, ngày hôm nay ngươi có thể trở về. Làm phiền ngươi mang thư này cho phụ thân ngươi, hãy nói là Lý Mục ta từ lúc tới nơi này vẫn chưa tới bái kiến ông ấy, là ta thất lễ.

Hắn đẩy là thư qua.

Tôn Phóng Chi canh giữ ở bên ngoài bỗng nhiên thấy Hầu Ly đi ra thì ngớ cả người, rút đao ra bước lên cản lại, không ngờ Hầu Ly kia lại đứng lại, nhổ một bãi nước miếng về phía mình, dùng tiếng Hán không sõi nói:

– Lý thứ sử là anh hùng đương thời, nể mặt ngài ấy ta không thềm so đo với người.

Nói xong thì nghênh ngang mà đi.

Tôn Phóng Chi cuống cuồng né tránh mới tránh được ngụm nước bọt kia, lại nhìn thấy Lý Mục đi ra, giật mình:

– Kính Thần, sao lại thả tên đó ra thế?

Lý Mục bước lên tường thành, nói:

– Huynh nhìn đi, thành đã không bị bao vây nữa rồi.

Hết chương 69

Chương 70

Trong kế hoạch ban đầu của Hầu Kiên, sau khi công phá thành trì xong thì sẽ nhân hỗn loạn mà giết chết Hầu Ly, rồi lại trở về bắt báo lại với phụ thân rằng Lý Mục đã không tuân thủ ước định. Dù cho phụ thân có nghi ngờ nhưng huynh trưởng đã chết, sau lưng mình còn có mẫu thị cùng với người Tiên Bi ủng hộ, chắc chắn ông ấy sẽ không làm gì được mình. Nếu ông ấy cứ tiếp tục theo đuổi truy cứu sâu hơn thì mình sẽ lên cướp lấy ngôi vị lên thay thế cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Có điều gã không nghĩ tới chính là cửa thành Nghĩa Thành chỉ có hai ngàn nhân mã thế nhưng lại phòng thủ rất kiên cố, không thể nào phá nổi. Tấn công thành trì lúc nửa đêm không những không có kết quả mà ngay cả Hầu Ly cũng không hề hấn gì.

Chứng kiến binh lính đều mệt mỏi chán nản sắp sụp đổ, người bị thương kêu la không ngừng, không còn sức tấn công thành nữa, đành phải hạ lệnh tạm thời lui lại vài dặm, ra lệnh chôn nồi nấu cơm trước rồi nghỉ ngơi chỉnh đốn đội ngũ. Khi trời sáng thì sẽ tính toán tiếp tục tổ chức công thành. Nếu như thật sự không thành công chọc giận Lý Mục khiến cho hắn nổi giận giết Hầu Ly thì chuyển đi này của mình cũng coi như là đạt được mục đích.

Khi gã đang triệu tập mấy phó thủ để thương lượng, đột nhiên phát hiện phụ cận binh lính náo động bèn nhìn về nơi đó, ngay sau đó thì sừng sốt.

Cửa thành phía trước được mở ra, Hầu Ly cưỡi một con ngựa từ trong thành phi ra, không hề bị thương tổn gì.

Hầu Ly mau chóng đến gần dừng ngựa, mặt hướng về mấy ngàn binh lính trước mặt, cao giọng hạ lệnh toàn bộ quay trở về theo mình ngay lập tức.

Tường thành Nghĩa Thành này thật sự làm một khúc xương không thể nhai được, bỗng nhiên biết được không cần phải đánh nữa, ai mà không phấn khởi? Các binh sĩ đều lộ ra vẻ vui mừng, xung quanh xông xáo bàn tán. Trong đội ngũ đồng hành có thân tín của Hầu Ly, họ càng hô to hưởng ứng hơn, chạy vội tới xếp thành hàng chờ phân phó.

Hầu Kiên ra hiệu cho phía sau yên lặng, đi qua, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

– A huynh à, trước thì huynh vừa mới bị Lý Mục bắt làm tù binh, càng không nói người Hán vì sao đột nhiên lại thả huynh, huynh vừa đi ra đã ra lệnh cho đệ rút lui rồi. Với Lý Mục này nếu như hai chúng ta không nhân cơ hội này đồng tâm hiệp lực tiêu diệt hẳn đi, lẽ nào cứ mặc cho hắn ở bên cạnh Cừu Trì phát triển an toàn, trở thành mối đe dọa trong tương lai hay sao? Hay là Lý Mục kia cho huynh lợi ích gì đó rồi, còn huynh vì cầu được sống mà cam tâm tình nguyện nghe theo hắn?

Hầu Ly giận dữ:

– Ta còn ở trên tường thành, thế nhưng ngươi lại hạ lệnh bắn tên tấn công thành, ngươi có mưu đồ gì?

Y quay sang binh lính, giọng lên cao:

– Hầu Ly ta có phải hạng người tham sống sợ chết hay không, các ngươi đều biết rõ. Đêm hôm trước ta nhất thời sơ ý bị rơi vào tay Lý Mục. Lẽ ra ta đã quyết tâm dù có chết cũng không muốn làm ô danh Hầu thị ta. Nhưng không ngờ Lý Mục lại nói chưa từng coi Cừu Trì ta là kẻ địch, bằng lòng biến chiến tranh thành tơ lụa. Nam Triều hiện giờ tuy lui đến Giang Đông thì vẫn là thượng triều, Tiên Bi có tính là

gì? Lý Mục đã không coi Cừu Trì ta là kẻ địch, Cừu Trì ta cần gì phải chịu sự khống chế của Tiên Bi, chịu thua kém kẻ khác?

— Các người ai muốn đi theo Hầu Kiên làm nô Tiên Bi thì cứ ở lại, ai muốn theo ta quay về thì đi theo ta!

Nói xong thì phóng ngựa đi.

Những thân tín phía sau y phẩn chấn hồ hởi, hô to náo động rồi đi theo Hầu Ly, tiếng vó ngựa ầm ầm đi xa.

Người Yết bình thường phần lớn trán phẳng và mắt hẹp, nhất tộc Hầu thị chỉ có duy nhất Hầu Ly có mẫu huyết thống này là mũi cao mắt sâu, tướng mạo đoan chính, tâm kế mưu tính tuy không bằng người em trai này nhưng dũng mãnh hơn người, luôn được tộc nhân ủng hộ. Lúc này y hô hào như thế, đừng nói là thân tín trung thành của y, dù là người của Hầu Kiên nhìn theo bóng lưng đám người Hầu Ly đi rồi cũng lộ vẻ mặt do dự.

Hầu Kiên nhìn bóng ngựa phi nước đại phía trước, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Vốn tưởng rằng đây là một cơ hội tốt để loại bỏ Hầu Ly, không ngờ Lý Mục lại có hành động như vậy, làm toàn bộ kế hoạch của gã để thất bại hoàn toàn.

Cuộc tấn công thành không suôn sẻ vốn đã làm cho sĩ khí giảm sút, lại bị Hầu Ly chen vào mang đi mất một nửa nhân mã...

Hầu Kiên quay đầu trở lại nhìn bức tường thành sừng sững cách đó không xa. Trên đỉnh tường thành, mơ hồ có thể nhìn thấy một hàng dài đặc bóng người đang đứng, có ánh sáng chói mắt, đó là hình ảnh phản chiếu của đao kiếm trong tay binh sĩ dưới ánh mặt trời.

Gã biết cơ hội đã mất, nếu như cứ tiếp tục cứng rắn ra lệnh tấn công thành, chẳng những tự rước lấy nhục, hơn nữa nhân mã sẽ còn bị thiệt hại nhiều hơn, trở về rồi sẽ càng không thể giải thích thoả đáng được.

Do dự một lát, cuối cùng gã vẫn cắn răng hậm hực ra lệnh lui binh.

Trên đầu tường thành Nghĩa Thành, binh lính nhìn mấy nghìn nhân mã phía trước phân chia thành hai nhóm hò hét hỗn loạn rút đi thì đồng loạt hoan hô, tiếng hoan hô như sấm.

— Kẻ địch bị đánh bỏ chạy rồi— — Kẻ địch bị đánh bỏ chạy rồi— —

Trên bãi đất trống trước cửa phủ Thứ sử, khoảng chục đứa trẻ con đang vui vẻ chạy nhảy, reo hò ầm ĩ, tay khua những chiếc gậy gỗ, bắt chước quân lính đánh nhau, phát ra những tiếng “bang bang bang bang”.

Có người đến sửa cửa, lấp lỗ chuột ở góc nhà, trèo lên mái nhà sửa ngói ở góc nhà đột.

Lạc Thần tạm thời tránh ở chỗ của Cao Hoàn.

Lúc qua đó thấy cậu nằm sắp ở trên giường đang nghe thị vệ đi thăm dò tin tức miêu tả lại tình cảnh phòng thủ thành tối hôm qua cùng địch nhân rút lui sáng nay. Còn nói đêm qua Lý Mục tự mình đi lên tường thành suất lĩnh tướng sĩ thủ thành, ngay cả Phàn Thành cũng mang theo mấy trăm thị vệ gia nhập trận chiến.

Cao Hoàn đấm ngực dậm chân hậm mộ cực kỳ, hận mông mình chẳng biết cố gắng, người khác thì được đi lên tường thành đi theo Lý chiến thần chiến đấu ngăn địch, còn mình chỉ có thể nằm sắp ở trên giường ngay cả xuống giường cũng phải có người nâng đỡ.

Lạc Thần ở chỗ Cao Hoàn hơn nửa ngày thì một vú già tới nói là nhà đã sửa xong, Lý lang quân cũng vừa mới trở về.

Lạc Thần tự đứng thấy khăn trương lên.

Muốn quay về nhưng lại sờ sợ.

Nàng vẫn còn nhớ rất rõ lúc mình mới gả đến Lý gia Kinh Khẩu, ở trước mặt hắc kiều ngạo cố nào, thậm chí còn vênh mặt hất hàm sai khiến.

Cảnh tượng ngày đó vẫn còn mòm mọt trước mắt.

Tính toán thì cũng chỉ mới qua hơn nửa năm mà thôi. Ấy thế mà không biết vì sao bây giờ nàng lại sợ ở riêng với hắc như thế.

Cao Hoàn vừa mới nghe nói Lý Mục trở về đã thúc giục Lạc Thần trở về, còn năn nỉ nàng nói mấy lời hay ho ở trước mặt hắc, đợi thương thế khỏi xong thì muốn ở lại, bảo hắc đừng có đuổi mình đi.

Lạc Thần đành phải trở về.

Đi được nửa đường, nàng lại nhớ tới cảnh tượng hắc phá cửa xông vào tối hôm qua rồi ấn nàng trên góc tường ẩm ướt tối tăm kia mà thân mật, vành tai thoáng nóng lên, nơi bụng dường như lại có một luồng nhiệt ấm nóng dần dần lan rộng ra, làm cho gân cốt chân tay mềm nhũn, tim thì run rẩy liên hồi.

Cả đường đi nàng miên man suy nghĩ, cợ tới cợ lui, cuối cùng cũng trở về trước viện dừng ở bên ngoài nhìn một chút.

Bên trong im ắng, không nghe thấy có âm thanh động tĩnh gì. Nàng nhất thời cũng không đoán ra được hắc đang làm gì lúc này, bèn đi chậm lại, cuối cùng đi qua con đường đã được san bằng đi nhiều rồi đi tới trước cửa phòng.

Cửa đã sửa xong đã được dựng lên, then cửa cũng đã cài vào, khép hờ, mở ra một kẽ hở.

Lạc Thần không đi vào ngay mà đứng ở cửa, lén lút nhìn vào bên trong.

Chỉ mới nhìn thoáng qua thì đã ngây người.

Lý Mục đang ở trong phòng.

Hắn đang ngủ.

Nhưng không phải ngủ ở trên giường mà là để nguyên quần áo nằm trên chiếc bàn mà đêm qua đã bị nàng kéo ra chặn cửa.

Chiếc bàn hẹp và dài nhưng chân hắn còn dài hơn, căn bản không thể nào vừa cho người ngủ được. Bên cạnh chính là giường, hắn lại nằm trên bàn như thế, một tay đề ra sau dùng làm gối đầu, một chân gập lại, một chân khác thì thả từ một góc rơi xuống đất.

Cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Lạc Thần tức khắc đã hiểu.

Chắc mấy đêm rồi hắn không ngủ, hiện tại cuộc vây thành đã được giải trừ, sự việc kia đã tạm thời chấm dứt, sau khi trở về thì quá mệt nhọc vì không muốn làm bẩn chiếc giường sạch thơm của nàng cho nên cứ thế mà nằm lên trên bàn rồi ngủ mất.

Lạc Thần bảo thị nữ không cần đi theo vào cùng, nàng nhẹ nhàng đi vào, đứng ở trước chiếc bàn kia.

Gả cho hắn lâu như vậy rồi nhưng dường như đây vẫn là lần đầu tiên nàng chăm chú nhìn dung mạo ngủ say của hắn. Trước đây những ngày cùng giường với hắn, gần như buổi sáng mỗi ngày khi nàng tỉnh dậy thì hắn đều đã thức dậy và đi từ sớm rồi. Nàng chưa từng thấy dáng vẻ ngủ say của hắn. Với tư thế này, phỏng chừng hắn sẽ ngủ rất khó chịu. Nhưng hắn nhắm mắt, hô hấp đều đều và vẫn không nhúc nhích.

Ngay cả lông mi cũng không hề động đậy chút nào.

Ngủ rất say.

Lạc Thần yên lặng nhìn một lát, ánh mắt cuối cùng từ khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ mệt mỏi của hắn dịch lên nhìn về phía giường kia.

Muốn đánh thức hắn đi lên giường để ngủ. Nàng sẽ không chê hắn bẩn.

Nhưng thấy hắn ấy ngủ say như thế, nàng lại không đành lòng đánh thức hắn dậy. Do dự một lát, nàng vẫn quyết định để hắn tiếp tục ngủ.

Nàng lấy chiếc chăn mỏng của mình trên giường, nhẹ nhàng trở lại cúi người đắp lên bụng hắn, đang định đứng dậy lại chợt thấy một cọng cỏ dính vào nếp gấp tay áo của hắn. Nàng nhìn một lúc, không kìm được đưa đầu ngón tay ra nhẹ nhàng cầm cọng cỏ lên. Đang định đứng thẳng người dậy, người đàn ông trẻ tuổi đang ngủ say đột nhiên mí mắt khẽ động, theo sau là một bàn tay như vô thức đuổi theo móc một ngón tay nhỏ của nàng, ngay sau đó kéo ngón tay của nàng về, bọc lấy trong lòng bàn tay của mình.

Lòng bàn tay của người đàn ông dày, khô ráo và ấm áp, hắn vẫn nhắm mắt, như thể đang nằm mơ mà xoa nhẹ, dường như đang cảm nhận cảm giác mềm mại không xương khớp mà tưởng tượng được đến từ thứ trong lòng bàn tay mình.

Tiếp theo, hắn chậm rãi siết chặt năm ngón tay, cầm chặt lấy tay nàng.

Lạc Thần sững sờ nhìn vào mặt hắn.

Hắn tỉnh dậy, từ từ mở mắt ra.

Trong đôi mắt kia còn mơ hồ có một tầng tơ máu chưa phai mờ sau giấc ngủ say, hốc mắt hơi trũng xuống, trong con ngươi vừa mới ngủ dậy còn có một tia uể oải. Người đàn ông cứ uể oải như thế ngược lên dưới tầm mắt của nàng, lặng lẽ nhìn nàng, một tay nắm lấy tay nàng không buông.

Trái tim Lạc Thần bất giác mềm đi, bối rối.

Trong giây phút này, nàng thậm chí còn sinh ra một ảo giác. Cảm thấy chỉ cần hắn mở miệng, bất kể là muốn mình làm gì cho hắn, nàng đều đáp ứng toàn bộ.

Một người đàn ông như thế, ai mà nhẫn tâm cự tuyệt cơ chứ?

Hắn nhìn nàng đắm đắm, như một đứa trẻ làm nhũng, nhẹ nhàng lắc bàn tay mà mình đang nắm lấy kia.

Lạc Thần đầu gối mềm nhũn, cả người quỳ xuống bên hắn.

Bốn mắt chạm nhau nhìn nhau.

– Dựa sát lại đây nữa đi.

Hắn trầm thấp ra lệnh cho nàng, tiếng nói khàn khàn.

Giống như là linh hồn bị thúc giục, nàng liền ghé lại gần hơn, nằm lên trên ngực hắn.

Trong phòng cực kỳ an tĩnh. Một mảnh hoàng hôn vàng mờ ảo xen vào từ khung cửa sổ phía Tây và đổ xuống góc tường.

Lạc Thần từ từ nhắm hai mắt lại, lặng lẽ lắng nghe nhịp tim đập thành thịch đều đặn trầm ổn trong lồng ngực của hắn.

Hết chương 70

Chương 71

Nắng chiều xuống núi.

Trong vùng đất hoang bên ngoài bức tường thành Nghĩa Thành vào cuối buổi chạng vạng nặng nề, một điểm đen nhỏ xuất hiện.

Chấm đen nhỏ đang di chuyển, chậm rãi, nhưng vẫn tiếp tục di chuyển về phía bức tường thành ở phía xa, đó là một nửa bức tường thành bị nhuộm đỏ bởi mặt trời lặn.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Thủ vệ đứng trên đồn đài ở đầu tường thành cuối cùng cũng nhìn thấy rõ ràng.

Đó là một bé gái mới bảy tám tuổi, quần áo rách rưới, thân hình lấm lem bùn đất, một đôi chân trần bê bết máu.

Mỗi bước cô bé đi dường như đang vắt kiệt chút sức lực cuối cùng còn sót lại trong cơ thể. Nhưng cô bé vẫn tiếp tục đi về phía trước, khó nhọc lao đảo đi về phía cổng thành, dần dần tới gần.

Mặt trời lặn vẽ những tia sáng cuối cùng của nó.

Cô bé cuối cùng cũng đi tới cổng thành đóng chặt, dừng lại, nỗ lực ngẩng đầu lên, khản giọng hét lên “Cứu cháu với—” với những người lính trên đồn đài, rồi ngã quy xuống đất.

.....

— Lý lang quân, Tướng trưởng sử xin gặp ạ...

Bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng bấm báo của vú già.

Bàn tay Lý Mục đang nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xinh đẹp của Lạc Thần dừng lại.

Lạc Thần từ từ mở mắt ra, muốn thẳng dậy nhưng cảm thấy lưng mình bị cánh tay của hắn nhẹ nhàng ấn vào.

Hắn ngăn cản ý định rời đi của nàng.

– Có việc gì cứ bấm báo đi.

Hắn vẫn nhắm mắt, hỏi một câu.

– Nghe nói ở bên ngoài cửa thành xuất hiện một cô bé, người của Đạo gia vốn muốn tới đây cấy nhờ nhưng mà nửa đường đã bị người Kim Quốc cướp đi...

Lý Mục mở choàng mắt ra, ngồi thẳng lên, thấp giọng nói:

– A Di, ta đi xem một cái. Nàng đi nghỉ ngơi trước đi.

Nói xong hắn nhanh chóng bước xuống bàn, bế Lạc Thần lên đặt nàng ngồi bên mép giường sau đó bước nhanh đi ra ngoài.

Lý Mục đi rồi, chốc lát sau Lạc Thần cũng biết rõ chi tiết tình hình sự việc

Không lâu sau khi hắn tới Nghĩa Thành, người Hán quanh đấy đã bắt đầu đồn đại rằng sau khi triều đình bỏ rơi nơi này trong nhiều năm, cuối cùng họ đã cử một tân thứ sử trở lại để trấn thủ nó.

Ban đầu, người Hán cũng không có ai động tâm.

Mấy chục năm qua, thời cuộc rung chuyển, trước khi Nghĩa Thành trở thành một tòa thành trống, thành trì đã bị chiếm đóng rất nhiều lần, thành chủ cũng không biết đã thay đổi bao nhiêu người, có người Hán, cũng có người Hồ.

Nhưng không ai giữ được.

Nhiều năm sau, đột nhiên lại có một vị Thứ sử Nam Triều tới nữa. Thứ sử bất tài vô năng, không phòng thủ được không giữ đất được, hoặc chỉ coi Nghĩa Thành là nơi đóng quân tạm thời, cũng không thể cho mình được một nơi ở lâu dài, người nào mà dám trở về thành nữa?

Dần dần tin tức lại lan truyền rộng rãi, nói rằng vị tân thứ sử Lý Mục này chẳng những có danh vọng chiến thần, bách chiến bách thắng, một trận chiến tại Ba quận đã đánh bại Viên Tiết, từ sau khi tới nơi này rồi đã xây dựng tường thành, khai hoang khai đất, còn dán bố cáo chiêu binh mộ dân, Lý Mục dùng danh nghĩa của mình thề với trời, chỉ cần người khác ở lại một ngày, hắn sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Thế là từ khoảng nửa tháng trở lại đây, lác đác có người kéo đến lánh nạn, xin gia nhập quy thuận.

Cô bé Đồng A Ngư hôm nay là một trong số những người này.

Đương nhiên, cô bé không thể hành động một mình. Ban đầu, có hơn một trăm người đi cùng cô bé bao gồm cha mẹ, anh trai và hàng chục hộ gia đình hàng xóm. Những người này đã từng là cư dân của nhiều thế hệ cư trú ở Nghĩa Thành.

Trong những năm này, do Nghĩa Thành liên tiếp xảy ra chiến tranh và cướp bóc, dân số giảm mạnh, ruộng đất cằn cỗi, chưa kể không biết một ngày nào đó sẽ có loạn chiến tranh mới, cư dân phân tán mọi nơi.

Có một số trở thành lưu dân vượt sông đào vong về phương Nam. Có một số thì đi nơi khác. Còn có một bộ phận người thì cùng nhau trốn vào núi sâu rừng già bên cạnh.

Cha mẹ của A Ngư tính cả mấy chục hộ gia đình khác cùng nhau lên núi, sau nhiều năm ở trong núi, cách đây một thời gian, cuối cùng cũng nghe nói rằng có một vị thứ sử Đại Ngư tên là Lý Mục đã tổ chức trọng trấn lại Nghĩa Thành, chiêu mộ người dân cũ trở về.

Sau khi chờ đợi và theo dõi một thời gian, sau một cuộc tranh luận sôi nổi, cuối cùng họ đã đưa ra quyết định quay trở lại Nghĩa Thành.

Núi rừng căn cõi, thú dữ hoành hành, cuộc sống vô cùng khó khăn.

Hơn nữa, người chưa trải qua chiến trận và lưu lạc làm sao hiểu được nỗi khát khao được trở về quê hương, giống như sự háo hức yêu tuổi và khao khát mãnh liệt của con nai về chốn cũ.

Cho dù chốn cũ hôm nay đã bị cỏ hoang mai một, nhưng chỉ cần vị tân thành chủ này có thể mang đến cho họ một tia hy vọng, thì họ sẵn sàng tin tưởng, không chịu từ bỏ.

Bởi vì thế mà hơn một trăm người trong nhóm này vào nửa tháng trước đã dắt díu nhau dũng cảm rời khỏi núi lớn trở về Nghĩa Thành.

Trời cao của loạn thế này cũng cắt đứt lòng thương xót. Đi được nửa đường, họ chạm trán với một nhóm hàng trăm binh lính Tây Kim. Bọn họ tay không tấc sắt làm sao địch nổi binh lính Tây Kim coi việc giết chóc và cướp bóc là thói quen hàng ngày của họ?

Binh lính Tây Kim giết ngay tại chỗ người già và trẻ nhỏ, đồng thời bắt đi tất cả những người đàn ông và phụ nữ còn lại.

Lúc ấy A Ngư tình cờ được mẹ đưa đi đến sau một ngọn đồi nhỏ để đi vệ sinh, bởi thế mới tránh thoát được một kiếp.

Sau khi chứng kiến cảnh người Tây Kim giết người, đánh đập, hãm hiếp rồi trói cha, anh trai và những người còn lại trong nhóm rồi bỏ đi, A Ngư được mẹ dẫn mang theo, không kể ngày đêm đi đến Nghĩa Thành.

A Ngư nhớ tới bọn họ đi đường nhiều ngày đêm, đói thì ăn cỏ dại, khát thì uống nước ao bùn bên đường. Lòng bàn chân của A Ngư bị sưng bị mài rách, a mẫu liền cõng cô bé tiếp tục lên đường. Nhưng thật không may, ba ngày trước, họ gặp phải một con sói hoang ở vùng đất hoang. A mẫu đã dùng dao chẻ củi thường mang theo bên mình cuối cùng đã chém chết con sói đó. Nhưng mà a mẫu cũng bị nó cắn, chân vẫn chảy máu không ngừng. Cuối cùng vào ngày hôm qua a mẫu đã ngã quỵ, không thể đi nổi nữa.

A mẫu chỉ phương hướng Nghĩa Thành cho cô bé xem, nói với cô bé, con hãy đi thẳng về hướng mặt trời lặn, cứ thẳng đi thẳng về phía trước, khi đến nơi thì đó chính là ngôi nhà ban đầu của họ.

A Ngư vừa khóc vừa đi theo phương hướng mà mẫu thân đã chỉ, tiếp tục đi về phía trước.

Cô bé nhất định phải tiếp tục kiên trì mau chóng tìm được người tên Lý Mục, cầu cứu ngài ấy.

Cầu cứu ngài ấy cứu phụ thân cùng a huynh của mình, cũng cầu cứu ngài ấy cứu a mẫu của mình vẫn còn đang nằm ở ven đường.

Mới hôm nay, cuối cùng cô bé cũng đến được nơi cuối mặt trời lặn và nhìn thấy bức tường thành.

Vào khoảnh khắc vừa đến nơi, A Ngư không thể cầm cự được nữa và bất tỉnh.

.....

Sau khi Lý Mục đi rồi thì chưa thấy quay về.

Lạc Thần biết hẳn mang theo một đội nhân mã ra khỏi thành, suốt đêm đuổi theo toán quân Tây Kinh đó.

Cô bé tên Đồng A Ngư kia cũng nghe theo phân phó của nàng đã được đưa tới.

Cô bé rất gầy, sau khi rửa mặt rửa sạch tay chân, lộ ra khuôn mặt thanh tú vốn có. A Cúc bôi thuốc cho cô bé, nhìn đôi chân đẫm máu của cô bé không khỏi thở dài xót xa. Đáng lẽ phải rất đau, nhưng cô bé kia tựa hồ không cảm thấy, chỉ thỉnh thoảng lén lút dùng đôi mắt to tròn nhìn Lạc Thần. Đôi mắt thận trọng và đầy mong đợi khiến Lạc Thần rất khó chịu.

Một lúc trước, Phàn Thành trở về và bẩm báo với nàng, rằng đã tìm thấy mẹ của cô bé tại một vùng đất hoang, nhưng người đã chết từ lâu.

Anh ta đào một cái hố ngay tại chỗ và chôn cất mẹ cô bé rồi.

Mà cô bé giờ phút này vẫn còn đang ở nơi này chờ a mẫu của mình. Lạc Thần không biết nên mở miệng nói tin tức này cho cô bé như thế nào, đành chỉ biết dỗ dành cô bé, nói mẹ cô bé sẽ mau chóng tìm được thôi.

Đêm đã khuya, cô bé mệt mỏi nên cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Lạc Thần lại trần trọc khó ngủ, tâm tình nặng trĩu.

Trước đây ở Kiến Khang, nàng không phải chưa từng nghe nói đến thảm kịch đẫm máu và nước mắt của người phương Bắc bị gót sắt của Hồ Liêu giẫm đạp. Tuy rằng lúc nghe được cũng rất đồng cảm, cũng cảm thấy thất vọng vì sự vô năng của triều đình. Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, qua rồi thì lại quên hết. Nàng có những niềm vui giận hờn và nỗi buồn ảnh hưởng đến cảm xúc của chính mình. Những niềm vui giận hờn và nỗi buồn này mới là cuộc sống thực của nàng.

Nhưng hôm nay, những thứ từng chỉ tồn tại trong những sự việc chỉ nghe nói đến lại đột nhiên diễn ra ở ngay trước mặt nàng.

Một nhóm người Hán muốn gia nhập cậ nhờ Lý Mục nửa đường đã bị người Tây Kim tàn sát cướp bóc.

Một người mẹ đã mang theo con gái may mắn chạy thoát và tiếp tục tiến về phía trước.

Người mẹ đã chết trên đường sắp đến đích.

Cô bé bảy tuổi đi theo hướng mặt trời lặn từng bước với đôi chân trần đầy vết phỏng rộp máu, cuối cùng cũng đến được đích.

Lúc đi, người nhà đều ở bên cạnh.

Khi tới nơi, chỉ còn lại có một mình cô bé.

Lạc Thần bị chấn động sâu sắc.

Nàng rất nhớ Lý Mục. Cũng mong hắn có thể đuổi kịp người Tây Kim kia cứu được phụ thân cùng a huynh của cô bé về.

.....

Ở phía Bắc Cừu Trì, trên con đường đi thông đến Tần Thành, thủ đô của Tây Kim, trên một cánh đồng bằng phẳng bên một con sông, khoảng hơn chục chiếc lều đơn giản được dựng lên tạm thời.

Đây là nhóm hơn trăm binh lính Tây Kim, mấy ngày trước đã đi theo đầu lĩnh Cốc Hội Vũ rời khỏi Cừu Trì hiện đang trên đường quay về Tần Thành, họ gặp một nhóm người Hán quần áo rách rưới và mang theo đồ đạc tả tơi, sau khi giết những người vô dụng, số còn lại thì trói lại mang đi, ở trên đường thêm vài ngày nữa, nhưng bởi vì tốc độ bị chậm lại, hôm nay mới đến nơi này.

Cách Tần Thành chỉ còn mấy ngày đường, không có chỗ ở, trời cũng sắp tối, đành phải qua đêm nơi hoang dã.

Binh lính trói những người Hán dự tính mang đến Tần Thành làm nô dịch với nhau, bắt ép phụ nữ Hán nhóm lửa nấu cơm, sau khi ăn uống no nê thì lại kéo người vào trong lều.

Chẳng mấy chốc, bên trong lều truyền đến tiếng khóc lóc cùng với tiếng cầu xin của phụ nữ

Thanh âm truyền đến thôn dân, người nào cũng lộ vẻ xúc động phần nộ, một trận xôn xao nổi lên.

Mười mấy binh lính Tây Kim nghe tiếng ồn ào rút roi ra quất vào họ.

Thôn dân tay chân bị trói, không có lực phản kháng, rất nhanh mặt mũi người ngợm đã bị đánh bê bết máu.

Một binh sĩ phẫn khích đến mức ném roi xuống, cời cạp quần, giẫm lên người có phản kháng mạnh nhất, tiểu lên mặt và đầu người đó. Người nọ khước mắt như muốn nứt ra, máu và nước mắt đầy mặt, lại bị giẫm đạp dưới đất, không thể cử động được, tình trạng vô cùng thê thảm.

Những binh lính còn lại thấy thế thì cười lên như điên, cũng học theo nhau cời cạp quần ra.

Thôn dân đỏ con mắt, chửi bới, há miệng ra cắn.

Đúng lúc này, phía sau nổi lên những âm thanh kỳ lạ chói tai.

Một mũi tên kêu gào thét phóng tới, chớp mắt đã đến gần.

Mũi tên nhọn và sắc bén vô thanh vô tức xuyên qua trán binh lính đang xối nước tiểu kia, giống như một con rắn độc chôn sâu bên trong trong nháy mắt phá trán chui ra ngoài. Cùng với tiếng máu bắn tung tóe, cơ thể khổng lồ của binh lính Tây Kinh ngã xuống đất.

Nước tiểu dở dang còn đang chảy ọc ọc.

Nhưng người thì lại bất động, đã bị nổ não mà chết.

Mọi người đều bị chấn động bởi cảnh tượng đột ngột này.

Thôn dân ngẩng lên, thỉnh thoảng nhìn thấy cách đó không xa có một nhóm mấy chục người đang phi ngựa phóng như bay tới. Quân phục màu đen, hiên ngang chỉnh tề, khuôn mặt toàn là người Hán.

Đi trước nhất là một con ô truy, trên lưng nó là một người đàn ông trẻ tuổi, thần sắc lạnh lùng, trong tay giương cung, hiển nhiên vừa rồi chính là hắn đã bắn ra mũi tên xuyên não kia.

Binh lính Tây Kinh kịp phản ứng, lập tức huýt sáo nhắc nhở đồng đội, rồi rút đao quay đầu đón địch.

Mấy chục Hán kỵ nhanh như chớp, không chút do dự đá văng hàng rào chắn, chớp mắt đã nhảy vào doanh địa.

Một binh lính Tây Kinh đang chạy ra trước nhất đụng phải một người đàn ông to lớn râu quai nón, người đàn ông to lớn đó vung đao, chỉ thấy một cột máu phun ra điên cuồng, toàn bộ đầu đã bị chém xuống, lăn ra ngoài.

Các thôn dân sợ ngây người, chậm chạp từ dưới đất đứng dậy, nhìn đám binh lính người Hán mặc áo đen giống như từ trên trời giáng xuống này dùng lực lượng bẻ gãy nghiền nát xông vào doanh địa người Tây Kinh, gặp tên nào giết tên đó, giống như cắt rau chém dưa, cực kỳ lạnh lùng tàn nhẫn.

Thủ lĩnh của toàn binh lính Tây Kinh này là Cốc Hội Vũ, là tộc nhân của Cốc Hội Long hoàng đế Tây Kim.

Mấy tháng phía trước, Cốc Hội Long nghe nói hoàng đế Đại Ngu phái Lý Mục đi đến Nghĩa Thành. Bởi vì đang chuẩn bị tấn công Trường An ở Tây Kinh nên tạm thời không thể chia quân, lại nghe nói đến danh uy trước trận của Lý Mục, lo sợ hắn phát triển an toàn tương lai sẽ biến thành mối họa, vì thế y đã phái Cốc Hội Vũ đi Cừu Trì, vừa dùng ân vừa dùng uy ra lệnh cho Cừu Trì Vương Hầu Định đang sẵn sàng góp sức cho mình, lợi dụng Hầu Định đi đối phó Lý Mục.

Cốc Hội Vũ ở lại Cừu Trì một thời gian, thấy Hầu Định rất cung kính, đáp ứng sẵn sàng góp sức, nhận lời xuất binh tấn công Lý Mục, gã rất đắc ý mà trở về. Trên đường về nửa đường lại thuận tay nhặt được mấy chục con cừu béo, vừa rồi rượu đủ cơm no, thú tính quá độ, đang giờ trò hăm hiếp ở trong trướng thì nghe bên ngoài có âm thanh huyền não, trong lòng biết là không ổn, một mặt kêu hộ vệ một mặt vội vàng kéo quần lên rồi lao ra khỏi lều, đúng lúc thì bị một cây đao chặn ở ngay cửa.

Trên lưỡi đao nhuộm đầy máu tươi, máu nhỏ từng giọt từng giọt xuống dưới.

Người cầm đao khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt lại âm trầm vô cùng, phủ kín sát ý.

Cốc Hội Vũ nhìn phía sau hẳn, thấy toán quân Hán này tàn nhẫn tựa như đồ tể, hơn trăm thủ hạ của mình mới chỉ trong một lát thôi mà đã chết sạch không còn lại mấy người. Dù cho gã luôn giết người như ngóe nhưng giờ phút này cũng sợ mất mật, gắng bày ra vẻ tàn khốc, nói:

– Người là ai? Đây là nơi thuộc Đại Kim ta, người dám làm tổn hại đến ta, không sợ hoàng đế ta hưng binh báo thù, đến lúc đó sẽ giết chết các người không có chỗ chôn hay sao?

Người đàn ông trẻ tuổi kia nói:

– Đất đai của nhà Hán, các người chiếm lấy thì thôi đi, nhưng các người còn phạm phải nhiều tội ác như thế. Tội của Hồ Liêu, không thể tha! Trời không phán xét, Lý Mục ta tới phán xét.

Cốc Hội Vũ bỗng nhiên trợn hai mắt lên, lộ ra vẻ không thể tin tưởng được:

– Người là Lý Mục? Tại sao người lại tới đây?

Lý Mục không nói gì, giơ tay chém xuống, Cốc Hội Vũ đổ gục xuống đất, đầu lăn xuống.

Hắn lại lấy mũi đao khều một mảnh quần áo khác trên mặt đất, đắp lên người phụ nữ đã ngất xỉu trên mặt đất.

Trên bãi đất trống, thi thể chất đống hỗn loạn, trên mặt đất đầy rẫy chân tay cụt, máu chảy ngang dọc. Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Hơn trăm binh lính Tây Kinh toàn bộ bị giết, không một kẻ nào còn sống sót.

Toàn bộ sự việc xảy ra đột ngột như thế, làm cho người ta không thể tin được hai mắt của mình.

Tôn Phóng Chi cùng binh lính thủ hạ đi lên, lấy đao cắt đứt dây thừng trên người thôn dân.

Các thôn dân túm tụm lại với nhau, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang đi về phía mình.

Hắn đứng ở trước mặt họ, nói:

– Ta là Lý Mục, thứ sử Nghĩa Thành. Các người tới tìm ta, ta lại không thể bảo vệ các người, khiến cho các người gặp phải kiếp nạn này, là lỗi của Lý Mục ta. Xin hãy nhận một lạy của ta!

Hắn chấp tay hành lễ tạ tội.

Các thôn dân lại lần nữa sợ ngây người. Sau một lát thì mới phản ứng, cùng hô lên “Lý thứ sử”. Cũng không biết là người nào bắt đầu, bảy tám chục người đều nước mắt nước mũi giàn giụa hướng về Lý Mục quỳ xuống, dập đầu với hắn.

Lý Mục tiến lên nâng từng người đứng dậy, an ủi.

Mọi người gào khóc xong, dần dần thu nước mắt.

Mặc dù gặp phải bất hạnh ngoài ý muốn, nhưng cuối cùng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, càng không nghĩ tới chính là Lý Mục mà họ muốn đến để cậy nhờ đã đi một chặng đường dài bôn ba, trải qua bao hiểm nguy mà tới đây chỉ để cứu mấy chục người có số mạng như con kiến của họ, làm sao không khiến mọi người cảm động đến rơi nước mắt chứ?

Nghĩ đến sau này nếu được hăn che chở, với loạn thế này, nếu thật sự có được một nơi dừng chân, so với những người khác ăn bữa hôm lo bữa mai, thật sự là may mắn hơn rất nhiều.

– Lý thứ sử, chúng tôi trở về cố hương để nương nhờ vào ngài, sau này ngài có từ bỏ Nghĩa Thành, để chúng tôi chờ đợi trong vô vọng hay không?

Một người gan lớn rút cuộc dùng hết can đảm nhỏ giọng hỏi.

Lý Mục nói:

– Trước mặt các phụ lão huynh đệ, Lý Mục tôi xin thề, có chúng tôi ở đây, Nghĩa Thành sẽ còn. Nếu có ngày phải rời đi, thì cũng là vì đuổi đi Hồ Liêu, Bắc phạt Trung Nguyên!

Mọi người yên lặng một lát, người đàn ông vừa rồi bị binh lính Tây Kinh tiểu vào mặt đột nhiên lộ vẻ kích động, lùi một thiếu niên từ trong đoàn người ra, cao giọng nói:

– Lý thứ sử, hai cha con tôi nguyện tham gia quân ngũ, đi theo ngài Bắc phạt người Hồ!

– Tôi cũng bằng lòng!

– Tôi cũng bằng lòng!

Nhất thời, tiếng thề tiếng hô hào vang dội hết đợt này đến đợt khác.

Ánh mắt Lý Mục xẹt qua mặt mọi người, nói:

– Được phụ lão huynh đệ trợ lực như thế, chí nguyện của Lý Mục này lo gì mà không báo thù được!

....

Cô bé A Ngư rất ngoan ngoãn rất hiểu chuyện.

Sau mấy ngày được cứu về mãi mà không thấy mẫu thân đâu, cô bé dường như cũng đoán được chuyện đã xảy ra, cho nên không còn liên tục dò hỏi như mấy ngày đầu nữa.

Chỉ một mình lặng lẽ khóc, rất xót xa.

Lạc Thần cũng bị cảm xúc của cô bé lây nhiễm, tâm tình càng thêm nặng nề, lại không yên tâm về Lý Mục, buổi tối mỗi ngày ngủ cũng không yên.

Lo lắng mấy ngày, buổi tối hôm nay đột nhiên nhận được tin tức Lý Mục trở về. Mà trở về cùng với hắn còn có những dân chúng đã được hắn cứu về.

Rất khó diễn tả được tâm tình của nàng khi biết được tin tức này.

Một khắc kia, thậm chí còn không kịp thở một hơi dài nhẹ nhõm, nàng gần như chạy như bay ra khỏi phòng, như một cơn gió chạy tới trước cửa thùy hoa tại tiền đường phủ Thứ sử, chờ hắn xuất hiện.

Nhưng hắn vẫn không xuất hiện.

Trời tối dần.

Trước phủ Thứ sử dường như có người không ngừng ra vào, thoáng có thể nghe được tiếng ồn ào.

Nơi này lại im ắng, bên tai chỉ có tiếng xào xạc khe khẽ của ngọn gió đêm lướt qua khóm trúc khô héo.

Lạc Thần đứng ở trước tòa thạch đình tàn phá bên cửa thùy hoa kia, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác mát mát như bị thế giới này lãng quên đi.

Đề nèn tâm tình buồn bã xuống, nàng quay trở về phòng.

A Cúc cũng trở về, cuối cùng cũng nở một nụ cười trên môi, nói rằng ông trời cuối cùng cũng không táng tận lương tâm, phụ thân cùng với a huynh của Tiểu Ngư đều bình an không việc gì, ngày hôm nay họ đã cùng Lý lang quân trở về đây, hai người đều sẽ tòng quân. Vừa rồi họ đã đi đón Tiểu Ngư rồi, còn nhờ A Cúc chuyển lời cảm ơn nàng đã chăm sóc cô bé mấy ngày qua.

Cuối cùng cũng nghe được một tin tức may mắn trong bất hạnh, tâm tình buồn bã của Lạc Thần mới tốt lên một chút.

A Cúc đi ra ngoài, một lát sau bê cơm chiều đi vào.

Lạc Thần còn đâu tâm tình ăn uống, thuận miệng hỏi về Lý Mục.

A Cúc nói, Lý Lang quân vừa mới về thì lại bị Tướng Thao đến gặp, hai người hiện còn đang nghị sự ở tiền đường.

Lạc Thần do dự một lát mở hộp đồ ăn ra, nhìn một cái, nhưng lại không muốn động vào.

A Cúc liền đoán được tâm tư của nàng, thầm thở dài, lại nói:

– Tôi thấy Lý lang quân trở về, còn chưa được nghỉ ngơi thì lại bị Tướng Thao gọi đi, chắc là còn chưa cơm nước gì. Hay là tôi chuẩn bị một chút rồi tiểu nương tử đưa đi qua đó hỏi xem họ đã ăn gì chưa?

Thấy Lạc Thần không nói gì, bà lập tức đi làm ngay.

.....

Quỳnh Thụ đốt đèn lồng, Lạc Thần cầm theo hộp đồ ăn đi về hướng tiền đường.

Những người ra vào phủ Thứ sử lúc chạng vạng lúc này đều đã đi hết, phía trước trở nên yên tĩnh.

Mọi vật tư trong thành đều thiếu hụt.

Không có đủ nến thắp sáng, cho nên trong phủ thứ sử cũng không đốt đèn, từ sau khi trời tối xuống thì hoàn toàn tối đen.

Chỉ có ánh sáng mờ mờ của một chiếc đèn lồng dưới đất chiếu sáng bước chân của Lạc Thần.

Nàng tới bên ngoài nghị sự đường, từ xa nhìn thấy ánh sáng mờ mờ từ cửa ra vào và cửa sổ, biết Lý Mục cùng Tưởng Thao giờ phút này chắc là vẫn còn ở bên trong, bèn nén cảm giác khẩn trương đột nhiên dâng lên xuống, đi chậm lại, cầm theo hộp đồ ăn chậm rãi đi vào.

Ba ngày trước, Hầu Định phái người đưa tới một tin, nói mình đọc thư tay của Lý Mục vô cùng cảm động, vốn cũng không muốn đối địch với Lý Mục, càng không muốn tranh giành Trung Nguyên, chỉ muốn bảo vệ tổ nghiệp Cừu Trì mà thôi, mong rằng Lý Mục rộng lượng phóng thích trưởng tử Hầu Ly của mình, ông ta bằng lòng có một cuộc gặp mặt cùng thương thảo đại kế. Mấy ngày nữa là tới đại thọ 50 của ông ta, ông ta đã gửi thiệp mời theo thư, nói ngày đó nếu Lý Mục có thể đến tham dự chính là vinh hạnh lớn lao với ông ta.

Tưởng Thao nhíu mày nói:

– Huynh sợ người này không đáng tin. Theo tin tức của thám tử thì một thời gian trước khi người Tiên Bi ở Cừu Trì, ông ta còn hờ hững đón chào, có lẽ là đã ký kết minh ước xong rồi người Tiên Bi mới đi. Hầu Định này là tên cáo già xảo quyệt. Người Tiên Bi vừa đi thì lại tỏ lòng tốt với đệ, mời đệ đến Cừu Trì, huynh sợ là có âm mưu, cực kỳ bất lợi.

– Theo ý của huynh thì để ổn thỏa, chúng ta tìm một lý do từ chối, rồi mời ông ta tới Nghĩa Thành thương nghị.

Lý Mục lắc đầu:

– Người thiện thuận lợi mọi bề lòng nghi ngờ rất nặng. Từ ban đầu chúng ta tới Nghĩa Thành thế đơn lực mỏng, tuy không sợ chiến tranh nhưng nếu có thể biến chiến tranh thành bạn hữu thì sẽ có ích lợi lớn hơn. Hầu Định cũng biết đệ muốn kết giao với ông ta, mời ông ta tới Nghĩa Thành, ông ta làm sao chịu tới? Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Ông ta đã mời đệ, đệ đi là được. Năm thời cơ thay đổi phù hợp, cũng không phải việc khó.

Tường Thao quen biết hần nhiều năm, từ lâu đã biết hần dù gặp khó khăn cũng không sợ hãi, nên cũng không khuyên nhiều, chỉ nói:

– Cũng may huynh thấy Hầu Ly kia có kiêng kỵ đệ, có mấy phần thật lòng đầu nhập vào đệ. Mấy ngày trước ta với hần còn bí mật gửi tin tức cho nhau, hần đáp ứng nếu lúc đó có biến thì sẽ ra tay giúp đỡ. Còn một chuyện nữa...

Tường Thao lắc đầu:

– Tiếc là, thời gian quá ngắn, nơi đây lại là vùng hoang dã, sợ là không tìm được người.

– Là chuyện gì? – Lý Mục hỏi.

– Hầu Ly kia một lòng muốn chúng ta cùng phụ thân hần kết liên minh với nhau, thậm chí những chuyện thời trẻ của ông ta cũng đều nói hết với ta. Nghe nói mẹ đẻ hần chính là con gái Quy Tư quốc, rất xinh đẹp, lại thông nhạc lý, giỏi tỳ bà, thanh danh nổi tiếng cả bên ngoài. Năm xưa bà ấy từng được Hầu Định và Cốc Hội Long cạnh tranh đòi cưới, nhưng mà bà ta lại gả cho Hầu Định rồi sinh ra Hầu Ly. Không ngờ vài năm sau, Cừu Trì phát sinh biến loạn, Cốc Hội Long ra lệnh cho quân phản loạn gây loạn tấn công tập kích Cừu Trì,

bọn chúng đã phá thành cướp đi mẹ của hấn và hiến cho Cốc Hội Long. Mẹ của hấn cũng là một người phụ nữ quật cường, có cá tính, đã không chịu nhục tự vẫn mà chết. Về sau Hầu Định bình loạn, muốn hợp sức với Quy Tư khởi binh báo thù. Tây Kim lúc ấy chỉ là nơi chật hẹp nhỏ bé, để giải quyết sự việc, Cốc Hội Long đã đưa thi thể mẫu thân hấn về, nói là bà ấy đã chết vào tay phản quân, không hề liên quan đến mình, còn tặng rất nhiều vàng bạc châu báu, mua chuộc được Quy Tư. Quy Tư lui binh, Hầu Định sức một mình không làm gì được, bất đắc dĩ mà ôm hận từ bỏ.

– Chuyện xảy ra đã hơn 20 năm nhưng Hầu Định vẫn luôn nhớ thương thâm tử, mỗi khi nhớ tới càng cảm thấy nợ bà ấy. Nhiều năm qua, ông ta vẫn luôn trân quý hồ tỳ bà mà mẫu thân hấn lúc còn sống thường hay dùng. Không ngờ mấy năm trước, có trận lũ lụt làm cây đàn tỳ bà bị hỏng nặng. Hầu Định nằm mơ thấy vợ khóc, trách mình phá bảo vật, khiến nàng đoạ đày nơi âm phủ thì càng áy náy, tìm người muốn sửa chữa để đốt cho bà. Nhưng mà tỳ bà này là mẹ đẻ hấn sáng tạo ra, nó có sáu pha và mười tám phím đàn, rất khác biệt với loại đàn thông thường bốn pha và mười lăm phím đàn. Đừng nói là khôi phục lại âm thanh gốc, dù là người có thể đàn và biết âm điệu, chỉ sợ đương thời cũng chẳng tìm được mấy ai. Hầu Định đành phải từ bỏ, nhưng đến nay nó vẫn là mối tâm sự của ông ta. Hầu Ly bị người em trai Hầu Kiên muốn loại trừ, nhưng đến nay hấn vẫn có thể giữ được vị trí tể tử là đều do người cha vẫn mang lòng áy náy với mẫu thân hấn.

– Ý của Hầu Ly là người Hán chúng ta có nhiều nhạc công có tài nghệ cao siêu, nếu có thể tìm được một người sửa chữa được đàn tỳ bà kia, chính là chữa được tâm bệnh bao năm của Hầu Định, ông ta sẽ vô cùng cảm kích.

Tướng Thao lắc đầu.

– Chỉ là trong thời gian ngắn biết đi đâu tìm một người như thế? Đành phải từ bỏ thôi.

– Tưởng nhị huynh, hay là để muội thử xem!

Lạc Thần không nhịn được nữa đẩy cửa đi vào.

Hết chương 71

Chương 72

Tưởng Thao quay đầu thấy Lạc Thần bỗng nhiên đi vào thì ngẩn người, sau đó đứng lên đón.

Lạc Thần thấy Lý Mục cũng quay đầu nhìn về phía mình, lúc này mới phát giác ra sự thất thố của mình, chẳng những nghe lén, còn thiếu kiên nhẫn, không khỏi xấu hổ mặt hơi đỏ lên. Nhưng mà bản thân đã xuất hiện rồi, dưới sự chú ý của hai người tiếp tục đi đến.

– Hồ tỳ bà vốn đến từ Tây Vực, khác với tỳ bà gáy thẳng. Hồ tỳ bà với sáu pha mười tám phím đàn tuy càng hiếm thấy nhưng muội cũng có biết một chút ít. Trong cung từng có một vị nhạc sư Quy Tư, giỏi về hồ tỳ bà, kỹ năng rất cao siêu, mẫu thân muội rất hâm mộ, còn từng mời ông ấy đến nhà dạy cho muội. Nếu hai huynh tin tưởng muội thì để muội đi thử chinh âm và sửa tỳ bà xem sao.

Tưởng Thao lộ vẻ mừng rỡ, gật đầu thật mạnh, tán thưởng:

– Từng nghe nói phu nhân có tài danh, quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu thật sự là sửa được di vật của thê tử Hầu Định, vậy thì chuyến đi này sẽ chắc chắn thành công rồi.

Y quay sang Lý Mục.

– Kính Thần, đệ nghĩ thế nào?

Lạc Thần cũng nhìn hẩn, hai mắt sáng lấp lánh.

Không ngờ hẩn lại nói:

– Không cần đâu, đây chỉ là điều thứ yếu. Chẳng qua là Hầu Ly quá lo lắng, cái gì cũng muốn thử trong lúc tuyệt vọng mà thôi. Chuyển

này cứ để ta đi, huynh an tâm ở lại là được.

Tưởng Thao ngó người nhìn Lý Mục.

Lạc Thần cũng rất thất vọng.

Vừa rồi nàng chỉ nói “biết một chút”, “thử chinh âm”, thực ra là rất tin tưởng vào tài nghệ của mình. Bị hấn cự tuyệt như thế thì giống như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, trong lòng vẫn không cam lòng, nàng chần chừ một chút nói tiếp:

– Vừa rồi muội không có nói toàn bộ. Muội hiểu rõ âm luật Hồ tỳ bà, nếu để muội thử chắc chắn sẽ làm được. Huynh hãy yên tâm, muội sẽ không làm hỏng chuyện của huynh đâu.

Nàng ra sức nhấn mạnh.

Lý Mục không nói gì, chỉ đứng lên rời khỏi chỗ ngồi đi đến bên nàng, nhận lấy hộp thức ăn trong tay nàng mở ra, nhìn vào đó rồi mỉm cười:

– Lúc về còn chưa ăn uống gì, thật sự là đói quá. Nàng thật là chu đáo.

– Muội...

– Phía trước không có đèn, lối đâu không thấy đường mà ngã thì sao. Lần tới nàng không cần phải đi đưa nữa, cứ kêu người hầu đi là được.

Lý Mục nhìn nàng.

– Nàng đi về trước được không? Chỗ ta còn có chút việc nữa

Giọng điệu của hấn rất dịu dàng.

Nhưng rõ ràng là đang hạ lệnh đuổi khách.

Lạc Thần càng thất vọng hơn.

Nhìn phản ứng của Tường Thao, rõ ràng là rất tin tưởng mình, hơn nữa cũng rất tán đồng. Thế mà hắn lại cự tuyệt không chút suy nghĩ.

Nàng nhìn Tường Thao, thấy y cũng mang dáng vẻ không giúp được gì cả, vì thế không chần chừ nữa đành phải rầu rĩ rời đi.

...

Lý Mục giờ Hợi về phòng.

Lạc Thần đã lên giường từ sớm nhưng không ngủ, kéo cửa màn sang hai bên, nhét chiếc gối vào sau lưng ngồi dựa ở đầu giường đọc sách dưới ánh nến. Thấy hắn quay về cũng không ra đón, cũng không nói gì, chỉ nhìn hắn một cái rồi cúi xuống tiếp tục lật quyển sách trong tay.

Lý Mục yên lặng tự đi tắm, thay quần áo xong đi ra đứng ở đó, nhìn về phía Lạc Thần có vẻ như do dự một chút, cuối cùng đi tới nhẹ giọng nói:

– A Di, nếu như nàng không thấy tiện thì ta sẽ đi sang phòng khác ngủ.

Đêm đó hắn nói, nàng có thể chọn theo ý muốn của mình. Lúc ấy Lạc Thần chưa kịp trả lời hắn thì đã bị bày thú binh của Hầu Ly tấn công, mấy ngày nay lại nhiều chuyện phát sinh, hắn bận rộn liên tiếp, hắn không ép hỏi nàng, nàng càng không chủ động nhắc đến.

Lý Mục nói xong, đợi một lát, thấy nàng làm như không nghe thấy thì khẽ hắng giọng, nói:

– Đèn mờ lắm, nàng đi ngủ sớm đi kéo lại ảnh hưởng đến mắt.

Nói xong chuẩn bị đi ra cửa.

– Muội có nói là không cho huynh ngủ ở đây à?

Lạc Thần chợt mở miệng.

– Đây vốn là chỗ của huynh. Cứ làm như là muội đuổi huynh đi ấy.

Nàng trách một tiếng, rút chiếc gối dựa lưng ra đặt về đầu giường, buông quyển sách nằm xuống, xoay người vào trong.

Một lát sau, hần thả màn xuống lên giường, nằm ở bên ngoài.

Lạc Thần nhắm mắt, nằm yên không nhúc nhích.

Ban đầu hần cũng không nói chuyện.

Một lát sau, nghe hần nói:

– CƠM CHIỀU NGON LẮM. TA ĂN BA BÁT LIỀN. CẢM ƠN NÀNG.

– KHÔNG PHẢI MUỘI LÀM. HUYNH ĐI MÀ CẢM ƠN ĐẦU BẾP ẤY.

Lạc Thần lạnh nhạt nói.

Hần khựng lại.

– A DI, LÚC TRỞ VỀ TA MUỐN ĐI GẶP NÀNG TRƯỚC, NHƯNG MÀ LẠI CÓ HẾT CHUYỆN NÀY ĐẾN CHUYỆN KHÁC...

– MUỘI KHÔNG PHẢI ĐỨA TRẺ BA TUỔI, CẦN HUYNH GẶP LÀM GÌ.

Lại bị nàng nói móc thêm câu nữa

Hần lặng thinh một lát, rồi cuộc nói:

– A DI, KHÔNG PHẢI TA KHÔNG TIN NÀNG. CHUYẾN ĐI NÀY TA KHÔNG SỢ, NHƯNG MÀ HẦU ĐỊNH THÁI ĐỘ BA PHẢI, MẬP MỜ. TA KHÔNG MUỐN NÀNG ĐI THEO TA RỒI GẶP NGUY HIỂM.

Tối nay sau khi từ tiền đường trở về, tâm tình Lạc Thần rất không tốt, nghĩ đến giọng điệu và thái độ lúc đó của hắn đối với mình, càng nghĩ càng thấy bức bối. Cuối cùng nghe hắn giải thích với mình như thế, hờn dỗi mới thoáng tan đi một chút.

Nàng không nói gì, nhắm mắt lại.

Nàng chợt nhớ trước đây có một lần mình đã hỏi A Cúc nguyên nhân cha mẹ bất hòa, bà ấy không nói gì chỉ thờ dài, than rằng đàn ông trong thiên hạ không người nào không thích phụ nữ khuất phục trước mình. Trượng công chúa ở trước mặt tướng công nếu như chịu buông thái độ xuống, tướng công làm sao mà không đáp ứng, thế là trong lòng khẽ động. Do dự một lát, nàng thực sự không thể kìm nén được sự háo hức trong lòng muốn tham gia vào công việc của anh ấy thay vì luôn bị loại trừ, vì vậy nàng hít một hơi thật sâu và lấy hết can đảm, quay người lại, mặt hướng về hắn, nhỏ nhẹ nói:

– Muội không sợ. Những gì huynh nói với Tướng nhị huynh, muội ở bên ngoài đều nghe thấy. Nếu như huynh xác định chuyển đi này nhất định thành công, muội chỉ muốn đóng góp một chút tài mọn thôi. Còn nếu bởi vì chuyển đi này của huynh có nguy hiểm, muội càng muốn đi cùng huynh. Nếu đúng như Hầu Ly nói chúng ta có thể giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, vậy là hắn đã nợ chúng ta một ân tình rồi.

– Muội biết huynh không sợ. Nhưng mà nếu như muội có thể giúp chút sức mọn cho huynh, muội cũng muốn làm hết sức mình.

– Lang quân ới, muội thật sự muốn giúp huynh. Huynh đồng ý đi, được không?

Nàng dịch lại gần hắn hơn một chút, chậm rãi vươn tay ra, đầu ngón tay khều nhẹ góc tay áo của hắn, kéo kéo.

Hai người trán kề trán, khoảng cách ở giữa chỉ bằng một nửa khuỷu tay, hơi thở ấm nóng, có thể nghe được của nhau.

Đôi mắt đẹp của Lạc Thần nhìn hẳn chăm chú, trong đó tràn đầy cầu xin và chờ đợi.

Hai người nhìn nhau một lát.

Đôi mắt hẳn không chớp mắt, nơi giữa lông mày dần dần trở nên mềm mại dịu dàng. Rơi vào trong mắt Lạc Thần, không khỏi giật mình nhảy căng lên, trong lòng nàng không khỏi bắt đầu nhảy nhót.

Ngay khi nàng cho rằng hẳn sẽ đồng ý, ai ngờ hẳn lại nói:

– A Di, nàng không thể đi theo ta được. Đây là chuyện của đàn ông, ta không muốn nàng bị cuốn vào trong đó.

Giọng điệu rất kiên quyết.

Lạc Thần nghe ra được ý không cho phép bàn bạc gì nữa.

– Ngoan, nghe lời...

Như bắt gặp ánh mắt đang nhanh chóng ảm đạm xuống của nàng, hẳn lại thấp giọng dỗ dành, kề mặt lại gần.

Như là muốn hôn nàng.

Lạc Thần ngay lập tức quay mặt lại, rút tay ra khỏi lòng bàn tay hẳn, mũi chân đá văng cái chân của hẳn vừa rồi không cẩn thận đụng vào chân mình.

– Thôi. Lần sau dù huynh có cầu xin muội cũng không thềm đi đâu.

Nàng quay người, đưa lưng về phía hẳn.

Nàng như nghe được tiếng cười khổ của hẳn.

Lạc Thần lại đợi rất lâu.

Khi mà dầu trong bụng đèn dần cạn, ngọn đèn càng lúc càng mờ, rồi chợt tắt. Căn phòng chìm trong bóng tối cũng không nghe được tiếng hấn nói chuyện gì nữa

Nàng lén lút quay mặt lại.

Trong朦胧 lung, bóng dáng người đàn ông nằm bên cạnh vẫn không nhúc nhích.

Hắn như đã ngủ rồi.

....

Ngày hôm sau, lại là một ngày khác như thường lệ.

Lý Mục sáng sớm đã đi rồi.

Hắn là một người bận rộn.

Dẫu sao lúc vừa tới nơi này, với danh nghĩa là Thứ sử nhưng thực ra không khác gì đi khai hoang. Nói rằng có rất nhiều việc bề bộn đang chờ hấn xử lý cũng không hề khoa trương.

Lạc Thần cũng không muốn hấn cứ mãi ở bên mình.

Dù sao thì ban ngày nàng cũng không có việc gì để làm. Bất kể là nàng cuối cùng quyết định đi theo hấn hay là từ bỏ hấn, chờ Cao Hoàn vết thương khỏi rồi, cậu ta chắc sẽ đưa nàng về.

Tuy trong lòng Lạc Thần biết rõ nơi này chẳng qua chỉ là nơi ở tạm thời của mình, nhưng nàng vẫn muốn thu dọn nơi này tốt hơn một chút.

Nàng gọi tất cả những người hầu và người giúp việc không có việc gì làm đến, cùng nhau dọn dẹp viện tử mà lúc vừa đến đã bị cảnh tượng hoang tàn làm cho khiếp sợ kia. Tất cả cỏ dại đã được nhổ sạch, dùng đá cuội lát lại con đường đi, lại lấy viên đá có hình dạng phù hợp ở bên ngoài chèn vào bệ đá bị gãy ở đình hóng gió, những

viên đá phẳng còn lại được đặt trong không gian mở sau khi làm sạch cỏ dại, vừa hay dùng làm bàn đá ghế đá. Nhóm vú già thì nữ những lúc rảnh rỗi có thể ngồi ở đó vừa hóng mát vừa thêu thùa may vá.

Mà bụi trúc khô kia Lạc Thần cho người để lại, không cần phải chặt đi.

Sau khi viện tử được dọn dẹp chỉnh tề xong, khóm trúc khô nửa vàng nửa xanh ở góc tường được cắt tỉa một chút, không những không có vẻ hoang tàn mà còn có hương vị hoang dã.

Hồi ở Kinh Khẩu, nàng từng nghe mẹ chồng đề cập tới bụi chuối già bên ngoài cửa sổ của căn phòng đã bị hắt chặt đi, Lạc Thần mỗi khi nhớ tới đều thấy tiếc nuối.

Vào những ngày có mưa, tiếng hạt mưa rơi gõ vào hàng chuối tạo ra không biết bao nhiêu âm thanh thú vị.

Nghĩ chắc hẳn cũng chẳng hiểu.

Không chỉ viện tử mà hẳn ở, dọn dẹp xong, Lạc Thần lại bắt đầu xuống tay dọn dẹp toàn bộ hậu viện của phủ Thứ sử.

Cứ thế, nàng cũng bận rộn cả lên, hơn nữa mỗi ngày ở bên Cao Hoàn, chỉ chớp mắt đã qua mấy ngày, ngày sinh nhật của Hầu Định đang đến gần.

Từ Nghĩa Thành xuất phát, đến Phương Thành Cừu Trì của Hầu Định nếu không gấp gáp thì sẽ đi tầm một hai ngày đường.

Lý Mục đã chuẩn bị lễ mừng thọ xong, mang theo một đội chỉ có mấy chục nhân mã, còn có cả Tướng Thao đã xuất phát trước một ngày.

Ngày xuất phát, Lạc Thần thức dậy rất sớm, mấy ngày nay thái độ đã thay đổi, đối với hẳn cũng khá ân cần, chẳng những chuẩn bị quần

áo cho hấn, còn tự mình mang cơm sáng đến cho hấn, còn đứng một bên đưa nước dâng khăn, rất chu đáo.

Lý Mục biết nàng vẫn còn giận hấn vì chuyện không cho nàng đi cùng, nhiều ngày đã xa cách với hấn, buổi tối trở về hấn nói chuyện với nàng, nàng cũng không hề tiếp lời.

Sáng nay chuẩn bị lên đường, chợt thấy thái độ của nàng thay đổi lớn, ân cần chu đáo với mình như thế thì vừa mừng vừa sợ.

Dùng xong cơm sáng, tôi tới nói đám người Tướng Thao đã chờ ở bên ngoài rồi.

Lạc Thần tiễn hấn, khẳng khẳng muốn tiễn hấn ra tận ngoài cửa dẫn đến sảnh trước.

Lý Mục đứng lại, nhìn quanh đình viện đã được dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng, cảm kích nói:

– A Di, vất vả cho nàng rồi. Nàng tới đây mới chỉ mấy ngày mà nơi này đã sáng sủa chỉnh tề rồi.

Lạc Thần chấp tay sau lưng, nhướn môi cười:

– Dù sao muội cũng không có việc gì làm, quá rảnh rồi. Hơn nữa cũng có nhiều người giúp muội nữa

Lý Mục nhìn nàng, vào lúc này sao nàng lại đáng yêu như thế. Mấy ngày trước bởi vì nàng không thèm để ý tới hấn, hấn chưa được chạm vào nàng, lúc này không cầm lòng nổi bàn tay ngứa ngáy, muốn chạm vào nàng nhưng lại ngại mấy thị nữ đứng phía sau cách nàng không xa, đành phải nhẫn nhịn ðề xuống, nói:

– Vậy ta đi trước. Hôm nay nàng dậy sớm, nếu mệt quá thì lát về ngủ bù nhé. Yên tâm đi, ba bốn ngày sau ta sẽ về.

Lạc Thần vâng một tiếng:

– Huynh đi đi.

Lý Mục xoay người đi, lúc rẽ ngoặt không khỏi quay đầu lại nhìn một chút. Nàng còn đứng ở nơi đó, trên mặt mang nụ cười đang nhìn theo mình, trong lòng thấy ấm áp, bất giác dừng lại vẫy vẫy tay với nàng, ý bảo nàng quay trở vào đi. Trông thấy nàng cười thật tươi với mình hẳn mới bước đi, bóng dáng mau chóng biến mất sau cánh cửa.

Lý Mục đi ra khỏi cửa lớn phủ Thứ sử, Tường Thao cười tươi nghênh đón, hai người nói vài câu, từng người đi lên ngựa, mang theo tùy tùng ra khỏi cửa thành, phóng ngựa đi về hướng Cừu Trì.

Chạng vạng ngày hôm sau, đoàn người đi vào Phương Thành chỗ ở của Hầu Định.

Một chấp sự thân tín của Hầu Định ra ngoài nghênh đón, đón đoàn người Lý Mục đưa đến dịch xá để nghỉ ngơi một lúc, kế đó dẫn đến phủ đệ của Hầu thị. Khi đi đến bên ngoài, gã xuống ngựa ôm quyền, vẻ khó xử nói:

– Lý thứ sử, thật là xin lỗi, những tùy tùng của ngài có thể nghỉ ở nơi khác một lúc được không? Ngoài ra, có thể giải tội kiếm được không? Không phải Vương nhà tôi không tin tưởng Lý thứ sử, mà đây là quy củ từ xưa rồi. Mong Lý thứ sử bỏ qua cho ạ.

Lý Mục đơn giản phân phó một tiếng, để người ở lại, mình thì cười bội kiếm xuống, nói:

– Chấp sự có lục soát người không?

Người kia cười xấu hổ nói:

– Lý thứ sử nói quá lời, Vương nhà chúng tôi dĩ nhiên rất tin tưởng Lý thứ sử. Không cần, không cần ạ.

Nói xong khom người, sai người của mình khiêng lễ vật do Lý Mục mang tới dẫn vào.

Lý Mục thấy Tường Thao nhìn mình, vẻ mặt hơi mang lo lắng liền nói:

– Huynh dẫn các huynh đệ đi nghỉ ngơi một chút đi. Không cần lo quá đâu. Đệ đi gặp Cừu vương.

Tường Thao gật đầu, nhìn theo hắn đi vào bên trong cánh cửa, sau đó mới rời đi.

....

Chấp sự dẫn Lý Mục đi qua tiền đường đốt đầy đình liệu đi tới bên ngoài một đại sảnh rất rộng. Bên trong đã ngồi đầy người. Hầu Định ở giữa, tả hữu hai bên toàn là quý tộc Hầu thị cùng với thần thuộc Cừu Trì.

Người Cừu Trì bị Hán hóa sâu sắc, chẳng những chấn hưng giáo dục biết chữ, mà từ lâu cũng đã thay đổi thói quen cũ là ngồi dưới đất và lấy thức ăn, trước mặt mỗi người bày một diên án, trên án có một cái đầu heo một đùi dê, tiếng cười nói tiếng trò chuyện không dứt. Chợt nhìn thấy bên ngoài xuất hiện một người Hán, đứng hiên ngang thẳng tắp, tư thế oai hùng khác hẳn người bình thường thì ai nấy đều đồng loạt nhìn, lẳng lặng đánh giá, tiếng ồn ào cũng lắng xuống.

Hầu Ly ngồi ở trong bữa tiệc đang không ngừng nhìn ra ngoài đại sảnh, cuối cùng nhìn thấy Lý Mục được chấp sự đưa tới, hai mắt sáng lên, trên mặt lộ vẻ vui mừng đứng phắt dậy bước đi ra, đón hắn vào, dẫn tới trước mặt Hầu Định, nói:

– Phụ vương, ngài ấy chính là Lý Mục thứ sử Nghĩa Thành. Lý thứ sử là anh kiệt đương thời. Hôm nay ngài ấy tới đây là mừng thọ phụ vương đó ạ.

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ.

Lý Mục nhìn Hầu Định, thấy ông ta mặt dài mắt hẹp, đôi mắt đang híp lại đánh giá mình, làm lễ chào hỏi xong gọi người nâng lễ vật vào, cười nói:

– Lý mỗ phụng mệnh triều đình tới đây làm dân du mục, đúng lúc làm hàng xóm với lão anh hùng. Từ lâu tôi đã nghe danh của lão anh hùng, đã muốn tới thăm hỏi rồi, tiếc là quá nhiều việc quán người nên không thể đi được. May mà lão anh hùng không những không trách cứ, mà còn mời tôi đến dự tiệc mừng đại thọ nữa. Lý Mục thật là vinh hạnh. Có chút lễ mọn bày tỏ thành ý, mong lão anh hùng vui lòng nhận cho.

Rượu được mở ra, một gương gấm tơ lụa, một rương vàng bạc châu báu, toàn là vật quý báu.

Hầu Định cười khà khà:

– Lý thứ sử quả đúng là anh kiệt đúng như lời con ta nói, thật sự là hậu bối khả ủy. Có điều là lão phu chỉ là một ông già sơn dã, dựa vào công lao tổ tiên mà chiếm được nơi này. Hôm nay là ngày thọ của lão phu, được Lý thứ sử tới dự, thật là thấy hãnh diện vô cùng.

Nói xong kêu Hầu Ly mời khách ngồi vào chỗ ngồi.

Hầu Ly mặt mày tươi cười dẫn Lý Mục ngồi xuống chiếc ghế trống ở ngay bên cạnh mình.

Lý Mục vừa ngồi xuống lập tức kính rượu Hầu Định cùng mọi người, tự uống ba ly, hào sảng phóng khoáng khiến ai nấy cũng phải chú ý.

Hầu Định chuyện trò vui vẻ với Lý Mục, giới thiệu phong thổ Cừu Trì cho hắn, thoát nhìn tâm tình rất tốt.

Bầu không khí của bữa tiệc dần dần trở nên sôi nổi, đột nhiên, một giọng nói vang lên từ phía đối diện:

– Lý Thứ sử, ta nghe nói sau khi người tới Nghĩa Thành đã chiêu binh mộ dân. Khai hoang thì cũng thôi, nhưng mà người còn chiêu mộ rất nhiều cư dân, ta với người là hàng xóm, có phải người làm vậy là để chia rẽ dân chúng Cừu Trì ta, đoạt lợi ích của Cừu Trì ta không?

Lý Mục ngược lên nhìn, thấy người lên tiếng là một người đàn ông trung niên thắt bím tóc, mắt hình tam giác và có vết sẹo trên má, liền biết ông ta là Cam Kỳ thủ lĩnh của Cam thị đại tộc Cừu Trì, cũng là bên nhà vợ Hầu Kiên em trai của Hầu Ly.

Cam Kỳ đột nhiên làm khó dễ, bầu không khí ôn hòa ban đầu đột nhiên đông cứng lại. Đại sảnh yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người sắc mặt khác nhau nhìn chăm chăm Lý Mục.

Hầu Định mặt không biểu cảm, chậm rãi bưng chén rượu lên uống một ngụm.

Lý Mục lại rất bình thản, chỉ cười cười, nhìn người đối diện:

– Chắc người là Cam Kỳ người đứng đầu tộc Cam thị đúng nhỉ? Ta nghe nói Hầu lão anh hùng những năm gần đây thiết lập học đường, giáo hóa dân chúng, đối đãi với Hạ Yết Hán đều bình đẳng, nhân nghĩa được lan truyền rộng rãi. Dân chúng Cừu Trì an cư lạc nghiệp, có gì họ từ bỏ ngôi nhà hiện có mà đi theo Lý Mục ta vậy? Dân chúng mà Lý Mục ta chiêu mộ hầu hết đều là lưu dân không có nơi để đi. Đã là lưu dân, thì làm sao mà đoạt lợi ích của Cừu Trì người được? Người nói thế, thứ cho ta nói thẳng, không biết là người nghe được từ đâu?

Hắn vừa nói xong, mọi người nhìn nhau, không một ai có thể ứng phó được, càng không thể nào phản bác.

Cam Kỳ sắc mặt rất khó coi, cười lạnh nói:

– Nói thì dễ nghe lắm nhưng chẳng giấu được lòng muông dạ thú của người đâu. Ta nghe nói người có ý muốn đối địch với Tây Kim. Ta cũng hiểu kỳ, dựa vào một kẻ hèn như người và hai nghìn người của người, dù cộng thêm nhân mã mà về sau người lôi kéo được, người làm thế nào đối địch lại Tây Kim đây? Quả đúng là lấy trứng troi đá, không biết lượng sức.

Hầu Ly lộ vẻ giận dữ:

– Cam Kỳ, ông cho rằng người nào cũng khom lưng uốn gối người Tiên Bi hận không thể tự hạ mình làm nô giống ông à? Lý thứ sử ngày đó từng lấy 6000 nhân mã đánh bại mười vạn người của Viên Tiết, trận chiến tại Ba quận thiên hạ ai mà không biết. Tại sao không thể đấu lại được với người Tây Kinh chứ.

Cam Kỳ hừ một tiếng, nhìn Hầu Định không nói một lời, đứng lên, cao giọng nói:

– Thiên vương, không phải tôi bất mãn với ngài, mà là Lý Mục này chính là mối họa. Hoàng đế Tây Kim có ý muốn kết bạn với Cừu Trì ta, thành ý có trời chứng giám, đã là như thế, vì sao Cừu Trì ta lại còn phải tốn nhiều miệng lưỡi với gã người Hán này làm gì, không bằng nhân hôm nay bắt hắn tại đây, đưa đến Tây Kim, như vậy sau này Cừu Trì ta chẳng những bớt đi một mối họa lân cận mà còn có thể kết liên minh với Tây Kim, từ đây không còn chiến tranh, chỉ có thái bình, lẽ nào không phải là kế sách tốt nhất ư?

Hầu Ly nổi giận:

– Cam Kỳ! Lý Mục là khách quý mà phụ vương tôi mời đến, vậy mà ông dám vô lễ? Ông bức lui tướng của tôi, âm thầm cấu kết với người Tiên Bi, ông cho rằng tôi không biết hay sao? Người Tiên Bi ngoài mặt thì kết liên minh nhưng thực tế là chèn ép. Lần này sứ giả kia tới Cừu Trì ta cực kỳ vinh vào, không hề tỏ ý kính trọng với Cừu Trì ta, đâu ra thành ý mà như ông nói? Cốc Hội Long càng là loại sai lang hổ báo, năm đó xúi giục phản loạn, hạ nhục mẫu thân tôi, đến

nay còn sống yên lành đó, thế mà hôm nay ông lại xúi giục phụ vương tôi đi theo địch, ông có ý đồ gì?

Y quay sang Hầu Định, quỳ xuống, nói:

– Phụ vương, lẽ nào cha cam tâm nuốt sỉ nhục năm đó, để mặc cho người Tiên Bi đùa bỡn hay sao?

Bầu không khí trong đại sảnh đột nhiên trở nên giương cung bạt kiếm, rất khẩn trương.

Hầu Định sắc mặt âm trầm, hai mắt lấp lóe, nhìn về phía Lý Mục, nói:

– Lý thứ sử, con trai ta và thần dân của ta bởi vì ngài mà ở ngay trong tiệc mừng thọ của ta công khai tranh chấp, ngài có gì để nói không?

Lý Mục ngồi quỳ sau án, dáng vẻ bình thản, cười cười:

– Lão anh hùng đã bảo tôi nói, vậy thì Lý mỗ xin nói vài câu. Nhưng mà trước khi nói, tôi còn có một món quà vừa nãy có giao cho chấp sự còn chưa dâng lên. Mời lão anh hùng xem trước.

Hắn vỗ tay, chấp sự kia bước nhanh vào, hai tay trình lên một bao tải bằng vải đen miệng buộc kín.

Lý Mục đứng lên đi tới, cởi bọc vải kia ra, nói:

– Mời xem.

Mọi người nhìn lại, thấy trong bọc vải kia lại là một cái đầu người được rắc vôi.

Người nọ mặt to mũi cao, hai mắt trợn lên, vảy máu trên cổ đã đông lại thành màu tím đen, lẽ ra đã chết nhiều ngày nhưng khuôn mặt vẫn còn sống động, biểu cảm vô cùng hoảng sợ, chính là vẻ hoảng sợ trước khi chết ập đến trước mặt.

Mọi người nhìn một cái là nhận ra ngay.

Đầu người này không phải ai khác mà chính là Cốc Hội Vũ sứ giả Tiên Bi vừa mới rời khỏi đây mấy ngày.

Chấp sự ôm cái đầu người còn kinh hãi hơn cả, đột ngột thu tay về, đầu người kia liền rơi xuống dưới đất, như quả bóng cao su lăn tròn không ngừng.

Hết chương 72

Chương 73

Người nào cũng sắc mặt biến đổi hoảng sợ nhìn đầu người ở dưới đất, tiếng xì xào nổi lên.

Cam Kỳ cuối cùng mới có phản ứng mặt trắng bệch, ra lệnh một tiếng, mười mấy vệ binh đứng đằng sau y xông ra rút đao ra.

– Thiên Vương! Lý Mục dám to gan giết chết sứ giả Tây Kim, giá hoạ cho Cừu Trì ta, kéo Cừu Trì ta xuống nước. Thiên Vương còn không bắt lấy hắn còn đợi đến khi nào?

– Ông dám! Phụ vương ta còn chưa hạ lệnh, thế mà ông dám ra lệnh rồi à?

Hầu Ly ngồi đối diện cũng rút đao ra khỏi vỏ, hét một tiếng, vệ binh sau lưng y cũng xông lên trước.

Hai bên đằng đằng sát khí, bầu không khí lập tức rơi vào căng thẳng, chạm vào cái là nổ ngay.

Hầu Định hai ánh mắt cuối cùng rời khỏi đầu người dưới đất nhìn chòng chọc vào Lý Mục, sắc mặt xanh mét, nghiến răng nói:

– Lý Mục, ngươi làm vậy là có ý gì?

Lý Mục đi lên nắm lấy bím tóc của cái đầu người kia nhấc lên đặt lên trên bàn của mình, đứng thẳng lên.

– Cốc Hội Vũ sau khi rời khỏi Cừu Trì trên đường đi đã cướp giết một đoàn người Hán vô tội, bị ta đuổi theo và giết toàn bộ hắn cùng với thủ hạ của hắn. Lần này ta đến mang theo đầu của hắn cũng

không có ý gì khác, chỉ là muốn cho lão anh hùng thấy lập trường của Lý Mục ta mà thôi.

Nụ cười trên mặt hắn biến mất, nét mặt chuyển sang nghiêm túc, quay sang Hầu Định.

– Tây Kim Tiên Bi chiếm đất đai của nhà Hán, phạm phải tội ác chồng chất. Cốc Hội Long muốn đoạt Tây Kinh, ta cũng muốn Tây Kinh. Ta cùng với Tây Kim thế không đội trời chung.

– Nhưng Thiên Vương thì khác. Giữa hai chúng ta cũng không phải hận thù kẻ này sống người kia chết. Thiên Vương bắn khoản về lợi ích địa bàn trong tương lai, điều này cũng rất thường tình thôi. Lý Mục ta giờ phút này có thể tuyên bố, hễ là nơi thuộc Cừu Trì ngài, người Hầu Thị ngài, Lý Mục ta không chiếm một phân.

– Ta với Tây Kim ắt sẽ có một trận chiến. Ta không cần ngài lấy ra một quân tốt nào hỗ trợ cả, ta chỉ cần đến lúc đó ngài thủ ở trong Cừu Trì. Đợi khi ta công phá được Tần Thành, lấy được Tây Kinh, đất đai mà khi xưa ngài bị Tiên Bi chiếm đi ta cũng sẽ trả lại cho ngài nguyên vẹn, để cảm ơn ngài.

– Nhưng nếu như ngài nhất quyết hỗ trợ Tiên Bi, ta cũng không cần nhiều lời, cứ chiến là được.

Hai ánh mắt của hắn chậm rãi đảo qua một đám sĩ tộc Cừu Trì cùng võ sĩ đang giương cung bạt kiếm.

– Hôm nay ở nơi này chính là đầm rừng hang hổ, Lý Mục đã dám tới thì không sợ cơ quan bẫy rập của ngài.

Khi hắn nói ra câu này, giọng điệu bình thản, nhưng khí thế đại tướng quân lấy thủ bên trong thiên quân vạn mã kia lại khiến không một ai dám tỏ ra khinh thường.

Trong đại sảnh thoáng chốc lặng ngắt như tờ, không một ai lên tiếng.

– Thiên Vương, ngài đừng bị tên người Hán này mê hoặc. Binh lực của Tây Kim rất mạnh, hẳn lại chỉ có hai ngàn người, lấy cái gì để chiến đấu? Nếu như chộc giận Tây Kim, phát binh phạt ta, Cửu Trì chắc chắn sẽ gặp tai họa diệt quốc đó.

Cam Kỳ xông ra, quỳ xuống trước Hầu Định, hô to.

– Phụ vương. Lý Thứ sử là anh hào đương thời, tương lai chắc chắn làm nên nghiệp lớn. Người Tiên Bi chỉ là hạng muốn mượn đao giết người. Lợi dụng xong chúng ta rồi, họ cũng sẽ đoạt lấy Tây Kinh rồi ra tay đối phó với chúng ta đó.

Hầu Ly cũng bước lên, nói.

Ánh mắt mọi người đều dồn vào Hầu Định.

Hầu Định hai mắt sáng rực, vẫn ngồi yên không nhúc nhích không lên tiếng.

Trong đại sảnh một lần nữa lặng ngắt như tờ.

Đúng vào lúc này, bên ngoài sảnh đột nhiên có một người mặc thanh y trông giống như văn sĩ sai bước đi vào, vừa đi vừa cao giọng nói:

– Hầu Thiên vương, tôi là Trưởng sử Tường Thao của Lý thứ sử. Lần này Lý thứ sử tham dự chúc thọ, ngoài hai lễ mừng vừa rồi thì vẫn còn một món quà mừng khác, tôi xin được dâng lên.

Bầu không khí vốn đang cực kỳ gò ép căng thẳng bị người đàn ông này đi vào cắt ngang lập tức hoà hoãn trở xuống.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Hầu Định cũng ngước lên, miễn cưỡng nói:

– Còn lễ gì nữa?

Tường Thao hành lễ với ông ta, cười nói:

– Món quà mừng thứ ba này là chính tay Lý thứ sử chuẩn bị cho cá nhân Hầu thiên vương, xin Hầu thiên vương cho những người không liên quan lui hết, chỉ một mình ngài nhận thôi.

Trong đại sảnh tức khắc ồ lên những âm thanh xì xào.

Mọi người đều lộ vẻ tò mò, đồng loạt nhìn ra phía sau Tường Thao, nhưng lại không nhìn thấy có thứ gì cả.

Lý Mục ban đầu cũng chưa hiểu, khó hiểu nhìn Tường Thao. Rồi đột nhiên như bừng tỉnh hiểu ra, ánh mắt ngưng tụ lại.

Hầu Định hơi nhăn mày, suy nghĩ một chút, hạ lệnh cho mọi người lui hết. Mọi người đứng lên, Cam Kỳ kia rất không hài lòng nhưng cũng không thể làm gì khác đành phải hậm hực rời đi.

Hầu Ly nhanh chóng nhìn Tường Thao, thấy y khẽ gật đầu với mình, biết sự việc hẳn là thành công rồi thì rất mừng rỡ, cũng vội vàng lui xuống.

Bên trong đại sảnh cuối cùng chỉ còn lại Hầu Định cùng hộ vệ của ông ta.

Ông ta nhìn Lý Mục:

– Không biết Lý thứ sử còn có quà gì cứ việc trình lên, nơi này đã không còn người ngoài nữa.

Lý Mục không nói gì, hai ánh mắt quay sang Tường Thao.

Tường Thao lộ vẻ cáo tội, không dám nhìn vào mắt hắn, miệng thì kêu Hầu Định chờ một lát, sau đó thì lui ra ngoài.

Hầu Định đợi một lát, vẫn chưa nhìn thấy thứ gì được đưa vào, đang nhíu mày không vui muốn lên tiếng hỏi, đột nhiên phía bên đại sảnh có tiếng hồ tỳ bà đàn lên.

Âm sắc kia như dòng nước chảy lặn qua mặt băng lạnh thấu xương, đột ngột lại mang theo chút khô nóng của đêm hè bay tới, khiến người nghe rung động tinh thần.

Huyền âm vừa dứt, dư âm của nó vẫn còn đọng lại từng đợt.

Hầu Định sửng sốt.

Âm thanh tỳ bà tựa như đã từng rất thân thuộc kia vẫn còn tiếp tục.

Dạo đầu qua, tỳ bà bắt đầu nhập khúc. Cầm huyền sáu dây được người ta ôm nghiêng trước ngực, hai ngón tay nhỏ nhắn thon dài gảy khẽ, làn điệu từ từ trải rộng ra.

Đầu tiên là làn điệu vui sướng thanh thoát đàn, gảy, phân, móc, giống như cảnh xuân tươi đẹp, đôi tình thân mật, lòng hướng về nhau, để rồi theo âm thanh của tỳ bà, là hồi sức tình nồng xưa cũ.

Kế đó làn điệu lại chuyển, đầu ngón tay xoa vuốt, dây đàn như tiếng khóc nức nở u oán, ân tình ngày cũ không còn, sinh ly tử biệt bất tận. Âm thanh như tiếng khóc thảm thương day dứt bên tai.

Lý Mục vốn hai hàng lông mày nhú chặt cũng dần dần bị tiếng đàn tỳ bà này lây nhiễm trở nên bình lặng xuống, hàng lông mày giãn ra.

Hắn nhìn về phía Hầu Định.

Chỉ thấy ánh mắt ông ta mơ màng trôi xa, theo tiếng đàn u oán dường như nhớ tới gì đó, trong mắt lại lộ vẻ sắc bén.

Lý Mục từ từ nhắm mắt lại.

Đột nhiên, làn điệu tỳ bà lại chuyển tiếp.

Tay phải song đàn, song gảy, vuốt, vỗ, tay trái nén đánh, vặn dây, đẩy, kéo. Nhưng nghe âm thanh của đàn như gió mạnh, như mưa rào, như mũi tên rời dây cung từ bốn phương tám hướng lấp đầy mỗi một

góc của sảnh đường rộng lớn này, tựa như âm thanh lên án hùng hồn đồng dục, khiến cho người nghe gần như không thể hít thở.

Đột nhiên, theo đầu ngón tay quét mạnh cuối cùng, âm thanh tỳ bà phát ra những âm thanh như kim thạch chạm nhau sắp sửa vỡ toang, ngay sau đó toàn bộ đột nhiên im bật.

Lý Mục mở choàng mắt ra.

Hầu Định ở đối diện hấn hai mắt đỏ hoe, nét mặt cứng ngắc, bất động một lúc lâu mới chậm rãi quay đầu, sau đó dường như tỉnh táo lại, đứng phắt dậy, rút đao ra chém thẳng vào chiếc bàn trước mặt, nghiến răng nói:

– Nổi hận cướp vợ sao có thể quên! Ta với Cốc Hội Long thề không đội trời chung!

– Lý thứ sử, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ trợ giúp ngài cùng thiên đao vạn quả người Tiên Bi kia, báo thù cho ái thiếp của ta.

Hết chương 73

Chương 74

Lý Mục lấy tỳ bà đàn một khúc áp trực mừng thọ, khiến cho Hầu thiên vương cuối cùng hạ quyết tâm cùng nhau kết liên minh đối kháng với Tiên Bì Tây Kim.

Tin tức này đã mau chóng lan truyền đến tai những gia thần Hầu thị và quý tộc Cừu Trì đang chờ ở bên ngoài sảnh.

Không ngoài dự đoán mọi người đều nghị luận sôi nổi.

Hầu Ly ngửa mặt lên trời cười to rồi bỏ đi.

Cam Kỳ nhìn theo bóng dáng của y biến mất, nhìn sang Hầu Kiên, thấy sắc mặt gã xám ngoét như cha mẹ chết, đánh mắt với gã. Trong tiếng ồn ào xì xào của mọi người, một trước một sau lén lút bỏ đi.

Hầu Ly trở lại đại sảnh, tự tay cầm hộp tỳ bà mà Tường Thao đã giao cho mình đi nhanh vào, quỳ xuống trước mặt Hầu Định.

– Con biết phụ vương có tình sâu nghĩa nặng với mẫu thân, thương nhớ mẹ bao nhiêu năm nay, cho nên khi biết người Hán có người tinh thông nhạc lý, con đã nhờ Lý thứ sử tìm người sửa chữa tỳ bà để chúc mừng ngày thọ của phụ vương. Cũng bởi vì muốn gây bất ngờ nên không báo với cha trước, mong cha bỏ qua cho con ạ.

– Tỳ bà đã sửa xong. Khúc đàn vừa rồi chính là sử dụng nó. Xin phụ vương xem ạ.

Nói xong dâng hộp cầm lên.

Hầu Định nhận lấy hộp cầm mở ra xem, nhìn hồ tỳ bà vẫn còn mang dấu vết bị ngâm nước ở trong chiếc hộp gỗ cũ kỹ, sau một lúc nói:

– Con đứng lên đi.

Ông ta quay sang nhìn Lý Mục vẫn không nói gì đứng một bên, lộ vẻ cảm khái.

– Cốc Hội Long năm xưa từng làm nhục thê tử ta, bao nhiêu năm qua ta chỉ đành phải nén giận nhịn cơn nhục. Mỗi lần nghĩ đến chuyện xưa đều thấy tim đau như bị dao đâm. Hôm nay có thể gặp ngài là ông trời đã cho ta cơ hội để báo thù. Ta đã quyết định, toàn lực trợ giúp ngài.

Ông ta cẩn thận lấy đàn tỳ bà ra, gảy một chút, nhất mắt lại, rồi lại mở ra.

– Di vật này của vong thê bao nhiêu năm nay ta vẫn luôn muốn sửa nó rồi mang trả lại nó cho nàng ấy. Trời xui đất khiến mà mãi vẫn không thể được như ý nguyện. Không ngờ hôm nay từ chỗ Lý thứ sử đã giúp ta đạt được tâm nguyện này.

– Khúc đàn tỳ bà vừa rồi ta nghe rất giống với âm cũ của vong thê ta. Không biết là người nào đã sửa tỳ bà này, là người nào đã đàn khúc này?

Tưởng Thao vội nhìn Lý Mục, sau đó bước lên, đang muốn mở miệng thì Hầu Ly lại giành nói trước:

– Phụ vương, người sửa đàn và người đánh đàn đều là một người ạ. Tưởng Trưởng sử nói, đó là một vị nhạc sư của Lý thứ sử. Để mang tỳ bà đã được sửa đến kịp ngày thọ của phụ vương tối nay mà nhạc sư kia đêm qua đi suốt đêm, hôm nay trời còn chưa sáng đã đến đây, chính là con đã phái người đón vào trong thành. Người đó tài nghệ rất giỏi, một ngày đã sửa được tỳ bà, vừa rồi còn đàn một khúc hiến thọ cho phụ vương đó.

– Ta muốn gặp mặt người đó để cảm ơn. – Hầu Định nói.

Lý Mục nhìn chòng chọc vào Tường Thao.

Tường Thao thấy sau lưng mình ướt đầm mồ hôi. Bị phu nhân thuyết phục, lúc do dự qua đi thì lại giấu giếm Lý Mục sắp xếp đưa nàng tới đây, Tường Thao cũng đã nghĩ tới rất có khả năng sẽ có một màn như này. Việc đã đến nước này, y chỉ đành căng da đầu mà mời phu nhân ra thôi.

Cũng may là trước đó đã có chuẩn bị.

Y lui đi ra ngoài.

Một lát sau, theo âm thanh của bước chân, Lý Mục thấy Tường Thao mang vào một thiếu niên.

Thiếu niên kia dáng người gầy mảnh, đầu đội mũ quả dưa, mặt trang phục quần áo bình thường, nhưng mà dung mạo cực kỳ xinh đẹp anh tuấn, đôi mắt mày cực kỳ tinh xảo.

Chỉ thấy cậu đi theo Tường Thao đi vào đứng ở trước mặt mọi người, cụp mắt xuống, vừa không lên tiếng cũng vừa không hành lễ chào. Khi bị Lý Mục nhìn chăm chăm, cậu lại như không hề phát giác ra, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm xuống dưới đất.

Hầu Định không ngờ rằng người sửa tỳ bà cho mình và còn đàn một khúc đàn mà vong thê từng đàn khơi gợi ra nỗi lòng lại là cậu thanh niên gầy gò thanh mảnh nom mới tầm mười sáu bảy tuổi này thì cực kỳ kinh ngạc:

— Là cậu ta thật á?

Tường Thao vội gật đầu:

— Đúng ạ. Chỉ là cậu ấy bị câm bẩm sinh, không biết nói, nhưng lại có đam mê nghiên cứu nhạc lý, một lòng dành cho nhạc lý, không thông lễ nghi, mong ngài thứ lỗi.

Lúc nói chuyện, qua khoé mắt y thoáng thấy Lý Mục nét mặt kỳ lạ, quen biết và thân thiết với hắn nhiều năm nhưng y cũng không hiểu được vào lúc này hắn đang có thái độ là vui hay giận.

Mồ hôi sau lưng lại bắt đầu tuôn ra.

Hầu Định lắc đầu ái ngại, nói đáng tiếc liên hồi, ra lệnh cho Hầu Ly thay mặt mình ban thưởng.

Hầu Ly tuy lúc sáng sớm biết nhạc công kia được đưa đến, bản thân y lúc ấy cũng phái người đi cùng, nhưng mà lúc này mới thật sự gặp người thật, trong lúc nhất thời cũng ngây hết cả người. Từ trước đến nay y chỉ thích phụ nữ, nhưng không biết vì sao ngay ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy cậu thiếu niên nhạc công này thì đã bị thu hút lấy không dứt ra được.

Vừa rồi y đang nhìn chăm chăm vào người ta, chợt nghe phụ thân phân phó như thế như được gãi đúng chỗ ngứa, lập tức gật đầu.

Hành vi này rơi vào trong mắt Lý Mục, hắn nhăn mày lại một cách khó phát hiện, mở miệng nói với Tưởng Thao:

– Được rồi. Huynh dẫn cậu ta đến chỗ dịch quán, kêu cậu ta đi nghỉ ngơi trước đi.

Tưởng Thao lau mồ hôi hột, đáp vâng.

Lạc Thần cuối cùng ngược mí mắt lên liếc Lý Mục rồi đi theo Tưởng Thao đi ra đại sảnh.

Sáng sớm hôm qua lúc hắn vừa đi ra khỏi cửa lớn, nàng đã lập tức đi ra từ cửa sau, được người của Tưởng Thao đã an bài sẵn đón lấy, giành đi trước đến Cừu Trì. Để tranh thủ được càng nhiều thời gian hơn để sửa cây đàn tỳ bà, ngay khi màn đêm vừa buông, lúc đoàn người Lý Mục qua đêm tại chỗ, nàng suốt đêm lên đường, cuối cùng sáng sớm nay đã đến Phương Thành, được đón vào thành. Tỳ bà kia vừa đến tay đã lập tức sửa âm.

Cả ngày bận rộn vào sửa đàn, ngay cả cơm nước cũng chưa kịp ăn, cuối cùng mới sửa được âm chuẩn đàn tỳ bà như lúc ban đầu. Mà khúc nhạc kia là cầu tứ khi trên đường đi tới đây mới có được, cộng thêm phát huy ngay tại hiện trường, bản thân mình khá là vừa lòng, có được hiệu quả như vậy càng dẹt hoa trên gấm.

Thấy Tường Thao sau lưng đầm mồ hôi, áo dính sát vào, vừa đi ra ngoài nàng liền an ủi y.

– Tường nhị huynh, huynh đừng lo. Vốn là muội tự tìm huynh mà. Muội sẽ tự giải thích rõ ràng cho huynh ấy. Muốn trách thì trách muội thôi, là muội tự ý muốn giúp.

Tường Thao biết rõ Lý Mục không cho nàng đi theo cùng, nhưng khi nàng tới tìm mình thì vẫn đáp ứng. Bởi vì y suy xét chủ yếu là muốn chuyển đi này được thành công.

Đây là chuyện lớn quan trọng nhất. Còn về an nguy của nàng, y thực sự là không suy xét nhiều như Lý Mục. Trong suy nghĩ của y, nếu như Hầu Định có thể đáp ứng tương lai lúc Lý Mục cùng Tây Kim phát sinh chiến trận thì duy trì trung lập, không tấn công Nghĩa Thành, đảm bảo sự ổn định phía sau, đó đã là kết quả vừa lòng rồi.

Kết quả là tốt đến ngoài dự đoán.

Hầu Định chẳng những đồng ý kết liên minh mà còn nhận lời hỗ trợ toàn lực.

Một khúc đàn tỳ bà kia của nàng đã vô cùng thành công.

Vào lúc này khi nàng vừa đi ra thì đã an ủi mình trước tiên, muốn gánh trách nhiệm thay cho mình thì không khỏi bất ngờ, trong lòng càng thấy áy náy, vội nói:

– Phu nhân vì giúp bọn tôi mà không ngại dấn thân vào nguy hiểm, tôi vô cùng kính nể. Đừng nói Lý thứ sử chưa chắc sẽ trách cô, dù là

có trách thì cũng là trách nhiệm của tôi, phu nhân có tội gì đâu? Phu nhân chắc mệt mỏi rồi, tôi đưa phu nhân đi dịch quán nghỉ ngơi trước.

Lạc Thần cười gật đầu.

.....

Hầu Định lại triệu thần thuộc cùng quý tộc tới, tuyên bố mình quyết định kết liên minh với Lý Mục cùng nhau đối kháng Tây Kim Tiên Bì, lại ra lệnh tiếp tục bữa tiệc để ăn mừng.

Buổi tiệc này còn náo nhiệt hơn so với vừa rồi.

Mọi người đồng loạt kính rượu Lý Mục, không khí sôi nổi.

Trong lúc ăn uống linh đình, Lý Mục trò chuyện vui vẻ, ly rượu nào cũng uống cạn, nhưng thực ra hắn vẫn luôn mất tập trung. Cuối cùng hắn đã hiểu, buổi sáng sớm hôm lên đường xuất phát đó vì sao thái độ của nàng lại thay đổi lớn như thế, đối xử với mình lại ân cần như thế. Thì ra nàng đã thuyết phục được Tưởng Thao rồi lừa gạt mình.

Trước mắt hắn hiện ra hình ảnh nàng trong dáng vẻ thiếu niên bị cảm xinh xắn thanh tú đứng ở đó. Cũng không biết là do rượu tác quái trong bụng hay là vì duyên cớ khác mà sâu trong bụng nhỏ đột nhiên dâng lên một cảm giác nóng rực khó có thể áp chế.

Hắn không thể ngay lập tức rời khỏi nơi này mà trở về bắt lấy nàng, thậm chí nàng một trận cho ra trò, muốn xem rốt cuộc nàng nghĩ như thế nào mà dám to gan lớn mật giấu giếm mình làm ra chuyện lớn như thế.

Lý Mục mặt mày tươi cười với mọi người, cuối cùng cũng chịu đựng cho đến khi buổi tiệc kết thúc, Hầu Định đã say rượu được người hầu đỡ đi rồi.

Còn lại các đại thần Cừu Trì cũng say khướt được dìu ra về.

Hầu Ly tiễn hấn ra ngoài. Lý Mục dẫn dò y phái người chú ý đến động tĩnh của Cam Kỳ.

Hầu Ly gật đầu, nói mình sẽ gia tăng đề phòng.

Lý Mục nói từ biệt xong lên ngựa chuẩn bị đi lại nghe y gọi mình lại, hấn dừng ngựa, quay đầu lại.

Hầu Ly đi đến trước ngựa, nói:

– Lý thứ sử, nhạc sư thiếu niên kia tôi vừa gặp đã mến, lại rất thích tài nghệ đánh nhạc cao siêu của cậu ấy. Vừa lúc ở chỗ tôi còn thiếu một người như cậu ấy. Không biết ngài từ đâu mà có được cậu ấy? Có thể cho phép cậu ấy ở lại đây không?

Thấy Lý Mục không nói gì, lại gấp gáp nói tiếp:

– Nếu Lý thứ sử đồng ý, tôi nguyện trả ngàn vàng.

Lý Mục nhìn y chòng chọc:

– Cậu ấy từ lâu đã là người của ta rồi. Người nói xem ta có chịu không?

Hầu Ly ngẩn người, không ngờ thì ra hấn đã thu nhận thiếu niên kia từ sớm, áy náy vô cùng, khom người nói:

– Là tôi đường đột. Tôi không dám có ý nghĩa xằng bậy gì nữa. Mong Lý thứ sử thứ lỗi.

Lý Mục bỏ lại Hầu Ly, phóng ngựa đi.

.....

Lạc Thần được Tưởng Thao đưa đến dịch quán, vào chỗ phòng của Lý Mục.

Ngày hôm qua ngồi xe ngựa đi hết một ngày một đêm, cả một ngày hôm nay lại tập trung làm việc, càng không cần phải nói một khúc tỳ bà buổi tối đã hao hết sức lực và tinh thần của nàng, đàn một khúc xong thì như đánh một trận giặc, được sắp xếp và ăn vài thứ, cả người dần dần thả lỏng, lẽ ra là Lạc Thần cảm thấy rất mệt mỏi, thế nhưng nàng lại không hề buồn ngủ chút nào.

Vừa rồi khi nàng đi theo Tường Thao xuất hiện, ánh mắt nhìn chăm chú của hắn vào nàng đã làm cho cả người nàng dựng cả tóc gáy.

Cảm giác này đến giờ vẫn còn chưa hết.

Nàng vừa thấy cực kỳ phấn khích đồng thời cũng rất kiêu ngạo.

Đương nhiên là cũng có một chút căng thẳng.

Đây chắc hẳn là một chuyện mạo hiểm nhất, lớn gan nhất của nàng từ lúc nàng chào đời cho đến nay.

Nàng biết hắn rất không vui.

Cũng biết chờ khi hắn quay về, hắn nhất định sẽ không tha tho mình đâu.

Nàng thoáng mong chờ hắn có thể về sớm một chút, nhưng lại hơi chút sợ hãi khi phải đối mặt với hắn.

Trong lòng có đủ rối rắm giày vò, làm sao mà có thể ngủ được?

.....

Lý Mục từ chối Hầu Ly, trong lòng chỉ cảm thấy càng xao động thêm. Dịch quán kia cách Hầu phủ cũng không quá xa, rất nhanh là tới nơi.

Tường Thao vẫn chưa rời đi, còn mang theo tùy tùng canh giữ ở bên ngoài, khi thấy Lý Mục trở về thì bước ra đón.

– Nàng ấy có ở trong phòng không?

Lý Mục dừng lại, hỏi.

Tưởng Thao gật đầu.

– Kính Thần à, huynh xin lỗi...

Lý Mục lại xua tay cắt ngang.

– Đệ biết huynh một lòng muốn giúp đệ. Nhưng đệ cũng muốn huynh biết.

– Kết liên minh không thành, đệ vẫn sẽ chiến đấu. Hôm nay mất thành trì, ngày mai đệ sẽ đoạt lại. Nhưng nếu như nàng ấy có sơ suất gì, Tưởng nhị huynh, huynh kêu đệ sau này phải làm sao đây?

– Lần sau nếu nàng ấy lại tự chủ trương tìm huynh, bất kể là chuyện gì, đệ mong huynh đừng tự ý nữa mà hãy báo cho đệ biết.

Hắn nói xong tiếp tục bước vào trong.

Tưởng Thao nhìn bóng dáng đằng trước dần dần rời đi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

May mắn, hối hận và đồng thời là kinh ngạc.

Lý Mục cưới con gái Cao thị, ở trong mắt Tưởng Thao thì chắc chắn là có yêu thích. Dẫu sao thì anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Con gái Cao thị từ xuất thân bối cảnh đến dung mạo hay là tài năng, rất ít các cô gái đương thời có thể sánh bằng. Nhưng mà y thật sự không nghĩ tới, ở trong mắt Lý Mục, con gái Cao thị lại có địa vị quan trọng tới bậc này.

Vào lúc này hồi tưởng lại những lời vừa rồi của hắn, y không khỏi lại thấy hoảng sợ.

May mắn là cô ấy bình an không có việc gì. Nếu không nhớ đâu mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mình sau này thật sự là không có mặt

mũi nào mà nhìn mặt hăn.

....

Lý Mục đẩy cửa đi vào, nhìn một cái là thấy có bóng người lẳng lặng nằm trên giường.

Hăn đóng cửa lại, thông thả đi về phía nàng, cuối cùng đứng ở bên giường.

Mũ quả dưa đã được cởi ra, nhưng mái tóc dài vẫn búi kiểu nam tử, trên người vẫn để nguyên xi y phục nam giới. Nàng cứ nằm cuộn tròn ở mép giường, nom vẫn là dáng vẻ của một cậu thiếu niên như thế.

Nàng dường như ngủ rất say, một lúc sau vẫn không nhúc nhích.

Lý Mục nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang ngủ của nàng, đột nhiên nói:

– Dậy đi.

Lạc Thần vừa rồi đã nhận ra tiếng bước chân của hăn, trong lòng khẩn trương, bèn bò lên giường nằm giả vờ ngủ. Không ngờ đã bị hăn nhìn thấu, đành phải mở mắt bò ngồi dậy.

Thấy Lý Mục đứng ở trước giường, từ trên cao nhìn mình rất chăm chú, sắc mặt cũng không tốt, liền giành nói trước:

– Huynh cứ nhìn muội như vậy làm gì? Có phải là muội đã giúp được huynh không? Nếu phải, lẽ nào huynh không nên cảm ơn muội?

Lý Mục hí mắt lại.

– Muội biết huynh sợ muội gặp nguy hiểm nên mới không cho muội đi theo. Nhưng mà muội đã nói với huynh rồi, muội không sợ. Còn nữa, muội biết là mình có thể giúp được huynh một chút, cho nên muội mới muốn đi. Có đúng là muội đã giúp được huynh không nào?

Lạc Thần vẫn không cho hắn cơ hội lên tiếng, tiếp tục nói.

– Tại muội gấp gáp đi sớm, tối hôm qua một đêm không ngủ, toàn là đi trên đường. Hôm nay thì bận cả một ngày, ngay cả một miếng cơm cũng không kịp ăn nữa là. Còn nữa, huynh xem tay của muội đi nè...

Nàng giơ ngón tay bị dây đàn tỳ bà mài đến đỏ lên cho hắn xem.

– Ở đây chẳng có bộ chỉ phù hợp, muội đành phải dùng tay đó. Đầu ngón tay sưng lên rồi nè. Đau lắm á.

– Còn nữa, nếu như huynh thật sự lấy oán trả ơn không cảm ơn muội, còn muốn mắng muội, thế thì cứ mắng đi, muội sẽ không cãi lại đâu. Nhưng mà chỗ Tường nhị huynh ấy, huynh không được trách huynh ấy đâu nhé. Là muội tự đi tìm huynh ấy, bắt huynh ấy giúp mình.

Lạc Thần nói liền một mạch không ngừng nghỉ, sau đó chờ hắn lên tiếng.

Đợi một lúc lâu thấy hắn vẫn cứ im lìm như cũ, chỉ nhìn mình thôi, biểu cảm càng thêm kỳ lạ, âm u, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì, bị hắn nhìn lâu như thế dần dần trong lòng chột dạ, vì thế bò dậy, đứng thẳng người lên nhón chân cho cao lên, hếch cằm nói bướng:

– Dù sao thì muội cũng làm rồi. Cũng không xảy ra chuyện gì cả. Huynh như thế này rốt cuộc là sao?

Lý Mục nhìn đắm đắm vào đôi môi tươi tắn ướt át không ngừng đóng mở ở trước mặt mình, nghiêng răng, bước lên quỳ ở bên giường, với tay tóm lấy Lạc Thần đang tự đắc.

Lạc Thần thấy hắn đột nhiên biến đổi sắc mặt thì hoảng sợ, kêu “á” một tiếng, người đã bị hắn kéo nằm xuống gối.

Nàng giật mình miệng nhỏ hé ra, nụ hoa giống như hoa lan toả ra hương thơm dịu nhẹ thu hút ong bướm muốn tìm tòi nghiên cứu những ngọt ngào giấu ở bên trong đó. Lý Mục dùng cơ thể cứng rắn của mình ngăn chặn nàng, ngăn sự phản kháng giãy giụa của nàng.

Chờ nàng ngoan ngoãn rồi, yên tĩnh rồi, hắn mới cầm lấy tay nàng, hôn lên từng đầu ngón tay một. Hôn hết bàn tay này xong thì lại đổi bàn tay kia.

Lạc Thần mặt lén lút đỏ bừng, ứa máu môi, muốn rút tay về không cho hắn hôn.

Ngón tay của hắn chậm rãi chuyển đến bên khoé môi nàng, xoa nhẹ lên cánh môi đã khiến cho hắn mê đắm từ lâu.

Nàng mới đầu còn bị hành động đột ngột này của hắn làm hoảng sợ, nhắm mắt lại, để mặc cho hắn âu yếm cánh môi của mình. Một lát sau, hàng mi dài kia khẽ run rẩy lên, nàng từ từ mở mắt ra, khẽ khàng vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm ngón tay của hắn.

Liếm xong xong, tự bản thân nàng cũng thấy thẹn thùng, mặt đỏ bừng lên, cánh môi tựa như trai thịt bị sợ mà đóng chặt lại, lại nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn hắn nữa.

Lý Mục bị hành động bất thành linh vừa hồn nhiên vừa trúc trắc lại vừa quyến rũ của nàng làm cho hoàn toàn mất đi lý trí. Cảm giác mềm mại ướt át còn sót lại ở trên đầu ngón tay bị đầu lưỡi của nàng liếm vào làm xương cụt của hắn tê dại mãnh liệt.

Cả người hắn thoáng run lên.

Cảm giác trướng nóng trong cơ thể đã tra tấn hắn cả buổi tối nay đột nhiên bộc phát ra toàn bộ.

Không thể nhịn nổi nữa.

Muốn hôn nàng, muốn cưỡi qu@n áo nàng.

Cơ thể mềm mại của cô gái nhỏ bị người đàn ông trẻ tuổi khoá lấy, bên hông có đai lưng, được buộc gọn gàng, nó lại như vệ sĩ trung thành bảo vệ nàng.

Hắn không cởi ra được, nôn nóng mà kéo xé.

Theo âm thanh của vải vóc bị xé, y phục bị xé rách.

Lạc Thần chưa bao giờ thấy hắn thất thố như thế.

Vào buổi tối rất lâu về trước, khi mà lần đầu tiên nàng cùng hắn làm chuyện ân ái thân mật, hắn dường như cũng không nóng nảy như giờ phút này.

Hắn giống như một con sói hoang, muốn nuốt chửng nàng vào trong bụng.

Lạc Thần cũng không biết vì sao mình vừa rồi lại làm động tác kia.

Chỉ là muốn lấy lòng hắn, cảm thấy hắn sẽ thích.

Nghĩ rồi, lại như ma xui quỷ khiến liền đi liếm lấy.

Nàng không nghĩ tới sẽ gây ra phản ứng lớn như thế cho hắn.

Nàng vừa hồi hộp vừa thẹn thùng lại vừa hưng phấn.

Trong lòng cũng thoáng có chút đắc ý nho nhỏ.

Có chút đau. Nàng bị đau, khẽ rên lên, cắn mạnh lên vai hắn rồi nhả ra ngay, vừa hỗn hển vừa làm nũng bên tai hắn:

– Huynh còn mắng muội nữa không? Hứ, vừa nãy hưng dữ với muội...

Người đàn ông không dừng lại, cũng không lên tiếng.

Ngược lại càng hung hãn hơn.

Từng giọt mồ hôi nóng bỏng rơi trên bộ ngực trắng tinh của nàng.

Lạc Thần bị hấn làm cho thần hồn điên đảo, lại hốt hoảng, có lẽ là giờ khắc này quá tốt đẹp, dần dần, bao nhiêu ưu sầu vẫn âm thầm giày vò nàng mấy ngày nay ùa đến, nàng thút thít khóc lên, hai cánh tay ngọc ôm lấy cổ hấn, giống như sợ rằng ngay sau đó hấn sẽ bỏ mình mà đi.

Nàng cắn tai hấn, r3n rì:

– Lang quân...có phải chàng...thích em...không...

Người đàn ông trẻ tuổi vẫn lặng thinh, vẫn chưa dừng lại, lại ngậm lấy môi nàng, dịu dàng dùng môi lưỡi mà hôn nàng, dùng cái này để trả lời nàng.

Nàng giống như con cá sắp bị hết hơi, chờ khi hấn buông đôi môi nàng ra, khi mà đã thở được trở lại, lại nhắm mắt lại, ở bên tai hấn liên miên cầu xin.

– Lang quân ơi...em không muốn đi...Em muốn ở lại bên chàng... Nhưng em lại không đành lòng làm cha mẹ khổ sở...

– Chuyện tương lai chờ khi về sau hẵng nói được không...Giờ chàng có thể nghe lời cha em trước, chịu thua trước cha em, để cha em yên tâm...

– Em có thể giúp chàng...Em cũng sẽ đối xử thật tốt với chàng... Chàng bảo em làm gì em sẽ làm cái đó...Em sẽ nghe lời chàng hết...

Âm thanh mềm mại ngắt quãng kèm theo tiếng r3n rì, gần như là cầu xin hèn mọn, đáng thương.

Bất kỳ ai có ý chí sắt đá đến mấy cũng sẽ bị tác động.

Lạc Thần lại cảm nhận được thân hình người đàn ông đang cứng đờ, dần dần ngừng lại.

Nàng mở mắt ra, chạm vào đôi con ngươi của hắn.

Hắn nhìn nàng chăm chú, trong mắt vẫn còn màu d*ng vọng mãnh liệt.

Đột nhiên, dường như tỉnh táo lại, Lạc Thần co rúm người lại ở dưới người hắn.

Lý Mục nhìn gương mặt ửng đỏ mang theo nước mắt của nàng, đưa tay ra nhẹ nhàng lau nước mắt trên khoé mắt cho nàng, sau đó từ trên người nàng ngồi dậy, đưa lưng về phía nàng, ngồi ở mép giường.

Lạc Thần lập tức bò lên theo, hai tay ôm lấy eo hắn, chôn mặt vào phía sau lưng ấm mồn hôi của hắn, cầu xin:

– Lang quân ơi, vừa rồi em chỉ nói hươu nói vượn thôi. Em cũng không biết tại sao mình lại nói như thế. Chàng đừng coi là thật. Em không có ý ép buộc chàng...

Nàng bò đến trước người hắn, cuốn chặt lấy hắn.

Lý Mục lại ôm nàng lên, lấy khăn lau mồ hôi trên người cho nàng rồi đặt nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng.

– A Di, ngày hôm trước ta đi thăm Cao Hoàn. Cậu ta có thể xuống giường được rồi. Chắc là qua mấy ngày nữa sẽ khỏi hẳn. Chờ cậu ta khoẻ hẳn rồi, nàng vẫn về Kiến Khang trước đi. Nơi này thật sự không tiện để nàng ở lại.

Hắn dừng lại một chút.

– A Di, ta vẫn có ý đó, nếu như nàng bằng lòng ở bên ta, thì ta mong nàng hãy chờ ta một năm.

Lạc Thần nhìn hấn, vết đỏ hồng trên má dần dần rút đi, thay vào đó là màu trắng bệch.

– Một năm sau, dù là huynh lấy được Tây Kinh, lẽ nào cha muội vẫn sẽ đồng ý cho muội ở bên huynh ư? Muội chỉ muốn ở lại đây, ở lại cùng huynh. Muội không sợ khổ. Nhưng mà huynh thật tàn nhẫn.

Nàng lẩm bẩm.

– Chờ em trai muội khoẻ hấn rồi, muội sẽ nghe theo huynh quay về là được.

Nàng nhắm mắt lại.

Hết chương 74

Chương 75

Một đêm này đối với Lạc Thần mà nói là như từ trên đám mây rơi xuống mặt đất. Tất cả sự tự tin và niềm vui có được từ việc giúp đỡ Lý Mục đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Nàng cũng không phải là cố ý làm hấn thất vọng vào ngay lúc này. Trước khi mở miệng cầu xin hấn, nàng thậm chí gần như đã quên mất những giao phó ân cần mà trước khi đi phụ thân đã dặn dò mình.

Nhưng trong sâu thẳm lòng nàng vẫn luôn có một âm thanh tồn tại.

Mỗi thời khắc sung sướng cùng với phóng túng, âm thanh kia sẽ đúng lúc ngoi đầu lên, nhắc nhở nàng về sự tồn tại của nó. Mà thời điểm nàng thầm buồn khổ và xấu hổ vì sự tự rước lấy nhục của mình, Lý Mục thậm chí còn không ở bên nàng – Tất nhiên, điều này cũng không thể nào trách hấn được. Bởi vì màn đêm buông xuống, Cam thị cùng Hầu Kiên đã phát động phản loạn. Trong kế hoạch ban đầu của họ là tập kích ngay trong đêm, bao vây Hầu phủ cùng dịch quán, giết chết cha con Hầu Định và Lý Mục. Nhưng mà không ngờ rằng đối thủ đã có đề phòng từ sớm.

Đây là một buổi tối ăn mừng kết liên minh.

Và cũng là một buổi tối đầy máu tanh và giết chóc.

Âm thanh chém giết vang lên nửa đêm ở bên ngoài cho đến tận hừng đông mới cuối cùng yên tĩnh xuống. Cam Kỳ cùng Hầu Kiên ngay khi màn đêm buông xuống đã đền tội, vây cánh của hai người cũng bị rơi vào cuộc thanh tẩy.

Qua hai ngày, Lý Mục hiệp trợ Hầu Định xử lý xong công việc giải quyết hậu quả, mang theo Lạc Thần rời đi.

Lúc Lạc Thần đi ra khỏi dịch quán, nhìn thấy trên đường người đến người đi. Nơi này đã khôi phục lại sự yên tĩnh và bình yên như lúc ban đầu, âm thanh náo động chém giết của buổi tối hôm đó dường như chỉ là một giấc mộng. Nhưng mà những vết máu đen ngòm còn sót lại trên bậc thềm trước dịch quán chưa bị nước mưa rửa trôi lại là sự thật nhắc nhở đối với mọi người. Ngay bên ngoài cánh cửa này của đêm hôm đó đã từng phát sinh một cuộc đấu tranh người chết ta sống thảm thiết như thế nào.

Đi về hai ngày, tường thành Nghĩa Thành dần dần xuất hiện ở trong tầm mắt.

Lúc vào thành, một thành úy ra đón, nói câu gì đó với Lý Mục. Lý Mục như kẻ giết mình, quay đầu lại vô thức nhìn Lạc Thần.

Lạc Thần nhanh chóng biết được tin tức.

Đại huynh Cao Dận của nàng đã tới, hiện đang ở trong phủ thứ sử.

....

Cao Dận là nhận được điều động của Cao Kiệu đã đi theo sau ngay khi đoàn người Lạc Thần xuất phát không lâu.

Sở dĩ Cao Kiệu sắp xếp như thế một là không yên lòng sự an toàn ở trên đường đi của con gái, hai là cũng đảm bảo rằng sau khi con gái gặp Lý Mục xong thì mau chóng trở về Kiến Khang.

Ông lo lắng Lý Mục không cho con gái về, cũng lo lắng con gái không muốn quay về.

Cho nên mục đích chuyến đi này của Cao Dận đã rất rõ ràng.

Cao Dận đột nhiên đến hiển nhiên là khiến cho Lý Mục bị bất ngờ không kịp chuẩn bị. Nhưng khi trở lại phủ thứ sử gặp Cao Dận xong, hắn dùng lễ tiếp đón, cực kỳ khách sáo lễ độ.

Lạc Thần cũng bình tĩnh tiếp nhận sự an bài đó của phụ thân. Người duy nhất muốn phản kháng chính là Cao Hoàn. Vết thương ở mông của Cao Hoàn đã khôi phục nhanh chóng, đã có thể xuống giường đi lại được rồi. Cao Dận đến một cách đột nhiên, làm cho cậu người được hương vị mộng tưởng đã kết thúc. Sau mấy lần vấp phải trắc trở, cậu cũng đã hiểu được một đạo lý. Rằng điều kiện tiên quyết bá phụ không gật đầu, không quan tâm cậu cầu xin Lý Mục như thế nào, Lý Mục đều không thể nào giữ cậu lại để vi phạm ý của bá phụ.

Hy vọng duy nhất là ở chỗ a tỷ. Nếu như a tỷ bằng lòng ở lại, vậy thì cậu cũng có thể thuận lợi ở lại theo.

Căn cứ theo sự quan sát mấy ngày qua của cậu, cậu cảm thấy từ sau khi a tỷ tới nơi này thì như cá gặp nước, nom tỷ ấy rất vui vẻ thoải mái.

Có mấy lần cậu thăm dò a tỷ, cũng không nghe thấy a tỷ nói chờ cậu hồi phục rồi thì sẽ trở về. Cho nên là cậu cực kỳ lạc quan với việc sẽ tiếp tục được ở lại nơi này.

Không ngờ rằng Cao Dận lại đột nhiên đến, khiến cho tất cả hy vọng của cậu đều vỡ tan tành.

Điều khiến cậu bối rối hơn nữa là cậu tranh thủ đi tìm a tỷ, muốn khuyên tỷ ấy tiếp tục ở lại, nhưng mà thái độ của tỷ ấy cũng đã hoàn toàn khác trước. Tỷ ấy dường như không hề biểu lộ ý tứ phản kháng lại sự sắp xếp của bá phụ.

Cao Hoàn thất vọng toàn tập rồi.

Khiến cho cậu buồn bực hơn là, vết thương trên mông cậu đã giày vò cậu đến mức không muốn sống nữa hiện tại cũng bắt đầu đối nghịch với cậu.

Ngày hôm qua, Cao Dận dẫn quân y đến khám cho cậu. Sau khi cố gắng hết sức chống cự vì danh dự và tôn nghiêm của mình, cuối cùng cậu cũng không thể chống lại được sự uy nghiêm của đại huynh lớn hơn cậu mười mấy tuổi, đành phải cõng qu@n xuống.

Quân y nói, vết thương đã gần như khỏi hoàn toàn, không cưỡi ngựa mà đổi sang ngồi xe, đi đường hoàn toàn không vấn đề.

Cứ như vậy, ngày về đã thuận lợi mà quyết định.

Ngay tại ngày mai.

.....

Chạng vạng tối, nắng chiều một lần nữa bao phủ ở hoang dã, nhuộm khắp vùng thành một màu vàng rực rỡ.

Khi thời tiết tốt, bạn có thể nhìn thấy bóng của bức tường thành cao chót vót của Nghĩa Thành từ khoảng cách mười dặm. Có lẽ đó là cảm giác an toàn mà bức tường thành kiên cố này mang lại cho người ta, gần đây đều có người diu già dắt trẻ lần lượt từ bốn phương tám hướng đến nơi này, thỉnh cầu được vào thành sinh sống.

Nhân số ít thì mấy chục, nhiều thì mấy trăm.

Tướng Thao dựng mấy cái lều ở cửa thành, cho người chuyên môn phụ trách thực hiện việc đăng ký. Sau khi lưu dân vào thành, rất tự nhiên, họ đều sinh sống chung quanh phủ thứ sử. Diệt trừ cỏ dại, sửa sang nhà cửa, sau khi an cư lại bận rộn khai khẩn ruộng đất.

Mặc dù đã sang hè, nhưng chỉ cần mau chóng khai khẩn ruộng đồng rồi gieo hạt càng sớm càng tốt, nếu như ông trời bằng lòng thưởng lúa, đến cuối thu vẫn sẽ có thu hoạch.

Lý Mục từ giáo trường ngoài thành trở về, vào cửa thành.

Thời tiết càng ngày càng nóng.

Bùn đất khô ráo theo tiếng hò hét và theo mồ hôi đầm đìa của binh sĩ thao luyện anh dũng mà tràn ngập trong không khí. Hắn đi qua cửa thành, nơi đó đang có một nhóm người tị nạn vừa mới đến, đang xếp thành hàng đợi thăm vấn, nóng lòng đợi được vào thành. Quần áo của họ rách rưới, khuôn mặt lấm lem bụi đất và trên khuôn mặt họ đầy dấu vết của sự vất vả do lao động vất vả để lại.

Một bộ quang gánh là toàn bộ gia sản của họ.

Nhưng giờ phút này, khi xếp hàng để đợi được vào thành, lúc trông mong nhìn tường thành ở phía xa, bên trong từng đôi mắt vốn đã chết lặng vô hồn lại lộ ra tia hy vọng về một cuộc sống mới ổn định đã mất từ lâu. Trông thấy binh sĩ ở cửa thành hành lễ với một quan quân cưỡi ngựa đi đến, gọi hắn “thứ sử”, thì biết người nay chính là thành chủ Lý Mục, tất cả bèn đồng loạt quỳ xuống, cầu xin hắn thu nhận.

Lý Mục bảo mọi người đứng lên, ra lệnh cho binh sĩ mau chóng hoàn tất việc đăng ký, trước khi trời tối thì cho mọi người vào thành. Phân phó xong, đi qua cửa thành, đang chuẩn bị đi về hướng phủ thứ sử chợt nghe có tiếng gọi:

– Tỷ phu ời!

Hắn quay đầu lại, bắt gặp Cao Hoàn ở sau một khối đôn khác từ cửa thành xông ra, bèn đứng lại.

Vào mấy ngày trước Cao Hoàn đã có thể đi lại ra ngoài, bèn ôm hông lên lút chạy tới giáo trường để xem thao luyện. Lý Mục đã để ý tới cậu từ sớm rồi, nhưng cũng không đuổi cậu đi.

– Tỷ phu ời, mặc dù võ công của đệ hơi kém một chút, nhưng nếu huynh cho đệ cơ hội, đệ có thể chịu được cực khổ đó. Đệ còn biết

nói tiếng Tiên Bi nữa nhé. Huynh thấy đệ có thể gia nhập đội Lệ Võ chiến được không?

Cậu lấy lòng hỏi.

Dưới trướng của Lý Mục ngoài truy trọng binh, thám báo, nỏ thủ và bộ binh cần thiết ra thì gần đây có thiết lập một chiến đội binh lính tinh nhuệ. Đây chính là chiến đội một trong một trăm, sắc bén nhất, có tên là Lệ Võ. Những ngày gần đây, có những cuộc thi võ thuật trong giáo trường, người nào được gia nhập thì đều vô cùng vinh dự.

Cao Hoàn dù nằm mơ cũng muốn trở thành một thành viên ở trong đó.

Thấy Lý Mục nhìn mình, cậu lập tức nhụt chí.

– Thôi được rồi đệ biết rồi...- Cậu đổi giọng, – Tỷ phu ơ, ngày mai a tỷ đi rồi, huynh đồng ý thật à?

Lý Mục không nói gì.

– Lần này a tỷ trở về về sau không biết chừng sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Tỷ phu cũng biết mà, bá phụ cực kỳ bất mãn với huynh. Lần này nếu không phải a tỷ của đệ dựa vào lý lẽ biện luận, bá phụ cũng còn lâu mới cho tỷ ấy đi...

Cao Hoàn nheo mắt nhìn Lý Mục. Thấy ánh mắt hẩn vượt qua đỉnh đầu của mình rơi vào hướng cửa thành phía sau lưng mình, như là đang nhìn gì đó, cũng không tập trung nghe mình nói chuyện.

Trong lòng cậu tính toán, tiếp thêm dũng khí.

– Tỷ phu ơ, đệ tử thế gia Kiến Khang yêu thích a tỷ đệ nhiều vô số kể đấy. Người khác đệ không nhắc tới, chỉ riêng Lục đại huynh thôi đến nay vẫn nhớ thương a tỷ của đệ đó, chẳng chịu cưới người nào cả...

Cậu thở dài thườn thượt.

– Tỷ phu, đệ thật là lo lắng thay cho huynh ghê. Thực ra đại huynh đệ dù có tới đây, nhưng huynh không cần phải sợ huynh ấy. Đại huynh ấy à dù bá phụ nói gì huynh ấy nghe đó chưa từng có ý nghĩ cá nhân gì, nhưng mà lại là người mặt lạnh tim nóng...

– Lục lang, đệ đang nói linh tinh cái gì đó.

Sau lưng chợt có tiếng quát to.

Cao Hoàn giật mình quay lại, bấy giờ mới trông thấy Cao Dận từ cửa thành nhanh chân đi đến, ánh mắt nhìn mình chăm chăm, rất là nghiêm khắc.

Hiển nhiên là đã nghe được một ít những lời mình nói rồi.

Cao Hoàn thót cả tim lại, ngậm miệng vội.

Cao Dận đi tới, ra lệnh cho Cao Hoàn trở về.

Cao Hoàn ngượng ngịu cúi đầu, ôm hông, đầy ủ rũ mà đi.

Cao Dận nhìn theo bóng dáng rũ rượi chẳng có tinh thần của em trai rời đi, nhìn quanh cửa thành một vòng, ánh mắt rời khỏi những người tị nạn đang dắt díu nhau đi về hướng trong thành.

– Lý Mục này, nói thật, mấy ngày tới đây, những gì đã thấy được ở Nghĩa Thành khiến cho ta rất xúc động. Người thật sự là một người tài ba. Chẳng những ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó, mà ngay cả trị quân trị dân cũng rất tài giỏi. Ta còn nghe nói người đã kết liên minh với Cừu Trì, hậu phương yên ổn. Ta tuy nhiều hơn người mấy tuổi nhưng tự hỏi bản thân nếu như đổi là ta tới đây chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng không thể làm được tốt như người...

Y chần chừ một chút.

– Chính bởi vậy, ta mới hy vọng người không bị nhầm đường lạc lối. Những lời cần nói bá phụ ta đã nói với người rồi, ta không cần nói gì

thêm nữa. Ta cũng hận triều đình bất lực, nhưng mà, nếu như người nào cũng giống như người vậy, chẳng phải thiên hạ này sẽ càng thêm hỗn loạn hay sao?

– Ngày mai dù ta có mang a muội trở về, nhưng sự kỳ vọng của bá phụ đối với người vẫn còn. Người hãy nghĩ cho kỹ, đừng để ông ấy thất vọng.

Nói xong, y bỏ đi ngay.

...

Lý Mục vào phủ thứ sử.

So với bên ngoài hỗn loạn và nóng nực, hậu viện của phủ thứ sử yên tĩnh và mát mẻ, như thể bước vào một thế giới khác.

Lối đi trên hành lang vừa được tưới nước, mặt đường lát đá cuội sạch sẽ bị ướt.

Nước nhỏ giọt làm cho viện tử trong buổi tối đầu hè mát mẻ và ẩm ướt.

Nàng đã thu dọn xong đồ đạc của mình, một vài cái rương được đặt chỉnh tề dưới đất bên cạnh cửa.

Nàng để chân không ngồi bên giường trúc đặt bên cửa sổ mới chuyển đến còn chưa được mấy ngày, dựa vào một cái gối mềm, mượn ánh nắng chiều cuối cùng còn sót lại bên ngoài cửa sổ đọc sách.

Gió đêm lùa qua ô cửa sổ trúc, nhẹ nhàng cuốn lấy mái tóc dài xõa sau vai còn chưa được lau khô của nàng, trông thấy hắt đi vào, nàng quay đầu lại nói:

– Huynh đi tắm đi rồi còn ăn cơm.

Trên bàn trà bày biện cơm tối, chỉ có một bộ bát đĩa.

Bắt gặp vẻ chần chừ của hắn, nàng nói:

– Muội ăn rồi.

Lý Mục dùng một chậu nước sạch chuẩn bị sẵn bên cạnh rửa sạch mặt và hai bàn tay dính đầy bụi đất, sau đó yên lặng ngồi ở xuống bàn cơm.

Hắn ăn rất nhanh, buông bát đĩa xuống.

Nàng cũng để quyển sách xuống, đi xuống giường trúc, xỏ đôi guốc gỗ cao răng đi đến bên giường, ôm một chồng quần áo được gấp gọn gàng đặt bên trên chiếc rương quần áo để ở góc phòng, nói:

– Trời nóng nực, đây là mấy bộ quần áo mà mấy ngày này A Cúc và mọi người làm cho huynh.

– Cái màu xanh này, – Nàng chỉ vào bộ trên cùng, – Là muội làm cho Tường nhị huynh. Huynh ấy có vóc người không cao bằng huynh, huynh đừng lấy nhầm đó.

Ánh mắt Lý Mục chuyển dời từ chồng quần áo chậm rãi rơi xuống mặt nàng.

Lạc Thần nhìn hắn, nét mặt bình tĩnh.

– Chỗ góc tây bắc của phòng bị mưa dột, hôm trước mưa to không dột nữa, đã sửa xong rồi.

– Nhưng bên kia, – Nàng chỉ vào góc phòng đối diện, – Hôm đó trời mưa to, gió cũng lớn, huynh đi vắng, muội ở trong phòng nghe thấy âm thanh cành cây khô bị gió quật gãy, rất to, chắc là có mảnh ngói bị đập vỡ rồi. Chắc là nó bị rò rỉ từ lúc đó, cũng may là mưa tạnh rất nhanh. Dù sao thì huynh cũng phải ở lâu dài, có rãnh thì cho người đến sửa đi.

Lý Mục vẫn lặng thinh.

– Khi dọn dẹp sân sau vài ngày trước, muội phát hiện có một cái giếng.

Lạc Thần nói tiếp,

– Mặt trên mọc đầy cỏ dại, lúc đầu muội cũng không để ý không phát hiện ra. Muội đã cho người dọn sạch đáy giếng rồi, miệng giếng cũng đã mở lại. Hôm nay nước đã đầy, rất mát, thì ra là một cái giếng tốt. Về sau lấy nước không cần phải ra ngoài nữa. Nếu huynh có rảnh thì cho người xây thêm bệ giếng, sau này lúc tắm rửa cũng tiện hơn.

– Bản thân huynh cũng phải nhớ ăn cơm đầy đủ. Đại nghiệp tất nhiên là quan trọng, nhưng mà sức khỏe mới là quan trọng nhất. Người mà sụp đổ thì cái gì cũng mất hết. Còn có A Ngư nữa, cô bé đã không còn mẹ, phụ thân cùng với a huynh của cô bé thì đều đã là binh lính của huynh. Hôm nay muội vừa đi thăm cô bé. Về sau lúc huynh đi đánh trận thì nhớ đừng để hai cha con họ cùng ra trận nhé.

– Sau khi muội trở về, sau này chưa chắc đã đi Kinh Khẩu thăm mẹ huynh cùng A Đình nữa. Nhưng mà bất kể thế nào, họ đối xử với muội rất tốt, muội sẽ không bao giờ quên họ. Muội sẽ cho người chiếu cố họ. Huynh cứ an tâm ở đây, không phải lo lắng gì cả.

Nàng dừng một chút.

– Tương lai huynh muốn làm chuyện lớn, chắc chắn không cần muội nhắc thì tự huynh cũng biết rõ. Nên chuẩn bị để sớm đón họ đi.

Nàng nói xong thì cũng yên lặng.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh.

Chỉ có gió chiều thổi qua khung cửa sổ, và tiếng sột soạt của những trang sách nàng đã đọc trên chiếc trường kỷ bằng tre nhẹ nhàng lật qua lật lại.

Đây là câu nói dài nhất nàng từng nói với hắn trong mấy ngày nay.

– A Di...

Trong mắt Lý Mục sáng ngời cuộn cuộn. Hắn trầm thấp gọi tên nàng, giọng khàn đặc, bước lên một bước, như là muốn đi đến gần nàng. Lạc Thần lại quay người trèo lên giường trúc bên kia, lại ngồi dựa vào nó, cầm sách lên.

Lý Mục nhìn một bên mặt của nàng, bước chân định trụ.

....

Lạc Thần ngủ đến nửa đêm về sáng thì tỉnh lại, trên giường chỉ còn lại một mình nàng.

Cửa được hé mở một nửa.

Qua tấm màn nhìn một lúc, nàng trở mình lại nhắm mắt lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, một làn sương sớm mỏng manh đọng lại ở vùng hoang vu ngoại thành, những giọt sương đọng lại trên đầu ngọn cỏ dại bên đường. Mặt trời còn chưa dâng lên, một đoàn người đã khởi hành chuẩn bị đi.

Tại khu đất trống cách cửa phủ thứ sử theo dòng người tị nạn không ngừng quay về, dân số xung quanh phủ thứ sử dần dần đông lên. Gần đây trẻ con cũng càng ngày càng nhiều. Có khi ban ngày buổi chiều, dù ở hậu viện cũng có thể nghe được tiếng cười vui vẻ của đám trẻ con chơi trò đuổi bắt nhau ở đằng trước.

Nhưng giờ phút này bởi vì quá sớm, trên bãi đất trống không có một ai.

Lạc Thần ngồi ở trong xe ngựa, dưới sự hộ vệ của Cao Dận, Phàn Thành cùng với mấy trăm võ sĩ đi qua bãi đất trống đi về hướng cửa thành.

Hai cánh cửa thành nặng nề được binh sĩ đẩy ra, một trái một phải chậm rãi mở ra.

Một đoàn nhân mã đi qua động thành, một lần nữa đi lên con đường về phương Nam.

Lần này là quyết định thật sự phải đi.

Lạc Thần nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe lần cuối, vùng đất hoang vu vô tận nơi cỏ dại đang mọc điên cuồng, kìm nén thôi thúc muốn nhìn lại lần nữa và đóng cửa sổ lại.

Lý Mục có tiền nạng.

Cao Dận rất khách sáo. Vừa mới ra khỏi cửa thành đã tự mình xuống ngựa, đứng ở bên đường, ba vái chào bái tạ, mời hấn dừng bước – đây là lễ tiết long trọng nhất để khách tạm biệt chủ nhà.

Lý Mục đi lên đôn đài cao nhất ở tường thành, đứng ở sau lỗ châu mai nhìn đoàn nhân mã đang che chắn chiếc xe ngựa kia rời khỏi, dần dần biến mất ở trong tầm mắt.

Hấn đứng ở trên đôn đài rất lâu.

Khi mặt trời dần dần nhô lên cao từ đường chân trời, cửa thành lần nữa mở ra.

Dưới tường thành, dần dần náo nhiệt.

Binh sĩ bên trong âm thanh khẩu lệnh xếp hàng đi ra khỏi thành, đi về phía giáo trường, bắt đầu một ngày huấn luyện mới. Dân trong thành mang theo mũ rộng vành vác cày, xẻng, thậm chí là gậy gỗ, cầm theo một bình nước và phần cơm mà vợ mình sáng sớm đã chuẩn bị sẵn cho mình, vội vã ra khỏi thành đi ra ruộng đồng.

Lý Mục đi xuống đôn đài.

Hắn đi thẳng đến giáo trường, đi đến giữa trung tâm Lệ Võ mà người nào cũng muốn gia nhập để trở thành chiến sĩ móng hổ răng sói của hắn.

Hắn cởi áo ra, tự mình ra sân thí luyện. Chỉ có những chiến binh có thể sống sót dưới tay hắn mới đủ tư cách gia nhập.

Ai có thể đánh bại hắn thì sẽ trở thành thủ lĩnh của chiến đội Lệ Võ

Mặt trời chói chang rơi xuống, bụi màu vàng cuồn cuộn, hắn bị mười người đàn ông vạm vỡ vây vào giữa, ở trên, mồ hôi như mưa, lần lượt đánh bại những binh sĩ đang tấn công mình từ mọi góc độ, cất tiếng hét to, kèm theo bụi đất bay lên, xông lên trên không giáo trường.

Lý Mục chạng vạng tối mới từ giáo trường trở lại phủ thứ sử, cả người đầy bụi đất và mồ hôi.

Còn có cả vết thương.

Hắn bị một binh sĩ bị chính mình đánh ngã đến đo con mắt, huyết tính bùng phát dùng gậy gỗ đánh trúng sau lưng.

Hắn bị đánh trúng một trận khí huyết cuồn cuộn.

Thanh gỗ gãy tại chỗ, một nửa bay lên không trung, để lại trên lưng hắn một vết đỏ như máu.

Binh lính kia đánh một gậy xong mới giật mình, hoảng sợ ngay tại chỗ, đứng đờ ra đó, không dám nhúc nhích nữa.

Lý Mục chẳng những không trách cứ gì mà còn tại chỗ thẳng lên cấp tiểu đội trưởng.

Nỗi đau thể xác dường như cuối cùng đã chia sẻ một số cảm xúc bên trong của hắn vào lúc này. Hắn xuống ngựa, bước nhanh đi về phía cửa chính, lại trông thấy bên thềm đá có một cô bé nhỏ gầy tầm

bảy tám tuổi ngồi đó. Trông thấy hấn, cô bé mắt sáng lên, vội vàng đứng lên.

Lý Mục nhận ra cô bé, đó chính là A Ngư mà hôm đó một mình đi tới ngoài cửa thành.

Hấn dừng lại. A Ngư ngửa đầu nhìn hấn, trên mặt lộ ra nụ cười mang theo chút sợ hãi.

– Lý thứ sử ời, hôm qua phu nhân tới thăm cháu, có tặng cháu một bộ y phục. Quần áo của chị ấy lúc nào cũng thơm như hoa, có hôm cháu còn thấy chị ấy hái hoa bên đường nữa cơ. Chị ấy chắc chắn rất thích hoa. Cháu có hái một bông cho chị ấy, rất thơm, cháu muốn tặng chị ấy.

– Nhưng mà họ không cho cháu vào...

A Ngư quay đầu lại ăm ực nhìn hai binh lính trông cửa.

– Ngài có thể cầm hoa tặng chị ấy giúp cháu được không? Nếu chị ấy thích thì nói lại với cháu, ngày nào cháu cũng sẽ hái hoa tặng chị.

A Ngư vươn một bàn tay vốn dĩ giấu ở sau lưng ra, chìa bó hoa tới.

Hoa là loài hoa dại, có thể bắt gặp ở khắp mọi nơi ngoài thành. Nhưng mỗi một bông hoa đều rất sạch sẽ, không dính bùn đất chút nào được bó bằng cỏ lau, còn được thắt nơ bướm xinh đẹp.

Trên đóa hoa còn được vẩy chút nước, đẹp để và tươi tắn.

Cô bé ngẩng đầu lên, dè dặt nhìn hấn.

Lý Mục ngăn người một lát, cuối cùng đưa tay ra nhận lấy bó hoa dại kia.

– Ta sẽ...giao cho cô ấy...

Hấn ngập ngừng trả lời.

A Ngư thở phào nhẹ nhõm, trong mắt lộ vẻ vui mừng, bắt chước dáng vẻ người lớn hơi hạ thấp người cung kính với hấn rồi chạy vụt đi. Lý Mục quay đầu nhìn bóng dáng của cô bé rời đi, một tay cầm bó hoa dại kia, dưới cái nhìn chú ý của binh lính lặng lẽ bước vào cửa.

Hấn đi vào hậu viện, bước đi càng lúc càng chậm. Cuối cùng dừng bước trước cửa thùy hoa hình quạt, cúi nhìn bó hoa dại trong tay mình, sợ sệt chốc lát, chợt nhớ tới cái giếng mà hôm qua nàng nói đến, bèn vô thức tìm qua đó.

Hấn đứng bên miệng giếng, nhìn mặt nước phẳng lặng như gương, chiếu ra hình bóng của mình. Người đầy bùn đất, rất bẩn.

Cũng không biết một người như mình dựa vào đâu mà lạt lợt vào mắt xanh của cô ấy.

Lại càng không biết lọt mắt xanh này có thể duy trì đến khi nào.

Hấn nhắc một cái thùng gỗ lên, nặng nề đập xuống.

– Rào....

Mặt kính bị tan ra, bọt nước bắn khắp nơi, cái người đáng ghét ở trong đó ngay cả mình cũng khó ưa cuối cùng đã tan biến.

Hấn xách ra một thùng nước đầy, giơ lên cao đổ xuống rào một tiếng. Nước giếng mát lạnh đã lấy đi những bụi bặm và những giọt mồ hôi trên người hấn sau một ngày chịu trận, nhưng không thể làm vơi đi nỗi khắc khoải, khắc khoải trong lòng hấn.

Hấn đi chân không trở về viện tử.

Trong viện không một bóng người, trên hành lang, mấy chiếc lá vàng bị gió thổi bay khỏi cành trúc rơi xuống, lần lượt lăn qua lăn lại, bay tới.

Hắn đẩy cửa ra, căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, trống rỗng, ngoại trừ chăn ga gối đệm trên giường thì đồ đạc của nàng không còn gì cả. Keo kiệt đến mức ngay cả một sợi tóc mang theo mùi hương của nàng cũng không chịu để lại.

Lý Mục đứng ở cửa một lát, đột nhiên cảm thấy chân mình bủn rủn, toàn thân bất lực, đứng đều không vững. Ngẫm kỹ lại, hẳn cả ngày huấn luyện ở giáo trường, giữa trưa chỉ cùng binh lính ăn vài cái bánh để lấp bụng mà thôi. Lúc này, hẳn là kháng nghị của cái bụng đói rồi.

Nhưng hắn lại không hề thấy đói, không muốn ăn gì cả.

Hắn đặt bó hoa dại của cô bé kia xuống, gần như là bám vào tường đi đến bên giường, nằm vật xuống. Hắn nằm ngửa ở trên giường, một lát sau, mở mắt ra, quay sang, nhìn vị trí mà đêm qua nàng ngủ.

Nàng thật sự không để lại gì cho hắn cả, rất sạch sẽ, ngay cả một sợi tóc cũng không có.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, những cảnh tượng liên quan đến nàng dường như không ngừng hiện ra trước mắt. Đêm đó tại dịch quán ở Cừu Trì, một người luôn kêu ngạo như nàng lại cắn nỉ cầu khẩn ở dưới người mình. Lại lướt qua ngày hôm qua, lúc mà nàng dặn dò mình từng việc một, biểu cảm bình tĩnh không lay động.

Lờ ng ngực của hắn đột nhiên như bị thứ gì đó xoắn thắt lại.

Giống như là bị thứ gì đó nắm chặt, đột nhiên có chút thở không nổi. Lần này, hắn có một cảm giác, có lẽ là hắn thật sự mất đi nàng thật rồi.

Mất đi hoàn toàn.

Một lần trước, lúc nàng đi, A Cúc đột ngột quay lại mắng hắn một trận, sau đó hắn đuổi theo chiếm hữu nàng.

Lần này nàng lại đi, trong lòng hấn phải chăng cũng từng âm thầm hy vọng A Cúc có thể quay lại mắng hấn một lần nữa?

Ngay chính hấn cũng cảm thấy hoang đường.

Hấn tựa hồ đã chết, nằm ở trên giường, khi hấn còn đang bất động, đột nhiên nghe được tiếng bước chân gấp gáp.

Có người đến, đang đi về hướng bên này.

Tim của hấn lập tức đập thật nhanh.

Huyết dịch khắp người trong nháy mắt tràn vào trái tim.

Hấn như được sống dậy, mở mắt ra, từ trên giường nhảy xuống, bước nhanh về phía cửa mở cửa ra.

Lại cứng đờ lại.

Người tới là Tường Thao.

Tường Thao mang theo quân y sốt sắng đi tới, đột nhiên thấy cánh cửa bị mở ra đột ngột, hấn xuất hiện ngay ở cửa thì cũng giật nảy mình, sau đó lại thở phào, nói:

– Huynh nghe nói hôm nay ở giáo trường đệ bị ăn một gậy, gậy còn bị gãy đôi nữa. Huynh sợ đệ bị thương nên cho người tới xem cho đệ.

Lý Mục chỉ nói mình không sao, còn nói thấy hơi mệt muốn đi nghỉ, bảo y đừng quấy rầy, rồi đóng cửa lại.

Tường Thao khó hiểu với thái độ rất không rõ ràng này của hấn, cùng quân y hai mặt nhìn nhau, đứng ở ngoài cửa một lát rồi đành phải đi.

Lý Mục quay vào trong, khoanh chân ngồi sau bàn, không nhúc nhích, nhìn chăm chăm bó hoa đại trước mặt.

Đột nhiên, dường như hần đã đưa ra quyết định nào đó, đứng phắt lên, cấp tốc mặc y phục, mở cửa đi ra ngoài.

...

Ngày đầu tiên xuất phát, Cao Dận thương xót muối muối mảnh mai, cộng thêm cân nhắc đến vết thương ở mông của Cao Hoàn chưa khỏi hẳn hoàn toàn, cho nên đi rất chậm, đến chạng vạng tối mới đi được mấy chục dặm, thấy sắc trời đột nhiên tối xuống, gió nổi lên, trên đầu lơ lửng vài đám mây mù, biết đêm hè sẽ có mưa rào, sợ rằng nếu tiếp tục đi đường thì sẽ gặp mưa, liền ra lệnh dừng lại tại chỗ, đang tìm một nơi trú gió thích hợp chuẩn bị dựng trại qua đêm thì bỗng nghe tiếng vó ngựa phi nước đại sau lưng.

Y quay lại nhìn chăm chú, rất nhanh liền nhận ra người đang đuổi kịp kia chính là Lý Mục thì không khỏi giật mình, vội thúc ngựa lên đón, đứng ở giữa đường, chờ hần tới gần một chút thì cao giọng:

– Lý thứ sử còn có chuyện gì à?

Lý Mục thúc vào con ô truy dưới thân, phi nước đại như tia chớp về phía y, kéo dây cương, ô truy liền dừng lại, hần tung người xuống ngựa bái lễ với Cao Dận, nói:

– Cao đại huynh, đệ đổi ý rồi. A Di vẫn nên ở lại với đệ thì hơn. Làm phiền đại huynh trở về chuyển lời thăm hỏi của đệ tới nhạc phụ nhạc mẫu. Về sau nếu có cơ hội đệ sẽ đi gặp hai vị đại nhân, đến lúc đó sẽ chịu đòn nhận tội sau.

Hần nói xong, liền phăm phăm đi đến chiếc xe ngựa mà Lạc Thần ngồi.

Cao Dận giật mình, cấp tốc xuống ngựa đuổi theo, chặn ở trước người hần.

– Lý Mục, người đừng có mà càn quấy. Kêu a muội ta quay về Kiến Khang chính là ý của bá phụ đấy, người dám ép con bé ở lại à?

Sắc mặt của y cực kỳ khó coi.

Lý Mục cũng không đáp lại, né người, chớp mắt đã đến trước xe, mở cửa xe nhìn Lạc Thần đang ở trong đó mắt mở tròn xoe nhìn mình, nở nụ cười với nàng.

– A Di, ta nghĩ thông suốt rồi. Ta không muốn nàng đi. Ta muốn nàng ở lại.

– Nàng theo ta đi về, có được không?

Nói xong, hắn chìa tay ra với nàng.

Lạc Thần hoàn toàn không nghĩ tới hắn lại đuổi theo, giật mình nhìn hắn rất lâu.

Hai người nhìn nhau chốc lát nàng khẽ lắc đầu, nói nhỏ:

– Muội không đi đâu. Huynh đi về đi.

Nàng vừa nói xong, Lý Mục lại làm như không nghe thấy, chui hẳn người vào, ở trước mặt bao nhiêu người ôm nàng ra ngoài, nói với A Cúc đang ngăn hết cả người ở trong xe:

– Ma ma, ta đưa A Di về thành trước. Đồ đạc của em ấy khi nào bà tiện thì gửi lại, muộn chút cũng được.

Sự việc xảy ra quá nhanh quá nguy hiểm, tất cả mọi người đều như bị điểm huyết, trơ mắt nhìn hắn ôm Lạc Thần đi thẳng về phía con ô truy.

Lạc Thần kinh ngạc đến tột độ, mãi sau mới có phản ứng, không thể giãy giụa, chỉ biết khẽ ra lệnh cho hắn thả mình xuống.

Lý Mục từ chối không nghe thấy, càng ôm nàng chặt hơn, nàng không thể nào giãy thoát được để mặc hắn đưa lên trên lưng con ô truy, Cao Dận đi tới tiếp tục cản đường đi.

– Lý Mục, ngươi thật là quá vô lễ. A muội tuy đã gả cho ngươi, nhưng Nghĩa Thành là nơi hoang vu, lúc nào cũng dễ xảy ra chiến tranh, ngươi muốn muội ấy theo ngươi chịu khổ, chịu lo lắng hãi hùng hay sao? Hơn nữa muội ấy cũng đã nói không về cùng ngươi rồi, ta nghe thấy rõ. Nếu ngươi không đi thì đừng trách ta không nể tình.

Nét mặt Lý Mục dần dần cũng chuyển sang lạnh lùng.

– Đại huynh, A Di gả cho đệ thì chính là người của Lý gia đệ. Không phải đệ cố ý muốn làm khó huynh, nhưng mà lúc này dù là nhạc phụ ở đây, nếu đệ không cho em ấy đi, nhạc phụ cũng đừng hòng mang đi.

Cao Dận mặt tái mét, giận giữ rút kiếm ra:

– Ngươi mau thả a muội ta ra, nếu còn tiếp tục làm bừa nữa, kiếm của ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Lý Mục làm như không nghe thấy gì, quay người nâng cánh tay, nhẹ nhàng linh hoạt đặt Lạc Thần ngồi lên lưng ngựa, xong rồi mới nói:

– Đại huynh, đệ đã đuổi kịp rồi, nhất định phải mang A Di về cùng. Làm phiền đại huynh chuyển lời xin lỗi của đệ tới nhạc phụ nhạc mẫu ạ.

Hắn nhìn Cao Dận đang mặt hết tái xanh lại trắng, duỗi ngón tay đẩy mũi kiếm của y đặt tại cổ họng mình ra, sau đó lên ngựa, một tay ôm lấy Lạc Thần đang muốn xuống ngựa, tay khác vỗ mạnh vào con ngựa.

Ô truy hí lên một tiếng, tung bốn vó lao đi, chớp mắt đã bỏ xa những người kia.

Cao Hoàn ngồi ở trong một chiếc xe ngựa khác thò đầu ra bên ngoài, mắt tròn tròn mồm há hốc.

Cao Dận sao chịu bỏ qua như thế, lập tức sai người chinh đồn tại chỗ, mình thì lên ngựa thúc ngựa đuổi theo.

Tọa kỵ của Cao Dận là bảo mã Tây Vực ngàn kim khó mua, nhưng mà ô truy của Lý Mục cũng không phải nô kỵ. Hai kỵ cưỡi lực lực lượng ngang nhau. Cho dù y có giục ngựa điên cuồng đuổi theo cũng chỉ vừa vặn giữ khoảng cách, muốn đuổi kịp để chặn lại thì rất khó.

Cao Dận cắn chặt răng, tiếp tục đuổi theo.

Mấy chục dặm đường đi hết một ban ngày, nhưng mà cưỡi ngựa phi nước đại như vậy chỉ mất hơn ba khắc đồng hồ, khi trời tối hẳn, bóng tường thành trước mặt đã hiện ra trước mắt.

Cao Dận nhìn thấy Lý Mục ở đằng trước đã lao vụt vào thành, lại ra sức quát một roi.

Bảo mã hí lên, phi nước đại về phía trước.

Khi thấy cửa thành càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, ai mà ngờ đâu ngay khi y sắp đến rồi, đang muốn xông vào trong thì hai cánh cửa thành kia lại từ từ đóng lại, ở ngay trước mặt y. Để rồi khi y đã chạy đến dưới cửa thành, thì “cạch” một tiếng, hai cánh cửa đã hoàn toàn đóng kín, ngăn y ở bên ngoài.

Cao Dận tức muốn sôi sục lên, phóng ngựa lui lại mấy bước, ngựa đầu lên nghiêm nghị hét lên với tường thành:

– Lý Mục! Không ngờ ngươi lại xảo trá như thế. Đúng là cái đồ lật lọng vô sỉ. Ngươi đi ra cho ta.

Y mắng chửi một lúc, thấy trên đầu tường thành yên tĩnh, không có một ai, trong lòng biết nếu như Lý Mục không để ý tới mình, dù mình có ở chỗ này mắng hăm đến sáng mai thì cũng vô ích. Y đành phải nén lửa giận xuống, đang nghĩ ngợi bước tiếp theo nên làm thế nào thì trên đầu tường thành xuất hiện một người, chính là Lý Mục.

Hắn giương cung, một tiễn từ trên đầu tường thành bay xuống.

Vút một tiếng, mũi tên cắm xuống mặt đất ngay sát Cao Dận.

Cao Dận cúi nhìn, nhìn thấy ngay bên mũi tên như là có một lá thư, đành nén cơn tức xuống, xuống ngựa nhổ mũi tên gỡ vật kia ra.

Quả nhiên là một lá thư, chữ trên triện hoa lệ, mực còn ướt, hình như viết vội.

“Cao đại huynh, đệ đã đắc tội nhiều, mong huynh lượng thứ cho. A Di sẽ ở lại chỗ đệ. Bức thư này là giao phó của đệ với nhạc phụ, kính nhờ huynh trở về truyền đạt lại. Lý Mục cảm tạ.”

Lý Mục vái chào y, sau đó quay người, trên đầu tường thành, bóng dáng rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm.

Hết chương 75

Chương 76

Lạc Thần tuyệt đối không ngờ rằng có mặt đại huynh ở đó, lại càng không nói đến dưới vô số ánh mắt của mọi người, mình sẽ bị Lý Mục mạnh mẽ mang đi như thế.

Thoạt đầu nàng còn giãy giụa mấy lần, nhưng với sức lực của người đàn ông phía sau đang ôm lấy nàng, nếu hắn không buông tay, với sức của nàng thì như con kiến rung cây, làm thế nào cũng không thể tránh thoát được.

Mà con ô truy kia lại dường như tâm ý tương thông với chủ nhân của nó, nó điên cuồng phi nước đại, Lạc Thần ngồi trên lưng nó như giống như bay qua những đám mây, nghe tiếng gió rít bên tai, chẳng mấy chốc đã cảm thấy chóng mặt và buồn nôn, chỉ đành phải nhắm mắt nắm chặt cánh tay của hắn để ổn định cơ thể. Đến cuối cùng, cả người đã mềm nhũn trong vòng tay của người đàn ông phía sau. Nếu hắn buông tay vào lúc này, sợ rằng nàng sẽ lập tức bị rơi xuống ngựa mất.

Cuối cùng chịu đựng cho đến khi tới điểm đích, bị con ô truy xông vào cửa thành, nghe được tiếng hét ra lệnh sĩ tốt đóng cửa thành của Lý Mục, con ngựa cuối cùng mới dừng lại.

Lạc Thần cả người vẫn rất khó chịu, nhắm mắt lại, chỉ biết mình bị hắn ôm xuống lưng ngựa, đi một đoạn đường ngắn.

Cơ thể được hắn đặt lên trên chiếu đất. Nàng ngồi phịch trên đó, miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy đó là một căn phòng, hình như là nơi làm việc của thành tốt ngay bên cửa thành.

Lý Mục buông nàng xuống, đi tới sau án lấy bút lấy giấy chấm mực, đặt bút viết thật nhanh.

Cũng không biết hắn đang viết cái gì.

Lạc Thần thở phào một hơi, lửa giận trong lòng lại xông ra.

Còn chưa kịp bùng phát, lại nghe được bên ngoài loáng thoáng có tiếng mắng chửi. Cẩn thận nghe, hình như là giọng của đại huynh đang mắng chửi Lý Mục là đồ vô sỉ lật lọng.

Đại huynh là người đã được phụ thân từ lâu lựa chọn làm gia chủ kế nhiệm, bình thường rất chín chắn trầm ổn và điềm đạm, đây là lần đầu tiên Lạc Thần nghe thấy huynh ấy mồm miệng mắng chửi người khác một cách không nề nang như thế.

Nếu không phải là quá tức giận quá phần nộ, với tu dưỡng cùng lòng dạ của đại huynh chắc chắn sẽ không mất bình tĩnh như thế được.

Lạc Thần lập tức hiểu rõ, chắc là đại huynh đuổi theo nhưng lại bị Lý Mục nhốt ở bên ngoài thành. Nàng vốn đã rất tức giận rồi, lần này sao mà nhịn được, gắt lên:

– Chàng mở cửa thành nhanh đi.

Lý Mục lại phớt lờ làm như không nghe thấy, tiếp tục viết trên giấy.

Lạc Thần cáu lên, từ trên ghế đứng lên định bỏ đi, Lý Mục đã viết xong lá thư kia, ném bút kia, cầm lá thư đuổi theo sau từ phía sau ôm lấy Lạc Thần, thả nàng lại ngồi trên ghế, nói “ta đi một lát rồi về ngay” sau đó đi luôn.

Cửa cũng bị hắn đóng lại.

Lạc Thần đứng lên đuổi theo, phát hiện cửa đã bị khóa mất, tức giận dậm chân bình bịch, cũng muốn học theo đại huynh mắng hắn một

trận ra trò, nhưng lại sợ binh lính canh ở nghe được thì xấu hổ, tóm lại mắng chửi mắng được, chỉ đành đứng đập cửa.

Khi mà bàn tay đập cửa bị đỏ lên, cuối cùng mới nghe được tiếng bước chân trở lại của hắn.

Cửa được mở ra, hắn xuất hiện ở trước mặt nàng.

– Đại huynh của thiếp đâu? – Lạc Thần cố nén cơn giận, nhìn ra phía sau hắn. Nhưng không thấy Cao Dận đâu.

– Đã đi rồi. Chúng ta cũng đi thôi.

Hắn lại còn cười với nàng nữa chứ.

Lạc Thần giận dữ gọi thật to “đại huynh ơ”, đẩy hắn ra, muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng mà chân nàng ngắn, lại bị hắn cưỡng ép ôm lên, ra sức giãy giụa lại không đủ sức. Hàm răng hận đến ngứa ngáy, nàng cắn tức há miệng muốn cắn, lại chợt thấy eo đau nhói, hình như bị hắn bóp lấy, tức thì cả nửa thân dưới mềm nhũn xuống.

– Ta không lừa nàng, đại huynh nàng đi rồi. Nàng có kêu thế nào huynh ấy cũng không nghe được đâu. Những người bên ngoài đang nhìn chúng ta kia, trở về rồi ta để nàng đánh thoải mái, được không...

Hắn thì thầm, nửa là khẩn cầu, nửa là thương lượng.

Lạc Thần bị hắn ôm ra ngoài, vô thức quay đầu lại.

Tuy rằng trời đã tối, dưới tường thành cũng tối đen, nhưng quả nhiên đúng như lời hắn nói, nàng nhìn thấy cửa thành cách đó không xa có mấy thành binh hình như đang nhìn về bên này.

Nàng lập tức ngoan ngoãn lại ngừng giãy giụa. Đợi khi kịp phản ứng muốn kháng cự lại lại phát hiện mình đã bị hắn đặt lên ngựa một lần

nữa. Gần như cùng lúc đó, hấn cũng lên ngựa, khống chế Lạc Thần, khẽ quát một tiếng, con ô truy chờ hai người phóng đi.

Rất nhanh đã đến phủ thứ sử.

Lý Mục ôm nàng xuống đi thẳng vào trong.

Đêm đến, Lý Mục lại không ở đây, cộng thêm hôm nay cũng không có việc gì cả, trong phủ thứ sử ngoại trừ binh lính cũng là gác cổng thì cũng không có người khác.

Vừa rồi không dám ở cửa thành làm loạn bởi vì sợ bị thành binh nghe được, trên đường đi lại sợ gây chú ý cho dân chúng mới tới nơi này được mấy ngày, cho nên chờ khi bước vào phủ thứ sử trống trải không có chút ánh đèn nào, Lạc Thần cuối cùng chẳng kiêng dè gì nữa. Từ cửa lớn đến hậu viện, trên đường đi, nàng không ngừng mắng hấn, đánh hấn, bắt hấn phải buông mình ra.

Hấn không nói lời nào, ôm nàng thật chặt, bước chân càng lúc càng nhanh. Trên vai đột nhiên truyền đến một trận đau nhức. Nàng thấy phản kháng cũng vô dụng, lại há miệng cắn vào da thịt hấn như dã thú nhỏ vừa mọc hàm răng sắc nhọn.

Đêm.

Trên bầu trời đen kịt phía xa có một tia chớp loé lên.

Thoáng có tiếng sấm vang lên.

Không khí ngột ngạt và nóng nực. Bốn phía vắng vẻ và trống trải, phủ thứ sử tối tăm và có phần đổ nát. Ngoài ra còn có cô gái nhỏ vùng vẫy trong vòng tay của hấn và đang tức giận kêu mình là “vô sỉ”, “hèn hạ”.

Người con gái mà hấn yêu.

Một đêm mùa hè như này, cô nam quả nữ, điều gì sẽ xảy ra.

Hắn đã rất phấn khích.

Ôm nàng đi vào viện tử, đi tiếp mấy bước là tới cánh cửa căn phòng kia.

Đột nhiên bị nàng cắn một cái, huyết dịch trong người càng bị kích thích, toàn thân sôi sục. Còn lại vài bước cuối cùng, hắn lại cảm thấy mình không thể đợi được nữa.

Hắn đặt nàng xuống tại chỗ, mặc cho hàm răng nhọn của nàng vẫn còn cắn trên vai mình, duỗi tay, quấn lấy cánh tay và cơ thể nàng ép vào một cây cột ở hàng hiên gần đó. Ngay sau đó gấp gáp không thể chờ đợi nhắm nháp vành tai và cổ để lộ ra của nàng. Tay còn lại cũng không rảnh, cởi qu@n áo của nàng ra.

Đáng thương cho Lạc Thần khó khăn lắm hai chân mới được chạm đất, còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã phát giác mình bị hắn bắt nạt như thế. Nàng há miệng lại muốn cắn hắn, nhưng vừa mới há miệng lại bị môi hắn tìm tới chiếm lấy. Nàng lắc đầu né tránh, miệng r3n rĩ chống đối lại.

Nhưng hắn không những không dừng lại, bàn tay kia sau đó dưới lớp quần áo của nàng càng không kiêng nể gì cả. Toàn thân trên dưới của nàng đều rơi vào tay hắn, chỉ còn hai chân là có thể cử động được.

Nàng muốn đá hắn.

Nào biết mới giơ chân lên thôi, đã nhận thấy một đầu gối của hắn đẩy về phía mình. Hai chân nàng bị vững vàng đặt ở trên cây cột. Lạc Thần cứ như thế mà bị hắn giam giữ trong sân tối, buộc phải chịu đựng những nụ hôn và sự vuốt ve cuồng nhiệt từ hắn.

Thế nhưng nàng không muốn chút nào.

Nàng bị tức mà muốn khóc.

Từ bỏ giấy giụa, nhắm mắt lại, thật sự khóc lên.

Người đàn ông trẻ tuổi dường như cuối cùng cũng nhận ra sự khác thường của nàng, dừng lại, chậm rãi nâng khuôn mặt đang vùi dưới cổ nàng lên.

– A Di ơi!

Hắn ngập ngừng gọi tên nàng.

Bàn tay vừa mới hung hăng bắt nạt nàng đưa lên mặt nàng, như muốn chạm vào giọt nước mắt trên má nàng.

Lạc Thần ngoảnh mặt đi tránh bàn tay kia, tiếp tục rơi nước mắt, giận hờn nói:

– Lý Mục, chàng còn dám ức hiếp thiếp, thiếp sẽ...

Nàng vốn muốn nói “thiếp sẽ không thềm để ý tới chàng nữa” nhưng nghĩ nghĩ lời nói này có vẻ như rất mờ ám.

Nàng vốn cũng không muốn không để ý tới hắn.

Thế nhưng không nói như vậy, nên nói câu gì hung hăng độc ác hơn với hắn thì nàng lại chẳng thể nghĩ ra được. Nàng bị kẹt lại, trong lòng giận mình vô dụng.

Bị hắn ức hiếp như thế, ngoài khóc ra thì lại chẳng còn biện pháp nào khác, đành phải đổi cách khác.

– Chàng muốn thiếp đi, thiếp chỉ có thể đi. Ngay cả thiếp cầu xin chàng cũng không được. Giờ chàng lại quay sang muốn giữ thiếp lại mà làm ra hành vi vô lại thế này á.

– Chàng nghĩ chàng là ai, coi thiếp là gì, vẫy tay thì tới xua tay thì đi à?

Nàng trách móc xong, nhắm mắt lại, lại khóc nức lên đau khổ.

Lý Mục cứng đờ cả người, đột nhiên lại ôm lấy nàng, đi đến trước cửa đá vắng cánh cửa ra, đặt nàng ngồi xuống giường, mình thì đi thắp đèn lên.

Đèn đuốc sáng lên, xua tan bóng tối trong căn phòng.

Lạc Thần ngồi bên giường, thấy hấn đi về phía mình thì vội vàng kéo vạt áo vừa nãy bị hấn làm cho xộc xệch, muốn đứng lên tránh né hấn.

Tay nàng lại bị hấn cầm lấy.

– A Di ơ, tất cả đều là lỗi của ta. Nàng muốn đánh ta thì đánh đi. Muốn cắn ta thì cứ cắn đi.

Giọng điệu của hấn đầy vẻ lấy lòng, cầm lấy tay nàng đặt lên trên người mình.

Lạc Thần ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, rút tay về, lau nước mắt còn dính trên gò má, nghiêng người đi, không hề nhìn hấn, chỉ lạnh lùng nói:

– Chàng cho người mở cửa thành ra để đại huynh thiếp đi vào đi. Thiếp đã nghĩ kỹ rồi, thiếp muốn về nhà.

Nàng nói xong, nửa ngày không nghe hấn trả lời, liền đứng lên định đi ra ngoài.

Lại nghe hấn nói:

– A Di, ta không có lừa nàng, a huynh của nàng đã đi rồi. Huynh ấy biết ta muốn giữ nàng lại, huynh ấy không đưa nàng đi được đâu.

– Ta đã gửi một lá thư cho huynh ấy, nhờ huynh ấy chuyển lại cho nhạc phụ rồi. Xem như là một lời giải thích của ta với nhạc phụ.

Lạc Thần đứng lại quay mặt lại.

Biểu cảm của hắn hết sức trịnh trọng, sức lực cạn rở ỨC HIẾP MÌNH lúc trước đã không còn nữa.

Lạc Thần lại quay mặt lại:

– Thiếp biết, chàng lòng ôm chí lớn, quyết tâm đi con đường của mình. Chàng cũng xem thường phụ thân thiếp. Đã như vậy rồi, bây giờ chàng đối xử với cha như thế, còn có gì mà nhần nhủ nữa?

– A Di, đúng là ta thật sự muốn giữ nàng ở bên ta nên đã làm trái ý muốn của ông ấy.

– Nhưng ta có thể hứa với ông ấy. Tương lai sau này, bất cứ lúc nào, chỉ cần triều đình không không bức hại, không cản trở ta Bắc phạt, Lý Mục ta sẽ không chủ động chống lại triều đình, mãi là thần tử của Đại Ngụ.

Hắn nhìn nàng đắm đắm, từng câu từng chữ nói.

– Như thế, nàng đã yên tâm chưa?

...

Cao Dận thấy trán man mát, sờ lên, lòng bàn tay hơi ươn ướt.

Trời sắp mưa rồi.

Y biết, Lý Mục đã làm ra việc này, lại còn để lại thư bảo mình chuyển cho bá phụ, dù là mình có phá vỡ cửa thành xông vào trong thì hắn cũng sẽ không thả a muội ra.

Y ngửa đầu lên, một lần nữa nhìn bức tường thành cao ngất kia, đành phải quay đầu, một lần nữa chạy về tụ hợp với đám người Phàn Thành.

Y cưới tọa kỵ phi nước đại trở về chỗ cắm trại, đúng lúc trời đổ mưa to.

Phàn Thành đã hạ trại đâu vào đấy từ sớm, tránh mưa qua đêm tại chỗ.

Cao Dận đi vào trong lều, ngồi xuống, nhìn phong thư của Lý Mục, lông mày nhíu chặt rơi vào trầm tư.

Bên ngoài trướng đột nhiên có tiếng bước chân.

Phàn Thành tới.

Cao Dận cất thư đi, gọi gã đi vào.

Phàn Thành đi vào trướng hành lễ với y xong rồi hỏi ngay:

– Đại công tử, chuyện của tiểu nương tử nên làm thế nào đây?

Thấy Cao Dận nhìn mình, bèn giải thích:

– Đại công tử chớ hiểu lầm. Bởi vì tôi và các huynh đệ đều là vệ đội của trưởng công chúa. Lúc đi, trưởng công chúa đã phân phó cần phải bảo vệ an nguy cho tiểu nương tử. Đám bọn tôi xưa nay chỉ phải đi theo tiểu nương tử. Nếu như cô ấy theo đại công tử trở về Kiến Khang, bọn tôi đi theo là đương nhiên. Nhưng nếu như cô ấy bị Lý thứ sử giữ lại...

Anh ta dò xét nhìn Cao Dận.

– Hẳn là bọn tôi cũng nên ở lại. Đây là chức trách...

Cao Dận vẫn chau hàng lông mày, chỉ nói:

– Không cần người nói thì ta cũng biết.

Y trầm ngâm.

– Phàn tướng quân, người đến Nghĩa Thành sớm hơn ta, lúc trước cũng từng mang binh đánh giặc, theo ý kiến của người, nếu như Tây Kim tấn công, liệu Lý Mục có thủ được thành không?

– Nếu như còn có Cừu Trì là kẻ địch như trước, tôi không dám đưa ra suy đoán gì cả. Nhưng bây giờ vừa hay đã kết liên minh với Cừu Trì rồi. Nếu như Tây Kim toàn lực tiến đánh Tây Kinh, chờ lúc hấn xâm nhập đến, tôi đoán Lý Thứ sử ắt có thể ứng phó được. Tôi tin tưởng Lý thứ sử!

Phàn Thành nói không chút do dự.

Cao Dận dăm chiêu nhìn Phàn Thành một lát.

– Phàn tướng quân, có vẻ như người rất tin tưởng Lý Mục nhỉ.

Phàn Thành giật mình, giải thích ngay:

– Xin đại công tử đừng hiểu lầm ạ. Tôi là người của trường công chúa, bất kể thế nào sẽ luôn trung thành với trường công chúa và Cao tướng công.

Cao Dận nhướn mày cười, khoát tay, hỏi sang Cao Hoàn.

Phàn Thành nói:

– Lục lang đã vào lều từ sớm rồi, chắc là đi đường vất vả nên đi nghỉ sớm, không cho ai tới quấy rầy cả.

Cao Dận gật đầu nói:

– Được rồi, người cũng đi nghỉ ngơi đi. Sáng sớm ngày mai ta sẽ đi một chuyến đến Nghĩa Thành lần nữa, nhất định phải gặp mặt a muội một lần để hỏi nó. Nếu như nó chịu ở lại, ta cũng không ép buộc nó phải về, ta sẽ đưa Lục đệ về, các người đi ở lại cùng nó. Nếu như a muội không ở lại, ta sẽ đón nó về, các người cũng theo về cùng.

Phiền Thành vâng dạ, đứng lên lui ra ngoài.

....

Gió thổi mạnh, lay động bụi trúc ngoài cửa sổ. Ngay sau đó là âm thanh của hạt mưa to đánh vào cành trúc phát ra. Ngay sau đó, những hạt mưa dày đặc rơi xuống mảnh ngói và bên trên mái nhà cong trên đầu, kêu sào sạt.

Lạc Thần nao nao.

Người đàn ông ở trước mặt là trượng phu của nàng, từ lúc ban đầu xa lạ cho đến bây giờ càng ngày càng quen thuộc, thân thiết, đối với hắn, nàng cũng có chút hiểu biết.

Hắn thích mình, đối với mình rất rất tốt, nàng biết.

Nhưng mà dù là thích thế nào, tốt thế nào, chỉ cần có liên quan một chút đến phụ thân thì hắn như là biến thành một người khác, không chịu mảy may nhượng bộ.

Về điểm này, ban đêm ở dịch quán tại Cừu Trì, nàng đã có trải nghiệm khắc sâu rồi.

Trong hoàn cảnh lúc đó, nàng ở dưới người hắn uyển chuyển hầu hạ, mở miệng cầu xin, hy vọng hắn có thể tạm thời nhượng bộ với phụ thân, để nàng có thể ở lại bên hắn, nhưng mà hắn không hề dao động chút nào.

Đây thật sự là một người có ý chí sắt đá.

Huống chi, ngay khi vừa thốt ra, nàng khi ấy đã biết không ổn, rất hối hận, còn nhận lỗi với hắn. Nhưng mà hắn cũng vẫn không dao động, cứ thế mà vứt bỏ nàng, kết thúc màn ân ái qua loa, còn nói đưa nàng về. Khoảnh khắc đó, nàng vô cùng xấu hổ, căn bản là không có từ ngữ nào có thể hình dung được.

Lần đầu tiên trong cuộc đời nàng từ bỏ tôn nghiêm, hạ thấp mình trước một người đàn ông, chỉ để hy vọng hắn có thể sử dụng phương thức uyển chuyển hơn một chút ứng phó với phụ thân – dù chỉ là qua loa, đều có thể giảm bớt áp lực cùng sầu lo của nàng.

Hắn căn bản cũng không biết được cảm giác lo sợ không yên cùng sự khó xử bị kẹt ở giữa của nàng ở giữa hắn và phụ thân.

Cũng từ buổi tối hôm đó, đã khiến cho Lạc Thần ý thức được, mình đã đánh giá quá cao sự ảnh hưởng của nàng đối với hắn ở bên trong mối quan hệ này.

Hắn cũng không hề yêu thích nàng như trong tưởng tượng của nàng.

Xấu hổ, đau khổ, tự khinh bỉ bản thân, cùng với sự hoang mang và tuyệt vọng về tương lai, cuối cùng đã khiến nàng hạ quyết tâm, nếu như hắn vẫn khẳng khẳng với kiểu suy nghĩ này, chắc chắn rằng sớm muộn gì giữa hắn và phụ thân nàng sẽ trở mặt triệt để.

Đối với Lạc Thần, nàng đương nhiên sẽ không đi chất vấn suy nghĩ của phụ thân. Từ trong thâm tâm, nàng cũng cảm thấy thầm lo lắng cho chí lớn của hắn cũng không phải là không có lý.

Nhưng thế thì sao, đây cũng không phải mấu chốt.

Mấu chốt là, một người là phụ thân có ơn sinh dưỡng nàng, cốt nhục tình thân, không thể từ bỏ. Một người là lang quân cùng nàng cùng giường chung gối, thậm chí tương lai muốn sinh con dưỡng cái.

Nếu đã định sẵn là không đội trời chung rồi, nếu như không thể hòa giải, nàng tình nguyện kết thúc mối quan hệ không hề nhìn thấy hy vọng với hắn.

Lẽ ra đã hoàn toàn không còn ôm hy vọng nữa. Nhưng không ngờ lại có thay đổi, hắn lại đột nhiên nói ra những lời như vậy. Nàng gần như là không tin nổi vào tai mình.

– Lời chàng nói...là thật không?

Nàng dường như không dám tin.

Lý Mục gật đầu.

– Thư đang ở chỗ đại huynh nàng rồi. Chờ huynh ấy trở về Kiến Khang, phụ thân nàng sẽ nhận được ngay.

Nếu như Lý Mục đã chịu bảo đảm với phụ thân, liệu phụ thân còn có lý do gì cản trở nhất định phải bắt mình và hắt tách ra nữa không.

Nàng tin tưởng Lý Mục, hẳn là một người đàn ông nói được làm được.

Đã hứa hẹn như vậy, tương lai sau này chỉ cần trong triều đình còn có phụ thân ở đó, chắc chắn sẽ không xuất hiện tình huống như hẳn đã nói đâu.

Nói cách khác, nếu như lạc quan một chút, nàng hẳn có thể yên tâm rồi. Về sau, hẳn sẽ không có cơ hội đi làm “loạn thần tặc tử” mà phụ thân đã nói.

Nàng nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt:

– Thái độ của chàng chẳng phải từ trước đến nay rất cứng nhắc đó sao? Vì sao lại đột nhiên nhượng bộ cha thiếp vậy?

– Ta không thể không có nàng được.

Hắn đáp không một chút do dự.

– A Di, nếu như nàng không để ý tới ta nữa, nếu như nàng rời bỏ ta mà đi, kiếp này ta vẫn sẽ làm xong chuyện ta muốn làm.

– Nhưng từ nay về sau, trên đời này chỉ còn một mình ta. Không có nàng ở bên, kiếp này dù có cho sống lại một đời thì có gì vui vẻ hạnh

phúc đây?

Lạc Thần không nhận thấy sự dịu dàng xen lẫn với sự hối hận sâu sắc lóe lên trong đôi mắt hắc khi hắc nói những lời này.

Câu trả lời của hắc như thế này là quá đủ với nàng rồi.

Đôi mắt đẹp còn đọng lại vệt nước mắt còn sót lại của nàng tựa hồ có chút mờ mịt đột nhiên trở nên sinh động sáng ngời. Trong lòng nàng như có một đóa hoa đang từ từ hé nở. Nhịp tim của nàng lặng lẽ tăng tốc, mặt cũng đỏ lên.

Liếc nhìn bả vai hắc vừa rồi bị mình cắn còn dính nước bọt, ngập ngừng hỏi:

– Chàng có đau không?

– Đau lắm. – Lý Mục mỉm cười. – Không chỉ nơi này, hôm nay ở giáo trường ta còn bị thương nữa

Lạc Thần “á” một tiếng, đi đến gần hắc.

– Chuyện gì vậy? Bị thương ở đâu?

– Buổi sáng lúc nàng đi, trong lòng ta rất đau khổ, bèn đi giáo trường, đã bị một binh sĩ đánh một gậy vào lưng. Cây gậy bị gãy tại chỗ

Lạc Thần giật cả mình, vội vàng đi ra sau lưng hắc, cởi áo hắc ra.

Khi nhìn thấy vết thương dài thâm tím trên lưng, lòng nàng đau nhói, không những trách hắc không cẩn thận, còn phàn nàn binh sĩ kia quá lỗ m ăng.

Lý Mục xoay người lại nhìn nàng.

– A Di, lúc đó ta tuy bị đánh một gậy, nhưng mà trong lòng lại mong có người đánh ta nặng thêm mấy côn nữa. Ta khiến cho nàng đau khổ, là ta phải chịu.

Lạc Thần cắn cắn môi:

– Chàng đúng là ngốc.

Lý Mục cười, ôm nàng vào ngực, cúi xuống nhẹ nhàng hôn vào trán nàng.

Lạc Thần nhẹ nhàng dựa vào vòng tay hắn, để mặc hắn hôn mình, nhắm mắt lại.

– A Di, đêm đó tại dịch xá, ta không nên đối xử với nàng như vậy. Ta rất hối hận, nàng có tha thứ cho ta không?

Đang lúc nùng nàn, nàng nghe được hắn dịu dàng hỏi nàng.

Mặt nàng lại đỏ lên, cũng không trả lời. Chỉ có hai cánh tay từ từ leo lên tấm lưng rắn chắc và mạnh mẽ của hắn, và bám chặt lấy nó.

...

Mưa càng rơi xuống càng lớn.

Những hạt mưa dày đặc, cuốn theo gió, giống như tiếng trống trận đập vội vàng mái ngói. Chỗ đột ở mái ngói từ tích tắc ban đầu hóa thành dòng nước, bắn tung tóe trên mặt đất.

Sàn nhà nhanh chóng bị thấm nước mưa tích tụ.

Nước đọng chậm rãi chảy về chân giường, thấm ướt tấm màn ngủ bông thông dưới đất. Hình mờ sẫm màu dọc theo màn từ từ lan lên trên, ướt một mảng lớn.

Cô gái nhỏ trong màn hai mắt nhắm nghiền, nằm ngửa trên gối. Mái tóc dài đen nhánh xõa ra hỗn độn, trên làn da trắng nõn mịn màng khắp người đều có những dấu hôn, lấm tấm những hạt mồ hôi mỏng. Nàng bị lang quân của mình đưa đẩy, sắp l3n đỉnh sung sướng.

Nhưng mà hấn lại xấu xa, cố ý rời khỏi nàng, giày vò nàng, không cho nàng lên đỉnh sung sướng.

Hết lần này đến lần khác, lặp đi lặp lại không ngừng.

– A Di, nàng có yêu lang quân của nàng không?

Nàng nghe thấy hấn cắn vành tai của nàng, trầm thấp hỏi bên tai nàng.

Nàng đã bị hấn trêu chọc đùa bỡn gần như sụp đổ, gò má đỏ ửng, gật đầu lung tung.

– A Di yêu lang quân bao nhiêu, hửm?

Nàng không biết...thật sự không biết.

Nàng vẫn nhắm tịt mắt lại, bất mãn r3n rĩ, chỉ muốn hấn cho mình càng nhiều hơn. Thế nhưng sao hấn lại nhấn tâm như thế lại dừng lại.

Nàng đáp lại bừa bãi:

– Yêu, rất yêu, A Di yêu toàn bộ của lang quân....

Người đàn ông trẻ tuổi dường như vẫn chưa hài lòng.

Hấn rõ ràng đã cuồn cuộn mồ hôi nóng, hai mắt đỏ ngầu, nhưng vẫn tiếp tục cố kìm nén, lại lại giữ đầu nàng, chộp lấy và hôn lên đôi môi sưng tấy của nàng, tiếp tục tàn phá nàng.

– Sau này còn không muốn lang quân nữa không?

Lạc Thần hai tay ôm chặt lấy cổ hấn, điên cuồng lắc đầu.

– Lang quân muốn nàng nói.

Hấn đột nhiên va chạm nàng thật mạnh.

— A — —

Nàng theo đó hét lên một tiếng ngẩn ngui.

— A Di sẽ không bao giờ không muốn lang quân...- Nàng r3n rĩ.

Ngay giây phút này, nàng cuối cùng đã được hấn đưa l3n đỉnh cao.

Cũng nhin không được nữa, thút thít khóc lên.

...

Nửa đêm về sáng, mưa dần dần ngừng.

Trên phần mái nhà bị dột kia, cột nước từ từ biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một giọt nước, chậm rãi ngưng tụ lại, từ khe hở trên ngói nhỏ xuống.

Đêm nay, Lạc Thần đạt được hạnh phúc và thỏa mãn chưa từng có. Cho đến cuối cùng, nàng kiệt sức, được trượng phu ôm vào lòng, đầu tựa vào ngực hấn, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ say.

Hết chương 76

Chương 77

Khi mặt trời ló ra một chút.

Các đầu ngói bên trên còn ướt sũng. Tàn tích nước mưa của đêm qua từng giọt từng giọt chậm chạp nhỏ xuống bên dưới, rơi xuống tạo thành vũng nước đọng ở bậc thềm đá.

Lý Mục đã tỉnh lại từ sớm, nhắm mắt chợp mắt, một tay ôm lấy Lạc Thần hỷ còn đang nằm gọn trong lòng mình ngủ say sưa.

Từng cảnh tượng của đêm qua lại hiện lên ở trong đầu hắn.

Hắn cảm thấy hơi xấu hổ về bản thân vì đã tận dụng cơ hội như vậy để ép nàng nói ra điều hắn muốn nghe. Nàng ngây thơ ngoan ngoãn như vậy, khiến hắn dễ dàng thực hiện tâm nguyện, từ cái miệng nhỏ nhắn duyên dáng của nàng nói ra những gì hắn muốn nghe. Giờ phút này hồi tưởng lại, trong lòng hắn ngoại trừ thỏa mãn còn có một cảm giác trống trải rất nhẹ. Nếu như không phải đêm qua hắn cưỡng ép nàng trở lại và hứa hẹn như vậy, để nàng tin tưởng rằng giữa hắn và triều đình cùng với những người ủng hộ triều đình kia, ví dụ như phụ thân nàng đứng ở giữa, sẽ không có ngày đối địch, thì chỉ sợ lần này hắn thật sự sẽ mất đi nàng.

Ở kiếp trước, lúc nàng gả cho hắn thì đã ở góa nhiều năm. Triều đình Đại Ngu kia cũng đang bấp bênh. Mà hắn quyền nghiêng triều chính, thân ở địa vị cao, nàng hiểu hắn, cũng nguyện lòng yêu hắn.

Kiếp này, hắn lại cưỡng ép cưới được nàng.

Nàng vẫn là một đoá hoa cao quý và mỏng manh dưới sự bảo bọc che chở của phụ mẫu và huynh trưởng. Nàng làm sao có thể yêu

mình nhanh như vậy, thậm chí còn vì hấn mà không tiếc tranh thủ cố gắng trước mặt cha mẹ ngàn dặm xa xôi tới đây bầu bạn bên hấn. Hấn dựa vào đầu mà được nàng yêu thương ưu ái nhiều đến như thế, ngay cả chính hấn cũng không biết. Ngược lại mỗi lần nghĩ tới, cứ cảm giác mong manh như trăng trong gương, hoa trong nước.

Đêm đó tại Cừu Trì, lúc mà hấn độn tình nhất, nàng bỗng nhiên đề ra một yêu cầu như thế với hấn.

Với nàng điều đó là bất cần.

Nhưng với hấn, hấn lại lập tức nhớ tới đêm động phòng ở kiếp trước, cũng ở bên trong màn gấm nàng đã hỏi hấn, phải chăng hấn có lòng soán vị.

Cảnh tượng sao mà tương tự.

Càng ở bên nàng, hấn càng không kìm lòng được mà yêu nàng nhiều hơn.

Có lẽ là yêu càng nhiều thì càng lo được lo mất.

Càng không thể khống chế nổi, sẽ nghi ngờ, rằng thời điểm ngày đoạn tuyệt không thể tránh được trong tương lai sẽ đến, nàng bây giờ một lòng muốn ở bên mình thì có thể thay đổi mà từ bỏ mình hay không.

Hấn đã từng cho rằng mình có độ lượng rất lớn, để cho nàng tự lựa chọn.

Nếu như nàng thật sự không cần mình nữa, hấn cũng có thể hiểu được nàng. Lúc mà đến thời điểm rung chuyển, hấn sẽ dùng toàn lực để bảo vệ nàng cùng với những người thân của nàng.

Chỉ cần nàng được bình yên.

Thế nhưng thật sự khi chuyện tới trước mắt, nàng muốn đi, hắn mới biết được hắn căn bản không hề độ lượng và thoải mái như hắn đã nghĩ. Hắn hoàn toàn không có cách nào chịu đựng được việc nàng từ bỏ hắn, trở lại thế giới ban đầu mà hắn muốn phá vỡ kia.

Trong thế giới kia, có rất nhiều người ái mộ nàng.

Mà hắn, cũng đã biến thành thần tử dưới váy nàng, không thể thoát thân được.

Hắn biết.

Cho dù bây giờ, địa vị của hắn vẫn ti tiện, thân phận vẫn thấp kém. Thế nhưng, ý nghĩ muốn vĩnh viễn chiếm hữu nàng, thậm chí là hoàn toàn chinh phục nàng, khiến nàng phải khuất phục chính mình cả đời, chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này.

...

Nước đọng trên mái hiên nhà nhỏ xuống phát ra âm thanh tí tách rất nhỏ ở bên tai không dứt, sự tĩnh lặng của buổi sáng càng rõ rệt hơn.

Hắn nhắm mắt, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da ấm áp trên lưng cô gái nhỏ ở trong lòng mình, làn da mịn màng trơn mượt đến mức khó có thể giữ tay—nàng là chân thật, là cảm giác thuộc về mình.

Ở bên ngoài viện chột có tiếng bấm báo của sĩ tốt vang lên:

— Lý thứ sử! Phu nhân! Sĩ tốt canh giữ thành đến báo, Cao đại công tử trời chưa sáng đã quay lại hiện đang ở bên ngoài thành, đề nghị được gặp thứ sử cùng phu nhân ạ!

Là lão binh giữ cửa.

Lý Mục không nhúc nhích, như là không nghe thấy.

Cô gái nhỏ trong lòng hẫng lại bị tiếng ồn ào bất thành linh đánh thức, mi mắt run lên, lập tức mở choàng mắt ra, một cánh tay mềm mại với ra, đẩy hẫng:

– Lang quân, nghe nghe thấy chưa? Bên ngoài nói đại huynh của thiếp tới đó? Không cho phép chàng nhốt huynh ấy ở bên ngoài nữa. Mau cho huynh ấy đi vào đi.

Nàng có vẻ rất sốt ruột.

Lý Mục từ từ mở mắt ra, nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng thì bật cười nâng bàn tay vừa đặt trên lưng nàng lên, xoa xoa đầu nàng rồi lật người lại, đè nàng xuống dưới thân mặc cho nàng r3n rĩ “ôi” một tiếng.

– Không được đâu, a huynh còn đang chờ đó...

Nàng giãy muốn tránh né.

Lý Mục không nói lời nào, chỉ tiếp tục làm chuyện mình muốn làm. Rất nhanh, thanh âm của cô gái nhỏ trở nên nghẹn ngào và mềm mại, và dần dần thấp xuống.

...

Vừa ra đến cửa Lý Mục đứng lại, đưa tay sửa sang lại cổ áo cho Lạc Thần, sau đó kề sát tai nàng thì thầm:

– Lát nữa gặp đại huynh, nàng đã biết mình phải nói gì chưa?

Lạc Thần mặt hơi nóng lên, khẽ vâng một tiếng.

.....

Cao Dận đợi một lúc lâu ở tiền đường của phủ thứ sử, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân.

Lý Mục mang theo a muội cuối cùng cũng xuất hiện.

Đối mặt với sự không vui của y, Lý Mục điềm nhiên như không, nở nụ cười trên mặt, lên tiếng chào hỏi, thái độ và tôn kính lại lịch sự. Như là đêm qua không hề có chuyện cưỡng ép mang a muội đi, còn nhốt mình ở bên ngoài cửa thành.

Mấy cái này thì cũng thôi đi, điều khiến cho Cao Dận thấy bất ngờ hơn hẳn chính là a muội của mình. Nàng cùng với hôm qua giống như là hai người khác nhau.

Theo Lý Mục đi vào, lúc bước qua bậc cửa, Lý Mục còn đưa tay đỡ nàng, nàng còn để hấn dắt tay.

Sau đó đứng ở bên cạnh Lý Mục, rất gần.

Lúc mà Lý Mục xin lỗi tới muộn đã để y chờ hơi lâu, nàng còn hơi xấu hổ cúi đầu xuống, trên gò má còn thoáng hiện lên vẻ ửng đỏ.

Ngay trước khi đến đây, lại vào buổi sáng sớm, Lý Mục đã làm gì với nàng, chỉ cần đoán là biết ngay.

Khiến cho Cao Dận không tìm được cơn tức giận.

Khi mà Cao Dận cố đè nén sự bất mãn quay sang nàng, hỏi nàng có đi theo mình về Kiến Khang không, nàng cuối cùng mới ngẩng lên, liếc nhanh nhìn người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đứng bên cạnh mình, sau đó áy náy đồng thời dùng ánh mắt cầu khẩn lí nhí nói:

– Đại huynh ơi, nhờ huynh trở về chuyển lời cho phụ thân phụ mẫu muội, nói là vợ chồng vốn là một thể, muội ở lại...

– Bảo họ cứ yên tâm, muội ở đây, mọi thứ sẽ rất tốt.

Như là để thuyết phục đại huynh, nàng còn dùng giọng điệu trịnh trọng nhấn mạnh thêm.

Cao Dận nhìn a muội mới chỉ qua một đêm mà thái độ đã thay đổi, cuối cùng quay sang người đàn ông đứng bên cạnh nàng, gờm

gườm mà nhìn hăn.

Lý Mục mỉm cười, nói:

– Làm phiền đại huynh. Sau khi trở về xin hãy giao lá thư đêm qua cho nhạc phụ giúp đệ ạ.

Cao Dận lặng thinh một lát mới nói:

– Cũng được. Vậy thì huynh sẽ trở về. Về sau tự muội phải bảo trọng, nếu xảy ra chuyện gì nhớ phải báo tin cho huynh ngay đó.

Lời này là y nói với Lạc Thần.

Lạc Thần thoát đầu có chút lo lắng đại huynh sẽ khẳng khẳng chấp hành ý tứ của phụ thân bắt mình phải theo huynh ấy trở về. Nay nghe huynh ấy đổi giọng nói như vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó lại thấy áy náy.

– Đại huynh ơi, đã để huynh đi không một chuyến...

Nàng gọi Cao Dận, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải, dừng lại.

Cao Dận cười, an ủi nàng:

– Không sao đâu, muội đừng nghĩ nhiều. Muội đã quyết định ở lại, ta đến đây tận mắt nhìn thấy nơi này, nên trong lòng tự có suy tính, chờ sau khi trở về cũng có thể giải thích rõ ràng với bá phụ bá mẫu.

Lạc Thần gật đầu, vành mắt hơi ửng đỏ. Nàng thấy mình thật may mắn, được sinh ra, chẳng những gặp được lang quân như ý, càng được phụ mẫu huynh trưởng bao bọc che chở bao nhiêu năm như thế.

Cao Dận lại dặn dò Phàn Thành cùng đám người A Cúc, nói rằng mình trở về, họ thì ở lại đây

Giao phó xong, y mới nhìn Lý Mục, ánh mắt phức tạp, quay người mà đi.

...

Cao Dận trở lại chỗ hạ trại, bàn giao cho Phàn Thành cùng A Cúc xong, phân phó quay lại Nghĩa Thành tiếp tục đi theo Lạc Thần.

A Cúc không cần phải nói rất là vui vẻ, mà Phàn Thành có vẻ như cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Cao Dận quay đầu, nhìn về phía lều vải mà Cao Hoàn đem qua ngủ kia, thấy nơi đó vẫn còn chưa thu dọn thì rất ngạc nhiên, bèn nói:

– Lục lang còn chưa dậy cơ à?

A Cúc nói:

– Lúc này tôi có qua đó xem, thấy Lục lang quân còn đang ngủ. Tôi nghĩ chắc là mệt quá. Tôi thấy cậu ấy còn ngủ nên không gọi.

Cao Dận nhíu mày, quay người đi qua đó, đến trước lều vải vén rèm cửa đi vào gọi:

– Lục lang, dậy đi.

Y gọi mấy câu, bắt gặp Cao Hoàn vẫn còn chùm đầu dưới chăn, không nhúc nhích, bèn đi lên vén chăn lên, sau đó thì trợn mắt.

Dưới chăn nào có người nào đâu.

Rõ ràng là lấy quần áo vùi thành một đống, tạo thành giống người đang nằm trong đó nhằm che giấu người khác.

Cao Dận hiểu ra thì giận giữ, biết là cậu ta nhân đêm qua người bên ngoài ngủ hết thì lén lút tránh thoát thủ vệ trực đêm mà chuồn đi mất.

Đang chuẩn bị đuổi theo lại chợt thấy ở dưới gối có tờ giấy bị thò ra, như là thư để lại, cầm lên mở ra xem.

Trong thư Cao Hoàn nói, cậu đã tới nơi này một thời gian, chính mắt nhìn thấy Bắc địa binh hung, lưu dân khốn khổ, thân là con cháu Cao thị, hồi tưởng lại lúc trước mình chỉ biết hưởng lạc phú quý, ăn chay không làm việc mà chiếm chức vị, cảm thấy xấu hổ cực kỳ. Đại trượng phu chí ở nơi cao. Cậu muốn đi theo Lý Mục làm những chuyện mà bá phụ khi xưa chưa làm được, là Bắc phạt Trung Nguyên, đuổi đi Hồ Lỗ, khôi phục Lưỡng Đô, hy vọng đại huynh có thể thành toàn cho cậu. Cậu xin lễ bái khấu đầu.

Lời nói đều viết rất đồng dục, tràn đầy nhiệt huyết cùng với hùng tâm bừng bừng của thiếu niên.

Cao Dận cầm thư, cơn giận trên mặt dần dần biến mất, cuối cùng cất thư đi ra ngoài.

Phàn Thành đã chinh đốn lại người, hỏi có cần lập tức đi tìm người không. Chắc là Lục lang quân muốn ở lại Nghĩa Thành, chắc chắn còn chưa chạy xa đâu.

Cao Dận đứng bên đường nhìn quanh một vòng, nói:

– Thôi, nó đã khẳng khẳng muốn ở lại thì cứ kệ nó đi.

Phàn Thành vâng dạ.

Chuyến đi này của y là một chuyến đi dã tràng, chẳng những a muội không mang về được mà ngay cả Lục đệ cũng không chịu đi theo. Nhưng mà cũng may còn có lá thư của Lý Mục, đoán chừng trong thư hẳn là có lời muốn nói với bá phụ, trở về cũng sẽ không hoàn toàn không giải thích được.

Cao Dận trầm ngâm một lát rồi ra lệnh cho tùy tùng chuẩn bị hành trang lên đường về phương Nam. Đoàn người đi rất nhanh, hơn nửa tháng sau, ngày hôm nay cuối cùng cũng về đến Kiến Khang, vào

thành, chinh đồn tạm thời sau đó cầm theo thư của Lý Mục đi gặp Cao Kiệu.

Hết chương 77

Chương 78

Cao Kiệu từ Đài Thành về, vừa bước vào cửa đã nghe Cao Thất bẩm báo rằng đại công tử trở về rồi, trên đường đi bình an, hiện đang ở thư phòng chờ ông.

– A Di với Lục lang đâu? Có về cùng không? – Cao Kiệu lập tức hỏi.

Cao Thất lắc đầu.

Cao Kiệu tim đập bịch một cái, sắc mặt hơi tái đi, quan phục cũng không cởi mà vội vàng đi đến thư phòng.

Nhìn thấy Cao Dận, ông lập tức hỏi tình hình đi đường của y.

Cao Dận thuật lại một lần, nói đi đường rất thuận lợi bình an, sau đó đứng dậy nói:

– Bá phụ, cháu vô năng, chuyến đi này chẳng những không mang a muội về cùng được mà ngay cả Lục lang cũng ở lại ạ.

Cao Kiệu mày nhíu lại:

– Ta đã nghe A Thất nói lại rồi. Chuyện là sao?

– Chuyện Lục lang lâu nay vẫn luôn muốn đi theo Lý Mục, bá phụ chắc biết rõ. Lý Mục lúc trước không nhận đệ ấy, ít nhiều cũng bởi vì bá phụ không đồng ý. Chuyến này cháu đi, Lục lang không chịu theo cháu về, chỉ để lại một lá thư nói rõ tâm chí của mình. Cháu nghĩ đệ ấy thiếu niên nhiệt huyết, lại khó có được chí lớn, mà ở chỗ Lý Mục cũng đã đồng ý sẽ quan tâm chăm sóc đệ ấy. Bởi thế cháu mới tự chủ trương không cưỡng ép bắt đệ ấy về. Mong bá phụ trách phạt ạ.

Y trình lá thư của Cao Hoàn lên.

Cao Kiệu nhìn lướt qua, vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài.

– Ừm. Thế còn A Di thì sao, làm sao mà nó cũng không trở về? Chẳng phải lúc trước đã nói đi gặp Lý Mục nói rõ ràng xong là về đó hay sao?

– Bá phụ, a muội lẽ ra là muốn theo cháu về, ai ngờ bị Lý Mục đuổi theo bắt về lại...

Cao Dận nhớ tới cảnh ngày đó mình bị nhốt ở bên ngoài cửa thành thì lại ức không chịu nổi, cũng không muốn nói gì thêm, chỉ kể lại một cách qua loa, mới nói:

– Lý Mục đưa cho cháu một phong thư, nói là giải thích với bá phụ.

Y lấy thư ra lại trình lên.

Cao Kiệu nhận lấy mở ra xem.

Cao Dận vẫn chưa mở thư ra đọc, cũng không biết Lý Mục đã viết gì, giải thích như thế nào. Thấy Cao Kiệu đọc lá thư kia, không nói năng gì, không nén nổi tò mò hỏi:

– Hắn nói gì thế ạ?

Cao Kiệu đưa thư cho y, vẻ mặt tức giận, hừ mũi:

– Toàn những lời hời hợt, nào có thấy thành ý. Đây mà là giải thích à? Nó chính là dùng mấy câu này dỗ A Di ở lại, A Di mới không về à?

Ở trước mặt Cao Kiệu, Cao Dận cũng không dám nhắc đến rằng trong một đêm thái độ của em gái thay đổi lớn rất tình chàng ý thiếp với Lý Mục.

Chỉ lựa lời nói:

– Lời nói của Lý Mục tuy rằng có vẻ nói suông cho có, nhưng cũng là bất kính với triều đình, không coi ai ra gì, cực kỳ cuồng ngạo. Nhưng mà con người hấn lại không phải là hạng khẩu phật tâm xà. Nếu không thì lúc trước bá phụ có đi Kinh Khẩu chất vấn hấn, không hề có bằng chứng, hấn thật ra không cần thừa nhận, cứ đùn đẩy chối bỏ là xong, cũng không cần phải chọc cho bá phụ không vui nhưng thế, càng không có những chuyện phát sinh về sau.

– Nếu như hấn đã nói như thế, vậy thì chắc chắn đó là những lời nói thật lòng, đồng thời cũng chính là sự thoái nhượng đối với bá phụ. Sau này nếu như cục diện triều đình duy trì như tình trạng hiện giờ, vậy thì cũng không phải chuyện lớn gì. Bá phụ không cần quá lo.

Y nói xong, thấy Cao Kiệu vẫn rất tức giận, bèn bổ sung thêm một câu mà mình từ lâu đã muốn nói:

– Việc đã đến nước này, nếu a muội đã gả cho hấn, lại nguyện lòng đi theo hấn, cháu thấy bá phụ còn có thể làm gì được? Lẽ nào bá phụ thượng tấu lên triều đình xin trừ đi tai họa ngầm, nhân lúc hấn căn cơ còn chưa vững mà diệt trừ hấn ư?

Cao Kiệu bị một câu nói của cháu trai làm cho cứng họng tại chỗ. Đúng là con gái kẹp ở giữa mới làm cho ông mỗi khi nghĩ đến là vừa hận vừa lo sợ.

Cao Dận vẫn còn một câu chưa nói hết, nhưng mà Cao Kiệu đã đoán ra được, tất cả đều là con gái mình cam tâm tình nguyện ở lại, cho nên cháu trai mình mới bất lực phải trở về. Cho nên ông càng thêm căm ghét Lý Mục kẻ lúc trước đã dùng kế lừa đi con gái, hiện giờ lại dỏ dành được con gái ngay cả người cha này cũng không cần.

Sắc mặt của ông cực kỳ khó coi, mãi một lúc lâu sau mới xua tay:

– Thôi vậy. Việc này tạm thời để đấy đã. Thế cháu đi Nghĩa Thành thấy Nghĩa Thành ra sao? Bác nghe nói Tây Kim Tiên Bi đang chuẩn bị để đoạt Tây Kinh. Lý Mục có một ước hẹn một năm với bác, bây giờ đã qua mấy tháng rồi, chỗ nó chuẩn bị thế nào rồi?

Cao Dận đem tất cả những gì mình nghe thấy nhìn thấy nói một lần.

Khi nghe Nghĩa Thành đã xây dựng tường cao, lưu dân khắp nơi ngày nào cũng vào thành cầu xin che chở, lại nghe nói Lý Mục đã ký kết liên minh với Cừu Trì Hầu thị, đang khai hoang tích trữ lương thực, mở rộng binh lực, sắc mặt vừa rồi khó coi mới thoáng chuyển tốt một chút.

Cao Dận thấy ông không còn hỏi gì nữa bèn xin cáo lui.

Cao Kiệu an ủi y một lần nữa, nói y đi đường đã vất vả, bảo y đi nghỉ ngơi, qua mấy ngày nữa hẵng đi Quảng Lăng.

Cao Dận cung kính đáp lại, lui xuống.

Cháu trai vừa đi, Cao Kiệu không yên lòng đứng lên, chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong thư phòng.

Đi qua đi lại mấy vòng dừng lại, nhìn chăm chăm vào lá thư của Lý Mục, cuối cùng như là đã hạ quyết tâm, cầm lấy thư gấp rút đi ra ngoài.

Lúc trời tối, ông từ đầu thuyền bước lên Bạch Lộ Châu, đi đến bên ngoài cửa lớn của biệt uyển của Tiêu Vĩnh Gia.

Người gác cổng nói, trưởng công chúa đã không ở đây mấy ngày nay rồi, được mời ra ngoài làm khách rồi.

Cao Kiệu ngẩn cả người.

Lần trước Tiêu Vĩnh Gia đề nghị hoà li, ông vì phần nộ mà có hành động cưỡng ép, bị thê tử lạnh lùng cự tuyệt khiến cho ông hổ thẹn đến giờ, đến nay đã hơn hai tháng qua. Mà trong khoảng thời gian này, bên phía Tiêu Vĩnh Gia dĩ nhiên không có chuyện chủ động tìm ông. Sau khi cảm giác hổ thẹn rút đi thì ông lại bắt đầu buồn bực. Ông đã tự khuyên nhủ bản thân không được chấp nhận thê tử, chỉ

bằng cứ đi tìm bà, nói cho rõ ràng, nhưng mà mỗi lần hạ quyết tâm, vừa bước ra cửa thì chân lại rút về. Ngày hôm nay cuối cùng cũng có lý do đường đường chính chính, làm sao còn nhịn được nữa, bấy giờ mới gắp rút đi tới đây. Nào ngờ đâu Tiêu Vĩnh Gia lại đi vắng.

Ông bèn hỏi tỉ mỉ kỹ càng, người gác cổng lại nói, bà là được Hoài Đức Huyện chủ mời đi làm khách, ba ngày trước đã đi rồi, hôm nay còn chưa trở về.

Đất phong của Hoài Đức Huyện chủ nằm ở huyện Hoài Đức cách Tây Bắc Kiến Khang mấy chục dặm. Vị Huyện chủ này Cao Kiệu cũng có quen biết, là con gái một vị bang tộc Tiêu thị, tính cách phóng khoáng, từ trước đến nay có quan hệ rất tốt với Tiêu Vĩnh Gia.

Tiêu Vĩnh Gia nhân duyên không tốt, mấy năm nay số người qua lại có quan hệ mật thiết với bà hầu như không có ai. Nhưng vị huyện chủ này đã mất ba đời chồng, khoảng thời gian trước dường như là vừa kết hôn với người thứ tư. Là một Hoàng môn tán kỵ chức quan thấp kém, tuy nhỏ hơn Huyện chủ mười tuổi, nhưng mà dung mạo như Phan An. Lúc thành hôn, Tiêu Vĩnh Gia còn từng gửi lễ đến chúc mừng.

Cao Kiệu ngây cả người, lại hỏi ngày về, người gác cổng nói là không biết.

Ông đứng ở cửa rất lâu, trong lòng giống như bị mèo cào, cực kỳ bất an. Nhưng chỉ do dự một giây, ông đã quyết định lập tức tự mình đi đón Tiêu Vĩnh Gia về.

Dẫu sao thì chuyện của con gái là quan trọng nhất.

Ông rất sốt ruột muốn bàn bạc với vợ ngay.

Ông vội vàng lộn trở lại, bỏ xe cưỡi ngựa, một đường phóng như bay, cuối cùng lúc chạy tới huyện Hoài Đức tìm được đến nơi, sai người tiến đến gõ cửa.

Cửa mở ra, hạ nhân biết được người đàn ông trung niên suốt đêm tới đây chính là trượng phu của trưởng công chúa, thượng thư lệnh đương triều Cao Kiệu thì giật nảy mình, vội vã đi vào thông báo, lại dẫn ông đi vào.

Cao Kiệu gấp gáp đi vào, người còn chưa đến mà từ xa đã nghe được tiếng đàn tiếng sáo ở sảnh lớn. Đợi khi được dẫn vào trong, đứng ở cửa, thấy bên trong sảnh hoa đèn lồng lầy sáng như ban ngày, rượu ngon món ngon đầy bàn, khách khứa đầy sảnh, còn có con hát thổi sáo tấu sanh, vũ cơ nhảy múa.

Cảnh tượng vui vẻ linh đình như thế ở trong nhà những đại quan quý nhân theo đuổi hưởng lạc ở Kiến Khang gần như trình diễn hằng đêm, Cao Kiệu từ lâu đã biết. Đứng ở cửa, hai ánh mắt ông tìm kiếm bóng dáng của Tiêu Vĩnh Gia. Chỉ nhìn một cái là ông nhận ra vợ mình đang ngồi trên chiếc sập trải gấm rộng rãi, một tay chống đầu, một tay khác cầm một cây quạt tròn, trước mặt có một ly rượu còn vơi nửa, mỉm cười nhìn Huyện chủ đang chơi trò gieo xúc sắc với trượng phu trẻ tuổi của mình.

Chung quanh là tiếng cười tiếng nói, bên cạnh Tiêu Vĩnh Gia còn có những tuần đồng mỹ tửu hầu hạ, trên mặt bà mang nụ cười nhưng trong mắt lại lộ rõ sự mệt mỏi u buồn. Đột nhiên, khóe mắt bà quét tới Cao Kiệu đứng ở cửa sảnh đường.

Bà ngẩn ra, quay mặt lại nhìn kỹ, quả nhiên thấy đúng là ông tới, nụ cười trên mặt hơi cứng lại.

Cao Kiệu đi vào trong, rất không hài hoà, bầu không khí vui vẻ tức khắc bị cắt ngang.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về đây.

Huyện chủ vội vàng đứng dậy mang theo trượng phu trẻ của mình ra đón.

Cao Kiệu mỉm cười lịch sự nói:

– Đêm khuya tới nhà đúng là mạo muội, chỉ là ta có việc gấp muốn tìm trưởng công chúa. Nghe người nhà nói nàng ấy tới quý phủ làm khách, ta không mời tự đến, nếu có quấy rầy mong được thứ lỗi.

Trưởng công chúa cùng Cao Kiệu hai vợ chồng không hoà hợp, dĩ nhiên Huyện chủ có biết, lại hiểu rõ tính tình của Tiêu Vĩnh Gia không nghĩ thoáng giống như mình, nghĩ bà một người trên vạn người, con gái hiện giờ lại không ở bên, không khỏi cô đơn, cho nên mấy ngày trước nhân dịp sinh nhật của mình mà mời bà tới nhà. Nay chợt thấy Cao Kiệu đột nhiên xuất hiện thì cực kỳ kinh ngạc. Nghe ông nói có việc gấp, nhìn nét mặt ông, trong lòng lại cảm thấy không giống, nhưng ngoài miệng lại nói:

– Sao Cao tướng công lại nói vậy? Ngày hôm trước bởi vì sinh nhật tôi nên mới mời trưởng công chúa tới, nhưng vì quá vui vẻ hoà hợp không muốn tỷ ấy về nên đã giữ lại. Không ngờ đã làm chậm trễ việc của Cao tướng công, làm ngài vất vả suốt đêm từ đại xá Kiến Khang đến nơi này. Tôi thật là có lỗi quá.

Nói xong quay lại thúc giục Tiêu Vĩnh Gia:

– A Lệnh, mau lên kia, Cao tướng công tìm tỷ có việc gấp kia.

Giấu Cao Kiệu nháy mắt với bà, hơi có vẻ trêu chọc.

Tiêu Vĩnh Gia chậm rãi ngồi dậy.

Cao Kiệu nhìn chăm chăm vào một mỹ đồng quỳ xuống xỏ guốc cho vợ mình.

Bà xỏ guốc bước tới, nhìn Cao Kiệu nói:

– Đi ra ngoài rồi nói.

Cao Kiệu đi theo ra ngoài, đi theo Tiêu Vĩnh Gia dừng ở trước đình hóng gió ở một đình viện.

Tiêu Vĩnh Gia cho người lui hết, hỏi Cao Kiệu:

– Mình tìm tôi có việc gì?

Cao Kiệu đưa mắt nhìn bốn phía, thấy ánh sáng tối tăm, chung quanh không có ai, do dự một chút rồi tiến lại gần, đề thấp giọng nói:

– A Lệnh, chuyện lần trước...Ta xin lỗi...Ta bị hỏng đầu, lại đi làm cái chuyện đó với nàng...Sau khi về nhà, ta rất hối hận. Trong khoảng thời gian này ta luôn muốn đến xin lỗi nàng...

– Cao Kiệu, đây là việc gấp mà mình muốn nói với tôi đó à?

Tiêu Vĩnh Gia thái độ vốn hoà hoãn đột nhiên như nổi giận, hơi đề cao giọng cắt ngang lời ông nói.

Cao Kiệu sửng người, thấy sự việc đã qua lâu rồi, mình nhắc tới, vợ lại có thái độ như thế, có thể thấy được bà rất khó chịu thì không khỏi thấy hổ thẹn, mặt đỏ lên. May là nơi này không có ánh đèn không ai thấy được, cuống quýt xua tay:

– Không không phải, nàng không thích nghe, ta không nói cái này nữa...Ta tới tìm nàng là vì chuyện con gái con rể.

– A Di không muốn quay về mà ở lại Nghĩa Thành rồi đúng không?

Cao Kiệu lại sửng người:

– Sao nàng lại biết?

Tiêu Vĩnh Gia nhíu mày:

– Lý Mục có nói gì không?

– Nó nói sau này chỉ cần triều đình không bức ép, không trở ngại nó Bắc phạt, nó sẽ vĩnh viễn là thần tử Đại Ngu...

– Vậy thì tốt.

Tiêu Vĩnh Gia gật gật đầu.

– Tôi vào đây. Mình đi về đi.

Bà quay người đi vào trong, bỏ lại Cao Kiệu ở đó.

Hết chương 78

Chương 79

Tiêu Vĩnh Gia trở lại yến đường, ngồi trở lại.

Huyện chủ thấy bà trở lại nhanh như vậy thì không khỏi kinh ngạc, ngừng màn phát cơm chó với trượng phủ trẻ, hỏi về Cao Kiệu.

Tiêu Vĩnh Gia bụng cốc rượu đã được hầu nam trẻ rót đầy đặt ở trước mặt, nhấp một ngụm, cười gượng:

– Ông ấy có việc khác đi về rồi.

Huyện chủ là người có trái tim nhạy cảm, thế là mượn cớ đi ra ngoài hỏi hạ nhân về Cao Kiệu. Người hầu nói vừa rồi cũng không biết hai người nói gì đó, sau đó thì Cao tướng công liền bị trưởng công chúa đuổi đi, bèn vội vàng đuổi theo ra đến cửa, mời ông dừng bước.

– Hiếm khi Cao tướng công tới nhà tôi, sao không vào ngồi mà đã đi rồi, bị người ta biết chẳng phải nói tôi tiếp đón không chu đáo.

Khi Cao Kiệu tới, chỉ cảm thấy trong bụng có rất nhiều cảm xúc, chờ khi nhìn thấy người rồi, bị dăm ba câu của Tiêu Vĩnh Gia làm cho nản lòng. Hơn nữa chuyện lúc trước thấy thê tử không chịu thông cảm, càng thấy xấu hổ hơn. Một mình buồn bã đứng tại chỗ một lát, cuối cùng đành phải đi về.

Ông là người không bỏ được mặt mũi, chỉ nói rằng Tiêu Vĩnh Gia không muốn nhìn thấy mình, ông không có lý do gì mà ở lại cả. Còn nói sáng mai phải lâm triều, từ biệt huyện chủ rồi đi.

Huyện chủ nhìn theo Cao Kiệu cùng tùy tùng cưỡi ngựa rời đi, quay lại vào trong, thấy Tiêu Vĩnh Gia có vẻ như cũng mệt mỏi, liền giải

tán dạ yến, tự mình đưa bà về chỗ nghỉ.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Ta chẳng phải người ngoài, cứ để ta tự nhiên. Muội mau về đi, tránh để tiểu lang thấy mình bị lạnh nhạt.

Huyện chủ phì cười:

– Huynh ấy ước gì muội ở chỗ tỷ lâu hơn í. Đàn ông trên đời này có người nào mà không trộm tanh đâu? Thôi thì mình cứ mắt nhắm mắt mở, chỉ cần ở trước mặt muội thành thật ngoan ngoãn, dỗ dành muội vui, muội sẽ không tính toán.

Tiêu Vĩnh Gia lắc đầu.

Huyện chủ liếc bà.

– Nhưng mà cái gì cũng có ngoại lệ. Muội chưa từng nghe nói đến Cao tướng công có chuyện phong lưu gì cả. A Lệnh à, không phải muội lắm miệng đâu, nhưng huynh ấy là một người bận rộn như thế, nói cái gì mà việc gấp, việc gấp thì sao lại tới đây? Tỷ giữ huynh ấy lại một tối thì mất miếng thịt nào không? Mới rồi muội đi tiễn huynh ấy, nhìn dáng vẻ đó của huynh ấy cũng thấy không đành lòng.

Tiêu Vĩnh Gia ngồi trước bàn trang điểm, tháo mái tóc xuống, ban đầu không nói gì, nghe huyện chủ đang nói lại bật cười, như là nghĩ tới chuyện thú vị gì đó, không nhịn được thì lờm cô ấy một cái:

– Sao muội lại cười thế?

Huyện chủ nói:

– Muội đột nhiên nhớ tới một chuyện lúc còn trẻ. Nhớ trước đây, có bao nhiêu cô gái nhà lành năm mơ cũng muốn gả cho phiên nhiên Thế tử lang Cao thị, ai mà nghĩ được huynh ấy hiện giờ bị tỷ ghét bỏ như thế? Bây giờ nhớ lại, chuyện khi xưa đó dường như mới chỉ xảy

ra ngày hôm qua. Soi gương đi tỷ, chúng ta đều đã già rồi. Tầm này nếu như muội có chuyện không như ý thì thường xuyên lòi ba gã đàn ông đã chết kia mắng chửi một trận cho hả. Thêm mấy năm nữa, nói không chừng mình nằm ở đâu cũng không biết, nếu như có chuyện gì lẩn quẩn ở trong lòng, cần gì phải một hai tranh luận ra phải trái đúng sai chứ đúng không tỷ?

Tiêu Vĩnh Gia gỡ búi tóc xuống, mái tóc dài đổ xuống, nhìn mình trong gương, ngồi yên.

Huyện chủ thấy bà hoảng hốt thất thần không nói gì, tự biết mình nói lỡ, vội nói:

– Tại muội lảm lời. Nhà nào cũng có điều khó nói, tỷ sao giống muội đúng không? Mời tỷ tới nhà của muội vốn là để vui vẻ, thế mà lại nói những lời khiến tỷ không vui. Tỷ đừng để ở trong lòng.

Tiêu Vĩnh Gia cười cười, đưa tay cầm lược lên, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, hạ nhân bẩm báo:

– Trưởng công chúa, huyện chủ, không tốt rồi. Vừa rồi Cao tướng công bị ngã ngựa, tay bị gãy, đã được đưa lại đây rồi.

Huyện chủ kêu lên sợ hãi

Tiêu Vĩnh Gia tay khựng lại, buông lược xuống đứng bật dậy, đi vài bước ra cửa kéo cửa ra, bước nhanh đi ra.

Đi đến tiền đường trông thấy Cao Kiệu ngồi đó, tay phải đỡ tay trái, nhúu mày nhin đau, sắc mặt cũng tái nhợt, Cao Thất thì đứng bên cạnh đáng nói chuyện với quản sự trong phủ Huyện chủ, dừng bước lại, tức giận mắng lên:

– Cao Thất, ngươi làm gì mà ngay cả bảo hộ chủ nhân cũng không được thế?

Cao Thất hoảng sợ, liên tục nói xin lỗi, nói là trời tối đường hẹp, nhất thời không để ý, không nhìn thấy đường, khiến cho vó ngựa đạp phải một cái ổ trâu ở trên đường, làm tướng công bị ngã xuống.

– Thôi, là tự ta không cẩn thận, không liên quan đến người ta.

Cao Kiệu lên tiếng.

Tiêu Vĩnh Gia nghe thế mới không mắng nữa, đến bên ông hỏi tình trạng vết thương của ông. Bên kia quản sự cũng đã cho người đi mời lang trung đến.

Chẳng mấy chốc, lang trung đã tới, kiểm tra một hồi, nói là xương cánh tay bị gãy, chỉnh vị trí xong, lại lấy hai miếng trúc kẹp cố định rồi băng bó.

Một trận rối ren qua đi, cánh tay bị thương cũng đã xử lý xong, mấy người lang trung đều lui xuống, Cao Kiệu cảm ơn huyện chủ, sau đó đứng lên nói phải đi về.

Tiêu Vĩnh Gia chau mày, nói:

– Buổi lâm triều ngày mai thiếu mình thì thành sập à? Tối lửa tắt đèn, mấy chục dặm đường, bị ngã gãy một tay còn không đủ, mình muốn gom đủ cả hai tay mới vừa lòng có phải không? Tự mình không ngại thì thôi, nhưng ít nhất cũng phải thông cảm cho hạ nhân đi theo mình chứ.

Cao Thất thấy tướng công bị trướng công chúa trách móc thì sợ hãi, lặng lẽ liếc nhìn, thấy ông yên lặng không nói gì.

– Tối nay để ông ấy ở lại đây. Làm phiền muội rồi.

Huyện chủ nói:

– Là muội cầu còn không được ấy. Cũng muộn rồi, vợ chồng tỷ mau đi nghỉ ngơi đi. Muội còn chút việc không ở lại đây nữa, muội xin đi

trước ạ.

Cô ấy phân phó quản sự dẫn mấy người Cao Thát đến chỗ nghỉ, mình thì cũng rời đi.

Tiêu Vĩnh Gia quay sang Cao Kiệu.

– Mình đi theo tôi.

Cao Kiệu lặng lẽ đi theo Tiêu Vĩnh Gia đi vào phòng ở của bà.

Hạ nhân chuẩn bị nước. Tiêu Vĩnh Gia đi tắm rửa xong đi ra, trên người đã đổi sang bộ trung y rộng rãi, nhìn Cao Kiệu đang cố sức dùng một tay cởi áo ngoài ra thì đứng lại:

– Có cần tôi giúp mình không?

– Không cần không cần, tự ta làm được...

Cao Kiệu vội từ chối, còn quay người đi. Động tác quá nhanh làm cho cánh tay bị thương kia bị động vào, ông hơi hít hà lên một tiếng.

Tiêu Vĩnh Gia cắn môi, đi qua một tay nắm lấy cánh tay còn lành lặn của ông, kéo ông ra sau, mặt đối mặt với mình, vừa cởi y phục cho ông vừa cười chế giễu:

– Còn tưởng mình vẫn là trái thơm ai cũng muốn cắn một miếng à!

Cởi y phục cho Cao Kiệu xong, bà lại đi vào trong phòng tắm, cầm lấy khăn tắm đã vắt khô bảo ông quay người lại, rồi lau mồ hôi sau lưng cho ông, sau đó ném khăn tắm vào tay ông.

Cao Kiệu cầm khăn lau lẳng lẳng đi vào phòng tắm, một lát sau đi ra, Tiêu Vĩnh Gia chỉ vào thuốc vừa được đưa tới đặt trên bàn, bảo ông uống.

Cao Kiệu cầm uống lên, đặt xuống, quay lại thấy bà vẫn còn ngồi ở mép giường thì chần chừ, chậm rãi đi qua, cũng ngồi xuống bên vợ.

– A Lệnh, cảm ơn nàng....

– Ngủ đi.

Tiêu Vĩnh Gia che miệng ngáp một cái, bò lên giường, quay mặt vào trong nằm xuống.

Cao Kiêu sừng sốt một lát, sau đó chậm rãi nằm xuống, nhưng làm sao ngủ được? Cánh tay bị ngã gãy đau nhưng nhức. Nghĩ Tiêu Vĩnh Gia rất ghét mình, bỏ lại ông tự mình chạy tới chỗ này tìm niềm vui, ở đây mấy ngày liền. Lại nghĩ đến tiểu lang trẻ tuổi của huyện chủ. Nghĩ đến thê tử mình nằm trên giường thêu, hầu nam tuần tú xinh đẹp như hoa, quyến rũ phong tình tranh nhau hầu hạ vợ mình đi quốc. Lại nghĩ đến con gái yêu từ nhỏ tri kỷ luôn thấu hiểu mình thế nhưng cũng đã bị Lý Mục giành mất, không cần mình nữa. Mà tức nhất là ngay cả Cao Hoàn cũng bắt đầu không nghe lời mình rồi.

Giấc mộng Bắc phạt lúc còn trẻ từ lâu đã không thành công, mà người con rể tự đưa tới cửa kia hình như có dáng vẻ kế thừa ý chí của ông thế mà lại có ý muốn trở thành một nghịch thần. Mà triều đình hiện giờ chia năm xẻ bảy, dù cho ông có dốc hết sức lực khổ tâm gầy dựng cũng chỉ vẫn nửa sống nửa chết, miễn cưỡng duy trì.

Cao Kiêu bụng đầy chua xót, đột nhiên cảm thấy sống chẳng còn gì thú vị nữa, nhắm mắt lẩm bẩm:

– A Lệnh ơi, thôi ta nghĩ thông rồi. Giờ ta đã già rồi, nàng vẫn còn trẻ, nếu như nàng giống như huyện chủ đã có người vừa ý khác, muốn bỏ ta, muốn hòa li, vậy thì ta nghe theo nàng, ta không ngăn cản...

Tiêu Vĩnh Gia ngồi dậy.

– Cao Kiêu, những gì mình nói là thật à?

Cao Kiêu mở mắt ra, thấy ánh mắt thê tử lạnh lùng nhìn mình, bỗng nhiên thấy hụt hơi, ngạt ngừng nhắm mắt lại không nói gì.

– Mình lặp lại lần nữa đi?

Cao Kiệu vẫn không nhúc nhích, như là đã ngủ.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn trượng phu, yên lặng ngồi một lát.

– Ở trong mắt mình, là tôi không muốn sống cùng mình nữa, chính là bởi vì tôi thay đổi, tôi muốn gả cho người khác? Trong mắt mình, Tiêu Vĩnh Gia là người thế nào? Ghen tị, tác oai tác quái, ác độc, động một chút là đòi giết người, có phải thế không?

– Mình đừng có giả chết nữa! Mình nói đi.

Bà nắm tay đấm mạnh vào vai ông.

Cao Kiệu mở mắt ra:

– A Lệnh, ta không nói như vậy...

– Nhưng ông có nhận định như thế!

Mắt bà đỏ hoe lên, hơi thở cũng run rẩy.

– Nếu tôi nói năm xưa người ép bức Thiệu Ngọc Nương không phải do tôi sắp xếp. Cả việc an bài sát thủ muốn giết Lý Mục tôi cũng không mấy may biết, mình có tin tôi không?

Cao Kiệu ngẩn ngơ:

– Không phải nàng, thế đó là ai?

Nước mắt rớt cuốc rớt xuống. Tiêu Vĩnh Gia lấy tay lau nước mắt, ngoảnh mặt đi, thở ra một hơi thật dài, quay mặt lại đối mặt với Cao Kiệu, lại như mỉm cười.

– Bây giờ lại thêm một tội là có mới nới cũ nữa. – Bà gật đầu, – Cũng làm khó cho mình đã chịu đựng tôi nhiều năm như thế, phí hoài thời

gian của mình. Bây giờ nghĩ thông suốt là tốt nhất. Thế thì cứ thế đi, về sau mình đi đường của mình, tôi đi đường của tôi, hai chúng ta không liên quan gì đến nhau nữa.

Nói xong, bà bước xuống giường.

Cao Kiệu kịp phản ứng, biết mình đã nói sai rồi.

Dù ông có gốc đến mấy cũng nghe ra những tủi hờn ảm ức và đau khổ trong lời nói của vợ, lại bấy bà kiên quyết muốn đi thì luống cuống. Ông thật sự rất yêu Tiêu Vĩnh Gia, đặc biệt là luôn nhớ lúc còn trẻ, thời điểm mấy năm đầu hai người mới thành hôn. Sự nhiệt tình của bà luôn khiến ông có chút choáng ngợp, ngoài mặt thì ông không thể hiện gì, nhưng trong lòng thì lại rất thích. Bởi thế về sau tuy rằng có nhiều bất mãn đối với bà, nhưng mà vẫn luôn nhường nhịn, nhẫn nhịn, chỉ mong bà có thể hối cải.

Ông cũng không phải thánh nhân, hoàn toàn không có tạp niệm phạm tục. Mấy năm nay, quan hệ hai vợ chồng lạnh nhạt đến mức này, có vợ cũng như không. Sở dĩ ông từ bỏ d*ch vọng, mãi mãi không đi tìm tình yêu mới là vì biết bà rất ghen tuông, không muốn bởi vì chuyện này mà hai người hoàn toàn trở mặt với nhau.

Nhưng khi còn trẻ, hai người mới vừa thành hôn, quan hệ vợ chồng luôn là Tiêu Vĩnh Gia bám dính lấy ông. Cao Kiệu có thói quen tiếp nhận, cũng hưởng thụ sự ân cần đến từ công chúa kiều thế, cho nên dù là rất yêu nàng nhưng lại ít khi chủ động bày tỏ tình yêu. Về sau quan hệ vợ chồng của hai người chuyển sang lạnh nhạt, Tiêu Vĩnh Gia không còn bám dính lấy ông nữa. Nhưng nhiều năm tới nay, thói quen không bộc lộ ở trước mặt vợ đã ăn sâu bén rễ khó có thể thay đổi. Đối với sự lạnh nhạt của thế tử, cho dù có lúc ông muốn giữ lại hoặc là lấy lòng cũng không làm được, không nói ra lời được.

Vì thế dần dần trở nên nhu nhược, nghĩ không cần so đo với bà, nhường bà, khiến cho bà hài lòng, được chăng hay chớ là được.

Ngày này qua ngày khác, cứ tiếp diễn như thế.

Giờ phút này, cuối cùng ông cũng bắt chắp da mặt mỏng, vội vàng đuổi tới kéo vợ lại:

– Đã muộn thế này rồi, bên ngoài tối om, nàng còn định đi đâu được.

Tiêu Vĩnh Gia bị trượng phu vẩy ở trên giường, trong lòng bức bối, hậm hực đẩy ông. Cao Kiệu ngã xuống, khi nghiêng người, cánh tay bị thương kia lại bị đè xuống dưới. Tiêu Vĩnh Gia Nghe tiếng ông kêu đau thì giật mình đứng lại, quay lại. Thấy trượng phu yếu ớt đến mức bị mình đẩy cái là ngã xuống giường, không nhúc nhích thì rất kinh ngạc, lại thấy khuôn mặt ông nhăn lại, tỏ vẻ rất đau đớn.

– Mình sao rồi? Có cần gọi người đến băng bó lại cho mình không?

Một lát sau, bà nói, giọng vẫn lạnh nhạt như cũ.

Cao Kiệu lắc đầu, cau mày nhin đau, chậm chạp lật người lại, nâng cánh tay lành lặn lên bắt lấy tay bà.

– A Lệnh, ta thật sự mệt... Nàng đừng đi mà, nằm xuống ngủ với ta đi. Có gì muốn nói nàng cứ nói với ta...

– Nàng không nói gì, chỉ giận ta, đuổi ta đi, ta làm sao biết phải làm gì...

Lần đầu tiên trong cuộc đời Tiêu Vĩnh Gia thấy trượng phu lộ vẻ mệt mỏi trước mặt mình.

Trong giọng điệu của ông thậm chí còn mang cảm giác yếu ớt bất lực, mà trong hai mươi năm nay, bà đã quen với những bài giáo huấn bài bản và chiếu lệ rồi.

Tiêu Vĩnh Gia chợt nhớ tới lúc nãy mình lau người cho ông, thắt lưng và xương sườn của ông gầy đến mức gần như lộ rõ xương, không còn sức mạnh tiềm ẩn như khi còn trẻ.

Thì ra bất tri bất giác, ông cũng già rồi.

Trong lúc nhất thời bà chợt thấy mù mịt.

Cao Kiệu hơi dùng sức một chút, bà liền đổ xuống, ngã vào ngực trượng phu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

– A Lệnh...

Cao Kiệu khe khẽ gọi tên vợ, đưa tay lên muốn vén lọn tóc rũ xuống trước trán vợ, bên ngoài chợt có tiếng bước chân gấp gáp, có người hô:

– Cao tướng công! Trong cung xảy ra chuyện lớn rồi, cần tìm tướng công gấp.

Cao Kiệu khựng lại, lại cùng Tiêu Vĩnh Gia bốn mắt nhìn nhau.

Khuya khoắt như thế, mình lại không ở trong thành, nếu không phải chuyện lớn thì chắc chắn sẽ không đến tận đây tìm mình.

Tiêu Vĩnh Gia sắc mặt hơi đổi, nhanh chóng rời khỏi người trượng phu, đi xuống giường, thấy ông cũng ngồi dậy cúi xuống xỏ giày bằng một tay bèn ngồi xuống, đi vào cho ông, giúp ông mặc y phục.

Cao Kiệu mặc xong quần áo vội vàng đi ra ngoài, đi đến tiền đường, thấy trong ánh nến một người đang nôn nóng đi đi lại, là Đai Thành Vệ Trần Đoàn, bèn hỏi:

– Là chuyện gì?

– Tướng công, trong cung truyền ra tin tức, bệ hạ phát bệnh cấp tính, hình như không nhẹ, Hứa Tư đồ bị hoàng hậu triệu vào ngay trong cung, tôi sợ là có chuyện lớn nên đã lập tức đi tới đây tìm ngài. Ngài mau đi về đi.

Cao Kiệu giật mình chấn động.

Hoàng đế lần trước phát bệnh, sau khi được Cao Kiệu cảnh cáo thì cũng rất sợ rồi. Sau đó, người trong cung của Cao Kiệu truyền cho ông tin tức, nói chưa thấy bệ hạ tái dùng ngũ thạch tán lại, cũng rất ít đi đến chỗ mấy hậu phi sủng ái kia mà thường ở trong tấm cung của hoàng hậu.

Hoàng đế ở trong cung hoàng hậu rất phù hợp nhân luân, nghĩ chắc chuyện phòng the hẳn có tiết chế hơn so với trước, với hoàng đế bị chứng thể hư mà nói thì rất có lợi. Hơn nữa trong thời gian này Cao Kiệu thấy sắc mặt hoàng đế hồng hào, lúc triều hội tinh thần tốt hơn trước đây rất nhiều, cũng dần dần yên tâm hẳn. Nào có thể nghĩ tối nay lại đột nhiên phát bệnh cấp tính?

Cao Kiệu lòng nóng như lửa đốt, biết Tiêu Vĩnh Gia cũng sẽ về cùng, phân phó bà ngồi xe, không cần phải đi gấp, mình thì sẽ cưỡi ngựa về trước.

Tiêu Vĩnh Gia rất lo âu, nhìn theo đoàn người Cao Kiệu vội vã cưỡi ngựa đi rồi, bèn hỏi mượn hai con khoái mã từ chỗ huyện chủ nghe tin cũng đã tới, đổi sang xe trâu ngay sau đó quay về thành.

Cao Kiệu chạy về Kiến Khang, đi thẳng vào Đái Thành, lập tức tiến cung.

Tân An vương Tiêu Đạo Thừa cũng tới.

Lần này, Hứa Hoàng hậu cũng không có ngăn cản gì.

Cao Kiệu cùng Tiêu Đạo Thừa vội vàng đi vào, thấy Hứa Tiết đang đứng trước long sàng lạnh giọng quát thái y đang quỳ dưới đất. Hứa hoàng hậu thì ôm thái tử nhỏ tuổi đứng một bên khóc nghẹn ngào.

Hoàng đế ban ngày còn khỏe mạnh bình thường lúc này đang nằm trên long sàng, miệng và mắt sụp xuống, bất động.

– Bệ hạ!

Cao Kiệu hải hùng, bước nhanh tới trước long sàng gọi lên.

Con người của hoàng đế khẽ chuyển động, nhìn ông, mặt ghen đến mức đỏ bừng, như là muốn nói gì đó, dùng hết toàn lực miệng chỉ mấp máy, trong cổ họng phát ra vài âm thanh mơ hồ khó hiểu.

Đôi tay cũng không thể cử động, chỉ có đầu ngón tay là hơi run rẩy một chút.

– Bệ hạ! Đang khỏe mạnh sao ngài lại thế này!

Dẫu sao thì 20 năm quân thần, lại là anh rể em cậu, tuy rằng mấy năm nay quan hệ giữa Cao Kiệu và Hưng Bình Đế càng ngày xa cách nhưng rốt cuộc vẫn có tình nghĩa cũ, thấy thế, giọng cũng ghen ngào.

Hứa Tiết mắt rưng rưng, bỏ mặc thái y bị mình mắng chửi xuống, đi tới nói:

– Cao tướng công, thật sự là sự việc quá đột ngột, ta cũng đang ngủ thì bị gọi đi, lúc tới đây thì bệ hạ đã như thế này rồi. Cung nhân nói bệ hạ bị gặp ác mộng kêu rất to, ngã xuống giường, sau đó thì hôn mê bất tỉnh, thái y tận lực cứu trị, lúc tỉnh lại thì như thế này. Ta sợ là trong thời gian ngắn rất khó có thể khỏi hẳn, chỉ đành phải từ từ điều dưỡng. Chỉ mong bệ hạ cát nhân thiên tướng, sớm hóa nguy thành an.

Cao Kiệu hai mắt đỏ bừng, nhìn về phía thái y.

Một thái y sợ hãi nói:

– Bệ hạ từ trước đến nay luôn bị thể hư, lại hỏa vượng, không điều hòa được. Lần trước vì sự cố dùng ngũ thạch tán mà suýt nữa xảy ra chuyện, tướng công chắc cũng đã biết. Thời gian này tuy bệ hạ không uống thuốc nhưng độc thời trẻ đã ăn sâu vào trong tạng phủ,

không tiêu hết được. Giờ lại bị gặp ác mộng, nỗi lòng quá khích lại ngã xuống đất, dẫn đến đột quy, cho nên mới...

Thái y không ngừng dập đầu, nói sẽ toàn lực cứu trị, chữa khỏi cho hoàng đế.

Cao Kiệu nhìn sang Tân An vương Tiêu Đạo Thừa đứng một bên. Y yên lặng nhìn hoàng đế, mặt như màu đất. Phàm là ai bị mắc bệnh trúng gió hiểm có thể khỏi hẳn, đặc biệt là bị nặng như hoàng đế. Khả năng lớn nhất chính là cứ như thế này sống dở chết dở, nằm trên giường, thoi thóp trút hơi thở cuối cùng.

Hoàng đế đột nhiên mất khả năng chấp chính, trong thời gian ngắn còn được, nhưng nếu thời gian dài, nước không thể một ngày không có vua, sớm hay muộn cũng cần để Thái tử đăng cơ.

Thái Tử đăng cơ, có Hứa Hoàng Hậu được thăng làm thái hậu cùng với Hứa Tiết, sau này trong triều đình bao gồm cả thân phận lẫn địa vị sợ rằng càng bị kiềm chế nhiều hơn – nếu không phải là không từ bỏ được thời cuộc thì ông đã có lòng lui về từ lâu rồi.

Hướng chi là hoàng tộc dựa vào hoàng đế mà đoạt quyền?

Chỉ là vốn tưởng rằng là chuyện tương lai, không nghĩ tới hoàng đế đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo như vậy, khiến người ta hoàn toàn trở tay không kịp.

Cao Kiệu nhìn Hứa Hoàng Hậu ôm Thái Tử, cúi đầu lau nước mắt, lại nhìn hoàng đế nằm trên long sàng, đang hơi thất thần, bỗng nhiên nghe được phía sau có tiếng bước chân chạy gấp, quay đầu lại thấy thê tử Tiêu Vĩnh Gia cũng đã chạy tới.

– A đệ!

Tiêu Vĩnh Gia lao vào trong xông đến trước giường, cầm lấy một bàn tay của Hưng Bình Đế, nước mắt tuôn trào.

Hoàng đế thấy bà tới, đột nhiên mở to hai mắt, đồng tử liếc về phía hoàng hậu, ra sức hấp máy môi như là muốn nói gì đó nhưng mà vẫn không thể nói nên lời, mà ngược lại có lẽ dùng quá sức, sắc mặt đỏ bừng lên, đột nhiên hai mắt trợn ngược, ngất đi.

Hứa Tiết hoảng hốt, Tiêu Đạo Thừa thì như cha mẹ chết, Thái tử gào khóc, thái y xông tới, luống cuống cấp cứu.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn a đệ của mình, từ từ buông tay, xoay người đi ra ngoài.

Cao Kiệu thấy bà sắc mặt tái nhợt, biết hoàng đế chắc chắn không xong rồi, bèn đuổi theo, đang muốn kêu vợ đi nghỉ để lấy sức, Tiêu Vĩnh Gia lại bỗng nhiên dừng lại, nói:

– A đệ của tôi đột nhiên phát bệnh nặng, chắc chắn có nội tình khác. A đệ có chuyện, chắc là muốn nói đã bị người ta hãm hại nhưng mà không thể nói được. Tôi đã biết.

Cao Kiệu sững sốt, nhìn thê tử, lập tức gọi Trần Đoàn tới.

Một lát sau, Trần Đoàn mang đến một cung nhân, là người hầu cận bên cạnh Hưng Bình Đế.

Tiêu Vĩnh Gia thần sắc nghiêm khắc, nhìn chăm chăm cung nhân kia rất lâu mới hỏi:

– Vì sao dạo gần đây bệ hạ lại ở lâu dài trong cung của Hoàng hậu?

Cung nhân không dám nhìn bà, cúi đầu lắp bắp:

– Bẩm trưởng công chúa, nô không biết ạ.

– Ở trong cung hoàng hậu dạo gần đây có người lạ nào ra vào không?

– Bẩm trưởng công chúa, nô cũng không biết rõ ạ...

Tiêu Vĩnh Gia lạnh lùng nói:

– Người là nô bộc, thế mà cái gì cũng không biết. Bệ hạ bị hầu hạ thành như này, vậy thì giữ mạng người lại còn tác dụng gì. Kéo ra ngoài, chém!

Trần Đoàn bước lên kéo cung nhân kia đi.

Cung nhân biết trưởng công chúa này mấy chục năm kêu ngạo bá đạo, hiện tại lại giận chó đánh mèo với mình, muốn chém đầu mình chỉ vì lời nói suông của mình, vì quá sợ mà hai chân mềm nhũn ngã xuống đất, nhào tới cầu xin:

– Trưởng công chúa tha mạng! Nô tì cũng có nghi ngờ một người, nhưng mà nô không dám khẳng định, với lại bệ hạ vẫn luôn nghiêm lệnh, không cho phép nô lan truyền ra ngoài, cho nên nô tì không dám nói ạ.

– Là chuyện gì?

Việc đã đến nước này, cung nhân nào còn dám giấu giếm, thấp giọng nói:

– Thời gian này bệ hạ thường ra vào trong cung hoàng hậu chính là bởi vì chỗ hoàng hậu có một thị nữ mới tiến cung. Thị nữ kia là người Tiên Bi, là do Mộ Dung Thế hiến cho hoàng hậu, không biết về sau thế nào, bệ hạ...

Cung nhân còn chưa nói xong, Cao Kiệu đã bừng tỉnh ngộ, giận giữ đến mức hai mắt tối sầm suýt nữa ngất đi, thân mình loạn choạng, chưa đợi ổn định tinh thần đã nói:

– Người dâu, lập tức bắt Mộ Dung Thế lại, nếu có phản kháng thì giết ngay không luận tội.

– Từ đã, phải giữ người sống.

Khi Trần Đoàn đi, Cao Kiệu lại lạnh lùng nói thêm một câu.

Hết chương 79

Chương 80

Trời đã sáng.

Đêm vừa qua chỉ là một đêm bình thường đối với những người dân ở Kiến Khang vừa thức dậy và bắt đầu một ngày mới. Bọn họ căn bản không biết đêm qua trong hoàng cung ở sâu trong Đài Thành kiên cố đã xảy ra một biến cố kinh tâm động phách như thế nào. Mà đối với Cao Kiệu mà nói, đây là một đêm trần trọc không ngủ được.

Mộ Dung Triết cô gái người Tiên Bi lấy thân phận thị nữ bị đưa đến trong cung hoàng hậu đã biến mất.

Đối mặt với những chất vấn, thái độ của Hứa Hoàng hậu là phẫn nộ, một loại bị oan ức không gì sánh được. Chị ta ôm chặt lấy thái tử vào lòng, ngược đôi mắt sưng đỏ vì khóc lên, lạnh lùng nói rằng cô gái Tiên Bi đúng là do Mộ Dung thể hiện lên, chẳng qua là bởi vì cô ta tinh thông đạo dưỡng sinh, mà sức khỏe của mình luôn suy nhược, thái y điều trị không có hiệu quả, với mục đích là thử xem thế nào cho nên ban đầu mới giữ cô ta lại. Thế nhưng một thời gian trước, chị ta phát giác cũng không có hiệu quả gì mấy, cho nên đã đuổi cô ta ra khỏi cung rồi.

Còn hiện giờ cô ta đã đi đâu thì chị ta cũng không biết được.

– Ta là Hoàng hậu Đại Ngu, người ra người vào trong cung lễ nào còn phải bẩm báo xin phép Thượng Thư lệnh hay sao?

Cuối cùng, chị ta hỏi vặn lại một câu.

Nữ Tiên Bi đã biến mất, muốn xuống tay từ chỗ hoàng hậu đã không thể nữa rồi. Cũng may Mộ Dung Thế cũng không đào tẩu – hoặc là

nói, tự gã không trốn.

Theo bấm báo của Trần Đoàn, y cùng Lý Hiệp Thống lĩnh Túc Vệ Quân Kiến Khang đã dẫn người đi bắt giữ Mộ Dung Thế, bao vây dịch quán của gã, lúc xông vào, gã lại không hề có ý đào tẩu. Đứng ở trong thư phòng giơ tay chịu trói, như là vẫn luôn chờ bọn họ đến.

Ngục tốt cung kính dẫn đường, cuối cùng, dùng khoá mở cửa nhà lao ra.

Cao Kiệu đi qua lối đi hẹp ẩm ướt và tối tăm đầy mùi hôi, bước vào cửa nhà lao, nhìn người đàn ông Tiên Bi kia.

Mộ Dung Thế đã trở thành tù nhân, nhưng trên người lại không có dáng vẻ của một tù nhân nên có.

Trên người gã đầy rẫy vết thương, khoé môi rướm máu, quần áo rách rưới và nhuốm máu, hai tay bị xiềng xích nặng nề, hai chân ngồi khoanh chân, ngồi trên một đồng rơm rạ, nhắm mắt.

Biểu cảm cực kỳ bình tĩnh.

Thoạt nhìn như là không phải đang bị giam trong nhà lao và vừa phải chịu một sự tra tấn nghiêm hình khốc liệt mà đang ở trên vân đài, cảnh giới đẹp đẽ.

Trên khuôn mặt không phân biệt nam nữ lại toát lên vẻ cao quý lạnh lùng đến siêu thực.

Nghe được tiếng bước chân của Cao Kiệu, gã làm như không nghe thấy, vẫn ngồi ngay nắn, không nhúc nhích, như là đang nhập định.

Cao Kiệu nhìn gã chòng chọc rất lâu, cưỡng ép cơn tức giận trong lòng xuống, nói:

– Mộ Dung Thế, ta đã cho ngươi cơ hội, nếu như ngươi vẫn không nói ra kẻ sai khiến ngươi, giữ ngươi lại có tác dụng gì.

Mộ Dung Thế từ từ mở mắt ra, nhìn Cao Kiệu một lát, hơi mỉm cười:

– Cao công, từ lúc tôi đến Kiến Khang, ngài đã có tâm muốn giết tôi rồi. Hôm nay tôi rơi vào trong tay ngài, ngài muốn giết cứ giết. Còn muốn tôi nói những lời ngài muốn nghe hãm hại người vô tội, Mộ Dung Thế tôi tuy mệnh hạ tiện nhưng cũng không thể làm được. Em gái kia của tôi lúc trước theo tôi lang bạt tới nơi này, bơ vơ không nơi nương tựa, tôi lại hiến nó cho hoàng hậu làm nô tì, cầu có một nơi che chở, đây hoàn toàn là sự thật. Nhưng mà tội danh còn lại đều là do Cao công tự suy đoán, tôi không biết gì cả.

Nói xong, gã lại nhắm mắt lại.

Cao Kiệu gật đầu:

– Được, được lắm. Người Tiên Bi quả nhiên là gian trá âm độc. Ta chỉ hối hận lúc trước không nên do dự giữ lại tính mạng của người, bởi thế mà đã làm hại bệ hạ. Người đã không sợ chết như thế, vậy thì ta thành toàn cho người.

Ông quát lên một tiếng, Trần Đoàn từ cửa xông vào, đi đến phía sau lưng Mộ Dung Thế, rút đao ra.

Lưỡi đao đặt lên cổ Mộ Dung Thế.

Hàn quang phản chiếu trên một bên cổ gã.

Làn da như ngọc, ánh đao màu trắng, hai màu phản chiếu lẫn nhau, đẹp đến lạ thường.

– Mộ Dung Thế, ta cho người cơ hội cuối cùng, kẻ sai khiến người mưu sát bệ hạ là ai?

Mộ Dung Thế như không nghe thấy, ngay cả mí mắt cũng không hề nhúc nhích.

Trong mắt Cao Kiệu hiện lên sát ý.

– Chém đầu hấn.

Giọng ông lạnh như băng.

Lưỡi đao vừa định bổ xuống, ngoài cửa nhà lao đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân cùng thanh âm:

– Dừng lại!

Cao Kiệu quay đầu lại, thấy Hứa Tiết đi vào, bèn lạnh lùng thốt:

– Ta đang thẩm vấn phạm nhân, Hứa Tur đồ đến làm gì, có mục đích gì?

Hứa Tiết thay đổi vẻ tươi cười thường ngày.

– Cao tướng, người đầu tiên là thẩm vấn hoàng hậu đương triều mà không thông qua Đình úy, hiện tại lại tự mình tra tấn bức cung Mộ Dung Thế. Mục đích của người là gì?

Hai người hàm hừ nhìn nhau.

Bên trong phòng giam chật hẹp, bầu không khí đột nhiên trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

– Ta biết, người luôn muốn diệt trừ Hứa thị ta. Người muốn nghe được những gì từ Mộ Dung Thế? Nói bệ hạ là bị Hứa thị ta làm hại để hòng thái tử được đăng cơ sớm à. Có phải như thế, người có thể phát động bách quan cửu khanh vấn tội Hứa thị ta, thậm chí phế truất Hoàng hậu, Thái tử, lựa chọn người mà người muốn thượng vị, nghe theo sai khiến của người, để Cao gia người vĩnh viễn tại vị, lộng quyền triều đình có đúng không?

Cao Kiệu nổi giận:

– Hứa Tiết! Bệ hạ từ lâu đã cai ngũ thạch tán, nhưng mà từ sau khi ả Tiên Bi đến thì lại bắt đầu dùng lại, hơn nữa còn ở trong cung hoàng

hậu một thời gian dài, vừa đúng thời gian ả Mộ Dung thị kia vào cung. Rất nhiều thứ trùng hợp, Hứa thị người biện bạch như thế nào?

Hứa Tiết nhìn Cao Kiệu chòng chọc, đột nhiên nói:

– Cao tướng, cho dù là có nhiều trùng hợp, cho dù có không tin tất cả muốn đổ tội danh lên đầu Hứa Tiết ta, người có chứng cứ không?

Ông ta nhếch lên nụ cười lạnh.

– Nếu như người lấy ra được chứng cứ, Hứa Tiết ta sẽ nhận tội ngay. Muốn giết muốn xẻo cứ tuân theo quốc pháp. Còn nếu người không có chứng cứ, những phỏng đoán kia của người chính là những lời bịa đặt vu khống. Người đừng mơ làm lay động Hứa gia ta nửa phần.

Ông ta híp mắt nhìn Mộ Dung Thế vẫn ngồi ngay ngắn dưới đất, giống như người ngoài cuộc.

– Mà người này đã là hiềm nghi trọng phạm, nhưng sự việc can hệ trọng đại, tuy rằng người làm Thượng thư lệnh triều đình cũng không thể tự ý dùng hình pháp mà cần giao cho Đình Uý để thẩm vấn theo quy định. Nếu không, pháp luật Đại Ngu ta ở đâu?

– Kẻ làm quan nếu như người nào cũng giống như Cao tướng, dùng tư hình thay thế công pháp, thiên hạ làm sao bình yên được?

Ông ta quay lại gọi một tiếng ra bên ngoài.

Đình úy một trong Cửu khanh nghe tiếng gọi tiến vào, không dám nhìn thẳng vào hai người, nét mặt hoang mang hoảng sợ, cẩn thận nói:

– Cao tướng công, người Tiên Bi này đã là trọng phạm, hạ quan có thể làm theo pháp luật đưa gã đi nha thự được không ạ? Tướng

công yên tâm, hạ quan sẽ dựa theo sẽ công bằng chấp pháp thẩm vấn cẩn thận, tuyệt đối không dám chậm trễ sơ suất.

Cao Kiệu sắc mặt xanh mét, đứng thẳng bất động một lúc lâu, rồi cuộc thở hắt ra một hơi.

– Người cứ mang người đi trước. Cho vào trọng lao, trông giữ cẩn thận, không được phép để xảy ra chuyện.

Đình úy bị kẹp giữa hai vị đại thần trong triều, nghe được Cao Kiệu cuối cùng nhả ra, âm thầm thở phào, vội vàng đáp vâng dạ rồi triệu người đi vào, mang Mộ Dung Thế đi.

Mộ Dung thế bấy giờ mới mở mắt, rất thông thả đứng dậy, nhìn Cao Kiệu, tay nâng xiềng xích lên, từng bước đi ra cửa nhà lao, bị áp giải đi.

Hứa Tiết chuyển sang Cao Kiệu, vẻ mặt khôi phục lại như thường ngày, cười cười:

– Cao tướng công, ta thật sự không biết vì sao ngài luôn có thành kiến với ta. Triều đình không có Hứa Tiết ta thì không sao, nhưng không thể không có Cao tướng ngài được. Về điểm này Hứa Tiết ta biết rõ. Bộ hạ khó có được trái tim trung hưng, nhưng mà không ngờ lại gặp phải biến cố thế này. Thời cuộc gian nan, nội cần an dân, ngoại cần bình loạn. Về sau này, ta và ngài đồng tâm hiệp lực, dùng khả năng của hai nhà cùng hiệu lực cho triều đình, chẳng phải là chuyện tốt hay sao?

Cao Kiệu phất tay áo bỏ đi.

Hứa Tiết nhìn theo Cao Kiệu rời đi, khoé môi hiện lên tia cười sắc lạnh.

...

Từ sau một ngày tin hoàng đế đột quy lâm trọng bệnh truyền ra, đám quan thần như tổ ong vò vẽ nổ tung.

Hứa Tiết càng nhanh chóng biến thành tiêu điểm trung tâm chú ý của bách quan.

Vốn dĩ lúc trước, Thái tử tuy đã lập, Hưng Bình Đế mấy năm nay sức khoẻ không được tốt, nhưng mới chỉ bước qua tuổi trung niên, lại không phải bệnh tình nguy kịch, hậu cung cũng giai lệ 3000, hơn nữa Cao Kiệu cầm quyền, cho nên phượng hướng của triều đình trong tương lai có thể không nhìn thấy được. Dù sao từ xưa đến nay, thái tử rồi cuộc không thể làm hoàng đế có quá nhiều. Hứa thị không nhất định chính là người thắng cuối cùng.

Chỉ là chưa bao giờ nghĩ rằng chỉ trong một đêm, tình hình lại thay đổi đột ngột như thế.

Bách quan càng khiếp sợ hơn là trong lén lút, những người bình thường có qua lại đều bắt đầu xì xào một sự kiện. Một khi Thái Tử đăng cơ, cách cục triều đình sau này tất yếu phát sinh thay đổi lớn là không thể nghi ngờ.

Cho dù Cao Kiệu vẫn sẽ được chỉ định làm phụ chính cho ấu đế, nhưng trên có Thái Hậu, bên có Hứa Tiết, quyền lên tiếng của Cao Kiệu đối với triều đình nhất định sẽ bị áp chế là điều không thể tránh. Từ đó về sau, Hứa thị quật khởi, Cao thị dần dần lui về thứ yếu, đây đã là một xu thế rõ ràng.

Vì thế mà trong sáng ngoài tối mới chỉ có mấy ngày đã có không ít người đã không kiềm chế được bắt đầu để mắt tới Hứa gia muốn đầu nhập vào. Môn đình Hứa gia khách đến như mây, lui tới không dứt.

Triều hội đã tạm dừng. Lúc Cao Kiệu vào cung thấy trước giường bệnh của Hưng Bình Đế ngoài mấy thái y cùng cung nhân hầu hạ ra thì chỉ có thê tử Tiêu Vĩnh gia của mình.

Từ đêm mà hoàng đế ngất đi, Tiêu Vĩnh Gia đã dọn vào cung, ngày đêm ở bên giường bệnh.

Thái y cùng với cung nhân thấy ông tới, hành lễ với ông.

Cao Kiệu gọi thái y sang một bên hỏi bệnh tình của hoàng đế, được cho biết là không có khởi sắc. Tuy cũng nằm trong dự liệu nhưng tâm trạng ông vẫn rất ức chế, hết sức nặng nề.

Ông nhìn hoàng đế khép hờ đôi mắt tựa như ngủ mà không ngủ, lại chuyển ánh mắt lên người thê tử, thấy vợ mặt mày tiều tụy, hai mắt đỏ ngầu, trong lòng thấy rất xót, đi lên nhỏ giọng nói:

– A Lệnh, ở đây có thái y rồi, nàng đi nghỉ một chút đi. Đừng để bản thân đổ bệnh.

Tiêu Vĩnh Gia ánh mắt chuyển từ trên mặt Hưng Bình đế sang Cao Kiệu, mệt mỏi đứng lên giọng khàn khàn:

– Mình đi theo tôi.

Cao Kiệu đưa bà vào chỗ ở thời thiếu nữ, hiện giờ gian cung thất kia vẫn còn giữ lại, dẫn bà đến trường giường ngồi xuống, tự mình cúi người xuống dùng tay không bị thương kia cởi giày cho bà, dịu dàng nói:

– Nàng mệt rồi, ngủ một giấc trước đi.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Mộ Dung Thế vẫn không khai à?

Cao Kiệu ngẩng lên, chạm phải hai mắt sưng vù của bà, trong lòng thấy áy náy.

– A Lệnh, tại ta vô năng...

– Tiếp theo, mình có tính toán gì không?

Cao Kiệu yên lặng, từ từ đứng lên.

– Hứa thị trăm phương ngàn kế dùng thủ đoạn ti tiện đó hãm hại em trai tôi, lẽ nào mình trơ mắt nhìn âm mưu của hoàng hậu cùng Hứa Tiết thực hiện được ư?

Tiêu Vĩnh Gia đột nhiên đứng phắt dậy, bùng lấy mặt, nước mắt đau khổ từ kẽ hở ngón tay chảy ra.

Cao Kiệu vội ôm thê tử vào vòng tay, mang theo vợ ngồi xuống lại, thấp giọng nói:

– Nàng đừng khóc. Ta không phải không nghĩ tới việc này. Ta vẫn đang cố gắng.

Tiêu Vĩnh Gia buông tay, ngửa mặt lên, rưng rưng nhìn ông, biểu cảm khổ sở.

Cao Kiệu dùng bàn tay có thể cử động lau nước mắt cho thê tử, nói:

– Mộ Dung Thế không chịu nhận, ta không thể làm gì Hứa Tiết được. Nhưng nếu như ta cứ nhất quyết cho điều tra việc này, họ đừng có mơ mà vượt qua ta để thượng vị. Ta đã quan sát Thái tử một thời gian dài, tuy tuổi còn nhỏ nhưng tâm tính rất tàn nhẫn, động một chút là đánh giết cung nhân, rất tàn ác, không có tướng minh quân...

Đại thần sĩ tộc Cao thị cùng với phụ tá phụ thuộc vào Cao Kiệu đều nóng nảy khuyên bảo Cao Kiệu nên nhân cơ hội này tạo thanh thế lớn, không tiếc bất cứ thủ đoạn nào thậm chí có thể phát động cung biến nhằm ngăn cản Hứa thị soán quyền, đưa Đông Dương Vương Tiêu Mẫn thượng vị.

Đông Dương Vương là hậu duệ hoàng tộc trực hệ gần nhất có huyết thống của Hưng Bình đế ngoài thái tử ra, tuy còn trẻ tuổi nhưng từ trước đến nay có danh tiếng thân thiện, lại là trượng phu của cháu gái Cao Ung Dung của Cao Kiệu.

Một khi thành công, địa vị của gia tộc Cao thị tất nhiên là trước sau như một, trường thịnh không suy.

Nhưng mà Cao Kiệu lại có băn khoăn khác.

– A Lệnh à, ta đã cảm thấy bất lực trước việc triều đình từ lâu rồi. Thật sự là trước đây cứ cuốn vào quá sâu, như thuyền đi với nước, thuyền muốn dừng mà nước không cho, thân bất do kỷ, mãi mới chống đỡ được cho đến hôm nay. Nước đầy sẽ tràn, trăng tròn sẽ khuyết, vinh hoa của Cao thị vốn là thịnh cực nhất thời, nếu như Đông Dương Vương lại được đưa lên thượng vị, mọi việc nhất định còn phải nhờ cậy vào Cao thị ta. Từ nay về sau, ta sợ đối với Cao thị ta không phải là phúc mà là hoạ.

– Phàm là sĩ tộc danh môn, gia tộc kéo dài trăm năm, con cháu có thể hưởng phúc lâu dài, ai sẽ ở địa vị cao mấy chục năm? Giã từ sự nghiệp khi đang ở trên đỉnh cao vinh quang mới là hành vi sáng suốt. Sau này, Cao Kiệu ta vẫn sẽ dốc hết khả năng mưu an vì Nam triều, chấp chính vì bá tính, nhưng mà dốc hết lực toàn gia tộc để nâng Đông Dương Vương thượng vị, lại không phải mong muốn của ta.

– Tôi cũng biết triều đình này từ lâu đã như một bãi bùn lầy, nếu như lại bị cuốn tiếp vào vũng nước sâu, sợ rằng sau này không thể nào rút lui toàn thân được. Thảng như Đông Dương Vương không phải người mà mình mong muốn, vậy thì ngoài thái tử ra mình có đề cử người nào không?

Tiêu Vĩnh Gia buông lời, đột nhiên nghĩ tới một người.

– Tân An Vương Tiêu Đạo Thừa?

Cao Kiệu chậm rãi gật đầu.

– Ta thật sự có ý nâng y thượng vị. Y là hoàng thất, trẻ trung khoẻ mạnh, cũng coi như là người có năng lực, nếu như có thể kế vị, ngày sau ta có thể rút lui được toàn thân. Nhưng mà y lại không phải là

người có huyết thống quan hệ trực hệ với hoàng thất của nàng, lại không có mấy uy vọng. Trước có thái tử, sau có Đông Dương Vương, nếu như ta nhảy qua hai người này trực tiếp đề cử y thượng vị, rồi cuộc sự việc liên quan đến quốc thể, ta sợ không thể phục chúng. Huống hồ, hôm qua khi ta thử y, y có vẻ như không có ý định thượng vị, mà ngược lại còn ra sức đề cử Đông Dương vương với ta.

Ông chau mày.

– Cho dù được chuyện, Hứa Tiết mượn thân phận Thái tử chỉ sợ cũng sẽ không bỏ qua. Binh mã Kinh Châu của lão ta cũng không phải tầm thường, đến lúc đó chỉ sợ sẽ dẫn đến biến cố bạo loạn. Sự việc can hệ trọng đại, ta vẫn đang suy xét...

Tiêu Vĩnh Gia nhìn khuôn mặt gầy gò của trượng phu.

– Tôi hiểu. Rút dây động rừng, hiện giờ mình đúng là rất khó xử. Nhưng nếu có ý chỉ của bệ hạ, chấp hành theo, hẳn là sẽ dễ dàng hơn đúng không?

Cao Kiệu ngẩn ra, khó hiểu nhìn thê tử, chần chừ:

– A Lệnh, ý nàng là gì? Bệ hạ hiện giờ không thể cử động, miệng không thể nói, còn có thể hạ chỉ như thế nào?

– Em trai tôi tuy tay bất động, miệng không thể nói, nhưng vẫn có thể nghe được, hai mắt cũng có thể động đậy được. Chắc chắn trong lòng nó rất hận Hoàng Hậu cùng Hứa thị, tôi sẽ phân tích những lợi và hại trong đó cho đệ ấy nghe, mình lại triệu quần thần tới, đến lúc đó tôi hỏi, đệ ấy chớp mắt, cho phép phế truất Thái Tử, sửa lập Tân An vương, danh chính ngôn thuận, không ai có thể phản bác được. Mình thấy thế nào?

Cao Kiệu sững sốt, sau đó mừng như điên, ôm thê tử lên.

– A Lệnh, nàng thật là quá thông minh. Sao ta lại không nghĩ ra được nhỉ. Thật là tốt quá. Có ý chỉ của bệ hạ thì không sợ Hứa Tiết mượn thân phận Thái tử để tạo thế nữa.

Tiêu Vĩnh Gia bị trượng phu đột nhiên ôm chầm lấy như thế thì sửng người, sau đó cũng thuận theo mà ngã vào lòng ông, nhắm mắt.

Cao Kiệu đột nhiên như nghĩ tới gì đó, lại buông vợ ra, nét mặt nghiêm trọng.

– Việc đã đến nước này, trước tiên sửa thành lập Tân An vương làm hoàng tử là quan trọng nhất. Nàng nhẫn nhịn một chút, đừng vội vạch trần âm mưu hại bệ hạ của Hứa Tiết trước mặt mọi người, tránh để binh mã Kinh Châu của lão ta tác loạn. Chờ việc này qua đi, thế cục ổn định thì lại từ từ tính toán. Có được không?

Tiêu Vĩnh Gia mở mắt, gật đầu.

Cao Kiệu nhìn khuôn mặt tái nhợt vì mệt của thê tử, trong lòng trào dâng yêu thương vô hạn, không cầm lòng được cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán vợ.

– Nàng đã mấy ngày đêm không ngủ ngon rồi. Đi ngủ một giấc trước đi.

Ông dịu dàng nói.

....

Đêm khuya, trong phòng giam của Đình Uy thự, Mộ Dung Thế ngồi dưới đất, nhìn người đàn ông thăm tù ở đối diện. Mái tóc dài của gã rối tung, khăn choàng rơi xuống, vết máu trên quần áo đã chuyển sang màu tím đen, muỗi và ruồi ngửi thấy mùi máu bay xung quanh gã. Một người lẽ ra phải nhếch nhác thảm hại, giờ phút này lại lộ ra vẻ bình tĩnh thậm chí là lãnh đạm như thể tất cả những điều này chẳng qua chỉ là những vây khốn bên ngoài, nó không ảnh hưởng gì đến nội tâm mình cả.

Hứa Tiết đánh giá gã, tấm tắc:

– Nhìn cũng không tệ lắm. Xem ra mấy ngày nay Cao Kiêu cũng không bức cung gì với người.

Mộ Dung Thế ngược nhìn:

– Ngày đó đã nhận ơn cứu mạng của Hứa Tư đồ. Đợi Tư Đồ được như ý nguyện, xin ngài chớ có quên đã từng hứa gì với ta lúc trước.

Hứa Tiết vuốt râu, cười khà khà:

– Mộ Dung Thế, ta không hiểu em gái ngươi đã chạy thoát rồi, có gì ngươi lại không bỏ trốn?

– Ta với Tư Đồ còn chưa thực hiện lời hứa xong, vì sao phải trốn? – Mộ Dung Thế cười nhạt.

– Vốn dĩ Hứa Tiết ta là người nói sẽ làm. Thái tử đăng cơ, ta cho ngươi mượn binh để ngươi giết về phương Bắc báo thù rửa nhục, đó là việc dễ như trở bàn tay. Chỉ là ngươi không biết nặng nhẹ, tự huỷ tương lai, ta lúc ấy chưa giết ngươi, tha cho ngươi sống đến hôm nay đã là nương tay với ngươi lắm rồi. Thế mà ngươi còn mặt mũi xin hỏi mượn binh của ta cơ à?

Nét mặt ông ta đột nhiên trở nên âm trầm, nhìn vào Mộ Dung Thế.

Mộ Dung Thế vẫn không chút biểu cảm, mỉm cười như thường:

– Không biết Hứa Tư đồ nói thế là có ý gì? Thứ cho ta ngu dốt, nghe không hiểu.

– Mộ Dung Thế, đừng có giả vờ trước mặt ta nữa.

Hứa Tiết đột nhiên quát lên.

– Tộc đệ Hứa Ước của ta sau ngày Khúc thuỷ lưu thương mà sống không thấy người chết không thấy xác, có phải người giết nó không?

Ông ta cười lạnh.

– Hạng người gian trá ẩn nhẫn như người, Hứa Tiết này lần đầu chứng kiến. Lẽ ra ta còn có chút thương thức người, nghĩ sau này thả người về phương Bắc, không chừng chúng ta còn có thể liên thủ làm việc lớn. Tiếc là người không biết tốt xấu, càng không biết cảm ơn, dám giết tộc đệ của ta?

– Người tuy gian trá, nhưng chút thủ đoạn này muốn giấu giếm qua mặt ta thì vẫn còn non và xanh lắm. Đừng nói người giết tộc đệ của ta, dù là động vào một con chó của Hứa gia ta, ta cũng không tha cho người.

– Ngày đó sở dĩ ta cứu người từ tay Cao Kiệu, chính là để trả lại ân tình của người. Hôm nay, ta với người nói hết cho rõ. Tránh cho người tự cho mình là thông minh nhất thiên hạ, đùa bỡn Hứa Tiết ta trong lòng bàn tay.

– Người nhớ kỹ, ta đã trả lại người một mạng rồi. Hiện giờ người chết, tới hoàng tuyền đừng có trách ta nói không giữ lời, trở mặt không biết người.

Ông ta chán ghét nhìn Mộ Dung Thế, quay người bỏ đi.

Mộ Dung Thế nhìn chòng chọc vào bóng lưng ông ta, nét mặt vẫn lạnh nhạt.

– Hứa Tư đồ, ngày đó người sở dĩ đứng vào lúc Cao Kiệu muốn giết ta thì xuất hiện, là sợ ta khai người ra đúng không?

– Người yên tâm, nếu như người tuân thủ lời hứa, Mộ Dung Thế này sẽ nuốt trọng bụng hứa hẹn giữa chúng ta, dù là ta chết cũng không ai biết là em gái ta bị người sai khiến nên mới có cơ hội đầu độc

đương kim hoàng đế Đại Ngu, làm cho lão ta bị rơi vào tình cảnh hiện nay.

Hứa Tiết dừng bước, hừ mũi:

– Mộ Dung Thế, người đã chết đến nơi rồi còn dám uy hiếp ta. Nực cười!

Mộ Dung Thế nhìn Hứa Tiết.

– Hứa Tư đồ, người chỉ biết là em gái ta xinh đẹp động lòng người, hể người đàn ông nào từng đến gần nó sẽ cam nguyện thần phục trước nó, nghe nó sai khiến nói gì nghe nấy. Người lại không biết rằng, nó cũng có thể bắt chước bút tích người khác, kỹ xảo cao siêu, dù là người bị bắt chước cũng khó mà phân biệt được.

– Lúc nó ở trong cung đã học chữ viết của hoàng đế, thảo chiếu thư cho Cao Kiệu, lại còn lấy trộm ngọc tỷ và ấn dấu ở trên đó.

– Trong chiếu thư viết Hứa thị câu kết Mộ Dung thị, hiến phụ nữ vào cung hoàng hậu, ẩn nấp trong đó, mượn cơ hội để quyến rũ hoàng thượng. Nếu một ngày nào đó long thể của hoàng đế có bất trắc, ắt là bị mấy người kia cùng hãm hại. Kẻ thủ phạm ngoài Mộ Dung Thế ra thì Hứa Tiết, Hứa hoàng hậu đều cùng tham gia. Ra lệnh cho Cao Kiệu cầm mật chiếu thanh quân trắc, chấn chỉnh quốc pháp.

– Lúc em gái ta trốn đi, trên người mang theo mật chiếu này. Nếu như ta gặp bất trắc, hoặc là có một ngày người nuốt lời bội ước, nó sẽ mang chiếu thư này xả thân đi gặp Cao Kiệu.

Mộ Dung Thế nhìn Hứa Tiết mặt dần dần đỏ lên, hơi mỉm cười.

– Hứa Tư đồ, người nói đi, nếu như Cao Kiệu nhận được một đạo chiếu thư như thế, đừng nói ngọc tỷ trên đó rõ ràng, dù là ấn giả, thì ông ta sẽ làm như không thấy, sẽ dễ dàng cho phép thái tử thượng vị để Hứa thị người từ đây một tay che trời ư?

– Huống chi là, còn có em gái ta làm nhân chứng. Người đừng có nghĩ bắt được nó. Nó có tuyệt kỹ trong người, trừ phi tự nó xuất hiện, bằng không người không thể nào tìm được nó đâu.

Gã thông thả chỉnh sửa ống tay áo, khiến cho xích sắt còng tay va vào nhau kêu vang.

– Người của Mộ Dung gia tộc ta bất kể là nam hay nữ hiện giờ sống tạm hậu thế, mục đích duy nhất chính là phục quốc. Nếu người ngoan ngoãn tuân theo hiệp ước ban đầu, sau này, người làm hoàng đế Nam triều của người, ta khôi phục Yến quốc của ta. Một Nam một Bắc, hai nước không liên quan. Nếu không, Mộ Dung Thế hèn hạ này dù có chết cũng không đáng tiếc, nhưng có thể kéo Hứa thị xuống chết cùng thì rất đáng giá.

Hứa Tiết bạo phát cơn phẫn nộ, hai mắt như lò ra, rút kiếm r, bước nhanh trở lại trước mặt Mộ Dung Thế, muốn đâm xuống.

Mộ Dung Thế nhướn lên nụ cười lạnh ở khoé môi, ưỡn ngực, nhắm mắt lại.

Mũi kiếm vừa vọt chạm vào cổ Mộ Dung Thế, bàn tay cầm kiếm của Hứa Tiết khựng lại giữa không trung.

Một lúc sau, ông ta đột nhiên thu kiếm, phá lên cười:

– Đùa thôi, là đùa thôi. Mộ Dung Thế, người quả nhiên là một nhân vật, ta không hề nhìn nhầm người. Sau này, hai chúng ta chắc chắn còn có rất nhiều cơ hội hợp tác. Yên tâm đi, việc trước đây xoá bỏ toàn bộ. Hứa hẹn lúc trước ta sẽ nhớ kỹ. Người cứ an tâm ở đây mấy ngày nữa, đợi ta vượt qua ải này rồi, ta sẽ thực hiện theo đúng hứa hẹn, không dám đổi ý.

Mộ Dung Thế mở mắt ra, mỉm cười:

– Đa tạ Hứa tư đồ. Vậy ta ở đây chờ tin tốt của ngài.

Hứa Tiết gật đầu, đang muốn tiếp tục trấn an gã vài câu, ở bên ngoài cửa lao có một tùy tùng bước nhanh vào, ghé sát tai nói:

– Tư Đồ, Cao Kiệu vừa rời triều tập bách quan đến diện thánh, nói bệ hạ có ý chỉ muốn truyền ạ.

Hứa Tiết mặt biến đổi lớn, bật thốt lên:

– Cái gì? Bệ hạ có thể nói được?

Tùy tùng lắc đầu:

– Vẫn chưa nghe được tin tức đó từ chỗ hoàng hậu ạ.

Hứa Tiết thở phào một hơi, lấy lại bình tĩnh, nhìn Mộ Dung thế, hừ một tiếng:

– Đi, đi xem xem Cao Kiệu kia còn có thể làm được cái gì?

Hết chương 80

Chương 81

Hứa Tiết vội vàng vào hoàng cung đi đến đông các tắm cung. Đi vào, thấy quan viên trên tứ phẩm triều đình toàn bộ đều đến đủ cả. Không chỉ quan viên mà hoàng hậu cũng ngồi ở đó. Hưng Bình đế mặc long bào, được mấy cung nhân nâng đỡ dựa nghiêng vào đệm mềm ngồi ở trên giường, bất động.

Đại thần quỳ dưới đất, mấy người Cao Kiệu, Tân An Vương, Lục Quang quỳ ở đằng trước nhất.

Hứa Tiết bước nhanh tới chỗ hàng đầu, cũng quỳ xuống, cung kính hành đại lễ, còn cáo tội vì mình đã đến muộn. Khẩu đầu xong rồi, cáo tội xong rồi, ánh mắt liếc nhanh về phía hoàng hậu, dùng ánh mắt để hỏi bà ta. Thấy bà ta khẽ lắc đầu, hiển nhiên là cũng không biết. Lại nhìn thấy Tiêu Vĩnh Gia mặc triều phục trưởng công chúa, đang quỳ bên cạnh hoàng đế thì càng trở nên khó hiểu.

Tiêu Vĩnh Gia tuy địa vị tôn quý, nhưng nhiều năm qua hiếm thấy bà can thiệp triều chính. Trường hợp như hôm nay, chẳng những Hoàng hậu bị mời ra mà bà cũng có mặt ở đây. Bà với Cao Kiệu rất cuộc muốn làm gì.

Bởi vì trong lòng có quỷ mà Hứa Tiết chợt cảm thấy bất an khó hiểu. Nhưng lại nhìn hoàng đế, thấy ông ta nằm liệt trên giường, ngoại trừ hai mắt vẫn mở thì giống như người chết.

Dù là ông ta có hận mình đến đâu thì có thể nói được gì, làm được gì nào?

Nghĩ như thế liền bình tĩnh lại, chuyển sang Cao Kiệu.

– Cao tướng, tình trạng bộ hạ như thế này nên phải tĩnh dưỡng thì đúng hơn, nhưng ngài lại đưa bộ hạ ra đây, lại triệu triệu thần đến, nói là bộ hạ có ý chỉ muốn tuyên. Bộ hạ không thể nói, không thể viết, làm sao nghĩ chỉ được, ngài làm vậy là có ý gì?

Cao Kiệu không trả lời, chỉ nhìn trưởng công chúa.

Tiêu Vĩnh Gia thẳng người ánh mắt nhìn một vòng quần thần.

– Ta là trưởng tử của bộ hạ, thủ tục liên tâm. Bộ hạ có suy nghĩ gì, ta đều có thể cảm nhận được. Ta đã chăm sóc bộ hạ nhiều ngày, biết trong lòng bộ hạ có chuyện muốn nói rõ với các đại thần, cho nên hôm nay mới mời các vị đến trước mặt bộ hạ

Bà nhìn vào Hứa Tiết.

– Hứa Tư đồ nói rất đúng. Bộ hạ không nói được, không viết được, nhưng mà bộ hạ đầu óc còn rất tỉnh táo, hai mắt có thể động đậy được. Khi ta đặt câu hỏi, mời bộ hạ chớp mắt đáp lại. Nếu có câu nào hợp ý bộ hạ, bộ hạ chớp mắt một lần để khẳng định. Nếu không hợp ý, thì chớp mắt hai lần để phủ quyết.

– Chư vị đại thần có nghe rõ không?

Các đại thần kinh ngạc, nhìn hoàng thế, rồi châu đầu xì xào với nhau.

Trong đông các tức thì âm thanh huyền não nổi lên.

Hứa Tiết có thể nào cũng không nghĩ được mọi thứ mình suy xét hết rồi nhưng mà cẩn thận mấy cũng có sơ sót, lại nhảy ra một đường rẽ như thế.

Tim ông ta đập thành thạch, lập tức đứng dậy cao giọng:

– Trưởng công chúa! Ngài nói vậy là không đúng rồi. Câu nói thủ tục liên tâm, nghĩ gì cảm nhận được đều là hoang đường, hơn nữa còn là lời nói một phía của ngài. Bộ hạ bị bệnh nghiêm trọng như thế,

chúng ta làm sao mà biết được lúc này bệ hạ có tỉnh táo hay không? Làm sao biết được có phải một tay ngài thao túng hay không, nhằm đạt được mục đích mà không thể cho ai biết được không?

– Huống chi, ngài có tư cách gì mà khoa tay múa chân ra lệnh cho triều thần bọn ta?

Cao Kiệu giận giữ, bật đứng lên đang muốn lên tiếng, Tiêu Vĩnh Gia lại xua tay với ông.

– Tất nhiên là ta không có tư cách ra lệnh cho Hứa Tư đồ. Nhưng nếu như được bệ hạ cho phép, nói ở đây mấy câu, Hứa Tiết ông có quản rộng đến đâu cũng không quản được Tiêu Vĩnh Gia ta.

Bà quay sang hoàng đế, ghé lại gần một chút, nói:

– A đệ, đệ có nghe được a tỷ đang nói chuyện với đệ không?

Bên trong Đông các lập tức lặng ngắt như tờ.

Người nào cũng nín thở, ánh mắt đổ dồn vào Hoàng đế.

Hoàng đế vốn là hai mắt nhìn trời, nhưng khi Tiêu Vĩnh gia hỏi một câu liền cố sức chuyển động tròn mắt chậm chạp nhìn về phía bà.

Quần thần nhìn thấy rất rõ ràng, hoàng đế có chớp mắt một cái.

– A đệ, những lời vừa rồi a tỷ nói, đệ có nghe được không? Tỷ hỏi đệ mấy câu, nếu như đệ tán thành thì chớp mắt một lần, nếu không tán thành thì chớp mắt hai lần, được không?

Rất chậm chạp, hoàng đế lại chớp mắt một lần.

Các đại thần lập tức kích động, nghển cổ dài ra, mở to hai mắt nhìn chăm chăm, chỉ sợ mình sẽ bỏ lỡ một cái chớp mắt.

Hứa Tiết mặt tái đi trông thấy.

Tiêu Vĩnh Gia liếc nhìn hoàng hậu ngồi đối diện đang dần dần lộ vẻ khẩn trương bất an, sau đó hỏi:

– Bệ hạ, lần này đệ đột nhiên phát bệnh có phải bị người ta hãm hại không?

Hoàng đế chớp mắt một cái.

Quần thần thấy được rõ ràng, kinh sợ lên, tiếng nghị luận lại nổi lên.

– Là người nào làm hại bệ hạ?

Tức thì có người cao giọng, những tiếng phụ họa hòa theo.

Tiêu Vĩnh Gia rất bình tĩnh, giơ tay, ra hiệu cho quần thần yên lặng, lại tiếp tục hỏi:

– Bệ hạ, trước kia tỷ từng nghe đệ có nhắc đến thái tử tâm tính tàn nhẫn, khó làm minh quân, ý đệ muốn phế truất thái tử, sửa lập trữ quân. Tỷ nói có đúng không?

Hoàng hậu mặt trắng bệnh đột ngột đứng phắt dậy, gằn giọng nói:

– Tiêu Vĩnh Gia, ngươi đừng có mà ăn nói lung tung, khiến cho thiên hạ đại loạn, ngươi sẽ bị xử tội có biết không. Bệ hạ đã bệnh thành như thế này, còn đâu ra tinh thần mà nghe ngươi ép hỏi? Dĩ nhiên là ngươi nói cái gì thì bệ hạ đáp thế đó, có thể làm gì khác được không.

Tiêu Vĩnh Gia không để ý tới chị ta, chỉ nhìn hoàng đế:

– Bệ hạ, Hoàng hậu nói đệ hiện giờ thần trí không rõ, đệ tán thành không?

Hoàng đế cố sức chuyển tròn mắt về hướng hoàng hậu, nhìn chị ta rất lâu, b ả n ra hai ánh mắt oán hận, chớp một cái, lại chớp cái thứ hai.

Quần thần ồ lên.

Vừa rồi chỉ là nghi ngờ, nhưng lúc này thì toàn bộ nghi ngờ đều đã không còn nữa.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn Hứa hoàng hậu:

– Hoàng hậu, bệ hạ cực kỳ bất mãn đối với bà, chúng thần nhìn thấy tận mắt. Nếu bà còn dám xen vào nữa, ta sẽ thay bệ hạ đuổi bà ra khỏi đây ngay.

Hoàng Hậu cứng đờ đứng tại chỗ, ánh mắt hoảng loạn nhìn sang Hứa Tiết.

Hứa Tiết mặt mày âm trầm, đứng bất động, cũng không mở miệng.

Trong Đông các lại lần nữa yên tĩnh xuống.

Tiêu Vĩnh Gia lặp lại câu hỏi vừa rồi một lần nữa.

Chỉ thấy hoàng đế nặng nề chớp mắt một cái, sau đó mở mắt ra.

Quần thần đều nín thở, lặng lẽ nhìn Cao Kiệu, lại nhìn Hứa Tiết. Bầu không khí trở nên khẩn trương vô cùng.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn Tân An vương Tiêu Đạo Thừa đang quỳ dưới đất, cúi đầu bất động, chợt thu ánh mắt về, lại lần nữa nhìn hoàng đế.

– Bệ hạ, tân trử quân được chọn định là Tân An vương Tiêu Đạo Thừa, bệ hạ tán thành không?

Bà vừa thốt xong, chung quanh liền rơi vào yên tĩnh chết chóc.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về Tiêu Đạo Thừa đang quỳ rạp xuống đất, trán chạm đất, lại nhìn về phía Cao Kiệu.

Không hề nghi ngờ, ý của trưởng công chúa cũng chính là ý của Cao Kiệu.

Ong thế mà lại nhảy qua bắt kể từ huyết thống hoàng gia là Thái tử hay là có Đông Dương Vương quan hệ với Cao gia mà muốn lập Tân An vương, thật sự khiến người ta không thể tưởng được.

Mọi người sôi sục ánh mắt kinh ngạc.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn a đệ của mình, thấy ông ta không hề nhìn mình mà là nhìn trên đỉnh, cũng không biết nhìn cái gì, rất lâu, không hề có phản ứng.

Trước khi triệu tập quần thần tới đây, bà cũng đã dùng phương thức này giao lưu với hoàng đế rồi. A đệ của bà cũng hiểu ý tứ bà với Cao Kiệu muốn lập Tân An vương làm hoàng trữ.

Thái Tử tuy rằng tuổi nhỏ vô tội, nhưng Hứa hoàng hậu cùng người của Hứa thị đã làm ra việc đó với ông ta, khiến cho ông ta sống không bằng chết, thân tình hoàng gia còn lại có bao nhiêu đây? Ông ta làm sao mà chịu cho phép Thái tử kế vị, cho phép Hứa thị đạt được mong muốn?

Lúc ấy, ông ta đã nhận lời.

Bởi vì sự việc can hệ trọng đại, Tiêu Vĩnh Gia hỏi ba lần, ông ta toàn chớp mắt một lần, bày tỏ tán thành. Nhưng không biết vì sao, giờ phút này lại không có phản ứng.

Trong lòng Tiêu Vĩnh Gia bỗng thấy bất an khó hiểu. Bà lấy lại bình tĩnh, dùng giọng nói rõ ràng hỏi lại lần nữa.

Dưới ánh mắt chăm chú của quần thần, hoàng đế cuối cùng chớp mắt một cái. Ngay khi Tiêu Vĩnh Gia còn chưa kịp thả lỏng, ngay sau đó bà nhìn thấy hoàng đế lại chớp mắt lần nữa.

Liên tiếp chớp mắt hai lần.

Tiếp theo, ánh mắt ông ta rơi vào Cao Kiệu, nhìn ông, ánh mắt không nhúc nhích.

Tiêu Vĩnh Gia kinh sợ, theo bản năng nhìn trượng phu.

Cao Kiệu nét mặt nghiêm trọng, khẽ nhíu mày, cũng nhìn hoàng đế.

Quần thần vô cùng kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên là vô cùng khó hiểu đối với biến cố phát sinh đột ngột này.

– Bệ hạ! A đệ!

Tiêu Vĩnh Gia tim đập nhanh hơn.

Xem ánh mắt hoàng đế, hẳn là ý thức rõ ràng.

Bà cũng không kịp nghĩ vì sao em trai mình lại đột nhiên đổi ý, đang muốn hỏi lại một lần nữa thì Tiêu Đạo Thừa vẫn luôn quý bất động chợt dập đầu, cao giọng nói:

– Bệ hạ, Đông Dương Vương vừa có tài năng lại vừa có tiếng tốt, có thể lập làm trữ quân. Bệ hạ có tán thành không ạ?

Hai mắt của hoàng đế vừa rời vẫn luôn nhìn vào Cao Kiệu, Tiêu Đạo Thừa vừa thốt xong, ông ta liền chớp mắt một cái.

Chớp xong lần này, như là đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực, đầu nghiêng sang một bên, lại vẫn nhìn Cao Kiệu, đôi mắt không động đậy.

Tiêu Đạo Thừa từ trên đất bò lên, xoay người đối diện với đại thần, giọng cao lên:

– Chư vị đều thấy đó, tân trữ quân đã được chọn, bệ hạ đã chọn Đông Dương Vương!

Quần thần quả thật thấy rất rõ ràng, nghị luận không ngừng.

Tiêu Đạo Thừa đi tới trước mặt Cao Kiệu.

– Cao tướng công, tiểu vương vô đức vô tài, sao đảm đương đối vị trí trụ quân? Đông Dương Vương vốn phù hợp hơn, còn là người mà bệ hạ hướng đến, nên lập. Từ nay về sau, tiểu vương cần tuân tâm nguyện của bệ hạ, đi theo tướng công phụ tá trụ quân, mưu phúc tạo lợi cho muôn vàn bá tính của Đại Ngụ!

Đại thần, những người đó vốn đi theo Cao thị thấy sự tình phát triển theo đúng mong muốn của mình thì hưng phấn, người nào cũng lên tiếng phụ hoạ.

Còn lại người của Hứa Tiết ai nấy nhìn nhau, nôn nóng nhìn sang Hứa Tiết.

– Chỉ toàn nói bừa của một bên. Thái Tử danh chính ngôn thuận vốn chính là trụ quân! Sao có thể coi là trò đùa, nói phế là phế!

Hoàng hậu đột nhiên nhìn sang Hứa Tiết.

– Hứa Tư đồ. Đám nghịch thần tặc tử này thao túng bệ hạ, gây bất lợi cho bốn cung cùng Thái Tử, người còn không hộ giá? Người đâu, bắt tất cả đám nghịch thần tặc tử này lại cho ta!

Bà ta nhìn quanh, rống to.

Cao Kiệu ánh mắt chuyển dời từ hoàng đế sang Tiêu Vĩnh Gia.

Hai người bốn mắt chạm nhau.

Ông nhìn thấy ở trong mắt thê tử một sự phẫn nộ ẩn nhẫn và sự áy náy.

Ông biết, bà đã đoán được suy nghĩ của hoàng đế. Như vừa rồi, khi mà đối diện với ánh mắt của hoàng đế, ông cũng hiểu ra ngay. Nhưng mà lúc này, ông đã không có lựa chọn nào khác.

Thái Tử nhất định là không thể kế vị.

Tiêu Đạo Thừa mà ông vốn hướng đến lại ở ngay trước mặt mọi người từ chối chức vị trữ quân hơn nữa còn cực lực đề cử Đông Dương vương, thái độ kiên quyết đến mức làm cho Cao Kiệu thật sự quá bất ngờ.

Ông đành phải tán thành sự lựa chọn của hoàng đế.

Nếu không thừa nhận địa vị trữ quân của Đông Dương vương do hoàng đế tuyển định, thì đây sẽ biến thành cái cớ để Hứa thị biến tướng tạo thế kháng mệnh.

Suy nghĩ thật kỹ, Cao Kiệu lập tức đưa ra quyết định, nhìn Trần Đoàn.

Trần Đoàn hiểu ý, lập tức dẫn dắt Vũ Lâm vệ xông vào, đằng đằng sát khí, bao vây Đông các.

Cao Kiệu nhìn quần thần đang biến sắc mặt đầy lo sợ, nói:

– Ý chỉ của bệ hạ, các vị đã rõ như ban ngày. Phế thái tử, sửa lập Đông Dương Vương làm trữ quân, là ý của bệ hạ. Cao Kiệu ta phụng chỉ tuân mệnh!

Ông nhìn sang Hứa Tiết.

– Hứa Tư đồ, ngài có tuân theo thượng mệnh không?

Giờ khắc này Hứa Tiết vô cùng hối hận.

Kế hoạch tiến triển quá thuận lợi, ông ta nhất thời sơ ý, khinh địch mà gây ra đến nông nỗi này. Có nằm mơ cũng không nghĩ tới, Cao Kiệu vốn đã bị mình bức cho không có lực đánh trả lại có một đòn phản kích đánh cho mình trở tay không kịp như thế này.

Hoàng đế ở trong mắt ông ta đã chẳng khác gì người chết lại có màn trả thù lớn với ông ta như thế.

Từ sau khi ông ta tiến vào, không tới một lát đã để ý đến trong Đông các không hề có vệ binh, mà trong bốn góc, nơi gần cửa sổ, đâu đâu cũng có bóng dáng Vũ Lâm Vệ.

Mà khi ông ta tới, tuy cũng mang theo một vài tùy tùng nhưng đều ở lại bên ngoài Đông các.

Một hiệp này, ông ta đã chiếm hết tiên cơ, ngay khi dưới tình thế sắp lên đến đỉnh cao thì ông ta lại thua.

Thua quá thảm.

Nhưng vẫn chưa phải thua hoàn toàn.

Trong tay ông ta vẫn còn ván cược có thể lật ngược tình thế.

Vừa rồi lúc Tiêu Vĩnh Gia cùng với hoàng đế thực hiện màn hỏi đáp, không hề nói thẳng tên ông ta ra, ông ta đã biết, bá phủ cùng binh mã của Hứa thị mà ông ta gây dựng ở Kinh Châu mấy chục năm vào một khắc cuối cùng này đã cứu được mạng của ông ta.

Cao Kiệu kiêng kỵ binh lực của Hứa thị. Tuy rằng cản trở thái tử đăng cơ, nhưng lại vẫn không dám hoàn toàn xé rách mặt với ông ta ở trước mặt mọi người.

Hứa Tiết ánh mắt âm trầm cũng nhìn thẳng vào Cao Kiệu, đối mắt nhau rất lâu, cuối cùng cắn răng, chậm rãi xoay người về hướng hoàng đế, quỳ xuống dập đầu:

– Thần Hứa Tiết, can tuân ý chỉ của bệ hạ, ủng hộ Đông Dương Vương làm trữ quân.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Hoàng Hậu hai mắt trắng dã, hai chân mềm nhũn, rầm một tiếng, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

.....

Trong hoàng cung Đài Thành phát sinh biến cố rất lớn, vẫn chưa ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của dân chúng trong thành Kiến Khang. Ngay khi tin tức dần dần lan truyền ra ngoài cung, chẳng qua là thêm vài câu để mọi người tán gẫu sau bữa cơm tối mà thôi.

Hoàng thành còn như thế, ở Nghĩa Thành cách xa ngàn dặm, nơi đó càng là không ai có thể tưởng tượng.

Ngày hôm nay cũng giống như mọi ngày, trên giáo trường bên ngoài thành, tiếng hô của binh lính thao luyện chấn động màng nhĩ.

Trên bãi đất trống ở giáo trường, Cao Hoàn và một nhóm tân binh vừa nhập ngũ đã đứng bất động gần hai tiếng đồng hồ dưới cái nắng như thiêu như đốt.

Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, dưới chân là đất đỏ nóng đến bốc hơi.

Giống như đặt mình trong nồi hấp, bắt đầu từ một canh giờ trước, bên cạnh cậu đã lần lượt bắt đầu có người ngất đi, có người gục xuống.

Cao Hoàn cảm thấy hai mắt tối sầm lại, hai chân run rẩy, lòng bàn chân giống như có lửa đốt, rất nhiều lần khi sắp không chịu nổi sự tấn công của sóng nhiệt rất muốn ngã xuống như mấy lần trước nhưng lại cố gắng dựa vào ý chí cứng cỏi mà kiên trì tới giờ phút này.

Nhất định phải đứng đủ hai giờ thì cậu mới có đủ tư cách tiến vào Lệ Võ.

Vị Tôn Phóng Chi kia nói rằng, bởi vì cậu biết được nhiều loại Hồ ngữ, rất hữu dụng cho sau này tác chiến, coi như là nhân tài hiếm có, cho nên phá cách cho phép cậu gia nhập. Nhưng mà điều kiện tiên quyết là cậu cần phải đứng dưới ánh mặt trời thiêu đốt hai canh giờ.

Nếu chút chuyện còn con con này mà không làm được, thế thì chẳng cần bàn cãi gì nữa.

Đây là lần thứ sáu cậu thử rồi.

Sau năm lần ngã xuống, may mắn thay, thời gian cậu có thể kiên trì dường như ngày càng dài hơn.

Một cảm giác chóng mặt từ từ ập đến, cơ thể lắc lư.

Cậu lập tức cắn đầu lưỡi.

Cơn đau nhói cuối cùng cũng khiến cậu lấy lại được chút sức lực.

Cậu biết có rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình, cắn chặt răng, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, vẫn không nhúc nhích.

Cuối cùng, vào thời điểm cậu cảm thấy mình thực sự sắp không thể kiên trì được nữa mà ngã xuống, Tôn Phóng Chi đã thổi thanh tiêu đi ra khỏi bóng cây râm mát, đưa bàn tay to tướng như cái quạt hương hồ cười hì hì vỗ lên vai cậu.

– Khá lắm khá lắm, qua rồi!

Cao Hoàn bị anh ta vỗ một cái thân mình nghiêng đi, đổ gục xuống đất.

Chạng vạng, cậu phấn khởi hào hứng đi theo tỷ phu trở về thành.

Trời cao cuối cùng đã mở mắt, cậu đã đạt được tư cách gia nhập vào Lệ Võ Chiến, cũng không uổng công cậu đã lén trốn khỏi đại huynh một mình ngồi xỏm bên mương máng đất hoang hai ngày hai đêm, ăn cỏ dại, uống nước mưa, cuối cùng cũng được tỷ phu tìm được về.

Từ nay về sau, có thể đi theo tỷ phu, kiến công lập nghiệp, biến giấc mộng nam nhi thành hiện thực, thật sự là hạnh phúc vô ngần.

– A tỷ ơi, đệ về rồi.

Trở lại phủ thứ sử, cậu chạy một mạch đi vào, gọi to ồn ào.

Lạc Thần đang rất lo lắng cho cậu. Sợ cậu lại giống như mấy lần trước phờn nắng đến hôn mê bất tỉnh, cuối cùng bị người ta khiêng về nhà.

Nàng muốn trách Lý Mục vô tình, nhưng cũng biết thực ra hấn đã quá chăm chú cho Cao Hoàn rồi. Lúc này nghe được giọng của em trai, trong lòng vui vẻ vội vàng ra đón, hỏi tình huống của cậu. Biết cậu đã thuận lợi thông qua, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia A Cúc cũng cho người mang nước tới, kêu Cao Hoàn ngồi xuống, mình thì lau mặt lau người cho cậu, lại rửa chân cho cậu, xong hết rồi lại dùng kim châm bọng nước mới ở lòng bàn chân cho cậu sau đó bôi thuốc mỡ vào.

Cao Hoàn la đau liên hồi. A Cúc chỉ cười, lại phàn nàn cậu giờ mới biết đau, ban đầu sao không biết đau. Quỳnh Thụ cùng mấy thị nữ cũng ở bên mỗi người một câu.

Bầu không khí trong viện thoải mái và vui vẻ.

Lạc Thần hỏi Lý Mục, biết hấn cũng vừa về bên qua đó tìm.

Quả nhiên thấy hấn đang ở bên miệng giếng kia, đã cởi áo trên, đưa lưng về phía mình, đang múc nước.

Thời tiết nóng, biết nàng ưa sạch sẽ, mỗi ngày khi từ bên ngoài trở về chuyện thứ nhất hấn làm chính là đi tắm trước.

Lạc Thần nhẹ nhàng đi đến phía sau lưng hấn, cầm lấy gáo, múc một gáo nước thành linh dội vào lưng hấn.

Rào một tiếng, dòng nước mát lạnh từ tấm lưng rộng và gầy màu đồng của hấn bắn xuống, làm ướt góc váy của Lạc Thần, ngay cả đôi guốc gỗ của mình cũng bị ướt theo. Nhưng nàng không quan tâm đ

ến, đứng sau lưng hắn bật cười khúc khích, cảm thấy vui vẻ vì trò đùa dai của mình lại lần nữa thành công.

Thực ra nàng biết vừa rồi hắn đã phát hiện ra nàng đến, nhưng hắn chỉ giả vờ như không để ý chờ nàng đổ gáo nước lên lưng mình mà thôi. Giống như mấy ngày trước, hắn ngầm chơi trò trẻ con này với nàng, nhưng càng khiến nàng cảm thấy vui vẻ.

Hắn quay đầu lại, cười với nàng, chỉ chỉ vào một hòn đá khô bên cạnh.

Lạc Thần liền lê guốc gỗ qua đó, cởi ra, sau đó trèo lên, chân không đứng trên đó.

Lý Mục xách một xô nước tới, đặt ở bên nàng, đứng ở trước nàng.

Lạc Thần đứng trên cao, còn cao hơn so với hắn.

Nàng cầm lấy gáo, múc nước, tưới vào đầu hắn.

Nước ào ào chảy xuống, nàng xắn cao tay áo giúp hắn tắm rửa.

A Cúc với mấy thị nữ đều biết. Cho nên vào những lúc như này sẽ không có ai đến nơi này quấy rầy hai người.

Thời điểm mặt trời ngả về phía tây, Lạc Thần cuối cùng đã giúp Lý Mục tắm xong.

Nàng ngồi ở trên tảng đá, làn gió đêm phất qua tóc mai cũng bị ướt của nàng. Lý Mục ngồi xổm xuống bên chân nàng, đi guốc cho nàng, cẩn thận buộc chặt quai guốc, sau đó ôm nàng xuống, nắm tay nàng hai người cùng trở về viện tử.

Cao Hoàn đã đi rồi.

Có tiếng bước chân. A Cúc vội vàng tiến vào, trình lên một bức thư.

Nói rằng vừa rồi một người từ Kiến Khang tới mang tin tức đến và cả phong thư này nữa.

Hết chương 81

Chương 82

Gió lớn gào thét, mưa to tầm tã.

Bầu trời đêm phía trên Đài Thành bị bao phủ bởi những đám mây đen dày thấp, bầu trời biến thành một con quái vật đen tối kỳ dị, trợn mắt giận giữ, như thể muốn cắn nuốt vạn vạn sinh linh thiên hạ.

Một tia chớp loé lên đột nhiên xé toang màn đen, từ trong mây giáng xuống, đáp xuống một góc mái hiên của tòa tháp vàng cao nhất trong cung điện hoàng cung.

Ngói xanh lưu ly âm âm sập xuống.

Tiêu Vĩnh Gia bước nhanh đi qua từng cây cột lớn màu son trước hành lang cung điện, bên tai nghe tiếng bước chân của mình phát ra, bước vào gian cung thất của hoàng đế.

Hoàng đế sau mấy ngày kéo dài hơi tàn, cuối cùng điểm cuối cùng của sinh mệnh ông ta cũng đã đến.

Ngày hôm đó sau buổi triều kiến ở Đông các, thượng mệnh sửa lập trử quân đã thuận lợi đổi sang thành một đạo thánh chỉ chí tôn tối thượng, và được gửi đưa ra khỏi Kiến Khang

Vợ chồng Đông Dương vương nhận được thánh chỉ đang trên đường đi Kiến Khang.

Mà Tiêu Vĩnh Gia từ sau ngày kia đã ra khỏi cung. Mãi cho đến tối nay cung nhân tới truyền lời, nói bệ hạ nôn nóng bất an. Cung nhân đã suy đoán rất nhiều lần, cuối cùng đã đoán được suy nghĩ của hoàng đế.

Hoàng đế muốn gặp trưởng công chúa.

Thái y, cung nhân, cận thần, đều lui hết ra ngoài.

Cung thất trống trải và u ám, Tiêu Vĩnh Gia đứng ở trước long sàng nhìn người đang nằm trên đó mắt đang khép hờ dường như cũng đang nhìn mình, bỗng nhiên đưa tay lên, “bốp” một tiếng, cho ông ta một cái tát.

Gương mặt bị bà đánh nghiêng sang một bên, cổ duy trì một tư thế cứng đờ với góc độ kỳ quái, vẫn không nhúc nhích.

– A Hò!

Bà gọi nhũ danh của hoàng đế.

– Đệ có biết vì sao a tỷ đánh đệ không?

– Còn chẳng phải do đệ ngày hôm đó ở Đông các đã lừa a tỷ à. Muốn trách thì nên trách a tỷ sơ suất. A tỷ vốn đã biết con người đệ là như thế nào rồi.

– Sở dĩ a tỷ đánh đệ, là bởi hận đệ vô dụng, tự hại tính mạng bản thân thì thôi đi, sắp chết rồi còn không chịu buông tha cho trượng phu tỷ đã thay đệ bao nhiêu năm nay duy trì triều đình này.

– A tỷ biết đệ ghét huynh ấy. Ghét huynh ấy năm xưa đệ muốn đoạt lại quyền lực, lúc bị hai nhà Hứa Lục chèn ép, huynh ấy không ra mặt hộ giá cho đệ. Đệ thậm chí còn nghi ngờ huynh ấy muốn cướp vị trí của đệ. Tỷ phu của đệ đúng là có làm mà không được. Nhưng sao đệ không nghĩ, cái triều đình này cùng với vị trí phụ hoàng, tổ hoàng, toàn bộ tôn quý của Tiêu gia chúng ta vốn là nhờ sĩ tộc bọn họ nâng đỡ lên. Đệ muốn huynh ấy phải làm gì cho đệ nào, là muốn đoạn tuyệt với toàn bộ sĩ tộc à? Huống chi, không phải a tỷ xem thường đệ, một hoàng đế như đệ, có đáng để huynh ấy phải trả bằng tất cả mọi giá không?

– Đệ muốn làm nên việc lớn, a tỳ lại không hề nhìn thấy đệ xứng với dã tâm năng lực của đệ. Năm đó tỳ biết ý đồ của đệ, từng cực lực khuyên can, bảo đệ giấu tài đi tránh hại mình hại người. Người của Tiêu gia không đấu lại họ. Đệ lại không chịu nghe theo tỳ. Sau khi thất bại, đệ ngoại trừ ôm đầy bụng tức giận, đắm chìm hưởng lạc, mấy năm nay có làm được chuyện gì không? Triều đình năm lần bảy lượt náo động, mấy năm nay liên tục gặp thiên tai nhân họa, có khi nào chân chính thái bình? Mà có một lần nào không phải tỳ phụ đệ xử lý giúp đệ không?

– A tỳ biết đệ uất ức, đệ có nỗi khổ, đệ cũng hận, nhưng đây là vận mệnh của hoàng tộc ta xuôi Nam, trời sinh đã như vậy, cũng không phải là tỳ phụ đệ hại đệ đến nông nỗi này. Lần này, đệ không nghe lời khuyên của huynh ấy, đến cuối cùng tự hại đến tính mạng của mình. Đệ thấy mình sắp đi rồi, không thể nào buông tha huynh ấy được hay sao, vì sao còn muốn huynh ấy bị vây hãm ở trong vũng bùn lầy triều đình này?

– A Hồ, lương tâm của đệ đâu mất rồi?

Tiêu Vĩnh Gia gần như là nghiến răng nói câu cuối cùng.

Bên ngoài cung điện, một tia chớp màu lam lại lần nữa xé toạc bầu trời đêm trên đỉnh Đài Thành.

Khuôn mặt vô hồn chứa đầy tử khí của hoàng đế đột nhiên được chiếu sáng bởi tia chớp.

Ông ta không muốn chết, nhưng ông ta biết, ông ta sắp chết rồi.

Sợ hãi, hối hận, căm hận...tất cả đều đã muộn rồi.

Trước khi chết, những sắp xếp mà a tỳ đã chuẩn bị sau đó, làm ông ta ngửi được mùi vị Cao Kiệu muốn bứt ra.

Bản năng trong xương cốt của đế vương làm cho ông ta vào ngày đó ở Đông các đã trình diễn một màn như vậy.

Tân An vương là dòng bên, nhưng mà dựa vào chính mình mà tồn tại. Chỉ có lập Đông Dương Vương, mới có thể trói chặt Cao Kiệu, buộc ông phải tiếp tục ủng hộ và duy trì thiên hạ của Tiêu gia này.

Như thế dù có chết, ông ta cũng không bị thẹn với liệt tổ liệt tông Tiêu gia.

Ông ta hận Cao Kiệu, kiêng kị Cao Kiệu, sắp chết thì lại không thể không tiếp tục cậy nhờ vào vị tỷ phu này của mình.

Cuối cùng, người mà ông ta tin tưởng dường như cũng chỉ có mình người này.

Làm hoàng đế gần hai mươi năm, ông ta luôn bị vị tỷ phu này áp chế.

Trước khi chết, cuối cùng cũng thắng được một lần.

Ở Đông các, trước khi ông ta quyết định đổi ý, khi mà ông ta cùng Cao Kiệu chạm mắt nhau, trong mắt Cao Kiệu toát lên sự thất bại và bất đắc dĩ, thế nhưng lại làm cho ông ta sinh ra cảm giác thành tựu trước nay chưa từng có.

Ông ta là hoàng đế, mà Cao Kiệu chỉ có thể là thần tử của mình.

Ông ta cảm thấy sức sống trong cơ thể mình cùng với hơi thở dường như chỉ ra mà không vào không ngừng rời xa mình.

Hai mắt nửa mở nửa khép dần dần giống như ánh mắt của cá chết từ từ chảy ra hai dòng nước mắt.

— A Hò!

Tiêu Vĩnh Gia nước mắt giàn giụa, nâng đầu ông ta lên, ôm chặt ông ta vào lòng giống như hồi còn nhỏ, lại cao giọng gọi thái y.

Tiếng khóc của a tỷ cùng với tiếng bước chân hỗn loạn của thái y và cung nhân và cả tiếng sấm sét xé toạc không trung trên đỉnh Đài Thành... dần dần đều cách xa ông ta.

Vào giây phút cuối cùng trước khi hoàng đế qua đời, tên của một người đột nhiên hiện lên trong đầu ông ta.

Lý Mục.

Đó là con điều mà ông ta thả ra ngoài, từng mang đến cho ông ta cảm giác thành tựu cực lớn.

Trước đây, hoàng đế luôn cảm lòng không được mà âm thầm kết hợp mình với người thanh niên kia hai làm một. Ở trong tưởng tượng của ông ta, ông ta chính là Lý Mục, Lý Mục chính là ông ta. Hắn chỉ thay mặt mình hoàn thành giấc mộng mà ông ta không thể hoàn thành ở trong hiện thực.

Con điều kia ngày sau có lẽ sẽ càng bay càng cao.

Mà ông ta, cuối cùng đã không thể khống chế dây điều được nữa.

...

Thư là do mẫu thân phái người đưa tới, tám trăm dặm khẩn cấp.

– Mẫu thân nói gì vậy ạ?

Bởi nét mặt của hắn cực kỳ nghiêm trọng, Lạc Thần liền lo lắng, suy đoán có phải cha lại bắt ép mình trở về không?

Nàng bứt rứt nhìn hắn.

Lý Mục nhìn nàng, bế nàng lên, đặt nàng ngồi lên giường tre ở bên cửa sổ.

– Bệ hạ băng hà rồi! – Nói cho nàng biết.

Lạc Thần giật này mình kinh hãi.

Giật lá thư trong tay hấn, đọc thật nhanh.

Đọc thư xong, sau một lúc lâu cả người vẫn không thể nào bình tĩnh nổi.

Thư của mẹ là gửi đi từ nửa tháng trước.

Trong thư nói, hoàng a cửu của nàng bị đột quy, phế Thái tử, sửa lập Đông Dương Vương làm trữ quân, sau đó băng hà, cử hành quốc tang.

Mẹ nói, biết nàng với hoàng a cửu rất thân thiết, nhưng suy xét đường xá xa xôi, lại bởi vì sự việc xảy ra đột ngột, dù là nàng có nhận được tin rồi lập tức lên đường thì cũng không thể đến kịp ngày tổ chức đại tang, cho nên kêu nàng không cần phải gấp về kinh chịu tang, cứ ở lại Nghĩa Thành là được.

Từ nhỏ đến lớn, hoàng a cửu luôn rất tốt với nàng, ngoại trừ về sau bất chấp mong muốn của nàng ép gả nàng cho Lý Mục. Nhưng mà chuyện này bây giờ nghĩ đến cũng là trời xui đất khiến, duyên số trời định. Nàng không hề trách ông ta.

Bàng hoàng trước tin dữ, cầm lá thư trên tay, nàng thần thờ hai mắt đỏ hoe. Nàng nhào vào ngực Lý Mục, chôn mặt trước ngực hấn.

Lý Mục ôm nàng, vỗ nhẹ sau lưng an ủi nàng.

Chờ cảm xúc của nàng đã ổn định rồi thì phân phó mấy người A Cúc ở lại với nàng, mình thì đi thông báo tin tức này cho Tưởng Thao. Đầu tường thành treo trống viếng, toàn thành để tang ba ngày, khóc tang cho hoàng đế. Lại thông báo cho Hầu Định. Hầu Định cử sứ giả đến đưa tang, Lý Mục cũng lấy thân phận thứ sử bên ngoài triều đình viết thư tường niệm, cất cử người gửi cùng tang lễ của Cừu Trì quốc gửi đến Kiến Khang, làm đầy đủ nghi thức lễ tiết.

Vị trí của Nghĩa Thành đã vượt xa phạm vi địa lý kiểm soát hiệu quả của triều đình Đại Ngu.

Nghiêm chỉnh mà nói, trước khi Lý Mục đến, nơi này cũng không được coi là quốc thổ của Đại Ngu.

Hành động này của Lý Mục đối với hoàng a cửu làm cho Lạc Thần rất nhẹ nhõm yên tâm. Nổi lòng sau khi bình ổn lại, nàng viết một lá thư hồi âm cho mẹ, nói mình với Cao Hoàn mọi thứ đều tốt đẹp, khuyên mẹ nén bi thương, đừng quá đau khổ. Còn nhờ mẹ chuyển lời hỏi thăm sức khoẻ của mình đến cha, bảo ông cần phải bảo trọng sức khoẻ, đừng mãi lo bận việc quốc sự quá mà làm ảnh hưởng đến sức khoẻ bản thân.

Trong thư mẹ nói, Đông Dương vương đã được lập làm trữ quân.

Tuy rằng nàng không biết rõ trong khoảng thời gian nàng ở Nghĩa Thành bên Kiến Khang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà đến mức ở trong cung lại xảy ra biến hoá lớn đến như thế, nhưng nếu mẹ đã nói vậy, thế thì sự việc chắc là đã định rồi.

Đông Dương Vương nhỏ hơn đường tỷ một tuổi.

Sau khi mẫu thân anh ta chết, Đông Dương Vương tục cưới, tiện đà yêu ai yêu cả đường đi. Làm thế tử, địa vị của anh ta đã hơn một lần bị đệ đệ uy hiếp. May mà thời trẻ mẫu thân của anh ta từng định hôn nhân của anh ta cùng với đường tỷ. Mà nhà mẹ đẻ của anh ta có quan hệ rất thân thiết với Cao gia. Về sau anh ta cưới đường tỷ, uy hiếp về địa vị cuối cùng có thể hoàn toàn được tiêu trừ.

Đông Dương Vương chết đi, anh ta kế thừa vương vị, mọi việc vương phủ đều được a tỷ xử lý thoả đáng. Người thân này Lạc Thần đã từng gặp mấy lần. Ấn tượng anh ta để lại cho nàng chính là rất nghe lời đường tỷ, ngoài ra thì cũng không còn ấn tượng nào khác cả.

Hiện giờ anh ta kế vị, làm hoàng đế Nam Triều, về sau cục diện triều đình thế nào không thể biết được, nhưng hiện tại, mọi việc nhất định phải nhờ cậy vào phụ thân của mình.

Lạc Thần bắt đầu thấy lo lắng cho sức khỏe của cha.

Giao thư đã viết xong của mình gửi cùng sổ con của Lý Mục cho người mang tin tức đưa về Kiến Khang.

Sau tang lễ ba ngày, Nghĩa Thành trở lại dáng vẻ ban đầu.

Binh lính nửa ngày thao luyện, nửa ngày cùng dân trong thành khai hoang trồng trọt. Mỗi ngày, sổ lưu dân nghe tin tức từ phía mà đến, tụ tập xếp hàng ở ngoài thành đợi được vào thành nối liền không dứt.

Lạc Thần cũng dần dần buông bỏ nỗi buồn do tin tức về cái chết của hoàng đế cũu cũu mang lại.

Số lượng cư dân trong thành đang tăng lên từng ngày, nàng đã không còn dành nửa ngày để đọc sách và nửa ngày để đánh đàn giống như lúc ở Kiến Khang nữa mà dành hết cả một ngày để qua đó.

Kỳ thật gần đây, mỗi ngày đều có chuyện chờ đợi nàng.

Lý Mục vẫn luôn bề bộn nhiều việc. Các công việc dân sự trong thành đều do Tưởng Thao xử lý. Lúc ban đầu, Lạc Thần muốn phân chia một số việc để hỗ trợ một tay nhưng cũng không được – Lý Mục đã dặn dò Tưởng Thao, kêu y đừng có lấy những việc vặt vãnh để làm phiền đến nàng.

Xét thấy lần trước anh ta giấu Lý Mục mang Lạc Thần đi Cừu Trì, trải qua một đêm kinh hồn, Tưởng Thao lúc này dĩ nhiên không dám tự chủ trương nữa. Mãi cho đến gần đây, anh ta đụng phải chuyện đến bản thân mình cũng không thể xử lý được, lại được Lạc Thần giải quyết nhanh chóng, sự việc mới có chuyển biến.

Vào một ngày có một người phụ nữ vào thành, còn chưa kịp sắp xếp chỗ ở ổn định thì đột ngột bị động thai sắp sinh. Trượng phu của chị ta đã bị người Hồ bắt đi, người thân duy nhất trong nhà thì đã chết trên đường đi. Người phụ nữ này đi cùng với những người đi cùng cô ấy, chặng đường gian nan đến được nơi đây. Thai nhi trong bụng còn chưa đủ tháng sinh, nhưng khi đến nơi thì người mẹ ngồi thụp bên đường không đi được, được người tốt bụng bế vào căn nhà trống để chờ sinh, không ngờ người phụ nữ này sức yếu, không sinh được nên ngất đi.

Trong thành có quân y, thường chữa bệnh đau đầu và sốt cho cư dân, nhưng lại không tìm được bà đỡ. Tường Thao biết được tin sợ gây ra mạng người, đang trong tình thế bó tay hết cách, nghĩ đến nhóm người hầu đi theo phu nhân có không ít vú già, những việc như này biết đâu chừng có thể giúp được, vì thế kêu cô bé Đồng A Ngư chạy đi tìm phu nhân.

Lúc ấy anh ta chỉ là hết cách cho nên cái gì cũng thử, lại không ngờ thử bừa mà lại tìm đúng người.

Trước khi Tiêu Vĩnh Gia cho con gái đi Nghĩa Thành cũng đã tính toán làm tốt hai việc. Một là lựa chọn vú già đi cùng, ngoài việc có đầu bếp nữ cơm nước giặt giũ, thợ thêu có thể may quần áo, có sức khoẻ làm việc tạp vụ, cẩn thận hơn còn bổ sung một phụ nữ trước đây từng làm bà đỡ.

Lạc Thần không biết, A Cúc lại quá biết. Nghe được tin một cái lập tức cho người qua đó, đun nước, đánh thức sản phụ bị ngất kia dậy, bón nước đường và thức ăn, để chị ta hồi phục sức để sinh con.

Người phụ nữ tỉnh dậy, thấy chung quanh mình đột nhiên có thêm bảy tám người khác, trong đó còn có một cô gái trẻ xinh đẹp với khuôn mặt vẫn còn mang vài phần thiếu nữ lại chính là thứ sử phu nhân bởi vì không yên lòng cho mình mà cũng đã tự mình tới, xúc động đến rơi nước mắt, trái tim vốn đã tuyệt vọng lại dần dần có ý

niệm cầu sinh, lại có bà đỡ trợ giúp, dùng hết sức lực, cuối cùng đã thuận lợi sinh con.

Đó là một bé trai.

Đó cũng là sinh mệnh mới đầu tiên được sinh nở ở trong thành kể từ khi Nghĩa Thành khai hoang tới nay.

Nhiều người gần đó đến nghe tin tới thăm hỏi.

Cũng từ sau khi đến Nghĩa Thành, Lạc Thần mới biết được, những nơi bị chiến tranh tàn phá ở phía bắc, ngay cả khi trẻ sơ sinh có thể được sinh ra, thì hầu hết chúng cũng sẽ không thoát khỏi số phận chết yểu.

Đói khát, bệnh tật, giết chóc, thậm chí bị ăn thịt, số lượng trẻ em ngày càng ít đi.

Dưới loạn thế như thế, sự ra đời của bất kỳ sinh mệnh mới nào đều vô cùng quý giá.

Khi nhìn thấy người phụ nữ ôm đứa bé trong tay và cho con bú, Lạc Thần cũng rất xúc động, mắt hơi đỏ lên.

Sau vụ việc đó, nàng bắt đầu làm việc theo ý mình, Tưởng Thao chưa từng lên tiếng can ngăn.

Hiện giờ trong thành đã có khoảng mấy chục đứa trẻ, bởi vì còn nhỏ tuổi, ban ngày người lớn đi khai hoang trồng trọt, lũ trẻ không có việc gì làm, không có ai quản thúc và giám sát nên chúng chạy nhảy khắp thành. Có một ngày có một đứa bé nghịch ngợm chui vào một gian phòng hoang không có ai ở, đột ngột bị đoạn đường sập xuống đè trúng, may mà không bị thương nặng.

Để tránh lần sau lại xảy ra sự việc tương tự, lại nghĩ đến Cao thị từ trước đến nay có truyền thống thiết lập học đường, thu nhận con cháu nhà bần hàn vào học, từ trong đó lựa chọn và tiến cử những

người ưu tú nhập sĩ làm quan. Để những đứa trẻ ở Nghĩa Thành cũng có thể biết chữ, Lạc Thần đã dọn dẹp một khoảng sân trống rộng lớn ở hậu viện phủ thứ sử, mở một học đường, phái người đến nhà có những đứa trẻ đó, đi từng nhà khuyên nhủ, bảo họ đưa trẻ con đến phủ thứ sử đọc sách.

Có cơ hội như vậy, là thứ sử phu nhân an bài, cộng thêm có lời đồn rằng thứ sử phu nhân là con gái của Cao tướng công đại danh鼎鼎 của Nam Triều, nàng sẵn sàng hạ mình dạy đọc và viết cho con cái của họ, ai sẽ không chịu?

Không đến mấy ngày, hậu viện phủ thứ sử ban ngày vẫn luôn vắng vẻ im ắng bắt đầu truyền ra tiếng đọc sách lạnh lạnh.

Cô bé Đồng Tiểu Ngư là học sinh đầu tiên của Lạc Thần.

Cô bé tới học, lúc nào cũng mang theo bó hoa dại được buộc gọn gàng, đặt ở một góc giáo án trên bàn.

Thân phận mới của thứ sử phu nhân cùng với cuộc sống mà trước đây nàng chưa bao giờ nghĩ đến làm cho Lạc Thần có cảm giác như cá gặp nước. Mặc dù mỗi ngày bận rộn hơn nhiều so với trước đây, nhưng nó rất viên mãn. Nàng sẽ không còn như ngày trước, mỗi ngày nhàn rỗi loanh quanh, luôn thấp thỏm chờ đợi Lý Mục trở về.

Mọi chuyện dạy học dần dần ổn định, ngoài nàng ra, Quỳnh Thụ cũng có thể dạy đám trẻ đọc sách, Lạc Thần lại nảy ra một ý tưởng kế hoạch khác.

Nhân số binh lính của Lý Mục dần dần tăng lên và mở rộng. Ngày đó nghe Cao Hoàn nhắc tới thì hình như đã tăng lên gấp đôi so với lúc hắn mới đến, hơn nữa còn đang mỗi ngày một tăng lên. Theo việc đó thì sẽ là vấn đề về cung cấp quân nhu.

Lương thực, ngoại trừ quân lương được phát cho nhóm người đầu tiên khi xuất phát, kế tiếp theo là không thể trông cậy vào triều đình. Năm nay gieo trồng vụ lương thực đầu tiên còn cần một thời gian

nữa mới có thể thu hoạch. Nhưng cũng may có Hầu Định cho mượn lương thực, có thể đủ cung cấp cho quân dân trong thành cho đến khi thu hoạch, vấn đề hẳn là không lớn.

Ngoài lương thực ra, một yêu cầu không thể thiếu khác của quân đội là quần áo.

Lạc Thần đã không chỉ một lần nhìn thấy những người lính đi bộ trên đường phố quần áo tả tơi, giày rách và thậm chí đi chân không.

Bây giờ thời tiết nóng nực, vấn đề thật ra không lớn. Nhưng nghe nói mùa đông ở nơi này lạnh hơn nhiều so với Kiến Khang. Đợi khi thời tiết chuyển lạnh rồi, chỉ sợ mới là vấn đề lớn.

Tuy rằng tới lúc đó, năng tin tưởng Lý Mục có lẽ cũng sẽ giải quyết được vấn đề này. Nhưng nếu có thể huy động phụ nữ trong thành cùng nhau kéo sợi dệt vải, sớm chuẩn bị một chút, dù sức lực có hạn cũng có thể giúp được một chút, vậy cũng tốt.

Có điều là nơi này thiếu máy xe sợi và máy dệt vải.

Trước đây, trong đồng đồ nát của phủ thứ sử có tìm được máy dệt cũ do thợ dệt trước kia để lại, đã được sửa chữa xong, cũng có thể dùng, nhưng lại chỉ có một chiếc duy nhất, còn xa mới đủ. Dù là huy động được nhiều người nhưng không có máy dệt máy xe sợi thì cũng không làm nên trò chống gì.

Lạc Thần muốn đi tìm Tướng Thao bàn bạc, kêu anh ta giúp mình nghĩ biện pháp, xem có thể lấy một số từ đâu đó hay không hoặc nhờ người chế tạo ra cũng có thể được.

Nơi làm việc mà Tướng Thao thường giải quyết các vấn đề dân sự nằm ở ngay trước phủ thứ sử.

Lạc Thần lập tức qua đó.

Anh ta vừa lúc ở đó, đang bận rộn viết công văn, rất bận, thấy Lạc Thần tới thì buông bút đứng lên đón.

Lạc Thần nói ra suy nghĩ của mình.

Tường Thao rất phấn khởi, nói:

– Nếu các tướng sĩ biết được phu nhân quan tâm họ như thế sẽ rất cảm kích cho mà xem. Phu nhân yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp.

Lạc Thần nói cảm ơn anh ta, đang chuẩn bị đi chợt thấy binh lính canh giữ cổng lớn gấp gáp chạy vào, thấy Lạc Thần thì quỳ xuống, bẩm báo:

– Vừa rồi có một người từ Kiến Khang tới, nói là do hoàng hậu phái tới, mang theo một lá thư cho phu nhân, còn mang theo rất nhiều vật ban thưởng.

Nói xong hai tay trình thư lên cao đỉnh đầu.

Lạc Thần sững sốt.

Sau một lúc, cuối cùng mới nhớ ra, vị gọi là hoàng hậu kia chắc là Cao Ung Dung đường tử của mình. Tính toán thời gian, đường tử phu Đông Dương Vương kế vị làm hoàng đế hẳn là cũng chưa bao lâu, mới cũ thay đổi, vào thời điểm này, đối với người chị mới trở thành hoàng hậu, mọi thứ hẳn là không thể thiếu được.

Nàng ở Giang Bắc xa xôi, còn không kịp viết thư chúc mừng chị ta với anh rể, lại không ngờ chị ta lại nhớ đến mình trước, nhanh như vậy mà đã viết thư cho mình.

Lạc Thần nhận lấy mở ra đọc.

Thư là do a tỷ tự tay viết.

Trong thư a tỷ nói, hai chị em đã lâu rồi không gặp nhau, thời gian trước chị ta có đến Kiến Khang, rất muốn gặp em gái, hỏi mới biết

nàng hiện giờ đi theo phu lang ở Nghĩa Thành xa xôi ngàn dặm. Chị ta rất nhớ em gái, cũng may biết muội phu là nhân trung long phượng, xứng đôi vừa lứa với em gái, lúc trước phụng mệnh tiên đế đến Nghĩa Thành khai hoang lập nghiệp thực sự là trung can nghĩa đảm, rất đáng khen ngợi. Hiện giờ lại có em gái cùng nhau ở lại Nghĩa Thành, hai người cùng nhau mở ra lãnh thổ Giang Bắc cho triều đình Đại Ngu, chị ta rất vui mừng. Lần này chị ta không phải lấy danh hoàng hậu mà là danh nghĩa người nhà, phái người ban thưởng chút quà mọn, để bù đắp cho sự bất tiện lúc đầu không thể gửi quà mừng lúc hai người tân hôn.

Ở cuối bức thư là một danh sách dài các món quà được đính kèm.

Lạc Thần nhìn sơ qua.

Một xe tơ lụa Lăng La, một xe sơn trăn hải vị, một xe lương thực hảo hạng, ngoài ra còn có một rương vàng bạc châu báu, mã não ngọc khí, tất cả đều là vật quý.

Cuối thư, chị ta nhờ Lạc Thần cố gắng chuyển lời đến Lý Mục, nói tâm đế cũng rất thương thức hần, mong hần ở nơi Giang Bắc này có thể thiết lập một nền tảng vững chắc, có căn cơ, dành một chỗ đứng cho Đại Ngu, chính là công lao to lớn cho ngày sau Bắc phạt.

Chị em tình cảm sâu sắc, từ nhỏ đến lớn, Lạc Thần rất kính phục người chị này. Lạc Thần sẽ không bao giờ quên lúc nhỏ khi mình bị ong rừng đuổi đốt, chính chị ta đã xả thân cứu nàng, nàng thì tránh khỏi bị ong độc đốt, còn chị ta thì lại suýt nữa bị nguy hiểm tới tính mạng.

Bây giờ chị ta đã trở thành hoàng hậu, chẳng những không khách khí chút nào, ngược lại còn nhớ nàng, trong thư giọng điệu cũng khen ngợi Lý Mục rất nhiều.

Nhận được thư của a tỷ, tâm tình Lạc Thần rất tốt.

Nàng gọi người tới cửa, dọn đồ xuống xe, an bài mọi người nghỉ ngơi, sự tình đến đây kết thúc, nàng cũng không có tâm tư đi làm chuyện khác, bắt đầu mong chờ Lý Mục trở về.

Trong thâm tâm, nàng chưa bao giờ quên câu hứa hẹn của Lý Mục đối với cha: “Nếu triều đình không ép bức, cũng không làm trở ngại chuyện Bắc phạt, con sẽ mãi là thần tử Đại Ngu”. Nói ngược lại, câu này thực ra được hiểu là nếu triều đình gây bức ép, cản trở hấn Bắc phạt, hấn vẫn sẽ phản lại triều đình.

Trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng âm thầm.

Cho nên lúc này, khi nhìn thấy bức thư này của a tỷ, Lạc Thần cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Hoàng a cửu băng hà, mặc dù khiến mọi người cảm thấy đau lòng khi nghĩ về nó, nhưng từ một góc độ khác, Đông Dương Vương cùng a tỷ hiểu lý lẽ kế nhiệm thượng vị, làm một tân nhất đại đế hậu của Đại Ngu, hơn nữa còn có phụ thân ở đó, cục diện vốn đáng buồn này, triều đình từng khiến người ta tuyệt vọng này, biết đâu chừng từ đây khí tượng sẽ có thay đổi.

Nàng sốt ruột muốn chuyển đoạn cuối bức thư của tỷ tỷ cho Lý Mục, để hấn cũng yên lòng.

Hết chương 82

Chương 83

Khi trời tối, Lý Mục trở về phủ thứ sử.

Lạc Thần vui vẻ chạy đến trong viện đón hấn.

Không có vú già thị nữ theo cùng.

Lý Mục liền cúi xuống ghé sát tới.

Lạc Thần vừa mới tắm xong, cả người mát rười rượi, không có chút mồ hôi nào. Khi hấn ghé sát tới gần nàng liền ngửi thấy được mùi mồ hôi bèn bịt mũi lại, làm vẻ mặt chán ghét hấn đầy đáng yêu, trốn tránh hấn.

Lý Mục cười cười, ép sát tới gần hôn nhanh một cái lên má nàng.

Lạc Thần đánh hấn một cái, đẩy hấn đi tắm, mình cũng đi theo.

Như thường lệ, nàng xắn tay áo đứng trên tảng đá, xối nước lên lưng hấn, lấy tay xoa tắm cho hấn, nói:

– Lang quân, chàng không biết đâu, hôm nay a tỷ của thiếp phái người đến đây tặng cho thiếp vài thứ. Ngoài đồ ăn quần áo ra còn có một rương lớn vàng bạc châu báu. Thiếp định là những thứ khác thì nhận còn cái rương kia thì cho người mang về, nhưng nghĩ nghĩ, a tỷ đã đưa đến tận đây rồi, vậy thì giữ lại vậy. Về sau này sẽ càng ngày càng có nhiều trẻ con hơn, việc quản lý trường học, phân phát điểm tâm, rồi còn chế tạo máy kéo sợi máy dệt, còn có nhu cầu về đay, bông, huy động phụ nữ xe chỉ dệt vải may quần áo, làm giày cho binh lính nữa...

– Trước kia thiếp không biết gì cả, giờ biết rồi bản thân rất muốn mình làm chút việc gì đó, hơn nữa bất cứ việc gì cũng đều phải cần tiền.

Lúc chàng vạng Lý Mục về thành, khi vào thành đã biết được tin tức Cao Ung Dung phái người đến đây từ chỗ binh lính thủ vệ. Hắn nghe nàng đứng sau lưng trò chuyện liên miên với mình, từ từ quay đầu lại, ánh mắt rơi vào khuôn mặt thanh tú đang mang theo nụ cười đó, khẽ mỉm cười.

– Dạy đám trẻ nhỏ đọc sách viết chữ, ta thấy nàng cũng đủ bận rộn. Không cần làm những việc khác nữa. Đồ quân nhu ta sẽ nghĩ cách giải quyết, nàng cũng đừng quá lo lắng.

Hắn không đề cập tới còn tốt, đề cập tới rồi, Lạc Thần lập tức véo mạnh vào lưng hắn.

– Chàng còn nói! Chàng tưởng thiếp không biết à, lúc trước chính chàng kêu Trương Thao ôm hết mọi việc, không cho thiếp làm gì cả.

– Bản thân chàng thì bận rộn, thế mà kêu thiếp ngày nào cũng ngồi ngây ở trong phòng chờ chàng về hả?

Lý Mục không khỏi thấy áy náy.

Không chỉ vì mình đã nửa dỗ dành nửa ép buộc nàng ở lại, hơn nữa không thể khiến nàng có sống cuộc sống cảm y ngọc thực như trước. Nhiều hơn nữa là bởi vì hiện tại hắn có rất nhiều việc phải làm, quả thật như nàng phàn nàn, từ khi ở lại đến giờ, hắn hầu như không ở bên nàng cả ngày.

Nàng không những không trách mà còn chủ động hỗ trợ hắn rất nhiều việc.

– Được rồi.

Nàng lại mỉm cười lộ lúm đồng tiền, rất rộng lượng mà xua tay với hắn.

– Thiếp biết chàng rất bận, không có ý trách chàng đâu. Thiếp chỉ muốn mình có chút việc để làm thôi, chàng không được ngăn cản nữa đó. Thiếp sẽ không làm mình mệt đâu. Đúng rồi, chàng tắm mau lên rồi vào nhà đọc thư của a tỷ.

Lý Mục yên lặng, tắm rửa nhanh chóng rồi theo nàng đi về phòng.

Trong phòng thấp đèn.

Lý Mục nhìn nàng đưa cho hắn một lá thư.

Hắn nhận lấy, đọc rất nhanh.

Hai ánh mắt vẫn rơi vào hàng chữ trên tờ giấy viết thư trong tay.

Trong đầu, cảnh tượng cuối cùng trong kiếp trước chợt hiện lại.

Người chiến binh mặc khôi giáp dù là thanh kiếm sắc bén nhất trên đời này cũng không thể đâm thủng nhưng lại dễ dàng bị đánh bại bởi một chén rượu độc thấu ruột được bọc trong hương thơm của một người phụ nữ xinh đẹp.

Trong cơn đau rất dữ dội từng khúc ruột như bị đứt rời, hắn ngã xuống dưới đất, nhìn nàng bị Lục Hoán Chi mang theo rời đi.

Hắn làm sao cam tâm để nàng bỏ lại mình như vậy.

Khi nàng loạng choạng đi ngang qua người mình, hắn đã vươn tay tóm chặt lấy cổ chân nàng, không cho nàng rời đi.

Lúc đó, nàng quay mặt lại, nhìn hắn gục xuống đất, nước mắt rơi đầy mặt.

Nỗi buồn và sự tuyệt vọng trong mắt nàng, sự bất lực không thể chống lại bàn tay khổng lồ của số phận, cho đến giờ phút này hắn

vẫn nhớ rõ.

Mà người thao túng đằng sau tất cả, hiện giờ lại là người đã viết bức thư này.

Bức thư đầy sự quan tâm và yêu thương. Thoạt nhìn thì có vẻ khiêm tốn, bày tỏ tình cảm bình dị gần gũi nhưng trên thực tế, từ câu nói chữ viết đâu đâu cũng tồn tại kiểu cách tiếp cận của địa vị tôn quý và thấp kém thực tế mà chỉ có kẻ thương vị mới có.

.....

Lý Mục nhớ rõ kiếp trước, trận chiến Giang Bắc giữa Đại Ngu cùng với Bắc Hạ, từ sau khi bùng nổ, nó không phải chỉ diễn ra trong vài tháng rồi chiến thắng như ở kiếp này. Mà là sau hơn một năm liên tục giằng co, Nam Triều mới dựa vào một trận quyết chiến cuối cùng lấy thắng lợi để chấm dứt.

Về sau lại tung hoành phương Bắc, trở thành đối thủ lớn nhất trong kế hoạch Bắc phạt cuối cùng của hắn, Mộ Dung Thế người Tiên Bi, lúc này, hắn là vừa mới chạy thoát từ Bắc Hạ bắt đầu kế hoạch báo thù rửa hận gã.

Mà Lạc Thần vừa mới gả cho Lục Giản Chi không lâu, Cao gia cùng với Lục gia đang trong thời kỳ ngọt ngào của mối quan hệ của họ.

Hưng Bình Đế thực sự sẽ chết, nhưng nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cái chết của ông ta là cái chết ngoài ý muốn của thái tử. Có lẽ chính là vào khoảng thời gian này, vào một đêm nọ, hoàng tử bị một cung nhân chum chặn chết ngạt khi đang ngủ. Nghe nói rằng bởi về đêm hôm trước, cung nhân kia chọc giận thái tử, thái tử nói rằng ngày hôm sau sẽ giết chết gã. Cung nhân kia quá sợ hãi, ngay ban đêm đã giết chết thái tử, sau đó vì sợ tội mà treo cổ tự sát.

Mà hoàng đế trong hơn một năm Cao Kiệu rời Kiến Khang để chỉ huy trận chiến, không bị ai quản thúc đã đắm chìm trong tửu sắc, dùng

lại ngũ thạch tán, cơ thể vốn đã bị đào rỗng bởi vì nghe được tin dữ mà bệnh tật phát tác, không lâu sau thì chết.

Giác mộng muốn mượn Thái Tử thượng vị để thay thế Cao thị cầm quyền của Hứa thị đã hoàn toàn thất bại.

Đã không có Thái Tử, Đông Dương Vương dựa vào huyết thống cùng danh vọng thế tộc Cao thị dưới sự tiến cử của Tân An vương Tiêu Đạo Thừa và triều thần mà đã thuận lợi đăng cơ làm hoàng đế.

Đây là kiếp trước của Lý Mục.

Ở kiếp này, bởi vì xuất thế ngang trời của hắn đã làm tiến trình của trận đại chiến Giang Bắc bị thay đổi.

Kể đó, hắn mạnh mẽ cưới Lạc Thần, rời khỏi Kiến Khang, một mình đi đến nơi này, quyết định đi trên con đường có thể mau chóng có được quyền lực có thể cho phép hắn nắm giữ quyền có tiếng nói càng sớm càng tốt.

Mà ở Đài Thành Kiến Khang mọi thứ ở đó dường như đều được sắp đặt trước – hoặc là nói, hắn không phải là thần. Hắn biết điều đó, nhưng lại không thể làm bất cứ điều gì mình muốn và để mọi thứ diễn ra theo ý mình.

Từ sâu trong nội tâm mà nói, hắn không hy vọng nhìn cục diện Đông Dương Vương đăng cơ này. Nhưng dường như có một thế lực vô hình đang thao túng, có lẽ, đây là vận mệnh. Kiếp này, ngoại trừ Lạc Thần sớm trở thành vợ của hắn thì mọi thứ như được định sẵn tất cả mọi thứ ở Đài Thành, đều theo đường vòng rồi lại trở về hình dạng ban đầu mà hắn biết.

Muốn thượng vị, vẫn có thể lên được.

Mà kẻ kiếp trước đã lợi dụng sự thiện lương sự hấp dẫn của nàng đối với hắn đã giết chết hắn cùng với giấc mộng thượng vị chưa thể

thực hiện được của hắn, ngày hôm nay lại dùng phương thức thân thiết này lại ở giữa hắn và nàng lại một lần nữa lên sân khấu.

.....

Sau khi đưa thư cho hắn xong, Lạc Thần vẫn luôn chú ý đến biểu cảm của hắn.

Nàng thầm chờ đợi cảm xúc vui vẻ của hắn khi đọc xong bức thư của a tỳ.

Nhưng mà không hề có.

Ánh mắt hắn luôn dừng rơi ở lá thư trong tay, như là đang xem, lại như đang phiêu lãng đâu đó. Ánh mắt u ám ngừng trệ, trong mắt thậm chí dường như còn có một tia âm u lạnh lẽo.

Do dự một hồi, áp chế cảm giác bất an mơ hồ trong lòng xuống, nàng cẩn thận nhìn hắn, đưa tay ra giật nhẹ ống tay áo của hắn.

– Lang quân ơi, chàng không vui phải không? Chàng đang nghĩ gì đó?

Lý Mục bị âm thanh bên tai gọi hồn về.

Hắn ngược mắt lên, thấy ánh mắt nàng đang nhìn mình, vẻ mặt bất an thì lập tức hoàn hồn, bèn lắc đầu, trả lá thư lại cho nàng.

– Không có gì. – Hắn nói. – Ta chỉ đang bất ngờ a tỳ lại nhanh như vậy đã viết thư cho nàng rồi.

Lạc Thần thở phào nhẹ nhõm, tự cười bản thân vừa rồi nhìn nhầm. Nhận được thư của a tỳ, làm sao lang quân lại không vui cho được?

– Lang quân ơi chàng xem. – Nàng chỉ vào câu nói ở cuối thư, – A tỳ bảo thiếp chuyển lời với chàng. Sau này, nếu có họ ủng hộ, những chuyện chàng cần làm sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Lý Mục nhìn khuôn mặt nhỏ hão hức của nàng, khẽ mỉm cười.

– Lang quân, chàng tin thiếp đi. A tỳ thật sự tốt với thiếp lắm đó. Khi còn nhỏ, tỳ ấy vì cứu thiếp mà đã bị ong rừng đốt, suýt nữa bỏ mạng...

Từ trực giác, Lạc Thần cảm giác được hắc đường như không hề có ý định tiếp cận đường tỳ của mình – cũng là tân hoàng hậu đương triều. Điều này làm cho nàng cảm thấy thất bại. Nàng rất muốn thuyết phục hắc, cho hắc biết a tỳ là người tốt như thế nào.

Đột nhiên, nàng lại nghĩ đến câu chuyện cũ mà hắc đã kể cho nàng nghe về quá khứ khi họ gặp nhau khi còn trẻ, đôi mắt nàng sáng lên.

– Lang quân, hồi trước chàng nói là thiếp cứu chàng. Nhưng chàng quên rồi ư, người sau đó lên tiếng nói chuyện chính là a tỳ đó. Nếu tỳ ấy không phải người tốt thì làm sao mà khi nghe thiếp nói xong thì lại quay lại cứu chàng chứ?

Lý Mục nhìn chăm chú vào nàng, lại cười.

– Đúng là ta còn nợ hoàng hậu một ân tình lớn. Sau này ta sẽ trả lại cho chị ta. – Hắc nói

Nói xong, hắc đường như không muốn tiếp tục đề tài này với nàng nữa, sờ sờ bụng.

– Ta đói rồi A Di ời.

Lạc Thần không thể làm gì khác hơn là dừng đề tài này lại, cất thư của đường tỳ đi, gọi người chuẩn bị cơm nước.

Dùng cơm xong, hắc lại cùng Lạc Thần đi ra đằng trước.

Hắc cùng Tường Thao nghị sự rất nhiều việc. Cách tắm bình phong, Lạc Thần ngồi trên một cái sập do hắc đặc biệt chuẩn bị cho nàng, có

cả ngọn đèn dầu, viết một bức thư trả lời cho người mang về cho đường tử.

Thư viết xong, hấn với Tưởng Thao vẫn chưa nói chuyện xong.

Họ đang thảo luận về các tin tức khác nhau về cuộc tấn công của người Tây Kim vào Trường An Tây Kinh.

Bình lực của Cốc Hội Long người Tiên Bi, sách lược quen dụng binh của ông ta, lộ tuyến tiến lên, phân bố binh chuẩn quân đội, cung ứng quân nhu cùng lương thảo... Từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, nghe rất buồn tẻ.

Lạc Thần dần dần mệt rũ ròi, ngả người xuống sập, bất giác ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy phát hiện Tưởng Thao đã đi rồi.

Hấn là đã khuya. Bên ngoài đen như mực.

Hấn cúi xuống bế nàng từ trên sập lên, đi ra ngoài.

Lạc Thần ngủ tay chân mềm như bông, còn chưa tỉnh hẳn, không muốn đi lại.

Dù sao để tiết kiệm nhiên liệu, sau khi trời tối, ngoại trừ một số nơi cần thiết, trong phủ thứ sử không thắp đèn, cũng không sợ bị nhìn thấy, liền khép hờ mắt dựa vào lồng ngực hấn, mặc hấn bế mình đi.

Trở về phòng, hấn nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường.

Sau một hồi tiếng còi qu@n áo sột soạt, hấn leo lên giường, bò đến bên nàng, nằm xuống duỗi tay ra và ôm lấy nàng.

Trong bóng tối, hấn lặng lẽ hôn và vuốt ve nàng, một lúc sau, hấn đè nàng xuống.

Lạc Thần vẫn còn đang mơ màng, như là đang vẫn còn đắm chìm trong giấc ngủ trước đó, chưa tỉnh lại hoàn toàn.

Nàng nửa nhắm nửa mở, mặc cho hắc tặc hưởng cơ thể mình.

Xong xuôi, hắc tặc dập đèn, tách mở hai chân nàng ra, dịu dàng lau sạch sẽ cho nàng. Lần nào hắc tặc cũng đều như vậy. Lạc Thần ban đầu rất thẹn thùng, nhưng rồi dần dần cũng thành thói quen, để mặc hắc tặc. Nàng cảm thấy rất dễ chịu, thoải mái, mặc cho hắc tặc làm gì mình cũng được, ngáp một cái, nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ say ngọt ngào.

Tỉnh lại lần nữa, hắc tặc là đã nửa đêm về sáng. Trên giường chỉ có mình nàng, không thấy hắc tặc đâu cả.

Lạc Thần xoa đôi mắt nhập nhèm, bò dậy, khoác áo đi xuống tìm hắc tặc.

Khi ra đến ngoài, nhìn thấy hắc tặc đang ở đình viện.

Hắc tặc đưa lưng về phía này, ngồi trên thềm đá trước thạch đình mà nàng đã sửa chữa, trong tay cầm một thanh kiếm.

Kiểm ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm thẳng tắp sáng hàn quang.

Hắc tặc lau lưỡi kiếm liên tục bằng một miếng nỉ mài mòn, động tác cực kỳ cẩn thận.

Mài một lát, hắc tặc liền dừng lại, lấy kiếm đối nguyệt, chậm rãi chuyển động thân kiếm, lấy nguyệt hoa thử độ sắc của lưỡi kiếm.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng sáng trong.

Nơi lưỡi kiếm được phản chiếu loé lên kiếm mang màu xanh lục như huyền băng.

Hàn ý lạnh lẽo bao trùm lấy.

Lạc Thần sửng sốt, há miệng muốn gọi hắn, nhưng mà âm thanh kẹt trong cổ họng, bước chân cũng dừng lại.

Quả thực cảm thấy bất ngờ.

Đêm khuya như thế, hắn không ngủ được, một mình chạy đến trong viện mài kiếm dưới trăng ư?

Có lẽ là nghe được tiếng bước chân của nàng, hắn quay đầu lại, nhìn thấy nàng, thu kiếm cho vào trong vỏ.

Lạc Thần cuối cùng cũng đi về phía bóng dáng đó, dừng lại trước mặt hắn, nhìn hắn.

Hắn vẫn ngồi tại chỗ, cũng không đứng dậy.

Chỉ lẳng lặng nhìn nàng, giang hai tay ra với nàng.

Lạc Thần đột nhiên có cảm giác nhẹ nhõm.

Hắn như vậy mới là dáng vẻ nàng quen thuộc. Nàng ngồi lên trên đùi hắn, dán thân thể mềm mại ấm áp mà hắn thích vào trong lòng hắn, để hắn ôm lấy nàng.

– Chàng sao vậy? Chàng có tâm sự à?

Nàng ngẩng lên hỏi hắn.

– A Di ời, sau này, nếu có một ngày a tỷ nàng muốn giết ta, nàng sẽ như thế nào?

Hắn yên lặng một lát rồi hỏi.

Lạc Thần thở thốt:

– A tỷ là người tốt lắm. Thiếp nói với chàng rồi còn gì? Đang yên lành sao tỷ ấy lại muốn giết chàng cơ chứ?

– Con người rồi sẽ thay đổi. A tỷ nàng làm hoàng hậu, biết đâu trong tương lai suy nghĩ sẽ thay đổi thì sao.

Lý Mục hơi cúi xuống nhìn gương mặt xinh đẹp đơn thuần dưới ánh trăng này.

– Lại ví dụ như nàng, hiện giờ nàng nói nàng rất yêu ta, bằng lòng ở lại bên ta. Nhưng tương lai, biết đâu nàng sẽ thay đổi, không cần ta nữa.

Lạc Thần vội vàng lắc đầu.

– Thiếp sẽ không đâu. Chàng đừng nghĩ sai về thiếp.

Trong đầu nàng bỗng nhiên hiện lên những gì nhìn thấy khi nàng đến thăm đứa trẻ sơ sinh vài ngày trước. Còn chưa đầy tháng, nằm ở trong lòng mẫu thân, nhìn đáng yêu vô cùng.

– Lang quân ơi, chàng có muốn A Di sinh cho chàng một đứa con không?

Có lẽ là để chứng minh hắn nghĩ sai rồi, nàng buột miệng thốt ra. Nói xong, nàng lại hết sức thẹn thùng, mặt đỏ lên, hai tay bưng kín mặt không dám nhìn vào mắt hắn. Nàng biết, mỗi một lần hắn đều cẩn thận vệ sinh sạch sẽ cho nàng, có lẽ là không muốn nàng sinh con cho hắn.

Vốn là nàng căn bản chưa từng nghĩ tới cái này. Chỉ cần hắn yêu nàng, nàng với hắn ở bên nhau, ngủ cùng nhau, nàng đã thấy cực kỳ hạnh phúc rồi.

Nàng chưa từng nghĩ tới chuyện sinh con

Huống chi, ngày ấy nàng cũng bị tình trạng người phụ nữ kia sinh con làm cho có chút hoảng sợ.

Nhưng mà vào lúc này, không biết vì sao, nghĩ đến hấn chỉ ngủ với nàng mà lại không cho nàng sinh con cho hấn, bỗng nhiên thấy ấm ức.

Tưởng tượng có một đứa bé nhỏ xíu vừa giống mình lại giống Lý Mục, trong lòng nàng lại có chút mong đợi.

Ôi! Cũng không biết mình bị điên cái gì mà lại sao lại yêu huynh ấy nhiều đến như thế.

Đến mức muốn sinh con cho huynh ấy...

Nàng buông hai tay che mặt ra, ngửa mặt lên nhìn hấn.

– Lang quân ơi, thiếp muốn sinh con cho chàng.

Nàng lấy hết dũng khí nói lại một lần nữa, sau đó cắn môi nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt.

– Bây giờ còn chưa được.

Hấn hôn lên chiếc mũi xinh của nàng.

– Nàng còn quá nhỏ, bản thân mình trông chả khác gì một đứa trẻ rồi. Đi theo ta nàng đã phải chịu nhiều thiệt thòi, ta không nỡ để nàng phải chịu khổ như vậy một lần nữa.

– Hơn nữa, ta còn chưa lấy được Tây Kinh cho nàng đâu.

Trong lòng Lạc Thần thấy ngọt ngào vô kể, đưa hai tay lên quàng lấy cổ hấn.

– Lang quân, chàng không ngủ được, có phải lo lắng sau này chàng công cao lấn chủ, làm cho a tỳ kiêu kỳ, muốn giết huynh có phải không?

– A tỳ không phải hạng người như vậy đâu. Mà nếu như có một ngày như vậy, chàng đừng sợ. Chỉ cần có thiếp ở đây, thiếp sẽ bảo vệ

chàng, không cho phép a tỳ làm tổn hại đến một sợi tóc của chàng.

Âm thanh mềm mại dịu dàng, nói ra lời thề trịnh trọng như thế, nghe rất ngây thơ nhưng lại khiến người ta vô cùng cảm động.

Nhưng nàng không biết là, khiến hấn lo được lo mất, trần trọc khó ngủ, không phải là a tỳ nàng muốn giết hấn.

– A Di ơ, tương lai nàng sẽ không bỏ ta, không rời xa ta chứ?

Lý Mục nhìn cô gái nhỏ ở trong ngực mình đắm đắm, hỏi.

Lạc Thần gật đầu, ghé sát lại hôn lên chiếc cằm rắn chắc đẹp đẽ và kiên nghị của hấn.

– A Di sẽ không bao giờ rời xa lang quân đâu.

Lý Mục cười:

– Ta nhớ rồi.

– A Di, nàng cũng phải nhớ những lời tối này nàng nói đó, đừng bao giờ phụ ta.

Hấn bế nàng lên, đứng lên khỏi thềm đá đi vào bên trong.

Hết chương 83

Chương 84

Trong địa lao của Đình úy thụ Đài Thành, dù là dưới ánh nắng trong trẻo ban ngày thì cũng vẫn tối tăm và ẩm ướt, không có ánh sáng mặt trời.

Mộ Dung Thế bị nhốt ở nơi này đã gần hai tháng.

Hoàng đế băng hà, tân chủ đang cơ, triều đình Đại Ngu được duy trì gần hai mươi năm theo sự đổi chủ của cung đình mà triều cục cũng theo đó thay đổi.

Kiến Khang ở bên ngoài phòng giam đang trải qua những dòng chảy ngầm và thay đổi bất ngờ.

Nhưng tất cả mọi thứ đều đã không còn can hệ gì đến gã.

Cẩn thận mấy cũng có sai sót. Hứa thị vốn đã nắm chắc thắng lợi bởi vì sự nhúng tay ngang ngược của trưởng công chúa mà thất bại trong gang tấc, ôm hận mà rút lui.

Sóng triều rút lui, gã cũng trở thành một con tốt bỏ, dường như đã bị người ta bỏ quên ở trong nhà lao này, mặc cho gã tự sinh tự diệt. Hoặc là nói, chờ khi có người nhớ tới gã, đánh dấu gã như một dấu hiệu kết thúc.

Đình úy biết gã là trọng phạm, dĩ nhiên sẽ không để lộ bất cứ tin tức gì của bên ngoài cho phạm nhân biết.

Người bị nhốt trong nhà lao này không khác gì kẻ mù, kẻ điếc.

Nhưng mấy ngày nay, người Tiên Bi này dường như đã nhận ra điều gì đó, anh ta đã mấy lần đưa ra yêu cầu muốn gặp Hứa Tiết.

Gã không chờ được Hứa Tiết đến địa lao gặp mặt. Cái gã chờ được lại là một mệnh lệnh tử hình ngay tại chỗ đối với mình.

Người ra mệnh lệnh là Thượng thư đài, là tự tay Cao Kiệu viết và đóng dấu.

Đình úy xuống địa lao, sai người mở địa lao ra, tuyên bố mệnh lệnh cấp trên đối với tử tù mà mình vừa mới nhận được.

Phản ứng của người Tiên Bi cũng làm cho Đình úy bội phục.

Làm Đình úy nhiều năm rồi, chuyên về tư án và nhà lao, y đã nhìn thấy quá nhiều khuôn mặt xấu xí của những người trước khi họ chết. Con người dù cứng cỏi đến đâu, khi thời khắc này thực sự đến, không ai là không sợ hãi.

Nhưng mà người trước mặt này thoát nhìn không hề có bất cứ phản ứng gì cả.

Thân thể của gã hản là đã rất yếu ớt, nhưng vẫn khoanh chân ngồi trên mặt đất, bất động, chỉ chậm rãi ngước đôi đồng tử màu tím đen lên nhìn y. Khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt thờ ơ đó, ấy thế mà Đình Úy lại thấy sợ hãi rùng mình.

Người Tiên Bi này dường như không coi tính mạng của mình là thứ quan trọng.

Người như vậy, đối với người khác càng sẽ không có bất cứ tình cảm dư thừa gì.

Y ra lệnh đao phủ ra tay, mình thì đi ra ngoài, đứng ở cửa nhà lao canh chừng, tránh cho máu bắn ra làm bẩn y phục của mình.

Đao phủ đi vào.

Đó là một người rất có kinh nghiệm.

Để giảm bớt rắc rối trong việc dọn dẹp sau đó, anh ta ném một tấm thảm hôi thối trên mặt đất phủ đầy các lớp vết máu qua nhiều năm, đồng thời ra hiệu cho Mộ Dung Thế quỳ lên đó.

Mộ Dung Thế nhắm mắt lại.

Đao phủ nổi giận, chửi một tiếng, đi lên, cưỡng ép muốn đẩy gã xuống tấm chiếu bẩn đó.

Đúng vào lúc này trưởng nhà lao gấp gáp đi xuống nói Hứa Tư đồ tới.

Đình úy nhíu mày. Anh ta không biết nhiều về người đàn ông Tiên Bi này, nhưng có thể khiến cho Cao Kiệu lẫn Hứa Tiết đều lần lượt đích thân xuống nhà lao, thậm chí còn vì người này mà nổi lên xung đột, vậy chắc hẳn không phải là nhân vật tầm thường, chỉ là không biết vì sao lại biến thành con tốt thí ở đây.

Hứa Tiết vẫn luôn cho che chở cho anh ta lại chưa từng có phản ứng gì đối với yêu cầu được gặp của anh ta.

Đình úy cho rằng Hứa Tiết đã buông tay mặc kệ rồi, lại không ngờ hôm nay Cao Kiệu hạ lệnh giết người thì ông ta lại đột ngột xuất hiện.

Đình úy ra lệnh cho đao phủ tạm dừng việc hành hình, mình thì vội vàng đi nghênh đón người.

Hứa Tiết không hề dẫn theo tùy tùng, một mình đi xuống nhà lao.

Thân hình ông ta có vẻ như còn hơn so với lúc trước, tiếng nói cũng khàn hơn, nghe rất khác với thường ngày.

Đình úy biết Hứa gia gần đây đang bị sa sút, suy đoán cuộc sống của Hứa Tiết cũng không yên bình gì. Nhưng mới chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà cả người tiều tụy đến nông nỗi này thì đúng là quá cảm khái đi.

Người lộng quyền thế, quyền thế làm sao mà không trêu người?

Đình úy đi lên hành lễ bái.

Hứa Tiết lạnh lùng nói:

– Đưa Mộ Dung Thế lên đây, ta muốn dẫn đi.

Đình úy ngăn người, chần chừ cẩn thận nói:

– Mong Hứa tư đồ thứ lỗi, không phải là tôi không tuân theo lệnh của ngài, nhưng mà sáng nay bên tôi có nhận được mệnh lệnh của Thượng thư lệnh, ra lệnh cho tôi tử hình phạm nhân ngay tại chỗ. Nếu như Hứa tư đồ muốn người thì cũng được, nhưng có thể cho hạ quan bẩm báo cấp trên đã được không ạ?

Hứa Tiết giận giữ.

– Người dám không nghe theo mệnh lệnh của ta?

– Lễ nào người thấy tân đế đăng cơ, Cao Kiệu đắc thế thì cho rằng dám khinh thị Hứa gia ta?

Ông ta cười lạnh.

– Hứa Tiết ta dù có thất thế thì vẫn còn Kinh Châu bá phủ, đối phó với một Đình úy tép riu người thì còn dư dả.

Ông ta rút thanh kiếm bên hông ra chĩa vào Đình úy, quát lên:

– Còn không mau dẫn người lên cho ta?

Đối mặt với cơn giận của Hứa Tiết, Đình úy không dám phản bác, đành phải sai người dẫn Mộ Dung Thế lên.

Một lát sau, Mộ Dung Thế được ngục tốt dẫn ra, đứng ở trước mặt Hứa Tiết.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hứa Tiết quay sang Đình Uý:

– Cởi xích ra cho hẵn.

Đình uý đành phải cho người mở xiềng xích tay chân cho Mộ Dung Thế, chờ Hứa Tiết dẫn người ra khỏi nhà lao, bước lên một chiếc xe ngựa đỗ ở bên ngoài nghênh ngang rời đi rồi mới lập tức cho người đi thông báo Cao Kiệu.

.....

Xa phu vội vàng điều khiển xe ngựa phóng nhanh đi về hướng cửa thành gần nhất.

Hứa Tiết cùng Mộ Dung Thế ngồi cùng xe. Bánh xe ngựa nghiền qua một mặt đường gập ghềnh, thân xe nảy lên, Mộ Dung Thế mặt tái nhợt nghiêng người lắc lư, được Hứa Tiết đỡ lấy, lấy ra một chiếc khăn lau vết máu trên mặt gã, ánh mắt lộ rõ thương xót, nói:

– A huynh ơi, huynh còn chống đỡ được không? Người của chúng ta chờ ở bến đò rồi. Huynh cố gắng kiên trì chút nữa thôi, ra khỏi thành rồi tới bến đò rồi là có thể lên đường.

Bàn tay đỏ trắng nõn mịn màng, hoàn toàn không phải là tay của đàn ông, giọng nói đã trở lại âm điệu ban đầu, nghe như một thiếu nữ.

Mộ Dung Thế mở mắt ra, nhìn em gái Mộ Dung Triết dịch dung thành Hứa Tiết, nói giọng khàn khàn:

– Huynh không sao. May mà muội tới kịp thời, không thì ta đã bị giết rồi.

Gã nhớ tới một màn vừa rồi, đáy mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn.

Mộ Dung Triết nói:

– A huynh, tại muội tới muộn, làm cho huynh suýt nữa thì bỏ mạng trong đó. Cũng không phải là muội không muốn tới sớm, mà là muội không tiếp cận được với Hứa Tiết, sợ dịch dung không giống, nhỡ đâu bị phát hiện ra thì hỏng chuyện. Muội chết cũng không sao, nhưng không thể liên lụy a huynh được. Trong khoảng thời gian này Hứa Tiết vẫn luôn ở trong nhà, muội tốn bao công sức mới trà trộn vào trong Hứa gia được, từ xa nhìn ông ta mấy lần mới miễn cưỡng dịch dung ra được như này. Cũng may là lừa gạt được tên Đình úy kia cứu được huynh ra.

– Đều tại muội cả, làm chẳng xong việc gì hết. Chẳng những khiến chúng ta kiếm củi ba năm đốt một giờ, mà còn khiến cho a huynh suýt nữa thì mất mạng...

Mộ Dung Thế lắc đầu:

– Muội đã làm rất tốt rồi. Việc không thành là do ý trời trêu người mà thôi. Muội không cần phải tự trách đâu.

Trong đôi mắt đẹp của Mộ Dung Triết lộ vẻ căm hận khó hiểu:

– A huynh ơi, muội không rõ, Hứa Tiết có nhược điểm bị chúng ta nắm được, vì sao ông ta dám bỏ huynh không lo vậy ạ? Dù là Thái tử không thể trở thành hoàng đế Nam Triều, nhưng ông ta chẳng phải vẫn còn là đại thần Nam Triều à? Ông ta không sợ Cao Kiệu cầm đạo thánh chỉ kia của muội nhỏ cỏ tận gốc ông ta ư?

Mộ Dung Thế nói:

– Mục đích của Cao Kiệu là ngăn cản Thái Tử thượng vị, không cho Hứa gia thực hiện mưu kế khống chế triều đình, mà không phải là mượn cơ hội nhỏ cỏ tận gốc Hứa gia. Không phải là ông ta không muốn, mà là không thể. Ông ta kiêng kỵ binh lực của Hứa gia, sợ ép quá mức sẽ khiến cho Hứa gia tạo phản, Nam Triều bị đại loạn. Ông ta làm việc luôn ổn trọng, lo trước lo sau. Hiện giờ ông ta đã đạt được mục đích rồi. Cho nên dù muội có giao chiếu chỉ giả cho ông ta, đừng nói là không gạt được ông ta, dù đây có là chiếu thư thật thì

ông ta cũng sẽ không vào ngay lúc này mà xé rách mặt với Hứa gia đầu. Hứa Tiết là con cáo già, làm sao mà không đoán được sự kiêng dè của Cao Kiệu được chứ. Hai người họ nhìn như thù địch, nhưng thực tế lại quá hiểu suy nghĩ của đối phương, dường như đã âm thầm đạt thành thoả hiệp rồi, cả hai cùng đều lui một bước, việc này coi như bỏ qua, tạm thời bình an không có việc gì.

Mộ Dung Triết nghe vậy thì bừng tỉnh hiểu ra, nghiêng răng nói:

– Đàn ông Nam Triều quả nhiên toàn là kẻ không có tim, máu lạnh. Toàn là kẻ bất lực. Cao Kiệu này đúng là uống có hư danh, thực chất là một kẻ vô dụng, suýt nữa đã hại tính mạng của huynh rồi.

Mộ Dung Thế lại hết sức bình tĩnh, nhìn Mộ Dung Triết.

– Huynh ở nhà lao giống như mất mù tai điếc, nhưng mà cũng dự đoán được sự việc hẳn có biến hoá, mấy lần yêu cầu gặp Hứa Tiết chỉ là để thử thăm dò. Lão ta chậm chạp không chịu lộ diện, huynh liền biết đại thế đã mất, vốn đã chuẩn bị tinh thần sẽ chết rồi. Cũng may hôm nay được muội cứu ra, cũng coi như trời không quên ta.

– Muội muội, muội vì phục quốc mà hy sinh rất nhiều, hôm nay lại cứu huynh, a huynh thay mặt Đại Yến cảm ơn muội.

Mộ Dung triết xúc động nói:

– A huynh đừng như thế. A huynh là hy vọng phục quốc của Đại Yến. Chỉ cần có a huynh, Đại Yến ta mới có hy vọng. Muội là con gái Mộ Dung gia, chỉ cần muội có tác dụng, dù có tan xương nát thịt cũng không chối từ.

Mộ Dung thế gật đầu.

– A huynh ơi, việc đến thế này rồi, sau khi chạy thoát chúng ta sẽ đi đâu đây?

– Lúc trước huynh được thúc phụ phái đi vào Nam Triều vốn là vì mượn binh. Hiện giờ sự việc đã thất bại, chỉ đành phải quay về cậy nhờ thúc phụ, mưu cầu đường ra khác thôi.

– Nghe nói thúc phụ ở Long Thành đã triệu tập được rất nhiều bộ cũ và tộc nhân. Có điều là chúng ta lần này dù có thể chạy thoát khỏi Nam Triều, nhưng mà đại bộ phận phương Bắc vẫn là thuộc địa bàn Hạ Yết. Bọn họ hận huynh thấu xương, huynh còn đang bị lòng bắt, nay lại bị thương, hành động bất tiện, làm sao có thể bình yên xuyên qua Trung Nguyên quay trở về Long Thành được ạ?

Mộ Dung thế trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:

– Cốc Hội Long hiện giờ đang muốn lấy Trường An. Hạ Yết vì bảo vệ Lũng Tây mà điều binh đi ứng phó. Có câu đục nước béo cò, nơi càng loạn thì càng có cơ hội thừa nước đục thả câu. Nếu hôm nay có thể chạy thoát, chúng ta không ngại đường xa đi vòng qua Tương Dương lên phía Bắc, đi về tuyến tây, vùng đất kia tuy hoang dã xa xôi, nhưng mà tương đối an toàn, sau khi đi qua, lại nhân Trường An hỗn loạn mà đi Tiêu Quan, cuối cùng về Long Thành.

– Mọi chuyện nghe theo a huynh hết ạ.

Mộ Dung Thế gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa tiếp tục chạy nhanh về phía trước, dần dần đến gần cửa thành.

Môn tốt thấy có một chiếc xe ngựa chạy ra khỏi thành bèn đi lên ngăn lại, đang muốn tra hỏi, nhìn một khuôn mặt thò ra khỏi cửa xe, giọng khàn khàn, rất lạnh lùng:

– Tránh ra! Bản quan có việc ra khỏi thành, chậm trễ việc triều chính, người có gánh được không?

Môn tốt nhận ra Hứa Tiết, thấy ông ta lộ mặt nào dám nghi ngờ, vội vàng lui ra, đang chuẩn bị hô to cho đi đột nhiên nghe thấy phía sau

có tiếng quát:

– Hứa Tư đồ trong xe ngựa là giả! Mau ngăn lại. Bắt lấy phạm nhân!

Môn tốt quay đầu, thấy vệ thống lĩnh Đài Thành Trần Đoàn dẫn một đội nhân mã đang lao nhanh tới bên này, kịp phản ứng, hét lớn hô người ở phía trước ngăn xe ngựa lại.

Xa phu là tử sĩ của Mộ Dung gia, quát mạnh roi ngựa lên lưng ngựa.

Con ngựa bị đau, kéo thùng xe mạnh mẽ phá chướng ngại vật, xông ra ngoài, chạy như điên trên trì đạo.

Mộ Dung Triết quay lại nhìn, thấy đại đội truy binh phía sau càng lúc càng gần, đã có thể thoáng thấy được nhiều bóng dáng màu đen, mặt trắng bệnh lên.

Mộ Dung Thế đột nhiên nói:

– Thả ta xuống dưới, các người tiếp tục đi về phía trước.

Mộ Dung Triết ngăn ra, sau đó đã hiểu.

Với tốc độ của xe ngựa dù thế nào cũng không thể bằng ngựa đơn được. Cứ tiếp tục như thế này, chỉ có thể bó tay chịu trói mà thôi.

– A huynh. Huynh đang bị thương, để muội đi theo huynh. Để xe ngựa dẫn dụ họ đi đi.

– Không được đâu. Hai người mục tiêu càng lộ rõ hơn, không hề chạy thoát. Chạy tiếp đằng trước muội lại tự xuống. Muội yên tâm, huynh không chết được đâu.

– A huynh...

– Nhanh lên. Chỉ cần dụ truy binh rời đi, huynh có thể tự thoát thân đi Long Thành được. Muội cũng phải nghĩ cách đến Long Thành gặp

nhau đấy. Lẽ nào muội muốn ngày hôm nay cùng chết ở trong tay người Nam Triều hay sao?

Mộ Dung thế quát lên.

Mộ Dung Triết rùng mình.

Nàng biết ở trong mắt huynh trưởng, phục quốc, xưng đế mới là quan trọng nhất. Còn lại, cho dù là mình hay tính mạng của huynh ấy vào lúc quan trọng cũng hoàn toàn không đáng gì.

Nàng gật đầu, ra lệnh cho phu xe tạm giảm tốc độ, đưa tay nải đã chuẩn bị sẵn trong xe ngựa cho Mộ Dung Thế, nghe theo lời gã thả gã đi xuống.

Mộ Dung thế lặng lẽ trốn trong một con mương có cỏ dại rậm rạp bên đường, nhìn đại đội nhân mã kia âm âm đi qua trước mặt, một lúc lâu sau, khi xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, gã mới từ từ bò lên, sau khi xác định hướng tây bắc mới loạng choạng đi về hướng bờ sông.

.....

Khi trời tối, Cao Kiệu mới nhận được hồi báo mới nhất.

Nói phụ cận bến đò phát hiện hơn chục người Tiên Bi đang lẫn trốn, chắc hẳn là do Mộ Dung Thế đã an bài, toàn bộ bị bắt, không để lọt lưới.

Chiếc xe ngựa kia cũng đã bị đuổi kịp, nhưng mà không phát hiện ra Mộ Dung Thế ở trong xe. Kẻ đóng giả Hứa Tiết cũng đã đào tẩu từ trước, chỉ còn lại người đánh xe ngựa.

Mộ Dung Thế dựa theo kế hoạch vượt sông trốn qua Giang Bắc. Trần Đoàn đã phái người lục soát bờ sông suốt đêm, nếu có tin tức thì sẽ báo về ngay.

Cao Kiệu mang theo tâm sự nặng nề từ Đài Thành trở lại phủ đệ, đi tìm Tiêu Vĩnh Gia, nói lại tin tức Mộ Dung Thế đã chạy thoát cho bà biết.

Ông thờ dài:

– Lúc ấy biết gã chạy mất, ta đã biết không thể nào bắt lại được rồi. Người này giỏi về tâm kế, lại thiện ẩn nhẫn, chạy thoát chẳng khác nào thả hổ về rừng. Chỉ tại ta lúc trước không kiên quyết, buông tha cho gã. Nếu lúc đó một đao giết gã luôn thì cũng sẽ không có nhiều việc như này rồi...

Ông rất hối hận, cứ than vãn liên hồi. Thấy Tiêu Vĩnh Gia vừa mới tắm xong, trên người chỉ mặc tạm một bộ y phục, đang ngồi trước gương trang điểm, tóc dài chưa chải, tay chống trán, như là đang thất thần nghĩ gì đó, dáng vẻ hoàn toàn không nghe mình nói chuyện. Nghĩ đến những ngày này đầu tiên là quốc tang, sau đó là đăng cơ của Đông Dương vương, cháu gái Cao Ung Dung lên làm hoàng hậu, lục cung không khỏi có rất nhiều lễ nghi phức tạp, đưa cháu gái liên tục mời Tiêu Vĩnh Gia vào cung chủ trì. Tiêu Vĩnh Gia lại không mấy quan tâm, có vẻ rất là miễn cưỡng.

Vì thế đổi giọng:

– A Lệnh à, việc của cháu gái hiện giờ cũng tạm ổn rồi. Ta thấy nàng cũng mệt mỏi, nàng nghỉ sớm đi.

Tiêu Vĩnh Gia vẫn không tiếp lời, chỉ lạnh nhạt nhìn ông.

Cao Kiệu bỗng cảm thấy có chút khấn trương.

Gần đây Tiêu Vĩnh Gia tuy rằng vẫn luôn ở trong nhà, nhưng mà hai người vẫn ngủ riêng.

Đây là phòng của bà.

Lúc trước, việc triều đình quá bề bộn, ông căn bản cũng không nghĩ tới phương diện này.

Gần đây việc tân đế đăng cơ đã xong, triều đình dần dà đã ổn định. Ông liền nhớ tới lần trước mình còn từng không cầm lòng nổi mà hôn vợ một cái. Khi đó thê tử rất dịu ngoan. Vì lẽ đó mà mấy buổi tối nay ông rất muốn hỏi mình có thể ở lại ngủ với nàng hay không. Có điều là chỉ một câu này mà mấy lần muốn mở miệng lại như bị chặn ở trong cổ họng, không thể nào thốt ra được.

Cao Kiệu đang tự hỏi không biết thê tử có phải đã đoán ra được tâm tư của mình hay không, có ý tứ đó hay không, cho nên cũng không thấy chủ động gì. Không khỏi có chút ngượng ngùng.

Thấy vợ cầm lấy lược bắt đầu chải tóc, chần chừ không biết có nên kiểm soát ở lại hay không hay là đi ra ngoài thì bên ngoài có người tới, bầm báo là Hoàng hậu tới.

Ban ngày, Cao Ung Dung ở trong cung chiêu đãi các mệnh phụ quý nữ Kiến Khang, Tiêu Vĩnh Gia cũng có tham dự. Từ trong cung trở về còn chưa được mấy canh giờ, thế mà cháu gái lại tới nữa rồi.

Bà cùng trượng phu nhìn nhau, rồi gọi thị nữ vào chải đầu mặc quần áo cho mình, xong đâu đấy hai người đi đến tiền đường, lại thấy Cao Ung Dung không mặc lễ phục hoàng hậu mà là ăn mặc trang phục giản dị bình thường như ở nhà, đứng ở giữa sảnh, hơi ngửa mặt lên nhìn bốn phía, nét mặt đầy cảm khái, nghe thấy tiếng bước chân của hai vợ chồng thì quay đầu lại, thấy hai người tới thì chào hỏi “Bá phụ, bá mẫu”.

Cao Kiệu cùng Tiêu Vĩnh Gia hành lễ bái với chị ta. Cao Ung Dung vội đi lên ngăn:

— Bá phụ bá mẫu đừng làm cháu khó xử. Ở trước mặt người ngoài, cháu bất đắc dĩ mới nhận lễ lớn của hai vị, còn nơi này là nhà mình, sao hai vị đại nhân lại khách sáo vậy ạ? Sau khi cùng bề hạ trở về, cháu vẫn luôn muốn lấy thân phận cháu gái Cao thị về nhà một

chuyển, tối nay cuối cùng đã làm được, hai bác lại khách sáo với cháu, lẽ nào không chào đón cháu ạ?

Cao Kiệu nhìn Tiêu Vĩnh Gia, thấy bà không nói gì, bèn vội nở nụ cười đáp lại:

– Sao có thể chứ? Hiếm khi cháu gái có lòng như thế, tôi với bá mẫu cháu vui mừng còn không kịp.

Cao Ung Dung mỉm cười, lại nhìn bốn phía, nói:

– Vừa rồi lúc cháu gái đi vào đây, đâu đâu cũng thấy cảnh cũ, xuất giá đã nhiều năm rồi, tuy cháu vẫn luôn nhớ nhà nhưng lại không được về, mà dù có trở về thì lần nào cũng vội vàng như khách qua đường. Nghĩ từ này về sau có thể sống bên cạnh với bá phụ bá mẫu, nếu nhớ nhà là có thể về bất cứ lúc nào, trong lòng cháu thấy đầy cảm xúc.

– Cháu luôn coi hai vị đại nhân như cha mẹ ruột, trước như thế, nay cũng như thế. Chỉ là không biết hai vị đại nhân có coi cháu gái như con ruột như hồi trước nữa không?

Chị ta nói.

Cao Kiệu sững sốt, ngay sau đó gật đầu:

– Đó là đương nhiên rồi. Nhắc tới thì cháu với A Di tình cảm hai chị em rất tốt. Cháu xuất giá mấy năm, nó vẫn thường nhắc đến cháu với hai chúng ta suốt đấy.

Nói xong, ông lại nhìn sang thê tử, thấy bà vẫn không nói chuyện, chỉ cười như không cười nhìn cháu gái, trong lòng không khỏi đầy nỗi nghi hoặc.

Nhắc đến Lạc Thần, ánh mắt Cao Ung Dung sáng lên, cười thờ dãi:

– Lần này trở về, cháu mới biết được em gái lại đi Nghĩa Thành rồi. Cháu còn đang nghĩ về sau sẽ được gặp em ấy thường xuyên cơ chứ. Ban đầu cháu rất là buồn, nhưng nghĩ nghĩ, muội phụ là nhân trung tuấn kiệt, em gái đi theo một phu quân như thế, hai người phu xướng phụ tùy, khai cương thác thổ cho Đại Ngu, đây là việc làm của bậc anh hùng dũng cảm, cháu lại thấy được an ủi. Cháu có gửi thư ôn chuyện cho em ấy rồi, lại nghĩ đến Nghĩa Thành là nơi hoang vu khốn khổ, chắc em ấy cũng chịu khổ nhiều, vì thế cũng đã gửi theo một chút quà mọn bày tỏ chút tấm lòng của mình.

Tiêu Vĩnh Gia cuối cùng lên tiếng, nói:

– Làm khó cho cháu rồi. Ngày nào cũng lo liệu không hết việc nhưng vẫn nhớ đến A Di, tôi thay mặt A Di cảm ơn cháu.

Cao Ung Dung nói:

– Bá mẫu sao lại khách sáo với cháu vậy ạ? Cháu từ nhỏ đã coi A Di như em gái ruột. Chỉ mong muội phụ sớm ngày kiến công lập nghiệp cho Đại Ngu ta, bệ hạ chắc chắn có hậu phong. Đến lúc đó, vợ chồng em ấy được trở về triều, cháu và em ấy được gặp lại nhau. Cứ nghĩ đến ngày đó là cháu rất vui mừng.

– Phải phải...- Cao Kiệu phụ họa.

– Chỉ là hiện giờ, Đông Dương Vương cứ thế mơ mơ màng màng làm hoàng đế, cháu cũng mơ màng theo đó trở thành hoàng hậu. Trước mặt người ngoài, cháu không dám nói, nhưng đối với bá phụ bá mẫu cháu lại không sợ bị hai bác chê cười, cháu xin nói thẳng, bệ hạ với cháu hiện tại tim vẫn còn đang treo lơ lửng...

Nụ cười trên mặt chị ta biến mất.

– Vốn dĩ bệ hạ chỉ muốn làm Đông Dương Vương của mình, cháu thì làm Vương phi của cháu. Cả đời cứ thuận lợi trôi qua như thế, đó là phúc lớn nhất. Không ngờ đâu lại được Kiến Khang thừa nhận, trở thành cục diện như thế này.

– Bệ hạ tuổi trẻ, làm sao biết xử lý quốc sự. Cháu càng không hiểu gì hết, từ nay về sau chỉ đành da mặt dựa dẫm vào sự ủng hộ và nâng đỡ của bá phụ bá mẫu cùng muội phu...

Sắc mặt Cao Kiệu cũng trở nên trịnh trọng, thở dài:

– Chúng ta là thần tử của triều đình, có trách nhiệm phân ưu với quân vương. Cháu yên tâm đi, chỉ cần bá phụ còn sức lực thì sẽ dốc hết mình tận tậm tận lực.

Cao Ung Dung lại lộ vẻ vui mừng, hành lễ bái với Cao Kiệu, được Cao Kiệu vội đỡ lên.

Cao Ung Dung đứng lên, nhìn Tiêu Vĩnh Gia trước sau vẫn không lên tiếng gì, nói:

– Bá phụ, bá mẫu, cháu còn có một chuyện nữa muốn được hai bác tha thứ. Có thể cho phép cháu vào nội thất trình bày tỉ mỉ được không ạ?

Tiêu Vĩnh Gia nhìn thẳng vào chị ta, ánh mắt khế động.

Cao Kiệu lại lộ vẻ khó hiểu, gật đầu:

– Đi vào thư phòng của ta đi.

.....

Ba người vào thư phòng, đóng cửa lại. Cao Kiệu ngồi ghế trên, Tiêu Vĩnh Gia ngồi bên cạnh ông, Cao Ung Dung đi đến trước mặt hai người, lại trịnh trọng bái lạy.

Cao Kiệu sửng sốt, nói:

– Sao cháu lại hành đại lễ vậy? Không được đâu. Cháu mau đứng lên đi.

Cao Ung Dung lại không chịu đứng lên, nói:

– Bá phụ, bác còn nhớ lúc muội phu cầu cưới a muội, rồi từng bị người ta ám toán, suýt nữa thì hỏng việc không ạ?

Cao Kiệu nhanh chóng nhìn Tiêu Vĩnh Gia ngồi bên cạnh mình, ánh mắt lộ rõ vẻ khó hiểu.

– Cháu không dám giấu giếm gì nữa. Việc này đều là do cháu làm ra ạ

Cao Kiệu giật nảy mình.

– Cháu vẫn luôn không dám đề cập đến ở trước mặt bá phụ, là vì sợ rước lấy cơn giận lôi đình của bá phụ. Đến bây giờ sở dĩ cháu thẳng thắn thành khẩn với bác, chính là vì trong lòng quá áy náy, đêm thường ngủ không yên, nên không dám giấu giếm nữa ạ.

Cao Ung Dung rưng rưng.

– Sở dĩ cháu bốc đồng ngu ngốc làm ra chuyện ấu trĩ đó là bởi vì đột nhiên biết muội phu cưỡng ép cưới a muội, không chỉ có bá phụ bá mẫu mà cả nhà đều phải chịu đựng sự việc này không làm gì được, lại bởi vì liên quan đến chung thân của a muội, cháu quá xúc động phần nộ không thể chịu đựng được. Hơn nữa trong lòng cháu muốn bảo vệ Cao gia cùng với a muội, cho nên mới ngu ngốc mà tự chủ trương làm ra chuyện sai trái như vậy.

– Xúc động phần nộ qua đi, cháu rất hối hận, muốn rút lại những an bài kia, có điều người được phái đi đã đi rồi không thể nào ngăn cản được nữa. May mà trời cao có mắt, việc không thành công, muội phu bình yên vô sự. Cháu đã rất hối hận rất sợ hãi, cho nên đã đi tìm bá mẫu. Trước đó bá mẫu không may mắn biết gì, lúc đang hỏi chuyện cháu thì vừa lúc bá phụ cũng đến chất vấn, cháu sợ bá phụ biết được sự thật sẽ càng tức giận với cháu, thất vọng về cháu, cho nên cháu đã cầu xin bá mẫu che giấu cho mình...

– Tất cả đều là lỗi của cháu. Sau sự việc thay vì ăn năn hối cải cháu lại càng làm sai hơn, đã khiến cho bá mẫu chịu oan thay cháu. Chuyện này, mỗi khi cháu nghĩ tới đều hối hận, đêm không ngủ yên được. Hôm nay dù có bị hai bác trách cứ thế nào cháu cũng phải tới đây chính miệng nhận tội với hai bác.

– Cầu xin đại nhân nể tình cháu lúc đó vì tình nghĩa bảo vệ Cao gia và em gái mà đã nhất thời làm sai, tha thứ cho cháu...

Chị ta ghen ngào, hai hàng nước mắt rơi xuống, đập đầu với Cao Kiệu và Tiêu Vĩnh Gia.

Trong thư phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước nở của Cao Ung Dung.

Cao Kiệu nhìn sang Tiêu Vĩnh Gia, nét mặt kỳ lạ.

Tiêu Vĩnh Gia cụp mắt xuống, không nói năng gì.

Cao Kiệu quay mặt đi, nhìn sang Cao Ung Dung.

– Cháu...

Ông cũng không biết nên nói gì, dừng lại.

Cao Ung Dung nói:

– Lúc đó cả nhà đều trách muội phụ, cháu cũng như thế. Hiện giờ cháu mới biết được muội phụ là người tài của quốc gia, là nhân duyên tiền kiếp, trời đất tạo nên với a muội. Cháu hối hận vô cùng. Hôm nay nói ra chuyện này, mong bá phụ tha thứ, cũng mong bá mẫu bỏ qua cho cháu. Về sau bệ hạ trị quốc, cháu tuy vô năng nhưng cũng sẽ dốc hết sức mình cai quản lục cung, phân ưu cùng bệ hạ, khẩn cầu phúc lợi cho con dân thiên hạ.

– Cháu khẩn cầu bá phụ tận tâm phụ tá bệ hạ, cũng khẩn cầu bá mẫu sau này dạy dỗ cháu nhiều hơn, bệ hạ và cháu hết lòng cảm

kích.

Cao Kiệu nét mặt nghiêm trang, cuối cùng mới thở ra một hơi thật dài.

– Thôi, chuyện lúc trước cũng không phải một mình cháu phản đối. Chỉ là thủ đoạn của cháu quá kích động, quá sai. Cũng may mọi người phu cháu cát nhân thiên tướng, cháu cũng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, cũng cảm nhận sai rồi. Việc này cứ cho qua đi. Sau này, ta sẽ dốc hết mình tận tâm phụ tá bề hạ.

Cao Ung Dung lại khóc lóc, dập đầu tạ tội.

Tiêu Vĩnh Gia vẫn luôn nhìn vào cháu gái, ánh mắt phức tạp, cuối cùng cũng lên tiếng an ủi vài câu.

Cao Ung Dung rưng rưng cười, tiếp đó trò chuyện một chốc nữa, bởi vì cũng không còn sớm bèn cáo từ quay về cung.

Hai vợ chồng tiễn chị ta ra ngoài sảnh, Cao Ung Dung liên tục yêu cầu họ ở lại, hai người mới dừng lại.

Cháu gái vừa đi, Cao Kiệu lập tức nói với thê tử:

– Nàng đi theo ta về phòng.

Giọng điệu trầm trọng, nói xong là đi ngay.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn theo ông, không nhanh không chậm đi theo.

Đi vào rồi, Cao Kiệu đóng cửa lại, chấp tay sau lưng đi qua đi lại trước mặt Tiêu Vĩnh Gia mấy lần, đột ngột dừng lại, mặt giận giữ:

– Nếu chuyện đó hoàn toàn không liên quan đến nàng, vì sao lúc ấy ta hỏi nàng nàng lại không nói thật với ta?

Tiêu Vĩnh Gia lạnh nhạt nói:

– Mình vừa đi vào đã mắng tôi xối xả, nhận định là tôi sai khiến. Tôi nói tôi không làm, mình có tin không? Sợ rằng mình còn dựa vào đó nói tôi nguy hiểm.

Cao Kiệu cứng họng.

– Lúc đó ta quá tức giận. Về sau nàng có thể nói với ta mà. Nhưng mà nàng vẫn luôn không nói gì cả. Nếu không nhờ hôm nay cháu gái tới, có phải nàng sẽ luôn coi ta là người ngoài hay không?

Tiêu Vĩnh Gia mắt hoe đỏ, nhìn trượng phu.

Cao Kiệu và thê tử hai mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng nhớ ra, nặng nề vỗ trán mình một cái.

– Ta nhớ ra rồi. Lần trước ta đến nhà huyện chủ tìm nàng, nàng từng nhắc đến chuyện năm đó, nói năm xưa người bức ép Thiệu Ngọc Nương không phải là nàng an bài, chuyện con rể bị ám sát nàng cũng không hề biết. Còn chưa nói xong thì truyền tin tức đến a đệ của nàng phát bệnh...

Ông không ngừng vỗ trán mình, nhú mào, giọng cực kỳ áy náy.

– A Lệnh, là lỗi của ta. Sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, ta quên mất không hỏi lại nàng...

Tiêu Vĩnh Gia đè nén hơi nóng trong mắt:

– Tôi thì lại nhớ rất rõ, lúc đó mình còn thuận miệng hỏi, không phải nàng thì là ai?

Bà cười nhẹ.

– Tối nay cháu gái đích thân tới thừa nhận, mình đã biết sự thật của một chuyện rồi. Còn một chuyện khác, tôi cũng có thể nói cho mình biết, năm đó tôi thật sự rất hận Thiệu Ngọc Nương, hận đến mức muốn cầm kiếm đi giết cô ta, nhưng cuối cùng tôi vẫn không làm.

Mình hoài nghi có người an bài cướp đường bức tử Thiệu Ngọc Nương. Mình nghĩ đúng rồi. Nhưng mà người đó không phải tôi, mà là Chu Tể Nguyệt!

– Buổi tối hôm nọ, từ cô ta mà tôi vô tình biết được chuyện năm đó là cô ta an bài, vì quá tức giận mà đã lỡ tay giết chết cô ta.

– Cao Kiệu, tính tình tôi không tốt, làm cho mình bị thiệt thòi nhiều năm. Tâm địa tôi cũng không tốt, không phải là kiểu người mà mình thích, mà việc hiền thê nội trợ lại càng cách tôi rất xa. Tôi làm chậm trễ mình nhiều năm như vậy, cho nên chưa từng trách mình có gì không phải với tôi cả.

Nói xong rồi bà bước đi ra khỏi cửa.

Cao Kiệu nhìn theo, đột nhiên nói:

– Nàng đứng lại đó.

Tiêu Vĩnh Gia vẫn bước đi.

– A Lệnh, nàng đứng lại cho ta!

Tiêu Vĩnh Gia đã sắp đi ra tới bậc cửa rồi.

– Tiêu Vĩnh Gia, nàng đứng lại đó cho ta!

Cao Kiệu hiếm khi gọi thẳng tên vợ, gọi to.

Hết chương 84

Chương 85

Tiêu Vĩnh Gia giật mình quay lại, bất ngờ khi nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Cao Kiệu, đang bước nhanh đuổi theo mình.

– Mình muốn làm gì?

Đôi mày thanh tú của bà hơi chau lại, nhìn ông hỏi.

Cao Kiệu đã đuổi tới phía sau thê tử, vốn dĩ là đang nổi giận đùng đùng, chạm phải dáng vẻ chau mày của vợ nhìn mình thì vẻ tức giận trên mặt lập tức biến mất.

– A Lệnh, ta...

Ông cứ ấp a ấp úng mãi.

Tiêu Vĩnh Gia nhướng mi lên.

– Không có gì à, không có gì thì tôi đi trước.

Bà đưa tay chuẩn bị mở cửa, chợt cảm thấy thắt lưng bị siết chặt.

Không ngờ là Cao Kiệu từ phía sau lưng ôm lấy bà, hai tay siết chặt.

Một cảm giác vừa xa xôi vừa quen thuộc đột nhiên tràn về đối với Tiêu Vĩnh Gia

Bà nhìn chăm chăm vào cánh cửa trước mặt.

– Mình đang làm gì đó? Một đồng tuổi rồi, mau buông tôi ra...

Trượng phu lại không buông bà ra.

Bà nghe tiếng ông thì thầm sau lưng mình:

– A Lệnh, dạo gần đây ta luôn nhớ đến những ngày tháng khi chúng ta vừa mới thành thân...rất là nhớ...Ta muốn nàng ở bên ta...

– Nàng ở lại nhé, có được không...

Tiêu Vĩnh Gia từ từ nhắm mắt lại.

Trong phòng rất an tĩnh.

Cao Kiệu bế bồng thê tử lên đưa đến bên giường thả nhẹ xuống.

Ông đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bà, động tác vô cùng dịu dàng.

– A Lệnh, nàng vẫn xinh đẹp như ngày nào, không khác gì khi xưa...

– Nhưng ta lại già rồi...

Bên tai chợt nghe tiếng thở dài của trượng phu.

Bà mở mắt ra, thấy ông cúi xuống nhìn mình, ánh mắt hiu quạnh, nét mặt xúc động.

Bà đưa tay, đầu ngón tay vuốt nhẹ hàng lông mày lấm tấm phong sương của ông, rồi đột nhiên đưa tay lên vòng qua cổ ông, áp đầu ông vào người mình.

.....

Ân ái ngọt ngào qua đi, Tiêu Vĩnh Gia khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt đẹp để khép hờ, giống như đang ngủ, dịu ngoan nằm ở trong lòng trượng phu.

Một lát sau, bà lại cảm thấy có một bàn tay chậm rãi vuốt ve trên cơ thể mình, cũng không mở mắt ra, chỉ mở cánh tay kia ra, quay người

nằm trên gối, đưa lưng về phía Cao Kiệu, miệng lầm bầm:

– Được rồi mà, không cần phải nữa đâu...coi mình vẫn như lúc hai mươi tuổi hay sao?

Cao Kiệu đã là một người chồng cô đơn bị bỏ đói một thời gian dài, cuối cùng lại lần nữa được trở lại con đường làm người bình thường, đối mặt với người vợ xinh đẹp giống như nữ thần của mình, chỉ ước gì trời mưa móc cho vợ đầy tràn, từ đây về sau thần phục mình, như thế mới thoả mãn tâm nguyện. Ông dĩ nhiên là dốc hết bản lĩnh, tự cảm thấy bản lĩnh đàn ông của mình không hề thua kém lúc trẻ, rất đắc ý hài lòng. Mới nghỉ ngơi một chút, lại sờ được hương nhuận ngọc ôn nơi tay, h@m muốn trong lòng lại xao động không kìm nén được.

Một màn ân ái vừa rồi thật sự là tiêu hao nhiều sức lực, lúc này tuy rất muốn nhưng lại hơi chút lực bất tòng tâm, nhưng trong lòng thầm nghĩ nếu mình cố gắng hơn nữa, hẳn là vẫn có thể, đang muốn tiếp tục thì lại bị Tiêu Vĩnh Gia cắt ngang như vậy.

Thấy vợ đưa lưng về phía mình, giọng điệu có vẻ không vừa ý, trong lòng không khỏi hoài nghi vừa rồi không thoả mãn được vợ mình ư. Thế này đàn ông đàn ang làm sao chịu được đây, mặt và tai ông nóng rực lên, lập tức lật người vợ lại, muốn tái chiến một trận ra trò nữa, lại thấy vợ mở mắt ra nhìn mình cười:

– Mình ơi là mình, mình không cần eo nữa à? Sáng mai mình mà không dậy được thì đừng có phàn nàn ở trước mặt em đấy nhé...

Cao Kiệu mặt đỏ tía tai, đè lên vợ, miệng nói:

– Nàng đừng có coi thường ta...

Tiêu Vĩnh Gia đẩy trượng phu từ trên người mình xuống.

– Được rồi mà, mình tiết kiệm chút sức lực đi. Cũng có phải lần đầu tiên đâu.

Bà ngồi dậy, lấy lại y phục mặc vào, lại lấy cho ông ném lên trên người ông.

Cao Kiệu nằm ngửa ra, nhìn vợ đã mặc xong quần áo rồi, đành phải từ bỏ, đổi sang vuốt mái tóc đẹp buông xoã xuống lưng của vợ, dỗ dành:

– A Lệnh, vậy nàng nằm lại đi, ngủ với ta đi.

Tiêu Vĩnh Gia nằm trở lại.

Cao Kiệu ôm lấy thê tử vào trong cánh tay, trong lòng trào dâng cảm giác thoả mãn hạnh phúc xưa nay chưa từng có.

– A Lệnh ơi, sau này, chờ ta có thể thoát khỏi việc triều đình đi làm một điền xá ông, nàng có còn chê ta vừa già vừa vô dụng nữa không?

Tiêu Vĩnh Gia nhắm mắt không nói gì.

Cao Kiệu đẩy đẩy vợ.

Tiêu Vĩnh Gia cũng không mở mắt ra, chỉ nói:

– Mình hiện giờ vừa già vừa vô dụng, em có từng chê mình chưa?

Cao Kiệu sừng sốt, sau đó cười nhẹ, yên lặng một lát nói:

– A Lệnh, ta cũng biết ta vô dụng...Biết rõ Hứa Tiết âm thầm hại bệ hạ, nhưng lại không thể động vào lão ta báo thù cho a đệ nàng...

– Lục Quang với ta cũng càng ngày càng xa cách, hiện giờ tân đế đăng cơ, nếu ta đoán không sai, ông ta sẽ cùng Hứa gia vứt bỏ hiềm khích, hợp lực đối phó với ta.

– Nay thì cũng thôi đi, điều ta lo lắng hơn cả là việc liên quan đến bách tính. Lưỡng Hồ vừa qua nạn hạn hán, đất Ngô lại bị lụt lội. Năm

ngoái mất mùa, triều đình đã giảm hoặc miễn giảm ruộng đất thuế. Năm nay nhất định còn không bằng năm trước. Cuộc sống dân chúng khó khăn, hỗ trợ của triều đình lại không đủ. Ta thực sự không thể huy động thêm bất kỳ khoản tiền nào để đi hỗ trợ...

Tiêu Vĩnh Gia mở mắt ra, dùng ngón tay chọc chọc vào ông.

– Sao mình chẳng thú vị gì hết vậy. Ngay cả một câu trêu đùa cũng tưởng thật.

– Cảnh Thâm, em cũng rất mong ngóng mình có thể được giải thoát sớm. Nếu mình làm một điền xá ông thì em là điền xá bà là được. Đến lúc đó chúng ta bầu bạn với nhau, nương tựa lẫn nhau, thế là được.

Cao Kiệu cúi đầu, thấy đôi mắt đẹp của thê tử nhìn mình chăm chú, không khỏi mỉm cười. Nghĩ đến những năm tháng qua giữa mình và thê tử đã lãng phí bao nhiêu là thời gian bên nhau, ông vừa hối hận vừa xúc động.

– A Lệnh ới, từ nay về sau ta sẽ hết lòng đối tốt với nàng, ở bên nàng, nếu nàng có gì bất mãn với ta thì phải nói với ta đó. Đừng như trước đây cứ một mình suy nghĩ, rồi lại mặc kệ ta không quan tâm.

Tiêu Vĩnh Gia không nói gì nữa, chỉ vòng tay ôm lấy trượng phu.

Cao Kiệu cảm nhận được sự dịu dàng tình cảm của thê tử, ôm mình như thế này, làn da chạm vào nhau, dường như còn làm cho ông động lòng hơn cả lúc còn trẻ, ông không cầm lòng nổi lại vuốt ve âu yếm vợ một lát, đột nhiên nhớ tới chuyện cháu gái tối này đến nhà, mà thái độ của vợ khá kỳ lạ, liền hỏi:

– Việc cháu gái, nàng còn trách ta không? Ta thật sự không thể tưởng tượng được, nó lúc còn nhỏ tri thư đạt lý như thế, vì cứu A Di mà còn suýt nữa bị ong độc làm hại tính mạng. Nhưng mà trưởng thành rồi hành vi lại quá cực đoan. Cũng may là Lý Mục không sao

cả, ta cũng thấy nó thật lòng hối cải, chủ động tới nhận lỗi với ta. Nàng cũng đừng trách nó nữa.

Tiêu Vĩnh Gia thất thần một lát.

– Cháu gái có thể chủ động nhận sai với mình, đương nhiên là tốt rồi. Nhưng mà vì sao trước đó nó không tới mà lại chọn đúng vào lúc này? Em với mình chứng kiến nó từ nhỏ đến lớn, không phải nói nó không tốt, mà là chỉ cảm thấy tâm tư của nó không hề đơn giản. Huống chi hiện tại nó còn làm hoàng hậu.

Cao Kiệu cười, lắc đầu:

– Nàng đó, vẫn giống như trước đây chỉ thích nghĩ nhiều. Tại kỳ vị, mưu kỳ chính. Nếu nó đã hối lỗi và sửa đổi, sau này tận tâm phụ tá bệ hạ, làm mẫu nghi thiên hạ, thì cũng là vinh quang của Cao thị ta.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Mình cẩn thận hơn một chút luôn không sai đâu.

– Được rồi được rồi, ta biết rồi.

– Còn một chuyện nữa. Tân An Vương với Thiên sư giáo rất thân thiết với nhau. Khi tân đế đăng cơ, thậm chí người của Thiên sư giáo cũng đến lễ bái nữa. Lúc trước em đi Kinh Khẩu, một nữ hương chủ của Thiên Sư Giáo cố ý va chạm vào em. Em rất không ưa những người đó, càng không cần nói đến những người đó vì trả thù Lý Mục mà còn suýt nữa làm A Di bị thương. Mình đừng cho phép người Thiên Sư Giáo ở lại Kiến Khang đấy.

Cao Kiệu vội ôm thê tử, gật đầu:

– Ta biết rồi. Năm ngoái Thiên sư giáo đã khiến dư luận ở Kinh Khẩu bất mãn, dân chúng ai oán, gây ra náo loạn rất lớn, Kinh Khẩu lệnh từng bắt bớ lên triều đình. Giáo đầu bị bệ hạ hỏi trách đã dâng thư xin lỗi, chủ động xử lý một số đệ tử, cũng hứa hẹn sẽ quản thúc môn

hạ chặt chẽ hơn. Lúc đó còn có Tân An Vương cầu xin hộ nên sự việc mới cho qua. Ở dân gian tin đồn của Thiên Sư Giáo rất đông đảo. Ta biết Tân An vương hẳn là muốn mượn giáo trị dân, nhưng không biết rằng một khi một khi mất đi quản chế, nó có thể trở thành ngọn nguồn hỗn loạn. Ta vẫn luôn phản đối. Nàng yên tâm, ta sẽ nhắc nhở Tân An vương, sẽ không cho phép những người đó ở lại.

Tiêu Vĩnh Gia ừm một tiếng, ở trong lòng trượng phu, từ từ nhắm mắt lại.

.....

Đêm khuya, cửa thành nam của Kiến Khang đã đóng cửa từ sớm. Nam môn lệnh biết không có việc gì đã đi ngủ ở trong phòng trực. Đang ngủ say sưa thì bị thủ hạ đánh thức, nói là có một nhóm người cưỡi ngựa tới gõ cửa thành muốn vào thành.

Nam môn lệnh nhíu mày:

– Đó là ai? Bảo chờ ngoài thành, trời sáng thì mới được vào.

– Người đó báo là Lục Giản Chi thái thú Giao Châu ạ.

Nam môn lệnh sững sốt.

Lục Giản Chi trưởng công tử của Lục gia mấy năm trước danh vọng khắp Kiến Khang, tất nhiên là ông ta như sấm bên tai. Cũng biết y lúc trước tại cuộc thi ngày Trùng Dương đã thua Lý Mục một võ quan hàn môn tên tuổi không ai biết, sau đó đã đi Tây Nam làm thái thú, nhaoáng cái cũng đã gần một năm rồi.

Một năm này, trong thành Kiến Khang có nhiều thay đổi bất ngờ, nhân vật thay đổi, cái tên vinh quanh vô hạn Lục Giản Chi cũng dần dần nhạt trong ký ức.

Không nghĩ tới tối nay y lại đột nhiên trở lại.

Trong một năm này, so sánh với hai nhà Cao Hứa thường xuyên lên sân khấu nhiều hơn, Lục thị có vẻ không có tiếng tăm gì, nhưng dù sao cũng là thế gia cao môn, Nam môn lệnh làm sao dám chậm trễ, vội vàng bò lên mặc quần áo, tự mình đi ra sai người mở cửa thành.

Lục Giản Chi ôm quyền với Nam môn lệnh:

– Đêm khuya quấy rầy, đã làm phiền ngài rồi.

Năm ngoái khi y rời khỏi Kiến Khang đi Giao Châu, lúc ra khỏi cửa thành, Nam môn lệnh cũng có mặt.

Giờ phút này, mượn hoả trượng ở cửa thành nhìn người ở bên ngoài thành, thấy y gầy đi rất nhiều so với ấn tượng trước kia, nhưng nụ cười vẫn như cũ, không hề mang vẻ kiêu ngạo của con cháu thế gia, vội nhường sang một bên, khom người nói:

– Lục thái thú quá lời rồi. Cả đêm đi đường, chắc hẳn rất mệt nhọc. Thái thú mau vào thành đi.

Lục Giản Chi gật đầu, mang theo mấy tùy tùng phóng ngựa đi vào.

Nam môn lệnh nhìn mấy bóng người trước mặt dần dần biến mất trong màn đêm, thở dài, tự nhủ: “Phương Bắc đánh giặc, mà bên này, chỉ sợ cũng sắp có chuyện...”

...

Lục Giản Chi vẫn chưa nghe được tiếng than thở gần như là lời tiên tri từ vị Nam môn lệnh xuất phát từ trực giác nhiều năm trên cương vị công tác. Y cưỡi ngựa vào thành, đi trên con đường hai bên đường toàn nhà dân, sợ tiếng vó ngựa quá mạnh làm ảnh hưởng đến người dân, gây chú ý khiến họ mở cửa sổ nhìn trộm ra ngoài, bèn giảm tốc độ ngựa, ra lệnh cho tùy tùng cũng như thế, đi trên đường phố Kiến Khang đi về phía Lục gia.

Nhìn thấy cảnh đường phố quen thuộc, y không khỏi xúc động.

Cảnh còn người mất, đại để cũng chỉ như vậy.

Đi qua lối vào của con đường dẫn đến Cao gia, y quay mặt lại nhìn, bất giác dừng lại, sau đó đè nén cảm xúc không nói nên lời trong lòng tiếp tục đi về phía trước.

Chuyến đi này, y trở về theo yêu cầu của cha mình.

Y và Tây Nam Giao Châu dường như có một mối liên kết gắn bó keo sơn trời sinh.

Lần đầu tiên là đi qua đó bình định, trợ giúp Lâm Ấp vương ổn định triều cục.

Về sau bị thua bởi Lý Mục, lại bị phụ thân tống cổ đi nơi đó làm thái thú.

Khi vừa mới đến đó, y rất suy sụp, hơn nữa bị nhiễm chứng nhiệt, đổ bệnh mãi không khỏi. Về sau, cuối cùng y cũng đã vực dậy được bản thân thoát khỏi chứng trầm cảm.

Mọi việc dần dần thuận buồm xuôi gió. Lâm Ấp vương rất có lòng cảm kích y. Y được người dân địa phương yêu mến –có lời đồn rằng vị thái thú trẻ tuổi đến từ thế gia Kiến Khang này mỗi lúc rảnh rỗi thường đeo một chiếc đàn cổ sau lưng, trèo lên trên đỉnh núi nhỏ ở phía sau phủ thái thú, một mình đánh đàn với núi gió mây trời. Tiếng đàn xuyên qua khu rừng, thường khiến người tiều phu phải dừng rìu lại để lắng nghe, vì vậy y còn có một biệt danh là “Thái thú Bá Nha”.

Ngay khi y có suy nghĩ rằng nếu mình ở đây, có thể sống như vậy cả đời cũng không sao, thì lại đột ngột nhận được yêu cầu của phụ thân muốn y về kinh.

Y có một dự cảm, phụ thân hẳn là có việc rất quan trọng.

Lục gia ở ngay phía trước không xa.

Lục Giản Chi phóng ngựa nhanh hơn, lúc đi đến trước cửa lớn thì nhảy xuống, gõ cửa.

Người nhà thấy y nửa đêm mà về thì chạy vào thông báo.

Mẫu thân cùng em trai Lục Hoán Chi của y đều ra đón, ai cũng mừng rỡ.

Lục Giản Chi hỏi thăm mẫu thân với em trai mấy câu, người hầu tới truyền, nói phụ thân y đang ở thư phòng, kêu y đi gặp.

Lục Giản Chi an ủi mẫu thân đang khóc vì thấy mình gầy đi, nhờ Lục Hoán Chi đưa mẹ đi nghỉ ngơi rồi một mình vội vã đến thư phòng.

Lục Quang ngồi ngay ngắn ánh đèn, vẻ mặt nghiêm túc.

Lục Giản Chi quỳ xuống trước mặt phụ thân, cung kính hành đại lễ, sau đó ngồi quỳ bên cạnh ông ta, nói:

– Một năm qua con không thể ở bên cha mẹ để tận hiếu, mong cha thứ lỗi cho con ạ.

Lục Quang nhìn con trai:

– Nghe nói con từng bị ốm nặng. Giờ sức khỏe thế nào rồi?

– Đã khỏi hẳn rồi ạ. Con cảm ơn cha.

Lục Quang gật đầu.

Lục Giản Chi đợi một lát, thấy phụ thân vẫn không nói gì, bèn hỏi:

– Cha triệu con về nhà, không biết là có chuyện gì ạ?

– Cánh con cứng rồi, giờ ta giao việc, chưa chắc con đã nghe theo đâu nhỉ.

Lục Quang nhìn con trai, giọng lạnh lùng.

Lục Giản Chi biết ông đang trách mình vì chuyện kháng lại mệnh lệnh không tuân theo sắp đặt hôn nhân của ông, lại quỳ dập đầu lần nữa:

– Là con ngỗ nghịch, mong được phụ thân tha thứ. Con cũng đã nói trong thư rồi ạ, ngoại trừ chuyện này, dù cha có yêu cầu con làm gì, con cũng sẽ không chối từ.

Lục Quang hừ mũi, sắc mặt cực kỳ khó coi:

– Cao gia làm nhục Lục gia ta đến bước này, cho đến bây giờ mà con vẫn còn nhớ thương đứa con gái Cao gia kia hả? Đại trượng phu không có vợ làm sao mà được. Chỉ là một người phụ nữ mà thôi. Giản Chi, con khiến cho ta quá thất vọng rồi.

– Không liên quan đến em ấy. Em ấy giờ đã làm thê tử của người khác, con cũng đã không còn suy nghĩ gì nữa từ lâu rồi. Con chỉ nghĩ bản thân tầm thường không có gì cả, không nghề nghiệp, sao mà thành gia được ạ? Con cầu xin phụ thân khoan thứ!

Lục Quang nhìn chòng chọc vào đứa con trai đang dập đầu, sau một lúc lâu mới lạnh lùng nói:

– Ta kêu con về cũng không phải việc hôn nhân.

Lục Giản Chi chậm rãi ngồi dậy.

– Việc của triều đình, Con ở Giao Châu hẳn là cũng biết rồi. Đông Dương Vương làm hoàng đế, tất nhiên là cậy nhờ vào Cao Kiệu, Cao gia tương lai càng thêm đặc thế. Hứa Tiết vào khoảng thời gian trước có hẹn ta bàn bạc một chuyện lớn.

Ông ta nhìn con trai.

– Hứa Tiết đề nghị hai nhà Hứa Lục liên hợp, xuất binh Bắc phạt, tấn công Dự Châu, nếu như chiến thắng, những nhục nhã của Lục gia ta sẽ được rửa sạch. Nếu tiếp tục thừa thắng xông lên, lại cùng nhau đánh hạ Lạc Dương, khôi phục Đông Đô, đó là công lao có một không hai. Cao Kiệu dù có hoàng đế chống lưng thì cũng đừng mơ một tay che trời!

Lục Giản Chi kinh ngạc:

– Phụ thân, Bắc phạt là mong muốn của mỗi một người, con rất sẵn lòng lĩnh binh đi chiến đấu. Nhưng mà hưng binh là một chuyện lớn, huống chi còn là đại thế quy mô vượt sông tác chiến, thế thì càng phải cẩn trọng hơn. Trước đó chưa được chuẩn bị chu toàn chặt chẽ, chưa biết mình chưa biết người, con sợ sẽ gặp bất lợi, đến lúc đó chẳng những không mang về vinh quang cho Lục gia chúng ta mà ngược lại còn bị tổn hại đến căn cơ, sau này muốn tiếp tục quật khởi chỉ sợ không được dễ dàng nữa.

– Huống chi...

Y chần chừ,

– Hứa Tiết này là kẻ hai mặt, có đáng tin tưởng không ạ?

– Nực cười!

Lục Quang giận dữ đập bàn, làm cho ngọn đèn dầu trên bàn theo đó cũng nhảy dựng lên.

– Ta kêu con về là đã suy nghĩ rất cẩn thận, con cứ nghe theo mệnh lệnh của ta mà làm. Con là trưởng tử của Lục gia ta, trước kia suy nghĩ không chu toàn, làm việc chỉ biết dựa vào khí phách, khiến cho Lục gia bị xấu mặt vì con, ta đã không so đo với con rồi. Bây giờ sự việc liên quan đến hưng suy của gia tộc, con lại lâm trận lui bước không chịu đảm đương. Giản Chi, con có xứng đáng với danh phận là trưởng tử của Lục gia không?

Lục Giản Chi dập đầu liên tục:

– Mong phụ thân bớt giận, con không có ý lùi bước, càng không dám nghi ngờ phụ thân ạ.

Lục Quang thở hắt ra một hơi, biểu cảm hoà hoãn hơn một chút, nói:

– Những điều con lo nghĩ, lẽ nào cha không nghĩ đến hay sao?

– Tây Kim sắp tấn công Trường An. Trường An là kinh đô quan trọng nhất của Lũng Tây mà Bắc Hạ muốn nắm giữ, để ứng phó, người Yết chắc chắn sẽ toàn lực chiến đấu. Một khi hai bên có chiến sự, họ sẽ không thể chú ý đến những nơi khác, đây là cơ hội ngàn năm có một, đó là thiên thời.

– Qua Kinh Tương, đánh hạ Nam Dương là thông đến Dự Châu, quân nhu có thể được vận chuyển thông qua con đường này thông suốt không gặp trở ngại, đây là địa lợi.

– Hứa Tiết cầm hận Cao Kiệu thấu xương, chủ động tìm cha hợp tác, khát vọng chiến thắng còn sâu hơn cả chúng ta, làm sao mà ở giữa cản trở được? Hứa gia có hai mươi vạn binh mã, Lục gia ta có mười vạn, cộng lại là ba mươi vạn, còn hùng mạnh hơn cả Cao Kiệu năm xưa Bắc phạt.

– Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ba thứ chúng ta đều có cả. Dù cho Cao Kiệu muốn ngăn cản cũng không thể nào ra tay được. Vì lý do gì mà con lại không chắc chắn?

Lục Giản Chi cúi đầu:

– Con không dám ạ.

Lục Quang nói:

– Ý cha đã quyết rồi. Con chuẩn bị cho tốt, đến thời cơ thích hợp thì xuất binh đi Giang Bắc. Nhân lúc Lý Mục căn cơ chưa vững, trận

chiến này con cần phải thắng. Có nhớ không?

Lục Giản Chi dập đầu, nói:

– Con xin tuân theo mệnh lệnh của phụ thân, toàn lực ứng phó, không dám chậm trễ ạ.

Đến lúc này Lục Quang mới tỏ vẻ vừa lòng, gật đầu:

– Chắc hẳn con đi một chặng đường mệt nhọc rồi, thôi đi nghỉ ngơi đi. Nghỉ ngơi xong thì đi gặp mặt người của quân phủ cũng không muộn. Xuất binh cũng phải đợi thời cơ, không phải một lần là xong đâu.

.....

Lục Giản Chi ra khỏi thư phòng của phụ thân, trở về gian phòng trước đây của mình.

Hành lý mang về của y không nhiều lắm, chỉ có một cái rương, bên trong có một ít quần áo, cùng với một hộp đàn cầm.

Lục mẫu đã sai người dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng, còn đang chờ con trai, thấy con trai đã trở lại, bà ngồi lải nhải nhận dò con phải nghe theo lời của phụ thân, đừng để ông ấy thất vọng nữa, thấy con trai gật đầu đáp ứng, bấy giờ mới vui vẻ rời đi.

Mặt trăng nhô lên cao, tiếng trống canh gõ vang.

Lục Giản Chi đi đường suốt đêm, người tuy mệt nhưng lại đầy tâm sự nặng nề, làm sao mà ngủ được. Y không ngờ rằng phụ thân gọi mình trở về lại là mục đích như này, liên hợp với Hứa Tiết, xuất binh Bắc phạt.

Những phân tích của phụ thân đúng là rất đúng. Thiên thời địa lợi nhân hoà, ba thứ đều có đủ cả. Có thể hưng binh Bắc phạt, đoạt lại của nhà Hán cũng là tâm nguyện của y, Lục Giản Chi y không phải

không có cái dũng gánh vác nhận nhiệm vụ. Nhưng điều khiến cho y bất an là mục đích xuất binh lần này của phụ thân cùng với Hứa Tiết. Mục đích duy nhất của họ chính là nhân lúc tân hoàng đế vừa mới lập triều, mượn Bắc phạt để chèn ép Cao Kiệu, gia tăng thế lực của mình.

Ở trước mặt mình, phụ thân thậm chí còn không hề có ý che giấu chút nào.

Đối với Cao tướng công, Lục Giản Chi rất yên tâm. Dẫn cho ông ấy có biết mục đích Bắc phạt của hai nhà Lục Hứa, với hành vi và con người của ông, ông cũng sẽ không âm thầm cản trở. Nhưng chính bởi vì mục đích xuất binh như thế, mới làm cho Lục Giản Chi cảm thấy vô cùng lo lắng.

Hai nhà thế gia bởi vì lợi ích cá nhân mà tạm thời liên kết với nhau, với mục đích cùng chèn ép một thế gia khác, vậy thì liệu việc dẫn liên quân xuất binh Bắc phạt có thật sự sẽ thành công không?

Y bồi hồi rất lâu trong phòng, khó lòng ngủ yên được, bất tri bất giác lại đi đến trước cây đàn cầm, mở hộp cầm lấy bản tự phổ để trong đó ra, trước ánh nến, đầu ngón tay khẽ chạm vào từng nét chữ đẹp đẽ của bản nhạc, đang lúc thất thần thì cửa bị người ta đẩy ra.

Y quay đầu lại, thấy là Lục Hoán Chi tới thì vội cất cầm phổ đi, quay hẳn người lại.

– Muộn thế này rồi đệ còn chưa đi ngủ à?

Lục Hoán Chi đã đi tới.

– Đại huynh, vừa rồi huynh ở trong thư phòng, đệ tránh ở bên ngoài, có nghe được cuộc nói chuyện giữa huynh và cha.

Trên mặt gã lộ vẻ hưng phấn và mong đợi.

– Đại huynh ơi, cơ hội như vậy đúng là ngàn năm có một như cha nói đấy. Huynh nhất định phải nắm cho chắc. Lần này phải đập Lý Mục kia dưới chân, trút hận cho Lục gia chúng ta, cũng là trút hận cho cả đại huynh nữa.

Lục Giản Chi không nói gì.

– Đại huynh, huynh vẫn luôn nhớ nhung con gái Cao gia, đệ thấy cô ấy đối với huynh chắc cũng như thế...

– Đệ không được nói lung tung. – Lục Giản Chi sầm mặt xuống.

– Đệ không có nói lung tung. – Lục Hoán Chi cãi lại.

– Huynh tưởng đệ không biết à? Cái vừa rồi huynh xem chính là cầm phổ mà cô ấy tặng huynh. Hồi trước ở Giao Châu huynh đổ bệnh nặng, đệ đã biết là huynh bị tâm bệnh rồi. Đệ với tam muội bàn bạc với nhau, để muội ấy đi nhờ vả cô ấy giúp đỡ. Cô ấy có lòng vô cùng, viết một bản cầm phổ cho huynh, tuy rằng không phải là thư nhưng mà còn hơn cả thư đấy. Có thể thấy được cô ấy vẫn còn tình cũ với huynh. Lý Mục kia là cái thứ gì, chỉ là một võ phu hàn môn, tự mình đi Nghĩa Thành khai hoang thì cũng thôi đi, còn bắt cô ấy đi theo để chịu khổ cùng.

– Dựa vào đâu mà hần có thể cưới được cô ấy chứ?

Gã càng nói càng kích động.

– Đại huynh à, huynh nhất định phải đánh thắng trận này đó. Chờ chúng ta lấy được Lạc Dương rồi, triều đình còn ai dám xem thường Lục gia chúng ta nữa.

– Ngày nào đó biết đâu chừng Lý Mục chết rồi, cô ấy có thể gả về nhà mình làm a tẩu của đệ.

– Hoán Chi, câm miệng.

Lục Giản Chi nghiêm nghị quát lên.

– Cầm phổ của cô ấy là chủ yếu khiến ta phấn chấn tinh thần lên, không hề có tình cũ như đệ nói. Nếu đệ còn dám ra ngoài nói năng linh tinh, làm hỏng danh dự của cô ấy, để ta biết được, ta không tha cho đệ đâu.

Lục Hoán Chi hồi trước cũng có chút ngưỡng mộ Lạc Thần, nhưng biết nàng không thích mình, hơn nữa bản thân lại rất kính trọng đại huynh, cho nên từ trước đến nay không muốn tranh giành với đại huynh. Nhưng mà nàng lại giả cho người đàn ông khác, với gã mà nói điều đó không thể nào chấp nhận nổi, bởi thế mà càng hận Lý Mục đến thấu xương.

Gã chưa bao giờ thấy đại huynh tỏ thái độ dạy dỗ lạnh lùng nghiêm nghị như thế với mình bao giờ cả, không dám tỏ vẻ gì nữa, cố gắng nén sự ghen tỵ trong lòng xuống, nói:

– Đại huynh yên tâm, đệ không phải là người không biết nặng nhẹ.

Lục Giản Chi lúc này mới hoà hoãn thái độ, nói:

– Chuyện đánh giặc ta sẽ dốc hết sức mình. Đệ yên tâm đi. Cũng muộn rồi, đệ đi ngủ đi.

Lục Hoán Chi không cam lòng nhìn hộp cầm vừa được đại huynh vội vã đóng lại, đáp lời, đi ra ngoài.

...

Hiệu suất làm việc của Tưởng Thao làm Lạc Thần rất vừa lòng.

Ngày hôm đó chỉ nói một lần ấy thế mà mới nửa tháng sau, y đã đưa tới hơn chục chiếc máy kéo sợi và khung cửi mới tinh, số còn lại hiện đang cho người tiếp tục chế tạo, cần bao nhiêu thì sẽ tiếp tục làm dần dần.

Lạc Thần rất phấn khởi, đưa tiền cho anh ta, bảo anh ta đi Cừu Trì mua thật nhiều cây gai dầu về.

Mặc dù tập quán sinh hoạt của người Cừu Trì bắt đầu Hán hoá, nhưng những người có thể mặc quần áo bằng lụa hoặc vải lanh mịn chỉ giới hạn ở tầng lớp quý tộc và thượng tầng, phần lớn người dân vẫn quen mặc da thú, phụ nữ không giỏi dệt vải. Nhưng đưa cho họ tiền, yêu cầu họ đi thu hoạch nguyên liệu thô, họ chắc chắn cam tâm tình nguyện.

Tường Thao đồng ý ngay, nói ngày mai vừa hay anh ta phải đi theo thứ sử đi Cừu Trì làm việc, đến lúc đó anh ta cũng sẽ xử lý công việc của phu nhân luôn thể.

Trong vùng hoang dã mùa hè của Nghĩa Thành có thể nhìn thấy cây gai dầu ở khắp mọi nơi, Lạc Thần đã xin ý kiến kinh nghiệm của tú nương tinh thông dệt vải trong số các vú già, biết rằng thu hoạch những thứ này về, trải qua xử lý thô sơ là có thể xe chỉ làm quần áo. Nàng đã gọi những phụ nữ trong thành tập trung tới, nói ra kế hoạch của mình, mọi người đều phấn khởi đồng ý, vì thế ban ngày tất cả mọi người nhanh chóng hoàn thành công việc trong ngày, sau đó ra khỏi thành để thu thập nguyên liệu thô.

Ngày hôm nay là ngày Lý Mục từ Cừu Trì trở về.

Tính hết ngày hôm nay thì hai người mới xa nhau cũng chỉ có ba ngày.

Lạc Thần ngủ một mình đã hai tối thôi mà đã cảm thấy nhớ hần rất nhiều, vì thế sáng này lúc dạy học cho đám trẻ nhỏ nàng cũng có chút lơ đãng không tập trung.

Đến sau giờ Ngọ, nàng đã không chịu nổi nữa, kêu đầu bếp nữ làm pha một bình lớn nước lạnh, phân phát cho đám gia nhân và thị nữ đang học kéo sợi chỉ gai dưới sự chỉ đạo của người thợ thêu, số còn lại thì nàng lấy cớ là mang cho binh lính thủ thành, có A Cúc đi cùng,

hai người ngồi trên một chiếc xe ngựa nhỏ, bánh xe nghiền qua mặt đường đã được san phẳng rộng rãi, đi tới cửa thành.

Binh lính thấy thứ sử phu nhân tới thăm hỏi, không chỉ thế còn mang nước mát tới nữa, người nào cũng cảm kích, chỉ là ban đầu còn hơi chút câu nệ gò bó, không dám lấy uống.

Lạc Thần tự rót ra cốc, nhét tận tay cho một binh lính thiếu niên.

Binh lính kia mặt đỏ lựng lên, nhận lấy uống một hơi sạch sẽ.

Lạc Thần mỉm cười, gọi những người còn lại cũng tự lấy uống.

Đám binh lính bấy giờ mới chạy tới, vừa cảm ơn vừa tranh nhau lấy.

Lạc Thần đứng ở trên đầu tường thành, mong ngóng nhìn về phương hướng con đường Lý Mục trở về.

— Tiểu nương tử, cô về trước đi. Trời đang nắng lắm, Ly lang quân biết thì lại đau lòng.

A Cúc đứng bên cạnh tận tình khuyên.

Lạc Thần nhìn một chốc, không thấy Lý Mục trở về, A Cúc lại cứ khuyên can mãi, rất là phiền lòng, vì thế buồn bã ỉu xiu, đang định đi xuống lại chợt thấy cô bé A Ngư từ xa chạy đến, ra sức vẫy tay với mình, có vẻ như là có việc, thế là vội vàng đi xuống.

— Phu nhân ơi, vừa rồi em ở bên ngoài thành hái cây gai có nhìn thấy một chị gái nằm ngất ở bãi đất hoang, gọi thế nào cũng không phản ứng, giống như người chết rồi ấy.

Những lưu dân đến nương nhờ Nghĩa Thành có khá nhiều người bị bệnh, bị thương nặng, thậm chí sau khi tới nơi này rồi có những người vì thể lực tiêu hao quá mức mà ngất xỉu.

Cô gái mà A Ngư nói chắc là một trong số những lưu dân đó, hẳn là trên đường đi gặp cảnh ngộ gì đấy, cho nên mới chỉ còn lại lẻ loi một

mình, còn chưa đến nơi thì đã ngất đi.

Có lẽ là A Ngư nghĩ đến cảnh ngộ cô gái đó giống người mẹ đã chết của mình, nhìn Lạc Thần, nôn nóng vô cùng.

Lạc Thần gọi một người lính gần đó, mang theo một vại nước, bảo A Ngư dẫn đường, mình cũng gấp gáp đi cùng theo.

Cây gai dầu ở cánh đồng gần đó đã được thu hoạch gần hết, A Ngư đi có hơi xa, cách mấy dặm đường liền.

– Phu nhân ơi, chị ấy nằm kia kìa.

A Ngư chạy nhanh qua đó, chỉ cho Lạc Thần xem.

Lạc Thần đến gần hơn, thấy trên bãi đất hoang có một cô gái mặc trang phục của phụ nữ có chồng, quần áo rách nát, thân hình gầy ốm, trên người dường như có vết thương, tóc tai rối bù, hai mắt nhắm chặt, một nửa khuôn mặt khô héo và xám xịt của cô ấy lộ ra, cảm giác cô ấy mới chỉ hơn hai mươi tuổi.

Lạc Thần vội vàng đi tới, ngồi xổm bên cạnh cô ấy, đẩy đẩy gọi cô ấy vài lần.

Cô gái kia vẫn nằm im bất động, hoàn toàn không có phản ứng. Da chạm vào nóng kinh khủng, rõ ràng là sốt rất cao, nàng vội bưng bình nước, đặt vôi lên đôi môi nứt nẻ của cô gái, chậm rãi cho cô ấy uống mấy ngụm nước, thấy mí mắt cô ấy khẽ động đậy thì gọi tiếp, nhưng cô gái vẫn không mở mắt ra. Nàng lại kêu binh lính cõng cô gái vào trong thành, đưa đến nhà của A Ngư, gọi quân y tới khám bệnh cho cô gái.

Quân y tới ngay lập tức, khám xong nói là bị sốt cao, sau đó kê ra mấy loại thảo dược. Anh ta cũng xem vết thương trên lưng của cô gái, nói là vết thương do bị roi đánh, thời gian đã lâu rồi nhưng vẫn chưa thể khỏi hẳn, miệng vết thương mưng mủ, cộng thêm thời tiết nóng bức cho nên mới bị ngất đi.

Đằng trước người cô gái dường như cũng có vết thương. Tuy vóc dáng gầy gò, nhìn không khác gì nam giới, nhưng anh ta lại không tiện khám, chỉ để lại thuốc trị thương, nói rửa vết thương xong thì bôi cho cô ấy.

Có thể cứu được hay không còn phải xem ý trời.

Quân y dù sao cũng rất bận rộn, khám xong là đi ngay.

Dù sao cũng là một mạng người, Lạc Thần vội kêu A Cúc đi sắc thuốc, Đồng A Ngư lấy nước tót, tự tay nàng lau vết thương chết cánh tay và trên đùi cô gái. Thấy lớp da thịt dưới lớp quần áo mịn màng mềm mại, lại vén áo lên lau sạch sau lưng cho cô ấy.

Lúc chuyển sang lau ngực bụng, cô gái vẫn luôn nhắm mắt như đã hôn mê lại đột ngột giật giật, quay mặt đi, lấy hai tay chặn vạt áo lại, dùng giọng khàn khàn nói không rõ ràng:

– Đa tạ phu nhân...chỗ này của tôi không làm sao...

Lạc Thần thấy người ta cuối cùng đã tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm. Lau sạch phần còn lại của vết thương, dùng ngón tay quét thuốc mỡ cẩn thận bôi lên vết thương ở sau lưng và trên tay chân cho cô gái. Xử lý xong rồi, nàng đang chuẩn bị hỏi lai lịch của cô gái, lại thấy cô ấy vẫn rất yếu ớt, nằm ở đó, hai mắt luôn đóng chặt không nhúc nhích thì tạm thời gác lại, chỉ nhẹ nhàng dặn dò A Ngư:

– Em chăm sóc chị ấy nhé. Ta đi về bảo người mang chút thức ăn đến đây. Nếu chị ta có vấn đề gì thì em nhớ đến gọi ta ngay.

A Ngư gật đầu vâng dạ.

Lạc Thần rửa sạch tay đứng lên, đâm vào cái eo bị mỏi, qua khoé mắt chợt nhìn thấy có bóng người đứng ở cửa sổ, quay đầu lại, không ngờ là Lý Mục đã về từ lúc nào rồi, đang đứng ở đó mỉm cười nhìn mình, không hề phát ra tiếng gì cả.

– Lang quân ới.

Lạc Thần mừng rỡ suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, vừa vẫy tay vừa chạy như bay về phía hắn.

Hết chương 85

Chương 86

Lý Mục vừa mới trở về thành thì nghe nói nàng mang nước mát cho binh lính uống, sau đó trèo lên đầu tường thành ở trên đó một lúc lâu, đoán được là nàng lên đó ngóng chờ mình về, nào còn nhẫn nại được nữa, buông hết mọi việc mà đến đây gặp nàng trước.

Hắn cười tươi đón lấy nàng, cúi xuống dán môi vào bên tai nàng.

– Ta tới một lúc rồi, nghe nói nàng mang nước mát cho binh lính thủ thành uống. Ta cũng rất khát, muốn uống.

Gần như trêu chọc nàng một cách tr@n trụi trắng trợn.

Lạc Thần liếc nhanh về phía A Ngư, thấy cô bé hai mắt tròn xoe nhìn mình với Lý Mục thì mặt hơi đỏ lựng lên.

Lý Mục thấy nàng mang dáng vẻ vừa hạnh phúc vừa xấu hổ, trong lòng yêu cực kỳ, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay nàng, nói:

– Mặt trời lặn rồi đó, nếu nơi này không còn việc gì nữa, ta đưa nàng về nhé.

A Ngư rồi rít nói:

– Phu nhân cứ về đi ạ. Em sẽ chăm sóc chị ấy cho.

Lý Mục nhìn thoáng qua cô gái đang nằm hôn mê trên chiếu, thấy cô ấy nằm nghiêng cả người cuộn tròn, biết là người được Lạc Thần cứu nên liền xoa đầu A Ngư.

Bước chân dần đi xa.

Cô gái nằm trên chiếu vẫn luôn hôn mê đột nhiên mở mắt ra.

Đây là một đôi mắt của người dị tộc, dưới hàng lông mi đen nhánh không che giấu được đôi đồng tử màu tím nhạt. Đôi đồng tử màu tím trong suốt như thủy tinh, lãnh đạm nhìn chằm chằm bóng lưng của cặp đôi đang sóng vai nhau đi ngoài cửa, vẫn không nhúc nhích.

Bên tai nghe thấy tiếng bước chân của cô bé kia tiến ai đó trở về.

Đôi mắt này lại lặng lẽ nhắm lại.

.....

Trong ánh hoàng hôn buông xuống, làn khói bốc lên nghi ngút từ gian bếp.

Nghĩa Thành hiện giờ đã có gần 5000 nhân khẩu.

Lý Mục và Lạc Thần sóng bước cùng nhau đi qua con đường trong thành bắt đầu dần dần khôi phục trở lại, hai người trở lại phủ thứ sử.

Hắn rửa sạch bụi và mồ hôi trên đường vào ban ngày, thay quần áo lại uống cốc nước mát mà Lạc Thần đã chuẩn bị sẵn cho mình, bảo Lạc Thần đi nghỉ ngơi trước, nói mình còn có chút việc phải đi làm, trước khi trời tối sẽ quay về cùng nàng ăn cơm tối.

Như là để chứng minh lời nói của mình, quả là rất trùng hợp, hắn vừa nói xong thì trong viện có tiếng bấm báo của vú già, nói là Trưởng Trưởng sử đến gặp thứ sử.

Lạc Thần biết anh ta vừa về thành là đi tìm trượng phu mình ngay vậy thì chắc chắn là có việc quan trọng rồi. Nhưng mà nàng không muốn hắn đi.

Nàng giống như con nai con tranh đường chạy lên đằng trước hắn chặn lấy cánh cửa, ngăn không cho hắn đi ra ngoài.

Nàng héch khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn hắn:

– Thiếp không cho chàng đi.

Lý Mục cười lắc đầu:

– Ngoan nghe lời. Ta sẽ về sớm với nàng.

Lạc Thần lắc đầu, vươn hai tay nỡn nà ra cầu lấy cổ hắn.

– A Di à, vừa rồi nàng cũng nghe rồi đó, Tường Thao đang tìm ta đó...

Hắn nhỏ nhẹ dỗ dành.

Ánh mắt của Lạc Thần ngang tầm và đang rơi vào quả táo Adam đầy dấu hiệu nam tính của hắn. Nàng ghé sát lại gần, hé miệng và cắn nó bằng hai chiếc răng nanh trắng như tuyết, nhỏ và sắc nhọn.

Theo chuyển động của cổ họng để nuốt, quả táo của Adam trượt lên xuống đột ngột.

– A Di, đừng nghịch...

Giọng của hắn đã trở nên khàn khàn.

Lạc Thần buông hầu kết của hắn ra, lại nhón mũi chân, cánh môi mềm mại nhẹ nhàng cọ cọ vào chiếc cằm hơi thô của người đàn ông, giọng mũi ngọt ngào nũng nịu:

– Thiếp đâu có nghịch gì...

Bát nước lạnh vừa nãy uống chắc vô tác dụng rồi.

Lý Mục thấy miệng khô lưỡi khô.

Hắn đã ba ngày chưa được chạm vào nàng rồi. Mà nàng lại đang quyến rũ hắn...

Một đôi bàn tay to cuối cùng không khống chế được đưa lên cách lớp y phục vuốt ve xòe nắn cô gái trong lồng ngực mình.

Lạc Thần kêu la oai oái, xoắn người lại trốn tránh bàn tay của hắn:

– Chàng xấu tính. Rõ ràng là chàng trêu thiếp mà còn nói thiếp, đau quá mà...ừm...ừm...

Lý Mục huyết mạch cuồn cuộn, đè nàng lên trên ván cửa.

Một lát sau, hắn buông cái miệng nhỏ đã bị hút căng đến sưng ra, nói một câu với bên ngoài “ta đi vắng rồi”, sau đó thì bế bổng cô gái nhỏ lên, ném nàng lên trên giường.

....

Hoàng hôn tắt dần, trời cũng sắp tối, Lý Mục mới rời khỏi cơ thể của cô gái nhỏ ở trên giường, vội vàng đi đến tiền đường.

Tường Thao còn đang chờ, thấy hắn xuất hiện thì vội ra đón.

– Kính Thần, đệ đã đến rồi!

Anh ta tuy rằng cười nói, thoát nhìn dáng vẻ cũng không có gì gấp gáp, nhưng mà vẫn luôn chờ ở chỗ này hiển nhiên là có chuyện rất quan trọng.

Lý Mục thoáng thấy xấu hổ, ấp úng nói:

– Vừa nãy đệ có đi phụ cận một chút, đã để huynh đợi lâu rồi...
Huynh tìm đệ có chuyện gì vậy?

Tường Thao cùng hắn cùng đi Cừu Trì trở về, hai người đến phụ cận cửa thành tách ra, sau đó lại nhận được tin tức thì ngay lập tức tới tìm hắn. Rõ ràng nghe binh lính bẩm báo thứ sử cùng với phụ nhân cùng nhau trở về rồi cho nên mới tới đây, nhưng đến thì lại không gặp được.

Tường Thao là người từng trải, đã đoán ra được là có chuyện gì.

Sự tình mặc dù có chút khẩn cấp nhưng cũng không quá gấp, có thể đợi, cho nên mới không thúc giục. Lúc này thấy người đã đến rồi, dĩ nhiên là không đi vạch trần, vừa ngồi xuống là đi vào đề chính luôn:

– Vừa rồi ngay khi tách ra với đệ thì thám báo có gửi đến tin tức mới nhất. Nói rằng phương hướng Tần Châu có một đội nhân mã người Tây Kim chừng ba vạn người đang hành quân gấp đi về phía chúng ta, chắc là khoảng bốn năm ngày là có thể đến nơi.

– Nếu như ta đoán không sai, chắc là Cốc Hội Long biết được tin tức Hầu Định đã kết liên minh với chúng ta rồi, sứ giả lại bị giết, không nuốt nổi cơn giận này, bấy giờ mới điều động nhân mã muốn tới tấn công chúng ta.

Thần sắc của Lý Mục chuyển sang nghiêm túc.

– Tin tức có đáng tin không?

– Sự việc can hệ trọng đại, là thám báo có kinh nghiệm đích thân đi thăm dò, chắc chắn không hề nhầm đâu. Xem tình hình này là muốn san bằng Nghĩa Thành rồi uy hiếp Hầu Định đây.

Lý Mục nhíu chặt mày.

Tường Thao nói tiếp:

– Binh lực của chúng ta vẫn luôn được mở rộng, hiện giờ số lượng binh lính đã lên tới con số vạn người rồi, nhưng quân nhu thì lại còn xa mới theo kịp, đặc biệt là binh khí thì càng thiếu thốn. Binh lính có thể trang bị vũ khí không tới một nửa, cung tiễn thì lại càng không đủ. Một nỏ binh nhiều nhất là chỉ được trang bị mười mũi tên, một khi bắn hết là không phát huy được uy lực của nỏ binh. Ba vạn người Tây Kinh đột kích bất ngờ, chúng ta lấy một địch ba dĩ nhiên là có thể làm được, nhưng mà chỉ sợ quân nhu sẽ kéo theo việc liên luy phòng thủ thành. Cũng may tin tức nhận được kịp thời, để phòng ngừa bất

trắc, huynh thấy chúng ta ngay lập tức đi Cừu Trì thông báo tin tức này cho Hầu Định, mời ông ta phái binh gấp để tiếp viện. Ý của đệ thế nào?

Lý Mục trầm ngâm một lát, lắc đầu.

– Tường nhị huynh, chúng ta tuy kết minh với Hầu Định, Hầu Định cũng đáp ứng toàn lực tương trợ chúng ta. Nhưng cho đến nay, chúng ta chưa trợ giúp được gì cho người Cừu Trì mà ngược lại còn đi mượn lương thực của họ. Mà đại chiến còn ở phía sau. Hiện giờ Tây Kim chỉ phái tới ba vạn người, mới trận chiến đầu tiên chúng ta đã muốn họ xuất binh tương trợ rồi. Nếu huynh là Hầu Định thì huynh sẽ nghĩ gì?

Tường Thao cũng nhíu mày:

– Kính Thần, bản khoản của đệ đúng là rất có lý. Nhưng ngoài cái này ra chúng ta còn biện pháp nào nữa không? Trước tiên không nói nhân số của chúng ta ít hơn so với họ, vũ khí càng khó giải quyết hơn gấp bội. Không có đủ cung tiễn, ba vạn người tấn công thành, chúng ta có thể thủ được bao lâu? Càng không cần nói đến cận chiến, một nửa binh lính chỉ có thể lấy gậy gỗ đối địch với đao thương. Binh lính lại chẳng phải thân xác sắt thép, làm sao mà thắng được?

Lý Mục đứng lên, chậm rãi đi qua đi lại, bỗng nhiên dừng lại quay mặt sang.

– Tường nhị huynh, lần này huynh đệ ta đi Cừu Trì mục đích là cái gì?

Tường Thao ngẩn người:

– Còn chẳng phải vì việc binh khí à?

Quy Từ xưa nay rất giàu đồ sắt, mà đồ sắt lại là thứ quan trọng mà Nghĩa Thành hiện giờ đang thiếu trầm trọng. Lần này Lý Mục cùng

với Tường Thao đi Cừu Trì, mục đích là muốn thông qua quan hệ giữa Hầu Định và Quy Từ quốc để lấy được đồ sắt nhằm chế tạo binh khí và các nông cụ cần thiết.

Y lắc đầu:

– Kính Thần, lẽ nào đệ muốn Hầu Định lập tức gửi binh khí tới ư? Hầu Định tuy đáp ứng ở giữa du thuyết, nhưng ông ta dù có là thần tiên thì cũng không thể nào trong vòng mấy ngày là có thể đưa tới đủ số binh khí chúng ta cần.

– Hầu Định không phải thần tiên, nhưng mà thần tiên đưa binh khí cho chúng ta hiện tại đang trên đường tới rồi.

Tường Thao khó hiểu nhìn hắn.

Lý Mục ánh mắt sáng ngời.

– Đệ có một kế, chẳng những có thể khiến cho ba vạn người Tây Kim này cấp quân nhu cùng với binh khí cho chúng ta, mà còn khiến cho bọn chúng có đi mà không có về.

Hắn bước nhanh đến trước mặt Tường Thao, cúi xuống ghé sát vào tai anh ta thì thầm mấy câu.

Tường Thao ban đầu kinh ngạc, khi phản ứng được thì mừng như điên.

– Một kế mở cửa nghênh địch, bắt ba ba trong rọ quá tuyệt! Kế sách quả đỉnh. Bội phục, bội phục. Cốc Hội Long có nằm mơ cũng không nghĩ được rằng ba vạn binh mã này của hắn sẽ mang đồ tới tặng cho chúng ta.

Y đứng lên cất tiếng cười to.

Lý Mục cười:

– Kế này cũng chỉ do đệ vừa mới nghĩ ra được, chỉ tạm mà thôi. Cụ thể thực hiện còn phải liên quan tới dân trong thành, tất cả đều nhờ vào nhị huynh nữa.

Tướng Thao giỏi nhất là sắp xếp điều động và lên kế hoạch cẩn thận, gật đầu nói:

– Người Tây Kim không tới mấy ngày nữa là sẽ đến đây rồi, chúng ta hãy nhanh chóng thông báo cho Hầu Định, sau đó sắp xếp chi tiết phần còn lại.

.....

Lý Mục đi rồi, Lạc Thần cảm thấy thắt lưng của mình sắp bị hấn bẻ gãy, hiện tại rất đau, không khỏi thấy hối hận vừa rồi lẽ ra mình không nên ngăn hấn lại.

Nằm trên giường nghỉ ngơi một lúc, khi bụng bắt đầu kêu lộc cộc vì đói nàg mới gắng gượng bò dậy.

A Cúc hầu nàg mặc quần áo vào, thoáng nhìn thấy nơi xương quai xanh mảnh khảnh của nàg, trên làn da trắng như tuyết không bị áo lót che đi có vài vết đỏ do bị cắn, rất rõ ràng. Chỗ này là như thế, tiếp tục xuống một chút nữa, nơi m3m mại bị áo ngực che khuất kia còn không biết thâm đến mức nào nữa thì không khỏi đau lòng, nhíu mày lẩm bẩm trách móc Lý lang quân chẳng biết nặng nhẹ, đến lúc bôi thuốc mỡ cho nàg thì lại đến tay mình...

Lạc Thần xấu hổ mặt đỏ tới tận mang tai, hai tay che vạt áo, nhất định không cho bà xem.

A Cúc hết cách đành phải lắc đầu không ép buộc nữa, gọi người mang cơm lên.

Lạc Thần vốn đang muốn chờ Lý Mục gặp Tướng Thao xong trở lại rồi cùng với hấn cùng nhau ăn cơm, ai ngờ mới chờ được một chốc thì hấn lại cho người đến báo lại rằng đêm nay hấn có chuyện rất

quan trọng không về, buổi tối khả năng còn phải ra khỏi thành, không biết khi nào mới về được, bảo nàng tự ăn cơm xong rồi đi nghỉ ngơi sớm, không phải chờ hấn.

Cao Hoàn từ lúc được gia nhập Lệ Võ Chiến thì ban ngày lẫn buổi tối đều ở tại binh doanh, đừng nói là trở về ở, ngay cả Lạc Thần muốn gặp cậu cũng không dễ dàng, thế là đành phải một mình ăn cơm.

Còn rất sớm, hơn nữa trong lòng hơi buồn bã, không biết Lý Mục lại có chuyện gì quan trọng mà khiến cho hấn bắt buộc phải ra khỏi thành ngay trong đêm? Dù sao cũng không ngủ được, nhớ ban ngày đáp ứng với A Ngư sẽ đưa thức ăn đến, nhà cô bé lại gần với phủ thứ sử, nàng mặc quần áo, gọi người mang theo chút thức ăn đi đến nhà cô bé.

Cha và anh trai của A Ngư tối nay hình như cũng bị trưng dụng, cả hai đều không ở nhà, chỉ có một mình cô bé. Để tiết kiệm chút dầu được phân phát, cô bé đang ngồi ở trong sân tranh thủ chút ánh sáng cuối cùng trong ngày đọc tập sách do nhà trường phát, chợt thấy Lạc Thần tới thì mừng rỡ, vội đón nàng đi vào, đốt đèn dầu ở trong phòng lên.

Lạc Thần cho người đặt thức ăn xuống, nhìn cô gái lạ kia qua ánh sáng lờ mờ, thấy cô ấy vẫn còn rất yếu, vẫn nằm trên chiếu bất động, bèn hỏi A Ngư:

– Từ lúc ta đi, chị ta vẫn không tỉnh lại chút nào à?

A Ngư đáp:

– Chị ấy có tỉnh lại một chút, ăn một chút cháo, muội còn hỏi được chị ấy một vài chuyện nữa ạ.

Lạc Thần sợ tiếng nói chuyện làm ảnh hưởng đến cô gái kia, ra hiệu bảo A Ngư đi ra ngoài nói chuyện, hai người đi ra cửa.

Ngư nói:

– Chị ấy rất đáng thương, bị mù từ nhỏ, hai mắt không nhìn thấy gì, cũng không mở ra được. Chị ấy nói mình là người Lũng Tây, bởi vì sắp có chiến sự mà cả nhà đã trốn đi, trên đường đi người nhà đều đã chết hết, chỉ còn lại mỗi mình chị ấy. Chị ấy cứ đi theo con đường đó cuối cùng thì đến phụ cận Nghĩa Thành chúng ta, bởi vì bị mù lại bị bệnh nặng nên bị người khác bỏ lại. Chị ấy tự một mình mò mẫm mấy ngày, không tìm được đường, vừa đói vừa mệt rồi ngất đi. Cứ tưởng rằng mình sẽ chết, không ngờ lại được phu nhân cứu...

A Ngư kể lại mà rơi nước mắt.

– Muội nhớ đến mẹ muội...Nếu như không gặp những người tốt như thứ sử với phu nhân thì có khi muội cũng đã chết từ lâu rồi, làm gì còn được đi học như bây giờ...

Lạc Thần thấy cô bé khóc thì cũng thấy xót xa trong lòng, kéo cô bé vào lòng, cả hai cùng ngồi ở bậc cửa, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô bé, an ủi:

– Em đừng đau lòng nữa. Sau này nhất định sẽ càng ngày càng tốt hơn.

A Ngư gục vào lòng thứ sử phu nhân, ngửi được mùi hương trên người nàng, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, lau khô nước mắt, ngửa mặt lên nhìn nàng, ngượng ngùng nói:

– Phu nhân ơi, hồi trước em cho rằng quần áo trên người tỳ đình hoa nên mới thơm như thế, cho nên ngày nào cũng hái hoa tặng tỳ. Về sau em nghe họ nói, tỳ là con gái của vị công chúa tôn quý nhất hoàng thành. Một chị từng làm người hầu trong gia đình giàu có nói, mùi hương trên người phu nhân là hương liệu quý nhất, sẽ không coi trọng hoa dại mà em hái tặng đâu. Cho nên em không dám tặng hoa cho tỳ nữa. Tỳ sẽ không chê cười em chứ ạ?

Lạc Thần lắc đầu:

– Sao có thể chứ? Tỷ thích hoa nhất. Hoa dại cũng rất thích. Nhưng mà về sau em không cần phải hái tặng tỷ nữa. Trong viện tử của tỷ hiện giờ cũng có rất nhiều hoa rồi.

A Ngư gật đầu:

– Vâng ạ. Thế thì em sẽ dành hết thời gian rảnh để thu hoạch cây gai dầu. Em cũng muốn học xe chỉ dẹt vải.

Lạc Thần cười, xoa đầu A Ngư, quay đầu lại nhìn cô gái nằm bất động phía sau lưng, nói với A Ngư:

– Em đi đánh thức chị kia đi, bảo chị ta ăn một chút, như thế thì mới khoẻ lên nhanh được.

A Ngư đi qua, khẽ khàng gọi cô gái kia.

Cô gái kia khẽ động dậy một chút, tỉnh lại.

Lạc Thần cũng đi qua, thấy cô gái nhắm mắt gắng gượng muốn ngồi dậy cảm ơn mình bèn bảo cô ấy ngồi yên, hỏi:

– Chị thấy đỡ hơn chưa?

Cô gái kia cất giọng thô và khàn.

Lạc Thần đưa tay sờ vào trán cô gái.

Cô gái như là cảm nhận được, theo bản năng muốn trốn tránh, nhưng cuối cùng vẫn ngồi yên để nàng đặt bàn tay lên trán mình, lông mi hơi run rẩy, biểu cảm cứng đờ.

Ánh sáng trong phòng tối tăm, Lạc Thần không chú ý đến sự biến hoá rất nhỏ của đối phương, chỉ thấy vẫn hơi nóng, nhưng so với ban ngày thì đã đỡ hơn rất nhiều, liền thu tay về, lại nghĩ đến cảnh tượng bồi thuốc ban ngày cho cô ấy.

– Những vết thương trên người chị là bị làm sao vậy?

Cô gái kia ngập ngừng, như là sợ hãi, cả người cuộn lại, thấp giọng nói:

– Là bị trượng phu dùng roi đánh ạ.

Lạc Thần rất bất bình, tức giận nói:

– Loại chồng vũ phu này chết là tốt nhất. Chị không cần phải sợ, cũng đừng nghĩ đến chuyện cũ nữa. Đã tới nơi này rồi thì cứ dưỡng thương cho tốt đã. Đừng lo lắng gì cả, hai mắt chị không nhìn thấy gì, cũng không có người nhà, về sau tôi sẽ cho người chăm nom cho chị, sẽ không để chị bị chết đói đâu.

Cô gái mù kia có vẻ cảm kích, nhất thời không nói nên lời.

Lạc Thần dặn dò A Ngư chăm sóc cô ấy, thấy không có việc gì nữa, bên ngoài cũng đã tối đen, bèn rời khỏi nhà A Ngư đi về phủ thứ sử.

Quả nhiên Lý Mục cả đêm không về.

Lạc Thần ngủ không được ngon giấc, nghĩ hắn hiện đang làm gì, cứ mơ màng cả đêm, đến sáng sớm hôm sau, bên tai thoáng nghe được tiếng nói chuyện của hắn với mấy người A Cúc, bèn cất tiếng gọi:

– Lang quân ơi!

Cửa được đẩy ra, nàng mở đôi mắt nhấp nhèm buồn ngủ ra, thấy Lý Mục đi vào, ngồi xuống bên giường.

Nàng bò dậy, nhắm mắt lại chui vào trong lòng hắn, đòi ôm.

Lý Mục ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp vừa mới tỉnh ngủ của nàng vào trong lòng mình, ôm chốc lát, ghé vào tai nàng thì thầm:

– A Di ơi, tỉnh dậy nào. Chúng ta phải ra khỏi thành rồi. Để nàng uất ức phải ngủ mấy tối ở bên ngoài, có được không, hửm?

Lạc Thần từ từ mở mắt ra, chạm vào ánh mắt của Lý Mục. Thấy hẳn cả một đêm không ngủ tinh thần vẫn rất tốt, chỉ là ánh mắt nhìn mình lại mang theo sự áy náy.

Nàng không hề nghĩ ngợi, gật đầu ngay tắp lự:

– Được ạ.

Lý Mục ngẩn ra, ngay sau đó cười lên, hôn lên má nàng, rồi gọi người vào hầu hạ nàng.

A Cúc với mấy người Qyính Thụ đều mang vẻ khấn trương.

Rất nhanh, Lạc Thần đã biết một sự kiện.

Cốc Hội Long hoàng đế Tây Kim vì trả thù Lý Mục đã phái ba vạn nhân mã đang lao về hướng Nghĩa Thành.

Lý Mục muốn di dời toàn bộ dân cư trong thành ra ngoài, thiết lập thành không nhà trống, sau đó dự định đi vào, cuối cùng đóng cửa thành đánh chó.

Nói chính xác hơn là, đóng cửa đánh chết chó.

Hết chương 86

Chương 87

Nghĩa Thành hiện giờ có thể xem như một tòa quân bảo.

Nói cách khác, chính là nhân số binh lính trong thành còn lớn hơn nhân số cư dân bình thường. Bởi vì hơn nửa năm nay, lưu dân đến nương nhờ Nghĩa Thành hầu hết những người đàn ông đến tuổi thích hợp đều gia nhập quân đội trở thành binh lính, còn lại những người già yếu, phụ nữ, trẻ em mới định cư thành dân chúng bình thường.

Người Tây Kim tới tấn công thành, vì sự an toàn của người dân, Lý thứ sử đã yêu cầu họ tạm thời di chuyển ra khỏi thành, không để lại một nửa hạt ngũ cốc.

Tin tức này đã được truyền đạt xuống rất nhanh.

Toàn thành ngay lập tức trở nên căng thẳng và được huy động.

Không cần phải nói, bất kể những thứ ăn được, mang đi được thì mang đi hết. Còn những thứ không mang đi được chẳng hạn như những chiếc nồi sứ mẻ và sành sứ sau khi đã định cư ổn định ở thành được vớt ở trong những nhà bỏ hoang thì lấy lên, bàn ghế bị mất chân cũng được tìm được tất cả đều giấu hoặc chôn, không để lại một thứ gì hết.

Khu định cư mà bọn họ sắp đi nằm trong một ngọn núi cách Nghĩa Thành mấy chục dặm. Đêm qua, Lý Mục đã dẫn người đi tìm kiếm, cuối cùng đã tìm được nơi thích hợp này để ở tạm.

Đây là một thung lũng bằng phẳng trong lòng núi, gần đó có nguồn nước chảy. Binh lính đã chặt cây cùng với cỏ tranh dựng nhiều lán

trại đơn giản cho người dân ở bãi đất trống theo địa hình.

Đối mặt với ba vạn quân địch thế tới ào ạt, kế hoạch ứng chiến tạm thời định ra này có thể nói là phù hợp với điều kiện địa phương, tận dụng triệt để những bức tường kiên cố và cao chót vót của của Nghĩa Thành và sự trống trải của bên trong thành.

Lý Mục rất có lòng tin chiến thắng trong trận chiến này.

Nhưng mà hắn càng hiểu rõ hơn, bất kỳ kế hoạch tác chiến nào, dù có hoàn hảo đến đâu và được chuẩn bị kỹ lưỡng đến đâu, trước khi có kết quả thì cũng không ai có thể đảm bảo sẽ thắng lợi.

Hắn cũng không thể.

Chiến thuật này chắc chắn là một chiến thuật tài tình và táo bạo.

Một khi thành công, chẳng những có thể làm Nghĩa Thành đứng vững gót chân, uy danh đại chấn, đạt được thắng lợi đầu tiên có ý nghĩa sâu sắc sau khi hắn trở thành thứ sử Nghĩa Thành. Hơn nữa còn có thể giải quyết được vấn đề nan giải trước mắt về quân nhu và vũ khí.

Nguồn lính không phải là vấn đề lớn, quân số mỗi ngày một tăng, hắn có dự cảm, chỉ cần đánh thắng trận này, về sau chỉ có tốc độ tăng nhanh hơn mà thôi.

Cái khó là nguồn quân nhu và vũ khí.

Nếu trận chiến này giành chiến thắng, sức mạnh của quân đội có thể được cải thiện đáng kể.

Nhưng đồng thời, táo bạo cũng có nghĩa là chấp nhận rủi ro lớn.

A Cúc mang theo nhóm vú già thu dọn xong, Lạc Thần thay sang quần áo bình thường, khi đi ra khỏi cửa lớn phủ thứ sử đã thấy Lý

Mục đứng ở cửa, đang nói chuyện với Tôn Phóng Chi, bên cạnh là một đội binh lính Lệ Võ Chiến.

Đứng ở cuối hàng là Cao Hoàn.

Mấy ngày không gặp, cậu em trai có vẻ như đen hơn rất nhiều, mặc trang phục binh lính bình thường. Khí chất con cháu thế gia khi xưa đã không còn sót lại gì ở trên người cậu nữa, nhưng mà ánh mắt sáng ngời sắc bén hơn trước rất nhiều. Nhìn thấy Lạc Thần, ngại quân kỷ mà cậu không gọi lên, chỉ nở nụ cười tươi rói với nàng.

Tôn Phóng Chi vỗ bộ ngực, dường như đang hứa hẹn bảo đảm gì đó với Lý Mục, nghe âm thanh phía sau thì quay đầu lại, thấy Lạc Thần đi ra thì cười tươi tiến lên, khom người nói:

– Mời phu nhân lên xe ngựa.

Lạc Thần nhìn sang Lý Mục.

Lý Mục đã đi tới, nói:

– A Di, nàng đi Cừu Trì ở mấy ngày nhé. Chờ ở đây xong mọi việc, ta sẽ đi đón nàng về.

Lạc Thần ngó người ra, ngay sau đó thì hiểu.

Để nàng đi Cừu Trì, dĩ nhiên là bởi vì nơi đó tương đối an toàn. Hơn nữa, điều kiện cũng càng tốt hơn.

Nàng nhìn bãi đất trống bên ngoài cửa lớn phủ thứ sử.

Dân trong thành gần đó dưới sự hỗ trợ của binh lính đang kéo theo con cái của họ mà thu dọn đồ đạc, dáng vẻ rất vội vàng.

Ánh mắt nàng lại rơi xuống trên mặt hắn.

– Lý thứ sử, ngài có thể đánh thắng trận này không ạ?

Nàng hỏi hần, giọng rõ ràng và trịnh trọng.

Lý Mục sửng sốt.

– Điều này còn phải nói, chắc chắn là thắng rồi.

Tôn Phóng Chi thấy Lý Mục chưa kịp phản ứng, bèn nóng nảy mà giành trả lời thay cho hần.

Lạc Thần quay sang Tôn Phóng Chi.

– Nếu đã thế, vì sao muội phải đi Cừu Trì ạ? Muội muốn ở lại cùng với mọi người, chờ tin chiến thắng của các huynh.

Lần này đến lượt Tôn Phóng Chi ngớ ngời, chần chừ nhìn sang Lý Mục.

Lý Mục nhìn vào mắt Lạc Thần, trong ánh mắt hần ẩn chứa sự xúc động, một lát sau mới nói:

– Được, vậy nàng hãy chờ ta nhé. Đánh thắng trận này rồi, ta sẽ đi đón nàng về thành.

Lạc Thần cười tươi, quay lại nói với A Cúc:

– Cúc ma ma, chúng ta đi nhà A Ngư trước, dẫn A Ngư đi cùng.

Cao Hoàn lúc trước miễn cưỡng được gia nhập vào đội Lệ Võ Chiến, tuy cậu cũng luôn cố gắng hết mình nhưng đồng đội người nào cũng đều xuất chúng, bình thường trong các buổi luận võ tập luyện, cậu khó tránh khỏi luôn đứng hàng bết bát. Ngày hôm nay được điều động đến đây, vốn dĩ là sẽ cùng đoàn đội hộ tống a tỷ đi Cừu Trì tránh trận chiến. Lúc này cậu đang đứng ở hàng cuối đội ngũ, nhìn theo đoàn người a tỷ rời đi, thấy cấp trên Tôn Phóng Chi cùng đồng đội cũng đang nhìn theo bóng lưng của cô ấy, vẻ mặt xúc động, trong lòng cậu không khỏi cảm thấy tự hào và kiêu ngạo, nghĩ đây mới là

nền nếp gia đình Cao thị mình, sau này mình nhất định phải cố gắng gấp bội, tuyệt đối không thể bỏ ty phu cùng với a ty được.

.....

Dân chúng trong thành dưới sự trợ giúp của binh lính chỉ trong một ngày đã di dời sạch sẽ, bốn năm ngàn người tất cả đều ra khỏi thành, đặt chân tới thung lũng định cư tạm thời.

Trăm cay ngàn đắng đi tới nơi này, những ngày tháng an ổn chưa được bao lâu thì đột ngột lại biết được người Tây Kim sắp đến tấn công thành trì, đám người mình lại phải ra khỏi thành dời đi vào trong núi. Tuy rằng khi Tưởng Thao sắp xếp chuyện di dời đã luôn nhấn mạnh và nhắc nhở người dân trong thành rằng thứ sử chắc chắn có thể đánh thắng trận này. Sắp xếp cho họ di dời là để đảm bảo an toàn cho họ, họ sẽ mau chóng được trở lại thành, nhưng nhân tâm vẫn khó tránh khỏi hoảng sợ bất an.

Cho đến khi nhìn thấy thứ sử phu nhân cũng xuất hiện cùng đi theo họ đi đến địa điểm định cư tạm thời, thay vì bỏ rơi họ và đến những nơi khác để tránh chiến tranh như họ đã nghĩ trước đây, nhóm dân chúng trong thành bấy giờ mới tin tưởng hoàn toàn vào lời nói của Tưởng Thao, tích cực phối hợp trong mọi việc.

Đến nơi tạm trú trên núi, ổn định chỗ ở xong rồi, nhóm phụ nữ không chịu ngồi yên mà ở chung với nhau, lấy ra máy kéo tiếp tục xe chỉ, người không có máy kéo sợi thì đan giày rơm cho binh lính. Nhóm trẻ nhỏ thì cũng được bố trí vào lán lớp học nửa buổi giống như trước.

Lạc Thần nghỉ tại trong một căn nhà gỗ đồ nát của những thợ săn sau khi rời núi đã bỏ lại.

Tưởng Thao đã nhờ người sửa chữa ngôi nhà gỗ, dọn dẹp xong, nàng đi ra bảo A Ngư và cả cô gái mù bị bệnh kia vào ở cùng.

Khi cô gái mù vừa mới được cứu về, vết thương của cô ấy đã thối rữa, mấy chỗ sâu gần như có thể nhìn thấy xương, sốt cao như lửa, cả người chỉ còn lại hơi thở thoi thóp, có thể chết đi bất cứ lúc nào. Mấy ngày nay, mặc dù tình trạng của cô ấy cuối cùng đã khá hơn nhưng trông vẫn rất yếu.

Lạc Thần cảm thấy vô cùng thương cảm cho cô gái mù được chính mình cứu thoát này, khi đến đây, nghĩ đến mùa hè trong vùng núi nắng mưa thất thường, những cái lều được tạm đó chưa chắc đã che chắn được mưa gió, sợ cô ấy trúng gió gặp mưa ảnh hưởng đến sự hồi phục của mình, vì thế đã đặc biệt sắp xếp cho cô ấy đến căn nhà gỗ của mình, đóng giường cho cô ấy ngủ, còn cho người sắc thuốc đổi thuốc cho cô ấy, chăm nom rất chu đáo và thoả đáng.

Phàn Thành cùng với ba trăm thị vệ đương nhiên cũng ở lại nơi này. Lý Mục còn bố trí một đội binh lính đi theo đội thủ vệ của Phàn Thành, số còn lại tất cả đi theo hãn đi Nghĩa Thành chuẩn bị tác chiến nghênh đón quân địch.

Sau khi ở lại đây, mỗi buổi sáng, Lạc Thần đều không ngủ nướng mà luôn thức dậy đúng giờ, và xuất hiện trước mặt người dân thành trì với nụ cười trên môi. Nàng biết rằng chỉ khi nàng xuất hiện mỗi ngày, mọi người mới cảm thấy nhẹ nhõm yên tâm và bắt đầu một ngày mới tại đây. Mỗi khi có người hỏi thăm tin tức chiến sự, nàng nói với đối phương, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của thứ sử, kêu họ cứ việc yên tâm.

Nàng trấn an người khác như thế, cũng trấn an lòng của hàng ngàn người này, nhưng trong lòng nàng lại không khỏi dâng lên một nỗi lo lắng thầm kín.

Hôm qua nàng đã nhận được tin, nói rằng ba vạn binh lính Tây Kim đã đến Nghĩa Thành vào ngày hôm kia rồi.

Vừa đến là triển khai tấn công thành trì.

Cả ngày hôm nay, nàng chẳng còn lòng dạ nào làm những việc khác, tâm trí đang hồi hộp chờ đợi tin tức của chiến sự. Nhưng mà tin tức vẫn không hề truyền đến.

Chạng vạng trời lại mưa. Lều trại của thị nữ cùng vú già ở bên cạnh đều bị dột nước, ban đêm muỗi rất độc, Lạc Thần chỉ đơn giản bảo mọi người vào nhà, và làm một chiếc giường lớn cho mọi người ngủ.

Đêm đã khuya, mưa đã tạnh, ánh trăng từ từ nhô lên treo trên đỉnh núi.

Xung quanh góc phòng, hương ngải cứu đuổi muỗi đang cháy, những người đã ngủ thiếp đi đang ngủ ngon lành trên sàn nhà.

Lạc Thần ngủ không yên, nằm trên ván lót được làm tạm thời ở trong góc phòng, trần trọc rất lâu chậm chậm ngồi dậy, ôm đầu gối nhìn ánh trăng ở bên ngoài cửa sổ, đang lúc thất thần chợt nghe bên cạnh có một giọng nói rất khế rất khàn:

– Lý thứ sử chắc chắn sẽ chiến thắng.

Lạc Thần giật mình quay sang, thấy cô gái mù ngủ ngay ở bên cạnh mình không ngờ đã tỉnh, có lẽ là nghe được động tĩnh thức dậy từ chỗ nàng nên đã lên tiếng. Đã nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nghe cô ấy chủ động nói, và những gì cô ấy nói là một điều tốt mà nàng muốn nghe.

Tâm trạng của nàng tốt hẳn lên, khế khàn hỏi:

– Là tôi đánh thức chị dậy à?

Cô gái mù lắc đầu, cũng khe khế đáp:

– Tôi ban ngày ngủ quá nhiều rồi, giờ ngủ không được nữa.

Lạc Thần biết cô ấy đã không còn sốt nữa.

Đã nhiều ngày, mình lo lắng về chiến sự, cộng thêm luôn phải trấn an lòng dân trong thành, cho nên không mấy để ý tới vết thương của cô ấy, bèn hỏi:

– Thương thế của chị thế nào rồi?

– Đã tốt lên nhiều rồi. Đa tạ phu nhân. – Cô gái mù khàn giọng đáp.

Lạc Thần lấy thuốc mỡ vết thương mà bác sĩ quân y để lại từ một cái bọc bên cạnh giường.

– Chỗ tôi còn một lọ này. Chỗ tay chân chị tự bôi đi. Còn ở lưng để tôi bôi cho.

Cô gái mù hơi cứng người lại, sau đó chậm chạp xoay người nằm sấp xuống.

Lạc Thần vén áo cô ấy lên, lộ ra tấm lưng gầy đến cơ hồ có thể nhìn thấy xương sườn, mượn ánh trăng mờ ảo bên ngoài cửa sổ chiếu vào, dùng đầu ngón tay khều thuốc lên, nhẹ nhàng bôi lên những chỗ vết thương cho cô ấy.

– Nhìn đã đỡ rất nhiều rồi đó. Điều dưỡng thêm một vài ngày nữa là có thể khỏi hẳn rồi. Cũng muộn rồi, tôi đi ngủ đây. Chị cũng đi ngủ đi. Ngày mai tôi kêu A Ngư bôi thuốc cho chị.

Nàng bôi thuốc xong, đưa lại lọ thuốc vào tay cho cô gái mù, nằm trở lại.

Sau khi nằm xuống, nàng không còn trần trọc như trước nữa, dần dần, đã ngủ thiếp đi.

Bên tai, là tiếng hít thở đều đều rất nhẹ của nàng.

Hơi thở, dường như còn thoảng mùi thơm nhẹ từ tay áo nàng để lại.

Cô gái mù chậm rãi mở mắt ra.

Một đôi mắt tím không phân biệt nam nữ ẩn chứa hai tia cảm xúc sâu xa nơi đáy mắt.

Cô ấy nặng nề nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô gái nhỏ nhắn nằm cuộn tròn ở ngay bên cạnh chỉ cần với tay là có thể chạm tới, rất lâu sau mới từ từ nhắm hai mắt lại.

....

Ngày hôm sau, Lạc Thần cuối cùng cũng nhận được chiến báo mới đến từ Nghĩa Thành. Binh lính Tây Kim đuổi tới, đã đụng phải quân đội của Lý Mục ở cánh đồng bát ngát phía bắc ngoài thành. Lấy ba vạn ứng phó với một vạn, mà một nửa trong số một vạn này thậm chí không có vũ khí đằng hoàng, thứ họ đang cầm trên tay chỉ có gậy gố.

Khí thế bên Tây Kim to lớn thế nào có thể tưởng tượng, cực kỳ kiêu căng ngạo mạn, lập tức phát động tấn công mạnh mẽ. Hầu như không gặp phải sự kháng cự đằng hoàng nào, quân của Lý Mục nhanh chóng bị đánh bại, tháo chạy vào trong thành, đóng cổng thành và treo thẻ miễn chiến lên cao.

Binh lính Tây Kim làm sao có thể cho đối phương cơ hội thở phào, thừa thắng xông lên, dựng thang, ném đá, bắn tên, tiếp tục phát động bao vây ác liệt.

Quân coi giữ đầu tường thành Nghĩa Thành rất nhanh đã bị thất thủ, cửa thành bị phá.

Binh lính Lý Mục không địch lại, từ bỏ chống cự, toàn quân chia làm nhiều nhóm và tiến về các cổng còn lại mà bỏ chạy.

Binh lính Tây Kim từ cổng phía Bắc lao vào như thủy triều, truy kích những binh lính Nghĩa Thành đang bỏ chạy trốn. Bên ngoài cửa thành Bắc, cuối cùng chỉ còn lại một đội truy trọng binh được phụng mệnh ở lại.

Bọn họ quan sát tình hình chiến đấu, người Tiên Bi dùng ngôn ngữ Tiên Bi châm biến người Hán vô năng, nhát chết như chuột nhắt, còn thở dài tiếc nuối vì không thể được giết vào trong thành giống như các đồng đội. Điều đáng ăn mừng duy nhất chính là nghe nói nơi này không lâu trước đây vẫn là một tòa thành chết, nói vậy chắc ở bên trong đó cũng chẳng có thứ gì có thể kiểm soát được. Chờ công phá được thành trì rồi, giết sạch quân và dân trong thành rồi, trả thù xong xuôi, làm cho Hầu Định sợ hãi cả quần rồi là cũng có thể rút lui trở về, tiếp tục đi theo hoàng đế của họ đoạt lấy Trường An Tây Kinh hiện đang nằm trong tay người Yết.

Trường An Tây Kinh, Đông Đô Lạc Dương, đây là hoàng thành được xây dựng bởi người Hán qua nhiều thế hệ, mới là những vùng đất giàu có thực sự.

Ngay vào lúc đội binh lính Tây Kim ở đây xoa tay hăm hè, bọn chúng không nghĩ tới, ngay sau khi toàn bộ binh lính tác chiến tràn vào cửa Bắc thành, thì một đội binh lính Nghĩa Thành hơn ngàn người dưới sự dẫn dụ của mấy trăm võ sĩ dũng mãnh giống như những bóng ma từ phía sau chúng bọc đánh lên.

Quân đội Nghĩa Thành đã quét sạch đội truy trọng binh Tây Kim vẫn còn đang cố vũ cho đồng đội của họ, sau đó mau chóng đóng cửa thành lại, đổ sắt nóng chảy đã chuẩn bị trước, sau đó xếp những tảng đá và khúc gỗ khổng lồ đã chuẩn bị sẵn, bịt kín hoàn toàn lối ra.

Cùng lúc đó, dựa theo kế hoạch đã định ra sẵn, binh lính Nghĩa Thành đã rút lui về các cổng đông, tây và nam khác cũng đều rút lui thuận lợi.

Các cổng thành cũng được làm theo cách tương tự, tất cả đều bị đóng và bịt kín.

Gần ba vạn binh lính Tây Kim cứ như vậy đã bị giam cầm trong thành Nghĩa Thành theo kế hoạch đã định trước của Lý Mục.

Người Tây Kim tỉnh táo lại sau thắng lợi cuồng nhiệt đuổi giết quân địch vào lúc này mới ý thức được thứ mà họ chiếm lĩnh là một tòa thành trống, ngoài tường đổ nhà nát ra thì ngay cả một cái bóng ma cũng không thấy.

Cửa thành để ra ngoài đã bị phá hỏng.

Mà bọn họ đã bị binh lính Nghĩa Thành ở bên ngoài bao vây kín.

Tường thành cao ngất, dù cho họ có dũng khí nhảy xuống, nếu vận số may mắn không bị gãy tay gãy chân thì cái nghênh đón họ cũng là mũi tên như châu chấu vô tình cùng với trận hỏa thế hừng hực của binh lính Nghĩa Thành đang chờ ở bên ngoài.

Người Tây Kim ở trong thành như ruồi nhặng không đầu cả một ngày đi khắp thành trì để rồi phát hiện ra một sự kiện đáng sợ hơn.

Bọn họ không có đồ ăn.

Tìm khắp toàn thành, đừng nói có thể tìm được nửa hạt lương thực có thể ăn, mà ngay cả cỏ dại có thể ăn cũng đã bị thu hoạch chẳng còn một mống.

Người Tây Kim chiếm lĩnh được thành trì bấy giờ mới ý thức được, họ đã bị lừa rồi.

Thành trì mà họ chiếm được đã biến thành cái thùng lớn vây bọn họ vào trong đó như vây một đám kiến, không ra ngoài được.

....

Tin tức về tiến trình của cuộc chiến khiến bầu không khí trong toàn bộ khu định cư tạm thời trở nên phấn khích. Mọi người đều nở nụ cười trên khuôn mặt, những đứa trẻ đọc to và những người phụ nữ thậm chí còn hăng hái hơn trong việc kéo sợi và đóng giày.

Hôm nay, một buổi chiều đầy nắng, yên tĩnh.

Người Tây Kim đã bị nhốt ở trong thành bốn năm ngày rồi.

Nghe nói ngày đầu tiên, rất nhiều binh lính Tây Kim trèo lên đầu tường thành bắn tên vào binh lính của Lý Mục bao vây bên ngoài thành, chửi to, trong thành nổi lên ánh lửa khắp nơi.

Đến bây giờ, có lẽ ngay cả lũ chuột cũng đã bị bắt hết, và còn xảy ra chuyện chém giết lẫn nhau. Không ngừng có binh lính Tây Kim bị đói đến mức ngay cả sức nói chuyện cũng không có trèo lên đầu tường thành, cầu xin đầu hàng.

Bọn trẻ nhỏ bị tin tức này k1ch thích, vô cùng hưng phấn, hai ngày nay cơ hồ không muốn đi học, Lạc Thần cũng không ép buộc, hôm nay cho tan học sớm.

Nàng ở trong phòng, vốn định biên soạn một quyển sổ tay đọc viết mới, định sau khi trở về thành sẽ phát cho những học sinh học giỏi xuất sắc, dần dần mệt mỏi rồi, ngáp một cái, đặt bút xuống, nằm xuống chiếc giường đặt bên cửa sổ, nhắm mắt ngủ một giấc nhỏ.

Khi tỉnh lại, cảm thấy làn gió mát thổi quanh mình, mở mắt ra đã thấy cô gái mù ngồi dưới đất bên cạnh, tay cầm chiếc quạt lắc nhẹ, quạt cho mình.

Cô gái mù đã khỏi bệnh. Những vết thương trên người mừng mù đến mức có thể nhìn thấy cả xương đã dần lành lặn, nhưng cô ấy không hòa nhập với người khác, lại có vẻ như sợ ánh mặt trời, mặc dù bệnh đã khỏi nhưng cô ấy không bao giờ ra ngoài trong suốt thời gian đó, chỉ mãi ở trong một góc phòng âm u, cúi đầu đưa lưng về phía cửa sổ, hoặc là ngủ, hoặc là lặng lẽ giúp A Ngư bện dây thừng.

Cô ấy là một cô gái mù, Lạc Thần không muốn cô ấy phải làm bất cứ điều gì cho mình cả. Nàng cứu cô ấy, coi như cũng chỉ có thu nhận thêm một người mà thôi. Không ngờ mình ngủ rồi, cô ấy lại chủ động tìm quạt quạt mát cho mình.

Nàng mỉm cười với cô ấy, nói:

– Tay chị mỏi lắm rồi phải không? Chị đi nghỉ ngơi đi, không cần phải quạt cho tôi đâu.

Cô gái mù cúi đầu, nói giọng khàn khàn:

– Tôi không mệt. Mọi người đều đang làm việc bên ngoài, để tôi quạt cho cô.

Sau khi ăn trưa xong, A Cúc cùng nhóm vú già thị nữ chia tốp năm tốp ba ngồi bên ngoài dưới bóng cây cách đó không xa, bận rộn khâu vá đan dép rơm.

Lạc Thần thấy cô ấy cứ khẳng khẳng nên không từ chối nữa, ngồi dậy, lại cầm bút lên tiếp tục biên soạn sách.

Trong phòng im ắng, bên tai là tiếng suối róc rách, tiếng chim hót líu lo.

Cô gái mù ngồi bên cạnh nàng, không nói gì, chỉ cúi đầu tiếp tục quạt gió cho nàng.

Lạc Thần viết thêm được hai trang, đúng vào lúc này bên ngoài có tiếng bước chân tung tăng, A Ngư chạy vào, tay cầm một lá thư, mừng rỡ kêu to:

– Phu nhân ơi, vừa nãy thủ vệ gửi đến ạ, nói là tin tức thứ sử gửi cho phu nhân đó.

Lạc Thần vội buông bút xuống, nhận lấy thư.

A Ngư truyền tin xong lại tung tăng đi ra ngoài.

Đây là thư Lý Mục viết cho nàng. Nói cuộc bao vây thành đã tiến triển thuận lợi. Binh lính Tây Kim có người Tiên Bi cũng có bộ phận người Hán, nhưng đều là những kẻ hung tàn giết người không chớp mắt.

Hắn còn phải tiếp tục bao vây thành, cho đến khi phá hủy toàn bộ ý chí của những người đó.

Cuối thư, hắn nói hắn rất nhớ nàng, hỏi nàng có nhớ mình không. Bảo nàng chờ hắn thêm mấy ngày nữa, chờ sự việc xong rồi hắn sẽ tới đón nàng ngay.

Lạc Thần nhìn chăm chú vào mấy hàng chữ này, nhìn rất lâu, khóe môi bất giác nhướn lên, dần dần thất thần.

Cô gái mù đang quạt cũng dừng lại, chậm chạp ngẩng lên.

– Phu nhân, trong thư thứ sử đã nói gì thế? – Cô ấy hỏi.

– Không có gì cả. Chỉ nói mấy ngày nữa là có thể kết thúc cuộc vây thành rồi...

Lạc Thần mỉm cười, nhìn cô gái mù ngồi bên cạnh vừa hỏi mình.

Đột nhiên ánh mắt nàng như bị định trụ.

Thời tiết như thế này nhưng cô gái mù vẫn luôn có thói quen quấn một cái khăn ở cổ. Lúc trước A Ngư có từng tò mò hỏi cô ấy, cô ấy nói mình ngoài mắt bị mù ra thì cổ họng cũng có chứng gió, bởi vì giọng bị khàn nên dù là ngày mùa hè cũng không chịu được gió.

Lạc Thần không hề nghi ngờ gì, dĩ nhiên cũng không để ý nhiều.

Cho đến lúc này, khi cô gái mù ngẩng lên, chiếc khăn trên cổ đúng lúc hơi lỏng, lộ ra vết hằn của mình.

Lạc Thần nhìn thấy hằn kết nhô ra.

Những lúc ở bên Lý Mục, nàng rất thích hôn và cắn quả táo Adam được xác định rõ ràng của hắn – bởi vì phụ nữ không có, vì vậy nó rất hấp dẫn đối với nàng.

Đây là một đặc điểm đặc trưng của nam giới, nàng biết rất rõ.

Đôi mắt nàng rơi từ cổ của cô gái mù xuống khuôn mặt gầy guộc với đôi mắt nhắm nghiền thường cúi xuống mà từ bấy đến nay nàng dường như chưa bao giờ nhìn rõ, một cảm giác như đã từng quen biết đột nhiên dâng lên trong lòng nàng.

Khuôn mặt này, hình dáng này...

Dường như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Nhưng mà nhất thời lại không thể nghĩ ra được.

Trong lòng nàng đột nhiên trào lên một dự cảm xấu. Thấy cô gái mù này lại cúi đầu xuống, tiếp tục quạt gió cho mình, liền không nhìn cô ta nữa, mặt không lộ biểu cảm như là không có việc gì tiếp tục cúi xuống viết.

Một lát sau, viết xong một tờ, nàng đặt bút xuống đứng lên, mỉm cười nói:

– Chị đi nghỉ ngơi đi, tôi đi xem họ may vá đến đâu rồi.

Nàng đi ra ngoài đi, tiến về phía trước, dần dần bước nhanh hơn.

Nàng gọi Phàn Thành tới.

Phàn Thành mang theo thị vệ đi theo nàng trở lại nhà gỗ, lúc đẩy cửa ra, Lạc Thần bị cảnh tượng trước mặt mà hoảng sợ.

Cô gái mù vẫn ngồi dưới đất, nhưng trong tay lại có thêm một thanh chủ thủ, chủ thủ đang kề vào cổ A Ngư.

Lần này cô gái mù cũng không hề nhắm mắt.

Từ từ ngẩng lên, mở mắt ra, lộ ra đôi mắt màu tím khó có thể quên mà Lạc Thần từng gặp một lần.

– Mộ Dung Thế!

Lạc Thần hoảng hốt kêu to.

Mặc dù người trước mặt nàng vẫn mặc quần áo phụ nữ, một khuôn mặt khác một trời một vực với dung mạo mỹ lệ tuyệt đẹp ở trong trí nhớ của Lạc Thần, nhưng mà đôi mắt này cùng với vẻ lạnh lẽo âm u toát ra trong mắt, ánh mắt tựa như một người không có tình cảm, nàng vừa thấy là nhận ra ngay.

Mộ Dung Thế nhìn Lạc Thần, khóe môi cử động, cười như không cười:

– Là ta.

Gã đưa tay lên lau, những thứ giống như bùn trên mặt lần lượt được xoa đi, lộ ra một khuôn mặt nguyên bản.

Khuôn mặt trước mặt xanh xao tái nhợt, hai gò má hóp lại, gần như không còn hình dáng gì nữa, cho dù cởi bỏ lớp váy trang bên ngoài thì nhìn cũng rất khác với dung mạo tuấn tú đẹp đến kỳ lạ mà Lạc Thần từng gặp ở buổi Khúc thủy lưu thương ngày đó. Gần như thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

Nếu không phải vừa rồi nàng nghi hoặc muốn dẫn người tới kiểm chứng xem là chuyện gì xảy ra, nàng làm sao có thể ngờ rằng Mộ Dung Thế, người Tiên Bi mà nàng cho rằng hiện tại vẫn đang ở Kiến Khang không ngờ lại dùng phương thức này xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nàng cứu về một con sói hoang dã nguy hiểm. Cùng ăn, thậm chí cùng ngủ, và ở bên nhau mười ngày như thế này.

Lạc Thần sắc mặt hoảng sợ cực độ, tim đập loạn lên.

Nhưng vào lúc này nàng cũng không kịp nghĩ nhiều.

Nàng nhìn A Ngư đang bị Mộ Dung Thế khống chế.

Cô bé đang khóc, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, nước mắt rơi lã chã.

– Mộ Dung Thế, lúc ngươi ở vùng đất hoang ngoài thành sắp chết, là A Ngư đã phát hiện ra ngươi và cứu ngươi. Nếu như ngươi vẫn còn là người thì không được đối xử với em ấy như thế. Ngươi mau buông em ấy ra.

A Ngư nghe thấy tên của mình thì ra sức giãy giụa.

Phàn Thành giận giữ lập tức sai người bao vây lấy, rút kiếm gầm lên:

– Mau thả cô bé ra.

Mộ Dung Thế mặt mày lạnh tanh, năm ngón tay chọt siết chặt, giống như ưng trào bóp lấy cổ cô bé.

A Ngư đột nhiên không thở nổi, dưới năm ngón tay của gã nhắm mắt lại, mặt đỏ bừng vì nghẹt thở.

Mộ Dung Thế lạnh lùng nhìn Lạc Thần:

– Người của cô mà bước tới một bước, ta sẽ bẻ gãy cổ cô bé ngay.

Hết chương 87

Chương 88

Lạc Thần cực kỳ hối hận, hận mình có mắt không trông để rồi bị người này lừa gạt. Biết rằng một người như anh ta là độc ác và tàn nhẫn nhất, ép bức quá chỉ sợ việc gì anh ta cũng có thể làm ra được, vội vàng kêu Phàn Thành lui về phía sau.

– Người muốn gì?

Mộ Dung Thế nói:

– Chuẩn bị cho ta một con ngựa tốt sẵn ở cửa cốc, cùng với một cây roi dài, lương khô, nước, dao đánh lửa đá lấy lửa, để một mình ta rời khỏi đây.

Gã nhìn Lạc Thần.

– Chờ ta ra khỏi chỗ này rồi, ta sẽ tha cho cô bé. Nếu các người dám động tay động chân lên đồ vật thì chờ nhật xác nó đi.

Lạc Thần lập tức phân phó Phàn Thành:

– Nghe theo gã nói. Cho gã rời khỏi nơi này.

Phàn Thành vẫn còn chần chừ, sau đó sai người đi chuẩn bị mọi thứ.

Với chức trách của mình, bảo vệ sự an toàn của phu nhân là nhiệm vụ hàng đầu chứ không phải là bắt người Tiên Bi giả làm lưu dân trà trộn vào đây. Huống chi là đây cũng là ý tứ của phu nhân. Y biết nàng không muốn A Ngư bị bất cứ thương tổn gì.

Những thứ mà Mộ Dung Thế muốn đều là những thứ mà quân đội luôn có, một lúc sau, tất cả đã sẵn sàng, ngựa cũng đã sẵn sàng ở

cửa cốc.

Mộ Dung Thế đứng thẳng lên.

Dáng người của anh ta vốn đã mảnh khảnh hơn so với người đàn ông bình thường, trước đó còn ốm yếu nên gầy đến mức không còn dáng người, thật sự khó có thể tưởng tượng được anh ta vẫn còn sức lực dẫn theo A Ngư cũng tầm mấy chục cân không ngừng giãy giụa đi nhanh ra cửa cốc. Tới nơi rồi xoay người lên ngựa, một tay cầm cây roi dài mà được anh ta dùng làm vũ khí, tay khác mang theo A Ngư đang vừa khóc vừa giãy giụa.

– Người còn không mau thả em ấy ra. – Lạc Thần giận giữ.

Mộ Dung Thế quay mặt sang, nặng nề nhìn nàng một cái, cuối cùng cúi người xuống thả A Ngư xuống đất.

A Ngư được tự do, gọi một tiếng “phu nhân”, khóc lên chạy tới chỗ Lạc Thần, lại không ngờ rằng vừa mới chạy ra được vài bước, Mộ Dung Thế đột nhiên vung roi lên.

Chiếc roi quất lấy mắt cá chân của cô bé.

A Ngư ngã xuống đất.

Lạc Thần vốn dĩ được Phàn Thành che ở phía sau lưng, thấy A Ngư khóc chạy đến, theo bản năng muốn bước ra đưa tay muốn đón lấy cô bé, đột nhiên thấy Mộ Dung Thế lại vung roi về phía A Ngư, có vẻ như là muốn trói cô bé lại thì tức giận, từ phía sau Phàn Thành lao ra.

– Mộ Dung Thế, rốt cuộc là ngươi muốn gì?

Ngay vào khoảnh khắc này, bên tai “vút” một tiếng, trước mặt đột nhiên hình như có một trận gió đen thổi qua, còn chưa kịp nhìn rõ, nàng đã cảm thấy thắt lưng bị siết chặt. Cúi xuống nhìn, cây roi dài vừa rồi mới quất ngã A Ngư lúc này lại cuốn vào eo của mình. Cây

roi như linh xà vừa chạm vào nàng đã lập tức quấn lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng thành mấy vòng, siết chặt lấy.

Lạc Thần sợ hãi kêu lên thành tiếng.

Phàn Thành kịp phản ứng, ý thức được tình huống không ổn, thả người xông lên đưa tay ra muốn bắt lấy nàng nhưng mà vẫn không kịp.

Mộ Dung Thế giật mạnh roi, thân roi đột ngột duỗi thẳng, cả người Lạc Thần bị một lực cực lớn cuốn đi, ngã xuống trước mặt ngựa.

Mộ Dung Thế cúi phắt người xuống đỡ lấy lưng nàng, nhấc lên lưng ngựa.

— Ngăn hẳn lại!

Phàn Thành quát to, đuổi theo thật nhanh.

Mấy trăm binh lính ở cửa cốc nhanh chóng bao vây và chặn đường đi. Lạc Thần phần uất mắng lên, ra sức giãy giụa, đột nhiên cảm thấy một bên cổ nhói lên như bị muối đốt.

Mộ Dung Thế cầm chủy thủ đặt lên cổ nàng cứa nhẹ một đường vào làn da trắng như tuyết. Một dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra từ làn da dọc theo mũi dao găm khiến người ta kinh hãi.

Gã khống chế Lạc Thần, nhìn Phàn Thành, hai mắt lạnh lẽo, bên môi lại hiện lên ý cười.

Phàn Thành phần nộ mắt như nứt ra nhưng lại không dám mạnh mẽ ngăn cản nữa, trơ mắt nhìn gã mang theo Lạc Thần ra khỏi cửa cốc, phái người đi thông tri cho Lý Mục, mình thì dẫn người đuổi theo.

....

Mộ Dung Thế mang theo cô gái ngồi trên lưng ngựa, phóng ngựa như điên trên vùng đất hoang dã mênh mông, bỏ lại tòa thành trì

càng lúc càng xa.

Cơn gió cuồng dã ập đến, mãnh liệt ập vào người gã làm gò má phát đau, nhưng điều này lại càng kích phát thân kinh giờ phút này của gã. Đó là loại kích thích và phấn khích mà gã đã rất nhiều năm rồi chưa từng cảm thấy bao giờ, từ từ hâm nóng dòng máu lạnh trong cơ thể gã. Cảm giác châm chích dưới da khắp người, khoảnh khắc tiếp theo dường như da sẽ nứt ra và nổ tung, nhiệt huyết trào dâng, giống như đưa gã trở về thời thơ ấu, ứng khuyến kiện nô, phóng ngựa chạy băng băng bên trong cảnh săn bắn ở khu rừng hoang dã của Long Thành.

Chẳng qua là khi đó, gã là thợ săn.

Mà ngày nay, gã biến thành con mồi.

Gã biết đám người kia sẽ tiếp tục đuổi theo mình, không chết không ngừng.

Cũng biết rằng, rất nhanh thôi, Lý Mục cũng sẽ gia nhập hàng ngũ truy đuổi, thề rằng nhất định sẽ xé mình ra từng mảnh. Nhưng mà gã không sợ, dòng máu nguội lạnh bao nhiêu năm nay lại bởi vì bị cuộc truy sát sinh tử này mà kích thích một lần nữa sôi trào lên, tim đập như sấm, hai mắt như máu.

Trên đời này, có người sẽ là đồng minh tự nhiên với mình, có người sẽ trở thành đồng minh lợi ích với mình. Nhưng còn có một loại người, dẫu cho lợi ích có bị đe dọa, cũng tuyệt đối không thể đứng chung cùng kẻ đó.

Lý Mục, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy người này tại cung điện Kiến Khang, gã đã biết, đối phương không phải Hứa Tiết.

Người này cùng với mình, cho dù trở thành đồng minh tạm thời về mặt lợi ích, cũng tuyệt đối không thể.

Cho nên, giống như gã sẽ không có ý định đi tìm Cao Kiêu để mưu cầu giúp đỡ. Mà đối với vị võ tướng Nam Triều xuất thân hàn môn tên Lý Mục này, dựa vào trực giác trời sinh, ngay từ đầu, Mộ Dung Thế đã đưa hắn vào phe đối địch đầu tiên.

Chuyến chạy trốn này, gã lại lần nữa tìm được đường sống trong chỗ chết, cuối cùng lúc dọc theo con đường nhỏ quay trở lại phương Bắc mà gã cho rằng là an toàn nhất, gã đã đánh giá thấp mức độ tổn hại về thể xác mà những ngày tháng trong tù đã mang lại cho cơ thể mình.

Vừa mới thoát khỏi khu vực thuộc sự khống chế của Nam Triều không lâu, bởi vì thời tiết nóng bức, lại không được chữa trị, càng không được nghỉ ngơi, nhiều vết thương trên người gã đã thối rửa, biến thành kẻ địch có thể giết chết gã bất cứ lúc nào.

Gã bị sốt cao, mất đi sức lực.

Báo săn dù có dũng mãnh bao nhiêu cũng không thể địch lại cơ thể bị ốm đau, gã trở nên cực kỳ yếu ớt.

Gã hiểu rất rõ ràng, nếu còn cứ tiếp tục như vậy, gã không thể nào trở lại Long Thành được nữa. Kết cục duy nhất chờ gã chính là ngã xuống, biến thành một khối xương trắng bên trong đồng xương trắng chất chồng bên cạnh con đường hoang dã lên phía Bắc.

Gã không có sự lựa chọn nào cả. Gã đổi quần áo người chết, mượn vật cầu sinh trong túi quần áo của Mộ Dung Triết, tuy cách dịch dung không cao siêu như Mộ Dung Triết nhưng miễn cưỡng có thể che giấu được tướng mạo của mình, biến thành một cô gái mù có thân thể bi thảm, đi theo bước chân lưu dân, cuối cùng đi vào địa phương gần nhất có thể cứu giúp được gã, và cuối cùng gã đã thuận lợi được cứu.

Mục đích ban đầu của gã là tiếp tục sống sót, cũng thuận đường nhìn trộm cách bố binh và phòng thủ thành trì của kẻ địch, nghĩ đợi vết thương của mình khỏi rồi thì sẽ lặng lẽ rời đi.

Nhưng mọi chuyện dường như là ý trời, tự nhiên ông trời lại cho cơ hội như vậy, đẩy nàng đến trước mặt gã như thế này.

Có thể bắt được con gái của Cao Kiệu, thê tử của Lý Mục là một sự đền bù to lớn cho chuyến đi của anh ta về phía nam, đủ để anh ta chấp nhận bất kỳ rủi ro nào.

Gã muốn phục quốc, muốn thiên hạ, muốn rửa nhục, muốn báo thù. Từ một Lệnh Chi Vương biến thành một thứ đồ chơi bị người người chế nhạo trong cung Lạc Dương, không có ngày nào là không sống trong hiểm địa. Sống chết khó lường, nửa người nửa quỷ. Đi tới ngày hôm nay, dù có là nguy hiểm, gã cũng muốn đánh cược một lần.

Cỏ dại khắp nơi, trời đất bao la, không để lại chút dấu vết gã đã đi qua. Gã cũng sẽ không để lại dấu vết tung tích của mình để họ tìm được gã.

Ra khỏi Nghĩã Thành, lại lên phía Bắc, đến Lũng Tây, qua Tiêu Quan, những người đó bao gồm cả Lý Mục không thể nao đuổi kịp gã. Lần sau gặp lại, đó là Long Thành, là nơi long hưng của Mộ Dung thị.

Cao Kiệu tuyệt đối không thể hưng binh chinh phạt đến một nơi xa xôi ngàn dặm như thế được.

Mà Lý Mục, dù cho hắn có muốn tấn công Long Thành để trả thù thì phải ngăn được hai tòa núi lớn là Tây Kim và Bắc Hạ ở giữa. Với binh lực yếu kém hiện tại của hắn, lấy đâu ra năng lực?

Tới lúc đó, nên như thế nào, sẽ do Mộ Dung Thế gã định đoạt.

.....

Lạc Thần không phân biệt được Nam Bắc, hai tay bị trói, bị Mộ Dung Thế mang theo đi về phía trước trong vùng hoang dã.

Tinh lực của người Tiên Bi này tràn đầy không giống như người bình thường. Gã chẳng phân biệt ngày đêm, đã liên tiếp đi đường bốn năm ngày, trong đó cũng chỉ dừng chân nghỉ vài lần, chờ ngựa hồi sức một chút là lại tiếp tục lên đường.

Cho đến vào lúc này, khi bóng đêm lại lần nữa bao phủ, nàng cũng đã nằm sấp trên lưng ngựa, hơi thở thoi thóp, giống như có thể chết bất cứ lúc nào mới cảm thấy con ngựa cuối cùng cũng ngừng lại.

Mộ Dung Thế ôm nàng xuống ngựa, cởi y phục phụ nữ lộ bịch xống, trải ra đất, thả nàng nằm xuống đó.

Có thể được nằm trên mặt đất rắn chắc, Lạc Thần thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Có tiếng bước chân, Mộ Dung Thế đi lấy nước ở dòng suối bên cạnh trở về.

Sợi dây thừng trên cổ tay đã được tháo ra, gã đưa cho nàng lương khô và bầu nước rót đầy cho nàng, thấy nàng vẫn nhắm mắt như cũ thì đặt ngay bên tay nàng, nói:

– Ta từng học được kỹ thuật rình rập từ thợ săn giỏi nhất của Long Thành, đương nhiên là biết thoát khỏi sự truy tìm của những người truy đuổi theo. Lý Mục không thể nào đuổi theo ta được đâu, ta khuyên cô tốt nhất là nghe lời ta, đừng có làm ra việc phản kháng vô nghĩa.

– Nếu như cô nghe lời, ta sẽ không trói cô nữa, sẽ để cho cô được thoải mái một chút.

Ngày hôm đó, khi gã bị lôi ra ngoài không xa, nàng thừa dịp gã không chuẩn bị trước mà giật lấy con dao găm của gã, cho nên mấy ngày nay ngoài việc ăn uống và giải tỏa cần thiết, hai tay nàng vẫn bị trói, thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi cũng đều như thế.

Lạc Thần vẫn nhắm nghiền mắt, giống như là không nghe thấy gì cả.

Một ngón tay hơi lạnh lạnh chạm vào một bên cổ nàng, nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên chiếc cổ ngọc bị mũi dao găm cắt vào ngày đó.

– Ta sẽ không làm cô bị thương. Ta có chừng mực.

– Cô xem đi, chỗ này đã khỏi rồi. Mấy ngày nữa sẽ không còn vết sẹo gì nữa đâu...

Quỳ bên cạnh nàng, môi dán vào tai cô gái trước mặt, gã trầm thấp nói. Trải nghiệm đặc biệt khi còn trẻ khiến gã chống lại và thậm chí ghê tởm sự đụng chạm cơ thể từ người khác, bất kể là nam hay nữ.

Trong thời gian dưỡng thương ở Nghĩa Thành, mặc dù cô bé tên A Ngư kia lúc chăm sóc gã có chạm vào người gã, gã cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng mà cố phải nhẫn nhịn. Ngoài việc bôi thuốc sau lưng, còn lại hoàn toàn là phải ép buộc bản thân chịu đựng chuyện này.

Nhưng mà không biết vì sao, mấy lần đụng chạm đến từ nàng lại không hề khiến cho gã thấy khó chịu hay chán ghét. Khi gã thì thầm, môi gã gần như là sắp chạm vào vành tai non nớt của nàng.

Lạc Thần sờn cả tóc gáy, mở choàng mắt ra, vung tay một cái đẩy khuôn mặt dựa sát lại gần của gã đi. Nàng bò dậy, rút bộ y phục phụ nữ lót bên dưới ra, ném vào gã.

– Mộ Dung Thế, ngươi là kẻ gian trá nhất, đáng ghê tởm nhất mà đời này ta từng gặp.

– Nếu mà ngươi có ý đồ xấu với ta, ta sẽ tự sát ngay. Ngươi bắt được ta sẽ chẳng có lợi ích gì đâu, mà trái lại đắc tội hai người là cha ta và lang quân của ta. Lẽ nào ngươi chịu chấp nhận cuộc mua bán lỗi nặng như thế.

Mộ Dung Thế bị nàng đẩy mạnh tay, cả người cứng lại, chậm chạp ngoảnh mặt trở về, nhìn chòng chọc nàng.

Trên đỉnh đầu ánh sao mờ mịn, ánh trăng nơi núi xa cũng chỉ có một nửa, trong mắt gã lại ẩn chứa tức giận như kiếm, nhìn thấy rất rõ ràng.

– Ta biết thế nhân luôn khinh bỉ ta. Lúc ta ở Lạc Dương, người Lạc Dương lấy ta làm trò cười, dù là đứa trẻ ba tuổi cũng biết điều đó, đó là sự sỉ nhục đối với ta.

– Huống chi là cô? Cô làm sao mà coi trọng ta?

– Nhưng chỉ có ta mới biết, ta đã phải chịu bao nhiêu xấu hổ và nhục nhã, và ta đã mang bao nhiêu máu và hận thù!

Lạc Thần lắc đầu.

– Mộ Dung Thế, người đang nói rằng ta không đủ tư cách để phán xét người vì những gì người đã làm sao?

– Người sai rồi. Ta khinh thường người, không phải vì quá khứ của người ở trong cung Lạc Dương. Người vốn dĩ cũng là người đáng thương.

– Điều khiến ta ghê tởm khinh thường là con người của người.

– Báo thù rửa nhục vốn là điều thiên kinh địa nghĩa. Nếu người là một người đàn ông thực sự, thì nên đỉnh thiên lập địa dựa vào bản lĩnh của mình để trả lại sự thù hận và sỉ nhục mà người khác dành cho người.

– Nhưng người lại lấy cái cớ để báo thù rửa nhục để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, không chuyện ác nào không làm. Hạng người không phải là người giống như người, người dựa vào đâu mà muốn ta đồng tình với người, coi trọng người?

Mộ Dung Thế cứng người tại chỗ rất lâu, đột ngột đứng lên, túm lấy Lạc Thần ném lên trên lưng ngựa, xóa sạch dấu chân mà mình để lại, ngay sau đó lên ngựa, tiếp tục đi về phía trước.

Lạc Thần cảm giác được hình như gã bị mình chọc giận rồi.

Cách Nghĩa Thành càng lúc càng xa.

Nàng tin tưởng Lý Mục vào lúc này đã biết được tin tức mình bị Mộ Dung Thế mang đi rồi.

Nàng cũng có một trực giác, hẳn chắc chắn cũng đang dẫn thân vào con đường truy tìm tung tích của mình.

Nhưng mà đất trời mênh mông, bốn bề bao la, người nơi hoang vu nhỏ bé như cát lọt qua kẽ tay. Nếu cứ tiếp tục bị Mộ Dung Thế mang đi về hướng Bắc, chờ khi tiến vào Lũng Tây rồi, có lẽ sẽ thật sự giống như gã nói, là Lý Mục sẽ không bao giờ đuổi kịp theo nàng nữa.

Lạc Thần rơi vào phần nộ cùng với tuyệt vọng vô tận.

Mộ Dung Thế dường như đổi hướng và tiếp tục lên đường.

Mấy ngày nay, gã liên tục đổi hướng, không phải chỉ đi một hướng Bắc.

Hết một ban ngày, lại một buổi tối, tới đêm khuya, con ngựa cũng đã chạy trốn đến sùi bọt mép, bốn móng trượt liên tục, bấy giờ mới dừng lại ở bên một con suối, kết thúc đoạn hành trình này.

Gã buông Lạc Thần, trói tay chân nàng.

Có lẽ là bởi vì cách Nghĩa Thành rất xa rồi, gã cũng có chút an tâm, không sợ ánh lửa làm Lý Mục chú ý đến, lần đầu tiên đốt lên một đống lửa. Gã đi một lúc, nhanh chóng bắt được hai con thỏ hoang về,

mang ra dòng suối rửa sạch, dùng nhánh cây cắm xuyên qua, đặt lên đồng lửa nướng lên.

Nướng chín rồi, gã tắt lửa, cời trói cho nàng, xé một cái đùi thỏ, dùng lá cây sạch bọc lấy đưa tới trước mặt nàng, nói:

– Mấy ngày nay vẫn luôn để cô phải ăn lương khô, làm cô phải khổ rồi.

Lạc Thần nhìn chăm chăm vào đồng lửa tàn ở trước mặt, nhận lấy, ăn từng miếng một.

Ăn xong rồi, hắn lại đưa thêm một miếng nữa.

Lạc Thần lắc đầu.

Sau một ngày đêm, tâm trạng của gã có vẻ khá hơn, thấy nàng không ăn nữa, tự mình ăn ngấu nghiến, ăn xong hết thịt rồi lại đi lấy nước ở suối. Lần này trở về, trên tay lại cầm thêm một bó hoa dại.

– Ngày đó trốn khỏi Lạc Dương, ta đã thề, khi trở về Lạc Dương, ta sẽ tàn sát kinh thành, giết sạch toàn bộ người trong thành, để ta trút hận. Nhưng cô đã cứu ta, ta đã nợ ân tình của cô. Nếu như cô cảm thấy như thế không ổn, thì cứ nói với ta một tiếng, sau này ta sẽ không tàn sát nữa, giữ lại mạng chó của những kẻ đó cũng có thể.

Gã nói, đặt bó hoa dại lên trên đầu gối nàng.

Lạc Thần nhìn bó hoa dại kia, bỗng nhiên hiểu.

Ngày đó nàng đi thăm A Ngư, ngồi ở bậc cửa nói chuyện với cô bé, vậy là chắc lúc ấy gã đã tỉnh mà nghe được.

Tim nàng bỗng nhiên đập nhanh hơn, không dám ngẩng đầu lên. Một lát sau, đột nhiên cầm lấy bó hoa dại lên ném thẳng vào người đối diện.

– Mộ Dung Thế, người bót ăn nói những lời ba hoa đó ở trước mặt ta đi. Nếu như người thật sự cảm kích ta đã cứu người thì nên đưa ta trở về.

Nàng hét lên xong, nhìn xung quanh, thấy đồng hoang tối đen như mực, nàng không khỏi lấy tay che mặt, khóc nghẹn ngào.

Mộ Dung Thế thấy nàng che mặt khóc lóc thì không nói gì cả, chỉ nhặt bó hoa dại dưới đất lên, cầm trong tay đưa lên ngửi một chút.

Sau một lúc lâu, chờ tiếng khóc của nàng nhỏ dần, mới ôn hòa nói:

– Ta chỉ mang cô về Long Thành trước thôi. Chờ việc xong rồi thì nói sau.

Lạc Thần ôm đầu gối, tiếp tục chôn mặt vào đùi, lặng lẽ sụt sịt rất lâu, cuối cùng mới ngừng, nói:

– Ta mệt rồi, ta muốn đi tắm rồi đi ngủ.

Giọng của nàng nhuốm vẻ mệt mỏi tột độ.

– Được.

Mộ Dung Thế vẫn ôn hòa như cũ.

– Đêm nay không lên đường nữa. Cô đi tắm đi, xong rồi thì đi ngủ. Cô ngoan nghe lời thì ta sẽ không trói cô lại. Ta sẽ canh giữ cho cô.

Lạc Thần đứng dậy, đi đến bên dòng suối, lội xuống, cúi xuống rửa mặt, tay chân lấm lem bụi đất và mồ hôi của mình.

Mộ Dung Thế thoáng đưa lưng về phía nàng, nghe thấy tiếng nàng khua nước, phát ra tiếng sần sạt. Một lát sau, Lạc Thần đột nhiên kêu lên một tiếng đầy sợ hãi.

Mộ Dung Thế quay phắt lại:

– Sao thế?

– Rắn, có rắn cắn ta!

Nàng hét toáng lên, túm lấy một chân, không đứng thẳng được, ngã xuống dưới nước.

Mộ Dung Thế chạy đến, ôm nàng từ dưới nước lên, đặt trên mặt đất bên dòng suối.

– Đau....

Mặt nàng trắng bệch, hai mắt mở to, một tay chỉ vào cẳng chân của mình, giọng run rẩy, cả người cũng run bần bật.

– Đừng sợ, để ta xem, rắn nước chắc là không độc đâu.

Mộ Dung Thế lộ rõ sự lo lắng, một bên an ủi nàng một bên vén tà váy ẩm ướt của nàng lên, cẳng chân trắng nõn trơn mượt lộ ra, mượn ánh trăng cúi xuống xem kỹ vết thương bị rắn cắn ở trên chân nàng.

Lạc Thần chờ đúng thời cơ này, nhấc hòn đá to bằng cái bát ở ngay trong tầm tay lên, cắn chặt răng, nhắm ngay vào gáy gã, dùng hết toàn bộ sức lực mạnh mẽ nện xuống.

“Bụp”.

Một tiếng rất nặng nề.

Mộ Dung Thế đổ gục xuống đất.

Dưới ánh trăng, Lạc Thần nhìn thấy máu không ngừng tuôn ra từ vết đập trên đỉnh đầu gã, cả người gã co giật như là muốn giãy giụa muốn bò dậy thì lại sồn cả tóc gáy, hét lên lần nữa, nhắm mắt lại, lại lần nữa đập mạnh một cái, mở mắt ra, thấy gã cuối cùng đã bất động như là đã chết rồi.

Hai tay nàng mềm nhũn, cục đá tuột xuống đất, cả người run lấy bầy, gần như không thể ngồi vững được, rồi lại lo lắng người Tiên Bi này không chết, cố gắng bình tĩnh lại, chống dưới đất đứng lên, tìm thanh chủ thủ của gã.

Vốn dĩ nàng muốn đâm gã mấy phát, cầm chặt thanh chủ thủ, nhưng lại không thể nào ra tay được, đành phải sụp đổ từ bỏ, lại đổi sang dùng dây thừng mà lúc trước gã từng trói mình mà trói tay chân của gã lại.

Cuối cùng làm xong toàn bộ, nàng không thể chịu đựng được nữa, ngã bệt xuống đất, che mặt khóc lên.

Nàng khóc một hồi, dần dần ngừng nước mắt, lại bỏ dây, thu dọn tất cả những thứ dưới đất gồm lương khô, bình nước, đá lửa và dao, ôm tất cả lão đảo đi đến chỗ buộc con ngựa, yếu ớt ngồi trên tảng đá, bắt đầu chong chong mắt chờ hừng đông đến.

Cuối cùng trời cũng sáng.

Lạc Thần ôm rất nhiều cỏ dại cùng cành cây chất thành đống cao ở trên một điểm cao nhất ở gần đó, sau đó châm lửa.

Tường cao và hào sâu được liên kết với nhau bằng các trận địa đèn hiệu.

Trong quân lấy khói lửa truyền tin. Lạc Thần từng nghe a huynh nói, giữa đài phong hỏa lớn, một khi lửa bùng lên, dù là cách xa mười dặm cũng có thể từ xa nhìn thấy.

Nàng cũng chỉ có thể dùng biện pháp này.

Bốn phía là hoang dã vô tận. Mộ Dung Thế đã chết, chỉ còn lại một mình nàng, căn bản không biết nơi này là địa phương nào, khó phân biệt được phương hướng, so với việc đi lung tung lên đường gặp phải dã thú hoặc là gặp bất trắc khác còn không bằng thủ tại chỗ này,

dựa vào biện pháp ôm cây đợi thỏ, biết đâu chừng còn có thể có một con đường sống.

Nếu như Lý Mục có thể tìm tới gần nơi này, có thể nhìn thấy khói lửa ở hướng này, hẳn nhất định sẽ tìm tới.

Ngọn lửa phải lớn, càng to thì khói càng dày đặc và bốc lên cao, từ xa vẫn có thể nhìn thấy.

Lạc Thần dựa vào ý niệm này mà chống đỡ, liên tục dùng chủy thủ cắt cỏ, nhặt cành cây ném vào đồng lửa. Đói thì gặm lương khô còn lại, khát thì đi xuống dòng suối uống mấy ngụm. Mệt quá thì ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Khuôn mặt của nàng bị khói hun đen kịt, đôi bàn tay thanh tú của nàng bị trầy xước bởi răng cưa của những ngọn cỏ, đầy sẹo và thâm tím.

Nhưng nàng không hề cảm thấy gì cả, suốt một ngày không ngừng nhóm lửa.

Một ngày cứ như vậy trôi qua, nàng cũng không ngờ được cảnh tượng mong đợi không hề xuất hiện, cả người lại kiệt sức, cuối cùng không thể làm gì được nữa.

Ngọn lửa dần dần tắt dần, chỉ còn lại một làn khói đen ở trên đỉnh ngọn lửa vẫn đang chậm rãi phiêu tán vào không trung.

Nàng nản lòng, ngồi bên dòng suối, vừa khóc vừa bẻ bánh Hồ cuối cùng còn sót lại, để lại một nửa để dành cho ngày mai ăn.

Ngày mai nàng sẽ lại tiếp tục nhóm lửa.

Chỉ cần vẫn cứ luôn đốt lửa như thế, lang quân nàng sớm hay muộn cũng sẽ tìm được đến đây.

Nàng không ngừng tự nhủ với mình như thế.

Chỉ có như vậy, nàng mới có thể tiếp tục kiên trì và chống đỡ.

Hết Chương 88

Chương 89

Lạc Thần cắn miếng bánh Hồ, lại nghe thấy một âm thanh sột soạt nhẹ phát ra từ gần đó.

Nàng đột ngột quay đầu lại, nhìn vào đồng cỏ khô.

Ban ngày, bởi vì không muốn nhìn thấy khuôn mặt đẫm máu đã chết của Mộ Dung Thế, nàng cắt cỏ phủ lên trên đầu mặt và người gã để che đi. Tiếng sột soạt vừa rồi hình như phát ra từ đồng cỏ phủ trên người anh ta.

Lạc Thần căng cứng cả người. Một tay cầm dao găm, một tay cầm cành cây, cẩn thận lại gần một chút dùng cành cây gạt đi đám cỏ hỗn độn phủ trên đầu và mặt anh ta, nhìn thấy vết máu dơ bẩn trên đầu và mặt anh ta, vẻ mặt của gã như tờ giấy vàng không khác gì người chết, nhưng lúc này, lông mày của gã cau lại, vẻ mặt đau đớn, mi mắt hơi hơi nhúu lại.

Thế mà anh ta vẫn còn chưa có chết!

Lạc Thần thất kinh, vội vàng phủi cỏ dại trên người, thấy tay chân anh ta vẫn bị trói mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn chằm chằm người đàn ông nằm trên mặt đất, tay nắm chặt chủy thủ, trong lòng đang dằn vặt không biết có nên đâm mấy dao vào người gã hay không, đột nhiên nghe gã r3n rĩ:

— Mẹ ời...Con lạnh quá...Con xin mẹ...đừng bỏ con...

Lạc Thần sửng sốt, thấy anh ta vẫn nhắm nghiền hai mắt, tứ chi lại từ từ co lại, cơ thể cuộn tròn lại, nét mặt đau đớn, khớp hàm lạnh va

vào nhau cầm cập, giống như là bản thân đang nằm trong vùng tuyết địa mệnh mỏng lạnh buốt, cả người phải chịu đựng sự giày vò tột độ.

Lạc Thần tim đập thình thịch, tay giơ cao thanh chuỷ thủ lên nhưng lại không thể nào đâm xuống được.

Sau một lát, Mộ Dung Thế dưới đất hình như cuối cùng đã hoàn toàn tỉnh lại.

Gã từ từ mở mắt ra, khó khăn quay đầu đầy máu đông đặc mà nhìn xung quanh, nhìn đồng lửa dưới đất vẫn đang tỏa khói, nhìn Lạc Thần vẫn còn đang giơ cây dao về phía mình, cùng nàng nhìn nhau một lát, mấp máy môi khô nứt, giọng khàn khàn nói:

– Cô thật thông minh, có thể nghĩ ra biện pháp này nói cho lang quân cô biết cô đang ở chỗ này...

Chỉ nói câu này thôi, dường như đã tiêu hao hết thể lực của anh ta.

Anh ta thở hổn hển, nhắm mắt lại, nghỉ một lát mới mở mắt ra.

– Ta biết, lang quân của cô nhất định sẽ nhìn thấy pháo hoa cô phóng, tìm đến đây...Chờ hấn tới rồi, hấn sẽ giết chết ta...

– Ta không sợ chết...Nhưng ta không muốn chết ở trong tay người khác...Thà rằng chết trong tay người khác, ta muốn chết trong tay cô còn hơn. Cô cứ giết chết ta đi...Ta sẽ không trách cô...Vốn dĩ là ta chết đúng tội...

Gã nói dứt quãng.

Lạc Thần cắn chặt răng, tay cầm chuỷ thủ hơi run rẩy lên.

– Thật đó...Ta sống đến hôm nay, mục đích duy nhất chính là báo thù, bản thân chỉ là cái xác không hồn, không còn hứng thú sống trên đời nữa. Nếu có thể chết trong tay cô, với ta đó lại là một sự giải thoát...

Đôi mắt màu tím của gã yên lặng nhìn Lạc Thần, bên môi chậm rãi nở một nụ cười.

– Thúc phụ ta được tôn xưng là đệ nhất mãnh tướng phương Bắc, là một vị anh hùng cái thế. Ta biết ông ấy thời niên thiếu vừa gặp đã thương mẫu thân cô, đến nay vẫn nhớ mãi không quên. Hồi trước ta vẫn hay cười nhạo ông ấy, người gì sao lại đa tình như thế. Đến khi gặp cô rồi ta mới biết được, trên đời này thật sự có giai nhân có thể khiến cho con người ta như thiêu thân lao đầu vào lửa, chết cũng không hối hận...

– Câm mồm! – Lạc Thần quát lên.

– Ta sắp chết rồi, mặc kệ cô có nghe hay không ta vẫn phải nói, nếu không sợ rằng sau này không có cơ hội nữa...

Anh ta làm như không nghe thấy.

– Cô còn nhớ ngày hội Khúc thủy lưu thương đó không, ta giết chết Hữu Ước, vô cùng đụng vào cô, ép cô phải giữ bí mật cho ta? Ta thật sự không phải người, luôn luôn đối xử với cô như vậy...

Trên mặt gã lộ vẻ đau đớn ho khan vài tiếng.

– Về sau tuy cô đã rời khỏi Kiến Khang, nhưng ta vẫn luôn lo lắng cô sẽ nuốt lời, nói ra bí mật của ta cho cha mẹ cô biết, khiến cho ta bị rước lấy phiền phức, bởi nghĩ như thế, ta cần phải có sự chuẩn bị trước. Có một ngày ta mượn danh nghĩa cố nhân đi thăm hỏi mẫu thân cô. Ta thử thăm dò mới biết được, thì ra cô thật sự đã giữ lời hứa. Mặc dù là rất căm ghét ta nhưng mà thật sự nói được làm được, không giống ta suốt ngày bặt rợn bày mưu tính kế, làm kẻ tiểu nhân suy bụng ta ra bụng người...

– Bắt đầu từ ngày ấy, ta bắt đầu thấy cảm kích cô...Hương chi, hiện tại cô còn cứu ta...

– Ta ghét Lý Mục. Hắn cũng chỉ là một tên võ phu hàn môn mà thôi, nhưng vì cố gì lại có được trái tim của cô...

– Cô cũng biết sau khi ta khoẻ lên rồi lại không nhân dịp mà lên lút rời khỏi? Bởi vì ta không nỡ xa cô...Có thể ở bên cạnh cô, cho dù sau ngày ngày quạt mát cho cô, với ta đó cũng là một chuyện hạnh phúc...Mà chết ở trong tay cô, ta càng cam tâm tình nguyện, không một lời oán hận...

– Người cầm mồi cho ta!

Lạc Thần một tay cầm chuỷ thủ, tay khác vốc một nắm đất lấp miệng của gã.

Chính trong khoảnh khắc này, Mộ Dung Thế hai chân bị dây thừng trói chặt đột nhiên lẳng không nâng lên đá về phía Lạc Thần. Mũi chân chuẩn xác đá vào cổ tay cầm thanh chuỷ thủ của nàng.

Lạc Thần thấy cổ tay đau nhức, chuỷ thuỷ bay ra ngoài.

Nàng cả kinh, vội vàng đi đoạt lấy, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộ Dung Thế vừa rồi còn thoi thóp thờ lẩn một vòng, bất ngờ nhào tới đè lên trên thanh chuỷ thủ trước cả nàng.

Ngày sau đó gã nhanh chóng há mồm ngậm lấy chuỷ thủ, nâng hai tay lên cửa vài cái, dây thừng bị cắt đứt.

Dây thừng bị đứt rơi khỏi cổ tay anh ta rơi xuống đất.

Thấy anh ta cầm chuỷ thủ tiếp tục cắt đứt dây thừng trên chân, Lạc Thần cuối cùng kịp phản ứng, đột ngột quay người chạy như điên về phía con ngựa được buộc ở chỗ tảng đá kia, đến trước mặt nó, cởi dây cương, giẫm lên bàn đạp trèo lên lưng ngựa.

Nàng vừa ngồi vững trên lưng ngựa đã cầm chặt hai bên dây cương, hai chân cũng kẹp chặt bụng ngựa, con ngựa lập tức phóng đi.

Cả đời này, động tác của nàng chưa bao giờ linh hoạt nhanh nhẹn giống như lúc này.

Mộ Dung Thế thực ra đã tỉnh từ lâu rồi, chỉ là mất máu quá nhiều, hơn nữa tay chân bị nàng trói rất chặt, đã âm thầm thử rồi nhưng không thể nào thoát được, lúc trước vẫn luôn nhắm mắt điều dưỡng nghỉ ngơi, chờ từ từ hồi phục một chút sức lực mới bắt đầu bày trò với nàng.

Cuối cùng gã thành công cắt đứt được dây thừng ở chân, đuổi theo, nhưng làm sao mà đuổi kịp?

Gã không nghĩ được rằng, cuối cùng không ngờ lại để nàng chạy thoát như thế, lửa giận công tâm, cộng thêm thể lực chống đỡ hết nổi, vừa mới chạy ra được vài bước đã thấy đầu óc choáng váng mắt hoa lên, cắn răng, tiếp tục đuổi theo vài bước, cả người đã lao đảo ngã quy xuống dưới đất.

Lạc Thần chưa bao giờ học cưỡi ngựa, nhưng bị Mộ Dung Thế kẹp theo, nhiều ngày ngồi trên lưng ngựa đã quen với những va chạm và xóc nảy khi chạy, cúi rạp người, cố định mình trên lưng ngựa, cuối cùng thuận lợi mà chạy thoát ra ngoài.

Nàng nghe được tiếng kêu đầy tức giận của Mộ Dung Thế ở phía sau, không dám quay đầu lại, càng sợ mình sẽ bị con ngựa đang chạy làm ngã xuống dưới, nên nắm chặt dây cương, chạy một mạch mấy dặm, bấy giờ mới buông bụng ngựa ra, cho tốc độ ngựa đi chậm lại.

Con ngựa dừng lại. Nàng quay đầu, nhìn thấy phía sau là bãi cỏ cùng hoàng hôn, đã không còn thấy bóng dáng của Mộ Dung Thế đâu nữa, tay chân mới mềm nhũn xuống, nằm sấp trên lưng ngựa, thở hổn hển từng hồi.

Trời bắt đầu tối sầm xuống.

Lạc Thần xuống ngựa, cố nén sợ hãi trong lòng, đi chung quanh, muốn tìm một chỗ thích hợp để trốn, đột nhiên bên tai như nghe được tiếng vó ngựa gấp gáp.

Tim nàng đập nhanh hơn, nhìn về phía đó.

Nàng không hề nghe lầm.

Xa xa, dần dần xuất hiện mấy chục điểm đen đang di chuyển, đang tới là một nhóm mấy chục kỵ nhân mã.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Thần chính là Lý Mục đã nhìn thấy lửa báo động của mình đốt vào bàn ngày, cuối cùng đã đuổi tới rồi. Nàng mừng rỡ như điên, gần như là muốn khóc lên thành tiếng. Khi nàng đang muốn chạy về phía đoàn người kia thì đột nhiên lại dừng lại.

Hôm nay là một ngày nắng, nàng nhớ rõ, hoàng hôn ở bên tay trái nàng.

Mấy ngày nay, Mộ Dung Thế tuy rằng không ngừng thay đổi phương hướng cùng đường nhỏ, nhưng nếu từ Nghĩa Thành tới thì nhất định là phải đi hướng Bắc, điều này là chắc chắn không thể nghi ngờ.

Nói cách khác, nếu Lý Mục đuổi theo tới, thì giờ phút này hẳn hẳn là đến từ phía Nam hoặc là hướng Tây Nam ở phía sau lưng nàng mà không phải giống như những người này từ chính diện nàng mà đến.

Lạc Thần không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng đuổi ngựa đi, mình thì quay người chạy như điên về phía sườn núi cỏ dại cây cối xum xuê phía sau, trèo lên đó chui vào trong để trốn.

Khi đoàn người kia đi ngang qua bụi cỏ, phi nước đại về hướng ban ngày khói bốc lên, dần dần tới gần đồng lửa, nhưng tựa hồ không dám liều lĩnh tiến lên, cách một hòn đá ném ra thì dừng lại.

Trên lưng ngựa, một người xuống ngựa, ngáp ngừng chậm rãi đi về phía trước, cuối cùng cũng tới dòng suối, thấy Mộ Dung Thế ngắt

trên mặt đất, mừng rỡ khôn xiết, hét lớn bằng tiếng Tiên Bi:

– Công chúa! Là Lệnh Chi Vương! Tìm thấy Lệnh Chi Vương rồi!

Một con ngựa phi nhanh tới, người xuống ngựa là một cô gái trẻ tuổi cực kỳ xinh đẹp, là Mộ Dung Triết em gái của Mộ Dung Thế. Ngày ấy cô ấy thả Mộ Dung Thế xuống thì sau đó cũng tranh thủ thời gian xuống xe ngựa, dịch dung xong thì lẩn trốn trở về Giang Bắc.

Hoàng đế Bắc Hạ cực kỳ phần nộ trước vụ ám sát và nổi dậy tập thể của gia tộc Mộ Dung, gần như mỗi một toà thành trì, nơi nơi đều dán bố cáo lùng bắt, số tiền treo giải thưởng rất lớn. Vì biết người Mộ Dung thị giỏi dịch dung, môn tốt bắt gặp bất kỳ người nào có vóc dáng tương tự, hoặc là người có ánh mắt dị thường tương tự như Mộ Dung Thế thì toàn bộ phải nghiệm mặt, không có nhầm lẫn mới cho đi qua.

Mộ Dung Triết cũng không dám mạo hiểm, cuối cùng cô ấy đã nghĩ ra được một kế, sau khi dịch dung thì trà trộn vào trong doanh quân kỹ, đi theo quân đội của Bắc Hạ chuẩn bị xuất phát đi Trường An chiến đấu với Tây Kim, thuận lợi đi vào Lũng Tây, sau đó thì thoát thân. Bởi vì lo lắng cho thương thế của Mộ Dung Thế ảnh hưởng đến quá trình trốn chạy của gã mà đã triệu tập mấy chục bộ cũ này, quay lại con đường mà khả năng gã sẽ đi qua, tìm kiếm tung tích của gã, dần dần thì đi tới vùng này. Cuối cùng ngày hôm nay cô ấy từ xa nhìn thấy pháo hoa bắn ở phương hướng này, bèn mang đội tiến đến xem xét kỹ.

Vốn dĩ cô ấy cũng không ôm hy vọng gì lớn, không ngờ rằng đập mòn giày sắt không tìm được, thế mà bất ngờ lại tìm được người ở chỗ này.

Cô ấy vội vàng chạy tới gần, trông thấy huynh trưởng đang nằm dưới đất, diện mạo dính đầy máu đen, mặt vàng như nến, đang chậm chạp mở mắt ra, cả người hình như vừa mới tỉnh lại, không khỏi tức giận, vừa đỡ gã dậy vừa bón nước, vừa hỏi:

– A huynh ơ, là người nào làm huynh bị thương thành như này?
Huynh nói cho muội biết đi, muội sẽ băm kẻ đó thành vạn đoạn.

Mộ Dung Thế nhắm mắt một lát, vừa mở ra mắt âm trầm, đứng lên nói:

– Theo ta đi bắt một người.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, ánh sáng trong vùng hoang dã ngày càng mờ đi. Gió hoang dã thổi qua, cỏ cây đung đưa từ bên này sang bên kia, phát ra tiếng xào xạc nối tiếp nhau.

Lạc Thần trốn trong bụi cỏ, thông qua những kẽ hở trong cỏ dại, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của một nhóm người xuất hiện trong tầm mắt, đang đi về phía mình, dần dần bao vây lại.

Người đi đầu kia tuy còn lờ mờ nhìn không được rõ ràng, nhưng dựa vào cảm giác thì chắc chắn là Mộ Dung Thế không sai chút nào.

Vào lúc này nàng cực kỳ hối hận.

Nàng chỉ nghĩ rằng Lý Mục có thể đang trên đường đến và đang tìm kiếm tung tích của mình, vì vậy nàng đã đốt khói hiệu, hy vọng dẫn phương hướng cho hắn. Nàng đâu có ngờ rằng, Lý Mục có thể nhìn thấy được thì người khác cũng có thể.

Nàng không nên nương tay, không nên mềm lòng, ở vào tình cảnh như vậy mà vẫn ôm hy vọng, không thể hạ thủ để giết người. Hôm qua lẽ ra nàng nên nhân lúc người Tiên Bi này bị ngất đi thì đâm thêm mấy dao nữa, chưa kể, vừa rồi nàng đã bỏ lỡ cơ hội.

Chỉ là hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Mộ Dung Thế cùng với nhóm đồng bọn được khói lửa đưa tới càng lúc càng gần.

Lạc Thần đã có thể nghe được tiếng hò hét bằng ngôn ngữ Tiên Bi của họ, nhìn thấy gương mặt dính máu đen đầy âm trầm của Mộ Dung Thế.

Nàng đè nén sự hồi hận trong lòng xuống, quay đầu, đang muốn trốn sâu vào trong bụi cỏ để bỏ chạy thì đột nhiên lại có tiếng vó ngựa theo gió truyền đến bên tai.

Tiếng ngựa hí này...

Rất quen thuộc.

Tim nàng lại lần nữa đập rất nhanh, giống như đánh một mặt trống nhỏ, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, gần như phá vỡ cả lồng ngực.

Nàng quay phắt đầu lại, vạch bụi cỏ ra, hai mắt mở to nhìn không chớp vào hướng phát ra âm thanh kia.

Là thật. Không phải là ảo giác của nàng.

Cách đó không xa, phía chân trời trên đỉnh đồi, trong ánh tà dương cuối cùng trên bầu trời, không hề báo trước, bóng dáng của một nhóm mấy chục người đột nhiên xuất hiện.

Bọn họ cưỡi ngựa, đang phóng như bay về phương hướng bên này.

Dần dần đến gần, Lạc Thần cũng nhìn thấy được người đi trước nhất.

Con ngựa là ô truy.

Người trên lưng ngựa chính là Lý Mục.

Lang quân của nàng vào giờ khắc này cuối cùng đã chạy tới rồi.

Giây phút nhận ra khuôn mặt của hắn, cảm xúc của nàng như sụp đổ, nước mắt như hồ nước vỡ đê tuôn trào ra.

Nàng đưa tay lên không ngừng lau nước mắt, sợ là bị nước mắt che mờ tầm mắt, sẽ mất dấu người đàn ông của mình đang vội vã đến với mình.

Nàng bò dậy, đang muốn chui ra khỏi bụi cỏ chạy về phía hắc, đột nhiên cả người cứng đờ khựng tại chỗ, không dám nhúc nhích.

.....

Lý Mục ở nơi hoang dã này đã vất vả tìm kiếm nhiều ngày.

Hắc mang theo mấy con linh khuyển mượn được từ chỗ Hầu Định, Hầu Ly người quen thuộc với bản tính của loài chó cũng đi theo cùng, lấy bộ quần áo có mùi của nàng, và bắt đầu một hành trình dài tìm kiếm.

Mỗi lần, khi mà để cho hắc tìm được một ít dấu vết còn sót lại sau khi có người ở lại, thì ngay sau đó, những dấu vết này liền biến mất không tăm tích.

Tiến triển cực kỳ không thuận. Ngay cả đàn linh khuyển mà Hầu Ly luôn tự hào nhất này cũng gặp khó khăn, mấy lần phạm sai lầm.

Lý Mục đành phải chia những người đi theo thành nhiều nhóm, dọc theo hướng chung về phía Bắc, bắt đầu triển khai phương thức thăm trải sàn tìm kiếm toàn bộ những nơi mà Mộ Dung Thế có khả năng đi qua, giao hẹn một khi có được thu hoạch thì đồng thời đốt ba luồng khói hiệu, người nhìn thấy sẽ truyền lại, truyền tống tin tức.

Nhiều ngày trôi qua, hắc vẫn không hề nhìn thấy luồng khói hiệu nào, bản thân chỗ mình cũng không hề có tiến triển.

Cách Nghĩa Thành càng ngày càng xa, tiếp tục đi về phía trước nữa chính là địa giới Lũng Tây rồi. Một khi Mộ Dung Thế tiến vào Lũng Tây, dân cư đông đúc, tung tích chỉ sợ sẽ càng khó tìm.

Hắn biết Mộ Dung Thế sẽ không làm hại đến tính mạng của nàng, nhưng chỉ cần nghĩ đến những ngày này nàng có thể phải chịu đựng hoảng sợ cực lớn cùng bất lực tuyệt vọng, sự phẫn nộ, sợ hãi cùng với sự áy náy của hắn càng tăng thêm nhiều hơn.

Chỉ cần một ngày không tìm thấy nàng, hắn sẽ còn tiếp tục truy tìm. Dù cho có truy tìm đến sào huyệt Long Thành của Mộ Dung thị, hắn cũng sẽ không dừng bước.

Ngay tại hai ngày trước, cuối cùng, linh khuyển dựa vào một chút dấu vết còn sót lại của con ngựa ở trên đường đi mà mang theo hắn truy tìm tới vùng này.

Nhưng mà, sau cơn phẫn khích ngắn ngủi, linh khuyển nhanh chóng dừng lại trước một dòng suối và mất phương hướng. Nhưng Lý Mục biết, không lâu trước đó, rất có khả năng nàng đã xuất hiện ở chỗ này. Chính vì với ý nghĩ như vậy, hắn hai ngày nay không ngừng tìm kiếm, cho đến hôm nay, khi mà một ngày lại sắp trôi đi, bên trong những con đường quanh co vô tận không có đường về, dưới sự tra tấn luân phiên giữa hy vọng và thất vọng, đột nhiên, hắn nhìn thấy cuối vùng hoang dã cách đó không xa hình như có một cột khói bay lên.

Đó không phải tín hiệu mà hắn và thủ hạ đã giao hẹn với nhau.

Vào giây phút đó, hắn căn bản cũng không nghĩ tới, đó chính là tin tức mà nàng gửi cho hắn.

Nhưng hắn rất muốn đi đến đó để kiểm tra xem nó là gì.

Bởi vì thế, hắn mang theo mấy chục tùy tùng vào lúc cột khói kia hoàn toàn tiêu tan thì chạy tới nơi này.

Chỉ nhìn một cái là hắn nhận ra Mộ Dung Thế cùng với đám võ sĩ Tiên Bi bên cạnh gã.

Mà đối với sự xuất hiện đột ngột của mình, đối phương hiển nhiên cũng bất ngờ.

Bốn mắt nhìn nhau ngẩn ngui, theo đó là tiếng ra lệnh của Mộ Dung Triết, võ sĩ Tiên Bi nhanh chóng tụ lại, vây Mộ Dung Thế vào giữa.

Ngày đêm lo lắng cộng thêm thiếu ngủ đến cùng cực, khiến cho hai mắt Lý Mục phủ kín sợi tơ máu. Vào giờ khắc này đôi mắt lại càng lồi ra, hung ác như bọ cạp. Không hề có một lời thừa thãi, trong mắt hần lóe lên một tia hung tàn, hần rút huyết đao chém địch vẫn còn nhuộm đầy máu ra, thúc ngựa, giống như một ngọn thương màu lam, trong nháy mắt, xuyên thủng bức tường người đang bảo vệ Mộ Dung Thế, xông thẳng đến Mộ Dung Thế ở ngay trung tâm.

Mộ Dung Triết bị một màn chứng kiến mà kinh sợ.

Cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy trên người một người có sát khí khùng bố cùng với vũ lực mạnh mẽ đáng sợ đến như vậy.

Cô ấy biết a huynh của mình, dung mạo tuy âm nhu nhưng mà vũ lực không hề tầm thường, lúc mới mười tuổi đã bắt đầu cầm binh, công thành đoạt đất cho Đại Yến, là võ sĩ trong võ sĩ.

Nhưng chỉ cần liếc một cái, cô ấy đã hiểu.

Đừng nói là a huynh lúc này đang có thương tích trong người, dù là huynh ấy không bị thương thì cũng không phải là đối thủ của người đàn ông trước mắt này.

— A huynh! Đi mau!

Cô ấy kêu lên, lại lần nữa triệu tập tứ sĩ của Mộ Dung thị tụ tập lại, liều mạng bao vây kẻ địch, mình thì đi lên ngựa, đuổi theo một con khác phi nhanh đến chỗ Mộ Dung Thế, tóm gã lên ngựa, muốn bỏ chạy đi.

Lý Mục bổ một đao chém mở chướng ngại vật ngăn trước mặt, đứng lên yên ngựa, đạp lên trên yên ngựa hét to một tiếng, hai chân giẫm mạnh, cả người trên lưng ô truy phi thân lên, giống như một con chim ưng nhào đến Mộ Dung Thế ở đằng trước.

Hai người từ trên lưng ngựa lăn xuống dưới đất.

Mộ Dung Triết quay đầu lại, mặt mày thất sắc kinh hoàng, trơ mắt nhìn Lý Mục túm lấy a huynh của mình, khống chế trong tay.

– Phu nhân của ta đâu? Nàng ấy ở đâu? – Hắn nhìn Mộ Dung Thế chòng chọc, gần giọng.

Mộ Dung Thế tóc dài hỗn độn, trên trán của gã có những vết máu đã khô, thê thảm vô cùng.

Gã nhìn Lý Mục, không nói tiếng nào.

– Lý Mục, người phụ nữ của người đang ở trong tay chúng ta. Hiện cô ta đang bị giấu ở một nơi không ai biết. Nếu người dám động vào một sợi tóc của a huynh ta, người đừng mơ mà gặp lại cô ta.

Mộ Dung Triết dừng ngựa lại, quay người nhìn bóng dáng phía trước, hô to.

Khoé mắt Lý Mục hơi nẩy lên.

“Rắc” một tiếng.

Tiếng xương bị nứt vỡ giòn tan, hắn vặn gãy một cánh tay của Mộ Dung Thế.

Mộ Dung Triết hoảng sợ kêu lên thành tiếng, hai mắt trợn to.

Một bên bả vai của Mộ Dung Triết đột nhiên thông xuống, cánh tay kia đã hoàn toàn bị phế bỏ, treo lủng lẳng, giống như một cành cây bị chặt đứt, sẽ bị rơi xuống bất cứ lúc nào.

– Ta hỏi lại lần nữa, phu nhân của ta đang ở đâu?

Năm ngón tay của Lý Mục cứng như sắt thép lại siết chặt cánh tay kia, âm u nhìn gã.

Mộ Dung Thế mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trán tuôn ra, nhưng vẫn mím chặt môi, không nói lời nào.

Lý Mục chậm rãi siết chặt năm ngón tay.

Gân xanh trên mu bàn tay đột ngột c**ng cứng.

Mộ Dung Triết biết hẳn lại muốn phế đi một cánh tay khác của Mộ Dung Thế, không còn dám cứng cỏi nữa, kêu to “dừng tay” rồi lăn xuống ngựa, gần như là vừa lăn vừa bò nhào đến bên chân người đàn ông này, bắt lấy một chân của hắn.

– Cầu xin người tha cho a huynh của ta. Phu nhân của người bọn ta cũng không biết hiện đang ở đâu. Nhưng mà cô ấy đã đánh a huynh ta thành như này rồi bỏ trốn rồi. Trước khi người đến bọn ta cũng đang tìm cô ấy. Cô ấy chắc còn chưa chạy xa đâu, chắc ở ngay gần đây thôi.

– Những gì ta nói đều là sự thật. Người đã phế một cánh tay của a huynh ta rồi, cầu xin người tha cho huynh ấy đi. Huynh ấy chưa hề động đến một sợi tóc của phu nhân người.

Mộ Dung Triết ôm chặt chân hắn, ngửa mặt lên nhìn, hai mắt rung rung.

Lý Mục rời mắt khỏi khuôn mặt như hoa rung rung nhìn mình, hai mắt ngập tơ máu nhìn quanh khắp nơi, đột nhiên gào to lên:

– A Di ời, nàng đang ở đâu? Nàng có nghe thấy không?

– Ta là Lý Mục lang quân của nàng!

Tiếng gọi đi theo ngọn gió chiều hoàng hôn man mác, rải vào bốn cánh đồng.

Lạc Thần đang ở trong bụi cỏ, rõ ràng đã nhìn thấy Lý Mục rồi nhưng lại trơ mắt nhìn hẩn, đừng nói là muốn chạy ra, dù là có dũng khí lớn cũng không dám thở một hơi.

Vừa rồi, khi nàng đang định chạy về phía Lý Mục thì đột nhiên nhìn thấy một con hổ trắng nằm trên đồng cỏ khô bên cạnh nàng, chỉ cách nàng vài bước chân. Đây là một con hổ trắng nhỏ thoạt nhìn chưa trưởng thành, toàn thân trắng như tuyết, quanh cổ có một vòng lông đen giống đeo một chiếc vòng cổ trên đó. Nó không lớn bằng một con hổ trưởng thành, nhưng nhìn cũng không quá nhỏ, khi đứng lên, nó có lẽ ít nhất cao ngang thắt lưng của Lạc Thần, hơn nữa, móng vuốt của nó sắc bén và hàm răng nhọn sắc.

Nó dường như đã chú ý đến Lạc Thần từ lâu, nhưng có lẽ là đã no nên nó không lao đến ngay mà cứ nằm đó, nghiêng đầu, thè chiếc lưỡi màu hồng gai, lưỡi biếng liếm láp móng vuốt, vừa mở to hai mắt tròn vo của mình nhìn chăm chăm vào Lạc Thần.

Vừa rồi nàng từ dưới đất bò dậy, chuẩn bị đi ra, con hổ trắng tựa hồ đã cảm nhận được ý đồ của nàng, cũng làm theo, nó giơ hai chân trước lên, duỗi thẳng thân trên, nhe răng ra, giống như là chuẩn bị vồ lấy nàng. Thấy Lạc Thần bị đóng băng và bất động, nó dường như thả lỏng lại từ từ nằm sấp xuống, tiếp tục ngửa cổ, liếm láp móng vuốt và nhìn chăm chăm vào nàng.

Không khí trên đồng cỏ vốn đã ngột ngạt, Lạc Thần giằng co nhau cùng con Bạch Hổ này, vừa nóng, vừa sợ, mồ hôi ướt đẫm, hai chân run rẩy mềm nhũn, gần như sắp không thể chống đỡ nổi nữa, thời điểm cảm thấy mình như sắp ngất đi, đột nhiên nghe được tiếng gọi của Lý Mục theo làn gió hoang cùng với tiếng xào xạc đung đưa của những ngọn cỏ, vang vọng trong đồng cỏ.

— Lang quân ơi, thiếp ở đây...

Lạc Thần đã thầm gọi ở trong lòng không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng lại không dám phát ra tiếng, cũng không dám cử động.

Một giọt mồ hôi nóng hổi nhỏ xuống chiếc mũi thanh tú ửng hồng.

Nhưng con Bạch Hổ nhỏ dường như bị kích thích bởi tiếng động kỳ lạ này, đột ngột đứng dậy khỏi đồng cỏ, ngẩng cổ lên, phát ra một tiếng hổ gầm dày đặc và uy nghiêm, như thể nó đang đáp lại sự khiêu khích đối với mình kia, ngay sau đó cất bước đi về phía Lạc Thần.

Lạc Thần da đầu trong nháy mắt tê dại, dùng hết sức lực toàn thân kêu thật to:

– Lang quân ơi, thiếp ở đây! Cứu thiếp với...

Nàng cuồng cả hai chân, không màng tất cả chạy như điên về phía trước, dưới chân vướng một cái, cả người ngã xuống, nhưng không giữ được đà, giống như một quả bóng, trực tiếp lăn xuống dốc cỏ sườn núi.

Lý Mục quay phắt lại, trong mắt đột nhiên bắn ra một tia kỳ dị, phi thân một cái, nhảy lên lưng con ô truy, ô truy liền lao đi như tia chớp phóng về phía trước.

Từ xa, hần nhìn thấy bóng dáng một cô gái đang từ trên sườn núi lăn xuống.

Phía sau nàng là một con bạch hổ đang đuổi theo.

Hần nổi giận gầm lên một tiếng, hơi rạp người xuống, lấy cung tên từ trong chiếc túi treo bên cạnh ô truy. Ô truy vẫn lao đi với tốc độ cao như cũ, hần kéo cung cài tên, định thả mũi tên sấm sét trong tay ra, nhưng con bạch hổ kia lại đột ngột dừng đuổi theo, đứng trên sườn dốc, nhìn chằm chằm vào Lạc Thần đang vừa hét to vừa lăn xuống dưới, nghiêng đầu, hai mắt dường như có một tia tò mò và khó hiểu.

– Lý thứ sử, xin hãy nương tay! Nó không có ý làm tổn thương bất cứ ai, để tôi xem...

Hầu Ly vừa rồi bị tiếng hồ gầm thu hút, hai mắt sáng lên, ra sức đuổi theo sau, hô to.

Con bạch hổ nhỏ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Hầu Ly đang chạy như điên đến, ánh mắt trở nên hung hãn, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp đầy uy hiếp, xoay người, nhanh nhẹn nhảy vài cái, bóng dáng biến mất trong bụi cỏ.

Lý Mục thở phào nhẹ nhõm, phóng ngựa tới chân sườn núi, phi thân nhảy xuống lao về phía cô gái còn đang lăn xuống, giang hai tay đón nàng ôm vào lòng.

Hết chương 89

Chương 90

Dọc theo sườn núi, Lạc Thần không ngừng lăn xuống.

Những lát cỏ cắt vào làn da mỏng manh lộ ra của nàng, đá vụn lớn nhỏ có lớn có nhỏ trong bụi cỏ nghiền nát tay chân và cơ thể của nàng.

Đau nhức khắp người.

Nhưng nàng đã hoàn toàn mất đi sự khống chế đối với thân thể, chỉ biết nhắm nghiền mắt lại, lăn càng ngày càng nhanh, giống như sắp lăn vào vực sâu không đáy.

Ngay khi trời đất quay cuồng và từng cơn đau nhức kéo dài vô tận thì đột nhiên, đà lao xuống dừng lại.

Nàng giống như đụng phải một bức tường kiên cố.

Bức tường kiên cố, dày dặn và ấm áp này cuối cùng cũng đặt dấu chấm hết cho nỗi đau của nàng.

Đón được nàng là hai tay cùng với lồng ngực của Lý Mục.

Nàng được hắn đón lấy. Tóc tai hỗn loạn rối bời, sắc mặt tái nhợt, quần áo rách bươm, lộ ra nửa bờ vai trắng như tuyết đầy vết xước, trông rất thảm hại, nàng từ từ mở hai mắt ra, cùng hắn nhìn nhau một lát, rồi mới dường như hoàn hồn trở lại, run rẩy gọi câu “lang quân ơ”, hai mắt đỏ lên, hai tay nắm chặt tay áo của hắn, chúi đầu vào trong lòng hắn mà khóc nức lên.

Đau lòng, xót xa cùng với tự trách như con dao xoắn lấy Lý Mục. Hắn ôm chặt lấy nàng, hôn lên vầng trán lấm tấm cỏ vụn, còn bị cỏ phía

trước cào vài vết sẹo nhỏ của nàng.

Hầu Ly thở hồng hộc đuổi theo, nhìn sườn đồi nơi con bạch hổ nhỏ đã biến mất hồi lâu, dậm chân tiếc nuối, quay sang nhìn Lý Mục đang ôm phu nhân của mình dỗ dành, đợi một lát, thật sự là không thể chờ được nữa, cẩn thận đi tới, cười nịnh nọt dùng tiếng Hán sút sẹo mà nói:

– Chúc mừng Lý thứ sử đã cứu được phu nhân. Xin hỏi phu nhân, con bạch hổ nhỏ vừa nãy sao cô phát hiện ra nó vậy?

Lạc Thần lúc này mới phát hiện bên cạnh còn có người khác, vội vàng buông tay áo của lang quân mà mình vẫn đang túm chặt ra, chui ra khỏi lồng ngực hắn, cúi đầu lau nước mắt còn vương lại trên mặt.

– Là...cậu à?

Khi nàng ngẩng mặt lên, Hầu Ly đột ngột tròn trừng mắt, chỉ vào Lạc Thần mà lắp bắp.

Nhạc sư thiếu niên tấu đàn tỳ bà Hồ ngày ấy thực sự đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng gã, gương mặt này đến nay mỗi khi nhớ đến đều vẫn sống động như ở ngay trước mắt. Cho nên vừa nhìn thấy khuôn mặt của vị thứ sử phu nhân, tuy rằng một người là nam một người là nữ, giả dạng cũng khác một trời một vực, nhưng mà gã chỉ nhìn một cái là nhận ra được ngay.

Gã vô cùng kinh ngạc ngơ ngàng, đần hết cả người. Cho đến khi nhìn thấy Lý Mục cởi áo khoác ngoài nhanh chóng choàng lên vai nàng, đỡ nàng đứng lên, bấy giờ mới lấy lại tinh thần, cuống quýt cúi đầu xuống.

Lạc Thần biết gã nhận ra mình, gật đầu với gã, xem như thừa nhận, sau đó gắng gượng ổn định tinh thần, kể lại tình cảnh mà mình đã đụng phải con bạch hổ nhỏ kia.

Nàng vẫn còn sợ hãi và vẫn còn bị sốc, nhưng Hầu Ly nghe xong thì mừng như điên.

Gã chuyên nuôi dưỡng mãnh thú, thủ hạ có thú sư tinh thông thuần thú, cho nên bản thân cũng rất am hiểu chuyện này. Vừa nãy nhìn thấy con hổ trắng nhỏ đó từ xa, nó mới bốn năm tháng tuổi, không chỉ có bộ lông hiếm thấy mà còn có hàm cao và rộng, vai rộng và bàn chân khỏe, nhìn thoáng qua là biết ngay nó sẽ là vua của các loài thú trong tương lai, trong lòng chỉ mang một ý nghĩ là bắt được nó về.

Nghe Lạc Thần kể về cuộc đối đầu giằng co với nó, hai mắt gã càng sáng rực hơn:

– Tôi đã nuôi rất nhiều thú con, nhưng mà chưa từng nhìn thấy có con vật nào lại linh thông như thế cả. Nếu như có thể bắt được nó rồi thuần hóa nó và sau này sẽ nghe lời tôi, hổ báo gì đó khác không cần cũng được.

Nhạc sư thiếu niên mà gã gặp lúc trước bởi vì vừa gặp đã yêu thích, từng xin người từ chỗ Lý Mục nhưng không thành, mới biết là người của Lý Mục, cho nên đành phải từ bỏ, nhưng mà trong lòng luôn vẫn thấy tiếc nuối. Hôm nay mới biết được thì ra đó không phải nam giới mà là phụ nữ, không những thế còn là phu nhân của Lý Mục.

Mấy ngày nay, gã đã đi theo Lý Mục vất vả khổ sở tìm người, tận mắt nhìn thấy hắn vì truy tìm thê tử mà không ngủ không nghỉ, bản thân làm sao còn dám có ý nghĩ gì khác nữa, ngay cả nhìn thêm một cái cũng sợ mạo phạm người ta, nói xong rồi thì hơi cúi người sau đó vội vàng rời đi.

Bên kia một tuý tùng cũng đi tới bẩm báo và xin xử tội với Lý Mục, nói là bọn họ bị mấy võ sĩ Tiên Bi liều mạng chống cự bám lấy, không thể nào phân thân ra được, cho nên đã để hai huynh muội Mộ Dung kia trốn thoát được. Vừa rồi họ mới giết được hết đám võ sĩ kia, hiện đang cho người đuổi theo rồi.

Trời đã tối, Lý Mục biết muốn đuổi theo cũng không có hy vọng gì lớn, tuy cảm hận trong lòng khó tiêu, nhưng thấy thê tử mặt tái nhợt, nói mấy câu với Hầu Ly là cả người như mất hết sức lực, run rẩy đứng thẳng cũng không xong, biết nàng cần phải nghỉ ngơi ngay lập tức, vì thế ra lệnh đi trước dàn xếp, nghỉ ngơi qua đêm ngay tại chỗ.

Lều trại được dựng lên, lửa trại được đốt lên.

Lý Mục biết nàng sợ hãi nhiều ngày, tay chân trầy trụa, càng thương nàng khôn cùng, sợ nàng mệt mỏi, tuy rằng xa cách nhiều ngày, hẳn cũng có không có ý định muốn nàng, chỉ cẩn thận bồi thuốc cho nàng, sau đó ôm nàng nằm xuống dịu dàng nói:

– Nàng ngủ đi.

Lạc Thần nhắm mắt một lát, chợt lại mở choàng mắt ra, nhìn hẳn vẫn đang cúi đầu nhìn mình, trong mắt dần dần hiện lên một tầng sương mờ.

– Lang quân ơi, thiếp sợ lắm, thiếp sợ mình sẽ không được gặp lại chàng nữa...

Giọng của nàng yếu ớt như đang khóc.

– Đừng sợ, ta ở đây, ta ở đây rồi...

Lý Mục vỗ nhẹ vào lưng nàng, dỗ dành nàng giống như đứa trẻ bị hoảng sợ.

Nàng vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt gầy gò một tầng râu ria của hắn, đột nhiên lao vào trong lòng hắn, cánh tay ngọc ôm chặt lấy hắn, hôn lên hắn không ngừng.

– Lang quân ơi, chàng có muốn A Di không...

Nàng vừa hôn vừa khóc, vừa cầu xin hắn bằng mọi cách có thể.

Không có người đàn ông nào trên đời này có thể cưỡng lại một người dày vò và đáng yêu như vậy.

Lý Mục ôm lấy cơ thể mềm mại của nàng, chiếm lấy nàng.

Thân hình kiên cố ấm áp, hơi thở quen thuộc cuối cùng xua tan đi bóng ma trong lòng Lạc Thần.

Trong khoảnh khắc được hân chiếm hữu, nàng lại khóc lên.

Nàng không phải đang nằm mơ, hân cuối cùng vẫn nhận được thông tin từ nàng, đi tới bên nàng.

– Lang quân, lang quân ơ...

Nàng vừa hỗn hển vừa không ngừng gọi hân lang quân.

Lý Mục dùng thân thể của mình đáp lại nàng, hầu hạ nàng, rốt cuộc khiến nàng kiệt sức, nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi trong vòng tay của hân.

Sau khi nàng chìm vào giấc ngủ, Lý Mục nhìn đắm đắm vào đôi môi hơi nhếch lên của cô gái trong ngực, dung nhan kia dường như cuối cùng cũng có được mỹ mãn mà ngủ say, hai mắt sưng nhẹ hồng hồng, thật lâu không ngủ được.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Mục đốt ba đồng lửa báo hiệu, đến sau giờ Ngọ, hân đã lần lượt gọi những tùy tùng của mình trở lại.

Việc truy đuổi tung tích của Mộ Dung Thế quả nhiên là không có kết quả.

Nhìn phía Bắc rộng lớn hoang vu, hân đứng ở nơi đó một hồi, nói:

– Trở về đi.

Khi đoàn người chuẩn bị lên đường, Hầu Ly vẫn còn chưa chịu đi về cùng, mang theo linh khuyến nói muốn tiếp tục ở lại để bắt con bạch hổ nhỏ kia.

Lý Mục biết gã có sở thích này, gặp được con thần thú hợp ý, nếu không bắt được chắc chắn không thể an tâm trở về, nên cũng không ngăn cản. Để cảm ơn gã lần này đã hỗ trợ mình, hắn để lại một bộ phận tùy tùng trợ giúp gã bắt thú, mình thì mang theo những người còn lại lên đường trở về.

Đường về thuận buồm xuôi gió, năm sáu ngày sau mới về tới Nghĩa Thành.

Trận chiến bao vây thành đã kết thúc từ lâu, dân trong thành vào mấy ngày trước cũng đã dời trở lại trong thành.

Cuộc chiến này gần như không cần quân Nghĩa Thành động thủ, quân đội Tây Kim trong thành tự giết hại lẫn nhau, kết thúc cuộc vây thành.

Binh lính ở tầng chót trong quân đội ước chừng có một nửa là người Hán. Không tìm được gì để ăn, liền bắt đầu tàn sát mấy trăm chiến mã kỵ binh lúc đó còn chưa ở ngoài thành, cùng bộ binh xông vào thành, mấy ngày sau, khi những con chuột cuối cùng cũng bị bắt sạch, tướng lĩnh Tiên Bi cùng với mưu sĩ bày mưu tính kế phá vòng vây, âm thầm triệu tập đội ngũ một ngàn binh Hán, tàn sát tập thể, sau đó tính toán nhân lúc trời tối bỏ thi thể xuống dưới thành, chòng lên thành núi, lấy cây cầu người này để dẫm lên xung phong liều chết xông ra ngoài.

Lý Mục đã có chuẩn bị từ trước. Ngay khi thi thể đầu tiên được ném từ trên đầu tường thành xuống, quân coi giữ lập tức phát giác ra, dùng kèn nhanh chóng triệu tập người, dọn sạch thi thể đi.

Trên đầu tường thành cứ ném một thi thể xuống dưới thì dọn một thi thể. Ném trăm thi thể thì dọn trăm thi thể.

Cầu người thất bại, tin tức tướng lĩnh Tây Kim tàn sát Hán binh tăng chót cũng lan truyền rộng ra ngoài.

Những binh lính Hán còn lại trong quân đội mặc dù đều là vũ khí giết người không chớp mắt, nhưng trong quá khứ, họ hoặc là bị bắt làm lính, hoặc là trong loạn thế không có kế sinh nhai, vì kiếm cơm ăn mà đi vào quân đội, biết được tin tức đã âm thầm bàn bạc với nhau toàn bộ phản bội, nhảy vào trong doanh giết thượng cấp, sau đó lại chém giết lẫn nhau với binh lính Tiên Bi.

Trong hai ngày đó, bên trong thành đã biến thành một địa ngục nhân gian.

Tới ngày thứ bảy của cuộc bao vây thành, mấy ngàn Hán binh Tây Kim khi giết người Tiên Bi cuối cùng đã trèo lên tường thành, cầu xin đầu hàng, thề từ nay quay về làm Hán binh, nguyện trung thành với Lý Mục.

Đến lúc này, cửa thành bị phong kín mới được mở ra.

Một trận chiến này đối với Tây Kim mà nói không phải là trận đại chiến, nhưng hoàng đế Tây Kim muốn cần thiết phải thắng. Thứ nhất là để lập uy, thứ hai cũng để ủng hộ quân tâm cho cuộc tấn công Trường An sắp tới, cái nào cũng có lợi. Nhưng mà đồng hành theo quân ngoài phải đủ lương thực ra thì trang bị cũng là thứ thượng đẳng, thậm chí còn có hai ngàn kỵ binh, có thể nói là binh tinh lợi khí, nhưng không ngờ là sẽ bị thất bại, chẳng những hao binh tổn tướng mà còn khiến cho đối thủ được lợi lớn.

Nghĩa Thành kiếm đủ số quân nhu, đao, thương, kiếm, kích, cung tiễn, và quân lương đủ cho toàn thành dùng trong một tháng, cùng với hai ngàn con chiến mã, chiến quả cực kỳ phong phú.

Để trả khoản vay ngũ cốc trước đây của Hầu Định, Lý Mục đã chọn một ngàn chiến mã trong đó đưa đi Cừu Trì.

Chiến mã cực kỳ quý, từ ý nghĩa nào đó thì thậm chí còn quý giá hơn so với binh lính.

Hầu Định đã nhận được tin tức quân đội Tây Kim tấn công Nghĩa Thành từ trước, biết đây là trận ra oai phủ đầu của Cốc Hội Long đối với mình. Vốn dĩ ông ta cũng không có lòng tin vào việc Nghĩa Thành không giữ vững được thành trì. Tuy rằng Lý Mục vẫn chưa lên tiếng xin giúp đỡ, nhưng ông ta cũng làm tốt việc chuẩn bị phát binh viện trợ bất cứ lúc nào, lại không nghĩ rằng cuối cùng chẳng những không cần mình phát binh mà còn nhận được tin tức Lý Mục giành được chiến thắng lớn, hơn nữa, mấy ngày sau ông ta còn được tặng một ngàn con ngựa, thật sự là vui mừng quá đổi.

Có qua có lại mới toại lòng nhau, ông ta lại chuẩn bị 50 xe lương, biết được tin phu nhân của Lý Mục bỏ tiền để mua cây gai dầu của người dân địa phương, liền mệnh lệnh cho dân chúng thu hoạch với số lượng lớn, trong vòng vài ngày, hàng chục xe đã được thu gom, cùng lương thực đều được đưa tới, dùng cái này để đáp lại quà của Lý Mục.

Lý Mục nhận được quà, chừa lại quân lương, còn lại phân phát toàn bộ cho từng hộ gia đình theo chủ hộ.

Toàn thành ăn mừng, người lớn và trẻ em, tất cả đều vui mừng hớn hở.

.....

Vào ngày Lạc Thần trở lại thành, lúc gần đến cửa thành tin tức đã lan truyền ra, gần như toàn bộ dân trong thành đều đổ xô ra khỏi nhà ra ngoài đường để đón nàng.

Cao Hoàn thậm chí còn tự mình lái xe ngựa chở a tỷ, đưa nàng trở về phủ thứ sử.

Lạc Thần đi vào thứ sử phủ, phát hiện nơi này nàng từng bước thu dọn sạch sẽ lại bởi vì bị vây hãm bảy tám ngày lại gặp phải một đại

họa mới. Không cần phải nói, sảnh trước thì bức tường bị sập, và một số phòng trong nhà vừa mới được tu sửa xong cũng bị cháy rụi. Sau đó, mặc dù đã được thu dọn sạch sẽ nhưng về sau, theo như A Cúc cùng mấy thị nữ nói lại, khi họ vừa trở về cũng hỗn độn như thế, vườn hoa trong sân của Lạc Thần cũng bị giẫm đạp hỏng hết rồi.

Những ngày này, A Cúc cả ngày tự trách bản thân, hối hận và lo lắng, cuối cùng cũng chờ được Lạc Thần trở về, thấy nàng bình an không có việc gì, bà ôm lấy nàng khóc lên, khóc xong thì cùng với mấy vú già thị nữ đồng loạt quỳ xuống, tự trách tội mình nói rằng bản thân quá sơ sẩy, lúc trước không hề cảm thấy cô gái mù kia có gì khác thường thì thôi, nhưng họ lại cứ để một người không rõ lai lịch tiếp cận nàng như thế, là thất trách của họ, phụ sự tín nhiệm của trưởng công chúa với họ.

Trước đây, A Cúc không phải là người không nói quy củ mà ngược lại, bà rất coi trọng tôn ti trên dưới. Nếu là trước kia còn ở Kiến Khang, bất kể thế nào bà cũng sẽ không cho phép một người ngoài tiếp cận Lạc Thần như thế. Chỉ là sau khi tới nơi này rồi, mọi chuyện đều khác với Kiến Khang, có lúc để cho tiện mà khó tránh khỏi nhượng bộ. Lạc Thần lại là người hiền lành thiện lương, không hề làm giá đối với người khác, dân trong thành cũng rất kính yêu nàng, người nào cũng thân thiện với nàng, đâm ra dần dần thành thói quen, A Cúc cũng từ từ buông lỏng quy củ trước đây. Hơn nữa tình huống thời gian này rất đặc biệt, tất cả ở chung lẫn nhau, ngày đó bà lại bận rộn làm việc cùng mấy vú già thị nữ, cho nên mới sơ suất gây ra tai họa như thế. Làm sao mà bà không tự trách, không hối hận cho được?

Lạc Thần sao nhẫn tâm để bà quỳ tự trách tội mình, vội đỡ bà dậy, cũng bảo mọi người đứng lên, nói là do mình sơ suất, bảo mọi người không cần phải quá tự trách.

A Cúc lau nước mắt, đứng lên rồi dẫn người làm đi thu xếp cho Lạc Thần. Dọn dẹp xong xuôi, gọi Quỳnh Thụ ở lại để hầu hạ nàng, còn thì triệu tập tất cả mọi người đến gian phòng khác, nói

– Các người đều nghe rõ đây. Vừa rồi tiểu nương tử nói là do cô ấy sơ sẩy, đó là vì cô ấy thiện lương, cho đám hạ nhân chúng ta thể diện. Nhưng chúng ta không thể không có mặt mũi được.

Mọi người lặng ngắt như tờ, không khí nghiêm trọng.

– Từ sau khi tới nơi này, cũng là so ta quá buông lỏng. Bắt đầu từ chỗ ta, là do ta tự ý buông lỏng một vài quy củ, chuyện lần này, người làm sai nhất là ta. Các người cũng đều đi theo ta, đã quên mất mình tới nơi này việc quan trọng hàng đầu chính là hầu hạ tiểu nương tử thật tốt.

Ánh mắt bà nghiêm túc, đảo qua mặt mọi người.

– Những chuyện khác, tiểu nương tử đã phân phó xuống, dù là quan trọng hay không quan trọng, chúng ta cũng phải đi làm. Nhưng các người phải nhớ cho kỹ, bất luận là chuyện gì, cũng đều không quan trọng bằng việc hầu hạ tốt cho tiểu nương tử.

– Kể từ hôm nay trở đi, ta sẽ sắp xếp ca trực cho các người, đến phiên ai trực, dù là bên ngoài trời có sập xuống, người dù có chết, các người cũng không cần quản làm gì. Bất kể là ban ngày hay là buổi tối, có việc hay không có việc, ra khỏi viện tử này, luôn luôn phải có người ở bên cạnh tiểu nương tử. Không cho phép bất kỳ người không rõ lai lịch nào tùy tiện tiếp cận cô ấy.

– Lần này may mắn tiểu nương tử không việc gì, bình an trở về, nếu không, không phải ta dọa các người, tự các người cũng biết, bắt đầu từ ta, từng người từng người, tất cả đừng mong mà được sống.

– Có nghe rõ không?

Giọng điệu của bà cực kỳ nghiêm khắc.

– Nghe rõ rồi. Xin cẩn tuân lời dạy bảo của ma ma.

Mọi người đáp lời.

A Cúc khẽ gật đầu:

– Nhớ kỹ là tốt. Tất cả đi làm việc đi.

.....

Hậu viện, A Cúc rút kinh nghiệm xương máu răn dạy vú già thị nữ một trận nhằm ngăn chặn tai hoạ ngầm có thể xảy ra.

Ngày hôm nay, trong tiền sảnh của phủ thứ sử, Lý Mục vừa mới đưa Lạc Thần vào trong phòng, lúc đi ra đã nhìn thấy mấy người Tường Thao và Phàn Thành đều đã quỳ dưới đất, dập đầu thỉnh tội.

Lý Mục lặng thinh rất lâu, sau đó gọi mọi người đứng lên, nói:

– Lần sơ suất này người nào cũng có cái sai, ngay cả ta cũng thế. Qua chuyện này chúng ta cùng kiểm tra thiếu sót và bổ khuyết, rút kinh nghiệm mới là điều đúng đắn.

Phàn Thành cực kỳ hổ thẹn, luôn tự trách bản thân ngày đó không làm tròn bổn phận, cùng với người của mình cứ quỳ mãi không đứng lên.

Tường Thao cũng xấu hổ, nói:

– Là do huynh làm việc sơ ý. Bây giờ danh tiếng của Nghĩa Thành đang dần lan rộng, sau này, nhân số lưu dân vào thành sẽ càng ngày càng nhiều, thám tử gián điệp chỉ sợ cũng trà trộn vào. Lần này là Mộ Dung Thế người Tiên Bi mượn sơ hở mà trà trộn thành công, lần tới thì không biết sẽ tai hoạ gì. Mấy ngày Thứ sử nghĩ cách cứu phu nhân, huynh cũng đã tiến hành kiểm tra toàn bộ dân trong thành rồi, hễ là người nào đơn độc vào thành, không có bạn bè người thân sẽ được đăng ký riêng. Sau này tất cả những người mới đến cũng sẽ làm như vậy.

– Trước đây trong thành ít người, không có phép tắc, hiện tại người càng ngày càng nhiều, định cứ mười hộ thì cử một chủ hộ, người này sẽ phụ trách quản sự. Đồng thời lại ban lệnh ra, đề nghị người dân cảnh giác với những hành vi cử chỉ bất thường của những người chung quanh họ, có tình huống thì lập tức báo lên trên, nếu bắt được gian tế thì sẽ được trọng thưởng, nhằm ngăn chặn tình trạng gian tế lại trà trộn vào thành.

Tôn Phóng Chi cũng nói:

– Mấy ngàn quân đầu hàng kia, huynh cũng phân thành các đạo quân, giao cho Quách Chiếm, Đới Uyên huấn luyện quản lý rồi. Trong quân đội cắt giảm mỗi ngày, thay đổi liên tục. Thứ sử cứ yên tâm, phương diện này sẽ không có sai sót gì nữa.

Lý Mục đứng dậy, ôm quyền nói:

– Ban đầu các huynh đệ kiên trì đi theo đệ tới nơi này, chưa đến một năm, nơi đất cằn sỏi đá này cũng đã có danh tiếng, quân đội cũng thuận lợi mở rộng, danh tiếng lan truyền ra xa. Lý Mục này dù có ba đầu sáu tay thì với sức một mình đệ cũng không thể tạo nên thành quả này. Còn có Phàn tướng quân nữa, cũng rất vất vả hỗ trợ. Toàn bộ dựa vào các vị mới có Nghĩa Thành hôm nay, mới có thứ sử Lý Mục danh xứng với thực. Hiện giờ tất cả mới chỉ bắt đầu, cường địch còn đang ở phía sau, từ nay về sau, càng cần đến sự trợ giúp to lớn của các vị.

Hắn nhìn Tường Thao với Phàn Thành.

– Lúc ta tới đây, phu nhân dặn dò ta nói với các huynh đệ, lần này là chuyện ngoài ý muốn, bản thân cô ấy sơ suất, gây ra sai lầm lớn. Cô ấy đã trở về bình yên vô sự, các huynh đệ không cần phải áy náy làm gì. Các huynh đệ nghe theo cô ấy đi. Việc này cho qua. Sau này cần thận hơn đừng giẫm lên vết xe đổ là được.

Phàn Thành hết sức cảm kích, dập đầu cảm ơn.

Lý Mục đỡ anh ta đứng lên, lại nhìn sang Tường Thao:

– Mấy ngày đệ không ở đây, có tin tức gì mới không?

Tường Thao gật đầu:

– Huynh đang muốn nói cho đệ biết đây. Dương tướng quân ngày hôm trước có phái người đến truyền tin, nói rằng Hứa Tiết cùng với Lục Quang quyết nghị liên hợp xuất binh, nhân dịp Tây Kim Bắc Hạ tranh đoạt Trường An thì xuất binh tấn công Dự Châu. Anh ta đã nhận được mệnh lệnh của Hứa Tiết rồi, đang chuẩn bị xuất binh.

Bẩm báo xong thì trình một lá thư lên.

Lý Mục nhận lấy, mở ra đọc, xem một lượt thì trầm ngâm không nói gì, chỉ đưa thư lại cho Tường Thao.

Tường Thao cùng với Tôn Phóng Chi vội cùng nhau xem.

Tôn Phóng Chi kêu lên:

– Lục Quang phái con trai mình trấn quân? Chẳng phải cậu ta đi Giao Châu làm thái thú à? Lục Quang đang muốn nhân lúc tân hoàng đế vừa đăng cơ thì đánh thắng một trận lớn để Lục gia xoay chuyển à?

– Chúng ta chưa từng gặp vị Lục đại công tử này, nhưng trước đây cũng từng nghe nói đến anh ta cũng là nhân vật phong lưu số một số hai của Kiến Khang. Nếu lúc này cậu ta có thể chiến thắng, đoạt lại Dự Châu trong tay Bắc Hạ, thế thì đúng là lập được công lớn nổi bật vô song rồi.

Tôn Phóng Chi vừa mới dứt lời mới chợt nhớ ra quan hệ sâu xa tế nhị trước kia giữa thứ sử phu nhân cùng với đại công tử Lục gia, vội vàng sửa miệng cười làm lành:

– Đương nhiên, dù là cậu ta có nổi bật vô song gì thì cũng là bại tướng dưới Lý thứ sử thôi. Huống chi, con rết trăm chân chết mà

không ngã, Bắc Hạ chưa chắc đã chịu bó tay chịu trói, ngoan ngoãn giao ra Dự Châu đã chiếm lấy mấy chục năm đầu. Trận đánh này có thể thắng được hay không, ta thấy còn chưa chắc được.

Lý Mục nhìn anh ta một cái, không nói gì.

.....

Nửa tháng sau, tin tức truyền đến Lũng Tây nổ ra chiến sự.

Hoàng đế Tây Kim Cốc Hội Long tự mình thống lĩnh hai mươi vạn nhân mã quy mô tiến công Tây Kinh Trường An. Bắc Hạ phái trọng binh ứng chiến, hai bên gặp nhau ở Bá Thành phụ cận cách Trường An trăm dặm, khai chiến ở đó.

Theo chiến sự liên tiếp mở rộng, mấy ngày liền, càng có nhiều lưu dân vì tránh né chiến loạn đã mang theo cả gia đình từ Lũng Tây đi vào Nghĩa Thành xin có nơi trú ẩn. Vào ngày nhiều nhất còn số còn lên tới hơn một ngàn.

Nghĩa Thành đang trong giai đoạn mở rộng nhanh chóng, khai hoang đánh giặc dựa vào chính là con người.

Lưu dân không thể không cho vào thành, nhưng mà có bài học kinh nghiệm trước đó, Tướng Thao càng cẩn thận kiểm tra thân phận của lưu dân hơn gấp bội, còn đặc biệt phân chia thành trì ra thành từng khu vực, sắp xếp cho những người vừa mới vào thành ở chỗ đó, khu vực xung quanh được ngăn cách bởi các binh lính, ra vào có đăng ký, ban đêm thực hành lệnh cấm đi lại ban đêm, nghiêm cấm dân trong thành tự tiện đi ra ngoài, nếu có kẻ nào làm trái lệnh thì lập tức đuổi ra khỏi thành.

Hệ thống thực hiện không chỉ nghiêm ngặt mà còn có trật tự, nhân khẩu trong thành hiện giờ tuy rằng tăng rất nhiều, nhưng trật tự rành mạch, chút hề hỗn loạn chút nào.

Về phía Lạc Thần nàng cũng vẫn chưa vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, vẫn tiếp tục dạy trẻ nhỏ đọc sách viết chữ như trước, tổ chức cho phụ nữ quay và dệt vải từ hàng chục xe nguyên liệu do Hầu Định gửi đến, may quần áo và làm giày cho quân đội.

Điểm khác biệt duy nhất so với trước là A Cúc bây giờ cực kỳ thận trọng, tuyệt đối không để nàng ở một mình, càng không cho phép có người xạ tới gần một bước.

Lý Mục thì lại càng không cần phải nói, đã tăng cường phòng thủ cho phủ thứ sử, cả ngày lẫn đêm đều cắt cử thủ vệ canh giữ, không cho phép xảy ra bất kỳ sơ hở gì.

Chỉ là, dù có đề phòng cẩn thận đến đâu thì đôi khi, vẫn luôn gặp phải những tai nạn bất ngờ.

Ngày hôm nay sau giờ Ngọ, Lạc Thần ở trong phòng đang cùng với A Cúc và nhóm thị nữ tự tay may y phục nam mặc bên trong cho Lý Mục. Bởi vì biết khả năng may vá của mình có hạn, tuy chỉ là áo lót bên trong, người khác không nhìn không biết, Lý Mục biết cũng sẽ không chê bai, nhưng nàng vẫn làm rất nghiêm túc, từng đường kim mũi chỉ rất cẩn thận. Đang lúc tập trung hết mức, thình lình có một thị nữ chạy vào, vẻ mặt hoang loạn, la ầm lên:

– Phu nhân ơi, không xong rồi, có một con hổ đã vào nhà! Phán tướng quân nói, Hầu Ly bắt về một con hổ, nó chạy thoát ra khỏi lồng, còn nhảy vào trong viện rồi. Ngài ấy kêu em chạy tới đây báo với phu nhân đóng kín cửa sổ lại, đừng đi ra ngoài. Ngài ấy đang dẫn người đi bắt nó về. Khi nào bắt được nó thì sẽ đến báo lại.

Thị nữ vừa nói xong, mọi người trong phòng đều kinh hãi.

A Cúc như lâm đại địch, lập tức đứng dậy kêu toàn bộ mọi người về phòng của mình, đóng cửa viện lại, sau đó mình cũng đi đóng hết cửa sổ, dẫn theo một toán người che chắn cho Lạc Thần.

Lạc Thần ban đầu cũng hoảng sợ.

Thật sự không thể tưởng được ban ngày ban mặt mà lại có một con hổ chạy vào trong phủ thứ sử. Lại nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ đến con hổ trắng nhỏ đã nhìn mình rất lâu trong bụi cỏ vào nửa tháng trước. Lúc ấy mình thật sự là quá sợ hãi. Xong việc trở về nhớ lại cảnh tượng lúc đó, đúng là con hổ nhỏ kia hình như không có ý làm tổn hại đến mình giống như Hầu Ly nói, bằng không thì lúc đó nó đã nhào lên rồi.

Chớp mắt cũng đã qua hơn nửa tháng. Như hôm qua, nàng còn tưởng rằng, Hầu Ly lúc ấy ở lại nói muốn bắt con hổ trắng nhỏ kia, cũng không biết anh ta có bắt được nó không. Không ngờ trùng hợp như vậy, ngày hôm nay trong nhà mình lại có một con hổ chạy vào.

Lẽ nào đây chính là con bạch hổ nhỏ từng đuổi theo mình ngày đó?

Không biết vì sao, có lẽ là biết trong phủ thứ sử nhiều người, nàng lại không thấy căng thẳng như đám người A Cúc, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Ban đầu là loáng thoáng có tiếng la hét ở tiền đường. Dần dần tiếng hét tiếng quát càng rõ hơn, hình như là đang tiến về hậu viện bên này.

– Mau, bắn tên đi. Bắn chết nó. Đừng để nó chạy vào hậu viện.

Giọng của thủ vệ lọt vào tai rõ ràng.

Đột nhiên, một tiếng hổ gầm vang lên, vang vọng toàn bộ phủ thứ sử.

Mọi người trong phòng sắc mặt trắng bệch vì sợ, mấy thị nữ nhát gan sợ tới mức run bần bật, ngồi bệt xuống dưới đất.

Lạc Thần tim đập bỗng nhiên nhanh hơn, vội vàng chạy đến cửa sổ, đâm thủng cửa sổ giấy nhìn ra ngoài.

– Tiểu nương tử, đừng có nhìn, đáng sợ lắm.

A Cúc lên theo túm nàng trở lại.

Đúng vào lúc này, Lạc Thần nhìn thấy một cái bóng màu trắng đột nhiên từ đầu tường nhảy vào bên trong. Nàng nhìn một cái là nhận ra, đây chính là con bạch hổ nhỏ có một vòng lông màu đen ở trước cổ giống như cái vòng cổ từng giăng co với mình đây mà.

Chẳng qua là nó không còn đáng vẻ uy phong lẫm lẫm hù dọa nàng như lúc trước nữa.

Trên cổ nó đeo một sợi dây xích đã bị đứt, trên mông một trái một phải bị cắm hai mũi tên, đang chảy máu, nó nhảy vào trong sân thì giống như con ruồi không đầu, khắp khiêng chạy vào trong góc tường, thấy không còn đường nữa thì lại tung người muốn nhảy lên bờ tường.

Chỉ là lúc này dường như nó đã bị hao hết sức lực, đầu tường lại cao, móng trước bị bám lên cào cào vài cái, chỉ cào rơi mấy viên gạch rồi gầm lên một tiếng, ngã phịch xuống dưới đất. Nó lại bò dậy, đột nhiên nhìn thấy khóm trúc kia, có vẻ như nó nghĩ tới đó là nơi trốn tránh, đang chuẩn bị chạy qua đó thì cửa viện bị một người đá văng.

Lạc Thần trông thấy Lý Mục tay cầm một cây gậy dài lao nhanh vào bên trong, chỉ vài bước đã tới trước mặt con bạch hổ nhỏ, ngăn đường đi của nó, một gậy quét ngang. Nó hét lên một tiếng thảm thiết, cả người nó bay lên, nặng nề đập vào vách tường rồi tiếp tục rơi xuống đất.

Một chân của nó dường như bị một gậy của Lý Mục đánh gãy, nó giãy giụa bò dậy, nhưng rồi lại ngã xuống, gầm gừ nhìn Lý Mục đang đi tới gần mình, trong mắt nó đầy vẻ hoảng sợ.

– A Di ời, nàng không sao chứ?

Lý Mục hô lên.

– Thiếp không sao...

Lạc Thần vội đáp lại, đẩy cửa sổ thò đầu ra.

Con bạch hổ nhỏ nghe được giọng của nàng thì quay đầu lại, dường như là nhận ra nàng thì đột ngột đổi thành tiếng rên ư ừ, co rúc dưới đất dùng hai mắt đáng thương nhìn nàng.

– Con vật này rất hung hãn, đánh chết nó đi.

Lý Mục lấy gậy gõ ngăn ý đồ muốn bỏ dây của nó, quay đầu lại hét to.

Thủ vệ đáp lời, cầm xích sắt lên muốn tròng lên trên người nó, mấy người cùng nhau hành động chẳng mấy chốc đã trói nó kín mít sắp sửa kéo ra ngoài.

– Ừ...ừ...ừ...

Con bạch hổ nhỏ giãy giụa, móng vuốt cào nền đất không ngừng, xới cả đất lên, hai mắt nhìn đăm đăm vào Lạc Thần ở bên cửa sổ, rên lên những tiếng thê thảm đáng thương.

Lạc Thần mềm lòng, vội vàng nói:

– Lang quân ơi, đừng đánh chết nó, có được không? Nó bị bắt rồi, cũng rất đáng thương, thả nó về là được.

Hết chương 90

Chương 91

Bạch hổ nhỏ lại một lần nữa bị nhốt vào trong lồng sắt, chiếc lồng sắt được khóa chặt bằng dây xích nên rất an toàn, đề phòng bất trắc còn bị mấy vệ binh tạm thời khiêng để vào trong một gian phòng trống trước phủ thứ sử.

Mấy vú già thị nữ lúc này mới đi ra khỏi phòng, bàn tán xôn xao, có người gan lớn còn chạy ra đứng trước để xem con bạch hổ bị nhốt.

Lạc Thần hỏi Lý Mục mới biết được ngọn nguồn sự việc ngoài ý muốn ngày hôm nay.

Thì ra Hầu Ly một lòng muốn bắt con bạch hổ này, cho nên ở lại nơi hoang dã, ngày đêm theo dõi khu rừng hoang dã cùng với linh khuyển, cuối cùng đã tìm được tung tích của nó.

Lúc đầu bởi vì nó còn nhỏ, không đáng sợ bằng hổ lớn nên đã khiến người ta không kiêng kị mấy, dẫn người đi vây bắt nó. Không ngờ con bạch hổ tuy nhỏ nhưng lại cực kỳ hung hãn, không những không bắt được mà người còn bị nó làm cho bị thương. Mấy lần bắt đầu không thành công, vì thế mà anh ta lao tâm lao lực nghĩ biện pháp thiết lập các cạm bẫy, nhưng mà không ngờ được con bạch hổ này lại cực kỳ thông minh, tất cả các cạm bẫy mà anh ta từng sử dụng thế mà không một cái nào thành công, toàn bộ bị nó tránh được.

Cứ thế vài lần, con bạch hổ càng nhạy bén và trở nên cảnh giác hơn, lại như ghi hận trong lòng thậm chí còn có ý định trả thù, nó thường xuyên tấn công lều trại của Hầu Ly chẳng phân biệt ngày đêm, có khi là cố ý hù dọa, chờ Hầu Ly và tùy tùng của anh ta bày sẵn trận địa thì nó lại bỏ chạy. Một đêm cứ thế lặp đi lặp lại, làm cho mọi người không dám ngủ, mấy ngày sau đó ai nấy cũng đều mệt mỏi, sút đầu

mẻ trán, con bạch hổ kia dường như cũng tiêu tan cơn giận, không còn chủ động xuất hiện nữa.

Hầu Ly không thể làm gì khác ngoài việc phải từ bỏ. Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên trong cuộc đời gặp được một con thần thú thông minh như thế, nghĩ cứ thế mà từ bỏ thì lại không cam lòng. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng anh ta lại nghĩ ra một kế sách, quyết định lấy thân mạo hiểm.

Trước tiên anh ta âm thầm bố trí một cái bẫy, kêu tùy tùng di tản ra xa không cần phải lo lắng cho mình, sau đó thì công khai đi qua đi lại gần nơi bạch hổ ở, làm đủ các loại động thái khiêu khích. Cứ thế hai ngày liền, cuối cùng bạch hổ bị chọc giận, tấn công anh ta, Hầu Ly không địch lại bị thương thì ra sức chạy trốn đến địa điểm đặt bẫy, mở cơ quan, một tấm lưới từ trên rơi xuống cuối cùng đã bắt được con bạch hổ này.

Bắt được nó rồi, Hầu Ly mừng như điên, nhốt vào trong lồng sắt đưa về. Ngày hôm nay đến Nghĩa Thành, anh ta tất nhiên là muốn gặp Lý Mục, vốn dĩ tính toán tạm thời để bạch hổ ở ngoài thành, nhưng mà có được thần thú giống như có được bảo vật hiếm có, nếu không để người khác nhìn thấy chẳng khác nào ban đêm mặc gấm đi dạo, mình châu đặt trong hộp, thật sự là không cam lòng. Huống chi anh ta lại là người thích khoe mẽ, ngay lập tức mang theo bạch hổ vào thành, dọc đường gây thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc của người qua đường, cực kỳ đắc ý cuối cùng đưa đến bãi đất trống ngay bên ngoài phủ thứ sử, đặt bạch hổ ở đó.

Cả chặng được nay, con bạch hổ nhỏ ngoài hai ngày đầu rất điên cuồng, cắn cào lồng sắt ra như có ý đồ chạy thoát thì về sau nó rất ngoan ngoãn, cho ăn thì ăn, không ăn thì nằm yên bên trong lồng. Hầu Ly thấy người tới vây xem, bạch hổ lại lười biếng nằm bất động ở trong lồng, nhắm mắt, anh ta rất muốn mọi người được nhìn thấy sự oai phong của nó, liền gia tăng kích thích, không ngờ nó vẫn cứ nằm im bất động. Hầu Ly tự thấy mất hết mặt mũi trước mặt mọi người, có chút khó chịu, thấy cổ nó bị xích sắt trói chặt, cũng không

sợ nó thoát được, liền cho người mở lồng sắt ra, tự mình thò tay vào để trêu chọc nó. Không ngờ rằng ngay vào lúc mở cửa lồng sắt, con hổ đang ngủ đột ngột mở mắt ra, từ trong lồng nhảy vút ra, mang theo toàn bộ lồng sắt nặng kéo trên mặt đất đi mấy trượng, còn bẻ gãy xích sắt ngay tại chỗ, móng sắt cũng làm Hầu Ly bị thương ở ngực bụng.

Lúc ấy cảnh tượng rất hỗn loạn, Hầu Ly bị thương ngã dưới đất, dân trong thành vây xem hồi hả chạy trốn, Phàn Thành có ở đó vừa cho người nhanh chóng đi thông báo với Lý Mục, vừa dẫn người đi đuổi bắt. Bị bao vây rầm rộ, bị bắn tên, con bạch hổ hoảng loạn, phá vỡ vòng vây, nhảy qua tường và vào trong phủ thứ sử, và sau đó là cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi xảy ra.

Lạc Thần nghe xong thì kinh hãi, vội hỏi thương thế của Hầu Ly.

– Con thú này móng vuốt rất sắc bén, Hầu thế tử bị cào trúng vết thương rất sâu, máu chảy rất nhiều, nhưng cũng may không ảnh hưởng đến tính mạng. Vết thương đã được xử lý rồi.

Lạc Thần thở phào nhẹ nhõm.

Tuy là nghe thế và đã trải qua, nhưng trong lòng nàng rất không tán thành việc làm của Hầu Ly, nhưng mà dù sao cũng là khách của Lý Mục, trước đây còn hỗ trợ tham gia tìm kiếm mình, nếu anh ta xảy ra chuyện ở Nghĩa Thành, Lý Mục cũng khó mà ăn nói với Hầu Định. Nàng nghe nói vết thương của Hầu Ly không đáng ngại thì yên tâm rất nhiều, lại chuyển sang lo lắng cho con bạch hổ kia. Nàng nghĩ nó bị Hầu Ly bắt một cách không lý do, mộng bị trúng tên, bị kinh hoàng chạy trốn, lại bị Lý Mục đánh một gậy gãy chân, cuối cùng khi bị bắt thì nhìn mình r3n rĩ không ngừng, móng vuốt cào lật cả đất lên, thì không khỏi lo lắng.

Lý Mục thấy nàng không nói gì, tưởng nàng vẫn còn đang còn hoảng sợ, bèn vỗ nhẹ nhẹ vào lưng an ủi nàng:

– Nàng đừng sợ. Nó không ra được đâu. Nàng thương xót cho nó, ta không đánh chết nó nữa. Lát ta hỏi Hầu Ly xem anh ta có thể thả nó về rừng không.

Lạc Thần túm lấy ống tay áo của hắn:

– Lang quân ơi, thiếp không sợ nó. Thiếp thấy chân nó đã bị chàng đánh gãy rồi, thấy đáng thương quá. Hay là chàng kêu Hầu Ly trấn an nó trước, trị thương cho nó nhé.

Lý Mục nhìn nàng, thấy đôi mắt đẹp kia mở to nhìn mình, đành phải nói:

– Được rồi, ta biết rồi.

Lạc Thần nghe hắn đồng ý, biết hắn sẽ không gạt mình, bấy giờ mới yên tâm, nở nụ cười.

Lý Mục vẫn lo lắng cho vết thương của Hầu Ly, nhưng cũng không tiện để con bạch hổ ở lại trong phủ thứ sử, ôm lấy thê tử đi trước.

Trong phủ thứ sử khôi phục lại yên bình, Lạc Thần cùng mọi người tiếp tục khâu vá, trong lòng vẫn luôn ghi nhớ, tới buổi tối chờ Lý Mục trở về lập tức hỏi chuyện hắn, biết được bạch hổ đã được chuyển tới phụ cận quân doanh rồi, Hầu Ly cũng có thể đứng dậy được, cho người đi trị thương cho nó, lúc này mới yên tâm.

Nhưng mà không nghĩ được rằng ba ngày sau, khi nàng một lần nữa nhớ về con bạch hổ hỏi Lý Mục về nó thì mới biết được mọi việc rất không thuận lợi.

Con bạch hổ nhỏ kia từ sau khi lại bị nhốt vào trong lồng, đừng nói là cho phép Hầu Ly dẫn người tới trị thương cho nó, chỉ cần nhìn thấy anh ta là gầm gừ lên, gươm cao móng vuốt, cực kỳ phẫn nộ, còn đung đầu vào lồng sắt liên tục, dù có chảy máu vỡ đầu cũng không dừng lại, càng không hề ăn uống, rất điên cuồng.

Lạc Thần lại nhớ đến ngày đó nó bị thủ vệ dùng xích sắt kéo đi quay đầu lại nhìn mình rồi không ngừng thì thấy khó chịu trong lòng, liền xin Lý Mục cho nàng qua đó xem.

Lý Mục ban đầu tất nhiên không chịu.

Con bạch hổ kia ở trong mắt hắn chỉ là một con vật, huống chi nó còn làm người khác bị thương, có chết cũng không có gì quan trọng. Nghĩ tình cảnh nguy hiểm ngày đó nó đuổi theo Lạc Thần, chỉ nghĩ đến thôi là thấy sợ rồi, cho nên nào đồng ý cho nàng đi xem, lập tức từ chối.

Lạc Thần túm ống tay áo của hắn, không cho hắn đi, vừa cầu xin vừa uy hiếp, cuối cùng còn ôm hắn nhón chân chủ động hôn hắn.

Lý Mục bị đánh cho tan tác, đành phải miễn cưỡng đồng ý, bảo sẽ đích thân đưa nàng qua đó, nói:

– Nói trước, nàng không được tới gần, phải đứng phía sau ta đây.

Lạc Thần vội vàng gật đầu, thúc giục hắn đi luôn. Lý Mục không thể nào làm gì khác đành phải cho người đánh xe ngựa tới, Lạc Thần đi lên, hắn mang nàng ra khỏi thành, đi đến phụ cận quân doanh nơi nhốt con bạch hổ kia.

Lồng sắt được đặt ở trong một gian phòng. Lạc Thần vừa xuống ngựa, còn cách xa đã nghe được tiếng hổ gầm dài từ bên trong vọng ra.

Nàng nghe được bên trong tiếng gầm này như tràn ngập bi thương, nó khác hoàn toàn với ngày đó khi lần đầu gặp nó, nó nằm ở bên trong bãi cỏ, cả người toát lên khí thế vương giả khi nàng nghe được Lý Mục gọi mình.

Những người khác đều thờ ơ.

Nàng bước nhanh hơn, chốc lát đã bỏ lại Lý Mục ở phía sau.

Lý Mục nhìn theo nàng, bắt đắ dĩ lắc đầu, đuổi theo.

Thuần thú sư của Hầu Ly cũng có mặt ở đây. Biết được Lý Mục cùng phu nhân tới thì vội ra đón. Hầu Ly trước ngực và bụng bị quần băng kín, nhưng mà tinh thần vẫn rất tốt. Chào hỏi xong, nghe Lạc Thần nói muốn xem nó thì tự mình đi trước dẫn đường.

Càng đến gần tiếng hổ gầm cao thấp càng rõ ràng, ở giữa còn có tiếng va chạm của lồng sắt.

Một chiếc lồng sắt được cố định trên mặt đất ở góc tường, Lạc Thần nhìn bạch hổ bị nhốt ở bên trong đó, nó đang không ngừng đập đầu vào lồng sắt, máu trên trán nhuộm đỏ thẫm, nghe được tiếng động thì quay phắt đầu lại, cặp mắt kia đã trở nên đỏ ngầu, vừa thấy Hầu Ly đến, trong mắt b ẫn ra tia hung hãn, từ trong lồng nhào về phía anh ta. Một chân nó bị Lý Mục đánh gãy lết dưới đất, một chân khác năm móng vuốt giương lên bắt lấy thanh sắt, lắc lồng sắt rung lắc dữ dội.

Lý Mục lập tức kéo Lạc Thần ra sau lưng mình.

Hầu Ly thấy thế thì tỏ vẻ xấu hổ, quay sang cười gượng với Lạc Thần:

– Con thú này bị điên rồi. Phu nhân nên cách xa một chút kẻo bị nó làm cho hoảng sợ.

Lạc Thần từ sau lưng Lý Mục thò đầu ra, nhìn con bạch hổ nhỏ trong lồng.

Con bạch hổ kia đột nhiên nhìn thấy nàng, cùng nàng nhìn nhau một lát, không ngờ lại ngừng gầm rú, tia hung hãn trong mắt rút đi, chậm chạp bò đi xuống, nghiêng cái đầu to dính máu mềm nhũn nằm xuống dưới đất, dè lên chân trước cuộn tròn của nó, hai mắt nhìn nàng đăm đăm. Chỉ có móng vuốt bị thương là rơi run rẩy lên.

Mấy người trong phòng bao gồm cả thuần thú sư đều bị sự biến hoá này mà ngẩn cả người.

Hầu Ly rất muốn thuần phục con bạch hổ này, hai ngày nay không màng đến vết thương trên người vẫn luôn ở chỗ này, dùng hết biện pháp nhưng cũng không thể nào làm cho con bạch hổ này bình tĩnh lại, càng không cần phải nói muốn trị thương cho nó.

Thật sự không nghĩ tới thứ sử phu nhân vừa xuất hiện, con thú này dường như thông linh, dáng vẻ như phục tùng.

– Phu nhân, nó chịu cho cô đến gần nó đấy. Hai ngày này nó không chịu ăn gì cả. Cô thử cho nó ăn thử xem.

Hầu Ly mừng rỡ hết mức, quên hẳn cả chuyện khác, liền buột miệng thốt ra.

Lạc Thần vội bước ra nhưng lại bị Lý Mục kéo lại phía sau mình, mỉm cười nói với Hầu Ly:

– Sợ là không ổn, nàng ấy chỉ đến xem...

Hầu Ly giật mình kịp phản ứng, xấu hổ gật đầu:

– Phải phải, tôi quên mất...

– Để tôi thử xem sao.

Lạc Thần ngược lên nhìn Lý Mục năn nỉ:

– Chàng không yên tâm thì ở bên cạnh thiếp đi.

– Lang quân ơi...

Một tiếng lang quân nũng nịu làm Hầu Ly nghe thấy mà tim đập mạnh tai nóng bừng, không dám ngược lên nhìn.

Lý Mục nhíu mày, nhìn con bạch hổ trong lòng, lại nhìn Lạc Thần đang năn nỉ mình, cuối cùng vẫn miễn cưỡng đồng ý, mang theo nàng chậm rãi đi tới gần lồng sắt, cách khoảng cách một người rồi bảo nàng dừng lại.

Lạc Thần biết hẳn muốn tốt cho mình, hướng chi là thú tính khó dò, bèn nghe lời đứng lại, ngồi xổm xuống, cầm cây thiết xoa khều một miếng thịt thỏ hoang ngay đó, đưa qua cho nó, dịu dàng nói:

– Bé ngoan, em ăn đi.

Con bạch hổ nhìn nàng, chậm chạp ngẩng đầu, ngửi ngửi thịt, cuối cùng há mồm ngậm lấy nuốt xuống.

– Nó ăn rồi.

Hầu Ly mừng không tả được.

Lạc Thần cũng rất vui, lại móc một miếng thịt khác, tiếp tục bón cho nó.

Con bạch hổ nhỏ vẫn không ngừng ăn ngấu nghiến, bộ dạng vô cùng đói bụng, nó nhanh chóng ăn sạch toàn bộ thịt trong nôi, thè lưỡi liếm láp vết thương trên chân, mở to đôi mắt ướt át nhìn chăm chăm Lạc Thần, cổ họng phát ra một âm thanh r3n rỉ mềm mại.

Lạc Thần càng tự tin hơn, hỏi Hầu Ly làm cách nào chữa trị vết thương ở chân cho nó không. Nghe Hầu Ly nói xong, nàng nhìn sang Lý Mục làm nũng:

– Để thiếp thử một lần nhé, có được không?

Lý Mục nhìn con bạch hổ trong lòng, cuối cùng gật đầu.

Lạc Thần lại cầm trường xoa chế tác đặc biệt do Hầu Ly đưa cho, trên đầu xoa còn một cái vòng sắt di động có thể thu lớn nhỏ được.

Nàng đưa trường xoa vào trong lồng sắt, thận trọng thò về phía cái chân bị thương của con hổ trắng nhỏ, chọc vài cái.

Dường như biết ý đồ của nàng, con bạch hổ khó khăn nhấc cái chân kia lên, để mặc Lạc Thần đặt vòng sắt vào đó.

Lạc Thần nhìn chăm chú vào nó, thu nhỏ vòng xoa, miệng dịu dàng nói:

– Bé ngoan, nghe lời nhé, lại đây chút nào.

Bạch hổ nhỏ để mặc nàng kéo mình, từ từ di chuyển đến mép lồng trên mặt đất, để nàng lấy móng vuốt của nó ra khỏi lồng.

Lạc Thần nghe theo lời Hầu Ly thử vài lần, cuối cùng cũng cố định được chân của nó.

Hầu Ly đã bội phục sát đất rồi, biết con bạch hổ này không thích mình tới gần, cho nên cũng không đi lên, chỉ kêu thú y bôi thuốc cố định chân cho nó.

Thú y rất căng thẳng, lúc thao tác, Lạc Thần vẫn luôn ở bên cạnh dịu dàng trò chuyện với nó, con bạch hổ kia cũng trở nên rất ngoan ngoãn, không hề giơ móng vuốt lên, cũng không nhe răng gầm gừ.

Cuối cùng cũng xử lý xong, buông xoa ra, bảo nó thu chân về.

Hầu Ly thở hắt ra một hơi, cười tươi như được mùa, cứ liên tục cảm ơn Lạc Thần.

Lạc Thần mỉm cười nói:

– Thế tử, tôi muốn xin ngài một chuyện, không biết có mạo phạm ngài hay không?

– Xin phu nhân cứ nói. Chỉ cần Hầu Ly làm được, dù là bảo tôi hái sao trên trời xuống tôi cũng cố gắng để làm.

Hầu Ly mặt mày hớn hờ nói không suy nghĩ, cũng mặc kệ Lý Mục nghe xong khẽ nhú mày lại.

Lạc Thần nói:

– Cũng không phải bắt thế tử đi hái sao trên trời. Tôi đang nghĩ con hổ nhỏ này thiên tính rất yêu thích tự do, cho nên khi bị nhốt ở trong lồng nó mới tuyệt thực, tự làm hại bản thân. Thế tử có thể từ bỏ yêu thích của mình mà thả nó lại về rừng được không?

Hầu Ly sửng sốt, nhìn bạch hổ trong lồng, lại nhìn thứ sử phu nhân vẫn luôn cười dịu dàng, ngực nóng lên, lập tức gật đầu:

– Phu nhân đã lên tiếng rồi, tôi sao không đồng ý được chứ? Chờ nó khỏi vết thương rồi tôi sẽ thả nó về rừng, tuyệt đối không nuốt lời.

Lạc Thần nghe anh ta cam đoan như thế thì rất vui, cảm ơn liên tục:

– Tôi cảm ơn thế tử rất nhiều.

Hầu Ly hớn hờ mặt mày nhìn Lạc Thần mà cười không khép được miệng.

Lý Mục bước lên mặt không biểu cảm chắn Lạc Thần ra sau lưng mình, hơi mỉm cười:

– Đã không có việc gì nữa, vậy thì ta đưa phu nhân trở về.

Hắn liếc băng vải trên người Hầu Ly.

– Thế tử đang bị thương, nên tĩnh dưỡng nhiều hơn.

Hầu Ly có chút không muốn thứ sử phu nhân đi về ngay, chỉ thấy ở cùng nàng mình thấy rất vui vẻ, thậm chí còn thấy căn phòng xám xịt này cũng trở nên bừng sáng lên. Tuy rằng trong lòng rất không muốn, nhưng ngoài mặt lại không thể thể hiện ra, gật đầu, lại ân cần tiễn ra ngoài.

Mấy ngày sau đó, Lạc Thần khi nào rảnh rồi lại để Lý Mục đi cùng, cứ ba ngày lại đến đó xem bạch hổ nhỏ.

Theo Hầu Ly nói, từ ngày hôm đó, bạch hổ rất ngoan ngoãn, không hề nổi điên lên nữa. Chỉ là nếu như ba ngày mà không thấy Lạc Thần đâu thì nó sẽ nôn nóng đi đi lại lại ở trong lồng sắt.

Lạc Thần thậm chí còn lo lắng hơn, bởi vì Lý Mục đã ra mệnh lệnh nghiêm ngặt, chỉ cho phép nàng đến đó mà khi có hắc đi cùng, bởi thế mà mỗi lần đi đều kéo hắc đi theo mình.

Con bạch hổ nhỏ mỗi lần thấy nàng tới thì nhảy nhót ở trong lồng. Lạc Thần gọi một tiếng “bé ngoan” với nó, nói chuyện với nó, nó liền nằm sát bên mép lồng, cực kỳ ngoan. Nhiều lần như thế càng quen thuộc hơn, Lạc Thần dần dần gan càng lớn, có một lần nhân lúc Lý Mục quay người đi không để ý đến mình đã thò tay vào trong lồng sắt chạm vào chân nó.

Bàn chân xù xì toàn lông, cực kỳ thích.

Mà nhắc đến cũng buồn cười, khi đó con bạch hổ dán tới gần, từ khe hở lồng sắt thè lưỡi ra liếm lên mu bàn tay của Lạc Thần. Đầu lưỡi vừa ướt lại vừa mềm, còn hơi gai gai, như thể mu bàn tay bị một chiếc bàn chải mềm có gai mềm cọ vào.

Lúc đó Lý Mục đang mãi trò chuyện với Hầu Ly, nhìn thấy Hầu Ly có vẻ không mấy tập trung, hai mắt nhìn vào phía sau mình, như là nhìn gì đó thì quay lại, vừa trông thấy cảnh tượng kia thì gầm lên, làm con bạch hổ nhỏ giật mình run rẩy lên, nhanh chóng rút lưỡi về, lăn đến một góc lồng sắt, rút cổ vào, nằm bất động.

Nó có vẻ như rất sợ Lý Mục.

Sự việc này trôi qua mấy ngày rồi nhưng Lý Mục vẫn bị Lạc Thần trách móc. Lý Mục vẫn nén chịu đựng, cuối cùng nhẫn nhịn hơn nửa tháng sau, thú y nói bạch hổ nhỏ chỗ chân bị thương đã gần như

khỏi hẳn, có thể tháo cổ định ra là đi lại được, bèn gọi người khiêng lồng hổ lên xe, tự mình đưa nó đi chỗ xa rồi thả nó.

Ngày hôm đó, Lý Mục nói là rất nguy hiểm, không cho phép Lạc Thần đi theo. Cao Hoàn là người thích náo nhiệt, từ lâu đã nghe kể về con bạch hổ nhỏ, liền hồ hởi đi theo.

Lý Mục sợ thả nó gần quá nó sẽ quấy phá cư dân, cho nên sáng sớm tinh mơ đã xuất phát, đi hết một ngày ước chừng là đã xa hơn mấy trăm dặm rồi, đằng trước là một khu rừng rậm mới dừng lại, mở cửa lồng ra thả con bạch hổ nhỏ ra, mình cũng đi theo giữ khoảng cách với nó mấy chục bước.

Con bạch hổ chui ra khỏi lồng sắt nhưng không lập tức chạy đi ngay mà đứng bên lồng, bồi hồi mà nhìn quanh nơi Lý Mục, dáng vẻ như là không chịu đi

– Tỷ phu ơ, bé ngoan hình như có linh tính đó. Có phải nó không muốn đi mà muốn tìm a tỷ của đệ không?

Cao Hoàn nhìn nó, nói.

Lý Mục rất là không vui.

Con bạch hổ này chiếm quá nhiều sự chú ý của thế tử hần, nói chuyện với hần năm câu thì ba câu là nhắc đến nó, mà nó chỉ là một con thú mà thôi. Điều khiến cho hần càng không thoải mái hơn cả chính là Hầu Ly. Vết thương của anh ta đã khỏi hẳn rồi, đã có thể đi rồi nhưng mà thời gian qua vẫn cứ luôn lấy lý do lo lắng cho con vật này mà cứ luôn ăn vạ không chịu đi.

Mỗi lần Lạc Thần muốn đi xem bạch hổ, anh ta sẽ đi theo kè kè ở bên cạnh, thái độ ân cần.

Thật là làm sao mà chịu cho được.

Lý Mục nhìn chăm chăm con hổ nhỏ vẫn cứ bồi hồi chưa chịu đi, không nói một lời đi đến một cái cây ngay đó, bẻ một cành tay to bằng cánh tay cầm lấy, bước lên vài bước giơ cành cây lên chỉ vào con bạch hổ nhỏ kia, quát to.

Con bạch hổ nhỏ hoảng sợ lui về sau, chạy về phía trước được vài bước lại dừng lại, quay đầu nhìn lại con đường mà nó đi tới, gầm lên một tiếng dài, cuối cùng dang rộng hai chân, bóng dáng như tia chớp biến mất ở trong rừng rậm.

Ngày hôm sau trở về Cao Hoàn kể lại cảnh tượng lúc đó sinh động như thật cho a tử nghe. Lạc Thần nghe xong thì buồn bã rất lâu, trong lòng lại khó tránh khỏi trách Lý Mục nhẫn tâm không chịu cho mình đi cùng. Đêm đó hắn trở về thì giận hờn không thềm nhìn hắn.

Lý Mục lại thấy rất vui vẻ.

Đầu tiên là đuổi được con hổ nhỏ kia đi rồi, thứ hai là tiến được Hầu Ly cuối cùng đã không tìm được lý do ăn vạ ở lại, trong vòng một ngày, hai thứ đồ chướng mắt khiến hắn cực kỳ không thích đều đã biến mất, trong lòng thoải mái cực kỳ. Biết vợ yêu giận mình, đêm đó ở trên giường ôm lấy nàng dốc hết kỹ năng lấy lòng hầu hạ nàng thỏa đáng, vào sáng sớm hôm sau, tiếng r3n rĩ tiếng gọi lang quân không ngừng của nàng tràn ngập gian phòng.

Qua nửa tháng, sáng sớm ngày hôm nay, Lạc Thần lại nhớ đến con bạch hổ nhỏ kia, cũng không biết hiện giờ nó thế nào rồi. Khi đang nghĩ đến nó, Cao Hoàn thở hồng hộc chạy vào, nói sáng sớm nay khi thành tốt mở cửa thành ra phát hiện trên mặt đất có một con gấu bị cắn chết nằm đó. Cũng không biết là chuyện gì, thu hút rất nhiều người đến xem. Cậu thấy náo nhiệt thì cũng đi xem, nhìn thấy trên mặt đất có hai hàng dấu chân thú, trông giống như dấu vết của hổ, cậu ngờ rằng con hổ trắng nhỏ được thả ra trước đó đã quay trở lại.

Kể từ hôm đó, thỉnh thoảng vào sáng sớm, gần cửa thành luôn có con mồi, hoặc là nai, hoặc là cáo, và có lần là lợn rừng. Những thành tốt gác đêm bởi vì tò mò đã nhìn chăm chăm vào cổng thành phía

dưới mấy ngày liền, cuối cùng vào nửa đêm nhìn thấy một bóng màu trắng xuất hiện ở cổng thành, muốn tiếp tục nhìn rõ hơn thì chỉ chớp mắt bóng trắng đó lại biến mất.

Bởi vì rất nhiều lần như thế, Lý Mục tất nhiên cũng nghe nói đến, hấn lo lắng nếu đó thật sự là con bạch hổ nhỏ cứ mãi quanh quẩn ở phụ cận Nghĩa Thành không chịu đi sẽ gây nên khủng hoảng trong thành, mà nhớ đâu làm dân trong thành bị thương thì sao, vì thế đã tổ chức đoàn người đi tìm kiếm nó nhưng mà lại không có kết quả.

Không tìm thấy tung tích con hổ nhỏ, hấn cũng đành phải từ bỏ.

Mùa đã tiến vào cuối mùa thu, thời tiết dần dần chuyển lạnh. Trên các cánh đồng canh tác, ngay sau vụ thu hoạch mùa thu năm nay, lúa mì mùa đông đã được trồng trở lại, bên Cừu Trì cũng liên tục đưa sợi gai tới, Lạc Thần tổ chức cho phụ nữ trong thành liên tục dệt vải, tích trữ quần áo và giày cho mùa đông, bận rộn rất nhiều, nhưng lúc rảnh rỗi nàng tranh thủ dùng da hươu may một đôi giày cho Lý Mục. Nhân tiện còn thừa nàng cũng làm một đôi cho A Ngư vẫn luôn áy náy buồn bực không vui trong thời gian này để an ủi cô bé, cũng để đôi chân của cô bé bình yên vượt qua mùa đông này.

Mà phía Lý Mục lúc này cũng không có tâm tư mà lại đi ghen tuông với một con hổ nhỏ hoặc là một người đàn ông yêu mến vợ mình.

Chiến loạn của phương Bắc đang trong thời điểm khí thế hùng hục.

Mà ở Nghĩa Thành phương Bắc, Tây Kim cùng với Bắc Hạ vì tranh đoạt Trường An mà đại chiến không ngừng nghỉ.

Không chỉ như vậy, phía Nam Bắc Hạ cũng dấy lên chiến hỏa.

Một đội quân Đại Ngu do Hứa thị cùng với Lục thị cùng liên kết nhân cơ hội này đã vượt qua Trường Giang, xuất phát từ Kinh Tương căn cơ nhiều năm của Hứa thị tiến thẳng về Nam Dương.

Quân đội của Hứa thị do tướng quân Dương Tuyên thống lĩnh, Lục thị là do Lục Giản Chi làm giám quân.

Bắc Hạ cả bụng và lưng đều đồng thời có địch, dốc toàn lực khổ sở chống cự hai tháng, đến tháng chạp năm nay, vẫn không đánh lại được liên quân Đại Ngu, bị mất Nam Dương.

Khi thấy quân đội Đại Ngu sắp xâm nhập vào trung tâm Dự Châu uy hiếp Lạc Dương, mà một bên khác, quân đội Tây Kim thế càng hung mãnh hơn, liên tiếp đánh thắng trận, hoàng đế Bắc Hạ sau khi cân nhắc cuối cùng đã đưa ra quyết định từ bỏ Trường An, co rút lại binh lực đưa binh quay về Dự Châu, toàn lực đối phó với quân đội Đại Ngu có mưu đồ cướp lấy Lạc Dương.

Lý Mục vẫn luôn chú ý đến chiến sự hai tuyến kia. Mỗi ngày đều có trinh sát đưa tin mới nhất cưỡi ngựa ra vào cửa thành.

Những cuộc chiến tranh quy mô lớn đã tạo ra vô số người vô gia cư, lưu dân người Hán từ các phương hướng đổ xô về tòa thành thiên đường theo lời đồn đại. Hiện tại cư dân trong thành đã lên đến con số gần hai vạn. Mà quân đội của Lý Mục số lượng cũng đã lên đến con số bốn năm vạn.

Mùa đông năm nay, quân Nghĩa Thành ngoài việc luyện binh thì cũng không hề nhàn rỗi.

Người sợ tiếng mà lợn sợ mạnh, thành trì mấy vạn dân cư hiện giờ trở thành một miếng thịt béo bở ở phương Bắc, người nào cũng đều muốn cắn một miếng.

Vào cuối năm mùa đông lạnh giá, Lý Mục cùng với mấy chính quyền nhỏ người Hồ ở phụ cận nghe tiếng mà đến đánh mấy trận chiến nhỏ, lấy chiến nuôi quân, lấy chiến luyện binh, giữa những trận chiến liên tục đó, năm mới đã đến.

Vào đầu mùa xuân năm Thái Khang thứ nhất, tại vùng đất hoang dã bên ngoài thành Nghĩa Thành, mầm cỏ mùa xuân dưới băng tuyết

vừa mọc lên, vào ngày hôm nay, một tin tức đã được đưa đến trước mặt Lý Mục.

Hoàng đế Tây Kim Cốc Hội Long chiếm lĩnh Trường An, chinh đồn binh lực, dự trữ lương thảo, không lâu sau đó sẽ điều mười vạn binh mã trong đó hùng dũng oai về tiến về phía Nam, muốn tới tấn công Nghĩa Thành, tiêu diệt Cừu Trì, rửa sạch mối nhục nhã lần trước sứ giả bị giết và quân tiền trạm bị diệt.

Quân đội Tây Kim rất mạnh.

Lần này tiến công xuống phía Nam, khí thế hoàn toàn khác với ba vạn quân tiền trạm lần trước. Hướng chỉ là, họ lại vừa mới đánh bại Bắc Hạ, cướp đi Trường An mà Bắc Hạ đã kinh doanh nhiều năm, hoàn toàn chiếm lĩnh Lũng Tây, thế lực đang như mặt trời ban trưa.

Tin tức lan truyền ra, toàn thành lại khẩn trương lên.

Các tướng lĩnh cũ Trương Thao, Quách Chiêm, Đới Uyên, Tôn Phóng Chi đã đi theo hãn từ lúc còn ở Kinh Khẩu trong một năm này bởi vì thành tích chiến đấu xuất sắc mà lần lượt được đề bạt lên làm phó tướng, tất cả đều đã chủ động chạy tới phủ thứ sử ở bên ngoài chờ Lý Mục triệu gọi cùng thương thảo đối sách.

Lý Mục không triệu tập bọn họ.

Hãn cũng không ở bên Lạc Thần.

Trời tối, Lạc Thần vẫn luôn chờ hãn về ăn cơm nhưng không chờ được, nàng cho rằng hãn vẫn đang nghị sự với mọi người ở tiền đường. Bởi vì biết sự việc trọng đại mà nàng cũng không dám qua đó quấy rầy. Có điều đợi rất lâu rồi mà không thấy hãn trở về, nàng không kìm nén được đi đến tiền đường muốn xem xem đã có chuyện gì.

Điều khiến nàng bất ngờ chính là tới đó rồi mới thấy tiền đường tối đen như mực. Chỉ có ánh trăng sáng và trong vắt soi bóng rờn xám

đen trên mái hiên của hàng ngói trước bậc tam cấp và cây cột trụ sừng sững.

Nàng ngấp ngừng chậm chạp bước lên bậc thang đi đến trước cánh cửa, tay chạm vào vòng cửa nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ ra.

Bên trong không đốt đèn.

Đối diện với cửa, trên chiếc ghế dài mà hấn thường cùng mọi người bàn bạc, có một bóng người đang ngồi nghiêm nghị, trước mặt hấn là một thanh trường kiếm dài ba thước.

Nàng bước đi vào, chậm rãi đi đến trước mặt người đó rồi dừng lại.

Người đàn ông trẻ tuổi ngẩng đầu lên.

Ánh trăng từ cửa sổ phía tây chiếu rọi vào, soi sáng khuôn mặt anh tuấn cương nghị của hấn, hai mắt u tối âm trầm của hấn.

Hấn từ sau án từ từ đứng lên.

– Ngày này năm ngoái, ở bên bờ sông, ta cùng với Cao tướng đã giao hẹn với nhau, ta sẽ lấy Trường An để làm sính lễ đón nàng.

– Giờ thì đã đến lúc ta phải thực hiện lời hứa hẹn đó.

– A Di ời, vì nàng, ta sẽ đi lấy Trường An về.

Hấn nhìn nàng, nhấn mạnh từng chữ một.

Hết chương 91

Chương 92

Sáng sớm ngày hôm sau, vào giờ Thìn, mấy người Tướng Thao cuối cùng cũng chờ được hiệu lệnh của Lý Mục tề tụ ở trước tiền đường phủ thứ sử.

Lý Mục một mình ở đó chờ họ.

Trong góc bàn có mấy cây nến dài, bị đốt cháy đến chỉ còn lại vài tấc, trên giá cắm nến chất đầy giọt nến, trên mặt bàn trải một cuộn bản đồ địa lý.

Trên mặt hần đầy vẻ mệt mỏi, nhưng mà hai mắt lại sáng rực có thần. Người đến đông đủ rồi liền tuyên bố quyết định.

Lập tức phát binh lên phía Bắc, nghênh chiến với đại quân Tây Kim.

Tiếng nói vừa dứt, cả tiền đường yên tĩnh, nhất thời không có người trả lời.

Tất cả mọi người đều bị quyết định này của hần làm cho kinh sợ.

Bọn họ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào cho việc đại quân Tây Kim tấn công bất cứ lúc nào, cho nên lập tức phát binh cũng không phải là vấn đề lớn. Tướng Thao tự tin trong vòng ba ngày là có thể chuẩn bị xong toàn bộ, đại quân có thể lập tức xuất phát. Điều làm y giật mình chính là phản ứng chiến lược của Lý Mục đối với tin tức này.

Đào kênh hào, lập rào chắn chướng ngại vật, gia cố phòng thủ thành, tích lương thảo, trước khi quân Tây Kim kéo đến thì tranh thủ thời gian quý báu cuối cùng, dùng mọi cách tiếp tục chuẩn bị chiến tranh,

lại dùng dĩ dật đãi lao, liên hợp với Cừu Trì cùng nhau chống lại, thậm chí còn làm tốt tin toán một bước cuối cùng lợi dụng tường thành cao và kiên cố tiến thành thủ thành trường kỳ, phòng thủ phản kích bất cứ lúc nào, tận dụng và tranh thủ chiến quả có lợi nhất, đây mới là phản ứng chiến lược mà mọi người cho rằng là hợp tình hợp lý nhất.

Y không nghĩ tới, đối mặt với kẻ địch hùng hổ tiến tới, dưới tiền đề binh lực không thể bằng đối phương, chưa làm phòng thủ ổn thỏa nhất, ấy thế mà lại chủ động đón đánh kẻ địch.

Nghĩa Thành đã không có đường lui, có nghĩa là một khi quân đội lên phía Bắc chỉ có thể thắng không thể thất bại. Nếu không, toàn bộ cục diện trước đó đều đã trảng xe cát biển đông.

Tướng Thao biết hẩn từ trước đến nay thường mưu tính kỹ càng trước rồi mới hành động. Kinh ngạc ngẩn ngui qua đi, do dự một giây lập tức hỏi hẩn về sách lược.

Ngón tay Lý Mục di chuyển đến một chỗ nào đó trên bản đồ rồi dừng lại.

Mọi người nhìn theo điểm mà hẩn chỉ, ánh mắt tập trung vào bản đồ.

Quận Thuận Dương.

Quân Tây Kim từ Trường An xuất phát đến Nghĩa Thành, từ phía Bắc về phía Nam, dọc đường đi qua các quận Ngụy Hưng, Bình Hưng, Thượng Lạc. Quận Thuận Dương nằm ở giữa Bình Hưng cùng Thượng Lạc, cách Nghĩa Thành khoảng bảy tám trăm dặm. Một nhánh của Đại Hà mệnh mông cuồn cuộn đi ngang qua phía Bắc của quận, từ tây sang đông rồi nhập vào Lạc Thủy. Chính vì con sông rộng này mà Thuận Dương đã trở thành một thành phố quân sự, hiện giờ bị Tây Kim khống chế, binh lính đóng trú tại đó ước chừng có một vạn.

– Dùng tốc độ nhanh nhất phát binh tiến lên phía Bắc thì cần phải trước khi đại quân Tây Kim đến Thuận Dương thì đánh hạ Thuận Dương, khống chế bến đò, ở Thuận Dương chờ quân Tây Kim đến.

Lý Mục giọng điệu vững vàng đều đều, không khác biệt gì so với thường ngày, ngay cả một chút thanh âm cao vút cũng không có thể nghe được. Nhưng mà hai ánh mắt sánh rực như ngọn đuốc lại lộ ra dã tâm sấm sét cùng quyết tâm không thể lay chuyển của hắn.

Tường Thao lập tức hiểu rõ ý đồ của hắn.

Nếu như tuân theo chiến lược bình thường cứ ở Nghĩa Thành chờ đại quân Tây Kim đến, rồi thì hai bên khai chiến. Người Tây Kim tuyệt đối không dễ dàng đánh hạ được Nghĩa Thành. Nhưng ngược lại, quân Nghĩa Thành muốn tốc chiến tốc thắng, đánh bại đối phương cũng là điều khó mà thực hiện được.

Khả năng lớn nhất đó là giằng co. Mà Nghĩa Thành cho dù cuối cùng có thể giành được chiến thắng và buộc đối phương phải lùi bước, thì đây nhất định là một trận chiến khó khăn và kéo dài.

Trận chiến kéo dài, bài kiểm tra chính là lương thảo và hậu phương của cả hai bên.

Một bên là quốc gia, chiếm toàn bộ vùng đất Lũng Tây, với hàng chục thành trì và nguồn binh lính vô tận.

Mà Nghĩa Thành, ngoài việc là một tòa cô thành căn cơ còn thấp ra, đồng minh duy nhất Cừu Trì ở trước mặt Tây Kim thì thực lực hoàn toàn không thể đánh đồng.

Cừu Trì là tiếp ứng chứ không phải dựa vào.

Nếu như cuối cùng cục diện trận chiến thực sự tiến triển đến mức giằng co, vậy thì toàn bộ áp lực không hề nghi ngờ sẽ đè lên đầu Nghĩa Thành.

Mà hiện tại là làm ngược lại.

Hoàn toàn từ bỏ chiến lược phòng thủ phản công bảo thủ mà chủ động ứng chiến, cướp lấy Thuận Dương, lại lấy Thuận Dương làm cơ sở mượn sông lớn nghênh đón cường địch.

Quân sự nắm quyền, là điều phù hợp.

Nhìn như là nước cờ hiểm, nhưng tại sao lại không thể đánh úp, hành động bất ngờ?

Đây là một kế sách chiến lược táo bạo, tràn ngập quyết đoán, nhưng có cơ sở vững chắc.

Hơn chục người ở tiền đường không người nào phát ra tiếng, toàn bộ nhìn chăm chăm vào nơi mà Lý Mục chỉ vào ở trong bản đồ, nín thở.

Sau một lúc lâu, Tôn Phóng Chi đột nhiên phá lên cười:

– Người Tiên Bi muốn tấn công Nghĩã Thành chúng ta, cho rằng chúng ta hiện giờ đang gia cố phòng thủ thành trì, hoàn toàn không thể dự đoán được chúng ta đang lên đường đi nghênh đón bọn chúng, muốn tặng cho bọn chúng một món quà lớn?

Mọi người cũng đồng loạt bật cười to theo, cao giọng:

– Chúng tôi sẽ làm theo mệnh lệnh! Mọi thứ đều theo lệnh của thứ sử!

Lý Mục gật đầu, cầm kiếm dựng lên, ánh mắt đảo qua từng gương mặt một, nói:

– Thông báo cho Hầu Định, ba ngày sau xuất binh.

.....

Cường địch lại một lần nữa tấn công, nhưng lần này không hề giống với lần trước phản kích phòng thủ tại chỗ, thứ sử muốn dẫn quân đội tiến lên phía Bắc đón đánh địch, tin tức này nhanh chóng truyền khắp toàn thành.

Quân doanh chuẩn bị xuất phát, xe chở lương thảo quân nhu không ngừng lui tới ở bên ngoài cửa thành. Trong doanh lúc nào cũng truyền ra hiệu lệnh làm không khí cả thành đều trở nên nghiêm túc và khẩn trương.

Lạc Thần cùng với phụ nữ trong thành tranh thủ mấy ngày cuối cùng này cuối cùng đã làm xong lô quần áo với giày rồi phát xuống.

Ba vạn binh lính do Hầu Định phái tới cũng đã đến gia nhập vào quân doanh Nghĩa Thành.

Lý Mục để lại một vạn nhân mã thủ thành.

Sáng sớm ngày mai, hấn sẽ suất lĩnh bảy vạn nhân mã còn lại rời khỏi Nghĩa Thành lên phía Bắc đón đánh quân địch.

Trời tối, đằng trước phủ thứ sử đèn đuốc sáng trưng, trước cửa không ngừng có tiếng hí của ngựa truyền đến.

Mấy buổi tối nay, tiền đường vẫn luôn có người đến người đi. Lý Mục đều toàn nửa đêm mới về, nằm xuống là ngủ, trời chưa sáng đã thức dậy.

Huống chi sáng mai phải lên đường rồi, Lạc Thần đoán hấn tối nay nhất định càng bận rộn hơn.

Nàng chỉ kêu đầu bếp làm đủ cơm canh đưa đi tiền đường để hấn cùng với những thuộc cấp đang cùng hấn làm công việc chuẩn bị cuối cùng cho việc phát binh ăn một bữa cơm nóng hổi, nhưng lại không nghĩ đến mới đến giờ Tuất đã nghe thấy bên ngoài có tiếng chào hỏi của thị nữ đối với hấn rồi.

Nàng ngồi ở mép giường, may những mũi kim cuối cùng trên bộ quần áo thu đang làm cho hần, khâu xong giữ ra, cầm trên tay kiểm tra lại xem có đường may hở nào nữa không, nghe được tiếng động thì quay đầu lại, thấy hần đẩy cửa đi vào.

– Lang quân trở về lấy gì ạ?

Lạc Thần cho rằng hần về để lấy thứ gì đó bèn buông y phục cùng với kim chỉ xuống, đứng lên đón hần, lại thấy hần mỉm cười bước nhanh về phía mình, nắm lấy cánh tay nàng đỡ nàng ngồi trở lại, nói:

– Đẳng trước đã hết việc rồi nên ta về đây.

Lạc Thần đã hiểu.

Có lẽ hần đã bắt đầu chuẩn bị cho trận chiến này từ lâu.

Định ra phương án tác chiến cụ thể, sắp xếp nhân sự quan trọng xong, những việc vặt còn lại dĩ nhiên không còn cần hần phải tự mình giám sát toàn bộ quá trình nữa.

– Lang quân có mệt không ạ? Thiếp cho người mang nước tắm gội đến rồi đi nghỉ sớm một chút nhé.

Nàng muốn đứng lên, hai tay lại bị Lý Mục nắm lấy.

Hần hơi cúi đầu, nhìn ngón tay nàng, thấy trên đầu ngón tay mảnh khảnh có mấy vết kim thì lắc đầu, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy yêu thương.

– Ta không mệt, nàng mới là vất vả đó. Nàng cần gì phải tự tay làm, tay bị sưng hết lên rồi này.

Hần nhẹ nhàng hôn lên ngón tay nàng.

Lạc Thần thấy ngọt cả tim, cảm thấy cho dù kim đâm nhiều thêm nữa cũng cam tâm tình nguyện, lắc đầu nói không vất vả, rút tay về, cầm lấy y phục nói:

– Thiếp vừa mới khâu xong thì chàng trở lại. Hai ngày trước đã muốn chàng thử rồi nhưng chàng lại quá bận. Chàng mau thử xem xem có vừa hay không.

Lý Mục cười đứng lên, mặc chiếc áo mà tự tay nàng khâu cho mình.

Hắn cúi nhìn người vợ yêu đang chỉnh lại vạt áo cho mình, thất đại lưng, lại bảo hắn giang hai tay ra, kiểm tra chung quanh, bận rộn liên tục, dáng vẻ rất hiền huệ.

Chiếc áo rất vừa vặn. Lạc Thần kiểm tra một lượt, lại phát hiện trước và sau được nàng may có một chút không đối xứng, mảnh sau dài hơn mảnh trước một chút. Mặc dù là mặc bên trong, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra, nhưng chung quy vẫn cảm thấy không hoàn hảo.

Nàng có chút ảo não, kêu khẽ lên, bảo hắn cởi ra để sửa luôn tại chỗ.

Lý Mục cười cười cầm lấy tay nàng:

– Không cần sửa lại, ta thấy rất đẹp rất vừa rồi. Y phục mà A Di của ta làm là tốt nhất, người khác không thể bằng được. Y phục này ta muốn mặc nó đến già.

Lạc Thần bị hắn khen đến đỏ mặt xấu hổ, không thể làm gì khác hơn nhìn hắn cởi ra, cẩn thận gấp vào và cất đi.

– A Di, nàng có mệt không?

Hắn cất áo xong, hỏi nàng.

Lạc Thần lắc đầu:

– Thiếp không mệt.

– Vậy ta mang nàng ra ngoài thành cưới ngựa nhé. Ta dạy nàng làm thế nào để ngựa nghe lời nàng, có được không?

Nàng tới nơi này lâu rồi nhưng mà hấn luôn bận rộn nhiều việc, xem ra đây là lần đầu tiên hấn nói sẽ dẫn nàng ra ngoài thành cưới ngựa.

Lạc Thần liền ôm lấy cánh tay hấn, có vẻ không tin:

– Thật á? Chàng không gạt thiếp chứ?

– Chẳng phải trước kia nàng muốn ta dạy nàng cưới ngựa nhưng mà ta còn chưa dạy à? Sáng mai đi rồi, nhân tối nay rảnh rỗi, chúng ta ra ngoài thành cưới ngựa đi.

Lạc Thần hai mắt tỏa sáng, vang một tiếng, gật đầu thật mạnh:

– Được ạ. Thiếp muốn đi ngay. Chàng chờ thiếp, để thiếp thay quần áo.

Lý Mục cười, nhìn nàng lục tung quần áo lên, cuối cùng như tìm được bộ màng nàng vừa lòng, khi muốn thay, quay đầu lại thấy hấn đang nhìn mình thì lại không cho hấn nhìn, đẩy hấn quay người lại.

Hấn đành phải quay người đi, nghe phía sau tiếng sột soạt của quần áo được thay ra, một lát sau, giọng nàng cất lên:

– Lang quân ơi, chàng xem thiếp mặc thế này ổn không ạ?

Lý Mục quay đầu lại, thấy nàng mặc áo váy màu vàng nhạt, vạt dài đến đầu gối, ống tay áo được thắt lại, bên dưới là quần Hồ tiện để cưới ngựa, ống quần được nhét vào một đôi ủng da màu đen, bộ ng ực nhỏ nhắn đẩy lên cao, eo thon nắm chặt, đứng thẳng tắp ở đó, vừa đẹp để lại có tinh thần.

Lý Mục bước lên cầm lấy một bàn tay của nàng, mang nàng đi ra ngoài.

.....

Đầu mùa xuân, một vầng trăng giống như lưỡi hái treo ở trên đỉnh núi nơi xa. Những vì sao sáng lấp lánh, lơ mờ hiện ra những mái đầu trắng xóa trên đỉnh núi tuyết còn chưa tan, nhưng cánh đồng gần đó thì đâu đâu cũng mọc đầy những mầm cỏ xuân mới.

Đây là một ban đêm sáng sủa, không khí tươi mát, có chút se lạnh khiến người ta sáng khoái. Ô truy buông bốn vó chở nam nữ chủ nhân của nó chạy băng băng trên vùng quê rộng mênh mông ở ngoài thành Nghĩa Thành, cuối cùng dừng lại ở trên một bãi đất bằng.

Lý Mục dạy thê tử kỹ xảo điều khiển kiểm soát ngựa.

Lạc Thần rất thông minh, ghi nhớ rất nhanh. Thử vài lần, con ô truy cao lớn khỏe mạnh quả nhiên ngoan ngoãn nghe lời, khi muốn nó dừng nó liền dừng, muốn nó đi nó liền đi. Vừa mới lạ vừa phần khích, nàng kêu Lý Mục cho bàn đạp cao lên một chút để nàng có thể giẫm lên.

Sau khi vững vàng và thử vài vòng, nàng không cần hấn đi theo nữa, tự mình cưỡi ngựa chạy tới chạy lui quanh bãi cỏ, rất vui vẻ.

Lý Mục bị đuổi khỏi lưng ngựa, ban đầu còn có chút lo lắng, sợ nàng ngồi không vững sẽ bị ngã, đi theo một lát, thấy nàng nắm vững cân bằng rất tốt, ô truy cũng rất ngoan ngoãn, phục tùng vị chủ nhân mới đáng yêu ngồi trên lưng mình thì cũng rất yên tâm.

Trong gió đêm, tiếng cười lạnh lạnh của nàng không ngừng truyền đến, tiếng cười kia như suối trong núi chảy, nghe rất vui tai. Hấn nửa ngồi nửa nằm trên một tảng đá, bên môi mỉm cười, nhìn bóng dáng cưỡi ngựa của nàng, một lát sau, thấy nàng càng lúc càng lớn gan chạy càng lúc càng nhanh, cách mình càng lúc càng xa liền cho tay lên miệng huýt sáo lên.

Ô truy nghe tiếng gọi của hấn liền tự quay đầu lại chở nàng chạy về.

Lạc Thần vẫn còn chưa đã thèm, còn muốn cưỡi ngựa tiếp, nhưng bất kể nàng điều khiển thế nào con ô truy cũng không nghe lời nàng,

nó dừng ở trước mắt hắn, vẫn không nhúc nhích. Nàng rất không vui, trách móc hắn.

Lý Mục cười lên, từ trên tảng đá đứng lên, thả người nhảy lên lưng ngựa, ngồi vào phía sau lưng nàng, cầm lấy dây cương từ tay nàng, ghé sát tai nàng nói:

– Ngồi cho vững, ta đưa nàng đi.

Hắn không cần đặt lại bàn đạp vừa nâng lên cho nàng, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, khẽ huýt một tiếng, ô truy đường như cảm giác được tâm tình sung sướng của chủ nhân, nhanh chóng phi nước đại về phía trước.

Hắn cưỡi ngựa chạy vòng quanh tường thành do chính tay mình xây dựng, phi nước đại trong thôn quê, cuối cùng dừng lại trước một ngọn đồi nhỏ, xuống ngựa, đỡ nàng xuống ngựa, dẫn nàng leo lên đỉnh ngọn đồi.

Ngày mai phải dẫn quân đi lên phía Bắc, đánh một trận có ý nghĩa trọng đại đối với hắn.

Kiếp trước, trước khi mọi chuyện kết thúc trong ly rượu độc đêm tân hôn, hắn là Đại Tư Mã, một trận đại chiến chỉ cần huy động một chút chính là trăm vạn binh mã, muôn vàn tính mạng đều trói buộc trên tay hắn, sống hay chết đều nằm ở một ý niệm của hắn. Nhưng mà chưa từng có một trận đại chiến nào có thể khiến cho hắn coi trọng giống như trận chiến lần này.

Hắn cần phải thắng, tuyệt đối không thể thua.

Tối nay vốn dĩ phải căng thẳng và bận rộn. Nhưng không biết vì sao, hắn chỉ muốn ở một mình với nàng, cho nên sau khi bàn giao mọi việc xong, hắn bỏ lại thuộc cấp của mình, cứ thế mà mang theo nàng đi lên đỉnh sườn đồi này.

– A Di ới, nàng xem, đây là những binh lính ngày mai sẽ theo ta lên phương Bắc, thề chiếm lại Trường An từ tay người Hồ.

Hắn chỉ vào phía trước, nói với nàng.

Lạc Thần lúc này mới kinh ngạc phát hiện, ở ngay dưới chân sườn đồi trên bãi đất bằng ở bên ngoài không xa kia đó là doanh địa đại quân sáng sớm ngày mai sẽ phải tuyên thệ trước khi xuất quân lên phía Bắc.

Bầu trời đêm trên đầu có màu lam sẫm, đầy sao, màu sắc của nó như sóng ngân hà.

Dưới chân là những đồng lửa trại nho nhỏ, trải dài dọc con đường, nhìn thoáng qua là thấy không có điểm dừng.

Người đứng giữa bầu trời và lửa trại giống như chỉ cần duỗi tay ra là có thể ôm lấy được ngân hà đầy trời này.

Lạc Thần ngẩng nhìn.

Đột nhiên, một trận tiếng tù và hùng hồn cùng với tiếng gió mơ hồ lọt vào tai.

Hắn nói hắn từng hứa hẹn với phụ thân của nàng muốn lấy Trường An làm sính lễ cưới nàng, hiện giờ là lúc hắn thực hiện lời hứa. Nhưng mà nàng biết, trận chiến này cực kỳ gian nan và đầy rẫy nguy hiểm.

Nàng thấy mắt mình nóng lên, lại không muốn hắn chú ý nên ôm lấy eo hắn, vùi mặt vào trước ngực hắn, nhân cơ hội lau đi giọt nước mắt lo lắng và bất đắc dĩ nơi khóe mắt, rồi mới ngửa mặt nhìn lên và nói với giọng vui mừng:

– Lang quân ới, ngày này năm trước, thiếp còn nhớ chàng dẫn thiếp đi xem thủy triều đêm sông, sau khi trở về thiếp vẫn luôn muốn một ngày nào đó lại được đi lần nữa thì tốt quá. Chờ chàng lấy được

Trường An rồi, khi nào rảnh thiếp muốn chàng lại dẫn thiếp đi xem, có được không ạ?

Lý Mục lặng thinh một lát, đáp:

– Được. Ta nhớ rồi.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, canh năm, khi trời còn tối đen, trên con đường thông từ phủ thứ sử đến cửa thành Nghĩa Thành dấy lên từng chùm lửa.

Bất chấp giá lạnh, cư dân trong thành lần lượt đi ra khỏi nhà, đổ xô ra con đường thông đến cửa thành tiễn đại quân xuất phát lên phía Bắc.

Nắng sớm mờ mờ.

Lạc Thần khoác một chiếc áo choàng có mũ, dưới sự hộ vệ của một đội binh lính đứng ở trên đầu tường thành nhìn về vùng đồng bằng cách đó không xa. Trên đồng bằng, đại quân đều đã tập kết, dày đặc, nhìn không thấy điểm cuối.

Sau khi tiếp nhận sự kiểm duyệt của thứ sử Lý Mục, tuyên thệ trước khi xuất phát rồi thì sẽ lập tức xuất phát.

Lý Mục trong bộ khôi giáp, lưng đeo trường kiếm, đứng trên đài điểm tướng.

– Tất cả binh lính, toàn bộ nghe rõ đây. Trận chiến này là để đuổi đi hổ lang giành lại Trường An, là trận chiến hợp với trời.

– Từ hôm nay trở đi, các người chỉ có một cái tên, chính là Ứng Thiên Quân! Những đứa con của trời, chiến đấu hợp với ý trời, thần tất theo ta!

Tiếng nói của hắc hùng hồn vững vàng, sức mạnh tràn ngập, theo làn gió được quan truyền lệnh bên cạnh truyền đi xuống, ngay sau đó, từ hai người đến bốn người, bốn người đến tám người, tám người đến mười sáu người, trăm người, ngàn người...cũng hô theo, cuối cùng, toàn bộ mấy vạn đại quân, đồng thời hô to:

– Chiến đấu hợp với ý trời, thần tất theo ta!

Tiếng hô như sấm dậy, khí phách hiên ngang, quanh quẩn trên cánh đồng bát ngát bên ngoài tường thành Nghĩa Thành.

Dân chúng cũng theo đó hô to, vui vẻ tiễn đại quân bắt đầu xuất phát dần dần.

Lạc Thần tâm tình kích động, hai mắt không chớp chăm chú nhìn người đàn ông trẻ tuổi đứng trên đài cao nơi xa kia đang được bộ hạ nghênh đón chuẩn bị bước lên một hành trình gian nan.

Nàng thấy hắc xoay người lại, lúc sắp sửa đi xuống bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phương hướng của mình.

Nàng nở nụ cười thật tươi với hắc.

Hắc nhìn nàng chăm chú rất lâu, quay đầu đi, bước nhanh xuống đài điểm tướng, sải bước lên lưng ngựa, rất nhanh, bóng dáng của đoàn người biến mất bên trong nắng sớm bên ngoài cửa thành.

Hết chương 92

Chương 93

Hoàng cung Kiến Khang.

Trong cung Di Thái, kèm theo tiếng khóc thút thít của trẻ con là tiếng đồ vật bị đập xuống đất không ngừng.

Tông Chính phụng mệnh đi mời Ngô Hưng vương rời cung đi đến đất phong không dám đi vào, thị nữ người hầu quý gối ngoài điện, nơm nớp lo sợ như cha mẹ chết.

– Đi mời Cao gia phụ tới cho ta! Ta còn chưa chết đâu, không cho phép cô ta ở trước mặt ta làm càn như thế!

Tiếng quát giận giữ từ bên trong điện truyền ra.

Mùa xuân se lạnh nhưng Tông Chính túa mồ hôi trán.

Đã là lần thứ ba hắc phụng mệnh muốn đưa tiền Thái tử đã đổi phong thành Ngô Hưng Vương rời khỏi hoàng cung đi đến đất phong nhưng mà lại bị Hứa Thái hậu cản trở.

Hai lần trước, bà ta đóng cửa cung không thèm để ý tới những lời thỉnh cầu. Lần này, bởi vì ngày hạn định đã tới, hắc lại lần nữa tới thúc giục, Hứa thái hậu còn làm ầm ĩ hơn trước.

Nếu như chỉ có một mình Thái hậu thì cũng không cần phải kiêng kị gì nhiều, cái hắc kiêng kị là Hứa Tiết đứng sau Thái hậu. Thái hậu không tha người, mình biết làm thế nào? Hắc đành phải phái người đi thông báo cho Hoàng hậu biết, lúc thấp thỏm chờ đợi lại thấy một cái cốc nạm vàng từ cửa điện bị ném ra đập thẳng về hướng mặt mình thì cuống quýt nghiêng đầu né tránh, cái cốc bay sượt qua bên tai

hắn, choang một tiếng rơi vào bậc thềm phía sau điện, lăn xuống, cuối cùng lăn đến một bên chiếc váy dài chấm đất thì dừng lại.

Tông Chính quay đầu lại, thấy Cao hoàng hậu tới rồi, đang đứng ở đó thì thở phào nhẹ nhõm, vội tới bái kiến.

Cao Ung Dung đưa mắt nhìn chiếc cốc nạm vàng bị vỡ nằm ở bên chân, nhìn vào Tông Chính, lạnh lùng nói:

– Đây là chuyện gì? Chỉ dờ một người thôi mà người cũng làm không xong bắt ta phải tới?

Tông Chính lật đật quỳ xuống:

– Vi thần không dám quấy nhiễu đến Hoàng hậu, là do Thái hậu cản trở, luôn nói muốn gặp hoàng hậu, lại thấy kỳ hạn đến rồi, thần cũng không còn cách nào khác.

Cao Ung Dung nhăn mày lại, mặt lạnh lùng đi qua Tông Chính đi lên bậc thềm, đã có cung nhân gấp gáp chạy vào cao giọng lên:

– Hoàng hậu điện hạ giá lâm....

Tiếng đập vỡ bên trong điện ngừng lại, tiếng khóc the thé của đứa trẻ thì vẫn không ngừng.

Cao Ung Dung đi qua đóng hỗn độn lổm nhổm dưới đất, đôi guốc cao viền ngọc dưới chân phát ra âm thanh đều đặn.

Chị ta đi vào trong điện, nhìn thấy Hứa thái hậu ngồi dựa nghiêng trên sập, ôm Ngô Hưng vương đang khóc lóc trong lòng, sắc mặt xanh mét, nhìn chòng chọc vào mình, đi đến trước mặt bà ta, nở nụ cười tươi chào hỏi bà ta, nói:

– Mấy ngày qua ta bị việc vặt trong cung quẩn thân, tuy vẫn luôn muốn thăm hỏi thái hậu nhưng mà lại không được rảnh. Vừa rồi

nghe bẩm báo nơi này ầm ĩ, ta sợ có người bất kính với thái hậu nên đành phải gác lại mọi việc mà tới đây.

Chị ta đưa mắt nhìn quanh:

– Đây là sao thế? Nếu có kẻ nào dám bất kính với thái hậu, làm cho thái hậu tức giận, thái hậu cứ việc mở miệng, ta sẽ làm chủ cho thái hậu.

Hứa thị hiện giờ được tôn xưng làm Tuyên Di Thái hậu dời tới nơi này ở, lạnh lùng nói:

– Không dám để người làm chủ đâu. Chỉ cần người giơ cao đánh khẽ, buông tha cho hai mẹ con ta là ta đã cảm kích lắm rồi. Ngô Hưng vương tuổi nhỏ, lại thêm bệnh tật ốm yếu, ta tuyệt đối sẽ không cho nó đi. Trừ phi người bức tử ta, bằng không chỉ cần ta còn một hơi thở, người đừng mơ đuổi nó rời khỏi ta.

Bà ta vừa dứt lời, Ngô Hưng vương ở trong lòng lại bắt đầu khóc lóc.

Cao Ung Dung tỏ vẻ hoảng sợ:

– Thái hậu đã lên tiếng như thế, lẽ nào không phải đang chỉ trích ta hay sao? Cũng chẳng phải ta nhẫn tâm bức tử mẹ con người chia lìa, mà đây là quy củ của tổ tiên đã là như vậy, ta chỉ là tuân theo mà làm thôi.

Chị ta dừng một chút.

– Ngô Hưng là một nơi giàu có đông đúc, được phong đến Ngô Hưng là việc trọng đại, một người phụ nữ như ta làm sao nhúng tay vào được? Là bề hạ nghe theo lời khuyên của Cao tướng, ai ngờ phía dưới làm việc lại không biết nặng nhẹ, khiến cho thái hậu hiểu lầm ta như thế. Thật là oan cho ta quá.

Hứa thị chỉ cười lạnh không nói gì.

Cao Ung Dung trầm ngâm, nhìn Ngô Hưng vương vẫn còn đang khóc, cười nói:

– Thôi vậy, nếu như thái hậu đã lên tiếng, vậy thì dù ta có phá vỡ quy củ của tổ tiên thì cũng không đành lòng để mẹ con các người phải chia lìa. Ta sẽ đi cầu xin Cao tướng thử xem, nếu như Cao tướng đồng ý thì ta sẽ làm theo.

Chị ta cung kính hành lễ với Hứa thị mặt vẫn sầm sì như cũ, sau đó xoay người rời đi, trở lại Cung Thái Sơ nơi ngự thư phòng của hoàng đế.

Ngày hôm nay triều đình nghỉ tắm gội, hoàng đế không ở đây, cung nhân nói y đã mang theo quý phi đi Hoa Lâm viên rồi.

Hoàng đế đêm qua nghỉ ở trong cung quý phi, ngày hôm nay lại mang quý phi cùng du ngoạn Hoa Lâm viên, Cao Ung Dung lại không hề tỏ vẻ không vui chút nào, chỉ hơi híp mắt lại, đi đến trước ngự án có đặt tấu chương của các đại thần, chậm rãi lật lật, chợt nghe cung nhân truyền lời nói Cao tướng đến thì vội đặt tấu chương trở lại ngay ngắn rồi đi ra nghênh đón.

Ngày hôm nay triều đình nghỉ tắm gội, Cao Kiệu lại không hề được nghỉ ngơi mà vẫn bận rộn tại Nha thự Đài Thành như thường lệ. Mới vừa rồi biết được tin Hứa hoàng hậu không chịu rời xa Ngô Hưng Vương thì vào cung muốn gặp hoàng đế, không nghĩ hoàng đế lại không ở đây.

Cao Ung Dung ra nghênh đón Cao Kiệu đi vào, nhíu mày:

– Bệ hạ luôn thể nhược, tuy rằng đến Kiến Khang đã được một thời gian rồi nhưng vẫn không quen khí hậu nơi đây, chịu một trận rét tháng Ba, cộng thêm hai ngày trước thức đêm phê duyệt tấu chương làm cho cả người bị mệt. Ngày hôm nay bệ hạ đã đi Hoa Lâm viên dưỡng tâm tán tính rồi. Nếu bá phụ có việc gấp, cháu sẽ phái người đi gọi bệ hạ về ạ.

Cao Kiệu cũng biết hoàng đế lúc còn làm Đông Dương Vương đã mang tính chây lười, xua xua tay:

– Thôi, sức khỏe bề hạ là quan trọng nhất. Ta nghe nói thái hậu vẫn không chịu rời xa Ngô Hưng Vương đến đất phong, cháu có biết không?

Cao Ung Dung nói:

– Cháu đang muốn báo việc này với bá phụ để nghe lời khuyên của bác đây ạ. Vừa rồi thái hậu có gây ầm ĩ một trận, còn suýt nữa làm Tông Chính bị thương. Tông Chính gọi cháu đến, cháu đành phải qua đó. Thái hậu chửi rửa cháu một hồi, còn lấy cái chết để ép cháu, ngay cả điện hạ cũng nhất định không chịu rời khỏi thái hậu. Cháu sợ bà ấy có hành vi quá kích nên đành phải trấn an trước, kêu Ngô Hưng vương tạm thời ở lại. Cháu đang muốn hỏi bá phụ làm như thế có được không?

Hưng Bình kể với Cao Kiệu tuy rằng quân thần xa cách, nhưng mà ông ta dẫu sao cũng là em trai ruột của Tiêu Vĩnh Gia, người đã mất, chỉ để lại một huyết mạch duy nhất. Tiêu Vĩnh Gia không thích đưa cháu trai này, cũng không muốn cậu bé tiếp tục bị thao túng bởi dòng dõi mẫu hệ. Cao Kiệu muốn tuân theo tổ chế mà sắp xếp cậu ta làm phiên Ngô Hưng, thứ nhất đó là nơi giàu có và đông đúc làm một vị vương an nhàn, thứ hai thái thú Ngô Hưng là môn sinh của Cao thị, rất tiện cho Cao Kiệu đôn đốc, để phòng ngừa Hứa Tiết ngày sau lại mượn danh Ngô Hưng Vương để gây loạn. Lại không ngờ Hứa thái hậu lại nhất quyết dùng cái chết để uy hiếp, hẳn là bà ta đã làm theo chỉ thị của Hứa Tiết.

Trầm ngâm một chút, nói:

– Ta biết rồi. Việc này tạm thời cứ thế đã, qua mấy ngày nữa ta sẽ tìm bề hạ thương nghị sau.

Cao Ung Dung cung kính vâng dạ, kiên quyết tự mình tiễn Cao Kiệu ra cung, nói:

– Bệ hạ tối hôm qua vừa nói với cháu, bây giờ mọi chuyện đều phải làm phiền bá phụ, làm cho bá phụ phải vất vả thật nhiều, bệ hạ rất áy náy, nói dù thân thể không khỏe cũng nhất định không chậm trễ việc tấu chương. Cháu gái cũng rất cảm kích và cũng hổ thẹn, nghĩ đã nhiều ngày rồi chưa đi thăm hỏi bá mẫu, trong lòng rất muốn, chỉ là trong cung nhiều việc vặt, không thể nào thoát thân ra được. Thỉnh cầu bá phụ trở về chuyển lời thăm hỏi của cháu đến bá mẫu ạ.

Cao Kiệu gật đầu, rời đi.

Cao Ung Dung mỉm cười nhìn theo bóng dáng Cao Kiệu rời đi rồi lộn trở lại cung Thái Sơ, đi vào trắc điện.

Theo thói quen việc làm lúc trước, chuyển dời những tấu chương đăng trước đó đến.

Cao Ung Dung cầm bút, lật tấu chương một lát, sai người đi truyền Tân An Vương đến.

Sau thời gian một nén nhang, có tiếng bước chân gấp gáp đi vào, một người đàn ông khí vũ hiên ngang ăn mặc hoa phục đi vào, đó chính là Tân An vương Tiêu Đạo Thừa, hành lễ với chị ta:

– Nghe nói bệ hạ truyền triệu. Bệ hạ đâu?

Cao Ung Dung vẫn không đứng lên, cũng không hề che giấu tấu chương, nói:

– Bệ hạ không khỏe, đã đi Hoa Lâm viên rồi. Mới rồi là ta thay mặt bệ hạ truyền ngài vào cung có việc muốn thương nghị với ngài.

Tiêu Đạo Thừa nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ đối diện, nói:

– Thần xin chăm chú lắng nghe.

Cao Ung Dung đặt bút xuống, nhìn thân tín bên cạnh.

Mấy người lui ra ngoài, trắc điện chỉ còn lại chị ta cùng với Tiêu Đạo Thừa. Trên mặt Tiêu Đạo Thành vẻ cung kính vừa rồi đã biến mất, y tiến lại gần nhìn thấu chương trước mặt Cao Ung Dung, cười cười:

– Hoàng hậu điện hạ thật đúng là nữ trung hào kiệt, thì ra trong khoảng thời gian này những phúc đáp của bệ hạ đối với chúng thần đều xuất phát từ tay điện hạ cả.

Giọng điệu mang vẻ ngả ngớn.

Cao Ung Dung cũng không hề tỏ vẻ khó chịu, chỉ liếc nhìn y, cười:

– Phải chăng trong lòng ngài không phục, vị trí này vốn là của ngài, ngài lại không muốn làm. Ngày đó bá phụ hết lòng đề cử ngài làm thái tử mà, tự ngài từ chối đó, giờ lại trách ta à?

Tiêu Đạo Thừa không nói gì, đi đến bên cạnh chị ta, cầm lấy một bàn tay của chị ta vừa mới xoa vài cái liền bị Cao Ung Dung rút về.

Chị ta biến đổi sắc mặt, tỏ vẻ giận giữ, đè thấp giọng quát lên:

– Ngài thật to gan. Ngài cho rằng ta vẫn như trước không biết gì nghe lời ngon tiếng ngọt của ngài lừa gạt hay sao, ngài còn dám vô lễ với ta, ta sẽ không khách sáo với ngài đâu.

Tiêu Đạo Thừa lộ vẻ sừng sốt, lui về sau một bước, nét mặt lộ vẻ chút sợ hãi, chỉ nói:

– Năm xưa ta thật lòng với nàng, hôn ước là do bệ hạ quyết định, sao lại thành ta lừa gạt nàng? Nhưng mà mấy năm nay nàng ở Đông Dương, ta được tiên đế trọng dụng có thể ở tại Kiến Khang, nhưng có phải ta không gửi thư từ cho nàng đâu? Thái tử...

Y quay đầu lại nhìn phía sau, đè thấp giọng.

– Nếu không phải trời xui đất khiến, Thái tử lần này bị vợ chồng Cao Kiệu tiến đi như thế, thì việc trong cung ta cũng đã sắp xếp xong hết

rồi, chỉ chờ thời cơ thích hợp là sẽ loại trừ cho nàng, để cho nàng được như ý nguyện.

– Ta đối xử với nàng như thế, nàng còn gì oán hận ta? Nàng thay bệ hạ dốc lòng tận tâm, hẳn lại lạnh nhạt với nàng, ta chỉ là thấy không đáng cho nàng mà thôi. Thôi thôi, nàng coi thường ta, ta làm sao mà dám cưỡng ép nàng?

Cao Ung Dung cười lạnh:

– Nói cứ như ta nợ ngài nhiều lắm ấy. Lúc trước kêu ngài trừ khử Lý Mục, ngài làm không sạch sẽ không nói, còn làm hỏng việc của ta, khiến cho ta suýt nữa thì bị bá phụ nghi kỵ.

Tiêu Đạo Thừa mặt đỏ lên:

– Lần đó là ta quá coi nhẹ hẳn, không cẩn thận mà thôi. Lần tới nàng cứ yên tâm.

Cao Ung Dung lờm y một cái, sắc mặt chuyển sang ôn hòa hơn, nở nụ cười nói:

– Được rồi, chỉ đùa chút thôi, thế mà chàng lại giận như thế. Trong cung nhiều tai mắt, chàng phải cẩn thận vào đấy.

Tiêu Đạo Thừa cũng chuyển sang sắc mặt vui vẻ, thấp giọng nói:

– Ta biết rồi.

Cũng không còn cười cợt với Cao Ung Dung nữa, chuyển sang hỏi chuyện Ngô Hưng Vương.

Cao Ung Dung kể lại một lượt.

Trong mắt Tiêu Đạo Thừa lộ vẻ âm u:

– Hứa Tiết vẫn chưa từ bỏ ý định, sợ là phế thái tử kia vẫn còn sơ suất, còn muốn dùng phế thái tử kia để tạo thế sau này.

Anh ta nhìn Cao Ung Dung.

– Trong cung bên kia có người của ta. Nếu như nàng lên tiếng, ta lập tức loại bỏ nó ngay, mọi chuyện sẽ không phải lo nữa.

Cao Ung Dung lắc đầu:

– Không vội. Hứa gia hiện còn không thể động vào Cao thị ta được. Người của Hứa thị ở trong triều đình gần đây vì chuyện dời Ngô Hưng vương mà nghị luận không dứt, giờ nếu ra tay, chỉ sợ sẽ bị người khác ngờ vực, phiền phức rất lớn.

– Huống hồ, nếu như đúng vào thời điểm này Thái tử xảy ra chuyện, bá phụ ta sẽ nghi ngờ vào ta. Rất không đáng. Chúng ta không cần ra tay, việc này cứ kêu bá phụ ta xử lý là được. Ông ta cũng không yên tâm về Hứa gia, sẽ không để Ngô Hưng vương ở trong tay Hứa thị lâu dài đâu

Tiêu Đạo Thừa gật đầu nói:

– Cao tướng công rất ủng hộ bề hạ với nàng, dù sao cũng là người một nhà. Cũng may là trong triều còn có ông ta mới không để âm mưu của Hứa Tiết thực hiện được. Nghe nói hiện giờ ông ta với trưởng công chúa làm hòa rồi hả? Sau đại tang của tiên đế, trưởng công chúa không đi Bạch Lộ Châu nữa, nghe nói vẫn luôn ở trong thành.

Cao Ung Dung nhớ tới lúc Hưng Bình đế lâm chung vợ chồng Cao Kiệu đã bỏ qua trượng phu của mình mà cực lực đề cử Tiêu Đạo Thừa thượng vị, thất thần một lát, lạnh lùng nói:

– Bọn họ đâu có ủng hộ? Chẳng qua là người nào cũng có tính toán riêng mà thôi. Đặc biệt là bá mẫu ta, ta hiểu bà ấy, ngay từ nhỏ bà ta đã không thân thiết gì với ta rồi. Bây giờ trong lòng nghĩ như thế nào cũng không biết, sợ là trước mặt bá phụ cũng chẳng nói lời hay gì cả.

Cứ như thế, bá phụ dù là có lòng hướng về ta với bề hạ chỉ sợ cũng không qua được những lời bên gối của bà ấy.

Nói xong, thấy Tiêu Đạo Thừa nhìn mình như suy tư gì đó, xua tay nói:

– Thôi, không nói cái này nữa. Ta triệu chàng vào cung là vì chuyện Hứa Tiết Lục Quang Bắc phạt. Hai nhà họ liên hợp với nhau xuất binh, mang danh là vì triều đình mà Bắc phạt, ai chẳng biết hai người này nhân lúc Bắc Yết đang ứng phó nhau, bề hạ vừa mới đăng cơ, muốn lập công phủ đầu trước mặt bề hạ, nhằm phân cao thấp với Cao gia. Thế mà họ vẫn còn mặt mũi mở miệng xin lương thảo với triều đình cơ đấy. Họ dám phát binh, bản thân lẽ nào không có? Chẳng qua có lòng tham mượn cơ hội để kiếm một khoản thêm nữa từ triều đình mà thôi. Chàng nay là Độ Chi Thượng thư, việc này chàng phải làm cho tốt. Lương thảo cũng không thể không phát, tránh cho người khác mượn cớ nói triều đình với bề hạ không có lòng Bắc phạt, nhưng mà cũng không thể nào phát đúng số lượng mà họ yêu cầu được.

Tiêu Đạo Thừa nói:

– Nàng yên tâm. Cao tướng công đang làm việc này rồi, ông ta đang kiếm lương thảo cho trưởng tử Lục gia. Chỉ là năm ngoái thiên tai không ngừng, ông ta muốn phát lương thảo, nhưng mà lấy ở đâu ra?

Bấy giờ Cao Ung Dung mới tỏ vẻ hài lòng.

Tiêu Đạo Thừa dừng một chút, không kịp được nói:

– Cao tướng công cũng là kỳ nhân. Hứa Tiết Lục Quang lần này Bắc phạt rõ ràng là nhằm vào ông ta, thế mà ông ta chẳng những muốn chuẩn bị lương thảo. Ta còn nghe nói hoàng đế Bắc Hạ điều động trú quân ở Thanh Châu muốn bao vây liên quân Hứa Lục, ông ta đã ra lệnh cho quân đội Quảng Lăng đánh úp, ngăn cản quân đội Thanh Châu. Cũng thật là...

Anh ta lắc đầu, lộ vẻ rất khó hiểu.

Cao Ung Dung nói:

– Những việc bá phụ ta làm chàng đương nhiên không hiểu rồi. Nhưng không ai hiểu ông ấy hơn ta. Đã không có lương thực thì thôi, chàng cứ làm việc theo ý tứ của ông ta là được, đừng để ông ta nghi ngờ gì.

Tiêu Đạo Thừa gật đầu:

– Ta biết rồi.

Cao Ung Dung hừ một tiếng:

– Hai nhà Hứa Lục này lần này mà thật sự đánh hạ được Lạc Dương, nhất định không đồng tâm hợp lực nữa. Sau này cùng lắm lại là ba nhà giằng co, xem bọn họ còn tranh giành gì nữa.

Tiêu Đạo Thừa nói:

– Có một vị hoàng hậu không thua kém nam tử như nàng, là trời cao muốn phục hưng Tiêu thất ta. Có thời gian, còn sợ gì không đối phó được những tộc nhân này hay sao? Trước tiên cứ để bọn họ đấu đá nhau, đấu càng tàn nhẫn càng tốt. Đấu đá thất bại, thì đến lượt chúng ta ra tay thu thập.

– À đúng rồi. – Anh ta đột nhớ ra một chuyện nhìn Cao Ung Dung, – Đạo gần đây triều thần đang nghị luận về Lý Mục. Thế mà hần cũng phát binh với Tây Kim thì phải? Nghe nói lúc trước hần cũng còn gửi thư đến triều đình xin chiến? Thật không thể tin được. Tây Kim mới cướp được Trường An từ trong tay Bắc Hạ, khí thế đang hùng hực, vùng đất Lũng Tây ngàn dặm đã bị người Tiên Bi chiếm được, hần lại có lòng tin đi khiêu chiến ư?

– Trước khác nay khác, lúc trước nàng không muốn người Cao thị bị hần làm nhục, về tình cảm có thể tha thứ, hiện giờ tình huống đã

khác. Nếu như lần này thật sự để hấn lập thêm công lao, nhân tài như thế, chúng ta cần phải chiêu mộ và lợi dụng hấn. Cần biết rằng lúc tiên đế còn sống đã đề bạt hấn, vốn dĩ muốn sau này trọng dụng hấn, mượn hấn đối phó những người đó. Hiện giờ hấn là muội phu của nàng, ta nghe nói hai người tử muội tình thâm, nàng cần có thủ đoạn để hấn nghe theo làm việc cho nàng.

Cao Ung Dung nói:

– Không cần chàng nói ta cũng biết. Trước tiên xem hấn có thể thắng được không đã.

Lại trò chuyện thêm một lúc, Cao Ung Dung thúc giục anh ta ra cung. Tiêu Đạo Thừa cũng biết mình không thể ở lâu, lúc lui ra ngoài lại bị Cao Ung Dung gọi lại.

– Ta triệu chàng tới, ngoài những chuyện vừa rồi thì còn có một chuyện khác nữa. Ta rất không yên tâm về bá mẫu của ta. Chàng với bá phụ ta rất thân thiết. Chàng nhớ lưu ý cho ta, nếu phát hiện ông ta có dị tâm, chàng phải lập tức báo cho ta biết.

Tiêu Đạo Thừa đáp ứng, chần chừ một chút lại quay trở lại, ghé sát vào tai thì thầm nói mấy câu.

Cao Ung Dung ngẩn người:

– Thật sự có chuyện này?

– Nếu nàng không tin, ngày nào rảnh rồi ta sẽ sắp xếp để nàng thấy. Là thật hay giả chắc sẽ không gạt được nàng đâu.

Cao Ung Dung thất thần một lát, gật đầu:

– Cũng được. Đến lúc đó chàng lặng lẽ mang người đến để ta gặp.

.....

Từ sau khi Tiêu Vĩnh Gia cùng trượng phu làm hòa với nhau, Cao Kiệu giống như nhà cũ bị cháy, cứ dính lấy thê tử suốt không rời. Mỗi ngày từ Đài Thành trở về, xong việc trong tay là sẽ đi tìm vợ ngay.

Một thời gian trước, Tiêu Vĩnh Gia nghĩ tòa Lâu vũ trên đảo đã lâu năm cần phải sửa chữa lại cho nên đã tiến hành tu sửa, mà đã muốn tu sửa lại thì cần phải cẩn thận một chút, chờ sau này con gái với con rể trở về thì có chỗ đàn ông cho hai đứa nó ở, cho nên tự mình đã giám sát chặt chẽ. Trong khoảng thời gian này, những lúc muện rồi, bà lười đi đường xa trở về thành thì đều ở lại trên đảo. Không nghĩ rằng trượng phu từ Đài Thành trở về dù có muện đến mấy, nếu như bà không ở trong thành thì ông cũng sẽ lên đảo ở lại với bà, sáng sớm ngày hôm sau lại gấp gáp về thành lên triều, một ngày chỉ được ngủ có mấy canh giờ mà thôi. Tiêu Vĩnh gia rất xót cho Cao Kiệu vất vả, không đợi sửa chữa xong đã trở lại Cao gia, không đi lên đảo ở nữa.

Trong tháng này, triều đình lại xảy ra chuyện lớn.

Lý Mục lấy lực bản thân đơn thương độc mã đối kháng với Tiên Bi Tây Kim hùng mạnh, khiến bà rất lo lắng. Chuyện này chưa xong chuyện khác lại đến. Hứa Tiết với Lục Quang liên hợp Bắc phạt, rõ ràng là nhằm vào Cao Kiệu, thế mà ông chồng không bớt lo của mình lại đi kiếm lương thảo cho người ta, lại phái Cao Dận dẫn quân đi đánh lên quân Thanh Châu của Bắc Hạ. Tiêu Vĩnh Gia rất buồn bực, muốn nói với trượng phu, nhưng biết rằng ông sẽ không nghe, vốn dĩ mỗi đêm đều sẽ đi thư phòng bầu bạn bên chồng, mấy buổi tối này thứ nhất là giận ông, thứ hai là trong người luôn thấy mệt mỏi, ban ngày cũng thấy mệt, uể oải cả người, cho nên cũng không đi thư phòng nữa mà lên giường nghỉ ngơi sớm.

Hôm nay vốn là nghỉ tắm gội, sáng sớm, Cao Kiệu thấy thê tử tinh thần không được tốt, vỗ về một hồi, kêu bà đi ngủ tiếp, nói mình sẽ về sớm với bà, sau đó vội vã đi Đài Thành.

Gần hai mươi năm, ông luôn nói với bà như thế. Tiêu Vĩnh Gia từ lâu đã không tin rồi. Trượng phu đi rồi, bà nằm một mình chốc lát, nghĩ đến con gái, cũng không biết hiện giờ tình hình của con gái thế nào, trong lòng rất lo lắng, sau khi rời giường, lúc ăn điểm tâm sáng, đột nhiên thấy buồn nôn ghê gớm.

Vú già hầu bên cạnh cho rằng bà đêm qua bị lạnh, muốn đi gọi thái y đến khám, lúc này bà mới bừng tỉnh ngộ, nghĩ nguyệt sự tháng này của mình hình như đã chậm mấy ngày rồi. Bà chợt giật mình nghĩ, phải chăng là mình lại có thai, lập tức cho người đi mời thái y am hiểu thiên kim phụ khoa đến, cho người lui ra ngoài hết, bảo thái y bắt mạch cho mình.

Thái y kia vừa bắt mạch xong là lập tức chúc mừng, nói bà đã có thai. Sau khi khám lại cẩn thận, lại nói bà đã hơi có tuổi, không thể so với lúc còn trẻ được, thai nhi hình như có chút không ổn định, bảo bà cứ yên tâm, đừng suy nghĩ nhiều, cẩn thận dưỡng thai, còn dặn dò nếu như có bất cứ biểu hiện khó chịu nào thì lập tức gọi mình. Ông ta lại kê đơn thuốc an thai xong mới đi.

Đến tuổi này rồi, con gái cũng đã xuất giá, thế mà mình lại có thai.

Tiêu Vĩnh Gia bị thông tin này làm cho rối loạn, không biết là vui hay buồn nữa, càng không dám để lộ ra, ngay cả người hầu thân cận cũng không nói, tiễn thái y đi rồi, tâm tình bà phức tạp, đứng ngồi không yên, đang lúc bồi hồi giày vò thì lại nhận được thư của con gái yêu mà mình vẫn luôn mong nhớ từ Nghĩa Thành gửi về.

Con gái đi Nghĩa Thành cũng đã được nửa năm rồi. Trong nửa năm này, hai mẹ con vẫn thường thư từ qua lại.

Tiêu Vĩnh Gia vốn lo lắng con gái yêu ở nơi đó phải chịu khổ, nghĩ chỉ cần con gái nói khổ, bà sẽ lập tức phái người tới đón con gái về nhà. Nhưng về sau, thấy trong thư con gái miêu tả cuộc sống ở nơi đó chẳng những không hề kêu khổ nửa câu, mà trong những hàng chữ còn lộ niềm hạnh phúc, liền đoán được con rể đối xử rất tốt với

con gái, làm con gái có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, cho nên bà cũng dần dần yên tâm.

Lần trước nhận thư con gái là đầu tháng. Hơn một tháng qua, tình thế đã có biến hóa lớn. Từ lúc biết được tin tức Lý Mục đi đánh Tây Kim, bà vẫn luôn rất lo lắng, lúc này nhận được thư con gái, vội vàng mở ra đọc.

Bức thư do con gái bà viết vào ngày nàng tiễn Lý Mục đi. Nói Lý Mục đã thống lĩnh quân đội lên phía Bắc, nàng rất có lòng tin với lang quân, biết hẳn nhất định có thể chiến thắng. Hậu phương Nghĩa Thành mọi thứ rất ổn định, bảo mẫu thân yên tâm, không cần phải lo lắng cho nàng.

Sự lạc quan của con gái cuối cùng đã khiến cho trái tim căng thẳng nhiều ngày của Tiêu Vĩnh Gia thoáng được thả lỏng một chút.

Ngày hôm nay Cao Kiệu về rất muộn. Tiêu Vĩnh Gia đã lên giường ngủ, thấy ông cuối cùng đã trở về thì ngồi dậy.

Cao Kiệu bước nhanh đến bên giường đỡ lấy vợ, mình thì ngồi xuống bên cạnh, hỏi han sức khỏe của bà. Nói ông vừa nghe hạ nhân nói lại, ban ngày thái y có tới, hỏi bà có thấy chỗ nào không khỏe không.

Tiêu Vĩnh Gia thấy trượng phu đầy quan tâm mình, nhớ tới thái y có nói thai mình không mấy ổn định, sợ không giữ được thai, rất muốn nói cho ông biết sớm nhưng lại sợ làm cho ông bị mừng hụt, liền nhịn xuống, chỉ nói dạ dày không khỏe, đã đỡ lên nhiều rồi.

Cao Kiệu thở phào, đỡ bà nằm xuống, dịu dàng nói:

– Nàng đi ngủ trước đi. Ta còn có chút việc đi thư phòng một chút, xong là ta trở lại với nàng ngay.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn trượng phu ra khỏi phòng, làm sao mà ngủ được, trần trọc một lát, nghĩ ông mấy ngày nay ngủ muộn dậy sớm, tuy

rằng trong lòng giận chồng nhưng vẫn thấy xót nhiều hơn, cũng đứng lên bưng canh hạt sen hầm đường quy đi vào thư phòng.

Cao Kiệu biết Tiêu Vĩnh Gia vì chuyện ông phối hợp với Hứa Lục Bắc phạt mà giận ông, mấy buổi tối nay đều không tới thư phòng với mình, đột nhiên thấy vợ lại đến, còn mang đồ ăn cho mình thì không khỏi vừa mừng vừa sợ, vội nhận lấy, uống canh xong thì gác lại hết mọi việc đang còn chưa xong, chuẩn bị tắt đèn, nói đưa vợ về phòng đi ngủ.

Tiêu Vĩnh Gia ngồi xuống và sắp xếp các thư từ và tài liệu lộn xộn trong vụ án cho ông, nói:

– Được rồi. Em còn không hiểu mình à, dù là tôi ngủ rồi mình nửa đêm cũng sẽ lén đến đây để làm việc. Em cũng không muốn mình ngủ không ngon. Mình bận thì cứ làm việc đi, không cần lo cho em. Chờ mình xong việc thì đi ngủ.

Cao Kiệu chu đáo quần chiếc chăn mà ông dùng để tránh lạnh vào mùa đông quanh chân vợ, chèn cái gối mềm vào lưng bà, cười thờ phào:

– Cũng chỉ có nàng hiểu ta. Trước kia ta đã luôn biết nàng tốt rồi.

Trượng phu chỉ nói một câu vô tình nhưng lại khiến cho trong lòng Tiêu Vĩnh Gia có vô vàn cảm xúc khó tả, âm thầm xoa xoa bụng nhỏ bằng phẳng, nghĩ bất kể thế nào cũng phải bồi bổ sức khỏe mình cho tốt, sinh thêm một đứa con cho chồng.

Trong thư phòng yên tĩnh xuống.

Ngọn nến đã cháy, hai vợ chồng ngồi bên nhau, như thường lệ, một người bận rộn, một người sắp xếp và chép lại cho ông, tìm cho ông những thứ ông muốn, sau khi xong việc, hai người cùng trở về phòng, lên giường. Cao Kiệu nghĩ mấy ngày qua mình bận rộn, vợ mình cũng giận hờn không để ý tới mình, đã mấy ngày không được ân ái thân mật với vợ rồi, lúc này thấy thê tử đang nằm trong vòng

tay mình, mềm mại thơm ngát, tức thì tình ý xao động, đưa tay chạm vào người vợ thì lại bị vợ đẩy ra.

Tiêu Vĩnh Gia bắt ông nằm sấp xuống gối, mình thì ngồi lên đùi ông, hai tay xoa bóp lưng vai cho ông.

Cao Kiệu đang đau nhức vai gáy, lẳng lặng hưởng thụ sự ân cần của thê tử, một lát sau, ông nhắm mắt thấp giọng nói:

– A Lệnh à, ta biết nàng đang giận ta. Chỉ là ta không thể không quan tâm được. Mặc kệ họ có ý định thế nào, nếu như họ có thể đánh hạ được Lạc Dương, thay triều đình giành lại được một nửa giang sơn đã mất đi nhiều năm, hoàn thành được chuyện mà năm xưa ta không làm được, ta có gì phải tiếc nuối?

Ông cảm thấy đôi tay đang ấn trên vai lưng mình không dừng lại, tiếp tục xoa bóp.

– Mình cam tâm hỗ trợ để mặc những người đó muốn hại mình, em có thể mặc kệ mình, nhưng sao mình không nghĩ đến con gái và con rể? Hôm nay em nhận được thư của con gái, nó hỏi thăm sức khỏe của mình đấy.

Ông nghe thê tử nói chuyện, mở mắt ra, lật người lại.

– Mau cho ta đọc đi.

Tiêu Vĩnh Gia thấy vẻ mặt ông vui mừng thì lờm một cái, lấy thư của Lạc Thần để dưới gối ra, đưa cho ông.

Cao Kiệu xem xong gấp thư lại, yên lặng rất lâu mới nói:

– So với Hứa Lục liên hợp Bắc phạt, ta lại lo lắng cho bên phía Trường An hơn cả. Tuy là nó đã giao ước một năm với ta, nhưng ta không hề bức ép nó phải thực hiện lời hứa mà xuất binh qua loa. Không lấy được Trường An, lẽ nào ta thật sự dùng vũ lực đưa A Di về nhà hay sao? Ta cũng đã trù tính lương thảo cho nó rồi. Lần trước

nó gửi thư xin chiến với triều đình, cũng không hề gửi thư riêng cho ta, càng chưa từng mở miệng xin lương thảo với triều đình.

– Lý Mục nó một thân...

Thần sắc ông phức tạp, dừng lại, sau một lúc lâu vẫn không nói gì nữa.

Tiêu Vĩnh Gia từ phía sau ôm lấy trượng phu, kêu ông nằm trở lại, nói:

– Yên tâm đi. Em thấy nó là người rất chín chắn có suy nghĩ rõ ràng, làm việc đâu vào đấy. Lúc trước từ chuyện nó cưới con gái chúng ta, rồi cho đến hôm nay, có từng thấy nó hành động lỗ m ăng bao giờ chưa? Nó đã quyết đánh với Tây Kim, nói vậy chắc là có phần thắng rồi. Chúng ta cứ yên tâm chờ tin tốt của con nó đi.

Cao Kiệu đè nén lo lắng trong lòng xuống, ậm ừ một tiếng.

– Cảnh Thâm à, mình có từng nghĩ đến hai chúng ta sinh thêm đứa con nữa không?

Ông nhắm mắt mình tưởng một lát sau đột nhiên nghe thê tử hỏi như thế, vô cùng đột ngột thì sững sốt, mở mắt ra, thấy thê tử hai mắt sáng trong nhìn mình, không nhin được cười lên, đưa tay vuốt v e mái tóc dài trên gối của bà, thở dài:

– Ta già rồi, sợ là không được nữa.

– Nhớ đâu thì sao, mình có vui không?

Cao Kiệu lại cười, ôm thê tử vào lòng:

– Đương nhiên rồi. Ta chỉ sợ nàng vất vả thôi, cho nên thôi, ta có A Di là đủ rồi.

Tiêu Vĩnh Gia không nói gì nữa, dịch lát lại gần ngực trượng phu hơn, nhắm mắt lại.

Vợ thuận miệng nói như vậy, cũng không khiến cho Cao Kiệu nghĩ nhiều. Ông nhắm mắt lại, nhưng lại khó đi vào giấc ngủ.

Tính thời gian cùng lộ trình, quân đội của Lý Mục lúc này hẳn là đã gần vùng Thuận Dương rồi.

Chắc là sắp đụng phải đại quân Tây Kim xuôi nam được nửa đường rồi.

Ông lo lắng vô cùng, thời thời khắc khắc đều nôn nóng chờ đợi tin tức chiến thắng truyền đến.

Hết chương 93

Chương 94

Canh năm, trời còn tối đen, trên đầu tường thành Thuận Dương ánh đuốc sáng rực, binh lính xếp thành hàng đi qua đi lại tuần tra không ngừng, mà bên dưới cửa thành thì đóng chặt.

Bầu không khí căng thẳng như lâm đại địch.

Một người đàn ông Tiên Bi mặc chiến bào Tây Kim đi lên tường thành nhìn về phía vùng hoang dã đen như mực tràn ngập sương mù phía trước, hai hàng lông mày nhíu chặt, nét mặt nghiêm trọng.

Y chính là Cốc Hội Lương tông thất của Tây Kim được hoàng đế Tây Kim Cốc Hội Long phái tới nơi này nhậm chức quận thủ.

Bắt đầu từ mấy ngày trước, sau khi biết được quận Thượng Lạc thất thủ, y đã hạ lệnh bế thành.

Cùng lúc đó, một tin tức bàng hoàng cũng được nhanh chóng lan truyền ở trong thành.

Lý Mục, người đã từng suất lĩnh mấy ngàn binh lính chiếm được Ba quận, bình định Lương Châu, một trận chiến thành danh, cho nên được xưng là chiến thần của Nam Triều đang dẫn quân lên phía Bắc vào ba ngày trước đã gần như không cần tốn sức đã dẹp yên được chương ngại vật thứ nhất trên đường – Quận Thượng Lạc trước đó vừa bị Tây Kim đoạt lấy trong tay Bắc Hạ.

Rất rõ ràng là mục tiêu kế tiếp của Lý Mục chính là nơi đây, quận Thuận Dương.

Hai quận cách nhau khoảng ba bốn trăm dặm, chiếu theo tốc độ hành quân mà tính, Cốc Hội Lương chỉ có khoảng năm sáu ngày để ứng phó với hung tin đến một cách đột ngột này.

Hoàng đế đang thống lĩnh đại quân xuống phía nam, mục tiêu chính là Lý Mục này.

Tầm quan trọng của Quận Thượng Dương đối với hoàng đế Nam chinh không cần nói cũng biết.

Là con đường duy nhất nhất định phải đi qua trên con đường tiến xuống phía nam để chinh phạt, y phụng mệnh chuẩn bị một lượng lớn vật tư trong thành cũng như hàng nghìn chiếc thuyền sẵn sàng đón đoàn quân qua sông. Bây giờ những chiếc thuyền đó đều đậu ngay gần bờ Nam con sông, khi nhận được tin quân đến, lập tức vượt sông đón tiếp.

Y làm sao có thể tưởng tượng được Lý Mục vốn nên là đối tượng săn giết của hoàng đế thì nay lại dám chủ động đi đón đầu, đầu tiên là dùng tốc độ sét đánh đoạt lại được quận Thượng Lạc không hề có phòng bị, hiện tại lại đang tiến về phía mình.

Bất kể là hoàng đế hay là bản thân xuất thân ngựa chiến cũng không thể nghĩ được rằng Lý Mục lại có phản ứng như thế.

Trước đó không hề có một sự chuẩn bị gì, một khi đại quân của hắn tới, toà thành trì này của mình nhất định khó mà giữ cho nổi.

Tin tức đã được dùng tốc độ tám trăm dặm kịch liệt gửi đến cho hoàng đế đang trên đường xuôi phía Nam.

Ba ngày đã trôi qua.

Quân nhu được dự trữ cho mười vạn đại quân ở trong thành nhưng lại chỉ có hơn vạn quân coi giữ mà thôi. Bình thường, với số lượng quân coi giữ này đủ để ứng phó với bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì có thể xảy ra, kể cả gặp phải kẻ địch mạnh đột kích đến, dựa vào sự

phòng thủ của thành trì cũng sẽ kiên trì được cho đến khi viện quân đến.

Nhưng mà lúc này đây, kinh nghiệm chiến đấu lâu năm và trực giác khiến cho Cốc Hội Lương cảm thấy một nỗi sợ hãi ớn lạnh từ tận đáy lòng.

Rất rõ ràng, tin tức Lý Mục người Nam Triều chủ động tấn công cũng đã gây ra một trận khủng hoảng lớn trong binh lính của y.

Một khi bảy vạn quân của Lý Mục đến, mà đại quân của hoàng đế còn chưa đuổi tới, vận mệnh của thành Thuận Dương sẽ như thế nào, Cốc Hội Lương không dám tưởng tượng.

Hy vọng duy nhất của y bây giờ là quân đội của hoàng đế có thể tiến về phía Nam càng ngày càng nhanh, chỉ có thể đến trước khi quân đội của Lý Mục đến, Thuận Dương mới có thể được cứu.

— Tướng quân, bệ hạ truyền thư tới rồi — —

Phía sau, một tiếng gọi lớn truyền đến.

Cốc Hội Lương quay phắt đầu lại, thấy binh lính kia cầm tin bước nhanh lên tường thành gấp gáp chạy về phía mình. Y vội đi lên đón, xem xong thư truyền, vẻ khốn đốn trên mặt cuối cùng đã hiện ra nét vui mừng như điên.

Đại quân của hoàng đế đã đến quận Bình Hưng, đang toàn lực hướng về Thuận Dương, trong vòng ba ngày nhất định có thể đến nơi. Hoàng đế ra lệnh cho y canh phòng nghiêm mật, cần phải chờ được đại quân đến.

Dựa theo tính toán, quân đội của Lý Mục cũng phải hai ba ngày nữa mới có thể đến. Nói cách khác, chờ Lý Mục đến rồi thì khi đó đại quân của hoàng đế đến hẳn là cũng đến.

Cốc Hội Lương lập tức ra lệnh cho binh lính đi bến đò, đưa thuyền sang bờ bên kia làm tốt chuẩn bị để nghênh đón đại quân của hoàng đế.

Sắp xếp mọi việc xong xuôi, Cốc Hội Lương căng thẳng mấy ngày cuối cùng cũng thả lỏng, sự mệt mỏi ập đến, nghĩ rằng mình đã thức cả đêm, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, bèn kêu người tiếp tục trông chừng mình, đi xuống đầu tường, vừa ngả đầu xuống là ngủ thiếp đi.

Y đang ch ảy nước miếng, đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào, lại bị một tin tức đột ngột đánh thức.

Thám tử vừa được phái đi vừa rồi hốt hoảng trở về, nói rằng cách thành trì vài dặm có bóng dáng một đội quân đang xuất phát tiến về phía thành trì.

Bởi vì sáng nay sương mù tràn ngập, không nhìn thấy cò xí, nhưng vô cùng có khả năng đó là quân đội của Lý Mục người Nam Triều.

Cốc Hội Lương hoàn toàn khiếp sợ, mộng đẹp không cánh mà bay.

Y không thể tin được, càng không muốn tin tưởng, năm sáu ngày hành quân thế mà mới đi được một nửa mà quân đội của Lý Mục đã tới nơi rồi á?

Y ngay cả giày cũng không kịp đi, chạy như điên lên trên đầu tường thành mở to hai mắt nhìn về phía trước.

Trời đã hửng sáng, bình minh đã đến, mặt trời còn chưa mọc, cánh đồng bên ngoài thành Thuận Dương vẫn còn bao phủ trong một màn sương trắng mênh mông.

Sương trắng chậm rãi lưu chuyển, trước mắt không nhìn thấy nửa bóng người, bên tai không có nửa tiếng động nào.

Trời đất trang nghiêm, hoang vu vắng lặng, nhưng lại dường như ẩn giấu một lực lượng đáng sợ nào đó có thể phá hủy vẻ ngoài yên bình này, đang lặng lẽ ẩn nấp trong sương mù dày đặc bao trùm cả trời đất này, một khi bùng phát ra, nó sẽ giống như núi lửa nuốt hết toàn bộ.

Cốc Hội Lương tim đập nhanh hơn, mồ hôi lạnh túa như mưa.

Ngay vào lúc y đang thầm hy vọng là thám tử nhìn nhầm, báo sai tin tức, hướng kia đến không phải quân đội của Lý Mục mà là quân coi giữ của Thượng Lạc còn sống sót rút lui chạy trốn về đây, thì không hề báo trước, đột nhiên một cái chấm đen đột nhiên xuất hiện xé rách màn sương mù che trời trước mặt, chớp mắt xuất hiện trong tầm mắt của y.

Đó là một hắc y kỵ binh. Suốt đêm hành quân, sương sớm đã hoàn toàn làm tóc mai của cậu ướt sũng, thậm chí thấm vào khôi giáp, làm cho quần áo cũng sũng nước, dán chặt vào người. Nhưng mục tiêu trong tầm mắt trên khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn kia của cậu lại không hề có dấu vết mệt mỏi mà hoàn toàn ngược lại, khi nhìn thấy toà thành trì ở trong sương mù giờ tay có thể với tới thì hai mắt sáng ngời, nó phát ra ánh mắt cuồng nhiệt mang theo dục vọng mãnh liệt của dã thú đói khát đã lâu cuối cùng cũng thấy miếng mồi ngon, khổng chế chiến mã dưới háng, vác trên vai một mặt cờ lớn, giống như tia chớp xông thẳng về hướng cửa thành.

Trên mặt cờ xí là một con bạch hổ dữ tợn uy vũ, thêu chữ “Ứng Thiên” “Lệ Võ” được bằng vàng trên nền đen rất bắt mắt.

Đây là chiến kỳ Ứng Thiên Quân mà a tỷ cùng với mọi người đã tự tay thêu ra, hiện giờ đang ở trên vai cậu.

Cao Hoàn thề rằng cậu sẽ treo lên đầu tường thành tự tay cắm cây chiến kỳ nào ở đỉnh cao nhất.

Đồng tử của Cốc Hội Lương đột nhiên mở lớn.

Y nhìn thấy ngay phía sau tấm cờ này, có những bóng đen cuồn cuộn ngựa lần lượt xuất hiện, hàng chục, hàng trăm, hàng nghìn.

Sương mù dày đặc nháy mắt bị xé đến vỡ nát.

Phảng phất trong nháy mắt, ngoài thành mới vừa rồi còn không thấy bóng người thì đột nhiên đầy khắp núi đồi, nơi nơi tràn ngập binh lính từ trong sương mù dày đặc xông tới cổng thành, đông nghìn nghịt, phát ra tiếng hô giết rung trời, gần như là làm lung lay cả mặt tường thành.

Vô số kẻ địch cứ thế mà không hề báo trước lao ra khỏi màn sương mù dày đặc và lao về phía cổng thành

Mũi tên bắt đến như mưa, vô số thạch pháo đốt lửa giống như một đám mây đen lao về phía đỉnh thành, rơi vào trong thành, trong ánh lửa rực cháy, chiến xa hung hăng đâm vào cổng thành.

Quân coi giữ trên đầu tường thành mặt mày tái mét, trong tiếng gào thét kiệt lực của quân thủ Cốc Hội Lương đuổi xuống dưới, tận dụng lợi thế ở trên cao ra sức bảo vệ thành.

Nhưng mà binh lính Tiên Bi chưa bao giờ gặp phải kẻ địch dũng mãnh và đáng sợ như thế.

Thang mây được dựng lên, dưới trận thuận, Lý Mục, chiến thần người Nam Triều trong truyền thuyết kia mang theo quân đoàn Võ Lệ của mình trèo lên thang mây, giết lên đầu tường thành.

Thế của hắn không thể ngăn cản, một đường xông thẳng về phía trước, ngay khi gót chân vừa giẫm lên những viên gạch trên đỉnh tường thành đã vung đao hô to, giống như thiên binh từ trên trời giáng xuống, ý chí của binh lính Tiên Bi cuối cùng không chống đỡ được, nhanh chóng sụp đổ.

Mà bên dưới tường thành, binh lính Ứng Thiên Quân ý chí chiến đấu sục sôi, tiếp bước đuổi theo bóng dáng trèo lên tường thành kia.

Trận chiến tấn công thành nửa ngày thì kết thúc.

Cửa thành được mở ra từ bên trong, Ứng Thiên Quân còn lại bên ngoài giết đi vào.

Lấy nhiều đánh ít, kết thúc không trì hoãn chút nào.

Quận thủ Thuận Dương Cốc Hội Lương chết trong loạn tiễn, thành trì đã thuận lợi đoạt được theo đúng kế hoạch trước đó của Lý Mục.

Chiến kỳ được cắm trên đầu tường thành, pháp phới bay trong gió.

Vừa chiếm lĩnh xong thành trì, Lý Mục đã hạ mệnh lệnh đầu tiên, đó là chạy ra bến đò khổng lồ hơn một ngàn chiến thuyền kia. Sau đó là an dân, hạ lệnh không được nhiễu dân, mệnh cho toàn bộ binh lính đi dọc theo bờ sông ngoài thành nghỉ ngơi chỉnh đốn tại chỗ, chờ đợi đại quân Tây Kim đến.

Tại bến đò bờ Nam của sông lớn, dọc theo bờ sông, từng cây đuốc được cháy lên, từ xa nhìn lại giống như một con hoả long uốn lượn, vô cùng hoành tráng. Hơn ngàn chiến thuyền đang nối đuôi nhau quay về bờ, binh lính bận bịu xếp thuyền cố định thuyền, bầu không khí bận rộn và khẩn trương, rồi lại dẫu vào đấy.

Đánh hạ được Thuận Dương có thể nói là thu hoạch được rất lớn. Chẳng những có được hơn ngàn chiến thuyền này, tính cả số quân nhu và lương thảo tiếp viện chuẩn bị cho hoàng đế Tây Kim thì toàn bộ đều rơi vào trong túi, binh lính cuối cùng cũng được ăn uống no đủ, có thể thoải mái nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Ban ngày, Cao Hoàn đi theo Lý Mục công thành, bị một khối đá nện vào lưng bị thương, cũng may là không quá nghiêm trọng.

Quân y kêu cậu nghỉ ngơi điều dưỡng cho khoẻ, cậu cũng cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng lại ngủ không yên, bèn đi ra khỏi binh doanh ngồi

bên bờ sông nhìn những binh lính đang bận rộn làm việc ở ngoài đó, tâm tình rất kích động lại mang chút tò mò và mê hoặc.

Cậu biết, công chiếm Thuận Dương, thắng lợi mấu chốt là ở nhanh so với tốc độ của đối phương.

Bảy vạn đại quân lên phía Bắc nghênh đón quân địch, động tĩnh lớn như thế không có khả năng không kinh động đối phương. Cho nên cần phải thật nhanh, phải trước khi đối thủ đưa ra phản ứng hiệu quả, trước khi quân tiếp viện đến thì phải giành đến trước và đánh hạ thành trì.

Để đạt được mục đích này, sau khi dễ dàng đánh hạ được quận Thượng Lạc không hề có phòng bị ở trạm thứ nhất, tỳ phu Lý Mục của cậu chỉ điều hai vạn binh lính trong đó theo huynh ấy gấp rút lui quân, binh lính còn lại thì đến sau. Hai vạn binh lính này tuy thân chỉ mang theo lương thảo đủ ăn ba ngày và vũ khí công thành, bỏ lại toàn bộ quân nhu, quần áo nhẹ lên đường. Từ Thượng Lạc đến Thuận Dương, trong mấy trăm dặm đường này ngoài việc nghỉ ngơi cần thiết để khôi phục thể lực ra thì ngày đêm lên đường liên tục, cuối cùng sáng sớm nay đến nơi, giống như thần binh từ trên trời giáng xuống ở trong màn sương mù giầy đặc xuất hiện bất ngờ trước mặt quân coi giữ Thuận Dương.

Hai vạn binh lính toàn là hãn binh mãnh tướng, tới nơi này rồi, sáng nay ăn xong bữa cuối cùng trước khi vây thành, lương thực không còn, viện binh còn ở phía sau chưa tới, nếu như tấn công thành không thành công, đừng nói là không có điểm dừng tiếp theo, một khi kéo dài dẫn đến đại quân Tây Kim với số lượng vượt xa mình đến kịp, vậy thì tiên cơ sẽ mất, đường lui bị đứt.

Huống chi, tỳ phu Lý Mục của cậu làm gương cho binh lính đã dũng cảm dẫn đầu, trở thành tướng hiền sĩ dũng, binh lính đương nhiên cũng liều mạng theo huynh ấy xung phong chiến đấu, khí thế như hổ, cuối cùng cũng thuận lợi lấy được thành trì.

Cao Hoàn biết, lấy được Thuận Dương, chỉ là bước đầu tiên trong hành trình lên phía Bắc của tỳ phu mình mà thôi. Rất nhanh, đại khái là không đến mấy ngày, chờ hoàng đế Tây Kim dẫn đại quân tới bờ bắc, khảo nghiệm mà bọn họ chờ đợi mới thực sự đến.

Cao Hoàn cũng không sợ, Cậu có một sự tin tưởng và sùng bái không có lý do đối với tỳ phu của mình.

Binh quý thần tốc, giành trước thời cơ mới thu phục được lòng người và đánh bại dũng khí của quân thù.

Cao Hoàn đọc binh tướng thư thuộc đến lầu lầu, dĩ nhiên là hiểu đạo lý này. Biết tỳ phu dùng kế sách tấn công mạnh mẽ tiện đà đoạt được Thuận Dương, chính là dùng biện pháp này.

Điều khiến cậu tò mò và mê hoặc chính là đối mặt với mười vạn đại quân Tây Kim, tỳ phu rốt cuộc có tính toán ứng phó như thế nào.

Phía sau đột nhiên có tiếng xôn xao.

Cao Hoàn quay đầu lại, thấy tỳ phu cùng với tùy tùng đang đi về chỗ doanh trại binh lính bị thương thì lập tức đứng lên, chạy vội trở về đứng ở cửa doanh trại.

Binh lính bị thương thấy chủ tướng không quên mình, đích thân đến thăm hỏi thì đều rất cảm động. Cao Hoàn nhìn bóng dáng đĩnh đạc lỗi lạc của tỳ phu, cảm nhận được sự yêu mến và tôn kính của binh lính với huynh ấy, trong lòng sinh ra một cảm giác có chung vinh dự.

Lý Mục thăm hỏi những binh lính bị thương, nghĩ đến Cao Hoàn, muốn tìm cậu lại không thấy người đâu, đang muốn hỏi thì chợt trông thấy cậu đứng ở cửa doanh trại bèn đi về phía cậu.

– Vết thương đệ sao rồi? – Lý Mục hỏi cậu.

– Thứ sử yên tâm, vẫn ra trận tác chiến được ạ.

Cao Hoàn ưỡn ngực trả lời vang dội.

Trước mặt người khác, Cao Hoàn chưa từng gọi hắn là tỷ phu.

Lý Mục khẽ gật đầu, vỗ vỗ vai cậu, nói:

– Cố gắng nghỉ ngơi cho khoẻ nhé.

Hắn đi lướt qua Cao Hoàn.

Tỷ phu từ trước đến nay tích lời như vàng, càng sẽ không biểu lộ quá nhiều cảm xúc cá nhân với cậu ở trước mặt người ngoài trừ thái độ giữa cấp trên với cấp dưới. Nhưng mà mới vừa rồi, lúc huynh ấy vỗ vai cậu bảo cậu nghỉ ngơi cho tốt, Cao Hoàn rõ ràng cảm nhận được ánh mắt huynh ấy nhìn mình có sự thương thức và cổ vũ.

Cậu lập tức sôi trào nhiệt huyết, nhìn tỷ phu đi qua mình trò chuyện với người khác thì không kìm được đuổi theo, lấy hết can đảm hỏi:

– Tỷ phu ời, đại quân Tây Kim sắp đến rồi, chúng ta ứng phó thế nào ạ?

Lý Mục đứng lại, quay lại nhìn cậu một lát, nói:

– Tối nay ta triệu mọi người đến lều lớn bố trí quân sự, đệ cũng tới dự bàn thính đi.

Hết chương 94

Chương 95

Hai ngày sau Cốc Hội Long lãnh đại quân gấp gáp tới Thuận Dương trước thời gian quy định. Nhưng mà vẫn muộn một bước.

Nghênh đón y là quân đội của Lý Mục đang bày sẵn trận địa ở bên bờ bên kia cùng với thành trì đã bị đánh hạ.

Cốc Hội Long nổi trận lôi đình, lập tức hạ lệnh lục soát tìm kiếm các con thuyền để vượt sông để tấn công, nhưng lại bị một mưu sĩ của mình can ngăn.

Mưu sĩ nói, Lý Mục vốn nổi tiếng thiện chiến, lần này lại khiến hãn đoạt được tiên cơ, chiếm lĩnh được Thuận Dương, hiện tại đang nghỉ ngơi chờ kẻ địch tới. Đại quân của hoàng đế tuy rằng số lượng vượt trội hơn Lý Mục, nhưng lúc trước vì gấp rút tiếp viện Thuận Dương, đại quân đã trải qua một chặng đường dài đến đây, hiện giờ toàn quân đều đang mệt mỏi, tiếng ca thán không ngừng, cũng không phải cơ hội chiến đấu. Nếu như ngay lập tức đánh chính diện nhất định sẽ rơi vào đòn tấn công mạnh có chuẩn bị của Lý Mục, đừng nói là tới bờ bên kia rồi, chỉ sợ ngay cả có thuận lợi qua sông không cũng là một vấn đề. Không bằng trước tiên cứ đóng quân ở bờ Bắc, chờ binh lính được nghỉ ngơi xong thì tùy cơ ứng biến, tìm kiếm cơ hội tấn công.

Cốc Hội Long mặc dù tính tình hung bạo, có thù tất báo, nhưng cũng không phải người không có đầu óc, nếu không thì lúc chưa lên đắc thế nắm quyền cũng đã quấy cho Hầu Định phải mất vợ, thậm chí còn suýt nữa thì mất nước.

Y bình tĩnh lại, biết mưu sĩ nói có lý, liền tiếp thu kiến nghị, một mặt sai người chuẩn bị thuyền, một mặt hạ lệnh cho binh lính đóng quân

ngủ ngời chinh đồn, chờ đợi chiến cơ.

Mặt sông rộng lớn, chỗ hai quân giằng co tuy rộng đến mấy chục trượng nhưng mà lúc trời nắng, động tĩnh của bờ bên kia vẫn thấp thoáng có thể nhìn thấy được.

Y không nghĩ tới chính là, ngay khi y vừa mới hạ xong mệnh lệnh, binh lính thậm chí còn chưa kịp cắm lều trại xong thì bờ bên kia đại quân nhanh chóng được tập hợp, thuyền được điều động, binh lính lần lượt lên thuyền, cung thủ xếp hàng dọc bờ sông. Trong nháy mắt, mũi tên như mưa bay vèo vèo qua mặt sông phóng tới, vô số thạch pháo cũng theo mũi tên phóng ra đáp xuống bờ Bắc con sông, từng tảng nước lớn bắn lên tung toé.

Binh lính ở gần bờ nhất không kịp né tránh, có bị mũi tên bắn trúng, cũng có bị thạch pháo đập trúng, tiếng kêu thảm thiết vang dội, toàn cảnh hỗn loạn.

Hiển nhiên là Lý Mục muốn nhân lúc quân mình đang mệt thì qua sông phát động công kích đây mà.

Cốc Hội Long lại vô cùng tức giận, vội vàng chỉ huy quân đội bày trận, cũng nhanh chóng triệu tập cung binh cùng với xe ném đá phản kích về phía bờ bên kia.

Dưới sự phản kích của nỏ trận và thạch pháo, những con thuyền đã xuống nước đồng loạt quay đầu, binh lính chạy trở lại lên bờ.

Thấy đối phương cuối cùng bị áp chế, binh lính của Cốc Hội Long hoan hô, mắng chửi và nhổ nước miếng về phía đối diện.

Cốc Hội Long còn chưa kịp thở phào một hơi, binh lính tại tới báo, nói mới vừa rồi đã phát hiện chỗ đường sông hẹp cách mười mấy dặm còn có một đội quân Nam Triều khác đang qua sông, hình như là muốn lên bờ từ nơi đó.

Cốc Hội Long lại phần nộ phùng phùng, vội vàng điều binh chạy đến đó tấn công.

Bờ sông hai bên bờ Nam Bắc bắn tên bắn pháo thạch lẫn nhau, vừa mắng chửi nhau không dứt, chiến đấu đang khí thế ngất trời thì lại có tin báo ở một bến đò khác, lại phát hiện quân đội Nam Triều tập kết qua sông.

Cả một ngày, Cốc Hội Long đã bị Lý Mục chỉ huy an bài quân đội cơ động điều đến chạy tới chạy lui mệt đến thở không ra hơi, khó khăn lắm đến khi trời tối vốn dĩ đã có thể tạm thời nghỉ ngơi, không nghĩ bờ bên kia vẫn không hề ngừng nghỉ.

Màn đêm buông xuống, binh lính Tây Kim đã cực kỳ mệt mỏi, vừa mới vừa chìm vào giấc ngủ say, bên kia sông bỗng đốt đuốc lên, quân đội Nam Triều nhân lúc trời tối lần lượt chạy sang bờ đối diện. Tiếng người huyên náo, tiếng ngựa hí không ngớt, tiếng tù và nối tiếp nhau vang lên hết đợt này đến đợt khác, âm thanh huyên náo tạo thế như là sắp nhân đêm tối vượt qua sông mà tấn công vậy.

Binh lính Tây Kim hành quân nhiều ngày lại mệt mỏi cả một ngày, bừng tỉnh trong giấc ngủ, không thể không tiếp tục vực lên tinh thần đối phó với cuộc tấn công.

Liên tiếp ba ngày, ngày đêm đều là như thế, đừng nói tướng sĩ Tây Kim trên dưới đều mệt mỏi kiệt sức, tiếng oán thán dậy đất, chính bản thân Cốc Hội Long cũng sắp chịu đựng không nổi.

Y cũng hiểu rằng Lý Mục đang chỉ huy quân đội cố ý điều động theo các hướng khác nhau, tạo đà vượt sông và tấn công bằng vũ lực, kéo đại quân của mình suy sụp.

Mưu sĩ cũng kiến nghị, không thể cứ để hấn năm mũi dấy đi như vậy được. Vì tạm thời cũng không thể gom đủ thuyền, không bằng tập hợp đại quân, lựa chọn nơi đóng quân thích hợp cho quân đội nghỉ ngơi chỉnh đốn, lại phái từng tiểu đội binh lính thiết lập trạm gác dọc

theo bờ sông nghiêm mật theo dõi, tra xét tình hình quân địch ở bên bờ bên kia, phát hiện có dị động gì thì tùy thời mà hành động.

Cốc Hội Long tiếp nhận lời nói của mưu sĩ.

Mấy ngày kế tiếp, quân độ Nam Triều vẫn không ngừng tập kích, binh lính Tây Kim dần dần nhắm mắt làm ngơ, thì nhận được tin tức từ thám báo nói quân đội của Lý Mục mang danh là bảy vạn, nhưng ba vạn trong đó đều là người của Cừu Trì Hầu Định. Thống quân Hầu Ly một lòng báo thù, nóng lòng muốn tranh thủ thời cơ chiến đấu đánh hạ Tây Kim giờ phút này trên dưới mệt mỏi, muốn qua sông tấn công. Lý Mục lại không chịu tiếp thu, muốn cứ giằng co trước đã, dùng biện pháp này chọc giận Cốc Hội Long, đến khi y không chịu được nữa thì sẽ chủ động khởi xướng tấn công thì hẳn sẽ lại dùng cách dùng khoẻ ứng mệt. Hai người xảy ra tranh chấp không ai chịu nghe ai.

Qua hai ngày, binh lính Tây Kim ở bờ Bắc thoáng nhìn thấy quân Hán ở bờ Nam cùng với quân đội Cừu Trì đã phân chia trận doanh, quả nhiên là họ đã chia ra đóng trại riêng, đúng như tin tức thám tử đã báo, vì thế hoàn toàn yên lòng, không để ý tới nữa. Thấy bờ bên kia còn ở đó hư trương thanh thế thì đồng loạt mắng chửi chế nhạo, mắng người Nam Triều toàn là rùa đen rút đầu.

Quân đội của Lý Mục lại dường như không chút dao động, ban ngày lẫn đêm tối không thể thiếu mấy lần quấy nhiễu, nhưng chưa từng thật sự qua sông lần nào.

Cho đến bảy tám ngày sau, giữa đêm sương mù tràn ngập, hẳn phái binh lính ở bờ Nam tiếp tục ồn ào tạo thế, che giấu động tĩnh, kỳ thật đem chủ lực cùng với những con thuyền trước đó đã dần dần phân tán lạng lẽ toàn bộ điều tới một bến đò đã được lựa chọn sẵn ở thượng du cách nơi đây mấy chục dặm.

Canh năm, trời chưa sáng, nhân sương mù cũng chưa tan hết, hẳn ra lệnh một tiếng, một số lượng lớn thuyền được giấu ở bãi cỏ lau

sây bên bờ sông đã nhanh chóng tập kết, chờ binh lính nhanh chóng qua sông.

Lính gác Tây Kim phát hiện ra bất thường lập tức báo lên.

Lúc trước, một số lượng lớn binh lính của Nam triều giả vờ qua sông thường xuyên ở bến đò này, chẳng phân biệt ngày đêm, thậm chí qua được nửa chừng thì lại trở lại.

Đầu lĩnh bị phái canh giữ ở chỗ này đã miễn nhiễm với tin tức kiểu này rồi, tuy nghe lính gác nói lần này quy mô lớn hơn nhiều so với lúc trước, chỉ nghĩ tám chín mươi phần trăm là đối phương lại giương đông kích tây, cộng thêm thời gian qua hoàng đế tính tình nóng nảy hay cáu giận động một chút là mắng chửi, ngày hôm trước còn bởi vì nghe được tin binh lính bộ lạc Cốc Hội cùng với binh lính bộ lạc Thổ Hồn Cốc vì tranh giành vật tư đấu đá nhau dẫn đến hai người bị chết, tức giận quá đã giết một quan quân đầu lĩnh của bộ lạc Thổ Hồn Cốc, nhớ đầu lần này điều tới một đại đội quân lính tới phát hiện lại bị trêu chọc, sợ ăn không ngồi rồi đi loanh quanh, liền gọi người tiếp tục giám thị chặt chẽ, khi thăm dò được động tĩnh của đối phương một cách rõ ràng rồi thì hẵng quyết định sau, còn tạm thời chưa cần phải kinh động tới hoàng đế vội.

Một lần giám thị chặt chẽ này đã bỏ lỡ mất cơ hội.

Trời sáng, sương mù tan, chờ khi bờ Bắc rút cuộc nhìn thấy rõ thì lúc này bên bờ Nam không phải giả vờ nữa mà là làm thật, vô số chiếc thuyền chở đầy binh lính của Nam triều đang cất tới bên này, bấy giờ cuống quýt muốn đi báo tin thì cũng đã muộn rồi.

Một lượng lớn binh lính Nam Triều đổ bộ, dễ dàng quét sạch mấy trăm quân, dưới ánh bình minh che chở, đại quân tiến về doanh trại của Cốc Hội Long.

Cùng lúc đó, số quân còn lại vốn chờ sẵn ở bờ Nam cũng nhanh chóng dựng cầu phao bằng thuyền.

Toàn bộ bảy vạn nhân mã đã vượt sông mà không gặp trở ngại nào, giết về hướng đại doanh Tây Kim vẫn còn đang ngủ say.

Cốc Hội Long từ trong giấc ngủ say choàng tỉnh, không kịp mặc giáp trụ đã vội vàng ra khỏi lều lớn muốn chỉ huy quân đội tập kết ứng chiến. Nhưng mà kẻ địch lại không cho y cơ hội này.

Liên doanh nổi lửa, hiệu lệnh không có hiệu quả. Một lượng lớn binh lính Tây Kim bừng tỉnh từ trong tiếng hô giết, đừng nói là nghe hiệu lệnh tập kết bày trận địa, thậm chí không tìm thấy vũ khí cùng với khôi giáp của mình. Đối mặt với binh lính Nam Triều từ bốn phương tám hướng đánh tới, làm sao mà ngăn cản được, họ cầm lấy binh khí lên nhưng cũng chỉ cố gắng chiến đấu được một lát rồi lần lượt theo đám đông bỏ chạy.

Nhìn quanh, bốn phương tám hướng toàn là quân địch, Cốc Hội Long thấy đại thế đã mất, biết không thể ở lâu toan bỏ lại doanh đại dưới sự bảo vệ của thân tín giết mở thoát ra khỏi vòng vây chạy về phía Bắc, muốn chạy trốn đến quận Bình Hưng nơi có thành phòng thủ mạnh hơn, không ngờ con đường phía trước bị một đội kỵ binh đi đường vòng đến trước chặn lại, y không còn cách nào khác bị buộc phải hoảng loạn chạy về phía Tây, chạy trốn tới một Bình trấn cách Thuận Dương trăm dặm, ở nơi đó tạm nghỉ ngơi chỉnh đốn, tập kết số binh lính còn sót lại.

Mang ra mười vạn đại quân, giờ phút này đi theo mình không đến một nửa, số còn lại hoặc là chết hoặc là trốn chạy.

Cốc Hội Long cảm hận suýt hộc cả máu, thề phải băm Lý Mục ra thành vạn đoạn, lập tức phái người đi phát tin cho Trường An, ra lệnh hoàng đế Cốc Hội Trưởng trú ở đó cấp tốc phái quân đội đến để cứu viện.

Y vừa mới phát tin tức đi thì đại quân của Lý Mục đã đuổi theo đến, bao vây Bình trấn, phát động tấn công mãnh liệt.

Binh trấn chỉ là một thành nhỏ, tường thành cao không đến hai trượng, lại là làm bằng bùn đất, lâu năm chưa được tu sửa, căn bản không vững chắc, làm sao có thể chống đỡ được sự vây công của đại quân Lý Mục?

Chưa tới hai ngày, tường thành bị sụp đổ.

Quân đội của Cốc Hội Long từ lâu đã không còn ý chí chiến đấu, lại mất tường thành bảo vệ, giống như chim thú chạy trốn khắp nơi. Cốc Hội Long lại tiếp tục trốn đi, muốn chạy về quê quán Tần Thành để bày mưu báo thù, nhưng lại bị binh lính của bộ lạc Tiên Bi Thổ Cốc Hồn từ lâu đã mang lòng bất mãn với y nhân hỗn loạn mà bao vây, sau khi giết chết y thì cắt lấy đầu. Bộ lạc Thổ Cốc Hồn ủng hộ tướng lĩnh cầm đầu của bộ tộc mình làm thủ lĩnh, trốn đến Tần Thành, quyết định chiếm Tần Thành thay đổi triều đại.

Cốc Hội Long lúc trước đoạt được Trường An đã ra lệnh cho hoàng đệ Cốc Hội Trường đóng giữ, mình thì hưng binh xuôi Nam, tấn công Lý Mục, lại không nghĩ đến rằng đúng thời điểm mình đang chới vơi thế không thể đỡ thì lại chịu thất bại thảm hại như vậy, chẳng những chôn vùi mười vạn đại quân, bản thân mình còn bị phản quân cắt cổ, đầu một nơi thân một nơi.

Tin tức rất nhanh được truyền tới Trường An.

Mà lúc này, quân đội của Lý Mục đang tiếp tục lên phía Bắc tiến về Trường An, thế như chẻ tre. Dọc đường các nơi Bình Hưng, Ngụy Hưng thua chạy như cỏ lứt theo ngọn gió, đại quân cách Trường An chỉ còn tầm bảy tám ngày lộ trình.

Cốc Hội Trường đang sợ hãi hoảng loạn thì lại nhận được tin báo, bộ lạc Cốc Thổ Hồn giết chết huynh trưởng của mình hiện đang tiến về Tần Thành, như thế đang có kế hoạch gây rối.

Nơi đó là hậu cứ của Cốc Hội thị, cũng là đô thành của Tây Kim.

Mất đi Trường An, chỉ là đau lòng.

Còn nếu mất Tần Thành, ngay cả hang ổ còn lại cũng bị người ta diệt tận.

Cốc Hội Trường rất nhanh đưa ra quyết định, từ bỏ Trường An, suất lĩnh quân đội gấp gáp chạy về Tần Thành, tiêu diệt phản loạn bộ lạc Thổ Cốc Hồn.

Thế nhưng miếng thịt béo đã tới tay, y làm sao chịu dâng không lên cho người ta như vậy?

Cốc Hội Trường lĩnh binh rời khỏi Trường An, để lại một đội quân gồm năm nghìn người, ra lệnh trước khi Lý Mục đến thì tàn sát toàn bộ dân trong thành, phóng hoả đốt thành.

Rất nhiều năm trước, thời điểm Trường An vẫn là Tây Kinh của Đại Ngu, dân cư gần năm mươi vạn, thương nghiệp thịnh vượng, phồn vinh vô cùng.

Vài chục năm trước, Tiêu Thất vượt qua phía nam, Trường An rơi vào tay người Hồ, lúc ấy đã từng trải qua một trận thảm họa thảm khốc, chỉ trong ba ngày, cư dân trong thành bị giết mấy vạn, phòng ốc bị thiêu huỷ, toàn bộ thành là cảnh tan hoang, cực kỳ thảm khốc.

Sau khi Bắc Hạ xưng đế, để gia tăng thuế má nhằm duy trì quân phí cùng phí tổn khổng lồ và củng cố hoàng triều mới dần dần thu lại sự bạo ngược của mình. Mấy chục năm qua, dân cư Trường An mới dần dần có thể sinh sản nhân lên một lần nữa và giờ đây nó đã trở thành một thành trì lớn với gần mười vạn cư dân.

Ngay tại mấy tháng trước, lúc mà Tây Kim tấn công Trường An, Bắc Hạ thất bại lui đi, thành trì lại trải qua trận lịch kiếp, cư dân đã chết mấy vạn. Từ sau khi rơi vào tay Cốc Hội Long, trong mấy tháng qua, họ cũng phải chịu đựng đối xử tàn khốc, nhà cửa bị cướp chẳng những chỉ có bốn bức tường, dao cũng bị thu đi, vợ con bị cướp hiếp càng là chuyện thường ngày ở huyện. Bốn cửa thành cũng ngày

đêm đóng chặt, Tây Kim không cho phép một cư dân nào ra khỏi thành.

Thành trì mười mấy vạn người ngay cả ban ngày trên đường phố cũng trống không. Người nào cũng lo sợ, ngoại trừ những người bị bắt đi lao dịch thì không ai dám tùy tiện ra đường, chỉ sợ rằng tai họa từ trên trời rơi xuống, sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng mà vận rủi vẫn rơi xuống đầu.

Ngày hôm nay, trên bầu trời Trường An, là gió tanh mưa máu, mây đen mù sương.

Cốc Hội Trường bỏ thành, trước khi đi đã để lại quân đội thực hiện cuộc tàn sát.

Tin tức kinh hoàng lan truyền điên cuồng trong thành, mọi người kéo theo vợ con chạy tán loạn, muốn tìm một nơi để trốn, nhưng mà trời đất rộng lớn như vậy, biết trốn vào đâu?

Các cửa thành Đông, Tây, Bắc, ba ngả đều bị đá lớn lấp đầy, chỉ chừa cửa Nam đi qua, công cuộc tàn sát đốt thành cũng bắt đầu từ cửa Nam.

Bên trong ánh lửa, dân thành tay không tấc sắt từ phía Nam thành trì chạy ra khỏi nhà, năm nghìn binh lính Tiên Bi như sói và hổ đang đuổi theo họ.

Những tiếng khóc và tiếng hét thấu phổi tràn ngập thành trì.

Khi mà một cuộc tàn sát thảm khốc đang sắp sửa một lần nữa rơi xuống toà cổ thành Trường An đã gặp nhiều tai ương này, thì bên ngoài bốn cửa thành đột nhiên truyền đến tiếng hô giết rung trời.

Tôn Phóng Chi cùng Cao Hoàn suất lĩnh Lệ Võ Chiến cùng với hai ngàn kỵ binh xuất hiện ở Trường An.

Lý Mục đã dự đoán được Cốc Hội Trường rất có khả năng sẽ từ bỏ thành và đi về phía Tây. Với sự tàn bạo và vô nhân đạo của Hồ Liêu, trước khi đi, việc tàn sát dân trong thành cũng không phải là không thể. Đại quân của hắn tuy không thể nào đuổi tới kịp thời, nhưng ngày đó ở Thuận Dương phát động tấn công bất ngờ, đánh bại Cốc Hội Long, để phòng ngừa bất trắc, hắn đã ra lệnh cho Tôn Phóng Chi mang theo Cao Hoàn suất lĩnh Lệ Võ Chiến đội cùng với hai ngàn khinh kỵ binh đi trước gấp gáp tới Trường An.

Đội quân này ngày đêm không ngừng nghỉ, ngày hôm trước đã đến nơi, vẫn luôn ẩn núp ở bên ngoài. Tới hôm nay, khi thấy Cốc Hội Trường dẫn quân đi về phía Tây, trong thành xuất hiện ánh lửa, liền biết Lý Mục đã dự đoán trúng rằng Cốc Hội Trường đã để lại binh lính nhằm tàn sát dân trong thành, lập tức phân ra nghi binh phân chia đuổi tới bên ngoài ba cửa thành Đông, Tây, Nam, vó ngựa chạy tới chạy lui, giẫm nát mặt đất bùn vàng, tạo nên bụi đất bay mù mịt, lại giương cờ hiệu đi trước, tiếng hô giết không ngừng, như thể đại quân đang tấn công.

Cùng lúc đó, Cao Hoàn lãnh trăm kỵ trong tiếng vó ngựa và bụi mù bay đầy trời, xông tới gần cửa Nam kia, mang theo binh lính dùng ngôn ngữ Tiên Bi mà mình học được hô to “Đại quân Lý Mục đã đến rồi, đang bao vây toàn thành, mau chạy đi!”.

Binh lính Tiên Bi ở trong thành vốn đã mang sự sợ hãi đối với Lý Mục người Nam Triều, đang phụng mệnh đuổi giết dân trong thành đột nhiên nghe được thoáng có tiếng kêu gọi chạy trốn bằng ngôn ngữ tộc mình, không phân biệt được thật giả, nghĩ rằng đồng đội của mình cảnh báo, liền cực kỳ sợ hãi, ai còn lo giết dân chúng nữa, giờ phút này mình chạy trốn là quan trọng nhất, thế là đồng loạt quay người dồn hết về cửa Nam.

Chờ đến khi năm nghìn người kia trào ra cửa thành, tranh nhau chạy trốn, Tôn Phóng Chi đã mai phục sẵn mang theo bộ hạ chặn giết.

Cao Hoàn sai người bảo vệ cửa thành, mình cũng dẫn số kỵ binh còn lại cùng đồng đội gia nhập vào trong hàng ngũ đuổi giết.

Tuy nhân số của song phương không thể so sánh với trận chiến trước lấy mấy vạn người làm căn cứ, nhưng mức độ thảm thiết thì chỉ hơn chứ không kém.

Khi còn ở Kiến Khang, Cao Hoàn cũng từng nghe nói đến sự tàn bạo của Hồ Liêu, nhưng mà thiên tính nhân từ. Đi vào Nghĩa Thành rồi, mấy lần gia nhập tác chiến, ở trên chiến trường, khi cậu bắt gặp tình cảnh tử phụ hạ lệnh giết chết toàn bộ Hồ binh đầu hàng ngay tại chỗ, có đôi khi còn cảm giác không đành lòng, thậm chí còn bị Tôn Phóng Chi cười nhạo là mềm lòng như đàn bà.

Nhưng vào lúc này, khi mà tận mắt cậu chứng kiến những binh lính Tiên Bi vốn cũng là thường nhân dưới sự nghiền áp của chiến tranh đã trở nên mất hết nhân tính như thế nào, gươm đao mở trong tay giết người già trẻ nhỏ vô tội trong thành, tức thì hai mắt đỏ ngầu, trong lòng chỉ còn một suy nghĩ.

Ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu.

Sinh ra trong thời loạn thế, thiên đạo đã chết, mạng người hèn hạ ti tiện còn hơn heo chó. Cậu từ nhỏ đọc sách thánh hiền, trong sách dạy đạo đức đạo lý, còn có danh sĩ phong lưu khắp thành Kiến Khang phong độ lỗi lạc, rất có danh tiếng.

Nhưng đứng trước cuộc tàn sát dân trong thành ở đây, tất cả đều là nhục cười.

Lấy chiến chế chiến, lấy bạo chế bạo!

Chỉ khi bạo lực được nắm trong tay, nó mới có thể đủ mạnh để bóp nghẹt tất cả các bạo lực khác trong một ngày, thì đạo đức mới có thể phục hưng, và thiên hạ mới được thái bình!

Cậu lập tức liều chết xông lên, gặp người là chém, gần như là điên cuồng, không lưu tình chút nào.

Đồng đội Lệ Võ với cậu cũng đều như thế.

Từng tên đồ tể Tiên Bi lần lượt bị chém giết nằm la liệt dưới đất, thi thể chông chất, máu chảy dấp dấp, chân đạp đi xuống, máu bắn tung toé.

Cậu đuổi theo một binh lính Tiên Bi cuối cùng muốn chạy trốn.

Người nọ ngã xuống trước mặt cậu, dùng ánh mắt sợ hãi cầu xin cậu, xin cậu tha mạng.

Cao Hoàn không chút do dự, chém một đao xuống.

Một dòng chất lỏng nóng hổi đột nhiên bắn vào mặt cậu, nhuộm đỏ cả mặt cậu!

Cậu giơ cao thanh trường kiếm có lưỡi xoắn trong tay, nhắm mắt lại, để mặc từng giọt máu chảy xuống mặt mình.

Một lát sau, cậu mở mắt ra, từ từ quay mặt lại, đối mặt với thành trì cổ xưa nguy nga đã sừng sững trên mảnh đất này từ hàng nghìn năm trước.

.....

Sau khi Lý Mục thống lĩnh liên quân tiến lên phía Bắc, toàn bộ Nghĩa Thành đều bắt đầu chờ đợi.

Những ngày hán vừa ra đi, không khí thành rất căng thẳng, áp lực.

Trong phủ thứ sử, tiếng trẻ con đọc sách vẫn rộn rã mỗi buổi sáng, nhưng sau giờ ngọ, bãi đất trống rộng rãi trước phủ thứ sử nơi luôn thu hút đông trẻ em tụ tập vui chơi đã trở nên vắng lặng, không còn nghe thấy tiếng cười đùa của lũ trẻ. Bởi vì những đứa trẻ đó đã được

cha mẹ của chúng dặn dò, rằng chúng không được phép đến đó, vì điều đó sẽ quấy nhiễu đến sự thanh tịnh của thứ sử phu nhân.

Ai cũng đều biết thứ sử phu nhân đang chờ tin tức cuộc chiến, trong toà thành này hẳn là không có ai sốt ruột hơn so với nàng.

Tuy rằng ngoài mặt nom nàng có vẻ không khác như thường ngày.

Dần dần, tin tức cuối cùng cũng bắt đầu truyền trở về.

Liên tiếp, tất cả đều là tin tức tốt.

Đầu tiên là đại quân cướp được Thuận Dương, ở bên bờ sông lớn đánh tan đại quân Tây Kim thế tới hùng hổ.

Ngay cả hoàng đế Tây Kim Cốc Hội Long cũng chết ở bên trong loạn chiến.

Tiếp theo, lại có một tin tức khác mà không ai có thể tưởng tượng được trước đó cũng đến.

Trường An, tòa thành trì cổ xưa từ thượng cổ đã chứng kiến sự hùng vĩ của Hoa Hạ sau nhiều năm dưới sự giẫm đạp thay phiên của gót sắt dị tộc, vết thương chồng chất, chìm nổi lặn đục ngày hôm nay đã được lấy lại.

Lý Mục đã giành lại được Trường An rồi!

Nghe nói, ngày ấy đại quân của hắn chạy đến Trường An, toàn bộ Trường An đều sục sôi, dân chúng vẩy nước quét đường phố, diu già dắt trẻ ra ngoài thành mấy dặm quỳ xuống nghênh đón hắn.

Sau khi tin tức được lan truyền, toàn bộ thành Nghĩa Thành cũng theo đó mà sục sôi.

Ngày hôm đó, gần như toàn bộ dân trong thành khắp nơi đều đổ xô đến bên ngoài phủ thứ sử.

Lý Mục không có ở đây.

Nhưng những người đó lần lượt quỳ xuống cảm tạ cánh cửa trống không, mấy lão giả đầu bạc trắng thì nước mắt giàn giụa, quỳ mãi không chịu đứng lên.

Bọn họ đều từng là cố nhân Trường An. Năm xưa may mắn thoát khỏi sự vây hãm tàn sát, sau đó mà lưu lạc khắp nơi, kéo dài hơi tàn, may mắn mà còn sống đến ngày hôm nay.

Lúc ra đi vẫn còn là trẻ con tóc trái đào, mà nay đã già, tóc mai bạc trắng. Thành cũ đất xưa, đã xa vời đến mức ngay cả ở trong mơ cũng sẽ không nhớ đến lại không ngờ được rằng lúc mình còn sống lại có thể được nghe tin tức nó đã được giành trở về.

Lạc Thần vốn không có sự đồng cảm giống như họ, nhưng khi nàng tận mắt chứng kiến cảnh tượng này thì cũng bị lây nhiễm sâu sắc, xúc động vô cùng, thậm chí còn rơi lệ.

Nàng bắt đầu âm thầm ngắm trông lang quân của mình trở về. Tính toán ra, một ngày chờ hẵn không khác gì một năm.

Cuối cùng, sau một tháng khi mà tin tức Trường An giành trở về, Lạc Thần cảm giác như mình đã đợi ba trăm năm luôn rồi thì chạng vạng ngày hôm nay, Lý Mục đã trở lại.

Đây vốn dĩ chỉ là một buổi chạng vạng rất bình thường cuối mùa xuân, mặt trời chiều ngã về phía Tây, ánh chiều tà chiếu rọi những chiếc lỗ châu mai trên đỉnh tường thành yên tĩnh, nhuộm tường thành màu xanh đen thành màu đỏ nhạt, ở bên ngoài tường thành, vùng quê mênh mông vô bờ, cỏ xanh bát ngát, trên đỉnh núi phía xa là nửa vòng hoàng hôn đang lặn xuống, trên phía chân trời đó đầy mây cháy và ánh hoàng hôn, phản chiếu khuôn mặt người thành một màu đỏ rực.

Lạc Thần vốn tưởng rằng hẵn phải mấy ngày nữa mới có thể về đến.

Đây là những gì hần nói trong bức thư riêng mà hần gửi cho Tường Thao và mình.

Đột nhiên, vào buổi chạng vạng cuối xuân này khi mà ráng đỏ đang rực rỡ, một thám báo đã phóng ngựa vào thành, chạy vội tới phủ thứ sử mang cho nàng một tin tức thứ sử đã trở về trước thời gian, người đang đến bên ngoài thành rồi.

Nàng vừa mới tắm gội xong đang biếng nhác chải tóc, nghe tin đó thì chạy vội ra ngoài, lao ra cửa sân lại bị A Cúc đuổi theo sau gọi lại.

– Ôi tiểu nương tử của tôi, cháu nhìn cháu kìa...

Lạc Thần lại chạy vút về phòng, ới ời gọi thị nữ chải đầu thay quần áo, vừa thúc giục vừa không quên soi gương.

Cuối cùng chải đầu sơ qua, đổi xong y phục, nàng đi lên chiếc xe ngựa nhỏ của mình thúc giục chạy nhanh đến cửa thành.

Chưa có ai biết được tin tức thứ sử trở về.

Trong thành, khói bếp lượn lờ, người thợ cày sau một ngày làm việc trên cánh đồng trở về nhà, người phụ nữ đang gọi đứa trẻ ngoài cửa, nhưng đứa trẻ lại tham lam tia sáng cuối cùng trong ngày, chơi đùa và cười đùa vừa trả lời vừa càng chạy xa hơn đã nhận ra xe ngựa của thứ sử phu nhân đang gấp gáp đi về hướng cửa thành thì ngại ngùng đứng bên vệ đường tò mò nhìn rồi lén lút đuổi theo sau, cũng chạy về phía cửa thành.

Binh lính canh giữ cửa thành vẫn như thường lệ tuần tra đi lại, chợt thấy phu nhân tới đi xuống xe ngựa, sắc mặt nàng rạng rỡ, dung mạo khác người nên không dám nhìn nhiều, cúi đầu hành lễ rồi đi qua, lặng lẽ nhìn theo nàng đi như bay lên tường thành thì đều lộ vẻ hoang mang.

Lạc Thần một mạch đi lên tường thành, đứng sau bức tường nơi ngày đó nhìn hần tuyên thệ trước khi xuất quân đi về phía Bắc, hai

mắt mở to nhìn con đường bên ngoài cổng thành dường như kéo dài đến tận đường chân trời.

Lý Mục không để cho cô vợ nhỏ của mình chờ lâu, nhìn từ xa thấy một đội nhân mã đang phi nước đại đến.

Chiến mã như bay, cuồn cuộn bụi mù.

Dần dần đến gần, không chỉ nàng mà ngay cả binh lính phụ cận cửa thành cùng với dân chúng về thành cũng đã phát hiện ra.

– Thứ sử về rồi...

Những tiếng hò hét phấn khích nối tiếp nhau, một truyền mười, mười truyền trăm, chẳng mấy chốc, cổng thành vốn vắng vẻ bỗng sôi động như cái chợ.

Lạc Thần chạy như bay xuống dưới, được mọi người vây quanh ra khỏi cửa thành, chào đón Lý Mục trở về.

Hắn phóng ngựa tới, bóng người càng ngày càng rõ.

Rất nhanh, Lạc Thần liền thấy rõ khuôn mặt hắn.

Với rất nhiều người xung quanh, hai mắt hắn lại dường như tìm thấy nàng ngay lập tức.

Sau lưng nàng, từ cửa thành đổ ra người càng ngày càng nhiều, tiếng reo hò chào đón hắn trở về không dứt.

Lạc Thần tim đập nhanh hơn, dừng lại, đứng ở ven đường, nhìn hắn phi nước đại về phía mình, càng ngày càng gần.

Ô truy cuối cùng đưa hắn tới trước mặt nàng.

Lý Mục dừng ngựa, hơi hơi cúi đầu nhìn khuôn mặt thanh tú bị ánh chiều tà làm cho ửng hồng của nàng, bỗng nhiên vươn một bàn tay lớn hướng về phía nàng.

Lạc Thần tim đập càng nhanh hơn, chần chờ một chút, cũng từ từ chìa tay ra với hắn.

Hắn hơi cúi người xuống, nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng kéo một cái, cả người nàng đã bị hắn bế lên lưng ngựa, ngồi ở trước người hắn.

Bốn phía yên tĩnh ngán ngùi ngay sau đó lại bộc phát ra tiếng hoan hô rầm trời.

– A Di ời, ta lấy Trường An làm sính lễ, nàng có vừa lòng không?

Bên tai là tiếng thì thầm của người đàn ông trẻ tuổi.

Lạc Thần cứ như thế cùng với người đàn ông lấy Trường An làm sính lễ cho mình trong tiếng hoan hô không ngớt của dân chúng biết tin càng lúc càng đổ ra đường chào đón, từ cửa thành ngồi chung một ngựa trở về phủ thứ sử.

.....

Cốc Hội Long chết, Lý Mục lấy được Trường An. Trận chiến này khiến cho thanh danh Lý Mục người Nam Triều lại một lần nữa chấn động thiên hạ.

Người ta đồn rằng người Hán từ phía Bắc đến gia nhập quân đội nhiều vô số kể.

Trước đó, chỉ trong một tháng, binh lực của hắn đã bành trướng nhanh chóng.

Lý Mục để lại đám người Tôn Phóng Chi, Cao Hoàn đóng giữ Trường An, huấn luyện tân binh, mình thì cùng với Hầu Ly và binh lính Cừu Trì cùng với hai vạn quân đội trở về Ngĩa Thành trước.

Màn đêm buông xuống, trước phủ thứ sử đèn đuốc sáng trưng, cả thành khắp nơi là ăn mừng tiếng cười nói. Lý Mục giao việc khao

quân và bàn giao việc cho Trương Thao, mình thì trở về hậu viện từ sớm, sau đó thì không ra ngoài nữa.

Mãi cho đến sau giờ Ngọ ngày hôm sau, Trương Thao ở tiền đường chờ rất lâu mới chờ được Lý Mục.

Trương Thao trình lên một chiếu thư.

Chiếu thư phát ra từ hoàng cung Kiến Khang, Ngự bút ngọc tỷ, đem qua vù đến nơi.

Hoàng đế biết được hãn đã đoạt lại được Tây Kinh cho triều đình, mặt rồng rất vui mừng, để tỏ lòng ưu ái, ông ta bố cáo thiên hạ, ra lệnh cho hãn lập tức về triều diện thánh, tiếp nhận sự phong thưởng.

Hết chương 95

Chương 96

Ánh xuân rực rỡ giữa trưa xuyên qua khung cửa sổ khép hờ chiếu vào, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Còn nhớ lúc mình đi, cây lan đá nàng cấy ở mảnh vườn trước cửa sổ mới còn đang nhú lá xanh, ngày hôm qua trở về thì một nửa số lan trong vườn đã nở hoa rồi, trắng, tím, lan tỏa hương thơm ngát. Sau giờ ngộ yên tĩnh này, mang theo hương thơm của lan theo làn gió nhẹ vô thanh vô tức khuếch tán vào khe cửa sổ, khẽ lay tấm màn ngủ màu xanh da trời bị mưa cắt mềm mại trước giường.

Bức màn buông hờ treo thấp, một góc bị gió thổi tung, như sóng gợn lăn tăn, cản trở ánh sáng cho người trên giường, hương thơm như có như không bao trùm lấy.

Nàng còn ngủ say chưa tỉnh. Đầu nàng hơi nghiêng, mặt gối lên cánh tay ngọc trông như củ sen tươi, thân thể nghiêng nghiêng trên gối, đắp chăn mỏng màu nước, không biết từ lúc nào bị một cái chân trần của nàng thò ra khỏi một góc chăn cuốn lấy, trượt từ đầu vai hỗn độn mà đi xuống, chỉ che đến vòng eo, lộ ra cả một vùng lưng phía sau trắng nõn nà như tuyết với mái tóc đen dài bung xõa.

Lý Mục từ tiền đường trở về, y phục chỉnh tề, ngồi ở bên mép giường yên lặng ngắm nhìn nàng ngủ.

Nghĩ đến dáng vẻ không mảnh áo che thân ở dưới cái chăn mỏng kia, đáy mắt hắn chợt tối lại, cầm lòng không đậu mà cúi người lại gần, tay chậm rãi thò vào trong góc chăn, môi dừng ở trên đầu vai bóng loáng của nàng, hôn lên nhẹ nhàng, dừng lại một lát, rồi lại rà dần dần dọc theo cánh xương b ướm xinh đẹp đi xuống rãnh lưng mảnh và mềm mượt kia...

Hàng mi dài rung động vài cái.

Lạc Thần bị đánh thức.

Là bàn tay to quen thuộc mang theo cảm xúc thô ráp dưới chiếc chăn mỏng vuốt v e làn da trơn mượt như tơ của nàng.

Biết là hấn trở về, khóe môi nàng hơi vểnh lên, nhưng người vẫn chìm đắm trong cơn biếng nhác ngủ chưa tỉnh, cảm thấy cả người vẫn đau nhức, mắt nhắm nghiền không muốn mở ra, chỉ lười biếng rụt rụt chân, lại cuộn cơ thể lại, nhằm biểu đạt sự bất mãn của nàng đối với người đàn ông bắt đầu từ chiều tối hôm qua không hề cho nàng ngủ một giấc ngon gì cả.

Người đàn ông trẻ tuổi không những không dừng động tác lại mà ngược lại còn ôm lấy cả người nàng từ phía sau.

Lạc Thần thật sự còn chưa ngủ đủ, đáp lại ậm ừ mấy tiếng không rõ ràng, mềm mại nâng cánh tay lên muốn đẩy hấn ra, tay lại bị bắt lấy.

Môi đổi sang in lên mu bàn tay nàng, dọc theo cánh tay trắng như tuyết hôn đi lên, và hôn lên mặt nàng.

Người đàn ông cùng với nàng tiếp tục âu yếm vuốt v e một lúc.

— Nàng còn mệt không?

Lạc Thần nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng chất vấn bên tai mình.

Nàng vẫn còn hơi chút mơ màng, theo bản năng lắc đầu, bỗng nhiên lại như nhớ tới gì đó, cả người hơi tỉnh táo lại, mở mắt nhấp nhem ra gạt đầu.

Lý Mục nhìn nàng mở to hai mắt đáng vẻ đề phòng nhìn mình thì không nhịn được bật cười thành tiếng.

Đêm qua, đối mặt với cô vợ nhỏ cực kỳ cuồng nhiệt, hắn tràn đầy hứng thú, phóng túng đến điên cuồng. Ngủ rồi tỉnh tỉnh rồi ngủ, mây mưa ân ái không có điểm dừng. Sáng nay tỉnh lại hắn vẫn còn chưa thấy thỏa mãn, ôm mỹ nhân nhỏ xinh ở trong vòng tay vẫn còn đang ngủ say lại muốn thêm một lần nữa, về sau ôm lấy nàng ngủ một giấc đến tận trưa, cho đến khi Tường Thao tới tìm hắn mới đứng dậy. Nàng lúc ấy lại buồn ngủ đến mức hai mắt không thể mở ra được, biết được Tường Thao tới tìm hắn thì yên lòng nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Ngủ cả một buổi sáng, tinh lực của hắn đã tràn đầy, nhưng hắn biết nàng bị mình làm cho kiệt sức, còn chưa hồi lại sức, thấy nàng cuối cùng đã tỉnh hỏi nàng có đói không.

– Đã qua trưa rồi, ta sợ nàng đói là đi, hay là ăn chút gì đã nhé. Nếu như còn buồn ngủ thì ăn xong lại ngủ tiếp, được không?

Bị hắn nhắc nhở, Lạc Thần mới cảm thấy đói đến mức ngực dán vào lưng, ngoan ngoãn gật đầu.

Lý Mục xoa xoa đầu nàng, xuống giường, vén màn lên, cũng không gọi người tiến vào mà tự mình giúp nàng mặc quần áo, mặc xong từng thứ rồi mới mở cửa, gọi người vào hầu hạ rửa mặt.

Hai người cùng ăn cơm, ăn xong lại cùng nhau trở về phòng.

Gả cho hắn đã hơn một năm, dường như chỉ có hôm nay hắn dành cả một ngày cho nàng.

Lạc Thần tâm tình rất tốt, chẳng muốn đi đâu hết cả. Vào phòng rồi, nàng liền treo trên người hắn, muốn hắn ôm lấy mình.

– Cả người thiếp vẫn còn đau lắm, không đi nổi nữa nè. Tại chàng hết đó...

Nàng thỏ thẻ mà trách hắn, giọng mềm ra nước.

Lý Mục hơi rún người xuống, hai tay nâng lấy hông nàng bế nàng lên cao. Thành linh bị nhấc lên cánh mặt đất ba thước, còn cao hơn cả so với hắn. Lạc Thần giật mình kêu lên, giơ tay đánh hắn, muốn hắn mau chóng thả mình xuống, không cho hắn ôm nữa.

Lý Mục cười thành tiếng, trong lòng bởi vì một lát trước nhận được tin tức kia tạo nên bóng ma tâm lý trong giây phút này đã biến mất không còn lại gì.

Hắn ôm nàng tới bên giường, để nàng nằm xuống, mình thì ngồi ở mép giường đặt hai chân nàng lên trên đầu gối của mình, xoa bóp chân cho nàng.

Kỹ thuật của hắn rất tốt, xoa bóp làm cho Lạc Thần dễ chịu mắt híp lại, hưởng thụ sự hầu hạ của lang quân, chợt nhớ giữa trưa Tưởng Thao có đến tìm hắn, liền thuận miệng hỏi vài câu. Hỏi xong rồi, nàng lại không nghe thấy hắn đáp lại thì hiểu ra, nghĩ có lẽ là việc quân cơ không tiện nói, vội mở mắt ra.

– Nếu như không tiện nói với thiếp, chàng không nói cũng không sao.

Lý Mục dừng lại, ánh mắt nhìn nàng chăm chú một lúc, hơi mỉm cười:

– Không có chuyện gì đâu. Chỉ là đêm qua có nhận được một thánh chỉ trong cung Kiến Khang, tuyên ta trở về, muốn phong thưởng cho ta.

Lạc Thần không ngờ lại là chuyện này, ban đầu có chút kinh ngạc, ngồi dậy, lại nghĩ nghĩ lại thấy vui.

– Đây là chuyện tốt mà. Lang quân lấy được Trường An, công lao như thế không có người nào bằng. Chàng được phong thưởng theo công lao là rất hợp lẽ thường.

– Lang quân tính toán khi nào lên đường ạ?

Hắn không trả lời nàng ngay, chỉ nhìn nàng một lúc mới nói:

– A Di ời, nàng thấy ta có nên về thụ phong không?

Lạc Thần ngó người, chạm phải ánh mắt của hắn đang nhìn mình. Vừa nãy khi nghe tin tức này, ban đầu nàng thấy quá bất ngờ, sau đó thì vui mừng và kiêu ngạo, bởi vì mình đã được gả cho một vị lang quân là đại anh hùng đương thời, cảm thấy cực kỳ vinh dự tự hào. Nhưng mà không ngờ rằng nom hắn dường như không hề muốn trở về nhận phong thưởng. Nàng tức khắc nhớ tới vấn đề đã gây ra bất đồng lớn giữa hắn với phụ thân. Hắn không hề coi cái triều đình mà phụ thân khổ tâm duy trì này vào mắt, thậm chí còn có ý tưởng đại bất kính. Chính bởi vì vậy, nàng mới bị phụ thân ép rời khỏi nhà hắn ở Kinh Khẩu theo về Kiến Khang. Về sau nếu như không phải mình kiên quyết đuổi theo và ở lại đây, hiện giờ hai người như thế nào còn chưa biết được.

Hơn nửa năm này, nàng ở nơi này cùng với hắn đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, suýt chút nữa nàng đã quên mất chuyện này.

Lúc này, đột nhiên nàng lại nghĩ tới.

Trái tim nàng đột nhiên chùng xuống.

Chần chừ hồi lâu, nàng mới nói:

– Lang quân ời, hoàng đế hiện giờ đã không phải là hoàng a cửu của thiếp nữa. Thư mà lần trước a tỳ gửi cho thiếp, chàng cũng đọc rồi đó. Bộ hạ với a tỳ tấm lòng đều tốt, tân triều hắn là có thể chấn hưng lên được.

– Nhưng mà nếu như chàng không muốn trở về nhận sự phong thưởng của triều đình, thiếp sẽ không bao giờ ép buộc chàng. Vì vậy chàng hãy gửi tấu chương đáp lại, nói rằng chàng không phải là không coi trọng triều đình kháng mệnh không trở về, mà là Nghĩa Thành với Trường An còn chưa được củng cố, chàng rất bận rộn quân vụ, không phân thân ra được, cho nên không thể về kinh được.

– Họ gửi cho chàng chiếu thư kia, có lẽ là có ý định tốt. Đừng vì cái này mà gây nên vấn đề với cha thiếp, hoặc là với bề hạ, thậm chí còn khiến cho họ nghi ngờ chàng. Có được không?

Nàng nói xong, dùng ánh mắt năn nỉ khẩn trọng nhìn hấn.

Lý Mục nhìn nàng rất lâu, ban đầu lặng thinh, một lát sau nói:

– Chờ ở đây sắp xếp mọi việc thoả đáng xong, ta sẽ mang nàng về. Ta nghĩ hấn là nàng cũng rất nhớ và muốn gặp nhạc phụ nhạc mẫu.

Lạc Thần cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng sợ nhất là Lý Mục khẳng khái theo ý mình, điều này sẽ làm cái cớ cho người khác cho rằng hấn công khai bất kính với triều đình. Chỉ cần hấn chịu trở về, biết đâu có thể cảm nhận được khí tượng của tân triều mà dần dần thay đổi suy nghĩ.

Lại lạc quan nghĩ, nàng càng mong chờ có một ngày hấn với phụ thân có thể đồng tâm hiệp lực cùng hiệu lực cho triều đình.

Hơn nữa là, nàng thật sự rất nhớ cha và mẹ.

Nàng bò lên, quỳ gối bên hấn, mang theo sự cảm kích và lấy lòng, thỏ thẻ nũng nịu:

– Lang quân ơi, chàng tốt với thiếp quá.

Nàng hơi đỏ mặt, lặng lẽ nắm lấy một bàn tay của hấn, đặt lên trên bộ ngực xinh đẹp mà hấn rất thích ở nàng.

– Thiếp ngủ đủ rồi...Lang quân muốn gì, A Di đều cho chàng...

Lý Mục nhắm mắt lại, rút tay về, đổi sang thành ôm lấy cơ thể nàng, mang theo nàng cùng nàng nằm xuống.

Hấn hôn lên trán nàng, dịu dàng nói:

– Ta cũng hơi mệt, nàng ngủ với ta một chút nhé.

Lạc Thần đêm qua bị hấn lẫn lộn đến kiệt sức, thật sự là ngủ vẫn chưa đủ, bèn ngoan ngoãn rúc ở trong lòng hấn, được hấn ôm lấy, nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Lý Mục nhìn khuôn mặt ôn hoà của thê tử đang ngủ bình yên ở trong lòng mình, bóng ma trong lòng ban đầu bởi vì nàng mà tan đi lại lần nữa dần dần bao phủ.

Vị tân hoàng đế hiện giờ thậm chí còn không bằng Hưng Bình Đế.

Ít nhất Hưng Bình Đế còn có lòng tranh đấu.

Mà vị hoàng đế này, ấn tượng duy nhất kiếp trước y để lại cho Lý Mục chính là ham hưởng lạc ham sống an nhàn.

Lý Mục nhớ rõ, khi Cao Kiệu còn sống, vị hoàng đế này còn khiêm nhường một chút. Đăng cơ sau một năm, Cao Kiệu vừa chết đi, ông ta đã hoàn toàn hoá thân thành danh sĩ ngày ngày chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, triều chính đều do Cao Ung Dung cùng Tân An vương Tiêu Đạo Thừa nắm giữ, đấu tranh gay gắt với những sĩ tộc Hứa Tiết, Lục Quang. Mãi cho đến mấy năm sau, Hứa Tiết bạo loạn, hấn cứu giá bình định, từ đó về sau trên con đường thượng vị đã lên tới chức vị Đại Tư Mã, quyền khuynh triều dã, nhưng bởi vì cứ kiên trì Bắc phạt mà dẫn tới sự kiêng kị của Cao Ung Dung cùng Tiêu Đạo Thừa, chính bản thân hấn cũng bởi nhất thời sơ ý mà chết dưới cái bẫy mỹ nhân được thiết kế tinh xảo.

Mà vị hoàng đế này ngay từ lúc Hứa Tiết làm phản trên đường chạy trốn ra khỏi kinh đô đã sợ hãi mà chết.

Lý Mục có thể khẳng định, chiếu thư mà đêm qua gửi tới này chính là giả danh thánh chỉ, người đứng sau nó nhất định là Cao Ung Dung.

Hắn cũng đoán được, Cao Ung Dung hiện giờ có lẽ đang muốn lung lạc mua chuộc hắn.

Thúc giục hắn trở về Kiến Khang nhận phong thưởng, nghĩ chắc là muốn làm rõ quyền sở hữu Trường An, nhân cơ hội này tuyên bố với thiên hạ rằng thần tử ở bên ngoài dù là có lập công lao lớn đến mấy thì cũng thuộc quản lý và khống chế của triều đình, là thần tử của Tiêu thất.

Nếu không có cô gái nhỏ đang nằm trong lòng hắn đây thì hôm nay, hắn tuyệt đối sẽ không phụng chiếu trở về.

Đã đi ra ngoài rồi, tự chủ trong loạn thế, dẹp yên Trung Nguyên, bị trói lấy cái danh loạn thần tặc tử Nam Triều, thì có làm sao nào?

Dù là Nam triều của Tiêu thị, hắn cũng có thể cướp lấy.

Nhưng mà bởi vì có nàng, mà hắn cùng triều đình này có một sợi dây ràng buộc không thể tách rời.

Ngoài trượng phu là mình ra, nàng còn có cha mẹ, thân tộc, cùng với tất cả địa vị và vinh quang mà triều đình này mang cho nàng.

Những thứ đó đều là một phần của nàng.

Hắn không làm được, hắn không thể không quan tâm đến mong muốn của nàng mà bắt ép nàng phải vì mình mà đoạn tuyệt tất cả. Về điểm này, ngay từ ngày đầu tiên hắn biết không thể buông bỏ chấp niệm mạnh mẽ đòi cưới nàng thì đã biết.

Như mới vừa rồi thôi, khi nghe nàng dùng giọng điệu lấy lòng nói với hắn rằng hắn rất tốt với nàng, lại khi cầm tay hắn chạm vào cơ thể mềm mại của mình, có một giây ngắn ngủi, hắn như lại nhìn thấy nàng ở trong đêm động phòng tại kiếp trước. Chẳng qua nàng khi đó có điều cầu với Đại Tư Mã hắn. Mà nàng hiện giờ chính là sợ hắn đoạn tuyệt với người nhà mà nàng quan tâm.

Nàng đã từng kiêu ngạo cỡ nào hãy còn mới mẻ ở trong ký ức của hắn.

Hắn cũng nghĩ, ước rằng nàng thà giữ vẻ kiêu ngạo và ngây thơ khi mới kết hôn với hắn cả đời.

Nhưng mà hắn chung quy vẫn không làm được.

Kết hôn với nàng, nhưng khiến nàng bây giờ phải cẩn thận như vậy trước mặt hắn, thậm chí nàng còn muốn lấy lòng hắn.

Nàng ngoan ngoãn dịu hiền đến mức làm cho hắn đau lòng.

Có được, sẽ có mất. Có được nàng, hắn sẽ không thể vì nàng mà để mình phải nhượng bộ triều đình này.

Ở kiếp này, hắn nghĩ hắn sẽ không bao giờ giẫm lên vết xe đổ một lần nữa.

Nhưng mà, khi cảnh tượng quen thuộc này bắt đầu từ hôm nay lại một lần nữa hiện ra trước mặt hắn, chờ tới ngày cháy nhà ra mặt chuột ấy, hắn chỉ hy vọng rằng nàng, người đang ngủ yên bình bên cạnh mình vào giờ phút này vẫn có thể mãi như thế này, hoàn toàn tin tưởng vào hắn.

Phần đời còn lại của nàng hoàn toàn ký thác trong tay hắn.

Hắn là lang quân cả đời này của nàng.

Lý Mục càng lúc càng ôm thê tử nhỏ xinh trong lòng mình càng chặt, ghé sát mặt vào nàng, hít một hơi thật sâu ngửi hương thơm từ mái tóc và làn da nàng, rồi nhắm mắt lại.

.....

Lạc Thần vô cùng yêu mến tòa thành trì Nghĩa Thành này, và cũng rất yêu thích nơi mà mình đang sống.

Nàng đã tận mắt chứng kiến tòa thành trì này dần thay đổi từ hoang tàn khi nàng lần đầu tiên đến một nơi đầy khói lửa như vậy biến thành một nơi tràn ngập hơi thở con người và khói lửa như hiện giờ. Càng không cần phải nói, từng cọng cây từng ngọn cỏ trong phủ thứ sử này, mỗi một viên gạch một viên đá nơi đây đều do đích thân nàng tự tay dọn dẹp, và nó chứa đầy cảm xúc của nàng.

Nhưng mà Kiến Khang cũng là địa phương mà nàng sinh ra và lớn lên, rời đi lâu rồi, nàng thật sự cũng rất nhớ.

Huống chi là, nơi đó còn có cha và mẹ nàng.

Từ lúc Lý Mục đáp ứng sẽ quay về Kiến Khang, Lạc Thần bắt đầu âm thầm chờ mong. Điều khiến nàng bất ngờ chính là, sau ngày nhận được chiếu thư kia không quá mấy ngày, Nghĩa Thành lại được đón đặc sứ của hoàng đế phái đến.

Vị đặc sứ đó chính là người quen cũ Hầu Trung Phùng Vệ từng chủ trì buổi tiệc ngày Trùng Dương giữa Lý Mục và Lục Giản Chi.

Phùng Vệ mang đến rất nhiều vật ban thưởng của hoàng đế.

Ngoại trừ những vật như bánh vàng, châu báu, bạch lụa ra còn có những người thợ thủ công thông thạo xây dựng và các nghề thủ công cùng với thái y của Thái Y viện.

Chỉ thế thì không có gì phải nói, nhưng mà còn cấp cho Nghĩa Thành rất nhiều thợ thủ công và thái y mà thành trì khan hiếm thì phải nói là cực kỳ chu đáo, suy xét chu toàn.

Lạc Thần rất là vui vẻ.

Lý Mục mang theo nàng cảm tạ thiên ân, lại cảm tạ Phùng Vệ, nói ông ta đi đường vất vả quá rồi.

Phùng Vệ mỉm cười nói:

– Lý thứ sử không cần đa lễ. Ngài thay mặt triều đình lấy lại được Tây Kinh, Đại Ngu không ai là không kính ngài ba phần cơ chứ? Tôi được phụng chỉ tới đây đón thứ sử cùng với thứ sử phu nhân về kinh nhận phong thưởng là vinh hạnh của Phùng Vệ tôi. Nếu như thứ sử đã chuẩn bị xong, có thể lên đường sớm được không?

– Dân chúng Kiến Khang đều biết tin tức Lý thứ sử sắp về kinh nhận phong thưởng, ngày ngày đều mong chờ ngài đó.

Lạc Thần nhìn Lý Mục.

Hắn nhìn Phùng Vệ, nói:

– Nơi này ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Mọi chuyện cứ nghe theo khâm sai là được.

Phùng Vệ mừng rỡ, nói ngay:

– Chọn ngày chi bằng đúng ngày, vậy thì ngày mai về kinh luôn, thứ sử thấy sao?

.....

Đại quân mà Lý Mục mang theo về ở lại Nghĩa Thành, sự vụ thì bàn giao lại cho Trương Thao, ngày hôm sau hắn mang theo Lạc Thần bước lên hành trình đi về phía Nam.

Một tháng sau, vào ngày mừng Năm năm nay, khi những con đường và ngõ hẻm của thành phố Kiến Khang được bao phủ bởi những bông tuyết trắng, Lạc Thần đã rời xa Kiến Khang gần một năm đã cùng trượng phu đặt chân lên vùng thổ địa mà nàng thân thuộc này.

Hết chương 96

Chương 97

Để tỏ lòng kính trọng và ưu ái đối với Lý Mục, vào ngày hẵn về thành, Thái Khang Đế mệnh cho quan viên triều đình dưới tứ phẩm ra khỏi thành nghênh đón. Trước đây, kiệu đải ngọ này chỉ dành cho một số rất ít đại thần nhất phẩm như Cao Kiệu, Hứa Tiết mới có, được cả triều yêu thích và ngưỡng mộ.

Vì vậy, ngày hôm đó, người dân thành phố Kiến Khang thức dậy sớm và nhìn thấy hàng trăm người mặc quan phục, ngồi trên xe ngồi kiệu, sôi nổi đi đến trường đình bên ngoài thành bắc mười dặm và bắt đầu chờ đợi ở đó dưới ánh mặt trời.

Khi Lý Mục cùng Lạc Thần đến, mặc dù đã muộn nhưng vẫn đầy đủ các quan viên Kiến Khang đang đợi ở hai bên đình.

Có vẻ như không còn ai nhớ đến những lời chế giễu tàn nhẫn và sự khinh miệt ác ý đã dành cho hắn lúc hắn với chức quan Biệt Bộ Tư Mã ngang trời xuất hiện cưới con gái Cao thị.

Tuy rằng đã chờ đợi hơn nửa ngày, mọi người đều vừa đói vừa mệt, nhưng khi nhìn thấy hàng xe ngựa của Lý Mục xuất hiện thì đều tươi cười đầy mặt, tranh nhau đi lên, những tiếng chúc mừng không ngớt.

Chiến thần không gì địch nổi, vinh quang của người Nam Triều, tân sủng của hoàng đế, con rể của Cao Kiệu, đây là dáng vẻ của Lý Mục ở trong mắt những người này.

Mỗi người đều nghĩ, Lý Mục – một võ quan xuất thân hàn môn bắt đầu từ hôm nay con đường thăng chức sẽ tăng rất nhanh.

Lý Mục có thái độ rất khiêm tốn, từ xa đã xuống ngựa, đứng ở trên đường chấp tay cảm tạ với những quan viên đã đứng ở ngoài trời chờ mình hơn nửa ngày. Sau đó, một hàng ngựa xe được vây quanh đi vào thành, hần cưỡi ngựa che chở xe ngựa của thê tử đi đằng trước, mấy trăm quan viên đi theo phía sau, đội ngũ đồ sộ từ cửa thành đến Cao gia, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của dân chúng trong thành.

Ở Kiến Khang Lý Mục không có nhà riêng. Lúc hần đang đi trên đường, hoàng đế đã ban thưởng cho hần một tòa đại trạch ở Trường Can Lí, nô bộc xe ngựa đầy đủ mọi thứ. Trước đó Cao Kiệu đã dành chút thời gian phái Cao Thất đi Kinh Khẩu đón Lý mẫu đến, nhưng lại bị Lư thị khéo léo từ chối, thế là cũng đành phải từ bỏ.

Chờ đến ngày hôm nay con gái con rể về kinh, ông đã từ Đài Thành trở về từ sớm. Bởi vì Cao Dân hiện giờ còn đang ở Quảng Lăng chiến đấu, bên phái mấy con cháu khác trong tộc còn ở trong kinh cùng với Cao Thất đi ra ngoài thành nghênh đón, dẫn vợ chồng hần đi thẳng đến Cao gia trước.

Xe ngựa dừng ở trước cửa lớn Cao phủ, hai cánh cửa mở rộng ra, nô bộc trong nhà đã xếp thành hàng chờ ở ngoài cửa. Hai vợ chồng hần chân còn chưa chạm xuống đất thì đã có người nhà mang tin tức bẩm báo vào trong.

Tiêu Vĩnh Gia nghe tin thì cực kỳ vui mừng, thấy trượng phu cũng lộ ra vẻ vui vẻ, rõ ràng là sốt ruột hơn cả mình, thấy ông đi nhanh ra ngoài vài bước thì lại dừng lại, bày ra dáng vẻ không mấy quan tâm, nói một câu “Kêu A Di đi thư phòng gặp ta” rồi xoay người đi luôn.

Tiêu Vĩnh Gia ném ánh mắt xem thường với chồng, mình thì đi ra tiền đường đích thân đón con gái về nhà.

Lạc Thần bước qua bậc cửa, tâm tình vô cùng kích động, bước nhanh đi vào nhà, đi qua hành lang qua đình đài, còn chưa đến tiền đường từ xa đã nhìn thấy một bóng dáng từ mái hiên đi ra, đúng là

mẫu thân của mình rồi, thế là gọi to một tiếng “mẫu thân”, bỏ mặc Lý Mục lại, lao về phía mẫu thân của mình.

– A Di!

Tiêu Vĩnh Gia mặt mày rạng rỡ giang hai tay ra ôm chặt con gái yêu mà mình ngày đêm mong nhớ vào trong lòng.

Lạc Thần nhào vào lòng mẫu thân, không kìm nén được hết khóc lại cười.

Tiêu Vĩnh Gia ôm con gái yêu một lát rồi mới bình tĩnh quan sát nàng.

Hơn nửa năm không gặp, con gái mặt như phù dung, dung mạo tươi tắn, thần thái còn tốt hơn so với trước kia rất nhiều, trong lòng rất hài lòng, thấy Lý Mục cũng cười tươi đi tới thì vội xia ngón tay vào trán con gái, cười cười:

– Đừng có khóc nhè nữa. Để con rể nhìn thấy, còn tưởng rằng con đang kể khổ với mẹ đấy, rồi để con rể không vui.

Lạc Thần nín khóc, đổi sang nũng nịu:

– Huynh ấy còn lâu mới thế. – Quay lại nhìn hấn, lau nước mắt.

Phía sau, Lý Mục đã bước đến, tươi cười chào hỏi Tiêu Vĩnh Gia.

Tiêu Vĩnh Gia vội bước lên bảo hấn không cần đã lễ, sau đó dẫn con gái con rể đi vào trong.

– Mẹ ơ, cha con đâu rồi ạ?

Lạc Thần đi vào tiền đường nhìn quanh quất, lại chẳng thấy bóng dáng phụ thân đâu.

Tiêu Vĩnh Gia đang định nói, lại nghe thấy phía sau có tiếng ho hắng giọng, quay đầu lại, thấy trượng phu không biết đã đi ra từ lúc nào

rồi, hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc, đang từ hậu đường đi đến.

Bà cố nín cười hất cằm:

– Kia kìa, đang tới kia kìa.

– Cha ơi!

Lạc Thần chạy về phía ông.

– Cha ơi, sao cha lại gầy đi nhiều so với lúc con đi thế ạ!

Lạc Thần chạy tới trước mặt Cao Kiệu, choàng lấy tay phụ thân, quan sát ông, lòng xót xa.

Cao Kiệu vừa rồi vốn dĩ muốn nhịn, chờ Lý Mục đến gặp mình trước, nhưng mà vào thư phòng xong rồi chung quy vẫn không nhịn được, lại đi ra.

Ông thật sự là quá yêu thương và nhớ con gái. Con gái bị người ta mang đi, đi một cái là không trở về, ngay cả mình cũng không cần, mỗi khi nhớ tới ông đều thấy mất mát và đau lòng. Ngày hôm nay cuối cùng cũng chờ được con gái trở về, giống Tiêu Vĩnh Gia, thấy con gái mặt mày rạng rỡ, khí sắc rất tốt, trong lòng ông biết hẳn là cuộc sống với Lý Mục rất hạnh phúc, trong lòng vừa chua xót ghen tị đồng thời cũng rất vui mừng.

Dù sao cũng làm một người cha, con gái cũng đã lớn, tuy xa cách lâu ngày mới được đoàn tụ, trong lòng tràn đầy vui mừng nhưng trước mặt mọi người không thể để lộ cảm xúc ra ngoài như thê tử mình được, chỉ mỉm cười thấp giọng an ủi con gái.

Bên này cha con gặp mặt, dĩ nhiên là nói mãi cũng không hết chuyện, bên kia Tiêu Vĩnh Gia tiếp đón con rể, nói:

– Nhạc phụ con biết hôm nay con về kinh cho nên đã từ Đài Thành về nhà rất sớm rồi. Trước đó còn phái người đi Kinh Khẩu dự tính là đón mẫu thân với em gái con đến đây để người một nhà các con được gặp nhau sớm hơn, nhưng mà mẫu thân không đi, ông ấy mới đành phải thôi...

Đang nói chuyện, Cao Kiệu lại hắng giọng một tiếng, cắt ngang lời Tiêu Vĩnh Gia, nói:

– Hôm nay Đài Thành không có việc gì, cho nên ta mới về sớm một chút. Đó chỉ là chuyện nhỏ, có gì mà nói đâu.

Lý Mục thấy nhạc phụ mặt mày nghiêm túc, từ lúc xuất hiện thì không nhìn sang mình, liền đi tới trước mặt ông cung kính hành lễ, nói:

– Đã làm nhạc phụ lo lắng, con rất cảm kích ạ.

Cao Kiệu ừm nhẹ một tiếng, nói với thê tử:

– Nàng tiếp đón đi.

Xoay người đi.

Tiêu Vĩnh Gia thấy trượng phu vẫn bày ra cái dáng vẻ ngang bướng, như là vẫn còn giận dữ con rể, vừa buồn cười lại vừa tức giận, cũng không để ý tới ông, chỉ cười cười với con rể:

– Các con đi đường vất vả, phòng của các con đã được dọn dẹp rồi, là khuê phòng trước kia của A Di, các con đi nghỉ ngơi đi, một lát ra dùng cơm.

Lý Mục cảm ơn bà.

Lạc Thần vui vẻ dẫn Lý Mục đi thăm thú trong nhà quen thuộc, trên đường đi chỉ cho hắn các nơi, nói nói cười cười. Cuối cùng lúc đi qua một cánh cửa tròn đi tới một đình viện, đó là nơi khuê phòng thời thiếu nữ của nàng.

Trong viện có hòn non bộ, núi giả, chuối và củ cải, hoa cỏ đan xen, thấp thoáng nó cũng được che giấu và mở ra trong sự yên tĩnh.

Vào gian ngoài, trước mắt là cả một bức tường sách, giá sách cao hơn trần nhà, sách xếp chồng ngang dọc lên trên, lấp đầy cả bức tường. Đối diện là một con Đa Bảo Cách. Một cái bàn dài dựa vào tường, trên bàn đặt một chiếc bình sứ đáy chậu có hoa văn lá xanh, miệng bình cắm một cành san hô, một cây quạt tiêu lớn khác, bên cạnh là một lư hương hai quai bằng đồng xanh cổ kính. Đi qua nữa là một chiếc trường kỷ, một bàn cờ, một chiếc đàn cầm cổ nhiều màu sắc, một ngăn đựng các bản phổ cầm, bên trên có cắm một cây ngọc tiêu, ngoài ra nó còn rất sạch sẽ, không giống với khuê các son phấn khác mà giống một thư phòng hơn.

Lý Mục nhìn quanh.

Một vú già hầu bên cạnh nói:

– Tiểu Nương tử, từ sau khi cô đi, bọn tôi ngày này đến quét tước dọn dẹp, chờ cô rất lâu đó. Ngoại trừ hai ngày trước có thay mới màn giường và rèm cửa, còn lại thì trước khi cô đi thế nào thì nay vẫn như thế. Cô nhìn xem, có chỗ nào không hài lòng không?

Lạc Thần có cảm giác thân thuộc trở về nhà. Đi vào nội thất, thấy giường và đồ đạc đều giống như trước, chỉ có màn màu đỏ khói được thay thế, cười nói:

– Đều tốt cả ạ, không có chỗ nào không ổn.

Mấy hạ nhân đều tắt bật cất đồ đạc, lại bưng nước vào để rửa mặt.

Lạc Thần rửa sạch mặt mũi chân tay, chải tóc tai, thay quần áo, nàng sáng khoái đi ra, thấy Lý Mục còn ở bên ngoài, đang đứng ở trước cây đàn cầm nhìn nó, cũng không biết hắn đang nhìn cái gì, đi qua cười nói:

– Chàng đang nhìn gì đó, thảo nào không thấy chàng đâu. Chàng mau đi rửa mặt mũi chân tay rồi thay quần áo đi, rồi chúng ta đi ăn cơm. Thiếp đói lắm rồi.

Lý Mục như lấy lại tinh thần, chuyển ánh mắt đi quay lại cười với nàng, đi tới.

Hắn vừa thay quần áo xong thì bên ngoài đã có người hầu tới gọi, vì thế cùng đi ra ngoài đi đến nhà ăn.

Cao Kiệu không mời thêm người nào khác. Bữa cơm chiều món ăn rất phong phú, nhưng chỉ có người nhà bốn người mà thôi, cũng không có quy củ nam nữ chia bàn, cả nhà đều ngồi cùng nhau.

Lúc ăn cơm, Cao Kiệu vẫn không nói gì. Cơm nước xong, ông cũng không nói thêm gì cả, chỉ dặn dò con gái đi nghỉ ngơi sớm, mắt nhìn Lý Mục, nói câu “con đi theo ta”, xong rồi đi đến thư phòng.

Lý Mục đứng lên xin phép rời đi với Tiêu Vĩnh Gia, lại nói với Lạc Thần:

– A Di, nàng trò chuyện với mẹ nhé, gấp nhạc phụ xong rồi ta sẽ trở về phòng ngay thôi.

Lạc Thần nhìn theo bóng lưng của hắn đi cùng phụ thân, nghĩ đến thái độ lạnh lùng của cha mình đối với Lý Mục tối nay, trong lòng có chút bất an, sợ cha sẽ làm khó hắn, nàng do dự rất muốn đứng lên ngăn cản phụ thân lại.

Về lo lắng của con gái làm sao thoát khỏi ánh mắt của Tiêu Vĩnh Gia, bà đi tới cầm lấy tay Lạc Thần.

– Con đừng lo, mẹ hiểu tính cha con mà. Cha con sẽ không làm khó con về đâu. Đi thôi, mình về phòng đi.

Lạc Thần mới yên tâm, cùng mẫu thân hai người trở về phòng.

.....

Lý Mục đi tới thư phòng, đứng ở trước mặt Cao Kiệu, hành lễ lần nữa.

Quả nhiên đúng như lời Tiêu Vĩnh Gia nói, thái độ của Cao Kiệu với con rể hoàn toàn bất đồng khi ở trước mặt con gái, khá là ôn hòa, ra hiệu cho hắn ngồi xuống ghế.

Đầu tiên là Cao Kiệu hỏi hắn về tình hình chiến sự.

Lý Mục thuật lại toàn bộ những gì mình đã trải qua từ lúc nhận được tin tức đại quân của Cốc Hội Long xuống phía Nam.

Cao Kiệu nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng chen vào đặt câu hỏi, một chi tiết cũng không bỏ qua.

Theo tự thuật của Lý Mục có thể nhìn ra được, cảm xúc của ông dường như trở nên khá kích động. Chờ Lý Mục kể xong thời gian trước hắn đã phái đám người Cao Hoàn lao tới Trường An ngăn chặn cuộc thảm sát dân trong thành, cuối cùng mới bình yên tiếp nhận Trường An, ông yên lặng rất lâu, sau đó thổn thức nói:

– Kính Thần à, lần này con chẳng những lập nên công lao to lớn với triều đình, với dân chúng, mà còn có ơn tái tạo nữa. Là cha đã xem thường con. Giao hẹn một năm trước kia của con với cha, cha thua rồi, thua rất tâm phục khẩu phục.

– Đại Ngu ta nếu như có được thêm nhiều những trung thần lương tướng giống như con vậy, thì làm sao có chuyện mất đất đai, dân chúng không có nơi để sinh sống cơ chứ?

Ông nói với giọng điệu rất xúc động, ánh mắt khẽ lóe lên, trên khóe mắt thoáng hiện những giọt nước mắt kích động.

Nói xong, hai mắt lại nhìn chăm chăm con rể đối diện, tựa hồ còn có điều gì muốn nói khác nữa.

Lý Mục hiểu rõ.

Cha vợ sau một loạt những lời khen ngợi vẫn không quên âm thầm nhắc nhở, đơn giản là muốn mình đi theo bước chân của ông, trung thành với triều đình này.

Hắn cúi mắt xuống, cung kính nói:

– Lần này con lập được công lao phần nhiều cũng do may mắn. Con không dám nhận những lời khen ngợi của cha ạ.

Cao Kiệu xua tay:

– Con không cần phải khiêm tốn. Năng lực của con rõ như ban ngày. Ngày hôm nay bệ hạ ở trước mặt cha cũng khen ngợi con rất nhiều. Sáng sớm ngày mai, con lên triều nhận thụ phong là được.

Lý Mục nói cảm tạ.

Cao Kiệu lại hỏi tình huống đóng giữ Trường An sau khi hắn đi, nét mặt trở nên nghiêm trọng.

– Cốc Hội thị cùng với bộ lạc Thổ Hồn Cốc hiện giờ đang ở Tần Thành đấu đá nhau, ốc còn không mang nổi mình ốc. Bắc Hạ cũng đang phải ứng phó với liên quân của Đại Ngu ta, không còn lực mà tiến về phía Tây nữa. Nhưng mà mấy ngày trước cha có nhận được tin tức, Mộ Dung Tây đã triệu tập bộ hạ cũ, muốn khôi phục lại Yến quốc, đánh một trận chiến với Nhu Nhiên, đánh bại Nhu Nhiên, đoạt được Tiêu Quan thế lại nổi lên rồi. Chờ khi hắn ở quan ngoại đứng vững gót chân, với dã tâm của hắn chắc chắn sẽ muốn thâm nhập vào Trung Nguyên. Ngoài ra còn có Lương Quốc được lập bởi người Đê, Hung Nô của người Triệu...

Ông nhíu chặt mày.

– Trường An như miếng thịt nuôi đàn hổ, không thể có chút sơ suất nào được.

– Nhạc phụ yên tâm ạ. – Lý Mục nói ngay. – Con đã sắp xếp trọng binh rồi. Từ Trường An đến Nghĩa Thành, mấy quận thành quan trọng dọc đường đi hoàn toàn đã nằm trong tay con, quân đạo thông suốt. Một khi có gió thổi cỏ lay gì thì sẽ lập tức tiếp viện được ngay. Hơn nữa con cũng không định ở lại đây lâu. Mấy ngày nữa con sẽ trở về đó ngay.

Cao Kiệu gật đầu:

– Con có kiến thức rộng rãi, cha rất yên tâm. Trường An là do con giành lại cho triều đình, chức thứ sử này không có người nào xứng đáng hơn con. Bệ hạ đã nghe theo lời khuyên của cha, vào triều hội ngày mai sẽ phong con làm thứ sử Trường An. Mong rằng con sau này tiếp tục cố gắng, mưu an cho thiên hạ và cho triều đình.

Lý Mục đáp vâng.

Trên bàn của Cao Kiệu có một phong thư. Ông lấy thư ra đẩy đến trước mặt Lý Mục.

Lý Mục nhận lấy mở ra xem, thấy đó là một bản tin báo chiến thắng do liên quân Hứa Lục nửa tháng trước gửi tới, nói rằng liên quân đã hợp lực đánh hạ được trọng binh phòng thủ Nam Dương từ trong tay Bắc Hạ. Tiếp theo, binh chia làm hai đường, Hứa quân thì tấn công Dĩnh Xuyên Dương Địch, Lục gia thì đánh Yển Thành, kế hoạch là sau khi từng quân đánh hạ mục tiêu xong thì hai bên bao vây kín, từ trái và phải đồng thời tấn công Lạc Dương.

– Kính Thần, con có cái nhìn thế nào về thế Bắc phạt của liên quân chúng ta? – Cao Kiệu hỏi hần.

Lý Mục buông thư xuống, cẩn thận tìm từ nói:

– Thực lực của bá phủ Lục thị như thế nào, trước kia con chưa từng lui tới nên không dám trình bày lung tung. Nhưng mà đại quân của Hứa thị nếu thật sự có thể do Dương tướng quân toàn quyền thống lĩnh, tự chủ dụng binh, vậy thì việc Bắc phạt hẳn là có khả năng thành công.

– Tốt lắm.

Cao Kiệu vỗ tay tán thưởng.

– Dương Tuyên tướng quân này lúc trước cha từng có duyên gặp mặt, đúng là có phong phạm của đại tướng. Nếu như con cũng tán thưởng người đó, vậy thì rất tốt rồi. Con đã lấy được Trường An, nếu lần này liên quân cũng có thể trên dưới đồng lòng tinh thần hăng hái lấy được Lạc Dương từ trong tay người Hồ, hoàn toàn dẹp yên loạn khấu, hoàn toàn nhất thống thiên hạ, vạn dân toàn an, thế thì Cao Kiệu ta đời này không còn gì tiếc nuối nữa.

Lý Mục yên lặng.

Cảm xúc của Cao Kiệu dường như hoàn toàn bị kích thích bởi cuộc nói chuyện tối nay với con rể, ông hết hưng phấn lại cười lên nói:

– Cha có một vò rượu nho Tây Vực rất ngon ủ lâu lắm rồi, được xưng là Thập Niên bất bại, say rượu rồi, tháng sau mới giải hết rượu. Bình thường cha không mấy khi uống rượu, tối nay hiếm khi con cũng ở đây, vừa hay đêm nay ánh trăng rất đẹp, hai cha con ta đối ẩm dưới trăng, nếm thử rượu ngon Tây Vực này, con thấy sao?

Ông ngoài miệng thì hỏi ý con rể, nhưng bản thân thì lại không đợi Lý Mục trả lời đã đứng lên, sai người đi chuyển rượu ngon đã cất giấu đến trong viện viện, lại dẫn Lý Mục cùng đi.

Lý Mục thấy cha vợ đang phấn khởi hào hứng, đáng vẻ chưa từng gặp bao giờ, làm sao mà từ chối làm ông mất nhã hứng được, vì thế chỉ cười, đi theo ông.

.....

Lạc Thần cùng Tiêu Vĩnh Gia vào phòng, hai mẹ con trò chuyện mãi không hết.

Mặc dù trong thư có đề cập đến, nhưng Tiêu Vĩnh Gia vẫn cẩn thận hỏi nàng về cuộc sống ở Nghĩa Thành, Lạc Thần cũng trả lời từng câu một.

Mới vừa rồi khi gặp A Cúc, Tiêu Vĩnh Gia đã biết con gái mình vẫn chưa có thai, bởi vì bản thân có tâm sự, bèn hỏi.

Lạc Thần nghe mẫu thân hỏi chuyện mang thai thì mặt hơi đỏ lên, xấu hổ đáp:

– ...Là ý của lang quân ạ...Nói rằng trước khi nơi đó chưa vững chắc, sợ con vất vả, cho nên...

Tiêu Vĩnh Gia liền hỏi, cười nói:

– Mẹ chưa bao giờ gặp được người nào săn sóc vợ như thế. Trước kia khi con vừa mới gả cho nó mẹ còn rất khó chịu. Giờ mới biết được con gái của mẹ đã lấy được lang quân như ý rồi.

Lạc Thần thấy ngọt ngào vô cùng, ngả người vào lòng Tiêu Vĩnh Gia, ôm lấy bà.

Cha với mẹ thật sự đã làm hòa với nhau rồi.

Còn nhớ năm ngoái lúc nàng rời nhà đi Nghĩa Thành tìm Lý Mục chất vấn, quan hệ cha mẹ còn rất cứng nhắc, lúc đó vì chuyện cho phép nàng đi mà cha mẹ còn gây nhau rất gay gắt.

Về sau, nàng với mẹ thư từ qua lại với nhau thường xuyên, nhưng bởi đường xa trắc trở, tuy rằng số lần thư từ qua lại có hạn, nhưng từ những hàng chữ mà mẹ gửi cho mình, Lạc Thần cũng có thể đọc ra

được quan hệ giữa mẹ và cha dường như đang dần dần chuyển biến tốt hơn, đặc biệt là mấy tháng gần đây hẳn là đã thân mật trở lại.

Hôm nay về đến nhà, quả nhiên đúng là như thế. Ánh mắt mẹ nhìn cha hoàn toàn khác biệt so với trước kia, rất tình cảm rất dịu dàng.

Nàng vòng tay ôm lấy eo mẫu thân, ngửi hương thơm thoang thoảng mà nàng đã quen thuộc từ nhỏ, nhỏ giọng nói:

– Mẹ ơi, lang quân nói, lần này trở về cũng sẽ không ở lại Kiến Khang lâu đâu ạ. Nếu như mẹ với cha đã tốt đẹp trở lại, con thấy dù là không được gặp cha mẹ nhiều, nhưng con cũng rất yên tâm rồi. Nếu không cứ như trước kia cha mẹ hai người mỗi người ở một nơi, cha không chăm sóc được mẹ, mà mẹ thì cô đơn một mình, mỗi khi con nghĩ đến đều thấy rất đau khổ.

Sự thấu hiểu và săn sóc của con gái khiến cho Tiêu Vĩnh Gia rất yên lòng, lại nghĩ đến tâm sự của mình, chần chừ một chút, đang không biết nên bắt đầu như thế nào lại thấy con gái chột buông vòng tay ra, ngồi thẳng lên nhìn mình một lượt, nét mặt đầy vẻ ngổ ngàng và mừng rỡ.

– Mẹ ơi, lúc sắp tối con về nhà, vừa nhìn thấy mẹ một cái đã cảm thấy mẹ đẫy đà hơn trước một chút, vừa rồi con ôm mẹ, trên người mẹ hình như cũng có chút thịt, tốt quá rồi, trước kia mẹ gầy quá đó.

Tiêu Vĩnh Gia hiện giờ đang mang thai được bốn năm tháng, vừa rồi sau khi cởi bỏ quần áo, không chỉ phần bụng dưới của bà bắt đầu hơi lộ ra mà so với trước đây quả thực đúng như lời Lạc Thần nói, bà đã đầy đặn hơn rất nhiều.

Từ sau khi biết mình có thai, Tiêu Vĩnh Gia cực kỳ cẩn thận, sáng sớm hôm nay thái y lại đến, khám cho bà xong nói thai rất ổn định, bảo bà cứ yên tâm, sau này cứ yên ổn dưỡng thai là được, cuối cùng làm cho Tiêu Vĩnh Gia hoàn toàn yên tâm. Vừa lúc hôm nay giống như song hỷ lâm môn con gái với con rể cũng trở về nhà.

Con gái đã trưởng thành, mình lại còn phải nói loại chuyện này với con gái, thật sự là hơi khó mở miệng. Nghe nàng vừa lúc nhắc đến đề tài này, liền thử thăm dò:

– A Di à, nếu như mẹ lại sinh cho con em trai hoặc là em gái, con cảm thấy như thế nào?

Lạc Thần gật đầu.

– Mẹ à, vừa rồi con còn đang muốn nói, trước kia con rất muốn mẹ với cha nếu có thể sinh cho con một em trai hoặc một em gái thì tốt quá...

Nàng chợt dừng lại, ánh mắt rơi trên bụng nhỏ của Tiêu Vĩnh Gia, chần chừ rồi đưa tay ra xoa nhẹ, đột nhiên hai mắt mở tròn xoe, ánh mắt đầy vẻ mừng rỡ:

– Mẹ ơi, mẹ có...

Tiêu Vĩnh Gia thấy con gái đã đoán ra được thì mỉm cười gật đầu.

– Đã được bốn năm tháng rồi. Hôm qua thái y vừa khám cho mẹ xong, nói thai rất ổn định, bảo mẹ yên tâm.

Lạc Thần không nghĩ tới về đến nhà nghênh đón nàng lại là một chuyện mừng lớn như thế, nàng vui đến độ không biết phải diễn tả như thế nào.

– Ôi thế thì cha con chẳng biết là hạnh phúc đến mức nào đâu nhỉ?

Nghĩ đến tình yêu giữa cha mẹ mình, Lạc Thần gần như cả thời thiếu nữ cơ bản đều lo lắng và hoảng loạn ngay lập tức thấy hạnh phúc khôn cùng.

Con gái có phản ứng nồng nhiệt như thế, cuối cùng cũng làm cho Tiêu Vĩnh Gia yên tâm, cười nói:

– Cha con đó, gốc lăm cơ, trong mắt thì chỉ có chuyện triều đình, mẹ nói gì thì tin cái đó. Cha con còn chưa biết đâu.

Thấy Lạc Thần vẫn còn mù mịt, bèn giải thích:

– Ban đầu thái y nói thai yếu, mẹ sợ không tốt nên không nói với cha con. Buổi sáng hôm nay thái y đến khám nói là thai ổn định rồi. Nhân hôm nay con về nhà, cả nhà đang vui, tối nay mẹ sẽ nói cho cha con biết.

Lạc Thần vui vô cùng, cứ đáp vâng suốt. Hai mẹ con lại trò chuyện thêm nữa, dần dần cũng muộn, Tiêu Vĩnh Gia kêu A Cúc đi thư phòng xem cha vợ con rể đang nói chuyện đến đâu rồi, lại không ngờ A Cúc trở lại nói tướng công và Lý lang quân không ở thư phòng mà chuyển đến đình viện rồi.

– Tướng công hình như hơi say, đang cầm kiếm dạy Lý lang quân viết chữ lên tường...

A Cúc nói, như là đang cố nhịn cười.

Tiêu Vĩnh Gia với con gái nhìn nhau, cùng đứng lên nói:

– Mẹ con ta đi xem đi.

Lạc Thần kéo tay mẹ cùng đi đến đình viện ở bên ngoài thư phòng của phụ thân. Thấy trong đình viện có đặt một cái bàn, trên bàn có đầy chén đĩa, rượu còn lại trống rỗng, phụ thân cũng không biết uống bao nhiêu rượu, người thì không còn ngồi ở bàn rượu nữa, quả đúng như A Cúc nói, ông lấy kiếm làm bút, viết chữ lên tường trắng, như là đang dạy cho Lý Mục đứng ở bên cạnh.

Thoáng nghe ông nói:

– Kính Thần à, chữ viết, giống như tướng mạo của một người, cực kỳ quan trọng. Hoặc là nhân duyên thuận buồm xuôi gió, phượng bay lượn lờ, hoặc là xương cốt cường tráng, phong lưu hay thay đổi. Đề

thi ngày Trùng Dương đó cha đã thấy chữ của con rồi, khoáng đạt mệnh mông, hạ bút phong lôi, quét ngang ngàn quân, nhưng nhìn nét chữ cứng cáp, nếu thật sự phải bình luận, cách thượng đẳng vẫn kém quá xa. Uống cho cha ngày đó tổ chức không thi thư pháp, nếu không thì con chắc chắn là thua Lục Giản Chi rồi. Con nhìn cho kỹ, cha viết lại bài phú của Hứa Tiết sáng tác ngày đó, nếu con không có gì làm thì thử nghiền ngẫm xem...

Ông vận kiếm như bay, mũi kiếm như bút, viết chữ lưu loát trên tường, bèn tường theo mũi kiếm của ông lả tả rơi xuống đất.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Lạc Thần nhìn thấy dáng vẻ phóng khoáng không có chừng mực của phụ thân, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thì buồn cười.

Tiêu Vĩnh Gia thì vừa buồn cười vừa giận, đưa mắt nhìn tàn rượu trên bàn, nhíu mày nói:

– Mình làm cái gì vậy? Có viết mấy chữ thôi mà còn muốn khoe khoang ở trước mặt con rể à? Không sợ người ta cười cho à?

Cao Kiệu đã lâu không có tâm trạng vui vẻ thoải mái như tối nay, vừa rồi đối ẩm với con rể dưới ánh trăng, trò chuyện hợp nhau rất vui vẻ, rượu cũng hết ly này đến ly khác rơi vào bụng, dần dần ngà say, phong cách danh sĩ trong xương cốt lúc còn trẻ liền nổi lên.

Thư pháp của ông rất tinh tế, là thư pháp đại gia nổi tiếng đương thời. Trước kia ông nhìn thấy chữ của Lý Mục rất không hài lòng, vẫn luôn canh cánh trong lòng, tối nay nhân có men rượu mà không nhận được muốn dạy hẳn viết chữ.

Lý Mục cung kính đứng bên cạnh nghiêm túc nghe ông dạy.

Cha vợ con rể chính là một người dạy một người học, đột nhiên nghe phía sau có tiếng nói, đồng loạt quay lại.

Tiêu Vĩnh Gia thấy trượng phu mặt mang men rượu rõ ràng là đã say, đi lên nói:

– Được rồi, cũng muộn rồi, nên giải tán thôi. Con về đi đường vất vả, ngày mai còn phải vào triều, mình bắt con nó học cái gì nữa. Kêu con nó về phòng nghỉ sớm đi thôi.

Cao Kiệu vẫn còn thấy chưa đủ, nhưng thấy Tiêu Vĩnh Gia đã đến đây, còn lên tiếng như thế, đành phải buông kiếm xuống, lại ân cần dặn dò Lý Mục một hồi mới được Tiêu Vĩnh Gia đỡ đi rồi.

Lạc Thần nhìn theo cha mẹ cầm tay nhau mà đi, đi lên nói:

– Lang quân ơi, chàng say rồi chưa?

Thấy Lý Mục lắc đầu, liền cười nói:

– Hiếm khi thấy cha thiệp vui vẻ như tối nay, chắc là cha say rồi. Ngày mai tỉnh lại, thế nào khi biết được mình đã ép dạy chàng viết chữ, cha sẽ hối hận lắm cho mà xem. Cũng muộn rồi, chúng ta về phòng đi.

Nói rồi cầm lấy tay hắn.

Lý Mục quay đầu, nhìn mấy hàng chữ mà Cao Kiệu viết trên tường kia, đổi sang cầm lấy tay Lạc Thần, bước đi theo nàng.

Hết chương 97

Chương 98

Cao Kiệu đi theo Tiêu Vĩnh Gia vào nhà, chân bước loạng choạng, nửa người đè lên vai thê tử.

Mấy vú già đi hầu theo bên cạnh như lâm đại địch, thấy thế kêu lên liên hồi, bảy tám cánh tay đưa ra rất chi là muốn kéo người bám lên người chủ mẫu của mình ra.

Tiêu Vĩnh Gia xua tay, kêu A Cúc cùng mình đỡ trượng phu nằm xuống giường.

Canh giải rượu mau chóng được đưa tới. Tiêu Vĩnh Gia bón cho trượng phu uống xong, hạ nhân lại đưa nước vào. Bà ngồi bên mép giường tự mình lau mặt lau người cho trượng phu, một hồi bận rộn cuối cùng cũng xong.

Cao Kiệu nhắm mắt nằm một lát, cơn cồn cào trong bụng vừa nãy cuối cùng cũng giảm bớt.

Bên tai im ắng. Ông mở mắt ra, những vú già kia đã đi hết rồi. Trên giá đèn ngủ thấp một ngọn đèn ngủ, ánh sáng trong phòng mờ mờ. Ông quay mặt lại, thê tử đang nằm bên cạnh mình, trán dựa vào vai ông, hai mắt nhắm lại không nhúc nhích, như là đã ngủ rồi.

Cao Kiệu ngắm nhìn thật lâu khuôn mặt đang say ngủ của thê tử, dần dần cảm thấy miệng khô lưỡi khô, không kìm được đưa tay về phía vợ.

Hai người đã nhiều ngày không sinh hoạt phòng the rồi. Bởi vì hôm đó thê tử nói có mời thái y tới khám, nói cơ thể suy nhược, cần phải từ từ điều dưỡng, chuyện phòng the phải tiết chế.

Thê tử đã nói như vậy, ông tất nhiên là nghe theo vợ. Đến nay đã hai ba tháng, trong khoảng thời gian đó thê tử cũng sẽ dùng những biện pháp khác để giải tỏa cho ông, nhưng chung quy vẫn thiếu đi cảm giác sung sướng gần gũi và thân mật.

Trước kia một mình, ông không nghĩ đến, năm này tháng lại cứ thế mà trôi qua.

Nhưng hiện tại hằng đêm chung chăn chung gối với thê tử, dĩ nhiên là rất khác xưa rồi.

Ông rất nhớ nhung cơ thể của thê tử.

Lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mại ấm áp của thê tử, cảm thấy như là càng mượt mà trơn láng hơn so với trước. Nghĩ thê tử gần đây tinh thần rất tốt, ăn uống cũng nhiều hơn so với trước.

Thực ra ông thích vợ đầy đặn hơn một chút. Nhưng mà phụ nữ thời nay toàn theo đuổi hình thức gầy mảnh. Biết vợ luôn yêu cái đẹp nhất, sợ vợ để ý cấm khẩu, cho nên ông chưa từng đề cập nửa câu ở trước mặt bà, chỉ làm như không thấy.

Cảm thấy thê tử trong lòng mình hơi động đậy, như là thức dậy.

Cao Kiệu không nhịn được nữa, mượn cảm giác men say ghé sát vào trầm thấp hỏi:

— A Lệnh ới, thái y có nói khi nào thì nàng điều dưỡng tốt chưa?

Tiêu Vĩnh Gia vẫn luôn tỉnh táo, chợt nghe trượng phu hỏi như thế, cảm thấy cánh tay đang đặt trên người mình dần dần siết chặt, làm sao mà không biết ông đang nghĩ gì. Chuyện mình có thai, chỉ có mấy người hầu thân cận là biết, còn Cao Kiệu đến nay vẫn hồn nhiên chưa biết gì cả. Ban đầu, bà sợ thai nhi chưa ổn định, muốn chờ ổn định thì mới nói cho trượng phu biết. Vì thế mỗi khi ông bày tỏ h@m

muốn thì bà đều lấy lý do mình phải điều dưỡng cơ thể để từ chối khéo chồng. Trọng phu tin là thật.

Trong khoảng thời gian đó, trọng phu thấy bà uống thuốc, tinh thần không tốt, cả người lúc nào cũng thấy mệt, ông tuy nhiều việc nhưng ngày nào cũng cố gắng về sớm để bầu bạn bên thê tử. Điều này làm cho Tiêu Vĩnh Gia cực kỳ thỏa mãn.

Về sau thai nhi dần dần ổn định, bà muốn nói cho trọng phu biết, nhưng lại xảy ra chuyện Hứa Lục liên quân với nhau Bắc phạt, Cao Kiệu ngày nào cũng bận rộn, ngày nào cũng phải đi sớm về muộn. Ngay cả Tiêu Vĩnh Gia cũng thấy mình mập lên, trọng phu lại không hề phát hiện ra, trong mắt chỉ chú ý đến việc triều đình, không hề phát giác ra những biến đổi trên cơ thể bà, khiến cho bà vừa buồn cười lại vừa buồn bực, hơn nữa phía thái y cũng nói không chắc chắn, thế là bà đành phải nhịn xuống. Bà thật sự muốn xem xem, đến ngày nào thì trọng phu mới phát hiện ra sự thay đổi của mình đây.

Ngày hôm nay cuối cùng cũng nghe được những lời đã chờ đợi từ lâu của thái y, được như ước nguyện, con gái con rể cũng đã trở lại, Tiêu Vĩnh Gia tâm tình rất vui, giữ bàn tay của trọng phu đang đặt trên người mình, mở mắt ra:

– Mình không cảm thấy em mập hơn so với trước à?

Cao Kiệu lắc đầu:

– Ta không cảm thấy.

Nói xong, thấy thê tử nhìn mình chăm chú rất lâu.

– Mặc kệ mập hay gầy, ta đều thấy rất tốt.

Suy nghĩ một lát, ông lại mau chóng bổ sung thêm một câu.

Tiêu Vĩnh Gia nhin cười, cầm lấy bàn tay kia của trọng phu chậm rãi đặt vào bụng nhỏ của mình, nói:

– Mình sờ thử xem, nơi này có gì khác so với trước không?

Cao Kiệu nhẹ nhàng vuốt ve bụng nhỏ cảm thấy có chút thịt của thê tử, đang muốn nhắm bữa nói rằng vẫn không khác gì so với trước cả, bỗng nhiên để ý tới ánh mắt của thê tử vẫn chăm chú nhìn mình, ánh mắt như là có niềm vui sướng hạnh phúc, khiến cho toàn bộ khuôn mặt thê tử tràn ngập sự dịu dàng khiến cho ông lưu luyến không thể rời ánh mắt đi được, sừng sốt một lát.

Đột nhiên, một suy nghĩ không thể tưởng tượng được từ trong đầu ông nháy ra.

Bắt đầu từ mấy tháng trước, thê tử đột nhiên uyển chuyển từ chối chuyện ân ái với mình, trong khoảng thời gian đó nàng vẫn luôn mệt mỏi, rất thích ngủ, ông không yên tâm, còn lo lắng đi hỏi thái y đang chăm sóc sức khỏe cho nàng, thái y nói không có chuyện gì cả, về sau ông bề bộn nhiều việc, thấy vợ đã dần dần hồi phục lại tinh thần tốt lên, ăn uống tốt lên, cả người cũng đẫy đà hơn, cho nên cũng không nghĩ gì nhiều.

Giờ phút này bị thê tử nhắc nhở như thế, ông dù có ngốc đến mấy thì cũng biết là có chuyện rồi.

Cuối cùng ông cũng đã hiểu ra.

Còn nhớ rất nhiều năm trước, lúc mà thê tử mới mang thai con gái, mấy tháng đầu hình như là cũng có những biểu hiện tượng tự...

Cao Kiệu tức thì máu nóng sôi trào, tim đập rất nhanh. Rồi lại cảm thấy hình như mình không được may mắn như vậy.

Ông khó có thể tin được.

– A Lệnh ơ...lẽ nào nàng...

Ong nhìn đắm đắm vào người vợ đang nằm trên gối, do dự một lúc, vẫn không dám hỏi câu đó.

Tiêu Vĩnh Gia thấy trượng phu căng thẳng như thế, so với năm đó phản ứng của ông khi mà lúc đầu biết bà mang thai trong trí nhớ của bà chỉ có hơn chứ không kém, cuối cùng bà không nhịn được quay lưng về phía ông, bả vai hơi rung lên, cười không ngừng được.

Cao Kiệu thấy thê tử có phản ứng như thế, dù có ngốc đến mấy thì cuối cùng cũng hiểu hết. Ông mừng như điên, bò dậy, hai tay nắm lấy bả vai thê tử vịn người vợ lại về phía mình.

— A Lệnh ới, nàng không gạt ta chứ? Là thật phải không? Ta lại được làm cha phải không?

Tiêu Vĩnh Gia vừa cười vừa nhìn trượng phu gật đầu.

— Đã gần bốn năm tháng rồi. Ban đầu thái y nói thai không ổn định, em muốn muộn một chút mới nói cho mình biết. Ai mà ngờ em vừa khỏe lên thì trong mắt mình đã chẳng có em nữa. Em mập lên mà mình cũng không hề chú ý đến luôn. Em muốn xem xem nếu như em không nói thì mình đến lúc nào mới phát hiện ra bản thân sắp được làm cha nữa.

Giọng điệu của bà mang theo chút oán trách, nhưng lại tràn đầy tình yêu.

Cao Kiệu ngơ ngác nhìn thê tử một lát, đột nhiên kịp phản ứng, bật cười to lên, từ trên giường lăn long lóc xuống đất, ngay cả giày cũng không đi, để chân không đi tới đi lui, dường như chỉ có như thế mới biểu đạt được tâm tình cực kỳ kích động của ông lúc này. Đi qua đi lại mấy lượt rồi, đột nhiên ông đứng lại, đưa tay lên gõ mạnh vào đầu mình, lộ vẻ biểu cảm chán không tả được, chạy vội trở về.

— Sao mà ta lại ngốc đến thế nhỉ! A Lệnh ới, làm nàng phải ầm ức rồi. Mong nàng đừng giận ta, nàng đánh ta đi.

Ong ôm lấy Tiêu Vĩnh Gia vào lòng, hôn không ngừng lên mặt vợ, miệng thì lải nhải không ngừng.

Tiêu Vĩnh Gia chỉ cười đầy mặt ông ra, phẩy phẩy gió trước mặt:

– Ai thèm đánh mình. Người mình toàn mùi rượu không, cách xa em ra một chút.

Cao Kiệu vội vàng buông tay dịch ra một chút, lại không đề phòng mình đang ngồi ở mép giường, vừa dịch một cái là dịch vào khoảng không, bịch một tiếng, cả người từ trên người ngã xuống đất.

Tiêu Vĩnh Gia giật mình, cuống quýt thò người ra, thấy trượng phu bị ngã dưới đất mắt nhắm nghiền không nhúc nhích.

Biết ông cùng với con rể tối nay uống hơi nhiều, lại bị ngã một cú mạnh như thế, chỉ sợ là không thể đứng dậy nổi ngay. Bà vừa thương lại vừa buồn cười, miệng thì trách móc nhưng lại sốt ruột xuống giường, muốn nâng đứng lên, không ngờ bên hông ầm ập, cúi xuống nhìn, thấy trượng phu đã đưa tay ôm lấy mình rồi.

Cao Kiệu đứng lên, bế thê tử lên đưa đến bên giường, cẩn thận đặt nằm dưới gối, mình cũng nhích lại gần lại xoa nhẹ nhàng bụng nhỏ của vợ.

– A Lệnh ới, ta thật sự chưa bao giờ nghĩ đến tuổi này rồi lại có thể có con lần nữa. Vất vả cho nàng rồi...

Tiêu Vĩnh Gia nhìn người đàn ông mà thời thiếu nữ mình đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên này, ngón tay chạm rãi mơn trớn khuôn mặt đã không còn trẻ trung nữa nhưng vẫn khiến cho bà yêu đến sâu sắc, dịu dàng nói:

– Em không thấy vất gì cả. Sinh con cho mình là bổn phận của em.

Cao Kiệu tâm tình kích động, ôm lấy thê tử vào lòng, âu yếm vỗ về vợ một lát bỗng nhiên nhớ tới con gái:

– A Di có biết không?

Tiêu Vĩnh Gia gật đầu:

– Con gái mừng lắm đó.

Cao Kiệu thở phào, ôm lấy thê tử, xúc động khó tả.

– A Lệnh à, ta có thê tử là nàng, có con gái A Di, con rể lại lập được công lao có một không hai, không những không hề kiêu ngạo mà tối này trò chuyện với nó, xem thái độ của nó so với trước kia thì đã bớt đi vẻ kiêu ngạo bất tuân rồi.

– Ta biết tính tình của nó thâm trầm, dù là nó vẫn rất bất mãn với triều đình này nhưng lại không bộc lộ để ta biết. Nhưng hiện tại nó chịu thuận theo, thì đó là chuyện tốt. Cứ từ từ đi. Chỉ mong đế hậu không phụ thiên hạ, không phụ thần dân, chắc chắn sẽ có thành tựu. Sau này, nếu như nó thật sự có thể cùng với ta cùng đồng tâm hiệp lực nâng đỡ Đại Ngu, đợi cái ngày nó trở thành cánh tay đắc lực của triều đình, thì cũng là ngày ta thoái ẩn. Tới ngày đó rồi, ta sẽ mang theo nàng cùng với đứa con trong bụng của nàng nữa cùng nhau quy ẩn điền viên.

– Cuộc đời này của Cao Kiệu ta đã chẳng mong mọi gì hơn nữa.

Tiêu Vĩnh Gia không nói gì cả, thất thần một lát, sau đó từ từ nhắm mắt lại nằm ngoan ngoãn trong lòng trượng phu.

.....

Mẹ đã đỡ cha say khướt đi rồi, Lạc Thần cũng mang theo lang quân trở về phòng.

Rõ ràng thấy hấn chưa say rượu nhưng lại cứ như say lắm rồi, hoặc là không biết chạm vào dây thần kinh nào cả mà hấn bất kể ban ngày đi đường vất vả thế nào nhưng vẫn cứ h@m muốn đòi hỏi nàng

không biết mệt đến tận nửa đêm, mãi sau mới chịu thả nàng ra, cho nàng đi ngủ.

Ngày hôm sau, khi Lạc Thần tỉnh dậy thì Lý Mục đã lên triều từ sớm rồi.

Thị nữ nói, sáng sớm nay Lý lang quân thức dậy có dặn dò không được đánh thức nàng, hẳn thì đi theo tướng công lên triều.

Lạc Thần rửa mặt mặc quần áo xong đi đến chỗ ở của mẫu thân.

Tiêu Vĩnh Gia cũng vừa mới thức dậy chưa bao lâu, đang muốn cho người đi gọi con gái tới cùng ăn sớm sáng với mình, đúng lúc thấy con gái đi tới thì sai người mang cơm lên, hai mẹ con cùng ăn.

Lạc Thần thấy sắc mặt của mẫu thân rất tốt, tinh thần tốt, nhớ tới tối qua mẹ nói trở về phòng sẽ nói tin vui mang thai cho phụ thân biết, bèn sốt sắng hỏi:

– Mẹ ơi thế tối qua cha con nói thế nào ạ?

Tiêu Vĩnh Gia nhớ tới trượng phu sáng nay canh bốn vừa dậy thì đã vượt v e bụng của mình, đến canh năm vẫn còn không muốn dậy để lên triều, nhưng chỉ nói với con gái:

– Cha con vui lắm.

Lạc Thần biết chắc chắn mẹ vẫn có chuyện giấu mình, bèn che miệng cười.

Tiêu Vĩnh Gia lờm con gái, bầu không khí rất thoải mái, A Cúc đi vào bẩm báo bên ngoài có long xa, hoàng hậu phái một cung sứ tới, nói là đón em gái vào cung để hai chị em tâm sự.

Điều này vốn nằm trong dự đoán của Lạc Thần. Nàng vui vẻ gật đầu, quay sang mẫu thân nói:

– Mẹ ơi, ở trong thư con có nói với mẹ, lúc con ở Nghĩa Thành, a tỷ có phái người mang một số đồ vật tốt cho con, con đang muốn gặp chị ấy để cảm ơn.

Tiêu Vĩnh gia đặt đĩa xuống, bảo A Cúc đi ra ngoài đón cung sứ kia, báo rằng tiểu nương tử còn phải trang điểm thay quần áo, kêu người ta chờ một chút.

A Cúc vâng dạ rồi đi ra ngoài.

Tuy rằng quan hệ tỷ muội từ nhỏ thân thiết, đường tỷ còn tốt với mình hơn cả chị ruột, nhưng a tỷ hiện giờ dù sao cũng là hoàng hậu, cũng không thể bởi vì quan hệ thân thiết mà để chị ta chờ mình quá lâu.

Lạc Thần lập tức đứng dậy về phòng, chải đầu thay quần áo. Vội vàng xong xuôi thoả đáng, đang chuẩn bị đi thì lại thấy mẫu thân tới, nàng vội đi lên đỡ mẹ ngồi xuống:

– Mẹ à, mẹ đang mang thai em trai em gái của con, mẹ phải cẩn thận, có việc gì cứ gọi con là được, đừng đi lại nhiều ạ.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Mẹ chẳng phải tờ giấy gió thổi một cái là đổ. Yên tâm đi, mẹ rất khoẻ mạnh.

Bà nhìn con gái, gật đầu.

– Con gái của mẹ càng lúc càng xinh đẹp, so với mẹ lúc thời trẻ còn đẹp hơn nhiều.

Lạc Thần biết mẫu thân là mỹ nhân số một số hai Kiến Khang, thời trẻ thì càng không cần phải nói, nắm lấy ống tay áo của mẹ lắc lắc:

– Mẹ à, mẹ lại cười con rồi.

Hai mẹ con vui vẻ trò chuyện mấy câu, Tiêu Vĩnh Gia cho người hầu lui ra ngoài hết, đóng cửa lại.

Lạc Thần thấy mẹ hình như có chuyện muốn nói thì thu lại vẻ tươi cười lại, nhìn mẹ hỏi:

– Mẹ, mẹ có chuyện gì phải không ạ?

Tiêu Vĩnh Gia nhìn con gái:

– A Di, Kính Thần hôm nay thượng triều, con biết là chuyện gì không?

– Chắc là hoàng tử phu phong thưởng cho lang quân phải không ạ?

Tiêu Vĩnh Gia gật đầu:

– Đúng vậy. Nó là Vệ tướng quân. Nếu thăng lên nữa thì là Xa kỵ, Phiêu kỵ, còn có Đại Tư Mã. Chức Đại Tư Mã bắt nguồn từ hoàng a tổ của con, triều đình không thiết lập, có lẽ là sẽ không phong đâu. Nếu như mẹ đoán không sai, thì ngày hôm nay sẽ phong nó chức Phiêu Kị tướng quân. Cũng là chức vị nhị phẩm, là chức quan cao nhất trong võ quan hiện giờ.

Lạc Thần sinh ra trong gia tộc đại quý, nếu không phải trước kia Cao Kiêu cực lực từ chối thì nàng chính là quận chúa rồi, làm sao mà để những chức quan này vào trong mắt. Nhưng nghĩ lang quân của mình dựa vào quân công lập nên, từ ban đầu gây dựng Nghĩa Thành với bốn bức tường hoang dã mà có được ngày hôm nay, gian khổ trong đó không có người nào biết rõ hơn so với nàng. Chức quan này ở trong lòng nàng sức nặng của nó dĩ nhiên cũng không giống bình thường, rất quan trọng.

– Những gì lang quân hôm nay có được đều là những thứ huynh ấy nên có.

Giọng điệu của nàng bất giác lộ vẻ kiêu ngạo.

Tiêu Vĩnh Gia gật đầu:

– Đúng vậy. Nhưng người khác chỉ thấy nó thẳng quan thêm tước, làm sao mà biết nó có được như thế nào? Nhưng con thì lại không giống, con là thê tử của nó.

– A Di, con từ nhỏ đã được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay mà nuôi lớn, ngây thơ có thừa nhưng phòng người không đủ. Con phải biết rằng hiện giờ con đã không còn giống như trước kia nữa. Làm thê tử của công thần, đặc biệt là công thần như Lý Mục, gặp người gặp chuyện, con phải để ý nhiều hơn. Đừng để người khác nói gì thì con tin cái đó. Lòng người khó dò. Trên đời có người thật lòng tốt với con, nhưng mà cũng có những người nhìn thì hiền lành lương thiện nhưng thật ra trong lòng mang tâm tư u tối, bày kế với con.

Lạc Thần lần đầu tiên nghe mẫu thân nói chuyện này với mình, rung mình lên, gật đầu:

– Mẹ ơi, con hiểu ạ. Con sẽ ghi nhớ những lời mẹ nói.

Tiêu Vĩnh Gia mỉm cười:

– Con từ nhỏ đã thông minh rồi. Sau này nếu như con để tâm chú ý nhiều hơn, mẹ cũng không lo con sẽ bị người khác hãm hại.

Lạc Thần vốn chính là một người băng tuyết thông minh.

Mẫu thân sớm không nói muộn không nói lại chọn lúc phải tiến cung đi gặp đường tử thì lại đột nhiên nói những lời này với mình...

Nàng chần chừ, thử thăm dò:

– Mẹ, lẽ nào mẹ nhắc nhở con phải đề phòng a tử ạ?

Vừa thốt lên xong, chính nàng cũng không thể tưởng tượng được.

A tỳ với nàng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, đối với mình rất tốt, mẹ không phải là không biết. Nhưng tại sao lại nói a tỳ như thế? Nàng lắc đầu liên hồi:

– Con nghĩ sai rồi ạ, mẹ bỏ qua cho con.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn con gái, cũng lắc đầu.

– A Di à, con không hề nghĩ sai. Mẹ đúng là muốn nhắc nhở con, với a tỳ con hiện giờ, con không thể đối đãi với a tỳ con như bình thường được. Thế sự hay thay đổi, con người càng như thế. Khi còn nhỏ, a tỳ con đương nhiên là rất tốt với con, xả thân cứu con, mẹ cũng chưa bao giờ quên. Nhưng chính bản thân con cũng đã thay đổi nhiều không còn giống như trước đây ở trước mặt cha mẹ nữa, a tỳ con cũng không phải a tỳ trước kia của con nữa. Mẹ từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, thấy được nhiều hơn so với con. Không phải mẹ nói quá, con người một khi tiếp cận cái ghế trong hoàng cung kia, rất ít người không mất đi bản tâm của mình. Càng tới gần nó thì càng thay đổi, càng không cần phải nói những người đã ngồi ở trên nó.

– A tỳ con hiện giờ là hoàng hậu Đại Ngu. Nó ngồi ở vị trí kia, dù là đối với con vẫn tỳ muội tình thâm, nhưng mẹ dám khẳng định, hiện giờ mỗi một câu nó nói với con đều mang theo suy xét thân phận địa vị hiện giờ của nó. Đặc biệt là con hiện là thê tử của Kính Thần. Nó cùng với hoàng đế tỳ phu của con hiện giờ phải dùng Kính Thần.

Tiêu Vĩnh Gia dừng một chút.

– Mẹ nói với con những điều này, đều không phải là châm ngòi chia rẽ tình cảm hai chị em con, muốn con coi nó là kẻ địch. Cha con là trọng thần triều đình, mẹ lại xuất thân hoàng gia, tất cả mọi thứ hôm nay có được hoàn toàn là nhờ thiên ân của hoàng thất. Nếu sau này a tỳ của con cùng với hoàng đế có thể cùng với cha con và lang quân của con nữa đều như hôm nay quân thần đồng lòng, mẹ dĩ nhiên cầu mà không được. Ngày hôm nay nói với con tất cả, chẳng qua là để nhắc nhở con phải luôn đề phòng.

– Bắt đầu từ hôm nay, con với a tỳ của con khi ở chung thì cần phải luôn luôn ghi nhớ, con không chỉ là con gái Cao thị, mà còn là thê tử của Lý Mục. A tỳ của con cũng không chỉ là đường tỳ của con, mà còn là đường kim Hoàng Hậu. Nên có lễ tiết, không thể thiếu. Mọi việc cần phải chú ý nhiều hơn luôn không sai.

– Con có hiểu ý của mẹ không?

Lạc Thần nín thở, rất lâu sau mới chậm chạp thở hắt ra một hơi, gật đầu.

– Con hiểu ạ. Con cảm ơn mẹ đã nhắc nhở con.

Tiêu Vĩnh Gia mỉm cười, đưa tay lên vén sợi tóc mai cho con gái, giục đứng lên.

– Đi thôi, đừng để họ chờ lâu.

.....

Người cung sứ tới đón rất cung kính.

Lạc Thần ngồi trên xe, dưới sự hộ vệ của mấy người Cao Thất đi hoàng cung, trên đường đi nghiền ngẫm những lời mà mẫu thân vừa dạy bảo mình, trong lòng đủ tư vị khó tả. Bất tri bất giác, xe đi vào cung môn, vừa dừng lại đã có cung nhân chờ sẵn, mời Lạc Thần đổi sang ngồi thừa liễn bốn người nâng đi vào.

Ngồi liễn vào cung, đái ngộ như thế, chỉ có cấp bậc Thái hậu, thái phi hoặc là đế hậu, Thái tử mới có thể hưởng thụ. Lạc Thần sao dám đi quá giới hạn cứ luôn từ chối, kêu cung nhân đi trước dẫn đường, mình đi bộ đi vào.

Cung nhân không thể làm gì khác đành phải dẫn nàng đi bộ, cuối cùng đi vào tấm cung Hoàng Hậu nơi ở của Cao Ung Dung, đi vào truyền lời.

Lạc Thần còn chờ ở ngoài điện, nghe được tiếng bước chân truyền đến, ngẩng đầu, thấy a tỷ mặt mày tươi cười tự mình đi ra đón mình thì vội thu hết tâm tư, quỳ xuống hành lễ với chị ta, dùng lễ gọi chị ta là Hoàng hậu.

Cao Ung Dung vội nâng nàng dậy, nhìn phía sau nàng, nhíu mày trách cứ cung nhân:

– Từ cung môn đến chỗ ta hơi xa, ta đã dặn dò để em gái ta ngồi liền rồi, vì sao vẫn đi bộ đi vào?

Cung nhân quỳ xuống, dập đầu cáo tội.

Lạc Thần vội mở miệng giải thích, nói là do mình muốn đi bộ.

Cao Ung Dung mới mỉm cười lại, kéo tay nàng dẫn nàng đi vào, thờ dài:

– Làm hoàng hậu cũng chẳng biết tốt ở đâu nữa, chẳng những không được tự do tự tại như trước, mà đến giờ ngay cả em gái mình cũng khách sáo với mình. Người khác tôn tỷ là hoàng hậu, a tỷ không muốn muội cũng giống những người khác. A tỷ nhìn muội từ nhỏ đến lớn, nếu như muội gọi tỷ như thế, thật sự khiến tỷ rất buồn, biết không?

Lạc Thần nói:

– Trong lòng muội vẫn luôn coi a tỷ như a tỷ, nhưng bên ngoài vẫn phải kính trọng a tỷ là Hoàng hậu. Bởi vì a tỷ hiện giờ là hoàng hậu của muôn dân, muội với a tỷ dù thân thiết đến mấy cũng không thể đi quá giới hạn phân vị được ạ.

– Mấy thứ kia chỉ là làm cho người ngoài nhìn thôi. Tỷ muội chúng ta như tỷ muội ruột thịt, không có người ngoài thì cứ gọi tỷ là a tỷ đi.

Cao Ung Dung đỡ Lạc Thần ngồi xuống ghế, giống như nàng vẫn là cô bé năm xưa.

Lạc Thần cũng không bướng bỉnh nữa, thuận theo lời chị ta, nói:

– Muội cảm ơn a tỷ đã phái người mang quà đến cho muội, muội vẫn mong được chính miệng nói cảm ơn tỷ, hôm nay mới có cơ hội.

Cao Ung Dung lúc này mới cười tươi, xoa tay, nói đó chỉ là những thứ bình thường, kêu nàng không cần khách sáo làm gì, sau đó quan sát Lạc Thần, khen nàng càng ngày càng xinh, nói:

– Muội với Lý Mục mới thật sự là xứng đôi vừa lứa. Tỷ chỉ trách bản thân lúc trước hồ đồ suýt nữa hại mối lương duyên của hai người, còn suýt nữa khiến cho Đại Ngu ta tổn thất một trung thần lương tướng! A tỷ hối hận lắm.

Lạc Thần kinh ngạc, lộ vẻ khó hiểu:

– A tỷ nói vậy là ý gì ạ?

Trên mặt Cao Ung Dung xấu hổ:

– A muội, tỷ cứ nghĩ bá mẫu đã nói với muội rồi chứ. Trước kia lúc mà trước khi muội gả cho Lý Mục, đệ ấy bị ám sát đó, là tỷ đã phái người làm. Lúc đó tỷ biết muội và Giản Chi tình cảm thân thiết, không muốn muội gả cho đệ ấy, bá phụ bá mẫu cũng rất hận đệ ấy, cho nên không chút do dự, nhất thời kích động mà đã làm ra chuyện đó. Về sau cảnh đời đổi dời, muội với muội phu cầm sắt hòa minh, làm cho tỷ biết mình đã sai rồi, trong lòng rất hối hận. Từ sau khi tới Kiến Khang, tỷ cũng đã đi gặp bá phụ bá mẫu, giáp mặt nhận lỗi với hai vị đại nhân. Cũng may mà hai vị đại nhân cũng hiểu cho việc làm lúc đó của tỷ, không trách cứ nữa. Tỷ lại sợ a muội còn trách tỷ, cho nên mới nhân dịp hôm nay nhận lỗi với muội. A muội, mong muội tha thứ cho tỷ.

Lạc Thần sững sốt.

Chuyện lúc trước, nàng vẫn luôn nghĩ mẫu thân hận Lý Mục, vì mình mà nhất thời làm ra chuyện đó. Làm sao mà nàng lại nghĩ việc tàn ác như thế lại là do đường tử dụ dàng lương thiện chín chắn của mình đi làm. Lại nhớ đến sáng nay trước khi đi, mẫu thân đã dạy dỗ mình, đột nhiên nàng cảm thấy như thể hồ quán đỉnh.

Nghe giọng điệu của a tỷ, rõ ràng là nghi ngờ mẫu thân đã nói việc này cho mình. Với mức độ tin tưởng của mình đối với chị ta, nếu không phải trước đó đã được mẫu thân dạy dỗ nhắc nhở, a tỷ tự nhận lỗi tự trách như thế, với tình cảnh ngay lúc đó mà nói, nàng ngoài cảm động ra thì đúng là sẽ không có suy nghĩ gì khác.

Giờ phút này, lại nghĩ đến lời mẫu thân nói, nói mỗi hành động mỗi lời nói hiện giờ của a tỷ đều mang xuy xét thân phận địa vị của chị ta, không khỏi đã tin hoàn toàn, cũng đã thoáng hiểu rõ vì sao chị ta lại chủ động nhắc chuyện ngày trước cho mình biết.

Nàng nhìn đường tử, thấy chị ta cũng đang nhìn mình chăm chú, như là mang ý xem xét thăm dò, đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng nói:

— A tỷ ơi, tỷ đừng nói như thế. Muội thật sự không hề biết gì về việc này ạ.

— Cha mẹ cũng chưa từng nhắc tới nửa câu ở trước mặt muội, có thể thấy được họ đã thông cảm cho tỷ từ sớm rồi ạ. Dù là muội bây giờ mới biết được nhưng ngoài cảm kích ra thì cũng không có suy nghĩ gì khác. Lúc trước tình cảnh như thế, đừng nói a tỷ, dù là cha mẹ muội cũng không biết sau này sẽ là thế nào. A tỷ chịu giúp muội, chính là xuất phát từ tấm lòng yêu thương muội, làm sao mà muội lại đi trách tỷ được ạ? A tỷ đừng tự trách mình nữa. Nếu không bảo muội sau này phải làm sao đây.

Cao Ung Dung lộ ra biểu cảm nhẹ nhõm, ôn hòa nói:

— A muội có thể nghĩ như thế, a tỷ thật sự yên tâm rồi.

Chị ta thở dài, cười lắc đầu:

– Ai lại có thể nghĩ đến Lý lang quân trước kia làm cho người người Cao gia cảm hận hôm nay sẽ là rể hiền của a muội mình đâu? Có thể thấy được nhân duyên thiên định, người khác có muốn cản trở cũng không cản trở được.

Lạc Thần chỉ cười xấu hổ.

– Đúng rồi, dinh thự bệ hạ ban cho vợ chồng muội có vừa lòng không? Nếu thấy không hài lòng chỗ nào thì cứ nói với a tỷ nhé. – Cao Ung Dung nói.

– Muội cảm ơn bệ hạ và a tỷ ạ. Dinh thự rất tốt. Muội với lang quân vô cùng cảm kích.

– Muội phụ lấy lại được Trường An cho triều đình, khiến cho Nam Triều cuối cùng có thể nở mày nở mặt, công lao lớn như thế, phong thưởng thế nào cũng không đủ. Chỉ là một toà nhà thôi, có gì phải cảm kích.

Chị ta cầm tay Lạc Thần tay, nhìn nàng chăm chú:

– A Di à, muội trở về chuyển lời của tỷ với muội phụ, nói bệ hạ với tỷ ký thác kỳ vọng cao vào đệ ấy, mong đệ ấy sau này trước sau như một, bảo vệ giang sơn xã tắc Đại Ngu ta, làm trung thần lương tướng Đại Ngu ta.

– A tỷ yên tâm ạ. Ăn lộc của vua thì phải trung với vua. Lang quân chắc chắn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, nguyện trung thành bệ hạ!

Lạc Thần lập tức nói.

Cao Ung Dung chậm rãi nở nụ cười tươi:

– Về sau a muội nếu rảnh rồi thì nhớ vào cung nhiều hơn, chúng ta trước kia thế nào sau này cũng như thế.

Lạc Thần gật đầu, cũng cười đáp vâng.

Nàng được đường tử giữ lại dùng cơm trưa, nhắc lại rất nhiều chuyện lúc còn nhỏ. Dĩ nhiên, Lạc Thần lại một lần nữa thật lòng cảm ơn a tử năm xưa đã cứu mình.

Khi nàng từ trong cung đi ra thì triều hội đã tan từ lâu.

Hoàng đế phong Lý Mục làm Phiêu Kị tướng quân, kim chương tím thụ, kiêm thứ sử Trường An

– Văn võ cả triều đều đang chúc mừng Lý tướng quân đó ạ. Vinh quang đó thật sự là chói mắt.

Cung nhân tiễn nàng ra khỏi cung lên tiếng, cười tươi.

Hết chương 98

Chương 99

Những lời tăng bốc từ cung nhân cứ ở bên tai, Lạc Thần lại tâm tư hoảng hốt.

Nàng nghĩ đến những lời nói của mẫu thân với mình trước khi vào cung, nghĩ đến cảnh tượng gặp mặt a tỳ vừa rồi – a tỳ vẫn đáng vẻ như trong ấn tượng mà nàng từng biết, tốt với mình, thân thiết với mình, chu đáo với mình, về sau còn gọi Đăng Nhi ra nữa.

Đăng Nhi là con trai của a tỳ, hiện giờ là thái tử, còn chưa đến ba tuổi mà đã thông minh lanh lợi, cứ dính lấy Lạc Thần không rời, gọi dì dì không ngớt, Lạc Thần rất thích cậu bé.

Trong cung hoàng hậu tràn ngập tiếng cười cùng với tiếng nói ngọng líu của trẻ nhỏ.

Lạc Thần vẫn luôn nở nụ cười, nhưng mà trong lòng nàng lại biết, những lời mẹ nói là thật cả, không hề sai chút nào.

Nàng không còn là con gái Cao thị phải dựa dẫm vào sự che chở của cha mẹ nữa.

A tỳ, cũng không phải là a tỳ từng dùng thân thể ngăn nguy hiểm cho nàng nữa.

Hai người, cuối cùng đã không còn như trước nữa.

Không biết vì sao, nhận thức này làm cho Lạc Thần cảm thấy vô cùng mất mát và thương cảm.

Ra đến ngoài, khóe miệng nàng đã tê dại cứng ngắc do phải duy trì nụ cười cả một ngày.

Nàng hơi hơi cúi đầu, yên lặng đi trên con đường trong cung bằng phẳng rộng rãi, trước khi ra khỏi cửa cung, ngẩng đầu lên, không ngờ nhìn thấy bóng dáng của Lý Mục.

Hắn mặc triều phục, đứng bên con trấn thú ở bên ngoài cửa cung không xa, hình như đã nhìn thấy nàng đi ra từ sớm đang lặng lẽ nhìn, thấy nàng nhìn thấy mình thì mỉm cười với nàng, bước nhanh tới.

Nụ cười của hắn giống như ánh mặt trời rạng rỡ phá tan mây mù tiến về phía nàng.

Lạc Thần gọi lên “Lang quân ơ”, mừng rỡ không thôi.

Lý Mục dừng ở trước mặt nàng, cười nói:

– Ta tan triều đi ra ngoài vừa lúc gặp Cao Thất ở ngoài cửa cung mới biết nàng được hoàng hậu triệu vào cung, thế nên đứng đây chờ nàng. Đi thôi, ta đưa nàng về nhà.

Tất cả những mất mát và buồn bã trong lòng nàng như thể vì người đàn ông trẻ tuổi vẫn luôn ở đây chờ nàng đột nhiên biến mất.

Nàng cười nói được.

Lý Mục đỡ nàng lên xe, mình thì cưỡi ngựa đi bên cạnh bảo vệ, đoàn người rời khỏi hoàng cung đi về phía Cao gia.

Xe trâu đi không nhanh không chậm đi trên đường phố Kiến Khang, dọc đường đi Lý Mục được rất nhiều người nhận ra.

Người qua đường xì xào bàn tán không ngừng.

– Ngài ấy chính là Lý Mục Lý tướng quân đánh hạ được Trường An đấy hửm? Bảo sao nhìn oai phong凛冽, đường hoàng đĩnh đạc ghê.

– Người Hồ nghe tên ngài ấy là sợ mất mật, đánh cũng không cần đánh tự mình chạy trước, chấp tay nhường luôn Trường An...

– Ông trời cuối cùng cũng mở mắt, mới có Lý tướng quân Võ Khúc Tinh chuyển thế. Người Nam Triều chúng ta nín thở nhiều năm như thế, hiện giờ xuất hiện một chiến thần thay tổ tiên người Hán chúng ta lấy lại đất đai đã bị mất...

– Nam Triều có hai cha con Cao Tướng công cùng Lý tướng quân, một chủ nội, một chủ ngoại, sau này không có gì phải sợ nữa.

– Đúng vậy đúng vậy! Lý tướng quân cùng con gái Cao thị đúng thật là trai tài gái sắc, trời đất tạo nên...

Lạc Thần lặng lẽ vén rèm lên, nhìn lang quân của mình ở bên ngoài xe.

Sự ngưỡng mộ của dân chúng sau lưng vẫn không tạo nên bất cứ dấu vết gì ở trên người hắn. Hắn đi bên cạnh bảo vệ nàng, hai mắt nhìn thẳng phía trước, vẫn không nhanh không chậm mà đi về phía trước.

Phía sau, đúng vào lúc này có một chiếc xe trâu khác đang dừng ở ngay ngã ba đường.

Một thanh niên trông giống con cháu sĩ tộc ngồi trong xe.

Xe ngựa phía trước rõ ràng đã đi qua, tiếng khen ngợi của người qua đường lại vẫn không ngừng bay vào tai gã.

Gã vén chiếc rèm ngăn tầm mắt của mình lên, nhìn chòng chọc vào chiếc xe trâu phía trước đang dần dần đi xa, ánh mắt lại rơi vào bóng dáng người đàn ông cưỡi ngựa đi bên cạnh, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi. Bỗng nhiên gã hạ lệnh cho xe mình dừng lại, từ trong xe bước xuống, kêu một tùy tùng cưỡi ngựa xuống ngựa, mình thì nhảy lên lưng ngựa quất một roi, thúc ngựa đuổi theo. Rất nhanh gã đã đuổi đi theo, khi tới gần rồi thì không những không giảm tốc độ

ngựa mà ngược lại còn xông đến như đụng vào mấy tùy tùng Cao gia đi theo sau Lý Mục.

Tùy tùng không hề đề phòng suýt nữa bị đụng ngã xuống dưới đất, cả người lão đảo mấy bước mới đứng vững lại, giận giữ quay đầu lại, nhận ra người đụng phải mình lại là Lục Hoán Chi công tử Lục gia.

Bởi vì hai nhà từ trước có quan hệ thân thiết, Lục Hoán Chi cũng là người quen của Cao gia, cho nên không dám ai phát tác, chỉ đành nén giận mà nhịn xuống.

Cao Thất ép sự khó chịu trong lòng xuống, vội đi tới dùng giọng điệu đã khắc chế hết mức chất vấn:

– Lục nhị công tử, con đường này không hề hẹp gì, ngựa với xe nhà tôi càng không hề chiếm đường, ngài không đi thì thôi, vì sao đi lên lại cố tình đụng vào chúng tôi là sao?

Lục Hoán Chi liếc Lý Mục đi đằng trước đã dừng ngựa quay đầu nhìn lại đây, trên mặt nở nụ cười, vội vàng ôm quyền chấp tay thi lễ với Cao Thất:

– Thất thúc, cháu xin lỗi ạ, không phải cháu cố ý mà là do con súc sinh này thôi.

Gã làm bộ làm tịch đá vào bụng ngựa.

– Con vật này là mấy hôm trước có một Tư Mã tặng cho cháu, tính ngựa còn chưa thuần, không nhận cháu chỉ nhận Tư Mã. Vừa rồi chắc nó tưởng là nhìn thấy Tư Mã chân chính muốn nhận chủ nên không chịu tuân theo quản thúc của cháu cứ thế mà đuổi theo, cháu kêu dừng cũng không được, cho nên mới không cẩn thận đụng vào mọi người. Thất thúc, nếu như có ai bị nó đụng bị thương thì cứ nói với cháu, cháu xin đền bù ạ.

Cao Thất không khỏi tức giận.

Thằng nhóc nhà Lục gia này bản lĩnh chẳng có nhưng tính tình âm hiểm, giỏi nhất là chuyên đi cạnh khóe chế nhạo người khác. Lý lang quân lúc trước từng làm Biệt Bộ Tư Mã, những lời nói này của gã rõ ràng là chế nhạo xuất thân hèn mọn của ngài ấy đây mà.

Cao Thất vội nhìn nhanh về phía Lý Mục, lại thấy hắn rất bình thản, dường như không để trong lòng những lời nói kia của Lục Hoán Chi, chỉ hỏi:

– Người có bị sao không?

Mọi người nghe hắn hỏi han thì đều nói không có việc gì.

Lý Mục gật gật đầu:

– Không bị sao thì tốt. Đã khiến cho mấy huynh đệ bị hoảng sợ rồi, buổi tối nay ta mời rượu các vị. Chúng ta đi.

Tùy tùng nghe nói có rượu uống thì vui hẳn lên, cười ồn ào:

– Thôi thôi, nể mặt Lý lang quân chúng ta cứ coi như bị chó điên cắn. Ha ha ha ha.

Cao Thất thấy Lý Mục không so đo với Lục Hoán Chi, cũng nén cơn tức giận xuống, sai người lại một lần nữa lên đường.

Lục Hoán Chi đứng ở đó, thấy Lý Mục ngay cả nửa con mắt cũng không thèm nhìn mình, người qua đường thì chỉ trỏ với mình, nét mặt ai nấy cũng khinh thường bất mãn, lại đi theo mấy tùy tùng ồn ào kia, rồi nhìn chiếc xe trâu được Lý Mục bảo vệ, thấy rèm được đóng chặt, biết người ngồi bên trong là ai, không khỏi xấu hổ, cười lạnh:

– Chỉ một gã võ phu quê mùa thôi, chẳng qua là may mắn lừa lấy được Trường An về, cũng chẳng có gì phải thổi phồng như thế. Loại võ phu kiểu này ở Lục thị bá phủ ta có đầy, còn chẳng phải đều là

chó làm việc cho ta hay sao. Chờ đại huynh ta lấy được Đông Đô, ta sẽ cho các người biết thế nào mới là anh kiệt chân chính!

Lạc Thần ở trong xe bình thường tính tình nóng nảy được che giấu lúc này bộc phát ra rồi.

Vừa rồi thấy Lục Hoán Chi không biết ở đâu xông ra, cố ý đụng phải hạ nhân Cao gia, lại mở miệng châm chọc Lý Mục thì đã rất tức giận không nhẹ, nhưng thấy Lý Mục không so đo với gã, nàng mới cố mà nhịn xuống.

Đến lúc này nghe Lục Hoán Chi vẫn còn nói những lời nhảm nhí như thế, làm sao mà nhịn cho được, cách màn xe lên tiếng:

– Lục nhị huynh, huynh nói thế không sợ người khác chê cười à. Tôi chỉ nhìn thấy, nếu như không có những võ phu của Lục gia bá phủ ở trong miệng huynh là chó kia, đại huynh dù có năng lực đến mấy nhưng nếu chỉ dựa vào sức một mình huynh ấy liệu có thể giương cao lá cờ thế gia đánh bại Yết Địch, lấy được Đông Đô không?

Mọi người nghe thấy giọng nói của một cô gái trẻ tuổi đột nhiên vọng ra từ trong xe, giọng điệu cực kỳ dễ chịu nhưng lại giống như gõ vào băng, hàm ý tức giận, biết đó chắc chắn là phu nhân của Lý Mục, con gái Cao thị, tất cả đều sửng sốt, những tiếng xì xào bàn tán chợt ngưng hẳn xuống.

– Nam Triều nuôi dưỡng ra vô số con cháu thế gia từ lúc sinh ra đã đứng ở trên cao, có câu “kính hiền như đại tân, yêu dân như yêu trẻ”. Những người được gọi là con cháu thế gia chỉ biết nói bậy bạ, cả ngày bàn suông, tô son điểm phấn, thậm chí còn khoe sắc tranh kỳ với nữ tử, bản thân mình đã không làm được gì rồi, vậy tại sao không thể tỏ ra kính trọng nhiều hơn đối với những chiến sĩ tiền tuyến đang chiến đấu vì triều đình vì nhân dân Nam Triều, thậm chí còn đổ máu đến chết, mà không giữ lại chút khẩu đức cho mình? Huynh ở chỗ này lấy tên tuổi của Lục đại huynh ra để phát cò, huynh đang muốn đại huynh bị mất thể diện có đúng không? Đại huynh phẩm tính thanh cao cao thượng, nếu mà biết được chắc chắn sẽ rất xấu hổ.

Nàng vừa dứt lời, xung quanh đều im lặng, không biết là ai dẫn đầu, người qua đường đột nhiên hoan hô vang dội, mọi người đều bàn tán, xô đẩy lẫn nhau, đi về phía chiếc xe trâu kia, mong có thể được nhìn thấy dung mạo của con gái Cao thị vừa mới lên tiếng ở trong xe.

Ánh mắt của Lý Mục nhanh chóng rời khỏi chiếc xe buông rèm xuống, không phân biệt được tâm tình hay tức giận, chỉ bảo xa phu lên đường.

Người đánh xe ngựa nghe lệnh lập tức đánh xe đi.

Cao Thất nhìn Lục Hoán Chi đang thẫn thờ cả người, mặt lúc đỏ lúc trắng, bấy giờ mới thấy trút được cơn giận, hô to một tiếng, dẫn người đuổi theo xe nhà mình.

Chiếc xe trâu chở con gái Cao gia đi rồi, người qua đường vẫn còn ở đó nghị luận hăng say, không hề để ý đến Lục Hoán Chi.

Lục Hoán Chi mãi sau mới hồi phục lại được, nặng nề đá vào bụng ngựa, lại quất mạnh một roi, con ngựa bị đau hí lên thảm thiết, quay đầu lao đi thật nhanh.

Lý Mục quay đầu lại, nhìn chằm chằm bóng dáng Lục Hoán Chi, hơi híp mắt lại, sau đó quay đầu trở lại tiếp tục đi.

Tới nhà rồi, cơn tức của Lạc Thần dần dần cũng tiêu tan gần hết.

Chỉ là không biết vì sao, nàng mơ hồ có loại cảm giác Lý Mục cùng nàng về nhà tâm tình không giống nhau, từ ngày hôm qua, thời điểm đặt chân đến Kiến Khang, nàng đã cảm nhận được cảm xúc con người của Lý Mục dần dần lộ ra chút tối tăm.

Đây là một loại trực giác rất khó diễn tả.

Ngay cả đêm qua khi ở trên giường, cảm giác của hắn dành cho nàng cũng khác hẳn lúc ở Nghĩã Thành, hắn thậm chí còn làm đau

nàng.

Giờ phút này nàng càng lo lắng hơn.

Nghĩ đến một màn vừa nãy, chỉ sợ sẽ khiến cho hấn càng thêm có ngăn cách với thế gia. Thấy hấn đưa mình về phòng, dặn nàng đi nghỉ ngơi, nói hấn còn có việc phải ra ngoài, nàng không kìm được gọi hấn lại, ôm lấy cánh tay hấn.

– Lang quân ơi, chàng đừng bao giờ để ý những người kia nhé. – Nàng giải thích, – Sĩ tộc, không phải tất cả cũng đều giống Lục Hoán Chi đâu. Như Lục đại huynh đó, hai người họ tuy là huynh đệ nhưng mà huynh ấy không phải là người ngang ngược vô lễ đâu. Chàng đừng để trong lòng, được không ạ?

Nàng nói xong, ngược lên nhìn hấn.

Lý Mục hơi cúi đầu nhìn đôi mắt đẹp tràn ngập lo lắng của nàng nhìn mình, một lát sau, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

– Ta biết. A Di, vừa rồi ta còn phải cảm ơn nàng đã giải vây cho ta. Ta không sao, nàng yên tâm đi.

Hấn mỉm cười, giọng ôn hòa dịu dàng, khiến cho Lạc Thần cuối cùng cũng yên tâm.

Lý Mục ôm nàng âu yếm một lát, nói:

– Ta còn có việc ra ngoài một chút, lát ta về với nàng, có được không?

Đây là ngày thứ hai sau khi hấn trở về kinh, buổi sáng hấn vừa mới nhận phong thưởng, Lạc Thần biết hấn chắc chắn sẽ có rất nhiều việc phải làm, vì thế gật đầu.

Lý Mục cười, hôn nàng, xoay người mà đi.

.....

Trong tiếng chỉ trò của người qua đường, Lục Hoán Chi trốn lên xe trâu, buông màn chắn xuống, che kín không có một kẽ hở.

Tuy không nhìn thấy bên ngoài, nhưng gã lại như cảm thấy được rất nhiều ánh mắt chê cười giống như những thanh kiếm sắc phóng về phía mình, lập tức sai người đánh xe rời đi ngay.

Gã vừa hổ thẹn vừa bức bối vừa căm hận, lại mang theo chút xót xa trong lòng, không muốn quay về Lục gia, kêu hạ nhân ra khỏi thành. Tới ngoài thành rồi, mình thì một mình cưỡi ngựa chạy như điên một trận, tới một nơi hoang vắng không một bóng người, xuống ngựa, rút kiếm ra hai mắt đỏ hoe chém lung tung vào cỏ dại bên đường.

Gã không hận Lạc Thần, gã vẫn luôn âm thầm yêu mến cô gái này.

Gã chỉ hận Lý Mục. Chẳng những hấn cướp đi nàng, còn dùng những lời lẽ mê hoặc lòng người để lừa gạt nàng, khiến cho nàng lại có thể vì một người thấp hèn mà quên đi xuất thân của nàng, càng không nhớ đến tình nghĩa năm xưa với mình, làm cho gã trở thành trò cười trước mặt người qua đường, khiến cho gã bị khó xử.

Trong khoảng thời gian ngắn, những cây cỏ bị gã chém bay tán loạn, dường như biến thành bóng dáng người mà gã căm hận thấu xương kia.

Gã nghiêng răng kèn kẹt, chém càng hăng say hơn, ngay cả mu bàn tay bị vụn gỗ sắc bén cắt quầm máu tươi bắn lên mà cũng không hề cảm thấy đau đớn, chỉ là không ngừng chém. Lúc đang chém điên cuồng, đột nhiên nghe được phía sau có người nói:

– Lục công tử, cậu chém lung tung như thế thì có tác dụng gì? Dù là cậu có chém hết toàn bộ cây cỏ ở đây cũng không hề khiến cho kẻ địch bị tổn thương gì, nếu như để người khác biết, lại càng bị người ta cười nhạo hơn thôi.

Lục Hoán Chi giật cả mình quay phắt lại, thấy Tân An vương Tiêu Đạo Thừa không biết từ lúc nào giống như một bóng ma xuất hiện ở phía sau mình, cũng không biết đã đứng bao lâu rồi, bên môi nhướn ngụ cười, ánh mắt thì nhìn mình.

Lục gia cùng với Tiêu Đạo Thừa hầu như không có qua lại mấy.

Gã dừng lại, gườm gườm với Tiêu Đạo Thừa, thờ hồng học, đột nhiên thu kiếm về bước nhanh bỏ đi.

– Lục công tử, ta biết người cậu hận là ai. Không giấu gì cậu, ta với người kia cũng có chút ân oán cá nhân. Tiếc là hắn có Cao Kiệu cùng với sự tin tưởng sủng ái của đế hậu, lại bởi vì có công giành lại được Trường An mà thế lực lên như điều gặp gió. Lục gia cậu nếu có thể đánh hạ Lạc Dương, sau khi trở về thì trở thành cây to đón gió, sẽ càng rước lấy sự nghi kỵ của hoàng đế mà thôi. Người nọ thì lại khác, nương nhờ vào đại thụ thừa lương Cao Kiệu, sau này chỉ sợ tất cả chúng ta đều bị hắn giẫm đạp dưới lòng bàn chân, không thể xoay người được.

Lục Hoán Chi dừng lại, một lát sau từ từ quay đầu lại, gằn giọng:

– Ngài có ý gì?

Tiêu Đạo Thừa đi tới gần gã.

– Huynh trưởng cậu đương nhiên là người xuất sắc nhất trong con cháu thế gia, nhưng ta vẫn cho rằng cậu cũng không hề kém. Cô vương bất tài, hiện giờ cũng coi như được bệ hạ tin dùng. Bản lĩnh khác không có, nhưng lúc quan trọng thì thông một tin tức thì vẫn được. Nếu như cậu xem trọng ta, sau này chúng ta qua lại nhiều hơn sẽ càng tốt.

– Lục nhị công tử, ý của cậu thế nào?

Y nhìn thẳng vào Lục Hoán Chi, mỉm cười.

.....

Đêm, để chúc mừng lấy được Trường An, hoàng đế đã tổ chức ngự yến tại Hoa Lâm viên. Công thần số một Lý Mục dĩ nhiên là ngồi cạnh, văn võ đại thần còn lại đều lần lượt ngồi ở vị trí tiếp theo, ca hát nhảy múa, quân thần đều vui hết mực. Ngày hôm sau, hoàng đế say rượu chưa tỉnh, triều hội tạm thời được nghỉ. Cao Kiệu dẫn đại thần đi nha thự Đài Thành làm việc. Tiêu Đạo Thừa mượn việc tu sửa mấy cung điện ở hậu cung xin gặp hoàng hậu để thương nghị việc cắt giảm chi phí.

Cao Ung Dung vẫn gặp y ở cung Thái Sơ lần trước. Nói xong chuyện tu sửa cung điện xong, người hầu lui ra hết.

– Hoàng hậu, nàng đoán xem ngày hôm qua ta đã gặp chuyện gì?

Không đợi Cao Ung Dung đáp, Tiêu Đạo Thừa lại gần đề thấp giọng kể lại.

Cao Ung Dung kinh ngạc:

– Cái gì? Trên tay Lục Hoán Chi có cầm phổ mà A Di từng gửi cho Lục Giản Chi á?

– Đúng vậy đó. Mà còn là tự tay cô ta viết sau khi đã gả cho Lý Mục rồi. – Tiêu Đạo Thừa mặt mày đắc ý.

– Hôm qua đúng lúc ta bắt gặp Lục Hoán Chi ở trên đường sỉ nhục Lý Mục, lại bị em gái nàng trách móc lại. Ta thấy gã rất hận mà không làm gì được thế là đi theo. Ban đầu dự tính chỉ nhìn chút thôi, xem có gì có thể lợi dụng được không, không ngờ rằng lại bị ta câu được con cá. Lục Hoán Chi vốn kiêng kỵ huynh trưởng của mình, không dám tùy tiện hành sự, bị dăm ba câu của ta đã chọc giận, đáp ứng cho người phân tán lan truyền ra công khai rồi.

Y cười:

– Chờ xem đi, qua mấy ngày nữa người Kiến Khang đều sẽ may mắn được tận mắt nhìn thấy cầm khúc của thê tử Lý Mục viết tặng cho trưởng công tử Lục gia.

– Một Phiêu Kị Đại tướng quân bách chiến bách thắng vừa mới đoạt lại Tây Kinh thiên hạ không ai không biết, một công tử sĩ tộc phong lưu khoáng đạt đang công phạt Đông Đô. Nàng nói xem, có phải cực kỳ thú vị không?

Cao Ung Dung sắc mặt rất khó coi:

– Chàng lập tức ra cung đi nói cho Lục Hoán Chi, không để gã làm gì hết.

Tân An vương sừng sốt, nhìn chằm chằm Cao Ung Dung kinh ngạc nói:

– Nàng sao vậy? Lẽ nào bởi vì cô ta là em gái của nàng nên nàng không đành lòng ra tay à?

Cao Ung Tiêu Đạo Thừa cười.

– Nàng là người thông minh, vì sao ta sắp xếp như thế chẳng lẽ nàng không biết?

– Hoàng quyền không thịnh, Tiêu Thất ta từ lúc vượt lên phía Nam đến nay bị môn phiệt quản chế, điều khiển như con rối, loại khổ sở này lẽ nào nàng không muốn thoát khỏi hay sao? Bệ hạ đăng cơ, việc quan trọng nhất chính là diệt trừ môn phiệt, khiến cho bọn họ từ nay về sau không còn lực can thiệp triều chính nữa. Chỉ có trọng dụng người một nhà, đề bạt thưởng vị những người dựa vào bệ hạ, mới có thể mang ơn đội nghĩa trung thành một lòng với bệ hạ, với hoàng hậu.

– Hoàng hậu nàng muốn mượn Cao gia chèn ép Hứa Lục trước. Hứa Tiết Lục Quang cũng chẳng phải kẻ ngồi yên chờ chết, hiện giờ liên quân Bắc phạt, thế đang mạnh mẽ, nhớ đâu đánh hạ được Lạc

Dương, bệ hạ chưa chắc đã có thể dời về Đông Đô khổng chế cố thổ, nhưng thế của môn phiệt lại nhất định tái khởi, đến lúc đó, ai còn để nàng áp chế nữa? Trời cho cơ hội tốt như thế, chẳng những khiến cho Lục gia cùng Cao Kiệu, Lý Mục tăng thù hận lẫn nhau, càng có thể mượn cơ hội chèn ép Lý Mục. Trai cò đánh nhau, ngư ông được lợi. Nàng thật sự không muốn ư?

– Nàng chắc cũng biết, Lý Mục còn chưa về Kiến Khang mà dân chúng đã khen ngợi hần rồi, Hôm nay, ta còn chính tai nghe được người ta đồn hần là do trời cao phái tới, là Võ Khúc Tinh chuyển thế, muốn cứu Đại Ngu ta ra khỏi nước lửa. Dân chúng đã kính ngưỡng đến mức đó rồi, hoàng hậu không thấy sợ hay sao?

– Hoàng hậu tỷ muội tình thâm, coi như thần chưa nói. Thần tuân chỉ, lập tức đi kêu Lục Hoán Chi dừng mọi việc lại.

Y hạ bái với Cao Ung Dung rồi lui đi.

– Đứng lại!

Y đi được vài bước, lại nghe tiếng gọi giật lại của Cao Ung Dung phía sau, bèn dừng lại, quay đầu lại.

– Nếu như hoàng hậu cho phép, thần sẽ làm việc theo đúng kế hoạch.

Cao Ung Dung chậm rãi đi đến trước giá cắm nến hình hạc cao bằng người, nhìn chằm chằm vào cốc nến to bằng cánh tay luôn cháy cả một ngày, sau một lúc lâu giờ tay lên, lòng bàn tay dè xuống, phụt một cái, ngọn nến tắt.

– Làm việc phải sạch sẽ một chút.

Tay chị ta bị lửa nén cùng dầu đuốc làm cho bỏng lên, từ từ xoay người lại nhìn thẳng vào Tiêu Đạo Thừa, lạnh lùng nói.

Hết chương 99

Chương 100

Phủ đệ của Hứa gia cách Cao gia không xa, nhưng cũng không tính là tiếp giáp, ở giữa cách vài con phố.

Hứa Tiết đêm nay về phủ, đêm khuya, ông ta đang ở trong thư phòng, bốn bề yên tĩnh nhưng bên tai vẫn có thể nghe thấy âm thanh vui vẻ của nhà họ Cao cách đó vài con đường.

Ông ta nhắm mắt lại, ngồi thẳng người, hít vào thở ra, nhưng trong đầu lại hiện lên cảnh tượng Lý Mục được ban thưởng và thụ phong ở trên triều đình ngày hôm qua. Khi đó Cao Kiêu nhìn con rể, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng và tự hào, khiến cho Hứa Tiết như bị đâm vào mắt, như chặn ở cổ họng, dù là đã qua một đêm nhưng cảm giác khó chịu này vẫn khó có thể tiêu tan.

Ông ta vô cùng hối hận ngay từ đầu đã không cân nhắc kỹ càng, hoàn toàn nhìn nhầm. Chẳng những không nghĩ tới lúc ấy Lý Mục chỉ là một Biệt bộ Tư Mã sau này sẽ có năng lực lớn như thế này, càng khiến ông ta như bị khoan tim là Lý Mục vốn biết rõ bản thân là người thuộc quân phủ mình, thế mà lại bởi vì mình phán nhầm tình thế dâng tặng hấn cho Cao Kiêu, khiến cho hấn trở thành con rể của Cao Kiêu như hôm nay.

Hiển nhiên, Lý Mục vốn ban đầu không phù hợp từng quấy cho Cao gia đến nghiêng trời lệch đất, làm cho trên dưới Cao gia hận thấu xương hiện giờ lại được tiếp nhận hoàn toàn.

Quan hệ giữa cha vợ và con rể như cá gặp nước.

Hứa Tiết không ngừng hít ra thở vào, cuối cùng mới đè nén được sự khó chịu trong lòng xuống, chậm chạp mở mắt ra.

Triều đình thay đổi bất ngờ, dòng chảy ngầm cuồn cuộn, bất cứ lúc nào cũng đều xảy ra tình huống không thể ngờ tới. Cùng Cao Kiệu tranh chấp hơn nửa đời người, ai có thể đảm bảo mình vẫn luôn có con mắt tinh đời, không phạm sai lầm? Dù là Cao Kiệu cũng từng mấy lần bị ăn thiệt ở chỗ mình.

Sai lầm thì cũng sai rồi. So với ngòi đây trách móc không bằng bằng bày mưu lập kế cho tương lai thì hơn.

May mà mình hành động nhanh, liên kết với Lục Quang xuất binh Bắc phạt, hiện giờ cục diện đang rất tốt.

Nam Dương đã lấy được, hiện giờ chỉ cần Dương Tuyên có thể đánh hạ được Dĩnh Xuyên, Lục gia cũng đánh hạ được Yển Thành, hai quân vây kín cùng đồng lòng đánh hạ được Lạc Dương, nó cũng sẽ được coi là một kỳ công.

Nếu thật sự lấy được Lạc Dương, ý nghĩa bảy đô thành của Bắc Hạ gần như đã diệt vong, công lao có một không hai như thế thắng tuyệt đối Lý Mục công chiếm Trường An.

Cho dù Bắc Hạ dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại, không thể nào ngay lập tức lấy được Lạc Dương, nhưng mà đoạt lại được vùng đất cũ của Giang Hoài, chỉ dựa vào công lao này thôi về sau trong triều đình cũng đủ để cho mình có địa vị ngang hàng với Cao Kiệu, mình lại tiếp tục ung dung mưu tính đại kế.

Hứa Tiết lại thấy rất kích động, không nhịn được đứng dậy, từ trong hộp thư lấy ra một bản chiến báo mà ông ta đã thuộc lòng vừa được chuyển tới mấy ngày trước, lại xem một lần nữa.

Chiến báo này đến từ con trai thứ Hứa Xước của ông ta.

Hứa Xước là một trong những đứa con trai mà Hứa Tiết rất thương thích.

Không giống như nhiều gia đình thế gia hiện giờ, gia trưởng rất coi trọng con cháu tài giỏi thanh cao như Lục Giản Chi, Hứa Tiết không thiếu những đứa con trai biết ngâm thơ làm phú, đàm huyền luận đạo. Đứa con thứ này của ông ta tài văn chương tuy rất bình thường nhưng lại rất kiên dũng thiện chiến, có tài quân sự. Hứa Tiết vẫn luôn chú trọng đào tạo bồi dưỡng, chờ mong sau này có ích cho gia tộc.

Nhưng mà ông ta cũng biết, đứa con trai này của mình tính tình kiêu căng, không đủ chững chạc, không có sự trầm ổn, tôi luyện cũng mệt, cách việc một mình đảm đương một phía còn xa lắm, vì vậy lần này Bắc phạt ông ta không dám giao việc lớn cho con mình mà lệnh cho Dương Tuyên nắm giữ soái ấn, chỉ cho Hứa Xước giữ chức Hữu tướng quân, nghe theo mệnh lệnh của Dương Tuyên.

Trong chiến báo riêng mà Hứa Xước gửi cho Hứa Tiết, nói mình ở trong trận chiến Nam Dương đã chiến đấu anh dũng, lập được công lao lớn, được toàn liên quân kính phục. Vào ngày gửi tin, gã đã lĩnh quân vào Dĩnh Xuyên, một đường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, cách Dương Dịch chỉ còn mấy ngày, tướng sĩ dưới trướng đều sốt sắng mong lại lập được kỳ công.

Giữa những hàng chữ thể hiện rõ khí phách hăng hái, tin tưởng tuyệt đối.

Hứa Tiết xem xong tin riêng của con trai, lại lật đến tin báo của Dương Tuyên gửi cho mình.

Dương Tuyên nói, mình đã không phụ trọng trách mà Hứa tư đồ giao phó, bản thân đã không dám chậm trễ, cộng thêm có sự hợp tác hợp quân của Lục Giản Chi, may mắn không làm nhục mệnh đã lấy được Nam Dương, quân tâm rất phấn chấn.

Mình sẽ dốc hết sức mình làm tròn phận sự để không phụ sự tín nhiệm của Tư đồ. Nhưng mà Bắc Hạ đã bỏ lại Trường An đưa binh về bảo vệ Lạc Dương, dùng toàn lực ứng phó với liên quân Đại Ngưu Bắc phạt. Có câu con rết trăm chân, chết mà không ngã, nay binh đồn trú Dự Châu đếm không hết, trên có hậu quân từ các nơi hợp

dòng tới, nếu như chúng ta tấn công chính diện thì không phải là hành vi sáng suốt. Cho nên liên quan chia binh làm hai đường, muốn phá huỷ Dĩnh Xuyên quân địch phòng bị trống không trước, mình thì tấn công Dương Dịch, Lục thị đánh Yển Thành, sau đó bao vây kín, vậy thì phần thắng sẽ lớn hơn. Hiện giờ đại quân của Lục thị đang đi Yển Thành, phía bên mình cũng đã rút quân theo kế hoạch đã định, dự đoán trong vòng mấy ngày sẽ đến Dương Dịch. Chiến báo tiếp theo mình sẽ gửi đến kịp thời.

Tin báo của Dương Tuyên lời ít mà ý nhiều, nhìn ra được sự cẩn trọng và nghiêm túc trong lời nói của anh ta.

Hứa Tiết đặt xuống, lại nhìn lá thư kia, suy nghĩ một lát.

Đột nhiên ánh mắt ông ta hơi động dậy, tựa hồ nghĩ tới trước đó sợ ý cái gì, lập tức đi tới sau án lấy bút chấm mực, nhanh chóng thảo một bức thư, đóng đại ấn của mình, dán kín, đang chuẩn bị gọi người dùng tám trăm dặm khẩn cấp gửi đi thì nghe được bên ngoài có tiếng bước chân.

Quản sự đẩy cửa bước vào, kêu to:

– Bẩm Tư Đồ, vừa nhận được chiến báo của Dương tướng quân ạ.

Hứa Tiết lúc trước đã có lệnh, mỗi khi nhận được chiến báo thì lập tức trình lên ngay không kể thời gian giờ giấc.

Ông ta nhận phong thư được dán xi da trâu, lúc mở ra, trong lòng lại chợt thấy kích động, ngón tay thậm chí còn rơi run lên.

– Chúc mừng Tư Đồ! Nhất định là lại tin chiến thắng rồi.

Quản sự đứng ở một bên tươi cười nói.

Hứa Tiết mở niêm phong, lấy phong thư bên trong ra, bình tĩnh xem.

– Tư Đồ, chắc là công tử nhà chúng ta lại lập được kỳ công rồi nhỉ? Không phải tôi nịnh gì đâu, công tử văn võ song toàn, anh tài ngút trời, chỉ cần thêm tôi luyện nữa thôi đừng nói trường công tử Lục gia, dù là Lý Mục vừa lấy được Trường An kia ở trước mặt công tử thì cũng...

Quản sự khen ngợi không ngừng.

Lần trước cũng là ông ta trình chiến báo lên. Hứa Tiết rất vui, còn trọng thưởng cho ông ta. Cho nên lần này ông ta dĩ nhiên càng thêm nịnh bợ.

Ánh mắt ông ta rơi trên mặt gia chủ, thấy gia chủ đọc tin báo nhanh như gió, chưa xem xong mà sắc mặt đột nhiên biến đổi, như là trên đầu giáng xuống hàn băng không nhìn thấy được, khiến cho cả người ông ấy như bị đông cứng lại.

Quản sự ngẩn người, giọng nhỏ dần xuống.

– Cút!

Hứa Tiết đột nhiên vỗ bàn, lạnh lùng quát to.

Quản sự giật mình vội ngậm miệng lại, khom người gần như là vừa lẩn vừa bò lui ra ngoài.

Đôi mắt của Hứa Tiết gần như rơi ra khỏi hốc mắt.

Ông ta nhìn chòng chọc vào tin báo trong tay, gần như không tin được vào hai mắt của mình.

Nhưng mà giấy trắng mực đen rất rõ ràng.

Dương Tuyên suất lĩnh đại quân Hứa thị mở hướng tiến về Dương Địch. Thái độ của Bắc Hạ khác thường, ngay cả quân coi giữ đường cũng không có ý chí chiến đấu, gần như không hề bắt gặp sự chống cự nào, liền thuận lợi tới gần Dương Địch, lại nhận được tin tức, nói

viện quân của Bắc Hạ chưa đuổi tới, binh lực của Dương Địch trống không.

Xuất phát từ trực giác dẫn binh đánh giặc nhiều năm, Dương Tuyên nghi ngờ phía trước có trá, ra lệnh cho đại quân tạm dừng, cho thám báo đi thăm dò quân tình.

Lần dừng lại này bị Hứa Xước phản đối.

Một đường tiến lên phía Bắc, Hứa Xước nhiều lần tranh đi tiên phong, cất cao tiếng hát khải hoàn, dần dần mà khinh địch, một lòng chỉ muốn mau chóng chiến thắng.

Trong mắt gã, loại võ tướng xuất thân hàn môn như Dương Tuyên dù có năng lực đến đâu chẳng qua cũng chỉ là một hạ nhân làm việc cho nhà mình, cho nên làm sao mà để vào trong mắt. Bình thường nghị sự trong lều lớn, động một chút là làm trò trước mặt tướng sĩ, mở miệng là cắt ngang lời chủ soái, tự mình lên giọng nói chuyện, Dương Tuyên cũng chỉ biết nhẫn nhịn.

Lần này thấy Dương Địch ở ngay đằng trước, dễ dàng lấy như lấy đồ trong túi, đại quân đang có ý chí chiến đấu sục sôi, Dương Tuyên lại không chịu phát binh, Hứa Xước làm sao chịu nghe. Vì thế gã dựa vào thân phận âm thầm liên hợp rất nhiều tướng lĩnh nghe theo mình, đoạt lại soái ấn của Dương Tuyên, ra lệnh đại quân đi trước đánh chiếm Dương Địch. Kết quả là bị trúng kế, bị quân địch bao vây, thất bại thảm hại, Hứa Xước cũng suýt nữa thì bị bắt tại chỗ.

Vẫn là Dương Tuyên cứu chủ, dẫn xuất mấy vạn binh còn lại không nghe theo chỉ huy của Hứa Xước kia đi theo mình, quân đội giết xông vào vòng vây trùng trùng xé vỡ vòng bao vây của đại quân Bắc Hạ, cứu ra được Hứa Xước, lại còn mang theo tướng sĩ may mắn còn sống sót chạy thoát. Trên đường đi lại đụng phải truy kích của đại quân Bắc Hạ, vừa chiến vừa rút lui, Nam Dương lẽ ra đã lấy được rồi cuối cùng cũng không thủ được, bị mất hơn phân nửa, mãi cho đến khi lui về đến gần vùng Kinh Tương mà Hứa thị đã kinh

doanh nhiều năm mới ổn định được trận tuyến đánh lui truy binh của Bắc Hạ.

Trận này thất bại thảm hại, không những làm cho chiến quả Bắc phạt thắng được lúc trước bị mất hầu như không còn, mà quân phủ Hứa thị càng hao binh tổn tướng, số tướng lĩnh từ phó tướng trở lên bị thiệt hại hơn hai mươi người, binh lính thương vong chạy tứ tán quá nửa, nguyên khí bị đại thương, đối mặt với quân địch Bắc Hạ hung hãn, đã không còn lực để chính diện ứng chiến nữa.

Hiện giờ Dương Tuyên chỉ có thể mang theo quân đội còn lại tạm thời lui về mảnh đất giao giới giữa Tương Dương và Nam Dương, tình thế rất nhiều, y cũng đang nôn nóng chờ tin tức chiến đấu của Lục Giản Chi.

Dương Tuyên cuối cùng thỉnh cầu, lúc cần thiết, cho phép mình được xem xét thời thế, phá vây mà ra tiến đến viện trợ Yển Thành, dẫn Lục Giản Chi trước tiên cùng lui binh về, bảo tồn thực lực. Đại kế Bắc phạt chỉ có thể bàn bạc lại sau. Nếu không thì, một mình Lục thị thâm nhập Dự Châu, dù là cuối cùng đánh được Yển Thành cũng bị rơi vào vây hãm, tiền đồ rất nguy hiểm.

Hứa Tiết xé nát tin báo, cả người run rẩy không ngừng.

Vào mấy ngày trước, triều thần còn nghị luận, Lục Giản Chi lĩnh quân tấn công Yển Thành rất là thuận lợi, Lục Quang rất đắc ý.

Hứa Tiết cũng tràn đầy chờ mong đại quân Hứa thị có thể đánh hạ được Dương Địch.

Dương Tuyên là một đại tướng rất có năng lực, trước đây chưa từng làm cho ông ta thất vọng. Huống chi lần này ông ta chuẩn bị đầy đủ, binh nhiều lương đủ, tin tưởng mười phần.

Con trai mình lại không coi Dương Tuyên ra gì, Hứa Tiết từ lâu đã biết. Nhưng từ trước đến nay ông ta lại làm ngơ không để tâm, bình thường lúc nghĩ đến cũng chỉ mở miệng hỏi vài câu cho có mà thôi.

Vừa nãy khi đọc tin của con trai, cảm nhận được giọng điệu trong thư, đột nhiên hiểu ra, nghĩ đến hiện giờ đại quân bên ngoài khác với ngày thường, nhớ đâu con trai không nghe theo soái lệnh, chỉ sợ gây bất lợi cho đánh giặc. Cho nên ông ta mới vội vàng viết thư hồi âm, vốn là muốn gia tăng mệnh lệnh nghiêm khắc hơn, yêu cầu con trai ở bên ngoài cần phải hoàn toàn nghe theo chủ soái chỉ huy, nếu không nghe thì sẽ xử lý theo quân pháp.

Có nằm mơ ông ta cũng không nghĩ tới thư còn vừa mới viết xong, ông ta còn chưa kịp gửi đi, không ngờ lại nhận được kết cục thảm bại như thế.

Hứa Tiết cảm thấy cổ họng vừa ngọt vừa ngứa, hộc ra một búng máu, trước mắt tối sầm lại, ngã xuống.

Rầm một tiếng, làm cho quân sự bên ngoài giật mình hoảng sợ.

Quân sự thấy gia chủ nôn ra máu ngã xuống đất, cuống quýt nâng ông ta dậy, lại đi gọi người đến.

Chẳng mấy chốc, tâm phúc của Hứa Tiết lần lượt đuổi tới, mới biết được đại chiến thất bại thảm hại, người nào cũng sắc mặt trầm trọng, không ai lên tiếng.

Hứa Tiết nằm ở trên giường, chậm chạp ở mắt ra, đột nhiên đẩy cơ thiếp đang bón canh sâm cho mình ra, ra lệnh người hầu không liên quan lui đi hết, sau đó ngồi dậy.

– Chúng ta tạm thời giấu giếm tin tức với triều đình, không được tiết lộ ra.

– Lập tức truyền mệnh lệnh của ta ra lệnh cho Dương Tuyên không được phát một binh một tốt nào hết.

Ông ta gằn từng câu từng chữ.

Phụ tá biết ông ta đang nghĩ gì.

Trận chiến này, đại quân Hứa thị tổn thất thảm trọng, mặc dù dốc sức gây dựng lại cũng không còn lực để đánh hạ Lạc Dương nữa, làm không tốt sẽ làm cho vùng địa bàn Kinh Tương còn tràn ngập nguy cơ.

Hứa Tiết đã không còn tâm tái chiến nữa.

Lần này Bắc phạt dù chưa kết thúc nhưng bại cục đã định.

Nếu như lại nghe theo thỉnh cầu trong thư của Dương Tuyên phá vây mà ra rồi viện trợ Lục Giản Chi lui về, Lục gia vẫn giữ lại được đại bộ phận thực lực, mà Hứa gia thì càng thương vong hơn.

Hai nhà Hứa Lục vốn đã không có quan hệ thân thiết gì rồi, trước kia còn không ngừng giẫm đạp lẫn nhau. Hiện giờ chẳng qua là vì chèn ép đối thủ chung mới tạm thời liên hợp lại mà thôi.

Hành vi như thế cũng là điều bình thường của con người.

Nhưng cứ thế mà buông tay mặc kệ, dẫu sao thì trước đó từng có minh ước, chỉ sợ dư luận triều đình sẽ gây bất lợi cho Hứa gia.

Phụ tá do dự, thấp giọng nói ra lo lắng của bản thân.

Nghỉ ngơi một thời gian, sắc mặt Hứa Tiết tuy vẫn tái mét nhưng cảm xúc đã khôi phục lại rồi.

– Đổi lại là Lục Quang, lão ta sẽ lấy thân mạo hiểm vì Hứa gia ta không?

– Bắc phạt bại thì bại thôi, đây cũng chẳng phải là lần đầu thất bại. Cao Kiệu mấy lần không có kết quả đấy. Có người nào dám chỉ trích ta không nào?

– Mà việc thấy chết không cứu...

^

Ong ta cười lạnh:

– Có phải những Yết binh bao vây Nam Dương đều đã chết rồi à? Dương Tuyên một đường rút lui ốc còn không mang nổi mình ốc, nếu có thể bảo vệ được vùng Nam Dương cuối cùng đánh hạ được, cũng đã là dốc hết sức lực rồi, hắn không phải là thần, làm sao mà chấp cánh thoát khỏi vòng vây bay đi Yển Thành cứu con trai Lục gia được?

Mọi người bị một lời của ông ta đánh thức tỉnh, đồng loạt gật đầu tán thành.

Hứa Tiết cố lên tinh thần, cùng mọi người thương nghị kế sách ứng phó suốt đêm.

.....

Trong thư phòng của Hứa gia, đêm nay ngọn đèn dầu chưa hề tắt.

Cùng đêm, Lục gia vẫn sóng êm gió lặng, trên dưới an ổn.

Tất cả những người trong Lục phủ ngoài hạ nhân trực đêm thì còn lại đều đã đi ngủ say, không mảy may ý thức được cơn cuồng phong đang ập xuống đầu mình từ cách xa ngàn dặm.

Chỉ có một người ngoại lệ, dù đã rất muộn rồi nhưng mà vẫn không thể nào ngủ được.

Lục Hoán Chi từ phòng mình đi ra, lặng lẽ lén vào trong viện của huynh trưởng cách chỗ mình chỉ một bức tường, quen nẻo quen cửa đi thẳng vào nội thất, đứng trước hộp cầm đặt trên giá.

Lục Giản Chi rất yêu quý cây đàn cổ này. Trước khi ra ngoài, chẳng những đặt vào trong hộp cầm khóa lại, còn phủ một tấm vải lên trên đó.

Lục Hoán Chi nhìn một lát, chậm rãi đưa tay ra nhấc tấm vải lên, dùng dao cạy hộp cầm, tìm tìm một hồi, cuối cùng dưới cây đàn cầm tìm được bản cầm phổ mà lần trước gã từng nhìn thấy một lần.

Phổ là một bản phổ giản lược, đã cố gắng ngắn gọn, nhưng một bản nhạc có hơn mười trang, chép trên loại giấy bột màu lam sứ chuyên dùng trong cung, dùng chỉ đóng thành quyển. Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào bên trong, soi sáng mấy dòng chữ trên trang đầu.

“Nghe tin đại huynh tha hương ố m nặng, triền miên không khỏi, Di có xúc cảm sáng tác bản nhạc phổ này, ngàn lời vạn chữ gửi gắm trong bản nhạc, hy vọng đại huynh sớm ngày nguôi ngoai, buông bỏ nỗi lòng, hướng tới trời cao biển rộng. Khúc phổ này không chỉ để khuyên nhủ đại huynh phấn chấn, mà cũng là khích lệ đại huynh xin hãy cố gắng.”

Thế chữ rất đẹp, vừa nhìn là biết được viết từ tay khuê các.

Lục Hoán Chi lật phía sau cầm phổ, nhìn chằm chằm vào chữ viết mà gã cực kỳ quen thuộc ở trên đó, tay hơi run rẩy lên.

Gã lật xong, nhắm mắt thật lâu, trước mắt hiện giờ hình ảnh Lý Mục che chở nàng hiên ngang bỏ đi, để lại mình bị người ta nhạo báng, cả người một lần nữa như bị kim châm, mở choàng mắt ra, cắn răng, run rẩy xé trang lót xuống, nhét bừa bản cầm phổ vào trong ngực áo, đóng hộp cầm lại, lại phủ tấm vải lên, xoay người mượn bóng đêm lén ra ngoài.

.....

Ngày hôm sau, vào ban đêm, bờ sông Tần Hoài ở thành Nam Kiến Khang đèn đuốc sáng trưng, thanh lâu tiếm rượu san sát nối tiếp nhau, tiếng đàn sáo, tiếng gió đêm không ngừng nghỉ lọt vào trong tai.

Trong một nhả gian lâu hai của một thanh lâu, mười mấy nghệ kỹ trang điểm đậm ngồi cùng nhau, đánh ánh mắt tình tứ với vị công tử

trẻ tuổi ngồi ở ghế trên.

Công tử trẻ tuổi này tuy không phải khách quen, nhưng xem cách ăn mặc và phong cách của gã là biết đây là con cháu sĩ tộc.

Loại địa phương này, thường hay có quan lại quyền quý hoặc là con cháu thế gia lui tới, mọi người đều nhìn quen rồi. Giữa các chị em trước kia từng có người được nhìn trúng mua vào phủ làm thị thiếp hoặc là ca cơ vũ cơ cũng không ít. Nhưng thấy vị khách đêm nay tới lại có chút kỳ lạ, triệu mười mấy chị em đến hầu mình mà chỉ yêu cầu chơi cầm, mình thì dẫn theo cả người hầu đi vào, lại vẫn duy trì mãi dáng vẻ ngồi như này, không uống một ngụm rượu, cũng không mở miệng nói lời nào, nét mặt kiêu ngạo, như là khinh thường loại địa phương này, thì tất cả đều không khỏi rất tò mò.

Trong số đó có một kỹ nữ thoát nhìn lớn tuổi nhất tầm 25-26 tuổi tên là Lục Nương được các cô gái vây quanh đi ra, mỉm cười nói:

– Tiểu lang quân, ngài tới chỗ chúng tôi gọi nhiều chị em chúng tôi ra như thế nhưng vừa không uống rượu cũng không mua vui, chẳng lẽ là muốn chúng tôi cứ ngồi không với ngài cho đến sáng hôm sau à?

Chị ta vừa nói xong, các cô gái còn lại đều bật lên cười.

Lục Hoán Chi đánh mắt sang người hầu đi theo.

Người hầu hiểu ý, lấy ra một cái túi vải nhỏ, mở ra, tùy ý vút xuống, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, rất nhiều tiền vàng rơi ra, sáng lấp lánh, chói mắt vô cùng.

Nhóm kỹ nữ đây là lần đầu tiên được gặp một vị khách ra tay hào phóng như thế, mừng khôn xiết, vội dập đầu cảm ơn sau đó thi nhau nhặt tiền vàng lên, lại nghe vị công tử kia lên tiếng:

– Từ đã.

Mọi người biết gã có chuyện, đều dừng lại.

Lục Hoán Chi nói:

– Chắc hẳn các người đều nghe nói đến con gái Cao thị tinh thông nhạc lý đúng không?

Các cô gái sừng sốt, không biết vì sao gã lại đột nhiên nhắc tới con gái Cao thị, nhưng đều gật đầu.

Mỗi năm trong thành Kiến Khang tổ chức Hội Khúc thủy lưu thương, để trợ hứng cho các đại quan quý nhân, những kỹ nữ họ cũng được gọi qua đó.

Lục Nương kia cười:

– Làm sao mà không biết được? Tôi còn nhớ mấy năm trước, tại hội Khúc thủy lưu thương cô ấy với trưởng công tử Lục thị tiêu cầm cùng hoà thanh, âm thanh như tiếng trời, lúc ấy tôi cũng may mắn được tận tai nghe thấy, đến nay vẫn không quên được. Chỉ là không biết tại sao công tử lại hỏi đến?

Lục Hoán Chi cười:

– Thế thì khéo thật. Ở chỗ ta đúng lúc có một bản cầm phổ do cô ấy sáng tác ra, các người có muốn xem không?

Các cô gái mừng rỡ, vây lấy đòi muốn, chờ Lục Hoán Chi lấy cầm phổ ra thì tranh nhau lật xem.

Rất nhanh, kỹ nữ tên Lục Nương kia ngồi sau đàn cầm, dựa vào bản phổ thử đàn một đoạn, đàn xong thì dừng lại, cảm thán nói:

– Con gái Cao thị quả nhiên là danh xứng với thực, tôi chỉ là một cầm kỹ thôi, tuy không hiểu về tâm cảnh của cô ấy khi sáng tác phổ nhạc này, nhưng đàn ra rồi cảm thấy mây bay nước chảy tình ý chân thành. Tôi cực kỳ thích.

Lục Hoán Chi nói:

– Phổ này có tên là Loan Phượng Minh, chính là tháng Ba năm ngoài sau hội Khúc thủy lưu thương cô ấy đã sáng tác ra bản phổ cầm này, tặng cho trưởng công tử Lục gia ở nơi xa xôi ngàn dặm.

Các cô gái ngây hết cả người.

Vừa rồi bọn họ đột nhiên nghe nói là phổ cầm do con gái Cao thị sáng tác ra thì đều vui vẻ, chỉ nghĩ cuối cùng cũng tận mắt nhìn thấy tận tai nghe được, cũng không ai nghĩ gì khác cả. Nhưng lúc này nghe đến cái tên của phổ cầm, lại nghe vị công tử này giải thích như thế, tất cả đều kịp phản ứng.

Tên là Loan Phượng Minh, đương nhiên là mang ý nghĩa gửi gắm nỗi lòng tương tư của nam nữ.

Trước kia con gái Cao thị gả cho Lý Mục thấp hèn đã gây chấn động toàn thành.

Lý Mục kia tuy xuất thân nhà nghèo nhưng lại có danh chiến thần Nam Triều. Hắn giành lại được Trường An từ trong tay người Hồ, vừa về kinh vào hai ngày trước, tin tức này không ai không biết. Nhóm kỹ nữ dĩ nhiên cũng đều biết.

Nghe ý tứ của vị công tử trẻ tuổi này chính là sau khi con gái Cao thị gả cho Lý Mục rồi nhưng vẫn còn nhớ không quên vị trưởng công tử Lục gia, thậm chí còn âm thầm liên lạc qua khúc phổ, duy trì mối quan hệ riêng tư giữa nam và nữ.

Các cô gái yên lặng.

Lục Hoán Chi nói:

– Ta muốn bắt đầu từ ngày mai, khúc phổ này sẽ được đàn tấu và mau chóng truyền bá ra ngoài. Hễ nơi nào có nhạc khúc liền có thể thấy ngay. Vậy thì số tiền vàng này toàn bộ đều thuộc về các người.

Các cô gái nhìn nhau, không ai nói gì.

Lục Hoán Chi lại đánh mắt với tùy tùng. Tùy tùng lại ném ra một túi tiền vàng nữa.

Lục Hoán Chi nhìn mấy kỹ nữ mắt toả sáng, khoé môi nhướn lên một nụ cười lạnh lùng khinh thường.

– Các người không cần sợ. Ta không cần các người phải nói gì cả, ta chỉ cần các người giúp ta lan truyền khúc phổ này ra ngoài là được. Những việc còn lại ta tự có an bài. Lý Mục có tìm tới thì các người cứ nói vô tình có được khúc phổ này, còn lại thì không biết gì cả, hẳn có thể làm gì các người?

– Hơn nữa là, một khi truyền bá ra ngoài, Kiến Khang có mấy trăm lầu quán, nghệ kỹ hơn một ngàn, mỗi người đàn tấu, ai mà biết là do các người truyền bá ra đầu tiên?

Mười mấy cô gái vẫn không có ai lên tiếng, tất cả đều đổ dồn về cô gái tên Lục Nương kia.

Lục Nương không nói gì cả.

Lục Hoán Chi đợi một lát, sắc mặt dần dần trầm xuống hừ lạnh:

– Nếu các người không muốn, vậy thì ta sẽ đi kêu người khác làm. Tần Hoài kỹ nữ giỏi cầm không chỉ có mỗi các người đâu.

Một kỹ nữ lộ vẻ sốt sắng, vội nói:

– Tôi bằng lòng.

Nói xong quỳ xuống, đi nhặt túi tiền vàng lên.

Tay còn chưa chạm vào túi tiền vàng thì đã bị một cái chân đi giày thêu từ phía sau đã bay túi tiền đi.

Kỹ nữ kia quay đầu lại, thấy Lục Nương mặt mày giận giữ, nói:

– Người chưa từng thấy tiền bao giờ hả? Tầm mắt nông cạn như thế, người nào cho bừa người cũng dám lấy hả?

Lục Nương này rất có danh tiếng vùng Tần Hoài, cầm kỹ xuất chúng, ân khách đông đảo, cũng có không ít đệ tử, kỹ nữ này là một trong số đó. Thấy cô ấy giận giữ thì co rúm người lại, cuống quýt rút tay về.

Lục Nương quay sang Lục Hoán Chi, trả bản phổ cầm lại cho gã, lạnh lùng nói:

– Công tử, tôi không biết ngài có oán thù gì với Lý Đại tướng quân, cũng không quan tâm ngài từ đâu có được bản cầm phổ này, lời nói là thật hay giả. Tôi chỉ biết, Lý tướng quân đã thay mặt người Nam Triều chúng ta chiến đấu chống lại người Hồ, đoạt lại Trường An, là anh hùng của người Nam Triều. Chúng tôi sinh ra đã mang kiếp ti tiện, lưu lạc phong trần, nhưng mà lương tâm của người Nam Triều thì vẫn còn.

Cô ấy nhìn tiền vàng dưới đất, trong giọng nói mang theo một tia khinh miệt.

– Đừng nói những thứ này, dù là ngài có mang núi vàng núi bạc đến, cũng đừng mơ Lục Nương này làm chuyện bỉ ổi kia cho ngài.

Cô ấy nói xong, các cô gái còn lại đồng loạt gật đầu, kỹ nữ muốn nhặt tiền vàng kia cũng tỏ vẻ xấu hổ, không dám ngẩng đầu lên.

Lục Hoán Chi mặt hết đỏ lại trắng, nhìn chòng chọc vào Lục Nương, gật đầu, nhặt cầm phổ lên đứng dậy bỏ đi ra ngoài.

Tuỳ tùng của gã vội nhặt tiền vàng lên, hậm hực lờm Lục Nương buông một câu “chờ đó”, rồi gấp gáp đuổi theo.

Mới đuổi theo vài bước, đột nhiên chân khựng lại sợ ngáy người.

Gã nhìn thấy Lục Hoán Chi cũng bị định trụ ở ngay cửa lớn nhĩ gian.

Bên ngoài cửa, một người đàn ông trẻ tuổi đứng đó, thân mình bị đèn lồng màu đỏ sậm ở sườn hành lang chiếu vào thành một cái bóng màu đen trang nghiêm.

Người nọ hai mắt nặng nề, nhìn chăm chăm Lục Hoán Chi, chặn đường đi của gã.

Tùy tùng nhìn một cái là nhận ra đó chính là Lý Mục vừa mới trở về Kiến Khang còn chưa được mấy ngày.

Phía sau hắn là tiền thống lĩnh Túc Vệ Doanh hiện đã được đề bạt chương quản kho vũ khí Kiến Khang, Đô vệ Lý Hiệp.

Lý Hiệp bước lên nói với Lục Hoán Chi đang ngây ra như phỗng:

– Lục công tử, tôi đến đây để giải trí, không ngờ lại gặp ngài cũng ở đây. Nhân tiện hôm nay tôi cũng mời Lý thứ sử đến. Hay là mọi người tụ tập với nhau nhỉ, ngài không trách tôi nhiều chuyện chứ?

Hết chương 100

Chương 101

Lục Hoán Chi cuối cùng hồi hồn lại, sắc mặt tái đi, đột nhiên rút kiếm bên hông ra đâm về phía Lý Hiệp. Lý Hiệp né tránh. Gã lập tức tức tông cửa xông ra, lại bị Lý Mục dùng chân ngáng ngã xuống.

“Rầm” một tiếng, cả người gã ngã thật mạnh vào bậc cửa, mũi đụng phải máu chảy ra.

Nhóm kỹ nữ kêu lên sợ hãi.

Lý Hiệp ra hiệu cho nhóm cô gái bảo họ đi ra ngoài hết.

Các cô gái biết đêm nay trong quán thể nào cũng có chuyện. Bên ngoài đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông, rõ ràng đều không phải nhân vật tầm thường. Đặc biệt là người có sắc mặt âm trầm được người ta gọi là “Lý thứ sử” kia

Chẳng lẽ đó chính là Lý Mục vừa mới về Kiến Khang không lâu?

Các cô gái làm sao mà dám ở lại nữa, họ tránh né Lục Hoán Chi nằm dưới đất lần lượt đi ra ngoài hết.

Lục Nương là người đi cuối cùng, nhắc tà váy đi ngang qua Lý Hiệp.

Lý Hiệp mặt nghiêm trang, hạ lệnh:

– Tất cả những gì vừa rồi người này nói đều là bôi nhọ người khác. Các ngươi miệng chặt một chút, những gì không nên nói thì không được nói. Nếu như để ta nghe được một nửa tiếng gió gì, nghề nghiệp nơi này của ngươi không cần phải giữ lại nữa.

Lục Nương đứng lại, ban đầu không nói gì, chợt đưa tay lên rút cây trâm phượng tiên hoa mới tinh cài trong tóc, ngón tay sơn móng đỏ tươi cầm lấy nó chậm rãi cài vào vạt áo của y, nhìn thẳng vào y một lúc, ánh mắt như làn sóng mùa thu, nở nụ cười tươi như hoa mùa xuân, hơi thấp giọng nói:

– Nếu ngài không tin tôi thì về sau cứ thường tới nơi này, tự mình giám thị đi, chẳng phải càng yên tâm hơn đúng không?

Lý Hiệp chờ người, kịp phản ứng, nhìn bóng dáng cô ấy bước đi thanh thoát phóng khoáng, không khỏi thấy xấu hổ, vội kéo phượng tiên cài ở ngực xuống quay đầu lại, thấy tùy tùng của Lục Hoán Chi còn đang há hốc mồm nhìn mình, sau đó như lấy lại tinh thần xoay người muốn nhảy từ cửa sổ xuống chạy trốn, khẽ chửi thề một tiếng nhỏ, lao lên khống chế lấy xách ra ngoài, đóng cửa lại.

Lý Mục ngồi bên đầu Lục Hoán Chi, cho tay vào trong ngực gã lấy cầm phổ kia ra lật xem. Hắn đã được nhìn chữ của Lạc Thần, cho nên nhìn một cái là nhận ra cầm phổ này là do nàng viết. Khi ánh mắt hắn rơi xuống ngày tháng còn sót lại ở góc trang cuối cùng, máu trong người hắn như đông cứng lại.

Hắn nhìn chằm chằm nét mực kia, nhìn một lát, ánh mắt dần dần chuyển lên Lục Hoán Chi đang nằm dưới đất, chỉ vào mẫu giấy còn sót lại sau trang tiêu đề bị xé bỏ:

– Còn lại đâu?

Giọng cả hắn nghe cực kỳ bình tĩnh, đáy mắt lại sóng đen đã bắt đầu dâng trào.

Lục Hoán Chi mở to mắt.

– Họ Lý kia, người muốn biết ta càng không nói cho người biết. Người đừng tưởng ngày đó ở trên đường phố cô ấy nói giúp người là trong lòng thật sự có người. Người là cái thá gì? Một võ nhân hàn môn, có xách giày cho cô ấy cũng không xứng. Người mang danh là

trượng phu của cô ấy, nhưng mà bình thường ở trước mặt cô ấy cũng chỉ như con chó vẫy đuôi lấy lòng nịnh nọt cô ấy, sợ cô ấy không thèm để ý đến mình, có đúng thế không?

– Ta với cô ấy từ nhỏ đã quen biết nhau. Cô ấy là người mềm lòng nhất trên đời này, không nhận ra ai là kẻ giả đáng thương ở trước mặt cô ấy, ngay cả khi nhìn thấy một người ăn xin cô ấy cũng cho người ta bát cơm ăn. Hạng người chuyên vẫy đuôi với cô ấy, đừng nói người là một người sống sờ sờ, dù người là một con chó, cô ấy cũng sẽ đối xử tốt với người. Chẳng qua cô ấy thấy người bị ta sỉ nhục trên đường, thấy thương hại người, mới mở miệng giải vây cho người mà thôi.

– Thật đáng tiếc, không chỉ một mình ta mà người qua đường đều nghe được, cô ấy như đang nói thay người nhưng trong lòng lại đang nghĩ đến đại huynh ta. Ở ngay trước mặt nhiều người mà khen ngợi nhân phẩm của đại huynh ta.

– Đúng thế, Lục Hoán Chi ta không có đạo đức, không bằng heo chó, ta bị cô ấy mắng, ta cam tâm tình nguyện. Nhưng mà người thì sao, trước kia người dùng gian kế cướp cô ấy từ chỗ đại huynh ta, trên danh nghĩa là trượng phu của cô ấy, cô ấy dù đã giả cho người nhưng mà vẫn luôn nhớ nhung đại huynh ta mãi không quên được.

– Lý Mục, người đứng là một kẻ đáng thương!

Miệng gã không ngừng mở ra khép lại, máu từ trong lỗ mũi chảy ra, dần dần che kín hai gò má, lại chảy vào trong miệng gã, gã cũng không lau đi, đáng vẻ nhìn rất kinh khủng.

– Ta hỏi lại người một lần nữa, trang tiêu đề kia ở đâu?

Lý Mục như không nghe thấy gì, mặt không chút biểu cảm, hỏi lại lần nữa.

– Nếu như người đã cho người đi theo dõi ta, vậy thì vừa rồi cũng nghe thấy rồi đó, đây chính là cầm phổ mà tháng Ba năm ngoái A Di

đã tặng cho đại huynh ta, tên khúc phổ là Loan Phượng Minh.

Gã cười phá lên như kẻ thần kinh.

– Không ngại nói cho người biết, trang tiêu đề đã bị ta xé đi rồi. Mà trên đó đều là những lời cô ấy nói với đại huynh ta, ta càng không cho người biết.

Lý Mục nắm ngón tay siết chặt, khớp xương phát ra tiếng rắc giòn vang, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên. Hắn đưa tay ra tóm lấy vạt áo của Lục Hoán Chi, nhấc cả người gã lên ném đi ra ngoài.

Lục Hoán Chi người tuy gầy nhưng cũng là một người đàn ông đã trưởng thành, cả người lại như túi giấy bay ra ngoài, “bịch” một tiếng nặng nề đập vào bức tường đối diện, lại rơi tiếp vào trên chiếc bàn đặt cây đàn cầm, dây cầm bị đứt phát ra âm thanh lộn xộn, cả người mang theo cả chiếc bàn lăn xuống dưới đất.

Toàn bộ xương sườn của gã va vào tường đều bị gãy, gã đau đớn khoanh tay lại, cả người cuộn tròn, giãy giụa ở góc tường.

– ... A Di với đại huynh ta tình đầu ý hợp, người lại cướp đi người yêu của người khác, người dựa vào đâu? Lẽ ra hiện tại cô ấy đã là a tẩu của ta rồi.

Gã vẫn còn lại nhai không chịu ngừng, giọng đứt quãng.

– Cô ấy với đại huynh ta là trời sinh một đôi, năm đó tại hội Khúc thủy lưu thương tiêu cầm hòa âm, ai cũng đều biết...Người cho rằng cô ấy cũng chỉ tặng cho đại huynh ta mỗi một khúc phổ cầm kia thôi à? Trước kia cô ấy với đại huynh ta tặng nhau phổ cầm thường xuyên, tâm ý hòa hợp lẫn nhau. Người cô ấy yêu là đại huynh ta...Cô ấy chỉ đang thương hại người thôi...

Lý Mục bước nhanh đến.

Một chuôi kiếm đột nhiên đánh vào đầu gã.

Kèm theo đó là tiếng hét thảm thiết vang lên.

Hộp sọ cứng rắn của con người dưới chuôi kiếm này giống như một cái vỏ trứng mỏng manh bị nứt ra. Máu từ trên đầu Lục Hoán Chi chảy xuống, giống như dòng suối nhuộm cả mặt gã. Cả người gã cuộn tròn, tứ chi run rẩy, như là ngay sau đó sẽ chết ngay lập tức, môi vẫn còn mấp máy hấp hối.

– Người chờ đó...Chờ đại huynh ta đánh hạ Đông Đô...A Di không biết sẽ vui mừng như thế nào...

Hơi thở mong manh của gã cùng với thanh âm cuối cùng cũng đột nhiên im bặt.

Lý Mục bóp lấy cổ gã, một tay nhấc cao người gã lên, ghim ở trên bức tường ngay phía sau.

Dưới lòng bàn tay của gọng kìm sắt đã nhuộm vô số máu người, cổ của Lục Hoán Chi mỏng manh như cây sậy sắp mục nát vào mùa thu, hễ bị bẻ gãy là sẽ đứt lìa.

Máu từ lỗ mũi và khoe miệng của Lục Hoán Chi trào ra, nhưng khuôn mặt rõ ràng tràn đầy đau đớn kia tựa hồ còn mang một biểu cảm cổ quái xen lẫn hận ý cùng vui mừng, giống như là báo thù thành công.

Yết hầu gã bị bóp chặt, không thể thở được, mắt trợn trắng dã, đá chân yếu ớt vào không trung.

Lý Mục nhìn Lục Hoán Chi không có chút sức lực phản kháng, cơ thể giãy giụa một cách vô ích ở dưới năm ngón tay của mình, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên bộ mặt vặn vẹo gần như không còn nhận ra nguyên bản, nhìn một lát, bão tố, sóng thần và dòng thác núi dường như sắp phun trào trong khoảnh khắc tiếp theo ngưng tụ trong mắt hắn từ từ biến mất. Thay vào đó, đáy mắt hắn chợt lóe lên một tia ảm đạm. Dần dần, những đường gân xanh trên mu bàn tay vốn chẳng chịt của hắn cũng hồi phục lại.

Hắn đột nhiên buông bàn tay đang bóp cổ Lục Hoán Chi ra, xoay người rời đi, không thềm nhìn gã lần nữa.

Lục Hoán Chi rơi từ trên tường xuống đất, nằm bất động như bị rút xương sống.

Lý Hiệp vừa rồi đã dẫn dò Lục Nương xong, ra lệnh cho thủ hạ đuổi hết những người trong lâu đi, đóng cửa chính lại, mình thì canh giữ ở bên ngoài. Cách một cánh cửa, y cũng có thể tưởng tượng được những gì đang phát sinh ở trong đó.

Ban đầu còn có thể nghe được tiếng nói cùng với tiếng kêu thảm thiết của Lục Hoán Chi vọng ra ngoài, dần dần, bên trong yên tĩnh xuống, cũng không nghe được bất cứ âm thanh gì, không khỏi thấy lo lắng.

Y lo lắng nhớ đâu mà Lý Mục bị kích động mất khống chế mà giết chết Lục Hoán Chi, dẫu sao thì nơi này là Kiến Khang, lại là một người sống sờ sờ, hơn nữa còn là người của Lục gia, chỉ sợ sẽ xảy ra kiện tụng. Y đang muốn đẩy cửa đi vào ngăn cản lại thấy cửa chính được mở ra, Lý Mục xuất hiện ngay trước mặt.

Sắc mặt của hắn thoát nhìn cũng không hề tốt chút nào, nhưng xem như vẫn còn bình tĩnh.

Lý Hiệp lại liếc nhìn Lục Hoán Chi nằm dưới đất, thấy gã máu đầy đầu đầy mặt, nhìn rất kinh khủng, nằm bất động, vội vàng đi qua đưa tay ra dò xét hơi thở, phát giác vẫn còn sống chỉ là ngất đi mà thôi thì thở phào nhẹ nhõm, đi trở về đề thấp giọng nói:

— Lý tướng quân, ngài cứ yên tâm đi đi, tôi sẽ giám thị cậu ta cho ngài. Làm ra chuyện như này chính cậu ta cũng không dám thừa nhận ở trước mặt Lục Quang đâu. Nếu như Lục gia muốn tìm ngài gây sự, vừa rồi tôi cũng đã dẫn dò cô gái kia rồi, sẽ nói là gã tới đây gây chuyện trước, suýt nữa gây ra mạng người, thứ sử vừa lúc đi ngang qua gặp chuyện bất bình ra tay dạy dỗ một chút mà thôi.

Lý Mục nói:

– Cảm ơn huynh đệ. Có rảnh tôi sẽ làm chủ mời các huynh đệ uống rượu một bữa.

Lý Hiệp vội xua tay:

– Lý tướng quân khách sáo quá rồi. Trước kia nếu không nhờ Lý tướng quân, đừng nói tôi với các huynh đệ có được ngày hôm nay, mà không chừng ngay cả mạng cũng không còn. Huynh đệ bọn tôi vô cùng kính nể Lý tướng quân. Đây chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì. Sau này hễ có chuyện gì cần huynh đệ chúng tôi hỗ trợ thì cứ lên tiếng, dù là đầu rơi máu chảy chúng tôi cũng sẽ không nề hà gì.

Lý Mục lại dăn dò, kêu chú ý nơi này để tránh sau này sẽ bị Lục Hoán Chi trả thù.

Trước mặt Lý Hiệp hiện ra một màn cô gái kia cài trâm hoa vào vạt áo của mình, ho khan một tiếng, gật đầu:

– Không cần ngài nói, tôi cũng sẽ cẩn thận.

Lý Mục khẽ mỉm cười, chấp tay với y rồi bước đi ra từ cửa sau, bóng dáng biến mất ở trong bóng đêm.

.....

Để tiện cho nàng ở chung với cha mẹ, sau khi trở về hai người vẫn luôn ở tại Cao gia.

Lý Mục trở lại Cao phủ đã là giữa giờ Tuất. Không đợi hắc xuồng ngựa đã có hạ nhân chờ sẵn ra đón, lần lượt vấn an hắc, dẫn ngựa vào chuồng cho hắc.

Lý Mục đi vào, gặp A Cúc. Hỏi thì mới biết hôm nay Cao Kiệu trở về sớm hơn mọi ngày, đang ở bên trường công chúa, hiện hai người đã về phòng.

– Phu nhân cũng ở trong phòng ạ. Lý lang quân đã dùng cơm chiều chưa ạ? Phu nhân vốn định chờ ngài cùng về ăn cơm nhưng mà chờ mãi không thấy ngài về nên đã tự ăn trước rồi, dọn có phần cơm cho ngài đó. – A Cúc nói thêm.

Lý Mục nói mình đã ăn ở bên ngoài, bảo bà không cần phải chuẩn bị cơm, sau đó thì mỉm cười đi vào bên trong.

Càng đến gần viện tử kia bước chân hẳn càng chậm.

Cửa viện được mở ra sẵn.

Hắn biết nàng để cửa cho mình.

Trong viện mờ tối, nơi cửa sổ có ánh đèn dầu sáng rõ.

Mấy vú già thị nữ chờ ở dưới hành lang đang thì thầm trò chuyện, bỗng nhiên nghe được có tiếng bước chân thì quay đầu lại, thấy là hắn trở về thì vội ra đón, nói phu nhân đang ở trong phòng tắm gội.

Lý Mục xuyên qua bóng chuỗi bao phủ sân trong, bước lên bậc thang mái hiên, đi tới trước cửa sáng ngời, hắn trấn tĩnh lại, đẩy nhẹ cửa đi vào.

Phòng ngoài trống không, có bức màn treo ngăn cách bên trong và bên ngoài.

Thoáng có tiếng nước sàn sạt bên trong, Lý Mục nghe được tiếng ngân nga nho nhỏ của nàng, giọng hát trong trẻo dịu dàng, kiều diễm mê người.

Nước ấm rửa sạch dầu trơn, lộ ra dáng dấp đẹp đẽ.

Dù nhắm hai mắt lại hắn cũng tưởng tượng ra được cảnh tượng động lòng người cỡ nào ở bên trong vào lúc này.

Hắn chỉ cần duỗi tay ra, vén lên trướng màn mềm mại như mây trước mặt này, đi đến trước mặt nàng là có thể hỏi nàng. Nhưng mà cánh tay của hắn lại như bị rót chì, nặng đến mức không thể nào giơ lên được.

Quyển sách chưa tới mười trang ở trong ngực hắn giống như một ngọn lửa bị hắn cất vào đó cần dần nóng lên.

Cảm giác nóng như thiêu đốt, từ một góc thường giấu kín không rõ, có lẽ ngay cả chính hắn cũng không ý thức được không ngừng lan tràn, làm hắn nhúc nhối tứ chi, thấu xương lan tràn toàn thân cho đến từng tấc da thịt trên cơ thể.

Hắn cảm thấy nóng nảy không ổn định, không còn giữ được sự bình tĩnh vừa rồi trước mặt những người hầu của mình, khuôn mặt hắn dần trở nên cứng đờ.

Ngày ấy hắn đón nàng ra cung, trên đường gặp phải Lục Hoán Chi bị gã khiêu khích sỉ nhục, lúc nàng giải vây cho mình và Lục Hoán Chi phần hận bỏ đi, gã đã trút hết sự tức giận của mình lên vật cưới bên dưới.

Hình ảnh đó làm cho Lý Mục cảnh giác.

Lục Hoán Chi chỉ là một kẻ vô năng, kiếp trước như thế, kiếp này cũng như thế.

Nhưng mà người vô năng một khi giơ đao lên thì cũng có thể giết người.

Thân thể hắn đã từng bị Lục Hoán Chi dùng kiếm đâm xuyên qua.

Xuất phát từ trực giác, cũng là để bảo vệ nàng, dù cho có bị nói là đa tâm, sau khi đưa nàng trở về, hắn lập tức đi tìm Lý Hiệp, là vị cấp dưới mà ngày đó từng bị Hưng Bình Đế phái tới trợ giúp hắn đi Ba quận hiện giờ là Chương Đô vệ, tai mắt trải rộng bốn thành, nhờ anh ta phái người lưu ý hành động dị thường của Lục Hoán Chi.

Quả nhiên bị hấn đoán trúng.

Nhanh như vậy, Lục Hoán Chi đã bắt đầu trả thù hấn rồi.

Nhưng Lý Mục không ngờ tới chính là, sự trả thù của gã lại là thủ đoạn như thế.

Lý Mục mỗi khi nghĩ đến là thấy sợ.

Cũng không phải vì những thiệt hại về danh tiếng mà hấn có thể gặp phải, mà là vì nàng.

Nếu không phải Lý Hiệp thông báo ngay cho hấn và hấn đến kịp thời, chặn nó lại. Nếu như bản cầm phổ được lan truyền rộng ra ngoài, kèm theo đó là lời đồn đại con gái Cao thị gửi gắm tương tư ngàn dặm đến cho tình lang, hấn không thể tưởng tượng được tình cảnh nàng sẽ phải đối mặt sẽ như thế nào.

May mà tất cả đều không phát sinh.

Lẽ ra hấn nên vì điều này mà thấy may mắn.

Hấn muốn lặng lẽ huỷ đi bản cầm phổ này, để chuyện này trôi qua nhanh nhất có thể, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì cả – bởi vì hấn biết, những gì mà Lục Hoán Chi nói đều là là những lời vu khống ác ý.

A Di của hấn nếu không phải một lòng yêu hấn thì làm sao vào năm ngoái nàng không màng đến sự phản đối của phụ thân kiên quyết đuổi theo hấn đến Nghĩa Thành, ở lại nơi hoang vắng cái gì cũng không có kia, bầu bạn bên hấn, từng bước một đi tới ngày hôm nay.

Từ lúc trên đường trở về, Lý Mục không ngừng tự nói với mình, Lục Hoán Chi chỉ là muốn chọc tức hấn nhằm để đạt được khoái cảm báo thù nho nhỏ đáng thương của gã. Nhưng những lời kia vẫn như

con rắn độc chui vào trong lòng Lý Mục, không thể nào thoát ra được, không đuổi đi được.

Hắn nghĩ đến phụ thân nàng lúc say rượu đã dạy mình viết chữ, nghĩ đến mới trở về mấy ngày, nàng đã mấy lần ở trước mặt hắn đề cập tới Lục Giản Chi, trong giọng nói đầy sự khen ngợi.

Hắn biết nàng hoàn toàn vô tâm. Nhưng cũng bởi vì vô tâm, mới có thể thấy được ảnh hưởng của nàng đối với hắn sâu sắc đến cỡ nào.

Có lẽ nàng thật sự chỉ bố thí cho mình mà thôi, loại cảm giác này, ngay cả nàng chắc cũng không nhận ra.

Lý Mục khinh bỉ chính mình tại sao trong lòng lại có phỏng đoán âm u như thế, nhưng hắn lại không khống chế được.

Kiến Khang, toà vương thành mây tía này không chỉ là lăng mộ chôn vùi nghiệp lớn cùng yêu hận tình thù trong kiếp trước của hắn, mà còn luôn nhắc nhở hắn rằng trong cuộc đời của nàng có một phần rất quan trọng không có sự tham dự của hắn.

Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, hắn chỉ là một người đến từ bên ngoài đột ngột xâm nhập vào thế giới của nàng, không thích hợp chút nào.

Lý Mục chậm rãi quay đầu ánh mắt rơi vào giá để cầm phổ gửi cho nàng ở bên cầm án, nhìn rất lâu, sau đó đi qua.

Tiếng ngân nga nhỏ nhỏ sau bức rèm mềm mại bỗng im bật.

— Lang quân ới, chàng về rồi phải không ạ?

Tiếng nàng hỏi không xác định từ bên trong vọng ra.

Không có ai trả lời.

Kèm theo tiếng nước tí tách, tiếng ngân nga khe khẽ của bài hát lại vang lên.

.....

Lạc Thần thoải mái tắm một lúc lâu, nhưng không thấy Lý Mục trở về, ra gian ngoài cũng không thấy người khác, bèn đi hỏi thị nữ.

Thị nữ rất kinh ngạc, nói:

– Thế Lý lang quân không gặp mặt phu nhân ạ? Vừa rồi ngài ấy trở về, cũng vào phòng, một lát sau đi ra. Chúng em còn tưởng ngài ấy đã nói với phu nhân rồi ạ.

Lạc Thần ngớ ngàng. Thật sự không biết lúc mình đang ngâm tắm thì hắt lại từng về phòng. Đang lúc nghi hoặc, sực nhớ tới lúc nãy dường như mình nghe được gian ngoài có tiếng bước chân. Lúc đó nàng còn hỏi một câu, không nghe thấy ai trả lời mà tự cười thầm bản thân nghe nhầm, cũng không hề để ý.

Nhưng thị nữ lại nói hắt có vào phòng.

Như vậy rõ ràng là mình không hề nghe nhầm, tiếng bước chân kia là của hắt.

Nhưng mà vì sao hắt trở về vào phòng rồi lại đột nhiên lại không báo một tiếng, thậm chí còn không đáp lại khi mình hỏi, cứ thế mà đi á?

Cho dù là có việc gì gấp thì cũng không đến mức không nói gì với mình câu nào mà đi luôn?

Lạc Thần thấy khó hiểu, vội bảo người hầu đi ra đằng trước xem hắt đã đi đâu.

Một lát sau, vú già kia trở lại nói tướng công và trưởng công chúa đã nghỉ ngơi trong phòng, đằng trước không thấy Lý lang quân. Người gác cổng nói Lý lang quân cưỡi ngựa đi ra ngoài rồi, cũng không nói là đi đâu và khi nào thì về.

Lạc Thần hoàn toàn bối rối, luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn, cứ thần thờ đứng trước mái hiên, đứng một lát, đột nhiên một cơn gió xẹt qua bức tường, thổi những chiếc lá chuối lớn trong sân đập vào nhau, tạo ra âm thanh sần sật.

Vàng trắng biến mất trong làn mây mờ ảo, trên bầu trời xa xa, có một tia chớp yếu ớt, như thể trời sắp có mưa.

Lạc Thần lại đợi thêm một lúc nữa, cuối cùng thì quay người đi trở về phòng.

Nàng đứng ở gian ngoài, nhìn quanh, nghĩ bụng hẳn có thể sẽ để lại vài chữ gì đó cho mình, bèn tìm kiếm trên bàn, đột nhiên ánh mắt rơi vào gác giá bên cầm án.

Trên gác giá toàn bộ đều là cầm phổ. Ngoài những bài cổ nhạc đã thất truyền được nàng sưu tầm từ nhiều nơi, còn có một số bản cầm phổ do nàng tự sáng tác trước kia.

Nàng là một người hoài cổ, toàn bộ cầm phổ bao gồm cả bản sơ thảo phổ nhạc cũng đều không vứt đi mà xếp chỉnh tề theo ngày tháng và lưu giữ nó.

Nhưng vào lúc này, gác giá cầm phổ kia rõ ràng có dấu vết có người lật xem. Có mấy bản còn đặt lung tung trên đó, cũng không được cất đi.

Lạc Thần vội đi qua cầm mấy bản cầm phổ kia lên, mở ra, phát hiện trong đó có những bản thảo của mấy năm trước sau khi mình phổ nhạc thì có gửi cho Lục Giản Chi để giao lưu, trên đó ngoài cảm xúc của bản thân về việc sáng tác nhạc còn có một số nhận xét của huynh ấy, sau khi điều chỉnh lại thì dựa theo ngày tháng mà vẫn luôn đặt ở đó, bản thân chưa từng động vào.

Bây giờ lật ra lại, giấy đã ố vàng theo thời gian, nhưng vết mực trên giấy vẫn còn rõ.

Lạc Thần thần hết cả người. Nàng hiểu ra rằng chắc là Lý Mục đã lấy ra những bản cầm phổ này rồi.

Nàng yên lặng nhìn mấy bản thảo cầm phổ cũ này, đột nhiên, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

Có phải vừa rồi hắn không nói với mình một tiếng nào mà đi luôn là bởi vì trong lúc vô tình đã phát hiện mấy bản cầm phổ giao lưu giữa nàng và Lục Giản Chi lúc trước không? Và hắn không vui không?

Nàng lại nghĩ tới về Kiến Khang đã nhiều ngày, cảm giác của hắn mang đến cho nàng cũng không giống như lúc trước.

Tim nàng chột thất lại, nhìn ra cửa sổ đêm tối sắp mưa, trong lòng thầm lo lắng và sốt ruột, cực kỳ mong hắn về sớm để giải thích cho hắn hiểu.

.....

Từ Doanh từng là nhạc sư nổi danh nhất trong cung, bởi vì tuổi già sức yếu mà từ mấy năm trước đã ra khỏi cung và sống tại một viện nhỏ chật chội ở thành Nam. Cũng may ông ta còn có chút danh tiếng, bình thường có thể dựa vào dạy đệ tử và kỹ nữ kiếm sống, tối nay không có việc gì, vốn dĩ đã đi ngủ sớm nhưng lại bị lão bộc đánh thức, nói là có khách tới tìm ra tay rất rộng rãi.

Lão nhạc sư vội vàng đứng lên ra ngoài đón.

Bên ngoài gió đêm nổi lên, trong sân tán cây cổ thụ đung đưa xào xạc, trời không ngừng sấm chớp, sắp mưa to rồi.

Ông ta nhìn thấy có một người đàn ông trẻ tuổi thân hình cao lớn đứng ở trong viện, mặc áo bào gió, khuôn mặt ẩn trong bóng đêm, biết hắn chính là vị khách hào phóng kia, vội vàng đi lên mời đi vào trong nói chuyện.

Người đàn ông trẻ tuổi kia đứng bất động, chỉ hỏi ông ta:

– Tôi nghe nói khúc phổ có thể bày tỏ tình yêu. Ngài có thể đọc hiểu và giải ý nghĩa của nó không?

Từ Doanh ngẩn người rồi thở phào, nói:

– Tất nhiên rồi. Ta đã thấm nhuần cả nửa đời người, hể là khúc phổ gì đều nghe hiểu được ý nghĩa bên trong đó.

– Tốt quá. Tôi có một khúc phổ muốn nhờ ngài xem và giải nghĩa nó.

Người đàn ông trẻ tuổi nói, lấy một bản nhạc ở trong ngực ra, đưa tới.

Hết chương 101

Chương 102

Từ Doanh mời khách vào trong phòng cầm, hai người ngồi trước cầm án.

Trong sân tối om, vừa rồi cũng không nhìn thấy rõ mặt đối phương, lúc này mượn ngọn đèn dầu nhìn thấy người đàn ông đối diện còn rất trẻ tuổi, mặc trang phục bình thường, nhìn không hiển lộ rõ ràng nhưng người này khí phách hiên ngang, khí vũ bất phàm, biết đó hẳn tuyệt đối không phải người tầm thường, hơn nữa còn có địa vị.

Chỉ là không biết vì sao, sau khi hắn ngồi xuống rồi tuy vẫn còn khí vũ hiên ngang nhưng giữa hai lông mày lại lộ ra vẻ u ám, tựa hồ như có tâm sự nặng nề.

Sau mấy năm ra cung, nơi này của ông đã có không ít khách đến, có học nghệ, có cầu phở, có mộ danh nghe cầm hoặc là mời ông đến dự tiệc để đánh đàn mua vui, mỗi người đều có thái độ khác nhau, vui có, buồn có, thậm chí vô lý quái dị...ông ta đều gặp hết rồi. Cho nên ông ta cũng không dám nhìn nhiều, liếc mấy cái liền thu hồi ánh mắt, cẩn thận mở bản cầm phổ mà hắn vừa đưa cho.

Còn chưa xem phổ, ông ta mới nhìn một cái là nhận ra ngay. Loại giấy dùng để làm cầm phổ này chính là phấn xanh từ ngự cống sứ, trơn nhẵn, là loại giấy tốt nhất, trừ cung đình ra thì chỉ có trong thư phòng của các quan đại thần mới có thể có loại giấy quý này.

Từ Doanh lại nhìn người đàn ông đối diện, thấy hắn từ sau khi ngồi xuống thì không nói gì cả, vào lúc này hai mắt dán chặt vào bản cầm phổ để ở trước mặt mình, vội vàng đọc lại lần nữa, nét chữ xinh đẹp, linh động, uyển chuyển, mang theo khí chất tiên sương ngọc, thoát nhìn là do nữ tử viết.

Từ Doanh lại nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia, trong lòng lập tức có phán đoán.

Đêm hôm khuya khoắt, một người đàn ông trẻ tuổi không lộ danh tính thân phận lại mang theo tâm sự muốn nhờ mình giải nghĩa của bản cầm phổ. Bản phổ kia rõ ràng là thuộc về một cô gái khuê nữ có xuất thân không hề thấp. Trong này có những bí ẩn không thể nói gì, không cần hỏi nhiều, xem cái là hiểu ngay.

Ông ta ở trong cung nhiều năm, từ lâu đã học được cách xem mặt đoán ý. Sau khi ra khỏi cung, ông ta vì kế mưu sinh mà càng giỏi về đối đãi với khách, dò xét lòng người, từng lời từng chữ đều vì mục đích lấy lòng người. Ông ta đã kết luận người đàn ông trẻ tuổi cùng với cô gái tặng cầm phổ này có thân phận phi phạm, người đàn ông này lại như trong lòng có nhiều tích tụ u uất, vì vậy ông ta đã nhận định đó là người đang khổ sở vì tình, có một tình yêu nam nữ không thể nói ra. Cô gái tặng phổ tất nhiên cũng không thoát được can hệ tương tư khuê trung – hướng chi, trước kia khi ở trong cung, ông ta cũng nhiều lần nghe được những câu chuyện tình yêu riêng tư xấu xí của nam nữ trong các thế gia cao môn Kiến Khang, cho nên cũng không hề thấy lạ gì.

Tối nay đột nhiên có một vị khách tới thăm, lại ra tay rất rộng rãi, nghĩ gì nói gì, cần làm gì, ông ta đương nhiên biết rõ. Vì thế tập trung tinh thần, dựa vào bản cầm phổ đánh thử một đoạn ra trước. Vừa đàn lên một đoạn, ông cảm nhận được giai điệu thanh tao, trong trẻo, tiết tấu như vờn rõ ràng nên dừng lại, nhìn người đàn ông đối diện khen ngợi.

– Sáng tác âm nhạc cũng giống như sáng tác một bài thơ, hoặc ngâm xướng điều gì đó để thể hiện ý chí của mình, hoặc thể hiện cảm xúc thông qua âm nhạc, bản nhạc này rõ ràng là viết để bày tỏ lòng mình. Chỉ cần nghe một đoạn, tôi đã có thể kết luận, người sáng tác bản nhạc này rất thông thạo về âm luật. Âm thanh tuyệt vời như vậy rất hiếm có.

Ông ta nói xong, liền thấy người đàn ông trẻ tuổi kia nhướn mày cười, vẻ mặt lộ vẻ tán thành lời nói của mình, càng ngày càng tin chắc điều mình vừa nghĩ.

Người đàn ông trẻ tuổi này nhất định rất yêu mến cô gái sáng tác bản nhạc này.

Lão nhạc sư liền cười nói:

– Đây là dẫn chương, để tôi đàn tiếp xem thế nào.

Ông ta lại đàn một đoạn nhạc nữa, nghe âm luật thoải mái, liền nói một cách chần chẫn:

– Lễ hội này rực rỡ tươi đẹp như mùa xuân, chim hót hoa nở, như tiếng thì thầm hồn nhiên của lũ trẻ.

Chợt có tiếng mưa đập vào mái hiên ngoài cửa sổ, trời bắt đầu mưa về đêm. Bản thân ông cũng dần đắm chìm trong giai điệu, cũng không để ý nhiều đến người đàn ông trẻ tuổi đã lặng lẽ đứng dậy đi đến bên cửa sổ, quay lưng nhìn màn mưa đêm. Dần dần cảm thấy giai điệu trở nên trang trọng, tựa như có lo lắng, có loại cảm xúc tức cảnh sinh tình, thờ dài:

– Một mình mây hát ngoài trời, mưa nhỏ giọt đêm trước bậc thang. Tương tư này dựng lên từ sâu nhớ, nghe vào giống như đoạn trường.

Đèn độc mưa đêm, người đàn ông trẻ tuổi kia mặt hướng ra ngoài cửa sổ, bóng dáng im lìm.

Lão nhạc sư lại đàn tiếp, làn điệu đột nhiên trở nên hào hứng và phấn khích, giống như một chiến binh xông vào trận địa của kẻ thù, dây đàn kêu vang, không khỏi say mê trong đó, nhắm mắt cảm thán:

– Tiếng thương nhàn nhạt, tiếng vũ lại chua xót, Nữ Oa luyện thạch, xé trời kinh. Đoạn này, ngụ ý tình yêu quý hơn vàng, chiến đấu với sóng gió, người có tình, chẳng phải vì điều này mà tâm hồn kích động, nhiệt huyết sôi trào đó sao?

Tiếng đàn dần dần lại chuyển sang trở nên trong trẻo, nhẹ nhàng như lúc ban đầu, nhưng so với lời dẫn thì âm luật lại rộng lớn xa xăm, nghe như trời rộng đất xa, vạn suối từng thông, lòng tắm nước chảy.

Lão nhạc sư hoàn toàn mà chìm đắm vào trong khung cảnh âm nhạc, kéo nốt nốt nhạc dài cuối cùng, và nhắm mắt lại một lúc lâu giữa tiếng dây đàn ngân vang bất tận.

Cuối cùng, thở dài than một tiếng:

– Chàng trai trẻ, cuối khúc còn tình, tương lai còn dài. Cậu hãy giống như lời nói của cầm này, giải thoát ưu tư, thư giãn tâm trí, và trời cao rủ lòng thương, rồi sẽ có một ngày tất cả có thể được như ước nguyện...

Sau một lúc lâu vẫn không nghe được có động tĩnh gì, ông mở mắt ra.

Một cơn gió mưa đêm ập vào cánh cửa khép hờ, cánh cửa đập vào tường, ánh nến lập lờ.

Trong phòng trống không.

Trên bàn còn để lại tiền vàng, mà người đàn ông trẻ tuổi vừa rồi cùng với cả cầm phổ để trước án cũng đã hoàn toàn không thấy.

.....

Mưa đêm mưa lớn, đã là canh ba thế nhưng Lý Mục vẫn vừa về, cũng không cho người về báo tin hắn đã đi đâu.

Lạc Thần khoác áo đứng ở trước cửa sổ, nhìn bên ngoài cửa sổ đen nhánh như mực, cảnh tượng mưa to như trút nước, tâm trạng của cả người từ thấp thỏm bất an lúc đầu đã trở nên vô cùng lo lắng

Điều này thật sự quá khác thường.

Trong thành Kiến Khang ngư long hỗn tạp, hắc lại đang là tiêu điểm chú ý của mọi người. Hứa gia Lục gia đều căm hận hắc. Nhớ tới cảnh tượng Lục Hoán Chi khiêu khích sỉ nhục hắc ở trên đường, trái tim Lạc Thần đột nhiên đập rất nhanh.

Nàng với Lục Hoán Chi quen biết nhau từ nhỏ. Nếu chỉ là gã, nàng cũng không cảm thấy gã sẽ mang đến phiền toái gì lớn cho Lý Mục. Nhưng Lục Hoán Chi cũng không chỉ có một mình. Sau lưng gã còn có Lục gia, hoặc là những người cũng giống gã mang lòng căm hận Lý Mục.

Chẳng lẽ hắc thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lạc Thần bị ý nghĩ vừa hiện lên này làm cho hoảng sợ, lòng nóng như lửa đốt, cuối cùng không chờ được nữa lập tức đi gọi người đi lấy đồ che mưa.

Nàng không thể đợi đến sáng được nữa, nàng muốn lập tức đi đánh thức cha mẹ, muốn họ phái người đi các nơi để tìm hắc.

Vú già vội mang đồ che mưa đến, Lạc Thần cũng đã mặc xong quần áo, Quỳnh Thụ đi đằng trước cầm theo đèn lồng thông khí, nàng bước qua bậc cửa, đang muốn đi đến chỗ cha mẹ bỗng nhiên nghe đằng trước có tiếng nói vui mừng của vú già:

— Lý lang quân về rồi!

Lạc Thần cũng đã nghe được tiếng bước chân, nhanh chóng ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy một bóng người xuất hiện ở cửa viện, băng qua màn mưa đen nhánh đập trên vũng nước dưới đất đi về phía bên này.

Không cần nhìn mặt Lạc Thần cũng nhận ra hình bóng quen thuộc kia chính là Lý Mục, lập tức thở phào một hơi. Thấy hắn đã bước lên bậc thềm mái hiên, cũng không mở ô, cũng không mặc áo tơi, mũ che mưa cũng không đội, cả người từ đầu đến chân bị mưa xối ướt sũng thì kinh ngạc và xót cả lòng, vội vã đi tới đang muốn gọi hắn, lại nhìn thấy gương mặt cứng đờ phản chiếu ánh sáng nhỏ giọt từ chiếc đèn lồng trước hiên.

Khuôn mặt hắn không chút biểu cảm, như là không hề nhìn thấy nàng, đi qua trước mặt nàng rồi đẩy cửa đi vào.

Lạc Thần biết, hắn rõ ràng là đã thấy mình.

Gả cho hắn lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nàng bị hắn phớt lờ như thế.

Lạc Thần dõi theo bóng lưng của hắn, nhìn hắn biến mất ở sau cánh cửa, bước chân cứng đờ.

Niềm vui mừng khi hắn trở về đã biến mất.

Bởi vì mẫu thân có thai, Lạc Thần đã bảo A Cúc đi chăm nom mẹ rồi. Nhưng mà vú già và Quỳnh Thụ bên cạnh cũng theo nàng từ Kiến Khang đến Nghĩa Thành, sau đó lại trở về đây. Hiển nhiên, họ cũng đang hoang mang với sự khác thường của Lý Mục, nhìn nhau khó hiểu, lại nhìn về phía Lạc Thần.

Lạc Thần hồi hồn lại, thì thầm dặn dò bảo mọi người giải tán, không cần đi vào hầu hạ, sau đó cũng đi vào phòng.

Nàng nhẹ nhàng đóng cửa lại, xoay người.

Một vết ướt trên mặt đất kéo dài từ cửa vào tận nội thất.

Lạc Thần đi vào, thấy hắn đưa lưng về phía mình đang lẳng lặng cởi áo, cả người như vừa mới bị vớt từ trong nước ra, ngay cả chân tóc

cũng không ngừng nhỏ giọt nước.

Bóng lưng của hắn nặng nề, nặng nề đến mức ngăn chặn người bên cạnh, khiến cho hô hấp của nàng chí cũng trở nên khó khăn.

Lạc Thần chưa từng thấy dáng vẻ như thế của hắn cả.

Chưa từng.

Dáng vẻ nàng vốn dĩ rất quen thuộc giờ phút này thoát nhìn rất xa lạ. Sự im lặng khiến nàng có cảm giác như đang ở cách xa vạn dặm, thậm chí khiến nàng có chút sợ hãi.

Nàng đoán, chẳng lẽ bởi vì mấy bản cầm phổ kia nhắc đến Lục Giản Chi, mà mấy ngày nay bởi vì Lục Hoán Chi nàng từng mấy lần đề cập tới Lục Giản Chi, hắn thật sự vì điều đó mà tức giận?

Nàng chần chừ, tiếp tục đi đến gần hắn, đến phía sau lưng hắn, cố gắng dùng giọng điệu thật bình thường dịu dàng nói:

– Lang quân ơi, tối nay chàng đi đây vậy ạ? Bên ngoài mưa to như thế, thiếp lo lắng lắm, mãi không ngủ được, vừa nãy thiếp tính đi gọi cha mẹ...

Nàng nói, đưa tay ra muốn nhận lấy đai lưng mà hắn vừa cởi xuống nhưng lại không nhận được, tự hắn đã tự mình đặt xuống.

Bàn tay của Lạc Thần dừng lại giữa không trung, cứng lại, chậm chạp thu lại và bất đắc dĩ nói:

– Vậy chàng đi tắm trước đi. Nước đã được chuẩn bị sẵn rồi...

Lý Mục vẫn không nói gì, tự cầm bộ quần áo sạch sẽ để mặc cô đó đi vào phòng tắm.

Lạc Thần lạc lõng đứng đó một lát, cổ đờ nén nổi khổ giống như bị vứt bỏ trào lên, đưa tay xoa lên khóe mắt đỏ hồng, đi theo hắn đi tới bên ngoài phòng tắm.

Lo lắng âm thầm của tối nay vẫn luôn giày vò nàng lại lần nữa xông ra.

Ban đầu, nàng chỉ đoán rằng có điều gì đó đã xảy ra với vài bản thảo cầm phổ qua lại giữa nàng và Lục Giản Chi trong quá khứ.

Giờ khắc này thì nàng đã xác định chắc chắn rồi.

Bởi vì bản thảo, cũng bởi vì sau khi trở về, vì sự việc khiêu khích của Lục Hoán Chi trên đường vào ngày đó, cộng thêm sự sợ hãi của bản thân mà đã khiến cho Lý Mục hiểu lầm.

Hắn thật sự giận nàng rồi.

Nhưng điều khiến cho nàng ngoài ý muốn chính là phản ứng của hắn lại dữ dội như thế.

Điểm này, nàng thật sự bất ngờ.

Nàng ở bên ngoài đợi một lát, không nghe được động tĩnh gì từ hắn cả liền đi vào, thấy hắn dựa vào thùng tắm, gương mặt đầy mệt mỏi, hai mắt đang nhắm, bất động, như là đang ngủ rồi.

Nàng biết hắn chưa ngủ. Nàng lấy hết dũng khí đi tới sau lưng hắn, xắn tay áo lên, vớt chiếc khăn tắm đang nổi trong nước, chậm rãi lau lưng cho hắn, thấp giọng hỏi:

– Lang quân ơi, chàng đang giận thiếp phải không ạ?

Hắn không đáp lại, cũng không cử động.

Lạc Thần tiếp tục lau thân thể hắn.

– Mấy bản cầm phổ kia đều là từ rất lâu rồi, chàng cũng nhìn thấy đó, giấy đều vàng cũ hết rồi.

– Lang quân ơi chàng cũng biết, thiếp với Lục đại huynh quen biết từ nhỏ, huynh ấy hiểu cầm, muội sáng tác nhạc, có đôi lúc gửi cho huynh ấy, nhờ huynh ấy chỉ điểm nhận xét. Khi đó thiếp còn chưa quen lang quân.

– Mà những bản thảo kia hiện vẫn để ở trong phòng thiếp, không phải là thiếp nhớ mãi về quá khứ, mà là thiếp có thói quen giữ đồ cũ, bản thảo vẫn luôn để đó, thời gian trôi lâu chính thiếp cũng quên mất, nên vẫn không có dọn đi...

– Tối nay thiếp cho dọn hết rồi. Chàng không tin thì đi xem...

Hắn vẫn không có phản ứng gì cả.

Trong lòng nàng lại trào lên tia lo sợ và mù mịt.

Vành mắt nàng cay sè, tiếp tục nói:

– Lang quân ơi, có đôi lúc thiếp có nhắc đến Lục đại huynh ở trước mặt chàng, cũng không phải có ý chê chàng không tốt. Là thiếp sợ ý. Lang quân là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, rất tốt với A Di, trong lòng A Di chỉ có một mình lang quân mà thôi...

Nàng ném khăn tắm đi, không thềm để ý nước trên người hắn sẽ làm ướt mình, vòng cánh tay ngọc từ phía sau ôm chặt lấy bờ vai cùng với cổ hắn, lòng bàn tay đặt ở trước ngực hắn, khuôn mặt áp xuống, môi nhẹ nhàng hôn lên vành tai hắn, cọ sát vào vành tai hắn, nhẹ giọng cầu xin:

– Lang quân ơi, A Di chỉ yêu một mình chàng thôi. Nếu A Di có chỗ nào không tốt, làm chàng giận, chàng nói với thiếp là được, thiếp sẽ sửa đổi. Chỉ xin chàng đừng hiểu lầm thiếp, càng không được giận thiếp, có được không?

Làm sao mà hắn không hiểu, phía sau lưng, giọng của nàng mềm mại đã mang theo sự nức nở nghẹn ngào.

Hắn cảm thấy cơ thể mềm mại và ấm áp của nàng dán vào làn da ở vai và cổ lạnh thấu xương vì mưa lớn của mình, vành tai bị cánh môi của nàng nhẹ nhàng quét qua.

Một cơn run rẩy tê dại từ trên làn da dán sát giữa cổ và vai với nàng.

Hắn cảm thấy lông tơ dựng đứng, rồi nhanh chóng lan xuống, bao phủ toàn bộ tay chân và bộ xương của hắn chìm trong nước.

Bàn tay nhỏ kia lại an ủi, nhẹ nhàng mơn trớn ngực hắn.

Hàng lông mi bị che của hắn run lên, hắn đưa tay lên và giữ lấy bàn tay đang di chuyển trên ngực mình.

– Lang quân ơi, xin chàng...

Nàng dừng lại.

Bên tai lại lần nữa là tiếng nói mềm mại của nàng.

Lý Mục mở mắt ra, “roạt” một tiếng, từ trong nước đứng lên, bước ra khỏi thùng tắm bể bông nàng lên ra khỏi buồng tắm đặt nàng ở trên giường.

Hắn cuối cùng đã tha thứ cho lỗi lầm vô ý của nàng.

Vào khoảnh khắc khi cơ thể hắn phủ lên, trái tim Lạc Thần tràn đầy nhẹ nhõm và vui vẻ, ngoan ngoãn nghênh đón những đòi hỏi đến từ hắn.

Nhưng rất nhanh, nàng liền cảm thấy không thích hợp.

Hắn làm nàng đau không nói, mà đối với nàng còn rất thô lỗ. Con mắt hắn đỏ ngầu, khuôn mặt dữ tợn giống như một con mãnh thú, không nói lời nào giữ chặt nàng dưới cơ thể, dùng hết mọi cách, như tra tấn như giày vò nàng.

Lạc Thần bắt đầu thấy sợ hãi, khó hiểu, ấm ức và tủi thân.

Nàng thật sự không hiểu.

Hắn không phải là không biết hai nhà Cao Lục có quan hệ qua lại từ lâu. Nàng với Lục Giản Chi cũng có quen biết từ sớm rồi.

Vì sao hắn lại canh cánh trong lòng như thế.

Tối nay kể từ lúc biết hắn đi mà không báo một tiếng, sợ hãi cùng bất lực vẫn luôn quanh quẩn trong lòng nàng, dần dần bao phủ lấy nàng.

Nàng bắt đầu giãy giụa, cự tuyệt, ra sức phản kháng, nhưng chút sức lực này ở trước mặt hắn không những bé nhỏ như con kiến không lay chuyển được cây đại thụ của hắn, ngược lại càng khiêu khích hắn đối đãi điên cuồng hơn.

Nàng từ bỏ phản kháng, mặc cho hắn lôi kéo muốn làm gì thì làm. Khi bị hắn cưỡng ép áp vào thành giường, ép phải uốn cơ thể lên thừa nhận hắn, nước mắt nàng cuối cùng không khống chế được lăn xuống khỏi đôi mắt đã đỏ hồng do kìm nén từ lâu, phủ kín khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chôn chặt ở đệm, lặng lẽ khóc lên.

Nàng cắn chặt môi, muốn nhịn xuống, nước mắt lại càng ngày càng nhiều, kìm nén đến mức hai bả vai run lên từng hồi. Nếu không phải một bàn tay của hắn còn ôm eo nàng ở phía sau, cả người bị kìm giữ rất mạnh, thì nàng đã nằm liệt xuống rồi.

Nước mắt mau chóng thấm ướt vào tấm đệm dưới mặt nàng.

Cơn mưa đêm vẫn rả rích, rơi tí tách trên những chiếc lá chuối ngoài sân ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, hắn chậm lại cho đến khi dừng lại, dần dần, năm ngón tay buông lỏng vòng eo trơn bóng ướt đầm mồ hôi lạnh của nàng ra, rời khỏi người nàng, lật người nằm xuống bên cạnh nàng thở hổn hển.

Mất đi sự chống đỡ từ hân, thân thể nàng lập tức mềm nhũn, vô lực nằm trên giường, hai bờ vai trắng như tuyết phủ đầy tóc đen rối loạn run rẩy, giống như một con bướm ngọc bị gãy cánh.

Lý Mục nâng cánh tay lên đề lên trên mặt mình, một lát sau hơi thở bình ổn lại, nói:

– Hai ngày nữa ta sẽ quay về Nghĩã Thành. Nàng chuẩn bị rồi đi theo ta.

Nói xong hân ngồi dậy, mặc y phục vào đi ra khỏi nội thất.

Vú già cùng với thị nữ Cao gia đều đã đi ngủ hết. Gian ngoài không có ánh đèn, rất tối. Lý Mục ngồi ở bậu cửa, mặt hướng về màn mưa ngoài đình viện đen nhánh, nhìn hàng cột nước như thác đổ trước hiên nhà, hình bóng ấy vẫn bất động.

Mưa bụi bị gió cuốn, liên tục từ ngoài hiên bay vào, lất phất trên mặt như lông trâu.

Nửa đêm gió lạnh ẩm ướt cuối cùng cũng làm cho cái trán nóng như lửa đốt của hân từ từ hạ nhiệt độ xuống.

Trước mắt hiện ra một màn vừa rồi, dưới sự đối xử tàn nhẫn của hân, dáng vẻ sợ hãi bất lực chịu đựng của nàng, tất cả những cảm giác tột tị tích tụ cả đêm nay đột nhiên biến thành sự ghê tởm bản thân sâu sắc.

Hân hối hận, vì sao mình lại ngu xuẩn như thế, cứ một mình phải tìm người giải nghĩã cầm phổ cho hân.

Nếu như chưa từng nghe lời giải nghĩã của lão nhạc sư kia, vốn dĩ hân hoàn toàn tự nói với bản thân, tất cả đều do Lục Hoán Chi cố ý hãm hại.

Cho dù nàng cùng Lục Giản Chi ở Giao Châu xa xôi có hồng nhan lui tới, đó chẳng qua cũng chỉ là bạn cũ tri âm với nhau, giống như Bá

Nha Chung Kỳ, không hề có liên quan đến tình cảm nam nữ gì cả.

Như vậy thì sự việc đã qua thì cũng cho qua.

Nhưng mà hắn lại không rộng lượng được như thế. Có một cây kim đâm vào trong lòng, không thể nào nhổ đi được.

Hắn còn nhớ rất rõ ràng, trước khi nàng tặng cầm phổ này cho Lục Giản Chi, hai người vừa mới viên phòng không bao lâu, đang lúc tình cảm mặn nồng, gắn bó keo sơn. Nàng ở phía sau hắn, cùng hắn trải qua một trận sinh tử, thậm chí còn vì hắn mà giết người. Nàng cũng đi theo hắn cùng đi lên núi ngắm thủy triều đêm.

Đêm xem thủy triều đó, ánh trăng mờ ảo, sóng trào chảy về phía đông. Dòng sông dưới chân hắn là thủy triều đồ sộ nhất hắn từng thấy trong đời, trên đầu hắn cũng có ánh trăng mờ ảo lay động nhất, nàng dựa vào hắn, quay mặt về phía bắc của dòng sông, lắng nghe tiếng hát của ngư dân, cùng nhau đón gió sông.

Khoảnh khắc đó không có thề ước mà còn hơn cả thề ước. Hắn nghĩ đến cho dù mình có chết đi, cũng không bao giờ quên được đêm ngắm thủy triều sông cùng với nàng.

Nhưng mà, qua đêm đó không bao lâu, nàng bị phụ thân nàng mạnh mẽ mang nàng rời khỏi hắn, và sau đó, có bản cầm phổ này được nàng tặng cho Lục Giản Chi ở Giao Châu xa xôi.

Có lẽ chính vì như thế mới khiến cho hắn như bị chặn ở cổ họng, không thể nào tiêu tan được.

Tối nay lúc vừa quay về, hắn vốn dĩ có thể đích thân hỏi nàng và yêu cầu nàng xác nhận. Nhưng hắn lại không có can đảm đối mặt trực tiếp với nàng, thay vào đó, hắn tìm một người khác giải nghĩa cầm phổ cho mình.

Hắn hy vọng rằng ai đó có thể chứng minh cho hắn thấy rằng chuyện giữa nàng và Lục Giản Chi đã là quá khứ, đã hoàn toàn chặt đứt và

không còn liên quan gì đến anh ta nữa. Nhưng mà hy vọng như mong đợi đã bị phá vỡ một cách tàn nhẫn.

‘Roạt rào’, cây chuối tây trong viện đột nhiên bị một trận gió to thổi làm quật gãy, rơi xuống dưới đất. Một tiếng nứt nở mỏng manh, bị kìm nén, yếu ớt lọt vào tai hắn giữa tiếng mưa xào xạc nhanh chóng đập vào lá chuối. Kèm theo đó là tiếng thút thít đứt quãng, trước mắt hắn dường như lại lần nữa hiện ra dáng vẻ nàng ngừng giữa giữa, hoảng sợ bất lực, lặng lẽ rơi lệ.

Lý Mục cảm thấy trái tim mình cũng bị cơn mưa đêm vô biên này thấm ướt, từ trong ra ngoài, bất luận dùng biện pháp gì đều không thể vắt khô được nữa.

Hắn nhắm mắt lại, đưa tay lên lau đi sương ướt trên mặt, từ bậc cửa đứng lên, theo tiếng nghẹn ngào khiến người khác thấy tim đau như muốn chết kia chậm chạp đi đến bên nàng.

Hắn đứng ở bên giường, yên lặng nhìn nàng qua ánh sáng mờ nhạt chỉ còn vài tắc trên chiếc đèn ngủ đầu giường.

Trên giường hỗn độn. Nàng vẫn như lúc hắn rời khỏi, nằm ở đó, cả người cuộn tròn, lộ ra tấm lưng trắng như tuyết gầy yếu đang run rẩy, khuôn mặt đè lên tấm đệm, nước mắt loang lổ.

Nghe được tiếng bước chân trở về của hắn, nàng lập tức ngừng khóc.

Lý Mục đến gần, thử vươn tay ra chạm nhẹ vào nàng.

– A Di ời...vừa rồi là ta không tốt...Ta thật là khốn kiếp...

Giọng hắn nghẹn ngào.

Nàng càng cuộn tròn thân mình hơn.

Đầu ngón tay hần chạm vào, cảm thấy cơ thể nàng vừa ướt vừa lạnh.

Lý Mục lập tức leo lên giường, nhấc khuôn mặt đầm nước mắt của nàng ra khỏi đệm, lau nước mắt cho nàng và cố gắng ôm nàng vào lòng.

Nàng nhắm nghiền đôi mắt vốn đã sưng đỏ vì khóc, không ngừng co rúm vào trong, một mực trốn tránh tay hần, không cho hần chạm vào, cho đến khi rúc vào tận góc giường không còn nơi nào để trốn tránh nữa, cuối cùng bị hần ôm vào lòng.

Lý Mục quấn chần quanh người nàng, giống như ôm một đứa trẻ đang sợ hãi, không ngừng hôn nàng, bên tai nàng thì thầm an ủi.

– Ta đúng là khốn kiếp. Nàng tha thứ cho ta được không...

Hần không ngừng cầu xin nàng tha thứ cho sự khốn kiếp vừa rồi của mình.

Lac Thần ban đầu còn giãy giụa, dần dần, giống như không còn sức lực nằm yên trong lòng hần nhắm mắt rơi lệ, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy eo hần, chôn mặt vào trong ngực hần, nức nở:

– Lang quân tối nay là vì Lục đại huynh mà giận thiếp phải không? Trong lòng thiếp chỉ yêu một mình lang quân. Vì sao lang quân lại đối xử nhẫn tâm với thiếp như thế?

Vào lúc được nàng vòng tay ôm lấy một lần nữa, tâm tình ác nghiệt từng tra tấn Lý Mục gần như cả một đêm dần dần rút đi.

Hần chợt cảm thấy mình nhẹ nhõm hẳn.

Cứ để nó trôi qua đi, không cần phải bận tâm về bản cầm phổ mà cô ấy đã viết hơn một năm trước nữa.

Nếu như chuyện đã qua, cho dù lúc ấy nàng nhớ Lục Giản Chi, mà hiện tại, nàng cũng không còn tâm cảnh khi sáng tác nhạc phổ lúc trước nữa. Nàng thật sự như lời nàng nói, chỉ yêu một mình hấn, hấn cần gì phải mua dây buộc mình, không buông tha nàng, cũng không buông tha mình?

Còn nếu, sâu trong đáy lòng nàng vẫn còn âm thầm nhớ Lục Giản Chi, vị vong phu mà kiếp trước nàng vì gã mà thủ tiết nhiều năm, kiếp này là người yêu đầu tiên, vậy thì cũng là điều thường tình của con người. Rốt cuộc, ban đầu vốn là mình không quan tâm tất cả mà cưỡng ép cưới nàng. Hiện giờ lại ép nàng như vậy. Hấn có còn là người không?

Nàng đối xử với hấn cũng rất tốt rồi. Kiếp này, chỉ cần trong lòng nàng có hấn, bằng lòng ở bên hấn, hấn cần gì phải quan tâm những người khác hoặc chuyện khác?

— Ta biết, ta biết...là ta khốn kiếp...

Lý Mục mắt cũng đỏ hồng lên, càng ôm nàng chặt hơn, hôn lên mi mắt sưng đỏ vì khóc của nàng, không ngừng mắng mình.

Trái tim vỡ nát vì khóc của Lạc Thần cuối cùng cũng dần hồi phục dưới sự an ủi nhẹ nhàng và tự trách của Lý Mục.

Nàng ngoan hiền mềm mại cuộn mình trong lòng Lý Mục, nhỏ giọng nói:

— Lang quân ơi, sau khi về đây thiếp đã biết chàng không vui rồi. Rốt cuộc là vì sao?

Nàng hỏi xong, hồi lâu cũng không nghe thấy hấn trả lời, mở mắt ra nhìn vào hấn:

— Lang quân ơi?

Lý Mục rốt cuộc nói:

– A Di ới, ta không thích tòa hoàng thành này chút nào.

Giọng hần rất khàn, cứng ngắt.

Lạc Thần lập tức nói:

– Thiếp nghe chàng hết. Thiếp cũng không muốn ở lại nơi này.

Lý Mục nhìn nàng, đưa tay lau giọt nước mắt vẫn còn đọng lại nơi khóe mắt của nàng, cúi xuống hôn lên môi nàng, mang theo nàng cũng nằm xuống.

Mưa đêm ngoài cửa sổ nhỏ dần, không biết khi nào nó đã lặng lẽ ngừng lại.

Hết chương 102

Chương 103

Một tia nắng ban mai yếu ớt xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào.

Lạc Thần đêm qua ngủ không được yên, khi trời tờ mờ sáng thì đã tỉnh dậy.

Vừa mới tỉnh, còn chưa mở mắt ra, trong đầu nàng lập tức hiện ra cảnh tượng đêm qua.

Nàng mở choàng mắt ra.

Lý Mục nằm nghiêng một bên, một tay ôm nhẹ eo của nàng, bao lấy nàng trong lòng của mình.

Bên trong tia nắng ban mai mờ ảo, hắn vẫn đang nặng nề ngủ chưa tỉnh dậy, trán nàng đặt dưới cằm hắn, hơi thở ấm áp theo hô hấp của hắn nhẹ nhàng phất qua trán và mặt nàng.

Bên tai im ắng, không nghe được âm thanh gì cả.

Mưa rền gió dữ đêm qua đã biến mất không dấu vết.

Lạc Thần từ từ nhắm đôi mắt còn hơi đau và sưng lên, tiếp tục lặng lẽ cuộn tròn bên cạnh hắn.

Nhưng mà nỗi lòng vẫn thấy hỗn loạn.

Đêm qua về sau đó, hắn vẫn luôn ôm nàng, không ngừng an ủi nàng, cho đến khi nàng mệt mệt mới ngủ thiếp đi trong lòng hắn mới thôi.

Nàng biết hắn không phải cố tình đối xử với mình như vậy. Nàng yêu người đàn ông tên Lý Mục như thế này, cho nên dẫu cho hắn từng

rất đáng sợ, lúc ấy làm cho nàng sợ hãi đến khóc không ngừng, khi qua đi, nàng cũng mau chóng tha thứ cho hắn.

Mọi việc thoát nhìn giống như đã qua rồi.

Nàng biết, sau này hắn sẽ không bao giờ đối xử với nàng như thế nữa. Đây là một trực giác. Nàng rất tin tưởng người đàn ông này.

Họ sẽ tiếp tục giống như trước kia, hắn tiếp tục yêu thương chiều chuộng nàng, nàng cũng có thể tiếp tục vô ưu vô lự làm thê tử của hắn, lúc vui vẻ sẽ làm nũng với hắn, lúc không vui sẽ giận đối hắn.

Mà hắn sẽ luôn luôn đối tốt với nàng. Ngoại trừ đêm qua.

Nhưng trong đáy lòng, rõ ràng có một thanh âm khác, lạnh lẽ nhắc nhở Lạc Thần.

Sau khi trải qua những thăng trầm của đêm qua, trong lòng nàng đã không thể thực sự bình tĩnh như trước nữa.

Lang quân Lý Mục của nàng vốn dĩ làm nàng mỗi khi nhớ tới sẽ cảm thấy vô cùng an toàn, nhưng hiện tại, nàng đã không tìm lại được cảm giác an tâm này ở trên người hắn nữa.

Trực giác của nàng lạnh lẽ nhắc nhở nàng, Lý Mục nhất định còn có chuyện giấu nàng.

Chỉ bởi vì bị hắn nhìn thấy những bản thảo cầm phổ trước kia của nàng với Lục Giản Chi, hoặc là lần này trở về, nàng ở trước mặt hắn sơ ý nhắc đến Lục Giản Chi hai câu, hắn lại trở nên khác thường như thế, nàng thật sự không thể tin.

Nhưng mà hắn lại không nói với nàng.

Nàng cảm thấy rất bất lực.

Một đêm mưa to đã làm hoa cỏ bị rụng rơi đầy đất.

Bên ngoài, vú già với thị nữ dậy sớm nhìn thấy những cành hoa bị gãy rơi đầy đất, bụi chuối tây bị đổ gãy, vừa trách cái thời tiết quỷ quái này vừa bắt đầu dọn dẹp sân.

Cây chổi quét qua hành lang ẩm ướt, phát ra tiếng sột soạt nhẹ.

Lý Mục tỉnh dậy, nhưng không mở mắt ra ngay lập tức mà chỉ chậm rãi siết chặt cánh tay, ôm cơ thể mềm mại ấp áp ở trong lòng mình hơn chút nữa.

Một lát sau, hắn cảm thấy có một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve gò má đã có gốc râu nhô lên sau một đêm của mình, mở mắt ra, thấy nàng mở đôi mắt còn sưng húp vì khóc đêm qua đang nhìn mình.

Hắn nhìn nàng chăm chú, từ từ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang đặt trên má mình, đưa lên môi và hôn lên ngón tay của nàng.

– Còn buồn ngủ không? Nàng ngủ tiếp đi, ta nằm với nàng.

Hắn dịch lại gần, nhẹ nhàng cọ cái cằm lên mặt nàng.

Lạc Thần nhu thuận vâng một tiếng, ở trong lòng hắn từ từ nhắm mắt lại.

.....

Nếu trong triều không có việc gấp, quan viên năm ngày nghỉ tắm rửa một lần, hôm nay là một ngày nghỉ tắm gội.

Trước kia, dù là nghỉ tắm gội thì Cao Kiệu cũng sẽ đi nha thự Đài Thành, nhưng hôm nay ông lại phá lệ ở lại bầu bạn bên Tiêu Vĩnh Gia.

Đến tuổi trung niên, ông chẳng những làm hòa với thê tử, hiện giờ lại sắp được làm cha lần nữa. Mang danh sợ vợ nhiều năm, cuối cùng cũng có thể xoay người rồi. Cao Kiệu khó nén được sự đắc ý trong lòng, vui mừng lộ rõ trên mặt, người khác hỏi, tất nhiên là muốn khoe

khoang ra rồi, vì thế không tới hai ngày, người trong nha thự đều biết và đồng loạt chúc mừng ông.

Tin tức trưởng công chúa có tin vui ngay sau đó trong cung cũng biết được. Cao hoàng hậu tuy rằng không ra cung nhưng lúc ấy cũng phái cung sứ mang theo quà mừng đến, bày tỏ niềm vui mừng của mình khi biết được tin vui, dẫu dò bá mẫu dẫu khó dưỡng thai.

Cao Kiệu sáng nay tâm tình sung sướng, thức dậy rồi ở trong phòng nhìn Tiêu Vĩnh Gia chải tóc, lại giành đòi vẽ mày cho vợ. Vẽ xong rồi, Tiêu Vĩnh Gia soi qua gương, tỏ vẻ không vừa lòng.

Cao Kiệu tự xưng là cao thủ đàn thanh, bị vợ chê rõ ràng như thế làm sao chịu từ bỏ, cứ đòi phải vẽ lại lần nữa bằng được thì thôi. Hai người một người ngại phiền một người kiên nhẫn dỗ dành, thì thầm cười nói, đúng là chẳng khác đôi phu thê trẻ tuổi. Một lúc lâu sau, nghe hạ nhân truyền lời nói con gái con rể tới, bấy giờ mới cùng nhau đi ra, giữ hai người ở lại dùng cơm sáng.

Ăn cơm xong, Lạc Thần đưa mẫu thân về phòng nghỉ ngơi. Lý Mục xin phép được trò chuyện với Cao Kiệu.

Cao Kiệu biết hẳn chắc là có việc, dẫn hẳn đi thư phòng, cười vui nói:

– Kính Thần này, tối đó cha uống nhiều quá. Nếu như con không muốn tập viết chữ, cha sẽ không ép con đâu. Nhưng mà nếu như con muốn học, chỗ cha có mấy quyển được lắm. Cha biết con bận việc, nhưng con cứ cầm đi, lúc rảnh có thời gian thì học. Mỗi ngày đều là tích một hai chữ, cái gọi là bước ngàn dặm, tụ suối về biển, thời gian trôi qua nhất định có ích lợi...

Vừa nói vừa đi đến kệ sách lấy sách ra, cầm tới.

Lý Mục cung kính nhận lấy, cảm ơn cha vợ.

Cao Kiệu bảo hẳn ngồi xuống, lúc này mới hỏi có chuyện gì.

Lý Mục không ngồi mà lại hạ bái với Cao Kiệu, sau đó quỳ lễ, rất trịnh trọng.

Cao Kiệu vội kêu hăn đứng lên, khó hiểu nói:

– Con làm vậy là sao?

Lý Mục vẫn quỳ, nói:

– Con cũng không giấu cha, đêm qua con làm Lục Hoán Chi bị trọng thương. Hôm nay ngượng sử nơi đó đã chuyển lời cho con. Con chỉ sợ Lục Quang sẽ mượn cớ gây chuyện với nhạc phụ. Con biết mình đã quấy nhiễu sự yên bình của nhạc phụ, mong nhạc phụ tha thứ cho con.

Ngày đó Lý Mục trở về trên đường gặp phải Lục Hoán Chi bị gã khiêu khích và sỉ nhục, việc này Cao Kiệu đã được Cao Thất bẩm báo lại rồi. Tuy trong lòng ông thấy bất mãn với cậu con trai kia của Lục gia, nhưng nghĩ sự việc đã qua nên cũng thôi, lại không ngờ rằng sự việc vẫn còn chưa xong, giật mình:

– Tại sao con lại làm con trai Lục gia bị thương? Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Lý Mục nói:

– Đêm qua con cùng với mấy huynh đệ đi Tần Hoài uống rượu, đúng lúc đụng phải Lục Hoán Chi, một lời không hợp, con lỡ tay đánh gã trọng thương.

Cao Kiệu hỏi cụ thể vết thương, khi nghe Lục Hoán Chi bị chuôi kiếm đánh vỡ đầu, xương sườn bị gãy, người bị ngắt đi, thì kêu lên thành tiếng, từ trên ghế đứng lên, đi qua đi lại vài bước, dừng lại, nhíu mày nhìn Lý Mục.

– Kính Thần, con đi với người khác đến nơi như kia thì cũng thôi, giao tiếp xã hội khó tránh khỏi. Nhưng cha cho rằng con luôn là

người trầm ổn. Con trai Lục gia vô lễ, con ra tay dạy dỗ cũng không sao, nhưng việc gì cũng phải có mức độ. Sao con lại ra tay nặng như thế? Nhỡ đâu bị con đánh chết người, dẫn đến kiện tụng thì làm sao?

Giọng điệu của ông trang nghiêm.

Lý Mục dập đầu:

– Lúc đó con thật sự là mất đi chừng mực. Con xin nhận trách nhiệm toàn bộ. Chỉ là việc này còn làm liên lụy đến cha, con xin cha thứ lỗi ạ.

Cao Kiệu yên lặng một lát, lắc đầu thở dài:

– Thôi thôi. Đứa con trai Lục gia kia cũng quá vô lễ, nhân phẩm tâm tính khác một trời một vực với huynh trưởng nó. Đánh thì đã đánh rồi, con là con rể của cha, lẽ nào cha mặc kệ hay sao? Con đứng lên đi.

Lý Mục lúc này mới đứng dậy.

– Con còn trẻ, khó tránh khỏi khí thịnh, ra tay nặng, lại thất thủ nữa. May mà lần này không gây ra mạng người gì. Con phải nhớ lấy, sau này không được lỗ m ăng như thế nữa.

Lý Mục cung kính vâng dạ.

Cao Kiệu bảo hấn đi trước. Ông trầm ngâm suy nghĩ rồi về chỗ ngồi, tính toán viết thư cho Lục Quang. Viết xong thư lại tự thấy không ổn.

Tạm thời không bàn luận ai đúng ai sai, dù sao cũng là con rể mình đánh người ta bị thương nặng, lúc này còn đang hôn mê, chỉ gửi phong thư thôi có vẻ như không đủ thành ý.

Suy nghĩ rất lâu, Cao Kiệu quyết định vẫn đích thân đi gặp Lục Quang.

Tuy rằng hy vọng không lớn, nhưng Cao Kiệu vẫn quyết định đi trước một chuyến, xem xem sự việc có thể giải quyết ổn thỏa không. Vì thế ông vẫn viết một bái thiếp nhét vào trong tay áo, mới đi được nửa đường thì người nhà vội vàng đuổi theo nói Lý Mục vừa rồi bị truyền đi Ngự Sử đài, bấy giờ mới biết Ngự sử Trung Thừa Đình Tung đã nhận được tố cáo của Lục Quang, tố cáo Lý Mục đêm qua đã đánh Lục Hoán Chi bị trọng thương, yêu cầu nghiêm trị, lấy chính kỷ cương.

– Sự việc đã kinh động đến bộ hạ rồi. Bộ hạ phái Tân An Vương thay mặt giám sát. Bên kia vừa mới có người tới, truyền Lý lang quân lập tức đi chất vấn.

Cao Kiệu cau mày, lập tức đổi hướng vội vã đi Đài Thành.

.....

Lạc Thần đưa mẫu thân về phòng, ngồi bên cạnh bà, nghe bà nói thời tiết trở nên nóng hơn và dự định đến Bạch Lộ Châu để trốn cái nóng mùa hè, miệng thì đáp lời bà nhưng trong lòng lại đang nghĩ chuyện tối qua, dần dần mất tập trung. Chợt nghe mẫu thân lại gọi mình, lúc này mới định thần lại, thấy mẹ nhìn sang, vẻ mặt lo lắng, vội vàng đáp lên.

Tiêu Vĩnh Gia sờ trán con gái, thấy không có gì khác thường cả.

– Con có tâm sự à? Mẹ thấy con sáng nay mí mắt sưng sưng, tối hôm qua ngủ không ngon hả con? Vừa rồi mẹ nói chuyện với con mà con cứ suy nghĩ đầu đầu không tập trung.

Lạc Thần làm sao dám cho mẫu thân biết chuyện đêm qua, sáng ngay khi vừa dậy nàng đã dặn dò vú già với thị nữ không được đề cập nửa câu chuyện đêm qua Lý Mục về muộn và có thái độ khác thường của hắn.

Lúc này nghe mẫu thân hỏi đến thì phủ nhận ngay. Thấy mẫu thân có vẻ không tin mà nhìn mình, nhớ tới vừa rồi mẹ nói muốn cùng mình

dọn đi lên đảo để tránh nóng, cha cũng rất tán thành, chần chừ một chút mới ngập ngừng nói:

– Mẹ ơi, con cũng rất muốn ở lại với mẹ, nhưng mà chắc không được rồi ạ. Chờ lang quân xong việc ở đây, con và huynh ấy sẽ đi thăm mẹ chồng, sau đó có lẽ là đi Nghĩa Thành luôn ạ...

Vừa mới về nhà mấy ngày đi rồi, trong lòng Lạc Thần thật sự không nỡ xa cha mẹ một chút nào. Nhưng nghĩ Lý Mục đêm qua nói hẳn không thích hoàng thành này chút nào, trái tim nàng bất giác mềm đi.

Nàng nói xong nhìn mẫu thân, ánh mắt áy náy.

Tiêu Vĩnh Gia sửng sốt, suy nghĩ một chút, gật đầu:

– Cũng được. Chuyện bên Nghĩa Thành Trường An rất quan trọng. Nếu như Kính Thần ở đây lâu quá cũng không tốt. Con cứ đi đi, không cần lo cho mẹ. Mẹ có cha con rồi.

Lạc Thần gật đầu, dựa lại gần hơn, nhẹ nhàng xoa lên bụng nhỏ của mẫu thân.

– Mẹ ơi, chờ mẹ sinh rồi, mẹ nhớ báo tin cho con đó.

Tiêu Vĩnh Gia cười, ôm lấy con gái:

– Biết rồi. Làm sao mẹ quên con được.

Lạc Thần ngả vào mẫu thân, cảm lòng không đậu lại nghĩ đến chuyện đêm qua, cuối cùng không kìm được hỏi:

– Mẹ ơi, lúc trước mẹ có dạy con, muốn con luôn nhớ mình là thê tử của Lý Mục. Con cũng muốn làm tốt...

Nàng ngập ngừng, ngồi thẳng lên nhìn mẫu thân.

– Nhưng nếu như trong lòng huynh ấy có chuyện lại không nói cho con. Vậy con nên làm gì đây ạ?

Tiêu Vĩnh Gia nhìn con gái:

– Nó có chuyện giấu con à?

– Sao có thể ạ? – Lạc Thần lập tức lắc đầu phủ nhận. – Con chỉ nghĩ đến thuận miệng hỏi thôi ạ. Nghĩ mấy ngày nữa là đi rồi, nhớ đâu sau này huynh ấy như thế, con hỏi trước để còn biết đường ạ.

Nàng ra vẻ nhẹ nhàng, nói xong còn cười với mẩu thân.

Tiêu Vĩnh Gia không hỏi nhiều nữa, chỉ nói:

– Những lời này của con...con từng hỏi mẹ rồi...

Bà trầm ngâm một lát, chợt cười, lắc đầu.

– Người khác không biết, con là con gái của mẹ thì biết rõ nhất. Mẹ với cha con ở bên nhau đã hơn hai mươi năm, cha con vẫn luôn có chuyện thì không nói cho mẹ. Mẹ thường suy nghĩ đến bản thân, tại làm sao lại thế? Đúng là vậy đấy, mẹ với cha con va chạm liên tục, vẫn luôn không hòa hợp với nhau, trước kia đã khiến cho con bị thiệt thòi quá nhiều. Bây giờ nghĩ lại, với mẹ mà nói, là mẹ quá hiếu thắng, trước kia ngay từ ban đầu là mẹ chèn ép cha con, mới khiến cho cha con tránh mẹ còn không kịp. Nhưng mà con thì lại khác mẹ...

Tiêu Vĩnh Gia nhìn con gái.

– Cũng trách mẹ, từ nhỏ đến lớn quá nuông chiều con, làm cho tính tình con mềm yếu nhu nhược. Mẹ nghĩ, lang quân của con nếu như vẫn luôn coi con là người cần nó bảo vệ, thì làm sao nó có thể dễ dàng nói cho con biết khi nó có tâm sự?

– Cho nên mẹ mới từng nói với con, con phải quên đi bản thân là con gái Cao gia, phải coi mình thật sự là thê tử của nó. Thế nào là phu thê? Con không chỉ là người cần nó bảo vệ con. Con phải để nó biết, nếu như nó gặp chuyện, con có thể đưa tay cho nó. Dù cho con

không giúp được nó bao nhiêu, con cũng sẽ không buông tay, con sẽ không bao giờ rời bỏ nó. Nghĩ được như thế, nó gặp chuyện tất nhiên cũng sẽ không giầu con.

Lạc Thần xuất thần.

Tiêu Vĩnh Gia cười, thở dài:

– Vợ chồng hòa hợp là chuyện cả đời. Nói thì dễ nhưng làm thì khó. Mẹ chính là như thế.

Bà cầm tay con gái, ôn tồn nói:

– A Di à, tính cách con tốt hơn mẹ, con cũng thông minh hơn mẹ. Những lời mẹ nói có đúng hay không, con có thời gian thì suy nghĩ kỹ.

Lạc Thần nhìn mẫu thân, gật đầu:

– Mẹ ơi, con biết rồi ạ.

.....

Sáng sớm, nha thự Ngự sử Đài Thành vô cùng náo nhiệt.

Ngày hôm nay nghỉ tắm gội, ở Đài Thành hiếm khi Cao Kiệu không có mặt làm việc, mọi người cuối cùng có thể yên tâm ở nhà, thế rồi lại bị Lục Quang ép tới.

Ngự sử trung thừa Đinh Tung có thể nói là chán không thể tả, lại bị bắt phải đi làm việc, hơn nữa ngay cả hoàng đế cũng bị kinh động, còn phái Tân An Vương Tiêu Đạo Thừa đến giám sát, chỉ đành phải mặc quan phục vội vàng đi làm, gặp Tân An vương xong, một mặt trấn an Lục Quang đang phẫn nộ, một mặt chờ Lý Mục tới.

Thật không ngờ Lý Mục lại ra tay đánh cho Lục Hoán Chi con trai của Lục Quang bị thương nặng. Theo thuộc quan phái đi Lục gia khám nghiệm vết thương trở về bẩm báo, những gì Lục Quang nói không

phải là phóng đại, Lục Hoán Chi bị thương khá nặng, vỡ đầu, một bên xương sườn bị gãy, hơn nữa qua một đêm rồi đến lúc này vẫn còn đang bị hôn mê.

Đình Tung không ngừng kêu khổ trong lòng.

Lẽ ra vụ án này không khó giải quyết, là một vụ án đánh người trọng thương rất bình thường mà thôi, nhưng mà người liên quan đến vụ án là mệnh quan triều đình, cho nên mới liên lụy đến mình phải có mặt ở đây để giải quyết.

Mà hơn nữa là, bởi vì một bên là Lục thị, một bên khác là Cao gia, mà người đánh người khác bị thương lại là Lý Mục vừa mới đánh hạ Trường An, lập công lao lớn cho triều đình.

Vấn đề liền trở thành cực kỳ khó khăn.

Đình Tung trong lòng thấp thỏm bất an, mãi sau mới nghe được tiếng bước chân bên ngoài nha thự truyền đến, ngẩng lên nhìn thấy là Lý Mục tới.

Mặc dù đã được triệu tập tới nhưng còn chưa định tội, hơn nữa chức quan cấp bậc của hắn còn cao hơn mình, Đình Tung vội vàng đi ra ngoài đón hắn đi vào.

Lý Mục đi vào, bái lễ với Tiêu Đạo Thừa vẻ mặt cười tươi, sau đó quay sang Lục Quang đứng bên.

Lục Quang mặt mày xanh mét, còn chưa đợi người khác nói gì là lạnh lùng quát lên:

— Lý Mục, Hoán Chi con ta hôm đó ở trên phố vô ý cưỡi ngựa đụng vào hạ nhân của ngươi, chỉ cạnh khóe có vài câu thôi, vì sao ngươi lại ra tay tàn nhẫn với nó như thế? Mà nó đã qua một đêm rồi mà vẫn còn đang hôn mê, sống chết còn chưa biết. Ngày hôm nay nếu như ngươi không nói cho rõ ràng với ta, ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Tân An vương ho khan một tiếng:

– Lục thượng thư tạm thời bớt giận. Cô vương đã tuân mệnh đến đây, có thể cho ta hỏi chuyện đêm qua rốt cuộc xảy ra như thế nào không?

Lục Quang quay sang nhìn hạ nhân.

Người đó chính là tùy tùng đi theo Lục Hoán Chi đêm qua, gã quý thục xuống cụp đầu nhắm mắt nói:

– Nhị công tử nghe nói Tần lâu thành Nam có người giỏi đàn hồ cầm, vì hâm mộ danh tiếng mà đến đó, chủ yếu là muốn nghe một khúc đàn mà thôi. Không ngờ gặp được Lý tướng quân. Lý tướng quân không nói lời nào đã nhốt nhị công tử ở trong phòng đánh nhị công tử thành thế kia. Đánh xong còn nghênh ngang bỏ đi. Những gì nô nói đều là sự thật, không có câu nào dối trá.

Tân An vương nhìn Lý Mục, ánh mắt đầy vẻ tiếc nuối:

– Lý tướng quân, nếu như lời nô gia này là thật, Lý tướng quân thế là không đúng rồi. Dù là có ân oán cá nhân gì, nhưng mà ra tay đánh người khác bị thương nặng, ngay cả quốc pháp cũng không thể dung thứ được. Hơn nữa Lý tướng quân còn là mệnh quan triều đình, thân ở địa vị cao, càng nên là tấm gương tốt, có gì lại hành sự kích động lỗ m ăng như vậy?

Lục Quang vỗ bàn:

– Lý Mục, ngươi có gì để nói không?

Ông ta vừa thốt lên xong, bên ngoài lại có tiếng nói.

– Lục thượng thư, nhị công tử còn đang hôn mê, đương nhiên là chưa từng mở miệng. Nó đã không nói được gì, có gì ông lại đi tin những điều vô nghĩa của một nô bộc trong nhà?

Mọi người nhìn về hướng có tiếng nói, thấy là Đô Vệ Lý Hiệp bước nhanh đi vào, tới trước mặt thi lễ với Tiêu Đạo Thừa, quay sang nhìn Lục Quang.

– Lục thượng thư, gia nô nhà ngài có bệnh hay quên quá, đêm qua vừa mới gặp nhau xong, tại sao lại không nhắc đến tôi vậy? Tôi cũng có thể làm chứng. Tối hôm qua tôi có mặt ở Tần lầu. Lệnh công tử đúng là bị Lý tướng quân đánh, rất nhiều người đều chứng kiến. Nhưng mà mọi chuyện lại không hề giống như lời của nô bộc nhà ngài nói. Lúc ấy rõ ràng là Lục công tử thấy sắc nổi lòng th@m muốn làm chuyện vô liêm sỉ với nữ tử đánh hồ cầm. Cô gái kia liền chết phản kháng, khiến cho Lục công tử nổi giận, Lục công tử rút kiếm muốn c**ng bức. Vừa may đêm qua tôi với Lý tướng quân cũng có mặt ở Tần lầu, nghe thấy có tiếng kêu cứu của phụ nữ bèn qua đó xem, liền khuyên Lục công tử thu tay lại. Lục công tử đã bất mãn sẵn với Lý tướng quân, người qua đường đều biết, lúc ấy không những không nghe mà còn đâm kiếm vào Lý tướng quân.

Anh ta quay sang Tiêu Đạo Thừa.

– Tân An vương minh giám. Tình cảnh lúc đó tôi tận mắt nhìn thấy. Lục nhị công tử như phát điên, Lý tướng quân vì tự vệ mới phải ra tay, nhất thời thất thủ mà đánh người hơi nặng tay một chút, nhưng mà cũng không phải cố ý. Những gì tôi nói hoàn toàn là sự thật, tôi đã tận mắt chứng kiến.

Lục Quang giận giữ:

– Lý Hiệp, ai mà không biết quan hệ giữa ngươi và Lý Mục, ngươi đứng ra làm chứng, ai mà tin được?

Tùy tùng kia thấy gia chủ nổi giận, vội vàng há mồm đang muốn hòa theo kêu oan, chợt nghe thấy có tiếng bước chân gấp gáp, ngẩng lên thấy là Cao Kiệu cũng tới, tức thì không dám hó hé gì nữa, vội cúi đầu xuống.

Mọi người vội ra nghênh đón, ngay cả Tiêu Đạo Thừa cũng đứng dậy. Lục Quang bất động, thấy Cao Kiệu chấp tay thi lễ với mình thì cũng chỉ lạnh nhạt gật đầu, nói:

– Cao tướng công, ta biết con rể ông xã giao rộng. Nhưng mà những lời làm chứng kia đúng là quá nực cười. Quan hệ hai người thân thiết, lời làm chứng đó làm sao đáng tin?

Cao Kiệu cau mày.

– Lục thượng thư, Lý Mục lỡ tay làm Hoán Chi bị thương, tôi cũng đang rất kích động đây. Việc này tạm thời không bàn luận thị phi đúng sai thế nào, đánh người khác bị thương vẫn không thể chấp nhận được. Vừa rồi tôi dự tính đi thăm Hoán Chi rồi gặp ông trao đổi bàn bạc làm thế nào để chấm dứt chuyện này. Nghe nói ông đến đây, tôi cũng tới theo.

Ông nhìn gia nô Lục phủ quỳ dưới đất.

- Vừa rồi những gì ông nói cũng từ hạ nhân trong phủ ông. Gã cùng với nhị công tử có quan hệ thân thiết sợ rằng còn hơn cả Lý Đô vệ với Kính Thần nữa. Gã có thể làm chứng cho nhị công tử, nếu như những lời Lý đô vệ là thật, vì sao không thể nói vài câu cho Kính Thần được?

Lục Quang ghen cả hòng.

Tiêu Đạo Thừa không nói gì.

Lý Hiệp hơi mỉm cười, nói:

– Bẩm tướng công, những lời hạ quan nói đều là sự thật. Không chỉ có hạ quan làm chứng, kỹ nữ bị hại tối qua cũng có thể làm chứng.

Cao Kiệu gật đầu:

– Nếu đã vậy, cho truyền người đến.

Ngự sử trung thừa thăm thử phào nhẹ nhõm, vội hỏi:

– Người đã tới chưa?

Thấy Lý Hiệp gật đầu, lập tức truyền người vào.

Một lát sau, kèm theo tiếng bước chân nhẹ nhàng, một người cô gái tầm hai mươi tuổi đi vào. Cô gái có khuôn mặt khả ái, dáng người mảnh khảnh, ăn mặc giản dị mà trang nhã, chỉ là một ngày rất nóng, nhưng trên cổ lại có một chiếc khăn quàng cổ, có chút bắt mắt, sau khi bước vào, với vẻ mặt nghiêm túc, quỳ xuống dập đầu với mọi người, tự xưng Lục Nương, là cầm kỳ trong Tần Lầu.

Đinh Tung thuật lại lời nói của Lý Hiệp một lần, hỏi:

– Những lời của Lý Đô vệ nói, người có thể chứng minh không?

Lục Nương mắt đỏ hồng, đưa tay lên cởi chiếc khăn quàng cổ ra, lộ vết thương ở sườn cổ, khóc nghẹn ngào nói:

– Những lời Lý Đô vệ nói đều là thật. Vết cắt trên cổ của nô là tối qua bị vị công tử kia dùng kiếm gây ra, nếu không phải Lý tướng quân kịp thời ra tay ngăn cản, nô đã không còn mạng rồi.

Đinh Tung bước tới gần cẩn thận xem xét, thấy vết thương trên cổ cô ấy gọn gàng, đều tăm tắp, đúng là vết dao sắc, dài mấy tấc, đâm sâu vào da thịt, mặc dù qua một đêm nhưng vẫn có máu từ vết thương rỉ ra, hơn nữa vị trí càng nguy hiểm, cách tĩnh mạch cổ không đến một tấc. Nếu sâu một chút nữa thôi chỉ sợ lúc ấy không sống nổi.

Đinh Tung lắc đầu trở về, thuật lại những gì mình kiểm tra, sau đó nhìn sang Cao Kiệu và Tiêu Đạo Thừa.

Lục Nương che vết thương trên cổ lại, lại dập đầu rơi lệ nói:

– Nô biết thân phận mình ti tiện, biết vị công tử kia xuất thân cao quý, nô không thể trêu vào. Lẽ ra đêm qua nô đã chết dưới kiếm kia, mà

đó cũng là số mệnh nó phải chịu, nó không hề oán hận gì. May mắn nó thoát được, hôm nay ở nhà dưỡng thương thì bị gọi đến đây làm chứng. Nó không biết làm chứng như nào, nó chỉ biết nói theo sự thật mà thôi. Cầu xin các quý nhân tha cho nó. Nó thật sự không biết gì cả...

Cô ấy rút khăn tay ra lau nước mắt.

Trong sảnh im ắng.

Cao Kiệu đầy vẻ bình tĩnh, cũng không nhìn ra biểu cảm gì. Lục Quang sắc mặt lại cực kỳ khó coi.

Gia nó cực kỳ hoảng loạn.

Tối hôm qua sau khi mang nhị công tử bị trọng thương ngất đi về nhà, trên dưới Lục gia trở nên hỗn loạn. Lục Quang bạo phát cơn phần nộ ép hỏi gã đã xảy ra chuyện gì, gã làm sao dám nói Lục Hoán Chi lén lấy trộm cầm phở ý muốn lan truyền chuyện dan díu giữa huynh trưởng và con gái Cao thị chứ. Bị ép hỏi quá, gã nông nóng mà tự biên câu chuyện một cách qua loa nhằm cho qua đi, chờ Lục Hoán Chi tỉnh lại thì kêu gã biên lại cho tròn. Lại không nghĩ rằng sáng sớm Lục Quang đã làm lớn chuyện đến tận nơi này, gã cũng đành phải căng da đầu tiếp tục bịa đặt. Ấy thế mà không nghĩ Lý Hiệp lại còn đen tối hơn mình, chẳng những đẩy lỗi đánh người một cách sạch sẽ mà còn ăn miếng trả miếng.

Thấy gia chủ tức giận trừng trừng nhìn mình, giống như muốn ăn tươi nuốt sống mình, gã cuống cuồng kêu oan:

– Cô ta nói không đúng. Tất cả đều là bịa đặt hết. Nhị công tử không hề làm tổn hại cô ta. Lý Mục đánh nhị công tử chính bởi vì...

– Bởi vì chuyện gì?

Cao Kiệu hằm hằm nhìn gã, hai mắt như điện.

Gia nô dưới ánh mắt của Cao Kiệu sắc mặt sừng lên như gan heo, ủ rũ cụp đầu xuống.

Lý Hiệp nhìn Lục Nương còn quỳ dưới đất gặt lệ, trong lòng không khỏi bội phục và đồng thời kinh ngạc.

Đêm qua anh ta chỉ trao đổi với cô ấy, muốn cô ấy khi được yêu cầu tới đây thì làm chứng cho mình, chỉ có thế mà thôi. Anh ta có thể nào cũng không nghĩ đến một cô gái nhìn nhu nhược yếu đuối thế mà lại tự ra tay tạo một vết thương đáng sợ ở cổ mình như thế.

Anh ta đi lên nói:

– Tân An vương, Trung Thừa! Thị phi đúng sai đã được sáng tỏ rồi. Dù là có ở trước mặt bệ hạ, hạ quan cũng chỉ nói như thế.

Nói xong, cung kính lui sang một bên.

Đình Tung vốn dĩ đã không muốn đắc tội với cha vợ con rể Cao Kiệu và Lý Mục này rồi, nay tình thế chuyển biến bất ngờ, trong lòng đã tự có kết luận, vì thế nhìn sang Tiêu Đạo Thừa, thấy ông ta không nói gì cả, nét mặt kỳ lạ, đang muốn mở miệng thì lại nghe bên ngoài có truyền báo, ngoài cửa cung Đạo Đài thành, rất nhiều kỹ nữ Tần Hoài quỳ ở đó, đều xin khóc oan cho Lục Nương, chung quanh là chúng xem náo nhiệt, thảo luận sôi nổi, nói công tử Lục gia quá khinh thường người khác.

Trong sảnh rơi vào yên tĩnh, bầu không khí trở nên lúng túng.

Tiêu Đạo Thừa đột nhiên đứng dậy, nói:

– Thì ra chỉ là hiểu lầm. Lý tướng quân là gặp chuyện bất bình ra tay trượng nghĩa, cũng xuất phát từ tự vệ mà vô ý lỡ tay làm Lục nhị công tử bị thương mà thôi.

Y nhìn sang Lục Quang.

– Lục thượng thư, theo Cô vương thấy, việc này không nên gây lớn nữa, hơn nữa lệnh lang còn đang hôn mê, dù chuyện có lớn đến mấy cũng không thể bằng an nguy tính mạng của nhị công tử vào lúc này. Cao tướng công cũng vừa nói, ông ấy cũng thấy rất áy náy, không bằng Lục thượng thư nể mặt Cô vương tạm thời gác lại chuyện này đã. Hiện giờ chuyện quan trọng nhất chính là cứu trị cho nhị công tử. Nếu như thật sự còn có việc chưa rõ ràng thì chờ sau khi nhị công tử chuyển nguy thành an rồi thì tiếp tục xử lý, có được không? Nếu như Lý tướng quân không có ở đây thì vẫn còn Cao tướng công ở Kiến Khang, lúc nào cũng có thể gặp được.

Khóe môi Lục Quang run lên, từ từ đứng lên, căm hận nhìn Cao Kiệu và Lý Mục rồi bỏ đi. Gia nô kia vừa lăn vừa bò cuống quýt chạy theo ra ngoài.

Người đi mất bóng rồi, Tiêu Đạo Thừa mới cười, nói với Cao Kiệu:

– Khi Cô vương tới đã biết trong chuyện này có ẩn tình khác. Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta. Công đạo tự nằm ở nhân tâm. Cao tướng công yên tâm, sau khi về cung, ta sẽ bẩm báo đúng sự thật lên bên trên.

Cao Kiệu chấp tay thi lễ nói cảm tạ. Tiêu Đạo Thừa lại quay sang Lý Mục vẫn luôn im lặng, cũng miễn cưỡng nói vài câu rồi mới đi.

Cao Kiệu bảo Lý Hiệp đưa cô gái tên Lục Nương đi kiểm tra vết thương. Lý Hiệp đáp ứng, đi tới trước Lục Nương đỡ cô ấy lên đưa đi kiểm tra và chữa trị vết thương.

Đình Tung cười tươi tiễn Cao Kiệu và Lý Mục ra ngoài, nhớ tới một màn giương cung bạt kiếm vừa rồi mà thở hắt ra một hơi dài.

.....

Ba ngày sau, Lý Mục lâm triều lên điện, cầu xin được về Kinh Khẩu thăm mẫu thân, sau đó sẽ quay về Nghĩa Thành, nhậm chức thứ sử Trường An.

Hoàng đế trước đó đã biết từ chỗ Cao Kiệu cho nên chuẩn tấu. Ngày đó sau khi tan triều, trước cửa lớn Cao gia, khách đến đầy nhà, tất cả đều là quan viên lớn nhỏ nghe tin mà đến từ biệt.

Lý Mục ban ngày bận rộn xã giao.

Sáng mai sẽ lên đường rời khỏi Kiến Khang.

Tối muộn, Lạc Thần đã thu dọn xong hành trang, không còn việc gì nữa, một tay cầm cuốn sách, một tay chống cằm, ngồi ở trước cửa sổ nhìn khoảng không gian thoáng đãng trong sân ngoài cửa sổ nơi những cây chuối bị gió to quật gãy bị xới tung đi, dần dần trở nên thất thần.

Đêm mưa đó, Lý Mục trước khi trở về thì ra không ngờ lại gặp Lục Hoán Chi, còn đánh gã bị thương nặng.

Nghe nói đến lúc này rồi mà Lục Hoán Chi vẫn còn đang hôn mê. Thái y cũng bó tay hết cách, nói phải từ từ trị liệu, biết đâu một ngày nào đó sẽ tỉnh lại.

Đương nhiên, ngụ ý là rất có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Thời điểm Lạc Thần biết được tin tức này tâm tình vô cùng phức tạp.

Cũng không phải bởi vì hấn vì sao lại đi đến địa phương như Tần Lâu kia. Về điểm này, nàng hoàn toàn tin tưởng hấn. Dù có đi, vậy thì cũng là đi giao lưu xã giao với bạn bè, nàng cũng không hề thấy không yên tâm.

Mà là nàng càng nghĩ cũng không nghĩ ra được, dù là Lý Mục thật sự gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ, nhưng cũng sẽ không đến mức lỡ tay mà đánh cho Lục Hoán Chi bị thương nặng đến mức độ này.

Lạc Thần vẫn luôn thấy, Lý Mục là một người cực kỳ ổn trọng vừa biết khắc chế.

Hắn chắc là biết đánh cho Lục Hoán Chi bị thương nặng sẽ dẫn tới phiền phức gì, không chỉ có hắn mà còn liên lụy tới phụ thân nữa.

Nhưng mà hắn vẫn cứ làm.

Mấy ngày nay, hành vi của hắn từng chuyện từng chuyện tất cả đều rất khác thường.

Trong hai ngày qua, hắn dường như cuối cùng đã trở lại với dáng vẻ ban đầu, vì thế khi hai người thân mật, nàng lại từng thử hỏi hắn vì sao lại hận Lục Hoán Chi như thế.

Với mức độ khiêu khích trên đường ngày đó của Lục Hoán Chi, tuy rằng đáng giận nhưng Lạc Thần hiểu Lý Mục, lòng dạ hắn tuyệt đối không hẹp hòi đến mức đó.

Hắn lại không thừa nhận, chỉ nói là nhất thời lỡ tay. Nàng có hỏi nữa, hắn chỉ nói gần nói xa.

Hắn rõ ràng là có thái độ tránh né không đáp, khiến cho Lạc Thần lại lần nữa cảm thấy rất thất vọng.

Ngày mai phải đi rồi. Lẽ ra nàng phải cảm thấy nhẹ nhõm khi kết thúc chuyến đi không khiến nàng thoải mái này. Nhưng không có, nàng chỉ thấy càng phiền muộn hơn.

Đêm hôm đó, trước khi Lý Mục trở về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Màn đêm dần dần buông xuống.

Lạc Thần buông quyển sách xuống, đứng lên, bồi hồi đi lại trong phòng rất lâu, suy nghĩ bắt đầu nảy mầm trong lòng nàng hai ngày trước lại trở dậy và trở nên rõ ràng.

Nàng nắm chặt tay, cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Chính là bởi vì ngày mai phải đi, lần tới quay về Kiến Khang cũng không biết là khi nào.

Nếu như nàng không nhân trước khi đi làm cho rõ những nghi vấn trong lòng mình, dù là cùng hẳn về tới Nghĩa Thành, nàng cũng sẽ không thấy yên lòng.

Nàng đi ra ngoài cửa, dặn dò vú già bên ngoài chuẩn bị xe cho mình.

.....

Khi trời tối, chiếc xe mà Lạc Thần đang ngồi dừng lại bên bờ sông Tần Hoài.

Nàng bước lên một chiếc thuyền được thuê, yên lặng ngồi bên trong khoang thuyền khép kín, chờ người mà nàng muốn gặp.

Lục Nương vì vết thương ở cổ mà mấy ngày trước cũng không tiếp khách, bởi vì bôi thuốc tốt mà tới hôm nay vết thương do tự tay cô tạo nên cuối cùng đã đóng vảy. Khi cô nghe nói có khách hào phóng tới nay chơi thuyền Tần Hoài, mộ danh mình muốn mình lên thuyền đánh đàn, cho rằng trợ vui, chần chừ mãi mới đáp ứng. Cô trang điểm xong xuôi, lấy khăn che cổ lại, kêu phó đồng ôm cầm lá lướt đi tới bên bờ sông, thấy nơi đó có một con thuyền lớn đậu sẵn, quay đầu lại nhìn ra phía sau, bước chân ngập ngừng một chút, cuối cùng vẫn đi lên.

Cô được một vú già dẫn vào khoang thuyền, vừa đi vào đã thấy các ô cửa sổ trong cabin được đóng chặt và đèn được thắp sáng rực rỡ, nhưng không thấy đàn ông bên trong. Trên chiếc giường ngồi chỉ có một cô gái trên gương mặt vẫn mang theo vài phần thiếu nữ, dung mạo vô cùng xinh đẹp, khí chất cao quý, phong thái trang nghiêm, nhìn quần áo của cô gái, hẳn là đã lấy chồng.

Lục Nương ngăn người ra, lập tức quay đầu lại nhìn ra sau, lại thấy cô gái kia hơi mỉm cười với mình, nói:

– Muội là người mời tử lên thuyền đó. Tử tử, xin mời ngồi ạ.

Lục Nương kinh ngạc đánh giá cô gái, chần chừ một lát hỏi:

– Xin hỏi tiểu nương tử là ai? Vì sao lại kêu nô tở đây? Là có chuyện gì?

Lục Thần nói:

– Lý Mục là lang quân của muội. Tối nay muội mời tử tử tới chính là có một chuyện muốn hỏi tử tử.

Hết chương 103

Chương 104

Lục Nương sửng sốt.

Cô gái kia báo ra thân phận thật sự ngoài dự đoán.

Ban đầu cô ấy cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Sau một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, vội bước lên hơi khom người hành lễ.

Lạc Thần đã đứng lên đưa tay ra đỡ lấy cô ấy.

– Tỷ tỷ không cần câu nệ đâu ạ. Muội nghe nói ngày đó chính là tỷ tỷ đã ở trên công đường làm chứng cho lang quân muội, mới giúp lang quân thoát được ô danh. Lễ ra phải là muội cảm ơn tỷ tỷ mới đúng, làm sao muội dám nhận lễ của tỷ được ạ?

Đối với một quý nữ con nhà cao môn, Lục Nương làm sao dám nhận lễ lớn như vậy, vội nói:

– Không dám nhận xưng hô đó của phu nhân đâu ạ. Tôi xuất thân hạ đẳng, phu nhân cứ gọi tôi là Lục Nương đi, thế đã là vô cùng vinh hạnh đối với tôi rồi.

Lạc Thần nói:

– Kiếm của kẻ nghèo, hương thơm của kẻ hào hiệp. Tỷ tỷ lúc ấy dám lấy tính mạng chống lại cái ác, không sợ cường quyền mà ra mặt làm chứng, gan đực khơi trong, khen tốt ghét xấu. Luận về cao khiết trượng nghĩa, người mà muội biết đừng nói chỉ là một nữ tử, dù là so với nam nhi thì cũng là số một số hai. Muội kính trọng phong cách cao thượng thanh cao của tỷ, tỷ cũng lớn hơn muội vài tuổi, lẽ nào không xứng đáng để muội gọi tỷ một tiếng tỷ tỷ hay sao?

Lục Nương nao nao.

Tài năng và danh tiếng của con gái Cao thị mấy năm trước cô ấy đã nghe nói đến, đặc biệt là sau khi nghe được khúc tiêu cầm hoà minh của nàng với Đại lang Lục gia thì càng hâm mộ. Nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Cô ấy làm sao có thể nghĩ rằng một ngày nào đó, con gái Cao thị sẽ thực sự đứng trước mặt mình và nói chuyện với mình như thế này.

Cô gái trẻ tuổi trước mặt này không chỉ có dung mạo tiên tử như lời đồn, mà cả người tràn đầy khí chất cao quý, cư xử nói năng không chút kiêu ngạo. Đặc biệt là đối với một người trong phong trần như mình lại lễ phép nhã nhặn như thế, nói những lời khen ngợi, còn dùng xưng hô tỷ tỷ kính trọng đối với mình.

Đây là loại lễ nghĩa gì, Lục Nương làm sao không biết. Làm sao không làm cho cô ấy cảm động được cơ chứ.

Cô ấy lại lần nữa bái tạ rồi mới ngồi lại xuống.

Ngồi xuống rồi, Lục Nương dần dần bình tĩnh lại.

Người có thân phận địa vị như nàng tối nay lại hạ mình tới đây, gọi mình đến chắc chắn là có chuyện muốn nói rồi.

Lục Nương liền chờ nàng mở miệng. Sau hồi lâu cũng không nghe thấy nàng nói gì cả, lặng lẽ liếc nhìn một cái. Thấy ánh mắt nàng dán chặt vào chùm nến ở góc bàn, hơi hơi thất thần, như là có tâm sự. Trong lòng cô ấy cũng bắt đầu nảy sinh nghi hoặc, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, kinh ngạc một chút, lập tức nói:

— Lý tướng quân với tôi từ trước đến nay không hề có quen biết gì cả. Tôi ở Tần Hoài nhiều năm, đêm đó cũng là lần đầu tiên thấy Lý tướng quân xuất hiện ở Tần Lầu. Toàn bộ sự việc hoàn toàn là trùng

hợp. Nếu như có gì mạo phạm phu nhân, mong phu nhân bỏ qua cho.

Cô gái tên Lục Nương này tuy xuất thân Lâu quán nhưng cách hành xử lại rất có khí phách, vừa rồi gặp mặt thấy cô ấy mang theo đàn cầm đến, cũng không có thái độ ý tứ cẩn trọng và có phần e thẹn như tưởng tượng, sự việc tuy là bởi cô ấy mà xảy ra, nhưng lại được giải quyết không gặp bất cứ rủi ro nào, hơn nữa cô ấy cũng đứng ra làm chứng, rất có nỗ lực, gọi cô ấy là tỷ tỷ chính là xuất phát từ lòng biết ơn.

Lạc Thần ngồi xuống rồi còn đang do dự không biết nên hỏi chuyện thế nào, chợt nghe cô ấy lên tiếng, ngụ ý là giải thích quan hệ giữa cô ấy và Lý Mục, biết là cô ấy hiểu lầm ý đồ đến đây của mình, bèn nhìn cô ấy, mỉm cười.

– Tỷ tỷ hiểu lầm rồi. Muội không hề có suy nghĩ gì cả. Tối nay muội tới đây mạo muội mời tỷ tỷ lên thuyền là có chuyện khác muốn nhờ vả tỷ tỷ.

– Nếu phu nhân có điều gì không hiểu xin cứ hỏi, tôi biết gì thì sẽ nói hết. – Lục Nương yên tâm, cung kính nói.

Lạc Thần cảm ơn, bấy giờ mới hỏi:

– Tỷ tỷ có thể kể lại tỉ mỉ những gì trải qua đêm đó cho muội nghe được không ạ? Lang quân của muội tại sao lại đánh người khác bị thương nặng tới nông nỗi kia?

– Muội nghe nói buổi tối đó là người kia có hành vi vô lễ với tỷ, lang quân vô tình gặp được, thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ. Lang quân với người nọ đích thực là từng có va chạm. Nhưng muội hiểu lang quân, với tình cách và phong độ của huynh ấy dù là có không nhẫn nhịn được phải ra tay đánh người thì cũng không thể đến mức độ này được.

Nàng dừng một chút.

– Chắc tỷ tỷ cũng biết thân phận của người bị thương rồi, đó là nhị công tử Lục gia. Bởi vì sự việc liên lụy hai nhà, không phải là việc nhỏ. Muội nghĩ mãi mà không hiểu, nghĩ đến tỷ tỷ đêm đó hẳn là đã đích thân trải qua cho nên mới mạo muội đến hỏi.

Lục Nương lại sững sốt.

Phu nhân của Lý Mục tới tìm mình, ban đầu cô ấy nghĩ nàng nghi ngờ Lý Mục có tư tình với mình nên mới có hành động đứng ra bên vực mình, cho nên cô ấy mới vội vã muốn rũ sạch quan hệ trước mặt nàng. Để khi con gái Cao thị lên tiếng nói rõ mục đích đến của mình, Lục Nương hoàn toàn bất ngờ.

Chuyện xảy ra đêm đó, Lý Hiệp vẫn luôn nghiêm trang dặn dò cô ấy, ra lệnh cho cô ấy bắt những người có mặt lúc đó không được tiết lộ một lời nào cho bất kỳ ai.

Cô ấy là người trong phong trần, làm sao không biết, bí mật những việc xấu trên người đại quan quý nhân không thể để người khác biết được bị mình vừa khéo biết được, một khi không cẩn thận chút thôi chính là mất mạng, cho nên làm sao mà dám thiếu cảnh giác?

Lý Mục kia không muốn cầm phổ thơ tặng cho Lục đại công tử bị người ta biết được, đó là điều rất bình thường của con người.

Cô ấy không nghĩ tới chính là, sự việc đã trôi qua nhiều ngày, mà ngay cả con gái Cao thị là người sáng tác ra bản cầm phổ này lại hồn nhiên không hề biết gì về chuyện này cả.

Từ giọng điệu của nàng vừa rồi xem ra, sau khi Lý Mục đêm đó trở về, hẳn chẳng những không đối chất với nàng, ngược lại tựa hồ còn hoàn toàn giấu giếm chuyện này.

Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Chuyện liên quan đến bí mật của hai vợ chồng, bản thân người chồng cũng không nói, Lục Nương làm sao mà dám nói lung tung. Thấy cô gái kia hai mắt nhìn mình chăm chú thì không dám nhìn lại nàng, cụp mắt xuống, vội vàng nghĩ cách ứng phó.

Lạc Thần thấy cô ấy né tránh ánh mắt của mình, bấn khoăn trong lòng nàng thêm lớn hơn.

Nếu như nói lẽ ra chỉ có ba bốn phần, vậy thì giờ phút này nghi ngờ kia đã khẳng định bảy tám phần. Sự việc thật sự phát sinh vào buổi tối hôm đó cùng với những gì được Đài Thành công bố vào ngày hôm sau nhất định không giống nhau.

Lục Nương này chắc chắn là biết ẩn tình trong đó chẳng qua là không dám nói ra.

– Không giấu gì tỷ tỷ, chuyện tối đó bởi vì muội thấy khó hiểu, từng mấy lần hỏi lang quân rồi nhưng huynh ấy luôn nói rằng lỡ tay mà trả lời muội, né tránh không đáp.

Nàng nói.

Lục Nương ho khan, mỉm cười, cố gắng tỏ vẻ như không có chuyện gì nói tiếp.

– Lý tướng quân là đại trượng phu, làm vậy là càng chứng tỏ rất yêu phu nhân. Chuyện vặt vãnh như này đã qua thì cho qua đi, nghĩ chắc ngài ấy cũng không muốn nhắc lại tránh làm cho phu nhân không vui. Phu nhân cần gì phải nghĩ nhiều. Hơn nữa là, tối đó đúng là không hề xảy ra chuyện gì khác cả.

Lạc Thần im lặng một lát, chậm rãi nói:

– Tỷ tỷ, sáng sớm ngày mai muội đi theo lang quân rời Kiến Khang. Tối nay muội tới tìm tỷ cũng không sợ tỷ cười mình mà nói thật lòng với tỷ.

– Muội không biết tỷ tỷ có người trong lòng và muốn ở bên người đó đến bạch đầu giai lão hay không. Lúc trước muội với Lý lang quân kết duyên, nếu như tỷ tỷ ở lâu trong thành ắt cũng nghe nói đến rồi. Có thể đồng hành cùng lang quân đi được đến ngày hôm nay, người khác không biết, nhưng muội lại biết, những khúc ngoặt trên đường đi không hề dễ dàng chút nào.

– Lang quân đánh người khác bị thương nặng, suýt nữa bị kiện tụng, ở trước mặt muội lại tránh né không nói, trong lòng muội biết chắc chắn có liên quan đến muội, thế nhưng huynh ấy nhất quyết không nói gì với muội cả. Ngày mai phải đi rồi, lần tới quay về không biết sẽ là khi nào, trong lòng muội mà mang theo bao băn khoăn như thế, làm sao mà an tâm được? Muội nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ chỉ có tỷ mới giúp được muội, cho nên tối nay muội mới mạo muội mà tới đây.

– Nếu đổi lại người khác, nếu muội có yêu cầu, muội sẽ lấy tiền tài để đổi lấy. Nhưng với tỷ thì lại khác. Danh tiếng Lục Nương tuy là mấy ngày trước muội mới biết, nhưng mà có cô gái có thể làm ra hành vi trượng nghĩa như thế, liệu tiền tài có thể mua chuộc được không? Bởi thế muội không dám ép buộc tỷ, muội chỉ dùng lòng thành cầu xin tỷ, cầu xin tỷ có tấm lòng đồng cảm mà nói sự thật cho muội, giải tỏa mối băn khoăn trong lòng muội.

Ý cười trên mặt Lục Nương dần dần biến mất, hơi nhúu mày, lộ vẻ do dự, như là trầm ngâm, muốn nói lại thôi.

Lạc Thần nhìn thẳng vào cô ấy.

– Việc đêm đó muội đoán tỷ tỷ chắc là đã được căn dặn, ắt là có chỗ khó xử. Muội cũng biết nói như vậy chẳng khác nào bị người khác ép buộc. Thật lòng mà nói muội cũng chỉ mang suy nghĩ ôm hy vọng đến thử một lần. Nếu tỷ tỷ thật sự không muốn giúp muội, muội cũng không dám nài ép. Tối nay muội đã làm phiền tỷ nhiều rồi, mong được tỷ tỷ thứ lỗi.

Lạc Thần nở nụ cười buồn, hơi khom người với cô ấy.

Ở đối diện, bất kể đối lại là ai, dù cho có bị ép buộc, chuyện đêm hôm đó Lục Nương cũng quyết tâm không hé nửa chữ.

Nhưng mà giờ phút này nghe những lời dịu dàng đầy tình cảm của cô con gái Cao thị này, cảm nhận được nàng rõ ràng là ôm hy vọng rất nhiều, rồi lại có hành động khắc chế, xem tuổi tác của nàng còn nhỏ hơn mình, nhưng mà mình đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi bầu không khí lễ phép và lịch sự dường như toát ra từ bên trong lẫn bên ngoài của nàng.

Trong lòng cô ấy thậm chí còn thấy có chút may mắn. May mắn là lúc lấy trượng phu của nàng tới kịp, ngăn cản nhị công tử Lục gia kia. Nếu không thì, giống như lời Lục Hoán Chi nói, chỉ cần đưa tiền, người bằng lòng làm chuyện này có rất nhiều, giờ phút này, những lời đồn đại vớ vẩn, dư luận xôn xao đã sớm lan truyền ra ngoài rồi.

Tưởng tượng nếu như cô gái nhỏ xinh đẹp này phải chịu nhục nhã như vậy, cô lại thấy không đành lòng.

Lục Nương không do dự nữa, gật đầu, đứng lên đi đến trước giá cầm, ngồi xuống, tĩnh tâm nhớ lại một đoạn giai điệu mà mình đã từng đàn thử, hai tay đặt lên dây đàn, đánh lên.

Lạc Thần nhìn động tác của Lục Nương, ban đầu thì mù mịt chưa hiểu gì, không biết vì sao cô ấy lại đột nhiên đánh đàn cho mình nghe. Cho đến khi nghe được giai điệu của nó được mười ngón tay cô ấy gảy ra khỏi dây đàn, nàng mới chợt sống người.

Khúc nhạc này nghe hơi quen tai, giống như đã từng quen thuộc.

Sau vài giai điệu nữa, nàng đã nhận ra nó.

Đây chính là...

Hình như vào mùa xuân năm ngoái, mình đã đáp ứng yêu cầu của Lục Tu Dung mà sáng tác ra cầm khúc tặng cho Lục Giản Chi ở Giao Châu xa xôi đang ốm đau không vực dậy nổi.

Không hề nghe nhầm, nàng có thể khẳng định.

Nhưng vì sao nữ kĩ tên Lục Nương này lại biết khúc phổ này của nàng mà đàn ra được?

Lạc Thần bị sốc nặng.

Lục Nương đàn xong đoạn nhạc mà mình còn nhớ xong, dừng lại, đứng lên đi đến trước mặt Lạc Thần, lại lần nữa ngồi quỳ xuống.

– Phu nhân có thấy khúc nhạc này quen tai không? – Lục Nương hỏi.

Lạc Thần như ở trong mộng mới tỉnh, nhìn cô ấy.

– Tỷ tỷ...từ đâu mà có được bản nhạc này?

Vừa mới thốt ra câu hỏi, đột nhiên trong đầu nàng lóe lên, đột ngột trợn to mắt.

– Lẽ nào là Lục Hoán Chi?

Nàng thất thanh nói, đứng bật dậy.

Lục Nương gật đầu:

– Tối hôm đó tôi còn chưa biết gã là con trai Lục gia. Lúc gã tới đã lấy ra bản cầm phổ đó, nói là tháng Ba năm ngoái cô đã sáng tác tặng cho trưởng công tử Lục gia, bản nhạc có tên Loan Phượng Minh, kêu chúng tôi đi truyền bá rộng ra ngoài. Tôi không nghe theo, gã bực bội xấu hổ, nói sẽ đi tìm người khác làm.

– Đúng lúc đó Lý lang quân xuất hiện chặn người lại, sau đó đóng cửa lại, ra tay...

Lục Nương nhớ lại cảnh tượng lúc đó, nói xong, thấy nàng như đứng không vững thì vội đỡ lấy.

Lạc Thần lấy lại bình tĩnh, chậm rãi ngồi trở về.

Mấy ngày nay, sau khi chuyện xảy ra, Lục Nương có đôi khi quy nghĩ cũng cảm thấy nghi ngờ, con gái Cao thị phu nhân của Lý Mục liệu có đúng là như lời Lục Hoán Chi nói sau khi gả cho Lý Mục vẫn còn vương vấn tình cũ với trưởng tử Lục gia đã mượn cầm phổ mà bày tỏ tình ý hay không? Tiếc là lúc đó mình chỉ đàn một đoạn đầu tiên của khúc nhạc, cho nên không thể nào hiểu được toàn bộ tâm cảnh của bản nhạc, trong lòng vẫn luôn tò mò.

Tối nay, khi ngồi cùng với vị Lý phu nhân trẻ tuổi này, những nghi ngờ trong lòng cô ấy toàn bộ đều đã biến mất.

Trực giác đã khiến cô ấy tin tưởng, rằng cô gái trẻ tuổi cao quý trước mặt này dù cho vẫn còn tình cảm với người đàn ông khác thì cũng sẽ không bao giờ làm ra hành vi mất thân phận như thế này.

Huống chi là, nghe những lời nàng nói, tuy chỉ là vài câu ít ỏi thôi, nhưng trong lời nói đã bộc lộ rõ tình cảm sâu sắc của cô ấy với phu quân, điều này rất rõ ràng.

Lục Nương thấy nàng ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt, hơi hơi rũ mắt, đôi môi mím chặt, nét mặt rất ưu tư và buồn bã, không dám nói gì thêm, lẳng lặng ngồi bên với nàng.

Lạc Thần cúi đầu, yên lặng ngồi một lát, thì thào khe khẽ:

– Bản nhạc này đúng là muội sáng tác ra, nhưng Lục Hoán Chi bôi nhọ muội...Tên khúc nhạc là Loan Phượng gì đó cũng là gã tự bịa đặt. Khi ấy huynh trưởng của gã ở nơi đất khách đau ốm mất tinh thần không vực dậy nổi...

Nàng cũng không biết vì sao mình lại có thể giải thích nguyên do sáng tác khúc nhạc này cho Lục Nương vốn không quen biết, lẩm bẫm vài câu mới phản ứng lại, đột nhiên dừng lại.

Nàng từ từ ngược nhìn lên, nhìn cô gái đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình, bèn nở nụ cười, sửa lời nói:

– Muội cảm ơn tỷ tỷ đã cho muội biết. Muội hiểu rồi. Tối nay muội đã quấy rầy tỷ tỷ, muội xin phép. Sau này nếu như tỷ tỷ có gì cần muội giúp, xin cứ lên tiếng ạ.

Lục Nương nói cảm ơn.

Lạc Thần đứng lên, lúc sắp đi lại đứng lại, hỏi:

– Tỷ tỷ vì thanh danh của muội mà đắc tội với người ta, không biết Lý Hiệp Lý Đô vệ có an bài gì chưa ạ?

Lục Nương vội nói:

– Phu nhân yên tâm, Lý Đô vệ đã có an bài rồi, đã phái người bảo vệ tôi rồi.

Lạc Thần gật đầu, đi ra khỏi khoang.

Lục Nương tiến nàng, nhìn bóng dáng mảnh mai kia đi lên bờ, dưới sự bảo vệ của tùy tùng bước lên chiếc xe dừng ở đó, càng lúc càng xa, biến mất ở trong bóng đêm.

.....

Lý Mục ngày mai rời khỏi kinh thành, mấy người Lý Hiệp tối nay đã chọn một túu lâu nổi danh ở bờ tây con sông để tổ chức tiệc chiêu đãi tiễn đưa hân.

Thịnh tình không thể chối từ, Lý Mục tất nhiên là đến dự tiệc, trong bữa tiệc ăn uống linh đình, mọi người rất vui vẻ, cho đến khi tiệc tan thì đã là cuối giờ Tuất.

Lý Mục cảm ơn mọi người, tạm biệt xong, người nào người nấy đều giải tán tách ra, hân không đi về nhà ngay lập tức mà đạp lên ánh trăng đi dạo bên bờ sông. Một mình hân đối mặt với dòng sông, yên

lặng đứng một lát, lấy trong ngực bản cầm phổ đã nhả nhúm vì trận mưa đêm ấy ra, cuộn lại và ném về phía con sóng sông ngày đêm cuộn trào giữa lòng sông.

Thứ đó vẽ ra một đường cong dài trong bầu trời đêm, cuối cùng biến thành một chấm nhỏ, rơi xuống vùng xoáy ở trung tâm con sông cách đó hàng chục mét, và ngay lập tức bị dòng nước dâng trào nuốt chửng, biến mất không còn tăm tích.

Lý Mục xoay người lên ngựa phóng nhanh trở về.

Khi hần về đến thì đã là rất muộn, Cao Kiệu đã về phủ từ lâu. Người gác cổng thấy hần cũng trở về thì đóng cửa cài then.

Lý Mục trở về viện tử, đẩy cánh cửa phòng khép hờ ra, bước vào phòng.

Trong phòng đèn vẫn sáng, rèm giường buông xuống, đôi giày thêu của nàng đã bị cởi xuống đất, có thể lờ mờ nhìn thấy nàng nằm trên giường, bất động, biết có lẽ nàng đã ngủ rồi, hần nhẹ nhàng đi vào phòng tắm rửa, sau đó đi ra, tắt đèn lên giường.

Lý Mục biết chuyện đêm mưa đó làm nàng sợ hãi. Mấy ngày nay, ban ngày nàng thoát nhìn không có gì khác thường, nhưng tới buổi tối lúc hai người cùng giường, đối với hần, nàng vẫn nhu thuận như cũ, nhưng mà lại rất lạnh nhạt đối với chuyện đó, hoàn toàn không còn dánh vẽ nhiệt tình và bám dính với hần ở trên giường như trước kia nữa.

Lý Mục biết nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục lại từ bóng ma đêm đó mà hần đã mang đến cho nàng. Trong lòng hần cũng rất hối hận. Nàng đã không có hứng thú, hần dĩ nhiên cũng không dám động vào nàng, tránh để nàng lại chán ghét mình.

Đã mấy buổi tối rồi. Đêm nay lên giường, lại gần nàng, ngửi được mùi thơm nhàn nhạt từ tóc và da thịt của nàng, Lý Mục liền cảm thấy

một cảm giác khát khao quen thuộc. Hắn ép mình không được nghĩ đến, lẫn qua lộn lại rất lâu, mãi sau mới đi vào giấc ngủ được.

Một đêm yên lặng, sáng ngày hôm sau, hai người thức dậy.

Lạc Thần dậy trước, đi xuống giường đến đầu giường vén màn lên, thúc giục hắn thức dậy.

Lý Mục lẳng lặng nhìn, thấy nàng kéo màn giường lên giục mình một tiếng xong xoay người muốn đi, bèn với tay ra ôm lấy nàng, cánh tay nhẹ nhàng siết lại, Lạc Thần buổi sáng lúc tỉnh dậy chân vẫn còn rất mềm, cả người nhào vào người hắn.

Lý Mục lật người đè lên nàng.

Lạc Thần lắc lắc đầu, đưa tay chặn khuôn mặt hắn đang đổ về phía mình, nhìn hắn, thấp giọng nói:

– Chàng đừng nghịch nữa, sáng sớm phải lên đường rồi. Người ở bên ngoài đây kia, đừng để cha mẹ chờ lâu.

Bên ngoài hành lang có tiếng bước chân thả nhẹ của nhóm vú già thị nữ đi lại phát ra.

Lý Mục dừng lại.

Lạc Thần hơi mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy hắn ra và ngồi dậy, cúi đầu sửa sang lại y phục rồi đi ra ngoài mở cửa, gọi người mang nước vào hầu hạ rửa mặt chải đầu.

Lý Mục nhìn theo nàng, chậm rãi thở hắt ra một hơi, bên tai nghe được tiếng bước chân đi vào cửa của vú già, đành phải đứng dậy.

Hai người mặc quần áo đi qua rửa mặt, cùng nhau đi gặp Cao Kiệu và trưởng công chúa.

Một hồi bận rộn từ biệt nhau, vào giữa ngày, Lý Mục mang theo Lạc Thần cùng với đám người Phàn Thành, A Cúc đi lên thuyền, theo

đường thủy đi Kinh Khẩu.

Mấy ngày sau, thuyền đến bến tàu, hai người trở về Lý gia.

Hai ngày trước Lư thị đã nhận được tin tức ít ngày nữa con dâu với con trai trở về nhà, bà với A Đình vẫn luôn ngóng trông, cuối cùng ngày mong chờ hôm nay cũng đã tới, cả nhà gặp nhau mừng tủi vui vẻ hạnh phúc thế nào cũng không phải nói nhiều.

Một năm trôi qua, sức khoẻ của Lư thị vẫn rất tốt, A Đình thì cao hơn trước một cái đầu, trở mã thành dáng vẻ một thiếu nữ xinh đẹp rồi, trông thấy Lạc Thần, cô bé kêu lên nhào tới ôm lấy Lạc Thần, làm cho Lư thị bật cười.

Cùng ngày Lý gia cực kỳ náo nhiệt, Thẩm thị dẫn theo hai đứa con nhỏ và nhiều hàng xóm láng giềng cùng với Kinh Khẩu lệnh, bạn bè cũ ngày trước của Lý Mục nghe tin đều đến nhà thăm hỏi.

Thẩm thị đã lâu lắm rồi chưa được gặp trượng phu, nhớ mong vô cùng, Lý Mục mang theo lá thư của Tưởng Thao cho chị. Hấn cũng đã có tính toán, chờ cục diện Lũng Tây ổn định rồi thì sẽ đón a mẫu, em gái và cả mấy người Thẩm thị nữa đi đến đó. Mọi người nghe vậy thì đều vui mừng và hy vọng.

Lý Mục và Lạc Thần ở nhà ở mấy ngày, Lư thị liền giục Lý Mục mang Lạc Thần quay về Nghĩa Thành sớm, bảo hai người không cần phải quá lo cho mình.

Lý Mục thấy chỗ mẫu thân mọi thứ đều tốt, trong nhà nô bộc đầy đủ thì cũng yên tâm, hai vợ chồng báo hiếu trước mặt mẹ thêm vài ngày nữa, tính toán sáng mai sẽ lên đường quay về Nghĩa Thành.

Đêm trước khi đi, hấn xã giao có chút muộn, lúc về thấy Lạc Thần chưa ngủ, chẳng những chờ mình mà còn hầu hạ hấn tắm gội, giúp hấn mặc quần áo, cực kỳ dịu dàng săn sóc, nhìn như đã quên hết chuyện không vui lúc trước, hấn thở phào nhẹ nhõm, lên giường

rồi mượn chút men say nhẹ nhàng ôm lấy nàng vào lòng, thử thăm dò, đặt lòng bàn tay lên làn da láng mịn như tơ của nàng.

Đã nhịn đói nhiều ngày, giờ phút này hẳn chỉ càng thấy khát khao thêm, thấy nàng nằm bên cạnh, giống như một con mèo ngoan, hoàn toàn yên tâm, ôm lấy nàng thân mật với nàng.

Lạc Thần thấp giọng nói:

– Lang quân ơi, chàng thật sự không có gì muốn nói với thiếp ạ?

Lý Mục sững lại, đáp một câu “không có”, tiếp tục thân mật với nàng.

– Thiếp có chuyện muốn nói với chàng.

– Mùa xuân năm ngoái, chàng đi Nghĩ Thành, thiếp bị cha đưa về nhà. Sau đó thiếp biết được chuyện Lục Giản Chi ở Giao Châu bị đổ bệnh nặng rất lâu không khỏi tinh thần không phấn chấn, em gái Lục gia cầu xin muội giúp. Muội bèn sáng tác một khúc nhạc, lấy khúc nhạc thay lời nói, giao cho em gái Lục gia gửi cho Giản Chi.

Lý Mục dừng lại.

Lạc Thần nói tiếp:

– Tên khúc nhạc không phải là Loan Phượng Minh. Trong khúc nhạc càng không có tư tình nam nữ gì. Chỉ bởi vì tình nghĩa trước đây với Lục Giản Chi nên muội khích lệ huynh ấy phấn chấn tinh thần lên thôi.

– Không nói với chàng là lỗi của thiếp. Thiếp với Lục Giản Chi trước kia đúng là thường qua lại với nhau. Nhưng từ sau khi gả cho chàng, thiếp đã coi huynh ấy là huynh trưởng của mình.

– Lang quân, chàng có tin thiếp không?

Lý Mục từ trước ngực nàng ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau, ánh mắt say đắm lúc này của hắn từ từ biến mất.

Hắn rời khỏi người nàng, sầm muện nói:

– Ta tin.

Lạc Thần cắn chặt môi nhìn đỉnh màn, nói:

– Vậy chàng có muốn nói gì với thiếp không?

Lý Mục lặng thinh một lát, nói:

– Ta đã huỷ cầm phổ đi rồi. Nàng không cần lo lắng, sau này sẽ không có ai biết việc này nữa.

Lạc Thần cũng lặng thinh theo, hồi lâu, cuối cùng khẽ nói:

– Thiếp cảm ơn chàng đã bảo vệ thanh danh cho thiếp.

Lý Mục như đã ngủ rồi, hồi lâu sau mới chậm rãi đưa tay ra một lần nữa ôm nàng vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng nàng mà trấn an, dịu dàng nói:

– Việc đã qua rồi, nàng cũng đừng nghĩ nhiều nữa. Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm.

Lạc Thần vâng một tiếng, đờ đẫn một lát, nhắm mắt lại.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, để tránh mọi người đưa tiễn, Lý Mục cố ý dậy sớm với Lạc Thần, từ biệt Lư thị chuẩn bị rời Kinh Khẩu đi Nghĩa Thành.

Vẫn là đi về phía tây dọc theo sông lớn, trước tiên đi một đoạn đường thủy, không nghĩ tới trên đường đi đến bến đò, mới đi được một nửa, Kinh Khẩu lệnh lại mang theo đồ đuổi theo.

Thịnh tình không thể chối từ, Lý Mục chỉ phải dừng lại.

Lạc Thần cách màn xe chào hỏi một tiếng với Kinh Khẩu lệnh, lại nói:

– Các huynh cứ từ từ nói chuyện, thiếp đi trước.

Lý Mục chỉ nghĩ nàng không đủ kiên nhẫn để chờ nên không để bụng, kêu Phàn Thành đưa đoàn người Lạc Thần đi lên thuyền trước, chờ mình qua đó sau.

Kinh Khẩu lệnh kia là người nói nhiều, lễ tiết lại phải đủ, cứ dây dưa với Lý Mục mãi không chịu ngừng, cuối cùng uống ba ly rượu đưa tiễn xong mới cho hấn đi.

Lý Mục nhớ tới Lạc Thần sáng nay chào tạm biệt mẫu thân mình với A Đình, từ lúc xuất phát trên đường đi không hề nói chuyện với mình một câu nào, cảm xúc có vẻ như sa sút, sợ để nàng đợi lâu, vừa mới thoát thân được lập tức chạy tới bến đò.

Khi hấn đến nơi lại giật mình phát hiện không thấy thuyền đâu cả, Lạc Thần cùng đoàn người của nàng toàn bộ đều không thấy, chỉ còn lại mấy rương quần áo cùng tạp vật của mình ở lại bên bờ, bên cạnh là một tuý tùng ngồi trông chờ.

Lý Mục sửng sốt hồi lâu mới hồi phục lại, chạy qua hỏi:

– Phu nhân đâu rồi?

Tuý tùng kia thấy hấn tới thì vội vàng đứng lên, mặt như đưa đám nói:

– Phu nhân nói cô ấy không đi theo Lý lang quân đi Nghiã Thành, kêu tự ngài đi đi, cô ấy về Kiến Khang. Vừa rồi cô ấy đã cho người dong thuyền đi rồi.

Lý Mục tim đập bộp một cái, chạy như bay đến trước bến đò, đứng bên bờ sông nhìn phía hướng đông xa xa.

Nhưng mà chỉ thấy dòng sông chảy xuôi về phía trước, lại là thuận gió xuôi dòng, trước mắt chỉ còn một khoảng mênh mông, đâu thấy nửa bóng dáng con thuyền kia?

Hết chương 104

Chương 105

Lý Mục cảm giác trong lòng giống như nước sông cuộn cuộn dưới chân, một mảnh mênh mang. Có nằm mơ hắn cũng không nghĩ ra được, đang yên đang lành tại sao nàng lại đột nhiên thay đổi quyết định. Mình chẳng qua là bị Kinh Khẩu lệnh làm chặng đường đi trì hoãn một chút thôi, thế mà nàng ngay cả báo một tiếng cũng không có, bỏ mặc hắn mà tự quay về Kiến Khang ư?

Hắn đột ngột quay đầu lại, lạnh lùng nói:

– Phu nhân không hề để lại lời nhắn gì à?

Tùy tùng nhớ lại mới vừa rồi phu nhân tới bến đò, lên thuyền rồi thì sai người khiêng mấy cái rương ra, kêu mình trông, còn nói gì đó như bảo mình quay người lại, sau đó là dong thuyền mà đi, giờ phút này vẫn chẳng hiểu ra sao cả, như rơi vào trong sương mù, thấy Lý Mục sắc mặt rất khó coi, rụt cổ lại, lý nhí nói:

– Không để lại lời nhắn gì cả ạ. Phu nhân nói xong rồi cứ thế mà đi....

Lý Mục nhớ tới sáng nay lúc nàng đi ra cửa không hề để ý tới mình, lại nghĩ tới một màn đối thoại giữa hai người tối qua, trong lòng chợt thấy trời lên trời xuống.

Hắn loáng thoáng có một cảm giác, nàng đang rất giận mình.

Nhưng mà hắn thật sự không nghĩ ra vì sao nàng lại cực kỳ giận mình?

Hắn thấy mình đã nghĩ thông suốt rồi, không để ý đến chuyện cảm phổ nữa, dĩ nhiên là, cũng rất tin tưởng lời nàng nói.

Lý Mục thật sự không biết, mình rốt cuộc còn sai ở đâu để khiến cho nàng bất mãn, dẫn đến có hành động bỏ mặc lại hắn rồi bỏ đi như thế này?

Hắn thấy buồn bực, khế nhíu mày, chợt nhớ vừa rồi khi nói chuyện với Kinh Khẩu lệnh, đối phương từng đề cập một câu, nói là sáng sớm nay có người đến báo là hắn ra khỏi nhà từ sớm, cho nên mới vội vàng tới đây, may mắn không bị lỡ buổi đưa tiễn.

Khi đó mình vẫn không mấy để tâm tới lời nói của Kinh Khẩu Lệnh, giờ đây tỉ mỉ nghĩ lại, đột nhiên, hắn đã hiểu ra.

Lạc Thần bỏ hắn lại và rời đi một mình, chắc chắn không phải là tới bến đò mới này ra ý định đột ngột.

Có khả năng lớn hơn là, sáng nay Kinh Khẩu lệnh chính là do nàng gọi tới. Đã nhiều ngày ở trong nhà, nàng có vẻ như không có chuyện gì, thân thiết hòa hợp với mẫu thân và A Đình, ở trước mặt mình cũng trước sau như một, nhưng có lẽ ở trong lòng nàng đã có quyết định này từ lâu rồi.

Hắn đã bị thê tử nhỏ của mình lừa, cho nên mãi đến tận lúc này mới hiểu ra được.

Sắc mặt Lý Mục càng thêm khó coi. Thấy tùy tùng kia còn đang ngơ ngác nhìn mình, hắn sầm mặt xuống, ra lệnh cho gã tạm thời dọn đồ đến dịch quán, chờ ở đó, không cần về nhà kinh động đến Lư thị, mình thì lập tức đuổi theo.

Hắn đi dọc theo bờ sông đi thẳng về phía tây, đuổi theo suốt một ngày, cho đến chạng vạng thì đuổi tới một bến đò nơi thuyền có thể đậu qua đêm, tìm kiếm các con thuyền đậu ở đó cũng không thấy dấu hiệu con thuyền mà Lạc Thần đang ở.

Bởi vì đoạn đường thủy này gần Kiến Khang, đường thủy tấp nập, trên sông có hàng nghìn chiếc thuyền, từ sớm đến tối qua lại không

ngừng. Con thuyền kia bề ngoài thoát nhìn cũng rất bình thường, cũng không có gì nổi bật, hơn nữa mặt sông rộng lớn, nếu như đã rời bến đò mà đi xa rồi, mình chưa chắc đã có thể nhìn thấy bóng dáng của nó.

Lý Mục đứng bên bờ sông, nhìn mặt sông đen kịt sau hoàng hôn, trầm tư trong chốc lát, làm ra một quyết định mới.

Hắn quyết định chấm dứt hành động vô ích và ngu ngốc này.

Hắn đi đường bộ. Nếu như dùng tốc độ cao nhất, chắc chắn sẽ nhanh hơn nàng đi đường thủy.

So với việc đi lang thang tìm kiếm không có mục tiêu như mò kim đáy biển, e sợ bỏ lỡ, còn không bằng đi nhanh hơn nàng một bước, đuổi tới Giang Áp Khẩu cách đường thủy phía đông thành Kiến Khang trăm dặm, đợi ở đó, chờ thuyền của nàng tới thì chặn nàng lại.

Lý Mục đã quyết định xong, cảm xúc hỗn loạn cả một ngày cuối cùng dần dần bình tĩnh lại. Vì vậy hắn tìm tạm một quán cơm gần đó để ăn cơm, lấp no bụng rồi, nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục lên đường, chưa đến ngày hôm sau đã đến Giang Áp Khẩu.

Giang Áp Khẩu cách Kiến Khang chưa đến trăm dặm đường, toàn bộ con thuyền đều phải đi qua đạo quan khẩu này mới có thể tiến vào thủy đạo hoàng thành.

Vừa mấy ngày trước, Lý Mục và Lạc Thần ngồi thuyền đi qua Giang Áp Khẩu ra khỏi Kiến Khang đi Kinh Khẩu, vị áp quan kia dĩ nhiên là nhận ra hắn. Đột nhiên thấy hắn đi rồi mà quay lại, nói là muốn ở đây chờ một con thuyền tới, trong lòng khó hiểu nhưng cũng không dám hỏi nhiều, ân cần tiếp đãi, chỉ chờ hắn tìm được con thuyền kia.

Lý Mục đã ở Giang Áp Khẩu đợi ba ngày.

Ba ngày này, có không dưới một nghìn chiếc thuyền đến Kiến Khang đi qua cửa ải này.

Suốt ba ngày, từ sớm đến tối, từ mở áp đến đóng áp, Lý Mục tự mình nhìn chăm chăm, không bỏ qua bất luận một chiếc thuyền nào.

Nhưng mà nhiều thuyền như vậy lại không hề thấy bóng dáng của nàng đâu.

Mà tính toán, dù nàng có đi chậm đến mấy thì muộn nhất hôm nay con thuyền kia lẽ ra đã phải tới rồi.

Lý Mục không thể nào khẳng định được nữa. Tâm tình từ ban đầu là hoang mang và buồn bực đã biến thành lo lắng và bất an.

Đoạn đường thủy này bởi vì gần Kiến Khang, nhiều năm vẫn luôn bình an, hơn nữa đám người Phàn Thành lại cùng đồng hành với nàng, Lý Mục lẽ ra cũng không lo lắng cho an toàn của nàng, chỉ nghĩ sớm một chút chặn nàng lại mà thôi.

Hắn có thể khẳng định nàng không thể nào đi nhanh vượt qua cả mình mà về Kiến Khang trước. Nhưng mà không biết vì sao, vẫn không thấy nàng đến.

Lý Mục ôm tâm tình lo âu bất an, lại đợi thêm một ngày nữa, vẫn không thấy bóng dáng thuyền đâu.

Rốt cuộc hắn không chờ nổi nữa, kêu áp quan tiếp tục canh chừng nơi này cho mình, hắn mượn vài người lấy danh nghĩa mình chia ra đi mấy nha môn dọc đường hỏi xem mấy ngày này trên đường thủy có báo cáo bất thường gì không, mình thì lại quay ngược dòng sông, dò hỏi và tìm kiếm suốt chặng đường.

Lại một ngày nữa qua đi, vẫn không hỏi được một tin tức gì cả.

Một con thuyền lớn như thế, tính cả người trên thuyền lại giống như một giọt nước biến mất ngay giữa ban ngày ban mặt, không thấy bóng dáng đâu.

Người mà Kinh Khẩu lệnh phái đi cuối cùng cũng truyền tin tức về, nói Kinh Khẩu lệnh đã tự mình đi phụ cận Lý gia lắng lẽ hỏi thăm, đã nhiều ngày rồi, Lý phu nhân cũng chưa trở về.

Hy vọng lại lần nữa thất bại.

Lý Mục đã mấy buổi tối không được chợp mắt, cả người sốt ruột đến độ sắp phát điên lên rồi.

Ban đầu hắn không muốn để Cao Kiệu cùng trưởng công chúa biết chuyện này, nghĩ trước khi nàng giận về nhà trước thì mình chặn nàng lại rồi mang đi, sự việc cũng sẽ qua. Giờ phút này nhớ lại thấy suy nghĩ đó của mình đúng là nực cười.

Hắn ôm tia hy vọng may mắn cuối cùng, mong được trời cao xót thương mà kỳ tích có thể xuất hiện. Có lẽ, nàng thật sự đi nhanh hơn hắn. Trước khi hắn tới Giang Áp khẩu thì nàng đã về đến Kiến Khang, hiện giờ đang yên bình ở nhà rồi.

Ngày hôm nay, trời còn tờ mờ sáng, hắn vào Kiến Khang, băng qua con đường không một bóng người, đi tới trước cánh cửa lớn phủ đệ Cao gia.

Nắng sớm mờ ảo, hai cánh cửa lớn sơn đen đóng chặt ở trước mặt hắn. Trước cửa trống không, chỉ có hai ngọn đèn lồng còn chưa tắt lửa treo trên cửa lớn vẫn còn đang nhẹ nhàng đong đưa trong gió, nghênh đón bước chân quay lại của hắn.

Hắn bước từng bước nặng nhọc lên bậc thang, đứng ở trước bậc cửa, lấy đủ dũng khí đưa tay lên cầm vòng cửa trên cánh cửa.

Qua hồi lâu, bên trong cuối cùng cũng có tiếng bước chân lép xẹp truyền ra.

“Kẹt” một tiếng, cánh cửa mở ra một khe nhỏ.

– Ai đó? Mới sáng sớm đã gõ cửa...

Bên trong cánh cửa, người gác cổng của Cao gia thò đầu ra.

Gã còn buồn ngủ, ngáp một cái, nhìn người đứng ở bên ngoài.

Người nọ một thân phong trần, trên mặt phủ kín sự mệt mỏi tiêu tụy, hốc mắt hõm sâu, đáy mắt phủ kín sợi tơ máu, trợn tròn mắt lên:

– Lý lang quân?

Phản ứng kịp vội mở cửa ra.

Lý Mục cố nén tim đập thành thịch, nhìn chằm chằm người gác cổng, khàn giọng hỏi:

– Phu nhân có trở về không?

Người gác cổng lắc đầu:

– Tiểu nương tử không về nhà...

Lúc nghe được người gác cổng nói, tất cả may mắn và hy vọng đã chống đỡ Lý Mục trên đường đi đã hoàn toàn tan thành mây khói. Trên trán, lòng bàn tay và phía sau lưng của hắn toát ra mồ hôi lạnh, trái tim hắn như chìm xuống đáy vực thăm lạnh lẽo, cổ họng giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, gần như là không thể hít thở được, lại thấy người gác cổng chột cười lên như hồi lỗi, kêu hắn chờ một lát, sau đó quay người đi vào trong và đi ra rất nhanh, hai tay cầm phong thư cung kính đưa cho hắn, cười nói:

– Lý lang quân, thế mà bị tiểu nương tử nhà chúng tôi đoán trúng thế? Tiểu nương tử lúc đi theo Lý lang quân có đưa thư này cho tôi, dặn tôi nếu như Lý lang quân có trở về tìm thì kêu tôi chuyển thư này cho ngài.

Lý Mục vốn dĩ cảm thấy mình đã sắp chết rồi đột nhiên lại sống trở về, giật lấy thư, roẹt một cái xé chỗ dán, lôi thư bên trong ra.

Mới đọc thoáng qua, cả người hấn từ đầu đến chân như bị đóng đinh tại chỗ.

Người gác cổng thấy hấn hai mắt nhìn chăm chăm vào lá thư, mắt không chớp, khuôn mặt vắn vẹo, biểu cảm như cười lại như là khóc, lại xem lần nữa, rồi lại giống như nghiêng răng nghiêng lợi, cực kỳ kỳ lạ, tức thì nhìn đến ngây người.

– Lý lang quân? Ngài sao thế? Trong người không khoẻ ă? Tiểu nương tử sao rồi ă? Cô ấy không về cùng ngài hay sao? – Người gác cổng hỏi hấn.

– Ta không sao. Tiểu nương tử cũng rất tốt. Người đừng nói với nhạc phụ nhạc mẫu là ta đã tới nhé.

Lý Mục khàn giọng dặn dò, sai bước xuống bậc thềm, leo lên lưng ngựa, một người một ngựa phóng đi rất nhanh, chớp mắt đã biến mất trong tia nắng ban mai.

.....

Đến đêm khuya, Lý Mục đã chạy về Kinh Khẩu.

Hấn không đi vào trấn mà đi thẳng hướng ngoại ô phía Nam.

Với sức chân như vậy, cuối cùng khi đuổi tới trước cánh cửa lớn của toà trang viên nằm ở ngoại ô phía Nam Kinh Khẩu thì con ô truy cũng đã kiệt sức, cả người mồ hôi nhỏ giọt như là mới được vớt từ trong nước ra. Cảm thấy chủ nhân buông cương ngựa ra, trên lưng nhẹ đi, hai móng trước của ô truy khép lại với nhau, yếu ớt quỳ xuống đất, lè lưỡi và thở hổn hển.

Đã khuya như vậy, cửa trang viên đã đóng từ lâu, trong cửa tối đen như mực.

Lý Mục vội vàng chạy tới đập cửa ầm ầm, tiếng đập cửa vang vọng trong đêm.

Phàn Thành tay cầm cây đuốc canh gác bước nhanh ra ngoài, nhìn thấy Lý Mục liền vui mừng hô lên, sau đó như sợ nhỡ ra gì đó, ánh mắt lộ vẻ áy náy hành lễ với hắn, thấp giọng nói:

– Mong thứ sử thứ lỗi ạ. Ngày đó sự việc xảy ra quá đột ngột. Tôi vừa mới đưa tiểu nương tử lên thuyền thì cô ấy lại đột ngột nói phải đi ngay, không cho phép chần chừ, tôi thật sự là...

Không đợi anh ta nói xong, Lý Mục đã lướt qua anh ta đi thẳng vào bên trong.

– Tiểu nương tử ở toà lầu Thanh Huy phía sau! Đi qua hành lang rẽ trái, qua hồ nước là tới.

Phàn Thành nói với theo bóng dáng của hắn.

Lý Mục đi nhanh qua hành lang, rẽ trái, chạy thẳng đến toà lầu nhỏ ngay bên cạnh hồ nước kia.

Người bên trong lầu đã ngủ, cửa sổ đen nhánh, cánh cửa dưới lầu đóng chặt.

Lý Mục sải bước lớn đến trước cửa, đưa tay đẩy cửa nhưng không mở được.

Cửa được cài then bên trong.

Hắn gõ cửa.

– Ai đó?

Bên trong có tiếng động và tiếng hỏi của vú già.

– Là ta!

Giọng của hắn rất khàn, nhưng vú già vẫn nhận ra, kêu ối một tiếng vội vàng thức dậy đốt đèn sáng lên.

– Lý lang quân chờ một lát, để tôi đi bẩm báo với tiểu nương tử trước đã ạ.

Có tiếng đi lên cầu thang.

Lý Mục đứng ở trước cửa chờ đợi, cả người vẫn còn đang th ở dốc, mang theo mồ hôi cơ thể và nhiệt độ nóng rực của hắc, từng giọt mồ hôi từ trên trán hắc lăn xuống.

Một lát sau, một ngọn đèn được thắp sáng ở cửa sổ trên lầu, lộ ra ánh sáng vàng ấm áp.

Lý Mục ngừng thở, nghiêng tai nghe tiếng bước chân đi xuống của vú già kia.

Vú già đáp lại, trong giọng nói mang theo sự lo sợ và nghi hoặc, cách cánh cửa nói:

– Lý lang quân tôi xin lỗi, không phải tôi không mở cửa cho ngài mà là tiểu nương tử nói, biết ngài đi đường vất vả, kêu ngài cứ tự nhiên đi nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì thì sáng mai nói sau.

Lý Mục ánh mắt âm trầm, lại đưa tay lên muốn gõ cửa nhưng lại dừng lại.

Hắn lui ra ngoài, đứng bên dưới ngược lên nhìn cánh cửa sổ trên toà lầu kia.

Sau cửa sổ im ắng, không có bóng người, chỉ có một màu ánh sáng.

Hắn nhìn một lát rồi thu ánh mắt về, nhìn bốn phía, ánh mắt rơi vào một cây long não già gần đó, đi tới đó bám vào thân cây trèo lên trên, đứng trên một cụm cành cây, tung người nhảy một phát về phía toà lầu nhỏ cách tầm mười trượng, bóng dáng giống như một con linh vượn, nhảy tới, vượn hai tay nắm lấy xà nhà dưới mái hiên, mượn lực bật lên trên, cả người vững vàng đáp xuống mái hiên.

Hắn bước trên mái hiên, không một tiếng động đi về phía cửa sổ, khi đến cửa sổ rồi thì dùng khuỷu tay đẩy một cái, cách một tiếng, cửa sổ mở ra.

Hắn xoay người tiến vào, hai chân đứng trên mặt đất.

Đây là phòng ngủ của nữ giới, rèm màn đã buông, hương thơm thoang thoảng, cách một bức màn, Lý Mục nhìn thấy một cô gái trên người mặc váy dài đến sàn, quay lưng về phía hắn, ngồi trước bàn trang điểm.

Nàng dường như không chú ý đến phía sau có người xâm nhập, lặng lẽ nhìn vào gương, như bị khuôn mặt thanh tú của người trong gương mê hoặc, tay cầm chiếc lược ngọc thông thả chải mái tóc xõa trên vai.

Tóc như mực, áo như mây, cổ tay như tuyết, người như ngọc.

Cuối cùng hắn cũng tìm được nàng, người vợ nhỏ mấy ngày trước không hiểu đã rời bỏ hắn, khiến hắn trải qua cơn ác mộng tìm vợ!

Trên đường đi tới đây, Lý Mục không chỉ một lần nghiêng rằng nghiêng lợi, nghĩ đến khi bắt được nàng, hắn sẽ làm mọi cách để cho nàng biết được hành vi tùy hứng của nàng đã mang đến cho hắn toàn bộ những lo lắng cùng tức giận như thế nào.

Nhưng mà thật sự đến giờ phút này, khi hắn ngày đêm rong ruổi, chạy khắp nơi gần như làm cho ô truy nằm liệt, đi một vòng lớn cuối cùng trở lại nơi này, khi nhìn thấy bóng dáng của nàng lần nữa xuất hiện ở trước mắt, tất cả những lo lắng, tức giận, sự bất mãn và mệt mỏi trước đó lúc này đã tan thành mây khói.

Trong lòng hắn chỉ còn lại sự kích động và mừng như điên, chỉ muốn ôm chặt nàng vào lòng, không cho phép nàng rời khỏi tầm mắt của mình lần nào nữa.

– A Di ơi!

Hắn gọi nàng một tiếng, vén rèm lên, đi nhanh về phía nàng.

Lạc Thần gom lại mái tóc dài được chải mượt và bóng như sa tanh, quay đầu lại, liếc nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của hắn, thờ ơ nói:

– Cuối cùng chàng cũng không đến mức ngu ngốc về nhà mà tìm đến nơi này.

– Không phải đã bảo chàng cứ đi nghỉ rồi à? Sao chàng lại giống như kẻ trộm trèo lên cửa sổ của thiếp, chàng muốn làm gì?

Cùng với giọng nói trong trẻo của nàng, bức rèm hạt châu chuyển động xào xạc.

Hết chương 105

Chương 106

Như gặp phải một bức tường vô hình, Lý Mục đột nhiên dừng lại.

Hắn nhìn nàng mang vẻ mặt thờ ơ, cảm giác kích động và niềm vui mừng như điên trào dâng lên khi nhìn thấy nàng chậm rãi biến mất.

– A Di, nàng rõ ràng không về Kiến Khang nhưng lại nói trở về. Nàng giận ta không sao nhưng tại sao lại gạt ta? Nàng cũng biết nhiều ngày qua ta đã đi khắp nơi tìm nàng không, ta còn cho rằng nàng xảy ra chuyện, không ngờ nàng lại đang ở chỗ này.

Nét mặt hắn nghiêm trọng, giọng chất vấn đầy khó chịu, nghe vừa khàn lại vừa ghen ngào.

Lạc Thần hừ một tiếng.

– Thiếp nói cái gì chàng tin cái đó à?

– Thế sao tối đó thiếp rõ ràng đã giải thích chuyện cầm phổ cho chàng rồi, cũng nói chuyện giữa thiếp với Lục Giản Chi đã là quá khứ, gả cho chàng rồi thiếp đã toàn tâm toàn ý với chàng, tại sao chàng lại không tin?

Lý Mục lặng thinh một lát nói:

– Tối đó ta cũng đã nói với nàng ta tin nàng. Nàng còn muốn ta chứng minh thế nào nữa?

“Cạch”

Lạc Thần đặt mạnh chiếc lược lên hộp trang điểm, đứng bật dậy.

– Chàng nói dối. Nếu như chàng thật sự tin thiếp thì buổi tối khi mang cầm phổ về, chuyện lớn như thế vì sao chàng không ngay mặt hỏi thiếp mà lại giữ khư khư buồn bực ở trong lòng, rồi lấy thân thể của thiếp để phát ti3t? Chàng rõ ràng là tin lời Lục Hoán Chi nói!

– Lúc ấy thiếp không biết đã xảy ra chuyện gì, sau đó thiếp đã từng năm lần bảy lượt hỏi chàng, muốn chàng nói rõ mọi chuyện cho thiếp. Vì sao chàng lại không nói? Chàng cũng biết mấy ngày đó trong lòng thiếp có bao nhiêu khổ sở không? Nếu không phải về sau tự thiếp đi tìm người để hỏi chuyện và biết được chuyện phát sinh xảy ra tối hôm đó, rốt cuộc chàng định giấu giếm thiếp đến khi nào?

Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng phản chiếu hai đốm sáng của hai ngọn nến đang nhảy múa, giống như tia lửa điện được đốt lên, sáng lạ thường.

– Lý Mục, chàng nói chàng tin thiếp, nhưng chàng tự hỏi bản thân xem có ai mà tin tưởng kiểu như chàng không?

– Thiếp thà rằng chàng trở về ném cầm phổ ra trước mặt thiếp. Là thiếp sai, thiếp sẽ không thừa nhận hay sao? Nhưng chàng không hề! Trong lòng chàng rõ ràng u tối xấu xa, nhưng ngoài mặt lại giả bộ rộng lượng mà thôi. Sợ là chính chàng cũng tự thấy mình rất rộng lượng có đúng không? Nhưng thiếp chẳng thêm chút lòng tốt này của chàng đâu.

Nàng thở hỗn hển, bộ ng ực theo hơi thở của nàng phập phồng lên xuống.

– Ban đầu khi gả cho chàng, thiếp thật sự không muốn. Nhưng về sau những gì thiếp làm vì chàng, chàng bị mù hay bị điếc, lẽ nào chàng không hề cảm nhận được? Khoảng thời gian thiếp viết bản cầm phổ đó đã phát sinh ra chuyện gì, chẳng lẽ chàng đã quên? Cha thiếp vì chàng có ý định bất lợi với triều đình mà ép thiếp về Kiến Khang, không cho phép thiếp ở bên chàng. Lúc đó nếu như không phải trong lòng thiếp có chàng, thiếp sẽ không màng sự phản đối của cha mà tự mình đi Nghiã Thành tìm chàng không?

– Thiếp biết, so với những gì chàng đối tốt với thiếp thì những việc thiếp làm nhỏ bé chẳng đáng kể. Nhưng mà thiếp đã nhận định chàng là lang quân cả đời này của thiếp rồi, thiếp nghĩ chàng cũng coi thiếp là thê tử của chàng.

– Nhưng giờ thiếp mới biết được, chàng không hề. Trước đó là chàng một hai đòi cưới thiếp. Chàng một mặt tự cho là đối rất tốt với thiếp, một mặt lại luôn ôm giữ những chuyện đã qua giữa thiếp và Lục Giản Chi trong lòng.

– Lý Mục, rốt cuộc vì sao chàng lại thế? Chàng nói cho thiếp đi. Nếu như thiếp có chỗ nào không đúng, thiếp sẽ sửa...

Lạc Thần mắt đỏ hoe, mũi cay xè, một giọt nước mắt từ khóe mắt nàng lặng lẽ chảy xuống.

Nàng vội quay mặt đi, giấu những giọt nước mắt vào góc tối nơi ánh nến không thể soi rọi.

Bóng cây đuống đưa trên ô cửa sổ, tòa lầu nhỏ chìm vào tĩnh lặng.

Lý Mục nhìn nửa bên mặt mà nàng chỉ để lại cho mình dưới ánh nến mờ ảo, sợi tơ máu do cả một đêm đi không ngủ nghỉ mà như căng ra, màu sắc càng thêm đỏ ngầu, ngay ở khóe mắt cũng theo đó mà có vài vệt đỏ.

Lạc Thần đợi hồi lâu cũng không nghe thấy hắt lên tiếng, nàng quay khuôn mặt xinh đẹp của mình lại nhìn chằm chằm với đôi mắt trũng sâu, khuôn mặt râu ria, phờ phạc nhưng luôn im lặng của hắn.

– Chàng còn bày ra dáng vẻ này của chàng, mấy ngày lo lắng cho thiếp, ngủ không ngon, thì thiếp sẽ xót chàng sẽ thấy áy náy à? Nói cho chàng hay, lòng thiếp tàn nhẫn lắm. Nếu không phải vì không muốn mẹ chồng lo lắng, thiếp còn nhẫn tâm hơn nữa đó. Nếu không phải không muốn cha mẹ biết được, thiếp sẽ cho người để thư lại rồi

kêu chàng tới đây à? Nếu không phải muốn cho chàng một cơ hội, thiếp sẽ chịu ở đây chờ chàng đến à?

– Chàng không tin thiếp, có việc thà giữ rịt trong lòng cũng không nói cho thiếp biết.

Nàng cười nhẹ.

– Lần này cầm phổ của Lục đại huynh may mắn là không xảy ra chuyện gì, nhưng lần tới biết đâu lại nhảy ra Trương đại huynh, Vương đại huynh nào đó. Cả đời còn dài lắm, người ngu ngốc như thiếp đây cũng không dám bảo đảm thiếp sẽ không phạm sai lầm nữa, sẽ không làm chuyện có lỗi với chàng nữa. Ai sẽ biết được lần tới chàng sẽ làm ra cái gì nữa? Đã như thế, thà rằng thiếp một chém hai tan, ai cũng đừng mong được sống bình yên.

– Lần này là thiếp cố ý đấy, chàng làm gì được thiếp. Nếu chàng tức quá, chàng cứ đi là được chứ gì.

Lý Mục bước chân khế động, lại dừng lại.

Nàng dừng lại một chút.

– Chàng vẫn không nói đúng không?

– Được, tốt lắm. – Nàng tức giận mặt đẹp trắng bệch, gật đầu. – Chàng đi luôn đi, đi về Nghĩa Thành của chàng đi.

Hắn vẫn không lên tiếng, bước chân cũng bất động.

Lạc Thần đi tới đưa tay đẩy hắn.

– Chàng đi nhanh đi. Thiếp không muốn nhìn thấy chàng nữa.

Lý Mục như mất đi toàn bộ sức lực, bị nàng dễ như trở bàn tay mà đẩy lui về sau, lui liên tục cho đến khi đến cạnh cửa thì không còn đường lui nữa. Lưng hắn bị hai bàn tay nhỏ bé đặt trước ngực ép sát vào tường, hai tay kia lại rời khỏi ngực hắn vươn ra muốn mở cửa.

Ngay khi tay nàng sắp chạm vào tay nắm cửa, Lý Mục đột nhiên giơ một cánh tay lên, siết chặt cổ tay nàng kéo mạnh, Lạc Thần lao đảo một cái, cả người nhào về phía hắn, bị hắn duỗi thẳng cánh tay, ôm chặt vào lòng.

– Chàng buông thiếp ra...Chàng buông thiếp ra!

Người rõ ràng đang ở trong lòng hắn, khuôn mặt xinh đẹp hãy còn tràn đầy tức giận, ra sức giãy dụa, không ngừng đánh đá hắn, giống như một con hổ nhỏ hung dữ với hàm răng sắc nhọn.

Lý Mục một tay giữ chặt gáy nàng, cúi xuống, tức khắc ngăn chặn cái miệng nhỏ không ngừng lúc đóng lúc mở đuổi hắn đi của nàng.

Lạc Thần r3n rì, liều mạng lắc đầu, cố gắng thoát ra, nhưng nụ hôn của hắn lại mãnh liệt và mạnh mẽ hơn bao giờ hết, mặc cho nàng đá và đánh mình bừa bãi, cũng không cho nàng rời khỏi môi và lưỡi mình.

Lạc Thần hai tay dần dần buông xuống, yếu ớt đặt ở trên cánh tay của hắn, thân thể cũng theo đó mềm nhũn ra.

Nụ hôn của người đàn ông vừa mãnh liệt vừa cuồng dã, hai mắt hắn đỏ rực, hơi thở nóng rực giống như sương mù nóng bỏng vô tận bốc hơi dưới ánh mặt trời nóng bỏng nơi hoang dã, cướp đi hơi thở của hai người, môi dán môi, răng chạm răng, quấn quýt lấy nhau, không chừa kẽ hở.

Chiếc cổ thiên nga mảnh khảnh của Lạc Thần yếu ớt ngửa ra sau, để lòng bàn tay rộng của hắn đặt trên gáy, nhắm mắt lại, thừa nhận sự xâm lược và tấn công dữ dội như mưa rền gió dữ từ đôi môi của hắn.

Thế này dường như còn xa mới đủ.

Hắn đột ngột buông miệng nàng ra, thờ hồn hển nặng nề, ôm lấy thân hình nhỏ nhắn bắt lực vào lòng, bế lên xoay người ép nàng vào giữa lồng ngực nóng bỏng và bức tường cứng rắn.

Đêm lạnh như nước. Một cơn gió thổi vào từ cửa sổ vừa bị hắn mở ra, ngọn nến lập lòe vài cái rồi vụt tắt.

Toà lâu nhỏ rơi vào bóng tối.

Màn châu theo gió khẽ va chạm, kèm theo tiếng thờ hồn hển dứt quãng của người đàn ông và tiếng th ở dốc mong manh của người phụ nữ trong tòa lâu nhỏ, phát ra tiếng sột soạt nhẹ như tiếng nước.

.....

Trong bóng đêm, trong gió đêm, tiếng th ở dốc từ góc cửa cùng vách tường cuối cùng cũng chậm rãi lắng xuống, mồ hôi nóng hổi vẫn như mưa rơi xuống, không ngừng mà chảy ra từ từng lỗ chân lông trên da thịt người đàn ông trẻ tuổi, trái tim dưới lồng ngực vẫn đang đập kịch liệt, hắn không buông Lạc Thần, vẫn dùng cơ thể ép chặt nàng vào tường, hai tay đỡ nàng, từ từ cúi đầu xuống, áp mặt mình vào mái tóc mềm mại mát lạnh xoa xuống vai nàng.

– A Di ời, ta không khống chế được mình...

Hồi lâu sau, trong bóng tối, bên tai Lạc Thần là tiếng trầm khàn trầm thấp của hắn.

– Ta ghen với họ Lục kia.

Lạc Thần sửng sờ, lại nghe thấy giọng nói bị bóp nghẹt của hắn.

– A Di ời, là lúc đầu ta dựa vào chấp niệm của mình mà cố gắng hết sức để cưới nàng, sau khi cưới nàng rồi, ta mới dần nhận nàng là một cô gái tốt như thế nào. Nàng càng tốt đẹp, ta lại càng lo được lo mất. Ta không biết lấy cái gì để có được trái tim của nàng. Hắn ta có thể thoải mái đánh đàn cùng với nàng, ngâm thơ vẽ tranh cùng với

nàng. Nàng tặng hấn khúc cầm phổ, không cần dùng lời nói hấn cũng biết nàng đang nghĩ gì. Nàng với hấn tiêu cầm cùng hoà, đã qua bao nhiêu năm rồi, đến nay trong thành Kiến Khang vẫn còn lưu truyền lại giai thoại...

Thanh âm của hấn càng ngày càng khàn khàn, giống như màn đêm vô tận bao trùm toà lâu nhỏ này.

– Ta thì ngay cả chữ viết cũng không làm cho nhạc phụ vừa lòng. Cha có một con rể như ta đúng là bất lực lắm nhỉ...

Hấn dừng lại một chút.

– A Di, đêm đó Lục Hoán Chi lấy trộm bản cầm phổ muốn tìm người phát tán ra ngoài, sau khi bị ta lấy về, gã ở trước mặt ta nói nàng luôn nhớ huynh trưởng gã, nói nàng là người thiện lương mềm lòng nhất, nàng đang thương hại ta cho nên mới tốt với ta. Sau khi trở về, ta đã liên tục tự nhắc nhở mình rằng những lời của gã toàn là điều bị đặt nhằm ly gián chúng ta. Nhưng mà ta vẫn không thể nào buông bỏ được. Bởi vì những gì gã nói có lẽ cũng chính là những suy nghĩ trong lòng mà bình thường có lẽ ngay cả ta cũng không nhận ra.

– A Di, dẫu cho ta có bị người ta bày kế mà bỏ mạng, ta cũng chưa bao giờ thấy hận một người đến như vậy, cho nên ta mới đánh gã gần chết mới thôi...

– Ta chính là một người như thế đó. Vừa rồi nàng nói đúng lắm. Rõ ràng trong lòng ta còn ôm những suy nghĩ xấu xa không thể cho ai biết, tràn ngập nghi ngờ, trở về lại trút cơn giận còn sót lại lên trên người nàng, qua đi rồi lại ra vẻ rộng lượng ở trước mặt nàng, không nhắc tới nửa chữ nào, cứ như ta tha thứ cho lỗi lầm của nàng, suýt chút nữa chính ta cũng thấy tự cảm động. Ta đúng là tên khốn kiếp...

Lạc Thần khẽ nhúc nhích ở trong lòng hấn.

– ...Vừa rồi nàng mắng rất đúng... A Di ơi, ta biết sai rồi...

Giọng càng khàn hơn.

Hắn ngừng lại một chút.

– Ban đầu muốn cưới nàng là ta, hiện giờ không tin nàng vẫn là ta... A Di, đều là ta không xứng đáng...Chỉ cần nàng có thể nguôi giận, bất kể nàng đối xử với ta như thế nào, đều là ta đáng phải chịu...

– Chỉ xin nàng đừng đuổi ta đi...

Giọng nói bên tai đột nhiên im bặt.

Lạc Thần cảm thấy vai mình hơi nặng xuống, đầu của hắn nhích lại gần.

Người đàn ông bất khả chiến bại trên chiến trường không gì cản nổi này khiến cho người Hồ nhìn thôi đã sợ, khiến cho người phương Nam vạn chúng kính ngưỡng giờ phút này giống như bị lột đi khôi giáp và lá chắn, chỉ còn lại vẻ yếu ớt, hắn vùi mặt thật sâu vào trong tóc nàng, bất động.

Cơ thể nóng bỏng của hắn dán chặt vào người nàng, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng xuyên qua lớp quần áo mỏng manh, thiêu đốt làn da của nàng.

Lạc Thần lại cảm nhận được trái tim đập của hắn va chạm ở ngực mình. Từng chút từng chút, nó trì trệ và chậm chạp.

Nàng đứng yên, mặc cho hắn cứ thế ôm lấy mình, chôn gương mặt hắn ở trên vai mình.

Hồi lâu, toà lâu nhỏ trong bóng đêm chỉ còn lại có đêm yên tĩnh.

Cuối cùng nàng vạn người, đẩy hắn ra, rời khỏi lồng ngực hắn, hai chân giẫm trên mặt đất, đi đến bên cửa sổ đã bị gió đêm xuyên màn đêm dập tắt giá nến, đốt lửa sáng lên.

Anh sáng mờ ảo lại một lần nữa tràn ngập căn phòng trong tòa lâu nhỏ, xua tan hoàn toàn màn đêm đen kịt vừa rồi.

Nàng xoay người, chậm rãi đi về phía hắt dưới ánh mắt u ám mà hắt đang nhìn mình, dừng lại trước mặt hắt, ngửa đầu lên, chăm chú nhìn hắt một lát, rồi giơ cánh tay lên chìa ra với hắt.

– Lang quân ơi, chàng không phải kẻ khốn kiếp. Chàng chỉ là một kẻ ngốc...

Nàng thì thầm bên môi, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt với một lớp gốc râu bù xù của hắt.

– Những chuyện giữa thiếp và Lục Giản Chi đã là quá khứ rồi, đã kết thúc từ lâu rồi. Trong lòng thiếp huynh ấy giống như a huynh của thiếp mà thôi. Tiêu cầm hoà âm, lấy khúc dẫn âm, đổi một người khác, chưa chắc đã không thể.

– Chỉ duy nhất chàng, với thiếp mới là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được.

– Cha thiếp không thích chữ của chàng thì có làm sao? Không biết cầm vận thì cũng làm sao? Thiếp yêu là con người chàng. Nhìn thấy gương mặt chàng, nghe được giọng nói của chàng, trong lòng thiếp đã thấy hạnh phúc. Thiếp chỉ muốn cả đời này đều ở bên chàng, sinh cho chàng mấy đứa nhóc, gọi chàng là cha, gọi thiếp là mẹ...

Nàng dừng lại, hàng mi dài run rẩy, hàm răng cắn môi, mặt lặng lẽ ửng hồng, nhưng vẫn kiễng chân, nhích đôi môi đỏ mọng lại gần, hôn nhẹ lên hắt.

Lý Mục yên lặng trước mặt Lạc Thần.

Ánh nến sau lưng chiếu rọi, nhẹ nhàng bao phủ lấy nàng, lớp vải mỏng manh của y phục làm sao có thể che khuất được thân hình mảnh khảnh tinh xảo của nàng?

Giống như đoá u lan trong đêm, mơ hồ mà ưu nhã nở rộ trước mặt, chỉ cần hần vươn tay là có thể hái nàng, hoàn toàn mà làm cho nàng thuộc về hần, trở thành tất cả của hần.

– A Di...

Lý Mục mắt đỏ lên, trong mắt tựa hồ có một ánh nước rưng rưng, đưa tay về phía nàng.

Lạc Thần mở mắt ra lui về phía sau một bước, né tránh tay hần.

Hần sừng sốt:

– A Di?

– Lý Mục, chàng phải hứa với thiếp, sau này nếu lại có chuyện tương tự như này, chàng phải nói với thiếp, không được tự buồn bực rồi ngò vức trong lòng, càng không được đối xử với thiếp như thế. Nếu không, để thiếp giận thật và không cần chàng nữa, chàng đừng mong sẽ tìm được thiếp.

Hần tựa hồ đã nhìn thấy bộ dáng nàng lần đầu tiên gả cho hần, cái cằm nhỏ nhắn kia lại nhếch lên, so với trước kia thì còn cao hơn một chút, nhưng vẫn là bộ ng ực nhỏ đáng thương giống như nụ hoa chưa nở rộ ra hết.

Lý Mục mắt càng đỏ hơn.

– Được.

Hần nói giọng khàn khàn, các cơ trên mặt hần căng thẳng, không dám chớp mắt.

– Nghe giọng điệu của chàng có vẻ không vui?

Lạc Thần nghi ngờ nhìn hần.

– Không có đâu.

Hắn mỉm cười trong tiềm thức với nàng.

Chính là sự buông lỏng này, hắn cảm thấy hơi nước tích tụ trong mắt dường như giây tiếp theo không thể kìm lại được mà sẽ rơi xuống.

Hắn hấp tấp mà quay đầu, thoáng quay lưng lại.

– A, chàng khóc đó à?

Đột nhiên giọng nói của nàng vang lên từ phía sau.

Nghe có vẻ như bất ngờ và vui sướng thì phải?

– Không có!

Lý Mục quả quyết phủ nhận.

– Rõ ràng là chàng khóc. Mau cho thiếp xem xem.

Tựa như gặp phải chuyện lạ, Lạc Thần từ phía sau bám lấy cánh tay hắn, dùng sức kéo hắn quay lại. Không kéo được hắn thì lại vòng tới trước mặt hắn, hai tay bưng lấy mặt hắn, đưa về phía ngọn nến đòi phải xem rõ cho bằng được.

Cô vợ nhỏ của hắn, cô vợ gian manh của hắn một khi tức giận đã tra tấn hắn thành như này còn chưa đủ, lúc này còn muốn chế nhạo hắn!

Lý Mục quay sang kìm giữ bàn tay nhỏ không thành thật của nàng, lại chặn cái miệng của nàng lại.

Nàng cuối cùng quên cả việc xem hắn khóc, giống như con mèo nhỏ nhu thuận mềm mại dán vào lòng hắn, mặc cho hắn quấn quýt thân mật với mình.

Cơ thể hắn dần dần nóng lên lần nữa, bàn tay đang chạm vào làn da trơn bóng của nàng cũng từ từ tăng thêm lực, đột nhiên ôm lấy nàng,

chuẩn bị đi đến bên giường.

Chóp mũi Lạc Thần dán tới ngửi ngửi hắc, vẻ mặt chê bai, đẩy hắc đến cửa, mở cửa ra, kêu hắc đi tắm rửa sạch sẽ.

A Cúc vừa rồi vẫn luôn canh gác ở cầu thang, nghe động tĩnh trong nhà, mới đầu còn hơi lo lắng nhưng rồi dần dần cũng yên tâm, lén lút đi xuống, gọi người chuẩn bị đồ tắm gọi sẵn rồi, lúc này nghe trên lầu có tiếng gọi của Lạc Thần bèn cầm đuốc đi lên trên, mỉm cười nói:

– Lý lang quân, xin đi theo tôi.

Lạc Thần dựa vào cửa cười thầm.

Lý Mục lặng lẽ néo néo bàn tay nhỏ của nàng rồi đi xuống dưới. Lúc trở lên, diện mạo hắc thoải mái sạch sẽ, trên người cũng đã đổi sang bộ y phục khác.

Lạc Thần đã lên giường, ôm lấy tấm chăn mỏng, ngồi quỳ ở giữa giường, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn lang quân tuần tú kia đang đi về phía mình, không chờ hắc đi lên giường nàng đã nhào tới hắc.

Lý Mục bước nhanh tới giang tay ra tiếp được nàng, mang theo nàng đang cười vui sướng cả hai cùng ngã xuống giường.

– Lang quân ơi, có phải thiếp quá xấu xa không, vừa giận đã tra tấn chàng như thế rồi, làm hại chàng chạy tới chạy lui không tìm thấy thiếp, nom chàng gầy đi bao nhiêu.

Lạc Thần vuốt ve gương mặt hắc, hôn những nụ hôn vụn vặt lên hắc, miệng thì thầm.

– Chàng mệt rồi phải không, mau đi ngủ đi. Thiếp không nghịch chàng nữa, ngày mai thiếp sẽ đền bù cho chàng...

Nàng đắp chăn cho hắc, dỗ hắc ngủ.

Lý Mục chỉ cảm thấy da dẻ nhũn ra, xương cốt giòn tan, mặc kệ mệt mỏi như thế nào, hấn giờ phút này tinh lực tràn đầy, căn bản không có ý định đi ngủ.

Hắn ôm chặt nàng, nắm lấy eo nàng, muốn kéo nàng dán vào mình, nói:

– Ta không mệt. Nàng không sao là tốt rồi. Nàng vui là được rồi...

– Chàng đúng là lang quân ngọc của thiếp...

Cổ áo Lạc Thần đã cởi ra một nửa, lộ ra bờ vai trần thơm tho, tựa vào trong ngực hắn, che miệng, thấp giọng cười nhạo hắn.

Gương mặt như hoa phù dung, mày lá liễu, nụ cười yêu kiều, thân thể hương diễm, khiến người ta muốn xoa nắn nàng nuốt vào bụng.

Lý Mục si mê mà ngắm nhìn. Chợt nhớ tới dáng vẻ đêm đó nàng bị mình đối xử thô bạo đến khóc, trong lòng càng thêm áy náy, không nhìn được tự trách mình:

– A Di, ta không tin nàng nên bị nàng phạt là đúng. Nhưng mà tối đó nếu như không phải lão nhạc sư chết tiết kia giải nghĩa lung tung cầm phổ của nàng, hại ta đã sai càng thêm sai, ta cũng không đến mức rơi vào khúc mắc làm nàng tủi thân như thế...

Lạc Thần sừng sốt:

– Lang quân, buổi tối chàng gạt thiếp kia rốt cuộc đã đi bao nhiêu chỗ?

Lý Mục vừa thốt ra xong là biết mình lỡ lời rồi, lập tức xoay người đè nàng xuống dưới, gấp gáp muốn làm chuyện vợ chồng, thì thầm năn nỉ:

– A Di, đã mấy ngày ta không được chạm vào nàng rồi...

Lạc Thần đẩy hắn ra, chu môi lên:

– Chàng vừa đáp ứng với thiếp có việc gì sẽ nói với thiếp, thế mà vừa quay đầu thiếp hỏi một cái chàng lại không nói là sao?

Nàng vòng tay câu lấy cổ hăn, cười thật tươi:

– Lang quân yên tâm đi, bất kể chuyện gì chỉ cần chàng nói với thiếp, thiếp sẽ không giận đâu.

– Mau nói đi, nhạc sư ở đâu? Đêm đó chàng còn đi đâu nữa? Thiếp rất muốn biết.

Nàng thúc giục hăn, hứng thú dạt dào.

Lý Mục lúc này mới yên tâm, vì thế đem chuyện đêm đó mình vì muốn có một chứng cứ rõ ràng mà đã đi tìm Từ Doanh giải nghĩa cầm phổ cho nàng nghe.

– Ta còn tưởng ông ta tài giỏi lắm, ai ngờ lại chỉ được cái danh hão, làm hại ta hiểu sai đến tận đây. Lần sau mà để ta gặp ông ta lần nữa, ta phải bắt ông ta nuốt hết cầm phổ trong phòng mới được. Xem ông ta còn dám ăn nói bừa bãi làm hại người khác nữa không.

Không nhắc đến còn tốt, vừa nhắc đến một trong lòng lại có ngọn lửa giận bùng lên.

Lạc Thần nghe xong chỉ thở dài một hơi, tỏ vẻ đã hiểu, gật đầu cười tủm tỉm:

– Chẳng trách chàng lại giận như thế. Người kia hại chàng cũng thảm thật. Nhưng Lý Mục à, chàng cầm cầm phổ của thiếp trong nhà có sẵn người rồi nhưng chàng không hỏi lại giấu thiếp đi nhờ người khác, chàng đáng bị phạt.

Biểu cảm trên mặt nàng biến đổi, thu nụ cười lại, chỉ vào dưới giường:

– Tối nay chàng cũng đừng ngủ trên giường nữa. Đi xuống kia mà ngủ đi.

Lý Mục giờ mới biết mình bị vợ nhỏ lừa gạt, trong lòng hối hận không tả được, vội ôm lấy nàng dỗ dành.

Lạc Thần hừ một tiếng:

– Ngủ trên giường cũng được, nhưng thiếp cần phải phạt chàng trước.

Lúc này thì đừng nói là phạt, dù là nàng đánh mắng hấn, Lý Mục cũng vui vẻ chịu đựng, vội vàng đáp ứng.

Có điều là dù hấn có nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến cô vợ nhỏ của hấn lại nghĩ ra được thủ đoạn trừng phạt khiến người ta vừa ngọt ngào lại vừa khổ sở như thế.

Màn vừa buông xuống, tiếng cười khẽ của nàng không ngừng vọng ra.

Lúc mà hấn được giải thoát, cả người gần như hư thoát, nằm ở đó, nhắm mắt thật lâu mới từ từ mở mắt ra, nhìn nàng với khuôn mặt hồng hào bên cạnh, với tay ra một lần nữa ôm nàng vào lòng.

Đêm đã rất muộn, ánh nến cháy hết, lặng lẽ tắt đi.

Tòa lâu nhỏ trong bóng tối cực kỳ yên tĩnh.

– Lang quân ơi, ngày đó chàng nói với thiếp chàng không thích tòa thành Kiến Khang này chút nào. Chàng có thể nói cho thiếp biết lý do vì sao không?

Tiếng nói mềm mại ngọt ngào của nàng cất lên bên tai hấn.

Lý Mục yên lặng một lát đáp:

– A Di, ta không thích Kiến Khang là bởi vì nơi này đầy rẫy những âm mưu vô tận, đầy những phản bội khó lường.

– Ban đầu ta luôn lo lắng tương lai có một ngày nó sẽ lại một lần nữa cướp nàng từ trong tay đi.

– Nhưng mà tối nay, ta không sợ, cũng không hận nó nữa.

– Kiến Khang vẫn luôn ở đó.

– Ta muốn tòa thành này chứng kiến Lý Mục ta may mắn cỡ nào có được thê tử như nàng vĩnh viễn không rời xa ta. Ta cũng muốn tòa thành này chứng kiến Lý Mục ta rồi sẽ có một ngày có được thành tựu sự nghiệp to lớn chưa từng có, khôi phục lại vinh quang của gia tộc ta. Để cho ngàn vạn người Nam Triều ta sống có nơi dừng chân, chết có nơi hồn về.

– A Di ời, nàng có bằng lòng cùng ta đi đến cuối cùng không?

Lạc Thần mắt nóng bỏng, cảm xúc phập phồng mênh mông, ôm chặt lấy người đàn ông bên gối của mình, gật đầu thật mạnh:

– Lang quân ời, Ai Di bằng lòng!

Hết chương 106

Chương 107

— Đại gia! Có tin báo — —

Đêm khuya, một tin tức truyền báo bất ngờ vang lên đầy hoảng loạn đã phá vỡ sự yên tĩnh của Lục gia.

Lục Quang giật mình tỉnh giấc, tim đập thành thịch, lấy lại bình tĩnh chạy vội ra ngoài, vừa đẩy cửa ra đã thấy quân sự cầm đèn lồng dẫn theo người mang tin đang từ bên ngoài chạy gấp vào.

Trên người mang tin báo kia cả người nhuộm đầy máu, trên mặt phủ kín mệt mỏi, thoát nhìn dáng vẻ như đã kiệt sức, nhìn thấy Lục Quang thì quỳ thụp xuống đất, lấy trong ngực ra một tin báo, nức nở nghẹn ngào nói:

— Đại gia, không tốt rồi. Hứa Tiết ngày trước tấn công Dương Định thất bại, đã lảng lạng rút quân về Nam Dương. Lúc đại công tử biết được tin tức thì đại quân đã xâm nhập vào tận trong trung tâm, không có đường rút lui, chỉ có thể dốc sức mà chiến, tổn thất thảm trọng, đánh hạ được Yển Thành thì bị đại quân Bắc Hạ bao vây, hiện giờ đang bị vây ở trong thành, cầu xin được cứu viện gấp ạ...

Người mang tin tức này ngày đêm không nghỉ mới chạy về Kiến Khang, lại thêm bị thương, thể lực đã tới cực hạn, gặp được Lục Quang và đưa tin báo xong, cuối cùng không chống đỡ được nữa ngất xỉu tại chỗ.

Lục Quang sắc mặt biến đổi lớn giật lấy tin báo chạy về trong phòng mượn ánh nến để xem, khuôn mặt đột nhiên trở nên trắng bệch đi, trước mắt tối sầm, suýt nữa không đứng thẳng được, tay cầm tin báo run lên bần bật.

Ngày ấy từ nhà môn Ngự sử trở về, gia nô kia bị ông ta tra tấn một trận đã bầm báo hết sự việc ra. Lúc đó ông ta mới biết được con trai mình đã làm ra chuyện ngu xuẩn thế kia, trong cơn nổi giận lôi đình đã cho người đánh chết gia nô kia ngay tại chỗ.

Ông ta tuy mê thiếp nhiều, nhưng con nối dõi lại không vượng, chỉ có hai đứa con trai là Lục Giản Chi và Lục Hoán Chi.

Đối với Lục Hoán Chi, ông ta vốn đã không ôm hy vọng lớn gì rồi, hiện giờ biết việc này thì chỉ càng thất vọng thêm mà thôi.

Nhưng mà đối với trưởng tử thì lại khác, từ nhỏ đã được ông ký thác kỳ vọng cao. Tuy rằng trước đây chuyện cầu thân bị thua bị nhục nhã, hơn một lần phải nhận lấy sự trách cứ của Lục Quang, nhưng ở trong lòng ông ta vẫn luôn tin tưởng con trai cả, chỉ cần lần Bắc phạt này có thành tựu, danh vọng trưởng tử Lục gia vẫn có thể khôi phục như cũ.

Mà hiện tại, toàn bộ hy vọng đã theo bản chiến báo ngăn ngui này mà tan biến.

Đứa con trai mà ông ta từng cho rằng là vinh quang nhất...

Toàn bộ binh lực và gia sản của Lục gia...

Đã sắp bị huỷ trong một sớm rỗi.

Bức thư tuột khỏi tay rơi xuống dưới chân nhưng dường như ông ta không hề để ý, hai mắt đờ đẫn nhìn thẳng về phía trước, mù mịt sững sờ một lát, khuôn mặt dần vắn vẹo.

– Hứa Tiết, ta thề không đội trời chung với ngươi!

Lục Quang nghiêng răng cắn hận, đột nhiên gầm lên, nắm lấy kiếm chạy ra ngoài phòng.

.....

Ở phía Bắc thành, nhà nhà đã đóng cửa đi ngủ từ sớm, rất im ắng. Mà ở vùng Tần Hoài phía nam thành lúc này đèn đuốc sáng trưng, tiếng ca tiếng đàn không dứt.

Trong một gian phòng được bố trí trang nhã tại Tần Lầu, từ lối thoát khói của lư hương Bác Sơn đặt trong góc, vài làn khói nhẹ cuộn lên

Lý Hiệp ngồi trên sập, nghe Lục Nương đánh đàn.

Gần đây anh ta thường xuyên tới nơi này tuần tra, dần dần quen thuộc với Lục Nương. Nghe nói tối nay có một quan viên tổ chức dạ yến, nhất định muốn cô ấy qua phủ đánh đàn liền đuổi tới đây lấy lý do là đã có hẹn trước để giữ người lại.

Một khúc thôi, dư âm không dứt.

Lục Nương vẫn đặt hai tay lên dây đàn, ngược lên nhìn người đang có vẻ thất thần ở đối diện, mỉm cười nói:

– Lý Đô vệ còn muốn nghe nô đàn nữa không ạ?

Từ lúc giữ cô ấy lại, Lý Hiệp liền đi theo cô ấy vào nhà, vẫn luôn nghe cô ấy đánh đàn đến tận bây giờ.

Lý Hiệp hồi hồn lại, xua tay. Nhìn trên cổ cô ấy vẫn quấn một chiếc khăn lụa mỏng, hỏi:

– Vết thương đã đỡ chưa?

Lục Nương cởi khăn lụa ra, cho anh ta nhìn thấy sau đó lại quấn khăn lại, mỉm cười cảm ơn, nói:

– Đã khỏi từ lâu rồi, chỉ còn một vết đỏ thôi. Tôi sợ người ta thấy sẽ hỏi nhiều nên mới quấn khăn lên. Lý Đô vệ không phải lo đâu ạ.

Lý Hiệp gật đầu:

– Không sao là tốt rồi. Lúc Lý tướng quân đi có dặn tôi phải để ý chỗ bên này của các cô nhiều hơn. Về sau nếu gặp phải chuyện tương tự như tối nay, cô không cần để ý tới làm gì, tôi đã nói một tiếng với Đại nương của cô rồi.

Lục Nương hơi cup mắt xuống nói cảm ơn.

Lý Hiệp kêu cô ấy không cần khách sáo.

Đã hơi muộn.

Anh ta biết cô ấy nhiều năm trước nổi danh về tài nghệ đánh đàn, đại nương ở nơi này chưa từng ép cô ấy giữ khách qua đêm, mình cũng nên đi rồi, bèn đứng lên chào tạm biệt, lại nhìn cô ấy thêm lần nữa. Cô ấy ngồi nghiêm chỉnh, dáng vẻ khác hoàn toàn với người mà lần đầu gặp ở đêm đó đã từng rút cây trâm hoa xuống cài vào áo mình trên choker mình.

Lý Hiệp còn đang thất thần, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp.

– Lý Đô vệ! Không hay rồi, xảy ra chuyện rồi. – Tiếng thủ hạ cất lên ngay sau đó.

Lý Hiệp lập tức đứng dậy, mở cửa:

– Có chuyện gì?

– Vừa rồi huynh đệ tuần tra ban đêm tới báo nói Lục Quang dẫn nhân mã chạy tới phủ đệ của Hứa Tiết. Khi không thấy Hứa Tiết đâu, ông ta tuyên bố muốn phóng hỏa thiêu sạch toàn bộ phủ đệ của Hứa Tiết.

Lý Hiệp giật mình, quay lại báo một tiếng với Lục Nương, kêu cô ấy đi nghỉ sớm, sau đó lập tức dẫn người vội vàng chạy tới Hứa gia. Lúc chạy tới nơi, thấy đằng trước cửa lớn Hứa gia rất đông người, cây đuốc sáng rực, Lục Quang quần áo không chỉnh tề, tay cầm

kiếm, đang đứng ở đó chém vào cánh cửa, miệng thì mắng chửi rất to. Bên ngoài đứng rất nhiều người nghe tin đến xem, đang xì xào bàn tán sôi nổi.

Lục Quang tự giữ thân phận, ngày thường bất cứ lúc nào ở trước mặt người khác y quan chinh tề, ít khi nói cười, hoàn toàn khác với dáng vẻ điên rồi như tối nay. Lý Hiệp tuy rằng ở Kiến Khang nhiều năm nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Đề nén sự kinh ngạc trong lòng, anh ta lập tức ra lệnh cho thuộc hạ giải tán tất cả những người đứng xem, không cho đến gần, đồng thời tách nhóm hạ nhân đi theo chủ nhân chen chúc trước cửa, hô to với Lục Quang:

– Lục thượng thư, xảy ra chuyện gì mà ngài dẫn người tới đây bày trận thế đến mức này vậy?

Hai cánh cổng của Hứa gia vốn đã bị vết kiếm sắc bén chém đủ dấu vết chằng chịt ngang dọc, Lục Quang vung kiếm lần nữa, chém vào vòng cửa bằng đồng, “đình” một tiếng, lửa sắt loé lên, thanh kiếm trên tay ông ta cũng gãy thành hai đoạn.

Ông ta đột ngột quay đầu lại, ánh mắt cuồng loạn, thờ hống hống, ánh mắt rơi xuống trên người Lý Hiệp, vứt đoạn kiếm gãy trong tay xuống, bước tới túm lấy cánh tay anh ta, kêu lên:

– Lý Đô vệ, người tới đúng lúc lắm. Lão chó chết Hứa Tiết này là một kẻ gian ác có dã tâm, cùng với ta hẹn cùng nhau chống lại kẻ địch, bản thân bị thất bại ở Dương Địch nhưng mà lại giấu nhem tin tức đi, cho người của mình lặng lẽ rút về, đáng thương cho đại lang nhà ta chẳng hay biết gì cứ thế mà thâm nhập vào trung tâm kẻ địch, một mình tác chiến. Hiện giờ nó đang ở trong đó, toàn bộ nhân mã bị vây ở Yến Thành, đang gặp nguy hiểm. Lão vô sỉ Hứa Tiết này dù có bị chém thành thịt nát cũng không giải được mối hận ở trong lòng ta.

Lý Hiệp thấy ông ta đã hoàn toàn không còn phong độ gì nữa, túm lấy mình nói chuyện mà bình thường tuyệt đối không thèm nhìn mình với nửa con mắt, biểu cảm dữ tợn, còn chưa nói hết đột ngột đưa tay

lên che ngực, nét mặt lộ vẻ đau đớn, thở không thở nổi, cả người lão đảo như sắp ngã xuống.

Người nhà Lục Quang biết ông ta có bệnh tim cũ, lúc này e rằng bị tái phát, thấy tình thế bất ổn cuống quýt đi lên mà đỡ lấy.

Trên đường tới đây, Lý Hiệp đã nghe thủ hạ bẩm báo lại, nói trò khôi hài tối nay là do liên quân Hứa Lục bị thất bại gây nên. Thời gian trước, liên quân Hứa Lục liên tục thắng trận, thuận lợi lấy được Nam Dương, anh ta cũng giống như rất nhiều triều thần đều đang chờ tin báo chiến thắng mới. Không ngờ được rằng tối này cái chờ được lại là một tin tức xấu như thế. Anh ta biết Cao Kiệu ôm hy vọng rất cao với lần Bắc phạt này, lập tức gọi một thủ hạ lệnh cho gã mau chóng đi thông báo Cao Kiệu biết, sau đó gọi người đỡ Lục Quang ngồi xuống bãi đất trống.

Lục Quang dần dần bình ổn lại, lạnh lùng ra lệnh cho gia nô ném đuốc vào Hứa gia.

Hạ nhân của Lục gia đã sốt sắng lắm rồi, thấy chủ nhân không việc gì và ra lệnh, đều đáp ứng, trong khoảnh khắc từng cây đuốc được ném vào bên trong bức tường cánh cửa kia.

Có âm thanh từ bên trong, như thể người của Hứa gia đang dập lửa.

Bên ngoài nghe được động tĩnh càng hưng phấn, huyên náo càng gia tăng.

Lý Hiệp vốn đã không ưa gì hai nhà Hứa Lục này, lúc này hai nhà này trở mặt, Lục Quang dẫn người tới đây, anh ta chỉ làm theo chức trách mà tới xem xem thế nào, biết bên trong có người, trong một chốc chốc thế lửa sẽ không thể bùng phát lan rộng được, bèn mặc kệ, chỉ kêu thủ hạ đứng một bên nhìn, đoán rằng Cao Kiệu nhận được tin thì sẽ đến ngay, bèn đứng một bên chờ.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, trong bóng đêm có một đoàn người gấp gáp chạy đến, đúng là Cao Kiệu tới rồi.

Lý Hiệp vội đi lên đón, nói lại mọi chuyện một lần.

Cao Kiệu chau mày, bước nhanh đến trước cửa Hứa gia. Mọi người thấy ông tới thì dừng âm ỉ lại, tránh ra nhường đường.

Lục Quang ngồi ở trên bậc thềm, rũ rượi bất lực, chợt thấy Cao Kiệu tới, được người ta đỡ lên đi đến đón ông, nén hổ thẹn xuống khóc nói:

– Cao huynh, Hứa Tiết đúng là kẻ lòng lang dạ sói, Đại lang nhà ta đang gặp nguy hiểm, huynh hãy cứu Đại lang của ta đi.

Cao Kiệu không nói gì, vội đi đến trước cửa Hứa gia, sai người truyền lời.

Một lát sau, cánh cửa đóng chặt nãy giờ cuối cùng cũng được mở ra, quản gia Hứa gia mặt mày kinh hoàng đi ra, hành lễ với Cao Kiệu, trong tiếng mắng chửi của Lục gia khom người, giải thích:

– Cao tướng công, không phải tôi không chịu mở cửa, mà là Lục gia không nói lý chút nào cả. Tư Đồ nhà chúng tôi trước giờ vẫn luôn ốm bệnh, suốt ngày không rời khỏi thuốc và châm cứu, mấy ngày qua ngay cả lên triều hội cũng không thể, điều này Cao tướng công cũng biết mà. Tin tức Dương Tuyên thất bại, trên đường bị cản trở, Tư Đồ chúng tôi tối nay cũng vừa mới nhận được, đã ngất đi ngay tại chỗ, lúc này vẫn còn đang hôn mê. Lục gia lại sai người đẩy hết toàn bộ sai lầm lên đầu Tư Đồ, vừa chỉ trích mắng chửi lại vừa động đao thương, chém cửa nhà chúng tôi, còn phóng hỏa đốt phủ đệ chúng tôi. Tôi làm sao mà dám mở cửa chứ ạ?

Ông ta vừa nói xong, người của Lục gia lại thi nhau mắng chửi. Đúng vào lúc này, Hứa Tiết được trưởng tử đỡ lấy, tay chống quai trượng đi ra.

Thấy ông ta đi ra, chung quanh dần dần yên tĩnh lại.

Chỉ không tới mười ngày không gặp mà sắc mặt Hứa Tiết vàng vọt như nến, thân hình gầy gò, nhìn giống như người đang hấp hối.

Con trai Hứa gia rung rung, chào hỏi với Cao Kiệu và Lục Quang, nói:

– Khi đại quân bị chiến bại bị ép phải rút lui về, Dương Tuyên lại bị trọng binh của Bắc Hạ bao vây chặt như nêm cối, đừng nói là thoát ra khỏi bao vây trùng trùng đi cứu viện Lục công tử, dù là tin tức cũng không thể gửi đi được. Trận chiến này, Hứa gia chúng tôi tổn thất cực kỳ thảm trọng. Gia phụ cũng đêm nay mới biết được hung tin, cực kỳ bị thương, đã nôn ra máu ngất đi, vừa rồi mới tỉnh dậy đã lập tức cho người đi truyền tin cho hai vị thúc bá...

Hứa Tiết nói:

– Cao huynh, ta vô dụng, đã phụ sự chờ mong của huynh rồi. Lục huynh, tất cả đều là tội của Hứa Tiết ta. Nếu như ông muốn trách thì cứ giết ta là được. Ta dù có chết cũng không oán hận.

Ông ta đẩy con trai đang đỡ mình ra, quỳ hai gối xuống đất, thả cây gậy chống ra, nước mắt giàn giụa.

Lục Quang hai mắt trợn ngược, ngón tay chỉ vào Hứa Tiết đang khóc lóc thảm thiết, run rẩy người lên, đột nhiên trong ngực bị cơn đau xiết chặt, hai mắt tối sầm, “rầm” một tiếng, cả người ngã xuống đất.

.....

Lý Mục và Lạc Thần ngủ đến ngày hôm sau khi mặt trời lên cao mới tỉnh lại.

Bởi vì đoạn đường đầu tiên phải đi đường thủy, vào đêm bỏ neo cập bờ là được, cho nên không quá sốt ruột đi ngay. Thức dậy rồi, hấn lại quần lẩy nàng ở trong màn thân thiết một lúc lâu cả hai mới đứng lên ra ngoài rửa mặt ăn sáng. Lát sau A Cúc cùng với đám người Phàn Thành cũng đã chuẩn bị thỏa đáng. Để tránh Lư thị nghĩ nhiều, cả

đoàn đội cũng không dám gây động tĩnh gì, lặng lẽ rời đi, một lần nữa lên thuyền. Con thuyền căng buồm đi về phía Tây, một lần nữa lên đường.

Ban ngày đi thuyền, ban đêm đậu thuyền, không nhanh không chậm đi hai ngày, chạng vạng ngày hôm nay thuyền đến quận lân cận thì bỏ neo cập bờ.

Nhìn thấy nơi này phồn hoa, cứ tiếp tục mà ngủ trên thuyền, nếu có gió thổi, thân tàu tất nhiên sẽ rung chuyển, sợ Lạc Thần nghỉ ngơi không tốt, Lý Mục đã đưa nàng lên bờ vào dịch quán nghỉ tạm.

Vừa mới tiến vào chưa được bao lâu thì dịch quan đã vội vàng chạy tới, cung kính trình lên một công văn, nói là mấy ngày trước, toàn bộ bốn tàu lẫn dịch quán ở dọc đường đi đều nhận được một thủ lệnh dùng tám trăm dặm khẩn cấp, yêu cầu nếu có gặp Lý tướng quân thì kêu hân quay về Kiến Khang ngay lập tức.

Lý Mục trở về phòng báo lại tin tức cho Lạc Thần biết.

Lạc Thần rất kinh ngạc.

Lý Mục mới rời khỏi Kiến Khang chưa được mấy ngày, thật sự là không biết lại xảy ra chuyện lớn gì mà phụ thân phải vận dụng phương thức truyền tin tám trăm dặm khẩn cấp triệu hân về như thế.

Xem ngày ký phát hành thủ lệnh kia chính là vào bốn ngày trước.

Tính toán ra thì đó chính là chuyện của mấy ngày mình vẫn còn ở Kinh Khẩu chờ Lý Mục tìm mình.

Nếu như phụ thân vội vã nóng lòng tìm người như thế, nhất định là chuyện rất quan trọng. Không biết thì cũng thôi, nhưng đã nhận được tin tức rồi thì nhất định phải quay về một chuyến.

Lý Mục không yên tâm để Lạc Thần ở lại đây, Lạc Thần càng không muốn tách ra với hân. Hai người thương lượng thống nhất, quyết

định cùng nhau trở về, bỏ đường thủy đi đường bộ mà quay về Kiến Khang.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Mục chuẩn bị xe ngựa xong, kêu A Cúc cùng với Quỳnh Thụ ngồi cùng Lạc Thần, mình thì điễm chọn Phàn Thành và mấy tùy tùng, những người khác thì ở lại chờ, sau đó lên đường, ngày đêm không nghỉ, đi khẩn cấp mấy ngày vào buổi tối hôm nay đoàn người cuối cùng trở lại Kiến Khang, lúc đến Cao gia thì đã là giờ Hợi.

Không hề nghỉ ngơi, Lý Mục được Cao Kiệu triệu vào thư phòng ngay. Lạc Thần đi gặp Tiêu Vĩnh Gia, từ chỗ mẹ nàng đã nghe được một tin tức khiến nàng vô cùng khiếp sợ.

Hứa gia chiến bại, bại quân lui trở lại Nam Dương, đồng minh tác chiến cấu thành với Lục Giản Chi đã tan rã, nhưng mà lại lén lút giấu tin tức, khiến cho Lục Giản Chi tiếp tục dựa theo kế hoạch đã định sẵn từ trước lên phía Bắc, lúc biết được tình huống có biến thì đã không còn đường rút lui, đã liều chết mà chiến đấu, thương vong thảm trọng, cuối cùng đã đánh hạ được Yển Thành, nhưng cũng chỉ là tạm nghỉ ngơi mà thôi, rất nhanh đã bị rơi vào cuộc bao vây thành của đại quân Bắc Hạ, hiện giờ tình huống đang tràn ngập nguy cơ.

Lạc Thần sửng sờ hết sức, không thể nào tin được lại có chuyện như vậy phát sinh.

Tiêu Vĩnh Gia nhíu mày, nói tiếp:

– Lục Quang đi tìm Hứa Tiết gây hỗn loạn một trận. Hứa Tiết lại đùn đẩy hết mọi việc, Lục Quang bị tức giận mà bệnh cũ tái phát, nghe nói tình huống rất không tốt. Thúc phụ của Lục gia đã ba lần bốn lượt tới cầu xin cha con giúp đỡ. Nhưng mà bá phụ và đại huynh của con hiện đang cũng bị binh Thanh Châu của Bắc Hạ trói buộc, có lòng mà không có sức. Cha con không còn cách nào khác đành phải gọi Kính Thần trở về, cùng nó bàn bạc thảo luận xử lý việc này.

Bà nhìn con gái, thấy huyết sắc trên mặt con gái dần dần rút đi thì không nói gì nữa, biết con gái với Lục Giản Chi trước kia tình cảm thân thiết, hiện giờ tuy cảnh đổi sao dời, nhưng dẫu sao cũng vẫn còn tình nghĩa cũ, xảy ra chuyện lớn thế này trong lòng ắt không hề dễ chịu, thở dài an ủi:

– Con không cần quá lo đâu. Mới mấy ngày trước, bên kia gửi tin tới nói, lương thảo ở trong thành vẫn còn có thể chống chọi được hơn nửa tháng. Cha con cũng đang nghĩ biện pháp, bất kể thế nào cũng sẽ có hy vọng thôi.

Lại cùng con gái trò chuyện một lúc, biết nàng đi đường mệt mỏi, bảo con gái đi nghỉ ngơi trước.

Lạc Thần bảo mẫu thân cũng đừng quá nghĩ nhiều về những việc này, dưỡng thai mới là quan trọng nhất, bảo bà cũng nghỉ ngơi sớm, nàng thì cũng đi về phòng mình. Nhưng mà làm sao nàng an tâm cho được. Nàng đi đến gần thư phòng của cha, thấy cửa sổ đóng chặt, có ánh đèn leo lét ở bên trong, biết hai người còn đang trò chuyện liên tục quay trở về. Lúc thì nàng suy đoán xem phụ thân với Lý Mục rốt cuộc đang nói cái gì, có phải bảo huynh ấy xuất binh đi cứu Lục Giản Chi không. Lúc thì nàng đang nghĩ Lý Mục sẽ có suy nghĩ gì. Lục Giản Chi hiện đang như thế nào trong tình cảnh nguy hiểm này?

Đang đứng ngồi không yên, bên ngoài có một vú già tới báo, nói Lục Tu Dung tới xin được gặp.

Lạc Thần sững sốt.

Từ lần Khúc thủy lưu thương kia, nàng và Lục Tu Dung đã không còn gặp nhau nữa. Mấy ngày trước quay về Kiến Khang, nàng có gửi thiệp cho Lục Tu Dung, cô ấy trả lời rằng mẹ chồng sức khỏe yếu, mình cần phải chăm sóc, thoát nhìn rất bận, cho nên cũng không làm phiền đến cô ấy nữa. Không nghĩ rằng tối nay mình vừa mới quay về cô ấy lại tới gặp mình. Nàng vội cho người đi đón vào, mình thì chỉnh trang lại bản thân rồi đi ra ngoài viện tử gặp cô ấy.

Lục Tu Dung thoát nhìn rất gầy ốm, mặt mày u sầu, lúc đi vào chỉ lặng lẽ nhìn Lạc Thần, chưa nói gì mà nước mắt đã tuôn trào, quỳ xuống trước mặt Lạc Thần, dập đầu với nàng.

Lạc Thần giật mình ngăn lại:

– Bạn làm gì vậy? Bạn mau đứng lên đi.

Lục Tu Dung không đứng lên, lắc đầu khóc nói:

– A Di ời, tôi tới là để xin lỗi bạn. Trước đó tôi không biết gì cả, cũng vừa mấy hôm trước tôi mới biết những chuyện mà nhị huynh đã làm với bạn. Tất cả là do tôi cầu xin bạn, bạn mới viết bản cầm phổ kia tặng cho đại huynh tôi, đều là vì tình bạn cũ mà khuyên nhủ khích lệ huynh ấy mà thôi. Nhị huynh tôi lại có lòng xấu xa lấy trộm cầm phổ mang ra ngoài, suýt nữa thì hủy hoại thanh danh của bạn. Nhị huynh hiện giờ bị thế này, dù là mẫu thân tôi cũng nói huynh ấy có làm thì phải chịu trách nhiệm, không có nửa câu oán trách gì. Mẫu thân tôi còn nhờ tôi chuyển lời cho bạn, cầu xin bạn tha thứ cho!

Lạc Thần đỡ cô ây lên, ngồi xuống, lấy khăn lau nước mắt cho cô ấy, nói:

– Bá mẫu và bạn đã không trách gì, tôi cũng yên tâm. Chỉ mong nhị huynh có thể tỉnh lại, hóa nguy thành an.

Lục Tu Dung nức nở:

– A Di ời, cũng không giấu bạn, lần này tôi tới là còn vì một chuyện khác. Tôi biết mình không nên nói, nhưng tôi thật sự là không còn cách nào khác, đành phải da mặt dày đến cầu xin bạn...

– Nhị huynh tôi hiện đang nằm đó, sống chết không rõ, bệnh cũ cha tôi lại tái phát, tình huống rất nguy hiểm, mẫu thân tôi thì ngày ngày lấy nước mặt rửa mặt, đau khổ vô cùng. Trong nhà trên dưới hiện giờ đều rất hỗn loạn. Hứa Tiết là kẻ lòng lang dạ sói, ước gì toàn quân Lục gia tôi đều bị hủy diệt, cha bạn tuy có lòng hỗ trợ nhưng

cũng lực bất tòng tâm. Mà triều đình thì càng không thể trông cậy vào. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Lý tướng quân. Nhưng mà nhị huynh tôi lại đắc tội với Lý tướng quân...

Cô ấy lại muốn quỳ xuống dập đầu.

Lạc Thần thềm thờ dài, lại ngăn cô ấy lại, nói:

– A Dung à, nếu bạn muốn nhờ tôi nói chuyện với lang quân tôi, khuyên huynh ấy phát binh đi cứu Lục đại huynh thì xin lỗi tôi không làm được. Trong việc này tôi thật sự không giúp được bạn.

Lục Tu Dung sững sờ cả người, mặt tái nhợt đi, nước mắt lại bùng lên.

– A Di, tôi biết, một hai năm qua người nhà bọn tôi đã đối xử không đúng mực, nhưng bạn lẽ nào lại bởi vì thế mà giận chó đánh mèo đại huynh tôi hay sao? Huynh ấy đối với bạn thế nào bạn biết rõ mà. Hai người từ nhỏ lớn lên với nhau, trước kia suýt chút nữa đã thành phu thê, hiện giờ dù là tình cảm không còn nữa, nhưng huynh ấy gặp đại nạn, lẽ nào bạn nhẫn tâm thấy chết mà không cứu?

Lạc Thần trong lòng rất rối loạn, lấy lại bình tĩnh.

– Nếu như tôi có thể cứu, tôi nhất định sẽ cứu đại huynh. Nhưng việc này đã vượt qua năng lực phạm vi của tôi.

– A Di, chỉ cần bạn muốn giúp, bạn nhất định có thể khuyên được Lý tướng quân. Cầu xin bạn. Xin bạn hãy giải thích cho ngài ấy, ngài ấy nhất định sẽ nghe bạn...

Cô ấy túm chặt lấy tay Lạc Thần, ngón tay vừa ướt vừa lạnh, ánh mắt ngập tràn chờ mong và khát vọng.

Lạc Thần chậm rãi lắc đầu.

– A Dung, tối nay bạn tìm gặp tôi, vậy thì chắc bạn cũng biết lang quân tôi đã được cha tôi triệu quay về chính là vì việc này. Có cứu hay không, huynh ấy là người hành quân đánh giặc, tự huynh ấy sẽ có quyết đoán. Tôi chỉ là một người phụ nữ trong nhà, không hiểu những chuyện như này, làm sao mà tùy tiện mở miệng nói với huynh ấy được?

– A Di, bạn thật sự mặc kệ sống chết của đại huynh tôi đúng không?

Lục Tu Dung gằn từng chữ hỏi, trong giọng nói đầy sự thất vọng.

Lạc Thần nhìn người bạn thân của mình, trong lòng trào lên một cảm giác khổ sở – giống như cảm giác khi đó, nàng với Lý Mục vừa định ra hôn sự, cô ấy cũng đúng lúc lấy chồng, vội vàng gặp mặt, mình nhìn theo cô ấy rời đi, nhìn bóng dáng cô ấy càng đi càng xa, có lòng giữ lại nhưng cuối cùng lại đầy bất lực.

Tất cả đã là quá khứ, bất kể nàng có hoài niệm cỡ nào thì cuối cùng cũng không thể quay trở lại được. Nàng đã dần dần hiểu rõ đạo lý này.

– A Dung, trong chuyện này tôi thật sự không giúp được bạn. Tất cả đều do lang quân tôi quyết định.

Lạc Thần nói.

Lục Tu Dung nhìn Lạc Thần, biểu cảm dần dần cứng đờ, từ từ buông tay nàng ra, đứng lên, hành lễ với nàng, nói:

– Là tôi đã quá mạo muội rồi. Tôi xin lỗi.

Cô ấy xoay người cúi đầu, lau đi nước mắt, vội vàng rời khỏi.

Hết chương 107

Chương 108

Lý Mục đến chưa được một lát thì Tân An Vương cũng được Cao Kiệu mời đến cùng nhau thương nghị.

Cao Kiệu đã không còn dáng vẻ phóng khoáng say rượu chênh choáng hứng khởi lên ép Lý Mục nhìn mình dùng kiếm viết chữ lên tường như đêm đó nữa, sắc mặt ông u ám, ánh mắt ủ dột, giữa mày khắc chữ Xuyên rất sâu, cả khuôn mặt lộ rõ vẻ sầu lo sâu sắc.

Lúc Lý Mục đọc rất nhiều chiến báo, Tiêu Đạo Thừa nói:

– Bệ hạ hơn một lần ở trước mặt Cô bày tỏ nỗi lòng, nói mình may mắn có được vị thần có thể giúp thời thế và giúp đời như Cao tướng công, ngài ấy muốn noi theo tiên hiền, quý văn phấn võ, để khắc phục tình trạng yếu nhược bất lực và sự an phận của vương nghiệp Đại Ngu ta từ lúc vượt qua phía Nam đến nay, vốn dĩ ôm kỳ vọng rất cao cho Bắc phạt lần này, không ngờ lại rơi vào một kết cục như thế. Trước khi ta tới đây bệ hạ hãy còn rưng rưng kêu Cô chuyển lời của ngài ấy tới Cao tướng công, bệ hạ hoàng hậu biết Cao tướng công vì việc này mà dốc hết sức lực, chưa từng được an bình. Bệ hạ hoàng hậu muốn giúp mà không giúp được gì, chỉ mong tướng công chớ ưu tư quá, mọi chuyện phải lấy sức khỏe làm đầu.

Cao Kiệu đứng lên thi lễ thật sâu về hướng hoàng cung phía Bắc:

– Tất cả đều là bổn phận của ta. Chỉ mong còn có thể xử lý tàn cục, đó sẽ là may mắn của Đại Ngu ta, may mắn của triều đình.

Tiêu Đạo Thừa lộ vẻ căm hận:

– Cao tướng công nói đúng lắm. Chính vì có quá nhiều kẻ ham lợi như Hứa Tiết, thân ở địa vị cao nhưng lại xảo ngụy xu lợi, mới nhiều lần gây họa cho triều đình, mà bề hạ cũng đành phải bắt lực. Năm xưa đầu tiên là tướng công bị nhiều lực cản dẫn đến sắp thành lại bại, Bắc phạt bị thất bại, hiện giờ lại giẫm lên vết xe đổ, vạn dân cùng khổ. Quá khưc còn đó, Cô sợ nước không giữ được, Nam Triều ta sẽ rơi vào cảnh bấp bênh nguy hiểm.

Cao Kiệu chau mày, nhìn Lý Mục vừa buông chiến báo xuống nhưng trước sau không hề lên tiếng, nói:

– Con vốn dĩ đã rời khỏi kinh thành, cha lại triệu con quay lại, đều bởi vì tình thế quá khẩn cấp, sự việc liên quan đến ngàn vạn tính mạng con cháu Nam Triều ta, khiến cho con phải vất vả lên đường quay về.

Lý Mục cung kính nói:

– Nhạc phụ nói quá lời rồi ạ. Chỉ cần chỗ nào cần đến con, con sẽ hết mình phục vụ.

Tiêu Đạo Thừa liếc nhanh nhìn hấn.

Cao Kiệu vui vẻ hấn lên, gật đầu:

– Tin báo này là vừa mới được gửi đến, con cũng vừa đọc rồi đó. Nếu như cha đoán không sai, lương thảo trong thành có thể ứng phó được tầm hơn nửa tháng nữa. Cha triệu con quay lại để cùng con thương nghị sách lược xem làm thế nào mới có thể cứu được mấy vạn tướng sĩ Đại Ngu này.

– Con có suy nghĩ gì cứ nói đừng ngại.

Lý Mục trầm ngâm một lát.

– Nhạc phụ, Yển Thành thâm nhập bụng Dự Châu, lại bị đại quân Bắc Hạ bao vây quanh, giống như cô thuyền trong đại dương mê mông, muốn nghĩ cách cứu viện thì khó như lên trời. Trừ phi nhạc

phụ có thể cử mấy chục vạn đại quân quyết chiến với Bắc Hạ, giết ra một đường cứu viện. Nhưng lấy càng nhiều tính mạng của tướng sĩ hơn để đổi lấy mấy vạn tính mạng ở trong thành kia, con thấy không thể thực hiện được.

– Cứu người không bằng tự cứu. Trong thành có mấy vạn nhân mã, có thể chiến đấu một trận. Chúng ta có thể làm hiện giờ chính là điều bớt đi đại quân Bắc Hạ, giảm bớt binh lực bao vây thành tạo ra thời cơ chiến đấu, để nhân mã trong thành tự mình phá vây chém giết xông ra, chúng ta lại đi tiếp ứng, như thế mới là sách lược có thể thực hiện được.

Cao Kiệu gật đầu tán thành:

– Con nói rất đúng. Cha cũng có suy nghĩ như thế. Đã nhiều ngày cha vẫn luôn suy nghĩ sách lược ứng phó. Cha hiện có một biện pháp, có thể cùng nhau bàn bạc quyết định.

– Kế hoạch của cha là hai lộ xuất phát, cùng nghĩ cách cứu viện.

– Quân Quảng Lăng ngày trước đã đánh bại Thanh Châu binh và giết chết tướng của họ, dù là chưa thể xóa sổ họ hoàn toàn, nhưng mà khí thế của Thanh Châu binh đã giảm đi, có thái độ co đầu rút cổ. Quân Quảng Lăng có thể chủ động xuất kích tấn công Từ Châu, Thanh Châu, đây là đông lộ.

Ông nhìn Lý Mục:

– Một đường khác, chính là dùng con. Cha biết con vừa mới lấy Trường An không lâu, Lũng Tây ở trong tay người Hồ cực diện chưa bình ổn, cũng coi như muốn làm gì cũng khó. Con có thể nghĩ cách điều ra một bộ phận binh lực từ Tây lộ xuất kích đi Đồng Quang, giả vờ lấy Hồ Lao Thành không? Nếu như hai nơi này gặp nguy hiểm, Lạc Dương cũng sẽ nguy hiểm, Bắc Hạ ắt sẽ điều khiển binh mã toàn lực bảo vệ quan...

Tiêu Đạo Thừa vẫn luôn chăm chú lắng nghe, nghe đến đó chen vào nói:

– Cao tướng công, có thể nghe Cô nói một câu không?

Cao Kiệu dừng lại.

Tiêu Đạo Thừa nói:

– Vừa rồi Cao tướng công cũng đã nói, đại bộ phận Lũng Tây hiện giờ đều nằm trong tay người Hồ, người Hồ luôn như hổ rình mồi đối với Trường An, bất cứ lúc nào cũng có thể ngóc đầu trở lại. Lý tướng quân thay Đại Ngu ta đoạt lại Trường An, cả nước phấn khởi, Trường An giống như đèn sáng trong lòng dân chúng, tuyệt đối không thể để mất lần nữa. Nếu như vì cứu công tử Lục thị cùng với đội nhân mã đó mà lại đặt Trường An vào trong hiểm cảnh, ta không tán thành. Theo ta thấy, vẫn nên nghĩ biện pháp ổn thỏa khác thì hơn. Lý tướng quân việc hàng đầu trước mắt chính là bảo đảm Trường An không gặp nguy hiểm, mà không phải là bất chấp nguy hiểm đi cứu viện.

Cao Kiệu nhìn sang Lý Mục.

– Kính Thần, Tân An Vương nói cũng rất có lý. Cha đúng là cũng có bản khoản này. Như vừa rồi cha cũng đã nói, chỉ là bàn bạc sách lược ứng phó. Nếu như con thấy có gì không đúng thì cứ nói ra. Tuy rằng cha sốt ruột muốn cứu người nhưng cái nào nặng cái nào nhẹ thì cha vẫn biết.

Bốn ánh mắt đều đổ dồn vào Lý Mục.

Lý Mục nói:

– Nhạc phụ yên tâm. Trường An đã lấy được rồi, con sẽ không để nó phải đổi chủ nữa đâu.

Cao Kiệu thở phào một hơi:

– Có lời con nói như thế, cha yên tâm rồi.

Tiêu Đạo Thừa thoáng rũ mắt, ngay sau đó lộ ra biểu cảm như trút được gánh nặng, cười nói:

– Cũng là do ta quá lo lắng. Kính Thần thân là thứ sử Trường An, nếu như đã lên tiếng như thế, ta còn có gì băn khoăn nữa đây. Hai đạo nhân mã Đông Tây cùng đồng loạt tấn công Bắc Hạ, xem bọn chúng có dám ngồi yên cắn lấy Yến Thành không! Chúng ta chờ tin tức tốt là được.

Lý Mục cười nhẹ, nhìn sang Cao Kiệu:

– Nhạc phụ, còn một đạo nhân mã khác cũng có thể thử ạ.

Cao Kiệu lộ vẻ không hiểu:

– Đại Ngu ta hiện giờ còn có quân đội nào có thể dùng không?

Tiêu Đạo Thừa cũng khó hiểu, nhìn Lý Mục.

– Quân phủ của Hứa Tiết có thể củng cố được địa vị như hôm nay từ trước đến nay liên tiếp đánh đuổi quân phương Bắc xâm chiếm, hãn thủ Kinh Châu, do Dương Tuyên làm thủ lĩnh. Nếu như huynh ấy bằng lòng hợp tác chịu cùng cha vợ phối hợp dụng binh, ba đường cùng tiến, con thấy phần thắng chắc chắn sẽ lớn hơn.

Cao Kiệu khẽ nhíu mày, thở dài một tiếng:

– Dương Tuyên tuy có tài lương tướng nhưng mà lại chỉ nghe theo lệnh của Hứa Tiết. Hứa Tiết làm sao chịu kêu gã xuất binh hợp tác nghĩ cách cứu viện cơ chứ?

– Trước kia con làm thuộc hạ dưới trướng của huynh ấy, có hiểu biết về huynh ấy. Lần này lui binh về Nam Dương nhưng lại giấu giếm tin tức, nhất định không phải là mong muốn của huynh ấy. Người quân phủ của Hứa Tiết cũng không phải là toàn bộ đều nghe theo lệnh của

Hứa Tiết, cũng có rất nhiều tướng sĩ trung thành với huynh ấy. Con sẵn lòng đi gặp huynh ấy để thử một lần. Để mọi việc ổn thỏa, con xin nhạc phụ viết một bức thư tay để con cầm đi ạ.

Cao Kiệu nói ngay:

– Được. Cha lập tức viết thư, con thay ta chuyển đi.

Ông lại hơi trầm ngâm một chút nói tiếp:

– Con cũng thay cha chuyển lời với gã, nếu như gã bởi vì không được Hứa Tiết dùng, kêu gã cứ việc yên tâm đầu nhập vào cha, cha cầu mong còn không được. Chỉ cần gã chịu tới, cha sẽ dùng địa vị cao để đối đãi, tuyệt đối không nuốt lời.

Lý Mục nói:

– Như thế là tốt nhất ạ. Con thay Dương tướng quân cảm tạ Cao tướng công.

Trên mặt Cao Kiệu cuối cùng cũng có một nụ cười từ suốt thời gian đó đến nay, đưa tay lên xoa trán, nhìn Lý Mục nói:

– Kính Thần, vất vả cho con rồi. Lần này nếu có thể cứu viện thành công, công lao của con là lớn nhất.

Lý Mục nói:

– Con chỉ đóng góp chút sức mọn thôi ạ, không dám kể công gì.

Cao Kiệu nhìn sang Tiêu Đạo Thừa:

– Ta biết bộ hạ rất quan tâm việc này. Quân cơ khẩn cấp, tối nay ta còn vài sự vụ cần phải an bài, không tiện vào cung. Việc đã quyết định, làm phiền Tân An Vương trở về bẩm tấu lại cho bộ hạ thay cho ta.

Tiêu Đạo Thừa cười.

– Được được. Ta tức khắc vào cung luôn để bệ hạ an tâm. Đại Ngu ta có cha vợ con rể như hai người, thật sự là phúc của bệ hạ, phúc của vạn dân. Ta sẽ chờ tin vui của mọi người.

Nói xong đứng dậy rời đi.

Cao Kiệu muốn tiễn, Tiêu Đạo Thừa lại từ chối mãi. Cao Kiệu nhớ tối nay mình còn rất nhiều việc phức tạp cần phải xử lý, cũng không kiên trì nữa, chỉ tiễn ra cửa thư phòng, kêu Lý Mục thay mặt mình tiễn anh ta ra ngoài.

Tiêu Đạo Thừa không thể thoái thác, được Lý Mục tiễn ra ngoài, dọc đường đi cùng hắn trò chuyện thân thiết, đi ra đến ngoài cổng lớn, trước khi lên xe ngựa quay đầu lại nhìn tới Cao Thất đứng chờ ở cửa, thầm kéo ống tay áo của Lý Mục, ý bảo hắn đi theo mình.

Đi đến một góc tối khá xa, y mới thu lại nụ cười trên mặt, nét mặt nghiêm nghị thấp giọng nói:

– Lý thứ sử, có một chuyện vừa rồi ở trước mặt Cao tướng công ta không dám nói. Ta coi ngươi là huynh đệ, người một nhà, mới nói lời trong lòng ra với ngươi.

– Ngươi còn nhớ chuyện Lục Quang từng tố cáo ngươi đến Ngự sử đài không? Sau lần đó ta càng nghĩ càng thấy không đúng, cảm thấy lời nói của gã gia nô kia mà nghi ngờ Lục gia có ẩn tình khác. Ta đã âm thầm phái người lén vào Lục phủ thăm dò, đúng lúc bắt gặp Lục Quang đánh chết gia nô kia, bấy giờ mới khiến ta biết được sự thật của tối đó. Tháng Ba năm ngoái, đúng là Lục Giản Chi ở Giao Châu xa xôi bị bệnh mãi không khỏi, bản thân hết sức khốn đốn, phu nhân xuất phát từ tình bạn cũ mà đồng ý lời nhờ vả của người ta sáng tác một bản cầm phổ nhằm kích lệ cổ vũ, lại bị nhị công tử Lục gia lấy đó để vu hại, còn muốn lan truyền rộng rãi. Nếu như buổi tối đó không phải ngươi nhạy bén phát hiện ra, sự việc không biết sẽ trở nên như thế nào nữa.

– Ta biết được sự việc thì sợ hãi thay cho người. Ta cũng nói thật, chuyện xảy ra tối nay, không đáng để người phải lao tâm lao lực. Từ lúc ban đầu vào ngày Trùng Dương người thắng Lục Giản Chi, người của Lục gia đã khắc ghi thù hận với người rồi. Lần này lại làm ra chuyện độc ác như thế, đúng là quá ghê tởm. Hiện giờ Lục gia xảy ra chuyện, Cao tướng công xuất lực nghĩ cách cứu viện, chính là bởi đều là thế gia, xuất phát từ suy xét cho hai tộc Cao Lục kết giao xưa nay. Lục Giản Chi lại được ông ấy thương thức. Trước trận thắng ở ngày Trùng Dương, Đại lang Lục gia đã được ông ấy coi như con rể từ lâu rồi, đề thi ngày đó đến nay ta vẫn còn nhớ rất rõ, toàn bộ đều là thiên vị Lục đại lang. Bây giờ hắn đang bị vây trong thành, làm sao mà Cao tướng công không sốt ruột cho được?

– Nhưng Lý thứ sử thì lại khác.

– Lấy ơn báo oán, lấy cái gì trả ơn? Tiên hiền từng có câu, lấy thẳng báo oán, lấy đức trả ơn.

– Vừa rồi làm trò ở trước mặt Cao tướng công, ta cũng xin nói thẳng vậy. Thế cục Lũng Tây không rõ, nếu như người thật sự chia quân đi cứu viện thì không khác gì để Trường An rơi vào nguy hiểm, càng giống như bắt người lấy thân phạm hiểm vậy! Người có từng nghĩ tới, Trường An có mất, chẳng qua cũng chỉ là mất đất mà thôi, nhưng Lý Mục người một đời anh danh, sau này sẽ đi con đường nào? Càng không cần phải nói, nhờ đâu cứu viện không thành công, Trường An lại mất đi, những người trên triều đình không dám nói Cao tướng công một câu không tốt, nhưng chắc chắn sẽ nhắm đầu mâu vào trên người võ tướng hàn môn người.

Y nhìn Lý Mục, biểu cảm chân thành.

– Lý thứ sử, người xuất thân hàn môn, không giống con cháu thế gia có gia tộc chống đỡ. Cao tướng công đối đãi với người tất nhiên là thân thiết. Nhưng mà không phải ta ly gián đâu, ông ấy là lãnh tụ thế gia, lúc gặp chuyện cần suy xét thì sẽ nghiêng về lợi ích của thế gia hơn mà không phải suy nghĩ cho người. Ví dụ như lần cứu viện này

chính là ví dụ điển hình. Mà nay triều đình hỗn loạn, thời cuộc gian trá quỷ quyệt, lòng người khó dò, bệ hạ hoàng hậu thật lòng tán thưởng Lý tướng quân, Cô vương cũng như thế.

– Vừa rồi ta không tiện hỏi. Nay ở đây ta muốn hỏi Lý tướng quân một câu, lần này, nếu như người chiếu theo phân phó của Cao tướng công mà toàn lực cứu viện nhân mã Lục thị, người lại tán thành, vì sao?

Lý Mục yên lặng một lát, đáp:

– Không biết Tân An vương có để ý không, vừa rồi Cao tướng công nói nghĩ cách cứu viện, trong lời nói cũng không hề đề cập đến Lục thị nữa câu, mà là con cháu Nam Triều, tướng sĩ Đại Ngu.

Tiêu Đạo Thừa ngẩn người ra.

Lý Mục nhìn ra, nét mặt cười như không cười.

– Con người ai mà chẳng có tư tâm, tôi cũng như thế, cực kỳ không ưa Lục gia. Nhưng mà tôi nghiêng về tâm nguyện của Cao tướng công hơn, không để cho hàng vạn con cháu Nam Triều bởi vì cái danh Lục thị nội đấu mà bỏ mạng vô nghĩa dưới gót sắt người Hồ, cho dù có bất tài, tôi cũng nỗ lực phải thử một lần.

– Những lời vừa rồi Tân An Vương nói đó không phải là không có lý, ý tốt này tôi xin nhận.

Vẻ tươi cười trên mặt Tiêu Đạo Thừa cứng đờ, sau đó rất nhanh đổi sang khảng khái:

– Hung trung chính, tắc mâu tử! Người nói đúng lắm. Ai mà không có cha mẹ, ai mà không có thê tử. Lần này cứu viện không liên quan đến thế gia, không liên quan đến hận thù, mà là vì cứu mấy vạn nam nhi của Đại Ngu, con cháu của Nam Triều. Vừa rồi ta vì quan tâm người qua mức, lại quá thận trọng cho nên mới nói vài câu dông dài,

không hề có ác ý gì. Bệ hạ và hoàng hậu biết được Lý thứ sử có trí tuệ như vậy, nhất định càng vui mừng.

Lý Mục cười cười, ôm quyền:

– Được Tân An Vương tán thưởng, Lý mỗ không dám nhận.

Tiêu Đạo Thừa cười gượng, lại nói thêm vài câu, sau đó mới ra khỏi chỗ tối, từ biệt với Lý Mục rồi lên xe mà đi.

Xe trâu đi ra ngoài được một đoạn đường, lúc sắp đến chỗ rẽ, y quay đầu lại nhìn cánh cửa lớn phía sau lưng đã đóng lại, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

Y quay mặt trở lại, lệnh cho phu xe lập tức đi về hướng hoàng cung, từ cửa hông đi vào, cho người thông báo nói là công việc khẩn cấp cầu gặp bệ hạ.

Y được dẫn vào gian thâm điện kia, Cao Ung Dung đêm khuya chưa ngủ, ngồi ở đó chờ, hỏi y:

– Bá phụ gọi chàng đi nói thế nào?

Tiêu Đạo Thừa thuật lại một lần.

– Chúng ta đã đánh giá hấn quá thấp, cho rằng hấn chỉ là một võ phu mà thôi. Tối nay chúng kiến ta mới thấy người này thật ra cực kỳ thâm sâu khó lường, không phải là người mà hoàng hậu có thể dùng lâu dài được. Ta không tin hấn cam tâm nghe theo Cao Kiệu, thật sự ôm tâm tư cao thượng cứu tướng sĩ Đại Ngu, cứu con cháu Nam Triều trở về.

Cao Ung Dung cười lạnh:

– Nếu như hấn thật sự là một kẻ võ phu như chàng nghĩ thì sao lúc trước có thể cưới em gái ta được.

– Nếu như hần có binh mã, tay nắm Trường An, cộng thêm lập công lớn, đứng đầu trong lĩnh vực này nhắc đến tên hần thì không ai không biết. Nhưng hần xuất thân hàn môn, đây là mệnh môn lớn nhất của hần. Ở trong sĩ tộc bởi vì xuất thân mà hần vẫn bị người ta lên án. Hần chẳng qua là muốn mượn cơ hội này tranh thủ càng nhiều danh vọng hơn mà thôi. Cứu vớt Lục thị đang ở trong nước lửa, đây chính là một cơ hội tuyệt hảo lập uy trong sĩ tộc, so với việc giành lại được Trường An còn có thể đánh vào mặt những sĩ tộc đó. Chàng nói xem, cơ hội tốt như vậy, hần có dễ dàng buông tay không?

Tiêu Đạo Thành một tay nắm chặt, tay kia vỗ mạnh vào lòng bàn tay, bưng tỉnh:

– May được nàng nhắc nhở, quả đúng là thế thật. Hần cứu Lục thị, sau này những sĩ tộc đó còn ai dám ngáng đầu ở trước mặt hần nữa. Mua danh chuộc tiếng cũng chỉ có thế mà thôi, tâm địa của hần thật đúng là quá thâm sâu khó lường.

Y đột nhiên nghĩ tới gì đó, nhíu mày:

– Đây là một cơ hội tốt để hoàn toàn loại bỏ Lục thị, không thể làm hỏng chuyện lớn được. Lý Mục có ý muốn thuyết phục Dương Tuyên cùng nhau xuất binh, ta có một cách, có thể bóng gió nhắc nhở Hứa Tiết, để lão ta có chuẩn bị sớm, tránh cho trường hợp họ thực sự có kế hoạch để làm cho mọi thứ xảy ra...

Cao Ung Dung chau mày lại, nghĩ một lát rồi lắc đầu:

– Không cần đâu.

Tiêu Đạo Thừa không hiểu nhìn chị ta.

Cao Ung Dung nói:

– Con người ai mà chẳng có lòng mưu lợi chứ? Dương Tuyên là một phụ tá đắc lực của Hứa Tiết. Hần chưa chắc đã đoạn tuyệt với Hứa Tiết đâu. Với địa vị hiện giờ của hần, đổi sang đầu nhập vào Cao

Kiệu, dù là Cao Kiệu hậu đãi với hần, hần cũng sẽ lo lắng về việc sẽ bị những người khác trong gia tộc của Cao Kiệu chèn ép. Còn nói nếu như hần thật sự bị Lý Mục thuyết phục, đồng ý xuất binh, thế thì chẳng khác nào công khai đoạn tuyệt với Hứa Tiết...

Tiêu Đạo Thừa mắt sáng lên.

– Rất đúng. Nếu Dương Tuyên thật sự bị Lý Mục thuyết phục, Hứa Tiết mất đi một đại tướng đặc lực thì chẳng khác gì bị cụt tay. Đừng nói là mấy vạn người của Lục gia bị vây trong thành đến cuối cùng chưa chắc đã nhất định phá vây thoát được. Dù là có được cứu về, vài phần binh lực còn lại kia ở trong mắt triều đình cũng đã mất hết mặt mũi, không thể nào khôi phục lại địa vị như trước được nữa.

– Cục diện này, chỉ cần Lý Mục thuyết phục thành công, bất kể là kết quả như thế nào, với hai nhà Hứa Lục thì đều lưỡng bại câu thương. Mà với bộ hạ và hoàng hậu thì nó giống như nhổ được hai cái gai lâu ngày đâm trong thịt.

Y càng nói càng hưng phấn, hai mắt tỏa sáng.

Cao Ung Dung cười:

– Chàng còn muốn đi nhắc nhở lão cáo già Hứa Tiết nữa không?

Tiêu Đạo Thừa thấy chị ta nghiêng đầu liếc nhìn mình, bị ánh đèn chiếu rọi, đôi mắt mê người, hiểu ra, ghé sát vào người chị ta, nhẹ nhàng siết chặt tay chị ta, thấp giọng nói:

– Mọi hành động của Cô dĩ nhiên là nghe theo điện hạ, có chết cũng không từ...

.....

Cao Kiệu viết bức thư tay gửi cho Dương Tuyên, thảo luận về kế hoạch cứu viện với Lý Mục, lại ngay trong đêm gọi thuộc quan tới

vạch ra kế hoạch chi tiết, khi mà tất cả cơ bản đã quyết định thì đêm đã rất muộn.

Bởi sự việc khẩn cấp, Lý Mục muốn ngay sáng sớm ngày mai sẽ lên đường đi gặp Dương Tuyên rồi sau đó đi thẳng tới Trường An. Sự việc bàn bạc quyết định xong, Cao Kiệu đưa hấn ra khỏi thư phòng, cứ luôn dặn dò hấn phải cẩn thận hết mức.

Lý Mục vâng dạ liên tục.

Cao Kiệu nhìn hấn rời đi, đột nhiên nói:

– Kính Thần à, con hãy nhớ kỹ, lần này xuất binh lấy việc phân tán vây binh Bắc Hạ là quan trọng nhất, chứ không phải muốn con dùng tính mạng để cứu người. Nếu như thế cục bất lợi, con phải tùy cơ ứng biến, tự mình chủ trương. Cứu viện không thành cũng là ý trời, tất cả mọi chuyện hãy lấy an toàn của bản thân là đầu nghe con.

Lý Mục đứng lại, chậm rãi quay người lại, cung kính nói:

– Con biết rồi ạ.

Cao Kiệu gật đầu:

– Vậy con mau về nghỉ ngơi đi, sáng mai phải lên đường rồi. A Di tạm thời ở lại nhà, con yên tâm, cha mẹ sẽ chăm sóc tốt cho nó.

Lý Mục thi lễ với ông, sau đó bước nhanh đi.

.....

Bóng dáng Lục Tu Dung dần dần đi xa ở trong bóng đêm, hoàn toàn biến mất sau cánh cửa cuối hành lang trong viện tử.

– Tiểu nương tử, cô ấy đi rồi, vào nhà thôi.

Thị nữ thấy nàng vẫn đứng ở bên cửa rất lâu bèn nhắc nhở.

Lạc Thần quay người đi về phòng.

Nàng biết chắc chắn về sau Lục Tu Dung sẽ không bao giờ thỉnh cầu những chuyện tương tự như vậy với mình nữa.

Lẽ ra nàng nên cảm thấy thoải mái.

Đã từng là bạn thân nhất, thân đến mức dùng chung một khăn tay, cùng ngủ chung một gối, không có gì là giấu nhau, không có bí mật, cuối cùng cũng không thoát được bàn tay vô hình trong bóng tối, cả hai đi hai hướng khác nhau, càng lúc càng xa, không thể nào trở lại như xưa được nữa.

Lạc Thần biết, trong tối nay, nàng đã hoàn toàn mất đi người bạn thân cũ mà nàng đã cố gắng gìn giữ.

Sau này Lục Tu Dung sẽ không bao giờ đến tìm nàng nữa.

Có một ít dấu chân chim hồng trên tuyết từng thuộc về thời thiếu nữ trên người nàng, nó giống như một nắm cát lún không thể nắm lấy được, khó tránh khỏi chúng sẽ từ từ rời xa nàng. Nhưng may mắn thay, trên con đường mới này, có một người đàn ông tên Lý Mục cùng đồng hành với nàng.

Lạc Thần thở dài một hơi, đuổi đi những suy nghĩ sầu muộn trong lòng, đánh lên tinh thần chờ Lý Mục trở về.

Nàng biết lúc này trong thư phòng phụ thân và hắc đang thương nghị, sự việc can hệ trọng đại, nàng vẫn luôn ở gian ngoài chờ hắc.

Nửa đêm, vẫn mãi không thấy hắc về, Lạc Thần lo lắng vô cùng, quyển sách trong tay giống như vật bài trí, lâu rồi không lật được một trang. Nàng đặt quyển sách xuống, mở cửa đang muốn đi đến bên ngoài thư phòng của phụ thân xem xem thế nào, vừa ngược lên đã nhìn thấy có một bóng người cao lớn đi trên hành lang đang tắm ánh trăng đang đi về bên này.

Lý Mục đã trở lại.

Nét mặt của hắn thoát nhìn không khác với ngày thường, giữa mày không lộ rõ vui buồn cũng không khó chịu, mà rất bình tĩnh.

Lạc Thần vô cùng muốn biết tối nay hắn với cha đã thương nghị như thế nào rồi, trong lòng hắn có suy nghĩ như thế nào. Nếu là trước kia nàng nhất định là hỏi hắn ngay, nhưng mà tối nay nàng không dám có biểu lộ gì, càng không dám dò hỏi.

Giống như một đêm bình thường chờ đợi hắn trở về, nàng mỉm cười đón hắn vào, giúp hắn cởi y phục, tắm gội, được hắn từ trong phòng tắm bế ra, đặt ở trên giường.

Hắn đưa tay cởi y phục của nàng, nàng dùng một đôi cánh tay ngọc ôm lấy cổ hắn, dịu dàng ngoan ngoãn đón lấy, chợt nghe hắn hỏi bên tai:

– A Di ời, sao tối nay nàng không hỏi ta và nhạc phụ đã nói cái gì?

Lạc Thần mở mắt ra, bắt gặp hai ánh mắt của hắn nhìn vào mình.

Trong mắt hắn dường như có vài phần dò xét.

Nàng đang chần chừ, Lý Mục bỗng nhiên nhướng mày, ôm nàng đặt lên ngực mình, nhẹ nhàng vói cái mũi xinh xắn của nàng.

– Nàng muốn biết gì thì cứ hỏi ta. Lang quân của nàng tuy rằng ruột gà bụng nhỏ, nhưng cũng không dám nghĩ nhiều nữa. Nàng hỏi đi. Nếu ta thật sự không tìm được mà nghĩ nhiều, nàng lại phạt ta thêm mấy lần là được, ta sẽ nhớ kỹ...

Hắn nhìn nàng, cười tủm tỉm.

Buổi tối đó nàng dùng khăn lụa của mình trói tay hắn vào đầu giường, lại bịt mắt của hắn, trêu chọc hắn một trận, làm cho hắn cuối

cùng không chịu đựng được nữa giật đứt dây lụa, lúc này mới được giải thoát.

Nghe hẳn nhắc lại chuyện buổi tối đó để trêu mình, mặt nàng không khỏi đỏ lên, vội đưa tay che miệng hẳn lại. Hai người thì thầm cười đùa một lát, không đợi nàng mở miệng, Lý Mục đã chủ động nói quyết nghị cuối cùng kia ra.

Lạc Thần cẩn thận hỏi:

– Chính là cha thiệp ép chàng hỗ trợ ạ?

– Nàng cảm thấy, nếu ta không gật đầu, cha nàng có ép buộc liệu ta có đáp ứng không?

Lạc Thần lắc đầu.

Lý Mục sờ sờ nàng đầu, cười.

– Thế đó. A Di, không giấu nàng, trước kia những kiến giải và hành động của nhạc phụ, ta không dám gật đầu bừa, hiện giờ cũng thế. Nhưng ta dần dần đã bắt đầu thấy bội phục cha rồi. Con người sống trên đời này bùn như nước bẩn, đặc biệt là thân ở địa vị cao như cha mà vẫn giữ được sự kiên trì của bản thân, theo ta thấy cực kỳ hiếm có.

Lý Mục cũng không hề nói cho nàng hay rốt cuộc vì sao mình lại quyết định dốc hết mình cứu Lục Giản Chi cùng với mấy vạn tướng sĩ bị vây nhốt trong thành kia. Ngoài những lý do công khai được cha thừa nhận mà Lạc Thần không cần nghĩ cũng biết, có lẽ, Lý Mục còn có những ý tưởng khác mà hẳn không thể giải thích cho người ngoài.

Nhưng mà điều này không quan trọng.

Hắn chịu đáp ứng phối hợp với phụ thân mình, như vậy đã đủ lắm rồi.

Thân hình nhỏ nhắn của nàng quỳ trên bắp chân rắn chắc cường tráng của hấn, mái tóc dài xõa xuống che đi bộ ngực non nớt yêu kiều, vòng eo nhỏ nhắn, hai chân thon dài khép chặt, uốn lượn lộ ra vài đường cong quyến rũ.

– Lang quân ơi, chàng phải bảo trọng đó. Chàng nhớ về sớm để đón thiệp nha.

Lạc Thần si mê nhìn kỹ lang quân đang ở dưới cơ thể mình, từ từ đổ người về phía hấn, đôi mắt đẹp để tràn đầy những lưu luyến không muốn rời xa với hấn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Mục ôm Lạc Thần tiễn đưa hấn lần cuối cùng, dẫn theo Phạm Thành cùng một đội hộ vệ phi nước đại xuyên qua hoàng thành yên tĩnh trong ánh ban mai mờ nhạt, lại một lần nữa đi về phương xa không xác định.

Giờ phút này, hấn làm sao có thể tưởng tượng, lần đi này, hấn với người vợ nhỏ của mình sẽ phải chia lìa lâu như thế. Mà khi một lần nữa trở về, hấn đã là Đại Tư Mã, dưới một người trên vạn người ở trong triều đình này.

Hết chương 108

Chương 109

Phía Nam Nam Dương, trên một cánh đồng bằng phẳng có tên là Cức Dương, Dương Tuyên đóng quân tại đây đã rất nhiều ngày rồi. Quân Bắc Hạ truy đuổi theo biết phía sau Dương Tuyên là Tương Dương, là đại bản doanh mà Hứa thị đã gây dựng vài chục năm, e sợ có mai phục nên không dám tùy tiện xuống phía nam nữa, cùng dừng việc truy đuổi.

Dương Tuyên đã nhận được ám lệnh của Hứa Tiết từ sớm, ra lệnh cho mình ở tại chỗ duy trì tình trạng đối nghịch, không được phép rút về Tương Dương, càng không cho phép gã có bất cứ động tác viện trợ gì đối với đại quân Lục thị.

Dương Tuyên vô cùng chán nản. Ban ngày từ một chỗ cao quan sát tình hình quân địch trở về, lúc đi qua doanh trại thấy binh lính toàn doanh đều không có chút phấn chấn nào, người nào cũng mang ánh mắt mờ mịt thì càng thêm sầu muộn.

Trong quân cấm rượu. Gã thân là phương bá địa phương mang binh nhiều năm, lẽ ra phải làm tấm gương tốt nhất, nhưng tối nay lại phá lệ, kêu phó tướng thân tín Thôi Chấn lấy cho mình rượu, ngồi trong trướng một mình uống rượu giải sầu.

Vốn dĩ muốn mượn rượu để giải sầu, nhưng mà nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm.

Nghĩ cuộc đời mình trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, tuy không thể xưng là bách chiến bách thắng, nhưng mà thất bại thảm hại như thế, hao binh tổn tướng như thế, thương vong lại thảm trọng, thì đây lại là lần đầu tiên. Càng không cần phải nói, đội quân mà Lục Giản Chi kia hiện giờ tuy mình không biết rõ tình hình cụ thể tỉ mỉ như nào nhưng

chắc chắn đang gặp phải cảnh nguy hiểm. Nghĩ Lục Giản Chi đã xâm nhập vào bụng quân địch, thân bị rơi vào trong bao vây trùng trùng, luận về sự thê thảm nhất định vượt xa so với mình.

Những tự trách, bất đắc dĩ, hậm hực, cộng thêm bất mãn, uất hận chất chứa trong lòng nhiều năm vì bị coi thường mà tối nay theo từng ly rượu này xuống bụng mà tất cả cùng nhau tuôn trào ra.

Dương Tuyên vẫn cứ uống mãi không ngừng nghỉ, đến cuối cùng trở nên cáu kỉnh, cời phăng chiến bào ra ném xuống dưới đất, cầm cả bình rượu lên ngựa cổ đang muốn uống cho sảng khoái thì thấy Thôi Chấn đi vào, liền cười hà hà nói:

– Nào nào, bình thường ta quản thúc các người không cho phép các người uống rượu. Tối nay buông bỏ hết đi. Các huynh đệ đều không dễ dàng, muốn làm gì thì cứ làm đi. Mọi người cùng nhau uống, uống cho thỏa sức thì thôi.

Phó tướng bước nhanh đến gần gã, ghé sát tai thì thầm mấy câu.

Dương Tuyên sửng sốt, gần như không dám tin vào tai mình, nhìn vào phó tướng:

– Lý Mục tới á?

– Đúng vậy. Hiện hắn đang ở bên ngoài đại doanh.

Dương Tuyên bỏ bình rượu xuống chạy ra viên môn. Từ xa đã nhìn thấy một người đứng ở một nơi không mấy xa ở bên ngoài viên môn.

Gã vừa nhìn một cái là nhận ra đúng là Lý Mục.

Lý Mục cũng đã thấy gã, mặt nở nụ cười tươi bước nhanh về phía gã.

Dương Tuyên nhìn vị cấp dưới cũ của mình đi về phía mình, nghĩ đến hắn giành lại được Trường An, một trận chiến khiến cho người

Nam Triều nở mày nở mặt, mình thì lại lâm vào hoàn cảnh thế này, trong lòng chợt thấy xấu hổ, nhất thời có cảm giác không có mặt mũi nào gặp người ta, bước chân chợt khựng lại.

Lý Mục đã sải bước nhanh đến trước mặt gã, cười lên:

– Tướng quân, đã lâu không gặp rồi.

Dương Tuyên thở ra một hơi dài, đè sự xấu hổ trong lòng xuống, cười gượng nói:

– Kính Thần, có phải người cũng cười ta không? Ta hiện giờ còn có thể đi đâu được đây?

Lý Mục siết chặt tay gã.

– Nhiều năm qua, tình cảnh của tướng quân người khác không biết nhưng sao tôi lại không biết được? Việc đã xảy ra rồi, tướng quân xin đừng tự trách. Công đạo tại lòng người.

Đang lúc buồn bực đột nhiên được gặp lại bạn cũ, trong lòng Dương Tuyên cũng thấy vui mừng. Hàn huyền thêm mấy câu, thấy Lý Mục cả người nhuộm phong sương, góc áo dính bẩn, hiển nhiên là đi một mạch không quản ngày đêm tới đây. Biết vào lúc này hấn tới đây tìm mình nhất định không phải để ôn chuyện cũ, liền mời hấn vào trong trướng, sai người canh giữ bên ngoài, không cho phép người khác tới gần.

Trong trướng ánh đèn sáng rực. Dương Tuyên thấy hấn vừa đi vào ánh mắt đã rơi xuống bình rượu lăn lóc dưới đất, vội cầm lên mời hấn ngồi xuống, tự giễu nói:

– Trước kia ta vẫn luôn nghiêm cấm bộ hạ uống rượu, hiện giờ bản thân mình lại đi uống rượu. Vừa hay thì người tới, đúng là thấy bản thân nực cười.

Anh mắt Lý Mục lại rơi trên khuôn mặt Dương Tuyên, thu nụ cười lại, hỏi:

– Chắc hẳn tướng quân cũng đã biết rõ tình trạng của cánh liên quân khác như thế nào rồi đúng không?

Nụ cười gượng vừa rồi trên mặt Dương Tuyên cũng biến mất, nét mặt chuyển sang nặng nề.

– Ta phụng mệnh của cấp trên trong thời gian này vẫn luôn ở nơi này, lui không thể lui tiến không thể tiến. Bên Lục Giản Chi...toàn quân chắc bị diệt rồi đúng không?

Hai tay gã nắm chặt thành quyền, gần như cắn răng mới nói ra được mấy chữ này.

Lý Mục nói:

– So với toàn quân bị diệt thì vẫn đỡ hơn một chút, nhưng cũng không thể chạy đi đâu được. Bị bao vây trùng trùng như thế, đại quân bị đánh tan, không có đường thối lui, Lục Giản Chi chỉ đành toàn lực đi trước, tuy là có thể đánh hạ được Yển Thành đúng như kế hoạch ban đầu, tạm thời đang nghỉ ngơi, nhưng mà nhân mã thương vong thảm trọng, chỉ còn lại không đến mấy vạn người, lại bị đại quân Bắc Hạ vây trong thành, lương thảo khan hiếm, nguy cơ tràn ngập, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá thành.

Dương Tuyên rũ người xuống, cả người như bị đóng băng, bất động, sau hồi lâu mới thì thào:

– Tất cả đều là tội của Dương Tuyên...Ta dù có chết cũng không thể thoát tội...

– Tướng quân không cần phải như thế. Huynh bị người khác quản chế, không phải tội của huynh. Huống chi, sự việc đã xảy ra rồi, cứ mãi tự trách cũng vô dụng, việc cấp bách là nghĩ biện pháp hỗ trợ

Lục Giản Chi cùng mấy vạn tướng sĩ kia thoát khỏi vòng vây quay trở về.

Dương Tuyên ngẩng phắt đầu lên:

– Trợ giúp như thế nào?

– Nhiều mặt xuất kích, vây Ngụy cứu Triệu. Khiến cho người Hạ đang bao vây thành phải rút binh, tạo cơ hội cho Lục Giản Chi phá vòng vây, chúng ta lại tiếp ứng, cứu người trở về.

– Hiện có mấy lộ cứu binh rồi?

– Quảng Lăng quân là một lộ. Tôi gặp huynh xong thì lập tức chạy đến Trường An bố trí binh lính, đó là lộ thứ hai. Còn lộ thứ ba...

Lý Mục hai mắt sáng ngời nhìn Dương Tuyên:

– Lộ thứ ba này, đó là mục đích mà tối nay tôi tới gặp huynh.

– Dương tướng quân, huynh có dám theo Cao tướng công và tôi tạo thành ba đội nhân mã đi cứu binh không?

Dương Tuyên sửng sờ cả người.

Lý Mục nói tiếp:

– Sở dĩ tôi hỏi tướng quân có dám hay không, mà không phải là có bằng lòng hay không, bởi vì tôi chắc chắn nếu như tướng quân có thể tự quyết định, ngài nhất định sẽ bằng lòng.

Trên mặt Dương Tuyên lộ ra một tia buồn bã, yên lặng.

– Không biết tướng quân còn nhớ trước kia tôi từng khuyên tướng quân hay không. Hứa Tiết không phải là người để người khác nguyện trung thành đi theo. Với sự sáng suốt của tướng quân cần gì phải tôi nhắc nhở câu đó đúng không? Dương thị trước kia vốn dĩ là phương bá địa phương một vùng Kinh Châu Giang Bắc, chẳng qua

bởi vì xuất thân hàn môn không được thừa nhận cho nên mới phải đầu nhập vào Hứa thị. Năm đó phụ tổ của tướng quân đến cậy nhờ Hứa thị cũng mang theo binh, những năm gần đây, nếu như không có tướng quân giúp sức, quân phủ Hứa thị làm sao có thể củng cố được địa vị như hiện nay? Đừng nói chi tướng quân ngài không nợ Hứa thị, dù là ngài thật sự thiếu nợ người khác thì cũng đã trả xong hết rồi. Hơn nữa lần này, Hứa Tiết có hành sự như thế, lẽ nào tướng quân không thất vọng hay sao?

Lý Mục nhấn mạnh thêm:

– Dương tướng quân! Chúng ta đều là người binh nghiệp, đánh giặc vốn dĩ sẽ chết. Các tướng sĩ chết trận ở trên sa trường đối địch không có gì để nói. Nhưng hiện giờ, ngàn vạn oan hồn kia đều không phải chết vào tay kẻ thù mà là bởi vì sự đấu đá của sĩ tộc mà chết trong tay người Nam Triều. Tướng quân, lẽ nào ngài không chút xúc động ư?

– Kính Thần, người không cần nói gì cả. Sai đã sai rồi, ta dù có hối tiếc cũng đã muộn. Nhưng ta sao nhẫn tâm nhìn tướng sĩ bởi vì lỗi của ta mà phải chết oan trong tay kẻ địch đây.

Dương Tuyên mặt đỏ bừng, đầy xấu hổ, muốn nói lại thôi.

Lý Mục nhìn gã, trình một phong thư lên.

– Tướng quân, trước khi tôi lên đường, Cao tướng công đã dặn dò tôi phải mang thư này cho ngài. Ông còn chờ tôi chuyển lời đến ngài, nói ở Kiến Khang ngài còn cha mẹ và vợ con, ông sẽ phái người gia tăng bảo vệ. Sau này, chỉ cần ngài bằng lòng, Cao tướng quân sẽ lấy địa vị cao để đổi đãi, tuyệt đối không nuốt lời.

Dương Tuyền ngẩn người, lấy lại tinh thần vội đưa hai tay ra nhận lấy thư, mở ra xem, còn chưa đọc xong mà trong mắt đã rưng rưng nước mắt, bái lạy về hướng Kiến Khang, nghẹn ngào nói:

– Lần này xuất binh Bắc phạt, nếu không phải ta sợ đầu sợ đuôi không dám đấu tranh, mặc cho người ta đoạt soái thì làm sao đến mức thảm bại đến nông nỗi này. Ta vốn là chết cũng không hết tội. Cao tướng công không những không trách mà còn hậu đãi như thế, nếu như ta còn vì tính mạng bản thân mà bắn khoăn nữa, ngay cả ông trời cũng không dung.

Gã đứng lên, quay sang Lý Mục.

– Nói đi! Muốn ta phối hợp như thế nào? Ta sẽ đáp ứng.

Lý Mục tiến lên cầm chặt hai tay gã.

– Có tướng quân đã lên tiếng, mọi chuyện ắt sẽ thành công. Tình huống khẩn cấp, tôi sẽ thuật lại tỉ mỉ kế hoạch tác chiến cho ngài.

Dương Tuyên gật đầu, lập tức sai gọi các thân tín bí mật tới, nói lại quyết định của mình một lần.

Những thân tín kia của gã từ lâu đã vô cùng bất mãn với Hứa Tiết, còn căm hận Hứa Xước cực độ. Dù là đã rút lui về nơi này mấy ngày, Hứa Xước kia đang dưỡng thương, nhưng mà trong trướng ngày nào cũng ăn chơi nhảy múa, đã khiến cho rất nhiều tướng sĩ phản cảm căm ghét, nghe vậy tất cả đều vô cùng kích động phấn chấn, đồng loạt đáp ứng. Vì thế mọi người ngay trong đêm bàn xong kế hoạch, nhân nửa đêm canh ba, một nhóm người nhảy vào trong trướng của Hứa Xước, trói lấy Hứa Xước còn đang ngủ say, tính cả một số ít tâm phúc của hắn, khống chế toàn bộ. Dương Tuyên lại sai người thổi kèn, triệu tập đầy đủ binh lính, tuyên bố đi cùng Quảng Lăng quân và quân đội của Lý Mục đồng loạt đi cứu viện quân đội Lục thị hiện giờ còn đang bị vây nhốt ở Yển Thành.

Quan binh cấp trung hạ trong quân phủ Hứa Tiết vẫn luôn phục tùng Dương Tuyên. Những tướng lĩnh cấp cao xem thường Dương Tuyên đi theo Hứa Xước đoạt soái đều đã bị khống chế, hơn nữa lần trước lúc binh bại đã bị vây nhốt lại, nếu không phải Dương Tuyên lĩnh thân binh xông tới giải cứu, mọi người đi theo gã rút lui thì hiện

giờ chỉ sợ đã chết từ lâu rồi, thấy gã uy phong lẫm liệt, uy nghiêm hạ lệnh, bên cạnh là Lý Mục, thì đồng loạt tuân theo.

Bận rộn một đêm, hừng đông, mọi việc xong xuôi, Lý Mục cùng Dương Tuyên hẹn ngày phát binh thì hấn lại tiếp tục lên phía Bắc chạy đến Trường An.

Dương Tuyên tiễn hấn ra ngoài mười mấy dặm mới dừng bước, nhìn theo hấn cùng với một nhóm tùy tùng phóng ngựa lao đi, bóng dáng mờ mờ ở trong mảnh bụi vàng do vó ngựa tung bay tạo nên, càng lúc càng xa, trong lòng không khỏi thấy xúc động.

Từ khi nào, Lý Mục vẫn chỉ là một Biệt Bộ Tư Mã dưới trướng của mình.

Ngày đó khi hấn cầu cưới con gái Cao thị, mình biết tin một cái đã cho rằng đó là vọng tưởng, khổ sở khuyên can hấn từ bỏ suy nghĩ đó đi, những chuyện đó như là hiện ở ngay trước mắt.

Bất tri bất giác, hiện giờ hấn đã được phong lên Phiêu Kị, lấy được Trường An, lấy uy địch công. Tên tuổi của hấn còn trở thành hóa thân của chiến thần ở trong mắt người Nam Triều.

Mà mình thì, trước kia là cấp trên cũ của hấn, hiện giờ ở trước mặt hấn, cũng cảm nhận được một loại uy nghiêm không dám xem thường từ trong cử chỉ vô tình biểu hiện ra của hấn, thật không dám tin.

Lúc này sau khi binh bại, gã đã chủ động dâng thư cho Hứa Tiết thỉnh cầu giáng tội. Vốn dĩ gã đã chuẩn bị chịu tội, lại không nghĩ rằng Lý Mục sẽ tự mình tới đây khuyên mình cùng nhau xuất binh.

Dương Tuyên biết sự việc này xong, Hứa Tiết nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

Gã luôn là người do dự thiếu quyết đoán, luôn có băn khoăn, nhưng mà giây phút này, gã bỗng cảm thấy thoải mái, thậm chí còn cảm

kích Lý Mục vì đã cho mình một cơ hội cuối cùng đã có thể cãi lời Hứa Tiết, làm theo điều mình muốn làm, làm theo suy nghĩ của mình, cũng làm việc mà gã cần phải đi làm.

Kết cục xấu nhất, chẳng qua là tội chồng tội mà thôi.

Cao tướng công đã đáp ứng bảo vệ người nhà của gã, gã đã không còn phải lo lắng hậu phương nữa, dầu cho thân đầu chia lìa, có gì đâu mà phải sợ?

Dương Tuyên ngửa mặt lên trời, hú lên một tiếng dài. Giữa tiếng huýt sáo, dường như tất cả những bất mãn và phiền muộn đã tích tụ sâu trong lồng ngực bao năm nay cuối cùng cũng hoàn toàn được phóng thích, cả người cảm thấy không còn gánh nặng gì nữa, điều duy nhất nghĩ đến là buông tay, đi cùng Cao tướng công và Lý Mục, thề phải cứu được quân đội đang bị vây nhốt trong thành ra để chuộc tội.

.....

Mấy ngày nay, Cao Kiệu lại trở nên rất bận rộn, khó tránh khỏi không thể chăm sóc được Tiêu Vĩnh Gia. Thấy vợ bụng càng ngày càng to, đi lại nặng nề vất vả, Cao Kiệu rất áy náy.

Tiêu Vĩnh Gia hiện giờ lại cực kỳ thông cảm cho trượng phu, chẳng những kêu ông không được phân tâm vì mình, mà còn đau lòng cho ông phải làm việc vất vả. Bà biết có khuyên ông cũng vô dụng, đó không phải là ông muốn bận việc, mà là công việc tìm đến ông.

Hai người Hứa Tiết Lục Quang hiện giờ đều ẩn hình ẩn thân. Hứa Tiết mượn cơ bị ốm không thể lên triều, rất ít người được nhìn thấy ông ta, tình hình cụ thể tỉ mỉ thế nào không ai biết, nhưng mà Lục Quang thì sau lần đó thì ốm nặng không dậy nổi, bệnh tình thật sự rất nặng, Cao Kiệu có đến thăm ông ta mấy lần, lần nào trở về cũng đều cau mày thở dài náo nề.

Triều đình có ba cỗ xe ngựa, hai chiếc đã đi rồi, chỉ còn lại của Cao Kiệu, có thể tưởng tượng mỗi ngày ông phải làm bao nhiêu việc. Hơn

nữ hoàng để cực kỳ tôn kính ông, mọi chuyện từ lớn đến nhỏ trong triều đình toàn bộ đều hỏi đến ông. Trọng phu bận như con quay, dù mình có muốn ngừng cũng không ngừng được. Thấy ông cơm ăn không ngon ngủ cũng không yên, mở mắt nhắm mắt đều là việc triều đình, Tiêu Vĩnh Gia ngoại trừ tắm bồ trong ẩm thực hằng ngày nhiều hơn ra, trong lòng cũng chỉ mong chiến sự cứu viện lần này có thể thuận lợi kết thúc mau chóng.

Mẫu thân hy vọng như vậy, Lạc Thần còn hơn cả thế. Ở nhà bầu bạn bên mẫu thân đang mang bụng bầu càng lúc càng lớn, đợi hơn một tháng, tới tháng Bảy, một tin tức tốt cuối cùng cũng truyền tới Kiến Khang.

Ba lộ liên quân Lý Mục, Cao Dận cùng với Dương Tuyên giao hẹn đồng thời xuất kích tấn công Bắc Hạ, quả nhiên đã đạt được mục đích như đã chờ mong.

Đặc biệt là một đường của Lý Mục, bởi vì chiến sự nổi dậy không hề báo trước, khí thế lúc đầu như chẻ tre, rất nhanh đã phá được Đồng Quan, thẳng tiến đến Hổ Lao Thành.

Trong khoảng thời gian đó, trên không thành Lạc Dương bay đầy tin tức quân đội của Lý Mục sẽ đánh tới trong tương lai gần, đầu đường cuối ngõ dân chúng đều nhắc đến.

Bắc Hạ kể từ sau khi thua trong trận đại chiến Giang Bắc vốn ý đồ xâm nhập xuống phía Nam mà quốc lực giảm đi, trong mấy năm nay ứng chiến khắp nơi, triều đình sút đầu mẻ trán, lòng người không yên, biết được tin tức thì như gặp đại địch, lập tức điều đại quân còn tập trung ở vùng Dự Châu trở về, toàn lực ứng chiến. Ngoài ra từ hai châu Từ, Thanh lại đồng thời gặp quân đội Nam Triều cùng từ phương hướng Nam Dương phát động phản công, binh lực lại tiếp tục bị bắt phải phân tán.

Nửa tháng trước, ngay vào lúc lương thảo trong quân thiếu thốn, cư dân trong thành cũng không còn lương thực dư, khi mà Lục Giản Chi không thể không hạ lệnh bắt đầu giết ngựa thì thám tử đột nhiên hồi

báo, nói quân địch đang bao vây thành thế mà lại bắt đầu dần dần bị điều đi.

Chỉ trong mấy ngày, liên doanh vốn dĩ dày đặc nhìn không thấy điểm cuối khắp núi đồi bên ngoài thành đã giảm đi rất nhiều. Sau đó thì y biết được tin tức, là triều đình ra tay cứu viện, dụ quân địch rút đi, cho họ có một cơ hội phá vây thoát ra.

Không có từ nào hình dung được cảm thụ của Lục Giản Chi vào giây phút biết được tin tức này.

Mới tối hôm qua, khi y lặng lẽ đi lên đầu tường thành và nhìn về phương Nam xa xôi, bên tai còn thoáng như nghe được tiếng khóc nhớ nhà của binh lính thủ thành nào đó.

Kể đó, như là bị lây nhiễm, trên đầu tường thành, đâu đâu cũng nhìn thấy được binh lính ôm binh khí, ngồi xổm dưới đất mà khóc, khóc hết người này đến người khác, liên tục không dứt.

Là chủ soái, tâm tình của y lúc ấy thế nào có thể nghĩ. Y không hề xử phạt những binh lính này, chỉ lặng lẽ rời đi.

Vào lúc này khi mà nghe được tin tức này, y cảm thấy mình giống như một người sắp chết đuối đột nhiên được một bàn tay từ trên trời giáng xuống kéo lên.

Ngay lập tức y truyền đạt tin tức này xuống.

Những người lính của y, những người sống sót sau trận chiến đầm máu trên đường đi, gặp phải cuộc bao vây, và sau khi cố gắng đẩy lùi kẻ thù tấn công thành trì vô số lần, cuối cùng đối mặt với tình cảnh thiếu lương thực, đã rơi vào tuyệt vọng, vốn dĩ họ đã nghĩ đích đến của họ cũng giống như những người đến trước họ, cũng giống như những đồng đội đã chết trong trận chiến, chẳng qua chỉ là chết ở chỗ này thôi. Họ dù thế nào cũng không nghĩ tới, triều đình này lại không từ bỏ bọn họ.

Trống trận lại lần nữa sôi nổi, quân tâm càng trở nên tập trung chưa từng có, cửa thành mở rộng ra, Lục Giản Chi mang theo binh lính giết xông ra khỏi tòa thành trì đã vây khốn họ hơn nửa tháng, gặp phải những binh lính Hạ còn ở lại, lúc đang huyết chiến thì Dương Tuyên cuối cùng cũng dẫn quân đội đuổi tới kịp thời.

Hai đội nhân quân vốn kết làm đồng minh, ý đồ liên quân Bắc phạt, trải qua phản bội và lừa dối, lại lần nữa liên hợp cùng nhau, tiêu diệt quân đội Bắc Hạ phụ cận, sau đó nhanh chóng rút lui, bước lên con đường đi về phía Nam.

Giữa tháng Tám, Lục Giản Chi về tới Kiến Khang.

Lục Quang cuối cùng vẫn không thể chống đỡ được đến ngày trưởng tử trở về, trên đường Lục Giản Chi đang trở về kinh thì đã ôm hận mà chết.

Nghe nói lúc ông ta lâm chung, thần chí đã không còn tỉnh táo, vẫn luôn nguyện rửa Hứa Tiết, sau khi chết hai mắt mở trừng trừng, không ai có thể khép lại được, cho đến khi có hạ nhân nhanh trí kêu to “Hứa Tiết đã chết rồi, đầu bị chặt rồi” lại to gan đi khép mắt lại cho ông ta, bấy giờ mới hai mắt ông ta mới nhắm lại.

Lục Giản Chi vừa về tới liền vội vàng xử lý tang sự.

Lục thị thân là đại gia sĩ tộc. Lục Quang cả đời giữ địa vị cao trong triều đình, tuy rằng mấy năm cuối trong đời không thuận, nhưng người thì đã chết, triều đình cũng không truy cứu trách nhiệm Bắc phạt thất bại của Lục thị, còn an ủi khuyên nhủ rất nhiều, nên được mai táng theo phong tục xa hoa thời bấy giờ, tang lễ lẽ ra phải được tổ chức trọng thể.

Nhưng mà tang sự của Lục gia lại làm rất đơn giản, đơn giản đến mức rất nhiều bạn bè sĩ tộc cũ của Lục Quang đều không thể nhìn nổi, âm thầm chỉ trích Lục Giản Chi bất hiếu. Lục Giản Chi không hề giải thích điều gì, sau khi tang sự xong xuôi thì lại trình lên một tấu chương khiến cho người nào người nấy đều chú ý.

Lục Giản Chi xin từ chức toàn bộ chức quan, đưa linh cữu vong phụ về tổ địa Ngô quận, cả nhà cùng di dời, y giữ đạo hiếu ba năm với cha.

Mà mấy vạn nhân mã Lục thị được y mang về kia lại lấy phương thức tự nguyện mộ binh mà gộp vào Quảng Lăng quân.

Từ đây, Nam Triều đã không còn quân phủ Lục thị nữa.

Giữ tròn đạo hiếu thì thôi đi, nhưng lại quyết định giải tán quân phủ của Lục gia, điều này đã gây náo loạn trong triều, quần thần bàn tán xôn xao.

Nghe nói khi Lục Giản Chi đưa ra quyết định này đã nhận được sự phản đối mạnh mẽ của tông tộc Lục thị.

Lục Giản Chi luôn được biết đến với tính cách ôn hòa và nhã nhặn, nhưng lần này, y lại như thay đổi thành một người khác, thái độ cực kỳ kiên quyết, không cho phép người nào phản đối.

Lục Quang vừa chết, y lại là gia chủ danh chính ngôn thuận của Lục thị. Y đã lên tiếng như thế, tộc nhân Lục thị tranh chấp phản đối một hồi nhưng không thể làm gì được. Một số ít người không cam lòng, âm thầm lôi đi một bộ phận nhân mã. Lục Giản Chi cũng không ngăn cản, cuối cùng tự mình đi gặp đại bộ phận tướng sĩ còn lại, nói rõ quyết định của mình.

Tướng sĩ lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, ngoài một số muốn xuất ngũ ra, những người còn lại đều nguyện ý gia nhập Quảng Lăng quân.

Chạng vạng ngày hôm nay, Lạc Thần thấy phụ thân trở về nhà sớm.

Nàng biết, ngày mai Lục Giản Chi sẽ phải dỡ linh về quê.

Hôm nay huynh ấy có gửi bái thiếp tới, buổi tối sẽ đến nhà xin gặp phụ thân để từ biệt.

Hết chương 109

Chương 110

Ấn tượng cuối cùng về Lục Giản Chi để lại trong trí nhớ của Lạc Thần là vào đêm thu của năm kia, còn nhớ vừa qua ngày Trùng Dương không lâu, huynh ấy đi Giao Châu nhậm chức. Đêm đó huynh ấy cũng đến nhà gặp phụ thân để từ biệt.

Những khổ sở khi đó, nỗi u sầu mà huynh ấy muốn nói, và nỗi buồn bã khi huynh ấy nói lời tạm biệt với mình và cuối cùng cái bóng lưng quanh quẽ cô độc rời đi, Lạc Thần vẫn nhớ nó cho đến nay.

Thời gian trôi nhanh như một mũi tên và đã có rất nhiều thứ đã trải qua ở trong khoảng thời gian trôi qua đó.

Nàng không biết tâm cảnh của Lục Giản Chi tối nay là như thế nào, nhưng nàng đoán rằng sau khi huynh ấy từ biệt phụ thân nàng xong, có lẽ huynh ấy cũng muốn gặp mặt mình một lần cuối. Lúc này, huynh ấy thật sự rời khỏi Kiến Khang, trước khi đi, chắc hẳn sẽ có lời muốn nói với mình.

Điều này dựa trên trực giác có được khi biết huynh ấy từ khi còn nhỏ và tương tác với huynh ấy trong nhiều năm.

Lạc Thần vẫn luôn chờ.

Quả nhiên, vú già tới truyền lời, nói Cao tướng công gọi nàng đi một chuyến.

Lạc Thần đi đến, đẩy cửa đi vào.

Cha mẹ đều ở thư phòng, Lục Giản Chi đứng ở một bên.

Lần trước ly biệt, đã qua hơn một năm. Tối nay Lạc Thần lại một lần nữa gặp được Lục Giản Chi – người vẫn là đại huynh Lục gia phong lưu phóng khoáng từng là hình mẫu lý tưởng của nàng thời thiếu nữ, rồi lại mơ mơ hồ hồ không để lại nhiều ấn tượng sâu sắc.

Hai má huynh ấy hõm sâu, cả người rất gầy gò, nhưng mà tinh thần lại khá tốt.

Thấy nàng tới, huynh ấy quay sang nàng, gọi nàng một tiếng “A Di”, cười nói:

– Vừa rồi huynh còn nói với ba phụ bá mẫu là muốn gặp muội. Muội sẽ không trách huynh mạo muội chứ?

Lạc Thần mỉm cười lắc đầu:

– Ngày mai đại huynh về quê rồi, dù là huynh không nói thì muội cũng sẽ gặp để tạm biệt huynh.

Cao Kiệu đỡ Tiêu Vĩnh Gia đứng lên, cười với Lạc Thần:

– Hai con nói chuyện đi, cha đưa mẹ con về phòng nghỉ ngơi trước.

Lục Giản Chi cảm ơn hai người, lại lặng lẽ tiến ra cửa rồi mới đi vào.

Lạc Thần nói:

– Ngày mai đại huynh đã đi rồi, việc trong nhà đã sắp xếp ổn thỏa chưa ạ?

Lục Giản Chi nở nụ cười nhẹ:

– Cảm ơn muội, mọi việc xong hết rồi.

Lạc Thần mỉm cười:

– Thế thì muội chúc đại huynh bình an trở về, tương lai mọi chuyện suôn sẻ. Có tin gì thì báo với mọi người.

Lục Giản Chi nhìn nàng, nụ cười nhẹ bên môi biến mất, lặng thinh một lát nói:

– A Di, nói thật lòng với muội, tối nay muội bằng lòng gặp huynh, vẫn quan tâm tốt bụng, huynh vô cùng cảm kích.

– Năm ngoái muội quan tâm bệnh tình của huynh, tặng cầm phổ làm thuốc, nhưng huynh lại phụ ý tốt của muội không cất giữ cẩn thận. Càng không nói đến nhị đệ huynh điên cuồng làm chuyện tà trời, suýt chút nữa làm ô nhục thanh danh của muội. Lý thứ sử không những không trách mà lần này vì cứu viện huynh cùng với mấy vạn con cháu Lục thị mà đã phải bôn ba nhọc lòng, tận hết sức lực.

– Lục Giản Chi cảm động vô cùng, không biết nói gì hơn.

Lạc Thần thấy huynh ấy vén vạt áo lên quỳ xuống trước mặt mình, trịnh trọng khấu lễ, giật mình, vội tránh đi.

– Đại huynh mau đứng lên đi ạ. Đừng nói là muội, dù là lang quân muội cũng sẽ không nhận đại lễ của huynh đâu ạ. Trên đầu tướng sĩ tuy có họ có gia tộc, nhưng mà người nào mà chẳng phải là con cháu Nam Triều của ta, người mà lang quân muội cứu là con cháu của Nam Triều.

Lục Giản Chi từ từ đứng lên, nói:

– Năm ngoái lúc còn ở Giao Châu, huynh từng một lần nản lòng tột độ, oán trời trách đất, thậm chí còn tự cho là cuộc đời này đã chẳng có hứng thú gì nữa. Giờ nhớ lại mới thấy huynh đúng là vô tri nực cười thế nào.

– Bị vây hãm trong thành, thật sự đi tới con đường sinh tử rồi, bên tai toàn là tiếng khóc đêm khuya nhớ nhà nhớ quê hương của tướng sĩ, huynh mới biết rằng tất cả những oán trời trách đất, đổ lỗi cho người khác, đổ lỗi cho số mệnh lúc trước đều vô cùng tầm thường, đó đều là những lo sợ không đâu, không đáng giá một xu.

Huynh ấy đột nhiên cười lên.

– A Di, muội có biết lúc tỉ thí Trùng Dương đó, cửa ải thứ ba vì sao huynh không chọn huyền luận mà đuổi theo Lý Mục đến Hồ Sơn không?

– Bởi vì tỉ thí cửa ải thứ nhất, ngài ấy không hề thua kém huynh, cửa ải thứ hai so bản tên huynh với ngài ấy nhìn như tương đương nhau, nhưng mà huynh biết, nếu thật sự phân cao thấp, huynh rõ ràng là không bằng ngài ấy.

– Bình thường huynh có vẻ như coi danh lợi như mây bay, kết giao bạn bè cũng không hỏi thân phận môn đình, kỳ thực ở trong lòng huynh vẫn luôn tự giữ thân phận. Huynh không cam lòng thua kém hàn môn, bấy giờ mới sinh ra lòng hiếu thắng, từ bỏ cửa ải mà Cao tướng công cố ý thiết lập cho huynh, nhất định phải đòi tranh cao thấp với ngài ấy ở Hồ Sơn bằng được...

Huynh ấy thất thần một lát, như là nhớ lại tình cảnh lúc ấy, lắc đầu cười khổ.

– Kết quả dĩ nhiên là huynh thua.

Nét mặt huynh ấy đột nhiên trở nên nghiêm trang.

– Phải cho đến hiện giờ, huynh mới biết được, Lý thứ sử là một nhân vật bậc nào, còn xa huynh mới bằng ngài ấy. Thua bởi ngài ấy, huynh tâm phục khẩu phục.

Lục Giản Chi ngừng lại, nhìn Lạc Thần, khóe môi lại lần nữa nở nụ cười.

– A Di, muội từ nhỏ đã gọi huynh là đại huynh. Lúc muội thành hôn, đại huynh không thể nói lời chúc phúc cho muội. Nhân tối nay đại huynh chúc hai người bạc đầu đồng tâm, hạnh phúc mãi mãi.

– Đại huynh đi trước. Ngày sau nếu có cơ hội huynh sẽ đến bái tạ vợ chồng phu thê muội.

Lạc Thần dường như nhìn thấy một lớp nước mờ nhạt như có như không trong đôi mắt huynh ấy.

Nhưng điều này không quan trọng.

Giờ khắc này, ở trên người Lục Giản Chi đã không còn nhìn thấy nửa phần bi thương hay ảm đạm còn sót lại trong ký ức của Lạc Thần vào mùa thu năm ấy nữa.

Huynh ấy chỉ còn sự khắc chế và bình thản.

Lạc Thần tự mình tiễn huynh ấy ra tận tiền đường mới dừng bước, sau đó quay trở về.

Nàng biết Lục Giản Chi đã thật sự buông xuống rồi.

Trên đường trở về, nàng cũng thấy tâm tình của mình cũng theo đó bình thường trở lại, nhưng đồng thời cũng không khỏi cảm thán.

Trong thế giới của nàng, nếu như không có sự xuất hiện của Lý Mục, nếu lúc trước nàng thuận lợi gả cho Lục Giản Chi, hiện giờ, chưa chắc đã không phải là một loại ổn định khác trong thế giới này.

Tuy nhiên, nếu được lựa chọn, nàng nghĩ nàng sẽ vẫn lựa chọn như ngày hôm nay, hợp rồi tan, ghi nhớ đến nhau.

Không chút nào do dự.

Nếu như không phải gặp được Lý Mục, nàng không biết mình lại có thể yêu một người đàn ông vốn dĩ xa lạ với mình đến vậy.

Kiểu kiểu hồ thần, tại phán hiến quốc.

Trong cảm nhận của Lạc Thần, lang quân vĩ đại của nàng lẽ nào chỉ là như thế?

Nàng yêu phẩm cách thâm trầm như uyên đình nhạc trì của hắc, yêu hào khí anh hùng lổ lác can vân của hắc, yêu huyết khí cùng với cương dũng như chiến binh của hắc, yêu từng vết sẹo trên cơ thể hắc cùng với toàn bộ những con đường sắt máu mà hắc đã đi qua.

Nàng càng yêu hơn toàn bộ ghen tuông cùng mềm yếu và cả sự u tối của một người đàn ông mà hắc chỉ bằng lòng biểu lộ ra ở trước mặt nàng.

Lục Giản Chi cùng với những tướng sĩ may mắn còn sống kia đều đã bình yên trở lại. Hiện giờ nàng chỉ mong ngóng hắc có thể sớm trở về đây để đón nàng.

Nàng muốn được ở bên lang quân của mình.

Nhưng mà tin tức không thể lập tức đoàn tụ vẫn được gửi đến tay nàng.

Tiến Lục Giản Chi đi rồi, Lạc Thần trở lại phòng của mình, nhìn mẫu thân đang ngồi bên giường đợi nàng, thấy nàng trở về thì như muốn đứng lên, nàng vội bước nhanh tới đỡ mẹ ngồi trở lại.

– Mẹ ơi, sao mẹ còn chưa đi nghỉ ạ?

Nàng chạm nhẹ vào cái bụng càng lúc càng lớn của mẫu thân, còn nhớ vừa rồi cha nói là đưa mẹ về phòng nghỉ ngơi mà.

Tiêu Vĩnh Gia mỉm cười:

– Giản Chi đi rồi hả con?

Lạc Thần đáp vâng, lại nói:

– Cũng không có việc gì cả. Lục đại huynh vừa rồi chỉ bày tỏ lòng biết ơn với lang quân của con thôi ạ.

Tiêu Vĩnh Gia cũng không hỏi gì thêm khác, chỉ mỉm cười thờ dài:

– Khi Giản Chi từ biệt cha con, mẹ đã nhìn ra nó thật sự đã khác trước rất nhiều. Trước đây nó vốn đã là một người xuất chúng, sau khi vượt qua rào cản này, tương lai của nó sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Lạc Thần gật đầu, trong lòng nghĩ, ngoài miệng liền hỏi ra:

– Mẹ ơi, vẫn chưa có tin tức của lang quân con khi nào thì về ạ mẹ?

Tiêu Vĩnh Gia nhìn con gái, đưa một lá thư qua.

– Vừa rồi lúc con và Giản Chi đang nói chuyện thì thư của Kính Thần vừa tới. Một lá gửi cho cha con, cái này là của con. Mẹ biết ngày nào con cũng nhớ nó nên mới mang đến luôn cho con.

Hai mắt Lạc Thần sáng rỡ, vội cảm ơn mẫu thân, nhận lấy.

Dù rất nóng lòng muốn xem tin tức về hấn, nhưng nàng cũng không đành lòng xé phong bì mà đứng dậy chạy ra phòng ngoài, dùng dao cẩn thận mở phong bì, cuối cùng lấy ra bức thư.

Là thể chữ quen thuộc của hấn, bút sắt hoành câu, đập vào mắt.

Bức thư rất dài, có mấy trang, nhưng nàng vẫn không đành lòng đọc hết một lượt, phải đọc từng chữ một.

Nhưng rồi dần dà, nụ cười bên môi Lạc Thần cứng lại.

Sau khi tin tức về việc Lục Giản Chi đột phá thành công và trở về phía Nam đến với hấn, hấn liền ngừng tiến công đối với Hổ Lao Thành, ngay sau đó rút quân về tới phía tây Đồng Quan.

Tin tức này Lạc Thần đã biết trước đó.

Nàng vốn tưởng rằng chờ hấn sắp xếp quân vụ bên kia xong thì có thể trở về đón nàng, hoặc là ít nhất phải người tới đón nàng đi đến chỗ hấn.

Nhưng mà xem ra hy vọng này ít nhất là hiện tại rõ ràng là không thể nào.

Lý Mục nói với nàng, Trung Nguyên ở phía Tây Đồng Quan hiện giờ còn chưa nằm trong kế hoạch của hắn.

Sau khi lấy được Trường An, việc hàng đầu của hắn là tiêu diệt thế lực Tiên Bi Lũng Tây.

Hắn cực kỳ nhớ nàng, ban đầu muốn hồi binh về Trường An xong thì dự tính sẽ trở về theo kế hoạch ban đầu. Nhưng mà cục diện ở Lũng Tây lại đột nhiên có biến hóa.

Bộ lạc Thổ Cốc Hồn Tiên Bi trước đây vẫn luôn tranh đoạt Tần thành với Cốc Hội Trường vừa mới kế vị. Tháng trước, Bộ lạc Thổ Cốc Hồn dẹp xong Tần thành, Tây Kim vừa bị diệt, người của Thổ Cốc Hồn lại kiến quốc xưng đế, nhân cơ hội hắn đông tiến Đồng Quan mà liên tiếp tập kích quấy rối Trường An. Hắn quyết định nhân thế phản kích, xoá sạch thế lực Tiên Bi đã chiếm cứ Lũng Tây nhiều năm này, lấy lại Lũng Tây, hoàn toàn củng cố Trường An. Cho nên hắn tạm thời không thể nào trở về, cũng không thể nào đón nàng đến Trường An nơi mà liên tiếp xảy ra chiến sự được.

Trước khi hắn đi đã từng hứa xong việc sẽ trở lại để đón nàng. Hiện giờ hắn lại nuốt lời.

Cuối thư, giọng điệu của hắn rất thận trọng, hắn liên tục xin lỗi nàng, bảo nàng yên tâm chờ tin mình, nói rằng sau khi hắn quét sạch quân Tiên Bi, chiếm được Lũng Tây, hoàn toàn ổn định cục diện Thường Châu rồi, hắn nhất định sẽ tới đón nàng.

Lạc Thần xem đi xem lại mấy lần mới buông thư xuống, ngẩng lên, thấy mẫu thân nhìn mình, nàng nén cảm xúc thất vọng đang trào dâng trong lòng xuống, nở nụ cười:

– Mẹ ơi, lang quân nói chiến sự bận rộn, chưa thể về được. Mà con cũng không thể đến chỗ huynh ấy để làm ảnh hưởng đến huynh ấy. Vừa hay con có thể ở lại nhà bầu bạn với mẹ, chờ mẹ sinh em.

Nàng nghĩ nghĩ:

– Chỗ mẹ chồng con cũng đã lâu chưa tận hiếu được. Qua một thời gian nữa là ngày mẹ sinh, con tính ở bên mẹ mấy hôm thì con sẽ đi Kinh Khẩu một thời gian ạ.

Tiêu Vĩnh Gia vừa rồi cũng từ chỗ Cao Kiệu mà biết được tin tức này. Vợ chồng trẻ tuổi, đang là lúc mặn nồng thắm thiết, vốn bà lo lắng con gái buồn bã, thấy nàng lên tiếng như thế thì cũng yên lòng, trò chuyện thêm vài câu với con gái, khi đứng lên về phòng thì nhắc con gái nếu muốn viết thư hồi âm thì mau viết đi, ngày mai sẽ gửi cùng với thư của Cao Kiệu.

Lạc Thần đáp vâng, chờ mẫu thân đi rồi lập tức ngồi vào bàn, xắn ống tay áo lên, tự tay trải giấy chấm mực.

Mấy thị nữ Quỳnh Thụ biết nàng muốn viết thư hồi âm cho Lý lang quân, đứng bên cạnh hầu không dám thở mạnh, không dám phát ra tiếng, tránh quấy nhiễu đến nàng. Đợi hồi lâu, họ thấy nàng cầm bút mà mãi không biết một chữ nào, thất thần rất lâu, sau đó lại buông bút xuống đi ra ngoài đi thẳng đến đình viện, đang khó hiểu, vì thế tất cả đi theo nàng.

Nàng hái đoá cẩm quỳ, lại đi đến trong sân cỏ cây hoa lá tươi tốt, hái một nhánh tiêu tím thơm ngát, trở lại, cầm trên giá sách lấy một quyển sách, kẹp vào trong đó, bỏ vào bì hai, không biết chữ nào, nó liền trở thành thư.

Mấy thị nữ không hiểu gì, nhìn nhau.

Quỳnh Thụ hỏi:

– Tiểu nương tử, đó là gì ạ?

Lạc Thần dán bì thư lại, chỉ cười mà không nói.

Nghĩ đến hãn hành quân đánh trận không khỏi buồn tẻ. Nếu như nhiều lúc cũng giống như nàng đêm khuya không ngủ được, có thể ngồi trong lều trướng dưới ngọn đèn mở quyển sách mà mình gửi cho hãn, cũng là một cách để vượt qua những đêm dài.

....

Mấy ngày nữa là ngày sinh nhật của Tiêu Vĩnh Gia.

Khi Lục Giản Chi và gia đình rời khỏi kinh thành, Lục thị từ đây đã hoàn toàn rời khỏi triều đình. Tân An Vương lại dâng thư buộc tội Hứa Tiết, lời lẽ nghiêm khắc, triều thần nghị luận chỉ trích rất nhiều.

Lần này Bắc phạt tổn thất rất thảm trọng, không chỉ triều đình mà trong dân chúng cũng nghị luận không ngừng, từ lâu đã không phải là việc của một họ một nhà. Hứa Tiết tự biết không thể nào an ổn với triều đình, liền lấy lý do về quê dưỡng bệnh, xin từ chức Tư Đồ, rời khỏi Kiến Khang, tạm thời trở về quê quán Tuyên Thành Uyển Lăng. Không ít quan viên cùng với môn sinh bạn cũ phụ thuộc vào hai nhà Hứa Lục khó tránh khỏi cũng bị liên quan, hoặc là bị biếm hoặc là rời đi.

Trước đây sĩ tộc ba họ trải qua biến cố này cuối cùng chỉ còn Cao thị là môn đình duy nhất.

Mấy ngày trước, ngưỡng cửa của Cao gia gần như bị người người nhà nhà đến gửi bái thiếp bị đập gãy.

Tiêu Vĩnh Gia không muốn làm phô trương, kêu Cao Kiệu nhận bái thiếp và gửi lại thư cảm ơn, còn không nhận một quà lễ nào cả.

Tới hôm nay, bà cũng chỉ mời mấy nữ quyến có quan hệ thân thiết với tông tộc Cao thị, còn có cả vị Hoài Đức Huyện chủ năm ngoái có

mời bà đến dự sinh nhật, mọi người cũng nhau tụ tập, tổ chức bữa tiệc, mời đoàn nhạc kỹ đến để thêm vui, chúc mừng mà thôi.

Bởi vì có thai, Tiêu Vĩnh Gia không uống rượu, chỉ trò chuyện cùng với mọi người. Đang trò chuyện vui vẻ, một vú già chạy vào bẩm báo trong cung có gửi lời nhắn, nói Cao hoàng hậu cũng tới chúc thọ bá mẫu trưởng công chúa, hiện phượng giá đang trên đường đi, sắp tới rồi.

Hết chương 110

Chương 111

Khoảnh khắc tiếng nói ở giữa sảnh ngừng lại, mọi người đều đổ dồn về phía Tiêu Vĩnh Gia, trong mắt lộ rõ sự hâm mộ.

Hoài Đức Huyện chủ cười:

– Ngày sinh nhật ngay cả hoàng hậu cũng đích thân ra cung chúc mừng, quá là vẻ vang rồi. A Lệnh à, khắp Nam Triều ta chỉ có một mình tỷ thôi đó.

Mọi người hòa theo phụ họa.

Tiêu Vĩnh Gia chỉ cười nhẹ.

Lạc Thần ngồi ở bên cạnh bà, thấy bà như muốn đứng lên đi ra đón thì nói:

– Mẹ ơi, mẹ đi lại không tiện, để con thay mặt mẹ đi đón a tỷ ạ.

Lạc Thần đi tới tiền đường, đợi một lát, quả nhiên là Cao Ung Dung bái giá xuất hiện. Lạc Thần cùng tới tứ quý xuống, Cao Ung Dung nâng nàng đứng lên, cười thật tươi, đầu tiên là trách nàng không chịu vào cung tâm sự trò chuyện với mình, lại nói nơi này là trong nhà, chỉ muốn nàng gọi mình là a tỷ.

Lạc Thần nói:

– A tỷ, mẫu thân vừa rồi muốn đích thân ra đón tỷ nhưng bị muội ngăn lại. A tỷ sẽ không trách chứ ạ?

– Hôm nay là sinh nhật của bá mẫu, ta tới là để chúc thọ cho bác, ai mà để ý nghi thức xã giao này chứ muội? Huống chi bá mẫu đang có

thai không tiện đi lại. Không cần phải khách sáo có lệ với a tỷ như thế đâu.

Cao Ung Dung thật mật khoác tay Lạc Thần, cả đường cười nói đi vào trong, rất nhanh đã tới yến đường.

Tiêu Vĩnh Gia cùng với những khách nữ đã ra quỳ sẵn để đón rồi.

Cao Ung Dung bước nhanh đi lên đỡ Tiêu Vĩnh Gia đứng lên.

Tiêu Vĩnh Gia đã chuẩn bị ghế sẵn cho chị ta, mời chị ta ngồi xuống.

Cao Ung Dung đỡ Tiêu Vĩnh Gia đến ngồi chỗ của mình xong bấy giờ mới tự ngồi xuống, lại kêu mọi người bình thân, không cần phải giữ lễ tiết. Cười nói:

– Từ nhỏ ta đã không còn mẫu thân, là bá mẫu đã chăm sóc ta, con ta như con gái ruột, bá mẫu không khác gì mẫu thân của ta. Ta chỉ buồn vì bản thân gả đi xa, hiện giờ thì ngày ngày ở trong hoàng cung, không thể bày tỏ lòng hiếu đạo được. Hôm nay là ngày hỉ thọ của bá mẫu, ta tới là vì chúc thọ, cũng là vấn an người. Nếu vì ta có mặt ở đây mà mọi người cứ bó tay bó chân, ta cũng thấy áy náy.

Mọi người thấy hoàng hậu hiền hoà, lại nói những lời hiếu kính đầy đủ như thế, càng thêm ngưỡng mộ Tiêu Vĩnh Gia, dần dần cũng không câu nệ gò bó gì nữa, cười phụ họa theo. Một số cung nhân mang theo những món quà sinh nhật được chuẩn bị cẩn thận của hoàng hậu, hoặc đắt tiền hoặc quý hiếm. Hai cung nhân đầu tiên, một người quỳ xuống và bưng một chiếc khay bằng vàng và sơn mài, trên đó là một cặp Như Ý bằng vàng, Người kia khiêng một cái giá treo chim, trên đó đứng một con vẹt sặc sỡ, chân buộc một sợi dây chuyền vàng, trêu chọc một hồi mới mở miệng nói “Trưởng công chúa khang an như ý!”

Mọi người đều cười to lên, khen liên hồi.

Tiêu Vĩnh Gia cười nói:

– Hoàng hậu giúp bề hạ quản lý lục cung, chỉ là một sinh nhật mà thôi, năm nào mà không có ngày này. Lẽ ra hôm nay ta lười tổ chức tiệc tùng, nhưng lại sợ bị chư vị nói ta tìm cớ, cho nên mới mời mọi người đến náo nhiệt một chút, làm hoàng hậu phải nhọc lòng như thế, ta thấy vô cùng ái ngại.

Cao Ung Dung cười nói:

– Bá mẫu sao cứ khách sáo ọ. Hôm nay là ngày sinh nhật của bác, cháu chuẩn bị quà mừng cho bác, chủ yếu để bày tỏ tấm lòng chân thành của cháu đối với bá mẫu.

Chị ta đứng lên, lấy cặp Như Ý kia tự tay dâng lên.

– Cặp Như Ý này chỉ là một món quà bình thường, nhưng lễ nhẹ mà nghĩa nặng. Cháu đã chuẩn bị từ lâu, nhân ngày tốt lành này mà tặng bá mẫu.

– Chúc bá mẫu được hạnh phúc như ý muốn, ngày nào cũng như hôm nay.

Chị ta nhìn vào Tiêu Vĩnh Gia, trên mặt cười tươi, nói từng chữ.

.....

Chạng vạng, quan nha Đài Thành, Cao Kiệu vẫn chưa rời đi.

Hôm nay là sinh nhật của Tiêu Vĩnh Gia, từ mấy ngày trước bà đã nói với ông là không muốn tổ chức khoa trương gì, đến ngày thì chỉ mời mấy tộc nhân tới nhà là được.

Mấy năm trước tình cảm của hai vợ chồng không hòa hợp, Tiêu Vĩnh Gia sinh hoạt cực kỳ xa xỉ, Cao Kiệu cũng chỉ nhìn mà không dám nói vợ nửa câu. Thấy bà hiện giờ tính cách thay đổi rất lớn, chẳng những dịu dàng hiểu lòng người, trong sinh hoạt hằng ngày cũng không còn chú trọng những thứ đó nữa, dĩ nhiên là ông rất vui

mừng. Lần này là sinh nhật vợ, vốn dĩ ông muốn tổ chức long trọng cho bà một chút, không ngờ bà lại chủ động nói ra như thế.

Ông vốn là một người rất tiết kiệm, thê tử đã nói như thế rồi thì cũng không nài nỉ nữa. Ngày hôm nay trong lòng ông vẫn luôn sốt ruột muốn về sớm với thê tử. Khi sắc trời đã sâm sẩm tối, ông cố gắng nhanh chóng xử lý công việc, còn lại thì gác lại hết, kêu thuộc quan cũng tan làm. Khi sắp đi lại thấy Tiêu Đạo Thừa tới, tùy tùng ôm theo một chồng hồ sơ đi theo, nói có việc tìm ông, thế là đành phải ở lại.

Tiêu Đạo Thừa đưa lên một danh sách, nói:

– Đây là nhân tài các nơi tiến cử đến. Bệ hạ đã xem qua hết rồi, phê chuẩn toàn bộ. Ta biết tướng công cũng rất quan tâm việc này cho nên đem danh sách đến cho ngài xem trước. Biết ngài bận rộn, ta đã chọn lọc ra những người xuất sắc nhất rồi, khi nào có thời gian ngài có thể tự mình kiểm tra, nếu đúng thì bệ hạ hạ lệnh bổ nhiệm. Bệ hạ cũng nhiều lần cảm khái, nói tất cả đều là dựa vào thừa tướng, triều đình mới có được cục diện tốt như ngày hôm nay.

Lục Quang đã chết, Hứa Tiết bị buộc tội, thực tế đã nửa ở ẩn, bị ảnh hưởng bởi tình trạng hỗn loạn này, nhiều vị trí bị bỏ trống trong triều đình. Mấy ngày qua, theo hệ thống điều tra và tuyển dụng thông thường, Tiêu Đạo Thừa đã soạn ra bản danh sách bổ nhiệm quan chức mới và mang cho Cao Kiệu xem xét. Trong số các chức vụ quan lại cần bổ nhiệm lại có mấy chức vụ, đều thuộc các bộ trọng yếu như Ngũ Binh, Lại Bộ, chức vị cũng không thấp, rất quan trọng.

Cao Kiệu nhận lấy nhìn thoáng qua, thấy trong những người được khoanh tròn, phần lớn ông biết, đều là quan chức địa phương, hoặc có uy tín, hoặc có danh vọng tài cái, xem xong danh sách thì gật đầu:

– Ngày mai ta sẽ xem, xem xong sẽ thượng tấu lên bệ hạ luôn.

Đang nói, ông đột nhiên nhớ đến một người.

– Sao không thấy Dương Tuyên ở đây?

Tiêu Đạo Thừa lắc lắc đầu:

– Ta đang muốn nói với tướng công đây. Thật sự đáng tiếc. Tướng công tuy mấy lần triệu hấn, nhưng hấn lại không chịu về. Ngày hôm nay vừa nhận được tin tức, hấn đã đi Tuyên Thành thỉnh tội rồi, Hứa Tiết không những không trách hấn mà còn giết con trai Hứa Xước, nói là để an ủi anh linh những tướng sĩ đã chết trong trận Bắc phạt.

Cao Kiệu yên lặng một lát, thở dài:

– Dương tướng quân rất có lòng đại nghĩa, nhưng mà thời vận lại không tốt. Người trung liệt như thế không thể hiệu dụng cho triều đình, thật sự là đáng tiếc.

Tiêu Đạo Thừa cũng thở dài mấy tiếng, liếc nhìn Cao Kiệu, thấy ông nhìn sắc trời bên ngoài thì cười, lại trình lên phần hồ sơ khác, nói:

– Ta biết tướng công hôm nay sốt ruột muốn về chúc mừng sinh nhật cho trưởng công chúa, nên cũng không dám giữ ngài ở lại. Chỉ có một chuyện cuối cùng thôi. Đây là hồ sơ tử tù sau thu vắn trăm, xin Cao tướng xem giúp, nếu như không có sai lầm gì thì tấu mời bệ hạ ra quyết định, ban tử hình cho những người này, xử trăm toàn bộ.

Nói xong, ra lệnh cho tùy tùng trình hồ sơ lên.

Chuyện này liên quan đến tính mạng con người, Cao Kiệu luôn luôn coi trọng. Mỗi khi có tử tù, dù bận rộn đến đâu, ông cũng sẽ đọc hồ sơ trước khi báo án, để tránh án sai giết oan người. Bèn gật đầu, lật lật chồng hồ sơ dày cộp, nói:

– Cứ để đấy đi, có thời gian ta sẽ xem.

Tiêu Đạo Thừa đáp lời, lại nói:

– Hồ sơ tử tù sắp bị hành quyết này này, Cô vương cũng đã xem rồi, đều là những kẻ hung ác, có chết cũng chưa hết tội. Nhưng mà một

người trong đó có hơi đặc biệt, Cô vương muốn nhắc nhở tướng công trước, tránh ngài lại cho rằng Cô vương lạm dụng pháp luật.

– Chẳng phải trước đó triều đình đã nhiều lần hạ lệnh, không cho phép Thiên sư Giáo ở lại Kiến Khang hoạt động đúng không? Cô vương biết việc này can hệ trọng đại, tướng công cũng đã từng nhắc nhở rồi, nhưng Cô vương vẫn muốn đích thân hỏi cho rõ. Hiện giờ những người đó đã rời đi hết, có một nữ giáo đầu trong đó nghe nói là một hương chủ, tên là Thiệu Ngọc Nương lại cãi lại mệnh lệnh, không chịu rời đi, đã bị bắt vào nhà lao. Vào trong đó rồi cô ta cũng nhất quyết không đi, cãi lý rằng mình đã thoát giáo, muốn ở lại Kiến Khang chỉ để tìm cố nhân. Hỏi cô ta cố nhân là ai, cô ta lại không chịu nói. Cô vương nghi ngờ cô ta có mưu đồ gây rối, hơn nữa là để răn đe những giáo đồ ngoan cố, muốn giết gà dọa khỉ, nên bắt nữ giáo đầu này vào nhà lao chờ sau thu thì xử trảm.

– Ta biết Cao tướng công vẫn luôn coi trọng tính mạng con người, nên không dám tự quyết định. Ta muốn bẩm báo tướng công trước xem rốt cuộc có xử trảm hay không đều sẽ do ngài quyết định.

Y lấy ra một tập hồ sơ đưa tới trước mặt Cao Kiệu.

Cao Kiệu vừa nghe đến cái tên này nét mặt đã có chút thay đổi, nhận lấy hồ sơ nhanh chóng lật xem, đọc nhanh như gió, đề cảm giác kinh ngạc trong lòng xuống, nhìn Tiêu Đạo Thừa, chần chừ hỏi:

– Thiệu Ngọc Nương này tuổi tác bao nhiêu? Người ở đâu?

– Ba mươi sáu tuổi, không chịu nói xuất thân. Nhưng nghe khẩu âm cô ta nguyên quán có vẻ như ở Giang Bắc. Nghe nói còn có một người em trai tên là Thiệu Phụng Chi, cũng là một trong những nòng cốt của Thiên Sư giáo. Thiệu Phụng Chi kia lại rất giáo hoạt, triều đình vừa ra lệnh cấm thì gã đã biến mất rồi, đã rời khỏi kinh thành luôn rồi...

Tiêu Đạo Thừa nói còn chưa nói xong, Cao Kiệu đã ngớ ngàng tột độ, ánh mắt nhìn rất lâu vào hồ sơ trong tay, đột nhiên bừng tỉnh, hỏi:

– Thiệu Ngọc Nương này hiện đang ở tử lao à?

Tiêu Đạo Thừa gật đầu:

– Phải.

Cao Kiệu buông hồ sơ, vội vàng đi ra khỏi nha thự, một hơi đi tới thiên lao báo ra tên tuổi của tử tù, lập tức được đưa đến trước một nhà lao giành cho nữ tù.

Trong nhà lao không thấy ánh mặt trời. Trong một không gian chật hẹp đến mức nằm thẳng cũng không nổi, một góc bị chiếm dụng bởi một chiếc xô thủng, mùi hôi thối nồng nặc. Trên mặt đất ngổn ngang rơm rạ, muỗi ruồi bay tứ tung, bên trong có một nữ phạm nhân đang cuộn tròn, ăn mặc rách rưới, trên người đầy vết thương, bất động trông như người đã chết, khuôn mặt được che phủ bởi mái tóc rối bù, không thấy rõ mặt.

Ngục quan đi cùng nói:

– Cao tướng công, nữ tù này chính là người Thiên Sư Giáo, công khai kháng mệnh không chịu rời đi. Tân An vương nghi ngờ cô ta có mưu đồ khác nên nhốt vào trong tử lao. Trong thời gian này cô ta vẫn luôn bị bệnh, sốt mê man, cũng không ăn được gì mấy, hạ quan sợ cô ta chết ở chỗ này, cho nên đang tính đi bẩm báo...

Nữ tù nhân trên mặt đất dường như bị đánh thức bởi giọng nói của ngục quan, khẽ r3n rĩ, một tiếng kêu r3n yếu ớt phát ra từ miệng bị che bởi mái tóc rối bù.

– Tôi bị oan...

Ngục quan lén nhìn Cao Kiệu.

Ánh mắt ông dán chặt vào nữ tù nhân nằm trên mặt đất, vẻ mặt rất kỳ lạ.

Những năm này, đây không phải là lần đầu tiên ông tự mình thăm vắn tử tù, ngục quan cũng đã quen với việc này, liền quát lên.

– Thiệu Ngọc Nương, người có biết đây là ai không? Ngài ấy chính là thượng thư lệnh đương triều Cao Kiệu. Người cứ luôn mồm kêu oan nhưng lại không nói thật, người bị oan như thế nào?

Nữ phạm nhân như bị kim đâm, đột nhiên ngẩng đầu lên, mái tóc rối bù bị hất tung ra, lộ ra nửa khuôn mặt, hai mắt mở ra, ánh mắt rơi vào Cao Kiệu ở ngoài cửa ngục.

Đôi mắt không nhìn thấy một chút tức giận kia đột nhiên mở to như bị tiêm thứ gì đó, nhìn chằm chằm Cao Kiệu một lúc, giấy giụa từ dưới đất đứng dậy, trong cổ họng mơ hồ phát ra những tiếng nức nở “Cao tướng công”, hai mắt trợn ngược, cả người ngã quỵ dưới đất.

Ngục quan vội vàng mở cửa lao ra, bước lên thăm dò hơi thở, lại vỗ mặt cô ta mấy cái, thấy cô ta hai mắt nhắm nghiền bất động, vội nói:

– Chắc là đã ngất đi rồi.

Cao Kiệu nhìn nữ phạm nhân nhắm mắt nghiền nằm trên mặt đất, lúc này nội tâm khiếp sợ khó có thể diễn tả bằng lời.

Dù đã gần hai mươi năm trôi qua, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lộ ra của cô ta vừa rồi, ông vẫn nhận ra.

Đó chính là Thiệu Ngọc Nương năm đó.

Ông vẫn luôn cho rằng Thiệu Vân Nương này đã chết trên đường đến Giang Bắc, có năm mơ cũng không ngờ cô ta còn sống, không những còn sống mà còn được nhận vào Thiên sư giáo, hiện giờ còn vì thân phận này mà bị bắt vào nhà lao rồi lại dùng phương thức như thế mà xuất hiện ở trước mặt mình.

– Cao tướng công, xử lý thế nào đây ạ? – Ngục quan hỏi ông.

Cao Kiệu lấy lại bình tĩnh:

– Đồi cho cô ta một chỗ sạch sẽ khác rồi triệu thầy thuốc tới.

Ngục quan lập tức đi làm theo. Một người phụ nữ khoẻ mạnh đến và đưa Thiệu Ngọc Nương đã ngất đi đến một gian nhà lao có hoàn cảnh khá hơn một chút. Một lát sau lang trung tới, khám bệnh, lại được bà tử kia bón cho chút nước đường, cuối cùng Thiệu Ngọc Nương cũng tỉnh lại, chậm chạp chuyển nửa khuôn mặt qua nhìn Cao Kiệu, không nói gì, chỉ ch ảy nước mắt không ngừng.

Năm xưa khi Cao Kiệu bị thương trong cuộc Bắc phạt, là chị em nhà Thiệu thị đã đến đưa thuốc, cũng chăm sóc ông một thời gian, có ơn cứu mạng ông. Về sau Cao Kiệu đã đưa hai chị em về Kiến Khang, để rồi đã xảy ra những chuyện đó. Hơn nữa, chính bởi vì cái chết ngoài ý muốn của cô ta mới trực tiếp dẫn đến quan hệ xa cách giữa ông và thê tử Tiêu Vĩnh Gia mười mấy năm qua.

Có thể nói, trong nửa đời của Cao Kiệu, thời gian xuất hiện của Thiệu Ngọc Nương cũng không dài, ngắ đầu bỏ đuôi cũng chưa đến một năm, nhưng ảnh hưởng của người phụ nữ này đối với cuộc đời ông không thể nói là không lớn.

Cao Kiệu có muốn quên cũng không quên được.

Người mà ông cho rằng đã chết từ lâu đột nhiên lại sống sờ sờ mà xuất hiện.

Vào lúc này trong lòng ông trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vô số nghi ngờ tích tụ trong lòng. Thấy Thiệu Ngọc Nương đã tỉnh lại, ông sai toàn bộ người trong nhà lao lui đi, hỏi:

– Năm đó cô còn sống, tại sao khi ta phái người đi khắp vùng ven sông tìm kiếm cô, cô lại không lộ diện? Vì sao cô lại gia nhập Thiên Sư giáo?

Thiệu Ngọc Nương ngơ ngác nhìn ông, ghen ngào nói:

– Cao lang quân, năm xưa thiếp bởi vì quá yêu mến ngài, nhất thời mê muội mà làm điều sai trái đó. Sau khi bị ngài khiển trách, thiếp xấu hổ vô cùng, đã quyết định đi thật xa để tránh bị ngài và trưởng công chúa xem thường, trách móc. Thiếp không thể ngờ rằng khi thiếp còn chưa tìm được nơi để đi thì trưởng công chúa lại phái người tới muốn đuổi hai chị em thiếp quay về Giang Bắc. Cũng bởi vì đã làm sai trước nên thiếp không còn cách nào khác, ngày hôm ấy lập tức đi bến đò.

– Vốn dĩ thiếp cứ thế trở về Giang Bắc, sau này dù có chết thì cũng là cái giá của mình. Nhưng thiếp có ngờ đâu trưởng công chúa lại không chịu buông tha, thì ra cô ta một lòng muốn thiếp phải chết, phái người đuổi theo để giết thiếp. Thiếp bị buộc phải nhảy xuống sông. Cũng coi như thiếp mạng lớn, em trai thiếp giỏi bơi lội, vừa rơi xuống sông đã bảo vệ thiếp, hai chị em thiếp bắt được một cây gỗ, trôi nổi cả một đêm, cửu tử nhất sinh, sau đó thì được một chiếc thuyền cứu lên...

Cô ta khóc lóc.

– Cao lang quân, ngài xem thường thiếp, trưởng công chúa lại hận thiếp thấu xương, một lòng muốn lấy mạng của thiếp, sau khi thiếp may mắn trốn thoát thì làm sao dám xuất hiện nữa...

Cao Kiệu xua tay, cắt ngang lời cô ta nói:

– Cô đừng có trách nhầm người khác. Năm xưa những kẻ chặn cô lại không hề có liên quan đến trưởng công chúa. Nàng ấy không hay biết chút nào hết. Những người đó là do Úc Lâm Vương Phi Chu thị phái đi.

Thiệu Ngọc Nương sững sốt, sau đó lại khóc lóc:

– Cao lang quân, Chu thị có chính mệnh thừa nhận năm đó cô ta phái người giết thiếp không?

Cao Kiệu lắc đầu nói:

– Dù là không chính miệng thừa nhận nhưng sự thật chính là thế.

– Cao lang quân, thiếp nghe nói, Úc Lâm Vương phi đã chết trong trận hoả hoạn. Người đã chết rồi, cho dù người khác nói bà ta làm chuyện mà bà ta không làm, bà ta cũng không thể chứng minh mình trong sạch. Cũng không phải thiếp nói trường công chúa không tốt ở trước mặt ngài. Mà là thứ nhất Chu thị và thiếp xưa nay không quen biết nhau, không thù không oán, vì sao bà ta lại hận thiếp, muốn đẩy thiếp vào chỗ chết như thế? Thứ hai ...

Cô ta lau nước mắt, nghẹn ngào nói:

– Ngày đó khi thiếp bị đuổi giết từng chính tai nghe được đạo phi phân phó thủ hạ, nói rằng trường công chúa đã nói, không cho phép thiếp được sống sót...

– To gan! Người dám bôi nhọ người khác!

Cao Kiệu giận tím mặt, lạnh giọng quát lên.

Thiệu Ngọc Nương run cầm cập, mặt tái nhợt, giãy giụa bò lên, đập đầu không ngừng, khóc lóc:

– Nếu thiếp có nửa câu nói dối, thiếp sẽ chết không được từ tế. Cao lang quân không muốn nghe, thiếp sẽ không nói nữa. Vốn dĩ chuyện trước kia là thiếp sai, tội thiếp đáng chết vạn lần, là ai phải người tới lấy mạng thiếp thì đều giống nhau cả.

Cao Kiệu lấy lại bình tĩnh, chậm rãi thở hắt ra một hơi.

– Thôi. Về sau vì sao cô lại gia nhập Thiên Sư Giáo, sao lại không chịu rời đi mà để bị bắt như thế này?

Thiệu Ngọc Nương lại khóc lã chã.

– Chủ thuyền cứu thiếp ngày đó chính là một thủ lĩnh của Thiên sư giáo. Chính bởi thế nên thiếp mới gia nhập vào trong giáo.

– Thủ lĩnh đó từng thích thiếp. Thiếp là một người phụ nữ yếu đuối, làm sao có thể phản kháng? Thiếp lại nghĩ đến Cao lang quân xem thường thiếp, trưởng công chúa muốn thiếp chết, thiếp lại thất thân, sao còn mặt mũi trở về nữa tìm ngài nữa đây? Thiếp chỉ đành ôm hận nhẫn nhục, phó thác cho người khác. Bao năm qua, thiếp bị ép buộc, cũng đã làm một vài chuyện sai trái. Nhưng mà trong lòng thiếp đã chán ghét từ lâu, không muốn sống một cuộc sống như vậy nữa. Nhưng mà vừa vào trong giáo sao có thể dễ dàng thoát thân cho được. Năm ngoái, thiếp lại bị phái đi Kinh Khẩu phát triển giáo chúng, bị ép buộc bởi mệnh lệnh cấp trên mà thiếp đã phải đắc tội Lý Mục. Thiếp vô cùng hối hận, một lòng muốn rời khỏi nhưng lại không dám, sợ người trong giáo sẽ gây bất lợi cho hai chị em thiếp. Vừa đúng lúc triều đình hạ lệnh không cho phép người Thiên Sư Giáo ở lại Kiến Khang, thiếp liền lén lút ở lại, muốn mượn điều này tránh thoát sự khống chế của họ. Nhưng không ngờ thiếp lại bị quan phủ bắt, nói thiếp có mưu đồ gây rối, đã tra tấn và bắt nhốt thiếp vào trong tử lao.

– Mấy ngày nay thiếp bị đánh gần chết, ốm đến mức không còn chút sức lực nào, tưởng rằng mình sẽ chết trong tù như thế này, không ngờ lại được gặp Cao lang quân...

Thiệu Ngọc Nương khóc lóc thảm thiết, cả người run bần bật, cuối cùng khóc đến mức cả người ngã xuống đất.

Cao Kiệu nhìn mà thấy buồn bực, chợt nhớ ra hôm nay mình đã hứa với thê tử rằng sẽ về sớm, bèn lấy lại tinh thần, nói:

– Ta biết rồi. Ta sẽ nói với người ta loại cô ra khỏi danh sách tử hình. Cô an tâm đi, cứ ở nơi này dưỡng sức khỏe. Ta còn có việc, đi trước đây.

Ông chuẩn bị đi, Thiệu Ngọc Nương đột ngột vươn tay nắm lấy chân ông, thấy ông cúi nhìn, vội vàng rút tay lại, rụt rè nói:

– Cao lang quân, cầu xin ngài đừng cho trưởng công chúa biết thiếp còn sống... Lúc trước thiếp ở Kinh Khẩu, từng vô tình chạm mặt cô ta ở trên đường, thiếp còn chặn xe của cô ta. Thiếp vốn định nhường rồi, nhưng mà lúc đó thiếp ngồi trên liễn, bị giáo chúng đẩy về phía trước, là thân bất do kỷ, trưởng công chúa giận dữ, suýt nữa đã làm thiếp ngã xuống liễn. Thiếp rất sợ cô ta ...Cô ta hận thiếp thấu xương...Nếu để cô ta biết nữ thiên sư đó chính là thiếp, thiếp còn sống...

Chị ta tựa hồ nhớ tới quá khứ, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, yên lặng khóc.

Cao Kiệu chau mày, xoay người đi ra ngoài.

Ngục quan kia còn đang chờ ở bên ngoài, thấy Cao Kiệu đi ra thì bước lên đón.

Cao Kiệu dặn gã tạm thời chuyển nữ tử tù kia đến nhà lao nữ sạch sẽ hơn, lại kêu lang trung tới khám bệnh cho chị ta, nhất định phải chiếu cố cho tốt.

Ngục quan liền hiểu. Nữ tử tù này rất quan trọng, có lẽ là bạn cũ của Cao Kiệu, nhìn chị ta tuy lớn tuổi nhưng vẫn còn nét duyên dáng, không dám hỏi thêm cung kính vâng dạ đáp ứng.

Cao Kiệu ra khỏi tử lao, tâm sự nặng nề mà về đến nhà.

Lúc này, trời đã tối hẳn, tiệc sinh nhật của Tiêu Vĩnh Gia sắp kết thúc.

Cao Kiệu biết được Cao Ung Dung tới, nữ quyến còn lại cũng đều là người trong nhà, vị huyện chủ kia ông cũng biết, vì thế không chút câu nệ, vội vàng thay quần áo, nén một bụng đầy tâm sự xuống mà đi đến thọ đường.

Lạc Thần biết mẫu thân vẫn luôn đợi phụ thân, đợi lâu mà chưa thấy ông về. Mẫu thân không biết thế nào chứ nàng thì đã sốt ruột lắm rồi, đang muốn đứng dậy đi ra đằng trước xem một cái, bỗng nhiên từ xa

đã thấy bóng dáng phụ thân xuất hiện bên ngoài sảnh đang đi về bên này, nàng vội đi ra đón, khẽ trách:

– Cha, hôm nay là sinh nhật của mẹ, cha đã nói là về sớm nhưng sao lại muộn thế ạ? Mẹ vẫn đang đợi cha đó.

– Ôi cha xin lỗi. Tại cha không tốt. Con đừng giận.

Cao Kiệu thì thảo xin lỗi con gái.

Lạc Thần hất đầu về phía mẫu thân đang trò chuyện vui vẻ với huyện chủ, nói:

– Con không có giận cha. Là con sợ mẹ trong lòng giận nhưng lại không nói ra thôi. Chờ khách về rồi, cha nhớ đi xin lỗi mẹ đó.

Cao Kiệu gật đầu, đi vào.

Những người bên trong đều nhìn về ông.

Cao Kiệu làm một lễ đơn giản với Cao Ung Dung, mỉm cười với mọi người:

– Ngày hôm nay là sinh nhật của A Lệnh, lẽ ra ta nên về sớm, nhưng mà nha thự lại có chút việc nên bị vướng bận. Làm phiền các vị đã đến chúc mừng sinh nhật nàng ấy. Nàng ấy đang có thai, không thể uống rượu, ta thay nàng ấy kính các vị một ly.

Một vú già đứng bên cạnh đưa một cái ly đầy cho ông. Cao Kiệu uống cạn, mọi người đều ồ lên.

Hoài Đức huyện chủ lại không chịu tha cho, muốn ông uống một ly nữa chúc mừng sinh nhật Tiêu Vĩnh Gia.

Ngay trước mặt mọi người, Cao Kiệu không khỏi ngượng ngập, nhưng thấy Tiêu Vĩnh Gia dựa ngai ở đó cười tủm tỉm với mình, mặt già cũng dày lên, nói lời chúc mừng xong lại uống cạn ly rượu.

Cả sảnh cười vang.

Huyện chủ vẫn không tha cho ông, nói hôm nay ông về muộn, phải tự phạt thêm một ly nữa để bày tỏ thành ý xin lỗi của mình.

Cao Kiệu sáng khoái đồng ý. Huyện chủ gọi người mang đến một cái ly to, rót rượu đầy vào, nâng lên, muốn Cao Kiệu uống hết.

Nhóm phụ nữ hào hứng đều hòa theo. Cao Kiệu vừa cười vừa nhìn sang Tiêu Vĩnh Gia xin giúp đỡ.

Tiêu Vĩnh Gia vốn đang giận dữ trượng phu, đã nói tối nay về sớm rồi, về muộn thì thôi đi, gì mà ngay cả tin tức cũng không phải người trở về báo về một tiếng. Nhưng lúc này thấy ông bị huyện chủ trêu chọc như thế, đoán là ông vội vã về nhà, cơm còn chưa ăn, mang theo bụng rỗng uống hai ly rượu, lần này lại uống thêm một ly lớn nữa chỉ sợ không chịu nổi, thế là liếc sang A Cúc.

A Cúc hiểu ý, đang muốn đi lên giải vây cho Cao Kiệu, lại nghe Cao Ung Dung lên tiếng trước, cười nói:

– Hôm nay sinh nhật của bá mẫu, thế mà bá phụ lại về muộn, đáng bị phạt lắm. Nhưng mà bá phụ bị việc triều đình làm vướng bận. Nếu thật sự phải phạt, nên phạt bệ hạ và ta mới đúng. Hay là ta thay bá phụ uống ly này giúp bá mẫu nguôi giận. Các vị thấy thế nào?

Nói rồi nâng ly rượu ở trước mặt lên, cười nhìn mọi người.

Huyện chủ cùng nhóm phụ nhân thấy hoàng hậu đã lên tiếng như thế thì không ép buộc nữa. Thấy Cao Ung Dung uống cạn ly rượu thì reo hò vui vẻ.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn Cao Ung Dung, cười cười.

Cao Ung Dung nói tiếp:

– Bá mẫu đang mang thai, chắc mệt lắm rồi, mọi người tối nay vui đến đây thôi, lần tới có cơ hội thì lại tụ tập sau.

Tiệc chúc thọ đã diễn ra được một lúc, nhóm phụ nhân thấy Cao Kiệu trở về, vốn là muốn cáo từ rồi, nghe Cao Ung Ung nói vậy thì đều tán thành, đứng lên, lại kêu Tiêu Vĩnh Gia không cần ra tiễn.

Tiêu Vĩnh Gia làm sao chịu nghe, được con gái khoác cánh tay, đích thân ra tiễn khách.

Cao Ung Dung dặn dò Tiêu Vĩnh Gia phải giữ gìn sức khỏe thật tốt, dặn Lạc Thần nhớ thường xuyên vào cung, nói rằng mình muốn gặp nàng trò chuyện tâm sự, cuối cùng lên xe phượng đậu ngoài cửa rồi đi.

Tiêu Vĩnh Gia tiễn những người còn lại đi, được con gái đỡ trở lại, đi được vài bước thì thấy phu quân ra đón.

Cao Kiệu kêu con gái về phòng nghỉ ngơi, mình thì đỡ lấy cánh tay Tiêu Vĩnh Gia, quan tâm nói:

– A Lệnh, hôm nay nàng mệt lắm rồi đúng không? Ta đưa nàng về phòng nghỉ ngơi nhé.

Hết chương 111

Chương 112

Vừa vào phòng, Cao Kiệu đã lập tức xin lỗi Tiêu Vĩnh Gia.

Tiêu Vĩnh Gia lại không giận, chỉ hỏi ông đã ăn cơm chiều chưa. Biết đúng là ông chưa ăn gì, bà chỉ phàn nàn ông vài câu rồi sai người mang bữa tối đã để phần cho ông lên.

Cao Kiệu đang một bụng đầy tâm sự, làm sao mà ăn uống được, chỉ ăn qua quýt mấy miếng rồi thôi. A Cúc và người hầu hầu hạ gia chủ đi ngủ. Hai người chuẩn bị xong thì cũng không còn sớm nữa.

Tiêu Vĩnh Gia luôn rất chăm chút cho mái tóc dài của mình, mỗi tối trước khi đi ngủ bà đều chải tóc nhiều lần trước khi đi ngủ.

Tối nay cũng như thế.

Cao Kiệu ngồi ở mép giường nhìn thê tử mình ngồi trước gương chải mái tóc dài, bóng dáng hết sức chuyên chú, tựa hồ cũng không định hỏi chuyện tối nay mình về muộn, tâm trạng vốn khó chịu thò mắt cuối cùng cũng bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút, nghĩ hôm nay là sinh nhật của vợ, mình lại bắt nàng đợi mình cả tối, thế mà nàng lại chẳng chút giận dỗi trách cứ gì, thì không khỏi áy náy. Dần tâm sự trong lòng xuống, ông đứng lên đi đến sau lưng vợ, lấy lược từ tay vợ ra, bế cả người thê tử lên đưa lên trên giường đặt nằm xuống.

Tiêu Vĩnh Gia hiện giờ đã mang thai bảy tám tháng, bụng rất to.

Cao Kiệu đặt vợ nằm xuống, bàn tay xoa nhẹ nhàng lên bụng vợ, dịu dàng nói:

– Tóc nàng đã khô rồi, không cần phải chải nữa. Hôm nay nàng mệt lắm rồi, ngủ sớm đi...

Tiêu Vĩnh Gia gật đầu, thuận miệng hỏi:

– Cảnh Thâm, hôm nay mình gặp chuyện phiền lòng gì à?

Cao Kiệu tim đập bộp một cái, không dám nhìn thê tử, mượn việc đắp chăn cho bà mà tránh ánh mắt đi:

– Làm gì có chuyện phiền lòng chứ. Chỉ là chuyện hằng ngày của nha thự thôi, có một số việc khẩn cấp, không thể để kéo dài đến ngày mai được. Ta chỉ quá bận rộn mà quên cả giờ giấc...

Tiêu Vĩnh Gia nhìn trượng phu, lắc đầu:

– Mình đang dỗ dành em. Bình thường mình cũng không phải là không về muộn. Em nhìn ra được, tối nay lúc mình về rất khác so với mọi lần. Mình có tâm sự.

Cao Kiệu hốt hoảng trong lòng, ngoài mặt vẫn cười gượng nói:

– A Lệnh, nàng đừng nghĩ nhiều, ta lấy đâu ra tâm sự? Chỉ là hôm nay sinh nhật nàng, ta nói về sớm thế mà lại về muộn...

Giọng ông dần nhỏ dần, chạm phải ánh mắt như dò xét hiểu thấu của Tiêu Vĩnh Gia với mình, cuối cùng yên lặng.

– Nếu là chuyện phiền lòng của triều đình, mình không muốn nói thì thôi, em cũng không giúp được mình. Thôi đi ngủ đi.

Tiêu Vĩnh Gia không hỏi nhiều nữa, nằm xuống nhắm mắt lại.

Cao Kiệu nhìn thê tử một lát, cũng nằm xuống theo, nhưng không thể nào ngủ được. Chỉ cần vừa nhắm mắt lại là trong đầu ông lại hiện lên cảnh tượng gặp mặt Thiệu Ngọc Nương tối nay, đáy lòng suy nghĩ trùng trùng. Chợt thấy thê tử trở mình. Ông mở mắt ra, là vợ quay

lưng vào trong, một tay đặt lên eo, vội vàng xua đi suy nghĩ lung tung trong đầu, đưa tay ra, đặt lòng bàn tay lên lưng vợ, xoa xoa qua lại.

Một lát sau, Tiêu Vĩnh Gia xoay mặt nói:

– Đứa bé này nghịch ngợm hơn so với A Di rất nhiều, giày vò em lắm...

Bà thở dài, nhưng trong mắt lại chứa ý cười ngọt ngào.

– Em đỡ nhiều rồi. Mình cũng mệt rồi, không cần phải xoa lưng cho em nữa đâu. Ngủ đi.

Nói xong lại đưa tay day day thái dương cho trượng phu, những ngón tay dịu dàng và thân mật.

Cao Kiệu nhìn vợ, nghĩ vợ đang mang thai con mình, mấy tháng gần đây bụng càng lúc càng lớn, eo đau chân sưng phù nề, buổi tối ngủ không ngon, lại không có chút phàn nàn gì, lại luôn dịu dàng săn sóc mình. Chuyện Thiệu thị kia nếu mình vẫn giấu nàng thì có vẻ như mình lại đang chột dạ.

Chỉ cần nói rõ ràng với vợ, chắc chắn vợ sẽ hiểu cho mình.

Cao Kiệu thấy lòng nóng lên, cuối cùng không kìm nén nổi nữa, nói:

– A Lệnh à, hôm nay đúng là ta có chuyện, nếu như ta nói với nàng, mong nàng đừng tức giận.

Tiêu Vĩnh Gia ừ một tiếng:

– Em đã biết mình có việc rồi. Mình nói đi.

Cao Kiệu định thần lại, thu hết can đảm, cuối cùng đem chuyện mình đi tử lao gặp Thiệu Ngọc Nương kể lại một lần. Trông thấy vẻ mặt của thê tử từ lúc nghe thấy cái tên Thiệu Ngọc Nương từ kinh sợ chuyển sang kinh ngạc, cuối cùng thì im lặng hồi lâu không nói gì, cuống quýt giải thích:

– A Lệnh ới, nàng đừng hiểu lầm. Cô ta còn sống, ta thật sự rất mừng, nhưng tuyệt đối không có ý gì khác cả. Ta chỉ nghĩ năm đó cô ta có ơn với ta, về sau tuy đã làm chuyện sai trái nhưng không đáng tội chết. Mấy năm nay những gì cô ta trải qua, ta vừa mới kể cho nàng nghe rồi đó, rất trắc trở, hiện giờ bị bắt vào tử lao, mà đó cũng chỉ là hiểu lầm...

Tiêu Vĩnh Gia bỗng ngược lên cắt ngang lời ông.

– Thôi, mình không cần phải khẩn trương như thế làm gì. Mình cho là em vẫn như lúc còn trẻ hay sao. Cô ta không chết là tốt nhất, đỡ làm cho em cứ luôn thấy nợ người ta gì đó.

Cao Kiệu rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, cảm thán:

– A Lệnh ới, nàng thật là tốt. Vốn dĩ ta còn sợ nàng nghĩ nhiều, nên lúc về mới không dám nói cho nàng biết. Nàng tin ta là tốt rồi, ta yên tâm rồi.

Tiêu Vĩnh Gia hỏi vài câu về tình hình của Thiệu Ngọc Nương, biết cô ta bị bắt vào nhà lao bị tra khảo, hiện giờ bệnh rất nặng, Cao Kiệu đã dẫn dò ngục quan chuyển cô ta sang nhà lao khác, khám bệnh cho cô ta, gặt đầu, suy nghĩ một chút nói:

– Cô ta chắc là rất giận em đấy nhỉ? Ở trước mặt mình chắc là chả có lời hay về em đâu nhỉ?

Cao Kiệu lập tức nhớ tới việc Thiệu Ngọc Nương chỉ ra và xác nhận thê tử phái người đi giết cô ta. Ông theo bản năng không tin, nhưng nom dáng vẻ thề thốt chắc chắn kia của Thiệu thị không giống là đang nói dối.

Thứ nhất, chuyện đã qua nhiều năm như vậy, còn sống là tốt rồi, Cao Kiệu thật sự không muốn lại cùng vợ tranh chấp chuyện này. Thứ hai, cũng có khả năng ngày đó, là những người của Chu thị thấy chị

em Thiệu thị nhảy cầu đào tẩu, để giá hoạ mà đã cố ý nói như thế để khiến cho Thiệu thị hiểu lầm.

– Làm sao cô ta hận nàng được? Làm sao cô ta dám ở trước mặt ta nói xấu về nàng được? Nàng đừng nghĩ nhiều. – Cao Kiệu dỗ dành.

– Vừa nãy mình nói cô ta làm hương chủ Thiên Sư Giáo. Cô ta từng đi qua Kinh Khẩu? – Tiêu Vĩnh Gia hỏi.

Cao Kiệu sừng sốt, đáp ậm ừ:

– Chắc là có qua...

Tiêu Vĩnh Gia nghĩ một chút, chậm rãi nói:

– Cảnh Thâm, cô ta không ở trước mặt mình nói không tốt về em, nhưng em lại muốn làm người ác. Cô ta đã từng đi qua Kinh Khẩu, em nhớ ra lúc em ở Kinh Khẩu có từng đụng phải một nữ hương chủ che mặt, vậy thì chắc là cô ta rồi. Còn nhớ ngày hôm đó em đang đi về hướng cô ta, gặp ngay giữa đường, muốn cô ta nhường đường, không hề sai đúng không? Cô ta rõ ràng là biết em nhưng cố tình đụng chạm xung đột. Mình nói xem cô ta có hận em hay không?

Cao Kiệu vội nói:

– Cái này cô ta giải thích với ta rồi. Cô ta nói lúc đó cô ta ngồi trên liễn, bị tín chúng đẩy đi lên phía trước, cũng là thân bất do kỷ, cho nên mới mạo phạm nàng. Cô ta cũng rất sợ. A Lệnh, nàng rộng lượng, đừng tính toán với cô ta làm gì.

Tiêu Vĩnh Gia cười nhẹ:

– Trước kia cô ta có ơn cứu mạng mình, về sau bởi vì em mà suýt nữa mất mạng, may mắn là đã chạy thoát được. Mấy năm nay như lời mình nói cuộc sống cô ta nhấp nhô khổ cực. Hiện giờ gặp lại, mình muốn giúp cô ta thì cũng là điều nên làm, em sẽ không phản đối mình. Vừa rồi kể lại việc vặt kia cho mình, không phải là em tính toán

với cô ta mà là muốn nhắc nhở mình, đừng quên lúc trước Thiên Sư Giáo ở Kinh Khẩu đã làm ra những chuyện gì. Khi đó sau khi bị Kính Thần ngăn cản, để trả thù mà họ còn phái người đi ám sát, suýt nữa thì Kính Thần và A Di bị gặp nạn.

Bà cười tự giễu:

– Có lẽ em đã quen làm người ác rồi, tâm tư nhỏ nhen, nhìn người khác khó tránh khỏi thấy giống mình. Em cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nhắc nhở mình thôi.

Cao Kiệu sững sốt, chần chờ một chút.

– Nàng nói có lý lắm. Nhưng mà cô ta chỉ là một người phụ nữ, tìm được đường sống trong chỗ chết, lưu lạc vào trong Thiên Sư Giáo, có một vài việc chắc là cũng không được làm chủ. Cô ta nói cô ta đã muốn thoát khỏi đó, muốn làm một người dân bình thường, nhưng mà vì nhập giáo đã sâu nên trước nay vẫn luôn không thoát được, bị bắt làm những việc trái với lương tâm. Lần này sở dĩ chống lại mệnh lệnh triều đình tự mình ở lại Kiến Khang rồi bị bắt, cũng là muốn nhân cơ hội này thoát giáo...

Ông dừng một chút, nhìn thê tử.

– Con người ai mà không có lỗi lầm. Ta chỉ nghĩ, để cô ta dưỡng bệnh cho tốt, sự việc đi điều tra rõ ràng. Nếu như cô ta thật sự hoàn toàn thay đổi, quyết tâm sửa đổi lỗi lầm thì sẽ cho cô ta toại nguyện, sắp xếp một chỗ ổn thoả cho cô ta, cũng coi như chấm dứt ân oán thị phi trước kia với chúng ta.

– A Lệnh, nàng yên tâm, ta hiểu rõ, tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với nàng.

Cao Kiệu nhấn mạnh thêm.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn trượng phu một lát, cười cười, nói:

– Em biết rồi.

.....

Sau sinh nhật của Tiêu Vĩnh Gia, Lạc Thần ở nhà thêm vài ngày, dựa theo kế hoạch ban đầu, nàng thu xếp hành trang tính toán đi Kinh Khẩu sống ở đó vài tháng.

Nhắc đến thì mình là con dâu, gả chồng rồi vẫn chưa từng phụng dưỡng mẹ chồng cho tốt. Cũng may mắn mẹ chồng là người tốt, không tính toán những việc này.

Buổi tối trước khi đi, Lạc Thần đi đến phòng của Tiêu Vĩnh Gia trò chuyện tâm sự, cũng nói lần này không cần A Cúc phải đi theo mình mà ở lại chăm sóc cho mẫu thân.

Tiêu Vĩnh Gia cười nói:

– Chỗ mẹ không có việc gì đâu. Con không ở nhà, tốt nhất để A Cúc đi theo con thì mẹ mới yên tâm.

A Cúc nhìn Tiêu Vĩnh Gia, tựa hồ muốn nói lại thôi.

Lạc Thần lại khuyên vài câu, Tiêu Vĩnh Gia vẫn kiên quyết để A Cúc đi theo con gái, Lạc Thần biết mẫu thân quan tâm yêu thương mình nên đành vâng theo. Trở về phòng rồi, A Cúc lại tới kiểm tra xem nhóm thị nữ đã sắp xếp hành trang xong chưa để tránh còn để sót.

Lạc Thần nhìn bà ấy, hơi xuất thần.

Sau sinh nhật, mẫu thân dường như có chút khác thường. Nhìn bề ngoài mẫu thân vẫn như bình thường, nhưng Lạc Thần cảm nhận được, mẹ có vẻ như có tâm sự, có đôi khi đang ngồi trò chuyện với nàng, mẹ nghe nghe rồi lại mất tập trung, như là đang suy nghĩ gì đó. Hỏi mẹ, mẹ chỉ cười nói không có việc gì cả, rồi lại nói cười như bình thường.

Nàng không kìm được hỏi lên:

– Cúc ma ma ơi, dạo này mẹ cháu có chuyện gì phải không ạ? Vừa rồi cháu thấy bà ở trước mặt mẹ như có gì muốn nói.

A Cúc ngừng bận rộn, quay lại nhìn Lạc Thần, do dự một lát lại lắc đầu.

Lạc Thần vốn dĩ không mấy khẳng định, vừa hỏi ra thấy phản ứng kiểu này của A Cúc thì càng chắc chắn rằng mấy ngày vừa rồi đã có chuyện. Vì thế cho người hầu lui đi hết, nói:

– Ma ma ơi, bà đừng giấu cháu nữa. Nếu như mẹ cháu có chuyện, mẹ sẽ không tiện nói cho cháu, nhưng bà nhất định phải cho cháu biết. Lẽ nào cháu là người ngoài hay sao?

A Cúc cuối cùng không nhịn được nữa, đi đến gần cô nói nhỏ:

– Tiểu nương tử, cháu giờ đã lớn rồi, có chuyện này tôi nói với cháu cũng không sao nữa. Thật là tức chết đi mà.

Bà ấy ghé sát tai Lạc Thần.

– Trước kia trưởng công chúa cùng tướng công bất hòa, tiểu nương tử cứ thắc mắc lý do, từng nhiều lần hỏi tôi nhưng tôi lại không chịu nói cho cháu nghe, cháu có nhớ không? Khi đó tôi thấy cháu còn nhỏ, sợ cháu không hiểu, nên không dám nói cho cháu biết. Hiện giờ cháu đã trưởng thành rồi, nói cho cháu cũng không sao. Tất cả mọi chuyện đều do một ả phụ nữ họ Thiệu kia mà ra.

– À kia hiện giờ đã quay trở lại rồi.

Lạc Thần ngây cả người.

A Cúc tức giận bất bình. Thấy Lạc Thần tỏ vẻ khó hiểu, liền đem chuyện năm xưa Cao Kiệu Bắc phạt có đưa hai chị em Thiệu thị về, trưởng công chúa vì báo đáp mà nhận Thiệu Ngọc Nương vào trong

phủ, đối đãi như khách quý, không ngờ Thiệu thị kia lại nhân lúc trường công chúa vắng nhà đã bò lên giường của Cao Kiệu. Sau khi sự việc bị phát hiện, trường công chúa giận giữ ép cô ta về Giang Bắc, nửa đường bị một toán người đuổi giết cuối cùng đã phải nhảy xuống sông kể lại cho nàng nghe.

– Mọi người cứ nghĩ ả ta đã chết rồi, không ngờ ả ta vẫn còn sống, vào Thiên sư giáo. Lúc trước chúng ta đi Kinh Khẩu, có gặp một nữ thiên sư đó, cháu nhớ không? Người đó chính là cô ta. Cả đám giả thần giả quỷ, làm đủ chuyện xấu xa, hiện giờ còn xuất hiện quần lầy Cao tướng công nữa. Tức nhất chính là, Cao tướng công còn tin lời cô ta nói, giữ cô ta ở lại Kiến Khang bồi dưỡng sức khoẻ nữa.

– Theo tôi thấy, chính là ả tiện nhân kia thấy ở lại Thiên sư giáo không có tương lai, không thể nhìn nổi cuộc sống tốt đẹp của trường công chúa, mới cố tình diễn bản thân rất đáng thương rất thê thảm cỡ nào, hơn nữa còn hiểu con người Cao tướng công hay mềm lòng, thể nào cũng ghi nhớ ân tình cứu mạng năm xưa, cho nên mới quần lầy. Loại phụ nữ không biết xấu hổ này ngay cả chuyện trèo lên giường cõng qu@n áo dụ dỗ người khác còn làm được, ở trước đàn ông miệng lưỡi như bôi mật, đen cũng có thể nói thành trắng được. Chuyện này chỉ có đàn ông mới tin thôi. Tiểu nương tử, cháu nói xem có tức hay không?

Lời nói ban đầu của Tiêu Vĩnh Gia tự nhiên không phải như vậy, thậm chí khi kêu bà ấy ra ngoài hỏi thăm tin tức, cảm xúc cũng rất bình tĩnh. Nhưng mà bản thân A Cúc lại tức giận đến phát rồ, lần này nói lại nghiêng răng nghiêng lợi, cả giọng nói cũng run lên.

Lạc Thần đúng là bị sốc nặng.

Bao nhiêu năm qua, nàng vẫn luôn muốn biết vì sao cha mẹ lại bất hoà. Tiếc là không một ai nói cho nàng hay. Về sau cha mẹ làm hoà lại, những bí ẩn khiến cho nàng thắc mắc nhiều năm dần dần cũng trở nên không còn quá quan trọng nữa.

Nàng không ngờ được rằng, ngày hôm nay lại được biết từ chỗ A Cúc. Càng không ngờ được rằng, đây chính là toàn bộ những nguyên nhân dẫn đến cảm xúc khác thường của mẫu thân.

– Cúc ma ma ơi, bà đừng tức giận nữa. Bà nói cho cháu xem mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?

Lạc Thần cuối cùng cũng tỉnh táo lại, vội vàng an ủi bà ấy, lại hỏi tiếp.

A Cúc thở ra một hơi dài, thoáng bình ổn tâm tình lại, bấy giờ mới kể tiếp ngọn nguồn.

Ba ngày trước, Cao Kiệu trở về nói cho Tiêu Vĩnh Gia rằng ngục quan thông báo, nói bệnh tình của Thiệu thị rất nặng, cứ tiếp tục ở lại trong lao tù sợ rằng không ổn. Ông đã thông báo cho Tiêu Đạo Thừa – người phụ trách vụ án tạm thời đưa người ra, an trí ở một chỗ bên ngoài.

Tiêu Vĩnh Gia lại nói cho A Cúc. A Cúc lập tức phái người đi xem, sau đó trở về nói chỗ kia nằm ở ngoại ô phía đông Kiến Khang, chung quanh rất yên tĩnh. Mà người em trai của Thiệu thị Thiệu Phụng Chi cũng đã trở về, chăm sóc cho Thiệu thị.

– Cháu nhìn đi. Cô ta chính là nhìn rõ được sự mềm lòng của Cao tướng công, biết ngài ấy tốt bụng hay ghi nhớ ân tình. Lần này khó khăn lắm ả mới có chỗ ở lại, bệnh tất nhiên là càng dưỡng càng nặng rồi. Chờ cô ta khoẻ lên có thể rời đi, sợ là chẳng biết đến năm nào tháng nào.

A Cúc hậm hực nói.

Đến lúc này thì Lạc Thần đã biết rõ toàn bộ ngọn nguồn, yên lặng không nói gì.

– Thôi thôi, không nói nữa. Cũng may là Cao tướng công không giấu giếm trưởng công chúa, chuyện gì cũng nói lại cả. Cũng may là cô ta

cũng chẳng làm nên trò chống gì. Tiểu nương tử biết ở trong lòng là được. Trưởng công chúa cũng không muốn để cháu biết.

A Cúc kiểm tra hành trang xong rồi, không thiếu gì cả, đóng rương lại, quay lại nói với Lạc Thần.

Lạc Thần suy nghĩ một lát nói:

– Cúc ma ma, bà đi nói với mẹ cháu là cháu còn phải đến nhà bạn ở mấy ngày. Qua mấy ngày nữa cháu mới đi Kinh Khẩu, mẹ chồng cháu cũng sẽ không trách gì đâu ạ

.....

A Cúc đi rồi, Lạc Thần bàng hoàng hồi lâu.

Thì ra nhiều năm như vậy, từ lúc cha mẹ bắt hoà cho đến khi làm hoà lại, không ngờ lại có một câu chuyện cũ chẵn ngang như thế.

Dựa trên sự hiểu biết của nàng về tính cách của cha mình, chắc chắn rằng cái chết của Thiệu Ngọc Nương luôn là vấn đề trong lòng cha nhiều năm.

Tuy rằng năm đó Thiệu thị đã làm ra chuyện quá đáng như vậy, nhưng ở trong mắt phụ thân, lỗi lầm đó không đáng phải chết, cho dù sau này ông biết được những người được phái đến cướp giết bà ta không liên quan gì đến mẫu thân, nhưng đối với cha mà nói, cảm giác áy náy từ trước đến nay chưa từng tiêu tan.

Hiện giờ, người mà ông cho rằng đã chết từ lâu không ngờ vẫn còn sống, phụ thân nhất định có cảm giác như trút được gánh nặng.

Lạc Thần cũng có thể hiểu cho cách làm hiện giờ của phụ thân. Tuy nhiên, hiểu thì hiểu, muốn kêu nàng đứng cùng quan điểm với cha mình về vấn đề này là điều rất khó.

Người phụ nữ họ Thiệu kia hóa ra chính là nữ thiên sư mang khăn che mặt từng gặp ở Kinh Khẩu.

Lùi một bước mà nói, dù là không có sự việc ở Kinh Khẩu, thì Lạc Thần vẫn có thái độ cực kỳ mâu thuẫn đối với sự xuất hiện của bà ta.

Sau bao nhiêu năm lãng phí rất nhiều thời gian, cuối cùng cha mẹ cũng hòa giải, vài tháng nữa mẹ sẽ sinh em.

Nàng không thể nào chịu nổi sự xuất hiện đột ngột của người phụ nữ này vào thời điểm như vậy, và cha mẹ nàng lại bị kẹp giữa ở trong đó.

Lạc Thần rất hiểu tính cách của cha mẹ.

Cha có lẽ cũng nhớ bài học năm xưa, lần này cuối cùng cũng không giấu giếm mẹ mà thẳng thắn bộc trực, nhưng ông lại là một người cố chấp. Ở trong mắt ông, Thiệu Ngọc Nương có lẽ vẫn là người có ơn với mình giống như năm xưa, bởi vì chỉ nhất thời phạm lỗi lầm mà bị trừng phạt quá đáng. May mắn là bà ta đã tìm được đường sống trong chỗ chết, mấy năm nay trải qua nhấp nhô, rất nhiều chuyện không thể tự làm chủ, tình cảnh rất đáng thương xót, cần ông giúp đỡ.

Mẹ cũng không còn là người dễ kích động như trước. Đối với hành động của cha, mẹ cũng hiểu rõ. Nhưng ở trong lòng mẹ, làm sao mà có thể không có chút khúc mắc gì?

Không phải Lạc Thần không tin phụ thân, mà là nàng không tin người phụ nữ kia.

Chỉ dựa vào những chuyện của Thiệu Ngọc Nương ở Kinh Khẩu, Lạc Thần không tin bà ta hoàn toàn vô tội, bị bắt ép phải làm việc.

Hướng chi, hiện tại bà ta còn dùng phương thức vừa khéo như thế xuất hiện đột ngột ở trước mặt phụ thân, nhận được sự đồng tình của ông, còn thuận lợi có được một chỗ đặt chân yên ổn.

Lạc Thần không thể nào dùng ánh mắt thiện ý để nhìn tất cả sự việc này được.

Nàng cho rằng Thiệu Ngọc Nương có dụng ý khác. Ít nhất, đối với cha mình, bà ta tuyệt đối có tâm tư kín đáo không thể cho người khác biết.

Sự bần khoản của A Cúc cũng chính là sự bần khoản của Lạc Thần.

Có lẽ, cũng chính là sự bần khoản của mẹ

Chỉ là có một số lời nói ngay cả mẹ cũng không tiện nói rõ với cha, chứ đừng nói đến mình chỉ là con gái.

Không có bằng chứng, nàng lấy gì để nhắc nhở cha mình rằng người phụ nữ này là một người bụng dạ khó lường?

Lạc Thần cau mày, suy nghĩ không ngừng, đột nhiên nàng nhớ tới một chuyện.

Hồi ở Kinh Khẩu, trước khi điều tra ra được Thiên Sư Giáo bắt phụ nữ để thu hút giáo chúng thì đã từng có lời đồn về phẩm hạnh không hợp lẽ thường của họ. Có một lần, một người phụ nữ hàng xóm đến nhà buôn chuyện, nói người em trai của nữ thiên sư kia khi đi truyền giáo có thông đồng với một người phụ nữ trẻ tuổi trên trấn, bị người nhà phát giác ra, gây ồn ã muốn báo lên quan phủ, về sau đưa chút tiền thì sự việc mới bình ổn xuống.

Lúc ấy nhóm phụ nữ đều mắng chửi Thiên Sư Giáo là một ổ rắn chuột, chẳng có người nào là đứng đắn cả. Lạc Thần nghe nhưng cũng không để trong lòng, lúc này nhớ lại thì giật mình.

Nàng nghĩ ra một biện pháp. Chưa chắc đã có tác dụng, nhưng cho dù chỉ là để tìm hiểu về những trải qua trong bao nhiêu năm giả chết của người phụ nữ họ Thiệu này thì vẫn tốt hơn là không làm gì, trơ

mắt nhìn bà ta dùng loại lý do không thể từ chối này lại một lần nữa chen ngang vào cuộc sống đang êm đẹp của cha mẹ.

Lạc Thần lập tức viết phong thư, cho người đi gọi A Cúc tới, nói chuyện với bà ấy, bảo bà ấy lặng lẽ đưa bức thư này một người càng sớm càng tốt và nhờ cô ấy giúp đỡ.

.....

Tần Lâu.

Sau khi Lục Nương dạy xong những nữ đệ tử đến học cầm, cô đuổi họ đi, đóng cửa lại và tháo trang sức trước gương.

Vết sẹo trên cổ đã mờ hẳn.

Nhưng cô vẫn không nở. Trong đáy lòng cô chỉ mong sao vết sẹo này vĩnh viễn không khỏi, cô từ lâu đã không dùng thuốc mỡ mà người kia đưa tới rồi.

Người kia rất khôn khéo, nhưng trong chuyện này thì lại rất ngốc nghếch. Mỗi lần đi ngang qua, khi đi lên ngồi hỏi về vết thương của cô. Nghe nói vết sẹo vẫn chưa tiêu thì lâu lâu lại mang thuốc tới.

Trong hộp phấn hồng đã chất đống mấy lọ thuốc chưa mở.

Ánh mắt cô từ trong gương chậm rãi chuyển từ vết sẹo bên cổ ngọc đến khuôn mặt của mình, ngẩn người nhìn dung nhan như hoa của mình ở trong gương, giữa mày dần dần hiện lên vẻ u buồn, đang thất thần, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, một vú già gõ cửa nói có người tìm cô.

Lục Nương đang muốn từ chối, lại nghe có một giọng khác:

– Nương tử, tôi là người đến truyền tin.

Lục Nương ngẩn người, cảm thấy giọng này khá quen, vội đứng lên đi ra mở cửa.

Một người phụ nữ trung niên đứng ngoài cửa với thái độ cung kính, chào cô rồi mỉm cười trao một lá thư.

Lục Nương nhận ra ngay lập tức.

Người phụ nữ này chính là người hầu gái đi cùng Lý phu nhân trên thuyền đêm đó.

Cô cực kỳ bất ngờ, vội nhận thư, mời bà ấy đi vào, đóng cửa lại, lại mời bà ấy ngồi xuống.

Người phụ nữ xưng tên là A Cúc, nói tiểu nương tử đang đợi mình về, không dám ngồi.

Lục Nương hiểu, lập tức mở thư ra xem

Quả nhiên là thư tay của Lý phu nhân.

Lục Nương xem xong thư, không chút nào do dự nói ngay:

– Xin ma ma truyền đạt lại với phu nhân là tôi đã nhớ kỹ rồi, sẽ an bài thoả đáng rồi sẽ thông báo tin tức cho cô ấy ngay.

A Cúc bước lên nắm lấy tay Lục Nương, thấp giọng nói:

– Tiểu nương tử nhà tôi có nhờ tôi chuyển lời, rằng chuyện lần này chỉ cần nương tử đáp ứng giúp đỡ, không quan tâm cuối cùng sẽ có tin tức như thế nào, nhưng tiểu nương tử đã nợ cô một ân tình hơn. Sau này nhất định sẽ hồi đáp lại.

A Cúc mỉm cười với Lục Nương, buông tay ra, để lại một túi tiền rồi nhanh chóng rời đi.

Hết chương 112

Chương 113

Ở vùng ngoại ô phía đông của Kiến Khang, cách cổng thành vài dặm, tại một viện lạc thôn cư ở vùng hương dã.

Thiệu Phụng Chi tới đây đã được hơn mười ngày. Xung quanh vắng vẻ, chỉ có thôn dân qua lại, ban ngày cũng ít người, gã lại được Thiệu Ngọc Nương dẫn dò không được lén vào Kiến Khang mua vui. Biết sự việc can hệ trọng đại, dĩ nhiên là gã không dám làm bậy, nhưng sống như này so với thói quen phóng đảng của gã thì chẳng khác nào đang ở trong lao tù, cảm giác như một ngày bằng một năm.

May mắn thay trong mấy ngày nay, gã cuối cùng đã có một nơi có lạc thú ở gần đây.

Nói đến cũng rất tình cờ, ngày đó gã tiễn vị lang trung đến tái khám cho Thiệu Ngọc Nương, lúc về khi đi trên con đường làng trong thôn quê vô tình nhìn thấy một chiếc xe nhỏ đi sượt qua. Người đánh xe là một ông lão, đi theo bên cạnh là một cô bé giúp việc tầm mười mấy tuổi. Chiếc xe kia chỉ là một chiếc xe nỉ xanh rất thông thường ở nông thôn, nhưng có một tấm rèm màu đỏ đào được treo lên, lập tức thu hút sự chú ý của Thiệu Phụng Chi, khi gã nhìn chăm chăm vào đó, tấm rèm đã được vén lên, lộ ra một khuôn mặt thiếu nữ, mười tám mười chín tuổi, yếu điệu thướt tha, kiều diễm như hoa đào, câu hồn phách người khác. Cô gái cùng với Thiệu Phụng Chi nhìn nhau, nàng mỉm cười ngọt ngào, buông rèm xuống.

Thiệu Phụng Chi tâm tư ngửa ngáy khó nhin, lén theo đuổi. Chiếc xe kia dừng ở trước một gian độc trạch cách bờ sông vài dặm, ngôi nhà không lớn, có tường bao quanh. Cô gái kia xuống xe, như là có cảm ứng quay đầu lại từ xa nhìn gã, chỉ cười một cái, dáng đi thướt tha biến mất ở sau cánh cửa.

Thiệu Phụng Chi làm sao mà không biết cô gái này có ý với mình cơ chứ? Nhìn dung mạo mỹ lệ của cô gái, ăn mặc trang điểm như thế, lại một mình ở một nơi như này, có vẻ như là ngoại thất mà những đàn ông nhà giàu trong thành Kiến Khang an trí bên ngoài.

Sinh hoạt trong nông thôn buồn tẻ, không biết còn phải dừng ở đây bao lâu, đột nhiên có một mục tiêu điểm lệ, gã làm sao từ bỏ? Sau khi bồi hồi đi đi lại lại gần đó hồi lâu, gã lại trèo lên trên bờ tường nhìn trộm, phát hiện bên trong đó ngoại trừ ông già cùng với cô bé người hầu kia, người khác thì chỉ có một vú già nữa, không có đàn ông nào trong nhà, lá gan liền lớn hơn, đi lên gõ cửa, nói là khát nước đi ngang qua muốn xin cốc nước uống. Lúc ấy gã được mời vào trong, cô gái kia không lộ diện, sau bức rèm cửa chỉ lộ ra nửa chiếc giày thêu màu hồng, đứng một lát rồi rời đi ngay.

Thiệu Phụng Chi lấy lý do ở lại hộ gia đình kia hồi lâu, trước sau chưa từng thấy cô gái kia xuất hiện, đành phải chán chường ra về. Trên đường đi, gã đang tính toán ngày mai lại đến đó như thế nào thì cô bé người hầu lại đuổi theo sau, dâng cái khăn lên, nói là của gã đánh rơi. Gã nhận ra đó là khăn La của cô gái kia, trên đó có một tin nhắn, hẹn gặp gã quay lại vào nửa đêm. Gã mừng như điên, trở về chỗ ở làm như không có việc gì, chờ đến nửa đêm lén lút đi theo lời hẹn.

Cô gái kia quả nhiên để cửa cho gã, lặng lẽ dẫn gã đi vào. Gặp nhau dưới ánh đèn, dung mạo cô gái càng thêm động lòng người, cô gái tự xưng tên là A Đào, đúng như trong dự đoán của Thiệu Phụng Chi, là ngoại thất của một vị quan viên trong kinh, vốn dĩ là ở trong thành, nhưng không may là khoảng thời gian trước bị phu nhân phát hiện, cô ấy bị buộc phải dời về quê ẩn náu, mới ở đây không được bao lâu. Quan viên sợ vợ, chỉ kêu cô ấy an tâm ở đây, nói có thời gian sẽ đến thăm, nhưng liên tiếp mấy ngày mà ngay cả cái bóng cũng không thấy đâu.

A Đào nói đến đây thì càng giận. Thiệu Phụng Chi ngon ngọt an ủi, cả hai nhanh chóng tình chàng ý thiếp quấn lên giường.

Cô gái này chẳng những xinh đẹp, kỹ năng trên giường còn rất cao siêu, Thiệu Phụng Chi như nhặt được báu vật. Mấy ngày nay, đêm nào gã cũng chờ đến nửa đêm, đợi Thiệu Ngọc Nương đi ngủ rồi thì lén lút đi gặp người tình. Đêm qua lại bởi vì A Đào nói người đàn ông kia sắp đến thăm mình, cuộc hẹn của họ bị cản trở. Thiệu Phụng Chi trần trọc mãi, cảm thấy tương tư như phát cuồng, khó khăn lắm đêm nay mới có thể đi, thật sự không đợi được đến nửa đêm mà ngay trời vừa tối, thấy phòng của Thiệu Ngọc Nương đã tắt đèn thì lập tức đi ra ngoài, lại đi đến chỗ ở của A Đào.

Tối nay A Đào chẳng những chờ gã mà còn trang điểm tỉ mỉ, còn chuẩn bị sẵn một bàn rượu và thức ăn.

Một đêm không gặp mà như cách ba thu, hai người gặp nhau càng thêm thắm thiết, lúc uống rượu hăng hái say chén choáng, A Đào bỗng rơi lệ, đau khổ nói:

– Thiếp vốn là một cô gái đang hoàng con nhà lành, nhưng mà gia cảnh quá bần hàn, bởi vì có chút tư sắc nên đã bị mấy lão già kia chiếm đoạt, đến giờ sống cuộc đời người không ra người ma không ra ma. Lão già kia còn sống thì thiếp có cơm ăn có chỗ ở, nhưng nếu như một ngày nào đó lão ấy chết đi, hoặc là bị phu nhân ép phải bỏ thiếp, thế thì trên thế gian này sẽ chẳng còn nơi nào chứa chấp thiếp nữa.

Mỹ nhân khóc lóc khổ sở như thế, Thiệu Phụng Chi thương xót vô cùng, mở miệng hứa hẹn sẽ bảo đảm của nửa đời sau của cô ấy sẽ có vinh hoa phú quý.

A Đào nức nở:

– Nói thì dễ nghe lắm. Thiếp đã nương thân vào chàng rồi, trái tim đã trao hết cho chàng, chàng lại chẳng hề coi trọng thiếp chút nào. Cho tới giờ thiếp cũng chỉ biết mỗi tên của chàng, sống ở gần đây, mỗi

đêm đến rồi đi, ngay cả một đêm nguyên lành cũng chưa từng dành cho thiếp. Nhất định phải có người dựa vào, thiếp cũng không trông cậy gì khác. Huống chi, chàng cho là thiếp không biết gì hay sao? Phụ cận gần đây đều là những hộ gia đình nông thôn đào thức ăn từ đất, dù nhà chàng có vài mẫu đất đi chăng nữa, thì chàng lấy đâu ra bảo đảm nửa đời sau của thiếp sẽ được vinh hoa phú quý?

Thiệu Phụng Chi trong bụng say cuồn cuộn, rượu xông thẳng lên não:

– Nhà ta không có ai cả, chỉ có một vị a tỷ, quản lý ta hơi nghiêm một chút, không cho phép ta qua đêm ở bên ngoài mà thôi. Nàng đừng xem thường ta. Đừng nói tổ tiên của ta trước kia từng là vọng họ đại gia ở vùng Giang Bắc, chỉ vì thời vận không tốt mà hiện giờ suy tàn. Nhưng mà ta không lâu nữa đâu chắc chắn sẽ thăng quan tiến chức, phú quý không đếm được.

A Đào vừa rồi còn rơi lệ, lúc này lại không nhịn được cười, cười nghiêng ngả chỉ vào Thiệu Phụng Chi nói:

– Ôi, chàng đúng là chém gió mạnh quá, làm thiếp sắp bay lên tận nóc nhà rồi này. Ngừng lại đi. Thiếp thân thiết với chàng cũng không phải là muốn tiền tài của chàng, càng không muốn danh phận từ chàng. Thiếp chỉ thích vẻ phong lưu của chàng mà thôi, không hề trông cậy vào chàng phú quý lên cao, chàng cần gì phải dùng mấy lời này để gạt thiếp chứ?

Thiệu Phụng Chi đang hào hứng, nom dáng vẻ cô ấy rõ ràng là không tin mình, làm sao mà nhịn được, mặt đỏ tía tai nói:

– Nàng từng nghe nói đến Tân An Vương rồi chứ? Đại nhân vật trong thành Kiến Khang đấy. A tỷ ruột của ta chính là tâm phúc của Tân An vương, đang giúp ông ta một việc lớn. Đợi việc thành công rồi, vinh hoa phú quý về tay dễ như trở bàn tay thôi. Những lời ta nói có chỗ nào lừa gạt nàng chưa?

A Đào ánh mắt khế động, cười hỏi là chuyện lớn như thế nào.

Thiệu Phụng Chi ôm A Đào, cười nói:

– Nàng quan tâm đến làm gì? Tóm lại có ta ở đây, nàng cứ yên tâm. Sau này chờ ta giàu sang rồi sẽ không quên nàng đâu.

A Đào cuối cùng mới tỏ vẻ vui mừng, càng hầu hạ tận tình. Thiệu Phụng Chi đắc ý, uống không biết say, một giấc ngủ dậy đã là nửa đêm về sáng, tuy còn không nở rời người đẹp nhưng biết tối nay mình lén lút ra ngoài sớm, sợ rằng Thiệu Ngọc Nương phát hiện ra, không dám ở lại đến bình minh. Bịn rịn từ biệt với A Đào, hẹn đêm mai lại đến, gã vội vã về chỗ ở, cũng không đi từ cửa viện mà trèo tường thấp đi vào, rón ra rón rén đang muốn đi về phòng của mình, phòng của Thiệu Ngọc Nương chợt sáng đèn, cửa mở ra, bà tử kia từ trong nhà lao cùng đến đây hầu hạ và kiêm cả trông coi đi ra kêu gã đi vào.

Thiệu Phụng Chi không tránh được căng da đầu đi vào. Thiệu Ngọc Nương đuổi bà tử kia đi, bảo gã đóng cửa lại.

Thiệu Phụng Chi thấy chị gái ngồi dựa ở trên giường, vết thương còn chưa lành, sắc mặt ốm yếu, đang dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn gã, hỏi gã đi đâu.

Ban đầu gã còn muốn giấu giếm, chỉ nói mình không ngủ được đi ra ngoài ngắm trăng hóng gió. Thiệu Ngọc Nương làm sao mà tin gã, cứ hỏi dồn mãi, Thiệu Phụng Chi biết không thể gạt được, cuối cùng ấp a ấp úng thừa nhận, nói mấy ngày trước mình vô tình quen một cô gái làm ngoại thất nhà người ta, hai người cặp kè với nhau, tối nay vừa từ chỗ cô gái đó về.

Thiệu Ngọc Nương cực kỳ tức giận, cố gắng đi xuống giường, lặng lẽ đến chỗ cửa sổ dò xét ra ngoài một lúc, sau đó mới quay người lại thấp giọng mắng lên:

– Bà tử kia từ nhà lao theo tỷ tới đây, Cao Kiệu không biết, tỷ lại biết rõ bà ta là người của Tân An vương. Chỗ chúng ta có gì không bình

thường, hẳn sẽ biết được ngay. Tỷ đã bị khổ nhiều năm như vậy rồi, nhẫn nhục chịu đựng, khó khăn lắm mới đi tới bước này, sắp thấy có hy vọng rồi. Tỷ nghĩ đệ là đệ ruột của tỷ, sau này có việc còn phải dựa vào đệ, cho nên mới giữ đệ lại bên cạnh tỷ. Tại sao đệ lại không biết cố gắng chứ? Mới có mấy ngày mà đệ đã không chịu nổi mà đi trêu hoa ghẹo nguyệt rồi à? Đệ cho rằng sau chuyện này giáo đầu sẽ tha thứ cho tỷ hay sao? Bên này không thành, chúng ta có thể giống như trước trở lại Thiên sư giáo à?

Thiệu Phụng Chi biết, bắt đầu từ nửa năm trước, chị gái của mình được một vị đại nhân vật trong thành Kiến Khang âm thầm che chở, cho nên mới có thể dưới lệnh cấm của triều đình mà ở lại Kiến Khang.

Vị đại nhân vật đó chính là Tân An vương Tiêu Đạo Thừa.

Tiêu Đạo Thừa luôn luôn thờ phụng Thiên Sư Giáo. Lúc tân đế đăng cơ, giáo đầu Ngô Thương còn từng đến Kiến Khang, còn được mời vào vương phủ, tôn sùng là tân tòa thượng, đây cũng không phải là bí mật gì. Về sau Cao Kiệu hạn chế hoạt động của Thiên Sư Giáo, ngoại trừ các quận huyện phát hạn lệnh ra thì ở Kiến Khang còn ban bố lệnh cấm nghiêm ngặt, những người như họ bắt buộc phải rời khỏi Kiến Khang.

Nhiều năm qua, Tân An vương lấy danh nghĩa phụng giáo đã qua lại với Thiên Sư Giáo, đồng thời âm thầm dần dần gây ảnh hưởng. Hiện giờ vị giáo đầu Ngô Thương này chính là người năm xưa đã cứu Thiệu Ngọc Nương cùng Thiệu Phụng Chi từ dưới sông lên. Lúc đó ông ta là đàn chủ. Chính vì được sự giúp đỡ của Tân An vương cho nên mấy năm trước đã bước lên vị trí giáo đầu.

Bởi vì quan hệ đặc biệt giữa Thiệu Ngọc Nương và Ngô Thương, Thiệu Phụng Chi cũng biết một chút về việc cơ mật của Thiên Sư Giáo.

Thiệu Phụng Chi không phải là một người thông minh, nhưng anh ta cũng không ngu ngốc. Thiên Sư Giáo đệ tử đông đảo, tín chúng

trong dân gian hậm chí còn lan rộng hơn, anh ta biết Tân An vương muốn khống chế Thiên Sư Giáo, hiệu lực cho mình. Ngô Thương ngoài mặt thì cung kính nghe theo Tân An vương, nhưng bản thân Ngô Thương cũng không hề đơn giản như bề ngoài như vậy.

Gia thế của Ngô Thương nhìn lại cũng giống như chị em Thiệu thị, trước đây ở phương Bắc cũng có uy tín danh dự, sau khi triều đình tiến về phía Nam thì gia đạo nhanh chóng lụn bại. Tới thế hệ này rồi thì đã không còn danh tiếng gì nữa, hoàn toàn đã bị bài xích bên ngoài con đường thăng quan đang lên.

Loạn thế như thế, triều đình suy nhược, hễ là người có năng lực thì ai mà không muốn làm nên sự nghiệp. Ngô Thương cũng là một người có dã tâm. Ngoài mặt thì phụ thuộc vào Tân An vương, mượn lực của ông ta mà cuối cùng đã lên làm giáo đầu Thiên Sư Giáo, nhưng mấy năm nay vẫn luôn âm thầm tích tụ lực lượng. Buồn cười thay cho Tân An vương không phát hiện ra, vẫn cho rằng mình luôn khống chế chặt chẽ Thiên Sư Giáo.

Đầu năm, Cao Kiệu bắt đầu đả kích Thiên Sư Giáo. Tân An vương không dám chống lại Cao Kiệu, âm thầm ra lệnh cho Ngô Thương tạm thời thuận theo triều đình, thu lại thế lực. Ngô Thương rất bất mãn, nhưng biết thời cơ còn chưa chín muồi, ông ta không dám phạm sai lầm, chỉ có thể đồng ý, mang theo cảm hận rời đi Kiến Khang.

Nhưng mà Thiệu Ngọc Nương lại không chịu đi. Trong lúc đó, chị ta đã âm thầm đi tìm Tiêu Đạo Thừa. Tiêu Đạo Thừa biết được nội tình sâu xa giữa chị ta và Cao Kiệu, mừng như điên, bí mật giữ chị ta ở lại Kiến Khang.

Lúc ấy, Thiệu Phụng Chi đã hiểu, chị gái của mình là muốn mượn cơ hội để hoàn toàn thoát khỏi Thiên Sư Giáo, đầu nhập vào Tiêu Đạo Thừa.

Chị gái ở trong giáo nhiều năm, lại từng hầu hạ Ngô Thương, biết rất nhiều cơ mật của Thiên Sư Giáo. Một khi Ngô Thương biết chị ta

vượt qua mình đầu nhập vào Tiêu Đạo Thừa, chắc chắn sẽ không để hai chị em họ được sống sót.

Thiệu Phụng Chi tức khắc bị những lời nói của Thiệu Ngọc Nương làm cho bưng bình, nghĩ mà thấy sợ hết hồn, vội vã nhận sai.

Thiệu Ngọc Nương sầm mặt xuống, hỏi tỉ mỉ quá trình hẹn hò của gã với cô gái kia.

Thiệu Phụng Chi không dám giấu một chút nào, thành thật khai ra hết.

Thiệu Ngọc Nương nhíu chặt mày, mắng ầm lên:

– Loại ngoại thất kinh quan này mà đệ cũng dám qua lại cho được? Nếu bị người ta phát hiện tìm tới cửa thì làm sao? Làm hỏng việc, bảo tỷ ăn nói thế nào với Tân An Vương đây?

Thiệu Phụng Chi túa mồ hôi lạnh, thề thốt sẽ không dám nữa.

Thiệu Ngọc Nương lại hỏi gã có vô tình để lộ thân phận với cô gái kia không.

Thiệu Phụng Chi vội nói:

– A tỷ yên tâm, đệ chỉ báo tên thôi, mà cũng là tên giả...

Đang nói, gã đột nhiên nhớ tới một chuyện, mặt trở nên tái mét.

Thiệu Ngọc Nương lập tức đoán ra được, hỏi gã có phải đã nói những lời không nên nói với cô gái kia hay không.

Thiệu Phụng Chi ban đầu không dám thừa nhận, bị ép hỏi mãi, cuối cùng ấp a ấp úng nói:

– Tối nay đệ uống hơi quá chén nên nhất thời lỡ lời, trước mặt cô ấy đã nhắc đến quan hệ giữa a tỷ với Tân An vương...

Thiệu Ngọc Nương bùng nổ cơn giận, hung hăng cho gã một cái tát thật mạnh.

Thiệu Phụng Chi che má, cuống cuồng nói:

– A tởm ghét ả. Đệ chỉ nhắc có mỗi câu đó thôi, không hề nói thêm câu gì khác. Chắc là không sao đâu.

Thiệu Ngọc Nương để dành được sự thương xót đồng tình của Cao Kiêu mà lúc ở trong nhà lao chịu sự tra tấn, về sau lại ốm đau, tất cả đều là đánh thật ốm thật, không hề giả bộ chút nào. Giờ phút này bị lửa giận công tâm, cả người không đứng vững, lao đảo như sắp ngã, được Thiệu Phụng Chi kịp thời đỡ lấy.

Chị ta lấy lại bình tĩnh, chậm chạp quay mặt đi, trong mắt hiện lên tia âm u lạnh lẽo.

– Hộ nhân gia kia không cho phép một người sống sót. Tối nay đệ trở lại đó nhân lúc họ chưa kịp chuẩn bị, xử lý sạch sẽ toàn bộ cho ta.

Chị ta gằn từng chữ nói.

.....

Đêm khuya, cánh cửa Tần Lâu bị một ông lão gõ cửa gấp gáp.

Chẳng mấy chốc, một chiếc xe nhỏ từ cửa sau của Tần Lâu lặng lẽ rời khỏi đi về hướng phủ đệ Cao thị.

Cuối giờ Tý, chiếc xe dừng ở đầu ngõ cửa sau Cao gia, Lục Nương từ trong xe bước xuống, vội vã đi đến trước cánh cửa kia.

Đêm khuya tự cô ấy đi đến đây là để truyền tin. Thư là giao cho tiểu nương tử Cao gia.

Người gác cổng cửa sau từ mấy ngày trước đã được Lạc Thần phân phó, nói nếu có người tới truyền tin cho mình thì bất cứ lúc nào kể cả nửa đêm cũng phải lập tức thông báo cho mình.

Phong thư kia rất nhanh đã được chuyển tới trong tay Lạc Thần.

Ngày ấy truyền tin Lục Nương xong, mấy ngày nay, Lạc Thần vẫn luôn chờ tin tức của cô ấy.

Mấy ngày trước, cuối cùng đã có một tin tức tốt gửi tới, nói là người cô ấy sắp xếp đã có tiến triển thuận lợi, một khi nghe được gì đó sẽ lập tức báo cho nàng.

Nàng lại đợi thêm mấy ngày nữa, tối nay cuối cùng đã có tin tức mới.

Lạc Thần đang ngủ bị đánh thức, vội vàng đứng dậy ra mở cửa, nhận thư từ chỗ A Cúc, xem một lượt, giật mình không nhỏ.

– Thế nào? Nghe ngóng được gì?

A Cúc đứng một bên giơ ngọn đèn lên để soi, sốt sắng hỏi Lạc Thần, nét mặt kích động.

Người mà Lục Nương sử dụng nghe nói cực kỳ thông minh, nửa đêm truyền tin như này, vậy thì chắc chắn tin tức nghe được rất quan trọng. Huống chi là nhìn biểu cảm của tiểu nương tử, tuyệt đối không phải việc nhỏ.

Lạc Thần kịp phản ứng, trong lòng kinh ngạc, quả thực khó nói nên lời.

Nàng thật sự không nghĩ tới, nhờ người thông qua Thiệu Ngọc Chi đi tìm hiểu những trải qua của Thiệu Ngọc Nương lại sẽ khơi ra một đại nhân vật mà bình thường nàng căn bản chưa từng lưu ý đến.

Tân An vương Tiêu Đạo Thừa!

Trong thư Lục Nương nói, sự việc chưa chắc đã đúng như thế, cũng có thể là Thiệu Phụng Chi khoe khoang thổi phồng ở trước mặt A Đào. Nhưng mà bởi vì sự việc quá trọng đại, A Đào không dám chậm trễ, nhân lúc Thiệu Phụng Chi ngủ đã bảo ông lão ngay trong đêm đi

truyền tin, cô ấy cũng tức khắc đi truyền tin luôn, để Lạc Thần tự quyết định.

Nếu những gì Thiệu Phụng Chi nói là thật, vậy thì tình thế đã vượt qua cả sự tưởng tượng ban đầu của Lạc Thần.

Nàng đọc lại lần nữa, kìm nén nhịp tim đang đập nhanh, cầm lá thư rồi lập tức đến nơi ở của cha mẹ.

.....

Đêm khuya, Cao Kiệu vẫn trằn trọc khó ngủ.

Ông mang tâm sự nặng nề, nghe hơi thở đều đều rất nhỏ đã ngủ say của thê tử nằm bên cạnh, ông lặng lẽ đứng dậy, ra khỏi phòng đi vào thư phòng, thắp nến sáng lên, ngồi xuống bàn lấy một phong thư ra, mở ra đọc lại một lần nữa.

Lá thư này là Lý Mục gửi. Đó là lần trước sau khi cứu viện Lục Giản Chi thành công hắn đã gửi tới. Lúc đó gửi hai phong thư cùng một lúc, một lá viết cho con gái của mình, lá thư này viết cho mình.

Ở trong thư Lý Mục nói tình huống của Trường An và thế cục của Lũng Tây với ông, nói rõ kế hoạch tiếp theo của hắn là muốn bình định Lũng Tây.

Những điều này đều nằm trong dự kiến của Cao Kiệu.

Điều khiến cho Cao Kiệu thấy bất ngờ chính là đoạn cuối thư của hắn.

Lý Mục nói, trước ngày xuất binh, sau khi ba người nghị sự xong, Tân An vương đã từng nói chuyện riêng với hắn, nói rõ lợi hại trong đó. Trong lời nói phần nhiều là khuyên mình nên sáng suốt tự bảo vệ bản thân. Tân An Vương nói vậy cũng xuất phát từ lòng tốt. Nhưng mà mình ngu dốt, lại thân là ngoại thần, từ trước đến nay đối với những tranh đấu lợi hại giữa sĩ tộc và hoàng thất cũng không hiểu gì

mấy. Lần này viết thư cho ông là bởi vì bỗng nhiên nhớ đến chuyện đó, vẫn thấy rất khó hiểu, cho nên thêm vào tùy bút, mong ngày sau nếu có cơ hội có thể mong được Cao Kiệu chỉ điểm.

Những lời cuối thư này nhìn có vẻ như chỉ là tùy bút mà hần bổ sung thêm vào, xin Cao Kiệu chỉ giáo. Nhưng với sự hiểu biết của Cao Kiệu với hần, làm sao mà dễ tin như thế. Ngay từ ánh mắt đầu tiên, ông đã hiểu ngay ngụ ý của Lý Mục.

Rõ ràng là hần đang khéo léo nhắc nhở mình rằng Tân An vương bằng mặt không bằng lòng, cố ý mượn cơ hội này làm suy yếu thế gia, bản thân ở giữa mưu lợi bất chính.

Nếu như thế gia hoàn toàn sụp đổ, ai là kẻ được lợi lớn nhất?

Cao Kiệu biết rõ trong lòng.

Đối với Cao Kiệu mà nói, mặc dù biết Tân An vương ở sau lưng ông thậm chí sau lưng đế hậu có ý đồ như vậy, ông cũng sẽ không thấy kinh ngạc.

Làm quan trong triều đình mấy chục năm, ông đã từng gặp rất nhiều âm mưu cùng mưu kế như thế. Nếu như đây là thật, cảm giác duy nhất của ông là tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Ông biết Lý Mục không phải bịa đặt vô cớ. Nhưng mà ông thật sự không muốn tin, Tiêu Đạo Thừa cùng đế hậu trẻ tuổi sẽ giống như Tiêu thất trước kia, đặt sự tranh đấu quyền lợi giữa hoàng thất cùng thế gia ở trên quốc gia.

Tân đế hậu mới lên ngôi cùng những lời nói và việc làm sau đó của họ khiến trái tim mệt mỏi vốn đã lui xuống của Cao Kiệu từ từ hồi phục trở lại, thậm chí còn sinh ra hy vọng, lại một lần nữa sinh ra cảm giác chờ mong và tưởng tượng Nam triều sẽ được trung hưng.

Chính bởi vì có cảm giác hy vọng và chờ mong này, dẫu cho có mệt mỏi đến mấy, ông cũng vui vẻ chịu đựng.

Nhưng mà, chính những lời lẽ có vẻ nhẹ nhàng trong bức thư của Lý Mục đã đâm một cái gai vào trái tim của Cao Kiệu. Ông ngoài mặt như không có việc gì, nhưng sau ngày đó khi đối mặt với Tiêu Đạo Thừa cùng với đế hậu luôn nghe theo mình, trong lòng luôn cảm thấy một cảm giác tuyệt vọng mơ hồ.

Ông hy vọng đây chỉ là sự đa tâm của Lý Mục, hy vọng cuộc nói chuyện riêng giữa Tiêu Đạo Thừa với hắn chỉ xuất phát từ sự cố chấp phán đoán sai thế cục của Tiêu Đạo Thừa mà dẫn tới sự bi quan mà thôi.

Dẫu sao thì, lúc ấy ở ngay trước mặt mình, Tiêu Đạo Thừa cũng từng phản đối xuất binh. Nhưng trong đáy lòng ông vẫn thoáng có cảm giác bất an, không thể nào gạt bỏ đi được. Đặc biệt là chuyện vừa rồi, trùng hợp như vậy, lại có liên quan đến Tiêu Đạo Thừa.

Cao Kiệu nhìn chăm chú vào thư, cau mày, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa rất nhẹ, tiếp theo là cửa bị đẩy ra.

Ông ngẩng lên, thấy là con gái đứng ở cửa thì kinh ngạc, cất thư đi, hỏi:

– Muộn thế này rồi sao con còn chưa ngủ thế?

Lạc Thần đi vào, nhìn phụ thân, nói:

– Cha ơi, mấy ngày trước con đã giấu cha đi làm một chuyện thể nào cũng sẽ bị cha trách cứ. Nhưng con đã thăm dò được một tin tức. Bởi vì sự việc trọng đại, con không dám tự phán xét vội vàng, cho nên muốn để cha quyết định ạ.

Nàng trình lá thư kia lên.

Hết chương 113

Chương 114

Phụ thân rất nhanh đã đi ngay.

Lạc Thần nhìn theo bóng dáng nghiêm trọng và đi một cách vội vàng của ông, trước mắt lại hiện lên ánh mắt khi xem xong tin này của ông vừa lúc này.

Lúc đó mặt ông tái xanh, ánh mắt cứng ngắc nhìn vào tờ giấy kia.

Thậm chí Lạc Thần còn có một cảm giác, ánh sáng trong mắt phụ thân trong giây phút đó đã bị dập tắt.

Những dòng chữ trên tờ giấy mỏng kia đúng như nàng mong muốn, đã chứng thực ngờ vực ban đầu của nàng. Giờ khắc này, vốn dĩ nàng nên thấy nhẹ nhàng.

Nhưng nàng lại không hề cảm thấy.

Những yêu ma quỷ quái đội lốt giả nhân giả nghĩa vô tội, hoặc ra vẻ đạo mạo vui chơi và nhảy múa nhẹ nhàng dưới ánh mặt trời, mà những người thực sự sẵn sàng làm điều gì đó cho triều đình và đất nước bấp bênh này chẳng những mang gánh nặng tiến lên phía trước với những bước đi gian nan, mà còn cũng phải luôn đề phòng những nguy trang và lừa lọc ẩn nấp trong bóng tối không biết sẽ nhảy xổ ra bất cứ lúc nào.

Toà thành Kiến Khang này có vô số âm mưu và sự phản bội khó lòng đề phòng.

Bên tai dường như vang lên câu nói này.

Nàng nhớ ra rồi.

Đây là câu nói mà vào đêm hôm đó, Lý Mục lang quân của nàng đã từng nói với nàng.

Bên ngoài có tiếng bước chân rất nhỏ.

Lạc Thần ngược lên nhìn, thấy là mẫu thân tới.

– Ôi mẹ!

Lạc Thần vội ra đón, đỡ lấy bà.

– Cha con đi rồi à? – Tiêu Vĩnh Gia hỏi.

Lạc Thần nhìn A Cúc đi cùng, biết bà ấy đã nói sự việc cho mẫu thân, gật đầu:

– Cha ra khỏi thành rồi ạ. Có dặn dò con không được để lộ phong thanh.

Tiêu Vĩnh Gia thông thả ngồi xuống.

Lạc Thần thấy bà mang vẻ mệt mỏi, một quầng thâm nhợt ở dưới mắt, bèn khuyên:

– Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi ngủ đi ạ. Cha con chắc chỉ là nhớ ân tình cũ của Thiệu thị kia thôi chứ không có ý tứ gì khác. Hơn nữa là lại biết Thiệu thị làm việc cho Tân An Vương, cha sẽ càng không tin bà ta nữa đâu.

Tiêu Vĩnh Gia lắc lắc đầu.

– A Di, con cho rằng mẹ còn lo lắng cho cha con còn quan tâm đến người phụ nữ này hay sao? Lúc tuổi trẻ cha con đã vô tâm rồi hướng chi là hiện tại. Chỉ tại mẹ trước kia không hiểu chuyện, không xử lý tốt, đã dẫn đến gây ra thù hận kéo dài đến tận hôm nay. Bây giờ mẹ chỉ lo lắng cha con quá ghi nhớ ân tình cũ, nhớ đâu bị người ta lừa gạt lần nữa mà gây tai họa đến bản thân.

– Lần này con làm rất tốt. Lục Nương kia trước đó đã làm chứng cho Kính Thần, nay lại giúp chúng ta một việc lớn này, sau này con cần phải báo đáp lại cô ấy.

Lạc Thần đáp: – Vâng con biết rồi ạ.

Tiêu Vĩnh Gia trầm ngâm.

– Còn cả A Đào kia nữa, bên cạnh cô bé đó có ai không? Lần này Thiệu thị trở về đây dùng trăm phương ngàn kế, nhất định phải cẩn thận đó. Nhỡ đâu cô ta một khi biết được Thiệu Phụng Chi đã lộ ra tin tức với bên ngoài, chắc chắn sẽ không buông tha cho cô bé kia.

– Mẹ yên tâm, khi Lục Nương sắp xếp cho cô ấy đến đó thì đã cầm thư tay của con đến chỗ Lý Đô vệ mượn người và cùng ở tại đó nhằm đề phòng bất trắc rồi. Huống hồ, tối nay cha con sẽ tìm bà ta, hỏi xong rồi thì sẽ đưa cô ấy về thành.

Tiêu Vĩnh Gia gật đầu, nao nao một lát, chậm rãi nói:

– Tối nay không chừng Kiến Khang sẽ xảy ra nhiễu loạn. Con kêu Cao Thất tập trung tất cả mọi người lại, không được ngủ. Đóng chặt cửa, cho người canh giữ phòng ngừa mọi chuyện có thể xảy ra.

.....

Đêm không trăng trời nổi gió, khắp nơi vắng lặng.

Thiệu Phụng Chi đã đi rồi lại lặng lẽ trở lại bên ngoài chỗ ở của A Đào, bồi hồi ở bên ngoài rất lâu.

Bốn phía đen như mực, không nhìn thấy một bóng người. Người ở trong viện giờ này hẳn cũng đã đi ngủ hết rồi.

Thiệu Ngọc Nương buộc gã phải giết A Đào nhằm loại trừ hậu hoạn. Giết A Đào, để tránh liên lụy bản thân, ngay cả mấy tội tở đã gặp gã dĩ nhiên cũng phải chết.

Đối phó với mấy người này, một ông lão, mấy người phụ nữ, đối với Thiệu Phụng Chi cũng chẳng phải việc khó gì.

Nhưng một lúc giết nhiều người như thế, còn phải để quan phủ không tra ra được mình, biện pháp ổn thoả nhất chính là giết người trước rồi phóng hoả sau, làm cho người khác cho rằng những người này tối nay đều bị chết trong trận hoả hoạn ngoài ý muốn này.

Sau khi do dự một lúc lâu, gã cuối cùng đẩy cửa ra.

A Đào như là đang ngủ thì bừng tỉnh giấc, khoác áo ra khỏi phòng đón gã, vì còn buồn ngủ mà ngáp một cái, hỏi gã vì sao đã đi rồi lại quay lại.

Thiệu Phụng Chi nhìn tàn rượu trong phòng còn chưa được thu dọn, kêu vú già kia đi xuống, đóng cửa lại.

– Chẳng phải nàng trách ta không ở lại với nàng một đêm nguyên lành hay sao? A tỷ ta đã ngủ rồi, ta thật sự rất nhớ nàng cho nên quay lại ở với nàng đêm nay.

Nói rồi ôm người lên, đặt lên trên giường, lấy một khăn tay bọc thứ gì đó ở trong ngực ra, cười đưa qua nói:

– Nàng xem đi, ta tặng cho nàng một thứ này.

A Đào nhận lấy mở khăn ra, thấy đó là một chiếc vòng ngọc toàn thân màu xanh ngọc, kêu lên sung sướng:

– Thật là tặng cho thiếp ạ?

– Là quỳnh ngọc chất lượng tốt đấy. Nàng đeo thử lên xem có hợp không?

Thiệu Phụng Chi giục.

A Đào hớn hờ cầm lấy vòng ngọc đưa về phía ánh nến ở giá cầm nến, thưởng thức màu sắc của chiếc vòng, tấm tắc:

– Không phải thiếp không tin chàng, trước kia thiếp nghe nói có người lấy đá vô giá trị lừa gạt người ta, nói là giá trị ngàn vàng gì đó, chẳng phải là khinh thường người ta không biết nhìn hàng à? Chàng nói xem, không có gì thì thôi đi, lại lấy ra cục đá rách nát làm đồ giả, đúng là quá thiếu đạo đức đi...

Thiệu Phụng Chi nhìn chăm chăm bóng lưng của cô ấy, miệng ậm ừ phụ họa, trong lòng bất ổn, trước mắt bỗng hiện lên ánh mắt âm u lạnh lẽo của Thiệu Ngọc Nương chòng chọc nhìn mình, cắn răng một cái, giơ hai tay lên dùng sức đang chuẩn bị từ phía sau bóp cổ cô ấy, thành linh thấy cô ấy quay đầu lại, giật mình, hai tay không kịp thu về khựng lại giữa không trung.

– Chàng đang làm gì đó?

A Đào nhìn hai bàn tay của anh ta đưa tới phía mình đang cứng đờ, cười tủm tỉm hỏi.

Thiệu Phụng Chi bối rối vội vàng thu tay mình lại.

– Còn làm gì nữa chứ, ta đang muốn ôm nàng mà – mau cho ta ôm một cái, mới xa nhau có một chút thôi mà ta như sắp chết rồi...

Nói rồi cười cười muốn ôm cô ấy.

A Đào che miệng cười, bỗng nhiên chỉ vào phía sau gã, nói:

– Chàng nhìn đi, sau lưng chàng có người đó.

Thiệu Phụng Chi giật mình quay đầu lại.

Phía sau không có gì, cũng không có bóng người, vừa định quay đầu lại, chợt nghe “thịch” một tiếng, theo đó sau gáy đau nhức, như là bị

người ta đập một gậy. Gã chậm chạp quay đầu lại, thấy A Đào cầm giá cắm nển, một góc của nó được nhuộm bằng một màu đỏ sẫm.

Thiệu Phụng Chi lấy lại bình tĩnh, đưa tay sờ sau gáy, lòng bàn tay toàn là máu.

Gã trợn mắt lên nhìn chòng chọc vào A Đào, đột nhiên lộ ra vẻ hung ác, cúi người, rút chủy thủ từ trong ủng giày ra đâm về phía cô ấy.

A Đào lui nhanh về phía sau, vươn tay kéo một sợi dây thừng trên tường, bên ngoài vang lên một tiếng chuông, còn chưa kịp kêu một tiếng thì “đùng”, cửa bị đá tung ra.

Thiệu Phụng Chi quay đầu, giật mình nhìn thấy hai người đàn ông xông vào, một phải một trái tấn công về phía mình.

Hai người thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, ra tay lại tàn nhẫn, Thiệu Phụng Chi còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị ấn chặt trên mặt đất, hai tay bị vặn ngược ra sau, khớp xương như bị bẻ gãy, đau đớn làm gã kêu lên thảm thiết, chủy thủ bị rơi xuống đất.

A Đào đeo vòng ngọc lên tay, sửa sang lại mái tóc rối loạn, sau đó là lướt đi tới.

– Tốt xấu gì cũng từng thân mật với nhau, vừa rồi tôi đã nhắc nhở chàng rồi, sau lưng có người, nhưng chàng lại không tin cho nên mới bị ăn thiệt đó. Thôi thôi, chàng đã vô tình, cũng đừng trách tôi trở mặt không nhận người.

Nói xong, hai tay chống nạnh đá mạnh vào Thiệu Phụng Chi mấy đá, lúc này mới nhìn hai người đối diện, cười nói:

– Cũng nhờ có hai vị ca ca nhạy bén đã cứu thiếp một mạng. Lần tới có thời gian hai vị nhớ tìm thiếp nha, thiếp sẽ hát cho các ca ca nghe, không lấy tiền đâu ạ.

Hai người này đều là thủ hạ của Lý Hiệp, chủ ăn no cả nhà không đói bụng, bình thường giết người phóng hỏa không chớp mắt, mấy ngày này bị phái tới nơi này bảo vệ A Đào, công việc nhẹ nhàng nhưng lại bị giày vò không ít. Không có việc gì làm phải nấp ở trong phòng củi, Thiệu Phụng Chi tới gặp A Đào thì phải canh giữ ở bên ngoài, giao hẹn kéo dây chuông để dùng tiếng chuông làm cảnh báo.

Mấy ngày nay, chuông reo cảnh báo thì không nghe được mà chỉ toàn nghe được những âm thanh thân mật trong phòng phát ra, lúc này thấy dáng vẻ của cô ấy như thế thì mặt đỏ tía tai, nào dám nhìn nhiều thêm, một hơi đánh ngất Thiệu Phụng Chi, kéo người ra ngoài trói chặt vào, nhốt ở trong phòng củi chờ trời sáng thì báo lên cấp trên.

Thiệu Phụng Chi tỉnh dậy sau cơn hôn mê, nhớ lại những gì vừa xảy ra, cuối cùng cũng nhận ra rằng mình đã rơi vào một cái bẫy được thiết kế tỉ mỉ, cực kỳ hối hận, muốn chạy trốn nhưng nào còn cơ hội nữa. Đang lúc gã sợ hãi tột độ, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân.

Cửa phòng củi được mở ra, một người đứng ở ngay bên ngoài cửa.

Thiệu Phụng Chi ngẩng lên, thông qua ánh sáng của cây đuốc từ những người tùy tùng đứng ngoài giờ cao, thấy rõ người tới là một người đàn ông trung niên, mặt mày thanh lãnh, dung mạo nho nhã, nhưng mà hai ánh mắt thì cực kỳ nghiêm khắc, chúng đang rơi lên người mình.

Cao Kiệu nhanh như vậy đã tới rồi.

– Chính là hắc! Là hắc nói a tỷ hắc là tâm phúc của Tân An Vương, vừa rồi còn muốn quay lại giết tôi đó.

A Đào đứng ra xác nhận.

Thiệu Phụng Chi trong phút chốc tâm như tro tàn, sợ hãi tột độ, quỳ dưới đất cầu xin tha mạng không ngừng.

.....

Cao Kiệu vội vàng chạy đến chỗ Thiệu Ngọc Nương đang tĩnh dưỡng, đến nơi thì thấy cửa đóng, một mảnh đen kịt, sai người phá cửa vào.

Bà tử quỳ rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, Thiệu Ngọc Nương dường như đang ngủ say bị đánh thức, cố sức ngồi dậy khỏi giường, yếu ớt, rụt rè nhìn Cao Kiệu.

Cao Kiệu sai người lôi Thiệu Phụng Chi đi vào, lạnh lùng lên tiếng:

– Thiệu thị, là cô cháu kết với Tân An vương giả bộ bị bắt vào nhà lao để lừa gạt ta, tối nay người em trai tốt này của cô muốn giết người diệt khẩu, cũng là cô sai khiến đúng không?

Thiệu Phụng Chi run bần bật, quỳ trên mặt đất, không dám nhìn Thiệu Ngọc Nương.

Thiệu Ngọc Nương mặt tái nhợt, yên lặng nhìn Cao Kiệu đang phẫn nộ, hồi lâu cũng không nói gì.

– Thiệu thị, Tân An vương cùng người trăm phương ngàn kế bày kế mưu tính với ta, rốt cuộc các người muốn làm gì?

Cao Kiệu thấy chị ta không nói lời nào, giận tím mặt rút kiếm ra chĩa vào chị ta.

Hai hàng lệ từ trong mắt Thiệu Ngọc Nương lăn xuống, chị ta giãy giụa từ trên giường leo xuống, quỳ rạp trên mặt đất mà khóc lóc nói:

– Cao tướng công, thiếp xin nhận tội! Lần trước giả bộ bị bắt vào tù là thiếp cố ý, đêm nay sai em trai thiếp đi giết người cũng là do thiếp sai khiến. Nhưng thiếp thật sự bị ép buộc. Thiếp bị Tân An vương ép.

– Nửa năm phía trước, triều đình hạ lệnh cấm không cho phép bọn thiếp tiếp tục ở lại Kiến Khang, khi thiếp muốn đi thì Tân An vương lại

đến tìm thiếp, lấy tính mạng của hai chị em thiếp mà uy hiếp, muốn thiếp nghe lệnh ông ta. Thiếp bị bắt vào nhà lao, rồi được gặp tướng công, tất cả đều là Tân An vương an bài! Ông ta từng có nghiêm lệnh nói không được tiết lộ ra bên ngoài chuyện thiếp làm việc cho ông ta, nếu không thì em trai thiếp sẽ chết không có chỗ chôn. Tân An vương tàn nhẫn độc ác, chuyện gì đều làm được, nếu để ông ta biết, em trai thiếp nhất định sẽ mất mạng. Thiếp quá sợ hãi, bị ép buộc không còn cách nào khác, cho nên tối nay mới kêu em trai thiếp đi giết người...

Chị ta khóc lóc thảm thiết, dập đầu liên tục:

– Tất cả đều là tội của thiếp, không liên quan đến em trai thiếp. Nếu Cao tướng công muốn giết thì cứ giết thiếp. Cầu xin ngài nhớ đến ân tình năm xưa, xót thương cho thiếp bao năm qua có cuộc sống không dễ dàng mà tha cho em trai thiếp. Sau này thiếp sẽ hối cải, không dám tái phạm những tội ác này nữa...

Cao Kiệu hai mắt đỏ ngầu, nghiêng rằng.

– Thiệu thị, ngươi còn biết mình làm tội ác? Những việc lúc trước ngươi làm có thể bào chữa rằng ngươi ở trong giáo thân bất do kỷ. Nhưng hiện tại ngươi lại vẫn lặp lại sai lầm, tội ác chồng chất. Dù là Cao Kiệu ta có nhớ ân tình bạn cũ mà tha cho ngươi, nhưng quốc pháp thì không thể dung thứ được.

Thiệu Ngọc Nương từ từ ngẩng mặt lên, nhìn Cao Kiệu, hai mắt đầm lệ nói:

– Cao tướng công, ngài nói đúng. Năm xưa thiếp may mắn kết bạn với ngài, được mang về Kiến Khang, dù là làm nô làm tì cũng là phúc phận của thiếp. Nhưng thiếp lại bị đầu óc mê muội làm chuyện sai trái. Khi đó nếu thiếp có chết thì cũng là đáng bị trừng phạt. Nhưng ông trời lại cho thiếp may mắn thoát chết, từ đây thân hãm trong bùn lầy, thân bất do kỷ, nhẫn nhục sống đến hôm nay...

– Cha mẹ thiếp mất sớm, gia tộc không có chỗ dựa, bao nhiêu năm nay thiếp và em trai sống nương tựa lẫn nhau. Ngày đó bị Tân An vương uy hiếp, ngay cả giáo đầu cũng nghe theo lệnh của ông ta, một người phụ nữ yếu ớt như thiếp còn có thể làm được gì? Lúc đó thiếp cũng nghĩ cầu cứu tướng công, nhưng lại sợ làm cho tướng công chúa hiểu lầm nghi ngờ, nếu như lại khiến cho hai vợ chồng ngài một lần nữa bất hoà, thiếp phải làm sao đây? Thiếp thật sự không dám, không thể làm gì khác hơn đành phải nghe theo ông ta...

– Tân An vương muốn người âm mưu gì? Sao người còn không khai ra.

Cao Kiệu cắt ngang lời chị ta, quát lên.

– Thiếp đã muốn báo cáo với tướng công rồi, nhưng mà vì quá sợ họ. Nhưng hôm nay thiếp không sợ gì nữa, thiếp sẽ nói ra toàn bộ. Thiếp ở Thiên Sư giáo nhiều năm, biết một vài hoạt động bí mật của Thiên Sư giáo. Tân An vương cùng Thiên Sư Giáo từ trước đã có qua lại lui tới, bề ngoài nhìn là phụng giáo, nhưng thực ra là âm thầm khống chế Thiên Sư Giáo. Ông ta ra lệnh cho giáo đầu Ngô Thương phát triển giáo chúng, cất giấu vũ khí nhằm trợ giúp mưu đồ phản loạn cho mình sau này. Những lời thiếp nói hoàn toàn là sự thật, không có nửa câu nào giả dối. Tân An vương ép thiếp lừa gạt Cao tướng công, mục đích cũng là để tranh thủ sự tín nhiệm của tướng công rồi sắp xếp thiếp ở bên cạnh ngài, thăm dò ngài, để trợ giúp cho ông ta làm đại sự sau này.

Gân xanh trên trán Cao Kiệu nổi lên, bàn tay cầm kiếm run nhè nhẹ.

– Cao tướng công, ngài đừng để Tân An vương che mắt. Ông ta ngoài mặt thì trung thiện, nhưng bên trong tâm cơ thâm trầm, lấy lui làm tiến, lợi dụng sự tín nhiệm của ngài với để hậu tín mà muốn làm tan rã thế gia, thao túng đế hậu, chờ đợi thời cơ chín muồi, ông ta sẽ mưu tính đại sự.

Nước mắt giàn giụa trên gương mặt chị ta, nét mặt chị ta ảm đạm thê lương.

– Những gì nên nói thiếp đã nói hết rồi. Thiếp biết tội mình không thể tha thứ, thiếp cũng không có mặt mũi nào mà sống tạm bợ nữa, thiếp sẽ ra đi. Thiếp chỉ cầu xin tướng công nể tình hôm nay thiếp lấy công chuộc tội mà tha tội chết cho em trai thiếp, thiếp vô cùng cảm kích. Kiếp sau, thiếp xin làm trâu làm ngựa báo đáp tướng công.

Chị ta với khuôn mặt trắng bệch loạng choạng đứng lên, nhắm mắt lại, đối mặt với mũi kiếm cầm trong tay Cao Kiệu, ưỡn ngực, đột nhiên xông lên.

Cao kiệu hơi chần chờ, lập tức thu tay lại, nhưng vẫn chậm một chút, mũi kiếm đã đâm vào ngực Thiệu Ngọc Nương vào hơn một tấc. Cao Kiệu rút kiếm về, một dòng máu tươi từ vết thương trên ngực chị ta tuôn ra.

Thiệu Ngọc Nương đau đớn kêu lên một tiếng, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

– A tỷ, a tỷ ơi!

Thiệu Phụng Chi bò đến bên Thiệu Ngọc Nương gọi chị ta, nước mắt nước mũi giàn giụa, lại cầu xin liên hồi.

Cao Kiệu nhìn Thiệu Ngọc Nương hai mắt nhắm nghiền, trên mặt không còn chút huyết sắc nào, hai hàng lông mày nhú chặt, mí mắt nháy lên, trầm ngâm một lát, sai người mang hai chị em Thiệu thị về nhà lao trong thành, sau đó đi ra gọi Lý Hiệp đi cùng tới, thấp giọng dặn dò vài câu.

Lý Hiệp giật mình nhưng cũng nghe theo, đoàn người lập tức phóng ngựa lao nhanh về hướng trong thành.

.....

Đêm khuya, một bóng người từ một cửa nhỏ hoàng cung đi vào, thông suốt không bị ngăn trở, đi rất gấp gáp, chẳng mấy chốc đã đến

bên ngoài tấm cung của hoàng hậu Cao Ung Dung.

Hoàng đế tối nay vẫn nghỉ lại ở Hoa Lâm viên như thường lệ. Cao Ung Dung đang ngủ thì bị đánh thức, nghe xong mật báo thì mặt trắng bệch, đi qua đi lại trong tấm cung, cực kỳ lo âu.

Tin tức đến từ bà tử trong nhà lao đi theo Thiệu thị.

Bà tử kia vốn dĩ là bị Tiêu Đạo Thừa mua chuộc, ra lệnh cho bà ta giám thị Thiệu Ngọc Nương. Nhưng Tiêu Đạo Thừa không nghĩ tới, Cao Ung Dung lại chen một tay vào, âm thầm mua chuộc bà tử kia làm việc cho mình.

Đêm nay Thiệu Phụng Chi ở bên mỹ nhân đã lỡ lời, Thiệu Ngọc Nương vì tuyệt hậu hoạn mà ép Thiệu Phụng Chi đi giết người diệt khẩu, việc này dĩ nhiên không giấu được bà tử này. Thiệu Phụng Chi đi rất lâu mà không trở về, càng không thấy có ánh lửa nào gần đó bùng phát, Thiệu Ngọc Nương cùng với bà tử này đã biết sự việc có biến. Bà tử này lập tức bí mật triệu tai mắt tới đi đến chỗ A Đào tìm hiểu tin tức, biết được Thiệu Phụng Chi rất có khả năng đã bị bắt.

Lúc ấy Thiệu Ngọc Nương cũng ý thức được mình đã bị trúng bẫy, cực kỳ sợ hãi, lập tức kêu bà tử này đi thông báo tin tức cho Tiêu Đạo Thừa, bản thân mình cũng muốn chạy trốn nhưng lại bị bà ta cản lại. Bấy giờ Thiệu Ngọc Nương mới biết thì ra bà tử bên cạnh mình lại không phải là người của Tiêu Đạo Thừa.

Lúc ấy bà tử này nói:

– Người còn có thể đi đâu được nữa? Các người trúng bẫy của Cao Kiệu, quan hệ với Tân An vương đã bị bại lộ, cho dù lúc này số may mắn người trốn thoát được, nhưng liệu người có chắc chắn sau này có cơ hội báo thù không?

– Trường công chúa năm xưa đã hại người đến nông nỗi này. Nếu như người trốn đi, sau này người cũng chỉ có thể ẩnấp những nơi không ai nhận ra mình, nhìn cô ta sinh con, sống hạnh phúc bên Cao

Kiệu, vợ chồng hoà hợp bạch đầu giai lão. Nếu như ta là người, sống như vậy còn khó chịu hơn là chết.

– Bây giờ người còn mơ tưởng muốn dựa vào Tân An vương nữa ư? Cao Kiệu đã biết Tân An vương bắt người mưu đồ tính kế mình, liệu ông ta có bao dung như trước kia nữa không?

– Quý nhân nói, chỉ cần người nghe lời, chẳng những bảo đảm người không chết, mà sau này còn trợ giúp người báo thù.

Chính vì mấy câu đã khiến cho Thiệu Ngọc Nương đang tuyệt vọng lại lần nữa dao động và khuất phục trước “quý nhân” kia, cho nên sau khi Cao Kiệu đến mới có một tràng tâm sự kể lể khóc lóc thảm thương như vậy.

Đối với Cao Ung Dung, sở dĩ lựa chọn vào ngay lúc này để Tiêu Đạo Thừa thả ra Thiệu Ngọc Nương là bởi vì Lục gia đã hoàn toàn rời khỏi triều đình, Hứa thị cũng co đầu rút cổ, một nhóm các lực lượng triều đình mới sẽ phục tùng quyền lực đế quốc trong tương lai đang dần được nuôi dưỡng.

Sự khống chế của thế gia đối với triều đình bắt đầu yếu dần đi, hiện giờ chỉ còn lại duy nhất Cao Kiệu mà thôi.

Trong kế hoạch của Cao Ung Dung, chị ta muốn để Thiệu Ngọc Nương tiếp cận Cao Kiệu, ly gián vợ chồng Cao Kiệu, cuối cùng nếu có thể dùng tình nghĩa năm xưa làm dao động Cao Kiệu và thu nhận chị ta về, đây có thể được coi là tai mắt được sắp xếp vào bên cạnh ông.

Tuy nhiên chị ta không thể nào ngờ được rằng, quan hệ giữa Thiệu Ngọc Nương và Tân An vương lại bị bại lộ trước mặt Cao Kiệu nhanh như thế.

Một khi Tân An vương mất đi mặt nạ trung trực kia với Cao Kiệu, với Cao Ung Dung mà nói người này đã không còn giá trị lợi dụng nào nữa rồi. Càng không cần phải nói, nếu Cao Kiệu tiếp tục điều tra sâu

nữ, Tân An vương chắc chắn sẽ khai ra mình, vậy thì toàn bộ mưu đồ của mình sẽ hóa thành hư ảo.

Nếu gặp phải tình huống như vậy, chị ta chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc là bảo vệ Tân An vương, hai người hợp lực, trở mặt với Cao Kiệu, diệt trừ Cao Kiệu.

Hoặc là bỏ xe bảo soái, trăm cánh tay bảo mệnh, từ bỏ Tân An vương, tiếp tục giữ lại Cao Kiệu để dùng.

Đối với chị ta, đây thực sự không phải là một lựa chọn khó khăn gì.

Với thế cục hiện tại của triều đình, mười Tân An Vương cũng không bằng một Cao Kiệu.

Trước khi mình có thể hoàn toàn kiểm soát và khống chế triều đình này trong tay, Cao Kiệu cùng với toàn gia tộc Cao thị của ông vẫn có tác dụng với chị ta, không ai có thể thay thế được.

Huống chi, Tân An vương cũng chưa chắc đã trung thành với mình.

Ngay trong lúc này, Cao Ung Dung chợt cảm thấy vô cùng may mắn.

May mắn là mình có phòng ngừa chu đáo, tính toán không bỏ sót, trước khi thả ra quân cờ Thiệu Ngọc Nương này thì đã có chuẩn bị sẵn nếu việc thất bại, thời điểm sắp xếp bà tử kia đi theo Thiệu thị đã dặn dò bà ta nên hành xử như thế nào.

Tối nay chắc chắn là Cao Kiệu sẽ ra tay với Tiêu Đạo Thừa.

Tình huống khẩn cấp, thời gian không để lại cho chị ta nhiều lắm.

Chị ta không chút do dự, rất nhanh đưa ra quyết định, gọi thân tín tới, ra lệnh tức khắc chạy tới phủ Tân An vương đưa tin tức.

.....

Vương phủ cách hoàng cung không xa. Tối nay tổ chức một buổi yến nhạc, khách và chủ đều rất vui vẻ, vừa mới kết thúc không lâu. Tiêu Dao Thừa uống đến say chuẩn choáng, ôm một sủng thiếp đang ngủ say sưa trên giường, đột nhiên bị người ta đánh thức, nói bà tử kia phái người gửi cấp báo, tức thì tỉnh rượu vội vàng triệu kiến. Khi biết được sự việc mình sắp xếp Thiệu Ngọc Nương vào trong nhà lao và ra lệnh cho chị ta tiếp cận Cao Kiệu đã bị bại lộ, Thiệu Ngọc Nương tối nay đã bị Cao Kiệu khống chế, để bảo toàn tính mạng mà đã khai ra hết mọi chuyện và đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu y, vu hãm y mưu đồ gây loạn, y vô cùng hoảng sợ, trong lòng rối loạn.

Mấy năm nay trong triều, mặc dù y cũng đã bắt đầu bồi dưỡng phát huy thế lực của mình, thu phục một đám quan lại địa phương có được quân đội, nhưng mà so sánh với Cao Kiệu, chút quân lực và chút uy vọng này của y chẳng khác gì đom đóm so với sao trên trời, hoàn toàn không thể đánh đồng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao y cực kỳ coi trọng Thiên Sư Giáo. Trước khi Cao Kiệu đưa ra sắc lệnh cấm kia, y đã mượn danh phụng giáo mà để Thiên Sư Giáo chiêu mộ đệ tử các nơi.

Giáo chúng Thiên Sư Giáo trải rộng khắp cảnh nội Đại Ngu, nếu phát động toàn bộ, nó sẽ trở thành một lực lượng đồ sộ cỡ nào? Từ ý nghĩa nào đó mà nói, khống chế Thiên Sư Giáo cũng giống như khống chế một đội quân biến tướng khổng lồ.

Giáo đầu Ngô Thương luôn nghe theo y, triều đình theo sự suy tàn của hai nhà Hứa Lục mà người của mình cũng đang từ từ đề bạt lên.

Y đang vô cùng đắc ý, có nằm mơ cũng không ngờ được hôm nay lại xảy ra một sai lầm chết người như thế đến từ Thiệu Ngọc Nương, một khớp xương cực kỳ quan trọng mà y vốn rất an tâm!

Cao Kiệu biết được những việc này, muốn xử trí y dễ như trở bàn tay.

Ông làm sao sẽ buông tha cho mình được?

Trước nửa đêm uống nhiều rượu, trong khoảnh khắc này hoá thành mồ hôi lạnh toát ra từ mỗi một lỗ chân lông trên người Tiêu Đạo Thừa.

Y bật dậy, lập tức muốn đi hoàng cung lại đột nhiên dừng lại, triệu thân tín của mình đến, đưa ra thủ lệnh, mệnh lệnh khẩn cấp triệu Vũ Lâm Quân dưới quyền nghe lệnh của mình, lấy lý do mình vừa biết được gian tế phương Bắc lẻn vào Kiến Khang, ngay trong đêm khống chế bốn cửa thành và các cửa hoàng cung, không cho phép người nào ra vào, lại phái ra một đội người đi mai phục phụ cận Cao gia, một khi có lệnh thì xông vào bắt người. Sắp xếp thoả đáng xong, y hoả tốc chạy tới hoàng cung, yêu cầu gặp Cao Ung Dung.

Cao Ung Dung từ tấm điện đi ra ngồi xuống vẫn còn ngáp một cái, khó chịu nói:

– Có chuyện gì mà muộn thế này chàng còn tới quấy nhiễu ta? Dẫn chàng vào tuy đều là thân tín, nhưng hoàng cung mắt tạp, nhớ đâu rơi vào mắt ai đó thì phải làm thế nào?

Tiêu Đạo Thừa không kịp hoà hoãn lập tức nói ra tin tức mà mình vừa nhận được ra.

Cao Ung Dung tỏ vẻ hoảng sợ, đứng bật lên:

– Đáng chết, tại sao lại bại lộ được. Vậy chúng ta phải làm sao đây?

Tiêu Đạo Thừa nói:

– Ta vừa nhận được tin là vào cung để bàn bạc với nàng về việc này. Nàng cứ an tâm, ta đã có ứng phó rồi. Cao Kiệu đã biết hai chúng ta bày mưu hại lão, sao mà chịu cho được. Vừa rồi ta lấy lý do bắt gian tế đã điều nhân mã tạm thời khống chế bốn cửa thành, không bằng nhân cơ hội này giết Cao Kiệu luôn đi.

Cao Ung Dung như vẫn rất hoảng sợ, không nói được gì.

Tiêu Đạo Thừa cực lực khuyên:

– Nàng không cần phải sợ, chỉ cần nàng gạt đầu, việc giết Cao Kiệu cứ giao cho ta làm. Lão ta chết rồi, chúng ta tuyên bố với bên ngoài là bạo bệnh chết là được, mọi chuyện đã có ta và bệ hạ chống đỡ thay cho nàng. Hiện giờ thế cục triều đình đã khác trước rất nhiều. Tân thần triều đình toàn là người của chúng ta. Nàng lại là người Cao gia, chỉ cần nàng ra mặt nói chuyện, nếu Quảng Lăng quân dám sinh biến, đó chính là công khai phản loạn! Bọn họ chưa chắc đã có lá gan này. Cũng không giấu nàng, ta cũng có một đội quân, tuy tạm thời không thể so với Quảng Lăng quân nhưng có thêm sự trợ lực của Thiên Sư Giáo, nếu thật sự có việc, chưa chắc đã không thể chiến một trận với Quảng Lăng quân.

– Hơn nữa nàng đừng quên, Ngô Hưng vương hiện giờ ở đất phong, sống rất tốt. Cao Kiệu đã biết nàng với bệ hạ có mưu đồ với lão, làm sao sẽ dốc hết mình trợ lực như trước đây nữa. Với thế lực của lão ta, muốn phế lập một hoàng đế, còn không phải nói một câu là xong ư? Thiếu quyết đoán dẫn đến tai họa đó!

Cao Ung Dung có vẻ như đã dao động hơn, vẫn đang do dự.

Tiêu Đạo Thừa nôn nóng sốt ruột, thúc giục:

– Lý Hiệp nghe lệnh Cao Kiệu, nhân mã lại nhiều hơn ta. Thời gian cho chúng ta không còn nhiều lắm. Lúc này nàng vẫn do dự không quyết định, ngày mai thiên hạ này chỉ sợ sẽ thay đổi.

Đúng lúc này, ngoài điện có một cung nhân chạy vào, giọng hoảng loạn, hô:

– Hoàng hậu, không tốt rồi. Nghe nói người Đô vệ và Vũ Lâm đang đánh nhau ở phụ cận cửa thành.

– Hoàng Hậu, Cao Kiệu đã động thủ! Sao nàng còn do dự?

Tiêu Đạo Thừa làm một cử chỉ, cầm thanh kiếm trong tay, bước tới hét lên, nhìn chăm chăm vào Cao Ung Dung, lộ ra một sự đe dọa ép bức.

Cao Ung Dung kinh hoàng:

– Nếu ta đáp ứng, vậy thì cần ta làm gì?

Tiêu Đạo Thừa thở phào một hơi, nói:

– Chỉ cần nàng giao phù ấn của bộ hạ cho ta, ta sẽ điều toàn bộ Vũ Lâm cùng Túc Vệ Quân tới, là có thể khống chế Kiến Khang, bắt lấy Cao Kiệu!

Cao Ung Dung gật đầu:

– Được. Ta gọi người đi lấy ngay.

Chị ta lui về phía sau vài bước, cao giọng nói:

– Người đâu, lấy phù ấn của bộ hạ ra đây.

Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy trong điện ngoài điện và sau tấm màn đột nhiên tràn ra mấy chục cung vệ cầm đao rìu bao vây Tiêu Đạo Thừa.

Tiêu Đạo Thừa trợn ngược mắt lên, lạnh lùng nói:

– Cao Ung Dung, ngươi muốn làm gì?

Cao Ung Dung đứng ở sau cung vệ, trên mặt không còn vẻ hoảng sợ như vừa rồi, nhìn chòng chọc vào Tiêu Đạo Thừa, lạnh lùng thốt:

– Tân An vương, có chuyện này ngươi nghĩ sai rồi. Cao tướng công đã biết ngươi lợi dụng Thiệu thị mưu tính với ông ta, nhưng mà không biết ta. Ngươi vì bản thân mình nên mới khuyên ta đi giết ông ta. Ta đang yên lành làm hoàng hậu, vì sao phải đi theo ngươi hại bá phụ của ta, giết trụ cột của triều đình Đại Ngu?

Tiêu Đạo Thừa như sợ ngậy người, hai mắt dán chặt vào Cao Ung Dung, giống như lần đầu tiên biết chị ta, trong lúc nhất thời, ngay cả biểu cảm phần nộ vừa rồi cũng biến mất.

– Giỏi, giỏi lắm.

Sắc mặt của y hết xanh lại trắng, giọng hơi run lên.

– Thì ra ngươi là một kẻ tâm cơ thâm trầm như thế. Trách ta có mắt như mù, không ngờ lại bị ngươi lừa gạt. Ta hao hết tâm cơ trợ giúp Đông Dương Vương đăng cơ, lại trợ giúp ngươi đuổi hai nhà Hứa Lục ra khỏi triều đình, thế mà ngươi lại lung lạc nhân tâm, nuôi trồng thế lực, để rồi cuối cùng lại đối đãi với ta như thế. Độc nhất là lòng dạ đàn bà! Sớm biết như thế, lúc trước khi tiên đế chết ta nên nghe theo lời Cao Kiệu, tự mình đăng cơ thượng vị, để làm sao phải rơi vào kết cục như hôm nay?

Cao Ung Dung cười lạnh.

– Ngươi còn tưởng ta không biết ư? Ngươi âm thầm qua lại với Thiên Sư Giáo, chẳng lẽ không phải vì mưu đồ đại sự sau này? Trong số các quan được bổ nhiệm hôm nay, vị nào không nói đến Tân An vương trước rồi mới đến Bệ hạ? Về phần ban đầu ngươi ra sức từ chối sự cất nhắc của bá phụ ta, nhìn như không có lòng lên ngôi vị hoàng đế, thực ra bởi vì ngươi còn có chút tự biết bản thân mà thôi.

– Lúc đó bá phụ ta có lòng muốn rời khỏi triều đình, ai mà không biết. Ngươi uy vọng không đủ, thế lực không đủ, triều đình bị thế gia cầm giữ, nếu như ngươi thượng vị, không có sự trợ giúp của bá phụ ta, Tiêu Đạo Thừa ngươi là cái gì, dựa vào chính ngươi lên ngôi để làm một vị hoàng đế bù nhìn à? Ngươi cùng lắm chỉ là một kẻ đáng thương bị thế gia nắm trong tay thế gia mà thôi.

– Ý tưởng của ngươi là muốn mượn tay ta trước tiên loại bỏ thế gia, chờ cánh chim ngươi cứng cáp đầy đặn rồi, nắm giữ được triều đình

rồi, ngày sau bệ hạ với ta còn chẳng phải đều nghe theo người hay sao?

– Con tiện phụ này!

Tiêu Đạo Thừa chửi ầm lên, vung kiếm chém bừa bãi, giống như phát điên lên.

– Giết hắn!

Cao Ung Dung hô lên.

Tiêu Đạo Thừa bị trúng mấy đao, quay đầu muốn chạy trốn, nhưng làm sao mà chạy thoát được? Y vừa mới chạy được vài bước liền bị cung vệ ngăn lại, đao rìu lại chém xuống, trong khoảnh khắc, trên người lại bị chém mười mấy nhát, y ngã xuống trong vũng máu.

Những vũng máu lớn nhanh chóng tuôn ra từ những vết thương ngang dọc trên người y, lan rộng ra, nhỏ từng giọt trên nền nhà nhẵn bóng của cung điện.

Trong không khí ngọt ngào còn có mùi máu tanh nồng nặc.

Cao Ung Dung sai người lui hết ra ngoài, thông thả đến bên Tiêu Đạo Thừa ngồi xổm xuống, nhìn vào người đàn ông vẫn chưa chết hoàn toàn nằm trên mặt đất, một đôi mắt đang bám chặt vào mình, môi mấp máy, mơ hồ nghe được những lời nguyện rửa độc ác của y đối với mình.

Chị ta phớt lờ như không nghe thấy, dường như đang nhớ lại gì đó, biểu cảm dần trở nên nhu hòa, lại mang theo chút thương cảm.

– Vốn dĩ ta nghĩ sau này chỉ cần chàng không ép ta quá đáng, ta sẽ không bao giờ trở mặt với chàng, nhưng mà...

Chị ta dừng lại, nhắm mắt, thở dài, rồi mở mắt ra.

– Việc hôm nay chỉ trách chàng vận số không tốt. Ta thật sự không còn cách nào khác cả. Huống chi, chàng chết cũng không oan. Chàng an tâm đi đi. Các con của chàng, ta cũng sẽ cho bọn nó chết một cách nhanh gọn...

– Độc phụ...Người sẽ chết không được tử tế...

Tiêu Đạo Thành khoé mắt như nứt ra, máu từ trong miệng trào ra, đột nhiên phun ra một câu chửi rõ ràng. Sau khi dùng hơi thở cuối cùng còn sót lại trong ngực để chửi rửa câu này, cơ thể y đau đớn co giật, rồi bất động.

Cao Ung Dung nhìn thi thể nằm trên đất một lát, nét mặt dần dần chuyển sang lạnh nhạt, thông thả đứng lên rồi đi trở về ngồi lại ghế ngồi của mình.

Hết chương 114

Chương 115

Giống như dự đoán của mẫu thân, không một lời cảnh báo, đêm nay, vào khoảng giờ sủu rạng sáng, màn đêm yên tĩnh bị phá vỡ.

Lúc ấy Lạc Thần đang ở bên Tiêu Vĩnh Gia, Cao Thất đột nhiên chạy vào nói bên ngoài phủ đệ bị Vũ Lâm bao vây, hỏi chuyện thì nói là tối nay trong thành phát hiện gian tế phương Bắc len vào, Tân An vương đang tập nã toàn thành. Để tránh quấy nhiễu người Cao gia mà đã phái người tới bảo vệ. Ông ấy đã nghe theo dặn dò của trưởng công chúa đóng chặt cửa trước cửa sau, toàn bộ gia đình đều cầm vũ khí, canh giữ ở sau cửa, sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Những người hầu và người giúp việc trong phủ rất nhanh đã biết được tin tức, đoán được rằng trong thành nhất định đã xảy ra chuyện.

Mấy năm nay bên ngoài tuy không yên ổn, lâu lâu xảy ra chuyện, nay tặc hoạn Đông Nam, mai phiên vương tác loạn, nhưng mà thành Kiến Khang vẫn luôn bình yên, chưa từng xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế. Mọi người ban đầu đều lo lắng, nhưng thấy chủ mẫu ngồi ngay ngắn ở tiền đường, biểu cảm bình tĩnh, không chút nào hoảng loạn cả, dần dần cũng ổn định tinh thần lại. A Cúc cùng quản sự tập hợp mọi người ở hậu viện, khóa cửa thủy hoa thông với nhau trước sau, Lạc Thần ở cùng mẹ và bắt đầu chờ đợi.

Bên ngoài bị bao vây, tin tức không truyền vào được, cũng không biết giờ này trong thành rốt cuộc đã như thế nào rồi.

Lạc Thần chưa từng nghĩ, vốn dĩ một hành động tra xét Thiệu thị thôi lại vô tình dẫn ra một trận nhiễu loạn lớn như thế.

Nàng ngồi bên cạnh Tiêu Vĩnh Gia, ở trước mặt vú già thị nữ thoạt nhìn rất bình tĩnh không khác gì mẫu thân, nhưng mà trong lòng lại có chút lo lắng.

Tân An vương cũng dám phái người tới bao vây nhà mình, rất rõ ràng mục đích ông ta dùng trăm phương ngàn kế đẩy Thiệu Ngọc Nương đến tiếp cận phụ thân mình tuyệt đối không bình thường, tối nay chắc là biết sự việc bại lộ, phụ thân sẽ không tha cho ông ta, cho nên mới chó cùng rứt giậu được ăn cả ngã về không như thế.

Nàng lo lắng cho phụ thân ở bên ngoài, càng lo lắng cho phủ đệ bị bao vây, tin tức không vào được cũng không ra được, nhớ đâu những người đó phát điên lên tấn công vào, tất cả hạ nhân cùng với Cao Thất trong nhà chỉ sợ khó có thể chống đỡ được.

Dường như là minh chứng cho sự lo lắng của nàng, không tới một lát, bên ngoài đột nhiên có những tiếng động ồn ào, vú già canh giữ ở sau cửa thùy hoa kinh hoàng tới báo tin, nói phản quân bắt đầu tấn công vào cửa, còn châm lửa, những người trong viện đều nhìn thấy được hướng sau cánh cửa đều nổi lên ánh lửa.

Bầu không khí trong hậu viện lại trở nên khẩn trương, nhóm vú già thị nữ lại lộ vẻ hoảng sợ, đồng loạt nhìn về phía Tiêu Vĩnh Gia.

Thần sắc Tiêu Vĩnh Gia nghiêm trọng, nhưng vẫn ngồi vững vàng, chỉ cho người đi thăm dò.

Phản quân cũng không đánh vào.

Ước chừng thời gian sau một nén nhang, âm thanh ồn ào bên ngoài dần ngừng lại, vú già lại chạy vào mặt mày tươi lên nói vừa rồi lúc phản quân kia đánh vào, đúng lúc Lý đô vệ mang theo một đội nhân mã chạy tới, đã trấn giữ phản quân, chỉ có mấy gia đình bị thương nhẹ, những người còn lại đều bình yên vô sự.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lộ vẻ vui mừng.

Khi cách hừng đông chỉ còn chốc lát, lửa ở cửa trước và sau đều bị dập tắt, Tiêu Vĩnh Gia kêu Lạc Thần sắp xếp ổn thỏa cho mấy người bị thương, lại ra lệnh cho nhóm vú già thị nữ đi nghỉ ngơi.

Lý Hiệp mau chóng tới gặp Tiêu Vĩnh Gia để báo tin.

Bấy giờ Lạc Thần mới biết được, Tân An vương chẳng những ngay trong đêm điều người khổng chế cửa thành mà còn khổng chế cả cửa hoàng cung, phụ thân dẫn người cũng chạy tới hoàng cung rồi, không biết tình thế đã thế nào.

Lý Hiệp bẩm báo xong tình hình thì vội vàng rời đi.

Mẫu thân đã thức gần như cả đêm, vì tình hình nguy hiểm bên ngoài ngôi nhà đã được dỡ bỏ, Lạc Thần đưa mẹ trở lại phòng và cùng A Cúc hầu hạ giúp mẹ nằm xuống.

Tiêu Vĩnh Gia vỗ vào vị trí bên cạnh, ý bảo Lạc Thần cũng nằm xuống, ôm lấy con gái vào lòng.

Lạc Thần ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng dễ chịu từ cơ thể mẹ mà mình rất rất thích từ khi còn nhỏ, thấp giọng nói:

– Mẹ ơi, khi phản quân đập cửa, mẹ có sợ không?

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Mẹ có sợ. Nhưng mẹ biết, cha con sẽ không quên chúng ta.

Lạc Thần gật gật đầu.

– Con đừng lo lắng. Tối nay tuy sự việc phát sinh đột ngột, nhưng cha con nhất định xử lý được. Nếu con không ngủ được thì ở cùng mẹ, mẹ con ta cùng chờ tin tức của cha con.

Lạc Thần dựa vào lòng mẹ, đưa bàn tay cẩn thận đặt lên bụng mẹ, nhắm mắt lại.

Một đêm này, rất nhiều cư dân trong thành Kiến Khang cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng giống như người Cao gia cả đêm không ngủ được, giữa tiếng chém giết gần xa và chạy phân phối của binh lính, đóng chặt cửa nhà, kinh hồn táng đảm chờ bình minh tới.

Trời sáng, cuối cùng tin tức cũng được truyền về.

Tiêu Đạo Thừa dẫn người xâm nhập vào hoàng cung, ý đồ bắt cóc hoàng đế, điều binh lính Vũ Lâm cùng Túc Vệ Doanh nghe theo lệnh mình giết Cao Kiệu. Không ngờ bởi vì hành động hốt hoảng, trước đó không biết tối nay hoàng đế nghỉ ở Hoa Lâm viên, không kịp qua đó, liền đổi sang bắt ép hoàng hậu giao ra phù ấn.

Hoàng hậu lá mặt lá trái, giả bộ đáp ứng đi lấy phù ấn, sau đó nhân lúc Tiêu Đạo Thừa không kịp chuẩn bị mà dùng đao bắt ngờ đâm ông ta, bản thân cũng không may bị ông ta phản kháng lại mà bị thương. Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, may mắn thay có một vị quan trong cung trung thành cảm thấy có điều gì đó không ổn khi Tiêu Đạo Thừa vào cung vào đêm khuya trái với quy tắc, đã bí mật ra ngoài gọi người, cung vệ kịp thời đuổi tới, sau một cuộc chiến đấu, cuối cùng đã giết được Tiêu Đạo Thừa.

Cao Kiệu vội vã chạy tới hoàng cung, những Vũ Lâm đó nghe lệnh Tiêu Đạo Thừa đang canh giữ cửa hoàng cung thấy những người khác đã lâu không ra ngoài, vốn đã chột dạ, lại thấy Cao Kiệu xuất hiện thì càng thêm không tự tin, không có lòng chống cự, rất nhanh đã tước vũ khí đầu hàng mà nhường đường.

Lúc mà Cao Kiệu chạy vào trong cung điện, thấy dưới đất là vũng máu, hơn mười thi thể nằm ngang dọc, Tiêu Đạo Thừa vừa mới chết không lâu, trên người bị trúng mấy chục nhát đao kiếm, vết thương còn đang chảy máu, cảnh tượng cực kỳ kh ỉn ố.

Hoàng hậu Cao Ung Dung cũng bị thương, vết thương không hề nhẹ, vị trí sườn vai ngay trên ngực trái bị một kiếm của Tiêu Đạo Thừa đâm trúng.

Nửa bên người cùng với cánh tay chị ta nhuộm đầy máu tươi, cánh tay còn lại thì giữ chặt phù ấn có thể điều động quan binh Vũ Lâm và Túc Vệ Doanh, không chịu buông ra.

Cao Kiệu lập tức cho người truyền thái y đến xem xét vết thương cho hoàng hậu. Biết hoàng đế nghỉ ở Hoa Lâm viên, bèn phái người qua đó bảo vệ, sau đó thì ra khỏi cung khống chế người trong vương phủ, lại ngay trong đêm đi tróc nã đồng đảng, quét sạch những phản đảng dựa vào hiểm yếu để chống lại, mãi cho đến hừng đông mới hoàn toàn bình ổn được biến loạn, triệu tập bách quan nói rõ nguyên do dự việc.

Bách quan đêm qua ở nhà, không ai biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài. Chỉ là phần lớn mọi người vẫn còn như lọt vào sương mù, chỉ biết Tiêu Đạo Thừa đột nhiên muốn làm phản, cũng không biết ông ta đang yên đang lành tại sao lại làm như thế. Cho đến khi biết được nguyên do sự việc, thì ra là có mưu đồ gây rối bị Cao Kiệu phát hiện, chớ cùng rút giậu mà đêm khuya bức vua thoái vị, ý muốn bắt cóc đế hậu giết Cao Kiệu. Ai nấy đều hoảng sợ, trong lòng căm phẫn, lên án mạnh mẽ Tiêu Đạo Thừa nhìn có vẻ trung thực thiện lương nhưng lại là kẻ lòng lang dạ sói, khi quân võng thương, suýt nữa gây ra họa lớn. Họ lại đồng loạt tố giác những tội ác ẩn giấu chưa biết của ông ta, người nào cũng đều phân rõ giới hạn với ông ta.

Kể từ khi Đông Dương Vương đăng cơ, bởi vì nhận được sự tín nhiệm của Cao Kiệu, Tiêu Đạo Thừa gần như tham gia vào mỗi một quyết sách cùng thực thi của triều đình, cũng bởi vì ông ta lấy thân phận hoàng thất Tiêu thị ở trước mặt hoàng đế ra vào thường xuyên, trở thành một cây cầu lương đặt giữa hoàng đế và triều thần. Địa vị và danh vọng của ông ta ở trong triều đình càng ngày càng tăng, trước đó đã thoáng đuối kíp và vượt qua Hứa Lục, trở thành người thứ hai trong triều đình sau Cao Kiệu.

Nhưng chỉ sau một đêm, mọi chuyện đã diễn ra như một bước ngoặt mà trước đây không ai có thể tưởng tượng được, tuy rằng ông ta đã

chết, nhưng hiển nhiên, hậu quả của sự việc đó đối với triều đình và cả ngoại giới đã có ảnh hưởng rất lớn.

Mấy ngày tiếp theo, toàn thành bị giới nghiêm, Cao Kiệu mỗi ngày đều đi sớm về muộn, giải quyết hậu quả của chuyện này.

Lạc Thần biết Cao Ung Dung bị thương không nhẹ, hôm sau nàng liền dâng tấu ghi tên mẫu thân và tên mình, yêu cầu được vào cung thăm hỏi. Đợi mấy ngày cuối cùng cũng được phép, Cao Ung Dung phái người đáp lời bảo nàng vào cung, còn Tiêu Vĩnh Gia cứ ở nhà giữ gìn sức khỏe cho tốt, không cần phải đến thăm mình mà tốn công ra ngoài.

Lạc Thần ngay lập tức vào cung, khi được dẫn vào cung, cung nhân nói Hoàng Hậu điện hạ đêm đó bị thương nặng, lại bị một trận hoảng sợ như thế, tinh thần rất không ổn, thái y dặn dò phải cẩn thận tĩnh dưỡng. Mấy ngày nay rất nhiều người muốn vào cung thăm hỏi nhưng hoàng hậu không gặp ai cả, Lạc Thần là người đầu tiên.

– Đêm đó, nghịch tặc kia ép buộc hoàng hậu điện hạ giao ra ấn tín, hoàng hậu vì bảo vệ ấn tín của bệ hạ, vì không thể để cho gian kế của nghịch tặc thực hiện được mà không tiếc dùng tính mạng mình để chống chọi lại, khí phách bậc này không ai có thể bằng.

Cung nhân miêu tả cho Lạc Thần đêm đó Tiêu Đạo Thừa dẫn người hung hãn xông vào hoàng cung như thế nào, ép buộc hoàng hậu giao ấn tín ra, hoàng hậu lâm nguy không sợ rồi đâm Tiêu Đạo Thừa bị thương rồi dẫn đến bản thân cũng bị thương ra sao, còn cả cảnh tượng ôm chặt ấn tín không buông kia sinh động như thật, giống như là bản thân mình có mặt tại hiện trường tận mắt chứng kiến vậy.

Lạc Thần đi theo cung nhân vội vàng đi vào, trông thấy Cao Ung Dung nằm ở trên giường.

Chuyện đã qua mấy ngày rồi sắc mặt chị ta vẫn còn tái nhợt, ngực và vai quấn băng vải, trông vẫn rất phờ phạc tiều tụy. Nhưng nhìn thấy

Lạc Thần chị ta có vẻ rất vui mừng, ngồi dậy, có lẽ là động vào vết thương mà khẽ rên lên một tiếng, vẻ mặt đau đớn.

Lạc Thần vội vàng tiến tới, đỡ chị ta, bảo chị ta nằm xuống.

Cao Ung Dung lắc đầu cười nói:

– Ta chỉ bị thương ở vai, một cánh tay không cử động được thôi chứ không phải là người tàn phế. Già rồi nằm mãi cũng chán lắm. Ta đã muốn tâm sự với muội, nhưng mà thái y cứ dong dài nói ta không nên gặp nhiều người, thế là đành phải chịu đựng đến tận hôm nay. Muội tới đúng lúc lắm, mau ngồi đi.

Lạc Thần ngồi xuống bên cạnh chị ta, nhận chén thuốc từ tay cung nhân, lấy thìa xúc lên, thổi nhẹ rồi nói:

– Mẫu thân và muội biết tỷ bị thương nặng, mẫu thân nhờ muội chuyển lời, bảo a tỷ cố gắng tập trung dưỡng thương, đừng mãi phân tâm những chuyện vặt vãnh hậu cung, sức khỏe là quan trọng nhất.

Cao Ung Dung vội nhờ Lạc Thần chuyển lời cảm ơn của mình đến bá mẫu.

– A tỷ ơi, đêm đó nguy hiểm thật đó. Tỷ ngọc thể quý giá, nếu có xảy ra chuyện gì thì làm thế nào đây? Tỷ cần gì phải liều chết với nghịch tặc kia ạ? May mắn là tỷ cát nhân thiên tướng không xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ thế thôi cũng đã đủ làm người khác lo lắng rồi.

Cao Ung Dung cười, thờ dãi.

– Muội nói cũng đúng. Giờ nghĩ lại ta vẫn thấy hoảng sợ lắm. Lúc đó cũng không biết làm sao nữa, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là không thể để hắc lặc được ấn tín của bệ hạ điều động binh mã, gây bất lợi cho bá phụ, thế là quỳnh cả lên mà chống chọi lại. Tỷ cũng không nghĩ được nhiều như thế.

Cung nhân đứng hầu bên cạnh đều cười. Một người nom có vẻ già dặn kinh nghiệm xen vào nói:

– Ngay cả các đại thần cũng bị hành động của hoàng hậu làm cho cảm động lắm. Mấy ngày qua nghe bệ hạ nói, trong số tấu sớ nhận được, ngoại trừ trách mắng chỉ trích nghịch tặc, còn có rất nhiều tấu chương ca ngợi Hoàng hậu điện hạ.

Cao Ung Dung lắc đầu:

– Ta đã nói với bệ hạ, những tấu sớ khen ngợi đó ta sẽ không nhận đâu, đã bảo trả lại toàn bộ rồi. Ta chỉ trách bản thân trước kia không nhận ra bộ mặt của Tiêu Đạo Thừa, không nhắc nhở được bệ hạ, cho nên bị lừa gạt đến mức này, suýt nữa gây ra họa lớn.

Nét mặt chị ta chuyển sang nghiêm túc.

– Những tấu sớ kia hiện tại càng ca ngợi ta bao nhiêu, thì lúc trước cũng từng khen ngợi Tiêu Đạo Thừa bấy nhiêu. Những người này không phải nói rằng họ đều vô dụng, nhưng cũng chỉ giới hạn trong một số ít việc mà thôi, khi thật sự quốc gia gặp việc lớn, triều đình vẫn phải dựa vào những thần tử lương đồng như bá phụ với muội phu vậy. Muội phu hiện còn đang tác chiến ở Lũng Tây, triều đình dựa vào bá phụ, chỉ cần bá phụ bình yên vô sự, ta bị thương một chút cũng thấy đáng.

Lạc Thần nhìn oàng hậu cũng chính là vị đường tử từ nhỏ lớn lên của mình, những nghi ngờ và xa cách vừa mới nảy sinh trong lòng không lâu dần dần trở nên dao động.

– A Di, muội đang nghĩ gì đó? – Cao Ung Dung đột nhiên hỏi.

Lạc Thần hoàn hồn, cười lắc đầu:

– Không có gì ạ.

Cao Ung Dung lại giống như sức nhớ ra gì đó, cho người hầu lui ra hết, thấp giọng nói:

– A Di, về phụ nhân họ Thiệu của Thiên sư giáo kia, ta đã xem khẩu cung của bà ta rồi. Tiêu Đạo Thừa và Thiên Sư Giáo cấu kết với nhau cho nên đã quen biết người phụ nữ này, thật là trùng hợp là biết bà ta từng có quen biết với bá phụ bá mẫu nhiều năm trước, còn từng có một câu chuyện xưa. Muội có biết chuyện này không?

Lạc Thần đáp âm ừ không rõ ràng.

– Tiêu Đạo Thừa tính toán sắp xếp người phụ nữ này vào bên cạnh bá phụ, lợi dụng bà ta từng có quan hệ với bá phụ nhằm làm tai mắt cho mình, không ngờ lại bị bá phụ phát hiện, bộ mặt bại lộ, bấy giờ mới chó cùng rứt giậu mà mưu toan tác loạn. Hắn đã chết, trừng phạt đúng tội. Tội của Thiệu Ngọc Nương này cũng đáng phải chết. Ý của ta là cũng phải nghiêm trị không tha, xử tử bà ta, tránh làm bá mẫu phiền lòng. Nhưng mà nghĩ bà ta với bá phụ có quen biết, lại có ân với bá phụ, a tỷ nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy không tiện nhúng tay vào, bần cữu thì nên để bá phụ xử lý vậy. Nhớ đâu bá phụ không đành lòng, buông tha tính mạng cho bà ta thì sao. Chỗ bá mẫu, mong a muội thay ta giải thích với nhé.

Lạc Thần thấy chị ta lộ vẻ khó xử, nói:

– A tỷ yên tâm, cha muội chắc chắn sẽ xử lý công bằng, bất kể là sống hay chết, mẫu thân muội cũng không phải là người không biết lý lẽ.

Cao Ung Dung thở phào nhẹ nhõm, nói:

– Thế thì a tỷ yên tâm rồi. Muội hãy ở đây lâu với tỷ, đừng vội trở về nhé.

Lạc Thần bị Cao Ung Dung giữ lại hơn nửa ngày, dùng cơm chiều xong, trời tối, vừa ra khỏi cung về đến nhà đi gặp Tiêu Vĩnh Gia,

nàng đem chuyện mình vào cung nói lại một lần. Khi nói đến Thiệu thị thì ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn nói:

– Mẹ ời, con nghĩ là cha sẽ xử lý công bằng ạ.

Tiêu Vĩnh Gia cầm tay con gái, nói:

– Mẹ biết. Nhắc đến thì lần này vạch trần được chuyện này tất cả đều nhờ có con. Hiện giờ đã không xảy ra chuyện gì, chỗ mẹ cũng không vấn đề, con không cần phải lo, đi Kinh Khẩu phụng dưỡng mẹ chồng con đi.

Lạc Thần đáp vâng, trò chuyện thêm với mẫu thân. Đến giữa giờ Tuất, hạ nhân tiến vào nói Cao tướng công trở về, về sớm hơn so với mấy ngày trước. Nàng vội đi ra đón phụ thân, nói mấy câu xong, nàng ra khỏi phòng cha mẹ, về phòng mình thu dọn hành trang chuẩn bị lên đường.

Bên kia, Tiêu Vĩnh Gia hỏi Cao Kiệu đã cơm nước chưa, nghe ông nói đã ăn ở nhà thự rồi thì giúp ông thay quần áo, Cao Kiệu vội đỡ bà ngồi trở lại, dặn bà không cần phải làm gì cả. Tự ông làm xong hết rồi cũng không đi thư phòng mà kêu thê tử nằm xuống, nhắc chân vợ lên.

Theo cái thai lớn dần lên, bàn chân và bắp chân của Tiêu Vĩnh Gia bắt đầu sưng phù, đi lại cũng khó khăn.

Cao Kiệu xoa bóp chân cho vợ, động tác nhẹ nhàng dịu dàng, lực tay rất vừa, chỉ là không nói gì cả.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Nếu mình có chuyện thì hãy nói đi.

Cao Kiệu nhìn vợ, muốn nói lại thôi.

– Chuyện về Thiệu thị phải không?

Cao Kiệu gật đầu.

– A Lệnh ơ, là thế này, Thiệu thị tuy tội không nhẹ, nhưng ở trong vụ án Tiêu Đạo Thừa mưu phản lại thuộc tòng tội, hơn nữa cô ta ngay từ đầu đã cung khai ra chuyện Tiêu Đạo Thừa mưu phản, sau đó còn khai ra mấy kho tích trữ vũ khí của Thiên Sư Giáo, cũng coi như là lấy công chuộc tội. Ta và Hình bộ đã thảo luận xong, quyết định miễn tử tội, phán hai chị em cô ta phải đi lưu đầy.

Ông nói xong nhìn Tiêu Vĩnh Gia, nét mặt cẩn thận.

Tiêu Vĩnh Gia ừ một tiếng:

– Những chuyện như này mình cứ quyết định là được. Nếu cô ta phạm tội không đến mức phải chết, lẽ nào em vẫn giống như trước kia bắt cô ta phải chết hay sao?

Cao Kiệu chần chờ:

– Chuyện nữa là về thời gian lưu đầy. Cô ta bị thương và bệnh tật chưa khỏi, có lẽ chưa đi ngay được...

Tiêu Vĩnh Gia cười cười:

– Vậy chờ cô ta dưỡng thương dưỡng bệnh khỏi hẳn rồi hẵng đi.

Cao Kiệu nhìn vợ thật lâu, hai tay dừng lại.

– Mình nhìn em như vậy là sao? – Tiêu Vĩnh Gia lờm ông.

– A Lệnh...Nàng không hiểu lầm ta nữa, ta cảm động lắm...

Ông nhích tới ôm chặt lấy thê tử, cúi đầu hôn lên mái tóc của bà.

Tiêu Vĩnh Gia hơi vùng vẩy trong vòng tay của chồng, nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, từ từ nhắm mắt lại.

Bà biết trượng phu không có tình cảm nam nữ gì với Thiệu thị.

Nhưng có lẽ đó là một loại ảo giác. Ở trong lòng ông, Thiệu thị vẫn luôn là một cô gái nhỏ dịu dàng và tình cảm đã cứu ông khỏi nguy hiểm. Mà mình thì, ấn tượng sâu sắc nhất trong tiềm thức của ông có lẽ sẽ mãi là dáng vẻ cương ép đuổi người ta đi, cầm kiếm dọa giết người ta.

.....

Vài ngày sau, một cơn mưa lớn đã rửa sạch vết máu trên những con sư tử đá trước cửa Tân An vương phủ, thành Kiến Khang dường như đã quên đi sự nguy hiểm và biến loạn của đêm đó, trên đường phố ngựa xe như nước, người đến người đi, lại lần nữa khôi phục bình yên cùng phồn hoa từ trước.

Không ai có thể tưởng được, sau khi vừa mới kết thúc vụ việc Tân An vương, sự yên bình và thịnh vượng phồn hoa mà hoàng thành Kiến Khang đã duy trì trong nhiều thập kỷ sẽ sớm bị phá hủy bởi âm mưu quỷ kế được che giấu sâu nhất kể từ khi Đại Ngu di dời về phía Nam đến nay.

Lạc Thần tất nhiên cũng không hề phát hiện ra.

Nàng từ biệt cha mẹ, ngồi lên thuyền, mấy ngày lên đênh trên sông thì tới Kinh Khẩu, trở lại Lý gia.

Mẹ chồng và A Đình khi gặp nàng đều rất vui mừng, người dân Kinh Khẩu không đến hai ngày đều biết phu nhân của Lý Mục, con gái Cao thị đã quay lại phụng dưỡng mẹ chồng. Thời gian này khách đến thăm hỏi không dứt, Lạc Thần bận rộn, trong bất giác lại cảm giác như thời gian đầu mình vừa mới gả tới Kinh Khẩu, bây giờ nghĩ đến cũng thấy lưu luyến.

Khi đó, ít nhất Lý Mục mỗi khi có thời gian đều ở bên nàng. Tuy rằng lúc đó quan hệ hai người rất không được tự nhiên, thậm chí vào đêm

tân hôn nàng còn cầm chủy thủ đối phó hấn, giờ đây nhớ lại thấy buồn cười vô cùng.

Đến nơi này rồi, có lẽ là nơi chốn khơi gợi ra hồ ức của nàng mà nàng càng thêm nhớ nhung Lý Mục, thậm chí trong mơ cũng toàn là hình bóng của hấn.

Nhưng từ Kinh Khẩu đến Trường An khoảng cách xa như thế, song ngư khó đến, chim xanh không tới, nàng không biết hiện tại tình hình của hấn thế nào rồi, càng không biết hấn có nhận được lá thư kia của mình không, có hiểu tâm tư của mình trong đó không.

Những ngày như thế này, trong những nỗi nhớ thầm kín vô thanh vô thức chảy xuôi dưới sự bầu bạn của ngọn đèn dầu trong những đêm dài mà trôi qua.

Hai tháng sau, vào tháng Mười năm nay, Giang Nam lá đỏ tung bay, quất vàng giải mập, Lý Mục ở Lũng Tây cách thiên sơn vạn thủy, trong cơn gió thu lạnh lẽo này, đêm khuya khi lau sậy khô héo và đàn ngỗng đang vội vã về nhà, trong doanh tướng của của hấn ở đại doanh trong quân, đối mặt với ngọn đèn nhỏ như đom đóm, cuối cùng hấn cũng đã hiểu được lá thư mà người vợ nhỏ đã gửi cho mình.

Ban đầu khi vừa nhận được thư hồi âm của nàng, hấn nhìn đoá cẩm quỳ cùng với chùm hạt tiêu thơm kẹp trong sách mà không hiểu được, thậm chí nghĩ trong sách sẽ có chữ của nàng để lại, nhưng lật đi lật lại không hề thấy nửa chữ nào, nghĩ mãi mà cũng không ra. Hấn dự tính cầm đi hỏi Trương Thao, nhưng nghĩ nghĩ, cho rằng đây là thư mà người vợ yêu gửi cho mình, làm sao mà cho người khác xem được. Rồi hấn lại nghĩ, A Di của hấn tâm tư tinh tế tỉ mỉ, đã gửi cho mình lá thư như vậy, nhất định là không chỉ đơn giản là một bông hoa, một chùm hạt tiêu thơm như vậy mà ắt hẳn có ý nghĩa khác.

Tất cả đều được kẹp ở trong sách, vậy thì những gì nàng muốn nói với hấn đều sẽ ở trong sách.

Lúc này hắn mới lại lật lật sách, phát hiện là sách Kinh Thi.

Từ khi biết nhớ đến nay, gia bảo đều là chiến địa. Sau khi đọc sách biết chữ, phần lớn sách hắn học đều là quân sự, pháp luật, lịch sử, mà loại sách Kinh Thi nam nữ đều hâm mộ này thì hắn lại chưa đọc bao giờ.

Cũng từ ngày nhận được thư hồi âm của nàng, mỗi khi có thời gian giữa các trận chiến, hắn lại lấy quyển sách Kinh Thi kia ra, lật đi lật lại để đọc. Chớp mắt đã hai ba tháng trôi qua, chiến sự Lũng Tây đã dần dần đi đến kết thúc. Tuy rằng hắn vẫn luôn vẫn không hiểu ý của nàng là gì, nhưng điều này cũng giúp hắn trải qua rất nhiều đêm khuya nhớ nàng đến mất ngủ.

Tối nay cũng như thế.

Ban ngày, đại quân của hắn vừa mới đánh hạ Tần Thành.

Bắt đầu từ hôm nay, vùng Lũng Tây thuộc sở hữu từ Hồ chuyển sang Hán, đã hoàn toàn đổi chủ.

Trong quân khao thưởng, binh lính chúc mừng, hắn không hào hứng lắm, chỉ là, trong một đêm yên tĩnh như vậy từ những đêm đầy sắt máu và tinh thần, hắn mới biết được nỗi nhớ nàng ngày càng dữ dội hơn như thế nào.

Như một thói quen, hắn lấy tập Kinh Thi đã bị mình lật đi lật lại đến sờn một chút của mình ra, tiếp tục đọc từ chỗ đã lật lần trước, lật được hai trang, khi lật đến bài “Thần Phong đông môn chi”, ánh mắt hắn đột nhiên dán chặt vào đó.

“Đông môn chi văn, Uyển khâu chi hử”

“Tử Trọng chi tử, Bà thoa kỳ hụ”

.....

“Cốc đán vu thệ, viết dĩ mại”

“Thị nhĩ như kiều, di ngã ác tiêu”

.....”

Nơi cửa đông bóng râm cây du che ánh nắng mặt trời, tán cây dưới Uyển Khâu cành lá tốt tươi, nàng nhảy múa ca hát dưới tán cây xanh.

Trong ngày xem mắt, tiểu lang quân anh tuấn chặn lấy nàng trong đám đông.

Trong mắt chàng, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của nàng đẹp như một đoá cẩm quỳ.

Lấy gì biểu đạt nỗi lòng tương tư của nàng với lang quân đây?

Chi bằng tặng chàng một chùm hạt tiêu thơm đỏ tím.

.....

Lý Mục đêm nay uống chút rượu, đã hơi ngà say. Giờ phút này, quan ngoại đêm tĩnh mịch, một mình hắn không ngủ được, rứt cuộc hiểu được bức thư tình nàng gửi cho hắn, hắn chỉ cảm thấy cơn say của mình càng lúc càng nồng.

Hắn hít thật sâu bông hoa khô lâu có lẽ đã không còn vương mùi thơm trên ngón tay nàng nữa, nghĩ đến nàng, nhớ đến những đêm đêm nào cũng được ở bên nàng, nhớ đến như phát cuồng phát si. Cuối cùng dường như không thể kìm chế được khát vọng và nỗi nhớ nhung của mình dành cho nàng, hắn đành phải đi ra ngoài, đi tắm ở con sông gần quân doanh đã bị gió thu quan ngoại tắm đến lạnh thấu xương, bấy giờ mới kìm nén được d*ch vọng đang trào dâng cuộn cuộn xuống, hai chân giang ra nằm trong nước, nhắm mắt, hơi nóng trong lồng ngực lâu ngày bấy giờ mới thoát ra ngoài.

Hết chương 115

Chương 116

– Lang quân, chàng đang nhớ thiếp phải không?

Phía sau bỗng nhiên có một giọng nói của một cô gái cất lên, mềm nhẹ đến tận xương.

Lý Mục ngây người, cả người nhiệt huyết dâng trào.

Tối nay hẳn thật sự say. Nếu không tại sao đột nhiên bên tai lại vang lên thanh âm của nàng?

Hắn quay phắt người lại, trông thấy một cô gái trẻ từ sau bãi cỏ lau ở bãi sông bước ra, thướt tha lả lướt.

Ánh trăng soi sáng khuôn mặt thanh tú đã vô số lần trong đêm của hắn, giấc mộng làm xao xuyến tâm trí hắn.

Lạc Thần bên bờ nước thành linh lệt vào mắt hắn!

Đôi đồng tử của hắn đột nhiên mở to hết cỡ – đây là phản ứng bản năng nhất của một người khi đột nhiên nhìn thấy thứ mình yêu thích.

Nàng cười ngọt ngào, xinh đẹp đứng bên bờ sông, ánh mắt cũng dừng ở trên người hắn.

Lý Mục từ trong nước đứng lên, thân thể trên trường hai chân dạn ra, mặt nước chạm đến đùi. Toàn thân hắn ướt sũng, lấp lánh ánh nước sáng bóng, thân hình khôi ngô cao lớn, đường vân rõ ràng, dưới mỗi cơ bắp yếu ớt nhấp nhô lộ ra bên ngoài, dường như đều ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Dưới ánh trăng, toàn thân hần giống như một bức tượng thần chiến tranh từ trên xuống dưới, toát ra vẻ uy nghiêm kinh người.

Ánh mắt nàng bất giác không kìm lòng được dừng lại trên người hần, thoáng hiện lên tia si mê như có như không, cầm lòng không đậu nó rơi xuống từ mặt hần, dọc theo ngực, eo và bụng, xuống tận dưới và cuối cùng dừng lại.

Nhưng mà chỉ trong giây lát, hai mắt Lý Mục tối sầm lại, vẻ hân hoan hiện ra ở trong mắt bởi vì đột nhiên nhìn thấy đối tượng vừa rồi yêu thương liền biến mất không còn tăm tích.

Ánh mắt hần chuyển sang lạnh lẽo, nét mặt trở nên lạnh tanh, đón lấy ánh mắt của cô gái bên bờ, lội nước đi lên bờ, nhặt quần áo đặt trên bãi đá lên, mặc trở lại, quay người lại lạnh lùng nói:

– Mộ Dung Triết?

Cô gái kia sửng sốt, cuối cùng thu ánh mắt ở trên người hần về, hồi hồn lại, nét mặt chuyển sang bình thường, mỉm cười gật đầu:

– Tôi còn tưởng rằng ít nhất còn lừa được ngài thêm mấy câu nữa chứ.

Giọng nói lúc này đã thay đổi, biến trở lại giọng nói ban đầu của cô ấy, chỉ là giọng điệu thân mật, như là quan hệ của hai người rất thân thiết, như thể hai người đã quen thuộc với nhau từ trước rồi.

Lý Mục nói:

– Xóa gương mặt đi.

Giọng rất lạnh lẽo, mang theo mệnh lệnh khó cưỡng.

Mộ Dung Triết nhẹ nhàng sờ sờ mặt mình, không những không chịu làm theo mà còn đi đến gần hần hơn, tới gần chút rồi, ánh mắt lúng liếng đa tình nhìn hần:

– Lý thứ sử, ngài không cảm thấy tôi rất giống phu nhân của ngài hay sao? Tôi tốn bao nhiêu công sức như này, đêm nay trăng rất đẹp, ngài ở một mình, tôi đến hầu ngài, chẳng phải vừa lúc ư?

Hai mắt Lý Mục híp lại, đáy mắt chột xẹt qua tia hung hãn âm trầm, tay khẽ động đây, kiếm đã rút ra khỏi vỏ, hàn quang sắc bén, tước thẳng về gương mặt cô gái ở đối diện kia.

– Tự tìm chết.

Hắn nói rất ngắn gọn, không nghe thấy tia tức giận nào, lại cũng không hề có chút tình cảm nào.

Mộ Dung Triết không ngờ hắn vừa ra tay đã muốn giết người, hoảng sợ vội vàng né tránh, dùng hết toàn lực ngửa ra sau, khó khăn lắm mới tránh được lưỡi kiếm tước tới, nhưng vẫn cảm thấy mặt lạnh buốt, một lọn tóc trên trán đã bị lưỡi kiếm gạt đứt rơi xuống.

Cô ấy tức khắc nhớ đến cảnh tượng trên cánh đồng hoang dã phụ cận Nghĩa Thành ngày đó, hắn lạnh tanh bẻ gãy một cánh tay của huynh trưởng mình, không khỏi sợ hãi, lớp trang điểm trên mặt không che nổi khuôn mặt tái nhợt trắng bệch, không chờ người đàn ông trẻ tuổi kia ra đòn thứ hai đã nhanh chóng lui về phía sau:

– Được rồi, tôi xóa luôn đây.

Nói xong vội vã đến bên dòng nước cúi người xuống vốc nước lên rửa sạch mặt, gương mặt nhanh chóng được rửa sạch sẽ, khôi phục lại khuôn mặt của chính mình, đứng lên, cười gượng nói:

– Lý thứ sử, ngài đã vừa lòng chưa?

Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp ướn sững và tái nhợt của cô gái.

Lý Mục thu kiếm vào vỏ.

– Cô tới có chuyện gì? – Giọng điệu của hắn đã quay lại vẻ bình thản.

Mộ Dung Triết không dám trêu đùa gì hắn nữa, nghiêm mặt nói:

– Lần này tôi tới là phụng mệnh của thúc phụ tôi cũng chính là mệnh lệnh của hoàng đế bệ hạ Đại Yến tới gửi một tin tức cho Lý thứ sử.

Không lâu trước đây, Lý Mục đang cố gắng dụng binh để thu phục Lũng Tây, Mộ Dung Tây trước kia trốn về Long Thành cũng đã đánh bại người Nhu Nhiên, hoàn toàn khống chế Tiêu Quan, tiêu diệt mấy thế lực lớn nhỏ phụ cận. Một thời gian trước lại chiến một trận với Bắc Hạ, đã giành được chiến thắng và đã đẩy lùi được địa bàn đến Sóc Châu và U Châu, ngay sau đó ở Yến quận trùng kiến Yến quốc, tự lập làm đế.

Khu vực rộng lớn của biên giới phía bắc ở phía Bắc U Châu gần như toàn bộ rơi vào trong tay Mộ Dung thị.

Cô ấy lấy một lá thư trong ngực ra, bằng hai tay dâng lên.

Lý Mục không nhận, chỉ nói:

– Ta với người Tiên Bi xưa nay không qua lại. Ông ta có chuyện gì?

Mộ Dung Triết thấy hắn không nhận thư thì cất trở về, lấy lại bình tĩnh, nói:

– Thúc phụ tôi từ lâu đã nghe đến đại danh của Lý thứ sử, lúc Lý thứ sử đánh hạ được Trường AN, thúc phụ đã nói Lũng Tây sẽ rất nhanh rơi vào tay thứ sử thôi. Quả nhiên điều này đã thành sự thật, xin chúc mừng.

Lý Mục không nói gì.

Mộ Dung Triết dừng một chút.

– Chắc là Lý thứ sử đã biết thúc phụ tôi đã đánh bại Nhu Nhiên, trùng kiến lại Yến quốc ở Yến quận. Thúc phụ biết Lý thứ sử bình định Lũng Tây xong thì sẽ đi lấy lại Lạc Dương. Tôi cũng xin nói thẳng, năm xưa nhất tộc Tiên Bi chúng tôi đã chịu nhục từ người Yết quá nhiều, lấy lại Lạc Dương và khôi phục quốc gia báo thù là lời thề của tộc Mộ Dung chúng tôi. Chúng tôi đã thề dù có phải trả bằng bất cứ giá nào, dù cho có tan xương nát thịt thì cũng phải hoàn thành lời thề này.

– Hai hổ tranh chấp ắt có một con bị thương. Thúc phụ tôi chính là anh hùng tiếc anh hùng đối với Lý thứ sử, thật sự không muốn là kẻ địch với ngài. Quan Trung giàu có, thiên hạ đều thêm nhỏ dãi, thúc phụ tôi vốn cũng có ý muốn đoạt lấy Lũng Tây, nhưng Lý thứ sử đã giành trước một bước rồi, thúc phụ tôi cũng coi như thành toàn. Lý thứ sử, tiềm lực đất đai màu mỡ của Lũng Tây hiện giờ đã nằm trong tay ngài, ngài mang danh thứ sử Nam Triều, nhưng có khác biệt gì so với vua không? Tại sao ngài không ở lại Trường An tự lập làm hoàng đế, từ đây thiên hạ to lớn một mình nắm giữ? Dù là Nam Triều kia, nếu như Lý thứ sử có lòng muốn, sau này thế nào cũng có thể thay thế được.

Cô ấy nhìn Lý Mục, hai mắt sáng rực lên.

– Lý thứ sử, ý tứ trong thư của thúc phụ tôi là ông ấy nguyện lập ước với ngài. Hôm nay, ngài chiếm Trường An, Đại Yến tôi lấy Lạc Dương. Cả hai cùng hoàn thành tâm nguyện, sau này sẽ lấy Đồng Quan, Hoài Thủy làm ranh giới, người nào người nấy tự lập nghiệp riêng, không ảnh hưởng lẫn nhau.

– Thúc phụ tôi nói, chỉ cần ngài đáp ứng, ông ấy sẽ tuân thủ lời hẹn, nguyện cùng Lý thứ sử uống máu ăn thề, tuyệt đối không nuốt lời. Nếu như ngài có lòng muốn toàn bộ Nam Triều, có bất cứ yêu cầu hỗ trợ gì, Đại Yến tôi cũng sẽ hết mình tương trợ...

– Bao gồm cả Mộ Dung Triết tôi...

Cô ấy chậm rãi đi tới gần Lý Mục, thanh âm lại trở nên mềm mại.

– Tuy tôi chỉ là một người vô dụng, nhưng cũng có thể làm được chút chuyện gì đó. Nếu Lý thứ sử muốn, tôi có thể ở lại, bất kể chuyện gì tôi cũng nghe theo ngài...

Giọng cô ấy dần dần nhỏ xuống, bộ ngực cao ngất kia hơi phập phồng, dùng ánh mắt đầy chờ mong nhìn đắm đắm vào hắn, hai mắt không hề chớp.

Lý Mục nhìn cô gái Tiên Bi mang huyết thống cao quý đang thuyết phục mình, yên lặng một lát, khóe môi dần dần nhướng lên lộ ra biểu cảm cười như không cười.

– Hồ Hán không đội trời chung.

– Đừng nói là Lạc Dương, dù là U Sóc, Cổ Khởi cũng là thuộc đất nước của ta.

Khóe môi hắn nhướng lên, ý cười biến mất.

– Công chúa Mộ Dung, phiền cô trở về nói với tộc nhân của cô, hãy trở lại địa phương tổ tiên của cô, đừng có mơ tưởng đất đai nhà Hán ta, kẻ nào vượt qua ranh giới của ta thì chính là kẻ địch của Lý Mục ta. Miễn là ta còn một hơi thở, ta sẽ quét sạch từng kẻ một, không có ngoại lệ.

Về mong chờ trong mắt Mộ Dung Triết dần dần biến mất.

– Lý thứ sử, trước đó ngài từng lấy Đồng Quan, về sau bởi vì Lũng Tây bất ổn lại lui về Trường An. Hiện giờ ngài đã lấy được Lũng Tây, nói vậy ý đồ kế tiếp chính là đông tiến, hai là lấy Đồng Quan, rồi tiếp đó lấy Lạc Dương.

– Tôi đã ở Nam Triều một thời gian. Theo tôi được biết, Ngu quốc hiện giờ đừng nói là quyền quý, dù là hoàng thất từ lâu đã không còn lòng lấy lại cố thổ bắc địa nữa, người nào cũng đều tranh lợi, thiên hạ thì cầu an, đó là chuyện tốt nhất. Đây cũng là điều thường tình của

con người. Thiên hạ người nào mà không phải sống vì lợi ích cá nhân của mình? Ý của thúc phụ tôi là muốn có quan hệ tốt với ngài, mọi người đều đặt mong muốn của bản thân, chẳng phải là tốt nhất hay sao.

– Danh vọng của ngài ở Nam Triều đã như mặt trời ban trưa, đơn giản chỉ một trận chiến Trường An thôi đã đủ khiến cho uy nghi của ngài ở trong lòng người Hán không ai thắng nổi. Tôi thật sự không hiểu, ngài cần gì phải động chiến tranh với Đại Yển chúng tôi, tranh giành Lạc Dương? Hiện giờ là cơ hội tốt nhất, cứ sao ngài không tự lập làm vương?

Cô ấy nhìn vào Lý Mục, ánh mắt không chớp.

– Lý thứ sử, Mộ Dung Triết tôi cả đời này chưa từng phục ai bao giờ, đàn ông trên đời này ở trong mắt tôi chỉ ti tiện như heo như chó. Tôi kính trọng ngài là một hán tử. Tôi xin khuyên ngài một câu, sau này khi mà công lao của ngài lấn chũ, dù cho ngài vẫn xử sự như thần tử, nhưng chỉ sợ người khác chưa chắc đã buông tha cho ngài. Mong ngài hãy suy nghĩ thật kỹ.

Lý Mục chỉ cười nhẹ.

– Hoàng tộc Nam Triều dĩ nhiên không phải là người lương thiện, lẽ nào Tiên Bi Mộ Dung thị cô lại không phải tiểu nhân? Không cần phải nói gì thêm nữa. Nơi đây là gần doanh trại ta, không phải nơi cô ở lại. Cô đi đi.

Trong đôi mắt đẹp của Mộ Dung Triết lộ rõ sự thất vọng sâu sắc.

Vị công chúa ở Yển quốc khiến cho vô số đàn ông trong tộc yêu mến ngưỡng mộ theo đuổi, yên lặng nhìn người đàn ông trẻ tuổi người Hán kia, thấy khuôn mặt hấn thâm trầm, giọng điệu lạnh nhạt, nhớ tới một kiếm vừa rồi, trong lòng hãy còn sợ hãi, không dám tiếp tục dùng thủ đoạn thường thuận lợi mọi việc với những người đàn ông khác ở trước mặt hấn nữa, cuối cùng chỉ nhìn hấn với ánh mắt bất đắc dĩ, cất lá thư kia đi, quay người rời khỏi.

Lý Mục nhìn theo bóng dáng cô ấy, đột nhiên nói:

– Từ đây.

Mộ Dung Triết đứng lại quay vội lại, trong mắt lại lộ vẻ chờ mong.

– Chỉ lần này thôi, niệm tình cô vi phạm lần đầu ta tha cho cô. Lần tới nếu như cô dám dùng khuôn mặt của phu nhân ta nữa, nếu để rơi vào tay ta, ta tuyệt đối không tha nữa.

Giọng của Lý Mục rất bình tĩnh, nhưng sự uy hiếp trong đó lại ập vào mặt.

Sắc mặt Mộ Dung Triết tái đi, cặp mắt xuống, thấp giọng nói:

– Tôi biết rồi.

Bước đi nhanh hơn, bóng dáng nhanh bóng biến mất trong bóng đêm.

Lý Mục quay về doanh đi vào lều lớn, nằm xuống, tiện tay lật mở quyển Kinh Thi ra phủ lên trên mặt mình, một mùi hương nhẹ nhẹ quanh quẩn, hẩn nhẩn mắt lại, lâm vào minh tưởng.

Hơn nửa tháng trước, khi hãn còn đang dụng binh tiêu diệt hoàn toàn thế lực của người Tiên Ti trên vùng đất Lũng Tây thì nhận được tin tức, Nam Triều xảy ra biến hóa lớn. Tân An vương Tiêu Đạo Thừa đã chết, triều đình lại cấm Thiên Sư Giáo, không chỉ như vậy, còn hạ lệnh tróc nã giáo đầu Ngô Thương. Không ngờ Ngô Thương chạy thoát, kế đó phát động môn đồ đệ tử, cho rằng mình là thiên vương giáng thế cứu vớt vạn dân, tương lai sẽ chia ruộng đất tư hữu, kích động tín đồ, công khai phản loạn.

Triều đình Đại Ngu khi mà sĩ tộc nắm quyền, từ trên xuống dưới sĩ tộc lớn nhỏ cùng với cường hào địa phương phụ thuộc vào sĩ tộc đã chiếm hết núi, rừng, ruộng, nhà cửa. Số ruộng đất mà dân chúng có

thể tự trồng trọt ít ỏi đến đáng thương, rất nhiều người chỉ đành dựa vào trang viên mà sinh tồn. Hơn nữa từ nhiều năm tới nay, mưa không thuận gió không hòa, không phải thủy tai thì là mất mùa, triều đình tuy có giảm thuế nhưng cuộc sống của dân chúng vẫn vô cùng khó khăn.

Chính vì như thế, Thiên sư giáo càng nhận được sự hoan nghênh, các đàn điểm ở dân gian được mở rộng, tín chúng đông đảo. Ngô Thương kích động như thế, tín chúng nhân thể nổi dậy. Quan viên địa phương, cường hào sĩ tộc thậm chí những nhà có một chút ruộng đất cũng đều bị coi là đối địch, bất kể tốt xấu đều giết toàn bộ, phân chia tài sản, lại đoạt cướp kho lương mà triều đình thiết lập ở các nơi, đồng thời bức ép dân chúng bình thường cùng gia nhập, nếu không cũng sẽ coi là đối nghịch lại với trời, cũng sẽ bị giết. Trong lúc nhất thời lòng người hoảng loạn, phản loạn càng được đà mở rộng, lan tràn trải rộng khắp các quận ở trung tâm Nam Triều, thanh thế to lớn, chấn động Kiến Khang.

Cao Kiệu đã điều động quân đội, hiện giờ đang tích cực bình loạn ở các nơi.

Mộ Dung Tây ở Yến quận lúc phục quốc xưng đế, Lý Mục đã biết ý đồ của ông ta.

Thứ mà ông ta muốn lẽ nào chỉ có Lạc Dương? Từ U Châu đến Lạc Dương, ở giữa có các châu Trung Nguyên Ký, Tịnh, Trung, không nơi nào không phải miếng thịt béo mà người Tiên Bi thèm khát đó sao?

Sau khi thu phục Lũng Tây, hẳn đúng là có ý nhân Yến quốc căn cơ chưa ổn thì giành trước tiến về phía đông chặn con đường người Tiên Bi xuống phía Nam.

Nhưng hẳn lại có chút lo lắng về tình hình Nam triều.

Ở kiếp này, rất nhiều chuyện đã khác hoàn toàn những gì hắn đã biết trước kia.

Thí dụ như Tiêu Đạo Thừa, lại không ngờ chết sớm như thế ở trong đêm cung biến đầy khó hiểu kia.

Nhưng vận mệnh đã định sẵn lại có một số việc lại vẫn phát sinh như cũ.

Ví dụ như cuộc phản loạn của Thiên Sư giáo.

Hắn còn nhớ có một lần, nguyên nhân gây ra cuộc phản loạn của Thiên sư giáo là Tân An vương có ý đồ lập giáo đầu khác. Hơn nữa, nếu hắn nhớ không nhầm, cuộc biến loạn hắn là phát sinh vào cuối năm nay mà chứ không phải hiện tại.

Nhưng điều đó lại xảy ra trước thời gian.

Hắn nhớ rõ cha mẹ của Lạc Thần, Cao Kiệu và trưởng công chúa đã chết ở trong giận giáo loạn này.

Khi đó hắn chưa từng tiến vào trung tâm quyền lực Kiến Khang, cho nên cũng không hiểu biết tỉ mỉ về những gì đã trải qua. Hắn chỉ biết lúc ấy giáo loạn các nơi đã bị Cao Kiệu trấn áp, chỉ còn một vài dư đảng nhỏ lẻ tẻ còn dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại, kể đó, ông lại đi cứu trưởng công chúa không biết tại sao lại rời khỏi Kiến Khang, rơi vào bao vây, cuối cùng hai người đã chết ở trong cuộc bao vây đó.

Dựa vào trực giác của hắn, ở kiếp này, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện đó đâu. Nếu như Cao Kiệu không có việc gì, với quân lực của Quảng Lăng quân, trấn áp trận giáo loạn này cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn mà thôi.

Đây cũng là lý do vì sao trước đó hắn không quá bị phân tâm.

Nhưng mà ở sâu trong lòng hắn đích thực là còn tồn tại một sự lo lắng âm thầm khác.

Hắn không yên tâm về Hứa Tiết.

Tuy rằng kiếp trước, Hứa Tiết đã nổi dậy và chiếm được Kiến Khang sau khi Cao Kiệu chết mấy năm.

Nhưng mà hiện giờ, cục diện đã khác. Hứa Tiết đã không có cơ hội có thể giống như trước kia sau khi Cao Kiệu chết thì khống chế triều đình lâu dài nữa. Nhưng mà dã tâm của ông ta chưa chắc đã biến mất.

Lý Mục lo lắng ông ta sẽ giống như Tiêu Đạo Thừa bị thế cục trói buộc, nhảy ra động thủ sớm hơn.

Nếu ông ta chưa từ bỏ ý định, nhân dịp Thiên sư giáo tác loạn, thì đây hiển nhiên là một cơ hội tốt nhất.

Chắc chắn Cao Kiệu cũng nghĩ tới điểm này. Ngay từ lúc Thiên sư giáo bắt đầu gây loạn thì đã hạ lệnh điều Hứa Tiết làm thứ sử Giang Châu. Biết ông ta ắt sẽ mượn cớ kéo dài, lại lấy danh nghĩa phát quân tư đã phái một đội quân trú đóng phụ cận Kinh Châu nhằm giám thị động tĩnh.

Ngộ nhớ Hứa Tiết bí quá hóa liều, nhân cơ hội làm phản, sau đó Cao Kiệu chẳng những phải đề phòng Yển binh Giang Bắc, bình định loạn Thiên sư giáo, còn phải chia quân ra ứng phó với quân đội Hứa thị đến từ Kinh Tương.

Một khi ba mặt đồng thời gặp địch, Quảng Lăng quân dù có dũng mãnh phi thường chỉ sợ cũng khó mà chống đỡ được.

Lũng Tây đã ổn định. Kỳ thực hiện giờ hắn chỉ cần phái người lập tức đi đón Lạc Thần cùng mẫu thân và người nhà đến Trường An, hắn ở nơi này là có thể tiếp tục dựa vào kế hoạch đã định sẵn của mình, trước tiên tiến về phía đông lấy Đồng Quan, mưu định Lạc Dương, sau đó mới thu dọn tàn cục, có lẽ chỉ tốn một nửa công sức sẽ thu được gấp đôi kết quả.

Tối nay, Mộ Dung Triết người Tiên Bi kia xuất hiện, làm cho sự do dự trong lòng hắn càng trở nên rõ rệt hơn.

Hắn biết, mình cần phải đưa ra lựa chọn.

Một bên là Đông Đô Lạc Dương, là nơi mà tâm nguyện cuối cùng trong sự nghiệp Bắc phạt ở kiếp trước của hắn đã gần như ở ngay trước mắt.

Một bên là đế đô hùng vĩ và tráng lệ từng giết chết toàn bộ hùng tâm nghiệp lớn của hắn rất có khả năng sắp sửa lâm vào một kiếp nạn lớn.

Trong đầu hắn, một đoạn chuyện cũ trong kiếp trước vẫn còn in sâu trong ký ức của hắn đột nhiên xuất hiện.

Khi đó, hắn vẫn là thứ sử Duyện Châu, Trấn Quân đại tướng quân, sau khi bình định loạn Hứa Tiết và đoạt lại Kiến Khang, hắn vội vã chạy đến cứu nàng lúc đó cha mẹ đã mất, nàng ở góa nhiều năm, lại đi theo đế hậu trốn đến Kiến Khang tị nạn.

Nàng bị bệnh rất nặng, khi được hắn tìm thấy ở nơi ẩn nấp, rõ ràng là không còn nơi chốn nương tựa, rõ ràng là kinh hoàng đến cực độ, nhưng mà nàng vẫn cố gắng duy trì phong độ quý nữ sĩ tộc ở trước mặt một người xa lạ mà trịnh trọng cảm ơn mình, giờ phút này nhớ đến hắn vẫn cảm thấy đau lòng như cũ.

Hắn lại nhớ đến hình ảnh mình lấy được Trường An trở lại Kiến Khang, đêm đó Cao Kiệu bởi vì quá phấn khởi mà say rượu đến thất thố, lấy kiếm viết chữ lên trên tường, cố gắng khuyên nhủ mình theo ông tập viết chữ.

Nếu như Hứa Tiết thật sự nhân loạn Thiên Sư Giáo mà khởi binh làm phản, vậy thì, nhân vật lãnh tụ sĩ tộc Nam Triều khiến mình có đôi lúc e sợ tránh còn không kịp rồi lại không thể nào không kính trọng ông thân ở địa vị cao chìm nổi trong quan trường nhưng lại vẫn

giữ lại được chút tâm tính trẻ con như vậy, sợ là sẽ phải rơi vào kiếp nạn lớn nhất ở trong đời này của ông.

Ông cũng là một người cha yêu thương con gái.

Lạc Dương thì có thể sau này tiếp tục mưu tính.

Nhưng có một số người một số việc, so với Lạc Dương bên nào nặng bên nào nhẹ, hẳn làm sao không biết rõ, chỉ là vẫn chưa đưa ra quyết định mà thôi.

Lý Mục mở mắt ra, lấy quyển sách trên mặt mình ra, ngồi dậy, cuối cùng đứng lên đi ra gọi người, ra lệnh mời Trương Thao đến nói có việc muốn thương nghị.

Hết chương 116

Chương 117

Một bóng người thanh mảnh dưới sự yểm hộ của bóng đêm lén vào trước một ngôi miếu thôn đồ nát nơi hoàn toàn bị bỏ hoang vì chiến tranh loạn lạc, nghe âm hiệu của tùy vệ canh giữ ở chỗ tối dùng tiếng chim hót làm âm hiệu, sau đó bước đi vào.

Ngôi miếu đồ nát không có ánh đèn, tối đen như mực, chỉ có một tia ánh trắng lọt vào từ một lỗ hổng trên mái nhà có kích thước bằng miệng giếng bị sập, với ánh sáng từ ánh trắng này, có thể nhìn thấy rõ ràng trên mặt đất trong góc nhà, có một người đang ngồi.

– A huynh ơi, muội đã đi gặp hấn rồi, nhưng mà hấn không hề nhận thư để đọc, còn nói Hồ Hán không đội trời chung.

Mộ Dung Triết đi tới trước mặt người nọ, thấp giọng nói lại chuyện kia một lần, còn nói lại chuyện mình giả dạng thành thê tử của hấn suýt nữa bị hấn làm cho bị thương.

Người ở trong góc phòng kia dường như cũng không hề thấy bất ngờ với kết quả này, yên lặng một lát lạnh nhạt nói:

– Huynh cũng đã đoán được là hấn sẽ không gạt đầu rồi.

– A huynh ơi, thúc phụ...lẽ nào tương lai thật sự muốn chia đất cai trị với Lý Mục ạt?

Mộ Dung Triết ngập ngừng hỏi.

Người kia hừ khẽ một tiếng:

– Nếu không thì sao? Muội cho rằng hùng tâm năm xưa của ông ta còn lại bao nhiêu? Trốn về Long Thành, nắm giữ Tiêu Quan, lại phục

Đại Yến, ông ta đã thấy thỏa mãn lắm rồi. Ông ta chỉ muốn thủ giữ mấy thành trì vùng biên giới kia, làm hoàng đế Đại Yến của ông ta, nếu không phải áp lực bị ép buộc từ tộc nhân thì ông ta ngay cả Lạc Dương chỉ sợ cũng chẳng có lòng h@m muốn rồi.

Mộ Dung Triết căn môi:

— A huynh ơi, huynh nhất định phải cẩn thận đó ạ, đừng bao giờ để thúc phụ nghi ngờ. Đã có người chằm ngòi ở chỗ thúc phụ rồi, muốn thúc phụ đề phòng huynh. Nhớ đâu...

Nàng không nói gì thêm nữa, trong mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

Mộ Dung thị làm giàu từ Long Thành, tổ tiên của họ có thể nói đã sản sinh ra rất nhiều người có tài, anh hùng cũng không thiếu, nhưng phần lớn đều chết bất đắc kỳ tử, hiếm có người sống thọ và chết yên tại nhà.

Xa không đề cập tới, nàng tận mắt nhìn thấy mười mấy huynh đệ thúc bá trong nhà hiện giờ đã chẳng còn lại mấy người.

Trong số những người chết, tất nhiên có những người chết dưới tay giặc, nhưng cũng có nhiều trường hợp anh em, anh em, thậm chí cha con giết nhau để tranh giành quyền lợi địa bàn.

Điều này dường như đã trở thành lời nguyền của Mộ Dung gia, truyền đời này qua đời khác không thể thoát khỏi.

Người đàn ông kia không nói gì cả, chậm rãi từ dưới đất đứng lên, đi đến dưới ánh trăng kia.

Eo Thắm tóc Phan, dung mạo như ngọc, một gương mặt mỹ nam tử hiện ra dưới ánh trăng, chính là Mộ Dung Thế huynh trưởng của Mộ Dung Triết.

Gã ngửa đầu lên, ánh mắt xuyên qua lỗ ngói trên đỉnh đầu, nhìn ánh trăng rất lâu mới cúi đầu nói:

– Muội lập tức dẫn người lên đi Nam Triều một chuyến, làm một chuyện cho huynh.

Gã ghé tai Mộ Dung Triết thì thầm mấy câu.

Mộ Dung Triết giật mình, thất thanh nói:

– A huynh, huynh thật sự có tính toán này á? Làm sao có thể?

Mộ Dung Thế rất bình tĩnh:

– Muội đi xem một lần, nếu có cơ hội, việc thành thì tốt nhất, không thành cũng không tính là tổn thất. Nếu là bình thường huynh dĩ nhiên không dám có tính toán này, nhưng Nam Triều đang hỗn loạn, Thiên sư giáo làm loạn khắp nơi, Cao Kiệu nhất định đang bận rộn sút đầu mẻ trán. Chỉ cần rối loạn, bất kể là chuyện gì đều có khả năng hết. Chỗ Hứa Tiết kia tuy chúng ta đi rồi nhưng vẫn để tai mắt ở đó, theo tin tức ta có, ông ta vô cùng có khả năng sẽ nhân cơ hội gây bạo loạn. Nếu tin tức này là thật thì không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, muội hành sự sẽ càng tiện lợi hơn.

Hàng chân mày đang khóa chặt của Mộ Dung Triết dần dần thả lỏng, nghĩ một chút rồi cười.

– A huynh nói đúng ạ, nước đục sẽ bắt được cá. A huynh đã có phân phó, muội sẽ đi làm ngay. Chỉ mong Hứa Tiết không phụ thế cục đang cực kỳ tốt này mà quấy nước càng đục hơn, chúng ta mới càng có cơ hội. Muội chuẩn bị xong sẽ lên đường ngay, a huynh hãy chờ tin của muội.

Bóng dáng của Mộ Dung Triết lại lần nữa biến mất ở trong bóng đêm.

Mộ Dung Thế giống như một bức tượng đất sét đứng thật lâu dưới ánh trăng xuyên thấu qua lỗ ngói, chậm rãi giơ một cánh tay lên đưa lên trước mặt, nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay đang mở, nắm thành nắm đấm.

Vô số lần, bất kể gã ra sức như thế nào, kể từ ngày đó, vết thương trên cánh tay này mặc dù đã lành nhưng nó vẫn cứ mềm nhũn yếu ớt, ngay cả một thanh kiếm cũng không thể cầm chắc.

Gã đột ngột buông bàn tay bởi vì ra sức nắm chặt mà bắt đầu run rẩy không ngừng ra, cánh tay thõng xuống, vô lực buông xuống eo, gã nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật dài.

.....

Cũng vào trong đêm khuya đen như mực này, thượng du con sông lớn, Kinh Châu Giang Lãng, bên cạnh doanh trại đang lập một hương án, xung quanh thấp hương nến, trên đó là năm con vật dùng để tế thần.

Xung quanh đều có người đứng, tất cả đều mặc áo giáp nhưng rất yên ắng không nghe được một tiếng tạp âm nào, binh lính đứng đó tay cầm bó đuốc thân mặc khô giáp, bầu không khí vô cùng khản trương.

Ánh lửa chiếu sáng nơi này như ban ngày, soi rõ từng khuôn mặt của mọi người trước tế đàn.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người đàn ông đang đứng trước thần đàn.

Gia chủ Hứa thị Hứa Tiết, trước đây từng giữ chức Tư Đồ, Thị lang lại bị triều đình chuyển vị trí từ thứ sử Kinh Châu làm thứ sử Giang Châu, tối nay, ông ta đã không còn dáng vẻ bệnh tật chán chường nữa, hai mắt sáng ngời, tinh thần phấn chấn.

Ông ta đứng đối mặt với mọi người, ánh mắt đảo qua mấy chục tướng quân quân phủ trước mặt, trầm giọng nói:

— Triều đình vô đạo, gian nịnh đắc thế, hãm hại trung lương, người cầm hận trời oán thán, dẫn đến dân chúng bạo loạn. Nhưng mà triều

đình không những không chinh đồn và cải cách mà còn bức ép ta hết lần này đến lần khác, làm sao ta có thể nhẫn nhịn được. Ta chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi. Hứa Tiết ta ngay đêm nay, uống máu ăn thề với các vị, sau này nếu được trời trợ giúp thì phú quý cùng hưởng, nếu như có vi phạm lời thề xin trời tru đất diệt. Chư vị nguyện đi theo ta thì cùng nhau uống chén rượu này.

Giọng ông ta vang dội, nói xong, nhận lấy một chủy thủ từ tay một phó tướng đứng bên cạnh, cắt ngón tay của mình đưa ra nhỏ một giọt máu vào cốc rượu đặt trước thần án. Kế đó mọi người cũng đồng loạt làm theo, từng người tiến lên lấy máu ở ngón tay nhỏ vào trong cốc rượu, sau đó đồng loạt bưng cốc rượu máu lên uống cạn. Uống xong, lại đồng thời quăng chén.

Trong tiếng vỡ giòn tan của mấy chục chiếc chén rơi xuống đất phát ra, Hứa Tiết đầy khí phách ngửa mặt lên cười to, ánh mắt lại đảo qua từng người một.

Mọi người nghị luận về kế hoạch lớn mấy ngày nữa phát binh đi chinh phạt Kiến Khang, quần chúng sôi động nhiệt huyết, chỉ duy nhất có một người là có dáng vẻ khác hoàn toàn mọi người.

Ánh mắt Hứa Tiết rơi xuống trên người Dương Tuyên đứng ở một góc một lát.

Dương Tuyên đứng một mình ở đó, nét mặt nghiêm trọng, không nói tiếng nào.

Hứa Tiết mặt mày không biểu cảm đi qua chỗ gã, cười nói:

– Dương tướng quân, đang suy nghĩ gì à? Có thể nói với ta không?

Dương Tuyên vội nói không, muốn chào hỏi ông ta, ai ngờ Hứa Tiết lại đưa tay ra thuận thế dẫn gã đi tới trước thần đàn, bảo gã cùng mình đối diện với mọi người, lớn tiếng nói:

– Chư vị, Kinh Tương ta có được cục diện như hôm nay là nhờ công đầu của Dương tướng quân. Bình thường ta coi hấn như thủ túc, nhân hôm nay trước thần đàn này, Hứa Tiết ta cùng với Dương tướng quân kết làm huynh đệ khác phái, ta làm huynh, hấn làm đệ, từ nay về sau có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu.

Nói xong rồi lại gọi người lấy rượu, tự tay mình rót rượu đưa đến trước mặt Dương Tuyên với nét mặt đầy giết mình.

Không chỉ có Dương Tuyên mà tất cả những tướng lĩnh quân phủ ở trong đại đường cũng đều giết mình, đồng loạt nhìn lại.

Ngày đó đại quân của Hứa thị thất bại thảm hại, tháo chạy trở về phía nam Nam Dương, sau đó lui lại Kinh Tương, Nam Dương cũng lại vào lại tay Bắc Hạ, thành quả Bắc phạt đã lấy được trước đó hóa thành hư không không nói, một trận chiến Dương Địch càng hao binh tổn tướng hơn, tổn thất thảm trọng. Hứa Tiết lúc ấy bị Tân An Vương xa lánh, không thể tự bảo vệ bản thân, đã lấy danh nghĩa dưỡng bệnh mà rời khỏi Kiến Khang, trở về Tuyên Thành, lúc đó Dương Tuyên đã đến thỉnh tội.

Khi mà tất cả mọi người cho rằng Hứa Tiết sẽ xử tội Dương Tuyên, mặc dù giữ lại đầu anh ta nhưng cũng sẽ không thiếu lên án và chỉ trích mạnh mẽ, phản ứng của ông ta khiến cho tất cả mọi người đều bất ngờ.

Dương Tuyên khi ấy đã quỳ ở bên ngoài cả một đêm. Khi bình minh lên, Hứa Tiết đi ra, hai mắt đỏ bừng, thần sắc tiều tụy. Ông ta tự tay nâng Dương Tuyên dậy, cuối cùng cũng nói chuyện. Câu đầu tiên khi nói chuyện không những không trách cứ anh ta mà còn hạ lệnh, đẩy con trai Hứa Xước của mình ra, giết ngay trước mặt toàn quân, nhằm an ủi vong linh của những tướng sĩ đã bỏ mạng oan uổng.

Ai mà không biết Hứa Tiết tuy con trai không ít nhưng mà luôn luôn coi trọng Hứa Xước cơ chứ. Tất cả đều bị giết mình. Thân tín cùng với quan tướng trong quân ở trước mặt ông ta đều khổ sở khuyên nhủ. Dương Tuyên càng không dám đứng dậy, thỉnh cầu bỏ qua cho

Hứa Xước, nói mình lúc ấy thoái nhượng không thể giữ được soái ấn, còn phải chịu trách nhiệm lớn hơn.

Mọi người ở đây cho rằng Hứa Tiết chẳng qua chỉ làm bộ cho có, ai ngờ khi sự việc được cho qua, hành động kế tiếp của ông ta mới thật sự khiến người ta khiếp sợ.

Ông ta thế mà không quan tâm đến những lời cầu xin của mọi người, thật sự hạ lệnh bắt Hứa Xước tới, muốn chém ở ngay bên ngoài viên môn.

Hứa Xước lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, khóc lóc xin tha thứ, biện luận là do mình sợ Lục Giản Chi lấy được thành trì trước thì sẽ đè ép mình, vì muốn cạnh tranh công lao với anh ta nên mới bốc đồng mà làm ra chuyện sai lầm, thỉnh cầu phụ thân tha thứ cho mình, còn hứa từ nay không dám làm thế nữa. Dương Tuyên cũng khổ sở cầu xin.

Hứa Tiết nước mắt giàn giụa, nhưng lại không chịu tha cho gã, cuối cùng vẫn chém Hứa Xước.

Việc này tuy rằng đã qua lâu rồi, nhưng nó vẫn nằm sâu trong ký ức của mọi người giống như vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Tối nay thấy Hứa Tiết lại còn muốn kết bái huynh đệ với Dương Tuyên, vô số ánh mắt đều đặt ở trên người gã.

Hứa Tiết thấy Dương Tuyên giật mình hoảng sợ, vẫn chưa nhận chén rượu từ mình, nhìn gã chòng chọc nói:

– Thế nào, hay là Dương lão đệ không ưa trưởng huynh là ta đây, không muốn kết bái với ta?

Dương Tuyên hoàn hồn, lập tức quỳ xuống:

– Hứa thứ sử nguyện kết bái với tôi, là phúc của tôi. Chỉ là mặt tướng thân phận ti tiện, tuyệt đối không dám có mơ ước này. Tôi cầu

xin thứ sử thu lại mệnh lệnh đã ban ra. Ý tốt của thứ sử, mặt tướng xin nhận và cảm kích ạ.

Hứa Tiết nâng gã dậy, đưa rượu đến trước mặt gã, cười to:

– Sao Dương tướng quân lại khách sáo với ta vậy? Đã không nở, vậy thì hãy kết bái với ta, sau này chúng ta đối đãi như thủ túc, người bằng lòng không?

Dưới ánh mắt chăm chú của Hứa Tiết và mọi người, Dương Tuyên không còn cách nào khác đành phải cười gượng nhận lấy rượu uống cạn.

Hứa Tiết cười vui vẻ, cầm tay gã gọi hiền đệ, những người còn lại đều kịp phản ứng, tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ, tiến lên chúc mừng.

Mãi sau Dương Tuyên mới về được chỗ của mình, nụ cười vẫn luôn treo trên mặt đột nhiên biến mất.

Cách hừng đông đã không còn bao lâu.

Rất nhanh thôi, gã cũng sẽ không thể không dẫn dắt quân đội xuất phát từ nơi này, từ vùng ven sông đi xuống.

Mục tiêu, đó là Kiến Khang.

Thiên Sư giáo tác loạn, chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi mà loạn đã lan đến các quận trung tâm Nam Triều, nhân số đã đạt đến mấy chục vạn người.

Cao Kiệu đang điều quân toàn lực trấn áp.

Hứa Tiết đến cuối cùng không thể kìm chế được nữa, sau một tháng chờ đợi đã âm thầm liên hợp với Diêu Đàm và Phùng Hiên quận thủ của hai vùng Lăng, Giang, quyết định nhân cơ hội ngàn năm một thuở này mà khởi binh từ vùng ven sông,

Thân là tướng lĩnh của Hứa thị, Dương Tuyên không thể từ chối.

Gã cũng đã từng âm thầm ôm chờ mong, hy vọng Hứa Tiết có thể nhân thất bại ở Dương Định mà giáng tội mình, dẫu cho có chém đầu, gã cũng có thể có lý do đoạn tuyệt hoàn toàn với chủ cũ.

Nhưng mà bắt đầu từ ngày Hứa Tiết rơi nước mắt giàn giụa chém chết Hứa Xước, chút hy vọng mong manh này của gã đã hoàn toàn tan biến.

Gã làm sao mà không biết Hứa Tiết thay đổi hoàn toàn thái độ, trước tiên là giết con trai, tối nay thậm chí tự hạ thấp mình nguyện kết bái huynh đệ với mình mục đích là gì.

Thành thực mà nói, mặc dù không có trận diễn tối nay của Hứa Tiết, gã cũng chưa từng nảy sinh ý nghĩ phản bội.

Gã chỉ có thể phụng mệnh dẫn quân tiến về phía đông, không còn cách nào khác.

Mấy ngày nay khiến gã lo lắng không phải là có nên nghe theo Hứa Tiết xuất quân hay không, mà là một chuyện khác.

Hứa Tiết cũng không sợ Cao Kiệu.

Bên trong Nam Triều, người duy nhất mà ông ta kiêng dè là Lý Mục hiện đang ở Lũng Tây xa xôi.

Gã biết Hứa Tiết giấu mình đã phái người lặng lẽ đi Kinh Khẩu, ý đồ bắt Lư thị mẹ của Lý Mục tới, để sau này ngộ nhớ Lý Mục mang binh về thì trong tay đã có một con tin để uy hiếp.

Tên đã ở trên dây, không thể không phát.

Gã do dự rất lâu, cuối cùng đã hạ quyết tâm, lặng lẽ gọi tâm phúc tới dặn dò một hồi.

Nhìn theo bóng dáng rời đi biến mất ở trong bóng đêm, tảng đá vẫn luôn đè nặng trong lòng gã mấy ngày qua cuối cùng cũng thả lỏng

một chút.

Đối với cuộc nổi loạn sắp xảy ra này, lấy lực bản thân gã, không thể nào thay đổi được gì cả.

Điều gã có thể làm cũng chỉ có như thế mà thôi.

Hết chương 117

Chương 118

Lạc Thần ở Kinh Khẩu chăm sóc mẹ chồng chớp mắt đã một thời gian. Ngày hôm nay Lư thị gọi nàng đến, nói:

– A Di à, mẹ con chắc là sắp sinh rồi. Cao tướng công lại phải đi bình loạn, chỗ mẹ mọi thứ đều ổn, không có chuyện gì cả, con không cần phải ở bên mẹ mãi đâu. Con nên quay về chăm sóc mẹ con đi. Như thế mẹ mới thấy yên tâm.

Ngày dự sinh của mẫu thân là vào cuối tháng này. Đã mấy ngày qua Lạc Thần đều nghĩ tới việc này, đang muốn tìm cơ hội bày tỏ với Lư thị, không ngờ mình còn chưa mở miệng thì mẹ chồng đã nghĩ cho mình trước, chủ động kêu mình về nhà, trong lòng nàng cảm động, đáp vâng, lại nói:

– Mẹ ơi, hay là mẹ cũng đi theo con về Kiến Khang có được không ạ?

Lư thị cười nói:

– Kinh Khẩu rất thái bình, mẹ không muốn đi rồi làm phiền cho con, tự con đi đi. Chờ trưởng công chúa sinh xong rồi thì nhớ gửi tin cho mẹ nhé.

Loạn Thiên sư giáo bắt đầu từ Tam Ngô, trong một thời gian ngắn mà đã thổi quét lan rộng đã gần đến bụng Giang Nam, nghe nói loạn chúng đã lên tới con số mấy chục vạn.

Đại Ngu từ lúc lập quốc tới nay tuy rằng nội loạn không ngừng, nhưng thanh thế to lớn như thế này thì vẫn là lần đầu tiên.

Kiến Khang là quốc đô, có địa hình bằng phẳng, xung quanh không có nơi hiểm yếu để dựa vào. Cao Kiệu vì phòng ngừa loạn giáo lan đến Kiến Khang mà phái Cao Dẫn dẫn binh trú đóng lại các nơi Bì Lăng, Khúc A, Câu Dung ở vùng Đông Nam Kiến Khang, tạo ra một phòng tuyến quân sự tam giác nghiêm mật, nhằm ngăn chặn loạn Thiên sư giáo lan đến quốc đô.

Kinh Khẩu không chỉ nằm trong tuyến phòng thủ quân sự này mà còn là bến phà quan trọng nhất dùng để nối liền Giang Bắc và Kiến Khang, gần đây do thường xuyên điều quân từ Quảng Lăng về phía Nam để đối phó với các cuộc nổi loạn ở các nơi, Cao Kiệu đã cho đồn trú quân đội tại nơi này tầm 500 người, dùng để bảo vệ bến đò. Hơn nữa từ trước đó, Kinh Khẩu lệnh cùng với Lý Mục đã đuổi thế lực Thiên Sư giáo không còn một mảnh giáp, cho nên hiện tại bên ngoài tuy loạn đã nghiêng trời lệch đất nhưng mà nơi này vẫn rất thái bình. Đầu đường cuối ngõ ngoại trừ các nơi có thể nghe được dân chúng bàn tán về giáo loạn ra thì cuộc sống hằng ngày vẫn như trước đây, không có gì thay đổi cả.

Lạc Thần cũng không miễn cưỡng mẹ chồng, chỉ là suy xét đến bên ngoài có biến loạn, trước khi đi, nàng triệu phó tướng Quảng Lăng binh có tên là Phạm Vọng phụng lệnh phụ thân đến đồn trú tại nơi này đến, dặn dò một hồi. Phạm Vọng nhất nhất đáp ứng, Lạc Thần mới yên tâm. Sáng sớm ngày hôm sau nàng từ biệt Lư thị và A Đình, dưới sự hộ tống của Phàn Thành lên thuyền trở về Kiến Khang.

Kinh Khẩu nằm ở hạ du Kiến Khang, hành trình quay về vốn dĩ là thuyền đi ngược dòng, hơn nữa hôm nay hướng gió không tốt, thủy thủ tuy rằng toàn lực chèo thuyền nhưng mà đi cũng không được nhanh, cả một ngày mà cũng chỉ đi được mấy chục dặm đường thủy, cứ theo tốc độ này thì ít nhất phải sáu bảy ngày mới có thể về tới Kiến Khang.

Lạc Thần biết phụ thân hiện giờ không ở Kiến Khang, mẫu thân lại sắp sinh, trong lòng chỉ mong mọi chuyện về thật sớm. Mấy ngày kế tiếp, trời còn chưa sáng thuyền đã đi, trời tối mịt mới dừng thuyền,

cứ đi như thế hai ngày, hướng gió chuyển tốt, cuối cùng tốc độ đi đã nhanh hơn, lại đi thuyền một ngày, lúc mà hành trình đã đi được quá một nửa đường lại phát hiện thủy đạo hình như bị tắc nghẽn, thuyền đi đằng trước càng đi càng chậm, dần dần nghẽn lại cuối cùng hoàn toàn dừng lại, căn bản không thể đi tiếp được nữa.

Trên mặt sông, có đủ loại thuyền lớn nhỏ bị phong tỏa, bên bờ có đại quân đi ngang qua, tín sứ trong đại quân cưỡi ngựa không ngừng qua lại, chen lấn giữa bọn họ, không khí rất khác thường.

Các nhà dò chung quanh lần lượt đến chỗ con thuyền đầu tiên hỏi han nhau, nghe nói có tin từ tiền phương, đường sông bị quân đội cắt đứt, ngoại trừ tào thuyền ra thì các thuyền còn lại đều không được đi, ra lệnh cho tất cả họ quay lại và rời đi ngay lập tức.

Những chiếc thuyền này phần lớn đều là thương thuyền chất đầy hàng hóa, từ thượng du đi lại đã nhiều ngày, thấy không đến hai ngày nữa sẽ đến Kiến Khang, đột nhiên biết được tin tức này thì đều xôn xao, cực kỳ bất mãn, có mắng chửi, có dậm chân, cũng có hỏi thăm nội tình vừa mới bàn tán. Nghe nói là quân đội của triều đình không đánh lại Thiên Sư giáo, những người đó có thần tiên hộ thể, xuyên qua tường, đao thương bất nhập, sắp đánh tới Kiến Khang rồi, cho nên mới phong tỏa con đường không cho thông hành. Vì thế tiếng mắng chửi nổi lên bốn phía, hầu hết là mắng chửi quân triều đình vô năng.

Lạc Thần vô cùng sốt ruột, bảo Phàn Thành đi lên bờ hỏi xem có chuyện gì, chẳng mấy chốc nghe thấy bên bờ có tiếng vó ngựa rầm rập.

Lạc Thần từ khoang cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy bên bờ phương hướng Kiến Khang đang có một đội nhân mã đang phi nhanh về bên này, toàn bộ mặc khôi giáp, người đi trước nhất chính là Cao Dận.

Cao Dận trước đây vẫn luôn đóng quân ở Quảng Lăng, tháng trước bởi vì loạn Thiên sư giáo bùng nổ mà huynh ấy mang binh từ Quảng

Lăng qua sông trở về, khi đi qua Kinh Khẩu từng có một cuộc gặp mặt ngắn ngủi với Lạc Thần, không ngờ lúc này lại gặp lại nhau.

Lạc Thần lập tức đi ra khỏi khoang để đón.

Cao Dận dừng ngựa ở bên bờ, đi xuống.

Những người trên những chiếc thuyền phụ cần thấy một quan quân thanh niên nhìn có vẻ như địa vị rất cao tới, mặt mày nghiêm trang, đang bước nhanh về phía con thuyền lớn kia, đoán được thủy đạo phía trước chắc là do y hạ lệnh chặn lại, rất bất mãn, nhưng lại không dám lên tiếng kháng nghị, chỉ đành chỉ trỏ với y, xì xào nghị luận.

Cao Dận phớt lờ làm như không thấy, lập tức đi lên thuyền của Lạc Thần. Huynh muội gặp nhau, không kịp hàn huyên, Lạc Thần hỏi ngay:

– A huynh ơi, mẫu thân sắp sinh rồi, muội cần phải về Kiến Khang ngay, nhưng hôm nay đi đến đây, nghe nói đằng trước không có thông hành, vì sao thế ạ?

– Bá phụ cho rằng muội còn đang ở Kinh Khẩu. Mới ngày hôm trước, bá phụ kêu huynh phái người đi báo tin cho muội, kêu muội tạm thời ở lại nơi đó, không cần phải quay về Kiến Khang.

Cao Dận hỏi một đằng trả lời một nẻo.

– Xảy ra chuyện gì thế ạ? – Lạc Thần nghĩ tới đội quân đi qua vội vã bên bờ kia, lại nghĩ tới những xì xào bàn tán của những nhà đồ, tìm chọt thắt lên. – Lẽ nào Thiên sư giáo thật sự sắp đánh đến ạ?

Cao Dận lắc đầu, thần sắc ngưng trọng.

– Không phải Thiên Sư Giáo. So với Thiên Sư Giáo thì càng phiền phức hơn nhiều. Hứa Tiết tạo phản rồi. Thời kỳ phi thường, hai đường thủy và bộ đi thông đến Kiến Khang đều đã bị ta hạ lệnh phong tỏa toàn bộ, không cho phép thông hành.

Lạc Thần giật mình hoảng sợ:

– Cái gì? Hứa Tiết cũng tạo phản à?

Cao Dận gật đầu:

– Tin vừa mới nhận được mấy ngày trước. Hứa Tiết đã tập hợp nhân mã không dưới mười vạn, từ thượng du chia quân làm hai lộ Tây, Nam ở hai hướng Tuyên Thành đồng thời phát binh đang đánh tới Kiến Khang...

Y dừng lại, cau mày.

– Kiến Khang không có địa thế để dựa vào, hơn nữa Thiên Sư Giáo quá mức hung hăng ngang ngược, là một lực cản rất lớn. Bá phụ sợ ngộ nhỡ có biến, bảo huynh gửi tin cho muội, bảo muội đừng về Kiến Khang mà cứ tạm thời ở lại Kinh Khẩu. Kinh Khẩu dưới Kiến Khang, hiện giờ còn an toàn hơn cả Kiến Khang. Sau đó nếu như có biến cố gì thì cũng tiện đưa muội qua sông đi Quảng Lăng tránh nạn.

Nếu như nói vừa rồi nàng mới chỉ giật mình kinh ngạc, nhưng mà lúc này, khi nghe được những an bài của phụ thân đối với mình từ chỗ a huynh, Lạc Thần trở nên cực kỳ khiếp sợ.

Quân Quảng Lăng đóng ở Giang Bắc, trực tiếp đối mặt với Bắc Hạ, có nhiệm vụ trấn giữ các cửa ải ở hạ lưu sông Trường Giang, không thể phân phối toàn bộ nhân mã qua sông được.

Đối phó với mấy chục vạn giáo chúng Thiên Sư giáo vừa mới nổi lên ở các nơi kia, vốn đã phải đỡ trái hở phải, hiện giờ lại cộng thêm hơn mười vạn phản quân của Hứa Tiết có huấn luyện có tổ chức từng trải qua chiến trường, không hề nghi ngờ cục diện đang cực kỳ rối ren và khó khăn.

Chẳng trách phụ thân không cho mình quay về Kiến Khang.

– Mẫu thân thì sao ạ? Chỗ mẫu thân có ổn không ạ?

Mặt Lạc Thần tái đi, hỏi dồn.

– Phản quân dù nhanh thì cũng không thể nào đã nhanh như vậy mà đánh tới. Bá phụ vừa nhận được tin tức, đang trên đường quay về Kiến Khang rồi. Bá phụ trở về, là để sắp xếp phòng thủ thành và còn có an bài cho bá mẫu nữa. Bá phụ sẽ bảo vệ tốt cho bá mẫu. Muội yên tâm đi, cứ quay lại trước đi. Muội thay huynh truyền lệnh cho Phạm Vọng, bảo y phải gia tăng cẩn thận gấp đôi. Chỗ huynh sẽ gọi thêm người, nhóm Phàn Thành thì đi cùng muội trở lại Kinh Khẩu.

Lạc Thần sững sốt một lúc, nhớ tới bộ dạng vội vã của Cao Dận vừa rồi, rõ ràng huynh ấy có việc quân sự cấp bách bên mình.

Nàng nhìn những chiếc thuyền không nhìn thấy điểm cuối trên mặt sông phía trước, biết rằng nếu tình hình không thực sự nghiêm trọng, phụ thân sẽ không bao giờ sắp xếp như vậy cho mình.

Về phần mẫu thân, chắc hẳn cha cũng sẽ có thu xếp tốt. Giống như a huynh vừa nói, thời kỳ phi thường, nếu như nàng không nghe theo mà cứ nhất quyết đi về nhà, nói không chừng sẽ biến thành trói buộc cho mọi người.

– Muội hiểu rồi ạ. Muội lập tức quay lại Kinh Khẩu ngay.

Cao Dận thấy nàng đáp ứng quay lại thì thở phào nhẹ nhõm, lại an ủi:

– Bá phụ có suy tính như thế, cũng chỉ phòng ngừa tai họa có thể xảy ra mà thôi. Muội không cần phải lo lắng quá.

Lạc Thần gật đầu. Nhìn huynh ấy lên bờ, gọi một phó tướng tới, điểm một đội nhân mã giao cho Phàn Thành và dặn dò một hồi.

– A huynh ơi, chỗ lang quân của muội, huynh nhớ bảo cha truyền tin cho huynh ấy đó. Huynh ấy biết Kiến Khang đang trong tình thế khẩn

cấp nhất định sẽ mang binh về giúp cha.

Lạc Thần thò người ra hô to với Cao Dận.

Cao Dận quay đầu lại gật đầu.

– Còn nữa ạ, bên bờ Tần Hoài có một tòa Tần Lâu, bên trong đó một tỷ tỷ tên là Lục Nương. Nếu như Kiến Khang có xảy ra chuyện gì, a huynh nhớ cho người bảo vệ tỷ ấy hộ muội nhé.

Cao Dận ngó người, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ vẫy vẫy tay với Lạc Thần, tỏ vẻ mình đã nhớ rồi, ý bảo nàng đi vào trong khoang thuyền đi, sau đó thì lên ngựa mang theo người rồi đi.

Vừa rồi y vội vàng đến đây, giờ phút này cũng vội vàng rời đi, rất nhanh, bóng dáng đoàn ngựa của y đã biến mất ở cuối bờ sông.

Lạc Thần kiềm chế những rối loạn trong lòng, kêu Phàn Thành chuẩn bị quay lại về Kinh Khẩu.

Hồi trình xuôi dòng, tốc độ rất nhanh, không tới hai ngày thuyền lại trở lại Kinh Khẩu.

Kinh Khẩu thoát nhìn không khác biệt gì so với lúc Lạc Thần rời đi, ngoại trừ bóng dáng mấy trăm quân coi giữ phụ cận quân độ, từ trên thuyền nhìn về bên bờ, cảnh tượng bình yên, không hề cảm nhận được bầu không khí khẩn trương gì cả.

Thuyền dần dần cập bờ, Lạc Thần đang chuẩn bị đi lên bờ chợt nghe bên bờ có người gọi mình rất to.

Người đó là một người hầu thân cận của Phạm Vọng. Lạc Thần khi gặp Phạm Vọng thì người này cũng ở đó nên nhận ra gã ngay. Người đó chạy một mạch đến bến tàu, không đợi thuyền dừng lại đã tung người nhảy lên thuyền, quỳ xuống trước mặt Lạc Thần, nói là Phạm tướng quân đang có việc gấp muốn tìm nàng, đêm qua đã phái người đuổi theo, không ngờ hôm nay nàng lại quay lại.

Thì ra đêm qua Phạm Vọng nhận được một lá thư, trong thư nói có người muốn gây bất lợi với Lý lão phu nhân, kêu mọi người phải đề phòng nghiêm ngặt. Ngoài ra cũng không nói gì nhiều, cũng không có lạc khoản, người gửi thư xong thì cũng đi ngay. Phạm Vọng nhất thời không hiểu gì cả, vừa không biết tình hình cụ thể rốt cuộc như thế nào, lại càng không biết người nào muốn gây bất lợi cho lão phu nhân, nhưng mà đã nhận được cảnh báo rồi ngay trong đêm đã tức khắc phái binh đến bảo vệ Lý gia, sau đó thì phái người suốt đêm đi Kiến Khang để gửi tin này cho Lạc Thần.

Lạc Thần tim đập bộp một cái.

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là Hứa Tiết muốn bắt mẹ chồng làm con tin uy hiếp Lý Mục. Nàng vội vã lên bờ chạy về nhà, nhìn thấy Lư thị, thấy bà bình yên vô sự thì yên tâm, sau đó lại triệu Phạm Vọng và Kinh Khẩu lệnh tới, đem chuyện trên đường mình gặp Cao Dận, biết được Hứa Tiết đã khởi binh tạo phản, sau đó lại quay sang Phạm Vọng chuyển mệnh lệnh của Cao Dận yêu cầu anh ta bảo vệ tốt bến đò.

Phạm Vọng, Kinh Khẩu lệnh cùng mấy người Phàn Thành vội vàng rời đi chuẩn bị ứng phó.

Lạc Thần lại bàn bạc với Lư thị, quyết định dọn về trang viên. Nơi đó môn hộ kiên cố, diện tích rộng lớn, nếu như thật sự có chuyện thì vẫn có cơ hội thoát được.

Lư thị đồng ý tất cả. Vì thế này hôm đó, thu dọn mọi thứ xong, mọi người đều chuyển đến đó ở. Từ hôm đó, ngoại trừ an bài thủ vệ canh giữ ngày đêm ra, Phàn Thành xuất thân quân đội giống như chuẩn bị chiến tranh còn dẫn người đi đào chiến hào chung quanh trang viên, bày lôi thạch để phòng ngừa bất trắc.

Sau khi tạm ổn định, Lạc Thần bắt đầu lo lắng chờ đợi.

Tuy rằng lời nói của a huynh ngày hôm đó làm cho nàng cảm thấy lo lắng sốt ruột, nhưng trong tiềm thức, nàng vẫn ôm hy vọng đó chỉ là cha nàng quá lo lắng mà thôi.

Kiến Khang là quốc đô của Đại Ngu từ khi qua sông lên phía Nam đến nay phát triển cho tới hiện giờ, Đông Tây Nam Bắc cách nhau hơn bốn mươi dặm, thành quách trang nghiêm, cao lớn hùng vĩ, trong thành có hơn hai mươi vạn hộ, dân cư đông đúc, núi ẩm nước mềm, là địa phương mà nàng đã sinh ra và lớn lên.

Nàng thực sự không muốn nhìn thấy nó hiện giờ sẽ bị phá hủy một cách tàn nhẫn bởi ngọn lửa chiến tranh.

Nhưng mà tin xấu vẫn mau chóng được truyền tới. Từ gần nhất là binh Quảng Lăng liên tục được điều từ phía Nam đến bến đò Kinh Khẩu thì cũng có thể đoán ra được, phụ thân hiện tại đang phải đối mặt với tình cảnh khốn khó to lớn như thế nào.

Trong vòng chưa đầy mười ngày, quân đội từ Kinh Châu tiến quân dọc theo sông Trường Giang tiến về phía Đông liên tiếp chiếm được Động Đình và Hạ Khẩu vốn phòng thủ không tốt, hiện đã đẩy đến khu vực quận Võ Xương.

Quận thủ Võ Xương là môn sinh của Cao Kiệu, hiện giờ đang lãnh quận binh dựa vào thành trì kiên cố mà cố gắng thủ thành.

Mà phản quân phát ra từ Tuyên Thành cách Kiến Khang càng gần, đã lợi dụng Thiên Sư Giáo điên cuồng tác loạn bất cứ lúc nào cũng xông tới Kiến Khang mà mười ngày qua đã đánh tới vùng Lật Dương.

Nếu như thành Lật Dương bị phá, phản quân thông suốt, không tới bảy tám ngày là có thể đến Kiến Khang.

Kiến Khang đang ngập trong nguy cơ.

Cao Kiệu đã sử dụng toàn bộ binh lực có thể điều động tới từ Quảng Lăng, chỉ còn lại hai vạn binh mã cuối cùng, do Cao Duẩn thống lĩnh, miễn cưỡng chống đỡ quân đội của Bắc Hạ.

Đối mặt với thế tới mạnh mẽ của phản quân Tuyên Thành, ông không thể không co lại chiến tuyến, từ bỏ việc tiêu diệt Thiên Sư Giáo ở một số quận huyện, ra lệnh cho Cao Dân từ thủ phòng tuyến tam giác ở phía Đông Nam Kiến Khang, không thể để mất được, đem số binh lực còn lại toàn bộ tiến về Lật Dương.

Cao Kiệu tự mình lao tới Lật Dương, tọa trấn chỉ huy, một trận huyết chiến đánh tan phản quân Tuyên Thành, phản quân bị đánh tan tác, một mạch phải lui về sau mấy trăm dặm, không dám tiếp tục tiến lên nữa, sau khi bàn bạc đã quyết định chờ quân đội thượng du đến rồi cùng nhau tấn công Kiến Khang.

Trận chiến này, sở dĩ Cao Kiệu điều đại quân tới còn tự mình từ Kiến Khang tới để tọa trấn, mục đích chính là hoàn toàn xóa sạch khí thế của phản quân Tuyên Thành, khiến cho phản quân ở trong khoảng thời gian ngắn không dám có hành động gì nữa, ông thì tranh thủ giữa chiến sự như mưa dày đặc này đạt được cơ hội nghỉ ngơi và chuẩn bị cho kế hoạch kế tiếp.

Mục đích đã đạt được, ông để lại quân coi giữ, ra lệnh bộ hạ bảo vệ Lật Dương chặt chẽ, không kịp nghỉ ngơi ngay khi màn đêm buông xuống đã tức khắc lên đường chạy về Kiến Khang.

Bên trong thành Kiến Khang, những chuyện đang chờ ông còn có rất nhiều.

Hết chương 118

Chương 119

Từ Lật Dương về Kiến Khang đi mấy trăm dặm đường, dọc đường đi qua mấy quận, huyện, thôn xóm lớn nhỏ đã không còn sự yên bình như trước nữa.

Phản loạn của Thiên Sư Giáo cùng Hứa Tiết đã gây ra chiến loạn thực sự, bởi vì quân đội ngăn cản nên còn chưa lan đến địa phương gần đô thành, nhưng sinh hoạt bình yên của những người ở nơi này đã bị phá vỡ từ sớm.

Đồng ruộng mênh mông hai bên đường còn chưa phải nông nhàn nhưng chỉ có lác đác vài người lao động. Cửa thành, giữa hẻm mạch, đồng ruộng, đầu thôn...tất cả đều tụ tập bàn tán về thời cuộc, người nào cũng ủ ê thở ngắn than dài. Trên đường, thậm chí còn nhìn thấy đoàn người mang theo gia sản, kéo theo vợ con chạy về hướng Kiến Khang – ở trong mắt họ, toà thành trì nơi hoàng đế ở kia nhất định là vững chắc nhất không có gì phá nổi.

Ban đầu khi Thiên Sư giáo vừa mới nổi loạn thì khắp nơi đã có lời đồn đại, nói giáo chúng Thiên Sư giáo có hộ thể, bách chiến bách thắng, mọi việc đều thuận lợi. Nơi họ đi qua giống như bị châu chấu tàn phá, hễ là người có chút lương thực hay tài sản, chỉ không nghe theo là bị mổ bụng. Lòng người vốn đã hoảng sợ hoang mang hiện giờ lại thêm phản quân của Hứa Tiết nổi dậy, khắp nơi đều lan truyền tin đồn chẳng mấy chốc sẽ đánh tới đây thì càng như lửa cháy đổ thêm dầu.

Càng gần Kiến Khang, những lời đồn đại cùng với sự sợ hãi và rung chuyển sinh ra theo càng lan rộng.

Người qua đường trở nên miễn cảm vô cùng, bất kể có gió thổi cỏ lay gì thì đều khiến cho họ run sợ.

Dọc đường đi này, Cao Kiệu đã vô số lần nhìn thấy người qua đường bởi vì gặp đoàn người của mình mà sợ hãi chạy tứ tán, cuối cùng sau khi nhận ra đó là quân đội của triều đình thì mới hoảng hốt đứng lại.

Tâm tình của ông vô cùng đau đớn.

Từ địa lý mà nói, Kiến Khang nằm hướng Bắc, lấy Trường Giang làm lạch trời, nhưng hiện tại gặp nội loạn như thế liền trở thành một thành trì ba mặt bằng phẳng, không có địa thế để trấn thủ.

Khiếm khuyết bẩm sinh xác định, một khi cường địch xuôi dòng hoặc từ nội địa xâm lấn, sẽ triệt để mất đi giá trị phòng ngự.

Xét về thực lực quân sự, cho dù có thêm quân đội của Lục thị lúc trước vào, hiện tại cũng hoàn toàn rơi vào thế bất lợi.

Giáo chúng Thiên Sư Giáo gây loạn, theo báo cáo của địa phương, một châu Dương Châu bao gồm mười sáu quận và hơn 70 huyện đã có hơn hai mươi vạn loạn chúng, những người này giống như bị trúng cổ, bị kích động tấn công thành phố và chiếm lãnh thổ, trạng thái như điên cuồng. Khi mà đụng phải quân đội triều đình phải đi bao vây và tiêu diệt, luận về mức độ tàn nhẫn không muốn sống, mấy lão tướng có kinh nghiệm sa trường dưới trướng Cao Kiệu thấy mà cũng phải kinh hãi.

Số lượng người vẫn đang mở rộng như quả cầu tuyết đang lăn, càng không cần phải nói hiện giờ lại có thêm phản quân của Hứa Tiết.

Khí thế tấn công của phản quân Tuyên Thành tuy rằng đã tạm thời bị chèn ép xuống, để cho Kiến Khang có cơ hội tạm nghỉ, nhưng mà đây cũng chỉ là một thời gian nghỉ ngơi ngắn mà thôi.

Cao Kiệu hiểu rõ, những gì ông sắp phải đối mặt là một trận chiến càng khó khăn hơn.

Đối mặt với đại quân phản loạn từ Kinh Châu kéo đến, quận Võ Xương sẽ không thủ vững được bao lâu. Ở phương hướng này, binh lực mà ông có thể phân bổ để hỗ trợ phòng thủ cũng có hạn, triển khai toàn bộ phòng ngự là một điều viển vông.

Ông đã chọn triển khai các lực lượng phòng thủ dày đặc ở quận Vọng Giang xa hơn về phía hạ lưu, để sử dụng hệ thống phòng thủ thành phố vững chắc và địa hình để ngăn chặn bước chân của quân nổi dậy tấn công về Kiến Khang càng nhiều càng tốt.

Liên quan đến Kiến Khang, ông cũng đã đưa ra một quyết định.

Quyết định như thế với ông mà nói là một quá trình cực kỳ gian nan.

Nhưng mà trong lòng ông hiểu, ở dưới tiền đề phản quân Hứa Tiết và Thiên Sư Giáo hô ứng lẫn nhau, với tính hướng lâm vào thế bị động hiện tại của quân đội Quảng Lăng cho thấy, sắp xếp như thế là hoàn toàn cần thiết.

Trên tiền đề biết rằng Kiến Khang hoàn toàn gặp nguy hiểm, so với ôm hy vọng nằm yên bất động để rồi tới cuối cùng không thể cứu vãn được thì không bằng nên tính toán trước và lấy lui làm tiến, vì trận chiến bảo vệ không thể tránh khỏi này để giành được càng nhiều cơ hội và thời gian hơn.

Ông càng không thể ký thác toàn bộ hy vọng vào viện quân.

Dù rằng biết được Hứa Tiết cũng sẽ nhân loạn đánh Kiến Khang trước tiên, ông ý thức được tình hình nghiêm túc, lúc đó đã lập tức phát tin triệu Lý Mục đang ở Lũng Tây xa xôi trở về.

Nhưng mà Lý Mục có thể lập tức quay về hay không thì ông không thể xác định.

Ong biết cục diện của Lý Mục ở Lũng Tây rất tốt. Một khi bình định được Lũng Tây, nhân lúc sĩ khí đang tăng cao mà một đòn xuất quan rồi mưu định Lạc Dương, một sự cảm dỗ như vậy so với lời triệu về, hành quân đường dài trở về viện trợ Kiến Khang, dưới tiền đề sẽ bị thần tử nắm thực quyền đối với triều đình xem nhẹ, với Lý Mục mang thân phận ngoại thần đặc thù mà nói, dù cho đổi lại là mình thì cũng đều phải trải qua một sự cân nhắc kỹ càng.

Huống chi là hắn.

Thắng thần mà nói, đối với tâm tư của người con rể này, cho đến nay Cao Kiệu vẫn chưa từng nắm bắt được.

Cho nên ông không dám ký thác toàn bộ hy vọng của Kiến Khang vào cứu viện.

Đô thành Nam Triều này dẫu cho thế đơn lực mỏng, Cao Kiệu cũng sẽ không bao giờ từ bỏ.

Nhưng mà trước đó, ông cần phải an bài toàn bộ, để mình có thể đi làm những chuyện mà không phải lo về sau.

Đã mấy ngày đêm ông chưa được chớp mắt rồi, ngồi trên lưng ngựa mà hai mắt đau đến mức không cách nào chớp thuận lợi, một trận gió thổi qua suýt chút nữa khiến ông phải rơi lệ.

Ông hiển nhiên là cực kỳ mệt mỏi, nhưng toàn thân đều bị cảm xúc căng thẳng khống chế từ trong ra ngoài, căn bản không cảm nhận được sự mệt mỏi ở trên người mình.

Vào buổi trưa ngày thứ ba sau trận chiến Lật Dương kết thúc, đoàn người Cao Kiệu cuối cùng chạy về đến Kiến Khang.

Ông phóng ngựa lao qua cửa Nam thành Kiến Khang.

Ông đã nhiều năm rồi chưa khoác lại chiến giáp. Dân chúng trong thành Kiến Khang càng quen với phong phạm một thân bạch y của

Cao tướng công của họ, cho nên khi nhìn thấy ông cưỡi ngựa vào thành, những người gần đó đều không nhận ra, chỉ mang theo ánh mắt khó hiểu bất an nhìn người quân nhân có vẻ như vừa mới từ chiến trường trở về này.

– Là Cao tướng công! Cao tướng công trở về!

Đột nhiên, một thanh âm vang lên.

Những người xung quanh cuối cùng cũng nhận ra ông, cảm xúc của họ trở nên kích động, họ lần lượt gọi ông và lao về phía ông.

Gần cổng thành phía Nam trở nên náo động.

Những lo lắng và sợ hãi về tương lai bất định của Kiến Khang hiện ra trong mắt họ do những lời đồn thổi kinh hoàng khắp bầu trời đã biến mất vào khoảnh khắc họ nhìn thấy Cao Kiệu trong bộ quân phục đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Thay vào đó là sự hào hứng, phấn khởi đầy tin tưởng và ỷ lại.

Lần đầu tiên trong đời, Cao Kiệu không dám đối mặt với ánh mắt của những người Kiến Khang đang nhìn mình.

Ông cố nén cảm giác áy náy dâng lên trong lòng, vội vàng thúc ngựa, bỏ lại đám người đi theo phía sau, đến ngã ba dẫn vào hoàng cung và nhà mình, do dự một lát rồi mới rẽ đi hướng hoàng cung.

Ông lập tức vào hoàng cung, không hề gặp một sự cản trở nào. Cung nhân nhìn thấy ông ai nấy cũng đều kích động như gặp cứu tinh, suýt nữa thì khóc ra:

– Cao tướng công ngài đã trở về rồi. Bao nhiêu ngày nay bộ hạ đang ngóng chờ ngài...

– Bộ hạ! Bộ hạ! Cao tướng công trở về rồi!

Cung nhân dường như quên cả quy củ, dẫn Cao Kiệu đi thẳng vào, còn chưa tới trong điện đã chạy vào trong.

Cùng với những tiếng bước chân dồn dập, Cao Kiệu ngẩng lên, nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện sau màn che từ trong điện đang lao về phía mình.

– Tướng công! Khanh đã trở về rồi.

Vị hoàng đế trẻ tuổi dường như bị ốm, nước da tái nhợt và đôi mắt sưng húp.

Anh ta mất đi phong thái tao nhã trước đây, lao đến trước mặt Cao Kiệu, khi Cao Kiệu đang định hành lễ quỳ với anh ta, anh ta đã vươn tay nắm lấy ống tay áo của ông.

– Trong thành đang có lời đồn rằng phản quân cùng Thiên Sư Giáo sắp đánh tới Kiến Khang rồi. Các đại thần dâng thư nói rằng Lật Dương tuy đã thủ vững nhưng chỉ sợ cũng không được lâu dài. Họ muốn trốn ra khỏi cung để tránh cho Kiến Khang bị vây hãm.

– Cao tướng công, khanh xem nên làm thế nào đây?

Cao Kiệu nhìn vị hoàng đế đang hỏi mình.

Ông nhìn thấy được trong mắt hoàng đế là sự hoảng sợ và tràn ngập khát vọng sống.

Trong lòng ông bỗng nhiên trào dâng lên một cảm giác bất lực.

Mấy ngày qua, chiến đấu, bôn ba, những mệt mỏi tích tụ vào lúc này tựa hồ đột nhiên ập đến với ông.

Ông yên lặng, không trả lời.

– Tướng công khanh cứ từ từ, ta đi lấy những tấu sớ đó cho ngài xem.

Bàn tay tao nhã được bảo quản tốt với những ngón tay thon thả của hoàng đế buông tay áo giáp của Cao Kiệu ra, quay lại vội vã lấy tấu chương.

– Bệ hạ!

Đột nhiên, một giọng nói khác từ phía sau đại sảnh vang lên, trong giọng nói hình như có chút không vui.

Hoàng đế quay đầu lại, thấy Cao Ung Dung tới thì chần chừ, cuối cùng đứng lại.

Cao Ung Dung ngăn hành động của hoàng đế, vội vã đi đến trước mặt Cao Kiệu.

– Bá phụ, cháu vừa nghe nói trận chiến tại Lật Dương bác đã đánh lui phản quân. Bá phụ dạo này thế nào ạ?

Ánh mắt Cao Kiệu từ trên người hoàng đế chậm rãi rơi xuống trên mặt cháu gái, nhìn chị ta chăm chú.

– Ta không sao.

Một lát sau, ông nói.

Cao Ung Dung thở phào một hơi nhẹ nhõm, cảm kích nói:

– Tất cả đều trông cậy vào bá phụ để xoay chuyển tình thế và bảo vệ Kiến Khang, nếu không, nếu để phản quân Tuyên Thành tấn công đến, cháu thật sự không biết điều gì sẽ xảy ra ở đây vào lúc này. Những ngày này bá phụ không ở đây, các đại thần mỗi ngày viết tấu chương nói rằng Kiến Khang là nơi không thể thủ, khuyên bệ hạ đã tạm thời dời ra ngoài thành. Bệ hạ bị quần thần uy hiếp cho nên mới mất bình tĩnh. Có đi hay không, tất cả đều nghe theo lời của bá phụ ạ.

Cao Kiệu lấy lại bình tĩnh, lại lần nữa nhìn phía hoàng đế, vẻ mặt đã trở lại bình tĩnh như thường lệ.

– Thần thề sống chết cũng phải bảo vệ hoàng đô Kiến Khang. Những bản khoán của các đại thần không phải không có lý. Thần trở về, cũng là vì việc này. Để đảm bảo an toàn, bệ hạ có thể di chuyển đến Khúc A. Nơi đó địa thế có thể thủ, phòng thủ thành phố kiên cố, là một nơi an toàn. Thần sẽ phái người hộ tống bệ hạ, lại Lục Giản Chi tiếp ứng. Bệ hạ yên tâm.

Hoàng đế hoàn toàn mà thở ra một hơi nhẹ nhõm. Giờ khắc này, quả thực có thể dùng cảm thụ vui mừng khôn xiết để hình dung y. Từ Đông Dương Vương sống trong nhung lụa, vô ưu vô lự biến thành hoàng đế một quốc gia, so với anh ta mà nói đến nay giống như đang nằm mơ. So với hiện giờ làm hoàng đế, những hưởng thụ mà y đang có thành thực mà nói chẳng hề hơn bao nhiêu so với lúc làm Đông Dương Vương. Ngược lại, y lúc nào giờ nào cũng phải nghe những ân cần dạy bảo của Cao Kiệu, điều này làm cho y vô cùng thấy mệt tâm.

Y đã bị phản quân nổi loạn khắp nơi cùng với những lời đồn đại khắp nơi làm cho sợ hãi.

Y vốn tưởng rằng Cao Kiệu sẽ kiên quyết phản đối mình rời đi Kiến Khang, muốn y ở lại sống chết với Kiến Khang, không ngờ Cao Kiệu lại chuẩn bị đường lui cho mình như thế.

Y quả thực là vô cùng cảm động. Nếu không phải bên cạnh còn có Cao Ung Dung thì y đã giữ chặt tay Cao Kiệu mà khóc lóc vì cảm động rồi.

Cao Ung Dung nói:

– Bá phụ, vì quốc gia, bệ hạ có thể đi trước. Nếu bá phụ cần, cháu gái và thái tử có thể cùng bá phụ ở lại Kiến Khang, sống chết cùng Kiến Khang!

Cao Kiệu khẽ lắc đầu:

– Không cần. Mọi người cứ đi đi, ta ở lại là được. Cư dân trong thành ta cũng sẽ an bài rút đi.

– Bá phụ — —

Cao Ung Dung như là còn muốn khuyên ông nữa.

Cao Kiệu đã xua tay:

– Cháu với bề hạ đi chuẩn bị đi, chờ ta an bài xong rồi thì có thể đi được rồi.

Ông đi ra khỏi cung đi thẳng về Cao gia, vội vàng đi vào trong nhà.

Hết chương 119

Chương 120

Đã gần hai tháng kể từ khi cuộc nổi loạn Thiên Sư Giáo nổ ra vào đầu tháng 9, cho đến ngày hôm nay, Cao Kiệu giao việc triều đình cho hầu trung Phùng Vệ, người cũng xuất thân sĩ tộc và là người luôn thận trọng, mình thì vẫn bôn ba qua lại giữa các quận bên ngoài Kiến Khang, đích thân điều binh bố trí quân sự, trấn an dân chúng, bận rộn như con quay, chưa từng có một phút nhàn rỗi.

Lần cuối cùng ông xuất hiện ở nhà là mười ngày trước.

Cao Thất biết gia chủ trở về thì mừng như điên, chạy ra khỏi cổng để đón, dắt ngựa cho ông vào trong.

Cao Kiệu ngay lập tức hỏi về trưởng công chúa, biết vợ không làm sao, gấp gáp bước vào trong. Khi sắp đến phòng ngủ, A Cúc cùng với mấy thị nữ trước đó đã được Lạc Thần dặn ở lại chăm sóc cho mẫu thân mới từ bên trong đi ra, thấy ông đột nhiên trở về thì mừng rỡ, vội ra đón.

– Trưởng công chúa đang ngủ trưa ạ, vừa mới ngủ được một lúc rồi, chắc cũng sắp dậy. Ngày hôm qua nhận được tin Lật Dương chiến thắng, trưởng công chúa rất vui, giữa trưa có ăn một bát cơm, nghỉ ngơi một lúc, sau đó có đi dạo qua lại ở đình viện theo dặn dò của thái y, đi chưa được một vòng đã nói hết sức rồi, còn nói chân phù lên rất nặng, tôi liền đỡ về phòng... Sáng nay thái y có tới xem, nói mọi thứ đều tốt, bảo cứ yên tâm chờ sinh ra được. Tính ngày thì chắc là cuối tháng nay. Nhiều nhất là hơn mười ngày nữa thôi...

Không đợi Cao Kiệu hỏi, A Cúc đã kể lại kể cho ông nghe về cuộc sống hàng ngày của Tiêu Vĩnh Gia trong những ngày qua.

Cao Kiệu đi qua đình viện, bước lên bậc thang mái hiên đi tới cửa, đẩy cánh cửa khép hờ ra, bước nhẹ đến bên giường rồi chậm rãi ngồi xuống.

Lần mang thai này không chỉ khiến cơ thể thê tử bị phù nề mà giờ đây ngay cả tay và chân bà cũng sưng to lên, chẳng trách A Cúc nói rằng bà chưa đi được một vòng sân thì đã than thở là không đi nổi nữa.

Cao Kiệu ngẩng nhìn dung nhan đang ngủ say của thê tử, đôi lông mày nhíu chặt mấy ngày nay cuối cùng cũng từ từ hóa giải. Ông đưa tay ra nắm lấy bàn chân đi đôi tất mềm mại màu trắng thò ra khỏi góc chăn của vợ, nhẹ nhàng xoa bóp lòng bàn chân và mu bàn chân vợ.

Lông mi Tiêu Vĩnh Giai khẽ nhúc nhích, tỉnh dậy, mở mắt ra, không ngờ trông thấy trượng phu lại ngồi ở mép giường đang xoa bóp chân cho mình thì mừng rỡ, gọi ông một tiếng, ngồi dậy nói:

– Em còn tưởng mình vẫn đang ở Lật Dương chứ. Mình về khi nào vậy?

Cao Kiệu đáp lại bà. Ông đặt một chiếc gối ở dưới lưng vợ, đỡ bà dựa vào đó, mình dịch chuyển đến bên cạnh bà, hỏi bà những ngày này cảm thấy thế nào.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Em vẫn bình thường. Giờ em chỉ mong con nó mau ra ngoài thôi. May mà thái y nói chỉ còn mấy ngày nữa, thật là sốt ruột quá đi.

Cao Kiệu áp tai vào cái bụng đã phồng to của thê tử, như là nghe được động tĩnh bên trong, miệng nói:

– Nàng cứ có cái tật xấu này vẫn mãi chẳng sửa được. Lúc nào ra thì con nó sẽ tự ra thôi.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– May mà A Di không giống mình. Ước gì đứa con trong bụng này của em bất kể là con trai hay con gái tính tình cũng không được giống mình. Người gì mà chậm rì rì, tức muốn chết.

Cao Kiệu cười to:

– A Lệnh, tính tình của ta khiến nàng không ưa đến thế cơ à?

Tiêu Vĩnh Gia hừ một tiếng:

– Tự mình nói xem? Em chỉ thấy lạ, sao hồi xưa em lại thích mình nhỉ, cứ khóc lóc ỉ ôi đòi phải gả cho mình, cũng làm cho mình bị thiệt thòi nhiều.

Cao Kiệu cười đến mức hai vai run lên, nói:

– Giờ nàng hối hận cũng chưa muộn mà.

Tiêu Vĩnh Gia cũng không biết tại sao mình lại nói chuyện này với trượng phu, nhớ tới chuyện cũ thời thiếu nữ bản thân cũng thấy buồn cười, thế là bật cười lên.

Bà ngược mắt lên nhìn khuôn mặt trượng phu, một lúc sau nụ cười từ từ biến mất, đưa tay vuốt nhẹ lông mày hiện đã hằn dấu chữ xuyên dù là có cười to thoải mái cũng không thể biến mất được của chồng, thở dài:

– Mới có một thời gian thôi mà mình đã gầy đi thế này rồi. Mình mệt rồi phải không, đi ngủ chút đi.

Cao Kiệu nói không mệt.

Tiêu Vĩnh Gia thấy cả người ông lộ vẻ phong trần, chiến giáp trên người còn chưa cởi, biết ông vô cùng mệt mỏi rồi, vui đùa hai câu rồi dừng lại, đi xuống giường gọi người mang nước vào, hầu hạ ông tắm rửa thay quần áo, lại ăn vài thứ. Chờ ông nghỉ ngơi một chút, tinh thần cũng đã khá lên, bà mới hỏi:

– Tình thế bên ngoài thế nào rồi mình? Lúc A Di đi có nói chờ em sinh rồi thì sẽ về thăm. Em thấy hơi chút không yên lòng.

Nụ cười vừa nẩy trên mặt Cao Kiệu dần dần biến mất.

– Ta đã dặn dò Phó Tử An bảo nó gửi tin cho A Di, dặn con nó tạm thời cứ ở lại Kinh Khẩu, đừng vội quay về Kiến Khang. – Ông nói.

Tiêu Vĩnh Gia nghe xong, thần sắc hơi đổi.

Ý tứ trong lời nói của trượng phu, làm sao bà không nghe hiểu?

Huống chi mấy ngày này, những lời đồn đại bên ngoài hoặc ít hoặc nhiều bà vẫn nghe thấy.

– Ý mình là gì cơ? Lẽ nào Kiến Khang...thật sự không thủ được?

Bà ngập ngừng, hỏi.

– A Lệnh à, ta về nhà chính là muốn nói với nàng chuyện này. Không chỉ A Di mà nàng cũng không thể ở lại Kiến Khang. Ta đã an bài một nơi để ổn thỏa nàng đến đó rồi. Ta sẽ đích thân đưa nàng đi, nàng ở đó có thể an tâm sinh con.

Tiêu Vĩnh Gia nhíu hai hàng lông mày lại:

– Bệ hạ thì sao? Mình cũng có an bài rồi à?

– Đúng vậy. – Cao Kiệu gật đầu, – Bệ hạ sẽ tạm thời dời hành cung đến Khúc A. Nơi đó an toàn hơn Kiến Khang. Còn cả dân chúng nữa, cũng phải sơ tán hết.

Tiêu Vĩnh Gia yên lặng nhìn trượng phu:

– Thế mình thì sao? Bản thân mình có tính toán gì không?

Cao Kiệu khẽ mỉm cười, lập tức nắm lấy bàn tay đã trở nên hơi lạnh của vợ.

– Nàng đừng hiểu lầm. Kiến Khang đúng là có nguy hiểm, ta không nắm chắc có thể bảo vệ được nó, để đảm bảo an toàn mới đưa ra an bài như thế. Ta làm thế là để không có lo lắng hậu phương, có thể buông tay đánh một trận. Nếu thủ được, ta sẽ tận hết sức lực, nếu không thủ được, ta sẽ tạm thời lui lại, sau này sẽ đoạt trở lại.

Ông siết chặt tay thê tử.

– Nàng hãy yên tâm. A Di lớn rồi, lòng con nó hướng về người ngoài, ta còn muốn đưa con trong bụng nàng gọi ta là cha, một lòng hướng về ta đó.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn thấy một tia vui mừng hạnh phúc ở trong đáy mắt trượng phu, vì vậy bà buông lỏng trái tim, gật đầu:

– Được, vậy em nghe theo sắp xếp của mình. Mình đang bận nhiều việc, không cần phải đưa em đi đâu, tự em đi qua đó là được.

– Thời gian này ta cũng chưa được ở bên nàng nhiều. Để ta đưa nàng đi. Nàng cho người thu dọn đồ trước đi, đến lúc đó là đi ngay.

Giọng điệu của Cao Kiệu mang theo một chút hương vị không thể phản bác hiếm thấy.

Tiêu Vĩnh Gia đáp vâng một tiếng, thuận theo an bài của trượng phu.

Cao Kiệu vuốt tóc thê tử, đứng lên:

– Nàng nghỉ ngơi đi, ta có việc đi Đài Thành một chuyến.

.....

Để hợp tác với kế hoạch bảo vệ kinh đô của Cao Kiệu, đế hậu đã tạm thời dời hành cung từ Kiến Khang đến Khúc A. Tin tức này nhanh chóng lan truyền trong bách quan.

Khi Cao Kiệu đi vào Đài Thành, nhìn thấy trong ngoài nha thự có rất nhiều văn võ bá quan, tất cả đang tùm tùm bàn tán, nét mặt mang biểu cảm khác nhau, tiếng người ồn ào.

Trong khoảng thời gian này, Phùng Vệ nhận sự uỷ thác của Cao Kiệu xử lý các sự vụ của Thượng thư lệnh đang bị mười mấy quan viên vây quanh hỏi về tình hình cụ thể, trốn cũng trốn không thoát, trán túa mồ hôi, đột nhiên nghe có tiếng lệnh quan hô Cao tướng công tới thì thở hắt ra một hơi, vội đẩy mọi người ra vội vã ra nghênh đón.

Bách quan nhìn thấy Cao Kiệu cuối cùng cũng xuất hiện, cũng dần việc bàn tán lại, đồng loạt tiến về phía ông.

Phùng Vệ cùng với mọi người chào hỏi Cao Kiệu, chờ Cao Kiệu ngồi xuống liền gấp gáp đặt câu hỏi.

Ánh mắt Cao Kiệu đảo qua từng gương mặt quen thuộc của văn võ bá quan, nói:

– Đúng là bộ hạ đã tiếp nhận lời đề nghị của ta. Sự việc đã được quyết định rồi, nếu không thay đổi thì hai ngày nữa sẽ ra khỏi cung.

Tiếng vo ve tức khắc không dứt bên tai, rất nhiều người âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay từ đầu loạn Thiên sư giáo thì cũng thôi, có Cao Kiệu chống đỡ rồi, Kiến Khang chắc chắn là không có nguy hiểm gì, nhưng mà về sau phản quân của Hứa Tiết tiến quân mạnh mẽ tấn công Kiến Khang, sự việc đã hoàn toàn khác biệt.

Cao Kiệu song quyền khó địch bốn tay, đã rơi vào thế bị động, không ai mà không biết. Một số người đứng ở đây hoặc sợ chiến đấu, hoặc sợ rằng lúc trước Hứa Tiết xui xẻo thì vung tay ném đá xuống giếng nếu ông ta thật sự đánh đến bị trả thù là khó tránh khỏi, lo sợ cũng là không thể tránh được, nghe được Cao Kiệu có an bài như vậy, tự nhiên âm thầm vui mừng.

Phùng Vệ hỏi:

– Cao tướng công, thế văn võ bá quan phải làm như thế nào?

Cao Kiệu nói:

– Những ai nguyện ở lại cùng ta chống lại phản quân thì ở lại, ai không muốn ở lại thì đi theo bộ hạ đi khúc A đi.

Chung quanh bỗng nhiên an tĩnh xuống, không một ai phát ra tiếng. Dần dần, ánh mắt mọi người đều đổ về người đứng bên cạnh Phùng Vệ, đó chính là Chinh lỗ tướng quân Lưu Huệ xuất thân Dĩnh Xuyên Lưu thị, sau khi Lục Quang chết bởi vì có danh vọng mà được tiến cử, kế nhiệm chức vị của Lục Quang.

Từ sau khi hai nhà Hứa Lục rời khỏi triều đình, hiện giờ đại gia sĩ tộc trong triều ngoại trừ Cao Kiệu ra thì Lưu Huệ cùng với Phùng Vệ đảm nhiệm Hầu trung nhiều năm là lớn nhất.

Lưu Huệ thấy mọi người đều nhìn mình, đầu tiên tỏ ra hơi xấu hổ, sau đó ngẩng đầu lên nói:

– Cao tướng công, vốn dĩ thần sẵn lòng ở lại cùng ngài chống đỡ Kiến Khang, nhưng mà chỗ bộ hạ tuy có Lục Giản Chi ở đó, nhưng dẫu sao thì thế đơn lực mỏng, ngộ nhỡ bị loạn tặc len vào, nếu có bất trắc gì vậy thì nên làm thế nào đây? Bảo hộ thánh giá cũng là chức trách của thần. Thần vẫn nên đi theo hộ giá thì tốt hơn ạ.

Cao Kiệu cười cười:

– Lưu Chinh lỗ nói có lý, người hộ giá cũng tốt.

– Thần cũng xin đi hộ giá.

– Thần cũng thế.

Chung quanh nổi lên những tiếng phụ họa. Cuối cùng sẵn lòng ở lại chỉ có năm sáu người ít ỏi mà thôi, đều là quan viên địa vị tương đối thấp kém lúc trước từ địa phương đề bạt lên.

Cao Kiệu lạnh nhạt nhìn mọi người, quay sang Phùng Vệ:

– Phùng hầu trung, việc này giao cho ngài. Những người đi cùng hộ giá đều trở về để chuẩn bị sớm đi.

Phùng Vệ mặt nóng lên, chần chừ một chút, nói:

– Tôi ở lại hỗ trợ ngài.

Cao Kiệu hơi liếc nhìn ông ta, mỉm cười:

– Hầu Trung là quan văn, việc đánh trận này nên giao cho quan võ thì hơn. Việc dời hành cung của bộ hạ rất quan trọng, ta không thể đồng hành cùng, tất cả mọi việc đều phải dựa hết vào ngài.

Phùng Vệ thấy các đồng liêu của mình thân ở các địa vị cao lần lượt né tránh muốn trốn khỏi Kiến Khang, không một ai muốn ở lại, trong lòng cực kỳ hổ thẹn, bấy giờ mới lên tiếng xin ở lại. Nhưng thấy Cao Kiệu không cho mình ở lại, đành phải từ bỏ, đáp ứng.

Mọi người thấy sự việc đã quyết định xong chỉ muốn vội vã về nhà thu dọn tiền của đồ đạc đi né tránh chiến loạn, ồn ào xin cáo lui. Phùng Vệ cùng Cao Kiệu thương nghị kế hoạch an bài để hậu đi ra ngoài xong, cũng vội vàng rời đi để chuẩn bị.

Nha thự vừa rời còn đứng đầy người lập tức trở nên trống vắng, cuối cùng chỉ còn lại Cao Kiệu cùng với mấy thuộc quan.

Một thuộc quan mang theo một văn kiện mới viết xong, cẩn thận đưa cho Cao Kiệu, thấp giọng nói;

– Tướng công, công văn đã soạn xong, xin ngài thẩm duyệt ạ.

Anh mắt Cao Kiêu rơi vào vết mực trên giấy, ánh mắt dừng lại hồi lâu.

Ông biết, một khi mệnh lệnh này được ban hành, hơn hai mươi vạn hộ dân chúng trong thành không thể không rời đi Kiến Khang.

Mặc dù ông đã ra lệnh cho mấy quận huyện rồi đến quận thủ ở các nơi như Khúc A, Đan Đồ, Bì Lăng tạm thời tiếp nhận những cư dân Kiến Khang này, nhưng buộc họ phải rời khỏi nhà của mình, những người này trong một đêm lại lưu lạc trở thành dân chạy nạn, không biết khi nào mới có thể trở về.

Và tất cả những điều này là do sự vô năng của Cao Kiêu ông, thượng thư lệnh mà họ vô cùng tin tưởng và yêu quý gây ra.

Ông dường như đã nghe thấy những lời oán than đinh tai nhức óc đó.

Cao Kiêu giơ đại ấn của mình lên, đóng thật mạnh xuống, một con dấu đỏ tươi in trên đó.

Lý Hiệp tiến vào, tiếp nhận công văn:

– Tướng công yên tâm, hạ quan sẽ cùng các huynh đệ đốc xúc bá tánh rời thành đi đến nơi đã an trí.

Cao Kiêu gật đầu:

– Làm phiền người rồi.

Lý Hiệp khom người, vội vàng rời đi.

Những việc cần sắp xếp hẳn là đã làm gần xong, chỉ còn lại một số công văn do Phùng Vệ thay mặt ông xử lý khi ông vắng mặt.

Cao Kiêu nhắm mắt lại, đưa tay xoa xoa hai bên huyệt thái dương, nơi mạch máu dường như đang phập phồng đau đớn, chậm rãi thở ra một hơi, mở mắt ra cầm bút lên, ánh mắt rơi vào chong chóng danh sách

tử hình đặt ở trong góc bàn. Danh sách tử tù này là do Hình Ti gửi đến mấy hôm trước đang chờ ông phê duyệt.

Ông sực nhớ tới một chuyện, chần chừ một chút, phân phó với người hầu bên cạnh một tiếng, người đó đáp rồi đi ngay.

Không bao lâu, ngục quan vội vàng tới, hành lễ với Cao Kiệu.

Cao Kiệu hỏi gã:

– Nữ tù họ Thiệu của mấy tháng trước hiện giờ đã đi lưu đày chưa?

Ngục quan vội nói:

– Bẩm tướng công, còn chưa ạ.

Nói xong, thấy ánh mắt Cao Kiệu quắc tới thì vội giải thích.

– Lúc trước chẳng phải Hình ti có căn dặn, chờ cô ta khỏi bệnh thì hẵng đi đó ạ? Bệnh tình của cô ta mãi chưa khỏi hẳn, vẫn luôn bị giam ở trong nhà lao, vẫn chưa đi...

– Sao lâu như thế mà còn chưa khỏi hẳn? – Cao Kiệu khẽ nhíu mày.

Ngục quan thấy ông tỏ vẻ không hài lòng, cười xòa:

– Trong khoảng thời gian này cô ta vẫn luôn ở nhà lao đơn sạch sẽ, hạ quan cũng mời người tới khám bệnh cho cô ta. Vết thương trên người cô ta khỏi rồi, chỉ là cơ thể vẫn rất yếu ớt, không khám ra được là bệnh gì cả, ngày nào cũng rất mệt mỏi yếu ớt. Lúc trước tướng công không hỏi đến, về sau lại xảy ra phản loạn, hạ quan cũng không dám quấy rầy tới tướng công...

- ... Tướng công có cần đi gặp cô ta để hỏi cho rõ ràng không ạ?

Ngục quan vừa nói vừa lén quan sát, thấy ông không nói gì, lại thử hỏi một câu thăm dò.

Cao Kiệu xua tay:

– Thôi không cần.

Ngục quan vội đáp ứng. Lại chần chừ hỏi:

– Cao tướng công, hạ quan vừa rồi nghe nói toàn thành phải rời đi, thần cả gan hỏi, thế Thiệu thị cùng tù phạm khác trong nhà lao là để lại mặc kệ hay là có xử trí khác ạ?

Cao Kiệu trầm ngâm:

– Người chuyển tất cả bọn họ đến nhà lao ở Thạch Đầu Thành và gia tăng người để canh giữ đi.

Thạch Đầu Thành nằm ở bên bờ sông phía Tây Kiến Khang, đi ra ngoài hai mươi dặm, là tòa quân bảo, có một đội quân đóng ở đó để bảo vệ chung quanh kinh sư.

Ngục quan vâng dạ đáp ứng, nhận thủ lệnh từ chỗ Cao Kiệu, trước khi đi lại nói thêm:

– Cao tướng công yên tâm, tới bên kia rồi, hạ quan sẽ an trí thỏa đáng cho cô ta...

Trong giọng nói mang theo vẻ lấy lòng, vừa nói và khom người lui ra ngoài.

Cao Kiệu đang cúi xuống bắt đầu xử lý công văn, nghe thế hơi nhú mày lại, ngẩng lên như muốn nói gì đó nhưng đã thấy gã lui ra ngoài rồi.

.....

Vào lúc ban đêm, tin tức sơ tán toàn thành bắt đầu được lan truyền rộng ra.

Đúng như dự đoán của Cao Kiệu, toàn thành rơi vào trong hỗn loạn. Dân chúng đã có thói quen sinh hoạt an ổn cũng không chịu rời đi, chạy ra ngoài đường hỏi tin tức của nhau, bàn luận sôi nổi. Người nào cũng mang biểu cảm thất vọng và bất mãn đối với triều đình.

Sự thất vọng và bất mãn này nhanh chóng được chuyển dời đến thượng thư lệnh Cao Kiệu, người đã ra lệnh sơ tán.

Giờ Hợi, đêm đã khuya, Cao Kiệu còn đang bận rộn ở Đài Thành, bỗng nhiên thu được một tin tức, nói rất nhiều dân chúng hùng hổ đi Cao gia, chẳng những chặn kín cửa lớn trước và sau mà ngay cả con phố cũng không thể nào thông hành.

Cao Kiệu giật mình, lập tức giao lại việc cho cấp dưới, vội vàng trở về nhà.

Cổng nhà Cao lúc này đã đóng, sau cổng là chấn song dày đặc, Cao Thất dẫn theo người trấn giữ tại chỗ này nghe bên ngoài có tiếng người ồn ào, quần chúng đang kích động, ra lệnh cho hạ nhân bảo vệ cửa cho tốt, không được để xảy ra sơ suất gì.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên hỗn loạn tiếng đập cửa, cửa khẽ rung lên, giống như có rất nhiều người cùng nhau đập cửa gọi Cao Kiệu đi ra, hết đợt này đến đợt khác.

Vẻ mặt của Cao Thất căng thẳng, căng thẳng không kém gì khi bị người của Tiêu Đạo Thành bao vây đêm đó, lập tức lệnh cho người nhà cầm chặt binh khí, lại triệu tập một hàng cung thủ xếp hàng sẵn ngay sau cổng. Đang truyền lệnh, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân, quay đầu lại thấy là trưởng công chúa đi tới, vội vàng chào hỏi nói:

— Tiểu nhân vô dụng, làm động tĩnh lớn ảnh hưởng đến trưởng công chúa. Trưởng công chúa cứ an tâm quay lại nghỉ ngơi đi ạ, nơi này đã có tôi bố trí đâu vào đấy rồi, nhất định không có việc gì đâu.

Tiêu Vĩnh Gia được A Cúc đỡ đi tới, theo sau là mấy vú già. Bà đứng ở sau cánh cửa, lắng nghe tiếng ồn ào náo động ở bên ngoài, một lát sau nói:

– Mở cửa ra.

Cao Thất kinh hãi, vội nói:

– Trưởng công chúa, những người bên ngoài đó đều đã bị điên rồi, không thể mở cửa được đâu ạ. Ngài yên tâm, tôi đã cho người trèo tường ra ngoài đi thông tri cho Lý đô vệ rồi. Chắc là anh ta cũng sắp đến đây rồi.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Mở cửa ra!

Giọng ra mệnh lệnh.

Cao Thất không dám cãi lời, đành phải vừa bảo người tháo then cài ra, vừa ra hiệu cho cung tiễn thủ xếp thành hàng đứng trước trưởng công chúa để phòng ngừa bất trắc.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Tất cả tránh ra đi.

Cao Thất không thể làm gì khác hơn đành phải rút lui cung tiễn thủ ra sau cánh cửa, đổi sang đứng hai bên trái phải, mình thì dẫn người bảo vệ bên cạnh bà, nét mặt căng thẳng nhìn cánh cửa lớn trước mặt từ từ mở ra.

Cây đuốc chiếu sáng như ban ngày. Bên ngoài cửa đứng đầy người, nhìn một lượt toàn là đầu người, ngay cả hai con sư tử đá ngồi xổm ở hai bên trái phải cửa lớn cũng bị dòng người nuốt chửng không thấy bóng dáng đâu.

Bởi vì chờ đợi lâu mà không có lời đáp lại mà đám đông bắt đầu mất khống chế cảm xúc, xô đẩy dùng cơ thể đụng vào cánh cửa lớn, đột nhiên nhìn thấy cửa lớn từ từ được mở ra, một người phụ nữ xinh đẹp nét mặt nghiêm trang xuất hiện ở ngay cửa, tuy rằng bụng rất lớn nhưng dung nhan cao quý, chỉ đứng ở cửa thôi mà khiến cho mọi người đều ngây cả người.

Tiêu Vĩnh Gia đẩy A Cúc đang giữ chặt lấy cánh tay của mình, đón lấy vô số ánh mắt từ bên ngoài cửa ném tới, đi lên trước vài bước dừng lại, cất tiếng:

– Ta chính là thê tử của Cao tướng công. Ngài ấy không ở đây, ta thay mặt ngài ấy gặp các người. Các người có chuyện gì?

Tiếng ầm ĩ bên ngoài cửa dần dần yên tĩnh lại. Sau một lúc, một người trong đám đông lên tiếng:

– Chúng tôi muốn Cao tướng công có một lời giải thích rõ ràng, có phải ông ấy muốn bỏ mặc Kiến Khang không? Nếu chúng tôi nghe theo Cao tướng công mà rời đi, vậy thì ngày nào có thể quay về?

– Đúng, đúng! – Chung quanh là tiếng phụ họa.

Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Các người sai rồi. Ngày hôm nay Cao tướng công phát lệnh sơ tán không phải là muốn bỏ thành, mà hoàn toàn ngược lại, ngài ấy là muốn bảo vệ các người và tòa thành trì này.

Giọng nói của bà như ngọc gõ vào băng, cực kỳ rõ ràng.

– Ta biết các người đều không muốn rời đi, bởi vì đây là nhà của các người, là căn cơ tổ tiên của các người, ai mà muốn từ bỏ? Ngài ấy cũng không muốn! Những ràng buộc của ngài ấy với tòa thành này tuyệt đối không thua kém gì các người. Nhưng mà ngài ấy cũng không còn cách nào khác. Bình lính mà triều đình có thể dùng có

hạn, phản quan và Thiên sư giáo lại hô ứng lẫn nhau, thế đang rất mạnh mẽ.

– Phu quân của ta, ngài ấy hoàn toàn không cần lo nhiều việc như thế, không cần quan tâm đến sống chết của các người. Sở dĩ ban ngày ban ra mệnh lệnh này không phải để từ bỏ thành trì, mà là để bảo vệ các người, cũng để cho ngài ấy khi đón đánh chống lại quân địch sẽ không có vướng bận, có thể toàn lực đi ứng phó.

Ánh mắt của bà lướt qua từng khuôn mặt một.

– Vào lúc này khi mà các người gây hỗn loạn ở chỗ này thì phản quân đang từ các phương các hướng mà tiến đến, chuẩn bị tấn công thành Kiến Khang. Mà phu quân của ta vì để ngăn cản địch mà dốc hết sức lực, bôn ba bố trí. Ngài ấy không thể bảo đảm với các người nhất định bảo vệ được các người bảo vệ được tòa thành trì này, nhưng ta có thể thay mặt ngài ấy nói rõ cho các người biết, không đến giờ khắc cuối cùng, ngài ấy tuyệt đối sẽ không vứt bỏ thành trì này.

Bên ngoài cửa im ắng, không nghe được tiếng động tĩnh nào.

Rất nhiều người tụ tập lại với nhau, nhưng nó giống như một vùng đất không người.

Tiêu Vĩnh Gia chậm rãi hít một hơi, cao giọng lên:

– Từ lúc có loạn đến nay, trong khoảng thời gian này Cao tướng công vẫn luôn bôn ba bên ngoài, ngay cả ta cũng chưa được gặp ngài ấy. Các người bất mãn với ngài ấy, tụ tập lại ở đây, dù có phá nát cánh cửa này thì cũng sẽ không gặp được ngài ấy đâu. Mấy ngày trước ngài ấy vừa mới đánh xong trận đại chiến Lật Dương, hôm nay đúng là vừa mới trở về Kiến Khang, nhưng mà hiện tại ngài ấy lại không ở trong nhà kê cao gối để ngủ mà đang chuẩn bị các công việc cho cuộc chiến đấu bảo vệ thành.

Ngoài cửa truyền đến tiếng xì xào bàn tán, sự thất vọng cùng bất mãn trên mặt mọi người vừa rồi từ từ biến mất.

– Tất cả giải tán đi. Mau về thu dọn rồi đến địa phương mà Cao tướng công đã an bài cho mọi người đi, đi sớm thì có thể chiếm được vị trí tốt. Đi muộn thì sợ không có chỗ để ở đâu.

Cao Thất thấy thế vội vã cao giọng khuyên nhủ.

Tiếng thở dài thốn thức không ngừng.

Đoàn người chật kín bên ngoài cuối cùng dần dần giải tán.

Đoàn người dần dần giải tán đi gần hết.

Cao Kiệu vội vàng chạy về, đi đến đầu phố thông đến nhà mình thì đúng lúc gặp Lý Hiệp nghe được tin đang dẫn người cầm đuốc chạy tới.

Lý Hiệp đưa mắt nhìn thấy trên con đường dẫn đến cửa nhà Cao gia đen kịt tất cả đều là người, những người gần đó dường như nhìn thấy Cao Kiệu, liền kêu lên:

– Cao tướng công về tới rồi!

Đồng loạt chạy tới. Lý Hiệp sợ có người sợ đụng phải Cao Kiệu, biểu cảm trở nên khẩn trương, quay đầu lại nói:

– Cao tướng công thứ tội! Mới rồi hạ quan đang mang theo mấy huynh đệ làm việc ở thành Đông cho nên tới chậm. Cao tướng công đi mau đi, nơi này giao cho hạ quan xử lý.

Nói xong sai người che chở cho Cao Kiệu lập tức rời đi.

Cao Kiệu lo lắng cho Tiêu Vĩnh Gia bị hoảng sợ, làm sao chịu đi, vì thế xua tay muốn cự tuyệt, một cảnh tượng làm ông giật mình xảy ra.

Những người dân xông tới trước mặt ông, vây quanh ông, một ông lão lớn tuổi vừa rồi muốn xông đi đầu bị đẩy ra đã tách đám đông đi đến, quỳ xuống cao giọng:

– Cao tướng công, bọn tiểu nhân sai rồi. Trước đó là bọn tiểu nhân hiểu lầm Cao tướng công. Vừa rồi chúng tôi đã nghe trưởng công chúa nói, mới biết ngài rất cực khổ hết lòng vì triều đình vì dân chúng. Cầu xin ngài thứ tội. Cao tướng công xin yên tâm ở lại bảo vệ thành, chúng tôi nguyện nghe theo ngài.

– Phải đó, phải đó. Chúng tôi cũng nguyện hỗ trợ ngài.

Chung quanh trong đám người vang lên một mảnh hô ứng tiếng động. Phần phật mà, mọi người tất cả đều quỳ xuống.

Một lát sau, trên con đường phố đó chỉ còn lại Cao Kiệu và Lý Hiệp cùng nhóm binh lính phía sau vẫn chưa phản ứng kịp, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Cao Kiệu sững sốt, sau đó sai bước đi lên đỡ ông cụ kia dậy, cũng ra lệnh cho mọi người đứng lên.

Lý Hiệp cũng hồi phục tinh thần, nói:

– Việc bảo vệ thành là chức trách của những binh sĩ bọn ta, Cao tướng công không cần các người xuất lực gì cả. Các người chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của ngài nấy mau chóng rời khỏi Kiến Khang, đó mới là giúp ngài ấy.

Ông cụ được Cao Kiệu đỡ dậy, thấy Cao Kiệu mỉm cười gật đầu với mình, rưng rưng quay đầu lại nói to với mọi người:

– Các người đều đã nghe thấy rồi đó, hãy nghe theo Cao tướng công phân phó trở về nhà thu dọn đồ đạc đi, rồi tất cả mau chóng ra khỏi thành.

Mọi người hướng về Cao Kiệu dập đầu với ông, sau đó đứng lên gạt lệ giải tán.

Màn đêm buông xuống, cửa thành Đông mở rộng ra, rất nhiều dân chúng bắt đầu ra khỏi thành ngay trong đêm, Lý Hiệp dẫn theo Đô vệ quân duy trì trật tự trong thành, bận rộn nhưng không hỗn loạn.

Qua một đêm và đến ngày hôm sau, càng có nhiều người bắt đầu ra khỏi thành. Trên con đường phố kia đâu đâu cũng nhìn thấy dân chúng mặt mày u sầu mang theo cả gia đình, đông nghìn nghịt, giống như một con rồng dài uốn lượn kéo dài nhìn không thấy điểm cuối.

Hết chương 120

Chương 121

Canh bốn, đêm tối đen như mực, ánh đèn le lói trong cung Kiến Khang chiếu rọi những khuôn mặt mệt mỏi của cung nhân thức gần cả đêm.

Vào giờ phút này, Cung điện Kiến Khang hùng vĩ với hàng ngàn căn phòng không còn thấy được nửa phần uy nghiêm và trang nghiêm trước đây.

Những người bên trong người kéo tay nải, người nâng hòm xiểng, vội vã ra vào, thậm chí còn va phải nhau vì bất cẩn.

Một lát nữa thôi, hoàng hậu sẽ bãi giá ra khỏi cung dưới sự theo giá của quan viên rời khỏi Kiến Khang.

Cao Ung Dung cả một đêm không ngủ.

Khuôn mặt chị ta xám xịt, đôi mắt sưng húp vì mệt mỏi và tâm trạng không tốt.

Tin tức xấu cứ lần lượt mà đến.

Quận Võ Xương đã bị phản quân đến từ Kinh Châu công phá, phản quân đang tiến về quận Vọng Giang đã được Cao Kiệu bố trí phòng thủ. Một khi quận Vọng Giang cũng bị công phá, Kiến Khang hoàn toàn mất đi lá chắn phía Tây và phản quân đánh tới là việc đương nhiên.

Không chỉ như vậy, loạn binh Thiên Sư giáo vốn đã bị đàn áp hiện đang bành trướng như quả cầu tuyết mượn cơ hội quân đội triều đình bị điều đi, phòng bị yếu ớt mà lại nhân cơ hội phản công.

Tin tức vừa mới nhận được, quận Hội Kê là một quận lớn rất quan trọng ở Đông Nam cũng bị chiếm đóng. Quận thủ trên đường chạy trốn đã bị bắt, bị chém đầu ở ngay trên tường thành.

Càng đáng sợ hơn chính là, có tin đồn Ngô Thương giáo đầu Thiên Sư giáo đã cấu kết với phản quân Tuyên Thành, không đợi phản quân Kinh Châu đến đã ngoe rục rịch cùng hện xuất binh, ít ngày nữa lại lần nữa tấn công Kiến Khang.

Quân đội Đại Ngu được chia thành ba loại gồm trung quân, ngoại quân và quận binh từ các châu khác nhau.

Trung quân chính là Túc vệ quân và Đô vệ quân Kiến Khang, do hoàng đế chỉ huy, hiện giờ nhân số còn mở rộng hơn so với thời Hưng Bình đế, nhưng quân số của hai đội cộng lại không đến một vạn. Binh châu quận các nơi chiếm tỷ lệ rất nhỏ, gần như không có tác dụng mấy.

Toàn bộ triều đình đều dựa vào chính là Quảng Lăng quân, binh lính Kinh Châu trước khi nổi dậy và ngoại quân binh Kinh Châu trước khi phản loạn từng nằm trong tay sĩ tộc và quyền thần.

Mà hiện giờ, binh lính mà Đại Ngu có thể dùng gần như chỉ còn lại Quảng Lăng quân của Cao Kiệu.

Ngoài cung truyền đến tiếng thông báo, tất cả quan viên đều đã đến ngoài cung, cung kính mời hoàng hậu ra ngoài.

Cao Ung Dung rời mắt khỏi bầu trời đêm đen kịt bên ngoài cung điện, thu mình lại, đang định ra ngoài thì một vị quan trong cung thân tín vội vàng chạy tới, thấp giọng nói:

– Hoàng Hậu, bà tử trong nhà lao truyền lời, Cao tướng công ra lệnh ngục quan chuyển hết tù phạm đến Thạch Đầu Thành. Thiệu thị khẩn cầu quý nhân phóng thích chị ta...

Cung nhân nhìn trái phải, ghé sát tai Cao Ung Dung, thì thầm vài câu.

Trong mắt Cao Ung Dung hiện lên một tia căm ghét, lạnh lùng nói:

– Người truyền lời cho cô ta, bảo cô ta là người em trai kia của cô ta đã được ta cho người đưa gã trở về nửa chừng khi đang trên đường đi lưu đày. Bảo cô ta ngoan ngoãn ở trong đó mà đợi. Thời kỳ phi thường không thể để xảy ra bất cứ đường rẽ gì, qua cửa ải này rồi chỉ cần lúc cần dùng đến ta sẽ tự thả cô ta ra ngoài.

Cung nhân vâng dạ rồi đi.

Cao Ung Dung nhìn thoáng qua cung điện sau lưng, cất bước đi ra.

Cao Kiệu và Phùng Vệ dẫn theo bách quan nhìn thấy đế hậu dắt theo thái tử từ trong cung bãi giá ra ngoài thì đều quỳ xuống nghênh đón.

Hoàng đế đem qua cảm mạo ngã bệnh, vừa ốm vừa mệt, vừa ra ngoài đã được cung nhân dìu đi lên xe ngựa.

Cao Ung Dung vẫn không trèo lên xe ngựa mà đi đến trước mặt Cao Kiệu, nói:

– Bá phụ, bệ hạ vì quá buồn lo mà đổ bệnh, tinh thần không phấn chấn, nên kêu cháu gái gửi lời với bá phụ, Kiến Khang giao cho bá phụ, tất cả đều dựa vào bá phụ ạ.

Cao Kiệu nói:

– Đây là bốn phận và trách nhiệm của ta.

Cao Ung Dung nâng ông đứng lên, cũng kêu mọi người bình thân, sau đó quay đầu lại nhìn Túc Vệ quân đang xếp hàng nơi xa, nói tiếp:

– Bá phụ, bệ hạ và cháu đã thống nhất với nhau, tuy không thể ở lại cùng sống chết với Kiến Khang, nhưng mà Túc Vệ quân không cần phải điều đi toàn bộ. Chỉ cần mang theo tả hữu nhị doanh là đủ rồi,

nhân mã còn lại thì ở lại, cùng bá phụ chống lại phản quân bảo vệ toàn thành.

Các đại thần nhìn nhau. Cao Kiệu nói ngay:

– Không được. Đô vệ quân đã ở lại rồi, Túc Vệ quân vốn có trách nhiệm bảo vệ an nguy của bệ hạ, huống chi lần này là di giá. Không thể được đâu.

Cao Ung Dung nói:

– Cháu biết để số nhân mã này ở lại chỉ như muốn bỏ biển, cũng không mấy có ích đối với việc bá phụ ngăn địch, nhưng mà đây là tấm lòng của bệ hạ và cháu gái, mong bá phụ nhận lấy, có thể tùy ý sử dụng và điều động ạ.

Nói xong sai người đi truyền đạt lại thánh chỉ cho Túc Vệ quân.

Cao Kiệu nhìn cháu gái của mình, trong mắt xẹt qua tia u tối khó nhận ra, cuối cùng nói:

– Nếu thế thì thần thay dân chúng Kiến Khang cảm tạ bệ hạ và điện hạ. Xin mời hoàng hậu lên xe chuẩn bị khởi giá.

Cao Ung Dung gật đầu, xoay người bước lên xe của mình.

.....

Vùng ngoại ô thành Tây, tên lính áp giải một đội tù nhân đang đi trên đường tiến về Thạch Đầu Thành. Số lượng nữ tù nhân không nhiều lắm, chỉ có hơn chục người, vốn là đi sau cùng, một người trong đó dường như là đi không nổi nữa càng đi càng chậm, đi cách hẳn phía sau một đoạn.

Nữ tù này chính là Thiệu Ngọc Nương. Bà tử chuyên phụ trách trông coi chị ta không còn kiên nhẫn, đứng bên thúc giục liên hồi.

Thiệu Ngọc Nương giơ đôi tay bị xiềng xích lên, cầu xin:

– Xin ma ma thương xót tháo xiềng xích cho tôi được không? Cái này nặng quá nô không đi nổi ạ.

Khuôn mặt chị ta tái nhợt vì đã lâu không nhìn thấy ánh mặt trời, nói một câu cũng th ở dốc, nhìn bộ dạng của cô quả thực rất đáng thương.

Lao bà lạnh lùng nói:

– Người khác còn mang xiềng chân, ngực quan để hai chân người tự do đã là ưu ái lắm rồi, người đừng có mà dài dòng nữa. Đi mau đi.

Thiệu Ngọc Nương không còn cách nào khác lại cắn răng đuổi theo, dần dần đi tới một bên đường có cỏ dại rậm rạp, dừng lại, đặt tay lên bụng nói muốn đi vệ sinh.

Lao bà cau có tỏ vẻ khó chịu, kêu chị ta cứ ngồi xuống mà đi.

Thiệu Ngọc Nương xin xỏ:

– Ma ma ơi, tối qua tôi ăn phải cơm thiu trong nhà lao, sáng nay bụng dạ không tốt, bà cũng biết mà. Tôi không phải đi nhẹ mà là đi nặng, chỉ sợ hơi thối làm ma ma đứng cạnh bên cạnh không chịu nổi thôi. Xin ma ma mở khóa cho tôi, tôi đi vệ sinh xong thì quay lại ngay.

Lao bà biết chị ta sáng nay đúng thật là bụng dạ khó chịu, cau mày nhìn trái phải, chung quanh bằng phẳng, cũng không có nơi để trốn được, sợ chị ta thật sự dính bẩn hơi thối đến mình, cau mày, lấy chìa khóa mở khóa một tay cho chị ta.

Thiệu Ngọc Nương cảm ơn liên tục, một tay đeo xích sắt, một tay ôm bụng, đi đến phía sau một bụi cỏ dại rồi ngồi xuống.

Lao bà theo vài bước dừng lại, đợi hồi lâu giục vài lần nhưng mãi không thấy chị ta đứng lên bèn tức tối đi qua đó, lại thấy chị ta ngã lẩn dưới đất, hai mắt nhắm nghiền đã hôn mê bất tỉnh. Bà ta giật

mình ngồi xuống ấn nhân trung cho chị ta, thấy chị ta không có phản ứng, đang muốn đứng lên hô to gọi người ở đằng trước đến thì Thiệu Ngọc Nương đang nằm bất động dưới đất đột ngột mở mắt ra, nắm lấy xích sắt treo trên cổ tay mình quàng lấy cổ bà ta, sau đó quẩn một vòng rồi thu lại, thít chặt cổ bà ta.

Lao bà thân hình cao lớn bị Thiệu Ngọc Nương ở phía sau siết chặt cổ nhưng lại không thể nào giãy thoát được, ngã ra đất, hai chân đạp loạn xạ, cổ họng phát ra những tiếng ú ớ không ngừng, hai tay hãy còn liều mạng bắt lấy xích sắt muốn thoát ra.

Thiệu Ngọc Nương nghiêng rằng càng kéo chặt hơn, xích sắt ghim sâu vào trong da thịt. Dần dần, tay chân lao bà kia buông thõng, cả người bất động đã bị siết cổ đến chết.

Thiệu Ngọc Nương buông xích sắt ra, ngồi dưới đất thở hổn hển mấy hơi, lấy chìa khóa của bà ta mở hết khóa xiềng xích trên tay mình ra, lại kéo bà tử kia đến một con mương đất dài, lấy cỏ vùi lên, lại nhìn chung quanh rồi đi nhanh về phương hướng Kiến Khang.

.....

Lệnh ban bố sơ tán vào ngày thứ ba, để hậu cùng với quần thần đi theo giá đã đi Khúc A, cư dân trong thành cũng đã dời đi quá nửa.

Trời vừa tờ mờ sáng. Sương mù buổi sáng mỏng manh như một tấm màn mỏng che phủ những ngọn đồi và cánh đồng ở ngoại ô phía đông Kiến Khang, vạch ra một đường cong mờ ảo dưới ánh nắng ban mai.

Cánh đồng trước mặt thật yên bình, nếu không nhờ những chiến báo giống như bông tuyết từ các nơi ngày đêm bay đến, thật khó tưởng tượng rằng trong tương lai không xa, mọi thứ trước mắt có lẽ cũng sẽ bị nạn binh hoả phá vỡ.

Có tiếng ồn ào dưới cổng thành, một nhóm người vừa rời khỏi thành phố đi ra, bao gồm đàn ông, phụ nữ, trẻ em và gia đình của họ, một

người đàn ông đi sau cùng đẩy một chiếc xe cút kít, ngồi trên xe là một người phụ nữ đang ôm đứa con đang bú, đôi mắt đờ đẫn, trên tay là một tay nải.

Cao Kiệu không nhìn nữa, quay đầu đi xuống tường thành trở về nhà.

Tiêu Vĩnh Gia đã chuẩn bị sẵn sàng, mang theo thái y, bà mụ, A Cúc cùng với bốn năm người hầu được lựa chọn đang chờ ở trong nhà.

Cao Kiệu đón thê tử đi lên một cỗ xe ngựa bọc nỉ màu xanh lá cây bình thường có đệm dày, một nhóm người và ngựa lặng lẽ rời khỏi cổng nam đi về phía Câu Dung.

Bên cạnh Câu Dung có một ngọn núi Thanh Long ít được biết đến, lưng chừng núi Thanh Long có một đạo quan không có tiếng tăm gì mấy, người biết đến nó không nhiều lắm, quan chủ là là một người bạn cũ mà Cao Kiệu thời trẻ tình cờ gặp và kết bạn rồi giữ liên lạc cho đến tận ngày nay.

Cao Kiệu đưa Tiêu Vĩnh Gia đến nơi này đợi sinh.

Đi nửa ngày đường là tới địa phương kia. Bậc thang đá xanh đi thông lên núi ẩn hiện dưới tán núi rừng rậm rạp, vô cùng khuất, nếu không lại gần rất khó phát hiện ra. Càng tuyệt vời chính là, hướng đi đạo quan còn phải đi qua một đoạn sạn đạo được xây dựng giữa hai tòa núi đồi, dù là ở dưới chân núi có chuyện ngoài ý muốn gì, vào giây phút cuối cùng, chỉ cần hủy đi sạn đạo là thông đạo bị đứt đoạn, có thể nói đó là một cái chần thiên nhiên, phòng thủ kiên cố.

Quan chủ tới đón Tiêu Vĩnh Gia đi lên núi.

Đạo quan không lớn, hoàn cảnh thanh tĩnh. Tiêu Vĩnh Gia được an trí trong một viện tử phía sau. Cao Kiệu để lại một đội ngũ đủ để hộ vệ, ra lệnh phải phân chia canh gác ở giao lộ dưới chân núi, sạn đạo và đạo quan, có việc thì đến Kiến Khang thông báo cho ông. Sắp xếp xong xuôi ông từ biệt với thê tử.

Tiêu Vĩnh Gia thúc giục ông quay về:

– Nơi này tốt lắm, em rất hài lòng. Mình đang nhiều việc, mình đã ở với em hơn nửa ngày rồi, mình mau về đi, không cần lo cho em đâu.

Cao Kiệu bịn rịn không muốn đi, nhưng ông cũng biết trong thành Kiến Khang có rất nhiều việc đang chờ mình, không thể không đi. Ông cầm tay thê tử, dặn dò mấy người A Cúc phải săn sóc chu đáo cho vợ, còn dặn khi nào sinh con thì nhớ đi báo cho mình ngay, còn nói mình có thời gian cũng sẽ đi thăm bà, nói xong mới rời đi.

Ông bước ra cửa, lại nghe Tiêu Vĩnh Gia ở phía sau gọi với theo:

– Mình chờ chút.

Bèn dừng lại, thấy vợ đi tới, mỉm cười sửa sang lại vạt áo cho mình, nhỏ nhẹ nói:

– Dù khó khăn đến đâu, mình phải nhớ bảo vệ bản thân thật tốt đó. Em và con chờ mình.

Cao Kiệu thấy ấm áp trong lòng.

Tính cách của ông hướng nội, hơn nữa luôn tự giữ thân phận, bất kể là lúc tuổi trẻ hay là hiện tại, dẫu cho có cùng Tiêu Vĩnh Gia đóng cửa ân ái thì cũng chưa từng có hành động gì thân mật quá mức. Nhưng mà giây phút này ông lại không tự chủ được ở ngay trước mặt mấy người hầu A Cúc ôm lấy thê tử vào lòng, ôm rất chặt, lấy cái ôm này để đáp lại vợ, sau đó mới buông ra, xoay người gấp gáp rời đi.

Tiêu Vĩnh Gia dựa vào cạnh cửa, nhìn theo bóng dáng rời đi của trượng phụ, đỡ eo, được A Cúc đón lấy đi vào trong phòng.

Những ngày trong núi rất thanh tịnh, so sánh với tình cảnh binh hoang mã loạn ở bên ngoài thì không khác gì đang sống ở trong mơ.

Tiêu Vĩnh Gia ở chỗ này bảy tám ngày, Cao Kiệu cũng chưa tới thăm bà.

Bà biết nhất định là thời cuộc căng thẳng, chỉ đành nén lo âu xuống, ban ngày đi đạo quan một chút, buổi tối đi ngủ sớm, chờ ngày sinh đến.

Không ngờ tới chính là, sau nửa đêm hôm nay, trong núi lại nổi lên hỏa hoạn.

Phát hiện ra lửa cháy rừng là một vệ binh gác đêm. Khi nhìn thấy hỏa hoạn thì lập tức đánh thức người trong đạo quan dậy.

Khi đến đầu mùa đông, trên núi đầy cỏ úa và cành khô, rất dễ bắt lửa, cộng thêm trời nắng nhiều ngày, ngọn lửa bùng lên, nhờ gió núi trợ giúp, hỏa hoạn nhanh chóng lan rộng ra một khu vực rộng lớn, căn bản không thể dập tắt nó.

Vị trí của đạo quan lại tọa lạc nơi hướng gió, nhìn thấy ngọn lửa càng ngày càng ép lại gần, người ở trong phòng chẳng những có thể cảm giác được từng đợt nhiệt lượng mà dường như còn có thể nghe được tiếng lách tách từ cành và lá của đám cháy rừng phát ra.

Đạo quan sẽ sớm bị ngọn lửa nhấn chìm.

Toàn bộ người của đạo quan gồm quan chủ, đồ đệ, đoàn người Tiêu Vĩnh Gia, cộng thêm hộ vệ không thể không rút lui xuống dưới núi.

Phụ cận chân núi không có chỗ ở, may mà quan chủ nói cách đó mười dặm có một dã thôn, có mấy hộ nhà ở đó, có thể qua đó. Thị vệ dùng kiệu vừa rồi mang xuống dưới nâng Tiêu Vĩnh Gia qua đó tìm kiếm.

Đúng như lời quan chủ nói thôn đó chỉ có mấy hộ gia đình. Nhà ở thưa thớt, phân tán rải rác dọc theo địa hình, ngày thường trồng trọt mấy mẫu ruộng trên núi và đi săn bắn để duy trì cuộc sống, vô cùng

chất phác thiện lương. Hai nơi bởi vì gần nhau nên họ đều biết quan chủ. Thấy ông ta dẫn một nhóm người tới, người phụ nữ bụng lớn, những người còn lại có vẻ như là tùy tùng đi theo, tuy là tình trạng rất thảm nhưng chắc chắn là có địa vị, vì thế rất cung kính, để giành ra một phòng lớn nhất có kèm sân riêng cho họ.

A Cúc và mấy thị nữ thu dọn, cuối cùng mới miễn cưỡng dàn xếp xong. Lúc này, ngọn lửa trên núi kia đã hừng hực gần như nuốt sống cửa nửa đỉnh núi, ngọn lửa dữ dội chiếu những nơi phụ cận sáng như ban ngày, ngay cả ở chỗ này cũng có thể nhìn thấy ánh lửa.

Mọi người từ xa đứng nhìn đều hãi hùng khiếp vía.

Tiêu Vĩnh Gia được A Cúc đỡ đi lên chiếc giường đơn sơ của nhà thợ săn để nghỉ ngơi.

Bà biết trượng phu nhất định nhiều việc. Bà lên núi đã bảy tám ngày, cũng không biết bên ngoài tình huống đã như thế nào rồi, bà vốn không định dùng chuyện sinh con quấy rầy ông, nhưng mà tối nay không may lại xảy ra chuyện như thế này, không còn cách nào khác, bà đành phải người trở về Kiến Khang báo tin cho Cao Kiệu.

Lúc này trời đã sáng.

Lăn lộn nửa đêm, bản thân bà còn đỡ, thấy những người còn lại đều lộ vẻ mệt mỏi, liền gọi người đi mượn một ít lương thực từ thôn dân. Có mấy gia đình gửi đến lương thực và một ít kê cùng rau dại, thị nữ nấu một nồi cháo rau to cho mọi người cùng ăn.

Các hộ vệ bận rộn nửa đêm, lại chạy ra từ trong đám cháy, mồm miệng mắt mũi đều rất khó chịu, thấy gần cửa thôn có giếng nước nhỏ, vừa rồi đều đi tới đó uống nước xong, lúc này đang bắt đầu thấy đói bụng, vừa hay có cháo, mọi người đều cùng nhau ăn, sau đó chia nhau trực ban, ra lệnh một nửa số người tạm nghỉ, số còn lại tiếp tục đứng gác, chờ tin tức bên Kiến Khang.

Tiêu Vĩnh Gia thấy thái y, bà mụ, vú già, người nào cũng mắt căng đến khô khốc, bảo họ ăn uống xong thì đi nghỉ ngơi trước.

A Cúc không quan tâm đói khát của bản thân, lấy bát cháo và một đũa đồ sấy đi vào nhà, ngồi trước mặt Tiêu Vĩnh Gia, vừa thổi nguội cho bà vừa thì thầm nói chuyện:

– Làm trưởng công chúa phải chịu khổ rồi, sắp sinh đến nơi rồi ai ngờ lại gặp chuyện thế này...

Thấy mắt bà ấy đỏ hoe, Tiêu Vĩnh Gia biết bà ấy đang xót cho mình, bèn cười, đang muốn nói chuyện, đột nhiên thấy bụng đau âm ỉ, đưa tay dè lên, nói:

– Hình như ta sắp sinh rồi.

So với thời gian dự sinh còn trước mấy ngày.

A Cúc hoảng cả hồn, lập tức đi ra khỏi phòng đi gọi mấy bà mụ, thái y và đám thị nữ vừa mới nằm xuống đi nghỉ ngơi, ai ngờ mọi người ngủ rất say, gọi mấy cũng không tỉnh.

A Cúc khó hiểu, lại gọi thêm nữa, thấy mọi người thật sự không tỉnh, bấy giờ mới cảm thấy bất thường, cuống quýt chạy ra cổng tre muốn gọi thị vệ. Nhưng ra đó rồi mới phát hiện thị vệ bên ngoài cửa cũng nằm dưới đất bất tỉnh nhân sự.

A Cúc kinh hoàng, đang chuẩn bị hô to gọi hộ gia đình ở trên sườn núi đối diện, qua khóm mắt thấy có người đang run rẩy gần đó, quay đầu lại còn chưa kịp phản ứng thì thấy ngực lạnh buốt, một thanh chủy thủ đã cắm sâu vào ngực.

Bà mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào người đối diện.

Trong con người, có một khuôn mặt mà dù đã gần hai mươi năm, dù có bị thiêu thành tro bà cũng có thể nhận ra.

Khuôn mặt của Thiệu Ngọc Nương!

Thiệu Ngọc Nương giả dạng thành nông phụ, đầu bù tóc rối, mặt trắng bệch giống như ma, ánh mắt lại sáng rực, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, đẩy ngã bà ngã xuống đất, cũng không nhìn lấy một cái hất đầu ra lệnh cho Thiệu Phụng Chi sắc mặt cũng trắng bệch canh giữ cho mình, còn mình thì bước phăm phăm đi vào trong.

Tiêu Vĩnh Gia đợi một lát, không thấy A Cúc dẫn người tiến vào, cảm thấy được bất thường, đề lấy bụng chờ cơn đau kia qua đi lại gọi một tiếng, vẫn không thấy có ai, liền đỡ mép giường cố sức đi xuống giường, đang muốn đi ra ngoài thì nghe được bên ngoài cửa có tiếng bước chân nhỏ vun, ngẩng lên, thấy là một người phụ nữ đi vào, cả người lập tức ngẩn ra.

Thiệu Ngọc Nương vừa nhìn thấy Tiêu Vĩnh Gia hai mắt thẳng tắp dừng ở trên người bà, rồi dịch chuyển từ trên mặt bà đi xuống, cuối cùng rơi xuống bụng của bà, ánh mắt chòng chọc, mí mắt nháy lên, nét mặt biểu cảm quý quái.

Tiêu Vĩnh Gia lẩm bẩm:

– Thiệu Ngọc Nương... Là ngươi... Sao ngươi tới đây...

Còn đang nói, bà đột nhiên ôm lấy bụng, trên mặt lộ vẻ đau đớn, ngã ngồi ở trên giường.

Bởi vì đau đớn mà cơ thể của bà cuộn tròn lại, sau đó gọi tên A Cúc, giọng run rẩy.

Ánh mắt của Thiệu Vân Nương cuối cùng cũng rời khỏi bụng bà, quay lại trên mặt bà.

Chị ta nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Tiêu Vĩnh Gia, người cũng trạc tuổi mình nhưng trông vẫn trẻ trung xinh đẹp. Cho dù hiện đang mang thai sắp lâm bồn, lại ở trong một căn phòng nát như này, nhưng điều này cũng không làm tổn hại vẻ đẹp đẽ và sức hấp dẫn

của bà, đây là một loại khí chất không phải bởi son phấn mà là bởi vì được tôn ưu cùng với yêu chiều sủng ái quanh năm mà dưỡng ra.

– Tiêu Vĩnh Gia, người sẽ không ngờ mình sẽ có ngày hôm nay đúng không? Người nói xem đêm qua vì sao ngọn núi kia lại bị cháy? Đó là do ta làm. Nơi người ẩn náu đúng là rất tốt, nếu không nhờ ta phóng hỏa đốt núi thì làm sao có thể ép người xuống núi được...

Hai ánh mắt đầy ghen tị tỏa ra từ đáy mắt chị ta, chị ta bật cười lên, tiếng cười tự mãn.

Cơn đau bụng của Tiêu Vĩnh Gia ngày càng dữ dội, thậm chí cả người bà cũng khẽ run lên.

– Họ đâu hết rồi...Người đã làm gì họ rồi...

Thiệu Ngọc Nương hừ một tiếng:

– Người đúng là quý nhân hay quên việc. Chẳng lẽ người đã quên nhà ta truyền trung y, trước kia chính là ta hiến dược mới cứu được lang quân người, hướng chi Thiên sư giáo thiện dùng nhất chính là thuốc khổng chế kẻ khác. Ta muốn lấy chút thuốc thật sự quá dễ dàng. Nhưng mà số của họ cũng vẫn tốt lắm, ta vốn định hạ độc trong giếng, nhưng lại nghĩ nếu như hạ độc người cũng chết thì làm sao, chẳng phải là hời cho người quá hay sao? Cho nên ta mới đổi cách khác, chỉ để cho họ ngủ một ngày một đêm là đủ.

Cũng không biết là đau đớn hay là tức giận, cơ thể Tiêu Vĩnh Gia run rẩy kịch liệt hơn, nỗ lực gọi tên Cao Kiệu.

Thiệu Ngọc Nương càng cười to:

– Người kêu đi, đừng nói Cao lang quân, dù là người toàn bộ thôn này cũng đã bị trúng độc nước giếng của ta rồi, ta xem người có thể gọi được ai tới.

– Thiệu Ngọc Nương, rốt cuộc người muốn gì....Năm xưa lúc người xảy ra chuyện không hề liên quan đến ta...Không phải ta phải người đuổi theo giết người...

Tiêu Vĩnh Gia run rẩy nói, ôm bụng r3n rĩ vì đau đớn.

– Người cầm mồm cho ta!

Nụ cười đắc ý hả hê trên mặt Thiệu Ngọc Nương biến mất, ánh mắt hiện lên tia phẫn nộ.

– Dù không phải người phải người đuổi giết ta, thì có sao? Nếu không phải người tìm mọi cách ngăn cản ta, Cao lang quân sẽ bỏ ta hay sao? Nếu không phải người ép ta rời đi, ta sẽ gặp phải chuyện đó hay sao? Tất cả đều do người hại ta, người là ả đàn bà rắn rết.

Chị ta nghiêng răng kèn kẹt, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp cũng vì thế mà trở nên dữ tợn. Chị ta nhắm mắt lại thở sâu một hơi, như là cố gắng đè nén cơn giận trong lòng xuống, bấy giờ mới mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào Tiêu Vĩnh Gia bởi vì đau bụng mà dáng vẻ chật vật, thông thả ngồi xuống đối diện với bà, cười nói:

– Vừa rồi người hỏi ta muốn làm gì.

– Người nghe cho kỹ đây. Ta sẽ để người đau đớn thêm một lát, nếu như người không sinh được, ta sẽ mổ bụng ra giúp người, lấy con trai của Cao lang quân ra, sau này nó sẽ trở thành con trai của ta. Ta không tin Cao lang quân sẽ không nghe theo ta...

Chị ta cười hả hê, giống như là bị chính kế hoạch này của mình lây nhiễm, ánh mắt sáng rực lên.

Tiêu Vĩnh Gia lẩm bẩm:

– Thiệu Ngọc Nương, người đừng có nằm mơ. Người chắc không biết năm đó lang quân nói với ta, người là một kẻ vô sỉ, mưu đồ dụ

dỗ huynh ấy. Trong mắt huynh ấy, người chỉ là một kẻ hạ tiện mà thôi. Huynh ấy làm sao mà nghe lời người....

Giọng của bà yếu ớt, nhưng lời nói lại rõ ràng, từng câu từng chữ bay vào trong tai Thiệu Ngọc Nương.

Giống như bị đâm một nhát, chị ta nhảy dựng lên, hai hàng lông mày chau lại với nhau, đôi mắt lộ vẻ phẫn nộ, lập tức đến gần Tiêu Vĩnh Gia đánh cho bà một cái tát, lạnh lùng nói:

– Tiêu Vĩnh Gia, ả tiện nhân này, người tiếp tục nói lung tung thử xem? Năm đó ở Giang Bắc huynh ấy bị thương, đều do ta chăm sóc, ta cảm nhận được rõ ràng huynh ấy có tình cảm với ta. Nếu không phải người ở giữa ngăn cản, huynh ấy đã cưới ta rồi. Dù là hiện giờ, nếu không phải huynh ấy vẫn còn tình cảm với ta, ta phạm tội, huynh ấy lại tha cho ta, còn cho ta ở một nhà lao đơn...

– Tiện nhân, đừng có nói bậy...

Chị ta phẫn nộ căm hận, túm lấy hai vai Tiêu Vĩnh Gia lắc không ngừng.

Sắc mặt Tiêu Vĩnh Gia tái nhợt, bị chị ta lắc không ngừng làm tóc tai rối tung, không thể phản kháng.

Trong cơn điên cuồng Thiệu Ngọc Nương không hề để ý thấy một bàn tay của Tiêu Vĩnh Gia đang len lút thò vào dưới gối.

– Ta sẽ mổ bụng người...

Chị ta buông Tiêu Vĩnh Gia ra, giả bộ quay đi tìm dao, chỉ trong khoảnh khắc này, tay của Tiêu Vĩnh Gia chạm vào v@t cứng dưới gối.

Đó là một thanh chủy thủ. Từ lúc ra ngoài, để phòng ngừa bất trắc, bà vẫn luôn mang theo bên mình, vừa rồi lấy ra đặt ở dưới gối.

Bà cầm lấy rút ra, dùng hết toàn lực đâm vào Thiệu Ngọc Nương đang không có phòng bị.

Thiệu Ngọc Nương kêu lên thảm thiết, ôm lấy bụng, trên mặt lộ vẻ đau đớn không thể tin nổi, cơ thể chậm rãi rũ xuống.

Tiêu Vĩnh Gia muốn rút dao ra, chỉ là vừa rồi dùng hết lực đâm nhát dao đã khiến bà hết sức lực, con dao giống như bị xương sườn kẹp chặt, mắc kẹt, không thể rút ra được.

Bà xuống giường, bám vào tường chạy ra ngoài.

Tiếng kêu thảm thiết của Thiệu Ngọc Nương làm Thiệu Phụng Chi ở bên ngoài nghe thấy, gã đứng ở cửa, tay cầm kiếm, giật mình nhìn cảnh tượng phát sinh, bước chân định trụ.

– Giết ả cho tỳ...

Thiệu Ngọc Nương quỳ dưới đất, biểu cảm đau đớn, ra lệnh cho em trai mình.

Ánh mắt Thiệu Phụng Chi rơi vào người Tiêu Vĩnh Gia, bốn mắt chạm nhau.

Tiêu Vĩnh Gia chậm rãi đứng thẳng người, nhìn chằm chằm người đối diện.

Sắc mặt bà tái nhợt, tình cảnh chật vật, nhưng giờ khắc này khi bà đứng thẳng lên, hai mắt nhìn thẳng vào đối phương lại vẫn cao cao tại thượng toát ra từ trong xương cốt khiến người ta không thể nào với tới, khiến Thiệu PHụng Chi tránh né ánh mắt của bà, cụp mắt xuống, không dám chạm vào mắt bà.

– Đệ còn đàn ra làm gì, còn chưa ra tay...

Để chiếm được lòng tin của Cao Kiệu, lúc trước chị ta cố ý giả bệnh lâu không khỏi, rồi bị nhốt vào ngục, sau khi giết lao bà rồi chạy thoát

ra, sau mấy ngày theo dõi rình rập với tinh thần tập trung cao độ, nó rút cạn cơ thể vốn đã yếu ớt của chị ta.

Con dao vừa rồi như ăn hết sức lực trong người chị ta.

Chị ta há miệng ra thở hổn hển, ép bức em trai mình.

Tiêu Vĩnh Gia lạnh lùng thốt:

– Thiệu Phụng Chi, người dám giết ta?

Tay Thiệu Phụng Chi khẽ run lên.

– Mau ra tay đi.

Thiệu Ngọc Nương quát lên.

Tay Thiệu Phụng Chi càng run kịch liệt hơn, dưới sự ép bức của Thiệu Ngọc Nương, gã cố sức nâng kiếm lên chĩa vào ngực Tiêu Vĩnh Gia, tiếp tục run lên, đột nhiên “keng” một tiếng, thanh kiếm kia rơi xuống đất, chân gã cũng nhũn ra, quỳ thụp xuống dưới đất, cầu xin:

– A tỳ, đệ không dám giết chị ta....Chúng ta thu tay lại đi...Nhân lúc có thể trốn thì trốn đi thật xa...Đệ không muốn báo thù...Đệ muốn sống....

– Đồ vô dụng...

Thiệu Ngọc Nương như trở nên điên cuồng, cố gắng bò dậy, nhưng vừa mới đứng lên thì lại loạng choạng ngã xuống.

Thiệu Phụng Chi quỳ dưới đất, run bần bật, không dám ngẩng đầu.

Tiêu Vĩnh Gia chạy vội đi ra ngoài, chạy qua vú già và thị vệ nằm dưới đất, chạy đến một gò đất thấp, bụng dưới lại nhói lên, bước không nổi nữa, ôm bụng chậm rãi ngồi xổm xuống.

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trán lăn xuống.

Bà cảm thấy một dòng nước nóng dọc theo mặt trong của đùi mình chảy ào xuống.

.....

Cho dù Cao Kiệu đã cố gắng hết sức, nhưng khi ông đến đây thì đã là chạng vạng cùng ngày.

Ông bị cảnh tượng trước mặt làm cho sợ ngây người.

Toàn bộ người trong thôn lâm vào hôn mê, mà lại không thấy Tiêu Vĩnh Gia đâu.

Tây lộ, quân coi giữ quận Vọng Giang đang cố gắng chiến đấu chống lại phản quân Kinh Châu, mà ông cũng đã nhận được tin tức chính xác, phản quân Tuyên Thành và Thiên Sư Giáo cấu kết nhau, hai mươi vạn người lại lần nữa tiến về tấn công Kiến Khang.

Mấy ngày qua, ông vẫn luôn gấp rút điều binh khiển tướng, xây dựng tuyến phòng thủ, ông không thể ngờ được nơi này lại xảy ra chuyện lớn như thế.

Ông phát hiện A Cúc nằm dưới đất.

Bà vẫn còn một hơi thở mong manh, cuối cùng cũng chờ được Cao Kiệu đến, thì thào một câu “Thiệu Ngọc Nương...” sau đó không chống đỡ được nữa tắt đi.

Hết chương 121

Chương 122

Chẳng mấy chốc, Cao Kiệu đã tìm thấy thi thể của Thiệu Phụng Chi trước một ngọn đồi thấp cách đó không xa. Gã bị ai đó cắt cổ giết chết, trên mặt đất có rất nhiều máu, và gã đã chết từ lâu.

Cao Kiệu và mọi người tìm kiếm khắp nơi gần đó nhưng không thấy tung tích của Tiêu Vĩnh Gia đâu cả.

Trời đã tối, cuộc tìm kiếm vẫn tiếp tục, nửa đêm, Lý Hiệp nghe tin cũng vội vàng dẫn theo rất nhiều người gia nhập hàng ngũ tìm kiếm.

Ngày hôm sau, họ đã tìm kiếm hàng chục dặm xung quanh, nhưng vẫn không có tin tức gì về Tiêu Vĩnh Gia.

Ba ngày trôi qua, Cao Kiệu không ngủ không nghỉ, hai mắt căng cứng khô khốc gần như sắp nhỏ cả máu. Nhưng mà Tiêu Vĩnh Gia lại giống như một giọt nước hoàn toàn biến mất dưới ánh mặt trời không một dấu vết.

.....

Tình hình ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Tình hình chiến sự ở mặt trận phía tây quận Vọng Giang rất nguy cấp, phản quân Kinh Châu thế như chẻ tre, chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, quân coi giữ không ngừng xin tiếp viện, nhưng mà Kiến Khang đã không còn thừa binh lực để phân ra nữa.

Trước đây, toàn bộ binh lực trong tay Cao Kiệu buộc phải chia làm bốn, một ở quận Vọng Giang, một ở Kiến Khang, một ở tuyến phòng

thủ tam giác Câu Dung, Khúc A và Bì Lãng, còn một tuyến hiện đang hoạt động ở nội địa.

Quận huyện Dương Châu vùng Đông Nam gần như toàn bộ đã rơi vào tay Thiên Sư Giáo, đội quân này ban đầu được điều động ở khu vực trung tâm để ngăn chặn Thiên Sư Giáo đang tiếp tục mở rộng như một bệnh dịch vào khu vực trung tâm của Đại Ngu, nhưng hiện giờ, dưới sự uy hiếp của một mối đe dọa nghiêm trọng khác từ hướng Tuyên Thành ép tới, sau khi suy nghĩ kỹ, Cao Kiệu đành phải tạm thời từ bỏ kế hoạch này, ra lệnh cho quận binh các quận trung bộ tiếp giáp Đông Nam gồm Bà Dương, Dự Chương, Lâm Xuyên, Kiến An tự tổ chức chống đỡ, ngày hôm qua ông đã điều đội quân này trở về.

Quân đội không bị phái đi tuyến tây. Nhưng dù là lúc này lao tới đó thì cục diện cũng không thay đổi được bao nhiêu.

Phản quân Kinh Châu tuy rằng thất bại trong cuộc Bắc phạt, nguyên khí bị đại thương nhưng căn cơ vẫn còn đó. Đối với thực lực của quân đội này, Cao Kiệu hiểu biết quá rõ. Dưới tiền đề không đủ binh lực để đối kháng lại, sở dĩ trước đây ông bố trí phòng thủ ở quận Vọng Giang vốn dĩ chỉ là để giảm tốc độ xuôi ven sông mà xuống của phản quân, để cho Kiến Khang càng có nhiều thời gian chuẩn bị hơn.

Lần này, đội quân được triệu quay về này được sáp nhập vào Kiến Khang và phòng tuyến tam giác. Phía sau phòng tuyến là đế hậu, bách quan, mấy chục vạn dân chúng từ Kiến Khang bị sơ tán tới đó cùng với rất nhiều dân chạy nạn từ các quận Đông Nam của Đại Ngu vì loạn Thiên sư giáo mà chạy trốn tới, không thể nào để mất được.

Cao Dận hiện đang là người chỉ huy cao nhất ở phòng tuyến này.

Khúc A nơi đế hậu đang tạm lánh nằm ở vị trí trong cùng của tuyến phòng thủ hình tam giác, có thành phòng thủ vững chắc để dựa vào, Cao Dận giao nó cho Lục Giản Chi đang giữ đạo hiếu nghe tin mà đến. Còn bản thân y mấy ngày này vẫn luôn chạy qua chạy lại giữa Câu Dung và Bì Lãng.

Chạng vạng ngày hôm nay, y vừa mới hợp nhất một quân đội ước chừng một ngàn người từ Câu Dung suốt đêm đi Bì Lăng, khi đi qua một thôn xóm chỉ còn lại non nửa thôn dân trốn thoát được, thấy một binh lính cưỡi ngựa đang ôm một con gà mái sậy đang kêu quang quác và một tay nải hiển nhiên là không phải của mình leo lên ngựa chạy trốn, phía sau là một bà cụ tóc bạc trắng đang đuổi theo.

Binh lính này tuy đã mất đi mũ chiến đấu, nhưng chỉ cần nhìn quần áo là nhận ra đó là người xuất thân từ Quảng Lăng quân. Bà cụ chân đi lại bất tiện, làm sao chạy thoát được một kỵ binh trẻ tuổi như vậy. Khi thấy mình bị bỏ lại càng lúc càng xa, bà cụ bị ngã dưới đất, khóc lóc gào lên. Binh lính kia cũng không quay đầu lại, thúc ngựa phóng nhanh vào sâu vùng đất hoang.

Quảng Lăng quân của Cao thị trong những năm qua tuy đã lập được nhiều công lao lớn, quân kỷ cũng nghiêm minh hơn rất nhiều so với các ngoại quân Nam Triều khác. Nhưng Cao Dận cũng biết, không ít tướng lĩnh cao cấp trong quân xuất thân thứ đẳng sĩ tộc Cao thị tuy rằng tác chiến dũng mãnh nhưng trên người lại mang theo bệnh chung không thể tránh khỏi của một số ít sĩ tộc. Trên làm dưới theo, không phải quân đội nào cũng có thể tuân theo các quy định của quân đội.

Dù là thúc phụ Cao Duẩn của y tuy kêu dũng thiện chiến, càng vất vả công lao càng lớn, nhưng mà tính cách lại rất nóng nảy, thích nghe nịnh hót, tính cách kiêu ngạo, dù là đã được Cao Kiệu thường xuyên nhắc nhở nhưng ông ta đôi khi khó tránh khỏi cũng sẽ mất mắt mắt mở cho thủ hạ quấy nhiễu dân chúng.

Bá phụ Cao Kiệu không phải là không biết việc này. Trước đây ông cũng đã cố gắng làm trong sạch kỷ luật quân đội, nhưng giữa sĩ tộc, quan hệ người với người từ nhiều thế hệ trong đó luôn rắc rối khó gỡ, từ lâu đã ăn sâu bén rễ, giống như căn bệnh trầm kha muốn trừ tận gốc trừ thì thường là nói dễ hơn làm. Thường thường là Cao Kiệu nghiêm túc, mọi người đều nghe theo. Nhưng khi nghiêm túc

qua đi, dần dần thói quen cũ lại mạnh nha trở lại nếp cũ, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Bá phụ cũng bó tay hết cách.

Những điều này Cao Dận từ lâu cũng đã nhìn thấy. Nhưng ngay cả bá phụ cũng không thể trị được tận gốc, y có thể làm được gì. Bình thường điều y có thể làm cũng chỉ là quản lý bộ hạ của mình nghiêm hơn mà thôi.

Trong lúc quốc nạn đang nguy nan, ấy thế mà vẫn còn có sĩ binh của Quảng Lăng quân ức hiếp bá tính, càng không nói vừa nhìn là biết đây chính là đào binh.

Cao Dận giận dữ, lập tức cho dừng hành trình lại sai người đuổi theo, chặn đào binh kia bắt lại, trả lại con gà mái già và tay nải cho bà cụ, chờ bà cụ hết khóc lóc cảm ơn rồi đi rồi, y mới quay người quát roi vào binh lính kia. Trong cơn tức giận, y hạ lệnh chặt đầu đào binh này ngay tại chỗ.

Binh lính lăn lộn trên mặt đất, trong ngực rơi ra kim sang được, khóc lóc cầu xin tha thứ, biện luận mình chỉ là một lính liên lạc, không phải cố ý trốn khỏi doanh trại mà là sự việc có nguyên nhân của nó.

Gã nói, mình đã hơn ba mươi tuổi, xưa nay chưa từng có phụ nữ, ngày hôm trước truyền tin trở về, khi đi đường tắt đi qua vùng hoang dã vô tình gặp được một người phụ nữ bị thương nặng, hơi thở thoi thóp, cô gái lấy thân báo đáp, cầu xin gã cứu mình. Gã nóng đầu lên lại có tâm tư riêng đã giấu cô gái kia đi. Ngày hôm nay ra ngoài là tìm kim sang được cho cô ta, vừa rồi đi ngang qua thôn trang thấy bên trong có vẻ như vẫn có người, nhất thời nổi lên ý xấu cho nên mới đi vào cướp đồ.

Binh lính khóc lóc thảm thiết, cứ dập đầu xin tha liên tục, còn nhiều lần đảm bảo chỉ cần tha cho tính mạng của mình thì sẽ quay về binh doanh ngay lập tức, không dám đào binh nữa.

Chiến sự chạm vào là nổ ngay, Cao Dận nào có thời gian rảnh rồi nghe gã nói này nói nọ, hạ lệnh kéo gã đi chém, nhưng lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, nét mặt khẽ động, kêu dừng lại, hỏi tuổi tác của người phụ nữ bị thương, tướng mạo như nào, bị thương ở đâu, địa điểm bắt gặp, trong lòng thoáng cảm thấy đúng người rồi, lập tức sai người đi theo binh lính này qua đó để bắt cô gái kia.

Nơi đây cách Kiến Khang chỉ khoảng nửa nửa ngày khoái mã, Cao Dận gặp người xong lập tức phái người trở về đó báo tin.

Sáng sớm hôm sau, khi trời vừa tờ mờ sáng, trên con đường dẫn đến Kiến Khang, tiếng móng ngựa càng lúc càng rõ, Cao Kiệu suốt đêm đuổi đến.

Cao Dận cũng là hôm qua đi Kiến Khang, gặp Cao Kiệu mới biết chuyện mấy ngày trước bá mẫu sắp sinh của mình bị tập kích và đã mất tích, bá phụ đau khổ tìm kiếm mấy ngày nhưng không có tin tức, chiến sự lại đang thúc giục càng ngày càng ép chặt, ông chỉ đành phải để người ở lại tiếp tục tìm kiếm, mình thì quay về trước.

Hôm qua nhìn thấy bá phụ, thấy tinh thần ông vốn dĩ rất tốt vậy mà mới chỉ vài ngày ngắn ngủi mà đã gầy rộc đi trông thấy, tiêu tụy đến mức làm cho Cao Dận gần như không thể tin được vào hai mắt của mình. Biết rõ trong lòng ông đang đau xót cực độ, đại chiến đang đến gần, đành phải tạm gác lại chuyện kia lại toàn lực ứng phó kẻ địch đang tới, lúc ấy trong lòng y cũng khổ sở vô cùng.

Trước khi đi, Cao Kiệu đã nói riêng với y về tướng mạo và hình dáng của Thiệu thị, nói người phụ nữ này khả năng biết được tung tích của trưởng công chúa, ông đang sai người tìm kiếm khắp nơi, dặn dò y nếu có thời gian thì lưu ý hộ một chút.

Ngày hôm qua nghe miêu tả của đào binh, lúc đó y tức khắc liên tưởng đến Thiệu thị, bấy giờ mới lập tức không kể ngày đêm đi thông báo cho Cao Kiệu, thấy người tới thì vội ra đón.

– Bá phụ, cháu nghi ngờ người phụ nữ kia chính là Thiệu thị. Có điều là cháu có hỏi thế nào bà ta cũng không đáp. Cháu định đưa bà ta đi Kiến Khang nhưng lại sợ bà ta bị thương nặng, ngộ nhỡ chết trên đường đi thì sao, cho nên mới gọi bá phụ tới ạ...

Cao Dận đưa Cao Kiệu tới trước một căn nhà nát, nói:

– Ở bên trong ạ, bá phụ vào xem xem.

Cao Kiệu nhìn chăm chăm vào cánh cửa, sau đó bước nhanh tới đẩy cửa ra.

Trong góc tối dựa vào tường, có một người phụ nữ đang cuộn tròn, cổ nghiêng dựa vào tường, quần áo tả tơi, trên ngực có một vết máu khô, khuôn mặt lộ ra ngoài và trên tay đầy vết cào xước, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, dáng vẻ mệt mỏi, đôi mắt hơi nhắm hờ như chết đi sống lại, không chút sức sống.

Nghe được tiếng đẩy cửa, người phụ nữ chậm chạp mở mắt ra, tầm mắt rơi vào người tới trên mặt, trong mắt lập tức sáng ngời, cả người tựa hồ trong nháy mắt sống lại. Chị ta vội ngồi dậy, đưa tay vuốt tóc mai cho gọn gàng hơn.

– Cao...

– Đồ đàn bà độc ác, trưởng công chúa đang ở đâu? Người đã đưa nàng đi đâu rồi?

Hai mắt Cao Kiệu ghim vào mặt chị ta, một bước xông vào quát lên. Gân xanh trên trán ông nảy lên, tiếng nói nghẹn ngào giống như mặt trống nhỏ bị kéo nứt ra.

Sự nhẫn nhịn, ghê tởm và thù hận sâu sắc trong ánh mắt mà ông ném ra là điều mà chị ta chưa từng thấy trước đây. Thiệu Ngọc Nương làm sao không biết năm đó mình đã đánh mất cơ hội lớn, với địa vị tôn quý của Cao Kiệu và sự ti tiện của mình, cả đời này chị ta sẽ không có cơ hội đi theo ông nữa.

Cũng chính bởi vì thế, chị ta càng hận thù Tiêu Vĩnh Gia gấp bội.

Nhưng chị ta vẫn không chịu từ bỏ, trong lòng vẫn ôm chút kỳ vọng. Nhưng mà ngay khoảnh khắc này, chị ta đột nhiên hiểu ra, mình đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

.....

Ngày hôm đó, Thiệu Ngọc Nương thấy Tiêu Vĩnh Gia chạy thoát đi ra ngoài, bèn cố gắng chống người đứng lên đuổi theo vài bước, lại tiếp tục mắng chửi Thiệu Phụng Chi.

Thiệu Phụng Chi bị chị ta ép buộc lại đuổi theo Tiêu Vĩnh Gia.

Thời điểm đuổi đến trước sườn núi nhỏ, ngay khi chị ta cho rằng Tiêu Vĩnh Gia sẽ bị bắt được, lại từ xa nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi đột ngột xuất hiện ở đầu kia sườn đồi, ngăn ở trước mặt Thiệu Phụng Chi.

Chỉ một động tác giơ tay lên, chị ta còn chưa kịp nhìn rõ cô gái kia ra tay như thế nào thì Thiệu Phụng Chi đã ngã xuống.

Tất cả những gì chị ta thấy là một dòng máu theo động tác giơ tay của cô gái kia phun ra từ cổ họng em trai mình, bắn tung tóe cao vài thước.

Thiệu Ngọc Nương không biết cô gái trẻ tuổi xuất hiện đột ngột này.

Nhưng đây là lần đầu tiên trong đời chị ta thấy một cô gái lại có thể giết người một cách gọn gàng và điêu luyện như vậy.

Chị ta nhìn thấy cô gái kia quay đầu từ xa nhìn về phía mình, chị ta không quan tâm những thứ khác nữa, trong sự cầu sinh mãnh liệt chị ta cố gắng bỏ chạy, đúng lúc ngay gần đó có một vách đá đầy gai dại, chị ta liền lẫm nhẫm xuống, chịu đựng sự đau đớn khi bị gai đâm, lăn xuống chân dốc.

Cô gái kia đuổi đến, đứng ở bên trên không nhìn thấy được bóng dáng của chị ta, có lẽ là so với việc giết chị ta thì càng để ý đến Tiêu Vĩnh Gia hơn, cho nên không liều mạng đi xuống tìm chị ta mà quay người rời đi, Thiệu Ngọc Nương cuối cùng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nhớ lại ngày đó, sau khi trốn thoát khỏi tay lão bà kia, chị ta trở lại Kiến Khang, nhân lúc khắp thành đang hỗn loạn, chị ta lẻn đến gần nhà Cao gia ẩn nấp và theo dõi. Sau khi bám theo Cao Kiệu đưa Tiêu Vĩnh Gia đến nơi này, sau đó, trong bảy tám ngày ở trong núi, chị ta vẫn luôn quanh quẩn ở gần đó, cảm nhận địa hình, nắm vững địa hình và tìm kiếm cơ hội.

Sau khi tra xét đến thôn xóm nhỏ gần đó, cuối cùng chị ta cũng nghĩ ra một cách. Đêm hôm đó chị ta phóng hỏa đối núi, sau đó chạy đến phụ cận thôn xóm nhỏ trốn ở đó trước. Quả nhiên, chị ta chờ được đoàn đội Tiêu Vĩnh Gia đến, tính toán họ sẽ dùng đến nước uống, bèn lén lút hạ thuốc vào giếng nước.

Trong một thời gian dài, để trả thù, nhẫn nhịn, lên kế hoạch, bày mưu tính kế và thậm chí là tự hại cơ thể mình, khi thấy mình đã sắp đạt được ước nguyện, nhưng đến phút cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Tưởng tượng đến sau này có lẽ mình sẽ không bao giờ có cơ hội nào khác có thể đưa mình đến gần với sự trả thù thành công như lần này, những ngày qua, chị ta không lúc nào là không oán hận, hận ông trời bất công.

Nhưng mà bất kể đả kích nào cũng không thể nào so được ánh mắt của Cao Kiệu giờ khắc này nhìn chị ta, chị ta đã không còn nhìn thấy vẻ thương hại mà ông nhìn mình lúc trước nữa.

Chị ta vô cùng khẳng định, không chỉ hai mươi năm trước, thậm chí không lâu trước đây, dù cho biết chị ta giết người phóng hỏa, ánh mắt ông nhìn chị ta cũng vẫn luôn mang theo sự thương xót không đành lòng.

Mà hiện tại, nó đã biến mất, hoàn toàn biến mất!

Chỉ còn lại sự căm hận và thù ghét sâu sắc.

.....

Bàn tay đang vuốt tóc từ từ thả xuống.

Thiệu Ngọc Nương nhìn vào khuôn mặt căng lên vì hận của Cao Kiệu.

— Đương nhiên là cô ta đã chết rồi, cả đứa con sắp sinh trong bụng cô ta cũng đã chết rồi. Thi thể bị ta nghiền thành xương thành tro, đổ vào sông rồi. Cả đời này, kiếp sau, người đừng mơ gặp lại cô ta.

Mạch máu trong người Cao Kiệu lạnh băng, cả người cứng đờ.

Mấy ngày nay ông phái rất nhiều người, tìm kiếm tất cả những nơi thê tử của mình có thể tới, mở rộng cả phạm vi tìm kiếm, nhưng cũng không có tung tích của nàng.

Ngày tháng trôi qua, nàng giống như đá chìm đáy biển.

Những người xung quanh đều đã nhận định nàng đã không còn sống nữa.

Nhưng mà ông vẫn không muốn tin, càng không thể nào chấp nhận kết quả này.

Ở trong lòng ông trước sau vẫn luôn ôm một tia hy vọng, rằng vợ mình chưa chết, chỉ là hiện tại đang vẫn ở một nơi mà ông vẫn chưa tìm tới mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ông gấp gáp muốn tìm được người phụ nữ trước mặt này.

Mà giờ khắc này, hy vọng đã tan biến.

^

Ong nhìn chị ta chòng chọc, đáy mắt dần dần đỏ hoe:

– Thiệu thị, ngươi lặp lại lần nữa cho ta?

– Cô ta đã chết rồi!

Thiệu Ngọc Nương phá lên cười, tiếng cười rất chói tai.

– Cô ta chết là đúng tội, có chết cũng chưa hết tội. Năm xưa nếu không phải thiếp cứu trượng phu của cô ta, thì cô ta đã thành quả phụ từ lâu rồi. Cô ta không cảm ơn thiếp thì thôi, không thành toàn cho thiếp, còn lấy oán trả ơn. Cô ta hại thiếp trở thành như ngày hôm nay, tất cả đều là cô ta tự chuốc lấy.

– Con tiện nhân Tiêu Vĩnh Gia này ngày hôm đó vẫn còn lừa gạt thiếp, nói rằng ngài ở trước mặt cô ta nói thiếp vô sỉ...

– Phập.

Một âm thanh của lưỡi kiếm sắc bén đâm vào thịt.

Cao Kiệu đột ngột rút kiếm đâm mũi kiếm vào ngực Thiệu Ngọc Nương, từ giữa hai xương sườn trước ngực của chị ta đâm sâu mà không có bất kỳ sai lệch nào, kiếm đâm xuyên qua lưng.

Thiệu Ngọc Nương miệng còn mở, nhưng thanh âm đột nhiên ngừng lại.

Chị ta mở to mắt nhìn Cao Kiệu

Cao Kiệu hai mắt đỏ ngầu, nhưng mặt không chút biểu tình, rút kiếm từ trong ngực chị ta ra.

Cơ thể Thiệu Ngọc Nương theo động tác rút kiếm của ông ngã xuống đất.

Cao Kiệu lại không nhìn chị ta lấy một cái, cầm theo chuôi kiếm nơi mũi kiếm máu vẫn còn đang không ngừng chảy xuống quay người

rời đi, mới đi được hai bước, Thiệu Ngọc Nương còn chưa chết kêu thảm thiết một tiếng, dùng hết sức lực toàn thân giãy giụa bò lên, rồi nhào về phía trước ôm lấy chân ông.

– Cao lang quân...trước khi chết, cầu xin ngài nói thật với thiếp, năm xưa, có phải ngài cũng có tình cảm với thiếp không, bởi vì e ngài Tiêu Vĩnh Gia nên mới từ chối thiếp...

Chị ta ngửa mặt lên, máu không ngừng chảy ra từ khoé miệng, nhìn vào mắt Cao Kiệu mà vừa cầu xin, đầy yếu ớt và đáng thương, giống như vẻ ngoài xinh đẹp khi chị ta lần đầu gặp nam tử áo trắng.

Cao Kiệu đứng lại quay đầu lại nhìn người phụ nữ dưới đất, gần từng chữ nói:

– Thiệu thị, người nghe cho rõ đây, A Lệnh không hề lừa người. So với A Lệnh, người có xách giày cho nàng cũng không xứng! Ta có một thể tử như thế, làm sao mà có tình cảm gì với người được. Từ đầu đến cuối, trong lòng Cao Kiệu ta cũng chỉ có A Lệnh mà thôi.

Ông dùng chân đá văng bàn tay chị ta đang ôm chặt lấy mình, ra khỏi phòng, bước nhanh rời đi.

Cao Dận thấp thỏm chờ ở bên ngoài, chợt thấy Cao Kiệu đi ra thì đi lên đón:

– Bá phụ thế nào rồi ạ? Có tung tích gì của bá mẫu...

Còn chưa hỏi xong đã thấy Cao Kiệu lão đảo, sắc mặt trắng bệch thì giật nảy mình, vội xông lên đỡ lấy cánh tay của ông.

– Bá phụ, trong người có gì khó chịu ạ?

Cao Kiệu cảm thấy ngực đột nhiên nhói lên, trước mắt tối sầm lại, một chất lỏng vừa nóng vừa tanh xông tới cổ họng.

Đột nhiên từ đằng xa có một con ngựa phi nước đại đến, người mang tin tức nhìn thấy Cao Kiệu thì hô to:

– Cao tướng công, không tốt rồi, phản quân Tuyên Thành đã đánh tới Lịch Dương, cách Kiến Khang chỉ còn bốn trăm dặm!

Cao Kiệu nuốt lại chất lỏng nóng kia, nhắm mắt lại, mở mắt ra đưa tay bám vào cánh tay của cháu trai, nói:

– Ta không sao. Ta trở về ngay lập tức. Cháu cũng mau quay về Bì Lăng đi.

Cao Dận nhìn bá phụ vội vàng lên ngựa gấp gáp trở về Kiến Khang, trong lòng y chợt trào lên một cảm giác bất an.

– Bá phụ! Chỗ Lý Mục chẳng lẽ không có tin tức gì ạ?

Y không nhin được hỏi to.

Cao Kiệu hơi dừng lại, nói:

– Nó đã quay về rồi. Trên đường về thì bị quân đội ở lại phòng thủ của Hứa Tiết và Bắc Hạ hai mặt giáp công. Ngày trở về của nó còn chưa xác định.

Nói xong, ông dẫn theo tùy tùng phóng ngựa đi.

Hết chương 122

Chương 123

Cao Dận về sau có thuật lại với Cao Kiệu rằng, sau khi ông đi rồi, mình đang muốn gọi người xử lý thi thể của Thiệu thị, nào ngờ người phụ nữ đó vẫn còn sống, đã giẫy giụa bò ra đến cửa nhìn chăm chăm theo hướng Cao Kiệu rời đi, miệng thì lẩm bẩm như là đang niệm chú, những người dân làng đứng gần đó đều nghe thấy đi ra, đó là Thiên Sư Giáo chú.

Những tháng ngày thanh bình yên ả ban đầu đã vĩnh viễn không còn nữa vì sự hỗn loạn do Thiên Sư Giáo gây ra, dân chúng vùng Kinh sư khi nhắc tới Thiên Sư Giáo không ai là không hận đến thấu xương. Phát hiện ra người phụ nữ sắp chết này chính là loạn giáo, một người dân trong sự kích động phần nộ đã nhặt đá ném chị ta, thấy Cao Dận không ngăn cản, quần chúng đồng loạt kích động, mấy chục người còn lại trong thôn xông tới, tranh nhau mắng chửi ném đá. Nếu không phải về sau Cao Dận ra lệnh cho binh lính kéo thi thể đã bị đá đập nát đến mức không thể nhận ra đi rồi, thì chỉ sợ sẽ bị thôn dân đang phần nộ thiêu chết.

Cao Kiệu dù không tận mắt chứng kiến nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được nỗi oán hận của người phụ nữ kia khi chị ta chết đi phải sâu sắc đến mức nào.

Ông cũng không quan tâm Thiệu thị oán hận mình đến mức nào, nhưng chỉ cần nghĩ đến chị ta có thể trút sự oán hận của mình lên trên người thê tử của mình, ông cảm thấy vô cùng vô cùng hối hận.

Trên đường phóng như bay về kinh sư, ông hận bản thân vì sao trước kia không phát giác ra người phụ nữ này là hạng đáng ghê tởm đến như thế. Ông càng hận sâu hơn, con đường danh lợi này dù cho đạt được một cái hư danh, thế nhân khi đề cập tới tên của ông

đều kính ngưỡng, nhưng mà ông thật sự đã sống uống hậu thế, tìm mù mắt mù, bắt đầu từ hai mươi năm trước đã chôn một mầm tai họa, cho đến ngày hôm nay xảy ra sự việc, hại chết vợ mình.

Ông nhớ tới mình mấy lần mềm lòng, nhớ ân tình cũ, cho nên ngày đó ngực quan kia cũng đã hiểu lầm, tính tình thô tử mình nóng nảy, tại sao không hiểu lầm cho được? Nhưng trước kia ông tự cho rằng mình là quân tử sòng phẳng, chỉ luôn trách móc vợ không hiểu mình.

Giờ đây, sau khi lãng phí bao nhiêu năm thời gian, thô tử cuối cùng đã như ông mong muốn hiểu ông, thế nhưng tất cả cũng đều đã muộn.

Cao Kiệu nhớ lần đầu khi gặp nàng, nhớ tới đêm tân hôn, nhớ tới hôn nhân lạnh nhạt nhiều năm của hai vợ chồng bởi vì nguyên nhân là Thiệu thị, nhớ tới ngày đó đưa nàng lên núi, hai người gặp nhau lần cuối cùng, mình đã đi ra ngoài nàng lại gọi ông lại, sửa sang lại vạt áo cho ông dặn dò ông...

Cuối cùng ông không kìm nén nổi nữa, nước mắt tuôn trào ra.

Người phụ nữ điên cuồng kia thề thốt tự nhận đã giết em trai không nghe lời, cũng giết chết Tiêu Vĩnh Gia rồi ném thi thể vào sông.

Ông tình nguyện không tin.

Chỉ cần một ngày không thấy thi thể vợ, ông sẽ cho rằng nàng còn sống.

Đợi khi quốc nạn được bình ổn, ông sẽ lại đi tìm vợ, cho đến khi nào tìm được thì mới thôi.

Kiến Khang còn rất xa, trên đường, một đội quân mới điều động đang xông về phía cổng thành, tiếng bước chân của binh lính làm đường bụi mù mịt, khi thấy Cao Kiệu cưỡi ngựa đi qua, tất cả đều dừng lại nhường đường cho ông.

Lý Hiệp đang bận rộn ở cửa thành.

Toàn thành hơn hai mươi vạn hộ, gần trăm vạn dân cư để sơ tán cũng không phải chuyện ngày một ngày hai là xong.

Tối ngày hôm nay, trong thành vẫn còn mấy ngàn cư dân chưa rời đi. Những người này hoặc là goá bụa già yếu, hoặc là đi lại không tiện, căn bản không đi được đường xa. Lý Hiệp chỉ có thể cùng thủ hạ tập trung những người này lại đưa đến Thạch Đầu Thành.

So với ở lại Kiến Khang thì nơi đó tương đối an toàn hơn.

Y vừa mới trở về, từ xa nhìn thấy đoàn người Cao Kiệu thì vội đi nghênh đón.

Y biết Cao Kiệu tối hôm qua nhận được tin nhắn của Cao Dận nên đã đi ngay trong đêm. Bởi vì lúc trước có tham gia đội tìm kiếm tung tích của trưởng công chúa, cho nên y rất quan tâm. Thấy nét mặt Cao Kiệu không có chút thả lỏng nào, đáy mắt dày đặc tơ máu, liền biết chắc chắn là không có tin tức tốt rồi, trong lòng trùng xuống, chần chừ một chút an ủi nói:

– Tướng công yên tâm, trưởng công chúa cát nhân thiên tướng, nhất định có thể gặp dữ hóa lành.

Cao Kiệu hỏi y tình hình sơ tán cư dân, Lý Hiệp lập tức bẩm báo lại sự việc một lượt.

Cao Kiệu gật đầu:

– Việc này giao cho người làm. Ngày hôm nay trước khi trời tối phải sơ tán toàn bộ mọi người rời đi.

Lý Hiệp đáp ứng, kêu nhân thủ tiếp tục vào thành.

Y cưỡi ngựa đi qua khu vực phụ cận Tần Hoài thành Nam, theo bản năng mà dừng ngựa nhìn về phương hướng Tần lầu. Khu đó bình

thường vào lúc chập tối là đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn tiếng sáo rơi vào tai. Nhưng mà lúc này vào ban ngày mà cửa nhà nào cũng khóa trái, thuyền bỏ neo bên bờ, lạnh lẽo vắng vẻ, không có một nửa bóng người.

Y biết cô ấy đã ra khỏi thành, lúc này không chừng đã tới Khúc A rồi.

Ngày đó, xuất phát từ tư tâm, y lặng lẽ phái thân tín đi Tần lâu muốn an bài cô ấy đi theo xe vận chuyển quân nhu đi Khúc A, lại nhờ người an trí chỗ ở tốt cho cô ấy, tránh để cô ấy tới đó rồi không có chỗ ở, không ngờ người đó đi rồi về nói với y, rằng cô ấy đã được người của Cao Dận đón đi rồi.

Y đoán chắc hẳn là người của Cao gia cảm kích cô ấy từng giúp họ, cho nên mới báo đáp lại như thế.

Khi đó y thờ phào nhẹ nhõm, nhưng mà trong lòng lại thoáng dâng lên tia mất mát và có chút hối hận vì sao mình không tới sớm hơn để gặp mặt cô ấy một lần.

Tổ tiên của y từng làm võ quan, và vì ưu điểm này, từ lúc thiếu niên y đã vào Túc Vệ doanh.

Rất lâu trước đây, khi y còn nhậm chức ở Túc Vệ doanh, trong thời gian rảnh rỗi cũng giống như nhiều quan quân khác có xuất thân và thân phận tương tự ở thành Kiến Khang, suốt ngày tụ tập bạn bè uống rượu đánh bạc, đi săn bắn, cuộc sống không có tương lai, cứ lay lắt như thế, không có việc gì làm, ngày ngày vô ưu vô lự. Cho đến khi tình thế thay đổi đột ngột, y bị phái đi theo Lý Mục lúc đó vẫn là Biệt Bộ Tư mã đi bình định loạn Thục quận.

Chính là những trải qua tương đương với sống chết đó, sự biểu hiện quyết đoán phi phạm và dũng cảm tài năng của Lý Mục đã chấn động sâu sắc đến y, điều đó cũng đã hoàn toàn thay đổi nhân sinh của y.

Y biết vào lúc này Kiến Khang đang gặp nguy hiểm, y đã hạ quyết tâm thề sống chết đi theo Cao Kiệu, cùng ông ấy chiến đấu bảo vệ

Kiến Khang.

Y đã sẵn sàng để chết.

Cha mẹ y đều đã chết, xưa nay y sợ bị quản thúc, nhân duyên như sương sớm, không chịu cưới vợ, có thể nói là không có vương bận gì, có chết trận vốn cũng không sao.

Chỉ là không biết vì sao nghĩ nếu mình cứ thế mà chết đi, trong lòng hình như lại có chút ràng buộc.

Trước mắt y lại hiện ra hình bóng của cô ấy. Vốn dĩ xuất thân giống như cô ấy, cho dù không tiếp khách, nhưng nếu thích cô ấy, chỉ cần trực tiếp bao nuôi cô ấy là được.

Chức quan địa vị của y không thể nào sánh bằng dòng dõi sĩ tộc ở kinh thành, nhưng mà muốn một cô gái có xuất thân như cô ấy lại dễ như trở bàn tay, thậm chí ngay cả cô ấy cũng không dám phản kháng. Nhưng mà không biết vì sao, bản thân mình lại giả thành văn nhã, không dám mạo phạm cô ấy.

Lý Hiệp lại quay đầu lại lần nữa nhìn về hướng Tần lâu, buồn bã muốn rời đi, chợt thấy một thủ hạ chạy tới nói:

— Lý đô vệ, có một cô gái ở cổng thành Nam muốn đi vào nhưng bị ngăn lại, nói là tìm ngài có việc.

Lý Hiệp đánh thót tim một cái, quay đầu ngựa lại lập tức chạy ra cửa thành.

Y một hơi đi tới, xuống ngựa chạy ra khỏi cửa thành, nhìn chung quanh, nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe la nhỏ đậu ở ven đường ít người, bên cạnh xe còn có một cô gái.

Cô gái mặc quần áo vải màu xám, đầu quấn khăn lụa xanh, tay ôm một bọc đồ lẳng lẳng đứng ở nơi đó, hai người nhìn nhau, hai mắt cô ấy sáng lên, vẫy tay với y.

Lý Hiệp thấy tim mình đập nhanh hơn, vội vàng chạy qua, dừng ở trước mặt cô ấy.

– Nghe nói cô đã được đón đi rồi mà, sao còn trở lại?

Lục Nương mỉm cười:

– Phải ạ. Chỉ là thiếp đi được nửa đường lại nhớ đến một chuyện, nhân lúc còn chưa đánh giấc nên quay trở lại. Vừa rồi thiếp định vào thành tìm ngài, nhưng họ nói bên trên đã hạ lệnh không cho vào trong, thiếp đành phải nhờ người đi gọi ngài. Ngài sẽ không trách thiếp làm ảnh hưởng đến công việc của ngài chứ ạ?

– Làm gì có chuyện đó. – Lý Hiệp vội nói. – Cô tìm ta có việc gì?

– Trước đó thiếp thấy y phục của ngài bị rách còn chưa được vá, nghĩ rằng rồi không có việc gì làm nên may một bộ y phục cho ngài, lúc đi lại quên đưa cho ngài. Không đo kích cỡ gì cả, thiếp chỉ làm bừa thôi, mong ngài đừng chê ạ.

Lục Nương đưa tay nài cho y.

Lý Hiệp nhận lấy, nhìn cô ấy, nhất thời không biết phải nói gì.

Lục Nương nhìn y:

– Không còn chuyện gì nữa, thiếp đi đây. Chiến sự hung hiểm, đao thương không có mắt, ngài phải cẩn thận đó.

– ...Chờ qua loạn lạc này, nếu trở về được, Lý Đô vệ không chê thiếp, thiếp nguyện làm nô tì rửa chân cho ngài.

Cô ấy thấp giọng nói xong, cụp mắt xuống, quay người đi đến chỗ xe la.

Lý Hiệp nhìn cô ấy trèo lên xe ngồi xuống, rèm cửa buông xuống, người đánh xe quát lên một tiếng, lúc chuẩn bị giục con la thì mới kịp

phản ứng, đuổi theo ngăn lại, vén rèm xe lên thò người vào trong nói:

– Lục Nương ơ, em hãy chờ ta nhé, sau này ta nhất định sẽ là nơi tránh gió cho em.

Y nhìn đôi mắt toát lên thần thái rạng rỡ của cô ấy, không chút do dự cầm lấy hai tay cô ấy, nắm thật chặt sau đó mới buông ra, thả rèm xuống cho cô ấy, dặn dò người đánh xe cẩn thận.

Y đứng bên đường nhìn chiếc xe la nhỏ dần đi khuất hướng đông dần dần đi xa, nhìn về hướng phương Nam xa xôi. Phương hướng kia, cốc mã lệ binh, bụi mù cuồn cuộn, một trận đại chiến bảo vệ kinh sư sắp xảy ra.

.....

Vào đầu tháng 12, gần một tháng sau khi Lạc Thần trở lại Kinh Khẩu, ngọn lửa chiến tranh cuối cùng vẫn lan tới phụ cận Kiến Khang.

Tin tức truyền đến, phản quân Tuyên Thành cùng Thiên Sư giáo đang cùng tiến đánh về Kiến Khang, Cao Kiệu phụ thân nàng đã nghênh chiến chống lại phản quân cách Kiến Khang chỉ còn lộ trình hai ngày.

Tin tức xấu không chỉ có vậy. Quận Vọng Giang tuyến Tây cũng tràn ngập nguy cơ. Phản quân Kinh Khẩu bất cứ lúc nào cũng có khả năng công phá phòng tuyến này giết về Kiến Khang.

Một khi quận Vọng Giang cũng thất thủ, vậy thì Kiến Khang hai mặt gặp địch, nguy cơ thế nào có thể nghĩ.

Nhưng đây cũng là tin tức bảy tám ngày trước.

Bắt đầu từ bảy tám ngày trước, nàng không còn nhận được bất cứ tin tức gì từ bên ngoài, cũng không biết tình hình chiến đấu như thế nào.

Bởi vì Kinh Khẩu cũng rơi vào bao vây.

Một nhóm đạo tặc ban đầu hoạt động ở vùng Hồ Bà Dương, hoành hành ở thượng du nhiều năm, chiếm trạch xưng vương. Họ nhân Đại Ngu nội loạn mà cướp bóc thương thuyền qua lại, lại dựa vào địa hình cùng với sự quen thuộc thế nước mà đến không để lại hình bóng đi không để lại tung tích, lúc thế lực lớn nhất nhân số còn trên vạn người. Chỉ là vào mấy năm trước, Cao Kiệu phái ra trọng binh mấy lần bao vây tiêu trừ, cho nên thế mở rộng mới dừng lại, không dám hung hăng nữa.

Không ngờ được rằng đội thủy tặc này hiện tại lại nhân loạn mà dốc toàn bộ lực lượng đến tấn công Kinh Khẩu.

Lúc thủy tặc đến là đêm khuya, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà chiếm lấy bến đò, kế đó đổ bộ tiến thẳng đến trấn Kinh Khẩu. May mà Kinh Khẩu phòng thủ nghiêm ngặt, bị thủ vệ phát giác phát ra còi cảnh báo, một ngàn quân coi giữ lập tức gia nhập chiến đấu.

Tuy rằng đại bộ phận thanh niên trai tráng trên trấn Kinh Khẩu đều đã đi theo Lý Mục vào quân đội, trấn dân còn lại cũng không hề hoảng sợ chút nào, đều đồng loạt đi theo quân coi giữ gia nhập cuộc chiến đấu. Chiến đấu kịch liệt một đêm, rốt cuộc đánh lùi thủy tặc.

Đám thủy tặc này đều là đám giang dương đại đạo hung ác tàn bạo, lại quen thuộc thủy chiến, bao vây mấy thông đạo xuất nhập Kinh Khẩu, không cho cứu binh đưa tin ra ngoài, ỷ vào nhiều người nhiều binh khí, sau khi nghỉ ngơi ngày hôm sau lại tấn công lần nữa.

Lạc Thần ngay lập tức liên tưởng đến Hứa Tiết.

Bà Dương tiếp giáp khúc sông Trường Giang, cách Kinh Châu rất xa, lúc ban đầu thủy tặc không có thể hung hãn như thế, triều đình nhiều lần tiêu trừ không thành, nghe nói là được Hứa Tiết âm thầm cho phép, thủy tặc phân chia những thứ đoạt được cho ông ta, ông ta liền mắt nhắm mắt mở để mặc bọn thủy tặc hoạt động ở thượng du con

sông lớn, thậm chí lúc triều đình tổ chức bao vây tiểu trừ còn âm thầm báo tin cho chúng biết.

Vô cùng có khả năng là do lần trước Hứa Tiết muốn bắt mẹ chồng không thành, cho nên đã câu kết với thủy tặc, bất ngờ từ đường thủy xông vào tấn công Kinh Khẩu.

Lạc Thần ngay lập tức cho bảo vệ Lư thị. Lại suy xét đến ngộ nhớ Phàn Thành và Phạm Vọng không thủ vững được bị thủy tặc đánh vào trong, vậy thì chỉ có thể chiến đấu trên đường phố. Nếu như thật sự tới tình trạng đó, ít nhất trang viên còn có thể che chở được một chút.

Ngày hôm sau, đám người Phàn Thành suất lĩnh quân coi giữ cùng thanh niên trai tráng của trấn ra sức chống cự, Lạc Thần mở rộng cửa trang viên, kêu tất cả phụ nữ, trẻ em, người già yếu ở trong trấn vào trong để tránh né tạm thời.

Trang viên rất rộng, có thể chứa được mấy nghìn người, hoàn toàn không có vấn đề. Thẩm thị mang theo con nhỏ, lảng giềng hàng xóm Lý gia, còn có cả rất nhiều người trên trấn tất cả đều đi vào trang viên.

Nhiều người như vậy phải ăn uống, ngủ nghỉ, Lạc Thần và đám tôi tớ của trang viên bận tới tấp tắm giặt. May mà mọi người đều đồng lòng, sau khi đi vào thì cùng chủ động làm việc, thậm chí Tạ Tam Nương cũng tới mang theo cả người của tửu lầu cùng với nhóm Thẩm thị nấu cháo nấu cơm, bận rộn không ngừng nghỉ.

Thủy tặc hung hãn, cộng thêm nhân số chiếm ưu thế, lo lắng của Lạc Thần đã thật sự xảy ra.

Quân coi giữ dần dần lui về phía sau.

Ba ngày trước, bọn họ đã bị bắt lui đến phụ cận trang viên. May mà trước đó Phàn Thành đã thiết lập các chướng ngại vật chung quanh trang viên, trang viên cũng dự trữ rất nhiều lương thực cùng

với các vật tư chiến lược cung tiến, đá lấy lửa...Chính vì có sự chuẩn bị chu đáo chặt chẽ này cho nên hiện tại mới có thể chống đỡ được, không bị thủy tặc đánh vào.

Ba ngày trước, cuối cùng cũng có một người mang theo tin tức xông ra khỏi cuộc chiến loạn đi Kiến Khang tìm sự giúp đỡ.

Mặc dù tin tức này khiến tất cả mọi người trong trang viên đều cảm thấy tràn đầy hy vọng, từ khi người mang tin rời khỏi, thì không có thời khắc nào họ không mong ngóng cứu binh của Kiến Khang đến.

Nhưng mà tâm tình của Lạc Thần lại không hề lạc quan chút nào. Một khi cha nàng nhận được tin tức Kinh Khẩu gặp nguy hiểm, dù là khó khăn đến mấy cũng sẽ phái binh tới cứu. Về điểm này nàng rất tin tưởng. Điều nàng lo lắng là đã hơn mười ngày không có tin tức về Kiến Khang, hiện giờ có phải nơi đó cũng đang lâm vào nguy hiểm hay không.

Nàng cũng lo lắng cung tiến và đá lấy lửa dự trữ trong trang viên đang từng ngày giảm bớt. Một khi dùng hết, chỉ sợ trang viên cũng gặp nguy hiểm.

Lại ba ngày trôi qua. Nếu như thuận lợi, cứu binh hẳn là đã tới rồi mới phải. Nhưng bên ngoài lại không có một chút động tĩnh gì.

Ánh mắt của nhóm phụ nữ trong trang viên vốn tràn đầy hi vọng dần dần biến thành lo lắng.

Cứu binh không đến như dự kiến nên chỉ có hai khả năng, hoặc là người mang tin tức trên đường gặp nạn, hoặc là Kiến Khang đang bị bao vây, tin tức không thể chuyển đến tay phụ thân.

Đêm hôm nay, thủy tặc cuối cùng cũng ngừng điên cuồng công kích như ban ngày, quân coi giữ có thể tạm nghỉ ăn chút cơm canh mà trang viên đưa tới, họ dựa vào tường vây trang viên, tranh thủ chút thời gian để nghỉ ngơi.

Người quá đông, nhà không thể chứa hết, nhiều người phải ngủ trong những lán tạm bợ bên ngoài.

Một đứa trẻ bị ốm và sốt nặng, khi biết tin, Lạc Thần đã bảo thị nữ đưa người phụ nữ và đứa trẻ vào tòa lầu Thanh Huy của mình để nghỉ ngơi. Đêm đã khuya, đứa trẻ bên cạnh uống thuốc, cuối cùng cũng nín khóc, có lẽ đã ngủ rồi.

Lạc Thần tâm sự nặng nề ngủ không yên, lặng lẽ đứng dậy đi ngang qua những người hầu và người giúp việc bởi vì đã nhường chỗ ở của mình mà phải trải sàn ra đây ngủ, xuống lầu đi vào đình viện ngồi xuống bậc thềm đá được ánh trăng sáng gột rửa nhuộm một tầng ánh trắng sáng, ngửa đầu lên nhìn vầng trăng sáng treo trên ngọn cây kia.

Hình ảnh này làm nàng không khỏi nhớ tới hình ảnh đêm đó Lý Mục tìm mình đi đến đây, bởi vì nàng không mở cửa cho hắn, hắn phải trèo lên cây lên nóc nhà, phá cửa sổ xông vào khuê phòng của mình.

Xa nhau đã lâu như thế rồi.

Nàng ngày đêm nhớ lang quân, không biết hiện giờ chàng đang ở đâu?

Phía sau lưng chợt có tiếng chống quải trượng rất nhỏ.

Lạc Thần quay đầu lại, thấy mẹ chồng cũng tới thì vội đứng lên đỡ lấy bà, thấp giọng nói:

– Mẹ ơi, sao mẹ lại ra đây ạ?

Lư thị nói:

– A Di à, mẹ nghe nói thủy tặc chỉ muốn bắt mẹ, nói mẹ ra ngoài thì họ sẽ rút lui, có phải không con?

Việc này là có thật.

Bởi vậy, Lạc Thần càng thêm khẳng định đám thủy tộc này nhất định là do Hứa Tiết sai khiến. Ông ta chắc không biết mình ở Kinh Khẩu, cho nên mới đặt mục tiêu ở trên người mẹ chồng mình.

Lạc Thần vẫn luôn giấu Lư thị việc này. Không ngờ bà vẫn biết được, nàng đang muốn lắc đầu phủ nhận, Lư thị lại nói:

– Mẹ đã suy nghĩ kỹ rồi, không thể bởi vì mẹ mà làm liên lụy đến người trong trấn được. Không bằng giao mẹ ra...

– Không được đâu ạ. Mẹ ơi, nếu mẹ xảy ra chuyện gì, lang quân trở về con biết ăn nói thế nào với huynh ấy đây ạ?

Lư thị sờ sờ nắm tay nàng, nói:

– Mẹ sẽ để lại lá thư cho Kính Thần, nói rõ ràng cho nó biết. Huống chi những người đó chưa chắc đã muốn mạng của mẹ. Con không cần quá lo lắng.

– Như vậy cũng không được đâu ạ. Mẹ ơi mẹ yên tâm, cứ chờ thêm một hai ngày nữa đã, qua một hai ngày nữa, cứu binh Kiến Khang nhất định sẽ tới.

Thấy Lư thị còn muốn nói thêm, nàng nói tiếp:

– Mẹ ơi, mẹ đừng gặt con làm gì. Mẹ tưởng con không biết hay sao? Mẹ không muốn liên lụy dân trong trấn, mẹ cũng sẽ không liên lụy đến lang quân. Có phải mẹ đã nghĩ xong, chờ mẹ ra ngoài rồi, những người đó lui đi rồi thì mẹ sẽ từ bỏ mạng sống, tránh cho bọn chúng bắt mẹ uy hiếp lang quân có đúng không ạ?

Nàng rung rung nước mắt.

– Mẹ ơi, nếu như người mà đám thủy tộc muốn là con, lẽ nào mẹ chịu để con ra ngoài? Cho dù người nhà con không nhận được tin tức, không có người cứu cũng không sao cả, chỉ cần chúng ta có thể

thủ vững lâu hơn một chút nữa, lang quân nhất định sẽ phái người tới! Nam Triều đang loạn lạc như thế, chắc chắn huynh ấy không từ bỏ chúng ta đâu.

Lư thị yên lặng một lúc sâu, siết chặt tay nàng, mỉm cười nói:

– Con ngoan, mẹ hiểu rồi, mẹ nghe theo con, chờ cứu binh tới.

Bấy giờ Lạc Thần mới yên tâm, đưa Lư thị về phòng nghỉ tạm.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, thủy tặc bao vây trang viên lại bắt đầu có ý đồ tấn công trang viên, đám người Phàn Thành và Phạm Vọng cố gắng chống đỡ, mà nơi Kiến Khang vẫn không có động tĩnh gì.

Vào lúc ban đêm, cơm ăn cũng đổi sang thành cháo.

Tuy rằng đã có chuẩn bị từ trước, nhưng dù trữ lượng thức ăn có nhiều bao nhiêu cũng không đủ cho số lượng nhiều người như vậy.

Quân coi giữ phải chiến đấu, Lạc Thần căn dặn vẫn duy trì cơm khô như cũ cho họ, còn những người khác trong trang viên ngoài những người già yếu, sức khỏe yếu và bệnh tật ra thì những người còn lại bao gồm cả nàng tất cả đều đổi sang ăn cháo.

Cứ thế lại qua hai ngày nữa, tình thế càng lúc càng nguy hiểm, bên kia Kiến Khang vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, mà thủy tặc bên ngoài lại càng hung hãn, ban ngày còn phóng hỏa thiêu đốt nhà trong trấn, ánh lửa hừng hực.

Một đêm nữa lại đến, trong bóng đêm, tiếng người bị thương cùng tiếng trẻ con khóc dường như văng vẳng bên tai, không khí trong trang viên trầm mặc, u uất và áp lực.

Lạc Thần cảm nhận được, không chỉ người dân thị trấn trong trang viên bị bao vây, dù là quân coi giữ theo từng ngày qua đi, hai ngày này ý chí đã dần dần dao động, rõ ràng nhất chính là Kinh Khẩu lệnh.

Hai ngày này, sợ hãi và tuyệt vọng đã bắt đầu không che giấu được mà lộ ra trên khuôn mặt của ông ta, nếu không phải có Phàn Thành và Phạm Vọng chống cự, chỉ sợ quân coi giữ cũng đã bắt đầu muốn từ bỏ rồi.

Vào lúc ăn cơm, Lạc Thần đích thân mang theo một hộp thức ăn có bánh Hồ đi cùng đám Thẩm thị đi đưa cơm đi ra ngoài trang viên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Mấy ngày chiến đấu liên tiếp đã khiến cho binh lính rất mệt mỏi, có một vài người đã nằm ngả dưới đất, có người nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên nhìn thấy nàng đi ra thì đều đứng lên.

Lạc Thần cầm bánh phân phát cho từng binh lính một, phát xong nàng nói:

– mấy ngày qua các người đã vất vả rồi, ta vô cùng cảm kích. Các người yên tâm, chỉ cần chúng ta tiếp tục thủ vững mấy ngày nữa, nhiều nhất là mấy ngày thôi, cứu binh của Lý thứ sử sẽ đến! Ngài ấy là một hiếu tử, mẫu thân và thê tử ngài ấy đều ở đây, ngài ấy sẽ không mặc kệ đâu.

Những người lính cầm bánh trong tay, yên lặng nhìn nàng, vẻ mặt ban đầu uể oải dần dần có tinh thần lên.

Phạm Vọng thấy thế hô to:

– Các người đã nghe thấy không? Truyền lời của phu nhân xuống cho ta! Bánh trong tay các người là do đích thân phu nhân làm cho các người. Mau nhân nóng mà ăn đi, ăn xong rồi thì đánh lên tinh thần cho ta. Có Lý thứ sử ở đây, không ai sẽ chết cả.

Binh lính dường như được sống lại, ăn bánh, vừa ăn vừa truyền lời xuống.

Phạm Vọng đi đến trước mặt Lạc Thần, cung kính nói:

– Cảm ơn phu nhân. Phu nhân mau đi vào trong đi, không cần phải ra nữa đâu, nơi này cứ giao cho chúng tôi. Phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ thủ vững, nhất định không rút lui nửa bước.

.....

Quân coi giữ bên ngoài trang viên lại tiếp tục cố gắng thủ vững ba ngày.

Cuối cùng, vào sáng sớm ngày thứ tư, đúng như buổi tối hôm đó mà Lạc Thần đã nói với các binh lính, cứu binh cuối cùng tới rồi.

Từ phương hướng thượng du con sông lớn, có một đội quân hai ngàn người do Cao Hoàn thống lĩnh từ phía sau lao thẳng tới mà đến, đốt sạch thuyền của bọn thủy tặc đậu bên sông, kế đó xông vào Kinh Khẩu, cùng quân phòng thủ biết được cứu binh đã đến trở nên hừng hực khí thế tinh thần phấn chấn giết cho đám thủy tặc không kịp trở tay. Đám thủy tặc bị tấn công bất ngờ, người ngã ngựa đổ, muốn chạy trốn thì lại phát hiện thuyền đã bị đốt hết rồi.

Hàng ngàn người tụ tập bên bờ sông, người chết kẻ bị thương, đến rạng sáng, mặt nước rộng lớn bên sông nhuộm một màu đỏ thẫm, có vô số thi thể nổi lềnh bềnh trên mặt sông.

Kinh Khẩu bị vây nhốt hơn nửa tháng cuối cùng đã được giải thoát.

Cửa lớn của trang viên mở ra, mọi người đều phấn khởi vui mừng quỳ xuống dập đầu trước mặt Lạc Thần, sau đó về nhà.

Lạc Thần gặp em trai Cao Hoàn của mình.

Gần như đã một năm không gặp, cậu đã cao hẳn lên một cái đầu, cả người nhìn cũng giỏi giang không ít.

Cậu nói cho Lạc Thần biết, từ một tháng trước Lý Mục đã chọn một con đường tắt để trở về Nam Triều, nhưng mà nửa đường bị chặn phải

quân đội Hứa Tiết và Bắc Hạ hai mặt giáp công, cho nên không thể nào thoát thân ra được, đại quân bị trói buộc ở đó.

Hắn biết tình hình Nam Triều cực kỳ nguy cấp, Lạc Thần lại ở Kinh Khẩu, lo lắng cho nàng và Lư thị sẽ gặp nguy hiểm, bèn phái Cao Hoàn mang theo đội khinh kỵ binh này đi một con đường khác vòng vèo và xa hơn. Hắn còn ra lệnh cho cậu không cần lo lắng cái khác, dùng tốc độ nhanh nhất trực tiếp đi Kinh Khẩu, bảo đảm Kinh Khẩu bình an vô sự.

Cậu làm theo như thế, đêm nghỉ ngày đi, cuối cùng hôm nay đã đuổi tới.

– A tỷ ơi, nguy hiểm thật đó. May mắn là mọi người chống đỡ được, không xảy ra chuyện lớn gì. Chứ ngộ nhớ các tỷ mà có mệnh hệ gì, đệ biết ăn nói sao với tỷ phu đây?

Ở trước mặt binh lính, Cao Hoàn dần dần bắt đầu tạo lập được uy tín, nhưng mà đối với Lạc Thần thì cậu lại lộ nguyên hình, vỗ ngực, đáng vẻ quá may mắn, sống sót sau tai nạn.

Lạc Thần mỉm cười, nhận lấy cái khăn nóng ấm từ tay A Đình đang tròn xoe mắt nhìn Cao Hoàn, lau vết máu trên mặt em trai, lau xong nói:

– Trước khi đệ đi, tình huống chỗ tỷ phu đệ rất không tốt phải không?

Cao Hoàn cười hì hì:

– A tỷ yên tâm. Tỷ phu có danh chiến thần cũng không phải là hư danh. Huynh ấy chỉ lo cho Kinh Khẩu nên mới bảo đệ đi trước. Thậm chí quân đội mà Hứa Tiết để lại thủ Tương Dương nghĩ là chặn được huynh ấy, căn bản là nằm mơ thôi. Còn Bắc Hạ kia rõ ràng là ốc còn không mang nổi mình ốc nữa. Mộ Dung Tây đã xuất binh đánh Lạc Dương rồi.

– Kế hoạch của tỷ phu là mau chóng lấy được Tương Dương sau đó vượt sông quay về Nam Triều, đây là con đường gần nhất. Phán quân Kinh Châu của Hứa Tiết chẳng phải xuôi theo ven sông tấn công Kiến Khang à, tỷ phu cũng học theo ông ta, dọc theo sông đuổi theo lão ta, từ phía sau đánh lên, đánh cho lão ta trở tay không kịp, xem lão làm thế nào để tấn công Kiến Khang đây!

Trái tim bị kéo căng đã lâu của Lạc Thần cuối cùng cũng thả lỏng, trên mặt nàng hiện lên nụ cười đã mất từ lâu.

Chỉ cần hần đã trở lại, không quan tâm tình thế kế tiếp có gian nan bao nhiêu, Lạc Thần cũng không thấy lo lắng nữa.

Trên người hần có một lực lượng thần kỳ như vậy đó, có thể làm cho người khác cực kỳ an tâm.

Hết chương 123

Chương 124

Lật Dương nằm ở phía Nam Kiến Khang cách Kinh sư tầm mấy trăm dặm.

Trước đó không lâu, khi phản quân Tuyên Thành lần đầu tiên tấn công Kiến Khang, Cao Kiệu đã đích thân từ Kiến Khang tới đó suất quân chống lại phản quân, thành công đánh bại phản quân, khiến cho phản quân phải co đầu rút cổ lùi bước.

Nhưng không lâu sau chiến thắng ngắn ngủi đó, nơi đây lại một lần nữa rơi vào hỗn chiến.

Một bên vẫn là quân triều đình, một bên vẫn là quân phản loạn đến từ Tuyên Thành. Nhưng khác với lần trước, lần này, quân nổi dậy còn tập hợp một lực lượng từ Thiên Sư Giáo.

Trận chiến tranh đoạt Lật Dương này đã tiến vào ngày thứ năm.

Quân đội triều đình đã đẩy lùi cuộc tấn công của quân địch. Nhưng phản quân do quân Tuyên Thành và Thiên Sư Giáo chúng liên hợp xen kẽ nhau tấn công tới lại giống như châu chấu vô tận từ lòng đất chui lên, lan rộng khắp các ngọn núi và đồng bằng, đánh không ngừng nghỉ, tiêu diệt không dứt, lui một đợt lại tới đợt khác.

Đặc biệt là đội ngũ tiên phong mấy nghìn người do đệ tử Thiên Sư giáo tạo thành người nào cũng có gương mặt cứng đờ, hai mắt đỏ như máu, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn kỳ dị như dã thú, cầm kiếm sắc bén trong tay, điên cuồng xông tới, chém bất cứ người nào nhìn thấy.

Không có gì có thể ngăn cản bước chân của bọn họ, những người này tựa hồ không phải nhân loại, mà là một đám tang thi chỉ có sinh mệnh không có linh hồn, trừ phi mất đi hơi thở, hoặc là cụt cả hai chân, bằng không, cho dù là chặt đứt cánh tay, máu sẽ chảy đầm đìa, điều đó cũng không ngăn cản họ vừa dẫm lên thi thể đồng bọn vừa lao về phía trước.

Một người ngã xuống, phía sau lập tức có nhiều hơn người xông lên.

Trong một trận dã chiến để tranh đoạt địa hình có lợi, Lý Hiệp tận mắt chứng kiến một đệ tử Thiên Sư giáo bị một đao của mình chém đứt đầu, thế nhưng cơ thể thiếu đi cái đầu cổ vai bằng phẳng lại đứng thẳng tắp lao về phía trước bảy tám bước rồi mới đổ gục xuống, mà thanh kiếm kia vẫn còn bị nắm chặt trong tay.

Cảnh tượng này khiến cho y nhìn thấy cũng sờn cả tóc gáy.

Lật Dương là một đạo quan khẩu cuối cùng của phía nam Kiến Khang, nếu như để mất Lật Dương sẽ giống như mở ra một cánh cửa nối thẳng đến Kiến Khang cho phản quân. Mà Kiến Khang, ngoại trừ Thạch Đầu Thành được Cao Kiệu dốc lòng xây dựng nhiều năm nay với bức tường thành không quá cao của nó thì không còn bất cứ tấm chắn nào đáng giá để nhắc tới.

Mọi người đều biết tầm quan trọng của Lật Dương, hơn nữa, từ đầu đến cuối mỗi trận chiến, Cao Kiệu đều sẽ ra mặt chỉ huy trận chiến, thậm chí không màng đến sự thuyết phục của cấp dưới mà tự mình khoác áo giáp cùng nhau ra trận cùng tướng sĩ cùng giết địch. Có ông truyền cảm hứng và khích lệ, bất luận là Quảng Lăng quân hay là trung quân ở lại giữ thành tới bước này rồi đều giết đến đỏ mắt, nhưng không người nào dám rút lui.

Chính vì dựa vào sĩ khí này mà mấy ngày sau, quân triều đình chẳng những đoạt lại được trận địa đã mất đi trước đó mà còn đánh phản quân phải rút lui về sau năm mươi dặm.

Thế nhưng trên dưới còn chưa kịp nghỉ ngơi, vào ngày thứ bảy khi trận chiến đang tiến ra kịch liệt, Cao Kiệu vẫn không thể không quyết định co trận địa lại, lui vào bên trong thành, chia quân quay về Kiến Khang.

Bởi vì ông đã không có sự lựa chọn nào khác.

Ông vừa nhận được chiến báo mới nhất.

Quận Vọng Giang mấy ngày trước đã bị công phá, phản quân Kinh Châu đã chia binh làm hai đường, một bộ phận đi đường bộ vùng ven sông công chiếm quận huyện ven đường, thế như chẻ tre, bộ phận khác do đích thân Hứa Tiết đốc chiến, chọn đi thuyền, dọc theo con sông thuận gió mà đi nhanh, ào ạt tiến về Kiến Khang.

Phản quân theo đường thủy đi về phía Đông này ít ngày nữa sẽ tới.

Niềm vui thắng lợi trong giây lát liền tan thành mây khói.

Thời điểm Cao Kiệu an bài xem ai ở lại thủ Lật Dương, sảnh nghị sự rơi vào yên lặng.

Mọi người đều biết sau khi chia quân đi Kiến Khang, dựa vào số lượng căn bản không thể nào chống lại được nhân mã của đối phương, dựa vào cửa thành này muốn chống cự phản quân nhiều không đếm được đang điên cuồng ở bên ngoài thành, áp lực rất lớn.

Đây không còn đơn giản là vấn đề sống hoặc chết. Mà là nếu thành trì bị phá, mình chết trận thì thôi, nhưng nếu không tốt rất có khả năng sẽ phải gánh trên lưng tội danh vô năng ngỗ quốc, bị người người thoá mạ.

Tội danh này không ai gánh nổi.

– Nếu Cao tướng công tin tưởng tôi, tôi nguyện lĩnh quân cố thủ toà thành này!

Bên trong bầu không khí im ắng, Lý Hiệp bước ra khỏi hàng, hành lễ nói.

Cao Kiệu nhìn thẳng vào y, trong đôi mắt trũng sâu đó chậm rãi hiện lên một tia vui mừng.

Ông đứng lên đi đến trước mặt Lý Hiệp, nâng y dậy, nói:

– Ta quay về kinh sư, sẽ dốc toàn lực chống lại quân Kinh Châu, cố gắng hết sức bảo vệ Kiến Khang. Nếu như người có thể suất lĩnh những người ở đây đánh đuổi quân Kinh Châu phía tây, bảo vệ cho môn hộ này, trận chiến này công đầu sẽ thuộc về người.

– Tướng công yên tâm! Quan binh toàn quân tâm vững như sắt! Không có lệnh của tướng công, dù máu bắn ba thước cũng không lui về sau một bước!

Lý Hiệp trịnh trọng nhấn mạnh từng câu từng chữ.

.....

Cao Kiệu phái hai trung lang tướng Kiến Khang ngày hôm đó tình nguyện ở lại để bảo vệ thành trì cùng với Lý Hiệp, sau khi để lại quân coi giữ, ngày hôm đó, ông ngay trong đêm suất lĩnh quân đội còn lại chạy về Kiến Khang.

Thạch Đầu Thành nằm ở phía Tây Kiến Khang, lần đầu tiên được xây dựng vào thời tiền triều, ban đầu nó là pháo đài quân sự dùng để bảo vệ Kiến Khang. Trước cuộc Bắc phạt năm đó, Cao Kiệu lại tiếp tục gây dựng nó, chẳng những môn hộ cao sâu, mà tường thành càng kiên cố vững chắc hơn, được xưng là đệ nhất pháo đài Giang Đông.

Hứa Tiết ở trong triều đình nhiều năm, đương nhiên là biết được sự kiên cố của Thạch Đầu Thành. Sau khi đến, Cao Kiệu đoán ông ta sẽ vòng qua Thạch Đầu Thành. Lộ tuyến có khả năng nhất chính là

chọn tuyến đường đi vùng núi Phúc Chu Tường Lãng, ông bèn giành trước thời gian đến đó để bố trí mai phục.

Quả nhiên là bị ông đoán trúng.

Đêm đó, phản quân lợi dụng bóng tối bao phủ, lên thuyền ở ven sông cách Thạch Đầu Thành mấy chục dặm và vòng về Kiến Khang để đánh úp lại.

Vốn là dự tính tập kích bất ngờ, nhưng không ngờ khi đi qua một con đèo trũng gần Tường Lãng thì gặp phục kích. Ngay tức thì hoả tiễn hai bên đỉnh núi như châu chấu, lôi thạch cuồn cuộn. Phản quân bị tập kích bất ngờ không kịp đề phòng, ở trong khe núi tránh né tấn công mà giẫm đạp lên nhau, chờ khi phục binh giết xông ra, quân lính liền bị đánh bại.

Hứa Tiết thấy tình thế bất ổn lập tức cho rút lui về phía sau, bỏ lại những binh lính bị thương cùng với quân nhu khôի giáp đầy đất, bị quân triều đình một đường đuổi giết mà kinh hồn táng đảm, mang theo bại quân chạy trốn ngay trong đêm, cho đến hừng đông vẫn luôn chạy một mạch về vùng đất hoang huyện Giang Thành hướng tây Bắc Kiến Khang, lợi dụng địa hình bằng phẳng chinh đốn đội ngũ, lúc này mới xem như tránh thoát được một kiếp.

Lần này sở dĩ ông ta phân chia binh đi hai đường thủy và bộ, bản thân mình suất lĩnh quân đội thì đi theo đường thủy, nóng lòng đánh Kiến Khang trước, đều là bởi vì Lý Mục.

Từ trước đến nay ông ta vẫn luôn muốn tạo nên nghiệp lớn, nhưng không nghĩ tới một cuộc Bắc phạt không những không đạt được mục đích lấn át Cao Kiệu mà ngược lại còn khiến cho mình không còn chỗ đứng ở trong triều đình.

Ngay khi ông ta đang do dự về việc có nên tiếp tục mưu phản hay không và khi nào thì mưu phản thì cuộc nổi dậy của Thiên sư Giáo quy mô lớn bắt đầu từ đất Ngô và sau đó lan rộng nhanh chóng với thanh thế vô cùng to lớn khiến ông ta cảm thấy như thể mình đang

được trời trợ giúp, nên không do dự nữa, quyết định nhân cơ hội ngàn năm có một này để bắt đầu lại nghiệp lớn một lần nữa.

Nhưng mà toàn bộ Nam Triều này ông ta còn kiêng kị một người.

Người đó chính là Lý Mục.

Ông ta biết Lý Mục là một đối thủ đáng sợ.

Một khi hấn dẫn quân quay về Nam Triều, mà mình đến lúc đó còn chưa khống chế tốt cục diện, rất có thể sẽ gặp khó khăn, không cẩn thận có thể sẽ lật thuyền trong cồng ngầm.

Cho nên ngay từ ban đầu ông ta đã tính toán bắt lấy mẫu thân của Lý Mục, lặn lẽ phái người lén đến Kinh Khẩu, nào ngờ được Lý mẫu lại vào trang viên ở, canh giữ nghiêm ngặt, căn bản không có cơ hội ra tay. Cho nên ông ta lại quyết định sai khiến đám thủy tặc kia tấn công Kinh Khẩu.

Ông ta cứ đinh ninh chắc chắn rằng sẽ thành công. Nhưng cuối cùng tin tức gửi đến vẫn làm ông ta thất vọng.

Mà càng không ổn chính là ông ta cũng nhận được tin tức, Lý Mục quả nhiên đúng như dự đoán của ông ta đã phát quân xuống phía Nam. Cho nên ông ta càng phải mau chóng đánh hạ Kiến Khang.

Theo kế hoạch của ông ta, Kiến Khang tuy rằng không có nơi để dựa vào phòng thủ, nhưng chỉ cần trước khi Lý Mục dẫn binh quay về ông ta đánh hạ Kiến Khang và nhân thế công chiếm Kinh Khẩu, khống chế chặt chẽ Quảng Lăng độ, điều này có ý nghĩa bắt đầu từ thượng du Kinh Châu cho đến hạ du Giang Đông, toàn bộ khu vực sông cũng như thương mại và giao thông đường thủy phụ thuộc vào sông lớn, chiếm một tỷ lệ lớn trong ngân quỹ quốc gia của triều đình, cũng rơi vào tay ông ta.

Ông ta nắm được mạch máu của Nam Triều rồi thì sau đó ngăn chặn Lý Mục ở Giang Bắc, làm cho hấn không thể nào qua sông xuống

phía Nam được. Như thế, sau này ông ta hoàn toàn có thể dựa vào con sông lớn này để chống lại Lý Mục và triều đình đã rút lui về một góc Đông Nam, mưu đồ khởi nghiệp của mình.

Đây là lý do tại sao ông ta đích thân dẫn quân tập kích bất ngờ ở Kiến Khang.

Từ sau khi ông ta lợi dụng cơ hội Thiên Sư Giáo tác loạn mà công khai tạo phản, mọi việc luôn thuận lợi suôn sẻ.

So với việc Cao Kiệu phải đỡ trái hở phải vật lộn để giải quyết khó khăn, có thể nói ông ta đang thuận buồm xuôi gió và đạt được những gì mình muốn. Vốn dĩ ông ta có chút tự mãn đắc ý, không nghĩ tới sau trận chiến đầu tiên khi vừa đổ bộ, thế nhưng lại bị trúng mai phục của Cao Kiệu, thất bại một cách thảm hại như thế.

Hứa Tiết vừa căm hận vừa bức bối, nghỉ ngơi hai ngày ở huyện Giang Thành thì nhận được tin chiến thắng mới, nói là đội quân mà Dương Tuyên suất lĩnh dọc đường đi bách chiến bách thắng, ven đường công thành đoạt đất, thế như chẻ tre, một vài quan viên quận huyện địa phương nhỏ thậm chí còn không hề chống cự, trực tiếp mở cửa thành ra đầu hàng.

Quân đội đã đánh tới khu vực Dương Đồ, cách Kiến Khang chỉ có lộ trình ba bốn ngày đường.

Hứa Tiết vui mừng không sao tả xiết, phát tin tức này xuống, lại dùng trọng thưởng khích lệ binh lính, ngay sau đó điều binh khiển tướng, lại lần nữa tấn công Kiến Khang.

Sau khi Cao Kiệu thắng trận đầu tiên, biết Hứa Tiết tất sẽ ngóc đầu trở lại, phái Giang Thừa lệnh Thôi Cao canh giữ Tây Lăng phía bắc Kiến Khang, thái thú Lư Giang Thượng Cương canh giữ Thanh Khê ở phía Đông, quan binh Thạch Đầu Thành canh giữ Tây môn, mình thì lĩnh quân bố trí phòng thủ ở Vân Long Môn phía nam Đài Thành.

Huyết chiến ba ngày, Thôi Cao và Thượng Cương lần lượt bỏ mình, Tây Lăng và Thanh Khê rơi vào tay Hứa Tiết.

Hứa Tiết tinh thần phấn chấn, sĩ khí dâng cao, thừa thắng xông lên tấn công Vân Long Môn, Cao Kiệu đích thân dẫn quân chống cự lại, trong trận chiến, Hứa Tiết bị ông bắn một mũi tên trúng ngực ngã xuống ngựa, người bên cạnh tưởng rằng ông ta đã chết, kinh hoàng vô cùng, đỡ ông ta lên hốt hoảng bỏ chạy. Cao Kiệu nắm lấy cơ hội phản công, ép cho phản quân lui về sau mấy chục dặm, cuối cùng đã đoạt lại được hai vùng đất Tây Lăng, Thanh Khê.

Mũi tên đó chỉ bị tấm kính hộ tâm chặn lại, nó chỉ làm nứt lớp khôi giáp, xuyên vào thịt một tấc, không hề đáng lo ngại.

Tuy rằng sợ bóng sợ gió một hồi, tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng Hứa Tiết chưa bao giờ ngờ được rằng, vốn dĩ cho rằng Kiến Khang sẽ dễ dàng bị mình lấy được thế nhưng lại khó đánh đến như thế. Chẳng những mình suýt nữa thì bỏ mạng trong tay Cao Kiệu, thủ hạ binh lính cũng thương vong thảm trọng, mệt mỏi tột độ. Nhớ tới lúc trước, ông ta muốn trưng tập dân chúng quận huyện phụ cận để làm quân phụ cho mình, dân chúng lại oán thán chống lại rồi bỏ trốn hết, ông ta không còn lòng tái chiến nữa, hạ lệnh đóng trại nghỉ ngơi chỉnh đốn, nôn nóng chờ đợi Dương Tuyên đến.

Phản quân tuy lần thứ hai bị đánh lùi, Kiến Khang lại có cơ hội nghỉ ngơi, nhưng một trận chiến này quân triều đình cũng tổn thất không nhẹ. Chẳng những binh lính bình thường mà ngay cả tướng lĩnh cấp trung trở lên cũng thương vong hơn mười người, nhìn mà thấy sợ.

Cao Kiệu không màng mệt mỏi, lúc đến thăm hỏi binh lính bị thương trong doanh trại đóng ở bên ngoài Vân Long Môn Đài Thành, bên ngoài viên môn đột nhiên có một người máu me đầy người mang theo tin tức đáng sợ đến.

Bì Lăng thất thủ rồi.

Chinh trấn tướng quân Chung Minh phụ trách phòng thủ Bì Lãng xuất thân sĩ tộc, đi theo Cao Duẩn chinh chiến nhiều năm, từ trước đến nay vốn dĩ vẫn luôn đóng quân ở Quảng Lăng, lần này Cao Kiệu điều quân nam hạ, Chung Minh được điều đến đây nghe lệnh Cao Dận.

Ông ta tự thấy mình có kinh nghiệm có lý lịch, có thể xưng huynh gọi đệ với Cao Duẩn, là bậc trưởng bối của Cao Dận, khinh thường anh ta tuổi trẻ, đối với việc bản thân mình phải nghe theo lệnh của Cao Dận trong lòng rất bất mãn. Nhưng biết Cao Dận là gia chủ đời sau của Cao thị được Cao Kiệu rất coi trọng, e ngại mệnh lệnh của Cao Kiệu, cho nên ngoài sáng thì không dám có biểu lộ gì. Sau khi bị phái đi Bì Lãng, bố trí phòng thủ xong, đánh lui mấy cuộc tấn công của Thiên Sư Giáo chúng, trong lòng càng xem nhẹ, cảm thấy Cao Dận quá nghiêm túc trong mọi việc, thực sự đang làm lớn chuyện, Thiên Sư Giáo chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, chỉ thường mà thôi, Cao Dận lại như gặp đại địch, chứng tỏ bản thân rất vô năng.

Ngay như vào mấy ngày trước, Cao Dận tới đây tuần tra doanh, chờ anh ta rời khỏi rồi, Chung Minh lại triệu mấy bộ hạ thân tín của mình vào uống rượu mua vui, lén châm biếm Cao Dận nhát gan vô năng, mọi người phụ họa theo, đều uống rượu đến say mềm.

Vừa hay vào đúng đêm khuya hôm đó, Thiên Sư giáo bị đánh bại trước đó đã tập hợp mười vạn người, do giáo đầu Ngô Thương tự mình dẫn dắt tấn công quy mô lớn Bì Lãng vào ngày trong đêm.

Kết quả thế nào có thể nghĩ.

Chung Minh tỉnh rượu, muốn bày trận đối kháng lại nhưng mà đã muộn.

Cao Dận nghe tin chạy đến thì Bì Lãng đã thất thủ, Chung Minh kia cũng bị giết chết trong loạn quân, đầu bị treo cao trên đầu tường thành.

Phòng tuyến tam giác bố trí trước đó chỉ trong một đêm đã bị xé rách một lỗ hổng. Ngày hôm sau, Ngô Thương liền suất lĩnh đệ tử cùng giáo chúng ngựa không dừng vó mà lao đến Khúc A nơi để hậu đang ở đó.

– Cao tướng công! Thiên Sư Giáo đã xuất động toàn bộ đệ tử, trên dưới không dưới mười vạn người, lại do giáo đầu đi đầu tác chiến, vô cùng hung hãn, quân coi giữ Khúc A không đủ, đã bị bao vây tứ phía rồi. Lúc trước Cao tướng quân đang chỉ huy trận chiến đã bị trúng tên bị thương, Lục công tử đã thay ngài ấy lĩnh quân, gian nan thủ thành, tình huống vô cùng khẩn cấp. Một vài người được phái ra đi báo tin vừa ra khỏi thành không xa đã bị phát hiện bị giết hết, tiểu nhân lên ra liều chết chạy trốn, may mắn thoát được mà tới đây báo tin.

Người mang tin tức quỳ xuống đất, cao giọng hô.

Cao Kiệu thấy hai mắt tối sầm, hai tai ong ong, cơ thể hơi loạng choạng như muốn ngã xuống.

Tả hữu cuống quít đi lên đỡ lấy ông.

Ông ổn định lại cơ thể, đẩy bàn tay đang đỡ mình ra, cầm lấy thư mà tỳ tay Cao Dận đưa cho người mang tin gửi cho mình, đọc nhanh như gió, xem xong bả vai ông cứng ngắc.

Bên trong trướng, trước mặt ông là mười mấy phó tướng sắc mặt ai nấy cũng trầm trọng, như nín thở chờ quyết định của ông.

Thân hình Cao Kiệu giống như cột đá, không nhúc nhích.

Dần dần, bàn tay ông bắt lực buông xuống, trong ánh mắt ngập tràn sợi tơ máu kia toát lên sự phẫn uất, thương xót và bất đắc dĩ.

– Ý trời đã thế, ta có thể làm gì được đây?

Ong lẩm bẩm, nói ra một câu như thế, biểu cảm như khóc mà không phải khóc, cười như không phải cười, cực kỳ quái dị.

Chung quanh im ắng, không một ai phát ra tiếng, không khí nặng nề vô cùng.

– Phái người truyền tin Lý Hiệp, không cần tử thủ Lật Dương nữa, kêu hẳn an bài đường lui cho tốt rồi lui về Khúc A.

Ông yên lặng thất thần một lát rồi phân phó.

Lập tức có tả hữu lĩnh mệnh đi ra khỏi trướng.

– Hạ lệnh đi. Ngay lập tức rút toàn bộ lực lượng phòng thủ ở Kiến Khang, ai bài tốt chướng ngại vật phía sau, tránh để Hứa Tiết nhân cơ hội đuổi theo tấn công, suốt đêm đi Khúc A ngay.

Ông nói với bộ hạ của mình.

Thời điểm nói ra lời này, giữa mày ông hiện lên sự hiu quạnh và bi thương, khiến cho những người hiện đang đứng ở trước mặt ông đều xúc động.

– Cao tướng công!

Một gia tướng Cao thị thời trẻ từng theo ông đi Bắc phạt đột nhiên quỳ xuống, gọi ông một tiếng, giọng nghẹn ngào.

– Xin Cao tướng công lãnh binh mau chóng đi Khúc A bảo vệ bộ hạ, nơi này giao cho mặt tướng. Mặt tướng nhất định liều chết cũng phải thủ thành, tuyệt đối không cho phép kẻ địch đạt được ý đồ.

– Mặt tướng cũng nguyện thủ thành!

– Mặt tướng cũng xin chờ lệnh!

Xung quanh là những tiếng nói, hết người này đến người khác, mọi người quỳ xuống.

Sắc mặt Cao Kiệu ảm đạm, lắc đầu.

– Khúc A kia ngoại trừ đế hậu còn có rất nhiều cư dân sơ tán đến đó. Kiến Khang có thể mất, nhưng Khúc A không thể dễ mất được. Huống chi đội nhân mã của Dương Tuyên nhanh thì một hai ngày mà chậm thì nhiều nhất là ba bốn ngày sẽ đánh tới, đến lúc đó sẽ hợp quân với Hứa Tiết.

– Vốn dĩ binh mã của triều đình này đã ứng phó không dễ rồi, cộng thêm tình huống phát sinh ngoài ý muốn như hiện giờ, còn muốn chia tách ra hay sao?

Ông nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, ánh mắt đảo qua từng gương mặt gia tướng quen thuộc đã nhiều năm đi theo ông đông chinh tây chiến, trong mắt lấp lánh ánh nước.

– Các người đều là những người đi theo ta nhiều năm. Lần này ý trời là thế, các người cũng không cần phải vì thủ thành mà uổng phí tính mạng. Toàn bộ nghe theo lệnh của ta, lập tức thu nạp nhân mã của từng người lại, mau chóng lên đường.

– Mạt tướng tuân lệnh!

Mọi người lần lượt từ dưới đất đứng lên, có người len lút lau nước mắt, có người vẻ mặt nghiêm nghị, thảo luận xem nên rút lui như thế nào.

Đúng vào lúc này, đột nhiên, bên ngoài doanh trại cuối con đường thông về hướng nam ngoại thành hình như mơ hồ truyền đến một tiếng động lạ.

Động tĩnh kia từ xa tới gần, ban đầu nó giống như tiếng sấm bị bóp nghẹt trên mặt đất bằng phẳng ở một nơi rất xa, nghe như có như không, không rõ ràng mấy. Đợi khi mọi người tập trung lắng nghe, trong hoảng hốt còn chưa kịp cảm nhận đó là gì thì nó tựa như sấm sét đánh xuống chớp mắt đã cuộn cuộn tới gần.

Mọi người ngay trong khoảnh khắc này đều đã nghe được rõ ràng.

Đó là thứ âm thanh chấn động chỉ có thể khiến thần ma biến sắc khi đoàn quân hành quân thần tốc mà đến.

Cùng với tiếng bước chân ầm ầm ngày càng rõ ràng và tiếng hét của hàng ngàn binh mã đang lao về phía họ, mặt đất dưới chân họ dường như khế rung chuyển.

Phản quân Kinh Châu không ngờ nói đến là đến!

Mọi người vào lúc này ở trong lòng lập tức có như vậy ý nghĩ.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, đồng thời nhìn về phía Cao Kiệu.

Bầu không khí trong nháy mắt như bị đóng băng.

Hai mắt Cao Kiệu cũng trở nên thâm trầm nghiêm túc. Trên vai ông như có hai ngọn núi Thái Sơn đè ép tới, ông từ phía sau án đứng dậy.

– Truyền lệnh, điều Cảm tử doanh tức khắc ra khỏi thành, liều chết ngăn cản! Quân đội còn lại lập tức tập kết, theo thứ tự doanh nhanh chóng rút lui.

Bộ hạ của ông tuân lệnh đi nhanh ra khỏi doanh, từng người đang chuẩn bị đi an bài công việc, đột nhiên một thám báo xuất hiện ở ngay bên ngoài viên môn.

Thám báo kia chạy như điên, giống như một tia chớp không màng tất cả mà xông vào doanh trại của Cao Kiệu, quỳ xuống dưới đất.

– Cao tướng công! Lý thứ sử...Lý thứ sử mang binh tới rồi ạ!

Giọng nói mừng như điên từ trong miệng thám báo truyền vào tai mỗi người.

Bầu không khí lại ngưng tụ lại lần nữa. Trong doanh trường, ngoài tiếng động thờ hồng học do thám báo kia phát ra thì không còn tiếng động nào khác.

Nhưng mà ngay sau đó, mọi người như được sống lại, bảy tám bàn tay đồng loạt đưa tới xách thám báo kia lên.

– Người lặt lại lần nữa đi.

Thám báo kia nuốt khan nước miếng.

– Bẩm báo Cao tướng công, bẩm các vị tướng quân, là Lý thứ sử tới rồi! Phản quân Kinh Châu khi ở Dương Đồ đã bị Lý thứ sử từ phía sau đuổi tới đánh tan. Lý thứ sử vừa mới lĩnh quân chạy tới Kiến Khang, sắp vào thành rồi ạ!

Mọi người nhìn nhau, đột nhiên, cũng không biết là ai đi đầu, không hẹn mà tất cả cùng bật lên tiếng cười to. Tiếng cười vang dội tràn ngập niềm vui mừng như điên cùng sự sáng khoái do sống sót sau tai nạn.

– Cao tướng công, ngài nghe thấy không? Lý thứ sử trở về rồi...

Một phó tướng quay sang nhìn Cao Kiệu, thấy hai mắt ông nhìn đắm đắm về hướng rèm doanh trường, ngay sau đó, như là phóng ra tia sáng khác thường, nhấc bước vội vàng như muốn đi ra ngoài, nhưng mà bước chân lại chập choạng. Y cảm thấy không đúng, đang muốn đi lên đỡ lấy lại thấy cơ thể ông nhoáng một cái, không hề báo trước cả người ngã quy xuống đất.

Hết chương 124

Chương 125

Lúc đầu, sau khi Lý Mục cuối cùng đưa ra quyết định trở về Kiến Khang, vấn đề lớn nhất mà hắn sẽ gặp phải chính là lựa chọn nơi vượt qua phía Nam sông Trường Giang để trở về.

Trường An Kiến Khang về mặt địa lý được chia thành Tây Bắc và Đông Nam, ngay cả trước khi triều đình đi xuống phía Nam, khi khu vực Giang Hoài thông suốt, con đường núi qua lại giữa hai nơi có khoảng cách gần nhất cũng dài đến hơn hai ngàn dặm. Huống chi là hiện giờ, những khu vực đó vẫn nằm trong tay Bắc Hạ.

Con đường mà hắn có thể đi là con đường quân sự đã được mở ra khi hắn từ Nghĩa Thành đi về phía Bắc để tấn công Trường An.

Từ Trường An đến Nghĩa Thành đoạn đường này không có vấn đề, nhưng qua Nghĩa Thành, đến giáp giới Kinh Tương thì hắn lại gặp phải lựa chọn nơi nào để qua sông.

Hắn có hai lựa chọn.

Một là vòng qua Kinh Tương nơi có thế lực của Hứa Tiết, chọn tuyến đường đi Giang Bắc, dọc theo sông về phía Đông, tại Thái Thạch Lịch Dương vượt qua sông đi thẳng đến hạ lưu Kiến Khang.

Hai là trực tiếp đối mặt với Kinh Tương. Ở thượng du Giang Lăng vượt qua sông, rồi lại từ phía Đông của con sông đi xuống.

Hai con đường này đều có lợi và hại của nó.

Cái đầu tiên, có thể tránh được chiến tranh, nhìn hành trình có vẻ như được rút ngắn lại và mau chóng đến được Kiến Khang. Tuy

nhiên Thái Thạch từ thời cổ đại đã là một bến phà lớn ở hạ du Trường Giang khác ngoài Kinh Khẩu. Lựa chọn ở chỗ này qua sông, quân đội hành quân đường dài, trên đường chắc chắn không thể che giấu được tai mắt trinh sát của Hứa Tiết, ông ta sẽ khống chế bến đò trước, phá huỷ bến đò, lại bố trí trọng binh ở phía bờ Nam của con sông ngăn cản hẳn thuận lợi qua sông. Tới lúc đó, nếu không nuôi đủ thuyền, lại rơi vào trận đối chiến trường kỳ dai dẳng với quân đội của Hứa Tiết, điều đó sẽ phạm vào điều tối kỵ đối với binh gia khi gấp rút tiếp viện.

Huống chi, nếu như Hứa Tiết thật sự như hần suy nghĩ nhân loạn Thiên sư giáo mà khởi binh mưu phản, vậy thì trước khi ông ta mưu phản, ông ta không thể nào không nghĩ đến sự tồn tại một biến số là mình, vô cùng có khả năng vào lúc hần vừa mới rút quân đi về phía Nam thì sẽ gia tăng cản trở.

Một trận chiến trên đường không thể tránh được.

So với qua sông ngay tại hạ du trong vị trí địa lý không thuận lợi vào kéo dài trận ác chiến với ông ta, không bằng đánh bất ngờ trực tiếp tấn công Kinh Tương, phá Tương Dương, lấy Võ Ninh, từ bến đò Giang Lăng mà qua sông.

Cho nên đêm đó, hần cùng Tởng Thao sau khi bàn bạc thống nhất xong đã mau chóng đưa ra quyết định, ngay sau đó triệu tập cấp dưới, nói rõ tình huống, để lại quân coi giữ, bàn giao tất cả mọi việc còn lại cho đám Tởng Thao và Tôn Phóng Chi, sau đó lĩnh đại quân đi xuống phía Nam.

Quả đúng như hần đã dự đoán, đại quân vừa qua Nghĩa Thành hoàn thành tiếp viện lương thảo chưa đến hai ngày, chưa tiến vào địa giới Kinh Tương thì đã đụng phải quân đội Kinh Tương và quân đội Bắc Hạ cùng tấn công hai mặt.

Quân đội Kinh Tương dĩ nhiên là nghe theo mệnh lệnh của Hứa Tiết ngăn cản bước tiến xuống phía Nam của hần, muốn ngăn chặn hần ở tại nơi này.

Hứa Tiết luôn có thủ đoạn chặt chẽ độc ác. Ông ta biết rõ Lý Mục không dễ đối phó, vì vậy để đảm bảo an toàn, ông ta đã phái người đem tin tức mình hiện giờ đang đối địch với triều đình và Lý Mục ít ngày nữa sẽ nam hạ cho người Yết biết.

Đúng như ông ta đã tính toán, Bắc Hạ cũng đang kiêng kị Lý Mục, biết hãn muốn đánh Quan Trung, kế tiếp sẽ từ phía Đông ra Đồng Quan tiến thẳng về Lạc Dương. Nhận được tin tức, họ làm sao chịu từ bỏ cơ hội để tiêu diệt hãn?

Cứ như vậy, hai đạo quân từng đánh nhau sinh tử, lần này vì đối mặt kẻ thù chung mà từ bỏ đối đầu quay sang hợp tác với nhau, một Nam một Đông hai mặt giáp công hỗ trợ nhau bám chặt bước tiến tiếp tục xuống phía Nam của Lý Mục, nhất thời làm cho hãn không thể nào thoát khỏi được.

Đội quân người Yết trú tại Nam Dương này là do một tông thất từng phụ thuộc rất nhiều vào hoàng đế Bắc Hạ suất lĩnh. Bởi vì Nam Dương gần Kinh Tương, lại một lần nữa rơi vào tay Nam Triều, sau khi đoạt lại được, hoàng đế Bắc Hạ cực kỳ coi trọng, phái người đến đây trấn thủ, cứ cách vài hôm sẽ có người mang tin tức đưa công văn lui tới giữa Lạc Dương và Nam Dương.

Lý Mục đầu tiên là phái mật thám lên vào Nam Dương, tung tin khắp nơi rằng hoàng đế Bắc Yến Mộ Dung Tây đã phái quân tấn công Lạc Dương để trả thù, tiếp đó phái người mai phục bên cạnh trạm dịch, chặn được một bản công văn từ Lạc Dương truyền đến Nam Dương, sau khi lấy được mẫu sập và ấn giám đã làm giả điều lệnh, nói rằng đại quân Bắc Yến đang đến gần, Lạc Dương đang gặp nguy hiểm, hoàng đế triệu y lập tức chạy về Lạc Dương để thương nghị tình hình quân sự.

Từ sau khi Mộ Dung Tây xưng đế ở Yến quận và khôi phục lại Yến quốc, Bắc Hạ luôn đề phòng Mộ Dung thị báo thù. Tông thất này vốn dĩ đã bị tin tức kia làm cho bất an, đã phái người đi Lạc Dương để dò hỏi, nhưng bởi vì khoảng cách hai vùng nên chưa nhận được hồi âm,

nay đột nhiên nhận được một đạo điều lệnh như thế, trong lòng nóng như lửa đốt, trong khoảng thời gian ngắn làm sao nghĩ ra được đây là kế diệu hồ ly sơn của Lý Mục, đã lập tức rút binh, để lại người ở lại đóng giữ Nam Dương, mình thì vội vàng chạy đến Lạc Dương.

.....

Bắc Hạ vừa lui binh, Lý Mục lập tức chia binh làm hai đường, một đường bất động tại chỗ, tiếp tục duy trì tình trạng đối đầu kéo dài, che mắt bám giữ Kinh Châu, một đường khác suốt đêm lựa chọn tuyến đường vòng lạng lẽ vòng tới sau lưng quân Kinh Châu. Điều binh xong, hấn lập tức phát động tấn công.

Người phụ trách canh giữ Kinh Châu tên là Hứa Không, là huynh đệ trong tộc Hứa Tiết, không hề biết Bắc Hạ đã rút binh, đột nhiên bị Lý Mục đánh chính diện, làm sao mà ngăn cản được?

Lý Mục mang danh chiến thần, toàn bộ quân phủ Kinh Châu từ trên xuống dưới không ai là không biết. Y từ lâu đã sợ Lý Mục, thấy sắp bị thua trận, nghĩ đến nhiệm vụ lớn nhất lần này của mình chính là giữ Tương Dương, ngăn chặn bám trụ Lý Mục ở Giang Bắc, không cho hấn từ Giang Lăng vượt qua sông. Mà muốn đến bến đò Giang Lăng thì cần phải đi qua Tương Dương.

Thấy tình thế không ổn, y lập tức tính toán rút quân vào trong thành, dùng thủ thành ngăn cản Lý Mục tiến quân về phía Nam. Dựa vào khả năng phòng thủ thành vững chắc của Tương Dương, cộng thêm quân coi giữ mình đang có, cho dù Lý Mục có thần võ đến mấy thì trong khoảng thời gian ngắn muốn công phá thành cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ngay vào lúc Hứa Không chỉ huy lui binh, tính toán rút vào trong thành thì phía sau lại giết ra một đội quân, chặt đứt đường lui của quân đội Kinh Châu.

Trong tình trạng tiền hậu đều bị tấn công, chiến sự đã kết thúc một cách không hề bất ngờ chút nào.

Không giống như những tướng lĩnh cấp cao sẵn sàng phục vụ Hứa Tiết với lòng trung thành, trong quân phủ Kinh Châu có rất nhiều quan binh tầng trung và hạ vốn luôn mang lòng bất mãn và phản cảm với Hứa Tiết, hôm nay lại bị bại trận, rơi vào đường cùng, cũng không cần Lý Mục nói lời nào đã lần lượt đầu hàng, giết Hứa Không, gia nhập với Lý Mục cùng giết về Tương Dương.

Trước đó Hứa Không chỉ để lại hai ngàn người thủ thành. Quan binh trong thành thấy đại quân của Lý Mục đã giết đến dưới thành, Hứa Không cũng đã chết, làm sao còn ý chí bám trụ thành nữa. Rất nhanh, toà thành trì từng được Hứa Tiết đắc ý xưng là “Đệ nhất pháo đài thượng du” đã bị phá mở.

Lý Mục nhanh gọn lấy được Tương Dương, ba ngày sau lại lấy Võ Ninh, đại quân lập tức tiến đến bến đò Giang Lăng ở bờ Bắc Trường Giang.

Bến đò Giang Lăng là con đường mà quân đội của Hứa Tiết đi lại giữa Nam và Bắc, dùng để chuyển quân đã được chuẩn bị trong nhiều năm, Lý Mục thuận lợi qua sông, lập tức dẫn quân đi theo phía đông của con sông, cuối cùng vào mấy ngày trước đã đuổi kịp Dương Tuyên suất lĩnh phản quân dừng ở Đương Đồ.

Hai bên khai chiến. Quân phản loạn quân tâm tan rã, bị đánh tan tác, Lý Mục cũng không truy đuổi theo, thấy lối đi đã nhường liền tiếp tục lên đường.

Cuối cùng vào ngày hôm nay, hắn đã dẫn đầu đội quân đã đi một chặng đường dài và đến Kiến Khang.

.....

Tây bắc Kiến Khang, trong quân doanh ngoại thành huyện Giang Thừa, lúc này, quân y đang thay thuốc cho vết thương do mũi tên trên ngực Hứa Tiết. Dù bị thương suýt chết nhưng Hứa Tiết vẫn mím

cười, nằm đó nói cười với các tướng xung quanh, tâm trạng rất vui vẻ.

Ông ta vừa mới nhận được tin tức do thám tử dùng khoái mã truyền về, trước đó, trên đường cách cửa nam Kiến Khang chỉ mấy chục dặm, đã phát hiện có một đạo quân đang chạy về hướng Kiến Khang.

Bởi vì khoảng cách có chút xa nên không nhìn thấy rõ cờ hiệu. Nhưng mà đó nhất định là quân đội của Dương Tuyên rồi. Thám tử nghĩ đến Hứa Tiết mấy ngày nay nóng lòng chờ đợi tin tức về đại quân của Dương Tuyên, sốt ruột trở về báo tin, vì vậy đã nhờ một đồng đội ở lại nghênh đón, mình thì phóng ngựa quay về muốn thông báo tin tức tốt này trước.

Hứa Tiết lúc ấy cười rất to, lập tức phái một phó tướng thay mình đi nghênh đón. Sau khi băng bó xong vết thương rồi, ông ta cũng sốt ruột không chờ được đứng lên cùng với tả hữu sai bước đi ra ngoài viên môn quân doanh, tự mình chờ Dương Tuyên đến.

Mọi người đi theo bên cạnh ông ta, trên mặt tươi cười, tranh nhau bày tỏ lòng trung thành, nói rằng trận chiến tiếp theo không chỉ lấy được Kiến Khang, mà còn phải bắt sống Cao Kiệu để báo thù cho mũi tên của ông ấy.

Đang lúc cười cười nói nói thì thấy phó tướng vừa mới phái đi đã cưỡi ngựa chạy về như điên.

Nụ cười trên mặt Hứa Tiết dần dần biến mất. Ông ta nhìn chăm chăm vào bóng dáng phó tướng càng lúc càng gần, trong lòng bỗng xẹt qua một tia bất an.

Phó tướng kia từ xa nhìn thấy Hứa Tiết ở trên lưng ngựa hô to dứt cả họng:

– Tư Đồ, không xong rồi. Là Lý Mục đưa quân về rồi! Quân đội triều đình đang tấn công tới, sắp tới đây rồi.

Ý cười còn sót lại trên mặt Hứa Tiết hoàn toàn đóng băng.

Ông ta nhìn chằm chằm vào hướng phía sau phó tướng kia, vẻ mặt của trở nên cực kỳ cứng nhắc ngay lập tức.

Giống như sét đánh giữa trời quang, các tướng lĩnh kia vừa rồi còn đang tranh nhau nói năng hùng hồn đều bị tin tức bất ngờ này làm cho mồm há hốc mắt trợn ngược.

Bên tai, dường như nghe được tiếng hò hét chém giết theo gió từ xa truyền đến.

Mọi người nhìn nhau.

Hứa Tiết đột ngột quay người lại.

— Truyền lệnh — lập tức bày trận, chuẩn bị đón địch!

Nơi viên môn đột nhiên phát ra một tiếng gào thét tai. Thanh âm này tràn đầy tức giận, chấn động toàn bộ quân doanh, chấn động cả một đàn chim đậu ngoài đồng tìm hạt cỏ phía xa cũng ngơ ngác tung cánh bay đi.

.....

Khi Lý Mục tiến vào Kiến Khang, hần ngay lập tức tiếp quản quân đội triều đình do Cao Kiệu chỉ huy.

Từ trên xuống dưới, không một ai tỏ vẻ dị nghị.

Trận chiến diễn ra trên chiến trường phía Tây Bắc Kiến Khang này sẽ rất nhanh liền kết thúc.

Phản quân giống như bị mộng du bị giết đến vứt bỏ mũ giáp, bị đánh tan tác, vứt thương quý xuống đất xin hàng. Vết thương do tên bắn trước ngực Hứa Tiết vỡ ra, máu chảy không ngừng, được thân tín hộ tống trốn về hướng Tuyên Thành, nửa đường đi thấy truy binh đuổi

theo phía sau, lúc cùng đường thì Dương Tuyên dẫn quân đuổi tới, chặn đường lui cho ông ta, bấy giờ Hứa Tiết mới có thể thoát thân được, chột vật bỏ chạy về Tuyên Thành.

Mây đen bao phủ bầu trời Kiến Khang nhiều ngày đã tan biến, cuối cùng trên khuôn mặt mệt mỏi đầy máu của binh lính cũng lộ ra vẻ nhẹ nhõm hiếm thấy.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, tại Khúc A cách nơi này mấy trăm dặm lại mây đen mù sương, mọi người đều gặp nguy hiểm.

Mấy ngày trước, từ sau khi Bì Lăng bị Thiên Sư giáo công phá, vận rủi cũng theo đó mà rơi xuống toà thành trí vốn dĩ được cho rằng rất an toàn này.

Cao Dận và Lục Giản Chi lần lượt dẫn hai quân coi giữ mà thiết lập thế sừng trên đường Thiên sư giáo tấn công Khúc A, tiến hành đánh lén nhằm ngăn cản Thiên Sư Giáo chúng ở nửa đường.

Cuộc chiến đấu còn đang tiến hành với khí thế hùng hục thì trên dưới khắp thành lại rơi vào một cuộc khủng hoảng rất lớn. Nghe đồn, mười vạn giáo binh do đích thân thủ lĩnh Ngô Thương chỉ huy, một khi Ngô Thương niệm chú, người nào cũng đao thương bất nhập.

Không chỉ những người dân sống ở đây bị tin tức làm cho khiếp sợ mà ngay cả các đại thần đi theo cũng hoảng sợ, nhiều người đã thuyết phục đế hậu nhân lúc giáo binh còn chưa tới thì mau đi tránh nạn trước.

Lưu Huệ nói rằng, sở dĩ trước đó tới đây là dựa vào Câu Dung, Bì Lăng cùng nơi đây cấu thành phòng tuyến tam giác, cho rằng không gì phá nổi. Hiện giờ phòng tuyến đã bị phá, nơi đây cũng đã ở trong nguy hiểm, huống chi số lượng binh lính phòng thủ còn xa mới bằng loạn binh Thiên Sư Giáo, tuy có Cao Dận và Lục Giản Chi đang chống đỡ, nhưng chỉ sợ cũng sẽ không thủ vững được bao lâu. Cách đó trăm dặm là huyện Vân, gần biển, có đảo lớn nhỏ rải rác, thời trẻ mình làm huyện lệnh nơi này, biết rõ địa hình, không bằng

mau chóng lạng lẽ ra khỏi thành chạy đến huyện Vân đi lên đảo nhỏ để tránh né, mới là biện pháp an toàn nhất.

Ông ta nguyện lĩnh binh bảo vệ đế hậu đi ra ngoài đi hải đảo.

Đề nghị này bị Phùng Vệ ở lại trong thành phản đối, cho rằng trên biển không có gì để dựa vào, hơn nữa trên đường đi rất nguy hiểm, những giáo binh Thiên Sư giáo kia chỗ nào cũng có mặt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị truy ra tung tích và tập kích, không bằng ở lại trong thành, mau chóng báo tin cho cho Cao tướng công, tin chắc rằng khi ông nhận được thì sẽ có sắp xếp an bài.

Lưu Huệ lúc đó cười lạnh, nói phản quân Kinh Châu thế như chẻ tre, Cao tướng công lúc này chỉ sợ bản thân cũng khó mà bảo toàn, chờ ông tới cứu thì thành trì ở đây có khi đã bị phá từ lâu rồi. Còn không bằng nhân lúc Cao Dận và Lục Giản Chi còn có thể chống đỡ được có đường có thể đi mà rời đi trước. Ngộ nhỡ chậm chân, bị bao vây, đến lúc đó muốn chạy thì không còn cơ hội nữa.

Hoàng đế bị mấy lời nói của ông ta làm cho sợ hãi, tức khắc hạ quyết tâm rời đi. Vào ban đêm, hoàng đế đổi sang y phục bình thường mang theo hoàng hậu và thái tử dưới sự bảo vệ của một vài quan viên nhân đêm tối lén lút bỏ mặc toà thành trì lại mà trốn đi.

Nhưng không ngờ rằng vừa mới đi ra ngoài còn chưa đến mấy chục dặm, trên nửa đường đi đụng phải mấy ngàn đệ tử Thiên sư giáo đang chạy tới Khúc A để gia nhập cuộc chiến.

Hoàng đế sợ tới mức ngã từ trong xe ngựa xuống đất.

Sau một trận chiến, Lưu Huệ không ngăn cản được chỉ đành bảo vệ đế hậu cùng một số quan viên trốn vào trong núi gần đó, khổ sở chống chọi đến nửa đêm, cuối cùng mới chờ được Cao Dận nghe tin mang binh tới cứu.

Cao Dận giết ra một đường máu, lại bởi vì trời tối hỗn loạn mà không may mắn bị trúng một mũi tên độc của đệ tử Thiên sư giáo, cố gắng

chống đỡ hộ tống hoàng đế lúc ấy mặt cắt đã không còn giọt máu trở lại trong thành, độc khí công tâm, cả người đổ gục xuống.

Nhiệm vụ bảo vệ thành trì hoàn toàn giao lại cho Lục Giản Chi. Đối mặt với loạn binh Thiên sư giáo càng lúc càng tụ tập nhiều, y bị ép buộc phải rút quân trở về trong thành, dựa vào tường thành mà khổ sở chống đỡ.

Khúc A biến thành một toà thành bị bao vây.

Cuộc bao vây thành cũng đã tiến vào ngày thứ tư.

Mỗi lần trước khi Ngô Thương phát động một cuộc bao vây, ông ta sẽ luôn niệm chú và đưa những viên thuốc thần kỳ cho các tín chúng đệ tử được chọn làm đội tiên phong trên cơ sở được trời cho phép. Đệ tử uống viên thuốc này vào, trong thời gian ngắn ngủi sẽ không sợ chết, sức chiến đấu vô cùng kinh khủng.

Lục Giản Chi suất lĩnh binh lính thủ vững trên đầu tường thành, đẩy lùi các cuộc tấn công điên cuồng từ Thiên Sư Giáo hết lần này đến lần khác.

Vào chạng vạng hôm nay, tà dương như máu, chiếu đỏ những ngọn đồi và cánh đồng rộng lớn bằng phẳng bên ngoài thành phố.

Lục Giản Chi dẫn dắt quân coi giữ đã thủ vững tường thành suốt một ngày.

Ngô Thương dường như cũng sốt ruột, bắt đầu từ sáng sớm, thế tấn công của Thiên Sư Giáo giống như thủy triều hết đợt này đến đợt khác, không hề dừng lại.

Làn sóng đệ tử đầu tiên được điều động để tấn công thành đã chết, thì chẳng mấy chốc, sẽ có làn sóng thứ hai thay thế họ.

Làn sóng thứ hai chết, thì làn sóng thứ ba lại kéo đến, đầy khắp núi đồi, vô cùng vô tận, không nhìn thấy bất cứ một tia hy vọng sẽ kết

thúc.

Mà quân coi giữ trên đầu tường thành lại chỉ là những chiến sĩ bình thường có thân xác máu thịt, dựa vào máu và hơi thở mà thủ vững cho tới giờ khắc này đã sắp đến cực hạn rồi.

Nhưng không có người nào rút lui.

Từ Lục Giản Chi cho đến tiểu binh bình thường nhất chịu trách nhiệm khuân vác lời thề, mọi người đều đã giết đến đỏ cả mắt. Chỉ cần không ngã xuống thì sẽ không có người nào lui về sau một bước.

Cao Dận hôn mê mấy ngày sáng nay vừa mới tỉnh lại, cũng đi lên đầu tường thành, đứng cùng với mấy binh lính vung đao lần lượt giết chết những giáo binh Thiên Sư giáo trèo đầu tường thành.

Ngay cả những người dân trong thành ban đầu còn kinh hãi cuối cùng cũng bị trận chiến bảo vệ thành trì bi tráng và anh dũng như thế ngày tận thế đã đến này lây nhiễm, không hề sợ hãi, hò hét, sôi nổi đi lên đầu tường thành gia nhập cuộc chiến với binh lính.

Dưới tường thành cao mấy thước, sau một ngày, thi thể chồng chất như núi, dần dần đã tiếp cận đỉnh thành.

Lại một đợt giáo chúng trong tiếng chém giết đã giẫm lên núi thi thể đi lên đầu tường thành, chen chúc như đàn kiến, người ở trên đầu tường thành sử dụng đao, kiếm, đá, tất cả vũ khí có được đập vào những cái đầu đen dày đặc đang tiếp tục trồi lên hết cái này đến cái khác.

.....

Tiếng hò hét tiếng chém giết của Thiên Sư Giáo chúng đến từ bên ngoài thành từ sớm đến tối vẫn luôn không ngừng bay vào nha thự hành cung của Khúc A.

Hoàng đế và bách quan tụ tập ở giữa sảnh, sợ hãi run bần bật.

Tin nghe được tất cả đều là tin xấu.

Khi quan truyền lệnh mang tin tức mới nhất đến, nói thi thể dưới tường thành đã gần như ngang bằng với đầu tường thành rồi, Thiên Sư Giáo chúng đã sắp bước lên núi thi thể để leo tường thành, bách quan hoàn toàn biến đổi sắc mặt. Những người này bình thường quen sống trong nhung lụa ngay cả ngựa cũng không biết cưỡi đã không khống chế được răng va vào nhau cầm cập, hai chân nhũn như chi chi không thể đứng vững.

Sắc mặt hoàng đế xanh mét, bụm mặt khóc lóc:

– Cao tướng công đâu rồi? Lễ nào ông ấy bị vây nhốt ở Kiến Khang? Nếu không tại sao đến lúc này ông ấy còn chưa tới cứu trẫm?

Bách quan nhìn nhau, lặng im một lát, dần dần, cũng không biết là ai dẫn đầu, có người bắt đầu khóc lóc theo hoàng đế.

Ngay khi trong đại sảnh tiếng khóc lóc không ngừng nghỉ, đột nhiên ở ngoài thành xa xa, từ một phương hướng không xác định, lại truyền đến một trận tiếng đánh nhau kịch liệt.

Thanh âm kia giống như sấm sét, lại tựa như thiên quân vạn mã mang theo lực lượng rung trời động đất, ở khắp nơi, từ tứ phương tám hướng cuồn cuộn tiến về phía tòa thành trì này.

Cao Ung Dung vốn dĩ vẫn luôn ngồi im lặng bên cạnh hoàng đế, lúc mà quân thần khóc lóc thảm thiết, chị ta cau mày, không nói gì. Đột nhiên nghe được động tĩnh khác thường phát ra từ bên ngoài thành, sắc mặt chị ta cũng trở nên tái nhợt.

Đã nhiều ngày, liên tục có đệ tử Thiên Sư Giáo từ nơi khác tới Khúc A, gia nhập giáo đầu tham gia cuộc chiến tấn công thành trì.

Đây là phần đáng sợ nhất của Thiên Sư Giáo.

Trước kia, thời điểm mà bách quan trong triều cùng với sĩ tộc danh sĩ tranh nhau thờ phụng Thiên Sư Giáo, có ai đã từng nghĩ đến sẽ phát sinh cục diện như hôm nay?

Tiếng khóc lóc ỉ ôi của quân và thần trong sảnh bị âm thanh vang dội kinh sợ này làm cho đột ngột dừng lại.

Sau một phút lặng im ngẩn ngui, tiếng khóc lại vang lên lần nữa.

Chiêm sự của Thái Tử tuổi già nước mắt cuồn cuộn đập cái đầu tóc bạc trắng của mình vào cây cột ở sảnh đường, trên trán đã chảy máu nhưng ông ta lại không có cảm giác gì, đau khổ phần nộ khóc lên:

— Trời xanh ơi, Đại Ngu ta từ khi Võ đế lập quốc tới nay, quốc tộc đã tồn tại một trăm năm mươi năm, lẽ nào ngày hôm nay lại bị huỷ trong tay loạn giáo này hay sao?

Ông ta vừa ghen ngào như thế, các đại thần nước mắt nước mũi giàn giụa đồng loạt quỳ xuống che mặt khóc rống lên.

— Bệ hạ — — bệ hạ — —

Một lúc sau, giữa những tiếng kêu khóc nối tiếp nhau, Phùng Vệ bên ngoài chạy vào, nét mặt mừng như điên, đẩy một đại thần đang khóc lóc ngăn đường mình ra, chạy tới trước mặt hoàng đế.

— Lý Mục lĩnh quân đuổi tới rồi, đang ở ngoài thành chiến đấu với loạn tặc. Cao tướng quân và Lục công tử cũng ra khỏi thành cùng nhau chiến đấu rồi.

— Bệ hạ, Khúc A được cứu rồi!

.....

Rạng sáng, trận chiến kéo dài cả đêm cuối cùng cũng kết thúc.

Sau khi Ngô Thương ý thức được rằng không thể đánh bại Lý Mục ở đây, ông ta vội vàng mang theo môn đồ cùng đệ tử còn lại hốt hoảng bỏ trốn.

Trên cánh đồng bên ngoài thành Khúc A, sương sớm buổi sáng bông bành, nơi nơi là thi thể đệ tử Thiên Sư Giáo, càng tới gần cửa thành, những gì nhìn thấy càng khiến người ta ghê sợ.

Thi thể giống như sâu bọ chồng chất lên nhau, dày đặc, đến gần cửa thành cũng không tìm được chỗ nào có thể đặt chân.

Mức độ chiến đấu kịch liệt đêm qua như thế nào có thể tưởng tượng ra được.

Các binh lính dưới sự chỉ huy của quan quân bắt đầu rửa sạch chiến trường.

Lý Mục vào thành, chiến bào oai nghiêm, kiếm còn vấy máu, đi đến trước toà nha thự kia, dưới những ánh mắt gần như kính sợ của bách quan xung quanh còn đang kinh hãi, đi xuyên qua đại điện đi tới trước mặt hoàng đế, hạ bái với hoàng đế ngồi trên cao, nói:

– Thần Lý Mục, cứu giá chậm trễ, tội đáng chết vạn lần.

Hắn còn chưa nói xong, hoàng đế đã đứng lên bước chập choạng đến, ngón tay lạnh băng túm lấy cánh tay của hắn.

– Kính Thần, may mà trẫm còn có khanh. Khanh đã cứu trẫm trong nguy hiểm, trung trinh như thế, công lao siêu phàm như thế, dù là hàm Đại Tư Mã cũng không thể nào sánh được với công lao của khanh!

Hết chương 125

Chương 126

Mặc dù phản quân Kinh Châu đã phải chịu hai thất bại liên tiếp ở Đương Đồ và Kiến Khang, nhưng mục đích tác chiến lúc ấy của Lý Mục chủ yếu là vì gấp rút tiếp viện và cứu thành, cho nên không truy kích theo. Phản quân tuy rằng thất bại nhưng vẫn bảo tồn được thực lực.

Hứa Tiết từ sau khi chạy trốn tới Tuyên Thành lập tức dốc sức làm lại tập hợp nhân mã, ý đồ phản công.

Sau đó, trận chiến diễn ra ở cánh đồng bên ngoài Tuyên Thành mới là cuộc tỉ thí thực sự giữa hai bên.

Hứa Tiết thất bại, mang theo tàn binh bại tướng cuối cùng dọc theo sông trốn về phía Tây, áp lực của Kiến Khang lập tức được giảm bớt, triều đình lại có thể đặt trọng tâm vào loạn Thiên sư giáo.

Chẳng mấy chốc, Bì Lăng đã được đoạt trở lại.

Tình hình ở kinh sư và khu vực xung quanh từng nguy hiểm trùng trùng cuối cùng đã được giải quyết hoàn toàn, và những người dân được sơ tán đi ra ngoài bắt đầu quay trở lại Kiến Khang.

Tin tức này, cùng với những miêu tả sống động về việc Lý Mục từ Trường An xa xôi trở về Giang Đông, lật ngược tình thế, cứu hoàng đế và hoàng hậu vào thời khắc nguy cấp, và kinh đô thoát khỏi hiểm nguy cũng lan truyền khắp kinh đô và vùng lân cận và thậm chí đến tận Kinh Khẩu.

Tất cả người dân Kinh Khẩu đều nhảy múa hoan hô ăn mừng, trong lòng càng cảm thấy vô cùng vinh dự, mấy ngày nay, từ sáng đến tối,

người đến bên ngoài trang viên đều hỏi Lý Mục có trở về hay không, khi nào thì trở về.

Mọi người đều hy vọng được nhìn thấy hắn.

Lạc Thần còn càng mong hơn thế.

Tính từ ngày nàng bị Cao Dân chặn giữa đường yêu cầu quay lại về Kinh Khẩu tránh loạn, đến hôm nay đã hơn hai tháng trôi qua.

Nàng với hắn xa nhau cũng đã hơn nửa năm rồi.

Nàng vô cùng nhớ nhung hắn.

Mẫu thân giờ này hắn đã sinh em rồi. Chỉ là trước đó bởi vì chiến sự mà mẹ vẫn chưa thể liên lạc với mình được. Không biết là mẹ sinh em trai hay em gái cho mình đây, tình hình gần đây như thế nào, Lạc Thần đến giờ vẫn chưa có một chút tin tức gì.

Còn cả phụ thân và đại huynh bọn họ nữa, Lạc Thần có thể tưởng tượng, trước khi Lý Mục đưa binh về, đối mặt với áp lực đến từ phản quân và giáo loạn, tình trạng của họ gian nan cỡ nào.

Toàn bộ những điều này đều khiến cho Lạc Thần thấy vô cùng lo lắng sốt ruột.

Vì vậy, ngay khi tin tức khu vực kinh đô và vùng lân cận đang ổn định được truyền đến, Lạc Thần đã không thể đợi thêm được nữa, hôm nay đã đi tìm Lư thị, muốn xin bà tiếp tục ở lại trang viên, còn mình chuẩn bị lên đường quay về Kiến Khang, nhưng khi tới lại thấy Tạ Tam Nương cũng đang ở với Lư thị.

Tạ Tam Nương dường như cũng đang xin phép ra về, đã đứng lên rồi, thấy Lạc Thần tới thì gọi một tiếng “a tẩu”, hành lễ với nàng, thái độ cung kính.

Lạc Thần nhớ rằng khi Kinh Khẩu bị bao vây thời gian trước, cô ấy và Thẩm thị cùng với những người khác đã giúp đỡ rất nhiều trong trang viên, mỉm cười mời cô ấy ngồi xuống.

Tạ Tam Nương mỉm cười uyển chuyển từ chối, nói còn có việc rồi lui ra ngoài.

Lạc Thần gọi người đưa cô ấy ra khỏi trang viên. Lư thị ra hiệu cho Lạc Thần ngồi xuống bên cạnh mình, nói:

– A Di à, con có biết vừa rồi Tam Nương tìm mẹ có chuyện gì không?

Bắt đầu từ ngày hôm qua, sau khi tin tức Lý Mục trở về kinh thành giải vây Khúc A lan ra, Lạc Thần biết rằng hai ngày qua, những người phụ nữ hàng xóm từng lui tới với mẹ chồng thỉnh thoảng lại đến đây hỏi nàng về tin tức của Lý Mục. Nhưng Tạ Tam Nương tựa hồ không phải cố ý tới đây vì chuyện đó, nàng chần chờ một chút, mới biết mình không biết.

– Là chuyện tốt đó con ạ. – Lư thị có vẻ rất vui. – Tam Nương nói, lần trước nó nhận được thư của Tôn Phóng Chi nhờ em trai con gửi cho nó. Nó đã nghĩ kỹ rồi, đợi khi mà Tưởng Thao phái người đi đón Thẩm thị thì nó cũng sẽ đi cùng.

Lư thị cười:

– Nó có chỗ dựa đảm rồi thì mẹ cũng yên tâm. Chờ đến khi nó thành hôn, mẹ sẽ coi nó như con gái mà gả nó đi.

Lạc Thần nghe xong trong lòng cũng thở phào yên lòng, cũng thực sự mừng thay cho cô ấy, đồng ý và ngay lập tức nói ra kế hoạch đi Kiến Khang của mình.

Lư thị đáp ứng ngay.

– Bây giờ đường đi đã an toàn, con đi sớm một chút đi, mang theo nhiều người đi cùng. Chỗ mẹ không có gì phải lo nữa, mẹ sẽ ở lại

trang viên, tạm thời chưa về trấn vội.

Lạc Thần trở về sai người thu dọn đồ đạc, tính toán ngày hôm sau lên đường luôn.

Cuối ngày, tất cả hành lý đều được thu dọn xong xuôi, Lạc Thần cũng nghỉ ngơi sớm, muốn nạp lại năng lượng để ngày mai sớm lên đường, nhưng nghĩ đến việc có thể quay về, nàng lại không ngủ được.

Chắc hiện giờ Lý Mục cũng đang ở Kiến Khang. Nghĩ mình về là có thể được nhìn thấy hắn, nàng vui lên hẳn, thậm chí có chút kích động.

Nhưng lại nghĩ nghĩ, phản loạn Hứa Tiết còn chưa hoàn toàn bình định, Thiên Sư giáo chỉ mới bị đuổi ra khỏi khu vực kinh đô và vùng lân cận, nhiều quận huyện ở nội địa phía Đông Nam vẫn nằm trong tay loạn giáo, tình hình vẫn còn ác liệt. Cho nên nàng suy đoán, khả năng hắn không ở Kiến Khang mà là không ngừng bận bịu dẹp loạn, cho dù nàng có trở về Kiến Khang thì cũng chưa chắc có thể nhìn thấy mặt hắn.

Trong lòng dâng lên một tia mong đợi, sau đó là một trận thất vọng, nửa đêm nàng vẫn trằn trọc, nóng lòng không đợi được đến sáng mai, chỉ ước gì có thể chấp cánh bay về Kiến Khang ngay lập tức.

Nàng không ngủ được nữa, xuống giường khoác áo lên, thấp đèn, đi đến bên cửa sổ đẩy cửa sổ ra nhìn ra bên ngoài.

Hôm qua có một trận tuyết rơi mỏng, tuyết trên mặt đất đã biến mất từ lâu, chỉ còn sót lại một lớp tuyết giữa các khe hở của đầu gối, dưới ánh trăng phản chiếu, lớp tuyết sót lại trong suốt như pha lê, giống như sương muối.

Ánh mắt nàng lại nhìn về phía cái cây bên cạnh tòa lầu nhỏ nơi nàng ở, nhớ lại cảnh tượng đêm đó hắn trèo lên cây tới gặp mình, nhìn

chăm chú bóng cây quay cuồng một lúc, cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, nàng khẽ rung mình một cái.

Nàng xoa xoa tay, đang chuẩn bị đóng cửa sổ lại, ánh mắt chợt như đóng băng.

Ngay phía trên lối đi dẫn ra khỏi cổng của tòa lầu nhỏ, có một bóng người đàn ông đang đứng.

Người đàn ông không biết đã vào từ lúc nào, nhưng hắn đang đứng dưới ngưỡng cửa của tòa lầu nhỏ mà mình đang ở, hơi ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn về hướng của mình.

Bàn tay đang đặt trên bệ cửa sổ của Lạc Thần đột nhiên dừng lại.

Cho dù bị màn đêm che khuất khuôn mặt, nàng làm sao không nhận ra bóng dáng kia phác họa ra đường nét quen thuộc?

Nàng đoán rằng hắn có thể ở Kiến Khang, còn đoán rằng hắn có thể đã rời Kiến Khang và đến những nơi khác để dẹp loạn. Chỉ duy nhất không nghĩ tới, nhanh như vậy, gần như ngay lập tức, hắn đã tới Kinh Khẩu tìm mình!

Trong đêm sâu với cái lạnh đặc trưng của mùa đông phương Nam, còn gì bất ngờ hơn khi mình đang nhớ về một người, và người đó chợt xuất hiện trước mặt mình?

Mạch máu toàn thân Lạc Thần lập tức nóng lên.

Nàng ngỡ ngàng đến hạnh phúc mà hét lên, nhào người ra ngoài cửa sổ, vẩy tay thật mạnh với người đàn ông rồi xoay người rời khỏi phòng, chạy thật nhanh xuống dưới.

Chân nàng đáp xuống cầu thang gỗ, cầu thang phát ra tiếng thình thịch, nàng chạy một mạch tới cửa, kéo chốt rồi mở cửa.

Lý Mục bước nhanh lên bậc thang, đứng ở ngoài cửa, trong đêm, hai ánh mắt sáng ngời.

– Lang quân ới!

Lạc Thần gọi một tiếng, cả người liền nhào vào trong ngực hắn.

Lý Mục mở rộng hai tay, ôm lấy thân thể mềm mại lao vào lòng mình, siết chặt lấy.

Khoảnh khắc ôm nàng vào lòng, hắn cảm thấy máu trong lồng ngực dâng trào, kích động.

Ngay khi Kiến Khang ổn định, hắn đã gác lại mọi công việc khẩn cấp và vội vã quay trở lại Kinh Khẩu trước tiên để gặp nàng.

Hắn đã biết những trải qua kinh hồn mà nàng ở Kinh Khẩu từ chỗ Cao Hoàn, quá sốt ruột muốn được gặp nàng ngay lập tức.

Nhưng chỉ một lúc trước, khi cuối cùng hắn cuối cùng cũng trở về, mở cửa trang viên và đến tòa lầu nhỏ nơi nàng ở, hắn lại do dự.

Hắn sợ nàng không chấp nhận được chuyện đã xảy ra, sợ nàng sẽ đau khổ, nhưng không thể giấu nàng được.

Đây cũng là một nguyên nhân khác khiến hắn dù thế nào cũng phải đến Kinh Khẩu gặp mặt nàng càng sớm càng tốt.

Nhưng vào lúc này, trong bóng đêm mờ mịt xung quanh, Lý Mục nghe được tiếng gọi “lang quân ới” “lang quân ới” hạnh phúc mừng rỡ không ngừng của người ở trong lòng, tất cả khát khao cùng nỗi nhớ nhung tích tụ nửa năm qua của hắn đối với nàng đột nhiên trào ra.

Hắn không kìm nén được nữa, cúi xuống hôn lên môi nàng.

Những người giúp việc ở tầng dưới bị tiếng động vừa rồi của Lạc Thần khi nàng đi xuống cầu thang làm cho giật mình, họ lần lượt

đứng dậy, bật đèn lên, khi nhìn thấy cảnh này thì sửng sò, vội vàng tránh đi.

Mãi lâu sau, Lý Mục mới buông nàng ra, ôm nàng lên đi lên trên lầu vào phòng nàng. Hắn đặt nàng lên trên giường rồi quay người chuẩn bị đi đốt đèn thì lại bị nàng nắm lấy tay.

Nàng nũng nịu kéo hắn trở về, không cho hắn đi, mình thì bò dậy quỳ bên hắn, hai tay quấn lấy cổ hắn, đôi môi thơm và mềm mại lại dán lấy hắn. Cuối cùng khi một lần nữa kết thúc nụ hôn ngọt ngào tràn ngập nỗi nhung nhớ tương tư này, Lý Mục đã hoàn toàn bị nàng áp đảo ở trên giường.

Lạc Thần nằm trên ngực hắn, hơi thở hỗn hển chưa ổn định, bàn tay mềm mại vuốt ve khuôn mặt hắn, mang theo sự nũng nịu trách hắn:

– Chàng về khi nào vậy? Về sao còn đứng bên ngoài không gọi cửa chứ? Ngày hôm qua vừa có tuyết rơi, ban đêm lạnh, chàng không sợ bị lạnh à....

Trong lời nói mang theo sự đau lòng.

Lý Mục hít một hơi thật dài, cố gắng hết sức bình tĩnh lại nhịp tim đang đập nhanh do cô vợ nhỏ hơn nửa năm không gặp gây ra, trầm mặc một hồi. Hắn thật sự không đành lòng cho nàng biết chuyện kia, nhưng lại không thể nào giấu giếm được.

– Ối, thiếp quên mất...

Nàng đột nhiên kêu lên.

– Chàng về nhà muộn, chắc thể nào vừa đói vừa mệt. Mẹ chồng vẫn khoẻ lắm, chàng yên tâm, mẹ ngủ rồi, sáng mai chàng đi gặp mẹ cũng không muộn. Thiếp đi làm chút đồ ăn cho chàng...

Nàng vội vàng bò dậy khỏi người hắn, muốn xuống giường đốt đèn lên, tay lại bị hắn cầm lấy.

Lý Mục ngăn cản nàng, mình thì xuống giường đi đến trước giá đèn đốt đèn sáng lên, rồi quay người lại nhìn nàng chăm chú.

Nàng ngồi ở bên mép giường, má lúm đồng tiền ửng hồng, khuôn mặt thanh tú, ánh nến phản chiếu đôi mắt sáng ngời của nàng, trên môi còn có nụ cười vui vẻ.

Lý Mục cảm thấy trong lòng càng ngày càng nặng trĩu, không biết nên nói như thế nào với nàng đây.

Thấy hắn cứ nhìn mình như vậy mà không nói lời nào, Lạc Thần dần cảm thấy có gì đó không ổn, do dự một lúc rồi cười nói:

– Chàng nhìn thiếp như vậy làm gì ạ?

Lý Mục đi tới bên nàng ngồi xuống, nói:

– A Di ơ, có một chuyện nàng nghe xong đừng quá đau buồn. Chưa chắc nó đã xấu như vậy...

Nụ cười bên môi Lạc Thần cứng lại:

– Chuyện gì vậy ạ?

Sắc mặt nàng hơi thay đổi:

– Có phải cha thiếp gặp chuyện không?

Lý Mục lắc đầu:

– Nhạc phụ vẫn rất tốt.

– Thế là a huynh của thiếp ạ? – Nàng hỏi dồn.

Đại huynh tuy đã cầm quân nhiều năm, kinh qua bao trận chiến, nhưng trên chiến trường đao thương không có mắt.

Cách nói chuyện của Lý Mục làm cho nàng không khỏi suy nghĩ lung tung.

Hắn lại lắc đầu, nói Cao Dận ở Khúc A đúng là bị thương nhưng hiện giờ đã khoẻ lên nhiều rồi.

Hắn nói như thế không những không khiến cho Lạc Thần yên tâm mà ngược lại càng lo âu hơn.

Nàng biết Cao Hoàn cũng không có chuyện gì.

Trong trận chiến này, những người đàn ông có liên quan đến huyết thống với nàng và trực tiếp ra trận nhất, phụ thân, a huynh và a đệ đều không sao, nhưng Lý Mục lại dùng ngữ khí vừa rồi để nói chuyện với nàng.

Lẽ nào...

– Là mẹ thiếp gặp chuyện có đúng không ạ?

Nàng mở to mắt, sắc mặt đột nhiên tái nhợt đi.

Lý Mục khẽ gật đầu, thì thầm nói lại chuyện mà mình biết cho nàng nghe.

Còn chưa nghe hết cả người Lạc Thần đã cứng đờ, ngơ ngác nhìn Lý Mục.

Mới hôm nay, khi thu dọn hành lý cho sáng mai, nàng còn đang vui vẻ đoán xem mẫu thân sinh em trai hay em gái cho mình, dù là em trai hay em gái thì mình cũng sẽ thích. Tính ngày, hẳn là cũng đầy tháng rồi.

Nàng tưởng tượng ra dáng vẻ đáng yêu của một em bé đầy tháng, ước gì có thể nhìn thấy ngay lập tức, nhưng có năm mơ nàng không ngờ rằng trong khoảng thời gian Kiến Khang ở trong nước lửa kia thì mẫu thân lại xảy ra chuyện như thế!

Nước mắt phủ kín hai mắt nàng.

– A Di ời, nàng đừng quá đau buồn. Tuy là Thiệu thị kia nói đã giết mẫu thân rồi hủy thi diệt tích, nhưng ta đã hỏi Lý Hiệp rồi, lúc đó Thiệu thị bị thương nặng, với tình trạng đó của bà ta rất khó có thể xử lý mọi chuyện sạch sẽ như thế được. Mà tất cả mọi người đã lục soát toàn bộ khu vực quanh đó, gần như đào ba thước đất lên, ngay cả thủy vực gần đó cũng đã cho tìm kiếm, nhưng cũng không thấy trường công chúa, càng không thấy một chút dấu vết nào, giống như tự dưng biến mất vậy...Ta suy đoán có lẽ lúc đó còn có người khác nữa...Nếu đúng như thế thì trường công chúa có lẽ còn sống, chỉ là bị người ta mang đi mà thôi...Nàng yên tâm, mọi người vẫn đang tìm kiếm điều tra. Nhất định sẽ tìm được người về...

Nàng cảm nhận được Lý Mục ôm mình vào lòng, kề tai an ủi.

Nàng biết hẳn không muốn mình quá đau buồn khổ sở, nàng nhắm mắt lại trong vòng tay hẳn, cắn răng không ngừng gật đầu, cố gắng không để mình khóc lên một thành tiếng, nhấn nhẹn đến hai bờ vai đều run rẩy.

Lý Mục lo lắng lúc nàng đang đau buồn khổ sở mà mình không ở bên cạnh, cho nên mới muốn tự mình báo tin xấu này cho nàng.

Hắn ôm chặt cơ thể đang run rẩy vào lòng, ghé vào tai nàng nói:

– A Di, nàng khóc ra đi, khóc ra sẽ tốt hơn. Có ta ở đây rồi.

Lạc Thần không thể kìm nén được nữa, khóc nức nở ra tiếng, nước mắt như vỡ đê không ngừng rơi xuống từ đôi mắt nhắm nghiền của mình.

Lý Mục không nói nữa, trầm mặc, chỉ ôm nàng đang cuộn tròn trong ngực mình, vỗ nhẹ vào lưng nàng.

Lạc Thần đã khóc một lúc lâu mới từ từ mở đôi mắt đã đỏ lên vì khóc, ngẩng đầu nhìn hấn, nước nở hỏi:

– Vừa rồi chàng nói cha thiếp vẫn tốt. Có thật sự cha rất tốt không ạ?

Những ngày này, Lý Mục chứng kiến Cao Kiệu không chỉ gục ngã xuống như vậy. Ngày hôm đó sau khi tỉnh lại ở trong doanh trướng, ông lập tức lao vào xử lý công việc của triều đình.

Ngay trước khi Lý Mục đến Kinh Khẩu có gặp để từ biệt ông, ông còn đang thương lượng với Phùng Vệ về việc di dời dân chúng trở về, giấy tờ trên án chồng chất như núi.

Nhưng Lý Mục có cảm giác vị nhạc phụ của mình chỉ là đang cố gắng chống đỡ mà thôi. Từ sau khi hoàng đế trở về liền đổ bệnh, thế cục của triều đình vẫn còn nhiều gian nguy, nhiều công việc phải xử lý, ông không thể nào cứ thế mà gục ngã xuống được.

Hấn còn đang chần chừ không biết nên đáp thế nào, Lạc Thần ở trong lòng hấn đã ngồi dậy, vừa lau nước mắt tuôn trào không ngừng xuống gò má, vừa nghẹn ngào nói:

– Chàng không nói với thiếp thì thiếp cũng biết. Mẹ xảy ra chuyện như thế, không ai đau khổ và tự trách hơn so với cha. Thiếp sợ cha thật sự sẽ gục ngã. Thiếp phải mau chóng về với cha thiếp.

.....

Lý Mục ôm nàng một hồi, khi nàng dần dần ngừng khóc, hấn liền dẫn nàng đi gặp Lư thị.

Lư thị chưa ngủ.

Đã lâu không gặp mẫu thân, Lý Mục bái lạy bà, cũng đem chuyện xảy ra ở Kiến Khang nói lại cho bà biết. Lư thị còn chưa cảm nhận được niềm hạnh phúc khi con trai trở về thì lại xót xa khổ sở, an ủi Lạc

Thần rất lâu, sau đó kêu con trai mau chóng đưa nàng về Kiến Khang.

Trời còn chưa sáng, Lạc Thần ngồi trên xe ngựa đi về hướng Kiến Khang.

Vào buổi tối ngày thứ ba, nàng đã về tới nhà, vừa xuống xe ngựa, Cao Thất ra đón nhìn thấy nàng, mới gọi một tiếng “tiểu nương tử”, giọng đã nghẹn hẳn đi.

Lạc Thần cố nén nỗi buồn trong lòng xuống, câu đầu tiên hỏi thăm sức khỏe của phụ thân, được biết gần đây ông có uống thuốc đều đặn, hôm nay ông đã về nhà sớm, hiện đang ở thư phòng nên lập tức đi qua đó, vừa đi vừa hỏi:

– Đã muộn thế này rồi sao thúc không khuyên cha cháu đi nghỉ ngơi ạ?

Cao Thất thở ngắn than dài:

– Dù đại gia có muốn cũng không được. Phản quân bỏ trốn lại nghe nói sắp quay trở lại. Thiên Sư giáo thì tuy nói rằng đã bị đuổi ra khỏi Khúc A và Bì Lăng, nhưng ở những địa phương khác thì chúng vẫn rất hung hăng. Nghe nói chỉ mới ngày hôm kia thôi, chúng lại giết một thái thú... Tối nào Phùng Hầu trung và mọi người cũng đều gặp tướng công để nghị sự, họ vừa mới đi không lâu thôi...

Lạc Thần lại hỏi A Cúc, biết được khi đó bà ấy được đưa về và được thái y toàn lực cứu chữa, cuối cùng thoát khỏi nguy hiểm, tuy nói sức khỏe còn chưa hồi phục hoàn toàn vẫn còn đang điều dưỡng nhưng cũng coi như là may mắn trong bất hạnh, bấy giờ nàng mới thấy yên tâm một chút.

Nàng còn chưa đi đến thư phòng đã nghe được một tràng ho ở bên trong.

Nàng đẩy cửa ra, thấy phụ thân trên vai khoác áo, ngồi ở sau án đang vừa ho vừa phê duyệt công văn.

Lạc Thần dừng bước, nhìn cha, mắt đỏ hoe lên.

Cao Kiệu nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu lên thì thấy con gái đã trở về, trên người nàng là một chiếc áo choàng sa tanh dày màu vàng nhạt, người lấm lem bụi đất, hiển nhiên là vừa trở về qua đêm, đứng ở cửa nhìn nhìn mình với đôi mắt đỏ hoe.

Ông giật mình, theo bản năng khẽ nhếch môi, tựa hồ muốn nở một nụ cười với con gái, nhưng nụ cười kia quá cứng nhắc, sau đó bị bao trùm bởi nỗi buồn nặng trĩu và sự tự trách.

Ông khẽ đặt bút xuống, thì thào:

– A Di ời, con đã về rồi...Cha thật có lỗi với mẹ con, có lỗi với con...

Lạc Thần không thể chịu đựng được nữa, bước nhanh đến bên cha mình nói trong nước mắt:

– Cha ời! Cha đừng tự trách ạ. Lang quân đã nói với con rồi, mẹ cát nhân thiên tướng, mẹ nhất định còn sống. Chúng ta sẽ tìm mẹ, nhất định sẽ tìm được mẹ.

Cao Kiệu nở nụ cười chua xót, gật đầu:

– Phải. Cha cũng nghĩ như thế.

– Cha ời, cha phải chú ý sức khỏe, chờ mẹ về ạ.

Cao Kiệu mỉm cười nói:

– Cha biết. Con xem đi, chẳng phải cha vẫn uống thuốc đều đó sao?

Trên bàn là một bát thuốc trống không, bên cạnh là chõng công văn chất cao.

Nàng cởi áo choàng ra.

– Cha ời, cha còn có công văn gì thì cứ giao cho con, cha đi nghỉ đi ạ.

Cao Kiệu nhìn Lý Mục đứng ở bên ngoài, bảo Lạc Thần gọi hấn vào trong.

Lý Mục tiến vào, hành lễ với ông.

Cao Kiệu xua tay, nhìn hấn, nói:

– Loạn Thiên sư giáo gây nên hỗn loạn, khiến người dân chạy loạn khắp nơi, khiến cho mười sáu quân Đông Nam cũng không yên. Mức độ gây hại còn hơn cả ác hổ. Nếu không dẹp loạn, di hại sẽ không thể nào hết được.

– Quốc nạn còn chưa yên, kẻ có tài ắt gánh chịu. Kính Thần, cha muốn con ngay lập tức đi dẹp loạn, con có bằng lòng không?

Hết chương 126

Chương 127

Mới vừa được gặp nhau vội vàng thì hai người đã lại phải chia lìa.

Ngày hôm sau, Lý Mục dẫn quân rời Kiến Khang và tiến về phía Đông Nam, nơi hỗn loạn giáo đang hoành hành ngang ngược.

Danh hiệu Chiến thần của Lý Mục đã nổi khắp ở Nam Triều, không ai là không biết hành động vĩ đại giành lại được Trường An của hắn. Hiện tại đại quân Ứng Thiên Quân này quân dung chỉnh tề, quân kỷ nghiêm mình, trên đường đi chẳng những không mảy may tơ hào chút gì của dân chúng, hành quân một mạch đến Dương Tiễn đã bị giáo loạn chiếm lĩnh, sau khi thu phục lại nơi đó, thấy đồng ruộng hoang phế, nương máng tắc nghẽn, binh lính từng khai hoang ở Nghĩa Thành còn trở giúp dân chúng cày ruộng dọn kênh nương, sau đó thì mới rời đi.

Trong những năm gần đây, Đại Ngu liên tục xảy ra nội loạn, dân chúng cũng khiếp sợ trước quân đội triều đình dưới nhiều cờ hiệu khác nhau, bất kể là nhà ai, kể cả là Quảng Lăng quân Cao thị cũng khó tránh khỏi xui xẻo, chỉ sợ gặp phải binh lính quấy nhiễu, vừa nghe nói có đại quân chuẩn bị đi qua, họ thường giấu tiền và lương thực ở nhà trước, sau đó đứng từ xa chờ xem, tránh cho quân đội đi ngang qua nhìn thấy lấy danh nghĩa mượn quân lương mà lấy đi, mà phải biết rằng một khi mượn rồi thì thường thường đều là có đi mà không có về.

Nhưng lần này, khi danh tiếng của Ứng Thiên Quân lan rộng, tình thế đã khác hẳn so với trước đây.

Mỗi khi Lý Mục đi đến một nơi nào đó, mọi người đều sẽ chào hỏi hắn, kể về sự thống khổ do loạn giáo gây ra. Mọi người nghiêng

rằng nghiêng lợi cắn hận, không ít người chủ động làm thám báo, luôn báo cáo cho quân đội về động tĩnh của Thiên Sư Giáo binh, những hộ gia đình nào mà có chút lương thực, khi quân đội đóng quân không những không giấu đi mà còn đào hết lương thực lúc trước vì né tránh loạn giáo đã giấu xuống mang ra khao quân. Nếu như Lý Mục không thể từ chối được thì hẳn cũng sẽ không lấy không mà đưa lại tiền cho họ.

Lý Mục biết rõ, loạn Thiên Sư Giáo kia sở dĩ suýt chút nữa lật đổ gần như một nửa triều đình, truy cứu nguyên nhân chủ yếu vẫn là do có quá nhiều tín đồ bị Ngô Thương lừa gạt và tuân theo mệnh lệnh của ông ta. Lấy đất Ngô làm ví dụ, theo ghi chép của quan phủ, gần như bên trong hai hộ thì có một hộ theo giáo. Từ sau khi Ngô Thương nổi loạn, số lượng giáo binh đi theo ông ta có ở khắp nơi, lúc nhân số nhiều nhất còn cao tới mấy chục vạn người, một con số cực kỳ kinh khủng. Thường thường chỗ này chưa diệt xong chỗ khác lại nổi lên, được cái này mất cái khác, diệt mãi không dứt, bấy giờ mới dẫn đến một trận biến loạn lớn như thế.

Để làm tan rã giáo binh, ngoại trừ đánh giặc, Lý Mục còn đặc biệt tuyển chọn một nhóm người có nghệ thuật nói chuyện, biết biểu diễn xiếc, đi đến những nơi náo nhiệt có nhiều dân chúng như chợ, đường phố biểu diễn các kỹ năng nuốt lửa, nuốt đao, đao thương bất nhập nhằm vạch trần thủ đoạn lừa bịp giáo chúng tin giáo của Ngô Thương. Biểu diễn xong, lại kêu gọi mọi người đi tuyên bố khắp nơi, giáo chúng bình thường vốn là bá tánh, bị che giấu bị lừa gạt, vốn dĩ là vô tội, phạm là người thoát giáo sau này sẽ không bị truy cứu tội phản loạn nữa. Ngoài ra, nếu như nếu như có thể đem về gia tài và lương thực mà lúc ban đầu tin giáo cung phụng lên thì quan phủ sẽ không lấy một xu mà toàn bộ quy về thuộc sở hữu của người đó.

Ngô Thương rất thông thạo nghệ thuật khống chế sử dụng người, lợi dụng tâm lý sợ quỷ thần, sùng bái mê tín dị đoan của dân chúng, sau khi nổi loạn đã giáo hoá dân chúng thành giáo binh, đối với giáo chúng tầng chót thì vừa nửa uy hiếp nửa dụ dỗ. Những giáo chúng đó lúc trước gia nhập vào trong giáo bởi vì tin vào cái gọi là dạy

người một nhà, đều nhiệt tình quyên góp tài sản của gia đình, đưa cả gia đình theo giáo, của cải bị đào rỗng, cũng không phải số ít. Hiện giờ họ hoặc là bị chặt đứt đường lui, hoặc là bị cái gọi là lợi ích tương lai mà Ngô hứa hẹn làm cho mù quáng, lúc này mới để mặc cho ông ta tác loạn. Khi thấy tình thế không đúng, dù cho muốn rời khỏi nhưng cũng không còn đường để đi, chỉ đành phải cắn răng mà đi theo.

Lý Mục đã tuyên bố như thế, những người đang dao động kia ai mà không động lòng? Còn có lời đồn rằng một số ít giáo dân đã đòi lại được thuế ruộng lúc trước mình đã cung phụng cho hương chủ nơi đó, hiện giờ đã mang theo người nhà về quê trồng trọt, quan phủ quả nhiên đã bỏ qua chuyện cũ không truy cứu nữa.

Tin tức một truyền mười, mười truyền trăm. Chẳng mấy chốc, quân đội của Lý Mục đã tiến về Hội Kê. Khi quân đội còn chưa tới nơi, giáo binh trong thành nghe tin đại quân của Lý Mục sắp tới mà bản thân mình đã loạn lên trước, căn bản không có lòng chiến đấu, sôi sục đuổi theo đầu lĩnh ban đầu đã giới thiệu mình nhập giáo đòi lại đồ đã quyên cống, từng cấp từng cấp hỗn loạn lên. Những đầu lĩnh đó bị người ta đuổi theo đòi, thấy tình thế không ổn lập tức bỏ trốn ngay trong đêm, chờ Lý Mục tới nơi gần như không tốn chút sức lực nào đã lấy lại được quận lớn vùng Đông Nam này.

Cứ như thế, dựa vào sự ủng hộ của nhân chúng, sự phân hoá đối với giáo binh tầng thấp cùng với sự thiện chiến của binh lính, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng, tới tháng Ba năm sau, Lý Mục đã lấy lại được đất Ngô, tiện đà lấy lại được mười mấy quận huyện gồm Đan Dương, Tân An, Tiền Đường...

Ngô Thương lúc này đã mất đi hầu hết các quận huyện rơi vào tay mình, thủ hạ giáo binh ngày càng giảm mạnh, giống như chó nhà có tang, bị buộc phải mang theo tiền tài của cải mà trước đó cướp đoạt được chạy trốn về phía Nam, cuối cùng rút lui đến quận Lâm Hải, tại đây không còn đường lui nữa, sau một trận bao vây, cuối cùng đã bị huynh đệ làm phản giết chết.

Đến đây, cuộc loạn giáo quy mô lớn bắt đầu từ mùa thu năm ngoái và kéo dài đến tháng 4 năm nay cuối cùng đã được bình ổn.

Các quận và huyện ở phía Đông Nam đã rơi vào tay của giáo loạn đều được triều đình lấy lại. Dân chúng càng thêm tôn kính và yêu mến Lý Mục, và ở một số nơi bị thiệt hại nhiều nhất thậm chí còn đề xuất xây đền thờ để ghi nhớ công lao của hắn. Khi bị Lý Mục biết được, hắn phái người qua đó bày tỏ lòng biết ơn của mình với họ, đồng thời lấy lý do hoàng đế mới băng hà không lâu để kiên quyết từ chối, bấy giờ dân chúng mới từ bỏ.

Đông Dương Vương Tiêu Mẫn làm hoàng đế chưa đến hai năm vốn thể chất yếu nhược, cộng thêm cuộc sống thường ngày thiếu tiết chế, cơ thể bị đào rỗng, vào năm ngoái khi mà Khúc A bị bao vây, bởi vì quá hoảng sợ tuy đã được Lý Mục cứu giá kịp thời, trên đường trở về lại bị cảm nhiễm phong hàn mà đổ bệnh nặng. Từ sau khi về cung, thái y đã kê nhiều đơn thuốc điều trị nhưng hoàng đế vẫn không khá lên một chút nào, vào tháng Giêng hoàng đế đã băng hà, thái tử 4 tuổi đăng cơ.

Khi đó Lý Mục vì chiến sự căng thẳng không thể thoát thân nên chỉ dâng tấu cúng tế cho triều đình chứ không thể về Kinh chịu tang.

Bây giờ ba tháng đã trôi qua, Đông Nam đã bình định xong, Lý Mục phái người đưa tin chiến sự cho triều đình, đang chuẩn bị hồi triều thì lại nhận được một tin tức.

Vào cuối năm ngoái, khi Lý Mục bắt đầu dẹp yên cuộc nổi loạn khó giải quyết ở Đông Nam, Cao Kiệu phái hai người một người là em trai thái thú Lư Giang đã chết trận mà Bùi Chân thái thú Dự Chương lĩnh binh đi truy kích quân bại trận của Hứa Tiết trốn về phía tây, muốn tiêu diệt toàn bộ thế lực còn sót lại của ông ta, không cho ông ta có cơ hội ngóc đầu trở lại.

Tương Dương mà Hứa Tiết luôn lấy làm tự hào trước đó tuy đã bị Lý Mục tiếp quản, nhưng ông ta am hiểu đạo lý thô khôn có ba hang, khi

còn cai quản Kinh Châu, ngoài Tương Dương còn có Di Lăng xa hơn về phía thượng du gần với Hán Trung đất Thục, là một nơi mà mình có thể đi.

Sau khi trốn khỏi Kinh Châu, ông ta liền lui đến Di Lăng, ở đó trọng chỉnh nhân mã, lại lợi dụng địa hình địa phương phức tạp và thành trì phòng thủ kiên cố bắt đầu trận chiến giằng co với quân triều đình truy kích đến, chẳng những giữ được Di Lăng mà trước đó không lâu còn đoạt lại quyền kiểm soát con sông ở khu vực Di Lăng, tất cả thuyền bè qua lại đều phải nộp thuế cho ông ta, và bởi vì quê quán của ông ta thuộc về vùng đất của nhà Tống cổ đại mà dựng lên Tống quốc, tự xưng đế.

Kể từ khi phản quân Kinh Châu lui về thượng du, Lý Mục vẫn luôn chú ý đến tin tức chiến sự.

Tin tức mới nhất mà hắn nhận được chính là Cao Kiêu đã phái Cao Dận thương thế đã khỏi hẳn suất lĩnh quân đội đi Di Lăng để tiếp viện, cần phải mau chóng đánh hạ Di Lăng, tiêu diệt hoàn toàn phản quân Hứa Tiết.

Đêm hôm nay, tướng sĩ trong quân doanh cười nói vui vẻ, bị kích thích bởi rượu mừng, trong doanh trại vang vọng khắp nơi tiếng hát “Quân ngồi xe, ta mang nón, một ngày nào đó gặp mặt thì xuống xe và cúi chào nhau”, “Quân lên xe, ta lên ngựa, một ngày nào đó gặp nhau trên đường”.

Trong tiếng ca hát, Lý Mục không thể nào ngủ được.

Sở dĩ Hứa Tiết có được chỗ dựa hiện tại là nhờ vào thực lực của Dương Tuyên.

Chính là nhờ có Dương Tuyên mà lòng quân sĩ được quy tụ, cũng chính nhờ có Dương Tuyên mà Hứa Tiết mới có thể bảo vệ Di Lăng được nửa năm dưới áp lực nặng nề của quân triều đình, thậm chí đến bây giờ ông ta vẫn có thể đứng vững như vậy và hiện giờ đã xưng đế.

Hắn nhắm mắt lại, nhớ tới khi còn là thiếu niên lần đầu tiên tòng quân, bị người ta ức hiếp, năm mười lăm tuổi ấy chính bởi vì được Dương Tuyên đang là phó tướng thưởng thức và đề bạt mà mình mới có tất cả sau này.

Hắn nhớ tới ngày đó, mình lấy 6000 binh lính đi đất Thục bình định loạn Lương Châu, Dương Tuyên bởi vì lo lắng cho mình mà nhân đêm khuya đã đi đường vòng xa xôi tới Kinh Khẩu nhắc nhở mình.

Lại nghĩ tới năm ngoái khi ở Nam Dương, Dương Tuyên đã bị lời nói của mình mà cãi lại Hứa Tiết, phối hợp phát binh đi giải cứu Lục Giản Chi đang bị bao vây trong thành.

Kết cục của Dương Tuyên ở kiếp trước không tốt.

Chính bởi vì như thế hắn đã mấy lần mở miệng nhắc nhở.

Khi ở Nam Dương, Lý Mục làm sao không nhìn ra không phải là Dương Tuyên không có suy nghĩ bỏ đi. Nhưng chung quy vẫn không đánh lại lão cáo già xảo quyệt Hứa Tiết, biết Dương Tuyên là người trọng tình trọng nghĩa, lấy một cái đầu của con trai đổi lấy một vị tướng tài giỏi, cuộc mua bán này thật sự là có lợi.

Hiện giờ Cao Kiệu lại phái Cao Dận đi tấn công Di Lăng.

Một là a huynh của thê tử, một là người bạn cũ có tình nghĩa, Lý Mục không thể nào đứng ngoài cuộc được.

Hắn mau chóng đưa ra quyết định. Hắn ra lệnh cho phó tướng tạm thời hạ trại tại đây, tiếp tục xử lý thế lực còn sót lại của Thiên sư giáo trốn vào núi sâu rừng già, mình thì vào sáng sớm ngày mai sẽ mang theo một đội hầu cận bước lên con đường đi về phía Tây.

Chặng đường đi này, hắn ngày đi đêm nghỉ, mưa gió không quản, cuối cùng nửa tháng sau đã tới Di Lăng.

Lúc mà hãn đuổi tới nơi, Cao Dận đã lĩnh quân ép tới ngoài thành, thiên quân vạn mã đang đứng giữa đồng hoang bát ngát, chỉ cách cửa thành Di Lăng vài mũi tên.

Kỳ lạ là, bất kể Cao Dận kêu chiến như thế nào thì bên trong thành không có chút phản ứng gì.

Cao Dận bao vây mấy ngày, đang thương thảo với bộ hạ quyết định cứng rắn tấn công thì đột nhiên được báo là Lý Mục tới, y vô cùng kinh ngạc, vội vàng giải tán cuộc họp trong trướng, mình thì sốt sắng chạy ra viên môn nghênh đón.

— Đại Tư Mã đường xa đến đây không biết là có việc gì?

Năm ngoái trước khi hoàng đế băng hà ở Khúc A đã phong Lý Mục làm Đại Tư Mã. Đại Tư Mã vị cao chức trọng, nó đã bị bỏ trống trong nhiều thập kỷ ở trong triều đình, không người nào có thể đảm đương được, trong lúc gấp rút quan viên Lễ Bộ không kịp chuẩn bị chương thụ, lại bởi vì tình hình chiến sự đang nguy cấp, nên chỉ do Lễ Bộ lập hồ sơ mà vẫn chưa chính thức phong kim chương tím thụ, nói bình loạn xong khải hoàn về triều thì sẽ thêm sách phong.

Nhưng mà quan viên trong triều kể từ khi đó đều đối xưng hô Lý Mục thành Đại Tư Mã.

Cao Dận cũng không ngoại lệ, xưng hô chức quan của hãn, giọng điệu vô cùng cung kính.

Y nhìn một cái là nhận ra Lý Mục tới rất vội vàng, bên mình chỉ mang theo bảy tám hộ vệ khoẻ mạnh, hiển nhiên không phải lấy danh triều đình đến đây, hơn nữa y cũng biết rõ quan hệ của hãn và Dương Tuyên, không khó mà không đoán được, nhưng vẫn hỏi ra.

Lý Mục nói:

— Cao tướng quân, trước khi động binh ta muốn gặp Dương Tuyên một lần.

Đại chiến sắp xảy ra, Lý Mục lại muốn âm thầm gặp riêng tướng bên địch không khỏi rất không ổn.

Lý Mục nói rất bình thản, không mang theo mệnh lệnh nhưng lại khiến người ta không thể phản đối.

Cao Dận chỉ do dự một giây là đồng ý.

Liên quan đến công thành, trước nay đều là dễ thủ khó công. Huống chi phòng thủ của Di Lăng rất vững chắc, lại có vị tướng Dương Tuyên canh giữ, nếu thật sự là cường công, dù là có thể đánh hạ được thì thương vong về binh lính chắc chắn cũng rất thê thảm.

Cao Dận hiểu rõ điểm này.

Lý Mục hơi mỉm cười, xoay người lên ngựa, một mình đi đến cửa thành.

Hắn một mình cưỡi ngựa, phi nước đại đến địa điểm có thể bắn tên ngoài cổng thành, xuống ngựa, dưới cái nhìn chăm chăm của vô số ánh mắt từ quân doanh phía sau và trên đầu tường thành, đi thẳng đến cửa thành đang đóng chặt kia.

Hết chương 127

Chương 128

Đằng sau lỗ châu mai trên bức tường thành, một hàng nỏ binh xuất hiện. Mấy chục nỏ binh đồng loạt động tác cài tên nhắm thẳng vào Lý Mục đang đi đến.

Lý Mục dừng lại.

Hắn vừa mới lặn lội đường dài tới, mặc quần áo thường dân, bụi bặm mệt mỏi, bị mũi tên nhắm vào mà không hề hoảng sợ, đi thẳng đến dưới thành, chỉ có một thanh trường kiếm tướng quân bên hông, ống tay áo bào bay phấp phật trong gió, đỉnh đạc uy nghiêm, không giận tự uy.

– Ta là Lý Mục! Xin được gặp mặt Dương tướng quân!

Hắn hướng về đầu thành giương cao giọng.

Thanh âm vang xa theo gió bay đi, trên đầu thành ai cũng nghe thấy.

Vừa dứt lời, bên ngoài thành và trên đầu tường thành trước sau mấy vạn đại quân đều yên lặng không có một tiếng động nào, bên tai chỉ có âm thanh bay phấp phật của lá cờ bị cuồng phong nơi đất hoang phát ra.

Bên sau lỗ châu mai không có bất cứ động tĩnh gì.

– Dương tướng quân, tôi biết ngài ở đó!

– Kẻ sĩ chết vì tri kỷ, câu nói này rất đúng. Ngài có cái nghĩa của Dự Nhượng, nhưng Hứa Tiết, liệu ông ta có cái liệt của Trí Bá không? Vì một suy nghĩ cá nhân mà hưng can qua. Vì cái mũ Tổng đốc ông ta

đội trên đầu mà bao nhiêu dân chúng trần trọc kêu khóc, có bao nhiêu quân sĩ uống mạng trước trận?

– Người Nam Triều ta mỗi khi nhắc đến Hồ Liêu thì đều căm hận. Vì sao? Hận đó không phải hận chủng tộc khác màu tóc màu da, cái chúng ta hận là người Hồ hung bạo tàn ác, vô nhân đạo, một khi đắc thế động một chút là tàn sát cướp giết, coi dân chúng giống như con kiến, sinh linh đồ thán. Danh hào phủ binh tuy là mang gia họ nhưng bao nhiêu năm nay lẽ nào triều đình thiếu chu cấp nuôi dưỡng? Triều đình lấy cái gì chu cấp nuôi dưỡng? Một phân một hào một hạt gạo một hạt kê đều xuất từ dân chúng Nam Triều cả. Dân chúng cung cấp nuôi dưỡng quân nhân chúng ta, chính là mong muốn chúng ta bảo vệ họ bình an, bảo vệ đất nước không bị xâm phạm.

– Dương tướng quân, chúng ta đều là quân nhân, có câu chết không nắm binh quyền, binh sĩ tử trận là chuyện đương nhiên.

Ánh mắt hần lướt qua khuôn mặt của những người lính đang giương cung về phía mình.

- ...Nhưng lúc này đây, binh lính trên đầu tường thành chĩa cung tiến vào ta, không người nào trong đó mà không phải là dũng sĩ của người phương Nam chúng ta? Thân là dũng sĩ được người phương Nam nuôi dưỡng, không đi giết Hồ Liêu đoạt đất đai tổ tiên ta mà lại ủng hộ Hứa Tiết lên ngôi hoàng đế, giết hại lẫn nhau đấu đá nhau với đồng bào huynh đệ phía sau chúng ta.

Gió mạnh lướt qua bên cạnh hần, trường kiếm bên hông phát ra tiếng rung nhè nhẹ.

– Lý Mục ta, tâm nguyện cả đời là Bắc phạt Trung Nguyên đuổi đi Hồ Liêu. Ta tin rằng Dương tướng quân và cả những tướng sĩ đang đi theo ngài kia cũng tuyệt đối không phải là hạng người máu lạnh không hiểu biết! Đã biết lý, đã nhiệt huyết, vì sao còn nghe theo lệnh của Hứa Tiết làm ra chuyện này? Chỉ dựa vào việc ông ta giết con trai mình cho các người xem ư?

– Con trai của Hứa Tiết tham công liều lĩnh, ngày đó hắn vì suy nghĩ cá nhân đã làm hại biết bao binh lính phải uống mạng ở Dĩnh Xuyên rồi? Hắn vốn dĩ có chết cũng không hết tội! Dương tướng quân ngài cần gì phải cảm thấy áy náy?

Lời nói của hắn bay theo gió truyền vào trong tai.

Nỏ binh trên tường thành nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ do dự, cánh tay giường cung dần dần thả xuống, cùng đồng loạt quay đầu lại nhìn Dương Tuyên đang đứng ở cách đó không xa.

Dương Tuyên trong bộ nhung trang thân hình bất động, mắt sụp xuống.

Phó tướng bên cạnh gã là thân tín của Hứa Tiết, thấy thế sắc mặt khẽ biến đổi, lập tức quay sang quát nỏ binh:

– Lý Mục xuất thân ti tiện, chỉ là con chó của bộ hạ mà thôi. Hắn không báo ân thì thôi, hiện giờ còn làm phản đối nghịch với bộ hạ, châm ngòi ly gián. Bắt tên! Lập tức bắt tên giết hắn!

Lý Mục vốn có xuất thân thấp kém, lúc còn ở dưới trướng Dương Tuyên không những bách chiến bách thắng mà còn được đồng đội kính phục, khi gặp nguy hiểm cũng luôn để đồng đội rút lui trước, mình thường là người cuối cùng rút lui, đồng thời cũng luôn được mọi người quý mến. Huống chi mấy năm nay hắn xuất thế ngang trời lấy uy định công, không muốn cùng người phương Nam nội đấu mà là thật sự đánh cho người Hồ rằng rơi đầy đất, làm rạn vỡ Giang Bắc.

Những binh lính ở đây có ai mà không khâm phục hắn. Nghe phó tướng chửi bới hắn như thế thì rất bất mãn.

Một nỏ binh đơn giản buông cung tiến xuống.

Phó tướng nổi giận, đi đến trước nỏ binh kia vung roi ngựa lên quát thẳng vào mặt vào đầu người đó, quát lên:

– Lâm trận kháng mệnh, dùng quân pháp giết không tha!

Trên mặt trên cổ nỏ binh kia túa máu, cắn răng nói:

– Tôi nghỉ nghe theo lệnh của Dương tướng quân. Dương tướng quân chưa phát lệnh, tôi sẽ không bắn!

Nỏ binh khi ra trận ít khi chiến đấu một mình mà thường cùng nhau dàn hàng tiến công, đồng đội chính là người đảm bảo cho họ sống sót trên chiến trường, vì vậy, ngoài thời gian luyện tập, họ còn ăn ngủ cùng nhau, thường trở thành huynh đệ khác họ với nhau.

Mấy ngày qua đã bị quân đội triều đình bao vây bên ngoài thành, binh lính trong thành đều biết sắp có trận đại chiến xảy ra.

Một khi quân đội dưới thành bắt đầu tấn công thành, mình có thể sống sót được hay không vẫn không thể biết, lại bị những lời nói vừa rồi của Lý Mục làm cho dao động, vốn dĩ đã hoang mang, nay thấy phó tướng này tác oai tác quái, vung roi đánh đồng đội của mình đến chảy máu, tức khắc như cùng chung kẻ địch, tất cả đều buông cung tiễn xuống, trợn mắt hướng về phó tướng kia.

Phó tướng then quá thành giận rút đao ra định giết chết nỏ binh kia, lại thấy có mấy chục người đồng loạt đứng ra che chắn thì khiếp sợ, quay sang Dương Tuyên phẫn nộ:

– Người nhìn thấy không? Đó là binh lính của người phải không? Dĩ hạ phạm thượng như thế, người không sợ sẽ bị bệ hạ trách tội à? Lý Mục đang ở ngay dưới thành, cơ hội ngàn năm một thuở này, người còn không mau hạ lệnh bắn chết hắn đi?

Dương Tuyên hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, ánh mắt ngưng tụ nghiêm trang, như không hề nghe lọt tai.

Phó tướng nghiêng rằng nghiêng lợi, đoạt lấy cung tiễn của một nỏ binh, đẩy mọi người ra chạy tới sau lỗ châu mai kéo cung cài tên

nhắm vào thân hình ở dưới thành kia, thả mũi tên ra.

Mũi tên rời cây cung, xé rách không khí bắn về phía Lý Mục.

Lý Mục rút kiếm trong nháy mắt chém đứt mũi tên lông vũ hướng về phía hắn.

“Đình” một tiếng, mũi tên bị đẩy ra ngoài c ắm vào một mảnh bùn bên cạnh.

Lý Mục tay cầm trường kiếm, ánh mắt loé lên tia sáng, bỗng nhiên đề khí cất cao giọng:

– Một khi quân đội tấn công thành, các ngươi sẽ không còn đường lui nữa.

– Dương Tuyên, lẽ nào ngài thà mang theo binh lính của ngài vì Hứa Tiết mà táng thân tại đây mà cũng không nguyện dẫn dắt những nam nhi này một ngày nào đó Bắc phạt Trung Nguyên đuổi đi Hồ Liêu, lập công lao bất hủ hay sao?

Phó tướng kia thấy mũi tên của mình bị Lý Mục chém bay, nghiêng rằng căm hận, lại giương cung cài tên muốn bắn thêm lần nữa.

Ngay lúc hắn chuẩn bị bắn mũi tên thứ hai, chợt cảm thấy ngực lạnh buốt, một thanh đao đâm xuyên từ lưng ra ngực.

Cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, hai mắt trợn tròn, cung tiễn rơi khỏi tay xuống dưới đất, rơi vào trong bùn đất trước cửa thành.

Phó tướng kia chậm chạp cứng ngắc quay đầu lại, thấy Dương Tuyên đứng ở phía sau mình, hai mắt loé lên tia tàn nhẫn. Thanh đao cắm xuyên thấu ngực mình đang nằm trong tay Dương Tuyên.

Dương Tuyên rút đao ra, phó tướng kia ngã xuống đất, co giật một lát rồi chết.

Trên đầu tường thành, bầu không khí đột nhiên như đóng băng.

Binh lính vốn xếp thành hàng sau lỗ châu mau từ từ nhích lại gần. Binh lính dưới thành dường như cũng cảm nhận được sự khác thường, đồng loạt đi lên thành tụ tập bên cạnh Dương Tuyên.

Vô số ánh mắt đổ dồn vào Dương Tuyên.

Dương Tuyên nhìn các binh lính. Nhìn những khuôn mặt mệt mỏi trước mặt lộ ra hy vọng và do dự, từ tốn hỏi:

– Các người vẫn luôn đi theo ta, bây giờ, các người muốn tiếp tục đánh một trận hay là đầu hàng triều đình?

Đối mặt với quân đội triều đình do Cao Kiệu phát tới tiếp viện, làm cho Hứa Tiết vừa lên làm Tổng đốc còn chưa được một tháng cũng thấy hoang mang lo sợ.

Vào mấy ngày trước, ông ta đích thân chạy tới Ba Đông trên danh nghĩa vẫn thuộc về triều đình gặp Vinh Khang phương bá ở đó, muốn thuyết phục Vinh Khang liên minh với mình đối kháng với triều đình.

Vinh Khang là thứ sử phiên trấn thế lực lớn nhất của Ba Đông, nếu như Hứa Tiết thuyết phục thành công, cộng thêm thực lực của Vinh Khang, có lẽ có thể tiếp tục đối kháng được với triều đình. Trước khi đi, ông ta hạ lệnh trước khi mình chưa quay về, không cho phép Dương Tuyên xuất binh, chỉ cần tử thủ ở trong thành là được.

Đó chính là nguyên nhân vì sao đã nhiều ngày Cao Dận kêu chiến nhưng Dương Tuyên trước sau vẫn không đáp trả.

Binh lính đều yên lặng. Một lúc sau cuối cùng có người nói:

– Chúng tôi nguyện đi theo tướng quân. Tướng quân đi đâu, chúng tôi sẽ theo đến đó.

Mọi người đồng thanh phụ họa theo.

Dương Tuyên ngửa mặt lên trời, nhắm mắt một lát, khi mở mắt ra bước lên rìa đầu tường thành, nhìn Lý Mục vẫn đang đứng tại chỗ, cao giọng nói:

– Đại Tư Mã, những binh lính này cũng không nguyện ý làm phản. Nếu như mở cửa thành, ngài có thể đảm bảo triều đình sẽ không truy cứu tội của họ hay không?

Lý Mục nói:

– Ngày hôm nay đứng ở nơi này, mỗi lời ta nói đều lấy danh nghĩa Lý Mục ta bảo đảm. Tất cả đều là con cháu người phương Nam ta, chỉ cần ngài dẫn dắt họ dừng cương trước bờ vực, sau này đối đãi bình đẳng, sẽ không có gì khác biệt!

– Được! Dương Tuyên ta tin ngài!

Dương Tuyên quay đầu lại, nói với quân sĩ:

– Những lời Đại Tư Mã nói, các người có nghe rõ không? Ta biết trong lòng các người suy nghĩ gì. Cứ làm theo tâm nguyện các người là được.

Binh lính sừng sốt, khi kịp phản ứng thì đều vui mừng.

Bao nhiêu năm nay, trong triều đình liên tục xảy ra phản loạn muốn lật đổ Tiêu thất hay thế hoàng đế khác, nhưng bạo loạn hết đợt này đến đợt khác nhưng cuối cùng không có một người nào có thể thành công.

Trước đó thua thảm, lui về đây, đến khi tình thế ổn định, Hứa Tiết liền sốt sắng không chờ nổi mà xưng đế, tế thiên địa, lập tông miếu, phong văn võ, người bên cạnh đều tung hô ông ta là bệ hạ, cung thất hằng đêm say sưa ca hát mua vui, cũng ra dáng ra hình giống như một quốc gia trong một quốc gia. Nhưng binh lính tầng chót nhất lại chỉ có cuộc sống khốn khổ, đánh giặc thì họ phải đi đầu, trong lòng

đã oán thán từ lâu rồi, chỉ là bởi vì Dương Tuyên mà mới miễn cưỡng thủ vững đến ngày hôm nay.

Giờ phút này chợt nghe Dương Tuyên nói như thế, rõ ràng là ngầm đồng ý cho họ mở cửa thành đầu hàng triều đình.

Nếu người tới là người khác, binh lính có lẽ còn do dự.

Nhưng người ở ngoài thành kia lại là Lý Mục mà mỗi một người binh lính Nam Triều đều kính ngưỡng, chẳng phân biệt trung quân ngoại quân, mặc kệ gia chủ là ai, ai mà không muốn đầu nhập vào hãn cố gắng sức lực dưới trướng hãn?

Lập tức một truyền mười, mười truyền trăm.

Chẳng mấy chốc, trên đầu thành vang lên tiếng reo hò, binh lính tràn xuống thành.

Một đội thân binh của Hứa Tiết nghe tin chạy tới đón đầu đụng phải nhau, rất nhanh đã bị phản binh bao vây lấy, nhanh chóng tiêu diệt, sau đó cuồn cuộn xông tới cổng thành, mở cổng thành, chạy về phía Lý Mục, tới gần hãn rồi tất cả quỳ một gối xuống đất, hành quân lễ với hãn.

Dương Tuyên đứng ở trên đầu tường thành nhìn tướng sĩ năm xưa từng theo mình vào sinh ra tử chạy qua người mình đồng loạt rời đi. Rất nhanh, trên đầu tường thành vừa rồi dòng người còn chen chúc xô đẩy đã không còn bóng người, chỉ còn lại Tống kỳ phấp phới đón gió.

Gã từ tốn quay người lại, liếc nhìn bóng người phía dưới thành dường như đã cảm nhận được điều gì đang chạy như điên về phía mình, cỡi đi mũ giáp, rút đao ra tự đâm vào mình.

Ngay khi cửa thành bị binh lính từ bên trong mở ra, Lý Mục chạy về phía cửa thành, muốn bước lên thành lâu để đón Dương Tuyên.

Nhưng mà quá nhiều binh lính xông về phía hắn, chặn đường đi của hắn.

Hắn ngửa đầu lên, khi nhìn thấy Dương Tuyên thông dong tháo mũ giáp kia xuống, trong lòng hắn liền trào lên một dự cảm bất tường mãnh liệt.

Vận mệnh vô thường, con người lại càng bất lực biết bao nhiêu.

Cho dù dũng mãnh cái thế, cho dù có thể nhìn thấy điều không ai biết, nhưng vận mệnh vẫn định sẵn rằng có lẽ vẫn có một bàn tay ở trong bóng tối điều khiển mọi thứ.

Loại vận mệnh này có lẽ chung quy vẫn là nhân lực không thể nào thay đổi được một ý nghĩ bất tường, trong khoảnh khắc như nuốt chửng hắn.

Hắn gào thét hô tránh ra, khoé mắt như muốn nứt ra, ra sức đẩy những binh lính về mặt vui vẻ chắn đường hắn, dẫm lên và nhảy qua lưng những người còn đang quỳ dưới đất chưa kịp đứng lên, băng qua cửa thành chạy như điên về phía đầu tường thành.

Cuối cùng hắn cũng đi lên được tường thành.

Con đường gạch thành lâu trống trải và bằng phẳng ở dưới chân hắn kéo dài thẳng tắp về phía trước.

Một bóng người cao lớn ngã xuống dưới.

Trước ngực chiến y của Dương Tuyên nhuộm đầy máu tươi.

Lý Mục đỡ gã từ dưới đất ngồi dậy, bàn tay gắng sức chặn máu đang chảy ra từ ngực gã, nhưng làm thế nào cũng tổn công vô ích. Càng có nhiều máu hơn chảy qua kẽ tay của hắn.

Dương Tuyên mở mắt ra, nhìn vào cặp mắt đỏ bừng của Lý Mục, cố sức đưa tay ra cầm lấy tay hắn.

– Kính Thần, năm xưa ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy người ở trong quân, người vẫn là một thiếu niên, ta đã biết...tương lai của người ắt làm nên việc lớn...

Bên môi gã khẽ nở nụ cười, dần dần nụ cười động lại.

Cao Dận cùng với mọi người cuối cùng cũng đuổi tới trên đầu tường thành, thấy Lý Mục đã ôm tướng quân Dương Tuyên đã chết đi, quỳ một gối xuống đất, bóng dáng giống như hoá thành một pho tượng đá, bất động rất lâu.

.....

Những ngày này, triều đình liên tục nhận được tin tức tốt.

Loạn Thiên sư giáo ở Đông Nam đã bị Lý Mục bình định hoàn toàn. Kế đó, bởi vì hấn đến Di Lăng mà đã thành công chiêu hàng phản quân, không tốn một binh một tốt, quân triều đình đã thu phục được Di Lăng. Hứa Tiết làm hoàng đế chưa đến một tháng chẳng những mộng đẹp bị tan vỡ, còn suýt nữa thì bị Vinh Khang phiên trấn Ba Đông mà mình muốn thuyết phục giết chết.

Đại loạn giằng co nửa năm cuối cùng đã hoàn toàn chấm dứt.

Tuy rằng hoàng đế vừa mới băng hà mấy tháng, nhưng tới lúc này, các đại thần cũng đã thoát khỏi đau thương, nhắc tới tình thế đã khôi phục ổn định, không ai là không vui mừng.

Nhưng những tin tốt này lại không thể nào xua tan đi những khổ sở trong lòng Lạc Thần.

Mẫu thân mất tích đã được hơn nửa năm.

Phụ thân vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm, nhưng phái đi bao nhiêu người tìm kiếm thì đến nay vẫn không có một chút tin tức gì.

Có lẽ mẫu thân đã thật sự không còn sống nữa. Nếu không, tại sao người trong tưởng tượng bắt giam mẹ lại không có động tĩnh gì?

Nhưng Lạc Thần không muốn chấp nhận một sự thật như vậy.

Nàng không cách nào tưởng tượng nổi mẫu thân đang còn sống yên lành của mình cứ thế mà hương tiêu ngọc vãn, rằng bà không còn trên đời này nữa.

Nàng đã nhiều lần tự nói với mình rằng mẹ vẫn còn sống và khỏe mạnh, nhưng bà đang ở một nơi mà mình không biết, và một ngày nào đó, cha mình nhất định sẽ tìm thấy mẹ.

Thời gian này, an ủi duy nhất của nàng đó là Lý Mục cuối cùng cũng sắp trở lại rồi.

Kể từ khi bình định thượng du, hấn lại đi Đông Nam. Theo như tin tức mà nàng hỏi thăm được từ chỗ phụ thân, hấn đang trên đường về kinh sư rồi.

Muộn nhất là năm sáu ngày nữa là về đến nơi.

Đầu tháng Năm, là ngày tế trăm ngày của Thái Khang Đế.

Qua ngày hôm đó, bách quan có thể trừ hiếu.

Hôm nay, trừ Lễ Bộ chủ trì hiến tế ở Thái Miếu ra, ở trong cung cũng sẽ có một buổi hiến tế.

Đường tử Cao Ung Dung đã lên làm Thái hậu, ba ngày trước phái cung nhân truyền tin cho nàng, kêu nàng hôm nay vào cung tham gia buổi tế.

Lạc Thần kìm nén sự u sầu trong lòng, búi tóc bằng lụa xanh, mặc quần áo trắng, ngồi xe từ Cao gia đi vào hoàng cung, được cung nhân chờ ở cửa cung dẫn vào điện Vĩnh Phúc nơi làm lễ tế.

Cao Ung Dung mang theo tiểu hoàng đế, đưa cháu trai Đăng nhi 4 tuổi của nàng cũng đang ở đó.

Đã mấy ngày không gặp, nom Cao Ung Dung cũng gầy rộc đi nhiều, nhìn thấy Lạc Thần, Đăng Nhi gọi “dì” một tiếng, sau đó nắm lấy tay nàng nói:

– Ta nghe thái y nói sức khoẻ của bá phụ vẫn không tốt. Lúc tổ chức trăm ngày hiếu, Đăng Nhi cũng không tiện ra khỏi cung. Chờ thêm hai ngày nữa, nếu bá phụ thấy tiện thì ta sẽ dẫn nó đi thăm hỏi bá phụ.

Từ sau khi tin tức phản loạn Thiên Sư Giáo và Hứa Tiết đã được bình định, cả người phụ thân dường như được thả lỏng hẳn đi. Thời gian này việc triều đình đều giao cho Phùng Vệ, ông vẫn luôn ở trong nhà không ra ngoài, cũng không hề gặp mặt bất kể vị triều thần nào đến thăm hỏi. Lạc Thần đi đưa thuốc cho ông, thường thấy ông không phải ngồi ở bàn viết lách thì chính là nhắm mắt minh tưởng, thoát nhìn không khác gì trước đây cả.

Lạc Thần thay mặt phụ thân cảm ơn chị ta, kêu chị ta không cần phải dẫn ấu đế ra khỏi cung làm gì.

Cao Ung Dung mắt hoe đỏ, nói:

– Ta biết muội với bá phụ đều đang rất khổ sở. Ta cũng thế. Tin tức của bá mẫu ta cũng phái người đi hỏi thăm khắp nơi. Muội đừng buồn quá. Bá mẫu cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ bình an trở về.

Lạc Thần bị gọi ra nổi khổ sở trong lòng, lặng thinh, gật đầu với chị ta, thấp giọng nói:

– Đa tạ a tỷ.

Cao Ung Dung lau nước mắt, kéo Lạc Thần đi đến chỗ làm lễ tế.

Lễ tế làm xong thì đã là giờ Ngọ. Cao Ung Dung giữ lại Lạc Thần lại cung dùng cơm. Lạc Thần đâu có tâm tình ăn uống, bèn uyển chuyển từ chối, Cao Ung Dung biết nàng không có tâm tư ở lại, nên cũng không gượng ép, tự mình tiễn nàng ra ngoài.

Lạc Thần lại từ chối tiếp, nhưng Cao Ung Dung vẫn kiên quyết muốn đưa nàng ra cung, vẫn đưa đến gần cửa cung thì một cung nhân vội vàng đi vào, bẩm báo:

– Bẩm Hoàng thái hậu, bên ngoài truyền báo, nói thứ sử Ba Đông Vinh Khang mang theo đầu của Hứa Tiết vừa mới vào kinh. Biết hôm nay là ngày hiến tế trăm ngày của tiên đế nên đi một mạch không nghỉ, đã tới hoàng cung rồi ạ. Ngài ấy cầu xin được đến lễ tế trước đế linh, hiện đang quỳ ở bên ngoài ạ.

Cao Ung Dung ngăn ra, nhìn bên ngoài, nói:

– Hắn tới nhanh thật đó. Ta còn cho rằng phải mấy ngày nữa cơ.

Trầm ngâm một lát, nói tiếp:

– Đã tới rồi thì cũng là tấm lòng, tuyên đi.

Cung nhân vội đi ra ngoài truyền lời.

Lạc Thần nhìn ra cửa cung, thấy ở bên ngoài có một người đàn ông dẫn dắt mấy vị tòng quan quỳ ở đó bất động, biết người đó chính là Vinh Khang phương bá phiên trấn thế lực lớn nhất vùng Ba Đông đã giết Hứa Tiết.

Loại phiên trấn địa phương vị trí xa xôi, mang danh là ngoại thần nhưng trên thực tế quyền lực rất lớn. Từ sau khi triều đình vượt qua phía Nam, lực khống chế không đủ, chỉ cần phương bá địa phương này không nổi loạn đã là may mắn lắm rồi nên không dám quản chế nhiều.

Lạc Thần cũng không dám nhìn kỹ quay đầu lại nói với Cao Ung Dung:

– Đã thế vậy muội đi ra cung trước. A tỷ bận cứ đi làm việc đi ạ.

Cao Ung Dung gật đầu, gọi người tiễn Lạc Thần.

Lạc Thần đi thẳng ra cổng lớn hoàng cung.

Vinh Khang có vóc dáng cao lớn, khổng vũ hữu lực, tuổi tác tầm ba mươi, khuôn mặt cũng coi như anh tuấn, chỉ là trên gò má bên trái từ khóe mắt cho đến sườn xương gò má có một vết sẹo dài, làm cho toàn bộ khuôn mặt của y có thêm phần dữ tợn tàn khốc.

Ngày hôm nay y vừa đến Kiến Khang thì đã đi vào hoàng cung, được cung nhân báo lại thì cười tươi đứng lên, đang chuẩn bị đi theo vào đột nhiên nhìn thấy ở đối diện có một cô gái rất trẻ mặc y phục trắng tóc búi cao đơn giản đi theo một đoàn tùy tùng từ bên trong hoàng cung đi ra, mới chỉ nhìn một cái bước chân của y đã như bị đóng đinh đứng lại, ánh mắt không thể rời đi được.

Ban đầu y còn không dám nhìn thẳng, chờ nàng đi qua người mình rồi mới quay đầu lại, cuối cùng đã chẳng còn chút kiêng dè gì nữa ánh mắt ghim thẳng vào bóng dáng thanh thoát kia, cho đến khi nàng bước lên một chiếc xe trâu đậu ở bên bức tường cung điện, bóng dáng biến mất sau tấm rèm cửa, nhìn mãi cho đến khi chiếc xe trâu biến mất ở trong tầm mắt, trước mắt dường như vẫn còn khuôn mặt tuyệt sắc với mái tóc đen nhánh và làn da trắng như tuyết kia, từ từ quay đầu lại hỏi cung nhân:

– Người vừa rồi kia là ai vậy?

Cung nhân đã chú ý đến ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lạc Thần của y, trong lòng khinh bỉ hạ thấp lỗ mũi phiền trách đến từ nơi xa xôi này, nhưng ngoài mặt lại không dám biểu lộ gì, chỉ nói:

– Cô ấy là con gái của Cao tướng công, thê tử của Đại Tư Mã Lý Mục triều ta. Nếu thứ sử đã chuẩn bị xong xin hãy theo nô đi vào, tránh để thái hậu chờ lâu ạ.

Con gái Cao thị, thê tử của Lý Mục.

Trong mắt Vinh Khang hiện lên tia thất vọng, không nói chuyện nữa.

Y lại một lần nữa quay đầu lại nhìn lần cuối về chiếc xe trâu chỉ còn lại bóng đoàn người mờ ảo, sau đó cất bước đi về phía cửa cung trước mặt.

Hết chương 128

Chương 129

Ngày mừng 10 tháng Năm, là ngày mà Lý Mục khai hoàn về triều.

Thái sử lệnh nói ngày mừng 10 là ngày đại cát.

Dân chúng dời đi tránh né chiến tranh đã quay trở lại Kiến Khang, cuộc sống đã ổn định trở lại, Lễ trăm ngày của Thái Khang Đế cũng đã trôi qua, kinh sư trừ hiếu.

Những ngày chiến tranh, lưu vong, quốc tang, những ngày kinh hoàng và áp bức khiến người ta gần như ngạt thở cuối cùng cũng qua đi, kinh thành nhanh chóng trở lại vẻ nhộn nhịp vốn có, Nam Bắc có chợ, hàng hóa chất đầy. Con đường hoàng thành thông đến Đài Thành thẳng tắp và rộng rãi, trong những tòa lầu cao tầng hai bên bờ sông Tần Hoài ở phía Nam thành phố, kèm theo tiếng động thuyền bè qua lại không dứt là tiếng cười tiếng nói tiếng đàn tiếng sáo quanh quẩn hai bên bờ sông ngày đêm không dứt.

Tin tức Lý Mục khai hoàn về kinh đã được dân chúng tranh nhau lan truyền, quân đội hã còn đang ở trên đường, từ mấy ngày trước mọi người đều đã biết, mọi người bàn tán rất nhiều, nóng lòng chờ mong.

Nhiều người còn nhớ rõ cảnh tượng năm đó Hưng Bình Đế còn tại thế, sau khi triều đình đại thắng Bắc Hạ trong trận chiến Giang Bắc, đại quân tiến vào Kiến Khang, hoàng đế đích thân ra khỏi thành nghênh đón và đã cùng với Cao Kiệu ở trước đài đã khao thưởng những tướng sĩ đã lập công đầu.

Ngày hôm đó, vinh quang vô thượng của những sĩ tộc quý tộc mà đứng đầu là Cao thị vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức của những người may mắn được chứng kiến buổi lễ trọng đại đó.

Ngày hôm nay, cảnh trọng đại đó sắp sửa tái hiện.

Thái Hậu và tiểu hoàng đế sẽ đích thân ra khỏi cung đi đến bên ngoài thành tiếp kiến và khao thưởng những tướng sĩ vì cứu quốc đã lập nên công lao hãn mã.

Điều khác biệt so với lần trước là lần này, nhân vật chính của buổi lễ trọng đại này không còn là Cao thị và sĩ tộc môn phiệt như Cao thị, mà là Lý Mục, người năm xưa chỉ có thể đứng xếp sau sĩ tộc.

Đại Tư Mã Lý Mục, là nhân vật chính của buổi lễ khao quân long trọng sắp tới.

Nếu không có hãn kíp thời dẫn quân đội trở về phương Nam, không ai có thể tưởng tượng Nam Triều ngày nay sẽ như thế nào. Hãn xứng đáng nhận được mọi vinh quang khen ngợi.

Nhưng từ góc độ hoàng thất mà nói, đây là lần đầu tiên Cao Ung Dung cùng với ấu đế ra khỏi hoàng cung lấy thân phận Thái Hậu và hoàng đế chí tôn tối cao một đất nước xuất hiện ở trước mặt dân chúng.

Cho nên triều đình hết sức coi trọng. Từ ba ngày trước, quan viên Lễ Bộ đã bận rộn ở phía đông ngoại thành, bắt đầu sắp xếp chỗ ngồi, diễn tập huấn luyện các lễ nghi rườm rà nghênh đón quân đội v.v... Ngay cả vị trí cấm cờ cũng không được xảy ra một nửa sai lầm.

Vào ngày hôm nay, Lạc Thần ngồi trên một chiếc xe sang trọng, đi theo sát phía sau đế giá của Thái hậu và ấu đế, dưới sự hộ tống của nghi trượng, theo sau là tất cả văn võ bá quan cùng với dân chúng quỳ xuống hai bên đường tham dự buổi lễ chiêm ngưỡng, đi qua hoàng thành ra cửa Nam, đi đến gò tròn ở ngoại thành phía nam ngoài tường thành, nơi hoàng tộc từng tế trời, cũng chính là nơi tổ chức buổi lễ khao quân ngày nay.

Nơi này rộng lớn bằng phẳng, bởi vì hoàng đế các triều đại đều tới đây tế trời, cầu xin mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, bầu không khí luôn uy nghiêm trang nghiêm.

Ngày hôm nay cũng thế, chung quanh cánh đồng bát ngát không nhìn thấy điểm cuối là tinh kỳ che kín đón gió bay phấp phới.

Khi Thái hậu dẫn vị hoàng đế nhỏ tuổi đi lên đài ngòi trên tòa quân vương giữa sự quý lễ chào đón của văn võ bá quan, trung quân Túc Vệ Quân và Đô Vệ quân đã chỉnh tề đứng ở vị trí của họ, mở phân cách với đài quân vương cho phép dân chúng đến xem lễ.

Lạc Thần ngòi vào chỗ, vị trí của nàng được sắp xếp ở ghế dưới bên cạnh Cao Ung Dung, tầm nhìn rất tốt, mọi thứ trước mặt đều không bị cản trở.

Nàng mặc trang phục lộng lẫy hoa phục, ngòi ngay ngắn dưới lọng che, kể từ lúc ngòi xuống, nàng không để ý đến cái gì khác, nhìn chăm chú vào vùng hoang dã mênh mông không nhìn thấy điểm cuối, hy vọng có thể sớm nhìn thấy bóng dáng của Lý Mục mà không hề chú ý ở bên dưới đài quân vương cách hơn mười trượng, trong góc của một nhóm quan viên tháp tùng có hai ánh mắt từ lúc nàng ngòi xuống đã xuyên qua bức tường người mà ghim chặt ở trên người nàng.

Cao Ung Dung ngòi bên cạnh ấu đế, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt khẽ đảo qua tả hữu phía trước.

Lễ khao quân hôm nay do chị ta đề xuất đầu tiên, đương nhiên là để thuận lòng dân, thu phục sĩ khí, cũng là một phần lễ ngộ chưa từng có đối với Lý Mục. Tuy nhiên, ngay cả Lý Mục, người đã xoay chuyển tình thế và lập nên công lao to lớn cho Nam Triều cũng vẫn phải hành lễ cận thần trước mặt ấu đế. Vì vậy, đây chẳng phải là một cơ hội tuyệt vời để quân lính và dân chúng chứng kiến uy thế và địa vị tuyệt đối chí cao vô thượng của hoàng thất hay sao?

Tầm nhìn của Cao Ung Dung từ từ lướt qua những lá cờ che khuất bầu trời và mặt trời ở phía xa, và từng hàng trung quân võ sĩ hộ vệ đài quân vương, phía sau võ sĩ là dân chúng đông nghìn nghịt như biến thành biển đầu người đen xì...

Chị ta và con trai bên cạnh chị ta là chúa tể tối cao của tất cả những điều này.

Thu hồi ánh mắt từ xa về, chị ta lại quét ánh mắt sang văn võ đại thần đang đứng ở dưới đài, Cao Ung Dung vừa nhìn là thấy được Vinh Khang thứ sử Ba Đông mấy ngày trước vừa mới tới Kiến Khang.

Như một phần thưởng đối với việc anh ta có công dâng đầu Hứa Tiết, ngày hôm nay, anh ta cũng được cho phép tới đây tham gia và xem buổi lễ long trọng này. Anh ta đứng sau một đám quan viên, vị trí góc vốn dĩ cũng không thấy được. Nhưng từ ánh mắt đầu tiên Cao Ung Dung đã chú ý tới Vinh Khang rồi.

Chị ta phát giác ánh mắt người đàn ông này có vẻ như đang nhìn người nào đó ở bên cạnh mình. Theo ánh mắt của anh ta, chị ta hơi xoay mặt qua, thấy Lạc Thần ngồi ngay ngắn ở dưới lọng che, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

Cao Ung Dung hơi híp mắt lại, lúc mà Vinh Khang lại lén lút nhìn Lạc Thần nhìn thẳng vào anh ta, ánh mắt đầy sự cảnh cáo.

Vinh Khang nhanh chóng bắt gặp ánh mắt của chị ta, sửng sốt trong giây lát, hình như có chút giật mình, vội cụp mi xuống, nhìn đi chỗ khác.

Cao Ung Dung không lộ chút biểu cảm gì, đánh giá vị phương bá Ba Đông vừa mới đến kinh thành không được mấy ngày, bên tai chợt nghe có tiếng hô lớn của lễ quan từ xa truyền đến nhắc nhở đại quân đã đến, bèn tập trung nhìn thẳng về phía trước.

Trong tiếng vó ngựa mang theo khí thế của hàng ngàn hàng vạn con ngựa đang phi nước đại, Lạc Thần nhìn thấy một đường dài màu

đen trải dài xuất hiện ở phía chân trời phía xa.

Đường màu đen đang di chuyển, uy nghiêm mênh mông cuộn cuộn mà đi tới phương hướng này, rất nhanh đã có thể thấy được, nó là do vô số binh lính tạo thành, giống như trận hình hình vuông trên chiến trường, dưới sự dẫn dắt của kỵ binh thiết giáp phía trước, họ hành quân chỉnh tề đang đi về hướng này.

Mặt đất dưới chân, như thể theo sự xuất hiện của đội quân này, bắt đầu rung chuyển nhẹ.

Không khí xung quanh gò đất hình tròn đột nhiên đông đặc lại.

Tất cả mọi người đều đồng loạt dùng ánh mắt kính nể và hoảng sợ nhìn về phía đội quân bất khả chiến bại liên tiếp thắng trận, chưa từng thua một trận nào càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại ở trong hoang địa.

Sự rung chuyển của mặt đất đến lúc này mới theo đó mà dừng lại.

Lý Mục đầu đội mũ giáp người mặc chiến giáp mang theo ba trăm tướng sĩ uy phong凛冽 hiện ngang hùng vĩ từ trên lưng ngựa bước xuống, đi về phía đài quân vương.

Khi hần ngày càng đến gần, những tia nắng mặt trời phản chiếu bộ giáp trên người hần và những tướng sĩ phía sau hần tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ở trong mắt Lạc Thần, hần giống như một vị thần đang tiến về phía mình.

Hai mắt nàng mở to, đè nén trái tim trong lồng ngực đang đập mạnh gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, đôi mắt không chớp mắt mà nhìn hần đắm đắm.

Lý Mục dừng lại trên sân cách đài quân vương mấy trượng, ngược mắt lên, chạm phải mắt Lạc Thần, bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ một khoảnh khắc chạm mắt ngấn ngủi thôi nhưng cũng khiến cho Lạc Thần cảm thấy mãn nguyện, trong ngực trào dâng lên cảm giác ngọt ngào và chua xót.

Dù cho ở bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, nhưng chỉ cần một cái nhìn thôi, một cái nhìn thôi cũng đã đủ rồi.

Nàng biết, hắn cũng rất nhớ thương mình.

Lý Mục thu lại ánh mắt yêu thương và nhớ nhung với thê tử, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú chung quanh, mang theo tướng sĩ của mình hướng về phía trước rõ ràng vừa mới bị khí thế quân dung của quân trận kia làm cho kinh hoàng đến mức mặt tái mét đi, trầm giọng nói:

– Thần Lý Mục phụng mệnh lệnh bình định loạn giáo Đông Nam, dựa vào uy vọng của triều đình và được sự trợ giúp hết mình không tiếc tính mạng của tướng sĩ trong quân may mắn đã không làm nhục sứ mệnh, đã khôi phục lại Đông Nam, loạn đầu Ngô Thương đã bị giết, giờ xin trình chiến lợi phẩm lên xin bệ hạ xem qua!

Hắn vừa dứt lời, binh lính phía sau liền tách ra hai bên, chỉ thấy hơn trăm binh lính đẩy mấy chục chiếc xe hành lý tiến lên, mở nắp ra, lộ ra hòm châu báu, hòm vàng bạc. Lễ quan ở trên đài cao cao giọng tuyên bố, tổng cộng có trên trăm rương vàng bạc.

Từ xa nhìn thấy nhiều vàng bạc chói mắt như vậy, dân chúng xung quanh ồ lên kinh ngạc.

Sở dĩ cuộc nổi loạn Hứa Tiết ở thượng du bị dập tắt thành công cũng là do hắn kịp thời thuyết phục Dương Tuyên đầu hàng, nhưng lúc này, hắn lại hoàn toàn không đề cập đến, như thể chuyện này không hề liên quan gì đến mình.

Ngồi ở khoảng cách gần nhất, Lạc Thần nhìn thấy a tỷ âm thầm siết chặt tay ấu đế, như thể đang ngậm nhắc nhở cậu bé giữ phong thái

của hoàng đế trước mặt quần thần, sau đó kêu bình thân.

– Lý Khanh càng vất vả công lao càng lớn. Số vàng bạc này chắc hẳn là do quân phản loạn gom góp của dân chúng bao năm qua. Có câu lấy của dân dùng cho dân, vừa lúc có thể sung vào quốc khố, bù đắp lại những thiếu hụt mà trước đó đã chi tiêu cho chiến sự. Đại Tư Mã thấy thế nào?

Lý Mục nói:

– Thần xin nghe theo an bài của thánh thượng.

Cao Ung Dung cười rất tươi, thông thả đứng lên, ánh mắt đảo qua một vòng, cao giọng lên nói:

– Chư vị tướng sĩ, lúc quốc gia lâm nguy, chư vị đã đứng lên lập công lớn. Nay khai hoàn trở về, bộ hệ nghênh đón đại quân tại đây, triều đình cũng sẽ phong thưởng theo công lao.

– Các vị đều là những tướng sĩ trung can nghĩa đảm, vinh quanh vô thượng, đủ để muôn đời kính ngưỡng. Mong rằng từ nay về sau, các vị tiếp tục trung thành với Đại Ngu, đây là chí nguyện của bộ hạ, cũng là may mắn của Đại Ngu ta.

Giọng nói của đường tể vẫn còn vang vọng bên tai Lạc Thần, nhưng ngay lập tức bị át đi bởi tiếng reo hò kinh thiên động địa của dân chúng xung quanh.

Buổi khao quân này rất long trọng, khung cảnh hoành tráng, quân vương cùng quần thần hòa thuận, bề ngoài có vẻ náo nhiệt.

Đại Tư Mã Lý Mục giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc đã dốc sức ngăn cơn sóng dữ, dựa vào lực lượng bản thân đã nâng đỡ một nửa bên giang sơn của Đại Ngu đã sắp sửa bị lật úp, công lao to lớn như thế, nhưng hắn lại cẩn thận tuân thủ bốn phận nhân thần, không hề tỏ vẻ chút kiêu ngạo nào.

Mà hoàng thất Tiêu thị, hoàng đế tuy còn nhỏ tuổi nhưng may mà có thái hậu anh minh nhân ái, ấu đế có thái hậu như thế phụ tá, đó thật sự là may mắn cho quốc gia.

Rất nhiều người dân may mắn được trải qua buổi lễ khao quân này, trong một thời gian dài tiếp theo hễ cứ nhắc đến cảnh tượng hoành tráng hôm nay, tất cả đều say mê kể lại, không thể nào quên.

.....

Trong ngày hôm nay, từ sau đó Lý Mục không còn xuất hiện ở trước mặt Lạc Thần nữa.

Lạc Thần biết hẳn còn có việc trong người, sau khi buổi khao quân chấm dứt, nàng đi về nhà trước.

Màn đêm buông xuống. Nàng đã tắm gội từ sớm, đặc biệt còn thêm hương liệu trong nước tắm, tắm gội xong từ trong hương canh, lau tóc và cơ thể, mặc bộ váy màu tím khói mà mấy ngày trước nàng đã chọn cho là đẹp nhất làm tôn lên làn da trắng như tuyết của nàng, ngồi xuống trước bàn trang điểm chải mái tóc dài bóng mượt của mình.

Chờ tóc được chải và lau khô rồi, nàng đứng lên chuyển qua giường mỹ nhân, dựa vào đó cầm một quyển sách lên, vừa xem một cách không tập trung vừa chú ý đến động tĩnh ở bên ngoài, dần dần thất thần. Đột nhiên nàng thấy lo lắng mình không đủ xinh đẹp, không đủ rạng rỡ, không đủ khuê gory, lại vứt quyển sách đi trở lại trước bàn trang điểm, ngồi quỳ xuống một tay cầm lấy gương đồng để soi, tay khác thì chấm hương liệu thượng đẳng và nước hoa hồng dùng làm son môi, đang chuẩn bị tô lên môi của mình để cho gương mặt mình càng quyến rũ và rạng rỡ hơn nữa, bỗng nhiên, bàn tay khựng lại trên cánh môi.

Qua gương, nàng nhìn thấy một bóng người phía sau mình.

Một người đàn ông, không biết từ lúc nào đã lặng lẽ rẽ vào phòng trong, dừng lại bên bức bình phong ngắm nhìn theo bóng lưng của nàng.

Nàng từ từ quay đầu lại, hai mắt đong đầy nước mắt nhìn đắm đắm vào người đó.

– Lang quân ới...

Nàng gọi hắn.

Ánh mắt của Lý Mục tối đi, hầu hết khẽ nhúc nhích, lập tức bước nhanh về phía nàng đi tới phía sau lưng nàng ngồi quỳ xuống, hai tay từ phía sau duỗi tới vòng lấy vòng eo của nàng, ôm lấy cơ thể của nàng vào trong lòng mình.

Bờ lưng mềm mại của Lạc Thần dán vào lồng ngực còn đang mặc chiến giáp của hắn.

Giáp sắt cứng và lạnh như băng khiến cho cơ thể nàng khẽ run rẩy lên.

Lý Mục từ phía sau ôm chặt lấy nàng, chôn cả khuôn mặt mình vào mái tóc tỏa hương thơm của nàng, không nhúc nhích.

Lạc Thần dường như người thấy hơi thở nam tính mạnh mẽ trộn lẫn với sắt và máu nhuộm trên chiến trường từ người đàn ông phía sau nàng.

Lông mi run run, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, tựa như chiếc cổ ngọc mảnh khảnh không còn cách nào chống đỡ đầu, nàng mềm nhũn dựa vào bờ vai rộng lớn của người đàn ông phía sau, hai tay cũng yếu ớt vô lực buông thõng xuống, chiếc gương trượt xuống dưới dọc theo tà váy mềm nhẹ như mấy bao phủ lấy chân nàng rơi xuống đất.

Lý Mục cứ như vậy ôm nàng, không nói lời nào, cũng không có bất kỳ động tác nào khác, thời gian như ngừng trôi. Hồi lâu sau, hắn mới

chậm rãi thả nàng ra, hoàn toàn xoay người nàng lại, để cô gái nhỏ xinh ngồi lên trên đùi mình, mặt hướng về mình, ánh mắt không hề che giấu d*ng vọng mãnh liệt và tham lam của mình nhìn vào nàng.

Hắn còn chưa làm gì cả, chỉ ôm nàng như vậy, giờ phút này, dưới ánh mắt đăm đăm đó của hắn, gò má của Lạc Thần dần dần phủ lên một lớp ửng đỏ, hơi thở dần dần trở nên dồn dập, bộ ng ực cũng hơi phập phồng.

Nàng đột nhiên nhớ ra trên môi mình chỉ có một chút dầu, vừa rồi còn chưa tô đều lên thì hắn đã về tới. Nàng xấu hổ không thôi, vội đưa tay lên che miệng, không cho hắn xem, cúi xuống tìm cái gương vừa rồi mình làm xơi xuống, tay nàng lại bị hắn bắt được.

Ánh mắt của Lý Mục dừng ở trên cánh môi nàng, cúi đầu xuống, gương mặt từ từ kề sát tới mặt nàng, dùng giọng khàn khàn trầm thấp nói:

– Để ta ăn nó cho nàng nhé...

Còn chưa nói xong, liền ngậm lấy môi nàng.

Hết chương 129

Chương 130

Nước từ từ khuếch tán và mặt đất trở nên ẩm ướt.

Chiến bào đã được cởi ra để bên cạnh.

Ngọn nến nhảy nhót, bao phủ đồng quần áo sắt lạnh lẽo bằng một tầng ánh sáng ấm áp ướt át, bên dưới là một chiếc váy màu tím khói nhàu nhĩ, một góc mây trên váy là một mảnh áo giáp sắt móc vào, còn quần áo váy sắt xộc xệch vướng víu.

Hồi lâu sau, tiếng thở hỗn hển của người đàn ông xen lẫn với tiếng kêu r3n rĩ kiêu mị của cô gái cuối cùng cũng dần lắng xuống.

Lý Mục lau khô người nàng rồi bế nàng trở lại giường, đang định đi lấy quần áo của mình, Lạc Thần bảo hấn ngồi xuống, tự đứng dậy lấy một bộ quần áo sạch đã sớm chuẩn bị cho hấn, trở lại quỳ xuống ngồi cạnh hấn, mặc vào người cho hấn.

Ban ngày, trong mắt người đời, hấn là Đại Tư Mã, là người đàn ông quyền thế nhất trong đất nước này.

Hấn còn là vinh quang của Nam Triều, độc nhất vô nhị. Danh vọng của hấn giống như quyền thế của hấn, đều được người đời tôn thờ kính ngưỡng.

Nhưng giờ phút này, khi mà hấn cởi bỏ lớp chiến giáp kia, lộ ra một mặt khác của hấn mà không ai biết, cũng chỉ có nàng biết được, đằng sau danh vọng và quyền lực chói lọi, trên người hấn chính là những vết sẹo ngang dọc chằng chịt.

Những vết sẹo lớn nhỏ lưu lại trên người hắn từ khi hắn còn là một cậu bé giống như chứng tích, chứng kiến hắn đã vượt qua núi thây và biển máu như thế nào, cuối cùng đi đến được như ngày hôm nay.

Vừa rồi nàng không nhìn thấy, đến bây giờ khi mặc quần áo cho hắn, nàng mới phát hiện trên lưng hắn có một vết thương mới.

Ánh mắt của nàng lập tức trở nên xót xa vô ngần.

Một vết thương rất dài gần như là kéo từ đầu vai cho đến tận eo, giống như một con rết dữ tợn lẳng lẳng nằm vắt ngang ở trên lưng hắn.

Vết thương này kh ửng bố ghê rợn tới mức bất cứ ai nhìn thấy cũng đều không thể nào quên được.

Khoảnh khắc lọt vào mắt nàng, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, nàng lại sinh ra một cảm giác vô cùng quen thuộc dường như mình đã nhìn thấy ở đâu đó rồi và ở nơi nào đó rồi.

Nhưng mà còn chưa kịp nghĩ ra thì nàng lại bị những gì mình nhìn thấy trước mắt đã thu hút sự chú ý của nàng.

Nàng dừng động tác hầu hạ hắn mặc quần áo, quỳ xuống bên cạnh hắn, ánh mắt dán chặt vào vết sẹo gớm ghiếc trên lưng mà vết khâu còn chưa hoàn toàn mờ hẳn của hắn, đã không còn ngây ngốc như trước đây hỏi hắn có đau không nữa.

Làm sao có thể không đau được cơ chứ?

Không có tấm áo giáp cứng rắn kia, hắn chỉ là một phàm nhân bằng xương bằng thịt mà thôi.

Lý Mục dường như cảm nhận được, quay đầu lại, thấy ánh mắt của nàng dừng ở trên lưng mình thì hiểu ra ngay.

Anh mắt nàng nhìn hắn vô cùng quen thuộc như thế, khiến cho trước mắt hắn bỗng nhiên lại hiện lên hồi ức đêm tân hôn tràn ngập màu máu giữa hắn và nàng ở kiếp trước kia.

Hắn không lộ ra loại cảm giác khiến hắn hơi chút khó chịu vào lúc này ở trước mặt nàng, chỉ hơi mỉm cười giải thích với nàng:

– Đã không còn đau nữa rồi. Là vết thương lúc mà mới tách ra với nàng không lâu thì đụng phải người Tiên Bi ở Lũng Tây đó. Tại ta hơi sơ ý, cứ nghĩ kẻ đó đã chết rồi, thực ra còn chưa chết hẳn, gã bò ra từ đồng xác chết chém vào lưng ta một đao. May mà ta có áo giáp bảo vệ, vết thương cũng không mấy sâu, chỉ hơi dài chút thôi, nhìn hơi ghê chút thôi, nó lành rất nhanh, nàng đừng sợ...

Giọng của hắn dần dần thấp xuống rồi cuối cùng dừng lại, nhìn bàn tay mềm mại của nàng đang nhẹ nhàng chạm rãi duỗi về phía mình, dùng đầu ngón tay chạm vào vết sẹo trên lưng hắn, đầu ngón tay vuốt lên nhẹ nhẹ, rồi sau đó cả người nhích sát lại gần hắn, cúi xuống đặt đôi môi nhẹ nhàng dán lên đó, hôn hắn, dọc theo vết sẹo xấu xí kia từ bờ vai hắn giống như tôn thờ một đường hôn xuống dưới.

Đôi môi và nụ hôn của nàng tràn đầy tình yêu và lòng trắc ẩn, như thể nàng sợ rằng nếu nàng hơi dùng sức chút thôi thì sẽ làm đau hắn.

Lý Mục cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt kiên định.

Kiếp này, hắn vẫn như cũ không cưỡng lại được ý nghĩ muốn nàng, cưới nàng sớm hơn rồi rời xa triều đình, muốn dùng một phương thức khác để thực hiện tâm nguyện chưa thành của mình.

Thoạt nhìn, ban đầu tất cả mọi thứ dường như cũng không khác gì so với kiếp trước. Nhưng mà toàn bộ ở trước mắt này lại khiến cho Lý Mục có một cảm giác càng lúc càng vô cùng quen thuộc. Hắn cảm thấy mình vẫn đang lặp lại con đường mà kiếp trước hắn từng trải qua.

Chẳng qua là hiện giờ đã thay đổi bằng một phương thức khác, và trăm sông lại đổ về một biển.

Dương Tuyên cuối cùng vẫn chết.

Hắn cuối cùng vẫn trở thành Đại Tư Mã.

Ngay cả vết sẹo do đao chém ở sau lưng cũng bất ngờ đến mức người ta không kịp trở tay – khi mà hắn ý thức được điểm này, nó đã từng ở trên người hắn, cả đời cũng không thể nào xóa được, làm bạn với hắn đi theo hắn cho đến khi chết.

Hắn không sợ bất kể kẻ địch nào ở trên đời này.

Dù là kẻ địch có mạnh đến đâu, hắn cũng có thể đánh bại nó.

Nhưng số phận, loại cảm giác bất lực rõ ràng là hắn đã biết tất cả và cố gắng trốn tránh nó, nhưng số mệnh lại dường như chính là điểm kết thúc, đứng chờ ở phía trước, không ai có thể tránh thoát được, chỉ biết trơ mắt bị đẩy chạy về hướng nó, mới là kẻ địch gặm nhấm nhân tâm đáng sợ nhất.

Trong khoảng thời gian này, không thể phủ nhận, cái chết của Dương Tuyên đã khiến cho tâm tình của hắn chán nản tột độ, không thể nào tiêu tan được.

Hắn đau lòng vì mất đi người bạn cũ này, cũng rơi vào một cảm giác hoảng hốt nghi ngờ, rằng có lẽ vận mệnh thật sự không thể nghịch chuyển được. Dẫu cho hắn có được nàng, nhưng cuối cùng vẫn sẽ mất đi nàng.

Đâu chỉ mỗi một Dương Tuyên. Con người trên đời này, khi hoàn toàn cuốn vào dòng nước xoáy của vận mệnh, nào có thể khẳng định mình nhất định sẽ thoát ra được?

Những ngày này, trên đường về, hắn háo hức và mong mỏi được nhìn thấy mặt nàng. Có lẽ, chỉ có ở bên nàng và được ôm chặt nàng

vào trong vòng tay, hoàn toàn chiếm hữu nàng, cảm nhận được sự ấm áp và chân thật của chính nàng, trái tim không có nơi dựa vào của hắn mới có thể bình ổn trở lại.

Nàng hãy còn đang tỉ mỉ hôn lên vết sẹo trên lưng hắn, vết sẹo mà hắn ghét cay ghét đắng kia, nó dường như là minh chứng rõ ràng cho hắn thấy kiếp trước nối với kiếp này.

Nàng càng thương xót cho nó, nỗi lòng của hắn càng bị áp lực và chán nản.

Tuy nhiên, cơ thể hắn lại rất thành thật như thế, tình yêu xuất phát từ chính tình yêu và sự trân trọng của nàng dành cho hắn. Trên từng tắc da thịt bị thương được đôi môi và đầu ngón tay nhẹ nhàng của nàng tôn thờ và vuốt ve dịu dàng, lỗ chân lông đột nhiên dựng đứng lên.

Lý Mục theo đó bị khuất phục.

Một luồng khoái cảm không thể diễn tả trào ra, như thể đến từ nơi sâu nhất trong cơ thể mang theo cảm giác khoái cảm mãnh liệt, ôm lấy toàn thân hắn thật sâu. Trong mắt hắn hiện lên tia sáng kỳ dị, hô hấp lại trở nên gấp gáp, khí huyết dưới thân nhanh chóng nóng lên, giống như lò lửa, thiêu đốt từng tắc da thịt, kinh mạch trong cơ thể hắn.

Hắn vừa mới muốn nàng một lần rồi. Tuy nhiên như thế còn xa mới đủ, vĩnh viễn không đủ.

Trong đầu hắn đột nhiên trống rỗng, không muốn nghĩ gì nữa. Hắn chỉ muốn ở bên nàng, không bao giờ xa nhau nữa.

— Lang quân ơi, chàng sao...

Lạc Thần cuối cùng cũng cảm nhận được sự khác thường của hắn mà dừng lại, ngược mặt lên nhỏ nhẹ hỏi hắn. Đôi mắt sáng trong nhìn hắn chăm chú, trong mắt mang theo sự lo lắng và không hiểu.

Nàng vẫn ngồi quỳ bên cạnh hắn, áo khoác hờ hững trên vai không che được làn da trắng như ngọc dưới lớp áo.

Lý Mục xoay người, gần như là xông về phía nàng.

.....

Khi cuộc yêu này cuối cùng cũng dừng lại. Lạc Thần cả người đắm mồ hôi, bị đè dưới cơ thể nặng nề của hắn, ép tới mức khó thở. Nhưng tứ chi và xương cốt dường như được nước sôi nóng gột rửa, nàng chìm trong đó, bồng bềnh trên đó, thong thả dung đưa, thoải mái vô cùng.

Một lúc lâu sau, nàng khẽ nhúc nhích, mở mắt ra, duỗi cánh tay nhưng không đẩy người đàn ông vẫn đang đè lên người mình ra mà nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn, áp môi vào tai hắn, nhẹ nhàng nói:

– Lang quân ơi, chàng có tâm sự phải không?

Lý Mục chậm rãi ngẩng mặt lên khỏi mái tóc dày như mây của nàng, nhìn nàng ở phía dưới cơ thể mình một lúc, hôn lên đôi môi đỏ mọng ẩm ướt của nàng rồi mới lật người rời khỏi người nàng, nhắm mắt lại nói:

– A Di, ta muốn từ chức Đại Tư Mã, nàng có bằng lòng không?

Lạc Thần vô cùng bất ngờ.

Vị trí Đại Tư Mã đã bị triều đình bỏ trống hàng chục năm nay, hiện tại hắn ghi công mà ngồi lên vị trí đó, là danh xứng với thực.

Theo nàng được biết, trong buổi triều kiến ngày mai, triều đình sẽ chính thức phong kim ấn tím thụ cho hắn. Như vậy thì, hắn danh xứng với thực là đại thần địa vị cao đầu tiên kể từ khi Đại Ngu vượt qua phía Nam đến nay có được.

Từ cấp bậc quan mà nói, Đại Tư mã thậm chí còn cao hơn cả chức vị Thượng Thư lệnh của phụ thân.

Nàng không hiểu ngày mai thụ phong rồi mà hắn lại có suy nghĩ như thế.

Nàng bò dậy nằm lên trên ngực hắn, hai tay chống cằm, hỏi:

– Lang quân ơi, vì sao chàng không muốn làm Đại Tư Mã vậy ạ?

Lý Mục không trả lời nàng ngay.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lạc Thần nhìn vào mắt hắn, đột nhiên như đã hiểu ra.

Hắn từng nói với nàng, hắn không thích tòa kinh thành này.

Thái độ của hắn đối với triều đình này hiển nhiên là khác biệt hoàn toàn với quan viên khác trong triều đình cũng bao gồm cả phụ thân nàng nữa.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, đối với triều đình này, dường như hắn chưa bao giờ có cảm giác thuộc về, mặc dù điều này không ngăn cản hắn sẵn sàng vượt ngàn dặm mang quân từ Trường An trở về giải vây cho triều đình khi gặp khó khăn lâm vào khủng hoảng.

Ở trong mắt người khác, chức vị Đại Tư mã kia chí cao vô thượng, thậm chí cầu còn không được. Nhưng Lạc Thần biết, trượng phu của mình khác với những người khác.

Về điểm này, ngay từ lúc ban đầu hắn cự tuyệt sự dìu dắt của phụ thân mình mang theo hai ngàn binh lính đi Nghĩa Thành khai hoang, Lạc Thần nhìn là hiểu.

– Thiếp biết rồi ạ!

Nàng gật đầu ngay tắp lự.

– Nếu như chàng không muốn, chúng ta không làm Đại Tư Mã nữa. Một chức vị Đại Tư mã thôi mà, có gì hay ho đâu.

Nàng còn bổ sung một câu nhấn mạnh thêm.

Lý Mục nhìn nàng chăm chú, trong mắt dần dần hiện lên ý cười.

Hắn vuốt tóc nàng, nói:

– Ta thật sự không muốn có nhiều ràng buộc với triều đình. Làm một ngoại thần với ta mà nói thế là đủ rồi.

Lạc Thần gật đầu:

– Thiếp nghe theo chàng hết ạ.

Nàng suy nghĩ một chút.

– Nhưng ngày mai triều đình phong hàm cho chàng rồi. Hay là chúng ta đi tìm cha đi, nói cho cha biết suy nghĩ của chàng, chỉ cần cha gật đầu là được.

Lý Mục mỉm cười gật đầu.

Nếu như Lạc Thần đã biết rõ những suy nghĩ trong lòng Lý Mục, nàng còn sốt ruột hơn cả hắn.

Buổi tối Lý Mục trở về sớm, lúc này vẫn chưa phải là quá muộn, nàng nghĩ mấy ngày này phụ thân luôn ngủ muộn, mình có khuyên nhưng cha cũng không nghe, liền đứng dậy cho người đi xem cha đã ngủ hay chưa.

Một lát sau được bẩm báo cho biết, nói thư phòng của đại gia vẫn còn sáng đèn.

Lạc Thần và Lý Mục mặc quần áo tươm tất, sửa sang lại đang hoàng rồi ra khỏi phòng, cùng đi đến thư phòng của Cao Kiệu.

Hết chương 130

Chương 131

Hai người đi đến trước cửa đình viện nơi có thư phòng của Cao Kiệu, dừng lại.

Cây cối mùa hè trong sân rậm rạp, ánh sáng mờ mờ phản chiếu trên cửa sổ, bóng cây trên mái hiên lốm đốm, thể hiện sự cô đơn của màn đêm.

Cao Kiệu đứng ở bậc thang cuối cùng, quay lưng về phía Lý Mục và Lạc Thần, hai tay chấp sau lưng, đầu hơi ngẩng lên, giống như đang nhìn vầng trăng trung thu trên đỉnh đầu, bóng lưng gầy gò cô đơn.

– Các con tới rồi à?

Ông quay đầu lại nhìn thấy Lý Mục và Lạc Thần đang đứng ở bên ngoài đình viện, gật đầu với hai người, sau đó xoay người đi về hướng thư phòng.

Lý Mục và Lạc Thần nhìn nhau rồi đi theo ông.

Cao Kiệu ngồi sau án, vận sáng ngọn đèn đầu lên.

Ánh sáng ban đầu mờ mờ trong thư phòng làm việc đột nhiên trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Lạc Thần vừa bước vào liền phát hiện phòng làm việc của cha mình có chút khác với ngày thường.

Trong khoảng thời gian ngày phụ thân vẫn luôn bị ốm, cũng không lên triều, nhưng ở trong nhà lại không chịu nghỉ ngơi. Phần lớn thời gian ông đều ở một mình trong thư phòng vùi đầu vào đóng công văn

không chịu ra ngoài nửa bước, đèn dầu thường sáng đến nửa đêm, không lúc nào là được nhàn hạ.

Mỗi khi nàng đi vào thư phòng bầu bạn với ông thường thấy phần lớn hồ sơ mà ông xử lý đều là những hồ sơ cũ chưa hoàn thành trong nhiều năm, liên quan đến các khía cạnh khác nhau, vì là chuyện cũ nên ông không vội, nàng thường khuyên ông buông tay đi nghỉ ngơi, ông miệng thì ừ à đồng ý nhưng vẫn chẳng bao giờ chịu dừng.

Ngày cả ngày đại điển khao quân hôm nay ông cũng không tham gia.

Chạng vạng Lạc Thần có mang thuốc đến cho ông uống, nhìn thấy trên bàn vẫn còn chất đầy các loại hồ sơ công văn. Thế nhưng lúc này trên bàn lại sạch sẽ gọn gàng, không có gì cả. Dưới đất thì có hai chiếc rương mây lớn đặt sẵn đó rồi.

Ông ngồi xuống nhìn Lý Mục và Lạc Thần, sắc mặt hơi chút tái nhợt, nhưng tinh thần nhìn còn rất tốt, biểu cảm ôn hòa, ra hiệu hai người ngồi xuống.

Lạc Thần ngập ngừng hỏi:

– Cha ơ, cha đã xử lý xong hết các việc rồi ạ?

Cao Kiệu hơi mỉm cười, gật đầu:

– Phải, đều xử lý xong hết rồi, cũng vừa thu dọn xong rồi, ngày mai gửi đến nha thự là xong.

Lạc Thần lại nhìn về mấy cái rương, lại nhìn phụ thân, trong lòng đột nhiên trào lên cảm giác buồn thương chua xót và lo lắng không thể diễn tả.

Cao Kiệu lại nhìn sang Lý Mục, hơi mỉm cười hỏi:

– Đã gần canh ba rồi, hai con còn không ngủ mà tìm cha có chuyện gì?

Lý Mục ngồi thẳng lên nhìn vào Cao Kiệu, cung kính nói:

– Đã muộn rồi mà bọn con còn đến quấy rầy cha, là có một việc muốn bẩm báo với cha ạ.

– Là chuyện gì?

– Chức vị Đại Tư Mã quá quyền cao chức trọng, cần người có phẩm chất nhiều mặt mới đảm đương được, mới có thể phục chúng được. Con xuất thân thấp hèn, không có phẩm chất gì, không dám đảm đương chức vị cao như thế. Vừa rồi con đã trao đổi với A Di, ngày mai triều hội con sẽ xin từ chối nhận chức. Con biết nhạc phụ đang ở thư phòng nên mới đến bẩm báo cha, muốn cha biết việc này trước ạ.

Nụ cười trên mặt Cao Kiệu dần dần biến mất, không nói gì cả, chỉ nhìn Lý Mục thật lâu.

Cha vợ con rể hai người nhìn nhau một lát, Cao Kiệu đột nhiên nói:

– Kính Thần à, con không thể từ chối nhận chức Đại Tư Mã kia được. Ngày mai tổ chức lễ ban ấn ban thụ, cha cũng sẽ lên triều, văn võ cả triều càng mong đợi hơn. Đại sự như thế, con không thể bởi vì khí phách nhất thời mà quyết định bừa bãi được.

– Cũng đã muộn rồi, ngày mai còn phải lên triều, hai con đi nghỉ đi.

Lạc Thần sốt cả ruột lên lập tức quỳ xuống:

– Cha ơi, quyết định của lang quân nhà con không phải là khí phách nhất thời đâu ạ. Chức vị Đại Tư Mã cao quý như thế vinh dự như thế, nhưng cũng bởi vì quá vinh dự và cao quý cho nên người ngồi ở trên đó mỗi một hành động lời nói đều bị chú ý, bị nhiều trói buộc, đây

không phải là điều lang quân mong muốn Ạ. Vì sao cha không cho phép lang quân con từ chối Ạ?

– A Di, cha hỏi con, theo ý của con với năng lực của Kính Thần, nó có thể đảm nhiệm chức vị Đại Tư mã không?

Lạc Thần do dự không đáp.

Đây là một vấn đề làm cho nàng khó mà trả lời được. Trong mắt nàng, Lý Mục đương nhiên là có thể đảm nhiệm được. Nhưng có thể đảm nhiệm và bằng lòng đảm nhiệm là hai việc khác nhau.

Chưa chờ nàng trả lời, Cao Kiệu đã nói tiếp.

– Trong lòng con biết rõ Kính Thần có thể đảm nhiệm. Cha cũng cho rằng như thế. Chức vị Đại Tư Mã ngoại nắm giữ quân sự, nội tham dự chính sự Thượng thư đài, chủ trì nắm giữ chức vị quan trọng, chính bởi vì quan trọng mà cha mới thận trọng không dám qua loa chút nào. Nhìn khắp triều đình, cha thật sự không thấy ngoài nó ra còn có ai có thể đảm nhiệm được.

– Trong lúc đất nước khó khăn như hiện nay, nếu người có tài mà không cầm quyền, con còn muốn nhìn triều đình tiếp tục bị bọn bất tài đó thống trị, mưa gió bấp bênh, nhân dân bất an hay sao?

Lạc Thần ghen lời không biết nói gì.

Cao Kiệu quay sang Lý Mục, nét mặt nghiêm trang.

– Kể từ khi triều đình xuôi Nam đến nay, đừng nói là Bắc phạt khôi phục lưỡng đô, mà ngay cả phía Nam sông lớn cũng không thấy yên bình. Những năm qua, những người ngồi trên miếu đường cao vờ kia phần lớn đều dựa vào gia thế, người nào cũng mặc áo vàng tía, hưởng hết vinh hoa phú quý, nào có coi trọng công huân vinh quang của đất nước từ đâu mà có? Hoặc là bọn họ tầm thường hèn nhát, hoặc là bọn họ có tham vọng, lòng muông dạ thú. Gió thổi thanh bình, tích lũy theo ngày tháng, cho nên mới nuôi ra đại họa như hôm nay,

nói cũng không hề quá, quốc gia này suýt nữa vì tất cả những người này mà bị sụp đổ...

Nhắc tới đại loạn gần như lan tràn đến nửa cả Nam Triều vừa mới kết thúc không lâu, cảm xúc của ông dường như vẫn bị kích động.

– Tuy hiện nay đã bình định được phản loạn, nhưng trong nước vẫn mang nỗi lo họa ngoại xâm không hề giảm bớt chút nào. Lúc mà con mang binh về cứu nạn. Mộ Dung thị tấn công người Hạ, Trung Nguyên hỗn chiến không ngừng, giống như một lò mồi. Con chắc cũng nghe đến rồi, trước đó không lâu, Mộ Dung thị đã công phá Lạc Dương. Ẩn nhẫn bao nhiêu năm, một khi lợi dụng hỗn loạn, khí thế sẽ chỉ càng hung mãnh hơn trước, hơn nữa với dã tâm và thủ đoạn của Mộ Dung gia tộc, làm sao chịu ngồi yên định cư ở Trung Nguyên? Tương lai một khi có cơ hội, bọn họ nhất định sẽ tính kế mà nam tiến.

– Người Yến như sói, Tiên Bi như hổ, cha chỉ sợ tai họa sau này càng sâu hơn.

Cao Kiệu chợt ho lên.

Lạc Thần vội xoa lưng cho phụ thân.

Co Kiệu đề nén cơn ho xuống, xoa tay với con gái đang rất lo lắng cho mình, tiếp tục nói:

– Đối ngoại tuy không đơn giản dễ dàng, mà trong nước thì vẫn vô vàn những khó khăn. Mấy năm nay mưa gió không thuận, trước khi xảy ra đại loạn kho lúa các nơi vốn dĩ đã không còn tồn bao nhiêu lương thảo, mà Đông Nam cũng là một nguồn thu thuế quan trọng của triều đình, hằng năm thu không đủ chi, chỉ nỗ lực chống đỡ được công quỹ mà thôi, hiện tại bởi vì gặp phải loạn Thiên Sư giáo mà Giang Nam ngàn dặm hoang vu, dân sinh khó khăn, kho lúa của thiên hạ không thể tiếp tục duy trì được nữa, không tới một hai năm rất khó mà khôi phục lại được.

Ong nhìn thẳng vào mắt Lý Mục.

– Triều đình đã dốc hết sức để duy trì, sau lần đại loạn này mà đã tổn thương nguyên khí, bây giờ nếu không có người cầm trịch đứng ra chủ trì đại cục, vậy thì làm sao ứng phó được loạn trong giặc ngoài đây?

– Khi tiên đế phong con làm Đại Tư mã, nhìn có vẻ như ông ta nhất thời xúc động, nhưng về sau khi cha nghĩ lại, thì thấy đó chưa chắc không phải là hành động sáng suốt nhất của ông ta từ lúc đăng cơ đến nay.

Ông hơi lắc đầu, bên môi hiện lên nụ cười khổ.

Giọng điệu của phụ thân làm cho Lạc Thần càng thêm bất an.

– Cha ơi, cha nói vậy là có ý gì ạ? Cha muốn đi đâu....

Nàng dừng lại.

Cao Kiệu lặng thinh rất lâu mới từ tốn nói:

– A Di, là cha vô năng, mấy chục năm quan to lộc hậu, không những chẳng làm nên trò trống gì mà cuối cùng còn khiến cho Nam Triều suýt nữa thì hủy vào trong tay cha. Ngay cả mẹ con mà cha cũng không thể bảo vệ được...

Giọng ông run nhè nhẹ, dừng lại. Một lát sau, mới lấy lại bình tĩnh tiếp tục nói:

– Ngoại không thể thu lại đất đã mất, nội không thể an dân bình loạn, về sau quốc gia và triều đình này sẽ giao cho người thật sự làm được việc, cha sẽ chỉ một lòng đi tìm mẹ con mà thôi.

Trong ký ức tuổi thơ của Lạc Thần, cha nàng một người đàn ông phi mi như họa, tu mục như miêu và vẻ ngoài tao nhã, phong thái phóng khoáng, giống như một vị tiên.

Về sau dần dần trên khuôn mặt ông nhiễm phong sương, giữa chân mày và ánh mắt không biết bắt đầu từ khi nào mà đã hằn lên dấu vết chữ Xuyên rất rõ, bởi vì quanh năm không giải quyết được nên sau đó nó không bao giờ biến mất.

Tối hôm nay, dưới ngọn đèn dầu, phụ thân trước mặt, Lạc Thần đã không còn nhìn thấy thần thái ngày xưa ở trong mắt ông nữa.

Mỗi khi nhắc tới mẫu thân, trong mắt phụ thân chỉ còn lại duy nhất là đau khổ, nhớ nhung và tự trách sâu sắc không thể nào tan đi được.

Lạc Thần cuối cùng đã hiểu, vì sao khi biết được loạn Thiên sư giáo và phản loạn Kinh Châu được bình định thì phụ thân đột nhiên trở nên khác thường như thế.

Ông đã bởi vì cái triều đình này mà dốc hết tâm huyết mấy chục năm, hiện tại ông muốn rời đi để đi tìm mẫu thân.

Nàng không kìm nén được nữa nghẹn ngào gọi “cha”, hai tay túm chặt lấy ống tay áo của ông, nước mắt tuôn trào như mưa.

Cao Kiệu vỗ nhẹ vào tay con gái như đang an ủi, sau đó chậm rãi quay đầu lại, nhìn Lý Mục vẫn im lặng từ đầu đến cuối.

– Kính Thần, cha cũng chỉ là một người bình thường, triều đình có cha hay không đều giống nhau, nhưng mà con thì lại khác. Nam Triều đã vỡ nát rồi, không thể nào chịu nổi một cuộc loạn Thiên Sư giáo hoặc phản loạn Hứa Tiết lần nữa. Triều đình cần con làm chức vị Đại Tư mã này, dân chúng cũng mong muốn được nhìn thấy triều đình có một vị Đại Tư mã như con. Nếu như con không làm, cha còn biết tin tưởng ai được nữa đây?

Lý Mục nói:

– Nếu như đất nước cần đến con, dù con đang ở ngàn dặm bên ngoài cũng sẽ dốc hết mình giúp đỡ. Nhưng mà chức vị Đại Tư mã

này xin cha đừng làm con khó xử, con thật sự là không thể đảm đương nổi ạ.

Cao Kiệu lắc đầu.

– Con thượng vị, đó không phải là lựa chọn của cha, mà là thời thế lựa chọn. Sau khi cha đi rồi, Phùng Vệ sẽ thay chức vị của cha. Ông ta là người công bằng công chính, có thể chủ trì cục diện, nhưng mà ông ta cũng là người thuộc phái trung dung, nếu như quốc gia không gặp chuyện gì, ông ta làm một Tể tướng thái bình, nhưng Nam Triều lúc này chỉ dựa vào một mình ông ta thì không thể nào khởi động được.

– Kính Thần, ngoài con ra, không có ai có thể làm chủ cho Nam Triều được. Cha nói với con những điều này không chỉ bởi vì nó là chuyện của con, mà còn bởi vì nó liên quan đến quốc sự, dân sự, lẽ nào con không biết?

Lý Mục khẽ chau mày lại:

– Làm việc cho nước cho dân, con không dám không nghe. Nhưng mà chức vị Đại Tư mã, thật sự không thể thiếu hay sao?

– Phải! Không thể thiếu được.

Cao Kiệu khẳng định chắc chắn.

– Năm xưa Đại Ngu ta được khai triều đặt móng, Võ Đế thiết lập Đại Tư mã làm công tước hàm cao nhất, địa vị cao hơn tất cả các chức quan, từ khi khai quốc tới nay, tổng cộng đã phong năm vị Đại Tư Mã. Công huân mà con lập nên so với năm người trước chỉ hơn chứ không kém. Chỉ có duy nhất một thứ không bằng chính là xuất thân mà con vừa nãy mới nói. Nếu không có chức quan Đại Tư mã, sau này con dùng gì để chấn nhiếp bách quan, để chính lệnh hiểu rõ, trên dưới làm theo?

– Bất tại kì vị, bất mưu kì chính. Ngược lại, muốn làm nên chuyện lớn cần phải danh chính ngôn thuận. Trong mấy năm gần gũi con đã có được thành tựu như hôm nay, đạo lý này con nhất định hiểu, còn muốn cha nói thêm hay sao?

Lý Mục yên lặng không nói gì.

Cao Kiệu nhìn hấn rất lâu, đột nhiên đứng lên, chỉnh ống tay áo gọn lại, hướng về Lý Mục nghiêm trang hành lễ bái.

– Cao Kiệu ta thay mặt Nam Triều, thay mặt dân chúng, bái cầu với con!

Lạc Thần hoàn toàn hoảng sợ.

Lý Mục cũng giật mình vội vàng đứng sang một bên để tránh, rồi sai bước tới nâng Cao Kiệu đứng lên.

Cao Kiệu nắm chặt tay hấn.

– Kính Thần, thời kỳ phi thường, triều đình này, chỉ có con mới có thể vận hành được. Muôn vạn người Nam Triều đều đã biết con là Đại Tư Mã của triều đình, dân chúng kính trọng con, hôm nay cha dù không đi ngoại ô phía đông nhưng cũng biết. Con nỗ lực nào phụ sự chờ mong và khát vọng của dân chúng đối với con ư!

Ông trịnh trọng nói.

Lý Mục biết, từ giây phút Cao Kiệu quỳ xuống trước mặt hấn, hấn đã không còn lựa chọn nào khác.

Hoặc là nói, thời gian là đi về phía trước chứ không phải quay lại.

Ở kiếp này, từ lúc hấn hao tổn tâm cơ cuối cùng đã cưới được cô gái ở trước mặt thì đã định sẵn rằng sẽ có một màn như ngày hôm nay.

Trong lòng hấn bối rối vô cùng, từ từ quay sang Lạc Thần, hai người nhìn nhau.

Cuối cùng, hấn thu ánh mắt về, nói:

– Hy vọng sau này con sẽ không làm cha thất vọng ạ.

.....

Canh năm ngày hôm sau, Lạc Thần dậy sớm hầu hạ Lý Mục mặc quần áo chuẩn bị lên triều.

Nàng giúp hấn mặc xong bào phục, cài đai lưng, đội biện quan, cuối cùng lúc thắt dây biện quan cho hấn, đột nhiên bị hấn ôm chặt vào trong lòng.

Tối hôm qua sau khi từ thư phòng của cha trở về, hấn cũng không nhắc tới chuyện đó trước mặt nàng nữa, vẻ mặt nhìn qua rất thoải mái, nhưng vào lúc này hấn lại có hành động này, có chút đột ngột.

Nàng chần chừ rồi thả tay xuống cùng vòng tay ôm lấy hấn.

Hai người cứ thế ôm nhau rất lâu, Lý Mục cúi xuống hôn lên trán nàng, buông nàng ra, xoay người mở cửa đi ra.

Hết chương 131

Chương 132

Bên ngoài cổng lớn của Cao phủ, một chiếc kiệu màu lam không có gì nổi bật lẳng lặng đậu ở đó, ngoại trừ hai dư phu ở phía trước và phía sau, chỉ có Cao Thất khoanh tay đứng đó.

Cao Kiệu trong triều phục mũ quan hai tay ôm khuê đã ngồi ngay ngắn trong dư từ sớm, thấy Lý Mục đi ra thì gật đầu về phía hắn, buông màn dư xuống, kiệu dư bắt đầu đi.

Lý Mục nhận lấy cương ngựa từ tay hạ nhân, xoay người lên ngựa, hơi tụt lùi lại phía sau.

Một dư một con ngựa dưới ánh ban mai mờ hồ tỏa ra ánh sáng lam nhạt, bọn họ đi về phương hướng cung Kiến Khang.

Lạc Thần đứng sau cánh cửa, nhìn bóng lưng của người ngồi trên lưng ngựa và người ngồi trên dư dần dần biến mất trong ánh nắng bai mai tranh tối tranh sáng, ngược mắt lên nhìn về phương hướng cung thành cao lớn hùng vĩ sừng sững nơi xa xa kia.

Từ lúc nàng bắt đầu nhớ được, nơi đó, nàng đã ra vào không biết bao nhiêu lần rồi, quen thuộc đến mức thậm chí nhắm mắt lại cũng sẽ không bị lạc ở trong đó. Nhưng trên thực tế, nếu như nghĩ về nó một cách cẩn thận, nơi đó chẳng phải giống như một ảo ảnh giữa những đám mây, hư vô mờ mịt và không thể tiếp cận hay sao?

Trong tòa cung thành được tạo nên từ vô số gian cung điện hoa lệ lộng lẫy đó, đã từng có không biết bao nhiêu lần quân thần triều hội rồi. Buổi triều hội ngày hôm nay chẳng qua cũng chỉ là một trong vô số những lần đó mà thôi. Có điều bởi vì một người tên là Lý Mục mà

ngày hôm nay đã định trước rằng sẽ trở thành một buổi triều hội đặc biệt nhất.

Ai có thể tưởng tượng được, một võ tướng hàn môn trước kia ngay cả một cái tên cũng không ai biết đến mà nay lại có thể đạp mây tiến thẳng lên trên lấy được thân phận Đại Tư mã vượt lên bách quan, nắm quyền hành lệnh, uy nghi hiên hách, từ ngay về sau dưới một người trên vạn người.

Lạc Thần không thể tận mắt chứng kiến cuộc triều hội này, nhưng nàng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó, trong điện Kim Loan, bách quan đứng trang nghiêm, Lý Mục kim quan chu y đứng dưới bệ đài nhận ấn tín và dây đeo triện, cảnh tượng đó vinh quang hiên hách bậc nào.

Trong vô số ánh mắt sau lưng hắn, ngoại trừ kính sợ và hâm mộ ra, nhất định còn có không ít ánh âm u tràn ngập ghen ghét cùng bất mãn.

Đây là một thắng lợi của hàn môn, và cũng là sỉ nhục của thế gia.

Nàng thậm chí có thể tưởng tượng, khi phụ thân của nàng, người đứng đầu triều đình nhiều năm ngay sau đó đưa đơn từ chức do mình viết ra, miệng nói ra câu quy ẩn do bệnh tật, văn võ cả triều từ bệ hạ cho đến những người bên dưới đều bị chấn động giật mình như thế nào.

Đêm đó, màn đêm vừa mới buông xuống, một chiếc long xa dưới sự hộ tống của nghi trượng đã dừng ở trước cổng lớn Cao phủ.

Thái hậu Cao Ung Dung mang theo ấu đế ra khỏi cung đi đến Cao phủ thăm hỏi Cao Kiệu.

Lý Mục còn ở bên ngoài chưa về.

Cao Kiệu bãi triều trở về nhà đi vào thư phòng, cánh cửa kia vẫn luôn đóng chặt, được biết Thái hậu và ấu đế giá lâm thì cũng chưa hề

xuất hiện.

Lạc Thần và người nhà quý trước tiền đường nghênh đón loan giá.

Cao Ung Dung mỉm cười hàn huyên với Lạc Thần.

Lạc Thần nhìn ra được tuy rằng đã bị che giấu nhưng khi trò chuyện đường tử vẫn luôn bị mất tập trung. Nàng biết, trong mắt đường tử và văn võ đại thần, sự từ chức của phụ thân nàng tới quá đột ngột.

Hai người trò chuyện mấy câu, Cao Ung Dung liền hỏi về sức khỏe của Cao Kiệu.

Lạc Thần dẫn chị ta và ấu đế đi đến thư phòng, tới trước cửa phòng nhẹ nhàng gõ cửa, cửa được mở ra.

Cao Kiệu đứng sau cánh cửa, đội mũ quan cùng áo bào xanh, ống tay rộng thùng thình, khuôn mặt gầy gò, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cao Ung Dung cùng ấu đế, bóng dáng không nhúc nhích, chờ chị ta dặt tay ấu đế đến trước mặt mình thì mới lui về sau một bước, quỳ xuống nói:

— Bệ hạ và thái hậu đến hàn xá, Cao Kiệu không thể ra đón, mong được thứ tội cho.

Cao Ung Dung hơi đẩy bả vai ấu đế.

Ấu đế mới hơn bốn tuổi, chưa đi học nhưng cũng cực kỳ thông minh.

Năm ngoái trước sự đại loạn của đất nước, Cao Ung Dung từng ra sức cầu xin Cao Kiệu đảm nhiệm chức vị thái phó thái tử. Lạc Thần cũng biết phụ thân từng muốn chờ thái tử lớn chút nữa thì sẽ dạy dỗ cậu bé đọc sách. Không ngờ tới về sau loạn Thiên sư giáo và phản loạn Hứa Tiết liên tục xảy ra, đất nước không có ngày yên bình, việc này liền được gác lại cho tới hôm nay.

Cậu bé ghi nhớ lời dặn dò của mẫu thân, đi tới trước mặt Cao Kiệu đưa tay ra túm lấy góc áo của ông, nói rất rõ ràng:

– Ngoại tổ phụ mau khỏe lên đi ạ, đừng để Đăng Nhi phải lo...

Nom Cao Kiệu ngẩng lên như muốn nói, Cao Ung Dung đã giành lấy nói trước:

– Xin bá phụ đứng lên đã ạ. Ngày hôm nay cháu dẫn theo Đăng Nhi về nhà thăm người thân thăm trường bối, cầu xin bá phụ đừng dùng lễ quỳ lạy trong triều đình ở trong nhà ạ. Nếu làm thế là quá khách sáo, như vậy là không coi cháu và Đăng Nhi là người nhà rồi ạ.

Cao Kiệu không nói gì nữa, chậm rãi đứng lên, khoanh chân ngồi giữa một chiếc trường kỷ hình vuông.

Lạc Thần dẫn Cao Ung Dung và ấu đế cũng ngồi xuống, hạ nhân mau chóng dâng trà lên, Lạc Thần vén tay áo ngồi quỳ một bên rót trà.

Cao Ung Dung hỏi thăm sức khỏe của Cao Kiệu, trong lời nói đầy sự quan tâm. Nghe Cao Kiệu nói sức khỏe mình không đáng lo ngại thì thở phào một hơi nhẹ nhõm, nói:

– Cháu đã muốn dẫn Đăng Nhi đến thăm bá phụ rồi nhưng sự vụ quá nhiều, hơn nữa lại nghe nói bá phụ gần đây đóng cửa, cháu sợ quấy nhiễu bá phụ đang tĩnh dưỡng nên vẫn chưa đến được. Ngày hôm nay về nhà, thấy bá phụ vẫn khỏe mạnh cháu cũng yên tâm. Cháu chỉ mong bá phụ chịu khó tĩnh dưỡng đừng suy nghĩ nhiều. Bá phụ an khang mới là phúc của Đại Ngu ta.

Cao Kiệu không tỏ ý kiến, ánh mắt dừng ở trên người ấu đế ngồi cạnh Cao Ung Dung, dường như nghĩ đến gì đó, thất thần.

Cao Ung Dung cảm nhận được ngay, vội nói:

– Đẳng nhi tư chất bình thường, cũng bởi vì quá nhỏ nên chưa chính thức đi học, nhưng cháu cũng không dám lơ lửng, bình thường mỗi khi có thời gian là cháu dạy dỗ nó một chút về Nghiêu Thuấn Vũ canh, về điển tích tiên hiền cổ thánh, hy vọng nó sau này sẽ trở thành minh quân. Cũng may Đẳng nhi cũng khá chăm chỉ, chịu khó học hành, từ sau khi tiên đế ra đi, may mà cháu có Đẳng nhi là nguồn an ủi duy nhất...

Dường như bị chính lời nói của mình gợi ra nỗi buồn, chị ta mắt đỏ hoe, cúi đầu lấy khăn lau nước mắt.

Cao Kiệu thu ánh mắt về, gật đầu:

– Ừm, trẻ nhỏ dễ dạy mà.

Cao Ung Dung ngừng khóc, hơi mỉm cười:

– Bá phụ quá khen rồi ạ. Năm ngoái khi tiên đế vẫn còn, tiên đế từng muốn mời phá phụ đảm nhiệm thái phó thái tử để dạy dỗ Đẳng nhi. Không ngờ về sau quốc loạn, tiên đế bất hạnh băng hà, việc này đã phải gác lại. Hiện giờ quốc sự đã yên ổn, nhân cơ hội này cháu có một lời thỉnh cầu. Chờ bá phụ đã khỏe lên rồi, bá phụ có thể thu xếp thời gian làm thái phó cho Đẳng nhi được không ạ? Bá phụ tài cao bát đầu, học phú ngũ xa, Đẳng Nhi chỉ cần học được một phần của bá phụ, sẽ rất có ích lợi trong tương lai đó ạ.

Cao Kiệu nhìn Cao Ung Dung rất lâu, không lên tiếng.

Bên trong thư phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bọt khí sủi bọt từ nước sôi trong ấm trà.

Bầu không khí đột nhiên trở nên khác thường.

Lạc Thần rót trà, nhẹ nhàng đưa đến trước mặt hai người.

Cao Kiệu cuối cùng mở miệng, nhấn mạnh từng chữ:

– Từ xưa, tài học quốc quân luôn đứng thứ hai, mà đức hạnh của quân vương mới là thứ nhất.

Giọng ông nghe rất nghiêm túc trang trọng.

Lạc Thần lặng lẽ nhìn phụ thân rồi lại nhìn đường tử.

Cao Ung Dung ngăn người ra, có lẽ cũng không đoán được Cao Kiệu sẽ tiếp lời như thế, khựng người một chút ngay sau đó kịp phản ứng, cười lên:

– Bá phụ nói đúng ạ. Ý của cháu là Đăng nhi ngoài việc theo học từ bá phụ ra thì cũng cần bá phụ dạy nó đạo làm quân vương, làm người.

Chị ta ra hiệu cho ấu đế, muốn cậu bé hành lễ quỳ lạy giữa đệ tử với thầy dạy.

Đứa trẻ được mẹ dạy rất thông minh nên lập tức đứng dậy, đứng lên định hành lễ học trò với Cao Kiệu thì lại bị Cao Kiệu đỡ lấy.

Ông nở nụ cười, nhìn chăm chú vào cậu bé, ôn hòa bảo cậu bé ngồi trở lại, không cần phải hành lễ với mình, sau đó quay sang Cao Ung Dung.

– Độ tuổi này của bệ hạ như cây non bén rễ trong lòng đất, là cơ hội tốt để dạy dỗ. Kỵ cương chiều phóng túng, cộng thêm trong việc học có thầy giỏi chỉ dẫn, sau này mới có thể trở thành một minh quân. Ta không thể đảm nhận vị trí này được. Lang Gia Nhan Côi tài học vượt xa ta, khi còn trẻ đã nổi tiếng lương thiện hiếu thảo quê nhà, có thể làm thầy của hoàng đế. Ngoài ra còn có Phùng Vệ, phẩm tính tài học cũng có thể đảm nhận. Ta đi rồi, cháu có thể mời họ làm thái phó. Ta tin rằng hai người họ sẽ tận tâm tận lực dạy dỗ bệ hạ.

Cao Ung Dung lặng thinh một lát, chợt quay sang Lạc Thần, mỉm cười nói:

– A Di, phiền muội dẫn Đăng nhi tạm thời ra ngoài một chút, được không?

Lạc Thần biết, việc tối nay chị ta đến gặp cha mình chắc chắn có liên quan đến đơn từ chức mà cha đã đệ trình vào ban ngày, vừa rồi đã nói nhiều như vậy, đã đến lúc vào vấn đề chính rồi.

Nàng nhìn phụ thân, thấy ông rất bình thản lạnh nhạt, nàng đáp lời, đứng lên dắt ấu đế đi ra khỏi thư phòng.

Chờ Lạc Thần đi rồi, Cao Ung Dung nói:

– Bá phụ, cháu cũng xin nói thẳng, tối nay cháu về nhà là để thăm hỏi bá phụ, cũng muốn cầu xin bá phụ có thể thu hồi lại đơn từ chức, về sau tiếp tục ở lại triều đình có được không ạ?

– Cháu biết đây là yêu cầu quá đáng. Bá phụ đến nay vẫn còn đau buồn vì cái chết của bá mẫu. Cháu cũng rất đau khổ. Nhưng người chết không thể sống lại. Bá phụ có lòng Bắc phạt, lại đang ở thời kỳ sung sức nhất, nên tiếp tục mở rộng kế hoạch vĩ đại này, mở ra chí lớn. Nếu như bá phụ cứ thế mà thoái ẩn, đó chẳng phải là tổn thất của triều đình Đại Ngu ta, với bá phụ lẽ nào không thấy tiếc nuối hay sao?

Chị ta dừng lại một chút.

– Hơn nữa, cháu cũng luôn coi bá phụ như cha như chú của mình, ở trước mặt bá phụ cháu cũng không dám giấu diếm. Sở dĩ cháu hy vọng bá phụ ở lại, ngoại trừ nguyên do vừa rồi cũng là vì Đăng Nhi...

Hai mắt chị ta dần dần đỏ hoe lên, giọng nghẹn ngào.

– Tiên đế bất hạnh đổ bệnh mà ra đi, Đăng nhi còn quá nhỏ tuổi, cháu lại là một người phụ nữ bình thường, cô nhi quả phụ, tình cảnh vốn đã rất khó khăn, loạn vừa mới dẹp xong, triều đình vẫn loạn trong giặc ngoài. Nếu như bá phụ cũng đi, sau này nếu có loạn cục tương tự, ai sẽ chủ trì đại cục, ai sẽ phụ tá ấu đế ạ? Cháu cầu xin bá

phụ, xin bá phụ khi sức khỏe đã ổn định lấy đại cục làm trọng ở lại tiếp tục chủ trì triều chính. Đại Ngu không thể không có bá phụ được.

Cao Kiệu nói:

– Phùng Vệ thay ta xử lý nội tướng, Lý Mục là Đại Tư mã, hai người một chủ nội, một chủ ngoại. Ta cũng đã soạn xong danh sách quan viên có thể trọng dụng, hôm nay lúc đệ đơn từ chức thì cũng đã trình danh sách đó lên rồi. Sau này cháu lấy trọng trách thái hậu phụ tá ấu đế, có chuyện gì thì thảo luận bàn bạc với hai người đó, sử dụng thêm người trong danh sách, gạn đục khơi trong, dù là gặp phải chuyện gì cũng không lo không xử lý được, sao phải lo không có ai dựa vào?

Cao Ung Dung nói:

– Nhưng mà họ là họ khác không thể bằng bá phụ...

Cao Kiệu nói:

– Cháu không tin Lý Mục?

Cao Ung Dung ngậy người, vội giải thích:

– Xin bá phụ đừng hiểu lầm ạ. Cháu sao không tin tưởng muội phụ được ạ? Chỉ là bệ hạ còn quá nhỏ, cháu lại là phụ nữ, không hiểu về chuyện triều chính, cô nhi quả phụ khó tránh khỏi muốn mọi sự chu toàn hơn, cảnh giác hơn...

Cao Kiệu cười nhạt:

– Thái hậu không cần khiêm tốn. Lúc tiên đế còn sống, toàn bộ tấu chương của các đại thần trình lên thì có bảy đến tám mươi phần trăm đều là do thái hậu thay mặt tiên đế phê duyệt. Xử lý triều chính, thái hậu đã quá quen thuộc rồi. Hiện tại ngoại có Lý Mục, nội có Phùng Vệ, cháu chỉ cần theo khuôn phép cũ làm từng bước, làm tốt

vai trò thái hậu, phụ tá ấu đế, ngày sau ấu đế trưởng thành tự mình chấp chính, cháu có gì mà không yên lòng?

Cao Ung Dung giật mình, sắc mặt tái mét nhìn Cao Kiệu, thấy ông đang nhìn thẳng vào mình, nét mặt lạnh nhạt.

Phản ứng đầu tiên của chị ta chính là phủ nhận hoàn toàn. Nhưng trong một giây phút ngắn ngủi, trong đầu lại hiện lên một vài suy nghĩ. Trước kia chị ta từng bắt chước bút tích thay thế hoàng đế phê duyệt tấu chương, chuyện này cực kỳ bí mật, chỉ có mấy thân tín biết được mà thôi. Chị ta không ngờ được rằng chuyện này lại bị Cao Kiệu biết được, nhưng bấy lâu nay vẫn không hề nhắc tới, thế nhưng vào lúc này thì làm như vô tình mà nói ra.

Chị ta mau chóng loại bỏ ý nghĩ phủ nhận, ổn định tinh thần, vội vàng giải thích:

– Mong bá phụ chớ hiểu lầm ạ. Cháu không phải cố tình đi vượt giới hạn đâu, mà là tiên đế thể nhược, những tấu chương đó không thể để chậm trễ được, tiên đế muốn cháu giúp ngài ấy, cháu không thể từ chối đành phải cố mà làm. Cháu xin thề, mỗi một tấu chương mà cháu phê duyệt đều đưa cho bộ hạ xem trước rồi mới chuyển lại cho các đại thần...

Trong khi giải thích, chị ta đã âm thầm nhanh chóng sàng lọc những người xung quanh mình, tự hỏi là ai đã phản bội mình.

Dường như Cao Kiệu đã đoán được suy nghĩ của chị ta, lạnh nhạt nói:

– Tiên đế đăng cơ không lâu đã lộ ra thái độ lười biếng, chẳng hề quan tâm tới chuyện triều chính, hằng đêm đều qua đêm tại hoàng gia Lâm Uyển, ham mê nữ sắc, nhưng mà tấu chương thì ngày ngày đều được phúc đáp rồi phát xuống dưới không bỏ sót cái nào. Mà cháu thì lại thường xuyên nói giúp tiên đế ở trước mặt ta.

– Có câu tốt quá hóa lốp. Ta đã đoán ra được từ lâu rồi.

Sau lưng Cao Ung Dung đã túa mồ hôi ướt đầm, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy Cao Kiệu nói tiếp:

– A Dung, cháu từ lúc nhỏ đã thông minh cách thức làm việc đâu vào đấy, điều này vốn rất tốt. Về sau cháu lấy thân phận Vương phi vào Kiến Khang làm hoàng hậu và hiện tại trở thành thái hậu. Lấy địa vị hiện tại của cháu, làm việc ôm chút tâm cơ, dùng chút thủ đoạn, chỉ cần trong lòng có đại cục thì cũng không có gì đáng trách. Như chuyện vừa rồi, tuy là trái với phép tắc, nhưng về tình cảm có thể tha thứ được. Nhưng có một chuyện khác ta lại muốn hỏi cháu.

Ông nhìn thẳng vào Cao Ung Dung, giọng trở nên nghiêm khắc lên.

– Giữa cháu và Tân An Vương có phải trước kia có âm thầm qua lại đúng không? Đêm đó ông ta đã chết như thế nào? Ông ta vốn dĩ lợi dụng Thiệu thị thăm dò ta, để rồi sau đó trường công chúa về sau lại bị người phụ nữ đó làm hại, cháu dám nói cháu trước đây không biết Thiệu thị và không hề liên quan đến việc này không?

Nếu như nói vừa rồi Cao Kiệu bóc trần mình thay mặt tiên đế phê duyệt tấu chương chỉ là việc nhỏ, vậy thì vào lúc này nghe những lời chất vấn thẳng thừng ra như thế của ông, một cơn ớn lạnh từ trong xương cốt trong nháy mắt lan tràn ra khắp người chị ta.

Chị ta rùng mình một cái.

Chị ta sẽ không thừa nhận, nhưng cũng sẽ không lập tức phủ nhận.

Chị ta không biết Cao Kiệu nói ra những lời này thì có chứng cứ gì hay không, hay là cũng giống như vừa rồi chỉ là sự ngờ vực vô căn cứ mà ông dựa vào một vài dấu vết để suy đoán ra mà thôi?

Hết chương 132

Chương 133

Cao Ung Dung giọng run run nói:

– Bá phụ, cháu không biết bá phụ nói vậy là có ý gì, cháu đã làm gì không đúng đến mức làm cho bá phụ lại hiểu lầm đến mức độ này?

– Đêm đó Tân An vương sự việc thất bại mà vào cung bức vua thoái vị, theo ta được biết trong thời gian này bệ hạ thường ngủ lại ngự hoa viên, huống chi là hắc? Hắc đã ôm lòng bức vua thoái vị, dù là lấy được ấn tín của bệ hạ bắt ép Túc Vệ quân nghe theo lệnh của mình, tại sao hắc không nghĩ đến ngộ nhớ bệ hạ đêm đó nghỉ ở Lâm Uyển bất cứ lúc nào cũng có thể phái người kịp thời chạy đến chứ? Bằng không, nếu như bệ hạ có mặt, hắc dù có được ấn tín thì có tác dụng gì? Lúc ta chạy đến hoàng cung thì cháu đang bị thương nặng, hắc thì đã chết, có thể thấy được xung đột lúc đó rất kịch liệt, mà người phái đi Lâm Uyển giải cứu bệ hạ trở về lại nói chỗ Lâm Uyển không có động tĩnh gì, bệ hạ cũng do gặp người của ta phái đi thì mới biết được trong cung xảy ra chuyện lớn như thế.

Ông nhìn sắc mặt Cao Ung Dung dần dần tái nhợt như tờ giấy.

– Điều này không hợp lý một chút nào cả. Tiêu Đạo Thừa đêm đó đã quyết định bí quá hóa liều bức vua thoái vị, thậm chí còn dám động đao với hoàng hậu đương triều, lúc đó sự việc phát sinh đột ngột, một bước quan trọng như thế hắc không thể nào không đề phòng được.

– Ngay lúc đó ta đã thấy kỳ lạ rồi, nhưng nghe cháu giải thích nghe qua cũng không có sơ hở, ta cũng không nghĩ sâu hơn. Hiện tại ta nhớ lại, cùng với hành động lúc đó của hắc, thoát nhìn càng giống

như lúc hần mới vào cung còn chưa quyết định cá chết lưới rách với Tiêu thất.

– Bệ hạ không ở trong cung, mà khéo làm sao đêm đó hần lại chết ở trước mặt cháu!

– Thái hậu!

Cao Kiệu bỗng quát lên, hai mắt nhìn chòng chọc vào Cao Ung Dung, giọng cực kỳ nghiêm khắc.

– Khi đêm xuống hần vào cung, ban đầu đã thương nghị đối sách gì với cháu?

– Có phải hần đã bị cháu giết chết không?

– Cháu giết hần, có phải bởi vì trước đó đã cấu kết với hần đã làm những chuyện mà sợ ta biết được có đúng không?

Liên tiếp ba câu chất vấn làm cho Cao Ung Dung hoảng sợ tột độ. Đêm hôm đó, sau khi biết được Tiêu Đạo Thừa đã bị lộ bộ mặt thật trước mặt Cao Kiệu, lại sợ mình bị liên lụy bị khơi ra, chị ta đã nhanh chóng quyết định trừ khử Tiêu Đạo Thừa.

Chị ta tự nghĩ đêm đó mình đã xử lý mọi chuyện sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không để lại manh mối nào có thể khiến Cao Kiệu nghi ngờ chứ đừng nói đến lấy được chứng cứ hay nhược điểm của mình.

Đã lâu như vậy, chị ta vốn tưởng rằng chuyện xảy ra đêm đó sẽ vĩnh viễn như đá chìm sâu dưới đáy biển, đời này ngoại trừ mình ra thì sẽ không ai biết. Hiện tại chị ta lại không nghĩ tới, bởi vì một vài sơ hở ngày đó Tiêu Đạo Thừa để lại sẽ khơi dậy sự nghi ngờ của Cao Kiệu, khiến cho ông biết chân tướng của sự việc.

Nhưng mà trong bất hạnh vẫn có may mắn, thoát nhìn dường như Cao Kiệu vẫn chưa nắm được chứng cứ xác thực, tất cả những điều

vừa rồi cũng chỉ là ông dựa vào một vài cử chỉ khác thường của Tiêu Đạo Thừa mà đưa ra suy đoán mà thôi.

Nhưng dù là vậy, dưới ánh mắt sắc bén như dưới đao của Cao Kiệu, sắc mặt Cao Ung Dung vẫn trắng bệch gần như không còn chút huyết sắc nào.

Chị ta sửng người một lúc, rồi đột nhiên quỳ xuống, đi bằng đầu gối đến trước mặt Cao Kiệu.

– Bá phụ, chuyện đến lúc này rồi, cháu cũng không dám giấu nữa. Bá phụ đoán đúng. Cháu và Tiêu Đạo Thừa đúng là luôn âm thầm qua lại. Thực ra không chỉ hiện tại mà trước khi cháu xuất giá thì đã quen biết hẳn rồi. Cháu hận lúc đó mình không hiểu chuyện, bị hấn ức hiếp, sau khi xuất giá chưa được mấy năm yên ổn trời xui đất khiến lại theo tiên đế trở về Kiến Khang. Cháu trở về không lâu Tiêu Đạo Thừa lợi dụng thân phận ra vào cung thường xuyên, ngoài mặt thì cung kính Hoàng thượng, nhưng trong lòng lại ngấm ngầm lấy những chuyện lúc còn trẻ không hiểu chuyện uy hiếp cháu, ép cháu phải nghe theo hẳn.

– Bá phụ, Tiêu Đạo Thừa là một kẻ đầy tâm cơ, mặt người dạ thú. Hẳn một lòng mưu quyền soán vị, lúc mà bá phụ đề cử hẳn kế vị, hẳn biết bá phụ đang có lòng muốn lui về, triều đình lại do thế gia cầm quyền, dù là hẳn có đăng cơ làm hoàng đế chỉ sợ cũng sẽ bị quyền thần khống chế, không có kết cục tốt, cho nên mới làm bộ làm tịch cố ý hết lòng đề cử tiên đế thượng vị. Mưu đồ của hẳn là ngoài sáng thao túng trong tối âm thầm mai phục, bố trí cục diện, chờ sau này trừ khử được thế gia rồi, hẳn nắm giữ được quyền lực rồi, đến lúc đó soán vị thì dễ như trở bàn tay.

Chị ta khóc lóc.

– Bá phụ, cháu lúc trẻ không hiểu chuyện làm ra chuyện tai tiếng, cháu làm sao dám để bá phụ biết ạ? Tiên đế lại là người vô dụng, cả ngày chỉ biết ngâm thơ làm phú, mê sắc, thích ở chỗ sủng phi, không thể nào trông cậy vào ngài ấy được. Cháu không thể làm gì khác, bị

Tiêu Đạo Thừa uy hiếp mà đành phải ẩn nhẫn chịu đựng. Không ngờ rằng đêm hôm đó hắn lại đột nhiên dẫn người vào cung cầm hận nói việc hắn làm đã bị bá phụ biết hết, sợ bá phụ không dung thứ cho hắn, ép cháu nghe theo hắn giết bá phụ. Lẽ nào cháu chịu nghe theo hắn làm hại bá phụ được đây? Thấy hắn cướp đoạt phù ấn của bộ hạ, trong lúc tình thế cấp bách cháu và hắn giằng co với nhau, bị hắn đâm bị thương. Những việc sau đó bá phụ đều đã biết, cũng là ông trời có mắt, cung vệ tới kịp thời, cháu mới may mắn thoát được.

– Cách xử trí của cháu đúng là không đúng, chẳng trách bá phụ lại nghi ngờ cháu. Sau khi được cứu, lẽ ra nên giữ lại mạng của hắn rồi dựa theo tội danh mà định tội mới phải. Nhưng mà cháu lại sợ, sợ hắn nói ra những bề bối trước kia của cháu và hắn. Hủy hoại thanh danh của cháu thì thôi, nhưng mà liên quan đến mặt mũi của bộ hạ, liên quan đến mặt mũi của Cao gia, trong lòng cháu rất căm hận hắn, khi mà cung vệ bảo vệ cháu mà giết hắn, cháu cũng không kịp ngăn lại...

– Bá phụ, bác vừa chất vấn cháu về Thiệu thị. Tiêu Đạo Thừa ép buộc cháu nghe theo lệnh của hắn, cũng biết cháu không muốn, cho nên không phải chuyện gì cũng nói cho cháu biết. Cháu xin thề, lúc Tiêu Đạo Thừa ở chỗ cháu chưa từng đề cập nửa chữ về Thiệu thị! Sau đêm cung biến đó cháu mới biết có chuyện như vậy...

Chị ta khóc lóc thảm thiết.

– Bao năm nay cháu vì thân phận địa vị này mà quá mệt mỏi rồi, tuy rằng đánh mất bản tâm đã làm không ít chuyện sai trái, nhưng từ trước đến nay cháu đối xử với bá phụ bá mẫu như cha mẹ ruột của mình. Sau cung biến đó, cháu biết được sự tồn tại của Thiệu thị, đã muốn giết cô ta rồi tránh để cô ta làm bá mẫu phiền lòng. Chỉ là khi đó bá phụ không muốn giết cô ta, cháu cũng không dám tự tiện làm chủ. Nếu như cháu biết được Thiệu thị này ác độc như thế thì khi ấy dù bá phụ có phản đối, cháu cũng quyết không để cô ta được sống.

Biểu cảm Cao Kiệu cứng đờ.

– Bá phụ nghĩ mà xem, lúc mà bá mẫu xảy ra chuyện, Đông Nam có loạn Thiên sư giáo, phản quân Kinh Châu cũng theo đó đánh tới Kiến Khang, triều đình chỉ dựa vào một mình bá phụ chống đỡ, khi đó nếu như bá mẫu xảy ra chuyện, bá phụ nhất định sẽ phân tâm, nếu như đất nước bị sụp đổ, với cháu có lợi gì ạ? Cháu dù có độc ác đến mấy cũng sẽ không bao giờ động đến bá mẫu. Cháu mong bá phụ hiểu cho cháu, đừng hiểu lầm cháu...

Chị ta nói xong liền ngã xuống đất khóc nức nở.

Sắc mặt Cao Kiệu hết xám lại trắng, yên lặng nhìn ánh nến trước án, ánh mắt đờ đẫn, hồi lâu sau như là nói cho Cao Ung Dung mà càng giống như tự lẩm bẩm:

– Những năm gần đây, ta tự nhận là cần trọng, cần cù trị quốc, dốc hết toàn tâm toàn lực, không dám có chút chậm trễ nào. Nhưng mà triều đình này ở trong tay ta lại không hề có khởi sắc mà ngược lại còn suýt nữa bị sụp đổ đến tình trạng không thể cứu vãn được. Trên không thể giúp chủ, dưới lại làm dân thất vọng, ta có tiếp tục ở lại triều đình thì cũng ngồi có tác dụng gì nữa, không bằng thuận theo thời thế mà bứt ra sớm, giao lại triều đình cho người thật sự có tài, thì triều đình này có lẽ còn có thể sống dậy được...

Ánh mắt của ông chậm rãi chuyển lên trên mặt Cao Ung Dung.

– Cháu không tin Lý Mục. Trước kia ta cũng không tin. Nhưng hiện giờ ta tin tưởng nó tuyệt đối. Nếu nó có dị tâm thì lúc mà đất nước lâm vào đại loạn, nó đã có thể không cần đường xá xa xôi quay về, chỉ cần cứ chờ triều đình bị sụp đổ rồi mới mang binh trở về, ngư ông ngồi thu cần là được. Nhưng mà nó không làm thế. Chỉ dựa vào điều này thôi, nó đủ gánh vác hai chữ trung trực.

– Thái hậu!

Ông nhìn thẳng vào Cao Ung Dung, nhấn mạnh:

– Những gì ta nói với cháu cũng không phải muốn thanh toán chuyện cũ với cháu. Mà là ta muốn cháu biết vào thời điểm loạn trong giặc ngoài này, cháu thân là Thái hậu Đại Ngu, cháu có thể bị bức tường cung điện che mắt, nhưng trong lòng cháu cần phải có thiên hạ.

– Thế gia thì sao, quý tộc thì sao. Cao quý không có nghĩa là sinh ra đã mang họ cao nhân nhất đẳng, mà là đối nhân xử thế, có tấm lòng bao dung xúng với khí độ và lòng dạ của thân phận địa vị này. Nếu như cháu cứ từ bụng ta suy bụng người không từ thủ đoạn, về sau nếu cháu dùng điều này để trị quốc, không phải ta dọa cháu, ngày Nam Triều bị diệt vong sẽ đến sớm hay muộn mà thôi.

Cao Ung Dung mặt hết đỏ lại trắng:

– Bá phụ ân cần dạy bảo cháu như thế, cháu có ngu dốt đến mấy cũng không dám không nghe ạ.

Cao Kiệu nói:

– Cháu nhớ kỹ là được rồi. Có Lý Mục, về ngoại địch cháu không cần phải lo lắng. Cháu cứ chiếu theo danh sách dùng người, thực hành giảm thuế, để bá tánh nghỉ ngơi lấy lại sức, vậy thì dù có một năm tệ hại đến đâu cũng sẽ không gây ra nhiều loạn gì lớn.

– Bá phụ dạy bảo cháu, cháu ghi nhớ trong lòng. Xin bá phụ yên tâm ạ.

Cao Ung Dung rơi lệ nói.

Cao Kiệu:

– Ta chỉ nói đến đây thôi. Chỗ ta không còn việc gì nữa. Cháu hồi cung đi.

Cao Ung Dung khấu đầu với ông, lau nước mắt rồi đứng lên, mở cửa đi ra ngoài.

.....

Lạc Thần vừa dẫn ấu đế ra khỏi thư phòng của phụ thân, vừa mới đi ra đã có mấy cung nhân đi lên hầu hạ. Nàng ở bên cạnh đợi rất lâu, mãi sau mới nhìn thấy Cao Ung Dung đi ra thì vội đi lên đón, thấy hai mắt chị ta hơi sưng lên, như là đã khóc, nhưng trên mặt vẫn cười tươi, bèn đè nén nghi hoặc trong lòng xuống, tất nhiên sẽ không hỏi nhiều nữa câu.

Tiến đoàn người Cao Ung Dung và ấu đế đi rồi, trong lòng Lạc Thần vẫn ôm nghi hoặc vội vàng đi vào thư phòng phụ thân, thấy ông vẫn còn ngồi ở giữa sập ngồi, hai mắt nhắm nghiền bất động giống như đang nhập định, sắc mặt hơi trắng, làm nàng lo lắng vô cùng, nhất thời cũng không lo hỏi chuyện khác, hỏi:

– Cha ơi, cha sao thế ạ? Trong người khó chịu ở đâu ạ?

Cao Kiệu mở to mắt.

Lạc Thần nhìn thấy trong mắt ông có sợi tơ máu thì càng thêm lo lắng, vội đi lên đỡ lấy ông, nói:

– Cha ơi, nếu cha mệt mỏi quá thì để con đưa cha về phòng. Cha nghỉ ngơi sớm đi ạ...

Cao Kiệu hơi mỉm cười, để Lạc Thần đỡ mình đứng lên, nói giọng khàn khàn:

– Con đừng lo, cha không sao...

Còn chưa nói xong, Lạc Thần đã thấy trên mặt ông lộ vẻ đau đớn, cả người gập xuống, miệng nôn ra một búng máu.

– Cha ơi!

Lạc Thần hoảng hốt, vừa hết sức đỡ cha đứng thẳng lên, vừa quay ra ngoài gọi người.

Cánh cửa bị đẩy ra, Lý Mục nhanh chân đi vào đỡ lấy Cao Kiệu.

Cao Kiệu bình ổn lại, đẩy tay Lý Mục ra, đứng thẳng lên, dặn dò Cao Thất cũng chạy vào:

– Triệu tập tộc nhân, ba ngày sau tụ tập ở từ đường Cao thị, ta có lời muốn thông báo.

.....

Phụ thân nghỉ ngơi mấy ngày, tinh thần cuối cùng cũng đã tốt lên một chút.

Lạc Thần lên hỏi thái y, thái y nói Cao tướng công mắc chứng nôn ra máu là do gan suy, khí trệ, chỉ cần thả lỏng tinh thần, từ từ dưỡng bệnh, cơ thể sẽ bình phục. Bấy giờ nàng mới thoáng an tâm.

Cùng ngày, các thành viên có bối phận trong tộc nhân Cao thị ở kinh sư tổng cộng có trên dưới mấy chục người toàn bộ tụ họp lại từ đường.

Mấy người Cao Duẫn, Cao Dận và Cao Hoàn cũng tới.

Cao Kiệu gọi riêng Cao Duẫn vào thư phòng, trò chuyện với ông ấy một lát. Lạc Thần ở bên ngoài thoáng nghe được tiếng nói chuyện của phụ thân và thúc phụ.

Phụ thân đang giải thích cho thúc phụ tại sao mình lại giao cho vị trí gia chủ cho Cao Dận. Thúc phụ bày tỏ đã hiểu rõ. Một lát sau, hai người họ đi ra, Lạc Thần nhìn thấy thúc phụ hơi cúi đầu, khoé mắt hơi đỏ, không nói gì cả, đi theo phụ thân.

Theo tập quán của người đương thời, gia chủ của một đại gia tộc chỉ có chết đi mới có thể truyền vị trí gia chủ cho người kế nhiệm tiếp theo. Ở trước mặt mọi người Cao Kiệu tuyên bố sau khi ông đi, gia chủ Cao gia từ nay về sau sẽ do Cao Dận nắm giữ. Và bởi vì Cao

Duẩn bối phận cao, có kinh nghiệm từng trải, nếu Cao Dận gặp phải chuyện khó quyết định thì tham khảo ý kiến của Cao Duẩn.

Cao Dận là gia chủ đời kế tiếp của Cao thị mà Cao Kiệu đã lựa chọn từ lâu, từ sau khi Cao gia xảy ra biến cố kia, Cao Kiệu nản lòng thoái chí, sau này sẽ rời khỏi kinh sư đi vân du thiên hạ, tin tức này tộc nhân của Cao thị từ lâu đã âm thầm thông báo cho nhau, lúc này khi nghe chính miệng ông tuyên bố như thế cũng không gây nên chấn động gì mấy.

Mọi người thấp giọng thảo luận một hồi, có người chúc mừng Cao Dận, có người hỏi thăm Cao Kiệu về việc ông sẽ đi đâu, và rất đương nhiên, có không ít người trong đó dùng ánh mắt khác thường nhìn Cao Duẩn.

Cao Dận từ chối không được, quỳ cảm tạ Cao Kiệu, đứng lên đi tới trước mặt Cao Duẩn cung kính hành lễ với ông ta, nói sau này còn cần ông ta giúp đỡ nhiều hơn.

Cao Duẩn cười to, vỗ mạnh mẽ lên cánh tay của Cao Dận, sáng khoái đáp ứng. Bầu không khí trong từ đường hài hòa, tràn ngập tiếng cười.

Đêm đó, Cao phủ tổ chức gia yến, Lý Mục và Lạc Thần cùng tham dự. Trong bữa tiệc, mọi người thi nhau kính rượu Lý Mục. Lý Mục không từ chối ai cả, sau buổi tiệc thì say chuẩn choáng được Lạc Thần đỡ về phòng.

Hai người vừa vào phòng chưa được một lát thì có vú già ở bên ngoài bấm báo, nói đại gia gọi tiểu nương tử đi thư phòng có chuyện muốn nói.

Lạc Thần đang giúp Lý Mục thay y phục, nghe phụ thân muốn gặp riêng mình thì ngớ ngàng, ngừng tay lại nhìn Lý Mục.

Lý Mục nhẹ nhàng cầm tay nàng, nói:

– Nàng đi đi, đừng để cha chờ lâu.

Hết chương 133

Chương 134

Cao Thất đứng ở bên ngoài thư phòng cung kính khom người với Lạc Thần, mở cửa ra cho nàng nói:

– Tiểu nương tử vào đi, đại gia đang chờ bên trong đó.

Bên trong phòng có ánh nến, Cao Kiệu ngồi trên chiếc sập vuông kia, thấy nàng đi vào thì mỉm cười gật đầu ra hiệu cho nàng ngồi xuống bên cạnh mình.

Lạc Thần ngồi xuống bên cạnh phụ thân.

Cao Kiệu cũng không nói chuyện ngay. Hai cha con yên lặng một lát, Lạc Thần nói:

– Sau này con không thể phụng dưỡng cha, chỉ mong cha có đi đâu thì nhớ phải giữ gìn sức khỏe ạ.

Phụ thân bàn giao mọi việc ở đây xong thì sẽ rời khỏi Kiến Khang.

Rất nhiều người trong thành Kiến Khang bao gồm cả người của Cao gia đều cho rằng Tiêu Vĩnh Gia đã chết trong nạn binh hoả kia rồi, mà Cao Kiệu sở dĩ mãi không chịu tổ chức lễ tang cho vong thê chỉ bởi vì ông vẫn cố chấp không chịu chấp nhận một sự thật như thế mà thôi.

Thậm chí còn có một lời đồn được ngấm ngầm lan truyền – những người đó xì xào ở sau lưng, sở dĩ cái chết của trưởng công chúa tạo nên đả kích lớn như thế với Cao Kiệu đến mức ông không thể nào tiếp nhận nổi, là bởi vì ông nửa đời không có con trai, thê tử lại vừa lúc chết trước khi lâm bồn – một thảm kịch nhân gian như thế kia, bất

kể là rơi trên người ai thì cũng không thể nào dễ chịu, khó trách ông lại cứ mãi canh cánh trong lòng như thế.

Thời gian đã qua hơn nửa năm, mẫu thân vẫn mãi không có tin tức gì. Nghĩ đến không biết mẹ sống chết như thế nào, nghĩ đến cha sắp rời khỏi đây, không biết sau này đến khi nào mới gặp lại, trong lòng nàng dần dần bị nỗi buồn thương khổ sở nhét đầy.

Cao Kiệu nói:

– A Di à, tối hôm qua cha tranh thủ đi Bạch Lộ Châu, thuyền đến đảo rồi nhưng cha lại quay về...

Ông dừng lại một chút, từ từ ngược mắt lên nhìn vào con gái.

– Cha không còn mặt mũi nào để lên đảo...

Ông đau khổ nói.

Lạc Thần nhìn nét hằn sâu trên khoé môi của phụ thân, nén sự chua xót trong lòng xuống, nói:

– Cha ơi, mẹ gặp chuyện tất cả đều là ngoài ý muốn, cha đừng quá...

Còn chưa nói hết đã dừng lại.

Làm sao phụ thân có thể không khổ sở được, làm sao không tự trách được.

Cao Kiệu chỉ khẽ mỉm cười buồn bã gật đầu.

– Cha đã có mong muốn rời khỏi Kiến Khang từ lâu rồi, bây giờ cuối cùng đã đạt thành tâm nguyện. Cha biết mẹ con còn sống. Con yên tâm, một ngày nào cha sẽ mang mẹ con về nhà.

– Cha ơi...

Lạc Thần không kìm nén được nữa mắt đỏ hồng lên.

Cao Kiệu vỗ nhẹ lên tay con gái an ủi.

Ông nói:

– A Di, cha biết con và Kính Thần suy nghĩ gì. Đợi sau này Kiến Khang ổn định vững chắc rồi, con và nó muốn đi Nghĩa Thành hay Trường An thì đi đi. Đó đều là những nơi rất tốt, tốt hơn Kiến Khang. Nhưng hiện tại các con không thể đi. Là cha đã khiến cho con phải chịu thiệt thòi rồi.

Từ xưa đến nay triều đình có quy chế, đại thần cấp tam phẩm trở lên bất luận là triều thần hay là ngoại thần nếu không có lý do đặc biệt thì gia quyến đều phải ở kinh thành lâu dài.

Sau khi triều đình dời về phía Nam, vì quyền lực của hoàng đế bị thế gia khống chế dần dần chẳng khác gì thùng rỗng kêu to. Cho đến trước đó không lâu, sau khi loạn Hứa Tiết đã được bình định, Phùng Vệ vốn dĩ từ sớm đã cảm nhận Hứa Tiết tạo phản khi mà toàn bộ người nhà Hứa thị dời khỏi Kiến Khang, không còn ràng buộc gì, không kiêng nể gì, đã lập tức đề nghị Lục Bộ khôi phục lại điều lệnh này.

Khi đề xuất ra, thái hậu Cao Ung Dung đã gạt đầu tán thành, văn võ bá quan cũng không ai phản đối.

Phùng Vệ vì làm gương đi đầu cho bách quan mà vào nửa tháng trước đã đón lão phụ ở Dự Chương về Kiến Khang. Bách quan không phân chia văn võ cũng đồng loạt làm theo.

– Mẹ của Kính Thần hai mắt bị mù loà, hơn nữa tuổi tác đã cao, Phùng Vệ từng đề cập tới với cha, nói bà ấy không cần phải làm theo điều lệnh này. Nhưng mà A Di, Kính Thần đang ở địa vị cao, đứng đầu bách quan, người người nhìn vào, con là Đại Tư Mã phu nhân...

Cao Kiệu nhìn con gái, trong mắt hiện lên tia áy náy.

– Nếu như con cũng không ở Kiến Khang, điều lệnh này lại trở thành vô tác dụng, không thể hiệu lệnh quan lại để trên làm dưới theo.

Mấy ngày trước, Lạc Thần đã biết chuyện này trước khi Lý Mục khai hoàn trở về triều đình. Sau này, nếu không có lý do đặc biệt, bất kể Lý Mục đang đi đâu ở đâu, thì nàng vẫn phải ở lại Kiến Khang.

Mong muốn ban đầu của nàng là đi theo Lý Mục, mang theo mẹ chồng và những người khác đến Nghĩa Thành hiện giờ đã thất bại, không thể nào thực hiện được nữa. Nói trong lòng không buồn bã thất vọng là giả

Nhưng việc đã đến nước này, chỉ cần trượng phu nàng một ngày còn là Đại Tư mã thì nàng nhất định phải làm Đại Tư Mã phu nhân ngày đó.

Nàng không được lựa chọn, giống như Lý Mục.

Hôm nay đây thoát nhìn hấn đầy vẻ vang vinh quang, ở trong mắt người ngoài hấn quyền cao chức trọng uy nghi hiển hách. Nhưng nào có ai biết danh hiệu Đại Tư mã này với hấn mà nói có lẽ chỉ làm một cái gong xiềng vô hình mà không ai thấy được.

Lạc Thần nhìn phụ thân, cuối cùng không kìm nén được mà thốt là lời muốn nói.

– Cha ơi, con có mấy lời muốn hỏi cha, nếu có câu nào không đúng mong cha bỏ quá cho con. Cha, con còn nhớ từ lâu trước đây cha từng cho rằng trong lòng lang quân con có dị tâm, lúc nào cũng đề phòng huynh ấy. Nhưng hiện tại, vì sao cha còn muốn ép huynh ấy làm Đại Tư Mã ạ? Ngai vàng trong hoàng cung kia, trong thiên hạ này bất cứ người nào có năng lực thì ai mà không thèm muốn nó? Cha ơi, lẽ nào cha không sợ huynh ấy quyền cao chức trọng mất đi kiểm soát mà một ngày nào đó trong tương lai sẽ nảy sinh tham vọng soán vị ạ?

Cao Kiệu lặng thinh rất lâu mới nói:

– A Di, con đã hỏi vậy thì cha cũng nói thật. Kể cả cho tới hiện tại, cha cũng không nhìn thấu con người của Lý Mục. Nó đánh hạ được Trường An rồi, nói rằng nó là ngoại thần phiên trấn, còn không rằng nói nó không hề muốn cái triều đình này. Ở trên người nó cha không nhìn thấy dáng vẻ của một trung thần phải có. Nhưng mà thời điểm Đại Ngu nguy nan ngập đầu sắp bị sụp đổ, thì nói lại dẫn binh quay về cứu trợ và ngăn cơn sóng dữ.

– Nó không muốn trung thành với triều đình này, trong lòng nó rõ ràng là có mâu thuẫn với triều đình này, nhưng hành vi và việc làm của nó lại hoàn toàn xứng với danh trung thần lương tướng, không có gì để khiến người khác chỉ trích được.

– Nam Triều vốn đã lụi tàn, không có cường giả nắm quyền, chỉ dựa vào những người đang ở trong triều đình kia thôi, không cần chờ đến một ngày nào đó nó có mưu đồ soán vị thì chỉ sợ triều đình đã sụp đổ trước rồi.

– A Di, con hiểu ý của cha chứ? Lý Mục giống như một thanh kiếm hai lưỡi. Hướng thiện, triều đình có lẽ còn có thể sống dậy một lần nữa, mà hướng khác, cơ nghiệp của đế vương Tiêu Thất Đại Ngu bị lật đổ cũng không phải là không có khả năng...

Ông dừng lại hồi lâu, nhìn Lạc Thần.

– Cha từng suy nghĩ và cân nhắc rất lâu, nhưng cuối cùng cha vẫn lựa chọn giao Đại Ngu vào tay nó. Cha đánh cược một lần, cũng đánh cược ánh mắt của mình.

Ông tự giễu nhướn khoé môi lên, lộ ra nụ cười chua xót rất nhạt.

– Cả đời này của cha đã nhìn lầm quá nhiều người. Nhưng mà lúc này cha lại cảm thấy mình sẽ không hề nhìn lầm nữa.

– Huống chi còn có con ở bên nó. Cha hy vọng con đồng thời làm thê tử của nó nhưng cũng không quên trách nhiệm mình là con gái Cao

thị.

Cao Kiệu nhìn con gái, từ tốn nói một câu như thế.

Lạc Thần ngẩn người, trong lòng vừa mù mịt vừa khổ sở.

Nàng nhớ rất lâu trước kia, mẫu thân từng dạy bảo mình, nói nàng không chỉ là con gái Cao thị, mà còn là thê tử của Lý Mục.

Mà đêm hôm nay, phụ thân cũng nhắc nhở nàng, đồng thời là thê tử của Lý Mục nhưng cũng không quên trách nhiệm là con gái Cao thị.

Ý của phụ thân là gì làm sao nàng không hiểu được cơ chứ?

Nói đến cùng, chung quy phụ thân vẫn chưa hoàn toàn tin nhiệm Lý Mục. Dẫu cho ông đã quyết định tin tưởng hẳn, giao lại Nam Triều mà ông đã khổ tâm duy trì bao nhiêu năm qua cho hẳn.

Trước mắt nàng không hỏi hiện lên cảnh tượng tối đó đường tỳ mang theo ấu đế đến phủ, sau khi trò chuyện riêng với phụ thân xong và đi ra thì sắc mặt tái nhợt, bèn hỏi:

– Cha ơi, buổi tối hôm đó cha với thái hậu đã nói chuyện gì vậy ạ? Dừng người thì không nghi, nghi người thì không dừng. Cha cần lang quân nâng đỡ triều đình này, nhưng cha lại không tin huynh ấy. Ngay cả cha đã như thế huống chi là người khác? Con gái sẽ không bao giờ quên mình là con gái Cao thị phải có trách nhiệm. Trước kia nếu không phải vì hai chữ Cao thị, con đã không quyết định gả cho huynh ấy rồi.

– Thế nhưng hiện tại con thật sự không hiểu, Đại Ngu đúng là quan trọng, nhưng lẽ nào cha chưa từng suy nghĩ, với địa vị cao như thế của lang quân, về sau giả như công cao chấn chủ, người khác không chấp nhận ở dưới huynh ấy, đến lúc đó lẽ nào huynh ấy đưa cổ tự sát để bảo toàn cái danh trung thần kia ạ?

– Nếu như thế, làm trung thần cũng chẳng có tác dụng gì. Thứ cho con bất hiếu, con sẽ cùng lang quân rời khỏi Kiến Khang, tránh để sau này bị cuốn vào trong thị phi trung gian đó.

Nàng ngồi thẳng khẩu đầu với phụ thân, đứng lên xuống giường chuẩn bị đi.

– A Di!

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng quát của phụ thân.

Lạc Thần dừng bước quay đầu lại, thấy phụ thân đã đứng dậy.

– A Di, cha đã phục vụ ba đời tiên đế. Trước khi ông ngoại con lâm chung từng tha thiết giao phó Đại Ngu cho cha, hình ảnh đó đến nay cha mãi không quên. Cuộc trò chuyện giữa cha và đường tử con ở tối đó cụ thể như thế nào cha không tiện thuật lại, nhưng cha cam đoan với con, tuyệt đối không phải là liên kết với thái hậu đương triều mưu tính gây bất lợi cho Lý Mục đâu.

– Cha chỉ có thể nói cho con biết, thái hậu đương triều không còn là đường tử trước kia của con nữa, con cũng không thể dùng cách nhìn và tấm lòng như trước kia với nó... Nhưng nếu như nó làm đúng bốn phận của nó, phụ tá ấu đế, kế trung hưng, gắn kết đất nước, khiến cho dân chúng sống yên ổn, vậy thì tất cả những gì cha làm hôm nay cũng rất đáng giá.

– Tất cả những an bài đó của cha là chuyện cuối cùng mà cha có thể làm theo lời hứa với ông ngoại con. Cha đã cố hết sức mình rồi, ý trời như thế nào thì tất cả nghe theo ông trời định đoạt...

Cao Kiệu nói xong lại húng hắng ho lên, nét mặt đau đớn.

Nhìn thấy cha như thế, trong lòng Lạc Thần lại xót xa vô cùng, vội đi đến đỡ ông, xoa nhẹ nhẹ phía sau lưng cho ông, chờ ông ổn định rồi chuẩn bị đi rót nước, lại thấy ông xua tay rồi chậm chạp đứng thẳng

lên, đi đến trước kệ sách cạnh tường, lấy ra một chiếc hộp nhỏ từ một trong các ngăn kéo.

Chiếc hộp được khoá bằng một chiếc khóa bằng đồng, một chiếc chìa khóa được đặt trên đó.

Cao Kiệu đi tới trước mặt Lạc Thần.

– A Di, sau khi cha đi rồi, con hãy bảo quản cái hộp này cho tốt. Cha chỉ mong con sau này sẽ không phải mở cái hộp này. Nhưng tương lai, nếu có một ngày gặp phải tình cảnh khẩn cấp, nó có thể giúp ích cho con. Con hãy cất nó đi.

Cao Kiệu giao chiếc hộp và chìa khóa cho Lạc Thần.

Chiếc hộp hơi nặng tay, Lạc Thần cũng không biết bên trong có cái gì, nhận lấy, lặng lẽ nhìn phụ thân không nói gì cả.

Cao Kiệu nhìn khuôn mặt con gái, hồi lâu sau mới ngược mắt lên nhìn ra hướng cửa.

– Con đi đi.

– Cha ời!

Cao Kiệu nở nụ cười nhẹ, gật đầu với nàng:

– Đi đi con.

Lạc Thần siết chặt chiếc hộp, xoay người, mỗi bước đi là niềm lưu luyến đi ra cửa, mở cửa ra, thấy một bóng dáng đang đứng ở cửa thư phòng của đình viện.

Nàng vội vàng quay đầu đi lau vội nước mắt.

Lý Mục nhìn cửa thư phòng mở ra, Lạc Thần xuất hiện ở cửa, lập tức bước nhanh tới, sải bước lên bậc thềm ánh mắt đảo qua nước mắt

còn sót lại trên gương mặt nàng, thoáng nhẩn mày lại, sau đó nhìn Cao Kiệu ở bên trong, trầm giọng nói:

– Cũng đã muộn rồi, cha cũng đi nghỉ ngơi đi ạ, con xin phép đưa A Di về ạ.

Nói xong, hẩn hành lễ với ông, cầm lấy tay Lạc Thần thì thầm bên tai nàng “đi thôi”, rồi mang nàng rời đi.

Hết chương 134

Chương 135

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thần dậy sớm, lúc tiễn Lý Mục thượng triều thì nhận được một tin tức.

Ngay đêm hôm qua phụ thân nàng đã đi rồi, ông lặng lẽ đi từ cửa hông Cao gia, ngoài người gác cổng biết ra thì không làm kinh động đến bất cứ hạ nhân nào cả.

Cùng đi với ông chỉ có một mình Cao Thất.

Nàng chạy như bay đến phòng ngủ của cha mẹ đẩy cửa ra, quả nhiên trong phòng không có bóng dáng của ông. Nàng chạy tới thư phòng, trong thư phòng cũng trống không, chỉ còn lại một phòng đầy sách được xếp gọn gàng chỉnh tề ở trên giá đựng sách, như là chờ đợi chủ nhân của chúng nó không biết đến khi nào sẽ trở về và mở lại lần nữa.

Cho dù đã biết phụ thân quyết định ra đi, sẽ rời khỏi Kiến Khang, nhưng vào lúc này khi mà sự việc đó xảy đến nhanh như vậy, Lạc Thần vẫn cảm thấy khổ sở vô cùng. Khổ sở bởi vì mẫu thân đến nay sống chết không rõ, rất có khả năng không còn sống trên đời này nữa, mà phụ thân có lẽ dành cả quãng đời còn lại của ông sẽ biết là vô vọng nhưng vẫn không ngừng tìm kiếm. Cũng khổ sở vì Lý Mục.

Không ai hiểu rõ hơn so với nàng hãn bài xích toà hoàng thành này đến mức nào.

Tuy nhiên, chính là vì hành động cưới nàng của hãn trước đây, dấu cho hãn thật sự đã từng có dã tâm đến mức cha từng không dung thứ, tới hiện tại rồi, Lạc Thần biết, hãn cũng đã phải tự bẻ gãy mũi nhọn, không thể không gánh vác trọng trách an nguy của triều đình

này. Nhưng từ đầu đến cuối, hắn chưa từng bày tỏ sự khó chịu hay là oán giận ở trước mặt nàng.

Hắn sâu sắc và khoáng đạt như thế, càng chỉ làm cho trong lòng Lạc Thần thấy áy náy gấp bội.

Đôi khi, bởi vì suy nghĩ quá nhiều, nàng thậm chí còn có chút sợ hãi, sợ hắn sẽ vì điều này mà hối hận đã từng cưới nàng hay không.

Nếu không phải có mình ràng buộc lấy, sinh ra trong một loạn thế như thế, với năng lực của hắn, hắn hoàn toàn có thể làm những điều bản thân muốn một cách thoải mái.

Nhưng nàng không có dũng khí để hỏi hắn điều đó.

Nàng biết rằng suốt thời gian qua hắn chưa bao giờ thực sự có được khoảng thời gian dễ dàng. Hiện tại càng như thế.

Mặc dù hắn không biểu lộ chút nào, nhưng nàng có thể cảm nhận được vinh quang chức Đại Tư Mã ở trên người hắn khiến cho vô số người nhìn lên ngưỡng mộ nhưng lại không mang lại cho hắn bất kỳ niềm vui nào.

Đối mặt với ánh mắt quan tâm của hắn, nàng cố nén khổ sở trong lòng xuống cho đến khi hắn đi ra ngoài, nhìn bóng lưng hắn dần rời xa trong ánh ban mai, bấy giờ mới lặng lẽ mà rơi lệ để rồi ngay sau đó lại lau vội nước mắt đi.

Từ hôm nay trở đi, cách cục của triều đình Nam Triều đã hoàn toàn khác với trước kia. Môn phiệt thừa thót. Gánh nặng ngàn quân đè nặng lên vai Lý Mục xuất thân hàn môn.

Nàng không thể chia sẻ gì với hắn được.

Từ nay về sau, điều nàng có thể làm là trở thành một người vợ tốt của hắn, để hắn không bị mình mà phân tâm.

.....

Gần một năm qua, khi Tiêu gia cùng Nam Triều trải qua đại loạn gần như suýt bị diệt vong, cùng lúc đó, Trung Nguyên ở phía Bắc bên ngoài ngàn dặm chiến loạn và phân tranh chưa từng ngừng nghỉ.

Ban đầu thời điểm Lý Mục mang binh trên đường quay về từng dùng kế lợi dụng Mộ Dung Tây muốn tấn công Lạc Dương để điều đi quân đội của tông thất Bắc Hạ. Lá thư kia của hắn so với nói không thành có thì lại giống một lời tiên tri hơn.

Tiên đoán của hắn ngay sau đó, cũng đã trở thành hiện thực.

Khi Nam Triều đang bận rộn dập tắt cuộc nổi loạn Thiên Sư Giáo và cuộc nổi loạn Hứa Tiết, thì Mộ Dung Tây lãnh binh từ Yến quận xuôi Nam phát động cuộc chiến báo thù đối với Bắc Hạ.

Ân oán giữa hai tộc Tiên Bi và Yết Hạ giằng co kéo dài bắt đầu từ chinh phục và cướp đoạt. Và tương tự, cũng lấy chinh phục và cướp đoạt để kết thúc.

Vào nửa tháng trước, sau mấy trận đại chiến, quân đội Bắc Yến cuối cùng đã công phá Cao Lương thủ đô thứ hai của Bắc Hạ cách Lạc Dương chỉ có mấy trăm dặm.

Một trận chiến này liên quan đến an nguy của Lạc Dương, ngay lập tức được hoàng đế Bắc Hạ sắp có được thiên hạ đã phải tự mình lĩnh binh đi đến Cao Lương ứng chiến, nhưng không thắng mà lại bị thua, mang theo quân đội còn sót lại bỏ chạy, thời điểm muốn nghỉ ngơi dốc sức để tiếp tục chiến một trận thì Mộ Dung Thế lại dẫn binh đuổi tới.

Toàn bộ những sỉ nhục năm xưa như lửa hừng hực đốt cháy trong người, Mộ Dung Thế tự mình mặc giáp ra trận, chỉ dùng một tay cầm kiếm nhưng mà cực kỳ hung mãnh. Gã suất lĩnh quân đội bao vây tứ phía, triển khai tấn công mạnh mẽ với kẻ thù. Yết đế bị thương, dưới sự bảo vệ của thân tín mà cuối cùng đã thoát khỏi vòng vây, nhưng

mà trên đường chạy trốn cuối cùng vẫn không thoát được Mộ Dung Thế điên cuồng đuổi theo, bị trúng cung tiễn ngã xuống ngựa.

Bắt được Hạ đế, Mộ Dung Thế không giết ông ta ngay lập tức mà là tự tay cầm đao từng đao lẳng trì, tra tấn một cách từ từ, chờ kẻ thù cuối cùng chỉ còn lại một hơi thở mới ra lệnh kỵ binh dùng mã trận giẫm đạp qua lại, cho đến khi xác chết bị vó ngựa bọc sắt dẫm nát tươm, xương cốt cũng vỡ vụn trộn lẫn với bùn đất, không còn hình người gì nữa, trên mặt đất chỉ còn lại từng bãi máu bắn thiêu tanh hôi, bấy giờ mới cho dừng.

Thời điểm Mộ Dung Triết đuổi tới nơi nhìn thấy huynh trưởng của mình đứng ở một bên, trên khuôn mặt cứng đờ kia dính đầy máu, ánh mắt lại ghim chặt vào thứ không còn hình dạng gì ở dưới đất, cặp mắt màu tím b ả n ra tia tàn bạo, ngay cả nàng thấy cũng hãi hùng khiếp vía.

Nàng vội đuổi tới bên cạnh huynh trưởng, nói cho gã nghe một tin tức:

– A huynh ơi, thúc phụ đã lãnh binh tiến vào Cao Lương rồi ạ, còn mặc cho binh lính tàn sát dân trong để khánh công...

Mộ Dung Tây cũng là một nhân vật tàn nhẫn máu tanh, nhưng khác với người Tiên Bi khác chính là, ông ta từ lúc còn trẻ đã bị Hán hoá sâu sắc. Mỗi khi cùng tộc nhân đánh hạ một địa phương, khác với tộc nhân động chút là đốt giết cướp bóc, lần này đánh hạ Cao Lương, từ trong thâm tâm ông ta mà nói cũng không muốn làm như thế. Nhưng suy xét tình hình chiến đấu từ bấy đến nay rất gian nan, binh lính Bắc Yến vì đánh hạ toà thành trì này mà đã trả nhiều cái giá lớn, sau khi công phá thành công, trong quân đã thềm nhỏ dãi Cao Lương giàu có và đông đúc, đồng loạt yêu cầu dựa theo quy chế mà chia nhận lợi ích.

Vốn dĩ Mộ Dung Tây không muốn đáp ứng, nhưng thấy tộc nhân và tướng lĩnh đều đã giết đỏ cả mắt rồi, quần chúng đang rất kích động, suy xét còn phải đánh Lạc Dương nữa, chính quyền cũng chưa

được củng cố, nếu không cho họ có chút lợi ích gì đó, chỉ sợ sẽ dẫn đến những bất mãn với mình, bất lợi cho sự cống hiến sau này cho quân đội, vì thế mà đáp ứng, cho phép binh lính ăn mừng ba ngày.

Gọi là “ăn mừng” chính là mặc kệ binh lính cứóc bóc hiếp giết trong thành, giết người Hán thành niên, bao gồm cả đàn ông dị tộc, c**ng hi3p phụ nữ, để sau này để thống trị người Tiên Bi mà rửa sạch huyết thống.

Đây là việc làm thường xuất hiện phổ biến của Hồ tộc sau khi chiếm lĩnh Trung Nguyên trước khi lập chính quyền đều sẽ làm từ sau khi Đại Ngu chuyển dời về phía Nam.

Cho nên, đây cũng không phải là trọng điểm mà Mộ Dung Triết muốn nói.

Trọng điểm là, ánh mắt nàng nhìn bãi thịt nát ở dưới đất kia.

— A huynh ơ, lẽ nào huynh đã quên trước đó thúc phụ đã đặc biệt dặn dò muốn huynh giữ lại tính mạng của Yết đế, bắt sống mang đi gặp thúc phụ ạ.

Nàng đang lo lắng huynh trưởng sẽ không nhịn được mà giết kẻ thù, cho nên mới vội vã đuổi tới đây. Không nghĩ rằng mình vẫn đến muộn một bước.

Trên mặt của nàng thoáng hiện lên sự lo lắng.

Mộ Dung Thế không biểu lộ cảm xúc, cầm thanh chuỷ thủ đã nhuộm đẫm máu vào trong bãi thịt nát kia, mới từ từ ngoảnh gương mặt dính đầy máu sang, ánh mắt sáng rực, lạnh nhạt nói:

— Mọii còn không rõ hay sao, ông ta biết rõ huynh với người này có thù không đội trời chung, thế mà vẫn cho phép huynh đuổi theo. Huynh giết hay không giết thì có gì khác nhau? Giết hắn, tất nhiên là huynh đã kháng mệnh, nếu không giết hắn, chứng tỏ huynh là một kẻ

giỏi ẩn nhẫn, có tâm cơ. Muội là người thông minh, nếu muội là hăn, muội hy vọng ta giết hay không giết?

Mộ Dung Triết hơi suy tư, sau đó thì bưng tỉnh.

Nếu nàng là thúc phụ Mộ Dung Tây, tất nhiên tình nguyện nhìn một Mộ Dung Thế chỉ biết dựa vào cảm xúc hành sự bốc đồng, cũng không hề muốn giữ một người biết chịu nhịu lại ẩn nhẫn như thế bên cạnh mình.

Loại người nào nguy hiểm hơn, nhìn là biết ngay.

Mắt nàng sáng lên, thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói:

– Muội hiểu rồi. A huynh làm rất đúng.

Nàng nhìn vào bãi thịt nát bị vó ngựa giẫm nát không còn ra hình người dưới đất kia, cảm hận nhỏ xuống một bãi nước bọt:

– Tiếc là muội tới chậm, bằng không đã có thể đâm cho hăn thêm mấy đao rồi.

Mộ Dung Thế khó khăn nhắc cánh tay trái lên, dùng ống tay áo thông thả lau vết máu trên mặt, động tác có vẻ cứng nhắc.

Từ sau khi cánh tay này bị phế đi, một vài việc hằng ngày thí dụ như động tác lau vết máu trên mặt như vừa rồi, vốn dĩ có thể dùng tay kia để làm dễ dàng, nhưng gã vẫn theo thói quen mà dùng cánh tay bị hỏng này.

Ban đầu Mộ Dung Triết không hiểu gì cả.

Nhưng đến giờ thì nàng đã bắt đầu đoán được một chút.

Có lẽ huynh trưởng muốn dùng phương thức này để từng giây từng phút nhắc nhở mình là ai đã phế đỉnh cánh tay của mình. Người đàn ông kia hiện đã trở thành Đại Tư Mã Nam Triều, dưới một người trên vạn người, lấy uy định công, quyền cao chức trọng.

Nàng theo bản năng quay đầu nhìn về phương Nam xa xôi, ánh mắt thoáng hiện lên tia phức tạp.

Mộ Dung Thế từ từ buông cánh tay kia xuống, lạnh nhạt nói:

– Muội trở về đi. Vị trưởng công chúa kia bị muội giấu lâu như thế, giờ cũng nên xuất hiện rồi, để thúc phụ gặp mặt bà ta đi.

Hết chương 135

Chương 136

Cao Lương tuy là thủ đô thứ hai nhưng dân cư cũng gần mười vạn, trong thành cũng xây dựng một toà cung điện hoa lệ to lớn.

Một đêm này, hoàng đế Tiên Bi là người thắng ban cho những binh lính cùng ông ta chiến đấu một đêm cuồng hoan cuối cùng. Vào lúc này, khi mà có rất nhiều người bởi vì đã bị bao vây thành mà không thể chạy thoát đã phải trải qua ba ngày trong địa ngục cùng với tuyệt vọng, sợ hãi và kêu khóc Thời điểm cho chờ mong bình minh đến thì mau chóng rút đi thì bên trong đại điện của cung điện Cao Lương tối nay lại đèn đuốc sáng trưng, vũ nữ ca hát nhảy múa.

Hoàng đế Bắc Yến Mộ Dung Tây mở tiệc rượu ở trong điện, cùng thần thuộc tướng lĩnh uống rượu chúc mừng. Sau vài bàn bên cạnh ông ta theo thứ tự có thần tử người Hán được ông ta trọng dụng là Trương Tập cùng với mấy quý tộc Tiên Bi có thế lực lớn nhất như Đồ Hà thị, Vệ thị, Nhược Cửu thị, còn lại là quan viên Yến quốc. Bầu không khí đang lúc sôi động thì có một vệ binh từ bên ngoài đi vào, nói Mộ Dung Thế đã lĩnh binh trở về, tự biết bản thân đã chống lại ý chỉ của hoàng đế đã giết chết Hạ đế, tội không thể tha, không còn mặt mũi nào gặp hoàng đế, hiện đang quỳ gối ở cửa thành chờ hoàng đế giáng tội.

Sự việc gã hành hạ Hạ đế cho đến chết mọi người đều đã biết. Nghe được tin gã trở về thỉnh tội thì đồng loạt ngừng uống rượu, ánh mắt không hẹn cùng đổ dồn vào hoàng đế Đại Yến Mộ Dung Tây đang ngồi ở giữa đại điện.

Mộ Dung Tây với danh tiếng Đệ nhất mãnh tướng phương Bắc có vóc dáng cường tráng, khoẻ mạnh kinh người, lúc vệ binh đi vào ông ta đang cười rất tươi, đang đẩy chiếc cốc không với Đồ Hà Công

ngồi bên tay phải mình gần mình nhất, phía sau là hai mươi thân vệ. Thân vệ đều có võ công hơn người, ánh mắt cảnh giác thính thoảng đảo qua từng gương mặt trong đại điện, ngay cả góc âm u nhất cũng không bỏ qua.

Đồ Hà Công là thủ lĩnh Đồ Hà thị Tiên Bi. Có lời đồn rằng trong tay Mộ Dung Tây có giấu tiền tài của tiền Yến quốc đã bị diệt.

Lúc đầu bọn họ nhân lúc Bắc Hạ suy vong chạy về phương Bắc, mọi chuyện tiến hành không thuận lợi, rất ít người hưởng ứng, chính bởi vì có được sự trợ lực của y cho nên mới có thể thuận lợi triệu tập cũ bộ, Đông Sơn tái khởi. Sau khi ông ta khôi phục lại Yến quốc chẳng những tôn phong các thành viên của gia tộc Đồ Hà thị với quan chức cao và tiền lương phong phú, mới trước đó thôi, còn đặc biệt cho phép một trong những đứa con trai của mình cưới con gái Đồ Hà thị làm vợ, hai họ kết làm thông gia. Chợt nghe vệ binh bẩm báo như thế, nụ cười trên mặt biến mất ngay lập tức, buông chén rượu, phất tay ra bảo vũ nữ trong điện dừng ca múa, ánh mắt đảo qua thần thuộc một vòng, nói:

— Lệnh Chi Vương kháng mệnh, theo ý chú vị nên xử lý nó thế nào?

Mộ Dung Thế là bị hoàng đế của hoàng đế tiền Yến trước khi bị Bắc Hạ tiêu diệt đã phong làm Lệnh Chi Vương, hoàng đế dưới gối không có con gái, khi đó từng lập gã làm hoàng thái đế. Tuy rằng chỉ được một thời gian thì Yến quốc bị diệt vong, gã cùng với tông thất liên can bị bắt, nhưng thân phận chính là thân phận, sẽ không thể thay đổi. Hiện tại Yến quốc đã được khôi phục lập lại, hoàng thúc Mộ Dung Tây xưng đế, địa vị của Mộ Dung Thế tức khắc trở nên hơi chút xấu hổ.

Trong điện, quan viên Yến quốc nhìn nhau, không một ai dám trả lời. Một lát sau, thừa tướng quan bá Trương Tập lên tiếng:

— Trước khi Lệnh Chi Vương xuất chinh, thiên vương đã từng hạ lệnh muốn hẳn phải bắt sống Hạ đế để trợ giúp tấn công Lạc Dương. Nếu như trong loạn chiến thất thủ giết chết thì cũng thôi, nhưng hẳn

lại dùng thủ đoạn hành hạ cho đến chết, làm hồng đại kế của thiên vương, trong mắt cũng không hề có thiên vương. Dựa theo luật lệ của Đại Yến ta, cần phải xử lý thật nghiêm nhằm răn đe cảnh cáo.

Trương Tập vừa dứt lời, Đồ Hà Công đã nói:

– Ta luôn kính phục thừa tướng, nhưng những lời thừa tướng nói lại hơi bất công. Thừa tướng không phải là tộc nhân bọn ta, làm sao có thể hiểu được mối thù khắc cốt của tộc ta với Hạ Yến? Huống chi Lệnh Chi Vương tuổi trẻ dễ bốc đồng, kẻ thù gặp nhau đỏ con mắt, nhất thời lỡ tay cũng là điều dễ hiểu. Ta đoán hẳn cũng không phải cố tình mạo phạm thiên vương. Nhưng mà cãi lại mệnh lệnh của thiên vương đúng là có tội, nhưng hẳn đã biết sai, đã chủ động nhận tội với thiên vương, theo ta thấy, phạt mấy chục trượng trách để hẳn ghi nhớ bài học là được. Thiên vương thấy sao?

Tông thất hoặc là quý tộc Tiên Bi đang ngồi ở đây năm xưa lúc mà đất nước bị tiêu diệt hoặc ít hoặc nhiều đều đã bị người Yến làm nhục hành hạ. Trước kia vì mạng sống chỉ có thể khúm núm nịnh bợ, hiện giờ thời thế thay đổi, thù hận với Bắc Hạ đều khắc cốt ghi tâm, trước đó biết được Mộ Dung Thế dùng thủ đoạn kia để tra tấn kẻ thù cho đến chết, người nào cũng cảm thấy sảng khoái cả lòng. Chỉ là e ngại mệnh lệnh của Mộ Dung Tây mà không dám tỏ vẻ ra mà thôi. Lúc này nghe Đồ Hà Công dẫn đầu giải thích thay cho Mộ Dung Thế thì đồng loạt phụ họa theo, tiếng tán đồng trong đại điện hết đợt này đến đợt khác.

Mộ Dung Tây lại nhìn quanh một vòng lần nữa, thấy Trương Tập còn muốn mở miệng liền ngắt lời:

– Những lời đại tướng quân nói cũng có lý. Kêu nó tự lĩnh 40 quân côn, việc này coi như cho qua.

Sau đó nét mặt chuyển sang nghiêm trang:

– Nếu như còn có lần sau, bất kể là ai cũng đừng trách bản vương không nể tình.

Mọi người đều vâng dạ.

Mệnh lệnh của ông ta mau chóng được truyền xuống. Quan viên Yến quốc bắt đầu ca tụng công đức của Mộ Dung Tây. Mộ Dung Tây lộ vẻ đắc ý, ra lệnh cho ca múa tiếp tục. Đến tận khuya buổi yến tiệc mới kết thúc, Mộ Dung Tây say chuẩn choáng, dưới sự hộ tống của hai mươi vệ sĩ trung thành ngày đêm theo sát mình, bước chân chập choạng đi về phía tấm điện chột bị Trương Tập gọi lại.

Trương Tập bước đến nói:

– Thiên vương không chịu nghe lời khuyên của tôi, nhún nhường với họ, thay đổi ý kiến, lấy thành trì này khao quân thì cũng thôi đi. Nhưng Mộ Dung Thế này ngài không thể nương tay được. Người này rất có tâm cơ, không phải là kẻ an phận thủ thường. Nếu như thiên vương không nhân cơ hội này giết hắn, chỉ sợ sau này ngài sẽ bị hắn cắn ngược.

Trương Tập xuất thân thế gia phương Bắc, nổi danh về sự nhạy bén và tài cán, Mộ Dung Tây ngưỡng mộ kỳ danh mà ba lần đến mời, cuối cùng cũng mời được y đến nước Yến làm quan. Hiện tại một loạt quan tước và luật chế của Yến quốc đều do người này chủ trì quyết định ra, bình thường Mộ Dung Tây khá kính trọng y. Nhưng mà tối nay thấy y không buông tha cho Mộ Dung Thế, khuyến khích mình giết Mộ Dung Thế, còn đuổi theo tới tận đây nữa, trong lòng có chút không vui, nói:

– Thừa tướng quá lo rồi. Ta rất hiểu đứa cháu trai này. Theo ta suy đoán, với tính cách của nó, lần này nhất định sẽ giết Hạ đế để trút mối hận trong lòng, đây cũng là nguyên do mà ta phái nó đi xuất binh chủ yếu là để thử nó. Nếu bởi vì mệnh lệnh của ta mà nó ỷ thế không giết, ngược lại mới khả nghi đây. Người yên tâm đi.

Trương Tập lắc đầu:

– Chỉ sợ không đơn giản như vậy. Có lẽ hẳn đã nghiền ngẫm tâm ý của thiên vương rồi cho nên mới cố ý nghịch ý thiên vương hành hạ Hạ đế đến chết nhằm qua mặt thiên vương.

Mộ Dung Tây xoa tay:

– Thừa tướng nghĩ nhiều rồi.

Thấy Trương Tập vẫn còn muốn lên tiếng, trong lòng ông ta hơi chút mất kiên nhẫn, nói tiếp.

– Ta đã đáp ứng lấy thành trì khao quân, cũng có suy xét của ta. Thừa tướng hãy yên tâm, đây là một lần cuối cùng. Chờ đánh hạ Lạc Dương rồi, tuyệt đối sẽ không có việc đó nữa. Ta mệt mỏi rồi muốn đi nghỉ ngơi, thừa tướng cũng nghỉ sớm chút đi.

Trương Tập không thể làm gì khác đành chán chường rời đi.

Mộ Dung Tây nhìn theo bóng dáng của y, xoay người lại được tả hữu đỡ lấy đi về tới tẩm cung, hai tay đặt lên vai hai mỹ nhân trái phải bước ra loạng choạng đi vào trong, hai mươi thân vệ phía sau có hai người trong đó đi theo, không rời một bước, những người còn lại thủ canh giữ bên ngoài điện.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có tiếng bước chân, giọng nói của một cô gái cất lên:

– Xin thiên vương dừng bước ạ, cháu có việc cần bẩm báo.

Mộ Dung Tây quay đầu lại, thấy Mộ Dung Triết đứng ở dưới bậc thềm bên ngoài điện, liền ra lệnh cho mỹ nhân lui ra:

– Muộn thế này rồi tìm ta có chuyện gì?

Mộ Dung Triết bước nhanh đi đến trước mặt Mộ Dung Tây, hành lễ nói:

– Muộn thế này rồi cháu biết không làm phiền đến thúc phụ nghỉ ngơi, nhưng cháu có một vài lời thật sự là không thể chờ đến ngày mai được ạ. Lần này a huynh gây ra sai lầm lớn, làm trái lại mệnh lệnh của thúc phụ, vốn dĩ có bị trách phạt thế nào đều là trách nhiệm của a huynh, huynh ấy phải gánh chịu, cháu không dám có bất mãn gì. Nhưng mà cháu nghe nói tại cung yến có người dám công khai mắng chửi a huynh, nghi ngờ lòng trung thành của huynh ấy với thúc phụ, làm cháu uất nghẹn cả họng. Bởi thế dù cho có bị thúc phụ trách móc thì cháu cũng phải biện bạch cho huynh ấy với thúc phụ ạ.

Mộ Dung Tây đã đoán được cô ấy đến là vì việc này, trấn an:

– Trương Tập chỉ quá thẳng tính và có thành kiến thôi, cho nên mới nhiều chuyện một chút. Cháu yên tâm, ta sẽ không tin hẳn. Tối nay xử phạt a huynh cháu cũng không phải cố tình, đó là luật pháp, không xử phạt thì không đủ để phục chúng.

Mộ Dung Triết cảm kích nói:

– Cháu cảm ơn thúc phụ. Còn một chuyện nữa mà cháu vẫn mãi không dám bẩm báo, chỉ sợ sẽ bị thúc phụ trách ạ. Tối nay huynh trưởng cháu bị oan đến mức này, dù là có mất mạng thì cháu cũng phải nói ra ạ.

– Là chuyện gì?

– Hẳn thúc phụ cũng biết về tin tức trưởng công chúa Nam Triều vào lúc đất nước gặp loạn đã bất hạnh lâm nạn rồi đúng không ạ?

Mộ Dung Tây lúc còn trẻ từng yêu từ cái nhìn đầu tiên đối với Tiêu Vĩnh Gia, bao nhiêu năm nay tuy cuộc sống trải qua nhiều thăng trầm nhưng bởi vì muốn làm không được trong quá khứ mà Tiêu Vĩnh Gia đã trở thành một bóng hình xinh đẹp không thể xóa nhòa trong trái tim ông ta.

Nam Bắc là địch, giữa hai bên không thiếu mật thám phái đi qua lại. Tin tức năm ngoái Tiêu Vĩnh Gia gặp nạn tất nhiên cũng truyền tới

chỗ ông ta. Lúc ấy ông ta còn thương cảm một thời gian, sai người thiết lập linh đường tế bái cho Tiêu Vĩnh Gia, đây cũng không phải là chuyện bí mật gì.

Mộ Dung Tây đột nhiên nghe cháu gái nhắc đến Tiêu Vĩnh Gia, có chút không hiểu gì cả, nghi hoặc nhìn cô ấy.

Mộ Dung Triết tiếp tục nói:

– Thúc phụ hẳn còn nhớ, Nam Triều bùng nổ loạn giáo và phản loạn Kinh Châu, sau khi cháu thay thúc phụ truyền tin cho Lý Mục xong có từng bí mật xuống phía Nam để thăm dò tình báo. Khi ấy chính là a huynh đã dẫn dò cháu, nói trưởng công chúa là cố nhân của thúc phụ, không thể để xảy ra chuyện bất trắc được, kêu cháu thuận đường thì chú ý đến bà ấy một chút. Tuy rằng địa vị bà ấy cao quý, nhưng mà Nam Triều đang gặp nguy hiểm chông chênh, thậm chí hoàng đế còn mang theo bách quan trốn ra khỏi Kiến Khang, ai mà biết sẽ phát sinh chuyện gì.

– Cháu tới Kiến Khang đã âm thầm chú ý tới trưởng công chúa. Thời điểm sắp sinh nở, Cao Kiệu đã đưa bà ấy vào trong núi chờ sinh, cháu thấy tình cảnh của bà ấy rất yên ổn, đang lúc chuẩn bị muốn rời đi thì đúng là vô cùng trùng hợp lại để cháu gặp phải kẻ thù nhân loạn lạc mà muốn giết bà ấy. Trưởng công chúa đã sắp sinh rồi, tình huống rất nguy hiểm, Cao Kiệu lại bị chiến sự quẩn lầy, thậm chí còn có khả năng bị thua trận, trưởng công chúa không có ai bảo vệ, chẳng phải rất nguy hiểm ă? Cháu liền nghĩ đến lời dẫn dò của a huynh và sự quan tâm của thúc phụ với trưởng công chúa, thế là đã cứu và tạm thời đưa bà ấy đi theo mình...

Mộ Dung Triết vừa nói vừa âm thầm chú ý quan sát biểu cảm của Mộ Dung Tây, thấy ông ta hai mắt dần dần tròn to, nét mặt đầy kích động, nói tiếp.

– Cháu trăm cay ngàn đắng vất vả đưa bà ấy về đến bên này, vốn dĩ có ý tốt, nào ngờ trưởng công chúa hiểu lầm cháu, còn hiểu là cháu do thúc phụ sai khiến. Hơn nữa về sau Nam Triều đã dẹp yên phản

loạn, cháu với a huynh rơi vào thế khó xử. Nếu cứ thế mà đưa bà ấy trở về, chỉ sợ không những không tạo được mối quan hệ tốt với Nam Triều mà ngược lại còn gặp phải thị phi. Còn nếu giao bà ấy cho thúc phụ ngài, lại sợ gây nên phiền phức cho ngài, sợ ngài trách a huynh và cháu tự tiện quyết định...

– Hiện giờ nàng ấy thế nào? Nàng ấy đang ở đâu?

Mộ Dung Tây cắt ngang Mộ Dung Triết.

– Lập tức đưa nàng đến gặp ta...

– Không, không, tốt nhất là để ta đi gặp nàng ấy thì hơn. Nhanh lên.

Không đợi Mộ Dung Triết trả lời, Mộ Dung Tây đã vô cùng sốt ruột không thể chờ nổi nữa bước đi ra ngoài.

.....

Trong đêm tối, một người đàn ông vội vàng đi qua một khoảng sân sâu hun hút, cuối cùng cũng đến một nơi ở.

Cửa ra vào và cửa sổ đều đóng chặt, bên trong có ánh sáng lờ mờ.

Mộ Dung Triết đứng lại, thấp giọng nói:

– Trưởng công chúa ở bên trong ạ.

Mộ Dung Tây bước nhanh lên bậc thang, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào vài bước, liếc nhìn đã thấy một người phụ nữ đang ngồi trong phòng.

Người phụ nữ với lông mày điêu khắc và mắt phượng, mái tóc đen bóng mượt, ánh sáng phản chiếu lên khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, tuy đôi má hơi bầu bĩnh có chút khác biệt với cô gái trong ký ức, nhưng Mộ Dung Tây vẫn nhìn một cái là nhận ra ngay.

Người phụ nữ trong phòng này thật sự là Nam Triều trưởng công chúa Tiêu Vĩnh Gia!

Mấy ngày trước, con trai nhỏ của Tiêu Vĩnh Gia bị cưỡng ép mang đi, bà cũng bị giam lỏng ở nơi này đã được hơn nửa năm rồi. Đang lúc lo lắng, vừa thấy Mộ Dung Tây lộ diện thì sửng sốt, ngay sau đó thì nhận ra, hai mắt mở to, đột nhiên nhảy dựng lên giận giữ nói:

– Mộ Dung Tây, quả nhiên là ngươi! Là ngươi kêu Mộ Dung Thế nhất ta ở đây đúng không? Ngươi mang con trai ta đi đâu rồi? Ngươi muốn làm gì?

Lông mày bà nhíu chặt, vẻ mặt tức giận phần nộ, mở miệng là mắng to không kiêng nể, nhưng Mộ Dung Tây tựa hồ không để ý tới, ánh mắt trong chốc lát dán chặt vào trên người bà, đột nhiên hồi hồn lại. Ông ta cười gượng mấy tiếng, ra lệnh cho một thị nữ đứng ở trong góc tối căn phòng lui ra ngoài, lại quay đầu lại ra lệnh cho những thân vệ đi theo mình lui ra phía sau không được đi vào, mình thì đóng cửa lại, đi đến gần Tiêu Vĩnh Gia, cười:

– Trưởng công chúa, Mộ Dung Tây phải may mắn cỡ nào mà lúc sinh thời vẫn còn có thể gặp mặt trưởng công chúa ở chỗ này. Nàng yên tâm, ta tuyệt đối không làm hại nàng, càng không làm gì hại đến con nàng. Chắc nàng còn chưa biết, ta đã khôi phục lập lại Yến quốc, cũng làm hoàng đế Đại Yến. Chỉ cần nàng bằng lòng đi theo ta, ta sẽ coi con trai của nàng như con ruột của mình...

Tiêu Vĩnh Gia thấy ông ta sắc mặt đỏ bừng, hai mắt sáng rực, từng bước một đến gần mình thì kinh hãi lùi lại.

– Mộ Dung Tây ngươi bị điên rồi phải không? Thân phận ta thế nào mà ngươi dám đối đãi với ta như thế? Nam Triều dù vô dụng đến mấy thì trượng phu ta cũng sẽ không trơ mắt nhìn ta bị hạ nhục đâu. Còn có Lý Mục nữa, ngươi còn không biết nó là ai đúng không? Ngày hôm nay ngươi dám đụng đến ta, sau này ngươi nhất định chết không có chỗ chôn.

Mộ Dung Tây đứng lại nhìn Tiêu Vĩnh Gia rất lâu, vẻ đỏ ửng trên mặt vì kích động vừa rồi chậm rãi biến mất, ánh mắt cũng âm trầm xuống.

Ông ta hừ một tiếng:

– Mộ Dung Tây ta là người biết sợ hay sao? Cao Kiệu hiện giờ chỉ còn nửa cái mạng, là một phế nhân, con rể nàng Lý Mục sớm hay muộn ta với hắn cũng sẽ có một trận chiến. Đến lúc đó nàng xem xem, thiên hạ này rốt cuộc ai mới là anh hùng chân chính.

Sắc mặt Tiêu Vĩnh Gia trở nên trắng bệch, thân hình hơi đảo lên:

– Mộ Dung Tây, ngươi quyết tâm không cho ta quay về đúng không?

Mộ Dung Tây vội vàng xông lên trước đưa hai tay đỡ lấy vai bà, bị bà hất tay ra, chà xát lòng bàn tay, ánh mắt nhìn bà dần dần trở nên ôn hoà, nói:

– Nàng đã tới chỗ ta rồi thì cứ an tâm ở lại đi. Nàng yên tâm, ta sẽ không ép bức nàng. Ta thấy nàng còn rất yếu, nàng cứ ở đây điều dưỡng sức khoẻ, chờ khoẻ lên rồi ta sẽ mang con trai của nàng lại cho nàng.

Tiêu Vĩnh Gia đau khổ, hai tay nắm chặt thành quyền, cơ thể hơi run lên.

Mộ Dung Tây hướng ra bên ngoài gọi một tiếng, thị nữ kia mau chóng đi vào.

– Hầu hạ cho tốt. Nếu ngươi làm không tốt, ta sẽ hỏi tội ngươi.

Mộ Dung Tây nhìn Tiêu Vĩnh Gia, miệng phân phó thị nữ, ngữ khí nghiêm khắc.

Thị nữ có vẻ kinh hoàng, khom người cúi đầu vâng dạ, hai tay đút vào ống tay áo bước nhanh tới gần Tiêu Vĩnh Gia. Lúc đi qua Mộ

Dung Tây đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh nến phản chiếu một đôi đồng tử màu tím như cầu vồng đêm.

Mà lúc này ánh mắt của Mộ Dung Tây vẫn đang dán chặt vào Tiêu Vĩnh Gia, ông ta không nhìn thấy đôi mắt đột nhiên lộ ra của thị nữ này.

Mà thị nữ này lại quá gần ông ta.

Một bản năng đã trải qua nhiều năm trên chiến trường khiến ông ta đột nhiên có linh cảm rằng nguy hiểm dường như đang đến gần.

Ông ta quay phắt đầu sang.

Nhưng đã muộn rồi.

Khoảnh khắc thị nữ ngẩng đầu lên, bàn tay phải đang nhét trong tay áo của cô ta hơi xoay, một thanh chủy thủ có viền xanh lam xuất hiện trong lòng bàn tay.

Khi mà Mộ Dung Tây thấy rõ đôi mắt màu tím quen thuộc kia, bàn tay của thị nữ di chuyển nhanh như chớp, trong nháy mắt, chuôi thanh chủy thủ này vô thanh vô tức đâm thủng áo căm thật sâu vào ngực ông ta, chớp mắt không thấy chuôi dao đâu.

Chủy thủ đã được tôi luyện bằng chất độc.

Mộ Dung Tây gầm lên một tiếng, cánh tay từng vùng đao giết người vô số mới giờ lên tới giữa không trung liền cảm thấy ngực tê rần. Loại cảm giác tê liệt này nháy mắt lan tràn tới toàn thân, cả người ông ta đột nhiên mất đi sức lực, cơ thể đã từng cao lớn giống như ngọn núi không thể lay động ầm ầm ngửa ra sau ngã xuống đất.

Mộ Dung Tây cảm thấy máu trong cơ thể đang nhanh chóng nguội đi, từ từ đông đặc lại, ông ta mở to mắt tràn ngập sự phẫn nộ điên cuồng và sự không thể tin được nhím chăm chăm vào đứa cháu trai Mộ Dung Thế giả thành thị nữ, gằn giọng nói:

– Người cho rằng bọn họ sẽ ủng hộ người thượng vị hay sao?

Mộ Dung Thế đứng trên cao nhìn xuống, dùng ánh mắt thương xót nhìn xuống thúc phụ của mình đang giãy giụa dưới đất, nói:

– Thúc phụ, ngài muốn lợi dụng trí tuệ người Hán để thống trị giang sơn này cho ngài, ý tưởng này là đúng. Nhưng ngài lại không biết, người Hán ngài dùng đến quá sớm. Căn cơ người Yến còn chưa vững chắc, điều ngài phải dựa vào bây giờ vẫn là nhóm man rợ chỉ biết giết chóc và cướp bóc. Bắt đầu từ ngày ngài trọng dụng người Hán kia thì những cấp dưới của ngài đã bắt đầu tách ra khỏi ngài. Huống chi, nếu bọn họ biết ngài chỉ muốn giữ cái đang có không muốn dẫn dắt họ đi cướp bóc của cải và mỹ nhân ở phía Nam con sông lớn kia, ngài cho rằng họ sẽ còn giống như trước đây nguyện trung thành với ngài hay sao?

– Dù cho ngài không có ý định đi về phía Nam giành lấy Nam Triều thì ít nhất ngài cũng nên cho đám ngu dốt này một cái bánh, để họ nghe lời ngài chứ.

Thân hình Mộ Dung Tây co giật vài cái, lẩm bẩm:

– Người muốn Nam Triều, người cho rằng người sẽ thắng được Lý Mục...

Mộ Dung Thế nheo mắt lại, đôi môi mỏng vẽ lên một đường cong thanh tú tao nhã.

Gã cười nói:

– Tại sao ta lại phải đi gây chiến với một người biết là khó thắng nhỉ? Chờ ta lên làm hoàng đế Đại Yến rồi, ta chỉ cần giấu tài, chờ đợi thời cơ, hoặc là thích hợp mà thúc đẩy một chút, để cho người Nam Triều tự đi giải quyết chiến thần bách chiến bách thắng của họ, sau đó ta lại ra tay, chẳng phải dễ dàng hơn nhiều hay sao?

– Thúc phụ, ngài được tôn xưng là đệ nhất mãnh tướng phương Bắc, có biết vì sao lại thua trong tay ta không? Bởi vì ngài chưa bao giờ dùng đầu óc.

Gã dùng ánh mắt thông cảm nhìn Mộ Dung Tây đang dần dần dùng giấy giụa trên mặt đất, vươn tay ra, chậm rãi vuốt mắt lại cho ông ta, sau đó thông dong đứng dậy, nhìn Tiêu Vĩnh Giai sắc mặt đang tái nhợt, nói:

– Trưởng công chúa, làm phiền bà còn phải ở đây một thời gian nữa. Bà yên tâm, qua đêm nay, tôi sẽ trả lại con cho bà. Bà cứ an tâm ở lại đây đi.

Giọng của gã rất cung kính, nói xong hơi mỉm cười với bà, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Hết chương 136

Chương 137

Mộ Dung Thế trong trang phục bạch y, tóc tai bù xù, đi qua đình viện đầy thi thể nằm ngang dọc đi đến bên ngoài cửa, đối mặt với Đồ Hà thị và các quý tộc Tiên Bi khác cùng đám binh lính phía sau đang quỳ gối nghênh đón mình, câu đầu tiên gã nói là g iết chết Trương Tập.

Gã vô thanh vô tức mà bước lên ban công của tòa thành cao ngất của thành Cao Lương kia.

Bóng đêm đen như mực áp xuống đỉnh đầu.

Ngọn lửa do binh lính cướp bóc giết hiếp và phóng hỏa tàn sát bữa bãi trong thành, nhìn từ xa, cả thành phố tràn ngập những mảnh lửa nhỏ.

Dưới cửa thành cách đó không xa, đột nhiên vang lên tiếng kêu cứu chói tai của phụ nữ, xen lẫn với đó là tiếng cười man rợ của binh lính.

Mộ Dung Thế từ trên cao nhìn xuống dưới một chốc lát, rồi đột nhiên ra lệnh cho Mộ Dung Triết đang đi theo phía sau mang cung nỏ thạch đến, dùng tay trái cứng ngắc khó khăn kéo căng dây cung, thông thả nhắm chuẩn vào bóng dáng binh lính đang làm điều tàn ác dưới tường thành kia, b ắn ra mũi tên.

Mũi tên không đi thẳng vào sau tim, lệch vài phân nhưng binh lính vẫn ngã xuống đất.

Người phụ nữ đột nhiên được cứu, từ dưới đất đứng dậy, ngẩng đầu nhìn trời, không thấy gì ngoài bức tường thành màu đen, trong chốc lát ngơ ngác, dọc theo bức tường thành mà loạng choạng bỏ chạy.

Mộ Dung Thế từ từ hạ cánh tay đang run rẩy vì gắng sức phát lực của mình xuống.

Mộ Dung Triết ngậm ngừng:

– A huynh ơ, có cần hạ lệnh kêu binh lính ngừng việc đồ sát thành không ạ?

– Cách bình minh chỉ còn hai canh giờ nữa thôi.

Mộ Dung Thế lạnh nhạt nói, nét mặt hờ hững.

Mộ Dung Triết thoáng nghe được nơi xa có tiếng khóc gào của phụ nữ trẻ em truyền đến càng nhiều hơn, yên lặng không nói gì.

Nhưng rất nhanh, tất cả đều bị tiếng gió vù vù bên tai che giấu.

Mộ Dung Thế bước lên trên đỉnh thành lâu.

Gió từ đồng bằng phía Bắc ùa vào đỉnh thành, cuốn tung mái tóc dài và quần áo xõa tung của gã, gã đứng trên đó, thân hình như lung lay muốn sụp đổ, nhưng khuôn mặt lại vô cảm, xuyên qua ánh lửa phía dưới chân mà nhìn về hướng Lạc Dương.

Hạ đế đã chết, Lạc Dương hiện giờ chỉ còn tông thất Bắc Hạ canh giữ.

Mộ Dung Thế biết, rất nhanh thôi, tòa thành trì không ai bì nổi kia, đã từng giẫm đạp mình dưới bùn đất sẽ phủ phục dưới chân mình, run bần bật.

Gã từng vô số lần mà thề rằng, một ngày nào đó, nếu để cho gã giết về Lạc Dương, chuyện đầu tiên mà gã làm đó sẽ là tàn sát toàn bộ dân trong thành. Chỉ có máu tươi và lửa nóng mới có thể rửa sạch sự chế giễu và nhục nhã mà gã phải chịu ở đó, đồng thời mang lại cho gã khoái cảm trả thù.

Nhưng hiện giờ gã lại biết, đồ sát và hủy diệt Lạc Dương còn xa mới có thể mang đến cho gã khoái cảm mà gã muốn.

Gã nhìn chăm chăm vào bầu trời đêm, và từ từ chuyển ánh mắt về phương Nam xa hơn, và nhìn rất lâu.

Gã nhớ tới một đêm nào đó trước kia.

Cũng là một đêm khuya gió thổi hây hây như thế, trong vùng hoang dã, gã bị một cô gái dùng hòn đá đập ngã xuống đất và chết ngất đi.

Nàng là cô gái đẹp nhất ở Nam Triều và cũng là cô gái cao quý nhất.

Cả đời này của gã chưa bao giờ gần tử vong đến như thế.

Nếu khi đó nàng tiếp tục nâng hòn đá đánh vào đầu gã lần nữa, chỉ một đòn thôi, có lẽ gã đã biến thành xương trắng nơi hoang dã bị dã thú gặm nhấm không còn một mảnh chứ đừng nói đến sẽ có gã ở đây đứng trên thành lâu vào lúc này.

Nhưng mà nhân sinh lại huyền diệu như thế đó.

Khi đó, bởi vì nàng nhất thời mềm lòng, vì thế người có tên là Mộ Dung Thế chẳng những còn sống mà còn sống đến tận hôm nay, cách suy nghĩ của gã cũng càng ngày càng gần.

Từ lâu, trong đáy lòng, gã đều coi đoạn thời gian ở bên nàng và trải nghiệm của đêm đó cùng nàng như một loại điềm báo, giống như một lời tiên tri.

Thế nào là chính, thế nào là tà, gã cũng không quan tâm.

Gã chỉ biết đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Gã biết dã tâm của nhà Hán Nam Triều kia.

Thực ra đó cũng là dã tâm của Mộ Dung Thế gã.

Ngay như tối nay, vào giờ phút này, gã đứng trên đỉnh thành lâu cao ngất, dường như đã nhìn thấy được đồ cuốn thiên hạ đang chậm rãi trải dưới chân gã.

Có câu nói thiên hạ như bàn cờ, người bên trong bàn cờ thường thường thân bất do kỷ, rơi vào loạn cục.

Mộ Dung Thế gã lại không muốn làm người ở bên trong ván cờ kia.

Gã cũng có đủ ả nhân và kiên nhẫn.

Điều gã phải làm là nhảy ra khỏi ván cờ, trở thành con mắt nhìn thấu lòng người quan sát bàn cờ và là bàn tay thao túng cục diện này.

Gã theo bản năng giơ cánh tay phải lên, vỗ lên cánh tay tàn phế vừa rồi đã dùng hết sức lực nhưng vẫn không thể kéo căng hoàn toàn hết cây cung ngũ thạch, từ từ nhắm mắt lại, đứng bất động trong chốc lát, đối mặt với gió đêm, đột nhiên hú lên một tiếng dài.

Tiếng hú này cao vút phóng túng, giống như vang vọng cả núi sông, giống như mây xuyên qua đá nứt, cùng với ngọn lửa rực cháy của thành phố dưới chân và tiếng kêu đau đớn, nó xuyên qua bầu trời đêm và quấy rối giấc mơ của mọi người.

.....

Lạc Thần đang trong giấc mộng chợt bừng tỉnh, phát hiện vẫn là đêm khuya.

Trong phòng rất an tĩnh, an tĩnh đến mức ngay cả nhịp tim đập của nàng cùng với hô hấp của A Cúc và thị nữ ngủ gian ngoài dường như đều có thể nghe được rõ ràng.

Nàng đổ mồ hôi lạnh rùng rùng, cả người cảm giác như bước ra khỏi mơ y như thật. Lấy lại bình tĩnh, nàng vén chăn lên đi giày vào, mượn ánh trăng mờ ảo bên ngoài cửa sổ chiếu qua khe cửa sổ mà đi ra rót cốc nước, uống mấy ngụm.

Nước mát lạnh từ cổ chảy vào cơ thể, làm cho nàng cuối cùng mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Bên tai lại vang lên một âm thanh mơ hồ của thủy triều đêm.

Nàng không còn buồn ngủ chút nào, lau mồ hôi, khoác vội chiếc áo đẩy cửa đi ra ngoài, dưới ánh trăng sáng treo cao trên đầu Bạch Lộ Châu, sau khi đi xuyên qua hậu viện Lâu vũ tòa nhà nơi mình ở đi thêm một đoạn thì bờ sông hiện ra trong tầm mắt.

Với cơn gió sông vẫn còn se lạnh thổi vào mặt, nàng ngồi trong vọng lâu được xây dựng bên bờ sông, nhìn dòng sông đang dâng trào trong đêm, dần chìm đắm trong suy nghĩ.

Đây là một đêm khuya cuối xuân năm Long Nguyên thứ ba.

Chớp mắt phụ thân đã rời khỏi Kiến Khang được ba năm rồi, trước sau không có tung tích của mẫu thân, cũng không hề có tin tức của phụ thân gửi về.

Ban ngày hôm nay thời điểm vào cung, nàng lại gặp Vinh Khang thái thú Ba Đông. Lần này, y mang theo một khối điềm lành nghe nói trời giáng xuống lại một lần nữa vào Kiến Khang.

Thái hậu rất vui mừng, ra lệnh cho bách quan ra khỏi thành long trọng đón Vinh Khang và điềm lành kia đón vào hoàng cung, ở trong cung tổ chức thiết yến, chẳng những triệu đầy đủ văn võ bá quan tham dự cùng giám định điềm lành, sau đó còn đặc biệt trịnh trọng đặt điềm lành ở trong Ngự Hoa Viên, mời toàn bộ quý phụ nhân trong thành Kiến Khang vào cung cùng nhau thưởng thức.

Lạc Thần là Đại Tư Mã phu nhân, mệnh phụ nhất đẳng đương triều, nhất cử nhất động đều gây chú ý.

Trường hợp như hôm nay nàng tất nhiên cũng phải đi.

Điềm lành là một khối kỳ thạch từ trên trời rơi xuống, toàn thân được dát vàng, trên thân đá có nhiều lỗ nông, trông rất hiếm, kỳ lạ nhất là khi một số lỗ nối liền nhau, mơ hồ có thể nhận ra được thoáng như có một số ký tự chữ cổ triện được khắc trên đó “Mộc Hòa Hưng, Quốc Long Thái”.

Mọi người đều trịnh trọng quỳ lạy, nói đây là thụy sấm trời cao giáng xuống, dự báo Đại Ngu mưa thuận gió hoà, vận mệnh quốc gia phục hưng, quốc tộ chạy dài, vĩnh hưởng thọ xương. Không ít đại thần còn đặc biệt viết bài phú về khối điềm lành này, trên dưới cả triều đều vui mừng khôn xiết.

Quả thật, triều cục Đại Ngu hôm nay đích xác có thể gánh vác nổi khối điềm lành của trời này, đáng để ăn mừng.

Đại Ngu đã từng bấp bênh suýt nữa sụp đổ hiện giờ đã dần dần thoát ra khỏi xu hướng suy tàn, các mặt đều tốt lên.

Năm đầu tiên Lý Mục trở thành Đại Tư Mã, hấn tiêu diệt dư đảng Cánh Lăng Diêu Đàm trước đây đi theo phản loạn Hứa Tiết, bình định Cánh Lăng.

Kế đó, vào năm sau, mùa xuân năm Long Nguyên thứ nhất, hấn tiêu diệt Phùng Hiễn – một đồng đảng khác của Hứa Tiết đang chiếm cứ Giang Hạ, thượng du Trường Giang đã hoàn toàn khôi phục an bình.

Tới mùa thu năm Long Nguyên thứ nhất, hấn chỉ dùng thời gian hai tháng đã bình định tôn thất Trường Sa Vương lấy cớ phản đối hấn là Đại Tư Mã chấp chính mà công khai lập một nước trong quốc gia, giết chết Trường Sa vương. Từ đây tông thất đều bị lặng im, cung kính nghe theo Lý Mục, không một ai dám buông lời bất mãn nữa.

Tới mùa xuân năm Long Nguyên thứ hai, Lưu Đao người Hung Nô trước đây vẫn luôn chiếm cứ Ninh Châu xưng đế, thành lập Hán quốc tấn công Thục quân phụ thuộc vào Đại Ngu. Lý Mục tiến đánh bất ngờ, thao luyện thuỷ quân xuất binh, diệt Hán quốc, giết chết hoàng đế Hán quốc Lưu Thụy.

Đồng thời, ảnh hưởng của triều đình ở Lũng Tây trong vài năm qua không ngừng mở rộng.

Mùa thu năm Long Nguyên thứ hai, Lý Mục tiêu diệt Tây Lương đang âm mưu tấn công Trường An, đồng thời giết chết hoàng đế Tây Lương, Hơn mười nước lớn nhỏ Tây Vực phái sứ giả đến Trường An, bái kiến Lý Mục, đi qua con đường phía Nam mà hãn mở ra năm đó và đi vào Kiến Khang quy phục Đại Ngu.

Trong thời gian ba năm ngắn ngủi, Lý Mục không chỉ thống nhất các châu trong biên giới Đại Ngu từ thượng nguồn Trường Giang cho đến hạ du nhập biển, hoàn toàn thống nhất Nam Triều, ngoài ra các nơi Tây Bắc phát tán ra ngoài bao gồm tây từ Tây Vực, đông từ Hàm Cốc quan phía đông lấy Trường An làm trung tâm tụ hợp lại quy toàn bộ về bản đồ của Đại Ngu.

Không chỉ như thế, hiện giờ ngay cả lưu vực Hoài Thủy cũng sắp sửa một lần nữa đưa vào quyền cai trị của Đại Ngu.

Sau khi Hạ đế bị Mộ Dung Thế giết chết, không bao lâu thì Lạc Dương bị phá, Mộ Dung Thế lên ngôi vị hoàng đế kế nhiệm Mộ Dung Tây bị chết đột ngột, làm hoàng đế Yển quốc. Mà lúc ấy tông thất Hạ đế trấn thủ Lạc Dương chạy trốn đến Nhữ Nam, chiếm cứ Hoài Trung, trùng kiến Hạ quốc.

Mùa đông năm ngoái, người Hạ vì tranh giành biên giới mà xâm phạm Đại Ngu, Lý Mục quyết định Bắc phạt.

Ngay trước đó không lâu, tin tức truyền đến, nói hãn đã đánh hạ Nhữ Nam, bắt sống Yết hoàng, hiện giờ đang trên đường khai hoàn về triều.

Bởi vì người phương Nam hận sự tàn ác của người Yết năm xưa gây ra, Lý Mục liền áp giải Hạ đế về kinh, dự tính về tới kinh sư sẽ chém đầu ở trước công chúng để ổn định lòng dân.

Thế lực và quốc lực của Nam Triều từ lúc vượt sang phía Nam đến nay chưa từng bành trướng như hiện giờ. Hiện tại lại có thêm bằng chứng là khối điếm lành này, văn võ cả triều làm sao mà không hân hoan ủng hộ ca tụng công đức chứ?

Cả một ban ngày, ở trong cung sau khi đã giám định và thưởng xong khối kỳ thạch kia, Lạc Thần xin cáo từ với Cao Ung Dung muốn ra cung, Vinh Khang lại tới cầu kiến, nói lần này mình vào Kiến Khang ngoại trừ dâng lên điếm lành thì cũng đặc biệt chuẩn bị món quà cho thái hậu Nam Triều tôn quý nhất và Đại Tư Mã phu nhân, hy vọng hai người có thể vui lòng nhận tấm lòng của y.

Lạc Thần lập tức từ chối, tuy nhiên Cao Ung Dung lại nói vì y có công hiến điếm lành nên sai người triệu vào.

Cứ thế, Lạc Thần lại một lần nữa được gặp Vinh Khang đến từ Ba Đông.

Thái độ của Vinh Khang rất cung kính, lễ vật hiến cho Lạc Thần cũng rất quý hiếm, là một bộ sườn y được trang trí bằng những viên ngọc quý và được dệt từ bộ sưu tập các lông loài chim màu ngọc lục bảo, người ta nói rằng hàng chục thợ thủ công đã phải mất nửa năm để hoàn thành chiếc váy có một không hai trên đời này.

Lạc Thần cảm thấy quá xa hoa lãng phí, không dám hưởng thụ mà uyển chuyển từ chối. Khi ấy Vinh Khang lộ rõ sự thất vọng, nhưng không dám cưỡng ép, cung kính thu lại lễ vật.

Không biết vì sao Lạc Thần luôn có cảm giác rất không thích vị phiên trấn địa phương đến từ Ba Đông này. Nàng không ở lại mà lấy lý do rồi mau chóng rời khỏi cung trở về Bạch Lộ Châu.

Mấy năm nay, Lý Mục chinh chiến Nam Bắc, việc ngựa chiến cấp bách, trong một năm này, gần như có hơn nửa năm là ở bên ngoài.

Mẹ chồng và A Đình đã đi Nghĩa Thành. Một mình nàng ở lại Kiến Khang, mỗi khi Lý Mục không ở đây, trong những ngày dài chờ đợi

đó, nàng thường đến sống ở Bạch Lộ Châu nơi mẹ từng sống.

Mới đêm nay, sau khi uống thuốc xong, từ từ chìm vào giấc ngủ, nàng lại mơ thấy giấc mơ trước đó.

Trong giấc mơ, nàng lại rơi vào vòng vây của dòng sông.

Giống như là trên dòng sông quen thuộc ở Bạch Lộ Châu này, dòng nước tràn ngập từ mọi hướng ủa về phía nàng, tràn vào miệng, mũi và lỗ tai nàng.

Điều kỳ lạ là trong giấc mơ nàng lại mơ thấy mình, lúc đó trong lòng nàng không hề có một chút sợ hãi nào.

Tất cả những gì nàng có thể cảm nhận được là sự hối tiếc vô tận và nỗi buồn sâu sắc.

Nàng lại bị cảnh tượng trong mơ này đánh thức, cho đến bây giờ, cả người dường như vẫn bị cảm giác trong giấc mơ cuốn lấy, bồn chồn không yên.

Nàng chợt có một cảm giác, như thể ngay tại nơi này, giữa cơn thủy triều cuồn cuộn và tiếng sóng vỗ, đã xảy ra chuyện gì đó với mình.

Nàng từ từ nhắm mắt lại, nhớ lại cảnh tượng trong giấc mơ, cố gắng hết sức để nắm bắt một số mảnh ký ức dường như lướt qua trong giấc mơ, đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng bước chân phía sau mình.

Nàng mở choàng mắt ra, trông thấy A Cúc cầm áo choàng đang vội vã tìm mình.

A Cúc đi đến phía sau nàng, gắn áo choàng lên vai nàng, vừa cài dây cho nàng vừa trách:

– Tuy là cuối xuân đầy nhưng mà buổi tối vẫn lạnh hướng chi là ở bờ sông gió lớn. Tiểu nương tử còn đang uống thuốc nữa, cẩn thận lại nôn ra bây giờ.

Ba năm đã trôi qua, nhưng mà vẫn không có tin tức của mẫu thân. A Cúc lúc ban đầu luôn nhớ mãi chuyện này không buông bỏ được, cho đến giờ thì bà không dám nhắc đến ba chữ trưởng công chúa ở trước mặt Lạc Thần nữa.

Lạc Thần biết, ở trong lòng bà ấy mẫu thân hẳn là đã không còn nữa. Có lẽ chính vì như thế mà tuy sức khỏe của bà đã không bằng trước nhưng vẫn cố chấp muốn tự mình hầu hạ Lạc Thần, chăm sóc nàng còn cẩn thận tỉ mỉ hơn trước rất nhiều.

Lạc Thần nghe bà nhắc đến chuyện uống thuốc đến nôn ra của mình thì cười ngượng. Nàng chỉ là muốn ước gì có thể sinh được một đứa con cho Lý Mục. Nhưng mà đã lâu như vậy rồi mà nàng vẫn chưa hề mang thai.

Giờ thì ngay cả A Cúc cũng bắt đầu thấy sốt ruột lo lắng.

Tuy Lý Lang quân trong một năm hầu hết thời gian đều ở bên ngoài, hai vợ chồng ở bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, nhưng bao nhiêu năm qua tiểu nương tử lại chẳng có động tĩnh gì, tóm lại là thật khiến người ta không yên tâm.

Từ mùa đông năm ngoái, sau khi Lý Mục rời Kiến Khang đi Bắc phạt, A Cúc đã mời thái y đến thăm khám và kê đơn điều dưỡng cho nàng.

Thuốc rất đắng, làm cho Lạc Thần mỗi lần uống vào đều muốn nôn, cả người cũng gầy đi, khoảng thời gian trước, đến A Cúc thấy cũng không đành lòng, xót hết cả ruột, bèn nói nếu như uống không được thì thôi, dù sao thì Lý lang quân cũng chưa bao giờ hỏi đến việc này.

Nhưng Lạc Thần không chịu dừng, nôn ra lại uống vào, không hề gián đoạn, từ lúc hẳn đi rồi thì vẫn luôn kiên trì uống thuốc, đến nay đã được gần nửa năm rồi.

Một cơn gió sông thổi qua, Lạc Thần rung mình một cái.

A Cúc tức thì giống như gà mái mẹ bảo vệ nàng trong lòng, thì thầm khuyên:

– Đi vào thôi, vào rồi ngủ đi. A ma biết cháu nhớ Lý lang quân, chẳng phải ngài ấy sắp về rồi à? Lần này trở về ngài ấy có thể sẽ ở lại Kiến Khang lâu đấy.

Trên mặt già của bà cười thật cười, trong lời nói đầy sự kiêu ngạo:

– Lý lang quân lại lập công lớn rồi. Mấy ngày qua bên ngoài đều đang bàn tán, đến lúc đó muốn xem khoảnh khắc đầu của hoàng đế người Yết đấy. Có thể coi như là trút hận thay chúng ta. Lần này trở về cũng không biết triều đình sẽ phong thưởng như thế nào nữa.

Lạc Thần hơi mỉm cười, đè cảm giác lo lắng âm thầm trong lòng xuống, nghe lời để A Cúc đỡ lấy mình đứng lên, đi vào trong nhà.

Chiến tranh, chiến tranh bất tận.

Trong ba năm, Lý Mục giết hai thái thú, một vương và một hoàng đế sắp bị giết.. Chỉ có Lạc Thần biết, hãn nam chinh bắc chiến, ngựa chiến liên tục, cũng không phải để nhận phong thưởng của triều đình.

Hết chương 137

Chương 138

Cuối xuân như rượu, Nghiêu Minh như giữa hè.

Vào tháng 5 năm nay, sau khi hoàng đế hậu Hạ cùng với tông thất quý tộc liên quan bị bắt đã được áp giải tới Kiến Khang đúng thời hạn. Lễ hiến tế tù binh mà người dân đã chờ đợi từ lâu đã được tổ chức trước Tuyên Dương Môn của phía Nam hoàng thành.

Ngày hôm nay là một ngày trời trong nắng ấm, thái hậu mang theo ấu đế ngồi ngay ngắn trên thành lầu Tuyên Dương Môn, văn võ bá quan lần lượt ngồi trái phải, dân chúng được phép đứng nhìn từ xa.

Thiên uy áp đảo, không ai dám không nghe theo. Khi mà thái hậu đương triều thay mặt ấu đế hô một tiếng “chém”, mấy chục đầu người Yết trong khoảnh khắc lăn xuống đất. Quần chúng vô cùng kích động, dân chúng phát ra tiếng hoan hô chấn động toàn thành.

Đây là một chiến thắng vĩ đại chưa từng có của người phương Nam đối với phương Bắc trong nhiều năm sau Đại Ngu vượt sông về phương Nam kể từ sau trận đại chiến Giang Bắc vào mấy năm trước. Cuộc Bắc phạt lần này chẳng những hoàn toàn tiêu diệt Yết Hạ, chém đầu quân địch ngay tại kinh sư mà hơn nữa, cũng đã mở rộng biên giới của Đại Ngu đến khu vực Hoài Nam, thống nhất mười tám châu. Nam Từ Châu, nam Dự Châu, nam Duyện Châu, những vùng đất bị mất rơi vào tay người phương Bắc cai trị từ lâu đã quay về Đại Ngu.

Đã mấy ngày trôi qua kể từ lễ tế tù, người dân trên đường phố Kiến Khang vẫn đang thảo luận về chủ đề này, cái tên mà họ nhắc đến nhiều nhất đương nhiên là Đại Tư Mã Lý Mục đương triều.

Lý Mục cũng không khai hoàn về triều giống như mọi người mong đợi.

Sau khi tiêu diệt Yết Hạ, phương Bắc hiện giờ ngoại trừ mấy vùng đất ở biên giới còn bị Hồ quốc chiếm cứ cùng với Đại Ngu tạo thế chân vạc tương đối ra thì chỉ còn lại có Yến quốc Tiên Bi.

Kể từ sau ba năm trước Yến quốc đánh hạ được Lạc Dương, hoàng đế Mộ Dung Thế vẫn chưa dời thủ đô đến Lạc Dương, vẫn lấy Yến quận làm thủ đô, lấy Lạc Dương làm thủ đô thứ hai mà thôi.

Mấy năm nay, mượn việc Yết Hạ chạy trốn tới Nhữ Nam làm lá chắn, Yến quốc đã chiếm giữ các quan ải gồm Ung, Tần, Vị cùng với bắc Từ Châu, bắc Dự Châu, bắc Duyện Châu vốn thuộc bụng Trung Nguyên nằm dưới sự cai quản của Yết Hạ, từ sau khi đẩy biên giới như tầm ăn rồi từ phía Nam lên tới Hoài Bắc thì đình chỉ chiến sự, bắt đầu khuyến khích trồng trọt, xây dựng công trình thủy lợi và sinh sản mở rộng dân chúng, nghiêm nhiên một lòng lập quốc, không có bất cứ hoạt động quân sự ở phương Bắc nữa.

Thế nhưng ngay trước đó không lâu, khi Lý Mục tiêu diệt Yết Hạ trên đường khai hoàn trở về phương Nam thì lại nhận được một tin tức từ phương Bắc truyền đến.

Đại quân Bắc Yến tập kết tại biên cảnh, phát động tấn công đối với Đồng Quan.

Mộ Dung thị năm đó nhân lúc Nam Triều nội loạn đã đoạt lấy Lạc Dương, sau đó hai bên lấy Đồng Quan làm ranh giới, phía tây Hoa Châu thuộc sự cai quản của Lý Mục, phía Đông thì thuộc về Yến quốc, và vùng đất này tạm thời được coi là ranh giới.

Sau ba năm ngủ yên, Mộ Dung Thế vào lúc này lại đột nhiên có hành động, chĩa thẳng mũi thương vào Trường An.

Lý Mục từ sau khi lên làm Đại Tư Mã, mấy năm nay Trường An vẫn do Tôn Phóng Chi và Cao Hoàn canh giữ. Họ luôn duy trì cảnh giác

đối với Yến quốc, và vùng Đồng Quan lúc nào cũng có trọng binh canh gác.

Thế nhưng hành động lần này của Mộ Dung Thế tới vô cùng đột ngột, hơn nữa chuẩn bị tỉ mỉ, về mặt sức mạnh so với quân phòng thủ trên mặt binh lực gã chiếm ưu thế tuyệt đối. Ngay từ ban đầu thế tấn công đã vô cùng hung mãnh, nhanh chóng vượt qua biên giới, chiếm lĩnh mười mấy quận huyện phía tây Hoa Châu, lúc đánh tới Đồng Quan thì bị quân coi giữ dựa vào địa thế mà triển khai chống cự mạnh mẽ, bấy giờ mới dừng bước tiến lại, hai bên tạm thời lâm vào thế giằng co.

Quân tình khẩn cấp, Tôn Phóng Chi và Cao Hoàn một mặt tổ chức phòng ngự, một mặt nhanh chóng gửi tin tức cho Lý Mục.

Trước tình hình đó, Lý Mục vừa đánh hạ Hạ Yết đã tạm thời thay đổi kế hoạch, phái người áp giải tù binh về Kiến Khang đúng thời hạn, mình thì lập tức suất lĩnh đại quân quay đầu đi về hướng Trường An để ứng phó.

Đối với dân chúng Nam Triều bình thường mà nói, trong ba năm qua, không những ông trời có mắt, mưa thuận gió hoà mà bắt đầu từ năm ngoái, triều đình thi hành rất nhiều hành động cải tiến dân sinh, cũng làm cho cuộc sống gặp nhiều khó khăn của họ đã tốt lên rất nhiều.

Ở trong mắt dân chúng, tất cả những điều này là nhờ vào Lý Mục.

Bởi vì Nam Triều có một nhân vật như thế, nên máu vốn đã nguội lạnh vì thất vọng năm xưa lại nóng lên.

Họ háo hức chờ đợi, đồng thời cũng tin tưởng chắc chắn rằng Đại Tư Mã Lý Mục của họ nhất định có thể tiếp tục danh hiệu chiến thần bất bại của mình, sau khi hoàn toàn tiêu diệt Yết Hạ nhân cơ hội này lại tiêu diệt Yến quốc người Tiên Bi đang chiếm cứ bụng Trung Nguyên.

Nếu như thế, Đại Ngu sẽ hoàn toàn giành lại được toàn bộ bắc địa, lại một lần nữa ngự lâm Cửu Châu. Cuộc hành trình Bắc phạt kéo dài và khó khăn này do Cao Kiệu phát động cách đây hai mươi năm trước cũng sẽ đi đến một kết thúc viên mãn.

Cộng vũ chi phục, dĩ định vương quốc. Trung Nguyên chìm nổi mấy chục năm đưa về một mối, đây sẽ là một sự nghiệp vĩ đại kích động nhân tâm bậc nào!

Khi dân chúng cả nước đang chìm đắm trong niềm hân hoan và mong chờ thì họ không biết rằng vào ngày này cuối tháng 5, một sứ giả đến từ Lạc Dương đi tới trong cung Kiến Khang, thay cho chủ nhân của mình là Mộ Dung Thế hoàng đế Yến quốc mang đến một phong thư.

Sứ giả này là một tông thất Yến quốc, tên là Mộ Dung Nguyên, Hán hoá rất sâu, là người có tài hùng biện, phong thái và cách ăn mặc không khác mấy so với người Nam Triều.

Ở trong quốc thư Mộ Dung Thế vẫn xưng thần, lời nói khiêm tốn cung kính và tôn trọng, nói Mộ Dung thị từ ban đầu chính là thần tử của Đại Ngu, về sau bởi vì gặp loạn thế mà xuôi theo dòng chảy. Bản thân mình từ nhỏ đã ngưỡng mộ Hán học, coi Đại Ngu là thượng quốc, trước tiên báo thù Hạ Yết thành công, sau khi may mắn lên làm hoàng đế Yến quốc thì một lòng muốn dừng chiến tranh, chỉ muốn tự bảo vệ mình. Mấy năm trước mình vẫn giữ nghiêm biên giới, không dám vượt qua ranh giới. Khoảng thời gian gần trước, quân đội Yến quốc sở dĩ phát sinh xung đột với quân coi giữ Đại Ngu tuyệt đối không phải mong muốn của mình, càng không phải cố tình làm việc đó, truy cứu nguyên nhân này chính là do quân coi giữ Quan Tây không tuân thủ giới hạn nhiều lần xâm phạm biên giới, bản thân mình với dân chúng Quan Đông bị áp lực bấy giờ mới hạ lệnh tập kết quân đội để tự vệ.

Gã nói, nhiều năm trước tới nay, Nam Bắc thù địch lẫn nhau, giữa các bang phương Bắc càng chinh phạt nhau không ngừng nghỉ,

cuộc sống của dân chúng cực kỳ khó khăn. Gã biết nếu như mình hiện giờ lại khai chiến với Đại Ngu, chắc chắn hai bên đều sẽ lưỡng bại câu thương, cho nên mới một lòng cầu hoà. Yển quốc chẳng những lập tức ngừng binh, còn đồng thời nguyện lấy Nhữ Dương vừa mới đoạt được từ tay Yết Hạ trả lại cho Đại Ngu, nhằm bày tỏ thành ý cầu hoà. Không chỉ thế, gã còn bằng lòng phái sứ đoàn xuống phương Nam, lấy thân phận nước phụ thuộc tiến cống Đại Ngu, nhiều thế hệ xưng thần để sửa chữa và xây dựng hòa bình biên giới.

Phong quốc thư này đã gây nên sóng to gió lớn trên triều đình Đại Ngu.

Ngày hôm nay, Lạc Thần tuy ở Bạch Lộ Châu nhưng cũng mau chóng biết được tin tức, lập tức sai người gửi thư tay cho Phùng Vệ.

Vào ban đêm, Phùng Vệ vội vã đi lên đảo. Lạc Thần nghe tin ông ta tới thì đi ra tiền đường. Phùng Vệ sắc mặt nghiêm trọng, vẫn chưa ngồi mà đi đi lại lại trong sảnh, dáng vẻ tâm thần không yên, nhìn thấy Lạc Thần đi ra thì vội bước nhanh tới chào hỏi nàng.

– Đã nhiều ngày không gặp, phu nhân vẫn khoẻ chứ.

Bất kể từ bối phận hay tuổi tác, Phùng Vệ đều lớn hơn Lạc Thần. Nhưng bao nhiêu năm nay ở trước mặt nàng ông ta vẫn luôn kính cẩn tôn trọng. Hôm nay nàng vừa gửi thư tay cho ông ta, không ngờ ông ta lại lên đảo nhanh như thế.

Điều này tất nhiên là vì Lý Mục, trong lòng Lạc Thần biết rõ, mời ông ta ngồi xuống, nói:

– Phùng công tôn trưởng, vì bức thư của cháu mà ngài đích thân đến đây, cháu vô cùng cảm kích. Mời ngài ngồi ạ.

Đợi ông ta ngồi xuống rồi nàng mới hỏi chuyện ban ngày.

Phùng Vệ ngồi xuống, nói:

– Hôm nay sau khi Yến sứ đi dịch quán rồi, cả triều thần đều tranh luận về quốc thư kia. Khi triều tan mà cũng chưa có kết quả gì.

Ông ta dừng một chút.

– Thành thật mà nói, theo ý ta, Mộ Dung Thế xảo trá, không hề đáng tin. Gã nói lần này gã tập trung hoả lực vào Đồng Quan là vì quân coi giữ Đại Ngu ta vượt biên trước. Đây rõ ràng là ăn không nói có. Ta cũng hiểu, chỉ là...

Ông nhíu mày, lắc đầu.

– Đám Lưu Huệ cứ nhất quyết giặc cùng đường chớ đuổi. Nhưng mà Mộ Dung Thế binh hùng tướng mạnh, nếu đấu võ, chiến sự nhất định lẽ mề kéo dài, hao tổn công quỹ không nói, dân chúng oán thán không nói, ngộ nhỡ chiến sự thất bại, cục diện sẽ không thể cứu vãn được. Nam Triều khó khăn lắm mới đi đến cục diện tốt như hiện nay, chỉ sợ một đi không thể quay lại được. Nếu đối phương thật sự có ý cầu hoà, không bằng nhân cơ hội này thừa nhận thế chân vạc Nam Bắc, chia đất cai trị, nhằm ổn định và hoà bình lâu dài. Đây cũng là nguyện vọng của người dân.

Lưu Huệ trong miệng Phùng Vệ chính là vị Chinh Lỗ tướng quân từng thay thế chức quan của Lục Quang, khi Kiến Khang gặp loạn đã không muốn ở lại mà tuyên bố mình đi theo bảo vệ đế hậu đi Khúc A, hiện giờ đang giữ chức Hầu trung, là đại gia môn phiệt mới nổi ở tân triều trong mấy năm nay.

Lạc Thần nghe xong thì yên lặng.

Trong lòng nàng hiểu rõ, Lưu Huệ cầm đầu sĩ tộc môn phiệt những kia, mấy năm nay ngoài mặt thì cung kính nghe theo Lý Mục, nhưng trong lòng nhất định là hận hấn thấu xương. Nguyên nhân trực tiếp có lẽ là đầu năm ngoái Lý Mục đã thi hành một loạt chính sách mới.

Kể từ khi Đại Ngu vượt sông về phương Nam, trong nhiều năm, môn phiệt sĩ tộc và cường hào địa chủ các nơi đã chia cắt và chiếm hữu

gần như toàn bộ núi sông, ao hồ làm của riêng, dân chúng bình thường ngoại trừ phải nộp thuế phú lên quan phủ ra thì bình thường còn phải đi săn bắt đốn củi, giăng lưới bắt cá và cũng phải nộp thêm vào thuế cho những sĩ tộc địa chủ chiếm đóng rừng và ruộng đất này. Dưới áp bức nặng nề, dù cho có gặp được năm được mùa, thì thu nhập cũng không đủ nuôi gia đình, cuộc sống vô cùng gian khổ, thế cho nên tình nguyện mất đi tự do mà đầu nhập vào trang viên cầu xin sự che chở. Mà trang viên lớn lớn bé bé các nơi phụ thuộc vào môn phiệt sĩ tộc đều che giấu một lượng lớn nhân khẩu dân thường như trang đình vì lợi ích riêng của họ, điều này dẫn đến triều đình không có binh lính có thể chinh chiến, không có thuế để thu, không thể nào nuôi dưỡng chiến tranh. Loạn tượng lan tràn, ác tính tuần hoàn.

Cơ trọng thuế má, đình khẩu xói mòn, hai thứ hỗ trợ lẫn nhau này lại ảnh hưởng trực tiếp đến mạch máu của Nam Triều, Cao Kiệu trước kia không phải là chưa từng sửa chữa, nhưng trong triều đình nơi quý tộc nắm quyền, sắc lệnh được ban hành ra thì là một tờ giấy chết, nhiều lần cấm nhưng không hề dừng mà còn càng ngày càng nghiêm trọng.

Đến nay Lạc Thần còn nhớ rõ, thời điểm đó Lý Mục vì thi hành tân chính, tình cảnh cực kỳ gian nan. Ngay cả Phùng Vệ dù ngoài mặt rất tán thành, cực kỳ phấn nộ đối với bệnh trạng này của triều đình, nhưng khi thực thi nó thì ông ta lại kiếm cớ đùn đẩy không muốn giúp đỡ. Ngoại trừ ông ta không muốn đắc tội người khác, áp lực từ Phùng gia cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Suy cho cùng, làm quan trong triều đình này đều là đại gia sĩ tộc, nhà ai mà không có một chút núi non, rừng hồ, ai chưa từng nhận lễ vật từ các trang viên phía dưới? Nếu như thật sự thi hành tân chính, lợi ích của Phùng thị nhất định cũng bị tổn hại.

Chính trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, Lạc Thần đi tìm thúc phụ Cao Duẩn thời điểm đó đã mượn cớ bị bệnh mà thoái ẩn điền viên, trần thuật những lợi và hại cho ông ấy, khẩn cầu ông ấy đi đầu ra mặt

giải phóng toàn bộ tài sản trang viên và trang đình đã giấu đi thuộc sở hữu trên danh nghĩa của ông ấy.

Thúc phụ lúc đó rất khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn bị Lạc Thần thuyết phục, miễn cưỡng báo cáo toàn bộ hơn 800 đình khẩu đã ẩn náu trong trang viên suốt nhiều năm qua.

Sau khi Cao thị trở thành sĩ tộc đầu tiên hưởng ứng chính sách mới, Lý Mục không còn chút kiêng dè nào nữa, hạ lệnh giết Lưu Vọng quận thủ Hội Kê có ảnh hưởng rất lớn lúc ấy đã công nhiên đi đầu kháng mệnh với một trang viên có giấu hơn ba nghìn người. Một đao vừa chém xuống, cả triều im tiếng, không một ai dám đùn đẩy nữa, chính sách mới bấy giờ mới có thể thi hành, dân chúng hân hoan, mới qua hơn một năm thôi mà hiệu quả của nó đã thể hiện ra rõ rệt.

Mà Lưu Vọng bị lấy ra tế cờ ngày đó chính là thân tộc của Lưu Huệ.

– Không biết Đại Tư Mã hiện giờ lãnh binh tới đâu rồi, cũng không biết khi nào ngài ấy mới nhận được tin tức đây.

Lạc Thần đang trầm tư, nghe Phùng Vệ thở dài.

– Hôm nay nếu như có mặt Đại Tư Mã là đã có thể giải quyết dứt khoát rồi, chiến hoặc là hòa, triều thần cũng không đến mức tranh cãi tới mức độ này.

Lạc Thần ngược lên nhìn Phùng Vệ, nói:

– Phùng công, tuy rằng Đại Tư Mã không ở Kiến Khang, nhưng Phùng công đã có thắc mắc, vậy thì cháu xin thay mặt huynh ấy trả lời ngài.

– Lòng người ổn định. Nếu như Mộ Dung Thế thật lòng lui binh, thế thì dù cho Đại Tư Mã một lòng muốn khôi phục Lạc Dương thì cũng sẽ không tự ý hành động, làm ra chuyện mà thiên hạ không tán đồng mà chiến đấu không ngừng nghỉ. Nhưng Mộ Dung Thế hiện tại rõ ràng là lật ngược trái phải. Không có mệnh lệnh của Đại Tư Mã, cháu

không tin em trai cháu sẽ tự tiện vượt biên tấn công người Yến. Trong quốc thư của hãn nhất định có trá, vô cùng đáng nghi. Đám Lưu Huệ kia xưa nay đã có bất mãn với Đại Tư mã, bình thường chỉ muốn sống tạm bợ, Phùng công biết rõ điều này mà. Trước khi Đại Tư mã chưa hồi âm tin tức, cháu cầu xin Phùng công trong lúc triều đình tranh luận thì đừng bao giờ thoái nhượng ạ.

– Cháu xin cảm tạ Phùng công trước ạ!

Lạc Thần hành lễ thật sâu với ông ta.

– Ôi ôi, xin phu nhân đừng làm như vậy. Đây là quốc sự, không phải là việc nhỏ, dù không có lời nói của phu thân, trước khi chưa nhận được hồi đáp của Đại Tư mã, tôi cũng không dám coi việc này như trò đùa. Phu nhân cứ yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức khuyên thái hậu đừng dễ tin người.

Lạc Thần tiễn người đi rồi, ngồi một mình hồi lâu, tâm tư không yên, đi dạo bộ dọc theo đình viện, lại đi đến bên bờ sông đứng ở đó ngấm nhìn con sông kia.

Tối nay không có thủy triều, nước sông bình thản phẳng lặng, dòng sông êm đềm chảy qua những tảng đá sông dưới chân nàng.

Nàng nhìn bầu trời đêm tối tăm đen như mực đối diện, đang trong trạng thái xuất thần, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng nước nhỏ bắn tung tóe từ bờ sông cách đó không xa, như thể có người vừa mới ra khỏi nước.

– Là ai dám tự tiện xông vào cấm địa?

Bốn phía trên Bạch Lộ Châu cứ cách vài bước lại có một trạm gác, ngày đêm tuần tra không ngừng nghỉ. Thủ vệ phụ cận lập tức bị động tĩnh này chú ý, nhanh chóng hội tụ lại che chắn ở trước Lạc Thần, rút đao ra quát lớn.

Một người đàn ông nhô đầu ra khỏi nước sông, lau khuôn mặt ướt sũng nước.

Lạc Thần nhận ra ngay, đó là Đô vệ Lý Hiệp đã lâu không gặp, vội sai người lui đi hết.

– Là tôi đây!

Lý Hiệp lên bờ, sai bước nhanh đến trước mặt Lạc Thần, cung kính thấp giọng nói:

– Phu nhân, phụ cận bến đò có tai mắt, nên tôi lặn xuống nước mà tới đây. Tôi phụng lệnh của Đại Tư mã đến đây để mau chóng an bài cho phu nhân rời khỏi Kiến Khang.

Lạc Thần cũng đã dần dần cảm nhận ra được, trong nửa năm qua, kể từ khi Lý Mục rời khỏi Kiến Khang, mình bất kể là ở Bạch Lộ Châu hay là ở trong thành, bất luận là ở đâu thì phụ cận dường như đều có đôi mắt nhìn mình chăm chăm. Lòng nàng trùng xuống, còn chưa kịp đáp lời đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân ở phía sau, quay đầu lại, thấy là một vú già chạy tới, bẩm báo:

– Thái hậu tới, nói muốn gặp phu nhân ạ!

Hết chương 138

Chương 139

Lý Hiệp lập tức ghé vào tai Lạc Thần nói vài câu, dưới ánh mắt kinh ngạc và khiếp sợ của Lạc Thần, y đặt một vật vào tay nàng, sau đó nhanh chóng nhảy xuống sông biến mất.

Lạc Thần cúi đầu nhìn vật trong tay, tim đập loạn xạ gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, nàng lấy lại bình tĩnh quay đầu nhìn lại.

Dọc con đường mòn từ đình viện ra bờ sông đã có một đoàn người đang đi tới.

Mặc dù vẫn còn cách khá xa, nhưng dưới ánh trăng nàng có thể thấy rõ người đang được cung vệ và cung nhân bao vây ở phía trước chính là đường tử của mình, thái hậu đương triều Cao Ung Dung.

Không kịp nghĩ nhiều, nàng cất thứ trong tay vào trong tay áo, khẽ dặn dò hộ vệ cài câu sau đó quay người lại đi đến chỗ Cao Ung Dung đang đi tới, đến gần rồi quỳ xuống hành lễ.

Cao Ung Dung bước nhanh hơn nâng nàng đứng lên, trách móc:

– A tỷ đã nói với muội bao nhiêu lần rồi là lúc gặp riêng thì không cần hành lễ tiết, sao muội không nghe vậy?

Lạc Thần mỉm cười nói:

– Tuy nói là không có người bên ngoài, nhưng phân vị khác biệt, nên có lễ tiết ạ. Hơn nữa, tình cảm đối đãi của a tỷ với muội thế là quá đủ rồi ạ.

Cao Ung Dung cười:

– Ai kêu ta chỉ có một muội muội là muội chứ, ta không thương muội thì thương ai?

– Muội biết a tỷ rất tốt với muội. Muện thế này rồi, sao a tỷ không nghỉ ngơi còn đến chỗ muội làm gì ạ?

Cao Ung Dung ra lệnh cho người hầu lui ra xa, lại nhìn quanh bốn phía.

Dòng sông rộng lớn soi bóng trăng cô độc, bên bờ sông có một chiếc thuyền nhỏ buộc vào tảng đá xanh đen, chiếc thuyền nhỏ lắc lư nhẹ nhàng trong gió đêm, khiến nó càng thêm trống trải và cô đơn.

Cao Ung Dung nhìn Lạc Thần, dẫn nàng đi vào tòa đình hóng gió kia, ngồi xuống:

– Muện như này sao muội còn chưa ngủ mà lại đứng hóng gió ở đây vậy?

Lạc Thần mỉm cười:

– Muội không ngủ được nên ra đây hít thở không khí ạ.

Cao Ung Dung nói:

– Đang nhớ muội phu phải không?

Không đợi Lạc Thần trả lời, chị ta khẽ gật đầu:

– Muội không nói ta cũng biết. Mấy năm nay, khắp nơi không yên ổn, muội phu phải bôn ba khắp nơi, hai vợ chồng muội ở bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều. Từ lần trước đệ ấy đi chớp mắt đã qua hơn nửa năm rồi. Vốn dĩ còn tưởng trong khoảng thời gian này là sẽ trở về, không ngờ phía Bắc lại xảy ra chuyện, lại hại hai vợ chồng muội vẫn chưa thể đoàn tụ được.

Chị ta thốn thức nói.

– A tỳ đã nhắc đến lang quân, vậy thì muội cũng không dám giấu, chuyện trên triều đình ngày hôm nay muội cũng nghe nói đến, bởi vì có can hệ trọng đại với lang quân, muội đã muốn hỏi tỳ rồi. Nhưng muội biết a tỳ luôn bận rộn, hôm nay còn tiếp đại sứ Yến quốc nên sợ làm phiền đến a tỳ nên đã hỏi Phùng công trước. Phùng công cũng vừa mới đi không lâu ạ.

Nàng nhìn thẳng vào Cao Ung Dung.

– Phùng công nói, triều thần có vẻ như thừa nhận những điều trong quốc thư của nước Bắc Yến. Nhưng muội không biết a tỳ nghĩ như thế nào ạ?

Trên mặt Cao Ung Dung không hề tỏ vẻ kinh ngạc, có điều vẻ thốn thức vừa rồi đã biến mất, ánh mắt dừng ở trên mặt Lạc Thần.

– A Di, muội phu lần này diệt Hạ Yết, đưa tù binh về kinh, cống hiến to lớn cho Nam Triều của ta. Muội có biết a tỳ tính toán phong thưởng cho đệ ấy như nào không?

Chị ta thông thả trả lời, nhưng mà lại là hỏi một đằng trả lời một nẻo, kế đó lại nói tiếp:

– Khi a tỳ biết tin đại thắng của muội phu thì đã nghĩ kỹ rồi, lần này sẽ phong muội phu làm vương, từ nay về sau kiểm lí thượng điện, nhập triều bất xu, tán bá bất danh. Muội thấy thế nào?

Lạc Thần nói:

– Lang quân lãnh binh ngăn địch không phải là để được phong thưởng. Huống chi những gì được thưởng trước kia đã đủ rồi, không dám nhận hậu phong của triều đình nữa đâu ạ. Xin a tỳ lại thu lại.

– Với công lao của muội phu, có phong thưởng như nào tỳ cũng thấy không đủ. Muội đừng thoái thác nữa.

Chị ta vỗ lên tay Lạc Thần như là trấn an.

– Bây giờ cuối cùng cũng tốt rồi. Đợi ít ngày nữa muội phu về, thiên hạ cũng thái bình. Sau này hai vợ chồng muội được ở gần nhau không cần phải một bên đông một bên tây nữa. Là vợ chồng mà cả năm lại hiếm khi được ở bên nhau.

Lạc Thần nhìn chị ta, yên lặng một lát, nói:

– A tỷ, tỷ muốn nhận quốc thư của Mộ Dung Thế kia ạ?

Trên mặt Cao Ung Dung vẫn là nụ cười như cũ:

– Mấy năm nay tuy Đại Ngu mưa thuận gió hòa, quốc khố dư dả hơn so với năm ngoái, nhưng mà chiến sự vẫn mãi chưa ngừng, dân chúng oán than dậy đất, nhu cầu cấp bách nghỉ ngơi lấy lại sức. Bắc phạt tất nhiên là quan trọng, nhưng a tỷ cũng thận trọng suy xét, vừa mới đánh xong người Yết, thật sự không nên đánh người Yển nữa. Huống chi người Yển khác với người Yết. Người Yết đã bị tiêu diệt, mà Yển quốc thì lại đang mới bắt đầu nổi lên, nếu muốn thắng chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy. Nếu như đánh tiếp, với nước với dân cũng không hề có lợi. Hiện giờ hắc đã chủ động yếu thế, lại đặc biệt bày tỏ thái độ cầu hòa với Đại Ngu ta, nếu như Đại Ngu ta không chấp nhận thì có vẻ không ổn. Không bằng nhân cơ hội này đàm phán hòa bình, cũng là vì lợi ích của dân chúng.

– Tỷ đã gửi chiếu thư cho muội phu rồi. Nếu không có mệnh lệnh của triều đình,, đệ ấy không được chủ động gây chiến. – Chị ta nói.

– Điều này cũng là nhận thức chung của triều đình.

Chị ta bổ sung thêm một câu.

Lạc Thần đứng bật dậy, nhìn thẳng vào chị ta một lúc.

– Những suy nghĩ của a tỷ không phải là không có lý. Nhưng xin cho muội hỏi a tỷ, nếu đây là quỷ kế của Mộ Dung Thế, nếu Đại Ngu ta

không cảnh giác, hăn xé bỏ minh ước, có mưu đồ khác, đến lúc đó phải làm thế nào đây?

– Giặc tới thì đánh, nước lên thì nâng nền. Nếu sau này hăn thật sự nuốt lời có mưu đồ khác, đến lúc đó Đại Ngu ta cũng sẵn sàng đánh trận, phát binh tiêu diệt, khôi phục lại đất mất là được. Nhưng hiện giờ vì sinh kế của người dân, nếu chúng ta có thể chấm dứt chiến tranh thì hòa bình là ưu tiên hàng đầu.

Cao Ung Dung rất thông thả nói.

Ánh trăng từ một góc mái đình chiếu vào, khiến khuôn mặt chị ta nửa sáng nửa tối.

Chị ta từ từ đứng lên, ôn hòa nói:

– A Di, tỳ nghe nói muội thường ở nơi này, rất cô đơn nhỉ. Tỳ thấy rất không yên cho muội. Hay là muội theo tỳ vào cung ở cùng tỳ đi. Nghĩ đến thì tỳ muội chúng ta từ nhỏ đã thân thiết, hiện giờ đã bao lâu không được trò chuyện tâm sự rồi? Muội vào cung, a tỳ có người bầu bạn. Chờ muội phụ trở về, đệ ấy lại đón muội về là được.

Lạc Thần nói:

– A tỳ, muội muốn ở chỗ này chờ lang quân về ạ.

Cao Ung Dung nói:

– A tỳ vì muốn tốt cho muội thôi. Nơi này tứ phía là nước bao quanh, khá trống trải, tuy rằng có hộ vệ nhưng không thể an toàn bằng hoàng cung được.

– Nếu muội chỉ muốn ở lại nơi này thì sao ạ? – Lạc Thần hỏi lại.

Trên mặt Cao Ung Dung vẫn treo nụ cười:

– A Di, tỳ vẫn còn nhớ mãi dáng vẻ lúc nhỏ của muội, muội luôn nghe lời tỳ nhất. Muội vẫn nên đi theo tỳ vào cung đi, đừng để tỳ phải lo

lẳng cho muối.

Chị ta cầm lấy tay Lạc Thần, kiên nhẫn dỗ dành, như là lúc này Lạc Thần ở trước mặt chị ta thật sự là cô bé trước kia.

Lạc Thần lẳng lẳng nhìn Cao Ung Dung, nhìn nụ cười vẫn treo mãi ở trên mặt chị ta, trong đầu chợt hiện lên từng đoạn hồi ức gần gũi vật khi còn nhỏ.

Dù đã biết từ lâu rằng a tỷ hiện tại đã không còn là a tỷ ở trong ký ức của mình nữa, trong thâm tâm nàng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho điều tồi tệ nhất. Nhưng mỗi lần nhìn thấy nụ cười và sự quan tâm của Cao Ung Dung đối với mình, điều đó sẽ luôn khiến trong lòng nàng dao động, âm thầm chờ đợi, chờ đợi tất cả chỉ là mình nghĩ nhiều mà thôi.

Có trời mới biết nàng luôn quý trọng tình chị em với người chị này đến nhường nào. A tỷ là người nhà của mình. Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng tình cảm này sẽ được gìn giữ cả đời.

Thậm chí, ngay một lát trước đó thôi, khi nàng nghe Lý Hiệp nói với mình câu nói kia, cảm giác đầu tiên của nàng không phải là nhẹ nhõm mà là kinh hãi.

Kinh hãi cho Lý Mục, lang quân của nàng, phải tâm cơ thâm trầm tới mức nào mới khiến cho hắn đã phải chuẩn bị từ lâu và đưa ra an bài đến mức quyết tuyệt như thế.

Ngay trong khoảnh khắc này, trong lòng nàng cực kỳ khó chịu, nhưng rồi lại cảm thấy có một chút nhẹ nhõm. Đó là một cảm giác nhẹ nhõm cuối cùng khi thoát khỏi sự dày vò của sự do dự và dao động.

Chiếc mặt nạ dịu dàng có thể che đậy những cảm xúc nhất thời nhưng không thể che phủ trái tim người ta mãi mãi.

Người đàn ông mà nàng ngưỡng mộ và yêu sâu đậm như núi cao đồ sộ chót vót, sâu thẳm như nước sâu, từ lúc bắt đầu hấn đã không hòa hợp với toàn bộ triều đình khoác trên mình một bộ áo bào lông lầy nhưng bên dưới nó lại tỏa ra mùi vị hủ bại âm mố.

Quyết tuyệt nên tới, ngày hôm nay cuối cùng vẫn đến.

Lạc Thần đứng ở đó, nhìn thẳng vào Cao Ung Dung, mỉm cười.

– A tỷ, tỷ muốn bắt muội làm tù nhân có đúng không?

Nàng hỏi.

– Nếu muội thành tù nhân, trong mắt các người, Lý Mục, người đã chiến đấu đẫm máu vì Đại Ngu, chinh phục đất đai trong Bắc phạt, thúc đẩy chính sách mới, là thân phận gì?

Cao Ung Dung ngăn ra, từ từ buông cánh tay khoác lên tay của Lạc Thần, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

– A Di, muội có biết những lời vừa rồi của muội có nghĩa là gì không?

Chị ta nhăn mày lại, giọng điệu trở nên khô cứng và lạnh nhạt.

– Dĩ nhiên là muội biết chứ. – Lạc Thần cười. – A tỷ, không ngại nói thẳng với tỷ, muội chẳng những không đi hoàng cung, mà ngay tối nay muội cũng muốn rời khỏi Kiến Khang. Lang quân sẽ đón muội đi.

Sắc mặt Cao Ung Dung căng cứng, nhanh chóng nhìn bốn phía.

Ba mặt đều là đình viện, ở đối diện bên trong bóng tối trên mặt sông không nhìn thấy gì kia cũng đã bày sẵn thiên la địa võng của chị ta rồi.

Chị ta thở phào một hơi, tự cười bản thân, cảm thấy mấy năm nay có lẽ đúng là bị người ta đè ép quá mức cho nên lúc này vừa nghe Lạc Thần nhắc đến một cái là suýt chút nữa đã tin rồi.

– A Di, muội đừng nói linh tinh. Đi thôi, đi theo tỷ vào cung ngay.

Chị ta sầm mặt xuống, giọng điệu không cho phép cãi lời, xoay người muốn gọi cung vệ đi theo mình đi cùng.

Lạc Thần đã giơ tay lên, để lộ thứ gì đó từ tay áo.

Đó là một quả hồ lô nhỏ được tạc từ ngọc xanh, miệng được treo bằng một sợi dây lụa đỏ, rơi xuống dưới ngón tay của Lạc Thần, khẽ rung lên, dưới ánh trăng tràn ngập ánh ngọc.

– A tỷ, tỷ nhìn xem đây là vật gì? – Lạc Thần hỏi.

Cao Ung Dung quay đầu lại, vừa nhìn thấy ngọc trụ trên tay nàng, sắc mặt tái đi nhào tới giật lấy cúi nhìn, lạnh lùng nói:

– Trang sức trên hầu bao của Đãng nhi tại sao ở chỗ muội?

Lạc Thần nhìn sắc mặt Cao Ung Dung trong nháy mắt chuyển sang hoảng sợ, nhớ tới câu nói vừa rồi của Lý Hiệp, Đại Tư Mã từ rất sớm đã sắp xếp người vào trong cung chính là vì đề phòng cho những biến hóa hôm nay.

Mũi tên rời cung đã không thể quay đầu lại.

Nàng đè nén cảm giác không biết là may mắn hay là khổ sở đang trào dâng trong lòng xuống, nói:

– A tỷ, muội nói rồi, lang quân sẽ đón muội. Tỷ không ngại về cung thử xem xem muội có lừa tỷ không.

Dưới ánh trăng, sắc mặt của Cao Ung Dung tái nhợt như tuyết, chị ta trợn to mắt nhìn chăm chăm Lạc Thần một lúc, trong đôi mắt đầy tức giận, sau đó đột nhiên quay người chạy đi.

Hết chương 139

Chương 140

Trong cung canh gác nghiêm ngặt, có rất nhiều trạm kiểm soát, muốn đưa một người ra ngoài cũng không phải chuyện dễ dàng, huống chi người đó còn là hoàng đế. Nhưng mà lại có người như thế thật sự là biến mất ở ngay bên trong hoàng cung.

Theo như lời cung nhân nói, ban ngày sau khi bãi triều, tiểu hoàng đế không muốn đi Ngự Thư phòng đọc sách, tới sâm sẩm tối, nhân lúc thái hậu bận rộn thì mang theo mấy cung nhân thường hầu hạ mình lên đi Lâm Uyển, ra lệnh không được nói cho thái hậu biết. Điều này cũng không phải lần đầu, cung nhân dĩ nhiên không dám không nghe theo, nào ngờ được vừa vào Lâm Uyển không lâu thì đã không thấy người đâu nữa.

Cao Ung Dung còn chưa trở lại hoàng cung, nửa đường đã gặp cung nhân hối hoảng ra khỏi cung tìm chị ta để bẩm báo sự việc, đã chứng thực những lời nói của Lạc Thần.

Vừa rời ở Bạch Lộ Châu, cho dù có ngọc trụy tùy thân được con trai chị ta đeo làm bằng chứng, chị ta vẫn không tin. Ngoại trừ không tin con trai mình có thể bị cướp ra khỏi cung điện được canh gác nghiêm ngặt, chị ta càng không tin Lý Mục có thể ra tay trước mặt mình.

Hơn nửa năm qua, người này vẫn luôn không ở Kiến Khang.

Nói cách khác, hẳn ít nhất trước khi Bắc phạt mà thậm chí còn sớm hơn trước nữa đã chôn giấu tai mắt của mình vào trong hoàng cung rồi.

Nếu như hần có tâm, với địa vị quyền thần hiện tại của hần, muốn làm điều này không hề khó. Đáng sợ hơn chính là, tất cả đều phát sinh trong tình huống không hề có dấu hiệu nào cả. Huống chi mấy năm nay, nhận được một bài học sâu sắc từ chỗ Tiêu Đạo Thừa, chị ta đề phòng cực nghiêm đối với người trong cung.

Ấy thế mà trong tình huống như vậy chị ta lại không hề phát giác ra được. Mãi cho đến hôm nay, khi mà chị ta tính toán ra tay trước, mới biết được mình đã bị Lý Mục không ở Kiến Khang giành đi trước một bước.

Cao Ung Dung không rét mà run, lại tức giận đến công tâm, suýt nữa thì ngất đi. Chị ta lấy lại bình tĩnh chạy về hoàng cung.

Các ngóc ngách của toàn bộ khu Lâm Uyển, bao gồm cả mỗi một tòa nhà ở trong hoàng cung đều bị lật tung lên. Toàn thành cũng khẩn cấp đóng kín cửa thành, tìm kiếm khắp nơi cả trong và ngoài. Nhưng mà con trai của chị ta, đương kim hoàng đế Đại Ngu lại biến mất không có tung tích. Cuối cùng manh mối duy nhất tra ra được đó là ngay khi trời tối thì từng có một chiếc xe vận chuyển uế vật từ cửa hông của hoàng cung đi ra ngoài.

Những chiếc xe chở uế vật thường chỉ được thu dọn và đưa ra khỏi cung vào buổi sáng, nhưng đôi khi chúng sẽ được mang ra vào buổi tối, các vệ binh trong cung đã quá quen nhìn thấy rồi, cũng bởi vì thứ mùi đó quá hôi thối nên họ không mở từng tấm che ra để kiểm tra và mà cho đi ngay.

Hơn nữa lần này không có ghi chép xe quay về, cuối cùng chỉ phát hiện ra khỏi Tây Môn, cũng không biết đi đến đâu.

Cao Ung Dung đã hoàn toàn có thể khẳng định, con trai của chị ta đã bị đưa ra khỏi thành bằng cách đó.

Ba ngày trôi qua, cuộc tìm kiếm không hề có tiến triển. Trên bàn làm việc của chị ta chỉ còn một chiếc đai lưng thêu rồng vàng.

Sáng sớm ngày hôm nay, sương mù mờ nhạt đọng lại trên bờ Bạch Lộ Châu vẫn chưa tan, Lạc Thần đã thu dọn xong hành trang mang theo những người đồng hành cuối cùng đã có thể rời khỏi bến đò Bạch Lộ Châu bị bao vây trùng trùng để lên một chiếc thuyền đi về phía tây.

Cao Ung Dung mang theo mấy chục quan viên triều đình đứng ở trên bờ nhìn chăm chăm vào Lạc Thần, không nói một lời.

Phùng Vệ mặt mày u sầu, nét mặt đầy lo âu đuổi tới trước đầu thuyền, cố gắng vớt vát khuyên nhủ:

– Phu nhân, dù là triều đình và Đại Tư mã có ý kiến bất đồng, Đại Tư Mã có sự bất mãn, thế nhưng cũng không thể hành xử như thế được. Ngài nghe ta nói một câu, hãy dừng tay lại và trả bệ hạ trở về, rồi khuyên Đại Tư Mã về kinh, đến lúc đó hòa hay chiến thì lại bàn bạc tiếp cũng không muộn...

Trong lòng mỗi người đều rõ ràng, việc Lý Mục dùng phương thức này mạnh mẽ đón vợ mình đi vào thời điểm này có ý nghĩa là gì.

Những quan chức hàn môn mới được thăng chức trong mấy năm qua đều tỏ ra lo lắng, nét mặt nghiêm túc nghiêm trọng.

Hầu trung Lưu Huệ lại rất kích động, bước lên trước nói to:

– Phùng công nói thế là sai rồi. Bao năm qua, chiến tranh không ngừng nghỉ, dân chúng khổ vì chiến tranh đã lâu, nhân tâm đã định. Giờ khó khăn lắm mới có cơ hội như này, thái hậu chính là xuất phát từ suy nghĩ cho dân, thuận theo lòng dân, cho nên mới muốn ngưng chiến đàm phán hòa bình, điều này đều có lợi cho cả quốc gia và cả người dân. Lý Đại Tư Mã tổn hại dân tâm, khinh thường quốc chủ tuổi còn nhỏ, ỷ vào quyền cao chức trọng muốn dùng chiến tranh để lấy công lao thì cũng thôi, nhưng hôm nay lại có hành động ngỗ nghịch phạm thượng như thế, chính là không coi kỷ cương ra gì, là hạng người đang ghê tởm.

– Thử hỏi xem hành vi này của Đại Tư Mã có khác gì so với loạn thần tặc tử Hứa Tiết hay không?

Những quan viên đứng phía sau y đều phụ họa gật đầu.

– Lễ nào phu nhân đã quên ngài cũng là con gái Cao thị hay sao? Cao tướng công hiện nay tuy không ở triều đình, nhưng khí phách chính trực ai dám quên? Nếu như ngài ấy biết được hôm nay Đại Tư Mã lợi dụng tình thế hành động liều lĩnh như thế chắc chắn sẽ không thể ngồi yên được.

Lưu Huệ nói.

Tiếng nghị luận nổi lên bốn phía, mọi người đều đổ dồn về Lạc Thần, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Lạc Thần thông thả quay người lại, nói:

– Nếu bây giờ cha tôi ở triều đình, lễ nào chur công cho rằng cha tôi sẽ để mặc người Tiên Bi công nhiên khiêu khích Trường An cũng giống như chur công ở đây vui vẻ đàm phán hòa bình với Mộ Dung Thế, bàn về Nam Bắc cùng trị hay sao?

Biểu cảm của nàng rất bình thường, nhưng sự chế giễu trong lời nói lại đập vào mặt.

Lưu Huệ và những đại thần kia đều sửng sốt, nhìn lẫn nhau, trên mặt lộ rõ sự bất mãn.

Một đại phu tóc bạc trắng chỉ tay vào Lạc Thần run rẩy hoảng sợ nói:

– Ta với cha người trước kia thường qua lại với nhau, ta đã chứng kiến người lớn lên. Người thân là con gái Cao thị khuê nghi khổ tặc, hàm chương phát tú, luôn luôn là tấm gương cho thế nhân. Ngày hôm nay Đại Tư Mã công khai khiêu khích triều đình, người không khuyên can thì thôi còn mù quáng nghe theo hấn, sao lại còn nói những lời như thế?

Vị đại phu già này thông tuệ uyên bác nghệ thuật, thiện thuộc văn phú, là danh sĩ đương thời. Năm xưa Hứa Tiết tấn công Kiến Khang, ông ta cũng theo đế hậu đào vong về Khúc A, sau đó bởi vì bị kinh hãi quá độ khi trở về đã lập tức cáo lão hồi hương, mấy năm nay cũng không thấy ông ta xuất hiện ở triều đình.

Ngày hôm nay ông ta lại được Cao Ung Dung mời đến. Ngoài việc tự tạo áp lực cho mình, chắc rằng chị ta còn muốn sử dụng phương pháp này nhiều hơn để cho mọi người trong thiên hạ này biết rằng chính Lý Mục là kẻ phản bội triều đình trước tiên.

Lạc Thần đáp:

– Lão thế bá không hỏi thế sự, thanh danh là hình mẫu, những lời vừa rồi của cháu làm sao dám nhằm vào thế bá chứ ạ?

Mười sáu tuổi gả cho Lý Mục, thời gian trôi qua như cái chớp mắt, cô gái nhỏ ngây thơ ngày đó trong lòng đầy sự không cam lòng, vào đêm tân hôn chĩa thanh chủ thủ vào người ta chưa từng nghĩ đến ngày hôm nay sau nhiều năm, kể từ ngày nàng sinh ra, lần đầu tiên dùng dòng họ cao quý nhất Nam Triều để đứng ở hướng đối ngược lại với họ.

Một thước nước nhưng giống như một vực thẳm khổng lồ không thể vượt qua được nữa, chắn ngang giữa nàng và hoàng thành Kiến Khang

Trong lòng nàng có vô số cảm xúc.

Cũng ngay tại một khoảnh khắc này, nàng chợt thấy đồng tình với phụ thân của mình. Chí khí đầy cội lòng, cũng không phải vô năng, lại không thể nào thoát khỏi gông xiềng của dòng dõi và dòng họ đã sinh ra ông, giống như bị hãm sâu trong vũng bùn lầy, bôn ba nửa đời, tới cuối cùng không những chí khí khó thù, ngay cả mẫu thân và đứa con trong bụng sắp ra đời cũng không biết hiện ra sao, có còn sống hay không, ý nghĩa ở đâu?

Nàng càng thương cho Lý Mục hơn gấp ngàn lần. Một người đàn ông chân chính đầu đội trời chân đạp đất, đã lật ngược tình thế, giúp đỡ ngài vàng nguy hiểm trước khi nó sụp đổ, cuối cùng, hắn vẫn đang trên hành trình chiến đấu đẫm máu, người phụ nữ của hắn lại bị bắt ép ở lại kinh sư làm con tin. Không nghe theo, đó là đại nghịch bất đạo, là loạn thần tặc tử.

Một hoàng triều như thế, cho dù có quan hệ mật thiết với nàng, huyết thống hòa vào nhau, tại sao nàng lại không thể buông tay?

– Các ngài không hề ghi nhớ đến công lao của Lý Mục mà coi huynh ấy là loạn thần tặc tử! Đây có phải là tất cả đánh giá các các ngài đối với huynh ấy trong mấy năm làm quan trong triều có đúng không?

Ánh mắt của nàng quét qua khuôn mặt của vị quan già với vẻ mặt đau lòng và kinh hãi, rồi nhìn vào gương mặt của từng đại thần một.

– Để tôi đoán xem vì sao các ngài lại hận huynh ấy đến như thế nhé. Trên dưới Nam Triều bao nhiêu năm qua đã nuôi vô số Thao Thiết, người nào cũng cao quý phong nhã, nhưng thật ra lại toàn là một đám có lòng tham không đáy, dù là đã bị đút no đến béo ục ịch thì cũng không chịu nôn ra. Huynh ấy lại kêu các vị phải nôn ra những thứ mà các vị đã nuốt vào bụng, cho nên các vị đều sợ huynh ấy, hận huynh ấy, nhưng lại không thể làm gì huynh ấy. Giờ đây khó khăn lắm mới có cơ hội chèn ép huynh ấy, dù là biết rõ bảo hổ lột da, nhưng các vị cũng không muốn bỏ lỡ.

Bên môi nàng nở nụ cười lạnh.

– Ở trong mắt các vị, Trường An có là gì, Lạc Dương có là gì, những di dân Bắc địa giãy giụa cầu sinh ở dưới gót sắt người Hồ có là gì. So sánh với miếng thịt mỡ bắt buộc phải nhổ ra từ trong miệng các vị, tất cả đều không đáng giá một xu. Ai cản trở các vị cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, người đó chính là loạn thần tặc tử, các vị liền muốn trừ khử người đó càng sớm càng tốt.

Bốn phía lặng ngắt như tờ, Phùng Vệ dần dần lộ rõ sự hổ thẹn trên mặt, yên lặng không nói lời nào.

– Lưu Hầu trung, tôi đoán có đúng không? – Lạc Thần nhìn về phía Lưu Huệ.

Lưu Huệ giận giữ nói:

– Chỉ ăn nói lung tung. Người dám bôi nhọ quần thần triều đình như thế à!

Lạc Thần hừ một tiếng:

– Các vị đã gán danh loạn thần tặc tử trên đầu lang quân tôi rồi, tất nhiên là tôi phải nói những lời mà huynh ấy muốn nói với các vị. Các vị không thừa nhận cũng thế mà thôi.

Nàng nhìn thẳng vào Lưu Huệ, chế nhạo:

– Lưu Hầu trung, ngài có danh hiệu Chinh Lỗ tướng quân, nhưng cũng không biết ngài đã từng chinh lỗ nào phương nào chưa, từng thảo nghịch ở phương nào chưa? Nếu như ngài còn chút liêm sĩ còn chút thể diện, tôi khuyên ngài tốt nhất dâng tấu sớ cầu thái hậu ban cho ngài danh hiệu Khúc A tướng quân thì may ra danh xứng với thực.

Đây là lời chế giễu ám chỉ năm đó khi Kiến Khang gặp khó khăn, ông ta không chịu ở lại bảo vệ thành với Cao Kiệu mà lấy lý do bảo vệ đế hậu mà bỏ chạy đi Khúc A.

Tuy rằng bầu không khí rất nghiêm trang nặng nề, nhưng mấy quan viên đứng phía sau Phùng Vệ đều là những người đi theo Cao Kiệu ở lại bảo vệ Kiến Khang, nghe Lạc Thần công khai chế giễu Lưu Huệ như thế thì vẫn không kìm được mà bật cười khế, khi nghe được tiếng cười của mình thì lại vội nắm tay lên che miệng, giả bộ ho khan.

– Người...người...

Khuôn mặt trắng nõn của Lưu Huệ đỏ bừng lên, phẫn nộ chỉ tay vào Lạc Thần, tức giận đến mức không nói ra lời.

– Tất cả đều lui xuống đi!

Cao Ung Dung vẫn luôn giữ vẻ mặt bình tĩnh, đột nhiên lên tiếng.

Lưu Huệ gườm mắt với Lạc Thần, được mấy người bên cạnh đỡ lấy nổi giận dùng dùng lui xuống.

Chẳng mấy chốc, bên bến đò tại bờ sông chỉ còn lại có Lạc Thần và Cao Ung Dung.

Lạc Thần đứng ở đầu thuyền, Cao Ung Dung đứng ở trên bờ.

Bên tai im lặng, chỉ có tiếng nước sông vỗ vào những tảng đá bên bờ.

– A Di, ở trong lòng tỳ, từ nhỏ đến lớn, tỳ vẫn luôn coi muội như em gái ruột thịt. Tỳ cho muội một cơ hội cuối cùng. Chỉ cần muội ở lại đứng về phía tỳ, tỳ sẽ bỏ qua hết chuyện cũ.

Cao Ung Dung nói.

Lạc Thần nhìn chị ta hồi lâu.

– A tỳ, từ nhỏ đến lớn, muội vẫn luôn coi tỳ như a tỳ ruột thịt của mình. Muội biết tỳ cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng Mộ Dung Thế. Tỳ có thể nói cho muội biết, vì sao tỳ thà rằng bảo hổ lột da cũng không muốn Lý Mục tiếp tục Bắc phạt vì Đại Ngu, thu lại đất đai đã bị mất, hoàn toàn sự nghiệp vĩ đại đủ để lưu danh sử sách không?

Cao Ung Dung né tránh ánh mắt của Lạc Thần, nhú mày nói:

– Muội cần phải hiểu cho tỳ. Mấy năm nay, hãn quả thật là lập rất nhiều công lao cho triều đình, nhưng mà cũng gặp phải vô số phiền toái. Như là những người Lưu Huệ vừa rồi, tỳ không thể nào bỏ qua

tâm nguyện của họ được. Bởi vì những điều này, từ trước đến nay tỳ luôn bị hấn trấn áp. Hiện giờ lại đánh Bắc Yến, thật sự không phải là một thời cơ tốt.

Lạc Thần lắc đầu.

– A tỳ, đã tới lúc này rồi, tỳ cần gì phải nói với muội những điều đó? Lý Mục là một quân nhân, có đánh hay không không một ai hiểu rõ hơn huynh ấy.

– Vừa rồi là muội đoán tâm tư của những người như Lưu Huệ, nay muội cũng không ngại đoán suy nghĩ của a tỳ vậy.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Cao Ung Dung.

– A tỳ, tỳ khác với đám người Lưu Huệ. Họ là hận lang quân đã cướp đi những lợi lộc đã quen hưởng nhiều thế hệ của họ. Tỳ lại sợ huynh ấy đoạt quyền của tỳ. Sợ trong mắt thế nhân chỉ có Lý Mục mà không có Tiêu thất, sợ huynh ấy công lao cái chủ, thay thế mình. Cho nên tỳ thà rằng chỉ cần canh giữ nửa cái giang sơn này, an phận ở một góc cũng không muốn huynh ấy thu phục Trung Nguyên.

– Dù cho huynh ấy có khuất phục, trước đây cũng chưa từng bố trí nhân thủ bảo vệ muội, kể cả muội ở lại nơi này làm con tin, tỳ cũng không sẽ tha cho huynh ấy, có đúng hay không?

Khuôn mặt Cao Ung Dung cứng đờ, cắn răng nói:

– A Di, so với giang sơn Đại Ngu cùng với vinh hoa phú quý mà sau này a tỳ cho muội, một người đàn ông thì có đáng là gì? Huống chi hấn xuất thân thấp hèn, căn bản không đáng để muội phải vì hấn như thế. Tỳ hỏi muội lần cuối, có phải muội thật sự muốn vì họ Lý kia mà từ bỏ Cao thị và Đại Ngu không?

Lạc Thần khẽ mỉm cười.

– Muội sinh ra đã mang họ Cao, mẫu thân muội là Đại Ngu trưởng công chúa, muội chưa bao giờ quên a tỹ trước kia luôn đối xử tốt với muội. Vốn dĩ muội cũng không muốn thế, nhưng hôm nay lại không thể không như thế. Bởi vì muội biết, huynh ấy đáng để muội làm vậy.

– Nếu như huynh ấy thực sự như lời tỹ nói không còn tương lai nữa, muội cũng phải ở bên huynh ấy. Những năm này, vì triều đình này, muội và lang quân muội đã xa nhau quá lâu rồi. Muội rất nhớ huynh ấy, huynh ấy cũng rất nhớ muội. Muội cần phải đi.

– Tỹ yên tâm, chờ muội rời khỏi đây rồi, Đăng nhi sẽ bình an trở về. Muội có thể đảm bảo với tỹ.

Lạc Thần thi lễ trịnh trọng với Cao Ung Dung đứng cứng ngắc ở trên bờ, sau đó ra lệnh cho Phàn Thành ra khơi, nàng đi vào trong khoang, không hề quay đầu lại.

Phàn Thành ra lệnh cho thủy thủ vào chỗ, dưới ánh mặt trời đang lên cao, chiếc thuyền giương buồm đi dọc sông về phía Tây.

Hết chương 140

Chương 141

Cao Ung Dung đứng ở bờ sông, ánh mắt nhìn chăm chăm vào con thuyền đang đi càng xa, vẫn không nhúc nhích.

Lưu Huệ vội vàng đi lên, thấp giọng nói:

– Thái Hậu, mới vừa rồi Thái Hậu cũng đã tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy rồi đó. Ngay cả cô ta cũng như thế, lòng làm phản của Lý Mục đã rõ như ban ngày. Thần đã từng khuyên Thái Hậu nhiều lần, hôm nay thần dù có chết cũng xin nói thẳng. Từ xưa, không có thần tử mất vị mà chỉ có quân vương mất nước. Nếu Đại Ngu không còn nữa, những đại thần như chúng thần chỉ cần đổi quan bào là lại tiếp tục làm quan. Nhưng nếu như thật sự tới ngày đó, bệ hạ sẽ đi con đường nào? Thái hậu sẽ đi về đâu?

Lưu Huệ đầy vẻ kích động, ngay cả giọng nói cũng hơi run lên:

– Không phải thần nhân cơ hội báo thù riêng, mà là nếu không trừ Lý Mục thì hậu hoạn vô cùng. Thần khẩn cầu thái hậu đừng nhớ tình thân nữa. Vì Đại Ngu, cần cắt đứt phải cắt đứt, như thế mới là may mắn của Đại Ngu, may mắn của muôn dân.

– Lưu hầu trung có lòng. Ta đã biết nên xử trí thế nào.

Cao Ung Dung lạnh nhạt lên tiếng.

Chị ta quay mặt đi, hai ánh mắt như xuyên qua dãy núi Quan Sơn, về hướng Tây Nam xa xôi, nhìn chăm chăm hướng đó hồi lâu.

– A Di, người không nghe theo ta, ta nói rồi, rồi người sẽ phải hối hận.

Hai mắt chị ta sáng rực, môi mấp máy lẩm bẩm nói ra một câu như thế, sau đó bỏ mặc Lưu Huệ còn đang chưa kịp phản ứng gì, xoay người bỏ đi.

.....

Cách đó hàng ngàn dặm, thế tử Hầu Ly của Cừu Trì quốc ngày hôm nay đang nhìn thuần sư huấn luyện mãnh thú trong thú viên của mình, anh ta rất không hài lòng, trong tiếng gầm của hổ báo, anh ta không khỏi nghĩ tới con Bạch Hổ nhỏ mà năm xưa mình đã từng bắt được.

Một con thần thú như thế mà năm đó không thể nào thuần phục được, mỗi khi nhớ đến anh ta tiếc nuối vô cùng.

Ngay lúc anh ta đang âm thầm tiếc nuối chợt nghe thấy một thủ hạ chạy vào bẩm báo, nói Đại Ngu phái ngự tiền sứ giả đến, thay mặt đương kim hoàng đế an biên an dân, ra lệnh ra đó nghênh đón thì sững sốt.

Bởi vì Lý Mục mà Cừu Trì từ lâu đã quy phục Đại Ngu, dâng biểu xưng thần, nhưng mà vẫn chưa từng phái người đi vào Kiến Khang. Mấy năm nay, Kiến Khang tuy có ban thưởng nhưng mà đây là lần đầu tiên phái ngự tiền sứ giả đến.

Phụ vương Hầu Định của y mấy năm nay sức khỏe yếu đi nhiều, bắt đầu từ năm ngoái sự vụ trong nước dần dần giao cho y xử lý. Hầu Ly hỏi thân phận của sứ giả, biết được tên là Diêu Tương, là một quan văn, không dám chậm trễ, thay quần áo xong dẫn người vội vã ra nghênh đón, mời đoàn sứ giả Kiến Khang vào trong thành, dùng lễ thần tử để tiếp đãi.

Diêu Tương miễn lễ cho y xong, yêu cầu Hầu Ly cho người hầu lui ra hết, bấy giờ mới lấy một đạo thánh chỉ ra, nói Lý Mục thời gian trước công khai chống lại triều đình, phản bội triều đình, mưu đồ làm phản, lần này gã đến Cừu Trì là thay mặt bệ hạ và thái hậu truyền lệnh, ra

lệnh cho phụ tử Hầu thị trợ lực triều đình đánh hạ Nghĩa Thành, phá được thành thì sẽ được phong thưởng hậu hĩnh.

Hầu Ly giật cả mình, giờ đây mới hiểu mục đích chuyển đi này của sứ giả Kiến Khang.

Cừu Trì sở dĩ quy thuận triều đình Đại Ngu ban đầu đều là bởi vì Lý Mục. Từ trước đến nay y vẫn luôn khâm phục Lý Mục, làm sao mà chịu nghe theo triều đình đi tấn công Nghĩa Thành. Y lập tức cự tuyệt, đối phương đột nhiên gây khó dễ.

Khi Hầu Định biết được tin tức kéo cơ thể đầy bệnh tật tới đã nhìn thấy con trai bị một người đàn ông có vết sẹo trên mặt bắt lấy, đối phương tự xưng là Vinh Khang thái thú Ba Đông, phụng lệnh của triều đình tới đây tấn công Nghĩa Thành, ra lệnh Cừu Trì hiệp lực. Đại quân của mình đã tập trung hỏa lực ở bên ngoài Cừu Trì, chỉ cần mình ra lệnh một tiếng, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công Cừu Trì.

.....

Liễu Đài Thành, cây Mạt Lãng, cầu Chu Tước, bến đò cây cỏ, Lạc Thần sinh ra và lớn lên ở đây. Ở trong trí nhớ của nàng, Kiến Khang là một tòa thành trì đẹp đẽ như thế, và có một mối quan hệ không hề tách rời với nàng.

Nhưng cũng đến hôm nay, nàng mới nhận ra rằng, ngay cả tòa thành trì này khi mà người cuối cùng ràng buộc trong trái tim nàng đã ra đi, ngày ra đi vừa đến, nàng lại không còn chút lưu luyến nào về nó cả.

Nửa tháng sau, con thuyền cập bờ Giang Lãng, bên bờ đã có một đội nhân mã chờ sẵn, dẫn đầu là Lý Hiệp bước nhanh tới nghênh đón. Sự xuất hiện của y ở chỗ này ý nghĩa là gì trong lòng Lạc Thần biết rõ, nhìn những người đi theo sau y, biết đó chắc hẳn là đều từ Đô Vệ doanh cả, nàng lên tiếng cảm ơn.

Lý Hiệp cung kính đáp lễ.

– Phu nhân nói quá lời rồi, có thể được cống hiến sức lực cho Đại Tư Mã và phu nhân, đó là phúc của huynh đệ chúng tôi. Sau này Đại Tư Mã ở đâu thì chúng tôi sẽ ở đó, thề sống chết đi theo.

Năm ngoái y đã cưới Lục Nương, lúc đó còn là Lạc Thần làm mai mối. Hiện tại y đã rời khỏi Kiến Khang, Lục Nương cũng không thể nào ở lại nơi đó được, Lạc Thần liền hỏi thăm về cô ấy.

Lý Hiệp vội nói.

– Cảm ơn phu nhân. Nội tử đã được lặng lẽ an bài đi Nghĩa Thành rồi, nàng hiện đang có thai. Người đã đến nơi đó, mọi thứ đều tốt cả, chỉ đang mong ngóng phu nhân qua đó sớm để còn được hầu hạ phu nhân.

Thì ra Lục Nương đã đi Nghĩa Thành, Lạc Thần yên tâm hẳn, lại biết được cô ấy có thai thì mừng thay, chúc mừng cho y.

Trong mắt Lý Hiệp ngập tràn hạnh phúc không che giấu được, mời Lạc Thần lên xe, cùng với đội của Phàn Thành hội hợp tổng cộng mấy trăm người bước lên con đường đi về hướng Nghĩa Thành.

Kiến Khang đã bị bỏ lại rất xa, từ Giang Lăng tiến về phía Bắc, đường đi rất bình yên.

Lý Mục hiện tại lẽ ra vẫn đang ở khu vực Đồng Quan, Lạc Thần không biết tình hình và trận chiến ở đó diễn biến ra sao, nhưng nàng biết hẳn chắc chắn đang rất lo lắng cho an nguy của mình. Nàng nóng lòng muốn đến gửi cho hắn tin tức rằng mình được an toàn, để hắn hoàn toàn có thể buông bỏ mọi lo lắng để làm những gì mình muốn.

Còn có mẹ chồng, A Đình và Thẩm thị bọn họ nữa, cũng đều ở Nghĩa Thành đang chờ nàng đến. Nàng đã mấy năm không được gặp họ rồi.

Tòa thành trì đó cũng mang theo vô số kỷ niệm khi nàng và Lý Mục ở bên nhau.

Từ biệt mấy năm, không biết khóm tre vàng cạnh đình đá của hậu viện phủ thứ sử có còn không? Buổi chiều tối mùa hè nàng thường giúp Lý Mục xả nước mát, không biết nước của giếng nước đó có còn mát lạnh như thế không? Mảnh vườn hoa mà nàng gieo trồng trước cửa sổ có còn nở rộ không?

Nàng nóng lòng về nhà, ngay cả năm mơ nàng cũng muốn mau chóng được về Nghĩa Thành càng sớm càng tốt, không quản đi đường vất vả, ngày đi đêm nghỉ, cả đường đi lên phía Bắc, tới cuối tháng Tám, cuối cùng cũng đã dần dần tiếp cận Nghĩa Thành.

Buổi trưa ngày hôm nay, khi đoàn người đi đến dưới chân núi một ngọn núi thấp, mặt trời trên đỉnh đầu nóng như thiêu đốt, Lạc Thần thấy mọi người vất vả liền kêu đoàn người nghỉ ngơi một chút.

Hết đi đường thủy lại đi đường bộ, thời gian đi đường đã gần hai tháng, nơi này cách Nghĩa Thành cuối cùng chỉ còn không tới mấy trăm dặm đường nữa thôi.

Đi qua triền núi này, trong vòng ba hoặc bốn ngày là có thể đến nơi.

Cả một chặng đường trần trọc bốn ba, Lạc Thần vốn dĩ rất mệt mỏi, nhưng nghĩ sắp đến nơi rồi, tinh thần của nàng lại phấn chấn gấp đôi. Nàng ngồi dưới bóng cây dưới chân núi, uống vài ngụm nước do người giúp việc đưa cho, đang nhìn về phương xa, binh lính vừa được cử đi thám hiểm núi đã phi nước đại về và hét lên:

— Có quân đội ở bên kia núi đang đi về hướng Nghĩa Thành.

Mấy năm nay, tất cả thế lực hoạt động ở khu vực này đều bị Lý Mục tiêu diệt, Nghĩa Thành có một đội quân coi giữ ước chừng hai vạn người, do Quách Chiêm và Đới Uyên canh giữ. Nơi này cách Nghĩa Thành không tính là quá xa.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Thần là quân đội kia có lẽ là quân coi giữ Nghĩa Thành. Nhưng mà rất nhanh nàng liền ý thức được sự việc có vẻ như không hề đơn giản như vậy.

Lý Hiệp và Phàn Thành nhìn về phương hướng mà binh lính chỉ. Lý Hiệp lập tức lên ngựa mang theo vài người nhanh chóng phóng lên sườn núi, Phàn Thành lại tập kết toàn bộ binh lính vây quanh Lạc Thần, nét mặt nghiêm trọng.

Lạc Thần hỏi y:

- Quân đội này không phải người của chúng ta phải không?
- Nhìn bề ngoài có vẻ như không phải. Nhưng vì cách quá xa nên nhìn không được rõ. Phu nhân đừng quá lo lắng, Lý Đô vệ đi tra xét rồi, chờ hắn về là sẽ biết được tình hình ngay.

Lạc Thần tim đập mạnh.

Nếu như đội quân ở bên kia núi đang tiến về Nghĩa Thành kia không phải là người một nhà, vậy thì là ai?

Vào lúc này, nàng bỗng nhiên nhớ tới câu nói cuối cùng của đường tử Cao Ung Dung ngày ấy với mình khi mình rời khỏi Bạch Lộ Châu.

Chị ta nói với nàng, Lý Mục không có ngày mai. Nếu nàng đi, nàng sẽ phải hối hận.

Khi đó nàng chưa hề chú ý gì đến câu nói đó cả. Nhưng vào lúc này, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một dự cảm rất xấu.

.....

Thời điểm Lý Hiệp trở lại có bắt theo một thám báo thoát đội. Từ trong miệng đối phương mà Lạc Thần nghe được một tin tức đáng sợ.

Đội quân kia xuất phát từ Ba Đông Tây Nam, do đích thân thái thú Vinh Khang suất lĩnh, binh mã năm vạn đang hành quân gấp gáp, mục tiêu là bất ngờ tấn công đánh chiếm Nghĩa Thành.

Đây không phải là điều đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất chính là, Cừu Trì cũng đã bị khống chế.

Lấy hai vạn đối chọi với năm vạn, cộng thêm sự trợ lực của Cừu Trì, Nghĩa Thành làm sao ứng phó được đây?

Nàng đi lên triền núi, cảnh tượng đập vào mắt làm cho nàng hoảng sợ tột độ.

Ngay bên kia sườn núi, vùng đất hoang vu rộng lớn đầy rẫy hố sâu, thung lũng, tràn ngập một đội quân khổng lồ, đội quân giống như một đàn kiến dày đặc tiến về phía Nghĩa Thành. Nơi xa, bụi đất tung bay mù mịt, và thoáng có thể nghe được tiếng gầm gào của dã thú theo gió rơi vào trong tai.

Đó là binh đoàn thú quân đến từ Cừu Trì.

Nghĩa Thành đã không thể đi được nữa.

Mấy người đã mau chóng thương nghị xong.

Lý Hiệp tức khắc chạy tới Nghĩa Thành truyền tổng tin tức, đồng thời phái người lao tới Trường An, kêu Trường An phát binh gấp rút tiếp viện Nghĩa Thành.

Lạc Thần thì tạm thời ở tại chỗ này. Phàn Thành tìm một nơi ẩn thân, dựng nơi cắm trại tạm thời, đoàn người sẽ tạm thời sẽ dừng lại.

Ba ngày sau, người được phái đi Nghĩa Thành hỏi thăm tin tức đã trở lại.

Quân đội của Vinh Khang đã chạy đến bên ngoài Nghĩa Thành, triển khai tấn công mãnh liệt với thành trì.

Trong mấy năm qua, để tạo điều kiện thuận lợi cho việc liên lạc giữa Trường An và Nghĩa Thành, đồng thời để đảm bảo Trường An có thể nhận được bất kỳ tin tức nào từ Nghĩa Thành trong thời gian nhanh nhất, Lý Mục đã liên thông con đường quân sự nối liền hai nơi, cứ cách năm mươi dặm là thiết lập một dịch điểm.

Người mang tin tức năm mươi dặm đổi một con ngựa mới, ngày đêm không ngừng nghỉ, tin tức dùng tốc độ truyền tống tám trăm dặm khẩn cấp trong vòng hai ngày là có thể đến Trường An.

Lý Mục có đặt trọng binh ở Trường An. Lạc Thần tin tưởng Cao Hoàn và Tôn Phóng Chi ngay khi biết được Nghĩa Thành bị tấn công, nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tổ chức gấp rút tiếp viện. Nhanh thì bảy tám ngày, chậm thì mười ngày. Trong vòng mười ngày, viện quân nhất định đến kịp.

Nghĩa Thành với tường thành cao lớn kiên cố và hơn hai vạn quân coi giữ được huấn luyện có tổ chức ở bên trong thành, Lạc Thần tin rằng dù có bị bao vây tứ phía và quân coi giữ kiên trì đợi ngày viện quân đến kịp, hẳn là không vấn đề.

Trong nỗi lo lắng và mong đợi, nàng ngày đêm chờ đợi câu trả lời từ Trường An.

Vài ngày sau, tin tức cuối cùng cũng truyền về, nhưng mức độ nghiêm trọng của sự việc đã vượt xa sự tưởng tượng ban đầu của Lạc Thần.

Cùng lúc Mộ Dung Thế gửi quốc thư cầu hòa cho Nam triều thì Bắc Yến cũng không hề ngừng việc tấn công Đồng Quan. Mộ Dung Thế tự mình xuất chinh, tung ra toàn bộ binh lính trong nước, hơn hai mươi vạn nhân mã toàn lực tiến về phía Tây.

Quân đội của Lý Mục hiện giờ đang ở vùng Đồng Quan, chiến đấu ác liệt với đại quân Bắc Yến, trong thời gian ngắn không thể nào thoát thân được.

Mà trưởng huynh Cao Dận của mình lại vào ngay lúc này lãnh quân đội tiến về Trường An, chẳng những đã cắt đứt on đường quân sự giữa Nghĩa Thành và Trường An, mà nghe nói chuyển đi này của huynh ấy còn phụng lệnh của triều đình đi tiếp nhận chức vị thứ sử Trường An, muốn tiếp quản Trường An.

Lạc Thần hoàn toàn bị sốc trước tin tức mới đột ngột này.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, người Cao gia sẽ lại bị cuốn vào cuộc phân tranh giữa hoàng thất, Lý Mục và Mộ Dung Thế này.

Đến lúc này, nàng cuối cùng cũng hiểu được toàn bộ kế hoạch của Cao Ung Dung.

Giữ mình ở lại Kiến Khang làm con tin, cùng lúc đó, bằng tốc độ nhanh nhất phái Vinh Khang tập kích Nghĩa Thành, phái quân đội Cao thị đi chiếm lĩnh Trường An.

Nghĩa Thành là nơi Lý Mục gây dựng, Trường An là căn cứ hậu phương cung cấp lương thảo cho quân đội của Lý Mục. Nếu như kế hoạch của Cao Ung Dung có thể thành công, thì rõ ràng điều đó sẽ có ý nghĩa như thế nào đối với đội quân của Lý Mục đang giao tranh quyết liệt với Bắc Yến.

Thì ra, những khó dễ chèn ép trước đó đối với mình chẳng qua chỉ là một khởi đầu. Liên tiếp dụng binh như sấm sét sau đó mới là mũi tên nhọn thật sự của chị ta bắn vào sau lưng Lý Mục.

Cuối cùng nàng cũng hiểu tại sao ngày hôm đó Cao Ung Dung lại nói với mình một câu như vậy khi mình rời đi.

Nàng vẫn đánh giá quá thấp điểm mấu chốt của đường tỵ.

Không còn nghi ngờ gì nữa—rõ ràng là giữa đường tỵ của mình và hoàng đế Bắc Yến Mộ Dung Thế ngoài cái gọi cái ngưng chiến nghị

hòa thì giữa hai người đó đã âm thầm đạt được sự ăn ý nào đó mà không một ai biết.

Trường An cũng sắp gặp phải nguy cơ, rất hiển nhiên Nghĩa Thành đã không thể nào trông cậy vào nó để phát binh cứu viện được nữa.

Nàng nên làm gì bây giờ đây?

Cả người nàng lạnh như băng, gần như không thể đứng thẳng được, bủn rủn ngồi xuống.

Bầu không khí chung quanh cũng theo đó đông cứng lại.

Phàn Thành và mấy trăm binh lính đứng ở trước mặt nàng, nét mặt nghiêm trang nặng trĩu.

Nàng bất động giống như tượng đá, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể dâng lên như thủy triều, xối vào màng nhĩ, phát ra tiếng vang rầm rầm, toàn thân không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, chẳng bao lâu, mồ hôi chảy ra làm quần áo ướt đầm, dính chặt vào lưng nàng.

Một cơn gió thổi qua, nàng rung mình một cái, đột nhiên, trước mắt hiện ra một thứ.

Nàng nghĩ tới rồi.

Chiếc hộp nhỏ mà cha nàng để lại vào đêm trước khi ông ra đi năm đó, mấy năm nay nàng đều cất giữ cẩn thận, lần này khi rời khỏi Kiến Khang, nàng còn mang theo bên mình.

Nàng đột ngột đứng lên chạy một mạch về phía lều trại tạm dựng lên đêm qua xông vào trong, mở rương ra nhanh chóng lật đổng quần áo lên, rất nhanh đã tìm được hộp nhỏ kia.

Nàng cầm chìa khóa ở bên cạnh lên, run rẩy tra chìa khóa vào lỗ khóa, vặn một cái.

Một tiếng “cạch” rất nhỏ vang lên, khóa được mở ra.

Trái tim Lạc Thần đập kịch liệt, lòng bàn tay ướt đẫm, mồ hôi từ trên trán nàng chảy xuống, phe phủ đôi mắt nàng.

Nàng cầm ống tay áo lau đi mồ hôi, mở hộp ra, nhìn thấy một miếng hồ phù ở trong đó.

Dưới hồ phù là một bức thư tay được gấp gọn ghẽ.

Hai thứ đó lặng lẽ nằm ở tráp, như là nó đã chờ nàng mở ra từ rất lâu rồi.

Hết chương 141

Chương 142

Đây là một bức thư Cao Kiệu để lại cho Lạc Thần.

Điều đầu tiên ông nói là ông hy vọng lá thư này sẽ được niêm phong mãi mãi, bởi vì một khi nó được mở ra, đó sẽ là một cảnh mà ông không muốn thấy nhất sẽ xảy ra trong triều đình.

Tiếp theo ông nói, vào năm chưa đến nhuộc quán ông đã tiếp quản vị trí gia chủ Cao thị, thân ở địa vị cao, nửa đời cống hiến cho triều đình, biết rõ tệ nạn của môn phiệt, hẹp hòi của hoàng thất, năm đó Bắc phạt thất bại, ngoại trừ năng lực của bản thân ra thì cán tay phía sau cũng chưa chắc không phải là xiềng xích.

Cao Kiệu nói với con gái, cha không phải là không oán không hận triều đình, cũng không phải là chưa từng nỗ lực, nhưng mà điều có thể làm lại cực kỳ hữu hạn. Thân là gia chủ Cao thị, ngay từ khi sinh ra đã mang sẵn thân phận địa vị cao có liên hệ sâu xa nhiều thế hệ giữa hoàng thất và môn phiệt, đứng trước du quan đã ăn sâu bén rễ, ông muốn làm một vị quan tốt nhưng lại thiếu quyết đoán, muốn làm tuần lại nhưng rồi lại phụ thương sinh và thiên hạ. Làm quan hơn hai mươi năm, trong ngoài đều khốn đốn, chẳng khác nào một sự dẫn dắt. Theo tự đánh giá của ông, ông có chí cao lực lớn nhưng lại không hoàn thành được việc gì, nhìn khắp Nam Triều, danh sĩ qua sông nhiều hơn cá diếc, có thể khiến thiên hạ thái bình dân chúng an ổn ông chưa từng thấy một ai. Cho đến khi nhìn thấy Lý Mục, như thể đã nhìn thấy một ngọn lửa nhỏ trong thế giới nhỏ bé này.

Quân thần tường an, nước có thể khởi tử hồi sinh, dân có thể an gia phục nghiệp, đó là mong mỏi của ông.

Vì vậy, dù biết triều đình đã là căn bệnh trầm kha khó chữa, nhưng ông vẫn hy vọng Lý Mục, người mà ông coi trọng sẽ lùi một bước cùng với mình nâng đỡ triều đình mà ông đã ủng hộ nửa đời người này.

Nhưng mà ông làm sao không biết thế gian này vốn chẳng có phương pháp nào vẹn toàn đôi bên cả. Mong đợi của bản thân mình xa vời vô cùng.

Cao Kiệu nói, trong tương lai, nếu như Lý Mục chưa làm ra hành động cây công mưu toan soán vị mà lại bởi Cao hậu vì tư tâm mà cản trở hấn Bắc phạt, thậm chí còn muốn làm hại Lý Mục, đó là việc ông không thể nào tha thứ được. Mà hai bên đối lập ắt sẽ liên lụy nàng vào trong đó, cũng sẽ là một cửa ải khó khăn mà nàng phải vượt qua.

Cho nên ông giao quyền quyết định cuối cùng này cho Lạc Thần.

Bởi vì ông tin tưởng con gái của mình. Nàng sẽ không bởi vì Lý Mục là trượng phu của nàng hoặc là Cao hậu cùng họ với mình mà sẽ có sự bất công thiên vị.

Cao Kiệu nói với con gái, ông để lại cho nàng một sự chuẩn bị.

Đầu tiên là Lục Giản Chi. Nơi Lục Giản Chi lấy danh nghĩa quận binh địa phương thay mình duy trì một đội quân hoàn toàn trung thành với mình. Tướng sĩ ngoài bộ phận cựu quân Lục thị ra, còn lại toàn bộ đều là gia binh cùng con cháu năm xưa từng theo mình Bắc phạt, đều là những tinh binh kiêu dũng thiện chiến. Bắt đầu từ ba năm trước đã phụng mệnh của mình tập hợp dưới quyền của Lục Giản Chi.

Sở dĩ ông âm thầm lưu giữ một đội quân hoàn toàn thoát ly khỏi Quảng Lăng quân như thế mục đích là để phòng bất trắc. Chỉ cần nhận được tin tức của nàng, Lục Giản Chi sẽ tức khắc tập hợp quân đội nghe theo hiệu lệnh của nàng.

Ong còn để lại cho Lạc Thần một thứ khác nữa, đó là hồ phù song tường hợp nhất trong hộp kia.

Mỗi một thế hệ gia chủ của Cao thị đều có một miếng hồ phù dùng để đánh dấu thân phận và chỉ huy quân đội, quân sĩ biết rõ thấy hồ phù như thấy gia chủ, mà gia chủ sau khi chết, hồ phù sẽ chôn theo chủ nhân.

Hồ phù trong hộp đó là ấn tín đại biểu cho Cao Kiệu là gia chủ Cao thị.

Cao Kiệu nói, Cao thị có nhiều mối quan hệ khác nhau với hoàng thất, ông để lại hồ phù của mình cho nàng, chỉ là suy xét phòng ngừa bất trắc có thể xảy ra. Trước khi ông rời đi đã từng có cuộc triệu tập riêng tư với Cao Dận, nói sau này nếu nhìn thấy hồ phù thì như thấy ông, lời nói của người cầm phù chính là mệnh lệnh của ông, ra lệnh cho Cao Dận phải nghe theo. Cao Dận lúc đó xúc động nhận lời, cũng nói mình sẽ không nuốt lời.

Cuối thư cha nói, nguyên nhân cốt lõi của sự hỗn loạn ngày nay đã được truy tìm, tất cả đều là lỗi của ông. Chỉ mong tất cả những gì ông để lại có thể giúp nàng một tay, cũng coi như đền bù cho việc ông đã cưỡng ép Lý Mục ở lại nâng đỡ Nam Triều.

Cuối cùng ông dặn dò con gái, bất luận có xảy ra chuyện gì, mỗi khi làm gì nàng cũng phải đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu.

Lạc Thần tim đập nhanh như trống, hai tay run rẩy kịch liệt, đọc nhanh lá thư.

Cuối cùng nàng đã hiểu vì sao năm ngoái Lục Giản Chi lại dâng tấu tự cầu chức thái thú Tây Lăng.

Tây Lăng nằm ở Giang Bắc, đó là nơi nằm giữa Giang Hạ và Giang Lăng, không phải là địa phương quan trọng mà chỉ là một quận huyện cấp trung bình thường. Lúc đó huynh ấy vừa mới hết hạn hiếu kỳ, Phùng Vệ đích thân tiến cử muốn trọng dụng huynh ấy. Không

ngờ huynh ấy lại tự xin đi làm thái thú Tây Lăng, khiến cho cả triều đình đều không hiểu.

Phùng Vệ còn cứ mãi khuyên nhủ huynh ấy một thời gian, nói với tài danh của huynh ấy đi nơi đó làm thái thú thật sự là tiếc tài. Lục Giản Chi lại lấy lý do mình lúc thiếu niên đã từng du ngoạn Tây Lăng, yêu thích phong cảnh sơn thủy ở đó, thỉnh cầu triều đình phê chuẩn. Phùng Vệ thấy huynh ấy rất kiên quyết, trong lòng còn nghi ngờ huynh ấy vẫn còn có bóng ma bị Lý Mục đả kích chưa thoát ra được, hiện giờ nếu như vào triều cùng làm quan khó tránh khỏi sẽ xấu hổ, bấy giờ mới cầu xin một chức quan nhàn tản ở bên ngoài. Tuy trong lòng ông ta thấy tiếc nuối, nhưng mà cũng lại hiểu. Vì thế Lục Giản Chi đã đi nơi đó làm quan, trở thành một vị thái thú Giang Bắc không có tiếng tăm gì.

Suy nghĩ trước đây của nàng rất giống với Phùng Vệ, nghĩ rằng có thể những năm qua huynh ấy đã trải qua quá nhiều thăng trầm và chán nản nên đã tìm một chức quan nhàn tản, gửi gắm tình cảm của mình vào sơn thủy mà thôi.

Mãi đến lúc này, sau khi đọc thư của phụ thân, nàng mới hiểu được ý nghĩa thâm sâu của việc làm thái thú Tây Lăng của Lục Giản Chi. Nói vậy đó cũng là mưu tính của phụ thân đối với huynh ấy. Ngoại trừ để nuôi quân, càng quan trọng hơn là vị trí của Tây Lăng đúng lúc nằm giữa Giang Bắc. Bất luận là đi Kiến Khang hay là đi vùng Nghĩa Thành nơi thế lực của Lý Mục đều rất là thuận tiện.

Nàng nhìn lá thư và hồ phù mà phụ thân để lại cho mình, nhớ tới tình cảnh hai cha con gặp mặt lần cuối lúc ông chuẩn bị rời khỏi nhà đã gọi mình vào thư phòng, hiện giờ không biết người đang ở phương nào, đôi mắt nàng trở nên cay xè.

Nàng nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài, chờ ổn định lại tinh thần rồi lập tức lấy bút mực viết một phong thư rồi gọi Phàn Thành vào, dặn dò một lúc.

Nàng ra lệnh cho y ngay lập tức đi Tây Lăng, cần phải mang theo thư của mình giao tận tay cho Lục Giản Chi, bảo huynh ấy hỏa tốc phát binh tới đây gấp rút tiếp viện Nghĩa Thành.

Phàn Thành biết sự việc cực kỳ khẩn cấp, nửa khắc cũng không dám chậm trễ, suy nghĩ một giây lập tức tuân mệnh, chỉ mang theo mấy người đồng hành để tiện hành sự trên đường đi, số người còn lại thì để lại cho Lạc Thần, dặn dò bàn giao lại mọi việc cho cấp phó Dương Kế, bảo gã phải bảo vệ tốt Lạc Thần, sau đó thì đi ngay.

Từ nơi này đến Tây Lăng nếu như đi không ngừng nghỉ nhanh thì bốn năm ngày, chậm thì sáu bảy ngày thì đoàn người của mình có thể đến kịp.

Phàn Thành đi rồi, Lạc Thần bảo Dương Kế lựa chọn mấy thủ hạ giỏi về ứng biến, đóng giả thành binh lính Ba Đông, kêu mấy người tiếp cận Nghĩa Thành, nghĩ cách truyền tống tin tức viện quân sắp đến cho đoàn đội Lý Hiệp, nhằm khích lệ nhân tâm.

Lạc Thần biết, trước khi cứu binh đến, những gì nàng có thể làm đều đã làm hết. Kế tiếp, nàng dù tiếp tục ở lại nơi này chờ đợi cũng không có tác dụng gì cả.

Nàng yêu cầu A Cúc và đội thị nữ đi cùng mình từ Kiến Khang đến đây tiếp tục ở lại nơi tương đối an toàn này, để lại một số binh lính bảo vệ họ, đồng thời đợi quân tiếp viện của Lục Giản Chi đến, mình thì sáng sớm ngày hôm sau lên đường đi về hướng Trường An.

Không ai có thể hiểu được tâm tình của nàng lo lắng và tuyệt vọng cỡ nào.

Nghĩa Thành còn bị quân đội Vinh Khang bao vây, mà huynh trưởng mà mình luôn kính trọng lại đang đối địch với trượng phu của nàng.

Dù cho a huynh mang theo thánh chỉ đến thì quân coi giữ tại Trường An cũng không thể nào cúi đầu mà dâng Trường An ra.

Bất kể trận chiến chiếm thành có thực sự nổ ra hay không, điều Lạc Thần lo lắng nhất vẫn là mặc dù hoả lực của Cao Dận tập trung ngoài thành, dù cho không tấn công thành thì nguồn cung cấp lương thực của Trường An cũng sẽ bị cắt đứt.

Mà một khi nguồn cung cấp lương thực bị mất đi, Lý Mục và quân đội của hắn ở quan ngoại xa xôi kia sẽ cảm thấy như huyết mạch của họ đã bị cắt đứt.

Năm xưa sở dĩ phụ thân lần thứ hai Bắc phạt bị thất bại một nguyên nhân trí mạng đó là lương thảo phía sau không thể tiếp tục được nữa, đại quân không còn lực để duy trì, cho nên mới thất bại mà lui về.

Mà lúc này đây, Lạc Thần biết, tình trạng Lý Mục gặp phải còn hung hiểm hơn so với phụ thân năm xưa Bắc phạt.

Năm xưa phụ thân Bắc phạt, họ chỉ cần ông thất bại mà quay về là đã thấy mãn nguyện dừng tay. Mặc kệ trong lòng phỉ báng thế nào, ít nhất ngoài mặt vẫn luôn giao hảo qua lại, sống yên ổn với nhau.

Nhưng mà tới phiên Lý Mục Bắc phạt, tình huống lại hoàn toàn bất đồng.

Cũng chỉ có ở trên người Lý Mục, từ cái ngày hoàng triều này ra đời, chỉ có sự thù hận và đối kháng tự nhiên giữa sĩ tộc và hàn môn giống như một khối u ác tính tồn tại như bóng với hình, mới có thể bày ra đến vô cùng nhuần nhuyễn như thế.

Ở Nam Triều, có bao nhiêu người yêu quý Đại Tư mã của họ thì có bấy nhiêu người hận hắn thấu xương. Với mỗi chút sự kính yêu mà hắn nhận được, thì những lưỡi kiếm sợ hãi và hận thù đâm sau lưng hắn càng trở nên sắc bén hơn.

Có lẽ Cao Dận vẫn khác với những người khác. Nhưng mà huynh ấy thân là gia chủ Cao thị, nếu như không nhanh chóng giải thích tất cả cho huynh ấy, chỉ xét tới hành động mình tự ý rời khỏi Kiến Khang,

huynh ấy thật sự không có lý do gì mà không coi Lý Mục như phản thần, càng không thể để huynh ấy vì Lý Mục mà mang theo toàn bộ gia tộc Cao thị phản bội Nam Triều.

Lạc Thần lòng nóng như lửa đốt, hận không thể chấp cánh lập tức bay đến Trường An.

Nếu như khi đại huynh đã biết được thái hậu đương triều âm thầm giao dịch với Mộ Dung Thế, biết khi ra lệnh cho huynh ấy đi tiếp quản Trường An thì đã đồng thời bao vây Nghĩã Thành, nàng không tin a huynh vẫn sẽ còn thờ ơ mà tuân theo mệnh lệnh của Cao Ung Dung tiếp quản Trường An, cắt đứt con đường cung cấp lương thảo của Lý Mục.

Dưới sự bảo vệ của Dương Kế, đoàn người của nàng tránh con đường có khả năng sẽ đụng phải đội quân của Vinh Khang, đi con đường vòng hoang dã về phía Bắc, đi ba ngày cuối cùng đã đi ra ngoài được hơn trăm dặm, bỏ lại doanh địa người Ba Đông lại phía sau.

Ngay khi Lạc Thần tưởng rằng mình có thể thở phào nhẹ nhõm và cân nhắc việc chuyển sang con đường cũ nhanh hơn thì vào tối ngày thứ ba, đoàn người đi qua một ngọn đồi, đột nhiên nhìn thấy một đội binh lính vận chuyển quân lương Ba Đông.

Cuộc chạm trán tới đột ngột không kịp đề phòng như thế.

Đoàn người lập tức tránh né. Thế nhưng vẫn muộn một bước, đối phương đã nhìn thấy và hô hào đuổi theo.

Những vệ binh bảo vệ Lạc Thần này lập tức ứng phó theo kế hoạch đã định ra trước, nhanh chóng chia binh làm hai đường, một đường thu hút sự chú ý của truy binh phía sau, một đường mượn địa thế che lấp mà che chở cho Lạc Thần đi hướng ngược lại, cuối cùng thoát khỏi truy binh. Màn đêm buông xuống, hai bên dựa theo ám ký để lại trên đường mà lại hội hợp nhau, sáng sớm ngày hôm sau trời còn chưa sáng tiếp tục gấp rút lên phía Bắc.

Nhưng một khi vận rủi bắt đầu, nó dường như không dễ dàng dừng lại.

Đến giữa trưa, ngay sau lưng họ, một nhóm lính truy đuổi bất ngờ xuất hiện, số lượng dường như lớn hơn rất nhiều so với nhóm lính ngày hôm qua. Hiển nhiên, những người truy đuổi lần này không phải ngẫu nhiên gặp nhau mà là cố ý.

Truy binh không chỉ truy đuổi gắt gao mà còn sử dụng thú binh, phát ra tiếng hổ gầm, tiếng báo gầm càng lúc càng gần.

Cách đây vài ngày, khi nàng quyết định đến Trường An, nàng đã chuyển sang cưỡi ngựa giống như những vệ binh xung quanh mình. Kỹ năng cưỡi ngựa của nàng không quá tinh diệu nhưng cũng quá đủ để điều khiển con ngựa dưới chân.

Nhưng hôm nay, tọa kỵ hiển nhiên là bị tiếng gầm rú của hổ báo phía sau hết đợt này đến đợt khác làm cho hoảng sợ, tốc độ chạy càng lúc càng chậm. Nhìn thấy hổ báo đuổi theo, Dương Kế mau chóng đưa ra quyết định, dẫn dắt mọi người che chở Lạc Thần chuyển hướng sang khu rừng gần đó.

Đoàn truy binh này do chính Vinh Khang xuất động đuổi tới.

Ngày hôm qua, sau khi nghe tin tức mà thám báo báo về, y đã nghi ngờ đoàn người đi Trường An này chính là Lạc Thần. Y cho dừng tấn công thành trì, tức khắc hạ lệnh tạm thời bao vây thành, đình chỉ tiến công, ra lệnh cho thuần thú đến từ Cừu Trì điều khiển hổ báo cùng mình đuổi theo suốt đêm tới đây. Vừa rồi khi đến gần, y nhìn một cái là nhận ra Lạc Thần ở trong đó, y mừng rỡ như điên, thúc giục nhân mã điên cuồng đuổi theo không tha.

Bị bao vây bởi dã thú, cuối cùng họ cũng ép được đoàn người đi tới một sườn vách đá.

Thuần thú lập tức điều khiển hổ báo bao vây đỉnh núi.

Dương Kế dẫn dắt vệ binh vừa đánh vừa lui, liên tục lui về đến cuối vách đá.

Hai vách đá đối diện nhau, ở giữa cách nhau mấy trượng, phía sau có một vách đá dựng đứng, giữa vách đá có một dòng suối, nhất thời không có đường lui.

Dương Kế lợi dụng nham thạch yểm hộ, tổ chức vệ binh, dùng mũi tên trận ngăn cản truy binh đang nhanh chóng tới gần.

Một cơn gió núi thổi qua khiến quần áo của Lạc Thần bay phần phật, gần như không đứng vững. Đứng giữa hai vách núi, nhân lực tuyệt đối không thể vượt qua, mấy chục dã thú vây quanh ba phía, Vinh Khang càng ép càng gần, chính tự mình chỉ huy binh lính đi lên, phía sau lại không đường để đi, nhưng nàng không hề sợ hãi, lấy chiếc túi đựng hổ phù giấu trên người đưa cho Dương Kế đang bảo vệ bên cạnh mình, nói:

— Dương tướng quân, ngài mau chóng đuổi tới Trường An giao thứ này cho đại huynh của ta. Nói cho huynh ấy biết tình huống của ta và Nghĩa Thành, nói đây là mệnh lệnh của phụ thân ta, kêu huynh ấy lập tức lui binh!

Dương Kế nhìn truy binh trước mặt cùng với đàn dã thú đang bao vây ở triền núi đang càng lúc càng ép tới gần, nếu không phải bị thuần thú nhân áp chế, chúng đã xông lên cắn xé rồi, trầm giọng nói:

— Xin phu nhân hãy cất giữ kỹ nó. Huynh đệ chúng tôi không một ai là sợ chết. Vừa rồi tôi cố tình dẫn dụ bọn chúng vào núi. Tôi kêu các huynh đệ phóng hỏa đốt núi, đợi ép lui đàn thú rồi, khói nổi lên, dưới sự yểm hộ của họ, tôi sẽ đưa phu nhân rời khỏi đây.

Lạc Thần nhìn từng gương mặt thấy chết không sờn ở trước mặt mình, trong lòng vô cùng cảm động, buộc chặt chiếc túi giữ hổ phù lên người, gật đầu:

– Được. Tôi tin các vị. Các vị phải cẩn thận.

Vinh Khang nhìn thấy rất rõ con gái Cao thị mà mình thầm yêu kia đứng trên đỉnh núi cách đó không xa, nghĩ đến cảnh tượng mình sẽ có được sau đó, trong lòng xao động không ngừng.

Y làm sao mà không nhìn ra được ý đồ của Dương Kế, nhưng lại không dám cho phép binh lính bắn tên vì sợ làm ngộ thương tới Lạc Thần, sợ lửa lớn thật sự bùng lên, ỷ vào nhiều người, lập tức ra lệnh cho binh lính tấn công lên trên, hô to:

– Tất cả đều xông lên cho ta. Không được làm tổn thương đến cô ấy. Ta muốn nàng còn sống. Ai bắt được nàng, ta sẽ phong quân công hạng nhất, ban quan tước, tiền thưởng một vạn.

Phần thưởng hậu hĩnh như thế, binh lính không màng tất cả xông lên đỉnh núi. Tiếng hô hào giết chóc, tiếng gầm rú cho đàn thú phát ra kinh tâm động phách.

Dương Kế hô to:

– Phóng hỏa!

Vệ binh tuân lệnh đang chuẩn bị hành động thì đột nhiên một tiếng hổ gầm từ đầu rừng đối diện vách núi bên kia truyền tới.

Tiếng hổ gầm này trầm và hùng hậu, tràn ngập nghiêm nghị uy nghiêm, tiếng gầm như sóng âm vang vọng giữa núi đồi, như rung chuyển đất rung trời, kéo dài rất lâu, trong chốc lát, choáng ngợp mọi tiếng ồn xung quanh.

Vừa rồi đám dã thú còn đang gào thét biểu tình đột nhiên im bật, đám binh sĩ đang điên cuồng lao lên đồi cũng bị tiếng hổ gầm đột ngột vang lên làm cho giật mình chứng lại, tất cả đều dừng lại nhìn về phía rừng núi đối diện.

Một cơn gió thổi qua, làm xào xạc những hàng cây xung quanh.

Tiếng gầm của hổ dường như truyền đến từ phía sau không xa, khiến máu trong ngực Lạc Thần dâng trào.

Cùng với tiếng gầm kéo dài bên tai, nàng đột ngột quay đầu lại, nhìn thấy một bóng to lớn màu trắng nhảy ra từ khu rừng trên vách đá đối diện.

Đó là một Bạch Hổ thành niên, thân thể khổng lồ, dáng người mạnh mẽ dị thường, di chuyển mấy lần dọc theo vách núi dựng đứng và gồ ghề, nhìn về phía bên này rồi đột nhiên tung người nhảy lên, cái bóng giống như một tia chớp màu trắng từ vách đá đối diện phóng qua khe núi rộng mấy trượng, “thịch” một tiếng, vững vàng đáp xuống bên này, dừng chân ở trên một khối đá khổng lồ nhô cao trên vách đá.

Bạch Hổ từ trên cao nhìn xuống, uy phong凛冽, đối mặt với gió núi gầm một tiếng dài đối với dã thú dưới chân, tiếng gầm hoang dã và đầy tức giận.

Tiếng gầm vang vọng giữa núi rừng.

Mọi người đều sợ ngây người.

Đàn hổ báo đang chuẩn bị di chuyển chờ cắn xé con mồi, trước sự uy hiếp của con Bạch Hổ tràn ngập khí chất vương giả như từ trên trời giáng xuống từ từ cúi đầu xuống, dáng vẻ ngoan ngoãn thần phục, trong mắt ánh lên vẻ sợ hãi và phát ra những tiếng rên ư ử đầy yếu thế.

Khoảng cách thật sự quá mức gần.

Lạc Thần ban đầu cũng sợ hãi, được các hộ vệ như lâm đại địch bảo vệ phía sau, từ từ lui về phía sau.

Nàng mở to mắt nhìn Bạch Hổ đứng trên tảng đá khổng lồ cao ngất, khi ánh mắt rơi vào vòng tròn lông đen trên cổ nó, ánh mắt nàng dán chặt, đột nhiên tim đập mạnh.

Nàng nhận ra con hổ to lớn uy mãnh vô song trước mặt chính là con hổ trắng nhỏ từng có một mối duyên cũ với nàng trước kia.

Nàng sẽ không nhận sai. Cũng không biết, đã qua nhiều năm như vậy, con hổ đực trước mặt hiện đã trưởng thành liệu nó có nhận ra mình hay không.

– Bé ngoan ơ!

Lạc Thần bật thốt lên cái tên mà trước kia nàng đã từng gọi nó.

Hết chương 142

Chương 143

Nghe được giọng nói của nàng, con Bạch Hồ ngoảnh mặt về phía nàng. Hình thể của nó to lớn, cần cổ thô to, ngồi trên khối đá to lớn bả vai xòe ra hai bên giống như hai hàng quạt sắt, bốn móng vuốt cũng sắc bén không kém như những chiếc móc câu, trên các đầu móng vuốt còn sót lại vết máu của con mồi chưa được liếm sạch.

Nó có vàng trán rộng, khuôn mặt thẳng tắp uy nghiêm, đôi mắt hổ màu nâu nhạt hình tam giác, bộ răng nanh trắng sắc nhọn, hình như vừa rồi nó đã bị đánh thức bởi những tiếng động này từ phía đối diện trong nó đang ngủ, rất là khó chịu, bấy giờ mới có màn xuất hiện như thế này.

Tuy nhiên, con Bạch Hồ trước mặt ngoại trừ cái đầu vẫn tròn và bộ lông đen giống như cái vòng trên cổ, thì nó đã hoàn toàn khác so với con hổ nhỏ đáng thương đang chờ nàng giải cứu ở trong ký ức của Lạc Thần.

Nó mạnh mẽ cường tráng, uy nghiêm và tàn bạo, từ đôi mắt hổ cho đến cái đuôi như roi sắt, toàn thân nó tràn đầy sức mạnh rắn đẽ, như thể xông tới bất cứ lúc nào dùng răng nanh và móng nhọn của nó xé rách và đập tan con mồi trước mặt.

Lạc Thần mới gọi nó một tiếng, thấy sự chú ý của nó bị mình thu hút, trong lòng lại cảm thấy thấp thỏm.

Tuy rằng lúc còn nhỏ nó rất có linh tính, lại rất gần gũi với nàng, nhưng cũng đã mấy năm trôi qua, nếu không phải vừa rồi nhìn thấy bộ lông hiếm có của nó, chỉ sợ ngay cả nàng cũng không nhận ra nó. Dù sao cũng là dã thú, ở trong núi rừng đã ở đó nhiều năm, làm sao nó còn nhớ được mình?

Tiếng gọi bật thốt ra của nàng vốn là bởi vì kinh ngạc vui mừng, nhưng nếu bởi thế mà bị nó tấn công, dưới tình cảnh đó chẳng phải là dẫu đồ bìm leo tự gây phiền phức cho nhóm Dương Kế hay sao?

Nàng hối hận cũng đã muộn.

Nàng không dám lên tiếng nữa, chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh, không chớp mắt nhìn con hổ trắng to lớn đối diện đang nhìn mình, trên mặt nở nụ cười.

Bạch Hổ dùng đôi mắt màu nâu nhạt âm u lạnh lẽo nhìn chăm chăm nàng, một lát sau, đầu nó hơi nghiêng nghiêng, gior móng vuốt lên, chần chần một chút như là muốn nhảy xuống khối đá lớn.

Cả người Dương Kế căng cứng, hai mắt nhìn chăm chăm vào con hổ hung dữ trước mặt như là sắp có hành động, lập tức dùng cử chỉ tay và ngôn ngữ mô tả hiệu cho đồng đội từ từ lui về phía sau.

Đối mặt với con Bạch Hổ mà mình chưa từng nhìn thấy trong đời này, Vinh Khang sửng sốt, sau đó lập tức bị bộ lông đẹp đẽ quý hiếm của nó thu hút, trong lòng thầm hô may mắn, không ngờ hôm nay chẳng những có được mỹ nhân mà còn được một bộ lông thú quý hiếm nữa. Y lặng lẽ giương cung lên cài tên vào, kéo căng, nhắm chuẩn vào mắt nó, bắn tên.

Mũi tên lao đi như sao băng về phía Bạch Hổ, mũi tên cọ xát với không khí, phát ra tiếng u u rất nhỏ.

– Cẩn thận!

Nó làm động tác nghiêng đầu làm cho Lạc Thần cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhìn mũi tên bắn về phía nó, nàng theo bản năng kêu lên.

Bạch Hổ khẽ cử động đôi tai, đột ngột quay đầu lại, phát ra một tiếng gầm gừ nhỏ từ cổ họng, nhìn chăm chăm vào Vinh Khang, ngồi xổm

xuống, đá hai chân sau mạnh mẽ và nhảy lên khỏi tảng đá, thân hình vẽ đường một vòng cung dài trong trên không, đáp xuống một khoảng trống chỉ cách Vinh Khang không tới mấy trượng, gầm lên nhào tới Vinh Khang vẫn còn đang nắm cung tiễn trong tay.

Vinh Khang bắn một mũi tên không trúng, gần như trong nháy mắt đã nhìn thấy con mãnh hổ này đã nhảy tới trước mặt mình thì kinh hoàng tột độ. Nhưng dù sao y cũng là người mang binh, cũng chưa từng thất thố bao giờ, trong lòng còn nghĩ phải lấy được bộ da hoàn chỉnh của nó, nhanh chóng lui ra phía sau binh lính, ra lệnh cho thuần thú sư đuổi đàn thú vây khốn bắt sống nó.

Thuần thú sư không dám trái lệnh, thối còi lên ra lệnh, đàn hổ báo thay đổi vẻ hung dữ thường ngày, sợ hãi rụt rè, ban đầu chỉ vờn quanh con Bạch Hổ không dám tới gần, mãi cho đến khi thuần thú sư dùng chiếc roi móc đặc biệt thường dùng để thuần hóa động vật quất tới, lại huýt tiếng còi ra lệnh, mấy con hổ báo cuối cùng giương nanh múa vuốt vồ về phía con Bạch Hổ.

Bạch Hổ nổi giận gầm lên một tiếng, không lùi mà tiến tới, nhảy lên vồ tới đám hổ báo kia, dùng móng vuốt kèm theo tiếng gầm rú, con hổ vằn đi đầu tiên từ cổ đến bụng bị xé rách, một lỗ dài mở ra, ruột rơi xuống đất.

Gần như cùng lúc đó, một con hổ vằn khác từ phía sau lao tới, há miệng cắn vào cổ Bạch Hổ. Bạch Hổ quay đầu lại, nhảy lên tóm lấy nó, răng nanh nhe ra nhanh như chớp, chỉ nghe “rắc” một tiếng, đã cắn đứt cổ nó. Con hổ vằn ngã xuống đất, phát ra một tiếng tru thê lương. Con báo thứ ba đang cùng tấn công nhảy lên cao lao về phía trước thì bị một móng vuốt của Bạch Hổ tát văng ra xa, lăn lộn trên mặt đất, còn chưa kịp đứng lên đã bị Bạch Hổ nhào lên cắn vào hông, máu tươi đầm đìa, sau một hồi cắn xé, cuối cùng nó cũng giãy giụa thoát được hàm răng nhọn của Bạch Hổ, hoảng sợ rên ư ử, kẹp lấy cái đuôi đang không ngừng chảy máu khắp khiêng bỏ chạy.

— Gàoooo...

Khỏe miệng và bàn chân của Bạch Hổ dính đầy máu tươi, lông sau gáy dựng lên, đôi mắt của nó trợn lên, hướng về phía đàn thú trước mặt, nổi giận gầm lên một tiếng, đám hổ báo đều co rúm lại ra sau, run lên bần bật không dám đi lên nữa.

Thuần thú sư mặt tái mét, vừa lui về phía sau vừa thối cùi vung roi. Bạch Hổ nhảy chồm lên lao về phía người đó, ngay khi gã quay người bỏ chạy nó đã từ phía sau làm gã ngã nhào xuống, há cái miệng to tướng đầy màu ra cắn đứt cổ.

Hổ báo đều theo lệnh của thuần thú sư, thuần thú sư đột nhiên bị Bạch Hổ cắn chết, giống như mất đi gông xiềng, có con bị mùi máu tanh hấp dẫn, nhào lên và bao vây vài con thú chết đang ăn thịt, có con đã tính lộ ra, quay đầu đi theo Bạch Hổ chuyển sang tấn công binh lính của Vinh Khang.

Trong bất giác, những ngọn cỏ nhảy múa điên cuồng, bụi bay lên mù mịt, quân lính hò hét ầm ỹ, hoặc bắn tên bừa bãi vào đàn thú, hoặc quay đầu bỏ chạy, tình cảnh hỗn loạn vô cùng.

Bấy giờ Vinh Khang mới tái mặt mày, vội vàng hiệu lệnh cung tiễn thủ bày trận bắn tên nhưng mà đã muộn, đàn thú đi theo Bạch Hổ lộ hết dã tính của nó nhảy vào đoàn người gặp người là điên cuồng cắn xé, binh lính không sao chống cự lại được tranh nhau bỏ chạy, tiếng la thảm thiết hết đợt này đến đợt khác.

Trong mắt Bạch Hổ bắn ra tia hung hãn, cùng với mấy con hổ báo đi theo đuổi theo Vinh Khang đang bỏ chạy, thân hình như tia chớp tung người nhảy lên một cái, bổ nhào vào phía sau lưng y.

Vinh Khang nghe được tiếng la hét thảm thiết của binh lính đến từ phía sau, biết mình bị hổ báo tấn công, lại cảm thấy sau đầu có một cơn gió mạnh, nháy mắt lông tóc dựng ngược lên, không rảnh lo cái khác cuống quýt lăn tròn tại chỗ khó khăn lắm mới thoát được một cú vồ trí mạng đến từ phía sau. Nhưng mà y cũng vẫn chậm một chân,

bả vai đau nhức dữ dội, không ngờ đã bị móng vuốt của Bạch Hổ xé xuống một miếng thịt, máu tươi bắn ra.

Trường hợp đã hoàn toàn mất khống chế.

Y không dám ở lại nữa, nén cơn đau tụ tập với binh lính xông tới bảo vệ mình bò từ dưới đất đứng lên hốt hoảng lui lại.

Bạch Hổ lại phát ra một tiếng hổ gầm dài hướng về đám người tàn mạt trên sườn núi. Đây là tiếng gầm bày tỏ thắng lợi, tràn ngập thị uy giống như vương giả. Những con hổ báo xung quanh dường như được truyền cảm hứng, và chúng cùng đáp lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong sơn cốc, tiếng gầm hết đợt này đến đợt khác hội tụ lại, làm rung chuyển thung lũng, làm đá xào xạc, làm vô số loài chim trong rừng giật mình bay lên, giống như mây đen đen nghìn nghịt che phủ trên không trung.

Lạc Thần nhìn cảnh tượng trước mắt, vẫn không thể tin vào mắt mình. Trong tiếng gầm rú chấn động màng nhĩ kia, đột nhiên, nàng cảm thấy bùn đất dưới chân khẽ chuyển động, còn chưa kịp phản ứng thì bùn đất bị nước mưa ngấm đến mềm xộp bất ngờ sụp xuống.

Nàng không thể đứng thẳng, không giữ được đà cơ thể ngã về phía sau. Nàng kêu lên một tiếng kinh hãi, cả người lăn xuống con dốc bên đường lăn xuống dưới, dưới thân hẫng một cái, thẳng tắp rơi xuống vách núi cao mấy trượng và rơi vào trong một khe nước bên dưới vực.

Trời đất quay cuồng, dòng nước lạnh lẽo từ mọi hướng ủa về phía nàng, xuyên qua từng lỗ hổng và trong giây lát cướp đi hơi thở của nàng.

Trong thế giới xa lạ tối tăm và im lặng này, khi nàng đang không ngừng chìm xuống, đột nhiên, trong đầu nàng lại hiện lên rất nhiều hình ảnh. Giống như cảnh tượng này vào lúc này rất quen thuộc,

như thể nàng đã từng như thế này, như thể nàng đã từng trải qua. Như thể đưa nàng vào trong một cảnh của một giấc mơ xưa, ký ức bắt đầu ùa về phía nàng, trong phút chốc, tràn ngập linh đài của nàng.

Cảm giác hoảng sợ khi lần đầu rơi xuống nước đã biến mất.

Nàng nhắm mắt lại, ngừng giãy giụa, cả người dập dềnh trong nước, trôi giạt từ từ, tóc dài cùng với làn váy trên người xoè ra như những mảnh tảo xinh đẹp.

Trong đầu nàng hiện lên một cảnh tượng tựa như mơ mà không phải mơ.

Dưới ánh trăng, thủy triều trên sông đang dâng cao, nàng nhìn thấy một cô gái đang bị một nhóm người hung ác truy đuổi, cô gái lội xuống sông, từng bước một đón lấy sóng thủy triều đang cuốn tới, đi vào giữa lòng sông.

Tấm lưng nhỏ bé như thế, nhưng cô gái không hề không hề do dự, chưa từng quay đầu lại.

Một cơn sóng ập đến và nuốt chửng cô gái đó.

Giống như một hạt bụi, cô gái cứ thế biến mất, dường như đã biến thành một mảnh bọt trắng bị thủy triều thổi tung lên, không để lại dấu vết, như thể trên thế gian này chưa từng lưu lại dấu vết của nàng dù chỉ là nhỏ nhất.

Bi thương, đau khổ, tự trách và sự tuyệt vọng dày đặc đến mức không thể thoát ra được, tràn ngập và ôm chặt lấy toàn thân Lạc Thần.

Tuyết nê hồng trào, phù quang lược ảnh, những hình ảnh thoáng qua, từng mảnh từng mảnh hiện lên trong tâm trí nàng.

Nàng lại nhìn thấy cô gái kia. Lúc này, cô ấy mặc áo cưới, mỹ lệ vô ngần, bên trong ánh nến nháy múa đứng đối mặt với tân lang của nàng.

Tân lang của nàng cũng anh tuấn và mạnh mẽ, vĩ đại như thế. Một vị tướng quân từng trải qua trăm trận chiến, huyết rèn sắt áo, nhưng ở trước mặt nàng vào đêm nay bách luyện cương cũng hóa thành ngón tay mềm mại.

Ánh mắt của hắn nhìn nàng dịu dàng và hạnh phúc như thế.

Bàn tay mảnh mai của nàng cầm một chén rượu lên.

Nàng đưa chén rượu đó cho tân lang của nàng, nói rằng, từ nay về sau, cuộc đời còn lại của thiếp phó thác cho lang quân.

Hắn mỉm cười nhận lấy, uống cạn ngụm rượu thơm làm say mê lòng người từ chén rượu mà nàng đưa cho.

Hình ảnh lại chuyển một cái.

Lạc Thần nhìn thấy mình bị Lý Mục đè ở dưới thân.

Trên mặt hắn đầy máu, máu không ngừng tuôn ra từ miệng, mũi, tai, thậm chí còn chảy ra từ mắt nhỏ xuống khuôn mặt thanh tú của nàng.

Hai ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào nàng, đó là đôi mắt đẫm máu, đầy đau đớn và hận thù.

Đôi bàn tay to lớn đã chém đầu vô số kẻ địch của hắn đặt lại trên cổ nàng. Chỉ cần hắn dùng sức một chút thôi, cần cổ thanh mảnh đẹp đẽ kia của nàng sẽ dễ như trở bàn tay mà nằm gọn trong tay hắn.

Đôi tay đó luôn đặt trên cổ nàng nhưng lại không hề dùng lực. Mà khuôn mặt hắn từ từ đè lên trên mặt nàng, làn da dần mất đi độ ấm và cuối cùng trở nên lạnh băng mà cứng đờ.

Hắn đã chết ở trên người nàng như thế.

Nếu như hắn còn sống, tất cả những điều này có lẽ đã không xảy ra.

Nếu như có kiếp sau, hắn cũng nhớ rõ chuyện đã xảy ra này, khi gặp lại nàng thì sẽ như thế nào?

Nàng nghĩ thế và tự hỏi mình.

.....

Lạc Thần cạn kiệt tia không khí cuối cùng trong phổi, cảm thấy ngực đau nhói.

Một dòng nước ngầm ập đến và đẩy nàng ra ngoài. Nàng giống như một con diều bị đứt dây, vô tình trôi dạt trong thế giới tối tăm và vô biên đang giam giữ mình.

Và ngay trong giây phút này, nàng nhớ ra rồi.

Nàng đã nhớ hết toàn bộ rồi.

Đêm trăng sáng cuối mùa xuân, trên mặt sông thủy triều cuộn cuộn.

Cô gái chìm xuống sông đầy tuyệt vọng, đau buồn giữa tiếng gào thét điên cuồng của truy binh phía sau!

Nàng không muốn chết.

Ở đời này, nàng càng không thể chết!

Nàng muốn sống sót, nàng phải sống để gặp lang quân của nàng, người đàn ông tên là Lý Mục đã cưới nàng.

Nàng có vô vàn lời muốn nói với hắn, muốn hỏi hắn.

Khát vọng sống sót chưa bao giờ như lúc này, tựa như ngọn lửa cuồng nộ thiêu đốt toàn thân nàng. Lạc Thần mở choàng mắt, ngửa

đầu lên và cố hết sức tìm kiếm ánh sáng và bóng tối mơ hồ đang
đung đưa trên đầu.

Nàng biết, nơi đó chính là hy vọng sống.

Tựa như một đứa trẻ mới sinh, nàng bồng bênh ở trong nước, dựa
vào bản năng của mình nỗ lực nghiêng người về phía ánh sáng kia,
cảm thấy tóc và cổ áo của mình đột nhiên như bị thứ gì đó ngậm lấy,
mang theo nàng tăng tốc đi lên trên.

Đến cuối cùng, trước mắt nàng sáng lên, và nàng nổi lên khỏi mặt
nước.

Không khí trong lành khao khát ùa vào miệng và mũi nàng. Nàng ướm
sống nằm trên tảng đá trên bờ, vừa ho dữ dội và vừa khóc.

Những hình ảnh thoáng qua trong đầu nàng dường như đều là giấc
mơ, và rõ ràng, đó là một giấc mơ về kiếp trước về nàng và Lý Mục.

Nhưng ở trong lòng Lạc Thần lại biết rõ rành mạch, đó không phải là
mơ, đó đơn giản không phải là một giấc mơ.

Mà toàn bộ đều là sự thật.

Rất lâu rất lâu trước kia, vô cùng lâu, nàng cũng đã từng là tân
nương của Lý Mục.

Giờ thì nàng đã hiểu hết, ở đời này, vì sao trước kia Lý Mục cứ nhất
quyết cưới nàng làm vợ cho bằng được cho dù có bị người người
phản đối, người người chỉ trích.

Vì sao đêm hôm đó, lúc xem thuỷ triều ở trên Kim Sơn ở Kinh Khẩu,
hắn nói với nàng, sau này hắn phải đi làm một chuyện, tới ngày đó,
có lẽ toàn bộ thiên hạ sẽ coi hắn là kẻ địch.

— Nhưng nàng hãy nhớ kỹ, dù cho sau này thiên hạ có coi ta là kẻ
địch, ta cũng sẽ không làm tổn hại đến nàng và cha mẹ nàng.

Cuối cùng nàng cũng đã hiểu, vì sao hấn lại không thích toà thành Kiến Khang này như thế.

Đối với hấn mà nói, hồng trần tử mạch, phú quý đường hoàng bao nhiêu chẳng qua cũng chỉ là một phần mộ đã từng mai táng hấn và hùng tâm vạn tượng của hấn mà thôi.

Toàn bộ của hấn đều bị chặt đứt ở trong ly rượu hợp cần đêm tân hôn kia. Mà người đưa ly rượu kia không phải ai khác mà chính là tự tay nàng đưa cho hấn. Thế nhưng hấn lại chưa từng trả thù hay làm thương tổn đến nàng, đời trước đã thế, ở đời này cũng như thế.

Ép xuống mối huyết cừu, mài phẳng mũi nhọn, yên lặng ẩn nhẫn từng bước thoái nhượng. Hấn vì nàng mà đã cúi đầu xưng thần với Tiêu thất. Nhưng mà những người đó, những người đã từng đưa cho hấn ly rượu độc vẫn không chịu buông tha hấn.

Chỉ cần hấn muốn, hấn vốn dĩ có thể hô mưa gọi gió, làm việc không kiêng kị. Cả Nam Triều này, thậm chí cả thiên hạ này, có ai có thể ngăn cản được bước chân l3n đỉnh cao của hấn?

Chỉ vì khi còn bé một lần vô tình gặp được thi ân, thế mà cả hai đời của hấn đều phải trả một cái giá lớn như thế. Lạc Thần không biết, mình có tài đức gì và có may mắn đến thế nào mới có được một người đàn ông như thế.

Thảng như có kiếp sau, hấn vẫn còn nhớ chuyện xưa cũ, khi gặp lại sẽ làm thế nào? Nàng ở trong ảo ảnh kia trước khi chết đã từng tự hỏi như thế.

Mà nay, nàng đã có được câu trả lời rồi.

.....

Lạc Thần nằm trên bờ, trong cơn đau khổ đến thắt tim thắt gan không ngừng khóc, đột nhiên nàng cảm thấy mặt mình nóng ầm, như

có thứ gì đang liếm vào mặt mình. Nàng ngược đôi mắt đắm lệ lên, nhìn thấy con Bạch Hổ với bộ lông ướt át đang ngồi xổm dưới chân mình, thè lưỡi liếm những giọt nước mắt ướt át của nàng, trong mắt con hổ không có sự thù địch, chỉ có sự ngoan ngoãn.

Nhất định là vì quá muốn được gặp hân rồi.

Vì ngay trong khoảnh khắc này, nàng lại tựa như có chút cảm giác giống Lý Mục ở trong đôi mắt hổ đang nhìn mình.

Nàng không hề thấy sợ hãi, lặng lẽ nhìn Bạch Hổ trước mặt dường như có mối kỳ duyên với mình, một lần nữa, nước mắt lại chảy dài trên khuôn mặt nàng.

– Phu nhân, cô đã ổn chưa?

Đột nhiên phía sau vang lên một tiếng gọi mang ý nghĩa thăm dò nào đó.

Lạc Thần ngừng khóc, quay đầu lại, thấy Dương Kế và thủ hạ của gã đang đứng cách đó không xa, cũng không biết đã đứng đó bao lâu rồi. Trên người họ cũng ướt sũng nước, vạt áo còn tích nước, hẳn là vừa rồi họ cũng nhảy xuống nước để cứu mình.

Dương Kế cẩn thận nhìn nữ chủ nhân đang khóc và Bạch Hổ là người đầu tiên tìm thấy nàng trong nước và ngậm đưa nàng lên bờ, bị một màn trước mặt làm cho sợ đến ngây người.

Lạc Thần nhắm mắt lại, lần tìm bên hông, xác nhận hổ phù vẫn còn, đưa tay lau nước mặt và nước dính trên mặt, từ dưới đất đứng lên, nói:

– Ta không sao. Lập tức lên đường thôi, chúng ta phải đi nhanh hơn đến Trường An.

Hết chương 143

Chương 144

Đêm khuya, Cao Ung Dung từ trong ác mộng bừng tỉnh, mồ hôi lạnh ròng ròng. Chị ta mơ thấy gương mặt của Tiêu Đạo Thừa, ánh mắt căm hận nhìn chòng chọc vào mình, đáng vẻ cực kỳ kh ủng bố, giống như lệ quỷ.

Chị ta ngồi bật dậy, cảm thấy choáng váng, vô thức nhìn xung quanh, trống không.

Chị ta thở phào một hơi nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán, nhưng không ngủ được nữa, đứng dậy, lấy một phong thơ ở trong mật hộp, đọc lại một lần nữa.

Bức thư này là của Mộ Dung Thế, đương kim hoàng đế Bắc Yên vào mấy tháng trước đã bí mật gửi thư cho chị ta.

Thư của Mộ Dung Thế lời ít mà ý nhiều, không quá ba câu.

Câu đầu tiên, nói rằng mình không muốn làm kẻ địch với Nam Triều. Chỉ cần Nam Triều không tiến hành Bắc phạt, không đoạt đất Yên, gã bằng lòng rút binh về, đàm phán hoà bình và trao đổi tình hữu nghị với Nam Triều.

Câu thứ hai nói rằng, nhìn khắp Nam Triều, người xưa nay chủ trương Bắc phạt đằng sau nó đều có ý nghĩa sâu xa khác, lập uy là một trong những mục đích trong đó, ý đồ Bắc phạt của Lý Mục chỉ sợ còn vượt xa cả lập uy.

Câu thứ ba nói rằng, người phương Nam đến Lạc Dương, có nghĩa là Tiêu thất sẽ mất thiên hạ, cái nào nặng cái nào nhẹ, xin thái hậu hãy nghĩ kỹ.

Cao Ung Dung nhìn chăm chăm vào bức thư mật, thất thần một lát rồi đi vào sau điện, đẩy cửa đi vào, đứng trước một thứ bị mảnh vải gấm che phủ, từ từ cầm lấy một góc vải kéo mạnh ra.

Thứ bên dưới tấm vải lộ ra. Đây là một cục đá, rồi lại không phải cục đá bình thường. Bách quan, hậu cung, thậm chí dân chúng, tất cả đều quý gồi sùng bái nó.

Ánh mắt chị ta rơi vào ấn ký nổi tiếng trông giống như một dòng chữ ai nấy cũng đều biết, lời nói của Lưu Huệ lại dường như vang lên bên tai, đôi môi chị ta từ từ mím lại, đáy mắt xẹt qua tia u ám.

– Lập tức triệu Đại tướng quân Cao Duẫn vào Kiến Khang, nói là có việc gấp.

Lúc từ trong điện đi ra, chị ta phát ra một đạo mệnh lệnh cho cung nhân.

.....

Cao Duẫn đã giải giáp hơn một năm, vẫn luôn sống trong trang viên của mình nằm ở Ngô Hưng, ngày ngày uống rượu trò chuyện cùng với danh sĩ địa phương. Hai nơi không cách nhau quá xa, ông ta nhận được mệnh lệnh lập tức lên đường, không tới mấy ngày thì đã trở về Kiến Khang, vào cung yết kiến.

Khi biết mục đích triệu mình vào cung của Cao Ung Dung, là muốn ông hỏa tốc chạy tới Trường An giám quân Cao Dận, vào lúc cần thiết còn muốn ông ta triệu bộ cũ thay thế Cao Dận để nhanh chóng lấy được Trường An thì yên lặng hồi lâu, lắc đầu nói:

– Chỉ sợ phải khiến cho thái hậu thất vọng rồi. Lúc ta từ quan đã không muốn liên quan đến việc triều chính nữa. Việc này chỉ sợ với ta không tiện.

Cao Ung Dung nói:

– Lúc mà thúc phụ nản lòng thoái chí từ quan, cháu đã thấy tiếc vô cùng. Thúc phụ đang lúc tráng niên, nhìn khắp triều đình bất kể gia thế, kinh nghiệm lý lịch hay quân công, người nào có thể bằng được ạ. Thúc phụ đang ở thời kỳ lập công lớn nhưng lại kết thúc một cách ảm đạm như vậy, cháu lúc ấy rất muốn giữ lại thúc phụ, nhưng bởi vì triều đình bị Lý Mục nắm giữ, bệ hạ lại như con rối, cháu biết giữ thúc phụ ở lại triều đình cũng khó tránh khỏi bị xa lánh, thế nên bất đắc dĩ phải để thúc phụ rời đi.

Nét mặt Cao Duẩn khẽ động, than một tiếng, xua tay:

– Thôi, chuyện đã qua rồi, không cần nhắc lại nữa. Cháu triệu ta tới vậy thì ta muốn hỏi, ngày đó A Di rời khỏi kinh thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

– Cháu cũng đang muốn bấm báo với thúc phụ đây ạ. Thúc phụ cũng biết mấy năm nay đều không phải cháu giữ A Di ở lại Kiến Khang mà là theo quy củ của triều đình, người nào cũng đều như thế. Nếu Lý Mục muốn đón A Di đi có lý do rõ ràng, chỉ cần nói rõ với cháu, lẽ nào cháu không thấu hiểu tình nghĩa cứ giữ lại A Di ở lại thành hay sao ạ? Nhưng mà hắn lại bắt cóc bệ hạ làm con tin để uy hiếp cháu, lòng muông dạ thú rõ như ban ngày. Trong mắt hắn nào có triều đình nữa. Đáng thương cho hoàng thất vốn đã không phấn chấn, thế gia thì sa sút xuống dốc, khí thế của hắn lại rất mạnh mẽ, ngay cả thúc phụ cũng bị hắn ép phải rời đi. Mẹ con cháu cô nhi quả phụ không biết dựa vào ai, còn có thể làm được gì đây. Cháu chỉ đành nén giận mà để mặc hắn làm xằng làm bậy...

Nói đến chỗ thương thâm, chị ta mắt đỏ hoe, giọng nghẹn ngào.

Cao Duẩn vốn tính tình nóng nảy, hơn nữa từ lúc ban đầu Lý Mục đòi cưới Lạc Thần bằng được, thành kiến của ông ta đối với hắn vẫn còn đó, chẳng qua về sau bởi vì Cao Kiệu mà mới cố nén nhịn xuống mà thôi. Rốt cuộc không nhịn được nữa, giận giữ:

– Nó làm thế có khác gì hành vi mưu triều oán vị của Hứa Tiết đầu chứ?

Cao Ung Dung lau nước mắt:

– Lần trước Yến quốc sai sứ giả đến gửi quốc thư, thúc phụ tuy không ở triều đình nhưng bởi vì sự việc can hệ trọng đại, cháu cũng đã gửi tin cho thúc phụ ngay. Cháu biết thúc phụ không tin Mộ Dung Thế, không tán thành việc này. Nhưng mà quan viên triều đình đồng lòng nhất trí, nói Đại Ngu ta khổ chiến đã lâu, dân chúng cần phải nghỉ ngơi lấy lại sức, cơ hội như thế không thể để vuột mất được. Cháu đang do dự không biết nên quyết định như nào thì Lý Mục lại tự chủ trương, không hề thông báo Kiến Khang mà tự tiện mang binh đi tấn công Yến quốc. Hành vi của hắn như thế là muốn đẩy triều đình vào đâu? Thần dân Nam Triều đều biết Đại Tư mã mà không hề biết bệ hạ, Đẳng nhi chỉ thiếu bước nhường ngai vàng nữa mà thôi.

Cao Duẩn lạnh lùng nói:

– Từ lúc đầu hắn bắt chấp thân phận địa vị đòi cưới A Di cho bằng được, ta đã biết hắn không phải hạng an phận thủ thường rồi. Quả nhiên là đúng như ta đã dự đoán.

– Còn một chuyện nữa cháu cũng không dám giấu giếm thúc phụ. Chắc thúc phụ cũng biết chuyện Vinh Khang mang đến điềm lành đúng không ạ. Khi đó cháu rất vui mừng. Về sau được Lưu Huệ nhắc nhở nói “Mộc hòa” của “Mộc hòa hưng, quốc long thái” có thể được hiểu là việc đồng áng, cũng vô tình lại trùng với tên họ của Lý Mục. Mà chữ “Hưng” chỉ người nào? Còn chẳng phải là chỉ đương kim thiên tử, là Lý Mục hắn đó sao ạ. Đây tuyệt đối không phải điềm lành, mà là thiên mệnh điềm báo xấu ...

– Cháu cũng nghĩ tới, nếu Lý Mục thật sự là người thuộc thiên mệnh, muốn thượng vị thay Tiêu thất, cháu cũng không dám đối nghịch với trời, không bằng cứ thế nhường ngai cho hắn, tránh để đến cuối cùng chết không có chỗ chôn...

“Rầm” một tiếng, Cao Duẫn vỗ bàn, giận giữ:

– Sao cháu lại không có tiền đồ như thế? Điềm lành cái gì, đó chẳng qua chỉ là một khối đá thôi. Giang sơn Đại Ngu nói nhường là nhường, cháu định đẩy lập tổ tiên đi đâu?

– Là cháu nói sai ạ. Xin thúc phụ bớt giận.

Cao Ung Dung cuống quýt lau nước mắt.

– Cháu cũng bị ép buộc không còn cách nào khác, mới cảm khái mà nói thế thôi. Vì giang sơn Đại Ngu, dù là biết rõ bộ ngựa đấu xe, cháu cũng muốn cố gắng một lần. Bởi thế cháu đã thương nghị với triều đình và phái đại huynh đi Trường An thay chức vị thứ sử Trường An của Lý Mục, tiếp quản Trường An, kiểm chế Lý Mục.

– Cháu biết thúc phụ hiện giờ một lòng gửi gắm vào sơn thủy, vốn dĩ không dám làm phiền đến thúc phụ, nhưng việc này can hệ trọng đại, cháu sợ mình không gánh vác nổi. Cháu cũng xin nói thật, cháu biết đại huynh và Lý Mục có quan hệ tốt, cho nên không mấy yên tâm với đại huynh, ngộ nhỡ việc không thành, cháu với bề hạ chỉ có thể ngồi yên chờ chết mà thôi. Nghĩ đi nghĩ về, cháu thấy chỉ có thúc phụ là người đáng để tin tưởng, nên mới mời thúc phụ đến cầu xin thúc phụ một lần nữa rời núi, hộ giá hộ tống vì Đại Ngu. Thúc phụ có uy vọng cao trong Quảng Lăng quân, cựu tướng biến doanh, chỉ cần thúc phụ ra mặt, mọi người sẽ nghe theo thúc phụ, Trường An bị đánh hạ chỉ nằm trong tầm tay...

Cao Duẫn không nói gì.

Cao Ung Dung nhìn ông ta một cái, chần chừ, nhỏ giọng nói:

– Kỳ thực lúc trước bá phụ rời đi lại bỏ qua thúc phụ mà truyền lại vị trí gia chủ cho đại huynh, cháu đã cảm thấy không ổn...Luận bối phận, tư cách kinh nghiệm lý lịch, danh vọng và quân công, thúc phụ ở mặt nào cũng trên đại huynh, thế mà bá phụ lại có quyết định như vậy, làm cháu cũng nghĩ mãi mà không hiểu...

– Đừng nói nữa. – Cao Duẩn nhíu mày, cắt ngang lời Cao Ung Dung.

– Vâng ạ. – Cao Ung Dung cung kính nói, – Cháu cũng chỉ dám bất bình thay cho bá phụ ở trong lòng mà thôi, nào dám xen vào quyết định của bá phụ. Cháu cũng biết thúc phụ có tấm lòng rộng rãi, sẽ không so đo chuyện này. Không chỉ đại huynh, Lý Mục cũng từng được bá phụ xem trọng. Nhưng thúc phụ, chính vì thúc phụ tránh đi mũi nhọn của Lý Mục mà cam tâm thoái nhượng, chờ sau này hấn mưu phản thành công, liệu hấn có buông tha cho thúc phụ không ạ? Lưu Huệ rất bất mãn với Lý Mục, mặc dù đó là vì sự hẹp hòi và hận thù của y. Nhưng lúc đầu, Lý Mục thi hành chính sách mới nhằm lấy lòng người, ngay cả Phùng công cũng khuyên hấn nên chậm lại, nhưng hấn lại không nghe theo, thủ đoạn tàn nhẫn, khiến cho ai nấy cũng căm hận. Quận thủ Hội Kê Lưu Vọng là danh sĩ nổi danh, không có công lao với triều đình thì cũng có khổ lao, thế mà hấn nói giết là giết, lẽ nào thúc phụ lại mặc kệ hay sao?

– Lý Mục xuất thân hàn môn, cực kỳ căm hận danh sĩ sĩ tộc. Thủ đoạn của hấn tàn nhẫn, nếu sau này hấn thượng vị, mẹ con cháu với đám Lưu Huệ gặp nạn thì thôi đi, nhưng cháu sợ kể cả thúc phụ cũng khó mà thoát khỏi độc thủ của hấn.

- Thúc phụ, ngài xuất thân Cao thị, địa vị tôn quý, cả đời anh hùng, lập nhiều công lao hấn mã cho Đại Ngu. Lý Mục dựa vào quân công và Bắc phạt mà quy tụ nhân tâm. Thúc phụ lúc ấy ở Quảng Lăng, thủ vệ môn hộ cho triều đình cho nên mới bỏ lỡ thời cơ, chứ không phải là không bằng Lý Mục. Thúc phụ, lẽ nào thúc cam tâm tình nguyện để mặc một kẻ hàn môn áp chế, thậm chí cuối cùng phải bó tay chịu trói hay sao?

Sắc mặt Cao Duẩn như khói mù dày đặc, ánh mắt bất định.

Cao Ung Dung quay đầu lại, nhìn vào sâu trong điện thất, khẽ ho một tiếng.

Một mảnh vải được nhắc lên, chỉ thấy ấu đế chạy nhanh ra tới trước mặt Cao Duẫn, quỳ hai đầu gối xuống đất nói to:

– Đẳng nhi gặp nạn, cầu xin thúc tổ cứu ạ.

Cao Duẫn cuống quít đứng dậy đỡ ấu đế đứng lên, quay sang nói với Cao Ung Dung.

– Thôi, đều là vì triều đình, ta cũng sẽ không ngồi yên được.

Trên mặt Cao Ung Dung lộ vẻ cảm kích, cúi đầu bái lạy.

Cao Duẫn nói:

– Việc này không nên chậm trễ, ta lập tức lên đường ngay, cháu với bề hạ chờ tin tức của ta.

Dứt lời đi ngay.

Lý Mục hiện tại đang cùng Mộ Dung Thế giao chiến ở Đồng Quan, mặc dù biết được tin tức, nhưng bởi vì bị kiềm chế cũng không thể nào kịp thời hồi kinh, đúng là cơ hội tốt trời cho để cướp lấy Trường An.

Phái Cao Dận đi tấn công Trường An, Cao Ung Dung vẫn luôn không yên tâm. Hiện tại cuối cùng đã thuyết phục được Cao Duẫn giúp đỡ, lòng tin của Cao Ung Dung lập tức tăng cao. Chỉ cần Mộ Dung Thế có thể kiềm chế Lý Mục, không cho hắn thoát thân, cho dù nhận được tin tức cũng sẽ nằm ngoài tầm với của hắn.

Nếu như đánh hạ được cả Trường An lẫn Nghĩã Thành, Lý Mục không có hậu phương chống đỡ, dù là có một đội quân khổng lồ thì lấy cái gì để chống lại Mộ Dung Thế đang chiến lực bất phàm?

Cao Ung Dung gần như đã nhìn thấy con đường tuyệt lộ của hắn.

Chị ta nhìn bóng dáng vội vã rời đi của Cao Duẫn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, bỗng nhiên nghĩ đến những lời buộc tội của Lạc Thần

đối với mình vào ngày hôm đó rồi đi, trong lòng bất chợt lại hiện lên một tia u ám.

Đối với vị đường muội này của mình, không phải chị ta không có chút tình cảm nào. Trước kia lúc biết nàng bị ép gả cho một võ phu hàn môn chưa từng gặp mặt, chị ta đã tự chủ trương cuộc ám sát Lý Mục, ngoại trừ không muốn dòng dõi Cao thị bị cuộc hôn nhân này làm nhục ra, cũng là vì chính đường muội của mình. Biết nàng không muốn gả cho võ phu hàn môn kia, Cao Kiệu và Tiêu Vĩnh Gia lại bó tay không thể làm gì khác.

Đáng tiếc là khi đó chẳng những không thành công mà về sau, ngay cả bọn họ cũng đều trách mình tự chủ trương.

Giữ lại Lý Mục một ngày, chị ta cảm thấy mình một ngày không yên tâm.

Tất nhiên chị ta cũng sẽ không tin tưởng những lời nói nhảm nhí của Mộ Dung Thế gì mà không hề có dã tâm với Nam Triều. Những người Hồ kia kẻ này hung tàn hơn kẻ khác, chỉ cần có khả năng, chỉ cần có cơ hội, ai mà không muốn mưu đồ tiếp tục Nam hạ?

Nhưng dưới tình thế hiện tại, so với Lý Mục, uy hiếp từ Bắc Yến thật sự không đáng kể, nếu không nắm bắt cơ hội ngàn năm có một cùng Mộ Dung Thế bắt tay với nhau tiêu diệt tai họa ngầm Lý Mục này, chỉ sợ chưa đến ngày Mộ Dung Thế làm khó dễ thì địa vị của con trai mình đã khó giữ được trước rồi.

Nam Triều hiện giờ có lưu vực Hoài Thủy ở vùng lớn Giang Bắc vừa mới đoạt lại được làm giảm xóc, có lạch trời Trường Giang, có Vinh Khang thềm nhỏ dải Lạc Thần mà nguyện ý hiệu lực cho mình, còn có quân đội Cao thị trước sau trung thành với mình, sau này nếu Bắc Yến có xâm phạm tới, mình cũng có tiền vốn để chống lại.

Ngồi ở vị trí hiện tại của chị ta, ai có thể chịu đựng được một quyền thần như Lý Mục?

Chị ta chỉ làm điều đó để bảo vệ bản thân, chị ta không có lựa chọn nào khác.

.....

Mùa hè năm nay phương Bắc mưa nhiều, mưa lớn nhiều ngày khiến Kính Thủy và Vị Thủy ở Quan Tây dâng cao, mặt nước gần như ngang với bờ kè. Bên ngoài thành Trường An, một số nơi trũng đã tích tụ nước.

Cao Dận phụng mệnh suất lĩnh quân đội của mình trú ở vùng Hoài Nam đã đến nơi này được mấy ngày rồi.

Y cũng không lập tức đưa quân đội chạy thẳng đến dưới tường thành Trường An, mà là đóng quân ở trên một vùng đất hoang cách thành trì mấy chục dặm, sau đó phái người đi tuyên bố ý chỉ của triều đình với quân coi giữ Trường An.

Đêm qua lại mưa to, dù sáng nay trời đã tạnh mưa nhưng một số nơi trong doanh bị đọng nước đến mắt cá chân, binh lính không thể dựng lều trại để qua đêm, sáng sớm, y tìm được một nơi có địa thế cao hơn, an bài quân đội nhỏ doanh chuẩn bị đổi nơi dừng chân khác.

Quan binh toàn doanh lập tức bận rộn lên.

Y đứng trên một vùng đất cao, nhìn về thành Trường An ẩm ướt và u ám phía xa, lòng mảy mui chắt, đang lúc tâm sự nặng nề, đột nhiên nghe thấy có âm thanh tranh chấp từ bên ngoài viên môn truyền đến.

Cao Hoàn một thân nhưng trang mang theo một đội hãn binh khoái mã không ngừng lướt qua mấy đạo mã sách thiết lập bên ngoài doanh trại, xông tới bên ngoài viên môn, bị thủ vệ ngăn cản, hai bên lập tức nổi lên xung đột.

Lúc mà Cao Dận đi ra đã thấy Cao Hoàn ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt lạnh lẽo trợn trừng, trường kiếm đã ra khỏi vỏ, đang chĩa thẳng

vào yết hầu của một thiên tướng của mình. Mà chung quanh cậu là một tầng binh lính cầm đao kiếm bao vây lấy.

Bầu không khí khẩn trương, chạm vào là nổ ngay.

– Tất cả dừng tay lại!

Cao Dận bước nhanh ra, lạnh giọng quát lên.

Hết chương 144

Chương 145

Cao Hoàn quay mặt lại, nhìn thấy Cao Dận chạy gấp từ trong viên môn đi ra, thu thanh kiếm đặt trên cổ vị thiên tướng kia xuống, cười lạnh nói:

– Cao tướng quân đúng là uy phong ghê. Làm thứ sử Dương Châu không đủ còn muốn làm thứ sử Trường An nữa hả? Nhưng mà tôi nói cho huynh biết, thứ sử Trường An này không dễ làm đâu. Nếu huynh muốn làm thì phải hỏi xem quân dân Trường An có gật đầu đáp ứng hay không đã.

Cao Dận vẫn chưa nói gì cả, chỉ kêu toàn bộ quân sĩ bao vây Cao Hoàn lui hết, nói:

– Tử Nhạc, huynh biết đệ rất bất mãn với huynh. Huynh vẫn luôn kính trọng Đại Tư mã. Nhưng mà trước đó hắn có hành vi bắt cóc bệ hạ, làm tổn hại đến cục diện đàm phán hòa bình của triều đình, tự tiện dụng binh, đó không phải là hành vi của một thần tử nên làm. Chuyển đi này của huynh chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi. Huynh không hề muốn chức vị thứ sử Trường An, cũng không muốn là địch của Đại Tư mã và quân dân Trường An. Chỉ cần Đại Tư Mã đáp ứng tạm thời đình chỉ quân đội, để triều đình được hòa hoãn nghỉ ngơi, rồi mới quyết định là nghị hòa hay chiến, để huynh còn có lời giải thích với triều đình. Nếu như hắn có lý do khó nói, huynh cũng có thể chuyển lời hòa giải với triều đình.

Y dừng một chút.

– Nếu không, với cục diện hiện giờ, triều đình sẽ buộc phải theo Đại Tư Mã đi đánh Yến quốc, chiến hay hòa là chuyện lớn của quốc gia, không thể do một mình Đại Tư Mã quyết định. Huynh rất khó xử.

Huynh hy vọng đệ không hành động hấp tấp bốc đồng, tốt nhất là hãy bắt tay với huynh để cùng nhau giải quyết việc này. Như thế thì, đối với Đại Tư mã cũng không phải là chuyện không tốt. Còn nếu như thật sự phải động đến đao thương, đó sẽ là một cuộc nội loạn nữa, vậy thì Đại Tư mã sẽ phải gánh cái danh nghịch thần trên lưng. Lẽ nào đệ chấp nhận như thế?

Sắc mặt y nghiêm trang, ngữ khí khắc chế, rất có phong phạm của một đại gia.

Về giận giữ trên mặt Cao Hoàn tan đi một chút, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, bước nhanh đến trước mặt Cao Dận.

– Đại huynh, các người đều bị gã Mộ Dung Thế người Tiên Bi kia lừa rồi. Ngày đó rõ ràng là người Yến xâm nhập biên giới trước, chiếm một số nơi ở Hoa Châu, cướp bóc dân chúng, tướng sĩ bên ta mới bức bách mới phản kích lại. Khi ấy đệ đang ở Hoa Châu, đã tận mắt chứng kiến và trải qua, đệ biết rõ nhất. Tấu sớ dâng lên triều đình cũng đã trình bày rõ ràng, đệ thật sự không hiểu vì sao thái hậu và văn võ cả triều thậm chí cả đại huynh lại đi tin tưởng những lời của Mộ Dung Thế mà không tin tấu sớ của Trường An? Mộ Dung Thế một mặt thì nói nghị hòa, một mặt lại dùng toàn bộ sức mạnh của đất nước suất lĩnh mấy chục vạn binh mã để tấn công. Nếu không phải tỳ phu kịp thời quay binh về, hiện giờ quan nội đã bị rơi vào tay hắn rồi. Đây là động thái mà hắn nói rằng muốn đàm phán hòa bình sao?

Cao Dận nói:

– Từ Nhạc, huynh cũng biết Mộ Dung Thế không đáng tin, cũng sẵn sàng tin tưởng Đại Tư Mã không phải loạn thần tặc tử. Nhưng mà vì sao hắn lại ngay vào thời điểm này đón A Di đi bằng được, thậm chí còn đến mức bắt cóc đệ hạ làm con tin? Chuyện này dù đặt ở đâu thì cũng là tội nghiêm trọng, không thể bào chữa được, làm sao kêu thái hậu và triều thần tin hắn được đây?

– Đệ mặc kệ. Tỳ phu đi đón a tỳ đó, thì làm sao nào? Vợ chồng huynh ấy mấy năm nay ở bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, đón ra khỏi

Kiến Khang thôi thì có làm sao? Không chỉ tỷ phu mà đệ cũng càng yên tâm hơn.

Trên mặt Cao Hoàn lại lộ vẻ tức giận.

Cao Dận trầm ngâm:

– Huynh cũng là người mang binh đánh giặc, biết chiến sự một khi nổi lên không thể nào dừng lại được, huống chi song phương lại có nhiều binh mã như vậy. Bây giờ sự việc đã xảy ra rồi, theo ý của huynh, binh mã Trường An tạm thời hãy giao cho huynh tiếp quản, để huynh có thể ăn nói với triều đình. Những việc còn lại chờ Đại Tư Mã chiến trận xong thì lại nói tiếp.

– Đệ yên tâm, chỉ cần đệ hành sự theo ý chỉ của triều đình, huynh sẽ không cắt đứt con đường cung cấp lương thảo của Đại Tư mã, càng không cản trở cuộc chiến của Đại Tư mã...

– Huynh tính toán khôn quá đây, cho rằng đệ sẽ mắc mưu à?

Cao Dận còn chưa nói xong đã bị Cao Hoàn cắt ngang.

– Chờ Trường An rơi vào tay huynh rồi, đến lúc đó là vương hay tròn còn chẳng phải do huynh định đoạt hay sao. Nói thật cho huynh biết, triều đình không đáng tin, đại huynh cũng chẳng đáng tin. Đệ tới vốn dĩ là muốn khuyên huynh tỉnh táo, không nên làm con tốt của người khác. Huynh không nghe, vậy thì đệ chỉ nói một câu thôi, quân coi giữ Trường An tuy là ít, nhưng mà có đệ và Tôn tướng quân còn có toàn bộ tướng sĩ đều đã chuẩn bị tốt việc bảo vệ thành rồi. Người còn, Trường An còn!

Cao Dận mặt xanh mét.

Cao Hoàn cười nhạo một tiếng, trên mặt không giấu được sự khinh bỉ.

– Những mọc bử triều đình từ trên xuống dưới kia là hạng gì, lẽ nào đại huynh không biết? Ngày đó ngay cả bá phụ cũng phải thất vọng rồi đi, hiện giờ không biết tung tích, huynh cần gì phải chấp mê bất ngộ? Nếu như huynh còn chẳng phân biệt được thị phi trắng đen, muốn làm con chó săn của triều đình, đệ cũng không còn gì để nói. Hai chúng ta gặp nhau ở chiến trường đi, từ nay không còn là huynh đệ nữa.

Cậu xoay người sai bước đi nhanh, đạp lên yên ngựa rồi lên lưng ngựa, dẫn theo một nhóm binh lính chuẩn bị rời đi.

– Đệ đứng lại đó. – Cao Dận quát lên.

– Sao nào, huynh muốn bắt giữ đệ lại đúng không?

Cao Hoàn quay đầu lại, ngạo nghễ nhìn binh lính của Cao Dận một vòng, rút kiếm ra.

– Hôm nay đệ đã tới đây cũng không sợ thủ đoạn của huynh. Đại đội nhân mã của đệ hiện đang ở bên ngoài doanh địa. Huynh muốn đánh chứ gì, đánh là được thôi.

Bầu không khí lại khẩn trương lên.

Cao Dận cố nén cơn tức giận, đang muốn nói nữa, chợt thấy hướng Trường An đối diện có một đội nhân mã đang đi đến bên này.

Thủ vệ phụ cận viên môn biết đoàn nhân mã này không phải người một nhà, đồng loạt nhìn sang Cao Dận.

Cao Dận mặt âm trầm nhìn đoàn người từ xa tới.

Khi mà đoàn người nhanh chóng đến gần, người đàn ông cưỡi ngựa đi đầu ăn mặc như văn sĩ, hóa ra chính là Tưởng Thao đã lâu không gặp.

Đầu năm, Tướng Thao đi quận Ngụy Hưng phụ cận, điều hòa khu vực, ở đó nuôi trồng lương thảo, Cao Hoàn đã lâu không gặp anh ta rồi, không ngờ lúc này anh ta lại đột ngột trở về thì cũng rất kinh ngạc, sợ anh ta không rõ tình huống rơi vào tay của Cao Dận, lập tức thúc ngựa đi lên muốn cản anh ta lại, lại nghe anh ta cao giọng nói:

– Cao tiểu tướng quân, xin hãy bình tĩnh.

Vừa nói to vừa phóng nhanh đến, chớp mắt đã tới gần.

Cao Hoàn ra đón, tức giận nói:

– Tướng trưởng sử, huynh đến đúng lúc lắm. Người của triều đình vừa ngu xuẩn vừa tàn ác, không ngờ lại mặc cho người Tiên Bi bài bố. Đại Tư mã còn đang chiến đấu, thế mà đại huynh của đệ chẳng phân biệt thị phi trắng đen lại nhảy ra muốn chiếm đoạt Trường An. Đệ và Tôn tướng quân đã bố trí đâu vào đấy hết rồi, chơi với họ một trận là được.

Tướng Thao xuống ngựa, an ủi Cao Hoàn vài câu sau đó đi đến gần Cao Dận đứng ở cửa viên môn.

– Tướng trưởng sử, huynh đừng có đi...- Cao Hoàn ngăn lại.

Tướng Thao đứng lại:

– Không sao đâu, lần này ta về là gặp Cao tướng quân để nói chuyện.

Hai bên giương cung bạt kiếm, y lại tươi cười nhìn Cao Dận đang đứng trước viên môn, bước nhanh tới, chào hỏi Cao Dận, nói:

– Lâu rồi chưa gặp, Cao tướng quân vẫn khỏe chứ?

Sắc mặt Cao Dận ôn hòa xuống, đáp lễ:

– Vẫn khỏe. Không biết Tướng trưởng sử tới có việc gì?

– Nguyên nhân là tình hình ở Trường An, không biết tướng quân có cho phép tôi vào giải thích căn kẽ không?

Cao Dận liếc nhìn Cao Hoàn đang gườm gườm với mình, trên mặt nở nụ cười, tránh sang mời anh ta đi vào, nói:

– Cầu mà không được. Xin mời Trưởng trưởng sử.

Tướng Thao được Cao Dận mời vào viên môn, đi vào trong thấy tuy vũng nước lầy lội toàn bộ doanh trại bận rộn nhưng không hỗn loạn, quân đội chỉnh tề, thì hết lời khen ngợi.

Cao Dận không nói gì, dẫn anh ta vào lều, hai người vừa ngồi xuống liền đi thẳng vào vấn đề, giải thích thắc mắc và mục đích chuyến đi này của mình.

– Trưởng trưởng sử, hành động của Đại Tư Mã khiến triều đình nghi kỵ, ta cũng chưa được gặp Đại Tư Mã nên không dám phán xét gì. Xin hỏi trưởng sử, nếu ngài là ta, ở vị trí hiện tại của ta, ngài sẽ làm thế nào?

Tướng Thao nói:

– Tôi vội vàng trở lại Trường An chính là muốn nói rõ tình huống của Đại Tư mã với Cao tướng quân. Tướng quân chỉ biết Đại Tư mã đưa phu nhân của mình rời khỏi Kiến Khang, dĩ hạ phạm thượng, tội không thể tha. Nhưng mà liệu tướng quân có biết, nếu không phải Đại Tư mã có đề phòng trước, hiện giờ phu nhân đã bị thái hậu bắt ở lại Kiến Khang để làm con tin rồi không?

Cao Dận sửng sốt:

– Cái gì? Có việc này ư?

Tướng Thao chỉ nhìn Cao Dận, hơi mỉm cười.

– Tướng quân, là ngài thật sự không hề hay biết về cục diện triều đình này hay là rõ ràng đã cảm nhận được nhưng lại không muốn suy nghĩ sâu hơn?

Ánh mắt của Cao Dận khẽ động, chau mày lại, như làm muốn mở miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Tướng Thao nói tiếp:

– Công cao chấn chủ, làm sao Đại Tư Mã lại không biết cơ chứ. Nếu lúc trước không phải vì có lời của Cao tướng công, làm sao ngài ấy sẽ ở lại Kiến Khang chủ trì chính sự? Không ở lại, thì sẽ không có chuyện toan tính này. Nhưng mà đã nhận sự phó thác của Cao tướng công, thân ở địa vị cao, nếu như chỉ biết bảo toàn bản thân ngồi không hưởng lợi, có khác gì là tội nhân?

Cao Dận yên lặng.

– Đại Tư mã xuất thân hàn môn, công huân trác tuyệt, vốn dĩ đã khiến vô số người đổ kỵ, thi hành chính sách mới lại tổn hại lợi ích của đám người Lưu Huệ, những người này hận hấn thấu xương, tập thể công kích hấn, đó là điều thường tình của con người. Nhưng mà chính sách mới lợi quốc lợi dân, hiệu quả ngày càng thể hiện rõ rệt. Thái hậu cũng kiêng kị Đại Tư Mã, thậm chí lúc mà ngài ấy lãnh binh ngăn địch còn muốn bắt phu nhân làm con tin. Hành động này của thái hậu là có mục đích gì đây? Càng không cần phải nói rõ ràng là Mộ Dung Thế khiêu khích trước, Trường An ba lần bốn lượt dâng tấu sớ giải thích rõ ràng, vì sao thái hậu lại khẳng khái không chịu nghe? Trước kia Cao tướng công đã chọn tướng quân làm gia chủ Cao thị, lòng dạ của tướng quân với tầm mắt của tướng quân chắc hẳn hơn xa người khác. Những khó hiểu đằng sau toàn bộ chuyện này, lẽ nào tướng quân lại không nhìn thấu?

– Còn nhớ trước đây Kiến Khang nội loạn, nguy cơ ngập nguy cơ, Đại Tư mã bởi vì dẫn quân ở bên ngoài, không ai có thể khống chế loạn được. Nếu lúc đó ngài ấy đã có lòng phản nghịch, có ai có thể

tranh giành được với ngài ấy? Khi ấy ngài ấy đã không, hiện giờ lại lựa chọn vào lúc nội ngoại đều khốn đốn mà làm khó dễ triều đình ư?

– Cao tướng quân, thứ cho tôi hỏi một câu, nếu ngài là Đại Tư mã, ngài sẽ có hành động hấp tấp này hay sao?

Trên mặt Cao Dận lộ vẻ do dự, từ từ nhắm mắt lại, như là lâm vào suy nghĩ.

Tướng Thao nói:

– Nếu Cao tướng quân thấy lời nói của tôi có lý, xin hãy đem những gì mình chứng kiến ở đây bẩm báo lại triều đình, lui binh trăm dặm, chờ Đại Tư mã đánh xong trận chiến kia, ngài ấy sẽ có lời giải thích với triều đình. Bằng không, người một nhà đánh người một nhà, điều này sẽ có lợi cho người Tiên Bi, làm kẻ này đứng giữa được hưởng lợi.

Cao Dận chợt mở choàng mắt ra, gật đầu nói:

– Những lời ngài nói cũng đúng lắm. Ngoại địch trước mặt, không nên nội chiến. Ta chờ hấn là được. Đến lúc đó thị phi đúng sai, ta và hấn sẽ giáp mặt để nói.

Tướng Thao thấy anh ta đáp ứng, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ, trịnh trọng cảm ơn.

Cao Dận triệu phó tướng tới, nói quyết định của mình ra.

Có thể không cần đánh Trường An, tướng sĩ tất nhiên cũng rất mừng. Rất nhanh mệnh lệnh được truyền xuống dưới. Đáng lẽ sáng nay doanh trướng phải chuyển dời, quân sĩ đều đã có chuẩn bị, nghe mệnh lệnh lần lượt nhổ trại, xếp hàng rút lui.

Cao Hoàn nghe được Cao Dận đáp ứng tạm thời lui binh, tuy vẫn rất bất mãn với ý nhưng vẫn qua đó để cảm tạ, nói:

– Vừa rồi thái độ của đệ không tốt, mạo phạm huynh trưởng, đệ xin nhận lỗi với huynh trưởng. Nhưng việc nào ra việc đó, đệ vẫn nói câu đó, tỷ phu không sai. Đại huynh sống an nhàn quen rồi, ở Kiến Khang lâu rồi, ngay cả thị phi đúng sai cũng không phân biệt được.

Cao Dận cũng đành phải bó tay mà lắc lắc đầu, đang muốn hỏi cậu tình hình chiến đấu của Lý Mục ở bên ngoài chợt nghe bên ngoài viên môn lại có âm thanh ồn ào. Động tĩnh lần này còn lớn hơn rất nhiều so với vừa rồi. Có tiếng ngựa hí, xen lẫn những tiếng ồn ào.

Cao Dận quát to với một sĩ binh đang chạy về phía mình:

– Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?

– Người nào hạ lệnh, dám chống lại ý chỉ của triều đình!

Cùng với một tiếng quát, Cao Dận và Cao Hoàn đồng thời quay đầu lại, thấy một đám binh lính đang vây lấy Cao Duẫn đang từ hướng viên môn đi vào bên trong.

Hai người ngẩng ra, nhìn nhau, vội vàng đi lên nghênh đón Cao Duẫn.

– Thúc phụ, không phải thúc đang ở Ngô Hưng ạ, sao lại tới nơi này vậy? – Cao Hoàn bật thốt lên hỏi.

Cao Duẫn liếc Cao Hoàn một cái, sau đó chuyển sang Cao Dận:

– Tử An, là cháu hạ lệnh cho đại quân rút khỏi Trường An phải không?

Cao Dận gật đầu:

– Đúng ạ. Cháu tới đây mới biết lúc trước có hiểu lầm. Mộ Dung Thế thâm sâu khó lường, Đại Tư Mã đang chiến đấu với đại quân Bắc Yến tại Đồng Quan, sự tình chưa rõ, nếu cứ tùy tiện đoạt lấy Trường An, cháu thấy có chút không ổn.

– Nói bừa! – Cao Duẩn quát, – Lý Mục dám công khai bắt cóc bệ hạ, là loạn thần tặc tử, như thế có gì mà còn chưa rõ ràng?

Ánh mắt ông ta sáng quắc nhìn tướng sĩ một vòng ở chung quanh, đề cao giọng:

– Ta phụng mệnh ý chỉ của nhiếp chính Thái Hậu tới đây tiếp quản soái lệnh của Cao Dận. Bắt đầu từ giờ phút này, toàn bộ nhân mã sẽ nghe hiệu lệnh của ta. Kẻ nào dám chống lại, lập tức bị xử lý theo quân pháp.

Giọng của ông ta vang dội, hùng hậu, âm thanh theo gió truyền ra quân doanh.

Chung quanh lặng ngắt như tờ, vô số đôi mắt nhìn lại đây.

Cao Dận tính tình dù có tốt đến mấy cũng không nhịn nổi nữa, lạnh lùng nói:

– Thúc phụ, cháu là gia chủ Cao thị, không có mệnh lệnh của cháu, thúc không thể điều động quân đội được.

Cao Duẩn hí hí mắt, hừ lạnh nói:

– Tử An, không phải ta điều động, mà là triều đình điều động.

Một cung nhân đi theo vội vàng lấy từ trong ngực ra một cuộn lụa màu vàng, mở ra, nhịp nhàng đọc ý chỉ đến từ Kiến Khang.

– Thúc phụ! Thái Hậu đang nghĩ gì vậy? Bà ta là ngu ngốc hay là cố ý muốn hại tử phụ cháu vậy?

Không đợi cung nhân đọc xong ý chỉ, Cao Hoàn đã giận giữ xông lên, giật lấy cuộn lụa vàng trong tay cung nhân ném mạnh xuống dưới đất.

Cung nhân chỉ tay vào Cao Hoàn, giọng the thé:

– Cao Lục lang quân, người dám...

Còn chưa nói xong đã kêu la oai oái, bị Cao Hoàn đá một cú ngã lăn ra đất.

– Nực cười! Bắt nó lại cho ta! – Cao Duẩn giận dữ, tầm mắt lại quét về phía Tường Thao, lạnh lùng quát lên, – Bao gồm cả người này nữa, đều trói hết lại cho ta, đưa vào nhà lao.

Cao Hoàn thổi một tiếng còi chói tai, mấy chục binh sĩ đi theo lập tức xông vào. Cậu rút kiếm ra đứng chắn trước mặt Tường Thao, quát to:

– Ai dám lên, ta xem hấn chán sống rồi.

Binh lính bị ánh mắt hung dữ của cậu làm cho kinh hãi, dừng bước, không dám tiến thêm nữa mà nhìn sang Cao Duẩn.

Sắc mặt Cao Duẩn xanh mét, đang muốn tự mình đi lên, Tường Thao lại đột nhiên đi ra đứng trước mặt Cao Hoàn, hành lễ với Cao Duẩn, nói:

– Trường An không thể mất được. Nếu Đại tướng quân khẳng khẳng muốn làm khó Đại Tư Mã, vậy thì Đại Tư Mã không thể không đắc tội.

Nói xong, anh ta quay sang Cao Dận.

– Xin hỏi tướng quân, khi đại quân đến Trường An, có phải lương thảo đã cất ở kho Thượng Lạc không?

Cao Dận ngần ra chưa hiểu gì.

– Trước đây khi quân đội muốn tấn công Trường An, nơi tích trữ lương thảo hoặc là chọn kho Thượng Lạc hoặc là chọn kho ở Phụ An, những nơi này nối liền với Trường An, đường xá bằng phẳng, rất thuận lợi cho việc vận chuyển trong ngày.

Tướng Thao thông thả nói, trên mặt không hề lộ vẻ hoảng sợ.

– Thật không dám giấu giếm, Đại Tư Mã lần này đưa binh về Đồng Quan chiến đấu với Mộ Dung Thế trước đó vì đề phòng Trường An bị mất mà đã có chuẩn bị trước. Như vừa rồi thôi, trước khi tôi đến đây, đã báo chuyển đi này của tướng quân có mang đủ lương thảo cho mười vạn nhân mã dùng trong hai tháng, nay đã bị lấy rồi. Vừa rồi tôi thấy tướng quân thâm minh đại nghĩa, cho nên cũng không đề cập tới việc này. Nghĩa là sẽ cho người mang trả lại lương thảo xong là được.

Anh ta lại nhìn sang Cao Duẩn.

– Đại tướng quân, nếu ngài cứ nhất quyết muốn lấy Trường An, tôi dám đảm bảo, kho lương sẽ bị thiêu hủy ngay tức thì. Tôi đoán ở đây, binh lính nhiều nhất chỉ có thể đủ lương thảo cho ba bốn ngày. Mất kho lương, Đại tướng quân dù có dũng mãnh phi thường cái thế như nào, liệu có thể kiên trì được bao lâu?

Bên môi của anh ta nở nụ cười, thông thả nói:

– Quân coi giữ Trường An tuy không bằng quân đội của đại tướng quân, nhưng đại tướng quân muốn trong ba bốn ngày phá được thành, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy đâu.

Cao Duẩn giận dữ. Ông ta là người hàng năm mang binh, lẽ nào không biết tầm quan trọng của lương thảo hay sao. Ông ta rút kiếm chĩa vào Tướng Thao, bị một kiếm của Cao Dận đánh bay ra, đang muốn phái người đi kho lúa xem xét tình hình là như thế nào, lại thấy một binh lính từ bên ngoài xông vào, vẻ mặt kinh hoàng, vừa chạy tới là quỳ xuống hô to:

– Cao tướng quân, không xong rồi. Quân coi giữ kho lương vừa mới tới báo, nói là bị một đội nhân mã đánh lén, không địch lại được đã bị chiếm đóng rồi.

Cao Hoàn ngẩn người, sau đó bật cười lên:

– Tường trường sử! Tỷ phu của đệ thì ra còn có an bài như thế. Thế mà huynh cũng còn giấu cả đệ nữa.

Cao Dận tức giận, quay phắt đầu lại nhìn chòng chọc Tường Thao và Cao Hoàn đang vui vẻ với nhau, lại quay sang Cao Duẫn, cắn răng nói:

– Thúc phụ, Cao gia chúng ta nguyện trung thành với triều đình, bao năm qua đông chinh tây chiến, hiện giờ chỉ còn một đội nhân mã cuối cùng này mà thôi. Thúc lại mượn danh nghĩa Thái hậu đoạt binh quyền của cháu, nếu như quân đội thiệt hại ở đây, kêu cháu làm sao ăn nói với bá phụ đây, làm sao trả lời gia chủ các đời của Cao thị đây?

Nét mặt y chuyển sáng lạnh lùng cứng rắn, đặt kiếm ngang ngực, gằn từng chữ nói:

– Cháu là gia chủ Cao thị, ý chỉ của thái hậu với cháu là vô dụng. Nếu thúc phụ dùng thế ép người, đừng trách cháu bất kính.

Cao Duẫn phần nộ cực độ, huyết mạch lương thảo của ông ta đã bị người ta lấy mất, nhất thời không thể làm gì được. Ông ta đang bế tắc không biết làm gì, đột nhiên nghe phía sau có một giọng nói của một cô gái rất quen thuộc cất lên.

– Thúc phụ, A Di có một bức thư tay của phụ thân, nói rằng kể từ ngày thấy thư này là ngày Cao thị đổi gia chủ, sẽ do thúc phụ thay thế đại huynh. Nhìn thấy thư tay như nhìn thấy phụ thân.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, thấy ở bên ngoài viên môn, Lạc Thần đứng ở đó, phía sau là mấy tùy tùng, trong tay nàng cầm một phong thư, hai mắt nhìn mọi người, nét mặt tự nhiên.

Trong bất giác, mấy người Cao Duẫn, Cao Dận, Cao Hoàn và Tường Thao đều giật mình.

– A tử, sao mà tử lại ở đây thế?

Cao Hoàn phản ứng nhanh nhất, reo lên, chạy tới chỗ nàng.

– Còn có thư này nữa, là chuyện gì vậy tử?

Lạc Thần cười nói:

– Trước đó tử được lang quân phái người đón ra khỏi Kiến Khang đi Nghĩa Thành. Khi ấy trong lòng tử đã cảm thấy không ổn, nhưng mà vì đây là ý của lang quân, tử không thể làm trái, cho nên đành phải lên đường. Nhưng không ngờ đi được nửa đường lại gặp phụ thân. Phụ thân nói đã biết triều đình gặp chuyện, rất muốn trở về nhưng mà lại nghe được tin về tung tích của mẫu thân, đang do dự thì gặp được tử. Phụ thân liền viết thư này phái người đưa tử đến Trường An, truyền đạt lại ý tứ của cha.

Cao Hoàn mắt tròn lên cứng lưỡi lại, trong lòng cảm thấy a tử trước mặt mình có gì đó rất lạ, không giống như a tử mà mình hiểu rõ. Nhưng mà muốn cậu nói ra khác lạ ở chỗ nào thì cậu lại không nói ra được.

Cậu ngơ ngác nhìn a tử đi lướt qua người mình đi đến trước mặt Cao Duẫn, trình thư lên nói:

– Thúc phụ, đây là thư tay do cha cháu viết ạ. Nói vị trí gia chủ Cao thị sẽ đổi thành thúc phụ kế nhiệm. Xin thúc phụ xem qua.

Cao Duẫn như rơi vào trong mộng, theo bản năng nhận lấy thư mở ra xem, lật qua lật lại xem đi xem về, nhìn chăm chăm vào bút tích quen thuộc của Cao Kiệu, cố gắng đè nén kích động trong lòng đang dâng lên, tay run rẩy đưa lại thư cho Lạc Thần, nói:

– A Di, cháu đưa cho đại huynh cháu xem đi. Tránh để nó nói thúc khinh thường nó.

Lạc Thần cung kính vâng dạ đi tới trước mặt Cao Dận đang ngậy ra như phỗng, chào hỏi với y, sau đó đưa thư ra, dùng giọng điệu áy náy nói:

– Đại huynh, mọi xin lỗi, tất cả đều là ý của phụ thân. Phụ thân nói, cha nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vị trí gia chủ Cao thị vẫn nên để thúc phụ kế nhiệm thì thỏa đáng hơn.

Cao Dận nhận lấy thư đọc lướt qua. Chỉ cần từ ánh mắt đầu tiên y đã nhận ra bút tích của bá phụ rồi. Đây đúng là thư tay của bá phụ.

Y cảm thấy cả người lạnh băng trong lòng mù mịt. Cảm thấy sự việc như không đúng ở chỗ nào đó, nhưng lại không thể nghĩ ra. Khi còn đang đứng bất động, một phó tướng của Cao Duẫn đã đứng ra, cao giọng:

– Cao tướng công có lệnh, từ giờ phút này, gia chủ Cao thị đổi chủ, sẽ do Đại tướng quân Cao Duẫn kế nhiệm! Tướng sĩ toàn doanh toàn bộ nghe lệnh!

Sau khi phó tướng hô xong liền mang theo những người đi theo mình quỳ xuống trước mặt Cao Duẫn, hô to.

Ở trong Quảng Lăng quân, danh vọng của Cao Duẫn cũng không thấp. Ở trong đây có không ít bộ hạ cũ của ông ta, lại còn có con gái Cao thị đích thân đưa tới mệnh lệnh của Cao Kiệu, người nào dám không nghe theo. Dần dần, Quảng Lăng quân khắp doanh đều hô to, tiếng hô xông thẳng tận trời.

– Bắt lấy Cao Hoàn và Tướng Thao!

Nụ cười trên mặt Cao Duẫn biến mất, lập tức hạ lệnh.

Trong khoảnh khắc, binh lính bao vây bày trận, giương cung tiễn lên bao vây hai người ở giữa.

– A tử, tại sao bá phụ lại có thể hạ mệnh lệnh như thế được? Đệ không tin! Nhất định là ông nghĩ sai rồi. Ông đang ở đâu? Đệ muốn gặp ông ấy.

Cao Hoàn tỏ rõ vẻ không tin, cao giọng hỏi to với Lạc Thần.

Lạc Thần thở dài:

– Lục Lang, tử biết đệ nhất thời khó lòng tiếp nhận được. Ban đầu tử cũng vậy. Nhưng mà làm sao cha tính sai được? Mệnh lệnh của cha, tử không dám không nghe theo. Đệ yên tâm đi. Chờ lang quân rút binh trở về, tử sẽ giải thích rõ ràng với huynh ấy.

Cao Hoàn vừa mù mịt vừa phẫn nộ, không thốt ra được một câu gì.

Cao Dận bấy giờ mới như bừng tỉnh trong mộng, lập tức đứng ra ngăn lại.

Cao Duẫn nói:

– Chỉ cần kho lương không có việc gì, ta sẽ không làm gì bọn họ. Cháu vẫn nên dẫn người đi đoạt lại kho lương đi.

Nói xong hạ lệnh cho thủ hạ truyền lệnh toàn đội chuẩn bị phát binh.

.....

Không đầy nửa ngày, quân sĩ Quảng Lăng được huấn luyện bài bản đã dàn trận và rời doanh trại, tiến về thành Trường An cách đó năm mươi dặm.

Những cư dân dọc đường đã bỏ trốn, tất cả đều vào thành trú ẩn.

Vào lúc chạng vạng, khi tà dương như máu, Cao Duẫn suất lĩnh đại quân chạy đến Trường An thành, đóng quân ở ngoài thành.

Ông ta biết thành Trường An đã có chuẩn bị từ sớm, phòng thủ nghiêm mật. Muốn đánh hạ nó không phải là một cuộc chiến dễ

dàng.

Kho lương tuy còn chưa bị thiêu hủy, nhưng trước khi chưa đoạt lại được, đường lui còn chưa được bảo đảm. Ông ta cần phải tốc chiến tốc thắng. Kéo đến càng lâu, đối với mình lại càng bất lợi.

Tuy rằng đã đến ngoài thành, nhưng ông ta không lập tức hạ lệnh công thành. Ngoài việc trời tối dần không thích hợp để tấn công thành, ông ta bày mở đại quân với số lượng vượt xa đối phương, nhằm cho đối phương được chứng kiến quân dung nghiêm trang chinh tề của bên mình, vậy mà không công, đây cũng là một loại chiến thuật công tâm gây áp lực cho quân coi giữ đối phương.

Màn đêm buông xuống, Cao Duẫn ra lệnh cho binh lính quấy nhiễu thành Trường An một đêm, phân phối, không ngừng ồn ào tạo thế. Tới sáng sớm ngày hôm sau, lại lệnh cho toàn bộ chôn nôi tạo cơm, ăn no nê xong, khi mặt trời vừa lên liền phân phối quân đội, bày trận địa ở bên ngoài cửa thành chuẩn bị tấn công thành.

Tôn Phóng Chi đã chuẩn bị sẵn trận địa nghênh đón quân địch, ra lệnh đóng chặt cửa thành, mình thì đi lên đầu tường thành đốc chiến.

Cao Duẫn cưỡi trên một con chiến mã, chiến giáp sáng như tuyết, gươm ngang thanh đao, quân đội chia hai bên trái phải, cưỡi ngựa đi đến trước cửa thành, cao giọng ra lệnh cho Tôn Phóng Chi mở cửa thành.

Tôn Phóng Chi mặt mày âm trầm không đáp trả một câu, ra lệnh cho bài binh bắn tên xuống dưới. Trong khoảnh khắc, mũi tên trên đầu tường thành bay xuống như mưa, thấy Cao Duẫn bị bắt lui về phía sau mấy trượng thì phá lên cười, đang muốn hạ lệnh tiếp tục bắn tên đột nhiên giật nảy mình.

Chỉ thấy ở ngoài cửa thành, mấy binh lính nâng một cái liễn ngời có màn che đi lên, tới gần rồi, liễn kia dừng lại, một cô gái từ bên trong đi ra.

Y nhìn một cái là nhận ra cô gái đó, không ngờ lại là Đại Tư Mã phu nhân Cao Lạc Thần.

Y vội vàng ra lệnh cho binh lính đình chỉ bắn tên, cao giọng nói:

– Phu nhân, tại sao cô lại ở đây?

Cao Lạc Thần nói to:

– Tôn tướng quân! Tôi tới là để khuyên ngài mở cửa thành tạm thời giao ra Trường An. Đây chẳng những là ý nguyện của triều đình mà cũng là ý nguyện của cha tôi. Huống chi thúc phụ tôi cũng không có ác ý, chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi. Chỉ cần ngài giao ra Trường An, để thúc phụ tôi có thể ăn nói với triều đình, chỗ lang quân tuyệt đối sẽ không có ảnh hưởng gì. Tôi một lòng chỉ muốn biến chiến tranh thành hòa bình, chờ lang quân đánh giặc xong trở về, bất luận là chuyện gì, chỉ cần có tôi ở đây, tôi sẽ nói hộ với thái hậu. Những gì tôi làm đều vì lang quân. Thật sự không đành lòng nhìn thấy huynh ấy và triều đình có hiềm khích, càng không muốn nhìn thấy ngoài thành Trường An máu chảy thành sông.

– Tôi là người như nào, nói chuyện đáng tin hay không, lẽ nào Tôn tướng quân không biết. Xin tướng quân hãy tin tưởng tôi.

Nàng vuốt mái tóc, cử chỉ duyên dáng.

Tôn Phóng Chi vô cùng ngỡ ngàng và đầy nghi ngờ, đứng ở trên đầu tường thành nhất thời không biết nên làm thế nào.

Quân coi giữ trên đầu tường thành này có không ít là từ Nghĩã Thành theo tới, cực kỳ kính trọng Đại Tư Mã phu nhân. Bất chợt thấy nàng khuyên mình đầu hàng như thế thì ngây ra như phỗng, không biết làm sao.

Tôn Phóng Chi càng khó xử vô cùng. Đối với yêu cầu của phu nhân mà binh lính cực kỳ kính trọng tự mình đi tới Trường An, giờ phút này nên ứng phó như thế nào, thật sự là khiến y đau đầu.

– Tôn tướng quân, lẽ nào ngay cả lời tôi nói ngài cũng không nghe hay sao?

Cao Lạc Thần ở dưới thành lại nói thêm.

Anh ta trấn tĩnh lại, đang định trả lời thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hổ gầm dài vang dội từ cánh đồng ngoài thành truyền đến. Tiếng gầm của hổ quá đột ngột này làm chấn động lòng người và khiến vô số ngựa chiến hoảng sợ hí lên, tiếng huyền nào vang dội.

Những binh lính trên đỉnh thành và ngoài cổng thành đều có thần sắc khác nhau, tất cả đều quay lại nhìn về hướng có tiếng gầm kia.

– Tôn tướng quân! Đừng tin cô ta. Cô ta là người khác giả trang, không phải a muội ta. A muội ta ở đây.

Cùng với tiếng hổ gầm và tiếng hí sợ hãi của ngựa chiến, Tôn Phóng Chi ngược mắt lên, để rồi bị sốc trước cảnh tượng mình nhìn thấy.

Một con Bạch Hổ dáng người mạnh mẽ như tia chớp xuyên qua hàng ngũ ở ngoài cửa thành chạy băng băng đến, vóc dáng nó tựa như một thanh đao sắc bén bổ nước, tướng sĩ hai bên vội vã né tránh, nhanh chóng rẽ ra một đường.

Cao Dận cùng một cô gái đi theo Bạch Hổ kia phóng ngựa xuyên qua trận địa lao về phía cửa thành. Cô gái có dung mạo vô song, đôi mắt vì vội vã mà sáng ngời như hai mảnh nước mùa thu. Bạch Hổ ngời xồm dưới chân nàng, gió thổi tung mái tóc dài và bộ quần áo của nàng, giống như tiên nữ từ trên trời giáng xuống.

Cao Dận đỡ nàng xuống ngựa.

Khi chân nàng chạm đất, cơ thể nàng hơi loạng choạng như thể quá mệt mỏi. Tất cả mọi người bên cạnh đều cầm lòng không đậu này sinh ý nghĩ muốn đi lên đỡ nàng. Nàng đứng thẳng lên, sau đó dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, bước thẳng tới.

– Thúc phụ, là cháu. Cháu mang đến hồ phù mà phụ thân đã giao cho cháu. Toàn bộ tướng sĩ lập tức rút binh.

Nàng đi đến trước mặt Cao Duẩn đang sợ ngây người, từng câu từng chữ nói. Nói xong, nàng lại hơi nghiêng đầu, nhìn sắc mặt của người bên cạnh đã thay đổi rõ rệt, lạnh lùng nói:

– Nếu như cháu đoán không sai, cô gái này tên là Mộ Dung Triết, là bào muội của Mộ Dung Thế, giỏi dịch dung, giỏi bắt chước bút tích.

– Thúc phụ, thúc chẳng những bị Thái Hậu lợi dụng, cũng đã bị cô gái Tiên Bi này lừa gạt rồi.

Hết chương 145

Chương 146

Mộ Dung Triết không nghĩ tới sự việc lại phát sinh biến hoá đột ngột như thế. Cô xuất thân từ Mộ Dung thị, trên danh nghĩa là hoàng tộc sinh ra trong loạn thế, gia tộc Mộ Dung có thiên tính máu lạnh và tàn bạo, điều này được bộc lộ rõ vô cùng nhuần nhuyễn ở trên người cô ấy.

Vì thực hiện bá nghiệp, gia tộc này không dung thứ cho một chút ôn hoà dịu dàng dư thừa nào, đối với con cháu, dạy dỗ và đào tạo cũng là để đạt được mục đích, làm bất cứ việc gì không từ bất cứ thủ đoạn xấu xa nào.

Tình thân trong gia tộc Mộ Dung rất nhạt, thường giết hại lẫn nhau, truy cứu nguyên nhân trong đó ngoại trừ thiên tính ra thì loại giáo dục và giáo huấn đối với con cháu cũng là một nguyên nhân. Cô ấy được phát hiện ra tài năng từ khi còn nhỏ, vì thế đã được gia tộc gia tăng các huấn luyện đặc thù, mong đợi rằng kỹ năng này cùng với thân phận hoàng tộc, tương lai có thể phát huy tác dụng lớn nhất cho bá nghiệp của gia tộc.

Ký ức sâu sắc nhất của cô về thời thơ ấu là có một lần, vì không hoàn thành khóa huấn luyện được chỉ định nên cô bị phạt quỳ trong tuyết dày đến đầu gối, thời điểm vừa đói lại vừa lạnh, huynh trưởng Mộ Dung Thế của cô ấy đã lặng lẽ mang đồ ăn đến cho cô.

Bắt đầu từ lúc đó, cô ấy đã hạ quyết tâm, tương lai sau này bất kể thế nào, cô sẽ đi theo huynh trưởng này của mình, báo đáp huynh ấy.

Sau một thời gian dài ngủ đông, huynh trưởng Mộ Dung Thế của cô ấy cuối cùng đã lựa chọn vào thời cơ này chủ động tấn công nhằm vào Lý Mục người Nam Triều và cũng là kẻ thù lớn nhất, trở ngại lớn

nhất trong công cuộc thực hiện hoàng đồ bá nghiệp đã được lên kế hoạch từ lâu của mình.

Đối với cuộc tấn công này, cô ấy biết huynh trưởng của mình đã bí mật sắp xếp chu đáo chặt chẽ tỉ mỉ và công phu đến mức nào. Dùng số tiền lớn và hứa hẹn về lợi ích đã mua chuộc được Vinh Khang thứ sử Ba Đông Nam Triều, để anh ta làm việc cho mình, sai khiến anh ta đem khối đá thử lòng người lấy cái danh “trời giáng điềm lành” đưa đến Kiến Khang, nhưng đây chỉ là một trong toàn bộ kế hoạch mà thôi.

Trong kế hoạch của huynh trưởng, trận quyết đấu giữa huynh ấy và Lý Mục người Nam Triều kia chỉ cho phép thắng mà không được thất bại. Cho nên cô ấy lại bị phái tới nơi này, quạt gió thêm củi nhằm mau chóng lấy được Trường An, cắt đứt hậu phương viện trợ cho Lý Mục, tạo nên một áp chế lớn nhất ở trên chiến trường dành cho hắn.

Lần hành động này đối với cô ấy mà nói là một sự mạo hiểm rất lớn.

Thuật dịch dung của cô ấy có thể xưng là nhuần nhuyễn điêu luyện, có một không hai trên đời này. Dù là nữ giới, hơn nữa mấy năm nay cô ấy còn âm thầm dốc lòng nghiên cứu về con gái Cao thị, bắt chước đến từng chi tiết. Khi cô ấy giả mạo xuất hiện, cô ấy chắc chắn rằng đối với những người không mấy quen thuộc với con gái Cao thị mà nói, cô ấy chính là Cao Lạc Thần, Cao Lạc Thần chính là cô ấy, không một ai sẽ nhìn ra được sơ hở gì.

Nhưng mà với những người quen thuộc với con gái Cao thị, thuật dịch dung không phải là kín kẽ tuyệt đối.

Ngay cả khi cô ấy chắc chắn rằng, tất cả biểu cảm trong mắt và giọng điệu của mình đều có thể sống động như thật, thậm chí đôi khi nhìn vào gương, bản thân mình cũng say mê trong đó, thật giả khó mà phân biệt. Nhưng mà giả vẫn là giả. Vào ban ngày, đặc biệt dưới ánh mặt trời, khi da và tóc lộ ra ngoài, khi bạn cười, kết cấu da giả không thể giống hệt da thật và rất dễ bị phát hiện ra manh mối.

Thời điểm tốt nhất để cô ấy hành động là vào buổi sáng và buổi tối khi ánh sáng không đủ, vào ban đêm hoặc những ngày nhiều mây.

Cô ấy rất may mắn. Ngày hôm qua lúc mà Cao Duẫn tới nơi, bởi vì mấy ngày liền mưa dầm, thời tiết âm u. Lúc này cũng vậy, lại là một ngày nhiều mây, trời vẫn còn sớm nên ánh sáng càng mờ hơn, điều này càng có lợi cho hành động của cô ấy.

Hai quân đối chiến, tinh thần làm đầu.

Ngay thời khắc này, cô ấy lấy thân phận phu nhân của Lý Mục xuất hiện ở dưới thành chiêu hàng, yêu cầu quân coi giữ giao thành trì ra. Dù cho đến cuối cùng không thể thành công, nhưng thử nghĩ, phu nhân của thống soái tối cao tự mình xuất hiện ở một nơi hai quân đối chọi, đứng về phía triều đình chiêu hàng, tin tức này lan truyền ra ngoài, đối với sĩ khí của quân coi giữ Trường An mà nói đó sẽ là một đòn đả kích lớn phủ đầu đến mức nào.

Cô ấy vốn dĩ cho rằng đây là trời cao giúp mình, đưa cơ hội đến trước mặt mình. Sau khi lộ mặt lần này xong, cô ấy có thể lấy cơ biến mất và rời đi an toàn. Chỉ cần cho cô ấy có thêm chút thời gian thôi, có lẽ mọi việc sẽ thành công.

Cô ấy không ngờ được rằng, người mà mình hoá thân lại dùng một phương thức như thế kia mà xuất hiện, khiến cho cô ấy tức khắc lộ nguyên hình, không còn nơi nào để trốn!

Trong cái chớp mắt ngắn ngủi, vô số suy nghĩ xoay quanh trong đầu Mộ Dung Triết.

Dưới cái nhìn của vô số ánh mắt xung quanh, theo bản năng sinh tồn, cô ấy khế di chuyển đôi chân, cố gắng chờ cơ hội chạy đến sông đào bảo vệ thành cách đó không xa, lúc mà muốn thử vận khí cuối cùng của mình một lần nữa, bước chân chợt đóng đinh tại chỗ.

Bạch Hổ vốn dĩ ngồi xổm ở bên Lạc Thần hai mắt nhìn chăm chăm vào cô ấy lại bắn ra tia hung hãn, giống như đang nhìn con mồi của

mình, khiến người ta không rét mà run.

Như là cảm nhận được ý đồ của cô ấy, Bạch Hổ đứng dậy khỏi mặt đất, hơi cong lưng, lông gáy dựng đứng, từ trong cổ họng phát ra một tiếng gầm trầm thấp, đáng sợ như sắp vỡ lấy bất cứ lúc nào.

Mộ Dung Triết lập tức ngừng ý định thử chạy trốn, cứng đờ đứng yên tại chỗ.

Cao Dận ra hiệu cho một tùy tùng đi qua. Người kia đi lên kéo một cái, da mặt tinh xảo trên mặt cô gái kia bị lột đi, dưới lớp nguy trang là một gương mặt tái nhợt, một gương mặt hoàn toàn khác với Lạc Thần.

Người bên cạnh đều trở mắt nhìn.

Sắc mặt Cao Duẫn bất chợt đỏ bừng lên, cả người bất động.

Lạc Thần lấy ra hồ phù đưa cho Cao Duẫn xem xong, lại chuyển qua những tướng lĩnh trong quân.

Hồ phù quen thuộc được truyền qua từng bàn tay, cuối cùng được đưa đến tay Cao Dận.

— Đại huynh, lúc cha chọn huynh làm gia chủ, trước khi đi có từng dặn dò huynh một câu đúng không ạ?

Lạc Thần hỏi.

Cao Dận trịnh trọng cầm hồ phù, quay mặt về quân sĩ, giọng cao lên, hô to:

— Nhìn thấy hồ phù như thấy bá phụ. Có hồ phù ở đây, các tướng sĩ nghe lệnh, lập tức ngưng chiến, chiếu theo thứ tự rút lui, trở về doanh địa.

Mệnh lệnh của y tức khắc được truyền xuống dưới.

Chẳng bao lâu, tiếng hò reo của binh lính đáp lại mệnh lệnh này đã vang lên ở vùng hoang dã bên ngoài thành Trường An và kéo dài rất lâu.

Quân đội bao vây thành Trường An cả một đêm bắt đầu lần lượt rút lui. Cửa thành Trường An mở ra, Tôn Phóng Chi mang theo tướng sĩ mặt mày tươi cười đi ra, chào hỏi Lạc Thần rồi đón nàng vào trong thành.

– Ôi trời nguy hiểm thật đó. Người Tiên Bi quá xảo trá, thủ đoạn nào cũng có thể dùng. Suýt nữa thì tôi bị lừa rồi. Tôi nói chứ, làm sao phụ nhân lại không màng an nguy của Đại Tư mã mà đi khuyên hàng được.

Cao Hoàn cũng được thả ra, cậu vùng thoát khỏi dây thừng trói mình, rút kiếm ra nổi giận dùng dùi đâm chạy lên, nghiêng răng kèn kẹt:

– Dám giả mạo a tỳ của ta, mau đi chết đi.

Ngay sau đó cậu giơ thanh kiếm của mình lên chuẩn bị đâm vào ngực Mộ Dung Triết, không có chút thương hoa tiếc ngọc nào.

– Cao tiểu tướng quân, nếu như người giết ta thì sẽ vĩnh viễn không biết tung tích của trưởng công chúa đâu.

.....

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Lạc Thần cuối cùng đã bước vào toà thành trì mà Lý Mục đã hứa đánh hạ nó để làm sính lễ đón nàng.

Quân đội ở ngoài thành đã rút lui, sẽ không còn tạo uy hiếp gì với Trường An nữa.

Tin tức tốt về Nghĩa Thành cũng theo đó gửi tới.

Phàn Thành tới Tây Lăng, chuyển lại lời nói của nàng cho Lục Giản Chi. Lục Giản Chi đang chú ý tới thời cuộc lập tức triệu tập quân đội

lao tới Nghĩa Thành. Vinh Khang vừa mới tấn công Nghĩa Thành chưa được mấy ngày lại biết được viện quân đã sắp tới nơi rồi. Đối với Nghĩa Thành, y vốn dĩ ôm tâm lý ăn được thì ăn không ăn được thì thôi, thấy tình thế không ổn tức thì từ bỏ việc công thành, mang theo quân đội trốn về Ba Đông.

Nghĩa Thành đã an toàn.

Mộ Dung Triết bị nhốt lại, cung cấp một ít tình hình về trường công chúa. Cô ấy nói, lúc mà Kiến Khang gặp nguy hiểm, trường công chúa gặp tai hoạ, trong lúc nguy cấp chính là mình đã cứu bà từ trong tay đôi chị em độc ác kia, giúp bà thuận lợi sinh sản rồi lại mang bà đi phương Bắc. Hiện giờ chẳng những mẹ con đều bình an, mà mình vẫn luôn dùng lễ đối đãi với trường công chúa.

Ngoài những điều này ra, bất kể có ép hỏi thế nào cô ấy cũng không chịu nói thêm nửa câu nào nữa. Nhưng dựa vào trực giác, Lạc Thần biết những gì cô ấy nói đều là sự thật. Nói cách khác, mẫu thân và em trai nhỏ mà mình chưa từng gặp mặt kia hiện giờ còn sống. Ít nhất nom tình hình có lẽ vẫn an toàn. Tuy rằng họ vẫn đang ở trong tay Mộ Dung Thế, Lạc Thần cũng không biết hiện giờ phụ thân đang ở đâu, đã truy tìm và điều tra ra được tung tích của mẫu thân chưa, nhưng so với mấy năm qua sống chết không rõ, thì đây đã là may mắn trong bất hạnh rồi. Đối với Lạc Thần, đây hoàn toàn là một tin tức cực kỳ tốt.

Nàng hy vọng Lý Mục sớm ngày ca khúc khải hoàn, thuận lợi trở về.

Nàng thật sự rất nhớ hắn, nhớ đến gần như phát điên phát cuồng rồi. Trong lòng nàng có vô số lời muốn nói với hắn. Thế nhưng, theo tin tức chiến sự lần lượt gửi về, nó cứ bóp chặt lấy trái tim nàng.

Tin tức gửi về nói, Lý Mục trước đó đã đại thắng ở Đồng Quan, thừa thắng tiến về phía Đông, hiện tại đã qua Hoangg Nông và đánh tới vùng Mãnh Trì, bởi vì thời tiết cản trở mà tạm thời đình chỉ tiến lên, đại quân của Bắc Yến đang giằng co cũng đã lui về Tân An.

Trường An vừa được thoát khỏi bao vây, Cao Hoàn lập tức dẫn một đội quân và lương thảo đi Mãnh Trì để tiếp viện.

Nhưng ngày hôm qua một tin tức xấu lại gửi về.

Khi quân đội vận chuyển lương thảo kia đến Hoảng Nông, con đường xá bị lũ quét dâng cao cuốn trôi, núi sụp, giao thông bị cắt đứt, đại đội nhân mã không thể tiếp tục tiến lên mà đành phải dừng ở lại đó, tuy nhiên vẫn phái người đi đường vòng để tìm đường truyền tin tức cho Lý Mục.

Thời tiết xấu bất ngờ, địa hình cực kỳ phức tạp, địch thủ không từ thủ đoạn.

Lạc Thần lo lắng tột độ, ngày đêm không ngủ được. Nàng chỉ hận không thể chấp cánh bay đến đó để xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

.....

Mưa lớn tiếp tục kéo dài, dòng sông chảy qua Mãnh Trì dâng cao. Chỉ trong một đêm, mực nước tràn bờ, sông nhanh chóng mở rộng cuốn trôi dãy núi hai bên, những mảng bùn đá lớn sụp xuống rơi xuống nước.

Lý Mục đứng ở trên bờ sông, dưới chân hắn, nước sông đục ngầu bùn đá cuồn cuộn hướng đông đập vào bờ đá, bắn tung tóe từng đợt phun trào dữ dội.

Hắn nhìn về phía xa, bóng dáng giống như một tảng đá đứng uy nghiêm, đã đứng như thế này rất lâu rồi.

— Đại Tư Mã! Hoảng Nông truyền đến tin tức của Trường An ạ!

Một người mang tin tức dẫm lên bùn lầy lội phi nước đại đến chỗ hắn.

Hết chương 146

Chương 147

Lý Mục đã chờ đợi phong thư báo này nhiều ngày rồi.

Trước đó hắn cùng Bắc Yến chiến đấu giằng co ở Đồng Quan, về sau đánh bại đối phương, đại quân tiến về phía Đông, kế đó chiếm được Hoảng Nông. Vì Hoảng Nông nằm ở giữa Đồng Quan và Lạc Dương, giao thông thuận tiện, Lý Mục lập tức thiết lập Hoảng Nông làm điểm tiếp viện quân nhu và liên lạc tạm thời. Tất cả các loại tin tức từ phía sau sẽ liên tục được truyền đến tay hắn từ một đội ngũ mang tin đặc biệt, để hắn căn cứ vào tình huống mới nhất mà quyết định bước hành động tiếp theo.

Lần này trước khi Bắc phạt, hắn từng yêu cầu Nghĩa Thành, Trường An và nơi này của mình phải duy trì liên tục việc trao đổi tin báo bình thường giữa ba nơi, không được đứt đoạn. Ngay cả khi không có gì xảy ra, cách ngày thông điệp an toàn vẫn phải được gửi đi.

Từ Nghĩa Thành phát đến Trường An, tập hợp xong tin báo của hai nơi thì bằng tốc độ nhanh nhất gửi đến Hoảng Nông rồi lại chuyển tới nơi này của mình.

Trước đây, hai nơi đó an toàn không có việc gì.

Mà lần này, đã sáu ngày đã trôi qua kể từ khi hắn nhận được thư báo cuối cùng. Điều này từ trước đến giờ chưa bao giờ xảy ra. Đã nhiều ngày không có tin tức gì từ hậu phương, khả năng lớn nhất là thời tiết xấu đột ngột khiến đường xá hư hỏng, giao thông bị gián đoạn.

Nếu là nguyên nhân này thì cũng không đáng lo ngại.

Từ Trường An đi về phía đông đến Đồng Quan rồi lại đến Hoảng Nông, chỉ có một con đường chính duy nhất cho phép đại đội nhân mã cùng quân nhu lương thảo đi tới đi lui thuận lợi. Nhưng đối với lính thông tin thì không chỉ có một con đường duy nhất đó mà thôi. Con đường chính bị phá hủy, vậy thì đi đường vòng, tốn nhiều thời gian hơn một chút nhưng mà cuối cùng cũng có thể tới nơi này.

Lo lắng của Lý Mục là một loại khả năng khác: Hậu phương đã xảy ra chuyện, bấy giờ mới dẫn tới tin báo không thể gửi đến được cho mình theo đúng yêu cầu trước đó, tức là cách ngày phải gửi đi một lần.

Không chỉ có như thế, theo dự đoán của hần, Lý Hiệp lúc này hẳn đã đưa Lạc Thần đến Nghĩa Thành từ sớm rồi.

Nhưng mà thư báo đến từ Nghĩa Thành này lại chỉ nói mọi việc bình an, không hề nhắc đến Lạc Thần đã an toàn hay chưa.

Tin tức này từ nơi phát ra và đưa đến nơi này của hần vốn cách một thời gian, lại nhiều ngày rồi không nhận được tin báo vốn dĩ nên có, điều này làm cho trong lòng hần thoáng nổi lên dự cảm xấu.

Vào lúc này, tin báo này vốn đã bị trì hoãn nhiều lần sau khi bị cắt đứt dọc đường và buộc phải đi đường vòng này, cũng đã khẳng định những lo lắng âm thầm trước đây của hần.

Tin báo là do Tôn Phóng Chi gửi. Lạc khoản từ đầu tháng, đến hôm nay đã qua gần hai mươi ngày rồi.

Trong tin báo nói, đã nhiều ngày Trường An không nhận được tin tức của Nghĩa Thành, anh ta thấy không yên tâm, khi phái người đi Nghĩa Thành tra xét thì gặp phải Cao Dận dẫn quân đội đến nơi, nói là phụng mệnh lệnh của triều đình đến tiếp quản Trường An. Anh ta và Cao Hoàn tất nhiên sẽ không nghe theo, quân tâm của quân coi giữ cũng rất ổn định, quân dân Trường An cũng sẽ toàn lực ứng phó, tuyệt đối không để mất được. Bảo hần yên tâm.

Tầm mắt của Lý Mục dừng ở trên tờ giấy thư, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ lại. Vào lúc này, điều hấn nghĩ đến trước tiên thật ra không phải Trường An, mà là Nghĩa Thành xa hơn.

Theo sự sắp xếp và hành trình trước đó, tính đến hôm nay, Lý Hiệp hẳn là đã đưa Lạc Thần đến Nghĩa Thành rồi. Triều đình ngang nhiên gây khó dễ với Trường An, tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua Nghĩa Thành.

Nghĩa Thành có tường thành cao và kiên cố, mấy năm nay, tường thành vẫn luôn được tiến hành gia cố không ngừng, vật tư dự trữ trong thành phong phú, cho dù thành trì có bị bao vây, ít nhất vẫn có thể kiên trì được hơn nửa năm. Hấn cũng để lại nơi đó trú quân để ngộ nhỡ gặp phải công kích cũng đủ để chống đỡ khi viện quân đến.

Nhưng dù vậy, cũng không có nghĩa là an toàn tuyệt đối. Huống chi, căn cứ theo tin báo đến từ Trường An này mà suy đoán, vô cùng có khả năng, trước khi Tôn Phóng Chi gửi thư này thì Nghĩa Thành cũng đã bị công kích tương tự với Trường An rồi.

Lý Mục biết kế tiếp sẽ có tin tức được gửi đến, nhưng do thời tiết và đường tắc nên giờ phút này hấn là vẫn đang ở trên đường.

Lúc này, nơi hấn dừng chân cách Lạc Dương không xa, Đông đô cũng ở ngay gần đó. Hơn nữa, một trận chiến Đồng Quan tuy rằng quân đội Bắc Yến đã bị đánh bại làm cho quân tâm tan rã, phải lui về phía sau, bắt đầu từ Hoa Châu lần lượt mất đi Cố Quan, Hoảng Nông, Tiêu Thành, hiện tại đã lui đến Tân An cách Lạc Dương chỉ mấy trăm dặm, nhưng nếu không thừa cơ nắm lấy cơ hội hoàn toàn đánh tan quân đội của Mộ Dung Thế, một khi được nghỉ ngơi chỉnh đốn, vô cùng có khả năng bọn chúng lại nổi lên trở lại.

Lý Mục không do dự nữa, cũng không tiếp tục chờ đợi tin tức có lẽ đang trên đường nữa. Hấn lập tức trở về nơi dừng chân, triệu tập các tướng lĩnh và thuật lại tin tức vừa nhận được.

Các tướng lĩnh Ứng Thiên Quân đột nhiên được biết triều đình lại phát binh tới Trường An, giống như sau lưng bị cắm một dao, phối hợp với quân đội của Bắc Yến, trong lòng cực kỳ căm phẫn, người nào cũng chửi ầm lên.

Từ lúc bắt đầu đại quân Bắc Yến ngang nhiên tấn công Hoa Châu, một đường đánh tới, ngày hôm nay đánh tới nơi này, tuy rằng bước tiến của quân đội đang không ngừng đẩy về phía Đông, nhưng kỳ thực mỗi một trận đánh trước đó đều vô cùng gian nan, cũng không dễ dàng gì.

Kẻ địch của họ chẳng những thực lực mạnh mẽ, hơn nữa cũng khá được lòng người.

Mấy năm trước, Mộ Dung Thế làm hoàng đế Bắc Yến, kế đó dẹp xong Lạc Dương. Khi đó người trong thành đều rất hoảng sợ, người Tiên Bi trước đây đã từng tàn sát cướp giết ở Cao Lương, mà Mộ Dung Thế và Lạc Dương có thâm cừu đại hận rất sâu, không ai là không biết. Giờ đây gã trở về báo thù, mười vạn dân chúng trong thành không kịp chạy trốn đều rơi vào trong sợ hãi và tuyệt vọng sâu sắc.

Khi mà người nào cũng cho rằng gã sẽ tắm máu Lạc Dương thì ngoài dự đoán của mọi người, sau khi vào thành, gã chẳng những không tàn sát dân trong thành để báo thù mà còn ngược lại ra lệnh cưỡng chế binh lính trú ngoài thành, không được phép quấy nhiễu dân chúng. Kế đó, lại tuyên bố các thông cáo trấn an dân chúng.

Không chỉ như thế, gã còn thiết lập Lạc Dương làm thủ đô thứ hai của Yến quốc, trong mấy năm chấp chính, gã hạ lệnh huỷ bỏ thuế nặng và xây dựng các công trình thủy lợi ở nhiều nơi. Hành động thi hành biện pháp chính trị này hoàn toàn có thể được xưng là anh chủ nhân quân.

Đương nhiên, điều này khiến cho dân chúng đang vật lộn để tồn tại dưới sự cai trị của Bắc Hạ cảm thấy hãnh diện, họ càng biết ơn và

cảm động vị Hoàng đế Bắc Yến Mộ Dung Thế nhân ái khoan dung đã ban tặng tất cả cho họ.

Ở trong mắt nhiều người, cuối cùng cũng có thể có được cuộc sống ổn định, họ không hề mong muốn hiện trạng sẽ bị thay đổi. Chỉ cần có thể cho mình một cuộc sống ổn định, đối với người bình thường, hoàng đế đứng đầu là người xuất thân từ gia tộc nào, điều này có quan trọng hay không?

Vì vậy, trên con đường tiến về phía Đông của Ứng Thiên Quân, dân chúng địa phương nơi đó tuy không thể xưng là đối địch, nhưng cũng không hề được hoan nghênh, đó là sự thật.

Sau khi kết thúc trận chiến tại Mãnh Trì không lâu, thời điểm mới bắt đầu, Lý Mục phái tiểu đội tiền trạm đi điều tra địa hình bởi vì địa thế phức tạp mà lạc đường, khi gặp dân bản xứ đã xin giúp đỡ, đối phương thậm chí còn cố tình chỉ sai phương hướng, suýt nữa làm hỏng quân cơ.

Trú đóng tại nơi này một thời gian, tuy rằng đại quân kỷ luật nghiêm minh, không mảy may tơ hào gì của dân, nhưng mà dân chúng phụ cận đều vẫn tránh né Ứng Thiên quân như tránh rắn rết.

Điều này hoàn toàn trái ngược với bối cảnh thời Nam Triều khi quân đội được dân chúng ủng hộ sâu sắc.

Các tướng lĩnh đang vô cùng uất nghẹn, muốn dồn hết sức lực để tinh thần đánh hạ Lạc Dương đột nhiên biết được tin tức này, làm sao mà không phẫn nộ kích động đây?

Sắc mặt Lý Mục nghiêm trọng, vẫn chưa nói thêm gì cả. Chờ mọi người mắng chửi xong, cảm xúc đã ổn định trở lại, mới hạ lệnh chia quân đội ra làm ba đường.

Một đường phụ trách cản phía sau, tránh cho quân đội Bắc Yến nghe tin thừa cơ đánh lén.

Chủ lực thì quay binh về Hoảng Nông, tạm thời ở đó chờ mệnh lệnh.

Một đường khác gồm ba nghìn kỵ binh tinh nhuệ do hãn lựa chọn điểm quân ngay hôm nay lập tức lên đường, đích thân hãn suất lĩnh chỉ huy chạy về quan nội.

Các tướng lĩnh tuy không cam lòng nhưng đều phải tuân theo. Sự việc an bài xong, từng người làm việc của mình.

Trời âm u, mưa lớn lại trút xuống, ngày hôm đó, Lý Mục cùng ba nghìn khinh kỵ bắt chặp mưa dầm, đặt chân lên đường trở về, cân nhắc đường đi có thể gặp cầu gãy, đường gãy, kỵ binh cũng mang theo cuốc, xẻng, dây thừng và các thiết bị khác để xây cầu, tháo dỡ chướng ngại vật nhanh chóng và quay trở lại càng sớm càng tốt.

Chỉ mới một đêm, nhưng đến trưa hôm sau, kỵ binh đã đi hàng trăm dặm. Sáng sớm dậy, trời lại bắt đầu mưa. Mọi người tuy mặc áo tơi, nhưng nửa ngày gặp mưa cả người đều đã ướt sũng, vừa đói khát và vừa mệt. Đúng lúc phụ cận có một thôn xóm nhỏ tên là thôn Hứa, cửa thôn có gian từ đường, đã bị khoá. Lý Mục phái một thủ hạ biết ăn nói vào trong thôn để mượn cho binh lính tạm thời đi vào tránh mưa. Một lát sau, binh lính đi ra, nói thôn dân đồn đẩy lẫn nhau, đều nói không biết người nào đang cầm chìa khoá.

— Đại Tư Mã, cứ đá cửa là được. Lãng nhãng làm gì với những người đó.

Một phó tướng tính tình nóng nảy nghe vậy nổi giận đùng đùng, xuống ngựa muốn đi lên đá cửa.

Sự tiếp đón lạnh lùng như vậy không chỉ giới hạn ở nơi này, trước đó khi đại quân tiến về phía Đông, quân đội cũng gặp phải tình huống tương tự, Lý Mục đã sớm quen thuộc nên cũng không hề kinh ngạc. Hãn nhìn mấy cái bóng thôn dân thập thò nấp sau cánh cửa sổ ở không xa, hơi nhíu mày, hỏi:

— Thôi, đi đằng trước xem thử thế nào.

Mọi người phụng mệnh lại lên ngựa đi tiếp về phía trước, đột nhiên, một binh sĩ hô:

– Đằng trước có người tới!

Lý Mục bèn nhìn theo, nhìn thấy ở đối diện có một đội nhân mã mười mấy người lấy tốc độ nhanh chóng lao tới phía trước.

– Là Cao tướng quân!

Có người tinh mắt nhận ra người mặc áo tơi đi đằng trước nhất chính là thiếu niên tướng quân đầu đội đầu lạp.

Lý Mục cũng đã nhìn thấy thúc ngựa đi lên.

Cao Hoàn cũng đã nhìn thấy Lý Mục, lập tức mừng rỡ hô to “Tỷ phu ơ”, từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

– Tỷ phu ơ, đại huynh của đệ rút binh rồi ạ. Nghĩa Thành cũng được giải vây rồi, tất cả đều bình an.

– Đệ mang theo quân đội cùng với lương thảo đến, đoạn đường Hoảng Nông không thể đi được, cho nên đã tạm dừng ở đó rồi.

– Đệ sợ tỷ phu không nhận được tin tức sẽ lo lắng cho nên đã đi đường vòng đến đây để báo tin cho huynh.

Cao Hoàn vừa chạy vừa nói một tràng không ngừng nghỉ.

Tướng sĩ phía sau Lý Mục nghe rõ rành mạch, trên mặt lộ vẻ vui mừng, đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lý Mục phi thân xuống ngựa, hai chân đạp lên bùn đất lầy lội cao chưa đến mắt cá chân, sải bước đến túm chặt lấy cánh tay của Cao Hoàn.

– A tỷ đệ đâu? Nàng thế nào rồi? Nàng đang ở đâu?

Cao Hoàn thở hển hển mấy hơi, lau nước mưa trên mặt, cười tươi rói:

– Tỷ phụ yên tâm đi ạ, a tỷ của đệ hiện đang ở Trường An, bình an không xảy ra chuyện gì cả.

.....

Khi trời tối xuống, đoàn người nghỉ đêm tại một chỗ cao cách thôn Hứa mấy chục dặm.

Lý Mục ra lệnh cho binh lính tạm thời hạ trại tại đây, chờ quân đội phía sau tới hội hợp thì cùng nhau xuất phát về hướng Hoảng Nông, dọn đường và xây đường, bổ sung lương thảo, chờ thời tiết cải thiện rồi lập kế hoạch và hành động tiếp theo.

Những chiếc lều quân sự lần lượt được dựng lên trên những ngọn đồi cao, tuy rất đơn giản nhưng lại có thể che được mưa gió trên đỉnh đầu. Sau khi binh lính đã trải qua một ngày một đêm trong bùn và mưa đã dần xếp ổn định lại, họ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đêm đã khuya, bên trong doanh trướng của Lý Mục, ánh đèn dầu vẫn còn sáng. Đáng lẽ hẳn cũng mệt mỏi, nhưng cả người lại cảm xúc phập phồng đắm chìm trong tin tức Cao Hoàn mang đến cho hẳn tối nay, thật lâu không thể ngủ được.

Cao Hoàn đã kể cho hẳn nghe cuộc hành trình gian nan của a tỷ cậu sau khi rời Kiến Khang. Từ việc mời Lục Giản Chi đưa binh cứu viện, rồi đến chuyện bị Vinh Khang truy đuổi mà bị rơi xuống nước. Từ chuyện con Bạch Hổ cả đường đi theo nàng đến Trường An hiện giờ đã bị dân chúng Trường An coi là thú linh thần thú, rồi kể ngày đó Cao Duẩn đã được Mộ Dung Triết hỗ trợ đoạt lại binh quyền của Cao Dân như thế nào, đã phát binh đến dưới thành, trong lúc nguy cấp nàng đã kịp thời đuổi tới trước trận hai quân, giao ra hổ phù mà ngày đó Cao Kiệu đã để lại cho nàng.

Tiếng mưa không ngừng đập nóc lều, giữa tiếng ào ào không ngừng vang lên bên tai, Lý Mục nằm trên ghế xếp hành quân chật hẹp từ từ nhắm mắt lại, tưởng tượng đi tưởng tượng lại cuộc đối đầu giữa hai đội quân dưới thành Trường An, nàng phong trần mệt mỏi đuổi tới nơi, ngoài việc cảm động, hắn còn ngạc nhiên trước những gì nàng làm, và sự khao khát nhung nhớ của hắn dành cho nàng giống như ngọn lửa bùng cháy từ sâu trong tâm khảm, không thể ngăn chặn được.

Từ trước đến nay, sâu thẳm trong trái tim hắn, hắn vẫn mong được dành thời gian cho nàng ngày đêm, ở bên nàng sớm sớm chiều chiều, giữ nàng thật chặt bên cạnh, vĩnh không mất đi.

Và đêm nay, chỉ đêm nay, trong đêm mưa dầm dai dẳng này, đủ loại suy nghĩ thỉnh thoảng lại hiện lên từ tận đáy lòng và gặm nhấm hắn trong quá khứ đã hoàn toàn rời khỏi hắn.

Hắn không còn nghi ngờ gì nữa, cũng sẽ không lo lắng gì nữa.

Thê tử của hắn, người con gái mà hắn yêu, trong mấy năm nay, cho dù ở bên hắn thì ít mà xa nhau thì nhiều, nhưng mà khi một khắc cuối cùng của số mệnh đến, nàng vẫn từ bỏ tất cả những vinh quang đã từng mang đến cho nàng.

Địa vị cao quý, vinh hoa vô thượng, huyết thống thân tình, tất cả những thứ này cuối cùng cũng không thể cản được bước chân của nàng.

Nàng đã hoàn toàn từ bỏ đi quá khứ của nàng và đi tới bên cạnh hắn.

Từ nay về sau, hắn sẽ không bao giờ phải lo được lo mất nữa.

Giây phút này, hắn càng thêm nhung nhớ nàng đến không chịu đựng được.

Nhớ hơi thở thơm tho của nàng, nhớ độ ấm trên làn da của nàng, nhớ lời thì thầm gọi lang quân không dứt của nàng ở bên tai khi nàng bị hắt đè bên dưới cơ thể mình.

Hắn chợt mở choàng mắt ra, xoay người ngồi dậy, lấy ra một thứ gì đó bọc giấy dầu từ trong túi ngựa đang mang, ban ngày đeo trên lưng ngựa, ban đêm không bao giờ rời túi.

Hắn ngồi xuống trước ánh nến, mở ra giấy dầu không thấm nước, lấy ra quyển Kinh Thi đã bị hắt lật đến sờn nát, mở ra, để lộ hai bông hoa khô đã vàng úa kẹp ở giữa trang giấy, nhìn rất lâu, cẩn thận cầm lấy đưa lên chóp mũi, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu mùi hương của chúng, như thể người thấy mùi thơm thoang thoang tràn ngập một bên tay áo của nàng.

Xa nhau đã lâu lắm rồi.

Lâu đến mức cảnh từ biệt nàng lần cuối cùng trong trí nhớ giống như nó xảy ra vào thời điểm sơ khai của hỗn độn, sơ khai của đất trời. Tất cả những nhớ thương đêm ngày vào những lúc đêm khuya bị đè nén xuống trước đây vào một khắc này như thủy triều tràn về phía hắn, nhấn chìm toàn bộ hắn.

Cảm giác duy nhất đó là nóng lòng về nhà, cuối cùng không thể nào tiếp tục chờ đợi được nữa.

Hắn đã hạ quyết tâm.

Chờ tới Hoảng Nông rồi, bất luận như thế nào, hắn cũng nhất định phải về Trường An một chuyến trước.

.....

Hai ngày sau, đại đội phía sau đã đuổi kịp.

Nhân mã mấy phương hội hợp xong bắt đầu nhổ trại lên đường.

Lý Mục lên ngựa, vào lúc chuẩn bị lên đường bỗng nhiên nghe được phía sau đội ngũ thoáng như có tiếng kêu khóc xen lẫn tiếng mắng chửi của binh lính, điều này khá là không bình thường. Hắn ra lệnh cho một thân binh đi xem đã xảy ra chuyện gì.

Thân binh kia mau chóng quay về bẩm báo, trong giọng điệu đầy vẻ khinh thường. Nói là bên ngoài quân doanh có một nhóm mấy trăm dân chúng đuổi theo, trong đó có mấy thôn dân của thôn Hứa mấy ngày trước quân đội vừa đi ngang qua. Những người đó cứ yêu cầu muốn gặp Đại Tư Mã, nhưng bị binh lính bên ngoài ngăn cản, còn xua đuổi đi, những người đó lại chết sống không chịu đi.

Lý Mục hỏi chuyện gì.

Thân binh nói:

– Chỉ nghe họ kêu cứu mạng. Còn là chuyện gì thì không rõ ràng lắm ạ.

– Lúc trước thấy chúng ta thì né không kịp. Ngay cả nơi tránh mưa cũng không cho mượn. Giờ có việc thì lại đuổi theo cầu cứu. Đại Tư mã cứ mặc họ đi.

Một phó tướng khuyên nhủ.

Lý Mục quay đầu lại nhìn một cái.

– Ta đi xem xem thế nào.

Hắn quay đầu ngựa lại phóng ngựa về phía sau, nhanh chóng đến gần thì thấy một nhóm người chen chúc bên đường, đang cố gắng vượt qua hàng quân lính đang chặn đường tiến của họ, có người đang khóc, có người đang quỳ dưới bùn, còn có người đang khóc lóc cầu xin binh lính đi thông báo cho họ.

Đứng trước nhất là một người đàn ông trung niên tay chân dày thô kệch, khuôn mặt phong sương, quần áo rách rưới, toàn thân lấm

bùn, trông vô cùng lo lắng, ngón tay dày đến mức biến dạng đang nắm chặt một hàng trường mâu chắn trước ngực mình, nghển cổ lên nhìn về phía trước, hét to điều gì đó. Nhưng mà giọng nói của anh ta đã bị tiếng ồn ào chung quanh át đi, giữa lúc hỗn loạn, anh ta chợt nhìn thấy một đoàn người từ phía đối diện cưỡi ngựa trở về, người đàn ông trẻ tuổi đi trước ngồi trên lưng ngựa cao ngất mặc khôi giáp, một tay đặt lên chuôi kiếm, không giận tự uy, không khỏi mà dừng lại.

Xung quanh dần dần yên tĩnh xuống.

– Đã quấy nhiễu đến Đại Tư Mã, mặt tướng có lỗi! Xin Đại Tư Mã yên tâm trở về đi ạ, nơi này cứ giao cho mặt tướng xử lý.

Phó tướng đang quát đuổi dân chúng chợt thấy Lý Mục đi mà quay lại thì cuống quýt chạy tới.

Lý Mục ngồi trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn về phía toán người đối diện, ánh mắt lướt qua những khuôn mặt lấm bùn.

– Ta là Lý Mục. Các người đòi gặp ta là có chuyện gì? – Hắn hỏi.

– Đại Tư Mã, xin cứu mạng...

Người đàn ông trung niên khàn giọng hét lên, “thịch” một tiếng, toàn thân gần như ngã xuống đất, hoàn toàn quỳ trên nền đất bùn dưới chân.

Tất cả mọi người như tỉnh lại trong mộng, dưới sự dẫn dắt của người đàn ông này, tất cả đều quỳ xuống đất không ngừng quỳ lạy.

Hết chương 147

Chương 148

– Các vị hãy đứng lên đi.

Lý Mục kêu dân chúng quỳ xuống đứng dậy, nhìn người đàn ông trung niên dẫn đầu kia, ánh mắt lướt qua đôi chân và bàn chân có làn da nứt nẻ như mai rùa và bàn tay có các khớp bị biến dạng của anh ta.

– Người là thợ thủ công? Người đuổi theo ta có việc gì?

Người đàn ông ngẩng lên:

– Đại Tư mã, tôi đúng là thợ thủ công. Người Tiên Bi muốn mượn sông Đại Hà dẫn nước chảy ngược vào đồng bằng. Khi tôi trốn thoát, mực nước sông Đại Hà đã cao hơn chỗ trũng hai bên vài thước, trông giống như một con sông treo. Bây giờ hy vọng duy nhất chính là Đại Tư Mã có thể cứu giúp. Nếu Đại Tư Mã không chịu giúp đỡ, một khi đê kè bị vỡ, mấy chục quận huyện trong bán kính sông thuộc Lạc Dương đều sẽ biến thành biển rộng mênh mông, không một ai có thể may mắn thoát khỏi. Nơi đây sông Giản Hà thông với Lạc Hà, một khi sông chảy ngược, e rằng không ai có thể may mắn thoát được.

Giọng nói của người đàn ông run rẩy, khuôn mặt đầy bùn, khó có thể phân biệt được khuôn mặt nguyên bản, ngoại trừ một đôi mắt đỏ hoe tràn đầy sợ hãi, lo lắng và lé loi hy vọng.

Anh ta vừa nói xong, tất cả thôn dân bởi vì anh ta hỏi thăm được tin tức về tuyến đường hành quân của đại quân Lý Mục mà cũng đuổi theo sau cũng theo anh ta khổ sở cầu xin.

Một khi Hoàng Hà bị chặn đường chảy, giống như trời sụp đất nứt, cộng thêm mưa lớn mấy ngày, lũ lụt dữ dội hung hãn như thế nào rất nhiều thế hệ dân chúng cư trú ven bờ Hoàng Hà có ai mà không biết?

Giữa tiếng than khóc, một ông cụ đến từ thôn Hứa lau nước mắt nói:

– Đại Tư Mã, lão hủ chính là trưởng thôn của thôn Hứa, tuổi già sinh bệnh, mấy ngày trước vẫn nằm ốm liệt giường. Cũng vào hôm qua lão đây mới biết đoàn người của Đại Tư mã đi ngang qua cửa thôn muốn tránh mưa mà bị từ chối. Tôi chỉ biết trách người trong thôn có mắt như mù mà thôi. Sau khi thoát được nơi đây, chúng tôi cứ tưởng rằng hoàng đế người Tiên Bi sẽ coi chúng tôi như con người. Người trong thôn tôi ngu dốt, đã mạo phạm Đại Tư Mã. Khẩn cầu Đại Tư Mã đại nhân đại lượng, cứu khổ cứu nạn chúng tôi!

Ông cụ dẫn thôn dân phía sau ngược ngung không dám ngẩng đầu quỳ lạy trong vũng nước bùn.

Lý Mục vội vàng xuống ngựa nâng ông cụ đứng lên.

Ông lão nước mắt giàn giụa, không chịu đứng dậy, tiếp tục tố cáo:

– Nửa thế kỷ trước, khi mà lão hủ vẫn còn là một đứa bé, lão đây vẫn còn nhớ năm đó sông lớn bị vỡ đê, mấy chục quận huyện trong phạm vi chỉ trong một đêm đã biến thành đại dương mênh mông. Người nhà của lão hủ đều chết ở trong trận lũ lụt đó. Sau khi lũ rút, dòng sông đổi hướng, nhiều năm sau mới ổn định lại. Hiện tại nếu như lời của người thợ thủ công này nói là thật, hoàng đế Tiên Bi kia muốn dẫn nước chảy ngược, cộng thêm mưa lớn như vậy trong nhiều ngày, thế nước chỉ sợ còn lớn hơn so với trận lũ lụt của nửa thế kỷ trước. Thiên tai nhân họa, người bình thường như chúng ta đều khó mà có con đường sống.

Ông lão khóc lóc nói.

Lý Mục sai người đỡ ông già đứng lên, nói với người thợ thủ công:

– Người đi theo ta.

Thợ thủ công cuống quít đứng lên đi theo hẳn.

Lý Mục dẫn anh ta đi vào trong lều quân trưởng ven đường, nói:

– Tình huống cụ thể như nào người hãy thuật lại từ đầu đi.

Thợ thủ công rất cảm kích. Người đàn ông cao lớn thô kệch còn chưa nói thì đã ghen ngào, mắt đỏ hoe, kể lại toàn bộ những gì mà mình biết.

Ba năm trước, Mộ Dung Thế đánh hạ Lạc Dương không lâu đã điều động dân phu khởi công xây dựng công trình thủy lợi các nơi, trong đó có Thượng Tân Khẩu.

Thượng Tân Khẩu nằm ở hạ du sông Lạc Thủy chảy qua Lạc Dương, cũng là nơi hợp lưu của một số con sông gần đó, cũng nằm ở khúc quanh của sông Hoàng Hà, nơi nước và nước thông với nhau. Mỗi khi đến mùa nước lớn, thường xảy ra hiện tượng nước từ sông Hoàng Hà đổ ngược vào sông Lạc Thủy, cao hơn đê, nhấn chìm đồng ruộng, làng mạc thôn xóm hai bên bờ. Dân chúng chịu khổ trường kỳ. Nhưng mà bởi vì quy mô không lớn, hơn nữa từ trước đây triều đình Bắc Hạ không hề quan tâm đến chuyện này, cũng chỉ đành phải chịu đựng và sống sót như thế.

Thợ thủ công này tên là Vương Hành Ngũ, là người Thượng Tân, tổ tiên đều là thợ thủ công, từ nhỏ anh ta đã rất thông minh, làm việc rất có tâm và có nhiều kinh nghiệm trong việc thủy lợi. Biết quê hương thường bị lũ lụt, nhiều năm trước, anh ta đã đi thăm dò địa thế, vẽ bản vẽ rồi sau đó kiến nghị trình lên quan phủ Bắc Hạ, cầu xin tu sửa đê kè vùng này, tích trữ nước khi mực nước thấp và xả nước khi nước đầy để ngăn chặn lũ lụt. Nhưng mà triều đình Bắc Hạ lại không quan tâm tới, anh ta cũng không thể làm gì khác.

Không ngờ rằng khi hoàng đế Bắc Yến vừa tới lại muốn xây dựng đê kè, cũng biết đến tên tuổi của anh ta, mời anh ta đến chủ trì việc tu

sửa. Vương Hành Ngũ mừng rỡ vô cùng, mang theo nam đinh toàn thôn tới cửa sông dẫn dắt dân phu bắt đầu xây dựng công sự. Vượt qua bao khó khăn, phải mất hơn hai năm, vào mấy tháng trước, con đê điều chỉnh mực nước theo độ cao tự nhiên của địa hình cuối cùng đã được xây dựng xong.

Ngay khi nhóm người Vương Hành Ngũ được ủng hộ cùng với dân chúng phụ cận đang vô cùng mang ơn Mộ Dung Thế hoàng đế Bắc Yên thì cơn ác mộng đã xảy ra.

Gần đây mưa to liên tục không ngừng. Bắt đầu từ bảy tám ngày trước, mặt nước sông Lạc Thủy dần dần dâng lên, nước tích tụ trong thôn, Vương Hành Ngũ không yên lòng, mang theo một nhóm thợ thủ công muốn đi xem xét tình huống trên đê, bất ngờ phát hiện ra đê kè đã bị một đội quân chiếm đóng.

Nếu chỉ vậy thôi thì không sao, nhưng làm anh ta hoảng sợ chính là hoạt động của con đê.

Hiện tại Hoàng Hà đang mùa lũ, hơn nữa mưa lớn nhiều ngày đáng lẽ phải xả lũ để đảm bảo nước sông có thể chảy qua ngã tư con sông một cách thuận lợi, nhưng anh ta không ngờ rằng đê điều thực sự đã bị đóng lại. Chẳng những không giúp xả lũ mà ngược lại giống như muốn ép thiết lập một con đập được bổ sung thêm vào dòng sông để chặn dòng nước.

Thượng nguồn mưa to, nước sông Hoàng Hà xối xả tràn vào, bị đập chặn ở đây, cưỡng ép rẽ đường, buộc phải đổ vào Lạc Thủy, Lạc Thủy kéo theo lũ từ thượng nguồn đổ xuống dưới, hai dòng gặp nhau, sóng lớn ngập trời, mực nước càng không ngừng dâng lên, tác động sâu vào đường sông hai bên.

Một khi con đê bị xé toạc, trong nháy mắt sẽ sụp đổ hàng ngàn dặm, khi nước sông chảy ngược, Lạc Dương và các quận khác sẽ phát sinh hậu quả nặng nề và bi thảm, Vương Hành Ngũ quá biết rõ điều này.

Anh ta vô cùng sợ hãi và cố gắng ngăn cản, nhưng lại bị binh lính Tiên Bi đánh đập và đuổi đi. Thôn dân đồng hành theo mấy người đã bị đánh đến thương nặng học máu, bị bắt quay trở về. Họ vừa sợ hãi vừa bối rối không hiểu, con dê đã tốn không ít sức người sức của mất hơn hai năm mới xây dựng xong lẽ ra phải tạo phúc cho dân, tại sao binh lính lại làm như thế.

Mãi đến tận đêm khuya, một vị quan nhỏ phụ trách sông ngòi ngày thường vẫn tiếp xúc với anh ta mới bí mật tìm kiếm anh ta, nói mình đang chuẩn bị bỏ trốn, cũng kêu anh ta nhân lúc còn sớm mau dẫn người nhà chạy trốn đi, bấy giờ anh ta mới biết được thì ra hoàng đế Bắc Yên Mộ Dung Thế lại có ý muốn tích nước nhấn chìm Lạc Dương như thế.

Ngay sau đó, lại có tin tức lan truyền rằng sở dĩ gã lập kế hoạch như vậy là nhằm ngăn chặn quân của Lý Mục khỏi cuộc xâm lược phương Bắc của Nam triều.

Mục nước tiếp tục dâng lên, tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, chẳng mấy chốc, mọi người ở khu vực xung quanh đều biết về nó.

Một khi toàn bộ lòng sông sụp đổ, Lạc Dương cùng các quận huyện khác sẽ bị lũ lụt nuốt chửng, mà nơi này sẽ ngay lập tức bị san bằng trước nhất. Làm sao những người đã sinh sống qua nhiều thế hệ trên mảnh đất này lại có thể bỏ nhà cửa như thế này, nhiều người lao vào tranh cãi với binh lính Tiên Bi, cuộc tranh cãi lập tức biến thành một cuộc thảm sát.

Mấy thân tộc của Vương Hành Ngũ cũng đã bị giết chết.

Tin tức lan truyền như một trận dịch, những người bắt lực chỉ biết ôm đồ đạc trong nước mắt chạy trốn đến vùng núi có địa thế cao có thể cho họ tạm dừng chân.

Nhìn thấy con dê mà mình đã bỏ ra vô số công sức xây dựng hóa ra lại là thủ phạm chính gây ra sự tàn phá quê hương, Vương Hành

Ngũ vô cùng đau buồn, trong sự tuyệt vọng, nghĩ tới Lý Mục người Nam Triều thời gian trước từng có lời đồn sắp đánh tới Lạc Dương, ôm tia hy vọng cuối cùng, anh ta không màng tất cả mà đuổi tới đây, hy vọng đại quân của hắn mau chóng đi tới Thượng Tân, trước khi con dê bị vỡ thì mở dê, giải phóng nước đã bị tích trữ ra.

Sắc mặt Lý Mục trở nên cực kỳ nghiêm trọng, trầm ngâm một lát, hỏi anh ta:

– Theo ngươi, Thượng Tân Khẩu còn chống đỡ được bao lâu?

Vương Hành Ngũ nói:

– May mắn là lúc tu sửa con dê, sau nhiều lần đệ trình của tôi thì con dê đã được gia cố. Nhưng mà thế nước to lớn như thế, cửa sông đang rất nguy hiểm. Theo những gì tôi nhìn thấy ngày hôm đó, nếu không mau chóng mở dê, chậm nhất bảy tám ngày sau thì dê sẽ bị sụp đổ. Một khi dê vỡ, lũ lụt chảy ngược về...

Trong mắt anh ta lộ vẻ hoảng sợ, lại khóc lên, quỳ xuống dập đầu cầu xin với Lý Mục.

....

Mộ Dung Thế đứng trên sườn đồi ở Thượng Tân Khẩu nhìn vào cửa sông cuộn cuộn, thân hình hồi lâu không nhúc nhích. Phía dưới cửa sông có trăm vạn nhân khẩu, mấy vạn hecta đất đai màu mỡ, chẳng bao lâu nữa, tất cả sẽ bị chôn vùi cùng Lý Mục người Nam Triều cái thế kia.

Cách đây rất lâu, gã đã từng hứa với một người cô gái rằng nếu sau này gã chiếm được Lạc Dương, gã sẽ không tàn sát thành trì để trả thù.

Gã thật sự đã làm được.

Hiện giờ họ có muốn trách thì trách vận mệnh của họ đã như vậy rồi.

Kẻ hại họ là Lý Mục người Nam Triều kia.

– Bệ hạ, nơi đây rất nguy hiểm, xin bệ hạ hay mau chóng rút lui về nơi an toàn ạ.

Thân tín của gã là một đại tướng Tiên Bi tên là Diêu Quý đứng bên cạnh khuyên gã, thấy gã không trả lời, bèn nhìn theo ánh mắt gã, đó là Lạc Dương nơi xa, chần chừ nói tiếp:

– Bệ hạ đã có an bài như thế, vì sao lại không tiến hành bí mật? Nghe nói thợ thủ công họ Vương đã trốn thoát rồi, chắc là đi tìm Lý Mục để cầu xin viện trợ đây. Nếu như lũ lụt chảy ngược lại, tất nhiên là có thể ngăn cản được đại quân của hắc, cho quân đội ta có thời cơ để tập hợp lại. Nhưng chẳng phải sẽ tốt hơn nếu chúng ta giấu tin này, đề phòng ngựa hắc trốn thoát và nhấn chìm quân đội của hắc hay sao ạ?

Mộ Dung Thế cuối cùng quay sang y, nét mặt lạnh nhạt:

– Chuyện lớn như thế ngươi cho rằng có thể dễ dàng che giấu được à? Huống chi, quân đội của hắc nếu như dễ bị lũ lụt nuốt chửng, thì ta và ngươi cũng sẽ không chột vạt đến nông nỗi này.

Diêu Quý xấu hổ, cúi đầu nói:

– Là thuộc hạ vô năng.

Sắc mặt Mộ Dung Thế hòa hoãn lại.

– Thôi, cũng không thể trách ngươi được. Ngươi không biết Lý Mục, hắc khác với những người khác. Những người Nam Triều đó đều là giá áo túi cơm, uống phí ta đã tạo cơ hội tốt cho họ. Ta muốn thợ thủ công kia đi truyền tin tức cho hắc, cho nên mới không có hành động ngăn cản nào.

Gã cười lạnh:

– Chẳng phải hấn muốn lấy Lạc Dương à? Ta dùng Lạc Dương làm ván cược, muốn cược một ván lớn với hấn.

Diêu Quý cái hiểu cái không, nhưng cũng biết Mộ Dung Thế có tâm tư luôn thâm trầm, không lên tiếng nữa.

Mộ Dung Thế lại trầm ngâm một lát, hỏi:

– Trọng binh của Kháng Long Quan bố trí xong chưa?

– Đã bố trí xong hết rồi. Dù là một con ruồi cũng đừng mơ bay qua khỏi đó.

Mộ Dung Thế hơi gật đầu:

– Ta chỉ tin tưởng Diêu tướng quân! Lần này tướng quân hãy đích thân đi Kháng Long Quan thủ ở đó. Chỉ cần có thể loại trừ được Lý Mục, từ nay về sau, thiên hạ to lớn này chỉ có Đại Yến ta là vô địch thủ!

Trên mặt Diêu Quý đầy sự kích động, quỳ xuống:

– Xin bệ hạ hãy yên tâm, Chỉ cần hấn dám đánh Kháng Long Quan, thuộc hạ sẽ bắt hấn có đi mà không có về, mạng để lại ở quan khẩu.

.....

Đêm tối như mực, mưa to như trút nước.

Từng đội tướng sĩ lúc này đã được trang bị đầy đủ vũ khí, xếp hàng ngay ngắn trên gò ruộng chờ quyết định của Lý Mục.

Bên ngoài lều lớn, mười mấy tướng lĩnh Ứng Thiên Quân đứng đó, tất cả đều im lặng.

Lý Mục một mình đứng trong lều, nhìn bản đồ sông núi trải ra trước mặt, thân hình bất động hồi lâu. Từ lúc chào đời tới nay, hấn chưa

bao giờ phải đối mặt với một quyết định khó khăn như đêm nay.

Nếu hần không cứu mà lập tức mang binh rút về Hoảng Nông, tất cả sẽ bình yên vô sự. Nhưng trong vòng mấy ngày nữa, rất có khả năng, địa phương nơi mà hần đang đứng này cũng sẽ biến thành một vùng đại dương mênh mông.

Nếu hần hạ lệnh đi cứu, thì thời gian lại quá gấp gáp. Từ nơi này đến Thượng Tân, lối tắt gần nhất là Kháng Long Đạo hiển thị trên bản đồ.

Trước đây vì Bắc Phạt, hần đã tìm hiểu và nắm rõ tường tận địa lý vùng sông núi của Trung Nguyên.

Kháng Long Đạo này thực chất là một cái khe nằm trên Trù Lâm Nguyên. Trù Lâm Nguyên có hình dạng như một cái bục, trên đỉnh bằng phẳng như đồng bằng, được bao phủ bởi cây cối tươi tốt, nhưng bốn phía lại là vách đá thẳng đứng, cao mấy chục trượng, chim chóc bay qua không thể nghỉ ngơi, mà nước của Lạc Thủy lại chảy dọc theo một bên vách núi, thông đạo duy nhất chính là cái khe này, dân bản xứ gọi nó là Kháng Long đạo.

Cái khe này đã tồn tại từ xa xưa, giống như bị một chiếc rìu khổng lồ xẻ ra khỏi bầu trời từ hàng nghìn năm trước, mở ra ở giữa Trù Lâm Nguyên, dài mười lăm dặm, quanh co và hẹp, hai bên là vách đá dựng đứng, hẹp đến mức chỉ có thể chứa được mấy người song song đi qua, có thể nói là trát bùn có thể tắc.

Nếu hần đi Thượng Tân thì không có lựa chọn nào khác chỉ phải chọn tuyến đường đi Kháng Long đạo. Vậy thì hần cần phải dùng tốc độ nhanh nhất đánh hạ Kháng Long Quan thiết lập ở ngay lối vào Kháng Long đạo.

Kháng Long Quan dựa vào nơi hiểm yếu, từ trên cao nhìn xuống, một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể đi qua. Một khi hần phát binh tiến đến, lại không thể nào trong vòng mấy ngày đánh hạ được quan khẩu và đi qua nó để kịp thời đuổi tới Thượng Tân và

mở đập trước khi cửa sông bị phá hủy, hấn và các tướng sĩ đi theo mình rất có khả năng sẽ bị nước lũ cuốn cuộn phía sau nuốt chửng.

Một khi hạ lệnh thì không còn đường lui nữa, hấn cần phải thắng, cũng chỉ có thể thắng mà thôi.

Bằng không nếu như không thành công, cái giá phải trả sẽ là vô cùng lớn.

Bên ngoài trướng có tiếng bước chân, có người đi vào.

Lý Mục quay đầu lại, thấy là Cao Hoàn.

Cả người Cao Hoàn ướt đẫm nước mưa, đứng ở đó nói:

– Tỷ phu, trước khi đệ đi a tỷ có nhờ đệ gửi thư cho huynh. Đệ lỡ quên mất tiêu, mong huynh đừng trách ạ.

Nói xong cậu lấy một phong thư đã bị nước mưa làm ướt một góc trong người ra.

– Nếu như tỷ phu quyết định dẫn người đi tấn công Kháng Long quan, nhớ phải cho đệ đi cùng đấy.

Cao Hoàn nói xong trịnh trọng đặt lá thư lên trên bàn, hành quân lễ với Lý Mục sau đó bước ra khỏi lều lớn.

Hết chương 148

Chương 149

“Từ nay về sau, cuộc đời còn lại của thiếp phó thác cho lang quân”

Không có bất cứ sự chuẩn bị gì, dòng chữ viết trên tờ giấy thường này cứ thế đập vào mắt Lý Mục.

Tờ giấy đã bị nước mưa làm ướt, mép ngoài của phong chữ đẹp để bị mờ đi, mực ở cuối vài nét dần lem nhem dọc theo họa tiết tinh tế của tờ giấy viết thư, trông giống như mái tóc của một người phụ nữ xinh đẹp.

Ánh mắt Lý Mục dán chặt vào hàng chữ này, không thể rời đi được, trái tim chột nháy lên.

Làm sao hắn có thể quên được, rất lâu rất lâu trước đây, vào đêm tân hôn khi hắn lần đầu tiên cưới nàng, nàng đã từng nói câu nói đó với hắn. Đó là lời thổ lộ, và cũng lời phó thác trang trọng. Hắn sẽ không bao giờ quên, vĩnh viễn sẽ không quên.

Ở mặt sau của tiêu đề thư dường như có một hàng chữ.

Hắn lật tờ giấy lại.

“Lòng đã yêu quý người quân tử,

Mà sao lại chẳng thốt ra cho người biết?

Lại cứ giấu mãi trong lòng,

Thì biết ngày nào mới quên được!”

Lý Mục xem đi xem về lá thư của nàng rất lâu.

Dần dần, trong lồng ngực hắn tràn ngập một cảm giác kỳ lạ chưa từng có, lại mang theo tình cảm chua xót rất nhẹ và đầy kích động.

Cho tới nay, hắn vốn tưởng rằng những điều đó sẽ chỉ là quá khứ chôn sâu trong lòng, chỉ có thể mang theo mình mãi mãi. Làm sao hắn có thể ngờ rằng ngày hôm nay, nó lại được chuyển đến tay hắn thông qua ngòi bút của nàng, đột ngột đến như thế, bất ngờ đến như thế.

Trong nháy mắt, hắn đã hiểu lá thư của nàng.

Nàng muốn nói với hắn, nàng đã biết tất cả về hắn. Chẳng những là hắn của hiện tại, cũng bao gồm cả đoạn hồi ức và quá khứ tăm tối đã hoàn toàn vùi lấp hắn ở kiếp trước kia.

Nàng hy vọng hắn trở về, để bày tỏ hết cho hắn về tình yêu và nỗi nhớ sâu đậm của mình dành cho hắn.

Lý Mục không biết làm thế nào mà nàng lại biết được toàn bộ. Những hồi ức đã qua đó, ngay cả chính hắn cũng không muốn nhớ lại, làm sao hắn có thể nở lòng cho nàng biết đây? Ở kiếp này, bắt đầu từ ngày đầu tiên cưới nàng, dẫu cho khi đó hắn vẫn còn khúc mắc chưa giải, nhưng hắn cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ để nàng biết được.

Hắn sẽ không bao giờ đề cập đến những chuyện đó với nàng.

Ở kiếp này, có được nàng bầu bạn cả đời là hắn đã mãn nguyện lắm rồi, hắn không muốn để quá khứ dẫm máu kia gây ra cho nàng những bối rối không đáng có.

Nhưng mà cuối cùng nàng vẫn biết.

Vào lúc này, Lý Mục cảm thấy trái tim mình đã hoàn toàn được lấp đầy.

Giống như một kẻ độc hành đang một mình đi trong mây sớm mù
mịt, chợt bị nàng từ phía sau đuổi kịp, hai tay nắm lấy nhau, hai trái
tim cận kề nhau, không còn khoảng cách nào nữa.

Lúc này, trong lòng hắn chỉ còn lại lòng biết ơn vô hạn và sự không
đành lòng sâu sắc.

Trời cao quá ưu ái với hắn, đã cho hắn có được một thê tử như thế ở
kiếp này, Lý Mục hắn còn mong gì hơn nữa đây?

Nếu người vợ yêu dấu của hắn biết được sự lựa chọn mà hắn phải
đối mặt tối nay, nàng sẽ đi đâu về đâu?

Cổ họng Lý Mục đắng chát, khóe mắt hơi đỏ hồng lên.

Hắn cẩn thận dùng tay áo lau sạch nước còn sót lại trên lá thư, lấy
giấy dầu bọc lại, cất vào trước bộ ngực nóng bỏng của mình, nhắm
mắt lại rồi sau đó quay người sải bước ra khỏi lều.

Cơn mưa tầm tã mang theo gió đêm đang tàn sát thiên địa.

Nước sông Giản Hà chảy cuộn cuộn vào vùng đồng bằng bên dưới.

Lý Mục mặt hướng về thuộc cấp và binh sĩ của mình, một tay ấn
kiếm, đứng bên trong mưa gió, bóng dáng vững chãi như bàn thạch,
dưới những ánh mắt nhìn chăm chú chứa đầy sự trung thành và tín
nhiệm, cất cao giọng:

– Nếu như nhân đạo không còn, thiên đạo tồn tại có ý nghĩa gì?
Được mệnh danh là Ứng Thiên quân, nên hành sự theo ý trời. Hành
sự theo ý trời chính là ngày hôm nay!

– Các dũng sĩ, lập tức phát binh, theo ta đi lấy Kháng Long Quan!

Tiếng nói của hắn kiên định hùng hậu, xuyên qua mưa gió truyền tống
đi rất xa.

– Mạt tướng thề sống chết đi theo, không thắng không về!

Theo tiếng trả lời đồng loạt vang dội của hơn mười phó tướng, âm thanh hưởng ứng từ bốn phương tám hướng quân doanh cùng với mưa gió quanh quẩn vang vọng trên đồi cao.

.....

Vị trí địa lý của Kháng Long Quan cực kỳ đặc thù, chẳng những nằm giữ vách núi đá, trước quan còn có Lạc Thủy vắt ngang, nước sông bám vào vách đá chảy về phía đông, ở giữa bờ sông và quan khẩu chỉ có một con đường nhỏ rất hẹp, người đến tấn công dù cho có thiên quân vạn mã nhưng tới địa phương như này chỉ sợ cũng không thể nào triển khai trận thế được.

Trong quan lâu, cũng hiểm trở và chật hẹp, khiến cho quan nội nhiều nhất cũng chỉ chứa được tầm năm nghìn binh lính.

Nhưng có năm nghìn quân coi giữ này, đối với việc thủ quan vậy là đã đủ rồi. Đối phương đến tấn công qua sông đến quan khẩu vốn đã không dễ dàng, dù là có thành công, quan lâu cao ngất hùng vĩ, phòng thủ kiên cố, quân coi giữ từ trên cao ứng chiến, người tới chỉ dựa vào khu vực hoạt động duy nhất nằm giữa quan lâu và Lạc Thủy, muốn phát huy thế tấn công hữu hiệu thì khó hơn lên trời, đây là lý do tại sao từ xa xưa đã có câu nói “một người canh cổng, vạn người không mở được”.

Lý Mục đương nhiên là biết đạo lý này.

Vào thời điểm đưa ra quyết định, hắn không hề chuẩn bị để cho đại quân tấn công.

Lấy Kháng Long Quan, binh ở chỗ tinh mà không phải ở chỗ nhiều.

Khi biết được hắn quyết định suất lĩnh ba nghìn người cảm tử đi theo hắn tấn công Kháng Long Quan, ra lệnh cho số nhân mã còn lại dựa theo kế hoạch đã định sẵn từ trước nhanh chóng đi về Hoàng Nông, toàn bộ quân doanh sôi trào, tướng sĩ lẫn binh lính đều kích

động vô cùng, tranh nhau xin nhờ văn thư trong quân viết hộ di thư gửi về cho người nhà để được đi theo Đại Tư mã đi đoạt quan. Một số tướng sĩ thuộc các hào doanh khác nhau không thể giành được suất, cuối cùng phải rút thăm để quyết định.

Lý Mục suất lĩnh một ngàn tinh binh của Lệ Võ doanh, tính cả hai ngàn cảm tử binh được tuyển chọn ra, mang theo lương khô tùy thân chỉ đủ năm ngày, không chờ mưa tạnh vào lúc hừng đông dưới sự dẫn đường của người dẫn đường đã quay đầu ngay trong đêm bước lên con đường đi về hướng Thượng Tân.

Sở dĩ chỉ mang lương khô cho năm ngày, là bởi vì Vương Hành Ngũ với kinh nghiệm của anh ta phán đoán cửa sông Thượng Tân nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ được tầm đó. Nếu như không thể nào đến kịp thời và mở đê thả nước, sự chờ đợi dành cho đội quân chính là nước lũ cuồn cuộn.

Màn đêm buông xuống, đội khinh kỵ binh này đã đến Tân An.

Sau nhiều ngày mưa lớn, cuối cùng mưa cũng tạnh, đường sá vẫn lầy lội vô cùng, sông tràn bờ, làm ngập các cánh đồng trũng hai bên.

Lũ lụt có thể ập đến bất cứ lúc nào, quân Bắc Yến đã sơ tán khỏi Tân An, tin tức cũng đã truyền đi. Trên đường, từ hướng Lạc Dương đến, có vô số dân chúng nghe tin đã mang theo con gái người nhà rời khỏi thành trì đang đi lại trên đường, đội ngũ rất lớn nhìn không thấy điểm đầu điểm cuối, giống như ruội nặng không đầu tìm kiếm những nơi có thể làm nơi dừng chân tạm thời.

Ở phía xa, nơi cuối con đường, một đội kỵ binh hạng nhẹ dần dần xuất hiện, phi nước đại về hướng bọn họ bỏ chạy.

Người qua đường đều dừng lại, nhìn đội quân kỳ lạ đang đi ngược chiều này, tướng quân đi trước nhất thần sắc nghiêm túc xuất hiện ở trong tầm mắt, ánh mắt liền mù mịt.

– Là Ứng Thiên Quân!

Có người nhận ra trang phục bật kêu lên.

Đoàn người nổi lên xôn xao.

Không biết là ai truyền tin trước, nói rằng vị tướng quân đi đằng trước nhất dẫn theo đội quân khinh kỵ đi ngược chiều về hướng Thượng Tân Khẩu chính là Lý Mục người Nam Triều.

– Đại Tư Mã Lý Mục tới!

– Người đi đầu vừa rồi là ngài ấy đấy.

Một truyền mười, mười truyền trăm, tin tức không cánh mà bay nhanh chóng truyền khắp dòng người chạy nạn rất dài này, từng đôi mắt vốn chỉ chứa đầy tuyệt vọng và tê dại lại tràn ngập hy vọng, mọi người quỳ xuống bên đường, cúi đầu trước đội quân đang đi qua trước mặt.

– Người Tiên Bi muốn nhấn chìm Lạc Dương! Cầu xin Đại Tư mã cứu chúng tôi!

Những tiếng van xin xen lẫn tiếng khóc của trẻ con lần lượt vang lên dọc ven đường.

Đội hình kỵ binh không hề dừng lại, lướt qua họ như gió, móng ngựa tung bay, bùn đất bắn tung tóe lên, dưới tầm mắt của mọi người, họ nhanh chóng biến mất ở cuối con đường.

.....

Ngày hôm sau, Diêu Quý phụ trách thủ vệ Kháng Long Quan đã nhận được tin tức, Lý Mục suất lĩnh một đội nhân mã ước chừng không quá ba nghìn khinh kỵ binh đang lao về phía bên này.

Phản ứng đầu tiên của y là giật mình.

Tuy rằng Mộ Dung Thế đã có cảnh báo, nhưng trong thâm tâm y chưa từng tán đồng đối với nhận định này của Mộ Dung Thế.

Theo quan điểm của y, chỉ cần lũ lụt có thể ngăn cản bước chân Lý Mục truy kích quân đội Bắc Yến, để họ có được cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức là đã đạt được mục đích rồi.

Y không nghĩ được rằng, dưới tình huống này, người Nam Triều này lại không những không rút lui mà còn tiến tới. Cái danh chiến thần của Lý Mục đã như sấm bên tai, cho nên phản ứng đầu tiên của y khi nghe được tin tức này chính là khẩn trương. Nhưng mà khi được biết hắn chỉ dẫn theo 3000 nhân mã đến đây thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, bật cười lên thành tiếng.

Quan lâu của Kháng Long Quan cao ba tầng, xếp chồng lên nhau, tường thành cao chót vót, được xây dựng hoàn toàn trên vách cao nguyên dựng đứng cao ngất, chặn toàn bộ những tai họa ngầm có thể xảy ra ở bên ngoài. Chỉ cần đóng cửa, ngay cả một con ruồi cũng không thể bay vào.

Lý Mục dù có dũng mãnh phi thường và thủ hạ có thiện chiến đến mức nào, hắn muốn dựa vào ba nghìn nhân mã đánh hạ được quan khẩu của mình, không khác gì kẻ điên nằm mộng.

Hướng chi, thời gian chỉ để lại cho Lý Mục căn bản không nhiều. Cửa sông có thể bị sụp bất cứ lúc nào. Mà mình chiếm cứ quan khẩu, địa hình cao đến mức cho dù toàn bộ Hoàng Hà có đổ vào Lạc Thủy, lũ lụt nhấn chìm mái ngói trắng men của Cung Lạc Dương thì y cũng không sợ chết đuối. Nhưng đối với Lý Mục cùng 3000 binh lính đang tới thì không có vận may như vậy.

Y tựa hồ nhìn thấy cảnh tượng danh tướng một thế hệ và thủ hạ của hắn bị chính tay mình chôn vùi, tinh thần phấn chấn hắn lên, ra lệnh cho binh lính ở quan lâu bày sẵn trận địa đón quân địch, chỉ chờ nhân mã của Lý Mục đến, vào lúc hắn qua sông thì sẽ tấn công đón đầu ngay tức thì.

Đó là một đêm trăng tối gió lớn, vào lúc đêm khuya, trước Kháng Long Quan tối tăm không có ánh sáng, sông Lạc Thủy đột nhiên như nổi giận mở rộng cuốn qua vách tường cao nguyên, phát ra những tiếng gầm rú khiến người ta phải sợ hãi.

Khi Diêu Quý nghe được tin báo của binh lính thì mặt sông bên bờ sông bên kia ở dưới quan đột nhiên xuất hiện rất nhiều cây đuốc, chắc là ba nghìn nhân mã của Lý Mục đã chạy đến, ngay trong đêm muốn phát động tấn công đây mà, lập tức bước lên quan lâu nhìn ra xa. Quả nhiên y nhìn thấy những ngọn đuốc di chuyển ở phía đối diện, có chuyển động mờ nhạt như một chiếc thuyền lao xuống nước. Đột nhiên, cùng với tiếng trống chiến vang rền như sấm, những tiếng hò hét nâng cao tinh thần thường nghe thấy trong quân đội từ bên kia truyền đến, biết Lý Mục đang chuẩn bị mạnh mẽ qua sông, y lập tức phát lệnh tự mình tọa trấn quan thành chỉ huy tác chiến.

Binh lính đã bày trận địa sẵn sàng, theo một tiếng ra lệnh của y tức khắc bắt tên bắn đá về phía đối diện. Ưng Thiên quân ở bờ bên kia cũng nhanh chóng tập kết thành trận, sau khi kết tẩm chặn tạo thành bức tường chắn đã triển khai phản kích.

Sự yên tĩnh trước đó của Kháng Long quan bị phá vỡ, trong bóng đêm, lửa cháy khắp nơi, tiếng giết chóc và tiếng la hét của binh lính hai bên đan xen với tiếng cuồn cuộn của dòng nước chảy vào bờ, rung chuyển lòng người.

Vào lúc khí thế đối chiến trước quan đang hùng hực thì cùng vào lúc đó, mấy chiếc thuyền chèo 300 binh lính lặng yên không một tiếng động mà xuất phát từ một chỗ khác cách quan khẩu hơn nửa dặm, những người chèo thuyền ra sức chèo thuyền, chẳng mấy chốc đã đến bên bờ bên kia, một chiếc mỏ neo sắt nặng được ném xuống ghềnh để cố định thân thuyền.

Nơi này không có điểm dừng chân, cũng không có đường. Nếu có, thì là một bức tường cao nguyên thẳng đứng cao hàng chục thước,

nhìn lên trông giống như một thanh kiếm thẳng từ dưới sông đâm thẳng vào bầu trời đêm đen kịt.

– Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?

Lý Mục đứng ở đầu thuyền, mặt hướng về ba trăm dũng sĩ của Võ Lệ Doanh, trầm giọng hỏi.

Trên đầu binh lính đều buộc chặt cái đai mang theo hỏa chiết dùng để chiếu sáng, trên người vòng dây thừng dài đến mấy chục trượng có thể chống đỡ được thể trọng của mình, bên hông cài chủy thủ, sau lưng mang cung đao, cổ tay được quấn đai bảo vệ cổ tay, chân đi đôi ủng được chế tạo đặc biệt có đầu nhọn – lý do họ mang những đôi ủng như vậy là để họ có thể nhét chân vào bất kỳ vết nứt nào trên bức tường cao nguyên hoặc thân cây để cố định chắc chắn, giúp cho họ có thể thuận lợi leo lên đỉnh núi. Ngoài ra, sau lưng mỗi người còn mang theo một bình dầu hỏa.

Từ đầu đến chân của họ được trang bị vũ trang toàn bộ như thế, trọng lượng mỗi người phải mang ít nhất phải mấy chục cân. Nhưng mà người nào cũng ngẩng cao đầu ưỡn ngực, cùng đáp lại đồng dục.

Ánh sáng rực rỡ của ngọn đuốc chiếu sáng những khuôn mặt cứng cỏi và không hề sợ hãi của họ.

Đại đội binh lính suốt đêm đánh nghi binh ở quan khẩu nhằm yểm trợ cho 300 dũng sĩ đi theo mình tay không trèo lên vách đá, sau khi leo lên đỉnh thì từ trên đỉnh nguyên mà đáp xuống quan thành, lợi dụng không gian chật hẹp trong quan thành và khuyết điểm trí mạng về sự di chuyển hạn chế của quân phòng thủ để đột phá cửa quan, đây là kế hoạch hành động của Lý Mục.

Ba trăm người này đều là tinh anh trong tinh anh, dũng sĩ trong dũng sĩ, họ đã từng vô số lần đi theo hãn vào sinh ra tử.

Nhưng mà trận chiến tối nay lại gian nan và hung hiểm trước nay chưa từng có.

Dưới chân của họ không có đường lui, không thành công sẽ là bỏ mạng.

Ánh mắt Lý Mục đảo qua những khuôn mặt trước mặt, hần bước tới chinh lại cây cung hơi cong vẹo buộc sau lưng của một người lính trẻ, cuối cùng đi tới trước mặt Cao Hoàn, ánh mắt rơi vào trên mặt cậu, có chút do dự.

– Mạt tướng Cao Hoàn đã chuẩn bị xong hết. Xin mời Đại Tư Mã phát lệnh!

Cao Hoàn lập tức thẳng sống lưng, giọng đồng dục.

Lý Mục với cậu nhìn nhau một lát, từ từ đưa tay lên đặt xuống vai cậu, nắm chặt lấy, ngay sau đó xoay người ngược mắt nhìn lên vách tường cao ngất phía trên đầu như thể nó đã đứng sừng sững ở nơi này từ xa xưa rồi, rút chủy thủ ra cắm vào khe đá của bức tường cao nguyên, tay khác bắt lấy dây đăng treo lủng lẳng trên đó, thử thử lực, sau đó nói “đi theo ta”, rồi trèo lên trên.

Ba trăm dũng sĩ được chia thành nhiều quân số, dưới sự dẫn đầu của thủ lĩnh điểm đủ đồng đội đi theo đăng trước, một bước dừng lại, dẫm lên bất luận nơi nào có thể đặt chân mượn lực, leo lên đỉnh nguyên.

Đoàn người gian nan leo lên trên, tuy rằng chậm, dẫu cho trên đường đi lên tận mắt chứng kiến đồng đội thất thủ rơi xuống thì cũng không hề dừng lại, càng không hề quay đầu lại, chỉ nhìn chăm chăm vào bóng dáng đồng đội ở trên đỉnh đầu, năm ngón tay hóa thành móng sắt, mũi chân giống như lưỡi dao sắc bén, chân tay cùng sử dụng, giống như người vượn dán vào vách đá, từng tắc từng tắc dịch chuyển lên trên vách tường. Mục tiêu duy nhất chính là bước lên đỉnh nguyên.

Lý Mục bắt đầu từ nửa đêm khi màn đêm bị bóng tối dày đặc nhất phong ấn cho đến giây phút cuối cùng, khi năm ngón tay của hắn thử thăm dò bám lấy một góc nhọn của một khối nham thạch, mượn lực, đột ngột xoay người hai chân dẫm lên trên đất bằng phía trên.

Mà lúc này, khoảng cách kể từ khi hắn bắt đầu leo núi từ cao nguyên đã gần nửa đêm trôi qua.

Đây là thời khắc đen tối nhất trước bình minh, bầu trời vốn đã tối đen, nhưng đằng sau đám mây ở phía xa, một tầng bình minh mờ nhạt đã lộ dạng.

Trước mắt Lý Mục hiện ra một cảnh tượng mỹ lệ! Đồng bằng vô tận, cây xanh rộng lớn, cây cối rậm rạp, dây leo dày như cánh tay người quấn lấy nhau, nuốt chửng lẫn nhau, điên cuồng lan rộng về phía xa, dày đặc thảm thực vật khiến người ta thậm chí không tìm được nơi để đặt chân.

Cách đó không xa, giữa hai bức tường cao nguyên đột nhiên vỡ ra, như bị một chiếc rìu tạo hóa khổng lồ cưỡng ép xẻ ra thành hai phần.

Lý Mục biết, ở nơi đó, dưới đáy vực sâu dưới vết nứt chính là Khang Long đạo hôm nay hắn nhất định phải đi qua.

Hắn không có nhiều thời gian để ngắm nhìn tay nghề khéo léo của tạo hóa đã hàng nghìn năm nay chưa từng được con người chạm tới, tháo xuống dây thừng đeo trên lưng mình xuống, trói một đầu vào rễ một gốc cây cắm sâu vào vách tường nguyên, thân cây to bằng hai cái ôm của người, buộc chặt xong, sau đó thả đầu dây thừng kia xuống.

Ngay sau đó, Cao Hoàn đi theo phía sau hắn bám vào dây thừng mà hắn thả xuống leo lên. Cậu cũng làm theo cách đó, thả dây thừng của mình xuống, trợ giúp đồng đội trèo lên trên đỉnh.

Càng ngày càng nhiều binh lính bám vào dây thừng leo lên trên đỉnh, sau khi tập hợp xong, mọi người vung khảm đao vượt mọi chông

khai, phá mở đường trong rừng rậm ở trên đỉnh nguyên, tiến về phía hẻm núi kia. Đi tới đỉnh núi rồi, họ lại đồng loạt cời dây thừng trên người xuống, buộc vào nơi vững chắc, đồng thời tháo miếng bảo vệ cổ tay của họ, quấn trong lòng bàn tay, theo tiếng ra lệnh của Lý Mục bám vào dây thừng, vào thời khắc đen tối nhất trước khi bình minh lên, mượn bóng đêm yểm trợ mà đáp xuống đáy thung lũng.

Mà lúc này, binh lính qua sông không ngừng đánh nghi binh với quan khẩu ở bờ bên kia khi đã thấy thời gian ước định đã đến, đột nhiên lại đánh lên tiếng trống chiến, tiếng hô giết nổi lên bốn phía, thuyền lại lần nữa được đẩy xuống sông, phát động cuộc tấn công mãnh liệt và dữ dội nhất trong tối nay với quan khẩu.

Uy danh của Lý Mục hiển hách, hơn nữa trước đó từng thua liên tiếp, đêm nay hấn đích thân dẫn quân tấn công quan khẩu, mặc dù có kết giới tự nhiên làm rào chắn, nhưng quân phòng thủ Tiên Bi trong thành lâu căn bản không dám lơ là. Bắt đầu từ lúc nửa đêm đều đã nhìn chăm chăm chăm chú, bị bờ bên kia kéo dài cho tới giờ phút này đã rất mệt mỏi, chợt nghe bên ngoài quan lại có tiếng hô giết nổi lên bốn phía, cung tiễn như mưa bắn về phía đầu thành quan khẩu, dày đặc, ngay cả Diêu Quý cũng suýt bị bắn trúng, y tức giận sùi bọt mép ra lệnh cho binh lính toàn lực chống trả.

Ngay lúc trong ngoài quan khẩu đang giết đến đỏ mắt người chết ta sống, đột nhiên, binh lính Tiên Bi trên quan lâu cảm thấy như có một chất lỏng như mưa từ trên đầu dội xuống, dính nhớp gay mũi, đồng loạt ngẩng lên, chỉ thấy một quả cầu tròn sáng rực, điểm lửa giống như ngọn lửa từ bức tường cao mấy trượng chậm rãi rơi xuống dưới, đốm lửa bắt tung tóe khắp nơi.

— Là dầu hỏa!

Một binh sĩ sờ vào tay áo bị dính vào, ngón tay chạm vào thứ đó rồi đưa lên mũi ngửi, đột nhiên kêu lên sợ hãi.

Như để đáp lại, lời còn chưa dứt đã vang lên một tiếng “bùm”, chất lỏng chảy trên mặt đất bốc cháy và nhanh chóng lan rộng. Chỉ trong

thời gian ngắn ngủi, thành lâu đã rơi vào trong biển lửa, binh lính bị tạt dầu toàn thân cũng nhanh chóng bùng lửa lên, có ngã xuống đất, có mang theo ngọn lửa điên cuồng chạy trốn.

Giữa những tiếng thét kêu gào thảm thiết chói tai, Diêu Quý kinh hãi ngẩng đầu lên, trợn trừng mắt.

Dọc theo vách tường nguyên cao chênh vênh từng bóng người giống như thiên binh thiên tướng từ đỉnh đầu y nhanh chóng đáp xuống, còn chưa kịp hồi phục tinh thần, chỉ thấy một bóng người đáp xuống trên đỉnh nóc thành lâu, rút thanh trường kiếm sau lưng ra, hai chân nhún một cái tung người nhảy lên, cả người giống như chim ưng bổ xuống dưới đầu mình.

Ánh lửa hừng hực chiếu ra gương mặt người đàn ông trẻ tuổi kia.

Y nhìn thấy rất rõ ràng, người đó lại là Lý Mục – Đại Tư Mã Nam Triều.

Trong lúc nhất thời, y căn bản không thể nào tưởng tượng ra được, Lý Mục vào lúc này tại sao không ở bên ngoài quan khẩu mà lại dùng một phương thức như thế mà đáp xuống trước mặt mình.

Y theo bản năng mà vung đao, cánh tay vừa mới nâng lên được một nửa thì một đạo hàn quang xẹt qua trước mặt.

Cổ chợt lạnh buốt, y trơ mắt nhìn xuống dưới đất rồi lăn về phía mình. Khi mà cuối cùng y ý thức được đó là đầu của mình rơi xuống thì cơ thể mình đã ầm ầm đổ xuống, đè lên cái đầu với đôi mắt đang mở trừng trừng kia.

– Không xong rồi! Lý Mục vào quan...

Một binh lính Tiên Bi ngay gần đó chứng kiến toàn bộ những phát sinh chớp nhoáng này, tim và mật như vỡ nứt ra, đột ngột quay đầu lại kêu to, chạy vội đi, trèo lên tường thành rồi liều mạng nhảy xuống.

Lý Mục một chân đá vắng thi thể của Diêu Quĩ, cầm đầu người lên ném về phía đám binh lính Tiên Bi đang kích động xô đẩy chen lấn dưới quan lâu, lạnh lùng quát to:

– Diêu Quĩ đã chết! Kẻ nào ngăn cản ta, giết không tha.

Toàn bộ quan lâu chìm trong biển lửa, binh lính Tiên Bi ngẩng đầu nhìn lên. Ánh lửa rực cháy soi rõ khuôn mặt oai hùng của người đàn ông Nam Triều giống như cơn ác mộng của người Tiên Bi. Hắn ở trên cao nhìn xuống, hai mắt như điện, không giận tự uy.

Loại sát khí tưởng chừng như trên đời này không có sức mạnh nào có thể ngăn cản được khiến người ta khiếp sợ và chùn bước.

.....

Lạc Thần ở Trường An đợi ngày này qua ngày khác.

Mưa đã tạnh, thời tiết cũng bắt đầu trong xanh, không những không đợi Lý Mục trở về lại có một tin tức mới từ Hoangg Nông truyền đến khiến nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lạc Thần biết, nàng thực sự không thể dùng từ nào để miêu tả nó là một tin xấu. Nhưng mà một khắc khi nghe được tin tức đó, tim nàng đập rất nhanh, hô hấp như bị cướp đoạt đi.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy khúc quanh ngoằn ngoèo và sự chật hẹp của Kháng Long đạo, nhưng lại biết cửa vào được xưng là một người đủ giữ quan ải, vạn người không thể đi qua đang bị binh lính của Mộ Dung Thế canh giữ chặt chẽ, giống như một miệng đầy máu đang chờ đợi sự xuất hiện của Lý Mục.

Nàng chưa bao giờ chứng kiến vẻ đẹp của dòng sông cổ đi qua thành Lạc Dương, hàng nghìn năm qua nó đã âm thầm nuôi dưỡng vùng đất màu mỡ hai bên bờ sông và những người dân sinh sống ở đây qua nhiều thế hệ, nhưng nàng lại có mối thần giao cách cảm thân thiết với nó trong giấc mơ. Nàng biết nó có một cái tên rất đẹp,

Lạc Thủy. Ngay cả cái tên mà phụ thân đặt cho mình cũng gắn bó chặt chẽ với nó.

Giờ đây dòng sông này không còn yên bình như trước nữa, đối mặt với những thiên tai tàn khốc và những thảm họa do con người gây ra, nó sắp biến thành một con rồng hung dữ và tàn nhẫn hủy diệt mọi thứ xung quanh.

Lang quân của nàng, luôn có ý chí kiên cường và chính trực, đỉnh thiên lập địa, ngay cả sau khi trải qua những phản bội và giết chóc đen tối như vậy, trái tim son của hắn vẫn chưa từng nguội lạnh.

Nàng biết, ngay cả thời điểm hắn quyết định trở về ngăn hết thủy, hắn hỏi ý tứ của nàng, dù cho trong lòng nàng có vô vàn không muốn, nàng cũng nhất định sẽ không ngăn cản.

Bởi vì nàng biết, đó là điều hắn nên làm.

Trên đời này, cũng chỉ có lang quân của nàng mới có năng lực làm được việc đó.

Chỉ cần còn sống, hắn nhất định sẽ là trụ cột của thiên hạ này.

Nàng tin tưởng hắn.

Hắn nhất định sẽ nhớ những lời nàng nói trong thư và bình yên trở về, bởi vì nàng biết, trong lòng hắn nhất định cũng có vô số điều muốn nói với nàng. Nhưng cho dù hết lần này đến lần khác tự an ủi bản thân, Lạc Thần cũng không thể kìm nén được sự lo lắng và hoảng sợ của mình sau khi biết được tin tức này.

Nàng không dám tưởng tượng, ngộ nhỡ Kháng Long Quan không thể nào phá được kíp thời, và khi mà dòng nước lũ dọc theo Lạc Thủy hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc của con đê cuộn cuộn chảy ngược vào đồng bằng thật sự đến thì sẽ phát sinh những chuyện khủng khiếp đáng sợ gì.

Quãng đời còn lại của nàng còn có thể gặp lại hân nữa hay không?

Liệu nàng có thể được hôn lên môi hân một lần nữa, ở ngay trước mặt hân bày tỏ hết với hân những lời trong lòng mà nàng muốn nói với hân không?

Vào ngày nhận được tin tức, bầu không khí trong Phủ thứ sử vô cùng u ám áp lực.

Ai nấy đều biết, việc mà Lý Mục phải đi làm kia nó gian nan cỡ nào. Muốn chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi vượt qua Kháng Long quan có trọng binh canh gác đuổi kịp tới Thượng Tân, ngay cả Tôn Phóng Chi luôn có tự tin tràn đầy cũng cho rằng đây là một nhiệm vụ không thể nào thực hiện được.

Anh ta còn nhận được một tin tức mà không dám cho phu nhân biết.

Toàn bộ những người lần này đi theo Lý Mục trước khi xuất phát đều đã để lại di thư cho người nhà.

Ở trước mặt Lạc Thần, anh ta ngoài việc lặp đi lặp lại những lời an ủi ra, nói cho nàng rằng Đại Tư Mã nhất định sẽ bình an trở về thì không dám nói một câu nào khác, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Lạc Thần một mình qua đêm ở trong phòng. Sáng sớm ngày hôm sau, nàng đi tìm Tôn Phóng Chi nói với y, nàng quyết định đi Hoằng Nông, nàng muốn ở đó đợi Lý Mục trở về.

– Ở đó chờ huynh ấy, tôi sẽ được gặp huynh ấy sớm hơn.

Hai mắt nàng sưng vù, nhưng trong lúc nói chuyện giọng điệu lại rất bình tĩnh và kiên định.

.....

Và thế là Lạc Thần bước lên con đường đi Hoằng Nông.

Nàng xuất phát từ Trường An, ngày đi đêm nghỉ, đi qua Bá Lăng, Võ Thành, đi vào Hoa Âm, ra Đồng Quan, lại dọc theo con đường mà Lý Mục từng chiến đấu đi qua Cố Quan, sau mười ngày cuối cùng đã đến Hoằng Nông.

Hoằng Nông lệnh cùng tướng lĩnh Ứng Thiên Quân biết được tin nàng đến đã ra khỏi thành hơn hai mươi dặm để đón.

Ở kiếp này, nếu như nói có chuyện gì nàng cảm thấy là quyết định may mắn nhất mà mình từng đưa ra thì đó chính là quyết định này.

Dưới tình cảnh tràn đầy lo lắng và sợ hãi đến mức nàng không dám nghĩ gì nhiều, vào khi nàng phong trần mệt mỏi mà đến, cũng bởi vì một tin tức vừa mới truyền đến nơi này làm cho nàng kích động cực độ, thế nên không thể nào kiềm chế được mà tuôn trào nước mắt như mưa ngay tại chỗ.

Đó là những giọt nước mắt vui sướng hạnh phúc sau bao ngày qua căng thẳng để rồi đột nhiên được hoàn toàn thả lỏng.

Lý Mục đã làm được rồi.

Hắn đã làm mọi thứ mà dường như ở trong mắt thế nhân là vốn dĩ không thể làm được. Hắn chỉ dùng thời gian một đêm đã lấy được Kháng Long Quan, đi qua Kháng Long đạo, qua Lạc Dương, và lao tới Thượng Tân Khẩu.

Thời điểm hắn mang theo binh lính đến nơi, nước ở thành Lạc Dương đã ngập đến ống chân. Nước vẫn đang dâng lên với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường, những cánh đồng màu mỡ hai bên sông Lạc Hà đã bị ngập hoàn toàn.

Cửa sông đã có nguy cơ trùng trùng, có thể bị sụp đổ bất cứ lúc nào. Khắp nơi là dân chúng chạy nạn lũ lụt, tiếng kêu la tiếng khóc than dậy trời dậy đất. Mà gần ngàn binh lính người Tiên Bi ở lại phụ trách trông giữ con đê cũng đã lui về một ngọn đồi gần đê, dùng những

mũi tên sắc bén để ngăn cản bất cứ ai cố gắng đến gần đê có ý đồ muốn xả nước tự cứu.

Lý Mục mang theo binh lính đánh hạ đỉnh núi. Cùng lúc đó, Vương Hành Ngũ đồng hành mang theo vô số dân chúng nghe tin dọc đường đi theo mà đi lên tòa đê kia, nối dây thừng, phắn đầu quen mình đẩy những cái cây khổng lồ và rọ đá khổng lồ nặng ngàn quân lúc trước mình đã tự tay chôn xuống để ngăn chặn dòng nước lũ ra.

Dòng nước bị tắc nghẽn nhiều ngày đã quay trở lại đường đi bình thường, bắt đầu từ chỗ khe hở bị lộ ra kia dọc theo hướng nguyên bản của nó cuồn cuộn chảy về phía đông.

Dưới tác động của một làn sóng chảy ngược khác từ thượng nguồn, con đê đã bị thủng lỗ chỗ kia cuối cùng không chống đỡ được mà ầm ầm sụp xuống. Bên trong vòng xoáy khổng lồ bị sóng lớn xả ra, dân chúng với đôi mắt đỏ ngầu giống như hóa thân thành mãnh thú đuổi những người Tiên Bi đã bị Ứng Thiên Quân đánh hạ đến cửa sông, tất cả bị rơi vào vòng xoáy đó.

Chứng kiến những người Tiên Bi ngày xưa hung ác tàn bạo nhưng giờ lại đầy sợ hãi vùng vẫy và khóc lóc trong dòng nước, để rồi bị những con sóng lớn nuốt chửng và cuốn trôi trong chớp mắt, nhiều người đã khóc tại chỗ, quỳ xuống hướng về Lý Mục, quỳ lạy hần, bày tỏ sự kính trọng với hần giống như một đế vương.

Vị tướng lĩnh kia nói, Đại Tư Mã vốn dĩ đã đặt chân trên đường trở về nhưng mà ngày hôm đó lúc hần đi qua bên ngoài thành Lạc Dương, người khắp thành biết tin đã đổ xô ra ngoài thành ngăn cản đường đi của hần, không muốn hần rời đi.

Hành trình của hần bởi vậy mà bị trì hoãn.

Vị tướng lĩnh kia cung kính mời nàng vào thành, nói mình sẽ phái một đội quân đi Lạc Dương tiếp ứng Đại Tư Mã, bảo nàng cứ ở đây an tâm chờ Đại Tư Mã trở về.

Lạc Thần cảm thấy cả người nhiệt huyết sôi trào.

Bọn họ không biết rằng nàng đã chờ hắn, đã muốn gặp hắn, nàng đã đợi lâu như thế nào, nàng làm sao mà có thể ngồi chờ được nữa?

Nàng cũng không muốn chờ nữa.

Dưới làn da, từng giọt máu chảy trong mạch máu đang thúc giục nàng, ra lệnh cho nàng tiếp tục lên đường đi về phía đông.

Tất cả những gì nàng muốn là được gặp hắn, được gặp hắn ngay lập tức, không gì có thể ngăn cản được niềm khao khát cháy bỏng trong lòng nàng.

.....

Mấy ngày sau, Lạc Thần đi theo đội quân đi nghênh đón Lý Mục cuối cùng cũng đã tới tòa Kháng Long Quan nghe nói bị hắn đánh hạ chỉ trong một đêm.

Quan khẩu hiện giờ đã do Ứng Thiên Quân canh gác. Mặc dù quan lâu đã bị hủy một nửa, đập vào tầm mắt nơi nơi đều là dấu vết cháy đen đã bị lửa cháy để lại, nhưng mà khí thế của nó vẫn bức người như cũ.

Lạc Thần đi qua quan khẩu, lúc mà ngược lên đánh giá vách đá cao chót vót kia, trong lòng vẫn không thể nào tin được, rằng Lý Mục rốt cuộc đã dẫn dắt ba trăm dũng sĩ trèo lên trên đỉnh và lại từ trên trời giáng xuống, trong lòng đầy kinh sợ, hô hấp như ngừng lại.

Tuy chưa từng chính mắt nhìn thấy, nhưng nàng lại có thể tưởng tượng ra được, địa phương này không lâu trước đó đã từng phát sinh một trận chiến đoạt quan kinh tâm động phách cỡ nào.

Đường hẻm gập ghềnh, nàng ngồi trên một con ngựa cái ngoan ngoãn, dưới sự bảo vệ của binh lính, chịu đựng áp lực khủng khiếp và cảm giác giam cầm ngột ngạt đến từ bức tường cao nguyên hai

bên như có thể sụp xuống bất cứ lúc nào và chôn vùi người ở bên dưới, cuối cùng đã đi qua khe hẹp quanh co chật chội dài mười lăm dặm kia.

Khoảnh khắc đi ra khỏi đó, trước mặt nàng trở nên rộng mở thông suốt.

Lúc nàng tiến vào quan khẩu, trời còn rất sáng, lúc đi ra thì đã là hoàng hôn.

Một con sông kéo dài từ xa, uốn lượn quanh cao nguyên phía sau nàng và lặng lẽ chảy về phía đông.

Nàng biết, con sông này có tên là Lạc Thủy.

Lạc Thủy rộng lớn và trong trẻo không còn găm rú dữ dội nữa mà dần dần trở lại vẻ đẹp yên bình ban đầu, thông thả trôi trong ánh sáng vàng của mặt trời lặn.

Đây là Lạc thủy, là con sông của Đông Đô mà phụ thân nàng từng lang thang trong giấc mơ và không thể quên, nó thậm chí còn đẹp hơn những gì Lạc Thần đã tưởng tượng trước đây.

Nàng cảm lòng không đậu đứng lại.

Vị phó tướng lĩnh quân kia tiến lên, cung kính nói:

– Phu nhân, lũ lụt tuy đã rút đi nhưng mà nhưng đường phía trước vẫn lầy lội nhiều chỗ, đi lại khó khăn, trời cũng sắp tối, tốt nhất là cắm trại ở đây qua đêm rồi sáng mai lại lên đường, ý phu nhân như nào ạ?

Lạc Thần gật đầu.

Vị phó tướng kia ra lệnh một tiếng, binh lính bắt đầu dựng trại trên khu đất cao cách bãi sông không xa.

Chiếc lều để nàng nghỉ đêm nay đã nhanh chóng được dựng lên.

Người thị nữ đi cùng nhanh chóng trải ga trải giường xong và bảo Lạc Thần vào lều nghỉ ngơi.

Nàng không thấy mệt. Dầu cho thân thể rất mệt nhưng mà trong lòng chỉ cần nghĩ đến càng ngày càng gần hắn, mỗi một bước đi thì khoảng cách với hắn càng gần hơn, nàng lại cảm thấy mình tràn đầy sức lực.

Nàng cúi người ra khỏi lều và nhìn về phía cuối tầm mắt, nhìn về hướng Đông cuối con sông nơi mà ngày mai lại tiếp tục lên đường.

Lũ đã rút nhưng lượng nước vẫn dồi dào, mặt sông gần ngang bằng bờ sông, trên bờ vẫn còn một vùng nước sông do nước lũ vừa mới rút để lại. Bãi sông bằng phẳng và rộng rãi, có những nếp gấp gọn gàng được dòng chảy rửa sạch, với những đường cong tuyệt đẹp, trước mặt nàng từng lớp từng lớp chậm rãi trải ra xa xa, vài con chim nước nhàn nhã nhảy múa ở trên bãi sông, vô tình để lại vết hằn nhẹ của hai bàn chân ở trên nền đất cát mềm mại.

Cuối bãi sông, nơi xa, mây đỏ tràn ngập bầu trời, bao phủ bãi sông một tầng ánh sáng vàng rực rỡ.

Lạc Dương ở phương xa đón gió đêm, Lạc Thủy chậm rãi bồi hồi trong ánh hoàng hôn.

Cách đó không xa, mấy binh lính trẻ tuổi đang dựng lều trại trên đồi cao thỉnh thoảng lại lặng lẽ quay đầu lại liếc nhìn nàng.

– Phu nhân, bữa tối đã xong rồi, mời phu nhân vào trướng dùng bữa...

Vú già đi tới mời nàng đi vào trong.

Lạc Thần đưa mắt nhìn về hướng ngọn nguồn dòng Lạc Thủy lần nữa, uể oải gật đầu, đang định nghe theo đi vào trong trướng, đột nhiên, ánh mắt nàng như bị đóng đinh tại chỗ.

Ở phía cuối khoảng cách mà nàng vừa nhìn, một hàng cờ dần dần xuất hiện.

Ánh hoàng hôn chiếu vào trên mặt cờ, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy rõ. Đang đi đến đó là một đội kỵ binh hạng nhẹ đang phi nước đại dọc theo bờ Lạc Thủy tiến về hướng cao nguyên phía sau nàng không xa, càng ngày càng gần.

Rất nhanh, Lạc Thần đã có thể nghe thấy âm thanh của hàng ngàn con ngựa đang phi nước đại, tạo ra âm thanh như tiếng trống dày đặc.

Lá cờ tung bay trong gió, hai dòng chữ lớn “Ứng Thiên” đập vào mắt nàng.

— Đại Tư Mã tới rồi! Đại Tư Mã tới rồi!

Một binh lính phụ trách quan sát chạy như điên đến, hướng về doanh địa hô to, trong tiếng hô tràn ngập sự kích động.

Toàn bộ doanh trại trong nháy mắt theo đó sôi trào, gần như tất cả mọi người đều buông hết mọi việc đồng loạt nhìn về hướng đó.

Lạc Thần đã nhìn thấy rõ, người đàn ông cưỡi ngựa đi đầu không phải Lý Mục thì là ai?

Khoảnh khắc nàng nhìn thấy bóng dáng hắc, dấu chỉ là bóng dáng thôi, lồ ng ngực nàng như tắc nghẽn, hốc mắt đỏ hoe.

— Lang quân ới...

Nàng gọi to lên. Đối mặt với làn gió buổi chiều nóng nực từ bề mặt Lạc Thủy thổi qua, nàng nhấc váy chạy về phía hắc, chạy được mấy chục bước lại đứng lại, đứng ở bên bờ Lạc Thủy hơi th ở dốc, hai mắt rung rung lệ nhìn bóng dáng kia cách mình càng lúc càng gần.

Lý Mục cũng đã nhìn thấy nàng, một dáng người xinh đẹp đứng bên bờ sông Lạc Thủy dưới hoàng hôn. Ánh mắt của hắn lộ ra vẻ khó tin.

Hắn lập tức thúc con ô truy, dùng tốc độ nhanh nhất nhanh chóng thoát khỏi đại đội kỵ binh phía sau phi nước đại về phía nàng.

Chiến mã chạy như bay về hướng bãi sông phía trước, trước sự thúc giục của hắn không chút do dự tung bốn vó đạp lên bãi bùn đất lầy lội phi băng băng về phía Lạc Thần, cả đường nước bùn bắn tung tóe, làm cho một số loài chim nước đang dạo quanh bờ sông tìm kiếm thức ăn giạt mình tung cánh bay lên trời.

Giống như một con thiên mã thần tuấn uy vũ, ô truy chở chủ nhân của nó vượt qua bãi bùn chạy về phía Lạc Thần.

Không đợi nó chạy tới gần, vị chủ nhân ở trên lưng nó đã sốt ruột không thể chờ nổi nữa buông cương ngựa ra, từ trên lưng nó xoay người nhảy xuống, hai chân vững vàng đáp xuống đất.

Trên mặt sông Lạc Thủy ánh sáng vàng óng chiếu rọi, một cơn gió chiều thổi qua, thổi bay quần áo của nàng, từ xa nàng bỗng bình như tiên nữ, giống như cưỡi gió đạp nước mà đi.

Trên môi nở nụ cười, Lý Mục sai bước tiến về phía cô gái đang đứng bên bờ Lạc Thủy.

Đôi mắt hắn nhuốm màu dịu dàng, nhìn đắm đắm vào nàng không chớp mắt, như sợ chỉ trong nháy mắt, nàng sẽ biến mất và đi theo dòng Lạc Thủy kia.

Hết chương 149

Chương 150

Bọn họ đã xa nhau quá lâu rồi, lâu đến mức giống như nước mênh mông trời xa xôi.

Lạc Thần đã từng nghĩ đến rất nhiều lần cảnh nàng và hắn gặp nhau. Tới ngày ấy rồi, nàng sẽ dùng ngọc bội để trang trí tai và tóc mai, lấy than xanh để vẽ hàng thúy mi, mặc một chiếc váy có hình phượng hoàng đôi, châu sáng ngọc lệ. Nàng muốn ánh mắt đầu tiên của hắn sẽ nhìn thấy dáng vẻ đẹp nhất của mình.

Nàng chưa từng nghĩ rằng, vào lúc này, khi nàng đang bồi hồi ở bên bãi sông, trong lòng thầm oán hận vì núi sông xa cách khiến cho hai người cách trở, thì hắn lại xuất hiện ở nơi chân trời phía xa lao về phía nàng.

Thứ duy nhất ngăn cách hai người là bãi sông dài phủ đầy ánh hoàng hôn vàng.

Bóng dáng hắn thật uy nghiêm, bước đi thật mạnh mẽ, đôi mắt hắn nhìn nàng đầy kinh ngạc đến ngớ ngàng khó tin, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú giống như ánh hoàng hôn bao phủ toàn thân hắn, mang theo một tia ấm áp, nhưng nó cũng có một sức mạnh vô cùng trực tiếp đánh vào lòng người.

Ngay giây phút này, Lạc Thần quên hết tất cả.

Nàng đứng bên bờ sông, yên lặng nhìn Lý Mục phóng ngựa xuyên qua bãi sông tiến về phía mình.

– A Di ời!

Khi nghe tên mình thốt ra từ miệng hắn, cuối cùng nàng không kìm nén được nữa, nước mắt tuôn trào bờ mi.

Lang quân của nàng cuối cùng đã trở về rồi, và gặp nàng ở bên bờ Lạc Thủy đang đắm mình trong ánh hoàng hôn rực rỡ.

Nàng tuôn trào nước mắt, mỉm cười, cất bước chạy về phía hắn.

Lý Mục sai bước dài trên bãi sông, giang rộng hai tay ra tiếp lấy nàng, ôm nàng vào lòng.

Lạc Thần nhắm mắt lại, chôn khuôn mặt vào lồng ngực cứng cáp mạnh mẽ rộng lớn của hắn, không ngừng rơi lệ.

Người mà nàng ngày đêm thương nhớ cuối cùng đã trở về. Cơ thể nàng được vòng tay hắn ôm chặt, nàng nghe thấy hắn thấp giọng gọi mình là “A Di”, đồng thời nghe thấy tiếng máu trào ra kích động đến từ lồng ngực hắn. Trong hơi thở của mình, nàng còn ngửi thấy mùi máu tanh giống như rỉ sét còn sót lại trên người hắn.

Mọi thứ đều chân thật như vậy. Hắn thật sự đã về bên nàng rồi.

Khoảnh khắc này lẽ ra phải tràn ngập niềm vui, nàng lại không biết mình bị làm sao nữa, khi mà hắn thật sự đứng ở trước mặt, ôm nàng vào trong lồng ngực, vì sao nàng lại có nhiều nước mắt như vậy.

Nước mắt như vỡ đê không ngừng tuôn trào ra từ đôi mắt đang nhắm nghiền của nàng, phủ kín khuôn mặt nàng, thấm ướt vạt áo của hắn.

.....

Để tránh thảm họa lũ lụt sắp xảy ra, Mộ Dung Thế đã đưa quân đội còn lại vượt sông Hoàng Hà về phía Bắc, toàn bộ rút lui về Tương Châu Ngụy quận.

Kế hoạch phải nói là vô cùng hoàn mỹ có được thiên thời và địa lợi vốn dĩ phải thành công cuối cùng lại thất bại thảm hại. Người Tiên Bi chẳng những chấp tay dâng ra phía Nam Hoàng Hà mà trên mặt chiến lược và quân tâm còn bị đả kích rất to lớn.

Tình hình nguy hiểm của Thượng Tân Khẩu được giải trừ, Lý Mục phái binh khống chế bến đò, lại tổ chức dân chúng tự phát canh giữ, biết trong khoảng thời gian kế tiếp, người Tiên Bi dù không cam lòng muốn đoạt lại Lạc Dương từng là thủ đô thứ hai nhưng có lòng mà không có sức. Lạc Dương tạm thời không có nguy hiểm gì, liền lập tức lên đường trở về.

Chia xa với nàng đã lâu lắm rồi. Thế cục cuối cùng cũng tạm thời hòa hoãn xuống. Mấy ngày trước, hắn nóng lòng về nhà, vốn tưởng rằng phải về đến Trường An thì mới có thể được gặp lại nàng, lại không ngờ được rằng ngay hôm nay khi mà đi tới Kháng Long quan thì lại được gặp nàng ở đây.

Không cách nào hình dung được một lát trước khi mà hắn từ xa trông thấy bãi sông đối diện được phủ kín sắc vàng rực rỡ kia có một bóng dáng bồi hồi ở bên bờ Lạc Thủy.

Giống như nhìn thấy thần Lạc Thủy ở trong truyền thuyết, áo váy bông bành tung bay, trong khoảnh khắc tiếp theo nàng sẽ cuốn theo làn sóng hương gió mà đi.

Chưa cần nhìn rõ dung nhan, chỉ cần nhìn một cái, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy bóng dáng kia, hắn đã nhận ra. Là thê tử của hắn, cô gái mà hắn yêu đã vô số lần bước vào giấc mơ của mình trong những trận chiến, nàng cũng rời Trường An, đến đây và gặp hắn ở bên bờ Lạc Thủy.

Niềm vui đoàn tụ ngay khi ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng đã khiến cho Lý Mục toàn thân bốc cháy. Trái tim hắn không còn trẻ nữa, nhưng giờ phút này, hắn như hóa thành một chàng trai lần đầu biết yêu, lần đầu rơi vào tương tư yêu say đắm, cô gái mà hắn mơ ước

từ lâu đã hẹn gặp hần tại đây. Hần bất chấp tất cả chỉ để chạy đến bên nàng.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi... thậm chí hần còn sinh ra ảo giác.

Dường như tất cả những gì hần từng trải qua trong kiếp này, thậm chí đủ loại hỉ, giận, ai, nhọc ở kiếp trước xa xôi như một giấc mơ, tất cả yêu và hận của hần chẳng qua chỉ để giành cho khoảnh khắc ngày hôm nay, cho cuộc gặp gỡ của hần và nàng ở bên bờ Lạc Thủy mà thôi.

Hần ôm chặt lấy nàng đang bật khóc nước mắt cuồn cuộn ở trong lồng ngực mình, vành mắt cũng đỏ hồng lên theo.

Hần cúi đầu không ngừng dịu dàng dỗ dành nàng, nói với nàng rằng mình thực sự đã trở bên nàng rồi.

Thế nhưng nàng càng khóc dữ dội hơn, vùi đầu vào ngực hần, hai tay túm chặt lấy áo hần, khóc đến mức không không nói nên lời, bờ vai khẽ run lên bần bật.

Trên một ngọn đồi cao cách đó không xa, quân lính bận rộn ngừng dựng trại, kỵ binh trở về đóng ngựa ở phía sau bãi bùn.

Vô số cặp mắt từ xa đến gần đổ dồn về bên này.

Mấy tướng lĩnh trong quân cũng không ngờ được sẽ gặp Lý Mục tại nơi này, trên mặt lộ rõ sự kích động chạy về bên này, nhưng khi nhìn thấy một màn như thế thì ngật ngừng, sau đó dừng hết cả lại.

Ô truy phía sau đạp lên hoàng hôn đi đến bên hai người, dừng ở bên bờ sông uống mấy ngụm nước Lạc Thủy, sau đó ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn nam nữ chủ nhân của mình.

Lý Mục bỗng nhiên bế bổng Lạc Thần lên, đặt nàng ngồi lên trên lưng ngựa, mình cũng nhảy lên theo, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nàng vào

lòng, quát khẽ một tiếng, ô truy mau chóng tung vó lao về phía trước nhẹ nhàng vững vàng mà đi, rất nhanh đã vòng qua một khúc quanh của dòng sông, ngăn cản ánh mắt của những người ở sau ngọn đồi đang chăm chú nhìn.

Lạc Thần quay người lại, ôm chặt người đàn ông phía sau bằng cả hai tay, ngược khuôn mặt đắm nước mắt lên, nhìn hắn với đôi mắt rưng rưng lệ, trong miệng mơ hồ gọi lang quân, trong giọng nói của nàng vẫn còn sót lại tiếng nức nở nhẹ nhàng.

Khoảnh khắc cánh tay và cơ thể mềm mại của nàng đến gần, Lý Mục cảm thấy toàn thân run rẩy. Dưới làn da, bên trong huyết quản có một cảm giác kích động quen thuộc khiến lông tóc toàn thân hắn dựng lên, trong chớp mắt con sư tử ngủ sâu trong cơ thể hắn đã bị đánh thức.

Lý Mục cảm thấy tim mình đập như sấm, cả người khô nóng.

Hắn khao khát được hôn nàng, chạm vào nàng, vì hắn nhớ nàng rất nhiều vô cùng, nhớ mọi thứ về nàng.

Không còn chút đắn đo cố kỵ gì nữa, hắn buông dây cương thả ngựa đi dọc bờ sông, một đôi cánh tay sắt nhẹ nhàng nhấc nàng lên khỏi yên ngựa, xoay nàng lại đối diện với mình, kề mặt mình tới, nụ hôn nóng cháy chứa đầy tương tư và tra tấn cùng với ngọt ngào rơi xuống môi nàng.

Lạc Thần nhắm mắt lại, lông mi run nhè nhẹ, bị nụ hôn nóng bỏng của hắn cướp đi hô hấp, quên đi hết thảy.

Xung quanh tĩnh lặng, Lạc Thủy êm đềm uốn lượn chảy xuôi dưới chân, không thấy đầu đuôi, bầu trời đầy mây hoàng hôn, mặt trời lặn lặng lẽ rơi ở cuối cánh đồng rộng lớn ở đầu bên kia con sông dài.

Ô truy dường như bị thu hút bởi ánh hoàng hôn trên dòng sông dài phía xa, nó đứng lại, xuất thần mà nhìn chăm chú, cái đuôi ngựa phất qua nhẹ nhàng.

Lý Mục ôm Lạc Thần xuống khỏi yên ngựa, cởi áo choàng trải trên một đám cỏ ven sông, bế nàng ngồi xuống, đối mặt với ánh hoàng hôn.

Cánh tay hắn vẫn ôm chặt nàng trong vòng tay, không buông ra một giây phút nào.

Lạc Thần đầu dựa trên vai hắn, nhìn hoàng hôn sắp lặn xuống phía đường chân trời, thì thầm nói:

– Lang quân ơi, chàng có biết ngọn nguồn cái tên của thiếp không?

Lý Mục cúi xuống nhìn nàng.

– Cha thiếp từng mơ được trở lại Lạc Thủy, lang thang bên sông và mừng như điên ca hát trong ngáy ngất, khi tỉnh dậy thì lại càng sầu muộn hơn, bèn đặt tên thiếp là Lạc Thần, ý nghĩa muốn ký thác gửi gắm.

– Từ nhỏ thiếp đã nghĩ, nếu có một ngày nào đó thiếp có thể tận mắt được nhìn thấy Lạc Thủy mà đã khiến cho cha ngày đêm nhớ mong, đó sẽ là cảm giác hạnh phúc đến nhường nào...

Nàng ngửa mặt lên nhìn Lý Mục, nói:

– Ngày ấy trên đường thiếp đi từ Nghĩa Thành tới Trường An, vô ý rơi xuống nước, nhớ tới một vài chuyện mà thiếp đã từng hoàn toàn quên mất...

– Nghĩ lại, dường như thiếp đã sống hai cuộc đời. Ở cuộc đời thứ nhất, nguyện vọng này của thiếp cho đến giây phút cuối cùng khi chết ở trong con sông cũng chưa từng thực hiện được.

– Và...thật may mắn thay, thiếp còn có kiếp này. Bởi vì lang quân, cho nên ngày hôm nay cuối cùng thiếp đã thực hiện được ước nguyện đó.

Nàng ngừng lại một chút, nhìn chăm chú vào đôi mắt sâu thẳm của Lý Mục, từ sâu trong mắt hắt dần tràn ra ánh sáng.

– Lang quân ơi, ở kiếp này, vì sao chàng cứ nhất quyết phải cưới thiếp để rồi bản thân phải chịu nhiều uất ức đến vậy ạ?

Nàng hỏi rõ ràng.

– Kiếp trước chính tay thiếp đã chôn vùi toàn bộ của chàng. Ở kiếp này, thiếp biết chàng mang theo thù hận kiếp trước mà đến. Nhưng mà vì sao chàng chưa từng báo thù những người đã từng làm hại chàng, như thiếp, như đường tử thiếp và cả triều đình này vậy?

– Nếu như chàng muốn, chàng có thể làm dễ như trở bàn tay.

Lý Mục nhìn nàng rất lâu, không chớp mắt.

Mặt trời lặn xuống đột nhiên rút đi tia sáng đỏ cuối cùng của ngày, đột ngột chìm xuống và biến mất dưới đường chân trời.

Ánh sáng chợt tối đi, ánh mắt Lý Mục cũng theo đó tối đi, hắt đột nhiên kéo nàng cô vào lòng, ôm thật chặt, không nhúc nhích.

– A Di ơi, ta thật sự không tốt như nàng tưởng đâu...

Hồi lâu sau, nàng nghe hắt khàn giọng nói ở bên tai mình.

– Trước đó sở dĩ ta nhất quyết cưới nàng làm vợ cho bằng được hoàn toàn không phải là bởi vì yêu nàng. Thật ra ta cũng có oán hận đối với nàng...

– Nhưng mà nàng lúc nào cũng luôn tốt với ta.

Lạc Thần nhướn khóe môi lên, cuối cùng nở nụ cười.

Nàng hơi nghiêng đầu đánh giá hắt.

Dưới ánh mắt đẹp để sáng ngời của người trong lòng, Lý Mục rất cuộc cũng ngừng né tránh.

Hắn nói:

– A Di, nếu như nàng đã nhớ chuyện cũ kiếp trước, hẳn nàng biết khi đó ta không nỡ giết nàng để báo thù như thế, huống chi là ở kiếp này?

– Nàng giống như tên của mình, cao thượng, xinh đẹp, tốt bụng và can đảm. Nàng tốt đẹp như thế, càng ở bên nàng nhiều hơn thì ta càng yêu nàng nhiều hơn. Nàng không biết gì cả, ta không đành lòng bởi vì sự báo thù của ta khiến cho nàng rơi vào khó xử và khổ sở. Tất cả những gì ta làm là để được xứng với nàng, hy vọng nàng sẽ yêu ta, không rời bỏ ta, cũng giống như ta yêu nàng, không rời bỏ nàng vậy.

Lòng bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng đầy yêu thương.

– A Di ời, – Hắn lại nói, – Từ ngày đầu tiên ta tỉnh lại từ trong cơn ác mộng tử vong kia, ta phát hiện mình đã quay lại quá khứ. Bên cạnh ta không có nàng. Nàng vẫn là con gái Cao thị cao quý xa vời vợi, ta chỉ là một võ quan hàn môn địa vị thấp kém ở trong quân. Ta không thể nào tiếp cận nàng được, chỉ cần nghĩ đến nàng một chút thôi là đã cảm thấy điều đó giống như khinh nhờn nàng. Ta vừa ôm lòng thù hận muốn báo thù lại đồng thời cảm thấy vô cùng cô độc. Dẫu cho có dâng cả thiên hạ đến trước mặt ta nó cũng không thay thế được sự cô độc đó. Ta cảm thấy trong lòng ta giống như có một thứ gì đó từng thuộc về ta đã bị đào đi mất, nó không còn nữa, đầy trống rỗng.

Hắn nhìn nàng chăm chú.

– Khi đó ta đã biết, ta hận nàng, nhưng lại càng muốn có nàng nhiều hơn.

– A Di ơi, nếu như nàng chưa từng gả cho ta, ở trong lòng Lý Mục ta, nàng mãi mãi cũng chỉ là một cô gái ở trên cao vời vợi dù ta có yêu đến mấy cũng không thể nào với tới.

– Nhưng chính bởi vì nàng đã từng gả cho ta, đã từng gọi ta là lang quân, dẫu cho chỉ là một đêm âm mưu, điều đó cũng đã cổ vũ tham vọng của ta đối với nàng.

– Ta luôn ghi nhớ câu nói “*Từ nay về sau, cuộc đời còn lại của thiếp phó thác cho lang quân*” của nàng. Ta muốn một lần nữa có được nàng, muốn được nghe nàng nói với ta câu đó một lần nữa. Không có nàng ở bên, dù ta có sống lại mười đời mười kiếp thì cũng chỉ là một kẻ cô độc, không có ý nghĩa gì cả.

Hắn không nói nữa, chỉ mỉm cười nhìn nàng.

Chiều hôm buông xuống, bao trùm bãi sông là vàng trắng lؤلi liềm từ trên trời mọc lên, treo lơ lửng trên đỉnh núi xa.

Chung quanh càng thêm an tĩnh. Ô truy đứng ở bên bờ sông lặng lẽ nhai một mảnh cỏ nước ngọt ngào trên bờ, một vài con chim nước làm tổ ở đây bay ra từ bãi cỏ khuất, đôi cánh lướt qua sông, hướng về bờ đối diện.

Cao Hoàn thấy tỷ phu và a tỷ mãi vẫn chưa về, lại thấy sắc trời đã tối xuống liền mang theo mấy binh lính đi tìm, từ xa đã nhìn thấy ô truy đứng bên bờ sông, xuyên qua đầm cỏ thoáng thấy Lý Mục và a tỷ của mình dựa sát vào nhau ngồi ở bên bờ, bóng dáng cả hai rất thân mật, thì không dám tới gần nữa, vội vã lui về sau một đoạn.

Lạc Thần thấy cổ họng như nghẹn đi, trong đôi mắt lại bắt đầu rung rưng nước mắt.

Nàng chớp mắt một cái, một giọt nước mắt to tròn từ trong đôi mắt chảy xuống.

Lý Mục nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng.

Lạc Thần nức nở nghẹn ngào:

– Lang quân ơi, từ nay về sau, chỉ cần thiếp làm được, thiếp sẽ làm bất cứ chuyện gì vì chàng.

Lý Mục nhìn nàng.

– Được.

Dường như có chút ánh lệ nào đó lóe lên trong mắt hắn, hắn trầm thấp đáp lại.

– A Di, ta muốn nàng giúp ta tắm. Giống như mùa hè năm đó ở phủ thứ sử Nghĩã Thành ấy, mỗi buổi chiều hôm, khi ta từ bên ngoài trở về, cả người đầm mồ hôi, nàng sẽ tự tay tắm cho ta. Về sau trở lại Kiến Khang, mấy năm nay, nàng chưa tắm cho ta lần nào nữa cả.

Hắn còn nói thêm.

Lạc Thần xoa xoa đôi mắt, khẽ mỉm cười, gật đầu đáp vâng.

Lý Mục nhướng mày mỉm cười, cởi mũ chiến, thuận tay cởi y phục, chỉ còn lại quần xếp bên trong dành cho quân nhân tiện cởi ngựa chiến đấu, sau đó đứng lên lội xuống nước.

Lạc Thần mỉm cười, nhặt chiếc mũ đã phủ một lớp mồ hôi dày và sương muối lên, đến bên cạnh hắn, giống như trước kia đứng miệng giếng ở hậu viện phủ thứ sử, đứng trên một khối đá bên bờ sông, xắn ống tay áo lên, dùng mũ chiến múc nước sông trong vắt giơ cao lên rồi dội xuống.

Nước sông mát rượi vỗ lên bờ vai rộng rắn chắc của hắn, nước bắn tung tóe khắp nơi, ướt đầm quần áo trên ngực nàng để rồi lặng lẽ vạch ra một đường ngực tuyệt đẹp. Nhưng mà nàng lại không chút phát hiện ra, vẫn múc nước và dội xuống, dùng bàn tay thanh mảnh

mềm mại như không xương đặt lên trên làn da trơn trụi của hắn, di chuyển qua lại.

Lý Mục theo mệnh lệnh của nàng mà quay người lại, ánh mắt rơi xuống trước ngực nàng, vết hầu vốn đã khô nóng của hắn càng thêm khản trương, trái cổ cử động một chút, ánh mắt rơi xuống trước ngực nàng và bị đóng đinh tại đó.

– Lang quân ơi, chàng là yêu thiếp kiếp trước hơn hay là thiếp hiện tại hơn ạ?

Hoàng hôn càng ngày càng tối, dòng sông lấp lánh, Lạc Thần vẫn chưa chú ý đến màu mắt của người đàn ông đối diện dần dần tối xuống, vừa hỏi vừa tiếp tục xoa ngực và bụng hắn.

Giọng điệu nàng mềm và nhẹ nhàng, rất thoải mái, thậm chí còn có chút nũng nịu, như thể đó chỉ là một câu vui đùa khi tâm huyết dâng trào lên mà thôi. Chỉ là chỉ có bản thân nàng biết, câu nói này đã quanh quẩn dưới lưỡi nàng từ nãy đến giờ, cuối cùng nàng phải lấy hết can đảm để hỏi như không có chuyện gì xảy ra.

Nàng không hận cô gái đã từng sống ở trong sâu thẳm ký ức của nàng. Cô ấy cũng đã từng là nàng. Là một bản thân từng sống và rất đáng thương rất thảm mà thôi.

Lạc Thần đồng cảm với bản thân mình trước đây, nhưng nàng tuyệt đối không hề thích.

Thậm chí, ngay như vừa rồi khi đã biết hắn nhớ nàng mãi không quên, cho nên ở kiếp này mới nhất quyết cưới mình cho bằng được, trong thâm tâm nàng thậm chí còn nảy sinh một tia ghen tị rất nhạt.

Nàng hỏi ra rồi nín thở chờ hắn trả lời. Thế nhưng lại không nghe thấy hắn nói gì cả.

Hắn như là đang thất thần

Lạc Thần lại hỏi lần nữa, lần này ngữ điệu bất giác trở nên trịnh trọng nghiêm túc hơn.

Lý Mục khẽ “à” một tiếng, như là cuối cùng cũng bừng tỉnh lại, ngược lên đề lên cái tay vẫn bận rộn không ngừng của nàng ở trên người mình, dừng một chút rồi mỉm cười.

– A Di ời, kiếp trước ta thương nàng, xót nàng, cũng cảm kích nàng hoàn toàn tín nhiệm ta. Đêm tân hôn đó, khi đối mặt với nàng, điều ta nghĩ chính là ta sẽ bảo vệ nàng cho đến hết cuộc đời, để nàng không phải chịu bất cứ thương tổn gì nữa.

– Nhưng mà nàng hiện tại lại khác biệt hoàn toàn. Nàng là nàng, mà nàng cũng không phải là nàng....

Hắn yên lặng một lát, khi một lần nữa lên tiếng, ngữ khí trở nên trầm thấp hẳn.

– A Di, ngày đó lúc ta bị độc phát mà ngã xuống, nàng bị người ta mang đi đi qua ta. Nàng khóc, không ngừng quay đầu lại nhìn ta, trong mắt nàng là sự hối hận và không đành lòng. Ta nhìn thấy rất rõ ràng. Nhưng mà cuối cùng nếu như không phải ta đưa tay bắt lấy chân nàng, không cho phép nàng rời khỏi ta, ta nghĩ nàng cuối cùng sẽ vẫn rời bỏ ta mà đi...

– Nhưng ta biết, nàng thì không. A Di ời, nếu như sự việc ngày hôm đó lại xảy ra một lần nữa, trong tình cảnh nàng cũng không biết gì đã làm ngộ thương đến ta, ta biết, bất kể thế nào, nàng cũng sẽ không rời bỏ ta, sẽ không đi qua ta như thế...

Sống mũi Lạc Thần cay xè.

“Bụp” một tiếng, mũ chiến trong tay nàng tuột xuống rơi vào trong nước, làm nước bắn tung tóe. Nàng nắm lấy bàn tay có nhiều vết sẹo trong lòng bàn tay hắn, đưa lên môi mình, hôn nhẹ lên chỗ vết sẹo đó rồi áp lòng bàn tay vào khuôn mặt mình.

- Lang quân ơi, thiếp không sợ, chết cũng không sợ.
- Kiếp trước thiếp gả cho Lục đại huynh, huynh ấy bất hạnh mất sớm, thiếp cam tâm tình nguyện thủ tiết cả đời vì huynh ấy.
- Nhưng hiện giờ, nếu như chàng không còn nữa, thiếp sẽ không thủ tiết vì chàng, mà thiếp sẽ đi theo chàng. Thời gian trước khi chàng đi tấn công Kháng Long quan, thiếp đã nghĩ xong rồi.
- Lý Mục còn, thiếp là thê tử của huynh ấy. Lý Mục không còn, thiếp sẽ đi theo huynh ấy, cùng sinh cùng tử...

Nàng nói xong, vùi đầu vào lồng ngực hắn, ôm chặt lấy cổ hắn, không chịu buông tay.

Lý Mục đứng trong Lạc Thủy, thân hình cứng ngắc trong giây lát rồi đột nhiên bế bổng nàng lội đi lên bờ, đặt nàng lên y phục đã được trải trên mặt cỏ, sau đó thì quỳ xuống bên nàng, nhìn đắm đuối vào khuôn mặt mỹ lệ dưới ánh trăng sáng kia, cúi người xuống phủ cơ thể mình lên người nàng, ép nàng vào giữa mình và mặt đất mềm mòng.

- Lang quân ơi...lang quân...

Lạc Thần nhắm mắt lại, dưới nụ hôn, những vuốt ve rực lửa và mãnh liệt của hắn, toàn thân nàng run lên, từ cổ họng mơ hồ phát ra một tiếng gọi nghẹn ngào, giọng nói này tràn đầy háo hức và vui sướng, tràn đầy khao khát khiến nhiệt huyết trong người hắn càng sôi sục.

Hắn thở hổn hển, mồ hôi nóng cuồn cuộn đầm đìa, cuối cùng khi hắn kết nối sâu sắc với nàng không còn kẽ hở, hai người cùng đồng loạt thở ra một hơi mãn nguyện.

Ô trudy trước sau một tấc không rời, đứng ở bên cạnh nhắm nháp cỗ non, thỉnh thoảng quay đầu lại như là tò mò đánh giá nam nữ chủ nhân của mình.

Những giọt mồ hôi mỏng thấm ra từ dưới làn da trắng mịn của Lạc Thần hòa quện với mồ hôi nóng hổi của hắn.

Đến cuối cùng, mọi thứ dần an tĩnh xuống.

Hắn luyến tiếc buông nàng ra, dùng y phục bọc lấy cơ thể nàng, tiếp tục ôm nàng vào lòng, để nàng nghe được tiếng trái tim vẫn đập như trống của mình, chậm rãi hôn môi nàng.

Đột nhiên, nàng đẩy hắn ra, xoay người ngồi khóa ở trên bụng hắn.

Lý Mục thuận theo để mặc nàng ngồi lên trên người mình, mở mắt ra, đôi tay đặt lên vòng eo của nàng, dùng giọng khàn khàn vừa chưa được thỏa mãn mà trầm thấp gọi tên nàng.

Lạc Thần ở trên cao nhìn xuống hắn, cuối cùng nghe theo hắn từ từ nằm bò xuống dán vào phía trên ngực hắn, bưng lấy mặt hắn hôn môi hắn.

Lý Mục cảm thấy mỹ mãn mà nhắm mắt lại, cảm nhận được sự nhiệt tình nóng bỏng đến từ nàng, đột nhiên, nghe nàng nói nhỏ ở bên tai mình:

– Lang quân ơi, A Di chẳng những phải làm thê tử của chàng, còn muốn làm người phụ nữ tôn quý nhất thiên hạ.

Lý Mục khựng lại, mở mắt ra.

Vầng trăng và ánh sao trên trời lộng lẫy cực độ.

Bộ y phục đã tuột khỏi đôi vai trần bóng mượt của nàng, nàng bán khỏa thân ngồi trên người hắn, mái tóc dài buông xuống vai như sa tanh đen, tung bay trong gió.

Nàng ở trên cao nhìn hắn, đôi mắt sáng rực trong đêm, như thể là vì sao rơi vào muôn vàn vì sao vô tận.

Lúc này, nàng đẹp đến mức nghẹt thở.

Lý Mục nhìn lên nàng, trái tim bỗng nhiên lại đập nhanh hơn.

– Lang quân ơi, thiếp muốn làm hoàng hậu của thiên hạ này. Thiếp muốn chàng thực hiện tâm nguyện này cho thiếp.

Nàng từ từ ngồi thẳng dậy, ngồi trên hông bụng của người đàn ông bên dưới, đối mặt với hai ánh mắt hấn hướng về mình, không hề có chút né tránh.

Lý Mục cùng nàng nhìn nhau một lát, hô hấp dần dần trở nên nặng lên.

Đột nhiên, hấn xoay người một cái, lại lần nữa ép nàng ở dưới cơ thể của mình.

– Lý Mục xin tuân lệnh!

Trên trán hấn nổi gân xanh, cắn chặt răng, trong tiếng kêu r3n trầm thấp của nàng mà thúc đi vào mạnh mẽ, rồi sau đó nói từng chữ này vào bên tai nàng.

Hết chương 150

Chương 151

Cao Hoàn chờ ở bên cạnh. Từ lúc ánh mặt trời lúc xế chiều có thể nhìn thấy được cho đến khi trời tối xuống trước sau không thấy Lý Mục và a tỷ quay lại. Ban đầu cậu cho rằng hai người đã đi rồi, nhưng khi đi qua đó một chút vẫn thấy bóng dáng con ô truy kia đứng bên bờ sông, hai người đó cũng vẫn ở đó, chẳng qua là bóng dáng đã bị bãi cỏ bên bờ sông kia che mất mà thôi.

Dĩ nhiên là cậu không dám tự tiện xông vào. Nhưng mà đợi hồi lâu, trong lòng thấy rất khó hiểu. Tuy rằng đã lâu không gặp, vào lúc này xa nhau gặp lại, nhưng mà hai người lấy đâu là nhiều chuyện mà tâm sự đến thế chứ, đến mức mà trời tối xuống rồi mà vẫn chưa nói xong cơ á. Cậu không kìm được sự tò mò, trèo lên một gò đất thấp, đứng ở trên đó ngẩn cổ lên nhìn để rồi ngây dại cả người.

Trong đám lau sậy tươi tốt mọc bên dòng nước, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy bóng dáng của tỷ phụ và a tỷ của mình.

Cậu nhìn thấy tỷ phụ đã cởi áo giáp, tr@n truồng đứng dưới dòng sông. Ánh trăng và màn đêm phác họa một thân hình đàn ông cường tráng, đầy sức mạnh nam tính.

Cậu cũng nhìn thấy a tỷ của mình. Tỷ ấy dường như đang đứng trên một khối đá bên bờ sông, tay áo xắn lên, dưới ánh trăng, cổ tay tỷ ấy sáng như ngọc, trong tay cầm chiếc mũ chiến đã từng làm bạn với tỷ phụ và cùng với huynh ấy vào sinh ra tử vô số lần, mức nước từ từ dội lên cơ thể huynh ấy. Tia nước màu bạc trút xuống người tỷ phụ, nước bắn tung tóe tứ phía, dưới ánh trăng phản chiếu có một dòng nước nhỏ giọt.

Cao Hoàn lại nhìn thấy một cánh tay khác của a tử đặt ở trên người tử phụ, đang lau chùi cơ thể huynh ấy. Bàn tay tử ấy di chuyển trên cơ thể tử phụ, hai người rất gần nhau, bộ ngực rộng rãi của tử phụ dường như được gắn chặt vào bộ ngực xinh đẹp của a tử được phác họa ra trong đêm, hai cái bóng như là hòa vào làm một.

Cao Hoàn mười chín tuổi, cậu biết mình không nên nhìn nữa, nhưng một màn này đối với cậu lại tràn ngập sức mạnh thần bí kinh người, cậu không cách nào khống chế được.

Cậu ngạc nhiên mở to mắt, nhìn không chớp mắt vào hình ảnh thân mật riêng tư tựa như hình cắt ở dưới ánh trăng bên bờ sông ngay bãi lau sậy kia, cả người đều ngây dại.

Ấn tượng duy nhất mà tử phụ trước đây để lại cho cậu đó là lấy uy định bá, bách chiến bách thắng. Nghĩ đến tử phụ, hình ảnh duy nhất hiện lên trong đầu Cao Hoàn chính là bóng dáng kim qua thiết mã, nhất kỵ tuyệt trần nghiền nát bể gãy quân địch ở trong trận địa.

Cậu chưa bao giờ nghĩ tới, càng chưa từng nhìn thấy, tử phụ ở trước mặt a tử sẽ lại có một mặt như vậy.

Cao Hoàn bị cảnh tượng thân mật bộc lộ sự dịu dàng vô hạn giữa một nam một nữ làm cho chấn động sâu sắc, sắc mặt đỏ bừng, trí tưởng tượng bay bổng, toàn thân dần dần nóng lên.

Hai người họ dường như đang thì thầm gì đó.

Dần dần, a tử dừng động tác, đột nhiên nhào vào ngực tử phụ, hai tay ôm lấy cổ huynh ấy. Tiếp theo, tử phụ liền bế bổng a tử lên.

Bóng dáng của cả hai biến mất dưới đám cỏ sậy.

Màn đêm mờ mịt, không nhìn thấy gì nữa.

Tim Cao Hoàn đập loạn, không dám ở lại nữa, vội vàng quay người đi xuống gò đất, ra lệnh cho vài binh lính vừa rồi đi theo mình trở về

doanh trại trước, bản thân thì lấy lại bình tĩnh, bây giờ mới trở về, tiếp tục chờ đợi.

Cậu nằm ngửa ở bên bờ sông, hai tay gối sau đầu, nhìn sao trời trên đỉnh đầu, miệng ngậm một mảnh sậy tươi non vừa mới bẻ xuống, nhai chậm chạp, để vị cỏ thoang thoảng và ngọt ngào lan tỏa từ từ trong miệng.

Cậu cứ như vậy chờ đợi bên bờ sông, bên tai có thể nghe thấy tiếng gió xào xạc vô tận của gió chiều thổi qua đám lau sậy ven sông.

Một lúc lâu sau, màn đêm dần dần buông xuống, cậu nửa nhắm mắt lại vẫn bất động, như sắp chìm vào giấc ngủ thì nghe thấy tiếng ô truy hí lên khe khẽ từ đầu bên kia.

Cậu mở choàng mắt ra, ngồi dậy, quay đầu về hướng kia.

Từ xa, cậu thấy bóng dáng của tỳ phu và a tỳ xuất hiện ở dưới ánh trăng.

Tỳ phu bế a tỳ lên đặt lên trên lưng ngựa, kế đó, tỳ phu khom người xuống, như là đang đi giày lại cho a tỳ. Đi giày xong rồi, huynh ấy ngửa mặt lên mỉm cười với a tỳ đang ngồi trên lưng ngựa, sườn mặt cong cong, dịu dàng vô cùng. Sau đó huynh ấy cũng xoay người lên ngựa, ngồi vào phía sau tỳ ấy, hai tay vòng qua ôm tỳ ấy vào trong ngực.

Mỗi một động tác đều tràn ngập tình yêu dịu dàng vô hạn.

Cao Hoàn nhìn mà ngây dại cả người. Đột nhiên tỳ phu quay mặt qua thoảng nhìn về hướng cậu.

Cao Hoàn giật thót người, lập tức bò vào trong bụi cỏ nín thở, cho đến khi hai người chung yên ngựa cưỡi ô truy đi qua con sông cách đó không xa, bóng dáng hoàn toàn biến mất trong màn đêm, bây giờ cậu mới bò dậy, nhìn về phương hướng đằng trước, thở phào một hơi.

Cao Hoàn lén lút trở về doanh địa. Đêm hôm nay khi nằm xuống, nhớ tới hình ảnh đôi thân tiên tử phu và a tử bên bờ Lạc Thủy, tim cậu đập dồn dập tai cũng đỏ bừng, không khỏi cũng thấy khao khát. Lần đầu tiên trong cuộc đời cậu có một giấc mơ lộn xộn, sáng sớm hôm sau thức dậy, tinh thần uể oải, thấy trời vừa tờ mờ sáng quân đội chưa nhổ trại nên cũng không dậy ngay mà biếng nhác nằm thêm một lúc. Đang thất thần mất tập trung cậu chợt nghe có binh lính đến bên ngoài truyền lời, nói là Đại Tư Mã triệu tướng lãnh để bàn việc.

Cao Hoàn không dám chậm trễ, vội vàng rời giường vệ sinh cá nhân rồi đi qua, thấy tử phu đứng trên bãi đất trống, như là đã tới từ sớm rồi.

Mọi người mau chóng tề tụ.

Cao Hoàn âm thầm để ý, hai mắt tử phu sáng ngời, tinh thần nhìn rất tốt, không hề có vẻ mệt mỏi, trong lòng không khỏi bội phục.

Lý Mục tuyên bố một sự kiện, nói mình có việc cần phải đi Trường An gấp, phái các tướng lĩnh và dẫn quân đến các trạm kiểm soát quan trọng khác nhau, hiệp trợ nhân thủ trước đó và chờ đợi mệnh lệnh.

Các tướng lĩnh đáp vang dội, sau đó từng người giải tán.

Không còn việc chính sự gì nữa, Cao Hoàn đang muốn hỏi thì ánh mắt của Lý Mục đã hướng về cậu, kêu cậu ở lại.

Chung quanh chỉ còn lại cậu và tử phu.

Cao Hoàn nhìn Lý Mục, hẳn cũng đang nhìn cậu, không nói gì, sắc mặt nghiêm trang, điều này làm cậu không khỏi nhớ tới việc đêm qua, nghĩ rằng đã bị hắn biết được nên không thích, vì thế hoảng hốt, không đợi hắn mở miệng chất vấn đã đỏ mặt lên, nhìn trái nhìn phải thấy vệ binh đứng xa xa, bên cạnh không có ai, liền tiến lên áp a áp úng nói:

– Tỷ phu ơi...đêm qua lúc đệ tới tìm huynh với a tỷ, về sau huynh với a tỷ...làm cái kia...Đệ đã cho mọi người về hết rồi, một mình đệ ở lại canh giữ, không cho người nào tới gần...

Lý Mục hơi hơi mỉm cười, giọng điệu bình thường:

– Đệ làm tốt lắm.

Cao Hoàn lại ngu người ra, ngơ ngác nhìn Lý Mục.

Lý Mục thu lại nụ cười, chuyển đề tài nói:

– Tối qua huynh nghe a tỷ của đệ nói trưởng công chúa mấy năm nay rơi vào tay Mộ Dung Thế. Vô cùng có khả năng là mẫu thân đang ở Yến quận. Nhưng mà ở đâu thì lại thể biết được. Mộ Dung Thế là kẻ để đạt được mục đích không từ thủ đoạn, hiện giờ gã đã thất bại, huynh sợ gã sẽ gây bất lợi cho trưởng công chúa...

Cao Hoàn bừng tỉnh, lập tức vớt hết chuyện đêm qua ra sau đầu, trên mặt lộ vẻ giận giữ, nói:

– Cô ả Mộ Dung gia kia cực kỳ xảo trá. Đã tra hỏi nhiều lần rồi mà sống chết cũng không chịu nói tung tích của bá mẫu. Bá phụ của đệ hiện giờ cũng không biết đang ở đâu, khi đó đệ muốn đi điều tra rồi nhưng lại bị a tỷ ngăn không cho đi.

Lý Mục nói:

– A tỷ của đệ là quá yêu thương đệ, không muốn đệ gặp nguy hiểm thôi.

– Chỉ cần tỷ phu gạt đầu, dù chỗ Mộ Dung Thế là đầm rồng hang hổ đệ cũng không sợ.

Lý Mục nói:

– Huynh giữ đệ lại chính là vì việc này. Đệ dũng cảm gan dạ, biết tùy cơ ứng biến, mấy năm rèn luyện cũng đã dần dần trưởng thành, lại

ting thông ngôn ngữ Tiên Bi, cho nên là người tốt nhất được chọn đi. Huynh có người quen thuộc với phương hướng và đường đi của Yến quận, đệ lập tức dẫn theo mấy người cải trang lẻn đi Yến quận thăm dò tin tức.

Hai mắt Cao Hoàn sáng rực lên, đồng dục nói:

– Cao Hoàn cần tuân mệnh lệnh của Đại Tư mã. Đệ nhất định không phụ gửi gắm của huynh ạ.

Lý Mục gật đầu:

– Đệ đi chuẩn bị đi, cùng người dẫn đường vạch ra một lộ trình và khởi hành càng sớm càng tốt. Nhớ kỹ, hành sự phải cẩn thận vào. Yến quận là địa bàn của Mộ Dung Thế, với tâm cơ của gã, nếu như trường công chúa thật sự nằm trong tay gã, nhất định là giấu ở nơi cực kỳ bí mật. Có thể thám thính được tin tức là tốt nhất, nếu không thành, cũng không quá bắt buộc, tất cả lấy an toàn của đệ làm hàng đầu.

Cao Hoàn vâng dạ đáp ứng rồi cáo từ đi ra ngoài, đi được vài bước lại nghe Lý Mục ở phía sau nói:

– Lục Lang, đệ sắp nhược quán chưa nhỉ?

Cao Hoàn cho rằng tỷ phu vẫn không yên tâm với mình, vội đứng lại xoay người lại ưỡn ngực:

– Hai tháng nữa là đệ nhược quán rồi ạ. Nếu tỷ phu không tin thì cứ hỏi a tỷ đi ạ.

Lý Mục bật cười:

– Đúng là không còn nhỏ nữa. Nếu như đệ có người trong lòng thì đừng xấu hổ cứ nói ra với a tỷ của đệ, tỷ ấy sẽ làm chủ cho đệ. Tuy là thời gian chiến tranh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nhân sinh đại sự đâu.

Cao Hoàn mặt đỏ đến tận mang tai, vội xua tay:

– Thiên hạ còn chưa thái bình lấy gì thành gia đây ạ. Tỷ phu đừng trêu đệ nữa mà. Đệ đi đây ạ.

Cậu xoay người đi như chạy trốn.

Lý Mục nhìn bóng dáng cậu biến mất, sau đó xoay người đi vào căn lều lớn gần đó hẳn đã ngủ qua đêm hôm qua.

Bây giờ vẫn còn sớm, còn cách nửa giờ nữa mới đến giờ Mẹo. Hơn nửa đêm qua sau khi trở về hẳn khó kìm lòng nổi vào đêm khuya lại muốn nàng một lần nữa, cho nên lúc sáng sớm hẳn thức dậy ra ngoài thì nàng vẫn còn ngủ rất say.

Lý Mục nhẹ nhàng đi vào, qua ánh sáng ban mai mờ lung xuyên qua lều, đã thấy nàng như đã thức dậy, như là vừa mới chui ra khỏi ổ chăn, ngồi ở trên đồng chăn, tóc dài xõa tung, một bàn tay đè ở trên bụng nhỏ, như đang thất thần, cũng không biết đang nghĩ gì đó. Nghe được tiếng bước chân của hắn đi vào thì quay đầu qua, khẽ nũng nịu gọi một tiếng lang quân, vươn hai cánh tay ra với hắn.

Lý Mục đi đến bên cạnh nàng, ôm thân thể mềm mại ấm áp của nàng vào lòng, không nhịn được cúi đầu ngậm lấy môi nàng một lúc lâu, khi buông ra thấy khuôn mặt nàng đỏ hồng, ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực mình, lại híp mắt lại, khóe môi nhướng lên, vẫn đáng vẻ thất thần và vui vẻ như cũ, trong lòng không kìm nén được thò tay vào vạt áo của nàng vuốt ve nàng.

– Nàng đang nghĩ gì đó?

Lạc Thần khẽ “à” một tiếng, bấy giờ mới hồi phục tinh thần, mặt càng đỏ hơn, nói:

– Nói cho chàng nghe chàng không được cười thiếp đâu đó.

Lý Mục không buông nơi đầy đặn vừa một cái nắm tay ra, tỏ vẻ nghiêm mặt hứa:

– Ta sẽ không cười.

Bấy giờ Lạc Thần mới bò dậy quỳ bên đùi hắn, môi dán sát vào tai hắn vui vẻ nói:

– Vừa nãy thiếp có nằm mơ, mơ thấy một đứa bé mập mạp mặc cái yếm cưới trên lưng Bé Ngoan chạy về phía thiếp, đụng vào bụng thiếp, y như thật vậy đó, làm thiếp bừng tỉnh giấc. Chàng nói xem có vui không...

Lý Mục hơi khựng lại, cúi xuống nhìn kiều thê đang vui vẻ hớn hờ, bấy giờ mới hiểu vì sao vừa rồi mình lại thấy nàng đặt tay lên bụng mà thất thần, nghĩ đến mấy năm nay để nàng ở lại một mình tại Kiến Khang, ở bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, đè nén cảm giác áy náy và xót xa đang dâng trào trong lòng xuống, nhéo nhéo lên má nàng, gật đầu cười:

– Vui lắm. Lần tới gặp Bé Ngoan, ta sẽ đối tốt với nó.

Lạc Thần lại không nghe theo, đẩy hắn:

– Chàng nói không cười, rõ ràng là chàng đang cười thiếp.

Lý Mục bị nàng đẩy ngã xuống chần chệ, nhân tiện duỗi tay bắt lấy nàng, kéo nhẹ một cái, để nàng đổ vào trên ngực mình.

Hắn xoay người một cái đè nàng xuống dưới.

.....

Hồi lâu sau, Lạc Thần chui đầu ra khỏi lòng hắn, mặt đỏ hồng, hỏi:

– Lang quân ơi, kế tiếp sẽ đi đâu ạ?

Lý Mục ổn định lại hơi thở, nhắm mắt nói:

– Chinh chiến đã lâu, tướng sĩ cũng sẽ mệt mỏi, nhân cơ hội này ta để cho họ nghỉ ngơi. Ta sẽ đưa nàng về Trường An trước.

Lạc Thần tỉnh táo ngay:

– Đại huynh của thiếp còn đang chờ gặp chàng đó.

Lý Mục đáp:

– Ta biết rồi.

Lạc Thần vận vẹo thân thể, muốn hấn buông mình ra:

– Đừng ngủ nữa, mau lên đường đi thôi.

Lý Mục lại như biếng nhác, vẫn ôm nàng thật chặt, nói:

– Cũng không vội đâu. Việc ở đây ta đã bàn giao hết rồi. Nàng mệt rồi, ta ngủ với nàng một lúc.

Lạc Thần lắc đầu nói không mệt, đang muốn giục hấn tiếp thì nghe thấy bên ngoài trướng phía xa có tiếng ồn ào, tiếp theo, có tiếng binh lính bấm báo:

– Đại Tư Mã! Phương hướng Lạc Dương có rất nhiều dân chúng chạy đến đây, chặn ở lối vào Kháng Long đạo, không cho tướng sĩ đi qua. Còn nói yêu cầu được gặp Đại Tư Mã!

Lý Mục mở mắt ra, cùng Lạc Thần nhìn nhau.

Lạc Thần lập tức bỏ cánh tay đang bám vào eo mình ra, đẩy hấn:

– Chàng không được ngủ nữa, mau đi xem chút đi.

Hết chương 151

Chương 152

Bên ngoài quân doanh, Sườn đồi đêm qua dựng trại chật kín dân chúng, đúng như binh lính kia vừa nói, giao lộ đi thông Kháng Long đạo đã bị dòng người chặn lại. Một đội binh lính phụng mệnh nhỏ trại xong đang chuẩn bị đi qua thông đạo này đã phải tạm dừng lại.

Nhìn xung quanh, trong ánh bình minh, dọc theo bờ Lạc Thủy, càng có nhiều người đổ xô về hướng này.

Họ dường như đã trải qua một đoạn hành trình lặn lội đường xa suốt đêm để đến đây, khuôn mặt mệt mỏi, quần áo rách rưới, dưới chân lấm lem một lớp bùn dày, quân lính có xua đuổi thế nào họ cũng không chịu rời đi, chỉ liên tục cầu xin sự giúp đỡ. Khi đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng từ trong quân doanh bước ra, rất nhiều người nhận ra Lý Mục, tất cả đều kích động hô to “Đại Tư Mã” hết đợt này đến đợt khác, dòng người cũng theo đó xô xao lên.

Vương Hành Ngũ trước đó chủ trì xây dựng đê Thượng Tân Khẩu rời khỏi hàng người chạy đi ra, quỳ xuống trước mặt Lý Mục.

Những người phía sau anh ta cũng làm theo.

Lý Mục bước nhanh tới gần nói:

– Tất cả đứng lên đi.

Giống hệt lần trước đến cầu cứu Lý Mục, người thợ thủ công này dù thế nào cũng không chịu đứng dậy, dập đầu nói:

– Sau khi nước trong bờ kè rút xuống ngày hôm đó, dân chúng và hàng xóm của họ muốn đến để cảm tạ Đại Tư Mã nhưng bị binh lính

ngăn lại thông báo rằng Đại Tur Mã đã lên đường đi rồi. Chúng tôi cứ tưởng rằng Đại Tur Mã sẽ đi Lạc Dương nên chạy tới nơi đó, rồi mới biết là ngài không ở đó. Dân chúng chúng tôi không chỉ nợ ngài một cái mạng, mà là mạng của cả nhà cả tộc nhân. Khi biết Đại Tur Mã sắp về quan nội, chúng tôi đuổi theo, may mắn mà vẫn gặp được ngài, cầu xin Đại Tur Mã hãy nhận một lạy này của chúng tôi.

Nói xong dẫn dắt mọi người dập đầu với Lý Mục.

Mộ Dung Thế bày một cái bẫy ở cửa sông Thượng Tân Khẩu, chỉ cần dựa vào kế sách của gã, Kháng Long đạo có thể ngăn được Lý Mục, cho dù chỉ ngăn cản Lý Mục được thêm một hai ngày nữa, kết quả cũng sẽ rất khác nhau rất lớn, có thể nói là thiên thời địa lợi, vô cùng hoàn hảo kín kẽ không một kẽ hở. Để phòng ngừa bị nhấn chìm trong lũ lụt, gã đã mang theo quân đội còn lại qua sông lui trở về vùng phía Bắc con sông Hoàng Hà một cách an toàn.

Nước lũ từ sông Hoàng Hà chảy ngược, cộng thêm có thủ binh tốt nhất nghe theo lệnh gã canh chừng ở đó. Chờ trừ khử được Lý Mục xong, mình lại mang binh trở về thu phục Lạc Dương, không cần tốn nhiều sức lực.

Trong toàn bộ kế hoạch của gã, loại bỏ Lý Mục là ưu tiên hàng đầu, mà nhân tâm vùng Trung Nguyên phía Nam con sông sắp bị lũ lụt nuốt chửng tất nhiên là quan trọng, nhưng so với đại sự mà gã muốn đạt được thì tất cả đều không đáng là gì.

Gã không ngờ chính là, mới chỉ qua một đêm thôi, Kháng Long quan phòng thủ kiến cố lại bị Lý Mục công phá mất. Kế hoạch của gã chẳng những hoàn toàn thất bại mà ngay cả vùng Trung Nguyên ở phía Nam con sông Hoàng Hà cũng phải chấp tay dâng lên.

Lý Mục bước lên con đường quay trở về, lúc mà sắp đến Lạc Dương, biết dân chúng không quan tâm lũ vừa rút nhà cửa vẫn bừa bộn, họ ra khỏi thành trì cách đó hàng chục dặm chờ đón họ vào thành. Không muốn quấy nhiễu dân chúng, hơn nữa hành trình không thể trì hoãn, hắn đã quyết định đi đường vòng qua Lạc

Dương, kế đó dựa theo kế hoạch đã vạch sẵn kiểm tra một số bến đò quan trọng và địa điểm chiến lược ở bờ nam sông Hoàng Hà, bố trí quân sự, an bài người của mình tạm thời đảm nhận chức quận thủ, phụ trách tu sửa địa phương, trấn an dân chúng, sau đó thì di chuyển tới nơi này.

Cũng vì thế mà sáng nay hắn mới có thể bị dân chúng đuổi theo kịp và gặp tại nơi này.

Lý Mục muốn thợ thủ công và dân chúng phía sau dây nhưng họ không chịu, còn nói:

– Đại Tư mã Bắc phạt đến tận đây, chưa được mấy ngày lại vội vã trở lại quan nội, ngay cả một bước cũng không chịu bước vào Đông Đô.

– Lẽ nào Đại Tư Mã cứ thế mà rời đi hay sao? Cầu xin Đại Tư mã đừng bỏ mặc chúng tôi không bao giờ quay lại nữa.

Anh ta vừa nói mắt đỏ hoe, biểu cảm cũng rất xúc động.

– Từ sau khi triều đình tiến về phía Nam, bao nhiêu năm qua người Hồ ở phía Nam Hoàng Hà đánh đi đánh về, chiến trận không ngừng nghỉ, người Hán chúng tôi không khác gì heo chó. Mỗi khi có một cuộc chiến thì chúng tôi chẳng khác gì bị lột đi một tầng da, có thể sống được đến hôm nay đã là may mắn. Đại Tư Mã, dân chúng chúng tôi có người nào là chưa từng trải qua thảm kịch nhà tan cửa nát? Trước kia khát vọng triều đình Bắc phạt, chỉ cần hoàng đế có thể trở về, dầu cho chúng tôi có ăn cỏ ăn trấu nhưng vẫn còn tốt hơn là nơm nớp lo sợ ăn bữa hôm lo bữa mai. Năm xưa khi gia phụ còn sống nghe nói Cao công Đại Ngu Bắc phạt mà ngày đêm trông ngóng, trông mòn con mắt, nhưng đến cho đến lúc chết cũng không chờ được triều đình trở về phương Bắc.

– Khi mà Đại Tư mã còn chưa tới, chúng tôi bị người Tiên Bi lừa gạt. Cho rằng gã khác với người Hồ khác, thật sự coi chúng tôi là con

dân. Bây giờ mới biết, chỉ có Đại Tư mã mới bằng lòng cứu chúng tôi từ trong nước lửa mà thôi.

– Dân chúng nghe nói, Nam Triều không chứa chấp Đại Tư Mã. Chúng tôi cả gan khấn cầu Đại Tư mã đừng quay trở về nữa, ở lại nơi này có phải càng tốt hơn không? Đừng một khi không quay trở lại, bỏ mặc sống chết của chúng tôi.

Nói xong lời cuối cùng, anh ta nghẹn ngào, dân chúng phía sau cũng hùa theo lộ vẻ khổ sở

Những dân chúng kia lấp kín Kháng Long đạo cũng đồng loạt quỳ xuống phụ họa theo.

Quân lính trước đó muốn đi qua, nhưng giao lộ đã bị chặn tắc nghẽn, dù có đuổi thế nào đi nữa, những người vẫn chỉ đau khổ cầu xin mà không chịu rời đi. Thủ lĩnh dẫn quân có mệnh lệnh trong người cho rằng những dân chúng này tới gây hấn, chuẩn bị cưỡng ép mở đường bấy giờ mới hiểu được lý do.

Thì ra là dân chúng sợ quân đội rời đi, người Hồ lại đánh trở về, bấy giờ mới đuổi theo lấp kín giao lộ không cho họ đi qua. Binh lính bèn buông đao thương xuống đồng loạt nhìn Lý Mục.

Vương Hành Ngũ lau nước mắt, nhìn thấy phía sau mình càng lúc càng có nhiều người đến, nói tiếp:

– Đại Tư Mã! Những người đồng hành này đều không phải là bị cưỡng động mà là trên đường tới đây biết người Thượng Tân Khẩu chúng tôi muốn đi giữ Đại Tư Mã, các thôn các nơi đã cử người gia nhập, thế là tất cả cùng đồng hành đuổi theo ngài đến đây. Chính là vì muốn tận mắt được gặp Đại Tư Mã, thỉnh nguyện Đại Tư Mã. Khấn cầu Đại Tư Mã ở lại.

– Chúng tôi sẵn sàng từ bỏ khẩu phần lương thực và tài sản còn lại của mình, chỉ cầu xin Đại Tư Mã cứu chúng tôi!

Bên bờ Lạc Thủy, rất nhiều người lao tới, trên tay cầm những túi thúng chứa đầy thóc và kê, tranh nhau là người đầu tiên dâng lên với vẻ mặt phấn khích.

Lạc Thần đứng ở bên lều lớn chứng kiến toàn bộ, trong lòng sinh ra cảm xúc vô hạn.

Người dân Trung Nguyên này vốn dĩ đã bị dị tộc áp bức, cuộc sống cực kỳ gian nan, hưởng chi những thôn làng nơi hầu hết người dân sinh sống lại vừa hứng chịu một trận lũ lụt khác, tuy mực nước không cao nhưng cuộc sống của họ sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, lương thực họ mang ra ngoài có lẽ là số ít khẩu phần còn sót lại ở nhà. Họ sợ một khi Lý Mục rời đi, họ sẽ lại rơi vào tay người Hồ ở đây đối xử tàn nhẫn nên muốn cầu xin hẩn ở lại.

Con người sinh ra trong loạn thế, vì sinh tồn mà phải gian nan đến nông nỗi này.

Lý Mục hiển nhiên cũng có chút dao động, cao giọng ra lệnh cho tướng sĩ lui về sau không cần ngăn cản họ, khi đám đông dần dần đến gần vây quanh hẩn, hẩn bước lên một khối đá, hướng về mọi người cao giọng nói:

— Được các phụ lão yêu quý đuổi theo ta đến tận đây, Lý Mục cảm động khôn cùng. Xin tất cả hãy yên tâm, Bắc phạt thu lại đất đai đã mất là tâm nguyện cả đời này của Lý Mục ta. Dầu cho có bất tài, nhưng đã tới nơi này rồi, Lý Mục nở lòng nào mà bỏ mặc dân chúng? Ngày đó sở dĩ ta đi vòng qua không vào Lạc Dương là bởi vì không muốn quấy nhiễu dân chúng. Các vị yên tâm, quân đội tuy tạm thời quay về quan nội nhưng mà các cửa ải quan trọng đều đã an bài quân đội đóng giữ, một khi người Hồ có động tĩnh gì đại quân lập tức tiến đến. Các quận huyện lớn trong vòng ít ngày nữa cũng sẽ ra thông cáo an dân.

Hẩn nhìn những khuôn mặt đối diện đang ngược nhìn mình, dừng lại một lúc, đề khí nói tiếp:

– Lý Mục ta nhân hôm nay thề với các vị phụ lão, chừng nào chưa hoàn toàn bình định được Trung Nguyên và thiên hạ chưa thái bình, ta sẽ không bao giờ từ bỏ. Ý tốt của các vị, Ứng Thiên Quân xin nhận, nhưng mong hãy mang về tất cả lương thực và vật dụng các vị mang theo. Lũ lụt vừa rút, xin hãy nghe ta đừng đuổi theo ta nữa. Chuyện quan trọng hiện giờ chính là hãy về nhà, trồng trọt canh tác để năm sau được thu hoạch.

Hắn vừa dứt lời, chung quanh yên tĩnh xuống.

– Các phụ lão, Đại Tư Mã nói rất đúng.

Phía sau đột nhiên có tiếng hô to.

Mọi người quay đầu lại, thấy bên bờ Lạc Thủy có một hàng nhân mã chạy đến.

Người đi đầu chính là huyện lệnh huyện Cầu Thành.

Huyện Cầu Thành cách nơi đây mấy trăm dặm, huyện lệnh họ Đinh, lúc trước nghe nói Mộ Dung Thế muốn đẩy lũ lụt chảy ngược nhấn chìm Lạc Dương, các quận huyện vùng bờ sông Lạc Thủy chỉ sợ cũng gặp tai ương, khi đó ông ta rất sợ hãi, bụng mắng chửi người Tiên Bi lòng lang dạ sói không được chết tử tế nhưng cũng không chạy trốn mà còn hô hào người đến các thôn trang dưới cai quản của huyện phát cảnh báo, để thôn dân kịp thời chạy nạn, bản thân mình cũng bỏ thành đưa cả nhà lên một ngọn núi có địa thế cao để chạy trốn.

Ở trên núi được mấy ngày, trước sau vẫn không thấy lũ lụt xảy ra. Mấy hôm trước ông ta đã phái thủ hạ xuống núi xem xét tình hình thì mới biết Đại Tư Mã Nam Triều Lý Mục trong một đêm đã chiếm lĩnh Kháng Long quan và đi tới Thượng Tân Khẩu, hóa giải nguy cơ. Mộ Dung Thế ăn trộm gà không còn mất năm gạo, đã vứt bỏ phía Nam Hoàng Hà rút lui về phía Bắc Hoàng Hà, vốn đã bại trận, lại bị gặp phải đả kích này, chỉ sợ rất khó đánh trở lại. Ông ta muốn đầu nhập Lý Mục, cho nên hai ngày qua không ngại vất vả mà đuổi theo,

sáng nay thì đuổi tới nơi này, vừa lúc gặp phải chuyện này, dĩ nhiên là không từ bỏ cơ hội bày tỏ lòng trung thành, lập tức xuất hiện nói giúp cho Lý Mục khuyên bảo dân chúng.

Ông ta xuống ngựa đi đến trước mặt mọi người, cao giọng:

– Ta là huyện lệnh huyện Cấu Thành. Đại Tư Mã nói rất đúng. Trong các vị đều có dân chúng huyện Cấu Thành ta, hãy mau trở về nhà cày ruộng trồng trọt đi. Những người còn lại cũng thế, ở đâu thì về nơi đó đi. Đừng ở đây làm trì hoãn quân cơ đại sự của Đại Tư mã nữa.

Mấy tướng lĩnh bên cạnh Lý Mục cũng theo đó khuyên bảo dân chúng.

– Có lời này của Đại Tư Mã, chúng tôi yên tâm rồi. Mọi người hãy nghe lời Đại Tư mã đi về đi.

Vương Hành Ngũ hai mắt đỏ bừng, cũng đứng lên cùng mọi người khuyên người phía sau. Một truyền mười, mười truyền trăm, đoàn người tụ tập bấy giờ mới dần dần giải tán đi.

Vị Đình huyện lệnh kia đi đến trước mặt Lý Mục xin được gặp mặt, thái độ rất cung kính, nói mình trước đó nghe được tin tức đã kịp thời thông báo cho dân chúng trong huyện như nào, kính ngưỡng danh Đại Tư Mã, sau này nguyện sống chết đi theo.

Lý Mục động viên một chút, sau đó xoay người rời đi.

Đúng lúc này, đột nhiên, cách đó không xa, trên tòa cao nguyên nơi Long Khang Đạo ở có tiếng hổ gầm. Tiếng gầm như sấm, từ xa đến gần, rung chuyển núi đồi. Mọi người nghe xong đều sửng sốt quay lại nhìn.

Lạc Thần vừa nghe thấy hổ gầm đến gần liền biết Bạch Hổ lại đi ra rồi.

Kể từ khi nàng trượt chân rơi xuống nước và được Bạch Hổ ngâm lên bờ, bắt đầu từ lúc đi Trường An thì nó lúc ẩn lúc hiện. Có khi mấy ngày không thấy bóng dáng, có khi một tắc cũng không rời, đồng hành bên nàng. Những người đi theo nàng ban đầu rất sợ, lúc Bạch Hổ hiện thân thì đều tránh né nó. Những lần sau đó thấy nó rất thông minh, cũng không làm hại ai cả, bấy giờ mới dần dần không còn sợ nó nữa. Ngày đó Trường An được giải vây, Lạc Thần đi vào thành, Bạch Hổ lại biến mất bên trong khu rừng ở ngoài thành, trong khoảng thời gian này nó vẫn chưa lộ diện. Nàng cứ nghĩ nó đã đi rồi, không ngờ vào lúc này nó lại xuất hiện ở đây.

Nàng quay đầu lại, quả nhiên thoáng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của con Bạch Hổ trên sườn đồi cao nguyên phía sau, trên đỉnh một tảng đá.

Nó đứng cao giữa những vách đá, dáng vẻ hùng vĩ, đối mặt với ánh bình minh đỏ rực vừa ló dạng ở phía chân trời, nó phát ra một tiếng gầm dài làm rung chuyển các khu vực xung quanh, trước khi tiếng gầm biến mất, nó nhảy lên và biến mất một lần nữa ở sâu trong khe rừng.

Cảnh tượng này tuy chỉ diễn ra trong thời gian ngắn tất cả những người ở dưới đều nhìn thấy rõ ràng, bàn tán sôi nổi.

Đinh huyện lệnh phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn Lý Mục đột nhiên khẽ động, sau đó quay người lại hướng về mọi người hô to:

– Bạch hổ giả, thần thú dã!

– Sách cổ nói “Khi nước sắp hưng thịnh, Bạch Hổ chơi triều đình”, và cũng có câu: “Khi thánh vương thịnh vượng với hy vọng, buổi sáng sẽ có tiếng gầm của Bạch Hổ trong hoang địa”. Các vị phụ lão, ngày hôm nay Đại Tư mã ở nơi này, Bạch Hổ xuất hiện, trùng hợp như thế, lẽ nào không phải là điềm báo từ trên trời hay sao? Các vị còn không mau mau quỳ xuống bái kiến.

Ong ta nói xong hướng về Lý Mục, miệng hô Thiên mệnh, lại dùng đại lễ khấu đầu mà lạy.

Có ông ta đi đầu, dân chúng kích động sôi trào, đồng loạt noi theo hành lễ với Lý Mục.

Bên dưới cao nguyên, bên bờ Lạc Thủy, trong tiếng ồn ào sôi động của quần chúng, bầu không khí đạt tới đỉnh điểm cao trào.

Lạc Thần chứng kiến cảnh tượng này ngay trước mí mắt mình, lúc đầu có chút kinh ngạc, nhưng khi nghĩ lại thì lại thấy đó là điều đương nhiên.

Trong mắt những dân chúng sống sót sau tai nạn này, sự xuất hiện của Lý Mục giống như một cọng rơm rạ cứu mạng cuối cùng mà họ có thể nắm được. Ở vùng đất này, chung quy phải có người được xưng vương hào đế, trong lòng họ, trên đời này còn ai có thể khiến họ yên tâm hơn người đã cứu họ khỏi bị diệt vong?

Nói rằng Bạch Hổ thần thú, đó chẳng qua chỉ là một lời dẫn mà thôi.

Nàng cảm lòng không đau mà nhìn người đàn ông trẻ tuổi phía trước kia, thấy hấn từ từ quay đầu lại, ánh mắt nhìn về hướng mình.

Bên trong những tiếng hô to hết đợt này đến đợt khác, ánh mắt hai người chạm nhau.

Lạc Thần nhìn hấn, mỉm cười với hấn và gật đầu thật mạnh.

.....

Non nửa tháng sau, Lý Mục mang theo Lạc Thần trở về Trường An.

Ngày họ về đến Trường An, quân dân vui mừng, trong thành náo nhiệt vô cùng.

Lý Mục đưa nàng vào thành đi vào thứ sử phủ, dặn dò nàng đi nghỉ ngơi, mình thì thay đổi y phục lại đi ra khỏi thành.

Lạc Thần biết hẳn đi gặp đại huynh Cao Dận của mình.

Ngày hôm đó bên ngoài thành Trường An, nàng cầm hồ phù của cha đuổi tới, lại bóc trần bộ mặt thật của Mộ Dung Triết, thúc phụ Cao Duẩn có lẽ quá xấu hổ không dám nhìn mặt ai cho nên ngay trong đêm đã đi không từ giã. Nhưng mà đại huynh vẫn không quay về, đại quân đến nay vẫn còn trú ở Thượng Lạc.

Lạc Thần biết, đây hẳn là mệnh lệnh của triều đình.

Nhìn lại non nửa năm này, từ lúc nàng rời khỏi Kiến Khang, nàng vẫn luôn bôn ba trên đường, trần trọc vất vả, lo âu bất an. Mà nay hai vợ chồng cuối cùng đoàn viên, thuận lợi về tới Trường An, một khi thả lỏng, người khó tránh khỏi mệt mỏi.

Lạc Thần cũng biết Lý Mục và đại huynh đều là người ổn trọng, cho dù hiện tại vẫn có bất đồng do thời cuộc, nhưng khi gặp mặt cũng sẽ không có mâu thuẫn xung đột gì.

Tuy là nghĩ thế, nhưng Lý Mục vừa đi, nàng vẫn thấy bất an như cũ.

Trời đã tối, tuy mệt mỏi nhưng nàng lại không ngủ được, nàng vẫn luôn đợi Lý Mục về. Đêm khuya muộn, cuối cùng nàng mới nghe bên ngoài có tiếng bước chân, vú già bên ngoài bấm báo Đại Tư Mã đã trở lại.

Lạc Thần vội đi ra đón hẳn, vừa gặp đã hỏi hẳn cụ thể tình hình gặp mặt như thế nào.

Lý Mục mỉm cười nói:

– Những gì cần nói ta đã nói hết, đại huynh của nàng...

Hắn dừng một chút, nhìn nàng.

– Huynh ấy cũng tới, nói muốn được gặp nàng.

.....

Cao Dận một mình vào Trường An, không dẫn theo một người hầu cận nào, chờ ở khách đường phủ thứ sử.

Lý Mục và Lạc Thần đi vào khách đường, sau đó hắc để Lạc Thần ở lại, hắc thì lui ra ngoài phòng. Trong phòng chỉ còn lại hai huynh muội.

Cao Dận đứng ở trong phòng, nét mặt nghiêm trang.

Lạc Thần bước lên chào hỏi y.

Ánh nến phản chiếu khuôn mặt Cao Dận, so với trước có vẻ đã gầy đi một chút, trong ánh mắt không giấu được vẻ nặng nề, nhưng lại không dám bộc lộ quá nhiều cảm xúc ở trước mặt Lạc Thần, nhìn nàng, trong mắt hiện lên ý cười ôn hòa, hỏi nàng tình hình gần đây như thế nào.

Lạc Thần nói mình mọi thứ đều rất tốt.

Cao Dận gật đầu, yên lặng một chút nói:

– Những việc làm của Đại Tư mã trước đó, trong đêm đoạt Kháng Long quan, cứu dân chúng ra khỏi tai họa ngập đầu, huynh đều đã biết. Huynh cũng không nói nhiều nữa. A Di, vừa nãy hắc nói với huynh, từ nay về sau hắc không làm Đại Tư Mã Nam Triều, cũng không phụng mệnh lệnh của triều đình nữa. Việc này muội đã biết chưa?

Giọng điệu của y rất nghiêm túc.

Lạc Thần nhìn thẳng vào huynh trưởng của mình, gật đầu:

– Muội biết ạ.

Thấy y như muốn nói, nàng nói tiếp.

– Muội chẳng những biết, muội còn tán đồng hoàn toàn ạ.

Cao Dận nói:

– A Di, muội có biết như thế là có ý nghĩa gì không? Hẳn hành sự như vậy thật sự khiến huynh rất khó xử.

Lạc Thần nói:

– A huynh không cần khó xử đâu ạ. Huynh cứ bẩm báo tình hình thực tế lên cho triều đình là được. Trước kia lang quân phụng mệnh với triều đình, chẳng phải triều đình vẫn luôn đề phòng huynh ấy hay sao? Hiện giờ a huynh trú binh tại đây, chậm chạp không chịu về phương Nam, chỉ sợ cũng là phụng mệnh triều đình giám thị huynh ấy, phòng huynh ấy hưng binh về phương Nam, mưu đồ đoạt Kiến Khang, có đúng không ạ?

Cao Dận không trả lời, chỉ hỏi rành rọt:

– Lý Mục hẳn thật sự muốn phạm thượng tắc loạn có đúng không?

Lạc Thần lắc đầu:

– A huynh ơi, huynh sai rồi. Trước kia huynh ấy chưa từng làm điều gì có hại cho Đại Ngu. Từ nay về sau, triều đình không làm khó dễ huynh ấy, thì huynh ấy cũng sẽ không chủ động gây bất lợi đối với Nam Triều.

– Muội nhờ đại huynh chuyển lời của muội đến thái hậu. Bảo rằng đề phòng huynh ấy còn không bằng hãy đề phòng Vinh Khang. Ông ta ngoài mặt thì tỏ lòng trung thành với Đại Ngu nhưng thực ra lòng lang dạ sói. Các huynh cần phải cẩn thận đó. Ông ta âm thầm câu kết với người Hồ, muốn gây bất lợi với Nam Triều. So với lang quân muội, thì Vinh Khang này mới thật sự là tâm phúc đại họa của triều đình.

Giọng điệu của nàng rất trịnh trọng.

Cao Dận yên lặng nhìn Lạc Thần.

Cô gái nhỏ trước mặt này rõ ràng là a muội mà mình chứng kiến nàng trưởng thành từ nhỏ đến lớn, lại không biết từ khi nào muội ấy với mình, với Cao thị, với triều đình mà Cao thị nguyện trung thành này càng lúc càng cách xa.

Cao Dận biết, a muội của mình sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa.

Như tối nay, vào lúc này, ở trong lòng y bỗng nhiên trào dâng cảm giác tuyệt vọng và mệt mỏi sâu sắc. Giống như bị giam cầm trong căn phòng tối tăm không có ánh sáng, mơ hồ biết rằng, chỉ cần bước ra một bước và đẩy cánh cửa kia ra thì, thì ánh sáng sẽ ở ngay phía trước mặt, mà mình lại trước sau mãi không dám bước ra khỏi cảm giác tuyệt vọng mệt mỏi kia.

Cuối cùng y cũng đã lĩnh hội được sự khó xử và gian nan cỡ nào của bá phụ khi ở vị trí gia chủ Cao thị mỗi khi ông đưa ra một lựa chọn.

Y yên lặng hồi lâu, nói:

– A huynh hiểu ý của muội. Khi về huynh sẽ chuyển lời. Chỉ mong...

Y dừng lại một chút, vẫn không dám nói ra hết câu, chỉ khẽ mỉm cười.

– Đại Tư mã là người đáng để muội tin tưởng và dựa vào. A muội có được một vị muội phu như thế, a huynh yên tâm rồi. A huynh đi đây.

Y gật đầu với Lạc Thần, mở cửa đi ra ngoài.

Hết chương 152

Chương 153

Bãi cát vàng trải dài, lối đi lạc đà rộng lớn.

Một đội quân người Tiên Bi được trang bị vũ trang khoảng một nghìn người xuất phát từ thủ đô Yến quận của Bắc Yến quốc xuất phát, ngày đi đêm nghỉ tiến về phía Tây.

Phía Tây, đó là Tây Lương mà Lưu Kiến người Hung Nô mấy năm trước thừa dịp Bắc Hạ nội loạn đã lập nên, nó tiếp giáp với Yến quốc người Tiên Bi.

Từ ngày quân đội xuất phát, Cao Hoàn đã liên tục bám sát theo.

Đội quân này trông như đang vận chuyển quân nhu đến cho quân coi giữ người Tiên Bi ở quận Nhạn Môn, nhưng kể từ ngày xuất phát, một cỗ xe trông rất bình thường đi giữa hàng xe quân nhu chính là mục tiêu muốn tiếp cận của Cao Hoàn.

Nếu những lời của Mộ Dung Triết là thật, trường công chúa đang nằm trong tay Mộ Dung Thế, vậy thì còn nơi nào khác còn được cấm vệ nghiêm ngặt hơn so với hoàng cung để giấu người không?

Kể từ khi cậu lên vào Yến quận, giả trang thành người Tiên Bi dựa vào việc thuần thục ngôn ngữ Tiên Bi và ra tay hào phóng rộng rãi đã mau chóng kết thân được với mấy cung vệ hoàng cung thường xuyên ra vào sòng bạc, xưng huynh gọi đệ với nhau, quanh co hỏi thăm tin tức mà mình muốn. Sau một ngày rượu chè, cuối cùng cậu đã dò xét được một chút tin tức từ trong miệng cung vệ, nói đội quân từ Yến quận đi về phía Tây này mang danh là vận chuyển quân nhu nhưng trên thực tế đó chỉ là che mắt, mục đích thật sự là đưa người

ở trong xe ngựa đến Tây Lương giao cho Lưu Kiến, hoàng đế Tây Lương.

Nghe nói người trong xe ngựa là hai mẹ con, thân phận rất thần bí, rốt cuộc là người phương nào, vì sao Mộ Dung Thế lại có hành động này thì bọn họ không biết.

Trong xương cốt người Tiên Bi trọng kẻ mạnh khinh kẻ yếu. Mộ Dung Thế trước khi lên làm hoàng đế thay Mộ Dung Tây trong mấy năm đã không ngừng mở rộng địa bàn cho người Tiên Bi, áp chế Tây Lương quốc và các nước láng giềng phương Bắc do Hồ tộc lập nên, người Tiên Bi dần dần công nhận quyền chấp chính của gã, tâm thái càng ngày càng bành trướng, cũng biết rằng, Lý Mục kẻ địch thật sự trong mắt họ trước sau còn thiếu một trận chiến phân tranh cao thấp.

Người Hồ tộc rất mong đợi vào cuộc chiến của hoàng đế phát động tấn công Trường An không lâu trước đây. Nhưng không ngờ rằng trận chiến Trung Nguyên gần như dốc hết lực cả nước bắt đầu từ Đồng Quan và cuối cùng đã mượn lực lũ lụt ngàn năm một thuở để kết thúc tại Thượng Tân Khẩu nhưng lại không hề chiến thắng mà còn lấy thất bại thảm hại mà chấm dứt.

Thất bại, không chỉ thể hiện ở trên mặt chiến sự không chiến thắng và phải liên tục lui về phía sau, thậm chí cuối cùng cũng phải chấp tay dâng Lạc Dương lấy phía Nam Hoàng Hà làm trung tâm mà nhường lại, mà còn ở việc Mộ Dung Thế hoàng đế Bắc Yến bởi vì chiến dịch này mà đã đánh mất uy tín.

Nội vệ nhắc đến Mộ Dung Dịch với giọng điệu có chút bất kính, nói rằng gã đã thay đổi thái độ cứng rắn với người Hung Nô, chuyển này rầm rộ như thế chỉ để yểm trợ cho việc tặng người qua đó, như là muốn mưu cầu gì đó đối với Tây Lương, vì thế càng thêm bức bối, bắt đầu nhớ đến sự uy mãnh vô địch của Mộ Dung Tây lúc còn sống, ngụ ý, nếu như Mộ Dung Tây còn sống trận chiến này chưa chắc đã thua thảm như thế.

Người nói vô tâm, người nghe cố ý, Cao Hoàn lập tức liên tưởng đến hai mẹ con trưởng công chúa, liền bám theo đuổi muốn tìm hiểu đến cùng. Chỉ là chiếc xe ngựa kia bị binh lính và xe chở quân nhu kẹp chặt vào giữa, đừng nói tới gần, đã nhiều ngày trôi qua mà ngay cả người trong xe ngựa trông như thế nào cũng không thấy bóng dáng.

Nhìn thấy Tây Lương càng ngày càng gần, mấy ngày nữa sẽ đến khu vực quận Nhạn Môn, biên giới giữa hai nước, cậu càng nôn nóng và sốt ruột. Ngày hôm nay gió lớn và bão cát, đội ngũ không thể nào tiến lên được, đã hạ trại ở một cửa tránh gió, cậu không chút do dự quyết định vào đêm sẽ thâm nhập vào hang hổ thăm dò doanh trại. Cậu ra lệnh cho tùy tùng đợi ở phụ cận, mình thì mặc trang phục người Tiên Bi tìm cơ hội lẻn vào, đi đến trung tâm của doanh địa.

Doanh trại khắp nơi canh gác, thủ vệ thỉnh thoảng đi qua, Cao Hoàn tránh né liên tiếp, mượn bóng đêm yểm trợ tránh thoát được một trạm gác, dần dần tới gần doanh địa ở trung tâm.

Nơi đó thủ vệ càng nghiêm ngặt hơn, gần như là mấy bước một trạm gác. Trong đó có một lều trại còn có vệ binh đứng canh, không rời một tấc.

Một sĩ binh có vẻ khá mệt mỏi, ngáp một cái, quay đầu lại nhìn lều trại phía sau lưng, dùng ngôn ngữ Tiên Bi phàn nàn với đồng đội đứng cạnh:

— Chỉ là một phụ nữ người Hán và một đứa bé con thôi, có thể xảy ra chuyện gì được, làm ngày nào chúng ta cũng phải gác đêm như này...

Lời phàn nàn còn chưa dứt, một người đàn ông đã nhanh chóng từ trong bóng tối phía sau bước tới, giơ tay lên tát vào mặt binh lính kia một cái vang dội.

Binh lính kia che mặt ngẩng lên, thấy đó là thủ lĩnh trực ban tối nay, vội cúi gằm đầu xuống không dám hé răng.

Thủ lĩnh kia tức giận quát:

– Người có biết thân phận của người phụ nữ kia không? Đừng tưởng rằng sắp tới rồi thì lười biếng được. Người đó rất quan trọng. Trước khi xuất phát bộ hệ từng nói rồi, chuyển đi này nếu có gì sơ suất, đừng nói là người ngay cả ta cũng phải lấy cái chết để tạ tội đấy.

Vệ binh kia sợ hãi vâng dạ. Thủ lĩnh kia dạy dỗ gã vài câu nữa mới rời đi.

Cao Hoàn nấp trong bóng tối nghe được rất rõ ràng, trong lòng không kìm nén được kích động. Nếu như nói lúc ban đầu cậu còn chưa xác định lắm thì cuộc đối thoại vừa rồi lọt vào tai, hy vọng trong lòng lại dấy lên bùng bùng. Một phụ nữ người Hán thân phận đặc biệt và cả một đứa bé nữa, tám chín mươi phần trăm đó chính là hai mẹ con bá mẫu rồi.

Cậu chỉ hận không thể lập tức xông vào trong xem xem rốt cuộc có phải không, nhưng mà chung quanh lều trại thủ vệ canh giữ quá nghiêm ngặt, cậu không tìm được cơ hội để đến gần nữa, chỉ có thể tiếp tục ẩn náu trong chỗ tối, hai mắt nhìn chăm chăm vào phía trước, mong đợi có thể tận mắt nhìn thấy người bên trong đi ra.

Giống như có linh cảm, ngay vào lúc cậu nín thở chờ đợi thì màn trướng được vén lên, một người bên trong khom người đi ra. Ánh trăng phản chiếu hình dáng người phụ nữ mảnh khảnh, gầy như cây trúc, nhưng eo lưng thẳng tắp.

Tuy rằng còn có một khoảng cách, nhưng Cao Hoàn vẫn nhìn một cái là nhận ra ngay. Người phụ nữ kia không phải ai khác thật sự chính là bá mẫu trưởng công chúa đã mất tích mấy năm, vốn tưởng rằng bà đã không còn ở nhân thế từ lâu rồi.

Tiêu Vĩnh Gia dường như đêm khuya mất ngủ, bước ra khỏi lều, đứng ở cửa lều, ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời đêm, dáng vẻ xuất thần.

Mấy vệ binh đứng canh ở đó thấy thế như gặp đại địch, lập tức đi tới chắn trước mặt bà.

Một vệ binh biết nói tiếng Hán ra lệnh cho bà đi vào trong.

Tiêu Vĩnh Gia vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng liếc nhìn binh lính vây quanh, chậm rãi nhìn quanh vùng hoang vu tối tăm, sau đó xoay người, cúi người đi vào, biến mất sau cửa lều.

Dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua ngắn ngủn, nhưng đối với Cao Hoàn thế là quá đủ rồi. Máu sôi sùng sục khắp người, cậu đè nén trái tim đang đập nhanh đến mức suýt bật ra khỏi cổ họng, từ từ lui về sau, ngay sau đó xoay người nhanh chóng rút lui về bên ngoài doanh địa.

Ngay lúc sắp rời đi hẳn, đột nhiên không kịp phòng ngừa từ trong bóng tối bên cạnh cậu xuất hiện hai binh lính gác đêm thay cho đồng đội đi vệ sinh đêm.

— Khẩu lệnh!

Binh lính thấy cậu lập tức dùng ngôn ngữ Tiên Bi để hỏi.

Cao Hoàn không kịp né tránh đứng khựng lại, nhanh chóng nhìn bốn phía.

Nơi này gần biên doanh, phụ cận không có ai.

Trong đầu cậu lập tức cân nhắc làm thế nào có thể giết chết hai gã lính binh Tiên Bi bất ngờ gặp phải trong thời gian ngắn nhất mà không làm kinh động đến nhiều người, rồi sau đó nhanh chóng rời đi.

Cậu cúi đầu làm như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước, một bàn tay âm thầm nắm chặt lưỡi đao ngắn ở trong tay áo.

— Đứng lại. Nói khẩu lệnh.

Binh lính dừng lại, lộ vẻ cảnh giác, hỏi lần nữa.

Trong mắt Cao Hoàn lộ ra sát khí, ngay lúc cậu chuẩn bị rút đao thì đột nhiên phía sau có giọng nói nói ra khẩu lệnh.

Có người đuổi đi lên, bước nhanh đến bên Cao Hoàn.

Cao Hoàn thấy rõ tay cầm đao của mình bị đối phương âm thầm chặn lại. Người đó cười xoa, dùng ngôn ngữ Tiên Bi giải thích với binh lính kia:

– Cậu ta mới tới, một lòng chỉ muốn đánh giặc phát tài cưới vợ, không muốn bị phân đánh xe với ta, thế nên giận dữ, đầu óc lại ngu ngốc chậm chạp, vừa nãy vừa mới tỉnh ngủ ra ngoài đi tiểu tiện, thế nên nhất thời không nhớ khẩu lệnh.

Giọng nói này tuy rằng nghe trầm và già dặn, nhưng ngay khi rơi vào tai, Cao Hoàn lại cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Trong lòng cậu rất kinh ngạc, thật sự không nghĩ ra được vào lúc này ở bên trong doanh địch tại làm sao lại nhảy ra một người giúp mình như thế. Nhưng đối phương là bạn không phải địch, điểm này hoàn toàn có thể xác nhận.

Cậu lập tức buông tay đang cầm đao ra, thuận theo giọng điệu của người ở đây dùng ngôn ngữ Tiên Bi mắng vài câu th ô tục, sau đó lẩm bẩm:

– Sớm biết tham gia quân ngũ là làm cu li đẩy xe, hôm đó dù có trói ông thì dù có chết ông cũng không chịu theo...

Sau thất bại trong trận Lạc Dương, Bắc Yến bổ sung quân đội và chiêu mộ binh lính khắp nơi, nghe lời phàn nàn của cậu, binh lính tuần tra cũng không nghi ngờ gì nữa, nói không có việc gì thì về lều đi, rồi rời đi.

Chờ hai người rời khỏi, Cao Hoàn quay sang nhìn người bên cạnh mình. Dưới ánh trăng, đó là một lão binh cấp thấp ăn mặc trang phục

Tiên Bi cao xấp xỉ mình, lưng gù, dáng vẻ già nua, nửa khuôn mặt bị tóc tai bù xù che mất, hoàn toàn không nhìn thấy rõ dung mạo thật sự.

Nhưng mà ngay khi cậu nhìn thấy đôi mắt như màn đêm của đối phương sáng quắc sắc bén dưới ánh trăng, tim cậu nảy lên. Cảm giác cực kỳ quen thuộc này lại lần nữa ập đến với cậu.

Trong đầu cậu nháy ra một người.

Cậu giật mình, suýt nữa nháy dựng lên, khi gần như sắp buột miệng thốt ra, người kia đã nhanh chóng nhìn bốn phía, lắc lắc đầu, thì thầm nói “đi theo ta”, rồi dẫn cậu đi.

Trái tim trong lồng ngực Cao Hoàn đập như trống, vô cùng kích động, lập tức đi theo người đó nhanh chóng lên ra khỏi doanh trại đi tới một chỗ tối không người.

– Bá phụ, sao lại là bác ạ!

Cao Hoàn quỳ xuống trước mặt người này.

– Lục Lang đứng lên đi.

Người nọ đứng thẳng lên, giọng cũng không còn đè thấp nữa, đưa tay ra đỡ Cao Hoàn đứng lên.

Lão binh đứng ở trước mặt Cao Hoàn này không phải ai khác mà chính là Cao Kiệu đã luôn mai danh ẩn tích mấy năm nay.

– Bá phụ, sao bá phụ lại ăn mặc thế này ạ...

Trong khoảng thời gian ngắn, Cao Hoàn căn bản không thể nào liên tưởng vị lão binh râu tóc bù xù mặt mày phong sương khắc khổ chính là bá phụ Cao Kiệu của mình.

Cậu lặng lẽ nhìn, mắt nóng lên, giọng nói cũng theo đó mà nghèn nghẹn.

Cao Kiệu hơi mỉm cười, vỗ nhẹ lên cánh tay cậu.

– Bá phụ vẫn khỏe, mọi thứ đều tốt, cháu không cần lo lắng.

Chỉ một nụ cười này thôi làm cho Cao Hoàn trong nháy mắt như là bắt được thần thái năm xưa vẫn còn đó của bá phụ. Cậu thoáng thấy an tâm, càng biết lúc này không phải là lúc tâm sự chuyện cũ, lấy lại bình tĩnh, cậu thuật lại những gì đã trải qua một lần cho Cao Kiệu.

– Bá phụ, vừa rồi cháu thấy rồi, người kia chính là bá mẫu đó!

Cao Kiệu nói:

– Ta biết rồi. Bá mẫu với đệ đệ của cháu đúng là ở chỗ này.

Ông dừng lại, nhắm mắt, như là cũng ổn định lại cảm xúc của mình, rồi mở mắt ra.

– Mấy năm nay, ta và người ta phải đi đã tìm khắp đại giang nam bắc, không lâu trước đó mới biết được chút manh mối này.

– Bá phụ cũng biết Mộ Dung Thế đưa bá mẫu cùng a đệ đi Tây Lương là để làm gì không ạ? – Cao Hoàn sốt sắng hỏi.

– Ta nghe nói, Mộ Dung Triết hiện giờ đang bị nhốt ở Trường An đúng không?

– Phải ạ. Ngày hôm đó ở dưới thành Trường An, thúc phụ với đại huynh vì chuyện có tấn công Trường An hay không mà nảy sinh tranh chấp, cô ta đã giả mạo a tỷ, còn giả bút tích của bá phụ để tạo mệnh lệnh giả, suýt nữa thì gây ra họa lớn. Mọi người vốn dĩ định giết cô ta, nhưng mà từ chỗ cô ta thì biết được tung tích của bá mẫu, cho nên mới tạm tha mạng cho cô ta.

Cao Kiệu gật đầu:

– Vậy thì đúng rồi. Hoàng đế Hung Nô Lưu Kiến rất yêu thích muội của Mộ Dung Thế, trước đó còn cầu hôn Mộ Dung Triết, nhưng Mộ Dung Triết lại không đáp ứng. Mộ Dung Thế chiến bại, không cam lòng từ bỏ, có ý muốn liên hợp với Lưu Kiến cùng nhau giáp công Trường An, cho nên mới đưa bá mẫu cháu đi Tây Lương giao cho Lưu Kiến.

– Cháu biết rồi. Vậy là họ muốn lấy bá mẫu đổi Mộ Dung Triết! Chỉ là người Hồ vô sỉ, cháu sợ tỷ phu dù có trao trả Mộ Dung Triết thì họ cũng sẽ không thả bá mẫu và a đệ đâu.

Cao Kiệu nhìn phương hướng doanh trại nơi xa một cái rồi thu ánh mắt về.

– Lục Lang, cháu không cần tiếp tục ở lại đây nữa, cháu hãy mau chóng trở về đem tin tức Mộ Dung Thế cầu kết với Tây Lương Hung Nô ý muốn giáp công Trường An cho tỷ phu cháu biết, để nó có thời gian chuẩn bị. Đồng thời cũng chuyển lời với nó cho bá phụ, nên chuẩn bị chiến như thế nào và chiến đấu như thế nào, không cần suy xét những chuyện khác. Chuyện bá mẫu và a đệ của cháu, cứ giao cho bá phụ. Bá phụ sẽ cứu hai mẹ con họ trở về.

Vẻ mặt Cao Kiệu không hề kinh ngạc, giọng điệu bình tĩnh, không hề nhấn mạnh gì, nhưng lại đầy vẻ quyết tâm và sự khẳng định. Dẫu chỉ là một câu nói bình thường nhưng được thốt ra từ ông, Cao Hoàn nghe được mà lại như được uống một viên thuốc an thần, lập tức thấy vô cùng yên tâm.

Cậu gật đầu:

– Cháu xin nghe theo ạ. Cháu lập tức trở về ngay. Bá phụ phải cẩn thận đó ạ. Cháu mong ngóng được trông thấy bá mẫu và đệ đệ sớm ngày trở về.

Nói xong, cậu cung kính hành lễ với Cao Kiệu, lúc chuẩn bị đi lại nghe Cao Kiệu nói:

– Cháu chờ chút.

Cao Hoàn đứng lại quay đầu lại, thấy ông bước lên, lấy một cuốn da dê cuộn tròn ở trong người ra đưa cho cậu, nói:

– Mấy năm nay, bá phụ vì đi tìm bá mẫu mà đi khắp phương Bắc, dấu chân cũng ra quan ngoại, hể rảnh rồi là vẽ lại. Đây tuy chỉ là bản vẽ phác thảo, nhưng trên đó có đánh dấu kho lương và những tuyến phòng thủ quan trọng ở quan ải cảnh nội Bắc Yển, cháu mang về đưa cho tỳ phu cháu, để nó tham khảo tác chiến.

Cao Hoàn mừng rỡ, hai tay nhận lấy, cẩn thận cất kỹ trong ngực, cung kính nói:

– Cháu thay mặt tỳ phu đa tạ bá phụ ạ.

Cao Kiệu nhìn cậu hồi lâu, hơi gật đầu:

– Mấy năm không gặp, Lục Lang cháu đã giỏi giang nhiều rồi, bá phụ rất vui, cũng rất yên tâm. Sự việc cấp bách, không nên trì hoãn, cháu mau đi về đi.

Cao Hoàn không hề dừng lại, bái biệt Cao Kiệu xong lập tức đi ngay, đi được một đoạn, nhớ lại cảnh gặp mặt với bá phụ sau nhiều năm xa cách, nhớ hai mẹ con bá mẫu thân tha hương trở thành con tin, bá phụ khổ sở tìm kiếm, tóc mai bên thái dương đã nhuộm phong sương, trong lòng cầu mong trời cao rủ lòng thương để bá phụ thuận lợi cứu mẹ con bá mẫu ra, để người một nhà họ đoàn tụ, đừng bao giờ chia lìa nữa.

Cậu theo bản năng mà quay đầu lại một lần nữa.

Phía sau, nơi mà mình vừa trò chuyện với bá phụ đã trống không, không còn bóng người. Cậu chạm tay vào bản đồ cất ở ngực, trong lòng cảm khái vô ngần. Khi quay đầu trở lại, ánh mắt trở nên định trụ.

Ngay trước mặt cậu, trong màn đêm dày đặc, trên ngọn đồi thấp cạnh con đường cổ, có một bóng người. Khoảng cách không tính quá xa nhưng cũng không gần, chỉ thấy bóng dáng kia mặt hướng về phía doanh trại, như đang nhìn về phía đó, bất động, uy nghiêm như núi.

Ánh trăng từ giữa núi chiếu xuống, mơ hồ lộ ra một khuôn mặt với bộ râu bù xù.

Phản ứng đầu tiên của Cao Hoàn người đó chính là bá phụ.

Nhưng ý nghĩ này chỉ loé lên trong nháy mắt.

Bá phụ nhất định đã lên quay về doanh địa, âm thầm ở bên cạnh bảo vệ bá mẫu, làm sao mà lại xuất hiện ở chỗ này được? Huống chi, tuy rằng bóng đêm tối tăm không nhìn thấy được rõ, nhưng rất rõ ràng bóng dáng thô ráp này tuyệt đối không thể nào là bá phụ được.

Cao Hoàn đột nhiên đứng lại, tay lại lần nữa đặt lên chuôi đao, trước mắt đột nhiên nhoáng lên, chớp mắt một cái, bóng dáng kia đột ngột biến mất ở trong bóng đêm.

Cao Hoàn đuổi theo nhanh chóng leo lên đồi, nhìn khắp bốn phía.

Dưới ánh trăng đêm, khắp nơi trống trải, cát vàng như tuyết, toàn bộ trống không, nào đâu ra bóng người nào?

Cậu do dự một lúc, nghi ngờ mình hoa mắt nhìn nhầm, lại lần nữa sờ bản đồ ở ngực, vội vã trở về báo tin, không hề dừng lại mà nhảy xuống gò đất vội vã rời đi.

.....

Trường An.

Ngày đó sau khi đại huynh đi rồi, hiện giờ hẳn là đang trở triều đình trả lời. Lạc Thần nghe nói, Quảng Lăng quân vẫn trú ở Thượng Lạc,

tạm thời vẫn chưa rút lui.

Nhưng đối với Trường An thì từ ngày Lý Mục trở về, uy hiếp đến từ đội quân này dường như đã không còn tồn tại nữa.

Mấy ngày này, đầu đường cuối ngõ thành Trường An dần dần bắt đầu lan truyền sự việc xảy ra ở Kháng Long đạo, lúc mà dân chúng đuổi theo bá tạ Lý Mục thì xuất hiện Bạch Hổ ở trên sườn đồi. Mọi người lại liên tưởng đến ngày đó lúc Trường An gặp nguy hiểm, Bạch Hổ xuyên qua quân doanh chạy tới dưới cửa thành, oai hùng mạnh mẽ, cuối cùng ngồi xổm xuống bên cạnh phu nhân của Lý Mục, đủ các loại cách nói huyền diệu khó giải thích nhanh chóng lan truyền khắp toàn thành.

Lý Mục ở bên Lạc Thần mấy ngày, mấy ngày trước lại bận rộn lên, phải ra khỏi thành hôm nay mới trở về. Tuy đã lấy lại được Lạc Dương, nhưng đại bộ phận các địa phương khu vực phía Bắc Hoàng Hà hiện giờ vẫn còn nằm trong tay Mộ Dung Thế.

Nghiệp Bắc phạt của hãn còn chưa hoàn thành, hãn với Bắc Yến nhất định còn có một trận chiến.

Lạc Thần biết hãn bận việc chuẩn bị chiến tranh, ban ngày trở về lại cùng mấy người Tướng Thao Tôn Phóng Chi nghị sự, nàng kiên nhẫn chờ hãn, chờ mãi đến chạng vạng hãn mới trở về. Nàng rất vui mừng, hai người cùng nhau ăn cơm.

Cơm nước xong, Lý Mục đưa Lạc Thần trở về phòng.

Lạc Thần nhớ tới chuyện Cao Hoàn đi cảnh nội Bắc Yến tìm hiểu tung tích của mẫu thân, tính ngày tháng thì đã mấy ngày rồi, không biết tin tức thăm dò của cậu như thế nào, trong lòng nàng cũng sốt ruột, liền hỏi hãn.

Lý Mục ôm nàng vào lòng, an ủi nàng, nói chắc chắn sẽ có tin tức của Cao Hoàn sớm thôi.

Lạc Thần dựa đầu vào vai hăn, nhớ tới Mộ Dung Triết hiện còn đang bị giam giữ, không khỏi mất tập trung.

Mộ Dung Triết rất kín miệng. Trước đây dù có thâm vấn thế nào, ngoại trừ ngày hôm đó tiết lộ một chút ít về tin tức của trưởng công chúa xong thì sau đó cô ta không nói thêm nửa câu nào nữa. Lạc Thần biết, chắc chắn là Lý Mục giữ lại Mộ Dung Triết để trao đổi với mẹ con trưởng công chúa, cho nên mới giữ lại mạng của cô ta.

Cũng thật là trùng hợp, nàng vừa nghĩ đến Mộ Dung Triết thì bên ngoài có tiếng bấm báo của thị nữ:

– Lý lang quân, mới vừa rồi ngục điển tới báo, nói cô gái Tiên Bi kia yêu cầu gặp Đại Tư Mã, nói có việc quan trọng ạ.

Tuy rằng cảm thấy khác thường nhưng phản ứng đầu tiên của Lạc Thần chính là Mộ Dung Triết có lẽ khai ra thêm tin tức, nàng nhìn Lý Mục.

Về mặt Lý Mục thản nhiên, ánh mắt hơi động, như đang nghĩ tới điều gì đó, đưa tay ra nắm lấy tay Lạc Thần, dịu dàng nói:

– Đi thôi, chúng ta đi xem xem có chuyện gì.

Hết chương 153

Chương 154

Kể từ khi Mộ Dung Triết bị đưa vào nhà lao thì tình trạng trông như một kẻ câm, suốt ngày ngồi quay mặt vào tường không nói một lời, cũng chưa bao giờ tiết lộ thêm một câu chi tiết nào về tung tích của trưởng công chúa.

Thậm chí mấy ngày trước, khi lính canh truyền tin cho cô ấy rằng Mộ Dung Thế đã bại trận và phải rút lui về phía Bắc sông Hoàng Hà, cô ấy không hề có phản ứng gì, như thể là người đứng ngoài cuộc.

Lần duy nhất thất thố theo như người trông coi nói phát sinh vào ban đêm ngay khi biết được tin tức kia.

Đêm khuya hôm đó, người trông coi dường như thoáng nghe thấy tiếng kêu kìm nén nước mắt phát ra từ phòng giam, chờ khi đi qua đó xem xét thì đã thấy cô ấy khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt và thờ ơ như ban đầu. Cho nên ngày hôm nay nghe cô ấy đột nhiên lên tiếng yêu cầu như thế đã lập tức đi thông báo ngay.

Mộ Dung Triết không hề bị ngược đãi nhưng lại gầy ốm đi nhiều so với lúc trước, sắc mặt tái nhợt. Cô ấy đang nhắm mắt ngồi dựa vào tường, nghe bên ngoài có tiếng bước chân thì mở mắt ra, nhìn người đàn ông đứng trong bóng tối ngoài cửa, trong mắt thoáng hiện lên tia sáng.

– Cô muốn gặp ta là có chuyện gì?

Lý Mục cũng không kêu người mở cửa phòng giam, hắn chỉ đứng ở ngoài cửa sắt hỏi.

Mộ Dung Triết yên lặng nhìn hăn, hồi lâu sau khoé miệng hơi nhướn lên.

– Còn nhớ ngày đó tôi phụng lệnh thúc phụ đến truyền tin cho ngài, thoáng cái đã qua mấy năm, ngày hôm nay gặp lại tướng quân vẫn oai hùng như thế, mà tôi lại trở thành tù nhân của ngài.

Giọng cô ấy khàn khàn, nét mặt tựa như tự giễu, lại tựa như cảm thán.

Ánh mắt Lý Mục xuyên qua lưới sắt rơi vào mặt cô ấy, ánh mắt bình tĩnh.

– Mộ Dung công chúa, nếu cô đã nghĩ thông suốt, hãy nói ra tung tích của trưởng công chúa, đợi bà ấy bình an trở về, ta sẽ tha cho cô một mạng. Nếu cô còn mục đích khác thì không cần uống phí tâm cơ đâu.

Mộ Dung Triết ngược đôi mắt lên nhìn chăm chăm Lý Mục, nói:

– Tuy rằng tôi đã bắt bà ấy, nhưng ngài chớ quên ngày đó nếu không phải vừa lúc có tôi ở đó, với tình cảnh khi ấy chưa chắc bà ấy có thể sống sót được. Huống chi mấy năm nay tôi chăm sóc bà ấy như mẹ mình, chưa từng làm hại bà ấy cả. Đây là những gì mà ngài báo đáp tôi hay sao?

Lý Mục lạnh lùng nói:

– Người Hồ tuy cũng là người như lại không hiểu nhân đạo, càng không nói đến lễ nghĩa. Có những kẻ áo mũ chỉnh tề cũng chỉ biết tâm thuật mà không biết liêm sỉ. Mộ Dung công chúa, cô chính là một trong số đó.

– Ngày đó ta đã từng cảnh cáo cô đừng có dùng khuôn mặt phụ nhân ta nữa. Cô cũng biết tại sao đến hiện tại cô vẫn được giữ lại mạng sống và được đãi ngộ như này không?

– Nói thật cho cô biết, tốt nhất cô nên nói tỉ mỉ về tình hình trường công chúa, mà cô không nói cũng không sao. Mộ Dung Thế giam giữ bà ấy nhiều năm, dĩ nhiên là muốn dùng bà để áp chế ta. Thất bại hôm nay của gã, nếu như ta đoán không sai, không lâu nữa gã sẽ đẩy bà ra ngoài. Chỉ cần bà xuất hiện, ta nhất định cứu được bà ấy. Cô cũng đừng cho rằng bản thân mình quan trọng như tưởng tượng, thiếu cô thì không được. Đã tha mạng cho cô rồi, cô còn muốn thế nào?

Trên khuôn mặt Mộ Dung Triết lộ ra một tia thảm hại không che giấu được, yên lặng một lát, như là cuối cùng đã bình tĩnh lại, thấp giọng nói:

– Những gì lúc trước ngài nói, tôi không dám quên. Ngài nói đúng, tôi mặt dày vô sỉ. Nhưng mà tôi không thể không làm.

Cô ấy từ từ đứng lên.

– Chắc phu nhân ngài có đi theo cùng đúng không? Nếu phải, có thể cho phép tôi đơn độc nói chuyện với cô ấy không?

Lý Mục nói:

– Cô có gì muốn nói thì cứ nói với ta là được.

Mộ Dung Triết nói:

– Sự việc liên quan đến mẹ con trưởng công chúa, tôi chỉ nói cho phu nhân ngài thôi.

Lý Mục nhíu mày, nét mặt lộ vẻ không vui, vốn dĩ không muốn phản ứng, nhưng biết Lạc Thần rất quan tâm đến mẫu thân, chỉ là không muốn bộc lộ ở trước mặt mình nhiều mà thôi. Hắn lạnh lùng nhìn Mộ Dung Triết hồi lâu, cuối cùng quay đầu lại phân phó một tiếng.

Tùy tùng đi rồi, chẳng mấy chốc đã dẫn Lạc Thần đang nghỉ ngơi bên ngoài tiến vào.

Lý Mục bước lên đón, thuật lại yêu cầu của Mộ Dung Triết với nàng, thấp giọng nói:

– Nàng không cần đi vào, cứ ở bên ngoài thôi. Ta ở bên cạnh. Nếu có việc thì hô to lên.

Lạc Thần gật đầu, lấy lại bình tĩnh bước đến bên ngoài nhà giam giam giữ Mộ Dung Triết, đứng ở bên ngoài cửa sắt.

Mộ Dung Triết ngoại trừ lúc ban đầu có nói một chút về tình hình của trường công chúa, về sau thì không hé nửa câu. Ngày hôm nay cuối cùng cũng chịu mở miệng. Nàng nghĩ đến mẫu thân và em trai mà mình chưa gặp mặt kia, trong lòng thấy khổ sở, đồng thời cũng rất chờ mong.

Cô mong mọi cỡ nào mẫu thân và em trai mau chóng được cứu trở về, phụ thân cũng trở về nhà, gia đình được đoàn tụ và không bao giờ bị chia cắt nữa.

– Mộ Dung công chúa, phải như thế nào cô mới bằng lòng nói ra tung tích mẫu thân ta?

Lạc Thần biết cô ấy nhất định nói điều kiện với mình, tuy rằng còn chưa biết cô ấy muốn gì, cho nên bèn lên tiếng trước.

Mộ Dung Triết nhìn chăm chú vào Lạc Thần một lát, hỏi một đằng trả lời một nẻo:

– Lý phu nhân, nói tới tôi nghĩ cô sẽ không tin đâu. Bắt đầu từ khi tôi có trí nhớ, những năm gần đây, khoảng thời gian thoải mái nhất của tôi chính là thời gian bị giam trong nhà lao này.

Thấy Lạc Thần ngẩn ra, cô ấy cười tự giễu, nụ cười đầy vẻ ảm đạm.

– Từ nhỏ tôi đã không có mẹ, bắt đầu từ bảy tuổi đã được gia tộc lựa chọn phải thường xuyên huấn luyện khắc nghiệt, chịu đủ cực khổ.

Mộ Dung Thế không phải là người anh ruột của tôi, nhưng mà lúc tôi còn nhỏ, thì huynh ấy là người duy nhất đối tốt với tôi. Đây là cũng nguyên nhân mà về sau này tôi sẵn sàng làm mọi việc vì huynh ấy. Lần này vì để trợ giúp huynh ấy làm được việc lớn, tôi giả trang thành cô đi vào Trường An. Không ngờ rằng cuối cùng chẳng những không thành, bị thất bại trong gang tấc mà ngay cả bản thân cũng rơi vào hoàn cảnh như này.

– Các người cho rằng tôi rất chán nản, chỉ muốn nhanh chóng thoát đi có phải không? Các người sai rồi.

– Tôi lại cảm thấy an tâm chưa từng có. Những năm qua, tôi gần như đã tận hết khả năng của mình để báo đáp huynh trưởng. Việc không thành, là vì ý trời, mà không phải tôi không tận lực.

– Từ rất lâu trước kia, huynh trưởng từng nói với tôi, huynh ấy đã đồng ý với một người sẽ không tàn sát dân trong thành, cho nên ngày đó đánh hạ được Lạc Dương, huynh ấy dù hận thù tòa thành đó nhưng lại không giết một người nào. Nhưng tôi lại biết, huynh ấy sẽ có an bài khác. Huynh ấy không tự tay tàn sát dân trong thành, nhưng huynh ấy vẫn hận thù người dân trong thành Lạc Dương, bọn họ đáng bị trừng phạt. Còn Lý lang quân của cô, ngài ấy càng là kẻ địch lớn nhất trong đời này của huynh trưởng tôi. Khắp thiên hạ này, về ân oán cá nhân, huynh ấy và ngài ấy đều không đội trời chung.

Hai mắt cô ấy nhìn Lạc Thần, nhìn từ tóc nàng rồi đến chân, khóe mắt dần dần đỏ hồng lên.

– Lý phu nhân, có đôi khi tôi rất hâm mộ cô. Cô xuất thân hào môn thế gia Nam Triều, lại được gả cho một người đàn ông như Lý lang quân. Còn tôi luôn làm những hành vi ti tiện, bị Lý lang quân coi khinh, nhưng tôi không phải là người không có trái tim. Lý lang quân là người đàn ông đầu tiên mà cuộc đời này tôi ngưỡng mộ.

– Ngày ấy, khi tôi biết được kế hoạch dẫn nước ngược của huynh trưởng bị Lý lang quân cản trở, tôi thật sự không biết khi đó tôi là thất vọng hay là nhẹ nhõm nữa...

Cô ấy đột nhiên rơi nước mắt.

Trong nhà lao yên tĩnh, chỉ có tiếng nước nở của một người phụ nữ.

Lạc Thần yên lặng một lát, nói:

– Mất bò mới lo làm chuồng, biết sai sửa sai cũng chưa muộn. Cô đã biết hổ thẹn, sau này nên làm thế nào tự trong lòng cô biết rõ.

Mộ Dung Triết ngẩng đầu lên.

– Đây cũng là lý do mà hôm nay tôi muốn gặp Lý lang quân và phu nhân. Huynh trưởng tôi trước đây tuy rằng đã thất bại, nhưng mà huynh ấy tuyệt đối sẽ không dừng tay đâu. Nếu như tôi đoán không sai, hiện giờ huynh ấy sẽ liên hợp với Lưu Kiến người Hung Nô giáp công Trường An, nhằm chiến một trận nữa. Mà Lưu Kiến kia trước đây từng muốn cầu thân với tôi nhưng bị tôi cự tuyệt. Tôi đã cầu xin huynh trưởng đừng gả tôi đến Tây Lương. Huynh ấy đã đáp ứng tôi rồi. Nhưng mà tình hình hiện tại đã khác xưa, với sự hiểu biết của tôi, huynh ấy chắc chắn đã đổi ý, sớm hay muộn cũng sẽ dùng trường công chúa uy hiếp Lý lang quân để đổi tôi về, đưa tôi đi Tây Lương giao cho Lưu Kiến, nhằm đạt được mục đích liên kết xuất binh.

Trong mắt cô ấy hiện lên tia căm ghét sâu sắc.

– Người Hung Nô kia luôn khiến người ta buồn nôn, tôi thật sự không muốn gửi gắm mình cho người đó.

– Từ lâu tôi đã hiểu, với huynh trưởng tôi, tôi chẳng qua chỉ là một công cụ để huynh ấy lợi dụng mà thôi. Thúc phụ tôi thời trẻ bởi vì công cao chấn chủ mà bị bắt rời đi Long Thành, khi đó tôi vừa mới sinh ra không lâu. Về sau mấy năm nay, thúc ấy tuy vẫn luôn đề phòng huynh trưởng tôi nhưng chưa từng hạ sát thủ với huynh ấy, cũng đối xử với tôi rất tốt. Ngày đó huynh trưởng dùng kế mà giết chết thúc phụ, bỏ mặc thi thể, mặc kệ những người hận thù thúc phụ chặt xác thúc ấy, tôi đã vì thế mà thấy lạnh sống lưng. Nếu không

phải tôi ngăn cản kịp thời thì chỉ sợ thúc phụ đã chết không được toàn thây rồi. Huynh trưởng đối đãi với thúc phụ như thế, vì báo thù mà ngay cả tính mạng bản thân cũng không màng, huống chi là tôi? Những năm gần đây, tôi đã làm không ít việc cho huynh ấy, hiện giờ tôi muốn bứt ra, cũng không tính là có lỗi với huynh ấy.

– Lý phu nhân, trong gia huấn của Mộ Dung thị, không có hai nghĩa tín nghĩa. Có, chỉ là để đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Với tâm kế của huynh trưởng tôi, hận thù Lý lang quân rất sâu, dù là huynh ấy lấy trưởng công chúa để đổi tôi về, thì đó cũng không chỉ đơn giản là một cuộc trao đổi.

– Chỉ cần cô đáp ứng một chuyện với tôi, tôi bảo đảm tôi sẽ dốc hết sức lực để đưa mẹ con trưởng công chúa bình an trở về.

– Là chuyện gì?

Mộ Dung Triết nhìn Lạc Thần, chậm rãi nói:

– Ở trước mặt phu nhân, tôi không dám che giấu khát vọng của mình. Nếu phu nhân có thể đáp ứng, đợi sau khi sự việc thành công, hãy thu nhận tôi, chăm lo cho cuộc sống của tôi. Tôi xin thề với trời, tôi sẽ bỏ tà theo chính, dốc hết toàn lực trợ giúp Lý lang quân đạt thành đại sự.

Tuy cô ấy không nói rõ ra nhưng làm sao Lạc Thần lại không hiểu.

Nàng không ngờ rằng Mộ Dung Triết lại thẳng thắn như vậy, trực tiếp đưa ra điều kiện như vậy trước mặt mình. Nàng theo bản năng muốn cự tuyệt. Còn chưa kịp nói, lại nghe Mộ Dung Triết nói tiếp.

– Trong khoảng thời gian này tôi đã nghĩ rất kỹ, lần này dù có thể trở về, nếu vẫn phải sống cuộc sống như trước đây, vậy thì có ý nghĩa gì đâu?

– Tôi cũng không sợ chết.

Cô ấy chậm chạp đi đến trước mặt Lạc Thần, cách song sắt nhìn thẳng vào mắt nàng, nói từng câu từng chữ.

Lạc Thần với cô ấy nhìn nhau một lát, rồi lạnh nhạt nói:

– Điều này có khó gì. Trường An có vô số nam nhi đỉnh thiên lập địa, nếu như cô muốn bỏ tà theo chính, sau này tôi sẽ lưu ý giúp cô.

Mộ Dung Triết nhìn Lạc Thần, hơi khựng lại, nói:

– Lý phu nhân, cô biết ý của tôi mà.

Lạc Thần nói:

– Lời vừa rồi của tôi cũng chính là ý tứ của tôi.

Mộ Dung Triết nhìn Lạc Thần rất lâu, ánh mắt như rất kinh ngạc:

– Lý phu nhân, tôi thật sự không rõ, vì sao cô không đáp ứng? Tôi chẳng qua chỉ muốn ở lại bên cạnh Lý lang quân, cùng với phu nhân cùng hầu hạ Lý lang quân mà thôi. Lẽ nào cô không muốn cứu mẫu thân và đệ đệ của mình hay sao? Cô còn chưa được nhìn thấy dáng vẻ của đệ đệ cô đúng không?

Lạc Thần thở ra một hơi thật dài.

– Mộ Dung công chúa, năm xưa mẫu thân tôi vì thu nhận một người phụ nữ không đáng để thu nhận cho nên mới dẫn ra họa ngày hôm nay. Nếu như mẫu thân tôi biết sẽ không đồng ý để tôi giẫm lên vết xe đổ của mẹ, cho dù là để cứu mẹ và em trai.

– Lý lang quân là lang quân của tôi. Đừng nói tôi sẽ không chia sẻ cho người khác, dù là tôi có bằng lòng, nhưng không phải là tôi hạ thấp thân phận của công chúa, mà là lang quân tôi cũng sẽ không bằng lòng đâu. Mộ Dung công chúa tự nguyện hỗ trợ thì là tốt nhất, bằng không thì chúng tôi cũng không miễn cưỡng. Lang quân tôi sẽ tự nghĩ cách.

Nàng nói xong xoay người muốn đi.

Khuôn mặt của Mộ Dung Triết đã tái nhợt lại càng không có huyết sắc.

Cô ấy nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lạc Thần đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên trong mắt hiện lên một vẻ tàn khốc, bước nhanh đến trước cửa, đưa tay về phía búi tóc của mình rút ra một thứ trông giống như một ống tre nhỏ giấu trong búi tóc, tháo khăn voan xuống, lộ ra một đầu sắt nhọn lộ ra, biến thành một chủy thủ nhỏ.

Trước khi bị giam, tù nhân phải được khám xét để tránh quanh người có bất kỳ vật sắc nhọn nào, vừa để tránh gây thương tích cho người khác, vừa tránh tự gây thương tích cho bản thân.

Không nghĩ tới trên đầu của Mộ Dung Triết lại giấu vũ khí sắc bén như thế.

– Lý phu nhân!

Cô ấy lạnh lùng hét lớn, thấy Lạc Thần quay đầu lại thì chĩa đầu nhọn kia vào ngay mặt mình.

– Lý phu nhân, tôi hết lòng muốn tốt, đã nói hết những điều muốn nói với cô, vốn dĩ mong muốn nhận được chút đồng tình từ cô và cứu vớt tôi ra khỏi vũng bùn lầy, không ngờ lại bị cô hạ nhục đến mức này.

– Tôi chỉ cần rạch lên mặt vài cái, để hoàng đế Tây Lương biết là các người đã ép tôi làm như vậy, không chỉ khiến hấn từ bỏ ý định cưới tôi, cô nói xem mẫu thân và em trai của cô sẽ bị họ trả thù như nào đây?

Cô ấy cười lạnh.

Lạc Thần kinh hãi, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt và đôi mắt lấp lánh của cô ấy, đang nghĩ có nên trấn an trước không lại nghe có tiếng bước chân tới.

Lý Mục đi tới.

Mộ Dung Triết mở to mắt nhìn người đàn ông Nam Triều đối diện, người mà cô ấy đã thầm yêu ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy. Chưa bao giờ như lúc này cô nhận ra rõ ràng mình ghen tị với người phụ nữ trước mặt đến mức nào. Cô từng ngồi trước gương, nhìn chằm chằm vào chính mình với một khuôn mặt khác trong gương, tưởng tượng dù sống với khuôn mặt này cả đời cô cũng sẽ bằng lòng.

Mọi thứ bắt đầu với người ấy.

Nhưng vào lúc này, người đàn ông Nam Triều mà cô ấy đã yêu từ cái nhìn đầu tiên, hai ánh mắt u ám nhìn mình đầy chán ghét và âm trầm, nhưng lại khiến người ta không rét mà run.

— Mộ Dung công chúa, cô muốn rạch mấy đao thì cứ tự nhiên, không ai cản cô cả, tự cô muốn làm thì làm đi.

Lý Mục lạnh lùng thốt một câu, sau đó quay sang Lạc Thần nắm lấy bàn tay đã lạnh ngắt của nàng, mang theo thể tử của mình rời khỏi nhà lao.

.....

Mộ Dung Triết chung quy vẫn không tự hủy hoại gương mặt của mình.

Ba ngày sau, Cao Hoàn chạy về Trường An mang theo tin tức của phụ thân nàng.

Lạc Thần vui mừng tột độ, bắt đầu hy vọng phụ thân có thể sớm cứu mẫu thân và đệ đệ của mình ra, đưa họ bình an trở về.

Mà cùng lúc đó, nàng với Lý Mục lại không thể không tách nhau một lần nữa.

Thám tử phái đi liên tục gửi tin tức về, Tây Lương và Bắc Yến bắt đầu có dấu hiệu điều binh đến biên cảnh.

Lý Mục triệu tập bộ hạ, quyết định sách lược chiến thuật không đợi cho đối phương tập kết xong mà tấn công nhanh chóng và đánh bại từng người một.

Khi mà bầu không khí chiến tranh ở phương Bắc đang dày đặc và có lẽ cũng là một cuộc chiến Bắc phạt cuối cùng, thì triều đình Đại Ngu ở nơi xa giờ phút này vẫn còn đang nằm trong cuộc tranh luận không tới hồi kết.

Tiêu điểm cuộc tranh luận đó là rốt cuộc nên xử trí Lý Mục như thế nào.

Hết chương 154

Chương 155

Tấu chương mà Cao Dận gửi trước đó đã đến Kiến Khang.

Ở trong tấu chương, y nói Lý Mục hiện không phải là mối đe dọa thực sự đối với triều đình, thỉnh cầu cho phép mình mang binh trở về.

Y giải thích, đối với triều đình hiện giờ nguy hiểm lớn nhất không phải là đến từ Trường An, mà là quân Tiên Bi vẫn đang chiếm đóng Thanh Châu và tình hình thế cục phía Tây Nam.

Thanh Châu luôn là đại bản doanh được xưng là môn hộ Giang Bắc đối đầu với Quảng Lăng nơi mà chính quyền phương Bắc có mưu đồ với Kiến Khang. Trước kia Bắc Hạ đã thế, hiện giờ Bắc Yến cũng là như thế. Mộ Dung Thế đã xây dựng được một đội tinh binh rất trung thành với gã ở Thanh Châu. Một trận chiến ở Lạc Dương bởi vì Lý Mục tuyệt địa phản sát, tuy gã đã bị mất phần lớn vùng Trung Nguyên nằm ở phương Nam Hoàng Hà, nhưng Thanh Châu vẫn nằm trong tay gã, sự uy hiếp đối với triều đình vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn.

Ngoại trừ Thanh Châu phương Bắc, Tây Nam cũng là trọng điểm mà triều đình cần phải đề phòng. Nơi đó vốn là ngoài tầm tay với, Hồ tộc tạp cư, trước đây đã liên tục xuất hiện nhiều chính quyền do người Hồ lập nên, lại từng có loạn Hứa Tiết, mấy năm trước vốn dĩ phải dựa vào uy danh của Lý Mục mới trấn áp xuống được. Hiện giờ Lý Mục không ở đây, chỉ sợ cục diện sẽ lại trở nên biến loạn lần nữa, y thỉnh cầu triều đình cần phải coi trọng việc phòng bị.

Nhìn chung cục diện hiện giờ thay vì để y tiếp tục bố trí quân lực ở lại nơi này, không bằng sớm ngày đưa quân đội trở về thì tốt hơn.

Đây là một tấu chương rất dài, trình bày chi tiết tỉ mỉ đâu ra đó và rất sâu sắc. Bày tỏ rõ sự lo lắng và quan tâm của mình ở trên trang giấy. Thế nhưng, y không nhận được phản hồi nhanh chóng như mong đợi, bởi vì triều đình vì tấu chương này của y mà dấy lên tranh luận, giằng có kéo dài mãi chưa chấm dứt.

Nhóm quan viên do Lưu Huệ cầm đầu cũng không vì tấu chương này của Cao Dận mà thay đổi, vẫn cứ khẳng khẳng Lý Mục công khai phản bội Đại Ngu, hành vi ghê tởm, là loạn thần tặc tử của triều đình, cần phải lập tức thông cáo cho toàn thiên hạ biết để người người xử tử hắn, cũng đồng thời giao trách nhiệm cho Cao Dận lập tức thi hành mệnh lệnh trước đó của triều đình, khống chế Trường An, tróc nã Lý Mục.

So với đám Lưu Huệ này, thái độ của Phùng Vệ lại ôn hoà rất nhiều. Ông ta tán đồng với tấu chương của Cao Dận, nói Lý Mục hiện không phải là tai hoạ ngầm lớn nhất đối với triều đình. Với sự hiểu biết của mình đối với Lý Mục, sở dĩ hắn đóng quân không về chắc chắn ở giữa có sự hiểu lầm lớn. Ông ta hy vọng triều đình tạm hoãn việc trừng phạt với Trường An, thậm chí còn tự đứng ra đề cử mình nguyện đi một chuyến đến Trường An để gặp mặt khuyên bảo Lý Mục, yêu cầu hắn trở về nhận tội với triều đình.

Cao Ung Dung tất nhiên cần đám Lưu Huệ này ủng hộ hết mực đối với mình và thu nạp nhân tâm, nhưng trong lòng chị ta hiểu rõ, người có thể làm được việc giống như Phùng Vệ, đám Lưu Huệ không thể sánh bằng. Từ trước tới nay, chị ta rất tín nhiệm Phùng Vệ.

Lần tranh luận này, ban đầu chị ta vẫn luôn không bày tỏ thái độ. Từ tận đáy lòng, chị ta càng nghiêng về lời nhận xét của Lưu Huệ hơn.

Trước khi Cao Dận gửi tấu chương về, một trận chiến ở Lạc Dương, tin tức Lý Mục lật ngược tình thế ngăn cơn sóng dữ đã được truyền về Nam Triều, mà tin tức dân chúng một mực đuổi theo hắn đến Kháng Long quan và “Bạch Hổ xuất hiện, thánh nhân ra đời” càng gây ra những cuộc thảo luận sôi nổi trong dân chúng.

Dân chúng càng sôi trào thì đối với Cao Ung Dung đó lại càng là một cơn ác mộng.

Không có một kẻ thượng vị nào có thể chịu đựng được một cục diện như thế.

Lý Mục là một tòa núi lớn đè trước mặt chị ta. Một ngày không trừ khử, thì ngày đó chị ta không an tâm. Nếu có biện pháp có thể vừa loại trừ được Lý Mục vừa giữ vững được Đại Ngu, chị ta sẽ lập tức động thủ không chút do dự.

Mà sở dĩ chậm chạp không dám động thủ, là bởi vì chị ta cũng biết, sự bần khoản của Cao Dận không phải không có lý.

Nhưng mà sự do dự của chị ta cũng không kéo dài được bao lâu. Bởi vì mật tấu mà ngay sau đó Cao Dận đã gửi đến cho chị ta ngay sau đó không lâu, chị ta cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Trong mật tấu mà Cao Dận gửi cho chị ta, có thuật lại đúng sự thật cuộc gặp mặt của mình và Lạc Thần. Y liên tục nhấn mạnh, y nguyện lấy đầu của mình bảo đảm, Trường An hiện giờ tuyệt đối không phải là mục tiêu đề phòng hàng đầu của triều đình, mà triều đình cần đề phòng Vinh Khang, cần phải hạn chế quyền lực của ông ta.

Y nhấn mạnh, đây cũng không phải là nhắc nhở đến từ chính Trường An nhắc nhở, mà còn là sự lo lắng âm thầm của mình.

Vinh Khang vốn chỉ là phương bá địa phương, nhân loạn Hứa Tiết mà dựng thế, mấy năm nay luôn tỏ vẻ thân thiện quá mức đối với triều đình, thế lực không ngừng mà mở rộng. Kết hợp với việc làm xấu trước đây của ông ta tại Ba địa, Vinh Khang tuyệt đối không phải là người chịu an phận thủ thường. Tình hình cục diện của triều đình hiện đang rất tế nhị, nếu như không gia tăng sự hạn chế quyền lực của ông ta, so với Lý Mục, ông ta càng có có khả năng trở thành tâm phúc tai họa đối với Đại Ngu hơn.

Mấy năm nay, chức quan của Vinh Khang không ngừng được đề bạt lên cao. Khi mà Lý Mục đón Lạc Thần và đoạn tuyệt với triều đình, Cao Ung Dung liền đề bạt ông ta làm Trấn Tây tướng quân, thứ sử Kinh Châu, ra lệnh ông ta lãnh binh đi tấn công Nghĩa Thành. Sau khi không thành công trở về, ông ta đóng quân ở Kinh Châu, và gửi một thư thỉnh tội về triều đình, chờ đợi giáng tội.

Cao Dân chưa bao giờ nghĩ được rằng, mật thư mà y gửi cho Cao Ung Dung này không những không đạt được mục đích mà còn khiến Thái hậu hiện tại thêm nghi ngờ, thậm chí hoảng sợ.

Chuyện mà chị ta lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra.

Hiện giờ ngay cả Cao Dân cũng bị Trường An bên kia thuyết phục! Không những không chấp hành mệnh lệnh của mình mà còn quay sang nói giúp giải tội cho Trường An.

Vốn dĩ chị ta đang cậy nhờ vào Cao thị, thế thì sau này chị ta có thể tiếp tục dựa vào hay không? Khi tín nhiệm bắt đầu rạn nứt, sự hoang tưởng và nghi ngờ giống như cơn rã phun ra nọc độc, cuộn mình trong góc tối âm u, dùng nọc độc của sự mù quáng và kiêu ngạo tự đại tiêm nhiễm vào lòng người, cho đến khi chúng làm mù mắt người ta hoàn toàn.

Nhìn khắp thiên hạ, chị ta không có ai khác có thể dựa vào để bảo vệ mình ngoài Vinh Khang hiện đang bị Trường An vu khống và ly gián kia. Ở trong mắt Cao Ung Dung, Vinh Khang vốn là một mãng phu một lòng ngưỡng mộ sĩ tộc, muốn được sĩ tộc tán thành.

Lý Mục tuy rằng xuất thân thấp hèn, nhưng tốt xấu cũng là thứ tộc. Mà Vinh Khang này thứ tộc cũng không phải, căn bản chỉ là một man nhân đến từ vùng thiếu văn minh mà thôi.

Một người như thế, thế mà cũng dám khát khao đường muối Lạc Thần của mình, thậm chí không chỉ một lần biểu lộ ở trước mặt chị ta một ngày nào đó nếu như vận ngã Lý Mục, hy vọng Thái Hậu có thể tứ hôn mình với Lạc Thần.

Cao Ung Dung trong lòng khinh thường ông ta, nhưng ngoài mặt lại chưa từng cự tuyệt mơ tưởng điên rồ của ông ta.

Chị ta cần người đàn ông này nghe theo mình. Mà mấy năm nay Vinh Khang luôn cúi đầu nghe theo chị ta, ngoại trừ cái gọi là “điềm lành” khiến chị ta lo lắng và sau đó không đánh lại Nghĩa Thành ra, còn lại thì các biểu hiện khác đều khiến cho chị ta rất hài lòng.

Hiện tại Trường An sở dĩ muốn mượn Cao Dận để nhắc nhở mình để ý Vinh Khang, tất nhiên là có động cơ riêng, tám chín mươi phần trăm đó là ly gián.

Một đêm hôm nay, Cao Ung Dung ở tẩm cung của con trai, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang ngủ say của cậu bé, bị dày vò bởi nỗi sợ hãi mẹ con sắp trở thành cô đơn cô độc, suốt đêm không ngủ được.

Ngay khi trời sáng, chị ta không còn do dự nữa, ban hành hai chiếu chỉ.

Chiếu chỉ thứ nhất là gửi cho Cao Dận. Mệnh lệnh cho y tiếp tục đóng quân tại chỗ, nghiêm mật giám thị hướng đi của Trường An, phong kín con đường Nam hạ của Lý Mục. Không có mệnh lệnh của triều đình thì không được tự tiện đưa binh trở về.

Chiếu chỉ thứ hai, đó là gia phong Vinh Khang làm quận công kiêm thứ sử Giang Châu, mệnh lệnh cho ông ta phát quân đến Giang Châu đóng trú, nghe theo hiệu lệnh của triều đình bất cứ lúc nào, nhằm bảo vệ vùng hạ du, ứng phó bất kỳ cuộc tấn công nào có thể xảy ra với Kiến Khang.

Hai chiếu chỉ này một lần nữa gây sóng to gió lớn trong triều đình.

Phùng Vệ lúc đầu phản đối kịch liệt.

Thái Hậu nhìn như không nghe theo chủ trương của đám Lưu Huệ, công khai tuyên bố Lý Mục là nghịch thần, chừa chỗ cho đường sống sau này, nhưng mà an bài như thế kia, đặc biệt là cho phép Vinh Khang nhập Giang Châu, theo Phùng Vệ thấy, điều đó giống như mở ra môn hộ Kiến Khang, rất là nguy hiểm.

Kiến Khang chỉ có hơn một vạn Túc Vệ Quân trú đóng. Quảng Lăng được tôn xưng là môn hộ của Kiến Khang thì quân đội chủ lực lại đã bị điều đi kiểm giữ Lý Mục, hiện giờ chỉ còn lại một bộ phận quân coi giữ mà thôi.

Từ Giang Châu đến Kiến Khang, tuy không tính là gần, nhưng ở dưới tiền đề môn hộ không có đủ Quảng Lăng quân trấn thủ, cho phép Vinh Khang vào Giang Châu, không khác là đặt Kiến Khang vào dưới sự bảo hộ của ông ta.

Ngộ nhớ Vinh Khang không đáng tin tưởng, Kiến Khang sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng lần này thái độ của Cao Ung Dung rất kiên quyết, ra lệnh cho Vinh Khang ngay lập tức đảm nhận chức vụ ở Giang Châu.

Phản ứng của Vinh Khang cũng khiến cho Cao Ung Dung rất vừa lòng. Ngay sau khi nhận được sự uỷ nhiệm của triều đình, ông ta mang ơn đội nghĩa chằng những dùng tám trăm dặm khẩn cấp gửi thư cảm ơn biểu đạt sự trung thành với triều đình mà còn muốn đưa trưởng tử của mình đến Kiến Khang làm con tin.

Cao Ung Dung chẳng những hoàn toàn xua tan nghi ngờ mà ngay cả Phùng Vệ sau khi biết được quyết định của Vinh Khang cũng cuối cùng cũng dịu lại thái độ, không còn kiên quyết phản đối như trước nữa.

Dù sao, nếu trong tình huống quân Quảng Lăng không thể kịp thời trở về, nếu Vinh Khang thật sự trung thành với triều đình, để ông ta trú binh Giang Châu, đối với Kiến Khang nó giống như thêm một tầng phòng hộ cho Kiến Khang, đây đương nhiên là chuyện tốt.

.....

Vào cuối mùa thu năm nay, trên dưới đại giang nam bắc, Hoàng Hà, mỗi người đều đi theo con đường riêng của mình và dẫn thân vào con đường mình đã chọn.

Lý Mục nói lời tạm biệt với Lạc Thần một lần nữa, bước lên con đường Bắc phạt của hãn, tiến về phía trước vì hoài bão hùng tâm tráng chí mà hãn đã đặt ra khi còn là thiếu niên. Mộ Dung Thế điều động quân đội, tập hợp đồng minh, hội sư tại Nhạn Môn, thề phải chính tay giết kẻ thù, rửa sạch sỉ nhục trước đây. Cao Dận uống có một thân huyết khí, giống như người bị trói buộc một bước khó đi, chỉ có thể đóng quân tại chỗ, gửi tiếp tấu sớ cho triều đình hy vọng có thể thuyết phục được người cầm quyền, cho phép mình được trở về vị trí mình nên có. Mà Vinh Khang, lại dẫn theo quân đội của mình một đường không có ngăn trở thẳng tiến về Giang Châu.

Bất kể phương Bắc có gió nổi mây phun như thế nào thì ít nhất ở Nam Triều, thoát nhìn tất cả mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của Cao Ung Dung.

Đang lúc trên dưới triều đình mong đợi Vinh Khang thực hiện lời hứa, đưa trưởng tử đến Kiến Khang làm con tin thì tình hình lại trở nên không được bình thường

Theo tin tức, kể từ khi quân đội của Vinh Khang đến Giang Châu, thế nhưng lại không dựa theo chỉ thị của triều đình là đóng quân tại chỗ mà lại dọc theo sông lớn, từ hạ du tiếp tục tiến về phía Đông.

Cao Ung Dung lúc đầu không tin, phải đến vài ngày sau, khi mà liên tục nhận được báo cáo khẩn cấp của một số thái thú dọc đường, chỉ ta mới nhận ra vấn đề.

Tin tức nói, Vinh Khang lấy lý do hộ tống trưởng tử vào kinh làm con tin, thống lĩnh đại quân tiếp tục đông tiến, thế không thể cản. Mà lực lượng quân sự địa phương ở các quận căn bản không thể nào ngăn

cản được. Điều họ có thể làm chính là dâng tấu lên triều đình, hy vọng triều đình ra mặt can thiệp.

Cao Ung Dung lập tức phái Lưu Huệ đi ngăn cản hành vi của Vinh Khang, ra lệnh cho Vinh Khang mang theo quân đội lui về Giang Châu, chỉ cho phép con trai của ông ta vào kinh.

Lưu Huệ không chỉ có địa vị cao trong triều đình, còn là danh sĩ trong sĩ tộc Kiến Khang, có sự nhạy bén và tài hùng biện, trước kia Vinh Khang mấy lần vào kinh đã từng nịnh nọt Lưu Huệ rất nhiều, thoát nhìn khá được kính trọng. Xảy ra chuyện như vậy phái Lưu Huệ ra mặt giải quyết là thoả đáng nhất.

Thế nhưng biểu hiện của Lưu Huệ lại làm cho Cao Ung Dung và quan viên triều đình hoàn toàn thất vọng, đồng thời cũng bất an sợ hãi.

Thời điểm Lưu Huệ nhìn thấy Vinh Khang, đại quân của Vinh Khang như vào chỗ không người, đã chạy đến Thạch Thành tiếp giáp quận Đan Dương.

Theo như lời hoàng môn thị lang đồng hành cùng Lưu Huệ về sau đã trốn quay về kia nói, ban đầu khi gặp mặt, Lưu Huệ vênh váo tự đắc kiêu ngạo hống hách, Vinh Khang thái độ khiêm tốn, nhưng đến khi Lưu Huệ truyền đạt ý chỉ triều đình xong, yêu cầu ông ta lập tức rút binh quay về Giang Châu thì Vinh Khang đổi ngay sắc mặt, nói mình đang phụng mệnh của thái hậu đưa con trai mình vào Kiến Khang làm con tin mà thôi, không chịu quay về. Lưu Huệ cảm thấy bị xúc phạm, rất tức giận, mắng Vinh Khang là hạng người man rợ, không nói tín nghĩa, đủ những từ ngữ khó nghe. Vinh Khang nổi giận, bắt giữ Lưu Huệ và đám tùy tùng đi theo. Nhị lang này bởi vì lúc đó vì bị mệt mà ở lại trong doanh không đồng hành theo, nghe tin không ổn đã cời quan bào mặc quần áo của dân chúng, đóng giả thành người qua đường nghèo khổ, bấy giờ mới may mắn thoát được trận đuổi bắt, trốn trở về Kiến Khang.

Văn võ cả triều bị tin tức này làm cho bị sốc nặng và hoảng sợ tột độ.

Ý đồ của Vinh Khang đến lúc này thì đã rõ như ban ngày.

Phùng Vệ hối hận vô cùng, hối hận vì mình không nên thả lỏng cảnh giác, không kiên trì phản đối, thế nên đã dẫn sói vào nhà, gây thành họa hôm nay.

Cao Ung Dung thậm chí còn rối loạn hơn, chưa kịp nói gì đã suýt nữa thì ngất đi.

Chị ta không thể nào nghĩ tới được, mấy năm nay, một tướng lĩnh địa phương do một tay chị ta đào tạo bồi dưỡng lên thoát nhìn trung thành đáng tin, thế nhưng lại che giấu một trái tim độc ác và xảo trá như thế. Nếu như quân đội của ông ta đến Kiến Khang, với chút binh lực hiện tại của Kiến Khang, căn bản là không thể chống đỡ được. Đến lúc đó, người ta là dao thót, mình là cá thịt.

Cuối cùng chị ta cũng nhớ đến lời nhắc nhở trước đây của đường muội mình qua Cao Dận, đồng thời cũng nghĩ đến đội quân của Cao Dận vẫn đang bị trấn áp ở gần Trường An.

Trong một đêm, khóe miệng chị ta bị phồng rộp như bị bỏng và đổ bệnh, nhưng chị ta không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt triều thần.

Trong buổi triều ngày hôm nay, chị ta đánh lên tinh thần, mang theo con trai mình đứng ở cửa thông đến đại điện, bên tai nghe được những tiếng xì xào trách móc của quan viên cả triều đối với mình, lần đầu tiên trong cuộc đời chị ta cảm nhận sâu sắc câu nói bốn bề thụ địch là như thế nào.

Chị ta phái người hoả tốc qua sông truyền tin đến Quảng Lăng, cấp tốc điều quân coi giữ của Cao Dận vẫn còn đóng quân ở đó trở về tiếp ứng ngăn cản Vinh Khang.

Đồng thời chị ta cũng dùng tốc độ nhanh nhất gửi tin cho Cao Dận, ra lệnh cho anh ta tức khắc rút binh về.

Sau khi người mang tin tức khởi hành, Cao Ung Dung và các quan đại thần bắt đầu hồi hộp chờ đợi, mà tin tức về quân đội của Vinh Khang sắp tiến vào kinh sư đã nhanh chóng lan truyền khắp thành trì.

Tất cả những ai từng trải qua loạn Hứa Tiết mấy năm trước tận đáy lòng đều không hẹn mà cảm nhận được nỗi sợ hãi và tuyệt vọng về cơn ác mộng cũ sắp ập đến. Một lần đó, Kiến Khang đang ở trong nguy cơ, có Cao Kiệu gia chủ Cao thị đảm nhận trách nhiệm vào lúc lâm nguy đã đứng ra dẫn dắt tướng sĩ quyết chiến cho đến khi Lý Mục đến và cứu toà hoàng thành và người trong thành này.

Mà lúc này đây, khi mà cơn ác mộng sắp một lần nữa rơi xuống, ai sẽ đến cứu vớt họ đây?

Không có ai cứu vớt họ, càng không nhìn thấy được bất cứ hy vọng gì.

Tuy nhiên, vài ngày sau, tin tức đến từ Giang Bắc giống như ôn dịch mang theo tuyệt vọng cùng sợ hãi, nhanh chóng thổi quét toàn thành.

Vào thời điểm mấu chốt này, ba vạn quân đội Bắc Yến trú tại Thanh Châu đã phát động tiến công đối với Quảng Lăng có quân đóng giữ không tới một vạn. Cao Duẩn bởi vì lần đó quá hổ thẹn đã chạy về phía Nam và đến Quảng Lăng, dẫn dắt nhân mã chưa đến một vạn kia ngăn cản người Tiên Bi nam hạ, quân đội đang rơi vào trận chiến giằng co, tự bản thân cũng khó mà bảo toàn, căn bản không thể nào mang binh quay về bảo vệ Kiến Khang được.

Mà quân chủ lực của Quảng Lăng tại ở Trường An xa xôi, dù lúc này có nhận được tin tức đúng hạn thì nước xa cũng không cứu được lửa gần. Huống chi, ngay cả tin tức nửa đường cũng đã bị chặn lại.

Vào đầu tháng, khi các gia đình giàu có và quyền quý ở thành Kiến Khang bắt đầu mang theo hết của cải chạy trốn ngay trong đêm, lúc mà dân chúng trong thành đang hoảng sợ thì đại quân của Vinh

Khang gần như không gặp bất kỳ sự chống cự nào thuận lợi mà chạy đến bên ngoài thành Kiến Khang.

Phùng Vệ đích thân chỉ huy bảo vệ Kiến Khang đã bị bắt, vài võ quan ngoan cường chống cự bị giết, chưa tới nửa ngày, đại quân Vinh Khang đã phá vỡ trận địa do Túc Vệ Quân không hề có ý chí chiến đấu bày ra.

Đối mặt với những kẻ xâm nhập như thủy triều, Phùng Vệ ngoài khóc lóc thảm thiết cũng không còn cách nào khác.

Toàn bộ cửa thành bị lấp kín, Kiến Khang biến thành một toà thành bị bao vây.

Vinh Khang cưỡi ngựa, phía sau là đội quân giáp sắt, dưới ánh mắt sợ hãi của dân chúng Kiến Khang đứng hai bên đường, đặc ý đào dạt xông vào trong thành, tiến vào hoàng cung.

Thái Hậu Đại Ngu mang theo hoàng đế, hoàng thất, sĩ tộc, cùng với đám quan viên như cha mẹ chết trên đường bỏ trốn bị binh lính của Vinh Khang đuổi theo chặn lại.

Nhóm quý tộc này sinh ra đã ở trên vị trí cao, từ lúc sinh ra đến nay luôn hưởng cao lương mỹ vị vinh hoa phú quý, giờ chẳng khác gì đám dân chạy nạn chỉ có thể đi bộ, bị binh lính như lang như hổ cầm đao thương bao vây đuổi trở về Kiến Khang, đi vào hoàng cung.

Ngày hôm nay, phía trên thành Kiến Khang bầu trời mùa thu sâu thẳm trong xanh, hồng nhạn bay về phương Bắc. Bầu trời mùa thu ở Nam Quốc hiếm khi mang chút trong trẻo, cái trong trẻo hiếm hoi của phương Bắc.

Vinh Khang ngồi trên bảo tọa cao ngất trong đại điện Kiến Khang, tay chạm vào đầu một con rồng vàng được chạm nổi trên tay vịn, nhìn thấy một nhóm người bị binh lính xua đuổi vào đại điện, y đứng lên khỏi bảo tọa, đi tới trước mọi người, ném một cái đầu người vết máu

đã khô, da thịt bắt đầu sưng trướng và thối rữa lên mặt đại diện sáng bóng, nói:

– Thần chỉ phụng mệnh của thái hậu đích thân đưa khuyển tử vào kinh sư làm con tin thôi, thế mà lại khiến cho thái hậu hiểu lầm sâu sắc như thế, bày ra trận trượng như thế, bất đắc dĩ thần đành phải đắc tội vậy.

Chủ nhân đầu người nằm lẫn lóc dưới đất kia chính là Tảo Khẩu tướng quân nhiều ngày trước được phái đi dẫn người truyền tin cho Cao Dận.

Trong đại điện ồ lên những tiếng nôn ọe, rất nhiều người không dám nhìn, đều lấy tay áo che mặt.

Sắc mặt Cao Ung Dung trắng bệch, nắm chặt tay ấu để đang hoảng sợ trốn sau lưng mình, quát lên:

– Vinh Khang! Bệ hạ Đại Ngu chính thuộc thiên mệnh. Uổng cho ta tín nhiệm ngươi như thế, ngươi lại lấy oán trả ơn, dĩ hạ phạm thượng, làm ra hành vi không bằng cầm thú. Ngươi không sợ bị trời phạt hay sao?

Vinh Khang không giận mà cười, vỗ tay, mọi người nghe được tiếng bước chân ở bên ngoài điện vang lên, quay đầu lại trông thấy Phùng Vệ và Lưu Huệ cùng với những thuộc quan trước đó đi theo Lưu Huệ mắng chửi Vinh Khang đều bị trói gô đẩy vào trong điện.

Lúc mà binh lính buông tay, Phùng Vệ hai mắt nhắm nghiền bất động. Lưu Huệ thì mặt như màu đất, đứng ở đó run bần bật, dáng vẻ như sắp ngất đến nơi, những người còn lại cũng thảm hại không kém. Mới chỉ có mười ngày mà đều như thay đổi thành người khác, trên người nào còn dáng vẻ phú quý kiêu ngạo không ai sánh bằng của ngày trước?

Vinh Khang sai người mở trói.

Mọi người nhìn y đầy vẻ ngờ vực, không biết y sẽ tiếp tục giở trò gì.

Vinh Khang đi đến trước mặt Cao Ung Dung, nhìn chòng chọc vào ấu đế đứng cạnh chị ta, quỳ xuống, nghiêm trang nói:

– Thái Hậu, bệ hạ, thần vừa nói đó, lần này thần vào đây mục đích duy nhất là đưa khuyển tử vào kinh. Tất cả đều là hiểu lầm cả. Giờ thì hiểu lầm đã được giải trừ, thần khẩn cầu Thái Hậu và bệ hạ trở về bảo tọa, các đại thần cũng ngồi vào vị trí của mình, thần sẽ dẫn dắt các vị lễ bái trước bệ hạ.

Trong đại điện lặng ngắt như tờ.

Mọi người nhìn binh lính áo giáp sáng chói tay cầm đao kiếm nhuốm máu đứng đó, không một ai dám cử động.

Cao Ung Dung cũng cứng đờ đứng đó, bảo vệ thật chặt tiểu hoàng đế phía sau.

Ánh mắt Vinh Khang quét qua trên mặt từng người một, dần dần trở nên u ám, đột nhiên rút kiếm đâm vào ngực vị đại thần bên cạnh, trong tiếng kêu gào thảm thiết của người đó, lạnh giọng quát:

– Tất cả các người điếc hết rồi à? Ta nói các người không nghe rõ à? Kẻ nào không nghe, giết!

– Giết! Giết! Giết!

Binh lính chung quanh hô theo, âm thanh quanh quẩn trong đại điện.

Mọi người run bần bật. Có người ngã xuống đất ngay tại chỗ, có người chạy đến vị trí đứng của mình trước kia, còn nhiều người như ruồi không đầu, mặt trắng bệch, chạy vòng vòng trong đại sảnh, xô đẩy nhau, tranh giành vị trí của mình, sợ chậm một chút thôi sẽ dẫn tới họa sát thân.

Sau một trận hỗn loạn như trò khôi hài, ngay cả Phùng Vệ trước sau nhắm mắt bất động cũng bị đồng liêu đẩy lên vị trí đứng đầu quan văn vì sợ bị ông ta liên lụy.

Trong tiếng cười nhạo không kiêng nể gì của Vinh Khang và binh lính của y, quan viên văn võ Nam Triều cuối cùng mỗi người đều vào vị trí đứng, chỉ còn lại Cao Ung Dung còn nắm tay tiểu hoàng đế đứng ở giữa đại điện.

– Thái Hậu, mọi người vào chỗ hết rồi, chỉ còn chờ Thái Hậu và bệ hạ nữa thôi.

Vinh Khang mỉm cười đi tới trước mặt chị ta, tỏ vẻ cung kính nói.

Cao Ung Dung cứng đờ duỗi thẳng cổ, nhìn chăm chăm về phía trước, kéo tay con trai, từng bước một bước lên bậc thềm, cuối cùng ôm lấy tiểu hoàng đế, e dè ngồi xuống trên ghế rồng.

Hết chương 155

Chương 156

Chung quanh Nhạn Môn Quan dãy núi trập trùng, ngàn chướng vạn khe, Bắc cứ tái ngoại, Nam thông Quan Trung, phong hậu bao quanh, cửa ải liên kết, từ xa xưa đã là một yếu địa quan trọng tranh đoạt của binh gia.

Lưu Kiến Hưng Nô từ sau khi xây dựng Tây Lương đã chiếm cứ Nhạn Môn, chính là dựa vào nơi này mà dã tâm bưng bưng, nhiều lần lên kế hoạch tiến về phía Nam tấn công Trường An và chiếm Quan Trung, nhưng kế hoạch thất bại nên y đã thay đổi mục tiêu đặt ở phía Đông, cầu hôn không thành đã cùng Mộ Dung Thế tranh giành địa bàn, hai bên xung đột đã đánh mấy trận chiến, có thắng cũng có bại.

Hai nước từng có chiến tranh với nhau giờ cuối cùng vì một kẻ thù chung dựa vào liên hôn đã liên hợp với nhau.

Làm hoàng đế Tây Lương mấy năm Lưu Kiến Hưng Nô không những không ngốc mà là một kẻ rất khôn khéo. Địa phương mà y chiếm cứ không chỉ ở Nhạn Môn mà còn có bộ phận vùng Tịnh Châu, biết Lý Mục sớm hay muộn cũng chĩa đầu thương vào mình. Hiện giờ Mộ Dung Thế người định không bằng trời định đã bị ăn tổn thất lớn trong tay Lý Mục, mặt xám mày tro chấp tay nhường Trung Nguyên vùng Lạc Dương ra, chủ động bày tỏ thiện chí liên hôn. Mình có thể được ôm mỹ nhân, lại có thể phối hợp lực lượng của hai bên để tiêu diệt Lý Mục, phòng ngừa những rắc rối về sau, một cơ hội tốt như thế, sao y có thể bỏ lỡ cơ hội như vậy?

Nhớ trước đây mình từng cầu hôn Mộ Dung Triết, lại bị nàng căm ghét từ chối, làm anh ta trở thành trò cười, hiện giờ Mộ Dung Thế cầu hòa, Mộ Dung Triết cũng rơi vào tay Lý Mục, muốn dựa vào mình

mới có thể trở về được, khoản mua bán lời như thế, không từ nào miêu tả được sự đắc ý trong lòng y.

Thất bại trước đó của Lạc Dương, đối với Mộ Dung Thế giống như thua một canh bạc khổng lồ. Trận chiến đó không chỉ khiến gã mất nhân tâm ở Trung Nguyên, mà uy vọng ở Yến quốc cũng giảm đi, đồng thời thực lực cũng bị đả kích rất lớn.

Ngoại trừ một đội quân tiền tuyến chịu trách nhiệm đưa tới con tin, đại quân Yến quốc cùng lương thảo hậu cần tương ứng vẫn đang trên đường và chưa đến nơi.

Lúc này, Lưu Kiến nhận được tin Lý Mục đột nhiên phái quân tiến lên phía Bắc, nghi là đang tiến về Nhạn Môn, hiển nhiên là nhắm vào mình, bèn vội vàng triệu tập thủ hạ, thương nghị xong quyết định ra đối sách. Y một mặt phái người truyền tin cho Lý Mục, nói là muốn lấy mẹ con trưởng công chúa trao đổi Mộ Dung Triết, một mặt tập hợp quân đội, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, chỉ chờ quân đội Bắc Yến đến là hai bên hội hợp, thề tiêu diệt Lý Mục ở Nhạn Môn.

.....

Lý Mục suất quân đội xuất phát từ Trường An tiến lên phía Bắc đến Ung Châu, đi vào Tịnh Châu và thẳng tiến đến Nhạn Môn.

Cuối thu ở phương Bắc càng tới gần biên tái gió càng nhiều cát càng nhiều, cỏ cây mục nát.

Con đường lên phương Bắc nối Trường An, Ung Châu và Tịnh Châu được mở vào năm đầu Đại Ngu khai quốc, hàng chục quận lớn nhỏ được phân bổ trên đường đi. Thời trước, dân cư đông đúc, chợ búa nhiều, bây giờ sau nhiều lần bị móng sắt của người Hồ giẫm đạp, tàn sát và cướp bóc, cả chặng đường lên phương Bắc này, những gì mà đại quân chứng kiến là dân cư thưa thớt, thôn hoang vắng khắp nơi. Trên đường đi ngoài những người đi đường dắt díu cả nhà kết đội với người chạy nạn khác ra, ngay cả chó hoang cũng đói gầy trơ

xương, nằm ở ven đường. Từ khí bao trùm, hoang vắng hoang tàn, khiến cho ai nấy nhìn cũng thấy ngổ ngàng.

Tận đến nửa tháng sau, khi dần tới gần Nhạn Môn, trên đường càng có nhiều dân chạy nạn hơn.

Hai năm trước, Lưu Kiến vì củng cố địa bàn Tây Lương mà đã ép nhiều người chưa kịp trốn thoát phải chuyển gia đình đến quận Nhạn Môn nhằm gia tăng dân cư cho phong phú và làm nô dịch xây dựng các công trình cho mình. Khi đó nhân số trên vạn người. Ngoài người Hán thì cũng có người Đê, Yết, Tiên Bi. Trong mấy năm nay, chết đã chết, trốn đã trốn, hiện giờ chỉ còn có hơn ngàn người.

Tuy rằng chiến sự còn chưa tới nhưng từ việc kỵ binh Hung Nô tụ tập tại Nhạn Môn, hơn một ngàn dịch dân giống như chim sợ cành cong này đã ngửi thấy hơi thở chiến tranh từ sớm, dù không chạy trốn thì cũng sẽ bị chinh làm nô binh, chờ đợi họ chỉ là con đường chết. Bắt đầu từ nửa tháng trước, những người này đã trốn khỏi phương trấn nơi họ tạm trú, rất nhiều người dĩ nhiên là bị chết dưới đao của binh Hung Nô, nhưng cũng có những người may mắn chạy thoát, kết thành đội đi về phương hướng Trường An, gặp được đội quân tiến lên phía Bắc này biết đó là Ứng Thiên Quân của Lý Mục thì như thấy cứu tinh, quỳ gối bên đường cầu xin giúp đỡ.

Lý Mục ra lệnh cho quân y cứu chữa những người chạy nạn bị thương và bị ốm, số người còn lại thì chỉ đường đến Trường An, không phân biệt Hồ Hán, đối xử đều rất bình đẳng. Ngày hôm nay, đội quân đã hành quân đến một quan ải có tên là Thạch Khẩu.

Nơi này cách Nhạn Môn chỉ có mấy trăm dặm đường. Phương trấn mà Lưu Kiến chỉ định dùng để trao đổi con tin nằm ở giữa Thạch Khẩu và Nhạn Môn Quan.

Đi một chặng đường dài, binh lính đã rất mệt. Lý Mục cho quân đội tạm thời đóng quân tại đây, binh lính tranh thủ thời gian đi nghỉ ngơi, mình thì mang theo mấy người đi thay đổi quần áo đi phương trấn để điều tra địa hình trước.

Phương trấn từ xưa kia là một điểm giao thương nằm trên con đường cổ này, khách thương từ đông tây nam bắc tụ tập tại đây để giao dịch buôn bán và trao đổi hàng hoá, có thời người qua lại đông đúc, xe ngựa như nước. Nhưng về sau bởi vì chiến loạn mà nó trở nên hoang vắng, trong hai năm qua, nó trở thành nơi định cư tạm thời cho những người dân bị buộc phải chuyển đến đây làm nô dịch. Ngày qua ngày, gió cát xâm nhập, hiện giờ tường thành bị sụp xuống, khu vực xung quanh đã bị chôn vùi, những ngôi nhà bùn vàng duy nhất còn sót lại trong thành trì chưa bị cát vàng chôn vùi cũng thấp, đổ nát và vô cùng hoang tàn.

Ngày hôm đó ở dịch doanh Cao Hoàn vô tình gặp được Cao Kiệu, trong lòng biết dù ông còn chưa cứu được mẹ con bá mẫu thì hiện giờ ông cũng nhất định đang ở gần họ, điều này làm cho cậu yên tâm rất nhiều. Nhưng lại nghĩ đến đối phương canh giữ nghiêm ngặt, bá phụ lại thế đơn lực mỏng, đến tận bây giờ vẫn chưa có tin tức tốt gửi về, trong lòng cậu lại thấp thỏm lo âu, cho nên khi biết Lý Mục muốn đi phương trấn để tra xét thì lập tức yêu cầu được đi theo.

Mấy người phi ngựa chạy nhanh nửa ngày là đến nơi. Lúc sắp đến thì xuống ngựa đổi sang đi bộ, từ xa đã nhìn thấy hướng cửa trấn có mấy thứ được treo cao lắc lư trong gió, làn gió thổi tới thoáng người thấy được mùi thịt thối trong gió.

Khi đến gần hơn bấy giờ mới nhìn thấy rõ, phía trên cọc gỗ và tường đất đỏ nơi cửa trấn lại treo mấy cổ thi thể, dưới đất cũng đầy thi thể nằm la liệt, chừng mấy trăm thi thể, có nam có nữ, có già có trẻ, xác chết nhỏ nhất thoát nhìn mới có mấy tuổi mà thôi.

Từ quần áo rách nát còn sót lại ở trên xác chết cho thấy đó hẳn là những người dân của trấn mấy ngày trước chạy trốn không thành đã bị binh Hung Nô bắt trở về.

Xác chết đã thối rữa, trương lên trông rất đáng sợ. Một đàn quạ dừng lại gần đó mổ xác chết, khi thấy một vài người sống đến, chúng

kêu lên vài tiếng kỳ lạ vỗ cánh rồi bay lên không trung nhưng vẫn quanh quẩn trên xác chết không chịu rời đi.

Không khí tràn ngập mùi hôi thối nồng nặc, mọi thứ nhìn thấy giống như địa ngục trần gian.

Mấy tuý tùng đi theo đều là những người vào sinh ra tử với Lý Mục, vượt qua núi thây biển máu, nhưng mà đối mặt với cảnh tượng như thế sắc mặt cũng biến đổi lớn.

Cao Hoàn cũng đã quen với sự giết chóc trên chiến trường, nhưng mà thân ở trong hoàn cảnh như thế lại không thể nào hít thở được, dạ dày cuồn cuộn nôn nao không chịu được nôn khan vài cái, lấy lại được bình tĩnh mới ngồi dậy, tức giận nói:

– Lũ người Hung Nô đúng là không bằng càn thú. Chắc chắn là biết chúng ta sẽ đến đây cho nên cố tình để mặc những thi thể này nhằm tạo một đòn ra oai phủ đầu cho chúng ta đây mà. Chờ bắt được người Hung Nô, không bằm thây chúng ra vụn đoạn thì khó mà tiêu tan mối hận trong lòng được.

Lý Mục đưa mắt quan sát bốn phía, đi qua từng khối xác chết, đi vào thị trấn không có một bóng người dò xét một vòng, cuối cùng leo lên ngọn đồi cao nhất gần đó, đứng trên đỉnh, nhìn bốn phía trầm ngâm một lát, rồi lại ra khỏi trấn, không nói gì cả chỉ mang theo đoàn người Cao Hoàn trở về.

Lúc chạng vạng, khi mà sắp đến gần doanh địa đóng quân trên con đường phía trước có hơn mười người dân chạy nạn đang đi, nghe được tiếng vó ngựa ở phía sau, quay lại thì thấy mấy con ngựa phóng nhanh đang đến gần, liền vội vàng di chuyển sang lề đường.

Khi Lý Mục đi ngang qua đám người không thể tránh khỏi này, hẳn quay đầu liếc nhìn hai người đang đi ở cuối đoàn, sau đó đột nhiên giảm tốc độ ngựa lại, dừng lại.

Cao Hoàn thấy hần dừng lại thì cũng ghìim ngựa theo và nhìn theo tầm mắt của hần, thấy hai người kia đi chân không, gánh theo gia sản rách nát, cúi đầu đi theo nhóm người phía trước. Quần áo trên người họ rách rưới, làn da bị nắng mặt trời phơi đến rám nắng và thô ráp, nét mặt sầu khổ, thoạt nhìn cũng không khác gì người chạy nạn mấy ngày qua hay gặp trên đường.

Cao Hoàn có chút khó hiểu.

Lý Mục nhìn kia hai người càng ngày càng gần, chờ tới trước mặt rồi ra lệnh cho tùy tùng ngăn lại, lạnh lùng hỏi:

– Các ngươi là thủ hạ của Ô Can phải không?

Hần nói bằng ngôn ngữ người Hung Nô.

Ô Can chính là Tả tướng quân Tây Lương được hoàng đế Tây Lương phái tới thống lĩnh và đóng giữ Nhạn Môn, thủ hạ có hai vạn kỵ trưởng, nhiều thiên kỵ trưởng và bách kỵ trưởng, là can tướng đắc lực của Lưu Kiến.

Trước đây lúc Tây Lương cùng Bắc Yển giao chiến, kỵ binh thiết giáp mà Mộ Dung Thế nuôi dưỡng được cho là bất khả chiến bại lại từng thua trước thủ hạ của Ô Can. Lần này Lưu Kiến phái anh ta đi làm giao dịch trao đổi con tin với Lý Mục, đủ để thấy rõ sự tin tưởng đối với anh ta như thế nào.

Hai người bị chặn lại, trên mặt lộ ra vẻ bối rối và sợ hãi, lập tức quỳ xuống quỳ lạy, một người trong đó đau khổ cầu xin:

– Chúng tôi đều là người Hán, trước kia bị người Hung Nô bắt ép tới đây làm nô dịch, người nhà đều đã chết hết, hiện giờ may mắn mới có thể chạy thoát, cũng không nghe hiểu tiếng Hung Nô, không biết trưởng quan đang nói cái gì.

Lý Mục nhìn sang Cao Hoàn, tiếp tục dùng ngôn ngữ Hung Nô nói với cậu:

– Giết bọn họ.

Ngoại hình của hầu hết người Hung Nô đều gần giống với người Hán, nếu họ buộc tóc cao, thay đổi trang phục và lại học được tiếng Hán, trà trộn vào trong người Hán thì rất khó phân biệt.

Cao Hoàn biết đạo lý này. Nhưng mà cậu thật sự không nhận ra hai người này có gì khác với những người dân chạy nạn khác, lại càng không biết Lý Mục dựa vào đâu mà nhận định họ là gian tế của người Hung Nô. Nhưng mà nhìn thấy vẻ nghiêm nghị của hắn, giọng điệu quả quyết, tuy trong lòng cảm thấy lẩn lộn, nhưng vẫn phản ứng theo bản năng mà lập tức xoay người xuống ngựa tay nắm chuôi kiếm.

Trước khi rút kiếm ra, cậu vẫn có chút do dự mà nhìn Lý Mục lần nữa.

Lý Mục nhìn chăm chăm sắc mặt dần dần thay đổi của hai người đàn ông, quát:

– Còn chần chờ gì nữa. Giết!

Cao Hoàn rùng mình vâng một tiếng, không chút nghi ngờ gì nữa lập tức tiến lên.

Ngay vào lúc cậu rút kiếm ra, hai người kia nhìn nhau, đột nhiên bỏ đồ đạc xuống rồi bỏ chạy, thân pháp mạnh mẽ, nhanh như tia chớp, nhưng không thể nào thoát khỏi hai mũi tên sắc nhọn bắn ra từ phía sau.

Mũi tên là Lý Mục bắn ra.

Một người bị trúng tên vào lưng, mũi tên xuyên qua ngực, chết ngay tại chỗ.

Một người khác chính là người vừa kêu oan vừa rồi, Lý Mục cố tình giữ lại cái mạng của gã, mũi tên chỉ bắn trúng đầu gối. Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, người đã ngã xuống đất, lăn vài vòng rồi đứng dậy, lê chân bị thương tập tễnh quay lại chạy, nhưng con đường phía trước bị Cao Hoàn và mấy người đồng đội chặn lại.

Lý Mục lệnh cho tùy tùng thăm vấn gã.

Theo từng đợt kêu la thảm thiết, chẳng mấy chốc, gã đàn ông không chịu nổi sự tra tấn đã cung khai ra. Gã nói mình là thủ hạ của Ô Can, là một thiên nhân kỳ, bởi vì tướng mạo tương tự với người Hán, thông thạo ngôn ngữ Hán nên bị phái tới đây trà trộn vào trong đội ngũ dân chạy nạn. Vốn dĩ là muốn dò la xem xét tình hình đội quân của Lý Mục, không ngờ còn chưa thành công thì lại bị bắt. Gã còn cung khai, nghe nói Lưu Kiến từng dặn dò Ô Can, lúc trao đổi con tin thì dùng người giả thay thế, để xem có thể lừa gạt được Lý Mục không. Bởi vì tác dụng của mẹ con người Hán kia rất lớn, Lưu Kiến không muốn thả người về. Bản thân mình là tâm phúc của Ô Can cho nên bí mật này.

Cao Hoàn nổi giận, thấy Lý Mục không hề ngăn cản lập tức đâm một kiếm giết người thám tử Hung Nô kia rồi nói:

– Tỷ phu ới, đến lúc đó cần phải cẩn thận, đừng bị mắc mưu.

Lý Mục nhíu mày lại, quay đầu lại nhìn về phương hướng phương trấn kia, trầm ngâm một lát nói:

– Lục Lang, đệ từng nói nhạc phụ nói ông có thể cứu được nhạc mẫu ra, liệu có tin tưởng được không?

Cao Hoàn ngẩn ra, sau đó nói ngay:

– Tất nhiên rồi ạ.

Lý Mục gật đầu:

– Ta cũng tin nhạc phụ.

Cao Hoàn đi theo Lý Mục đã được mấy năm, ra ngoài hành quân đánh giặc, cùng ăn cùng ngủ, từ lúc bắt đầu chỉ là một thiếu niên sĩ tộc lỗ mãng, dần dần đã trở thành một viên phó tướng dưới trướng Lý Mục như hôm nay, sự hiểu biết về hấn cũng càng ngày càng tăng, cậu hỏi ngay.

– Ý của tỷ phu là gì ạ?

Lý Mục không đáp, mà hỏi ngược lại cậu:

– Trận chiến này đệ có biết mục đích là gì không?

Cao Hoàn nói:

– Tiêu diệt Mộ Dung Thế và Lương quốc Hung Nô này. Cho dù bọn chúng mạng lớn không chết, tương lai bọn họ cũng sẽ không dám tiến một bước về phương Nam nữa.

Lý Mục nói:

– Đệ nói cũng rất đúng. Đại quân ta bôn ba đến nơi này mục đích trận chiến chính là tiêu diệt liên quân hai nước này, chứ không phải chỉ mỗi đánh bại họ. Nếu đệ là chủ soái, đệ sẽ dùng binh như thế nào?

Cao Hoàn chần chờ, trông thấy ánh mắt cổ vũ của Lý Mục, lấy hết can đảm nói:

– Kỵ binh người Hồ rất xuất sắc, nhất là ở vùng đất trống trải này thì càng phát huy uy lực rất mạnh, không thể khinh thường được. Nếu muốn tiêu diệt đối thủ, một là lúc đối đầu chính diện cần phải giành chiến thắng. Chỉ có thể thắng không thể thua, như thế mới có thể khiến cho sĩ khí của quân sĩ dâng cao, làm suy giảm lòng tin của đối phương. Hai là hậu lộ bọc đánh, trước sau cùng tấn công mới có thể đánh bất ngờ khắc địch mà chiến thắng.

– Tỷ phu ời, đệ nói có được không ạ?

Cậu nói xong thì nhìn Lý Mục, hai mắt mang theo vẻ mong chờ và hồi hộp.

Lý Mục khẽ mỉm cười, gật đầu:

– Những gì đệ nói rất hợp với suy nghĩ của huynh.

Cao Hoàn vui vẻ ra mặt, vừa mới thở phào một hơi nhẹ nhõm lại nghe hẳn nói tiếp:

– Cho nên lúc này lúc trao đổi con tin, không cần phải vạch trần quỷ kế của đối phương.

Cao Hoàn lại sửng sốt. Lý Mục ra hiệu cho cậu đến gần, thì thầm với cậu một hồi. Hai mắt Cao Hoàn dần tỏa sáng.

– Ô Can để tạo khí thế mạnh mẽ đến lúc đó ắt sẽ mang đến kỳ binh tinh nhuệ để áp trận. Bên ta tương kế tựu kế nếu có thể hoàn toàn diệt gọn đội tinh nhuệ tiên phong này, phần thắng của trận chiến này sẽ càng lớn hơn nữa.

– Mạt tướng xin nhận nhiệm vụ này. Quyết tâm lập quân lệnh trạng, nếu không thành công, mạt tướng nguyện lấy cái chết để tạ tội.

Cao Hoàn lập tức quỳ một gối xuống đất, trịnh trọng thỉnh mệnh.

Lý Mục kêu cậu đứng lên, nhìn vào khuôn mặt trẻ tuổi và đầy anh khí này hồi lâu, một lát sau gật đầu:

– Huynh đang có ý này. Đệ là con cháu của trưởng công chúa, phái đệ đi cũng là điều hợp tình hợp lý, có thể làm cho đối phương không nghi ngờ. Để phòng ngừa bất trắc, huynh sẽ phái người khác đi thăm dò tin tức của nhạc mẫu.

Đây là lần đầu tiên Cao Hoàn đơn độc đảm nhận vị trí chỉ huy quân sự quan trọng như thế. Cậu đè nén sự kích động đang hừng hực ở trong lòng xuống, gặt đầu thật mạnh.

Tùy tùng đã xử lý xong hai thi thể kia, từ bên đường trở về. Cao Hoàn không nén được tò mò lại hỏi:

– Tỷ phu ời, hai gã kia đệ thấy không khác gì dân chúng bình thường, huynh mới chỉ đi ngang qua mà thôi tại sao lại biết họ là gian tế ạ?

Lý Mục nói:

– Những dân chúng đang trốn chạy trên đường này tuy cũng có người trẻ khỏe nhưng mà lại không giống hai gã này. Hai gã này thoạt nhìn quần áo tả tơi, nhưng mà cơ bắp rắn chắc và đôi chân vững vàng hơn. Một điểm khác nữa để huynh tin tưởng thân phận của họ là cẳng chân của họ cong vào trong, đi hình chữ bát.

Cao Hoàn bừng tỉnh ngộ, bật thốt lên nói:

–Ồ đúng rồi nhỉ. Người Hung Nô bắt đầu cưỡi ngựa từ khi còn nhỏ, đặc biệt là kỵ binh, quanh năm ngựa cưỡi ngựa nhiều hơn đi bộ. Qua nhiều năm, cẳng chân của rất nhiều người sẽ trở nên như thế. Hai gã vừa rồi nếu chỉ có một người như vậy thì cho là trùng hợp, nhưng mà cả hai đều như thế, vậy thì nhất định là có gian trá rồi.

Lý Mục cười nói:

– Đúng rồi. Khi đó huynh mới chỉ nghi ngờ thôi, nên kêu đệ giết họ. Chỉ giả bộ một chút thôi, quả nhiên lộ ra dấu vết. Ngày hôm nay chúng ta cũng coi như may mắn, có chút thu hoạch. Đi thôi, chúng ta về doanh lập tức triệu tập mọi người bàn bạc kế hoạch tỉ mỉ. Sự việc khẩn cấp không nên trì hoãn, càng kéo dài càng thuận tiện cho hai quân của Mộ Dung Thế và người Hung Nô hội hợp nhau, mà hai gã kia không về, sợ là sẽ khiến cho Ô Can nghi ngờ.

Phải nói là Cao Hoàn bội phục tỷ phu mình sát đất, vội giật lấy ô trùy trong tay tùy tùng cung kín mà mời Lý Mục lên ngựa, mình thì bám theo sau không rời cùng đi nhanh về hướng doanh địa.

Hết chương 156

Chương 157

Màn đêm buông xuống, một con ngựa xuất phát từ Thạch Khẩu phi đến Nhạn Môn mang theo phong thư của Lý Mục. Nói rằng đã mang Mộ Dung Triết công chúa Yến quốc đến, không bị tổn hao lấy một sợi tóc, yêu cầu mau chóng được nghênh đón mẹ con trưởng công chúa về.

Ô Can đáp ứng nhưng mà lại bổ sung thêm một điều kiện phụ, nói là thiên vương để biểu đạo lòng thành nghênh đón công chúa quay về mà cũng là để Lý Mục yên tâm, ba ngày sau, phía mình sẽ phái ra một ngàn kỵ nhân mã. Tương ứng, yêu cầu người bên Lý Mục nghênh đón trưởng công chúa cũng không được nhiều hơn bên mình, quân đội dừng ở Thạch Khẩu, trước khi Mộ Dung công chúa bình an đến Nhạn Môn thì không được tiến thêm một bước.

Lý Mục đồng ý.

Ba ngày chớp mắt trôi qua.

Dựa theo hiệp định ban đầu, hai bên đều xuất ra một ngàn nhân mã đi phương trấn trao đổi con tin.

Đi cùng Cao Hoàn đi phương trấn có một ngàn kỵ binh, toàn là những người trẻ tuổi tinh nhuệ, trước khi xuất phát, chỉnh tề xếp hàng trước đại doanh viên môn Thạch Khẩu, áo giáp sáng loáng, toàn bộ võ trang đầy đủ. Mặt trời chiếu nắng gắt như lửa, phản chiếu ánh sáng trắng của áo giáp và đao kiếm lên khuôn mặt họ, từng khuôn mặt đều nghiêm túc trang nghiêm.

Lý Mục đứng ở trước đội ngũ, đích thân rót rượu cho binh lính.

Rượu mạnh đầy chén.

Ánh mắt hần lướt qua hàng gương mặt trẻ tuổi khí phách trước mặt, cuối cùng rơi vào Cao Hoàn đang đứng trước kỵ binh, nhìn vào cậu, nói từng chữ.

– Đây là trận chiến đầu tiên, cực kỳ quan trọng. Nếu như có thể chiến thắng như chúng ta đã tính toán, công lao sẽ thuộc về đệ và một ngàn tướng sĩ này. Trước khi lên đường, tất cả hãy uống cạn chén rượu đầy này.

Nét mặt Cao Hoàn kiên định, hai mắt sáng ngời, hai tay giơ cao chén rượu, cao giọng đáp:

– Chúng tôi nguyện thề sống chết cố gắng. Quyết không làm nhục mệnh!

Tướng sĩ phía sau cùng thề theo cậu, âm thanh như sấm sét, sau đó đồng loạt uống cạn chén rượu.

Những chiến mã của thượng cấp xếp hàng ngay phía sau họ, như thể cảm nhận được không khí phấn khởi trước trận chiến này, chúng cũng hí vang lên, âm thanh như thiên long, như thể ngay sau đó sẽ thoát khỏi dây cương và xông lên chiến trường.

Uống xong rượu tiễn biệt, Cao Hoàn vung tay hô to, xoay người ngồi lên chiến mã, suất lĩnh hơn ngàn kỵ nhân mã này đi về hướng phương trấn.

Khi mà chiếc xe ngựa chở Mộ Dung Triết đi ngang qua Lý Mục, một giọng nói của một cô gái tràn ngập hận thù từ trong xe phát ra:

– Lý Mục, Mộ Dung Triết này thề từ nay về sau ta sẽ...

Nhưng mà còn chưa nói hết thì đã bị tiếng hô hào khảng khái của quân sĩ chung quanh lấn át đi.

Về mặt Lý Mục bình thản, nhìn theo bóng dáng của đội quân phi nước đại ở phía trước, ánh mắt cuối cùng nhìn về phương hướng nơi xa.

Nơi xa kia, ở cuối tầm mắt mà dùng mắt thường không thể nhìn tới được là toà quan thành Nhạn Môn đứng sừng sững, đó chính là mục tiêu của trận chiến này.

.....

Cao Hoàn suất lĩnh một ngàn kỵ binh nửa ngày đã đến phương trấn, nhân mã của Ô Can còn chưa đến, trong trấn không có một bóng người.

Những thi thể được treo cao tuy rằng hai ngày trước đều đã được mang đi chôn, nhưng dưới cái nắng như thiêu đốt, cát vàng khắp nơi, tường thành bỏ hoang, tường vây bị sụp, ban ngày từ xa nhìn lại nơi này giống như một bãi tha ma trong hoang mạc, mùi tử khí nồng nặc.

Cao Hoàn cũng không vội, chỉ dẫn quân đi đến mặt phía Bắc của thị trấn, đứng ở trên một toà đất bằng cách đó vài dặm triển khai trận thế

Mặt trời dần dần ngả về phía tây.

Tướng sĩ đợi dưới cái nắng chói chang nửa ngày mà nhân mã của Ô Can lại chẳng thấy bóng dáng đâu, bắt đầu không kìm nén được cảm xúc trở nên nôn nóng, đội ngũ cũng không còn nghiêm chỉnh như ban đầu mà dần dần rời rạc. Có người hùng hùng hổ hổ, có người cởi cổ áo để hứng gió mát, có người cởi giày rũ cát chui vào trong ra, cũng có quân sĩ xếp hàng phía sau còn buông cả trường sóc ra ngồi xuống dưới đất nghỉ ngơi. Tất cả bị Cao Hoàn nhìn thấy mà lạnh lùng quát lên, bấy giờ mới uể oải xếp vào hàng.

Đội ngũ tuy rằng đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu nhưng mà quân dung lỏng lẻo, trên mặt quân sĩ không còn biểu cảm khát chiến như lúc đầu nữa.

Tất cả những điều này đều rơi vào mắt thám tử đang mai phục ở phụ cận và được bấm báo cho Ô Can.

Nhân mã của Ô Can kỳ thật đã đến từ sớm rồi, họ đến từ rất sớm và nấp sau một ngọn cồn cát cách phương trấn khá xa, chậm chạp không chịu lộ diện. Lúc này nghe được thám báo bấm báo về thì phá lên cười, nói với người bên cạnh:

– Lý Mục cũng chỉ là cái hư danh mà thôi. Hắn tự cao như thế, quá xem thường ta, cho nên mới phái cậu em vợ chưa dứt sữa mẹ đi thay mình. Các người xem xem ta sẽ thu thập bọn chúng như thế nào. Để Lý Mục biết, thiên vương này cũng không phải loại mặt trắng như Mộ Dung Thế kia đâu, và Nhận Môn cũng không phải là nơi mà hắn có thể giương oai. Lần này, ta nhất định cho hắn có đi mà không có về, táng thân tại nơi đây.

Một người phụ họa:

– Hai ngày trước thám tử còn báo về, nói thẳng nhóc tướng quân này dẫn người đào hố ở bên ngoài trấn và chôn toàn bộ thi thể thối rữa. Cũng không biết hắn có đào thêm mấy cái hố nữa để có chỗ chôn cất cho mình không!

Tiếng cười nổi lên bốn phía, thủ hạ của Ô Can đều rất đắc ý, như là sắp chứng kiến cảnh tượng thảm hại của đối phương sắp gặp phải.

– Tả tướng quân, chờ một ngày rồi, có động tĩnh gì không? – Một phó tướng hỏi.

Ô Can ngẩng đầu nhìn mặt trời, nói:

– Chờ chút nữa đi. Là bọn chúng nôn nóng muốn đón người chứ không phải bọn ta. Cứ tiếp tục mài mòn sĩ khí bọn chúng đã. Đợi mặt trời xuống chút nữa rồi mới hành động.

Mọi người đều hiểu ẩn ý trong lời nói của y. Nếu muốn lấy người già để lừa gạt đối phương, ánh sáng dĩ nhiên càng tối càng tốt. Vì thế tất

cả đồng loạt đáp lại, lại kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi mặt trời lặn sau dãy núi, ánh sáng khắp nơi tối xuống, Ô Can lúc này mới mang theo một ngàn nhân mã rời khỏi gò núi đi thẳng về phía phương trấn.

– Cao tướng quân, người Hung Nô tới rồi!

Lính canh phát hiện phía trước có động tĩnh liền quay lại báo cáo.

Cao Hoàn nhìn về phía trước.

Trong ánh chiều hôm, ở phía đường chân trời, bóng dáng của một đội quân đen nghịt đang đi về phía này.

Trong mắt cậu lóe lên một tia lạnh lùng, mặt không chút biểu cảm sai người truyền đạt mệnh lệnh đi xuống. Đợi Ô Can dẫn người tới gần rồi, không đợi đối phương dừng lại đã phóng ngựa bước ra khỏi hàng, lạnh lùng quát to:

– Ô Can, đã thống nhất hôm nay trao đổi con tin, ta đã đến từ lâu, tại sao ngươi lại mãi không đến? Ngươi để ta chờ đợi cả một ngày, nói không giữ lời, còn là anh hùng hảo hán gì?

Ô Can ngồi trên lưng ngựa, híp mắt nhìn đối diện, nhìn thấy một vị tướng trẻ nom thư sinh non choẹt môi đỏ răng trắng mặc áo bào trắng lao ra khỏi đội hình kỵ binh của đối phương, trừng mắt nhìn mình, biết người này chính là cậu em vợ của Lý Mục, là công tử xuất thân từ sĩ tộc Cao thị của Nam Triều. Lại nhìn phía sau cậu, binh lính người nào cũng gườm gườm nhìn về đây, hiển nhiên là đã mất hết kiên nhẫn vì phải chờ đợi. Trong lòng y càng thêm đắc ý, cười thầm đối phương quả nhiên vẫn còn quá non, thiếu kiên nhẫn, trên mặt liền lộ ra vẻ xấu hổ, kêu một người thông thạo ngôn ngữ Hán truyền lời lại, nói mình sáng sớm phụng mệnh của thiên vương ra ngoài, ai ngờ nửa đường lại có việc gây cản trở, cho nên mới tới muộn, mong đối phương bỏ quá cho.

Cao Hoàn rất không kiên nhẫn, cao giọng nói:

– Ta không nhiều lời với người nữa. Người đã tới rồi, mẹ con bá mẫu của ta đâu? Mộ Dung công chúa ta đã mang tới rồi đây.

Nói xong sai người đưa Mộ Dung Triết ra.

Ô Can nhìn chăm chú, thấy phía sau Cao Hoàn có hai binh lính đẩy một cô gái rất xinh đẹp bị trói đi ra, liền kêu sứ giả Bắc Yến đi theo ra phân biệt cẩn thận, xác định là Mộ Dung Triết, bấy giờ mới yên tâm, cười nói:

– Được. Ta rất thương thức người phóng khoáng như Cao tướng quân đây. Mẹ con bá mẫu của người ta cũng đã mang đến.

Nói xong ra lệnh cho binh lính cũng mang người ra.

Sau khi mặt trời lặn, không những ánh sáng mờ đi nhanh chóng mà gió cũng nổi lên, một cơn gió thổi qua bãi cát mịn làm ảnh hưởng tầm mắt của mọi người, một người phụ nữ ăn mặc trang điểm của người Hán với mái tóc rối bù tay dắt theo đứa bé trai tầm hơn ba tuổi bị mấy binh lính Hung Nô áp tải tập tễnh đi ra khỏi đội ngũ, dừng lại một chút, giọng nói nghẹn ngào run rẩy gọi:

– Lục Lang...là bá mẫu đây...cháu mau cứu ta...

Giọng nói của bà ta tràn đầy sợ hãi, đứa trẻ bên cạnh bị binh Hung Nô phía sau dùng đầu đao đẩy một cái, cậu bé hoảng sợ khóc oà lên thảm thương.

Cao Hoàn rất chấn động và cũng phần nộ, cậu nhảy phắt từ trên lưng ngựa xuống, hô to:

– Bá mẫu đừng sợ! Cháu tới cứu bá mẫu đây!

Nói xong muốn xông tới.

Người phụ nữ này là do Lưu Kiến tìm tới, có vóc dáng và dung mạo khá giống với trưởng công chúa, lại lợi dụng lúc hoàng hôn ảm đạm

đẩy ra ngoài để trao đổi.

Cảm xúc của Cao Hoàn kích động như thế, rõ ràng là đã bị lừa.

Ô Can đè nén tâm tình đặc ý xuống, ném ánh mắt cho tùy tùng. Người kia hiểu ý, vội ngăn lại nói:

– Cao tướng công từ đã. Để ổn thỏa, hai bên cùng đồng thời giao ra con tin. Ý ngài thế nào?

Cao Hoàn đứng lại, thúc giục thủ hạ dẫn Mộ Dung Triết tới.

Đối phương cũng làm như vậy, chờ con tin của hai bên đã đứng yên thì ra lệnh một tiếng, hai con tin đều bước đi.

– Mau một chút đi. Còn thất thần làm cái gì!

Cao Hoàn quát lên với Mộ Dung Triết.

Mộ Dung Triết tóc tai rối bù cất bước đi về phía đối diện.

Khi cô ấy càng lúc càng gần hai mẹ con đối diện, ánh mắt quét một chút, đột ngột quay đầu lại nhìn chòng chọc vào Cao Hoàn, bên môi nở nụ cười lạnh lùng, sau đó quay đầu trở lại bước nhanh hơn về phía bên kia.

Cao Hoàn như là không chờ nổi nữa, người phụ nữ kia càng đi càng chậm, đầu rũ xuống, lúc mà sắp đến gần thì đứng lại.

Cậu không nén được nữa bước nhanh đi lên đón, khi tới gần rồi đột ngột khựng lại, nhìn thẳng vào người phụ nữ không dám ngẩng đầu lên kia, nhìn vài lần, cuối cùng sắc mặt đột nhiên biến đổi, quát lên với Ô Can ở đối diện.

– Ô Can, bà ta không phải là bá mẫu của ta. Người dám lừa ta!

Thủ hạ của Ô Can đã đưa Mộ Dung Triết vào giữa trận, cời dây trói, cũng không dừng lại mà tức khắc đưa đi Nhận Môn.

Y cực kỳ đặc ý:

– Thằng nhóc Cao thị kia, người đứng là miệng còn hôi sữa, như cách nói của người Hán các người, chẳng qua là dựa vào quan hệ với Lý Mục cho nên mới có cái danh hiệu này thôi đúng không? Lý Mục đúng là uống cho cái hư danh kia, người lại càng không phải đối thủ của ta. Ta cứ cho rằng phải tốn sức lắm, không nghĩ lại quá dễ dàng như thế mà đã đón được Mộ Dung công chúa rồi. Đã muộn rồi. Người biết thì đã muộn rồi!

Y cất tiếng cười to, kỵ binh phía sau cũng cười to theo. Tiếng cười vang dội tràn ngập sự chế giễu.

Hai mắt Cao Hoàn b ắn ra lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi ném người phụ nữ đã sợ tới mức xụi lơ ngã bệt dưới đất đập đầu không ngừng, xoay người lên ngựa, quay đầu lại ra lệnh một tiếng, binh lính đánh trống reo hò đồng loạt lên ngựa theo cậu, lao tới kỵ đội Hung Nô.

Ô Can cố ý chọc giận vị tướng trẻ mặt non choẹt ở đối diện, cái y chờ chính là cục diện như thế này. Vừa thấy thế, y làm một dấu ra hiệu, những người đi theo y tức khắc lui về sau, rút lui như thủy triều.

Cao Hoàn đuổi theo ra mấy chục dặm, khi đuổi tới trước cồn cát mà Ô Can đã ẩn thân cả một ngày, thấy kỵ đội Hung Nô phía trước đột nhiên dừng lại, kèm theo đó là tiếng còi lệnh vang lên sắc bén, phía sau hai bên sườn cồn cát xuất hiện vô số kỵ binh Hung Nô mai phục trước đó, đông nghìn nghịt.

– Nhóc con kia, chẳng những người mất trắng Mộ Dung công chúa, không ngờ hôm nay ta lại mang đến năm nghìn phục binh nữa có đúng không? Uống cho Lý Mục có danh là chiến thần, ngày hôm nay chẳng phải còn thua trước Nhạn Môn Quan của Tây Lương ta đó sao.

Theo tiếng cười to của O Can, kỵ binh phía sau y quay đầu lại nhập vào hàng ngũ phục binh, trong tiếng hô giết đinh tai nhức óc vọt tới kỵ đội của Cao Hoàn.

Mùi cơ thể của những người Hung Nô đã lâu không tắm trộn lẫn với mùi cừu trên người bay theo gió.

Ánh mắt Cao Hoàn loé lên, hét to một tiếng, ngàn kỵ phía sau tuân lệnh quay đầu chạy về hướng phiên trấn.

Ô Can thấy đối phương quay đầu chạy trốn thì càng đắc ý tợn. Đây là cái bẫy mà Lưu Kiến và gã đã thiết lập ra. Trước tiên là dùng trưởng công chúa giả dối lấy Mộ Dung Triết, chờ Cao Hoàn phát hiện bị mắc mưu bị cơn phẫn nộ lẫn át lý trí thì lại dùng ngôn ngữ kích thích cậu, dụ cậu đuổi theo, kể đó kỵ binh mai phục sẵn sẽ lao ra, lấy nhiều đối ít, nhất định sẽ tiêu diệt được đội kỵ binh này.

Thế nhưng đây cũng không phải mục đích cuối cùng của hôm nay. Năm nghìn kỵ binh mai phục ở nơi này là kỵ binh trong kỵ binh, tinh nhuệ của tinh nhuệ mà Lưu Kiến tự hào nhất, mục tiêu cuối cùng của y là muốn lợi dụng cơ hội hôm nay nhân Lý Mục chưa kịp chuẩn bị mà dùng đội kỵ binh tinh nhuệ này binh tập kích bất ngờ đại doanh đối phương, thiêu huỷ quân nhu và lương thảo, sau đó lại mau chóng rút lui.

Đây đúng là chiến thuật mà kỵ binh Tây Lương am hiểu nhất. Chờ khi Lý Mục kịp phản ứng thì cho dù ngựa của kỵ binh đủ khoẻ mạnh trước khi hấn có thể đuổi theo mình thì mình đã rút lui an toàn về Nhạn Môn Quan rồi.

Đón được Mộ Dung công chúa, tiêu diệt kỵ đội của Cao Hoàn, lại tập kích bất ngờ đại doanh của Lý Mục, một đòn trúng ba con chim.

Một khi đại quân của Lý Mục không còn quân nhu lương thảo, đến lúc đó, không cần liên thủ cùng Mộ Dung Thế thì Tây Lương cũng có thể nắm chắc thắng lợi.

Kế trong kế này tiến triển thuận lợi như thế làm cho gã mừng như điên.

Cơ hội lập công lớn gần ngay trước mắt, gã làm sao chịu để cho kỵ đội này chạy thoát. Gã tức khắc phát lệnh mang theo 6000 kỵ binh điên cuồng đuổi theo sau, dần dần kéo gần khoảng cách, lúc mà đuổi theo đến phương trấn, nương theo ánh sáng còn sót lại, trông thấy đối phương có vẻ như đã cùng đường, tất cả đều trốn vào trong trấn, nấp sau tường thành đổ nát triển khai mũi tên trận, như là muốn ở tại nơi này quyết một trận chiến liều chết với mình.

Đối phương chỉ có một ngàn nhân mã, mình lại có 6000 tinh nhuệ. Ô Can làm sao để vào mắt. Gã mang theo binh lính tạo ra âm thanh sắc nhọn và kỳ lạ thường khiến kẻ địch run sợ mỗi khi tác chiến, rút đao múa may xông vào trong cửa trấn.

Binh lính vẫn bất động, núp sau bức tường đất nhìn chăm chăm vào kỵ binh Hung Nô đang càng ngày càng gần, chờ đợi mệnh lệnh phát ra.

Cao Hoàn từng hạ lệnh, trước khi chưa nhận được tín hiệu thì không được phép bắn tên ra ngoài.

Kỵ binh Hung Nô gần ngay trước mắt.

Hoàng hôn mờ ảo không che giấu được khuôn mặt gớm ghiếc và hung dữ giống như những lệ quỷ của người Hung Nô trên lưng ngựa.

Vào lúc bọn chúng la hét những âm thanh quái đản, múa đao, ruổi ngựa xông vào cửa trấn, chuẩn bị chặt đầu một ngàn kẻ địch đang trốn tránh ở bên trong đó, bọn chúng không hề hay biết ngay phía trước bọn chúng không xa có một cái bẫy lớn đang chờ đợi chúng.

Ô Can chỉ biết, hai ngày trước, Cao Hoàn từng dẫn người đi vào nơi này đào hố vùi lấp thi thể cư dân đã bị bọn gã tàn sát. Nhưng gã có nằm mơ cũng không nghĩ đến đây chỉ là một thủ thuật che mắt.

Ngày hôm đó Lý Mục đến xem xét địa thế xong, khi trở về đã định ra một kế sách. Lấy việc ban ngày đào hố vùi lấp thi thể làm động tác giả, khi bóng đêm yểm trợ thì thiết lập một cái bẫy rập dùng để mai táng kẻ địch. Lúc này, Cao Hoàn cùng mấy chục binh sĩ nửa người vùi trong cát, nằm bất động ở hai bên cửa trấn. Trên cánh tay mỗi người đều quấn lấy một sợi dây thừng to bằng cánh tay người.

Sợi dây được chôn nông dưới cát và kéo dài suốt lối vào thị trấn, đầu còn lại nằm trong tay người lính nằm đối diện ở phía xa.

Một trăm bước, 60 bước, 50 bước.....

Khuôn mặt Cao Hoàn trầm tĩnh, chỉ có hai mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng kỵ binh Hung Nô càng ngày càng gần, cánh tay quấn lấy dây thừng chậm rãi nâng lên, như là chứa lực lượng rất mạnh, chạm vào là nổ ngay.

Ngay khi một loạt kỵ binh Hung Nô trước nhất vượt qua sợi dây chôn dưới đất và tiếp tục chạy về phía trước, cậu hét to lên một tiếng, nhảy ra khỏi cát, dẫn theo những binh lính bên cạnh kéo thẳng dây thừng trong tay. Trên cánh tay của binh lính mạch máu xanh nổi lên, cố hết sức lực kéo căng sợi dây căng ra đến thẳng tắp.

Một tiếng “bùm” lớn vang lên như long trời lở đất, kèm theo cát bụi màu vàng bay cao mấy thước, trên mặt đất vốn bằng phẳng trước cửa trấn đột nhiên mở ra một cái hố to lớn.

Từng mảnh rào tre và thanh gỗ bị dây thừng kéo đi nhanh chóng dựng thẳng lên. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố to lớn, dài trăm mét, rộng mười thước, giống như một cái miệng khổng lồ mở ra, không thương tiếc nuốt chửng người và ngựa phía trên.

Dưới đáy hố lớn là những cọc gỗ nhọn cắm dày đặc, một hàng kỵ binh trước nhất bị rơi xuống đó, cả người lẫn ngựa đều bị đóng đinh vào cọc gỗ tại chỗ.

Thời điểm người la hét ngựa hí phí công giầy giụa thì hàng kỵ binh phía sau bởi vì theo quán tính rất lớn lao lên, hơn nữa sắc trời tối xuống, không nhìn thấy rõ lắm, căn bản là không thể dừng lại mà đồng loạt rơi xuống theo.

Gần như trong nháy mắt đáy hố đã lấp đầy người và ngựa.

Tường của hố thẳng tắp, dù có rơi vào sau đó may mắn nhờ thi thể của đồng đội làm lót đệm, kỵ binh không bị đâm tại chỗ thì cũng không thể thoát ra ngoài.

Sáu nghìn tinh kỵ binh trong nháy mắt đã bị cán nuốt hơn phân nửa.

Bên dưới đáy hố chất chồng những thi thể ngọ ngoạy, không phân biệt là người hay là ngựa, là sống hay đã chết, ngựa cùng người dẫm đạp lẫn nhau.

Trong tiếng hí vang, tiếng kêu la thảm thiết không dứt từ dưới đáy hố xông đi lên, giống như phát ra từ Địa Ngục A Tì.

— Bắn tên!

Hai mắt Cao Hoàn đỏ như máu, ra lệnh một tiếng, binh lính sau bức tường đất lao ra ngoài, tập trung đến rìa hố, giương cung bắn tên. Mưa tên giống như một tấm lưới dày đặc, những mũi tên lông vũ bắn không thương tiếc về phía người Hung Nô trong hố.

Ô Can xông ở đằng trước nhất cũng rơi vào trong hố, may mắn gã phản ứng nhanh đã bắt lấy một sĩ binh rơi xuống theo chân cho mình, bấy giờ mới thoát được cây cọc gỗ đã cắm vào hai kỵ binh.

Binh lính kia hét lên thảm thiết, bị cọc gỗ cắm trụ nhưng không chết ngay lập tức, hai tay vẫn ôm chặt lấy đùi gã, giầy giụa không chịu buông tay.

Ô Can vung một đao chém đứt cánh tay binh lính kia, lúc này mới được giải thoát.

Cho đến lúc này gã mới hiểu được, vốn tưởng rằng Lý Mục bị trúng kế nhưng lại không ngờ rằng người bị trúng kế lại là mình.

Gã vừa cảm hận vừa hoảng sợ, gan mật nứt ra, đang muốn tìm kiếm ngựa để dùng muốn dẫm lên thi thể để nhảy đi lên, đột nhiên, trên đỉnh đầu là mưa tên như tấm lưới, cuối cùng không có chỗ trốn, toàn thân bị cắm đầy mũi tên, bị bắn không khác gì con nhím.

Gã ngửa đầu lên, hai mắt như vỡ ra, bên trong ánh mắt là sự căm hận và sự không cam lòng không thể tin nổi, thẳng tắp đứng ở đó vẫn không chịu ngã xuống.

Một kỵ binh Hung Nô bị bắn chết đột nhiên từ trên trời giáng xuống đập xuống dưới, đè gã ở bên dưới.

Kỵ binh Hung Nô may mắn ở phía sau cuối cùng cũng dừng lại trước hố cát không ngừng nuốt chửng người và ngựa. Mỗi người đều bị biến cố phát sinh đột ngột trước mắt làm cho sợ ngây người.

Không đợi đối phương kịp phản ứng, Cao Hoàn lại phát ra hiệu lệnh, kỵ binh mai phục hai bên cửa trấn cũng xung phong xông ra.

Nhìn thấy chủ tướng cũng đã bị rơi xuống hố, hiển nhiên là không sống nổi, hai bên cửa trấn còn có mai phục, ánh sáng mờ tối, căn bản không biết rốt cuộc còn có bao nhiêu kẻ địch, những binh Hung Nô còn lại nào còn ý chí chiến đấu nữa, đều quay lại bỏ chạy.

Cao Hoàn làm sao chịu cho phép những người này chạy thoát, bọc vây lấy, sau một trận ác chiến, lúc trời tối hẳn, Ô Can cùng với sáu nghìn tinh kỵ mà gã mang theo toàn bộ bị tiêu diệt, Cao Hoàn thu hoạch toàn thắng.

Trong tiếng hoan hô thắng lợi vang vọng bốn phía phương trấn, cây đuốc chiếu sáng rực lên từng khuôn mặt nhuộm máu hưng phấn.

Cao Hoàn cầm cây kiếm nhuộm đầy máu tươi vào trong vỏ, lau đi máu ở trên mặt, ra lệnh cho các quân sĩ ăn chút lương khô tại chỗ, nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút.

Cùng với lúc cậu ở đây thu hút sự chú ý của người Hung Nô thì chủ soái của cậu, tỷ phu Lý Mục đã sử dụng một con đường riêng được đánh dấu trên bản đồ do bá phụ của cậu chuyển lại trước đó để dẫn quân vào đêm qua, tránh khỏi tai mắt của Lưu Kiến và tấn công bất ngờ vào Nhạn Môn.

Nếu như mọi chuyện đều thuận lợi, vậy thì vào lúc này tỷ phu của cậu chắc là đang tấn công Nhạn Môn rồi.

Căn cứ theo tin tức mà thám tử đã báo về trước đó, Lưu Kiến đã tự mình đi tới Nhạn Môn. Khi mà y đang chờ Ô Can đưa tin vui về việc đốt lương thảo thì có nằm mơ cũng không nghĩ đến Lý Mục sẽ ngay lúc này đưa binh đến dưới thành.

Cao Hoàn nghĩ đến cảnh tượng đó nhiệt huyết liền sôi trào lên, hận không thể lập tức chấp cánh bay đến đó. Chờ quân sĩ nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, toàn bộ liền không ngừng nghỉ chạy về hướng Nhạn Môn.

Hết chương 157

Chương 158

Thành Nhạn Môn được xây dựng giữa núi non, trên một vùng đất bằng phẳng cách quan nội vài dặm, theo địa hình mà xây dựng một doanh trại khổng lồ. Nơi đơn sơ dày đặc phía trước chính là doanh trại. Góc Tây Bắc là chuồng ngựa, trong đó chứa một số lượng ngựa đáng kinh ngạc đang chờ ra trận. Đối diện là kho khí giới, kho lương thảo. Ở giữa doanh trại có một căn phòng chiếm diện tích rộng lớn được xây dựng lên khá đột ngột, thoát nhìn rất không hài hòa đối với binh doanh này, đó là nơi ở mới được xây dựng chuyên dành cho quý tộc hậu duệ quan lớn Tây Lương tới đây để giám sát tướng soái Hung Nô.

Hoàng đế Tây Lương Lưu Kiến tự xưng là thiên vương mấy ngày trước tự mình tới đây đốc chiến nghênh đón quân địch, dĩ nhiên là ở tại nơi này.

Gần canh ba, ánh nến trong phòng sáng trưng, kèm theo một tiếng gầm trầm như dã thú, một người đàn ông da ngăm đen thắt bím tóc, thân hình vạm vỡ tr@n trường cuối cùng cũng ngừng cử động, lật người nằm ngửa trên chiếc giường trạm khắc hoa văn, thở hổn hển.

Cô gái quay nửa khuôn mặt về phía ông ta, mắt phượng lúng liếc đưa tình, cười quyến rũ hỏi:

– Thiên vương có vừa lòng với thiếp không ạ?

Cô gái này chính là Mộ Dung Triết, người đàn ông kia là Hoàng đế Tây Lương Lưu Kiến. Tối nay Mộ Dung Triết vừa được đưa đến đã bị Lưu Kiến thèm khát không chờ nổi mang tới nơi này.

Công thành đoạt đất tất nhiên là mục đích hàng đầu, nhưng cuối cùng có được mỹ nhân Mộ Dung thị vốn dĩ luôn xem thường mình, khiến cô ta phải nằm dưới hầu hạ mình, đó cũng là một thú vui rất lớn trong đời, khiến cho lòng hư vinh của đàn ông đạt được thỏa mãn rất lớn. Huống chi, khi ông ta nghĩ đến đêm nay trong tay mình có một mỹ nhân xinh đẹp, Lý Mục có thể sẽ rơi vào cái bẫy do mình bày ra, Lưu Kiến càng thấy nhiệt huyết sôi trào, nhìn thấy Mộ Dung Triết cố ý lấy lòng mình, thì càng thêm kiêu ngạo đắc ý.

– Thiên vương, không phải thiếp làm giảm uy vọng của chúng ta, nhưng mà so chí khí với người ta, thiếp luôn thấy không yên tâm ạ. – Mộ Dung Triết suy nghĩ một chút, mở miệng nhắc nhở.

– Với sự hiểu biết của thiếp về Lý Mục, hẳn không phải là người dễ mắc mưu. Nhân mã của hoàng huynh thiếp còn chưa chạy đến, thiên vương ngài tốt nhất phải cẩn thận, phải thêm nhiều người ra ngoài thăm dò và tiếp ứng để đề phòng có biến.

– Công chúa yên tâm. Lý Mục dù có xảo trá đến mấy cũng sẽ không nghĩ đến ta sẽ an bài liên hoàn kế như thế đâu. Nàng chờ xem, xem ta báo thù cho Mộ Dung thị nàng như thế nào. Chờ chặt đầu của Lý Mục và đoạt lấy Trường An rồi, ta sẽ phong nàng làm hậu, hai chúng ta cùng cai trị thiên hạ.

Y càng nói càng hưng phấn, nhìn vào Mộ Dung Triết trên trường, trong mắt lộ rõ dã tâm vọng trên trui, lại ôm lấy cô ấy, đang muốn thể hiện hùng phong một lần nữa lại thoáng nghe được từ xa có tiếng ồn ào tiếng hò hét, nghe phương hướng dường như phát ra từ phía thành quan.

Lưu Kiến dừng lại, quay đầu về hướng đó, trong mắt lộ rõ vẻ nghi hoặc

– Thiên vương...không xong rồi...

Kèm theo đó là một loạt tiếng bước chân dồn dập và những tiếng kêu hoảng sợ ở bên ngoài hô to.

– Quân đội của Lý Mục đến rồi, thành quan đang khẩn cấp...

Lưu Kiến đẩy Mộ Dung Triết ra khỏi ngực mình, ngồi bật dậy túm lấy áo khoác choàng bừa lên người rồi gấp gấp mở cửa đi ra ngoài.

Màn đêm yên tĩnh đột nhiên bị phá vỡ, giữa những tiếng còi chói tai không ngừng vang lên, toàn bộ doanh trại trở nên náo loạn. Binh lính Hung Nô đang ngủ bị bừng tỉnh, hốt hoảng cầm lấy đao kích chạy ra doanh trại, ngay cả bày đội cũng không kịp lao về phía quan thành.

– Tại sao lại thế? – Lưu Kiến túm lấy một gã phó tướng đang chạy đến, quát lên.

Phó tướng này phụ trách canh giữ thành quan đêm nay, đang chờ nhân mã của Ô Can chiến thắng trở về, vốn dĩ đã nhận định là nắm chắc thắng lợi, cho nên phòng giữ lỏng lẻo, cộng thêm trên dưới trong quân người nào cũng đều biết đêm nay thiên vương nghênh đón Mộ Dung công chúa, vậy thì gian nhà ở giữa doanh trại kia chắc chắn suốt đêm sẽ trình diễn màn động phòng cực lạc. Trên làm dưới theo, thế là trong doanh không hề có nửa phần cảnh giác, những thủ vệ ở trên đầu tường thành để xua đi cơn buồn ngủ để khi mà quân đội của Lý Mục được bóng đêm yểm trợ lặng yên không một tiếng động đi đến dưới thành mà họ vẫn còn đang bí mật kể cho nhau nghe đủ loại chuyện về công chúa Yến quốc quyến rũ như thế nào, dùng sắc đẹp để lấy lòng người khác ra sao.

Kết quả thế nào có thể nghĩ.

Đối mặt với cuộc vây hãm và tấn công thành bất ngờ do chính Lý Mục chỉ huy phát động, phó tướng từ trong giấc ngủ bừng tỉnh, trở tay không kịp, một mặt khẩn cấp triệu tập người bảo vệ thành quan, một mặt chạy đi báo tin cho Lưu Kiến.

– Thiên vương! Tả tướng quân chắc là đã gặp bất trắc rồi Ạ. Nếu không tại sao mà Lý Mục lại ngay trong đêm đánh tới nơi này mà

trước đó lại không hề có tin tức nào truyền về. Đây chẳng phải là đã hại thiên vương rồi ă?

Binh Hung Nô dũng mãnh trong dã chiến, đặc biệt là kỵ chiến trên đất bằng, chiến lược hơn người, nhưng mà thủ thành lại chưa từng là thế mạnh của họ. Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao trước khi quân đội của Mộ Dung Thế đến, Lưu Kiến trăm phương nghìn kế muốn ngăn cản quân đội của Lý Mục ở Thạch Khẩu. Mà hiện tại chuyện mà y lo lắng nhất vẫn đã xảy ra.

Thế nhưng Lý Mục lại tránh né được tai mắt của mình mà vào lúc đêm khuya đưa binh đến dưới thành không hề dự báo trước. Cho dù giờ phút này mình mở cửa ra ngoài dã chiến cũng không có cơ hội nữa.

Sắc mặt của y biến đổi lớn, mí mắt nảy lên không ngừng, nhìn về phương hướng thành quan. Nơi đó ánh lửa hừng hực, chiếu sáng cả nửa bầu trời.

– Mộ Dung Thế đã chết rồi ă, vì sao chẳng thấy bóng dáng đâu!

Vừa chửi rủa, Lưu Kiến vừa ra lệnh cho người của mình nhanh chóng triệu tập tất cả quân sĩ trong doanh rồi nhanh chóng nhận lấy giáp trụ từ trong tay tùy tùng của mình đưa tới mặc vào, sai bước lên chiến mã phóng nhanh về phía thành quan.

Mộ Dung Triết từ trên giường chậm rãi ngồi dậy, mặc xiêm y vào rồi đi ra ngoài leo lên đài quan sát của doanh trại, nhìn về phương hướng thành quan, hồi lâu sau cô ấy quay đầu lại nhìn về hướng góc Đông Bắc của doanh trại, dần dần xuất thần.

.....

Hướng Đông Bắc, trong một doanh trại bí mật được canh giữ bởi nhiều lớp lính canh, một ngọn đèn sáng như hạt đậu.

Ánh đèn mờ ảo chiếu sáng hình ảnh hai mẹ con trên tường.

Nơi này mặc dù hẻo lánh, nhưng vừa rồi bên ngoài có những động tĩnh đột ngột vẫn truyền đến, làm cho đứa bé đang ngủ say bị đánh thức. Tuy rằng kể từ ngày được sinh ra, cậu bé có tên “Tiểu Thất” này đã bị giam cầm giống như mẫu thân của mình.

Khoảng cách xa nhất mà cậu bé từng đo bằng đôi chân của mình là tứ phương viện trong cung Yến kia. Khung cảnh rộng mở nhất mà mắt cậu từng thấy là tuyết mùa đông và mưa mùa hè trên bầu trời hình vuông khi cậu ngửa đầu nhìn lên trông thấy.

Nhưng không điều gì trong số này ngăn cản cậu lớn lên.

Tiểu Thất có khuôn mặt trong sáng thông minh lanh lợi, bình thường ít nói và không thích nói chuyện nhưng lại biết rất nhiều thứ.

Cậu biết phụ thân của mình là ai, biết vì sao mẫu thân của mình với phụ thân lại bị tách ra, biết có một ngày nào đó phụ thân sẽ tìm được mình và mẫu thân, đón họ đi vừa sẽ không bao giờ xa nhau nữa.

Cậu cũng luôn ghi nhớ một điều.

Tiểu Thất là nhũ danh của cậu. Bởi vì cậu là nam nhi thế hệ thứ bảy Cao gia, cho nên mẫu thân gọi cậu là Thất Lang.

Cậu là Thất Lang quân của Cao gia.

Cậu còn chưa có đại danh.

Mẫu thân nói, đại danh của cậu là cái tên lưu giữ về sau này, sẽ do phụ thân đặt cho cậu. Cậu rất mong ngày đó sẽ đến càng sớm càng tốt.

Trong tối nay, trong lúc ngủ mơ, cậu lại một lần nữa mơ thấy phụ thân, người mà từ lúc cậu được sinh ra đến nay chưa từng gặp lần nào nhưng dựa trên miêu tả của mẫu thân về ông cậu đã âm thầm tưởng tượng vô số lần ở trong đầu rồi.

Người đàn ông mà cậu gọi là phụ thân kia hẳn là cao và gầy, thông minh bác học, dịu dàng và kiên định, dũng mãnh và không hề sợ hãi, ông có một đôi mắt rất sáng và có thần thái, ông sẽ đến nơi này giống như một người anh hùng cứu mình và mẫu thân rời khỏi đây.

Cậu bị đánh thức bởi tiếng động ồn ào từ bên ngoài, cậu mở mắt ngái ngủ, dụi dụi, tỉnh dậy ngay, bò dậy gọi mẹ rồi lao vào vòng tay mẹ.

Tiêu Vĩnh Gia ôm con trai vào lòng, chăm chú lắng nghe tiếng la hét xa xa, âm thanh đó giống như quân lính chém giết nhau, sau một lát thì nắm lấy tay con trai dẫn cậu đi đến trước cửa sổ đẩy cửa sổ ra, nhìn ánh lửa đang dấy lên cao trên bầu trời đêm ở phương hướng thành quan.

– Mẹ ơi, là cha tới cứu chúng ta phải không ạ?

Tiểu Thất nhìn một lát rồi ngửa đầu lên khẽ hỏi mẫu thân.

Tiêu Vĩnh Gia hơi nhíu mày lại, thu ánh mắt về cúi xuống nhìn con trai.

Bà nhìn thấy rõ trong đôi mắt rất giống phụ thân của cậu kia toát lên tia sáng hy vọng và chờ đợi thận trọng dường như bị dùng hết sức lực đè nén xuống. Bà đè nén cảm giác tội lỗi và đau buồn đang dâng lên trong lòng, đang định đáp lại lời con trai thì đột nhiên phía sau vang lên giọng nói của một người phụ nữ:

– Tiểu Thất lang, dì tới để nói cho cháu biết, cháu hãy nghe cho kỹ vào. Đó không phải là cha cháu tới cứu cháu, mà là tỷ phu cháu tới tấn công thành quan. Hẳn không phải tới cứu hai người mà là muốn hại hai người.

Tiêu Vĩnh Gia quay đầu lại, thấy Mộ Dung Triết không biết đã đến đây từ lúc nào rồi, đang đứng ngay phía sau hai mẹ con.

Quần áo của cô ấy chỉnh tề, nhưng tóc lại có chút rối bù, có lẽ là bởi vì ánh nến khá tối nên sắc mặt cô ấy thoát nhìn tái xanh, đôi mắt lấp lánh, ánh mắt cô ấy nhìn khuôn mặt Tiểu Thất, biểu cảm trên mặt cười như không cười trông rất kỳ lạ, dáng vẻ khác hoàn toàn so với mỗi lần xuất hiện ở trước mặt Tiêu Vĩnh Gia.

Tiêu Vĩnh Gia cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

Kể từ năm đó khi bà sinh con trai và bị Mộ Dung Triết bắt cóc giam ở phương Bắc, mấy năm nay tuy rằng bị mất đi tự do nhưng mà công bằng mà nói, dù mang thân phận tù binh nhưng đãi ngộ dành cho mẹ con bà xem như không tệ.

Đặc biệt là Mộ Dung Triết, mỗi lần xuất hiện thì luôn cung kính tôn trọng mình, thậm chí còn nói cho bà biết những chuyện xảy ra bên ngoài. Ở trước mặt Tiểu Thất cũng luôn xưng là dì, thậm chí có một lần còn dịch dung thành dáng vẻ của Lạc Thần mà dỗ dành cậu, nói mình là a tỷ của cậu.

Tiêu Vĩnh Gia vẫn luôn lạnh nhạt, tuy rằng trong lòng dần dần nghi ngờ mục đích của hành động khác thường này của cô ấy, nhưng mà đã lâu rồi chưa từng thấy dáng vẻ khác thường giống như tối nay của cô ấy.

Tiểu Thất ngẩng lên, mù mờ nhìn mẫu thân mình.

Tiêu Vĩnh Gia vỗ nhẹ vào sau lưng con trai, quay sang Mộ Dung Triết.

— Tại sao cô lại ở đây?

— Tại sao tôi lại không thể ở đây? Trưởng công chúa, bà là người thông minh, a huynh tôi đưa bà tới đây mục đích là gì chắc là bà đã biết. Bà nghe thấy động tĩnh bên ngoài không? Lý Mục đánh đến rồi. Người Hung Nô chẳng mấy chốc sẽ không chống đỡ được. Lưu Kiến cũng sẽ bắt hai mẹ con bà uy hiếp Lý Mục đổi lấy cơ hội tạm nghỉ để chờ a huynh tôi đến...

– Trưởng công chúa, mấy năm nay tôi tự nhận đối đãi với bà không tệ, bảo vệ mẹ con bà chu toàn. Tôi từ lâu đã đoán được sẽ có một ngày như hôm nay, tôi không muốn chứng kiến cảnh như này, tôi muốn cứu bà và Thất Lang. Nói thật cho bà biết, không lâu trước đó, tôi sợ ý bị bắt giam tại Trường An, khi đó đã nói ra tung tích của mẹ con bà cho Lý Mục và con gái bà biết, nói tôi bằng lòng trợ giúp họ cứu mẹ con bà về. Nhưng mà...

Mộ Dung Triết nhìn Tiêu Vĩnh Gia, khóe môi cử động một chút, trên mặt nở nụ cười mang chút vắn vẹo:

– Trưởng công chúa, hai mẹ con bà thật là đáng thương. Lý Mục và con gái của bà có vẻ như họ không muốn cứu bà, từ chối ý tốt của tôi...

– Cô đã đưa ra điều kiện gì?

Tiêu Vĩnh Gia đột nhiên cắt ngang lời cô ta nói.

– Cho phép ta suy đoán xem nào, Mộ Dung công chúa, có phải cô có tâm sự thầm kín nào đó, muốn nhân cơ hội này tự tiến cử bản thân làm groomsman, hoặc là cam tâm hầu hạ gì đó, có đúng không? Cô luôn miệng nói là cho họ một cơ hội cứu mẹ con ta, nhưng thực chất là đang ép buộc họ. Cô nghe cho kỹ đây, họ cự tuyệt cô, mới khiến cho ta thấy vui vẻ.

Bà nhìn Mộ Dung Triết, cười cười.

– Các người giam hãm mẹ con ta nhiều năm như vậy, cô cho rằng ta còn chấp nhất với chuyện sinh tử hay sao? Sống sót tất nhiên là rất tốt, nhưng nếu như đến ngày phải chết thì cứ chấp nhận là được. Mộ Dung công chúa, thực ra ta lại thấy thương hại cho cô, uống cho cô có tước vị, dung mạo xinh đẹp như hoa, nhiều mưu kế và có bản lĩnh, nhưng mà rốt cuộc thì cô sống là vì ai?

Bà đặt con mình đang ôm vào lòng xuống, để cậu đứng dưới đất, mình thì ngồi xổm xuống nhìn vào đôi mắt trong sáng thông minh của cậu, nói:

– Thất Lang ơi, mẹ từng nói với con, bao nhiêu năm nay cha vẫn đang tìm kiếm mẹ con mình. Cha con là một vị anh hùng, nhưng mà anh hùng cũng sẽ có những việc không thể làm được. Nếu ngộ nhớ trước khi cha con tìm được chúng ta, người xấu đã cầm đao kiếm tới giết chúng ta, con có sợ không?

Tiểu Thất có cái hiểu có cái không, nhưng vẫn lắc đầu nói:

– Mẹ ơi con không sợ. Nếu là người xấu cầm đao kiếm tới, con sẽ bảo vệ cho mẹ.

Trong mắt Tiêu Vĩnh Gia rung rung nước mắt, ôm lấy con trai vào lòng, ôm chặt lấy.

Bên ngoài phòng có tiếng bước chân.

Dường như là có người tới.

Sắc mặt Mộ Dung Triết càng thêm khó coi, khựng lại một chút rồi lạnh lùng nói:

– Trưởng công chúa, bà đã không biết tốt xấu như thế, vậy thì đừng trách tôi vô tình. Chắc là người của Lưu Kiến đã tới rồi. Chờ tôi đi rồi, bà có hối hận thì cũng đã muộn.

Đột nhiên, bên ngoài nhà vang lên một tiếng động lạ, tựa như có người sợ hãi kêu cứu, nhưng tiếng kêu cứu chưa kịp phát ra thì đã biến mất.

Mọi thứ lại yên tĩnh trở lại.

Mộ Dung Triết đột ngột quay đầu lại.

– Xảy ra chuyện gì vậy?

Cô ấy quát lên một tiếng chạy ra ngoài, vừa mới chạy được vài bước đột nhiên chân như bị đóng đinh.

Một người đàn ông có dáng vẻ như một lão binh trong quân lạng lẽ xuất hiện ở bên ngoài cửa, khuôn mặt của ông bị màn đêm che khuất không thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ duy nhất thanh trường kiếm trong tay ông dưới ánh nến chiếu rọi phản chiếu ra ánh sáng màu đỏ sẫm sắc bén.

Đó là máu, còn ấm, quấn quanh lưỡi kiếm, chảy từng giọt rơi xuống đất trước chân người đàn ông.

Cảnh tượng này tuy ngoài dự kiến nhưng phản ứng của Mộ Dung Triết lại cực kỳ nhanh. Gần như trong nháy mắt, cô ta rút trong người ra một thanh chủy thủ, quay phắt người lại chuẩn bị nhào về phía mẹ con trưởng công chúa ở ngay bên cạnh.

Thế nhưng kiếm phong của lão binh kia còn nhanh hơn so với phản ứng của cô ấy. Cô ấy vừa mới xoay người thì bên gáy đã lạnh ngắt, thanh kiếm mang theo máu nóng kia đã kề lên trên cổ.

Cô ấy thấy nhói buốt, lập tức đứng lại.

– Người là ai mà dám giương oai ở đây?

Giọng của Mộ Dung Triết cứng ngắt, quát lên.

Lão binh lật tay một cái, thanh kiếm như tia chớp đánh tới. “Thịch” một tiếng, chủy thủ trong tay cô ấy bị đánh bay.

– Mộ Dung công chúa, mấy năm nay nhờ có cô trông nom vợ và con ta, Cao Kiệu ta hôm nay tới đón hai mẹ con họ trở về nhà.

Lão binh kia cất tiếng nói trầm thấp, nói xong, nâng khuỷu tay lên đánh thật mạnh vào sau gáy cô ấy.

Mộ Dung Triết thấy trước mắt tối sầm, cả người ngã xuống đất.

– A Lệnh ời, là ta đây! Ta đã đến muộn.

Người nọ quay sang bước nhanh tới chỗ Tiêu Vĩnh Gia đã sợ ngây người, tới trước mặt bà giang rộng hai tay ra ôm chặt lấy bà vào lòng.

Hết chương 158

Chương 159

Ánh mắt của Tiêu Vĩnh Gia rơi xuống đôi mắt của người đàn ông đang ôm lấy mình, bốn mắt nhìn nhau, cái cảm giác thân thuộc chân thật này giống như thủy triều đánh úp lấy bà, mà tay chân lại không thể nào nhúc nhích nổi, chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt bị chòm râu che kín khuôn mặt nhuốm đầy phong sương đó.

Chính là người đàn ông này, bà và đứa con trai bé bỏng của họ đang chờ ông đến, đợi rất lâu rất lâu, chờ đến giờ phút này, khi mà gần như đã rơi vào tuyệt vọng thì cuối cùng ông cũng đã tới.

– A Lệnh, nàng không nhận ra ta ư?

Cao Kiệu nôn nóng hỏi lại.

Hai mắt Tiêu Vĩnh Gia tuôn trào ra nước mắt, rồi đột ngột cúi xuống há miệng cắn vào vai ông. Bà gần như dùng hết sức lực toàn thân, hàm răng cắm sâu vào trong da thịt, giữa môi và lưỡi trong nháy mắt cảm nhận được vị tanh mặn rất nhẹ. Nhưng mà bà vẫn không nói lỏng răng, dường như chỉ bằng cách này bà mới có thể trút bỏ hết những uất ức, oán hận và đau đớn đã tích tụ trong mấy năm qua.

Bàn tay của Cao Kiệu cứng đờ, ông cúi xuống nhìn vào người vẫn bất động ở vai mình, vẻ nôn nóng trên mặt biến mất, khóe mắt cũng theo đó mà đỏ hồng lên.

Ông cố chịu cơn đau bị cắn, càng ôm lấy thê tử thật chặt, giọng khàn khàn nói với thê tử trong lòng mình:

– A Lệnh ơi, ta đã tới muộn, để hai mẹ con nàng phải chịu khổ, ta lập tức đưa mẹ con nàng đi...

Nước mắt của Tiêu Vĩnh Gia vẫn hoen hàng mi, bà nhắm mắt lại, nhả răng, đẩy Cao Kiệu ra, giơ tay áo lên nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt đang rơi không ngừng trên mặt, nhìn Tiểu Thất vẫn đứng ở một bên ngửa đầu đang ngơ ngẩn nhìn mình và Cao Kiệu, kéo tay cậu nức nở nói:

– Chúng ta đi thôi.

Cao Kiệu quay lại nhìn Tiểu Thất, khoảnh khắc ánh mắt rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu thì không thể nào dời đi được nữa.

– Mẹ ơi, đó là phụ thân của con ạ?

Tiểu Thất nhìn người đàn ông đó, chần chừ một chút rồi thỏ thẻ hỏi mẫu thân.

Tiêu Vĩnh Gia gật đầu:

– Phải. Đó là phụ thân của con đó.

Tiểu Thất mở to đôi mắt sáng ngời thông minh của mình, biểu cảm trên mặt vừa mừng rỡ vừa ngỡ ngàng, không chớp mắt nhìn Cao Kiệu.

Cao Kiệu không thể kìm nén được nữa khóe mắt lại rung rung nước mắt.

Ông hơi cúi người xuống bế con trai lên, không kịp nhìn dáng vẻ của con, đưa tay xoa đầu cậu mấy lần, dè khuôn mặt cậu dán vào ngực mình, thấp giọng nói với thê tử.

– Vệ binh ở bên ngoài đã bị giết hết, đường lui cũng đã an bài xong, chúng ta đi mau thôi.

Nói xong, ông lại liếc nhìn Mộ Dung Triết nằm dưới đất, hơi chần chừ, nhưng trong mắt lại hiện lên tia sát khí.

Tiêu Vĩnh Gia thở dài:

– Thôi, không cần giết cô ta. Chúng ta đi thôi.

Cao Kiệu nhìn vợ, một tay ôm Tiểu Thất, tay khác nắm lấy tay thê tử, mang theo bà đi qua vài thi thể binh lính Hung Nô nằm dưới đất bước nhanh ra ngoài.

Đêm đã tối, nhưng ánh lửa về phía thành quan không hề có dấu hiệu giảm đi, cách đó không xa, đuốc lửa đã được thắp lên, quân lính trong doanh trại vẫn đang được điều động về phía thành quan.

– Người đâu? Đã chết hết rồi à? Còn không mang người ra!

Một tiếng gầm quát theo gió mà đến.

Khi mấy binh lính Hung Nô cầm cây đuốc cùng với đầu lĩnh gấp gáp đi về phương hướng này thì ngay phía sau họ, doanh trại nơi xa ở góc Đông Bắc hẻo lánh kia đột nhiên dấy lên ánh lửa.

Phương hướng đó chính là kho lương.

Những binh lính ở lại trong doanh ầm ĩ lao tới đó, như là đã giao hẹn trước, gần như cùng vào lúc đó, ở đối diện góc Tây Bắc phương hướng chuồng ngựa đột nhiên cũng nổi lên ánh lửa.

Trời hanh vật khô, đã nhiều ngày không có mưa, lương thảo tích trữ lại toàn là vật khô, hơn nữa gió càng thổi làm chất dẫn cháy, để rồi khi binh lính đuổi tới nơi thì lửa lớn đã lan rộng, gần đó lại không có nguồn nước thuận tiện, lấy đâu ra biện pháp thể dập lửa? Họ chỉ đành trơ mắt nhìn ánh lửa hừng hực, vừa chạy vừa kêu khóc.

Thế lửa càng cháy càng lớn, gần như sắp lan ra đến doanh trại gần đó, càng họa vô đơn chí hơn là mấy ngàn chiến mã bị nhốt ở trong chuồng bị ánh lửa hừng hực bốc cháy chung quanh mà hí vang dậm chân muốn giãy thoát khỏi dây cương.

Một đoạn lớn hàng rào bị ngựa kéo lê xuống đất, mái chuồng đổ sập, dưới ánh lửa, vô số ngựa sợ hãi lao ra khỏi chuồng, chạy tứ tán. Quân Hung Nô không kịp né tránh đã bị ngựa đang lao tới hất ngã xuống đất, vó ngựa như mưa giã lên người, đầu và mặt, nặng thì đầu chảy đầy máu, vết thương nhẹ thì gãy chân tay, những tiếng hét nối tiếp nhau vang lên.

Càng có nhiều con ngựa thoát khỏi dây cương lao ra ngoài, đuôi của chúng đã bốc cháy, lều trại đang chạy cũng bốc cháy, ngọn lửa bị gió thổi bay, chỉ trong chốc lát, toàn bộ trại đã bị nhấn chìm trong biển lửa.

Dù cho Thiên vương có đích thân tới thành quan chỉ huy thì cũng vô ích.

Dưới sự tấn công dữ dội của quân đội do Lý Mục chỉ huy, thành quan vốn dĩ đã nguy cơ tràn ngập thì nơi này lại họa vô đơn chí không hề kém, đầu lĩnh phụng mệnh tiến đến trong lòng biết không ổn, không còn lòng quan tâm đến cái khác chạy nhanh về phương hướng giam giữ trưởng công chúa, dưới ánh lửa già nhìn thấy xác của vài thủ vệ nằm ngang dọc trên mặt đất, sắc mặt thay đổi mạnh mẽ, lao vào bên trong.

– Không hay rồi, người chạy mất rồi...

Tiếng gió, tiếng ngựa gầm và tiếng hò hét kiệt lực của người Hung Nô theo ánh lửa xông lên tận bầu trời đêm hồi lâu không tiêu tan.

.....

Cao Kiệu đã ghi nhớ đường đi trong doanh trại và cách phân bổ trạm gác, ôm Tiểu Thất mang theo Tiêu Vĩnh Gia đi ra khỏi con đường đã được chọn sẵn trước đó, nhân doanh trại đang hỗn loạn mà đi ra ngoài, trên đường giết chết mấy binh Hung Nô vì tránh né bị đàn ngựa giã đạp mà vô tình chạy tới, cứ theo kế hoạch đã định sẵn trước đó mà thuận lợi lên đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng, giữa hai đỉnh núi có một con đường hẹp uốn lượn về phía trước.

Cao Thất cùng với những thủ hạ còn lại sau khi phóng hỏa thì đã hẹn gặp mặt với Cao Kiệu tại cuối con đường nhỏ này. Ở đó đã chuẩn bị sẵn ngựa dự phòng rồi.

Biển lửa cùng với tiếng kêu gào của người Hung Nô bị ném lại phía sau. Cao Kiệu mang theo vợ và con trai bước nhanh lên con đường ruột dê giữa toàn núi, bóng cây lắc lư, quái thạch lởm chởm, ông cảm nhận được cánh tay nhỏ đang ôm lấy cổ mình của Tiểu Thất trong ngực ông siết càng ngày càng chặt, cái đầu nhỏ bù xù cũng càng lúc càng dựa sát gần, cuối cùng dán chặt vào trên cằm ông, không nhúc nhích.

Đó là động tác thân mật dựa dẫm một cách lặng lẽ của con trẻ ở trong lòng mình. Cậu xuất hiện trong nhân thế vào thời chiến loạn, do sự sơ suất của mình với tư cách là một người cha mà đã khiến cho cậu ngay từ ngày đầu tiên đến với nhân thế này đã phải theo mẫu thân mình bị giam cầm trong nhà lao.

Ngay trước đêm nay, khi mà Cao Kiệu nhìn bóng dáng hai mẹ con từ xa trong bóng tối, sâu thẳm trong lòng, ngoài niềm vui ra, ông chưa bao giờ cảm thấy áy náy xen lẫn cảm giác tội lỗi như lúc này.

Ông từng là quốc tướng Đại Ngu, gia chủ Cao gia, tự nhân bản thân ngựa mặt chưa từng thẹn với trời, cúi đầu chưa từng thẹn với đất, và ông đã hoàn thành nghĩa vụ của mình bằng hết khả năng của mình.

Nhưng với tư cách là một trượng phu, một phụ thân của con trẻ, ông đã nợ họ rất nhiều.

Ông đã vô số lần thầm cầu nguyện với trời cao, mong trời cao rủ lòng thương có thể cho ông một cơ hội, để ông bù đắp mọi thua thiệt từ trước đến nay cho vợ và con trai. Nhưng mà khi khoảnh khắc trong giấc mơ thực sự đến, ông lại trở nên sợ hãi. Ông không biết mình nên đối mặt với vợ con như thế nào. Ông sợ không được vợ con tha

thứ, sợ trong cảm nhận của con mình, người cha như mình đây chỉ là một sự tồn tại không thể chấp nhận nổi.

Nhưng mà trời cao vẫn đối tốt với ông vô cùng. Ông phải may mắn cỡ nào mới có được người vợ như thế, người con như thế.

Tất cả những sầu lo và sợ hãi trước đây vào một khắc này đã hoàn toàn biến mất.

Trong lồng ngực ông dâng trào từng đợt ầm ập.

Ông khẽ điều chỉnh tư thế ôm Tiểu Thất, để cậu có thể nằm thoải mái ở trong ngực mình hơn.

– Nàng còn đi được không?

Ông hỏi khẽ thê tử.

Tiêu Vĩnh Gia hơi thở hỗn hển, lắc đầu:

– Em còn đi nổi.

– Cố một chút, sắp đến rồi.

Tiêu Vĩnh Gia gật đầu với trượng phu, khẽ mỉm cười.

Ánh trăng lốm đốm xuyên qua bóng cây chiếu trên khuôn mặt bà. Khuôn mặt bà vẫn tươi sáng như trước, chỉ khác là trông gầy hơn trước rất nhiều. Cao Kiệu yên lặng mà nắm chặt tay vợ, mang theo bà đang muốn tiếp tục đi phía trước thì đột nhiên đứng khựng lại.

Phía trước một con đèo, giữa lối đi cỏ dại mọc đầy, có một dáng người cao lớn như một cột đá dựng đứng.

Ánh trăng đang buông xuống, trên mặt người đàn ông được che bằng vải đen, không để lại chút dấu vết nào, chỉ còn lại một đôi mắt ở trong đêm tối lóe lên tia sáng khó lường. Hơn mười ám vệ dáng vẻ là tùy tùng đang lặng lẽ không một tiếng động từ sau cây cối và núi

đá ở hai bên đường xuất hiện, chia ra trái phải đứng sau lưng người kia, chặn hoàn toàn con đường đi.

Tiểu Thất giật mình ngẩng lên. Cao Kiệu cảm nhận được sự khẩn trương của cậu bé, lập tức vỗ nhẹ vào sau lưng cậu, thì thầm nói cậu đừng sợ, sau đó nhẹ nhàng đặt cậu xuống đất, bảo vệ hai mẹ con ở phía sau lưng mình.

Nơi này cách nơi tiếp ứng đã rất gần, khi thấy sắp đến rồi không ngờ nửa đường lại xuất hiện một toán người chặn đường. Cao Kiệu biết đối diện không phải là đồng bọn của người Hung Nô, nhưng mà ông lại chưa thể nào ngay lập tức xác định được đối phương rốt cuộc có lai lịch gì. Dầu vậy ông vẫn có thể khẳng định, đối phương đã chờ sẵn ở đây, vậy thì là địch mà không phải bạn rồi.

Ông nhìn thẳng vào người đàn ông che mặt đối diện, một bàn tay đặt lên chuôi kiếm.

Người nọ cũng không nói gì cả, cùng với Cao Kiệu nhìn nhau một lát, hai mắt lại chuyển vào Tiêu Vĩnh Gia ở phía sau, sau một lát mở miệng:

– Để nàng ấy lại, ta sẽ thả ngươi và con trai ngươi.

Giọng nói rất khàn và thô, rất khó nghe.

Cao Kiệu trầm giọng hỏi:

– Ngươi là ai?

Người nọ không trả lời, chỉ nói:

– Cao Kiệu, luận chỉ huy binh mã, có lẽ ngươi và ta có thể sánh ngang, nhưng luận võ công, ngươi chắc chắn không phải đối thủ của ta. Ta cũng không muốn gây khó dễ gì, ngươi cứ làm theo những gì ta nói, ta sẽ không nuốt lời.

Trong mắt Cao Kiệu hiện lên tia tức giận, ánh mắt nhìn quét đối phương một vòng, trong khoảnh khắc ngắn ngủi trong lòng hiện lên vô số ý nghĩ.

Ông không biết lai lịch của người đàn ông bịt mặt này, cũng không biết tại sao hắn lại muốn bắt Tiêu Vĩnh Gia làm con tin, nhưng đây hiển nhiên là một kinh địch, chưa kể hắn còn có hơn chục thuộc hạ mạnh mẽ.

Nếu như mình chỉ có một mình, vậy thì đấu một trận liều chết với đối phương là được. Nhìn lại hành trình hơn nửa đời người của mình, có sóng to gió lớn gì mà chưa từng gặp đâu, có gì phải sợ mười mấy kẻ địch ở trước mặt đây. Thế nhưng vào lúc này sau lưng ông còn có mẹ con Tiêu Vĩnh Gia.

Dưới tiền đề không thể hoàn toàn mười phần nắm chắc phần thắng, suy xét hàng đầu của ông chính là muốn bảo đảm sự an toàn của mẹ con nàng bình an.

Nơi này cách nơi hội hợp đã an bài trước đó đã không còn quá xa. Chỉ cần mình có thể bám trụ những người này, mấy người Cao Thất thấy mình không đến kịp theo đúng thời gian đã giao hẹn trước thì ắt sẽ tìm tới đây.

Cao Kiệu quay đầu lại khế dặn dò Tiêu Vĩnh Gia mang theo Tiểu Thất đến gần vách núi, tay ông siết chặt chuôi kiếm, lạnh lùng nói.

– Một đám chuột nhắt thậm chí ngay cả mặt cũng không dám để lộ, giấu đầu lộ đuôi mà dám nói như vậy, có phải là đối thủ hay không, người thử một lần sẽ biết.

Tiêu Vĩnh Gia đứng sau lưng ông đột nhiên hơi khom người nói với Tiểu Thất, bảo cậu đứng yên, mình thì bước lên sóng vai với Cao Kiệu, nói:

– Phu quân ta vừa hỏi ngài là ai, vì sao ngài lại không trả lời?

Người bịt mắt không nói gì.

Bà từ tốn nói:

– Năm xưa Nam Triều phát sinh nội loạn, huynh muội Mộ Dung nhân phu quân ta bận việc quân, cứu trợ dân chúng và bảo vệ Kiến Khang mà đã bắt ta tới địa phương người Tiên Bi ở phương Bắc. Mấy năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, phu quân cũng vẫn luôn tìm kiếm mẹ con ta, bây giờ cuối cùng đã tìm được rồi, người nhà ta có thể đoàn viên, ngài lại đột nhiên xuất hiện tại nơi này. Ngài không cùng một giuộc với đám người Hung Nô, nhưng cũng không phải tạm thời náy lòng tham mà là đã âm thầm thăm dò từ lâu, bằng không ngài sẽ không vào đúng lúc này mà xuất hiện tại đây để chặn bọn ta.

– Ngài dùng khăn che mặt không chịu để lộ thân phận, chứng minh ngài có quen biết với vợ chồng ta.

– Ngài ý vào đông người uy hiếp bắt giữ ta, mục đích có phải là giống như hoàng đế Tây Lương Lưu Kiến là muốn bắt ta uy hiếp Lý Mục hay không?

– Đường đường là đại trượng phu tại sao lại phải dựa vào một người phụ nữ để tác động vào cuộc chiến? Ngài coi ta...

Người bịt mắt kia khẽ khựng lại.

– Nàng cho rằng ta sẽ làm ra việc bỉ ổi giống như Mộ Dung Thế và Lưu Kiến hay sao?

Giọng ông ta thoáng lộ rõ sự kiêu ngạo.

Tiêu Vĩnh Gia khẽ gật đầu:

– Ta kính trọng cốt khí của ngài. Nhưng mà rốt cuộc mục đích của ngài là gì? Vừa rồi ta nghe giọng điệu của ngài có vài phần chân thực, đoán rằng chỉ cần ta ở lại, ngài sẽ tha cho hai cha con họ. Nhưng điều này lại khiến ta rất khó hiểu. Ta là trưởng công chúa

Nam Triều, nhưng hiện giờ người nắm giữ Nam Triều là Cao Thái Hậu, thân phận của ta từ lâu đã thay đổi, cũng không còn giá trị lợi dụng gì. Ngài lại phí công phí sức như thế, cả đường theo dõi mai phục, chỉ là để bắt giữ ta thôi hay sao? Ta nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là ngài và ta có thù oán cũ, ngài muốn trả thù ta...

– Không không, nàng hiểu lầm rồi, ta không có ý này...

Nghe Tiêu Vĩnh Gia nói như thế, cảm xúc của người bịt mặt lại không còn bất động không gợn sóng như lúc ban đầu nữa mà dần dần trở nên kích động, nghe thấy bà nói như thế thì vội vã bước lên trước lên tiếng phủ nhận ngay tắp lự.

– Nếu như không phải giống như Lưu Kiến lợi dụng ta, cũng không có thù oán, vậy thì ngài muốn bắt giữ ta rốt cuộc là có ý đồ gì?

Người bịt mặt như bị nghẹn họng không trả lời được.

Tiêu Vĩnh Gia nhìn ông ta rất lâu, ánh mắt như là xuyên qua tấm vải kia mà lộ nó để lộ khuôn mặt thật giấu đằng sau nó.

– Tuy là ngài che mặt, giọng nói cũng đã thay đổi, nhưng lại luôn khiến cho ta nhớ tới một người quen cũ. Ta cứ cho rằng ông ta đã chết rồi, cho nên vừa rồi mới không dám xác nhận bừa. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, ngoài người đó ra thì ta thật sự không nghĩ ra được người nào khác sẽ làm ra loại chuyện như này.

Trong lúc thê tử đối mặt nói chuyện với người bịt mặt, Cao Kiệu nghi hoặc nhìn nhìn, ánh mắt đảo qua lại giữa hai người.

– Mộ Dung Tây! Năm đó về sau ngài cũng chưa chết, có đúng không?

Bà bỗng đề cao giọng lên, hỏi thẳng ra.

Cao Kiệu giật mình, nhìn thẳng vào người kia, quát lên:

– Người thật sự là Mộ Dung Tây?

Người bịt mắt đứng hình một lúc rồi đột nhiên giơ tay kéo khăn che mặt xuống. Dưới ánh trăng lộ ra một khuôn mặt râu tóc rối bù, nước da có chút tái nhợt, không phải Mộ Dung Tây thì là ai?

Cao Kiệu giật mình. Ông có thể nào cũng không thể ngờ Mộ Dung Tây năm xưa một tay khôi phục lập lại Bắc Yến và xưng đế, sau đó xuôi nam đánh Cao Lương không lâu thì bị lan truyền tin là bạo bệnh mà chết, ngôi vị hoàng đế được truyền lại cho Mộ Dung Thế không ngờ đến nay vẫn còn sống và lại xuất hiện ở chỗ này.

Ông còn hơi sửng sốt trong giây lát, nhìn người đàn ông Tiên Bi đối diện không chỉ là đối thủ của mình trên chiến trường Bắc phạt hơn nửa đời người mà còn là người đã từng yêu thích và hâm mộ thể tử của mình, tới lúc này rồi vẫn còn ý đồ cướp nàng đi khỏi mình.

Đột nhiên, ông dường như bừng tỉnh ngộ. Thù mới hận cũ dâng lên trong lòng, ông không còn giữ được vẻ bình tĩnh như trước nữa.

Thanh trường kiếm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, đã bị rút ra khỏi vỏ. Cao Kiệu nghiêng răng nói:

– Người tới đúng lúc lắm, người muốn bắt giữ nàng thì phải qua ải của ta trước.

Mộ Dung Tây hừ mũi khinh thường:

– Cao Kiệu, Mộ Dung Tây ta còn sợ người hay sao?

Trong lúc nói chuyện, vẻ mặt đầy kiêu căng.

Cao Kiệu giận dữ, đột nhiên cảm giác được một bàn tay mềm mại đặt lên mu bàn tay mình.

Tiêu Vĩnh Gia đề lấy bàn tay đang rút kiếm kia của ông, nhìn ông, hơi lắc đầu.

– Mộ Dung Tây, năm đó dù đã như vậy mà ngài vẫn còn sống, cũng coi như trời cao đã chiếu cố cho ngài, ngài không tự hối cải mà còn muốn làm khó dễ vợ chồng ta, đạo lý này ở đâu? Vừa rồi ngài còn chưa trả lời ta, nửa đường ngài xuất hiện chặn đường muốn bắt ta, rốt cuộc là muốn gì?

Mộ Dung Tây vẫn không trả lời, ánh mắt sáng rực.

Cao Kiệu dù có ngốc đến mấy cũng làm sao mà không hiểu, lửa giận trong lòng lại bùng lên, kéo thê tử ra sau lưng mình, lại nghe Tiêu Vĩnh Gia nói tiếp:

– Ngài đã làm được mà không nói được đúng không? Có thể thấy được là ngài đui lý, không thể mở miệng, có đúng không?

Mộ Dung Tây muốn nói lại thôi.

Biểu cảm của Tiêu Vĩnh Gia đột nhiên trở nên lạnh đi, nói:

– Mộ Dung Tây, năm xưa lúc ngài cầu thân, nếu như ta có lòng với ngài, dù là phụ hoàng không đồng ý thì ta cũng sẽ tìm mọi cách để bắt ông ấy gật đầu. Khi đó ta đã coi thường ngài, ngài cho rằng nhiều năm sau lẽ nào ta sẽ thay đổi ư?

– Ngài nghe cho kỹ đây, ngày hôm nay ngài ý vào nhiều người bắt ta đi, Tiêu Vĩnh Gia này thà chết cũng không chịu khuất phục đâu.

Dù là ánh trăng có ảm đạm thì cũng không che giấu được biểu cảm xấu hổ trên khuôn mặt Mộ Dung Tây. Ông ta phát phát tay, ra hiệu cho tùy tùng lui ra, nét mặt khôi phục lại như cũ, lạnh nhạt nói:

– Ngày hôm đó nếu không phải bởi vì nàng thì ta cũng sẽ không bị Mộ Dung Thế làm hại được. Cũng may mà ta tìm được đường sống trong chỗ chết, cho nên mới có thù báo thù để tạ ơn thần linh phù hộ.

– Nhưng nàng đã nói như thế, Mộ Dung Ta cũng không phải hạng không biết xấu hổ. Người Tiên Bi bọn ta xưa nay có một quy quy tắc, khi thợ săn ra ngoài săn, có bắt được hay không cũng không sao, nhưng mà không có chuyện mũi tên không đặt trên dây cung, đao không rút ra khỏi vỏ, đây là không may mắn. Tối nay ta đã tới đây, nàng đừng mơ nói mấy câu là dễ dàng đuổi ta đi được...

Ông ta rút yêu đao ra, hai mắt nhìn thẳng vào Cao Kiệu.

– Ta với người Nam Triều này từ trước đến nay từng đối địch ở trên chiến trường. Nể mặt mũi nàng, tối nay ta sẽ cho hãn một cơ hội. Vừa rồi nàng nói ta ỷ vào đông người đúng không? Giờ ta và hãn sẽ đơn đả độc đấu. Chỉ cần hãn thắng được ta, ta sẽ rời đi ngay, từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt hai vợ chồng nàng nữa.

Cao Kiệu tuổi trẻ văn bát cổ võ kiêm tu, với xuất thân của ông, võ công kiếm thuật luyện thành cũng đều được truyền từ danh gia. Tiêu Vĩnh Gia biết trượng phu không hề kém, nhưng mà so sánh với Mộ Dung Tây với danh hiệu Đệ nhất mãnh tướng phương Bắc, muốn đánh thắng ông ta, trong mắt bà sợ rằng không có khả năng. Huống chi bao nhiêu năm qua ông đã quá lao tâm cố sức vì triều đình, sức khỏe bởi vì quá vất vả mà lâu ngày đổ bệnh, mấy năm nay lại liên tục tìm kiếm hai mẹ con bà, ông chắc chắn đã phải trải qua rất nhiều khó khăn gian khổ, dầm mưa dãi nắng, làm sao có thể thắng được Mộ Dung Tây đây?

Bà còn chưa kịp lên tiếng, bàn tay đã bị Cao Kiệu nắm chặt lấy, đầy ấm áp.

Ông quay sang Mộ Dung Tây:

– Mộ Dung Tây, trước kia ngươi mang lòng bất chính mới bị tiểu nhân lợi dụng làm hại. Thê tử ta bởi vì sai lầm đó của ngươi mới bị huynh muội Mộ Dung mưu tính mà bị vạ lây theo. Nàng lại chưa từng trách gì ngươi, thế mà ngươi lại đổ hết mọi sai lầm lên đầu nàng, đạo lý này đâu ra vậy?

Sắc mặt Mộ Dung Tây âm trầm, nhìn chăm chăm Cao Kiệu, lạnh lùng nói:

– Cao Kiệu, nếu ngươi sợ thì cứ nói ra là được.

Cao Kiệu rút kiếm ra khỏi vỏ.

“Phập” một tiếng, ông buông tay, mũi kiếm đã cắm sâu vào dưới đất.

Lưỡi kiếm được ánh trăng phản chiếu không ngừng rung lên.

Ông quay đầu lại nhìn con trai nhỏ bé vẫn luôn nghe lời ngoan ngoãn đứng ở đằng sau, đôi mắt mở tròn xoe đang nhìn cảnh tượng vừa rồi, khẽ cười:

– Thất Lang ơi, cha muốn dạy cho người Tiên Bi bất kính với mẹ con này một bài học. Con có sợ không?

Tiểu Thất lắc đầu:

– Con không sợ ạ!

Cao Kiệu bật cười thành tiếng, đi lên một bước xoa đầu cậu, đánh mắt ra hiệu cho thê tử đang đầy vẻ lo lắng giữ lấy Tiểu Thất, sau đó rút thành kiếm cắm dưới đất ra, bước tới về phía Mộ Dung Tây.

– Mộ Dung Tây, ngươi mấy năm làm hoạt tử nhân, ẩn nấp trong bóng tối, trơ mắt nhìn ngôi vị hoàng đế vốn dĩ thuộc về người bị cháu trai của ngươi chiếm lấy, nói vậy cuộc sống của ngươi chắc chắn chẳng tốt lành gì hơn Cao Kiệu ta. Oan gia ngõ hẹp, ngươi muốn chiến, thế thì chiến. Giữa hai chúng ta, thù mới hận cũ vừa lúc tính hết một lần đi.

Hết chương 159.

Chương 160

– Thiên vương!

Một tùy tùng khá lớn tuổi vừa rồi bị Mộ Dung Tây ra lệnh lui xuống không nhịn được đi lên gọi Dung Tây một tiếng để nhắc nhở.

Người này xuất thân Hạ Lâu thị quý tộc Tiên Bi. Trước kia Đồ Hà thị, Vệ thị bị Mộ Dung Thế thuyết phục phản bội Mộ Dung Tây, ủng hộ Mộ Dung Thế thượng vị, sau đó đã giết chết thân tín của Mộ Dung Tây. Hạ Lâu thị có quan hệ thân cận với Mộ Dung Tây, tuy nhiều năm ở tại Long Thành nhưng cũng bị thanh trừng, khi nghe tin đã mang theo bộ tộc bỏ trốn ngay trong đêm cho nên mới tránh thoát được một kiếp. Về sau tuy đã hội hợp được với Mộ Dung Tây tìm được đường sống nhưng lại không có chỗ để dừng chân. Trong mấy năm qua, không có thời khắc nào là không muốn đoạt lại vùng đất cũ, nhưng mà thực lực hai bên cách nhau quá xa, đành phải ẩn náu mai phục, âm thầm triệu tập nhân mã chờ đợi thời cơ.

Hiện giờ cơ hội đã sắp đến rồi.

Trước đây thất bại ở Lạc Dương, Mộ Dung Thế đã là bị tổn thương nguyên khí, hiện giờ tuy lại liên hợp với Tây Lương, nhưng mà muốn thắng Lý Mục không hề dễ dàng, khả năng không lớn. Mà một khi khai chiến, Lý Mục tất cũng sẽ toàn lực ứng phó.

Cái họ chờ chính là hai bên ác chiến, đến lúc đó chờ thời cơ ra tay. Không dám nói cái khác, nhân Mộ Dung Thế chưa kịp chuẩn bị mà đoạt lại Long Thành, thậm chí lúc chưa chuẩn bị này mà đánh hạ Yến quận phòng thủ trống không, cũng là hy vọng đáng mong chờ. Bởi vì sự việc can hệ trọng đại, bắt đầu từ một tháng trước, Mộ Dung Tây đã đích thân ẩn nấp ở vùng Nhạn Môn, thăm dò tin tức. Mấy ngày

trước, dựa theo kế hoạch, đoàn người vốn dĩ là muốn lui lại nhưng mà bất ngờ lại biết được Mộ Dung Tây có ý muốn bắt Tiêu Vĩnh Gia đưa đi cùng.

Theo như lời của Mộ Dung Tây, tất nhiên là bắt cóc Tiêu Vĩnh Gia để phòng ngừa sau này có thể dùng để uy hiếp Lý Mục.

Quyết định này tất nhiên là không tồi. Nhưng mà nghĩ cướp một con tin quan trọng từ trong đại doanh Hung Nô, khó khăn lớn thế nào có thể nghĩ.

Vì thận trọng, Hạ Lô không muốn nhiều chuyện, ban đầu cũng không tán thành Mộ Dung Tây đưa ra kế hoạch rõ ràng là có vẻ ngẫu hứng này, nhưng Mộ Dung Tây lại nhất quyết thực hiện, kiên trì muốn làm, Hạ Lô đành phải nghe theo mệnh lệnh của ông ta.

Chuyện tối nay vốn dĩ đều diễn ra theo đúng kế hoạch. Phía mình chỉ đối mặt với một Cao Kiệu, phần thắng rất lớn, chỉ cần bắt được người rồi mau chóng rút đi thì là xong. Không nghĩ tới sự việc lại đột nhiên nổi lên biến hóa như thế, khi thấy thiên vương bị vị công chúa Nam Triều kia nhận ra, dăm ba câu kích bác thì sự việc đã chệch ra khỏi quỹ đạo, mà nom cảm xúc của ông ta cũng như bị mất khống chế, lại muốn quyết đấu với Cao Kiệu thì nôn nóng, vội đi lên khuyên can.

— Đại sự làm trọng. Xin Thiên vương đừng vì chút hứng chí nhất thời mà làm hỏng kế hoạch ạ.

Mộ Dung Tây lại như không nghe thấy.

Thiên vương vũ dũng cái thế, rất có uy vọng ở trong người Tiên Bì, đáng tiếc là tính cách bảo thủ, thời điểm mấu chốt lại thường do dự không quyết đoán, không thể nhẫn tâm. Năm đó nếu ông ta nghe theo lời khuyên của mình sớm ra tay trừ khử Mộ Dung Thế đã bắt đầu có dị tâm thì cũng sẽ không đến mức xảy ra thảm biến về sau này.

Hạ Lâu thấy ông ta sắc mặt âm trầm, rút đao ra, cũng không quay đầu lại mà đi lướt qua mình đón lấy Cao Kiệu đang đi tới thì biết ông ta vẫn không chịu nghe mình, đành phải thềm thờ dài thườn thượt.

Cũng may luận quyết đấu, Cao Kiệu thoát nhìn cũng không phải đối thủ của thiên vương, việc đã đến nước này cũng chỉ mong ông ta có thể tốc chiến tốc thắng và mau chóng rời khỏi nơi đây.

Hạ Lâu không thể làm gì khác hơn là đành phải lui trở lại.

Nhiều năm trước, Cao Kiệu và Mộ Dung Tây tuy đã giao chiến với nhau nhiều lần trên chiến trường, nhưng đó chủ yếu chỉ huy binh mã tác chiến với tư cách là soái của hai bên, không có cơ hội để hai người thực sự rời khỏi chiến trường chiến đấu tay đôi với nhau.

Cao Kiệu tiếp được đao đầu tiên của Mộ Dung Tây vung về phía mình.

Đao kiếm giao nhau, trong tiếng leng keng chói tai, ông đã cảm nhận được một lực lượng vô cùng lớn giống như đè ép đến của đối phương, thậm chí hõ khẩu cũng bị chấn động, nếu không phải nhanh chóng lui về sau một bước dùng kỹ xảo để hóa giải một nửa lực lượng, chỉ sợ bảo kiếm bách luyện trong tay làm bạn với mình hơn nửa đời người đã bị gãy thành hai đoạn rồi.

Mộ Dung Tây nhìn Cao Kiệu vừa ra tay đã bị mình ép lui lại, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh, không cho ông có bất cứ cơ hội phản ứng nào, đao thứ hai chém tới.

Cao Kiệu chống đỡ thế tấn công liên tục của Mộ Dung Tây, từng bước mà lui về phía sau. Lưỡi đao cùng mũi kiếm không ngừng mà va chạm vào nhau, thậm chí uốn cong, bắn ra những tia lửa trong đêm.

Trong nháy mắt, hai người đã giao thủ hơn mười hiệp. Cao Kiệu vẫn luôn ở thế phòng thủ bất lợi, tình thế đáng lo ngại. Mà đao của Mộ

Dung Tây rất mạnh, từng bước tới gần, rất nhiều lần nếu không phải Cao Kiệu né tránh kịp thời chỉ sợ đã đổ máu tại chỗ rồi.

Tiêu Vĩnh Gia rất lo lắng. Thời tiết cuối mùa thu đầu đông, vào ban đêm rất lạnh, phía sau lưng bà lại thấm ướt mồ hôi, y phục dán cả vào người.

“Vút” một tiếng, hàn quang lóe lên, lưỡi đao lia tới cổ họng của Cao Kiệu.

Ông lại phải lui về sau một bước, cơ thể theo đó mà ngửa ra sau, bấy giờ mới tránh thoát được lưỡi đao chỉ còn cách yết hầu của mình không tới một tấc.

Đến lúc này, phía sau ông đã không còn nhiều đường lui nữa, chỉ còn hai bước nữa thôi là sẽ đập vào khoảng không, nơi đó là sườn núi cỏ dại mọc lan tràn.

Tiêu Vĩnh Gia căng thẳng đến mức gần như không thở nổi. Bà ôm chặt lấy Tiểu Thất, quay đầu cậu lại áp mặt vào mình không cho cậu nhìn. Nhưng mà Tiểu Thất lại tránh khỏi mẫu thân. Hai tay nhỏ bé của cậu nắm chặt thành quyền, nỗ lực quay đầu mở to hai mắt nhìn bóng dáng người đàn ông được gọi là phụ thân đang ở trong ánh đao ánh kiếm kia.

Một Dung Tây tuy nhìn như chiếm hết thượng phong nhưng liên tiếp chém hơn mười đao ra ngoài, đao nào cũng như muốn lấy mạng đối thủ nhưng đến phút cuối lại thất bại, càng nôn nóng hơn, thấy Cao Kiệu đã bị mình ép tới sát rìa vách núi, đáy mắt chợt lóe lên tia sát khí, quát to một tiếng, lại vung một đao nữa tới.

Một đao này ngưng tụ lực lượng mười phần của ông ta, lực thấu sống đao, dưới ánh trăng, lưỡi đao tựa như thác nước sáng như tuyết đánh về phía Cao Kiệu.

Cao Kiệu không hề né tránh, giơ kiếm lên đón đỡ.

Đao kiếm lại lần nữa va chạm vào nhau. Thanh Phong trong tay ông cuối cùng cũng không chịu nổi lực đạo của đao, bị bẻ cong và gãy thành hai đoạn.

“Keng” một tiếng, đốm lửa văng khắp nơi, một đoạn kiếm gãy bay lên giữa không trung sau đó rơi xuống dưới đất.

Thứ còn lại trong tay Cao Kiệu là một thanh kiếm gãy dài không quá một thước, khoảng cách giữa hai người đột nhiên trở nên rất gần.

Mộ Dung Tây hét to “nhận lấy cái chết đi”, lưỡi đao tiếp tục bổ tới Cao Kiệu.

Ông ta liệu định Cao Kiệu chắc chắn sẽ lại lặp lại động tác di chuyển như cũ để hóa giải. Cho nên một đao này chỉ là hư đao mà thôi. Trước khi xuất đao, ông ta cũng đã nghĩ xong sát chiêu tiếp theo, nhất định phải thấy máu, đồng thời không cho Cao Kiệu bất kỳ cơ hội nào để né tránh.

Bên trong con ngươi của Cao Kiệu phản chiếu rõ ràng hai điểm ánh sáng trắng như tuyết từ phía đối diện. Đó là cái bóng của lưỡi đao dưới ánh trăng rơi vào trong con ngươi của ông biến thành hai điểm trắng.

Điểm trắng kia càng lúc càng lớn, chớp mắt đã đến gần.

Mộ Dung Tây đột nhiên lật tay, đổi thành chém nghiêng.

Một cảnh tượng khiến người ta không tưởng được đã xảy ra.

Khi mà mỗi người đều cho rằng Cao Kiệu sẽ dùng chiêu cũ lại lần nữa xê dịch để tránh né sát chiêu này, ông không những không thối lui mà ngược lại vào lúc Mộ Dung Tây chuyển tay muốn thay đổi đường đi của đao nhằm cắt đứt đường lui của ông thì trong nháy mắt, ông lại dùng thân đón lấy hướng đao kia.

“Soẹt” một tiếng, lưỡi đao chạm vào người.

Trong khoảnh khắc, quần áo bị lưỡi đao sắc bén rạch một đường. Một vết chém dài sâu hơn một inch kéo dài từ ngực đến một bên vai ông, máu từ vết thương tuôn ra.

Tiểu Thất giãy giụa thoát khỏi cái ôm của mẫu thân, muốn chạy ra nhưng lại bị Tiêu Vĩnh Gia từ phía sau ôm chặt lấy.

Mộ Dung Tây không thể ngờ rằng đối mặt với sát chiêu của mình Cao Kiệu không những không tránh mà còn lại tới gần lấy thân đón đao.

Ông ta nhất thời không kịp phản ứng, tay cầm đao hơi khựng lại. Trước khi ông ta có thể làm ra phản ứng hữu hiệu tiếp theo, thì Cao Kiệu trước đó luôn ở thế phòng thủ cuối cùng đã ra tay. Cũng là lần ra tay duy nhất của ông, nhanh như tia chớp, không để cho kẻ địch có nửa phần cơ hội.

Mộ Dung Tây chỉ thấy trước mắt xẹt qua một đạo kiếm mang, cổ chợt lạnh buốt.

Lưỡi kiếm gãy kề vào cổ họng của mình.

Một đoạn râu của ông ta đã bị kiếm khí tước đứt, sượt qua một bên gò má của ông ta rồi rơi xuống đất. Cả người Mộ Dung Tây cứng đờ, máu toàn thân đột nhiên trở nên nóng bỏng, hai mắt trợn lên, cánh tay cầm đao kia chỉ mới hơi cử động một chút thôi, yết hầu đã đau đớn không chịu nổi.

Máu từ dưới làn da bị cắt vỡ chảy ra.

– Kiếm tuy đã gãy, những lưỡi vẫn còn đó.

– Mộ Dung Tây, ngươi thua rồi.

Tiếng nói của Cao Kiệu ngay bên tai ông ta.

Một khắc trước máu còn nóng bỏng thì theo âm thanh này mà đột nhiên lạnh xuống. Mộ Dung Tây cảm thấy vết hầu buông lỏng, cảm giác đau đớn biến mất. Ông ta đứng chết trân tại chỗ, giữ nguyên tư thế ban đầu, không thể cử động. Máu dọc theo lưỡi dao mà vẫn được ông ta nắm chặt trong tay chậm rãi ngưng tụ cùng nhau, cuối cùng hóa thành giọt máu từ trên mũi dao nhỏ xuống dưới đất.

– Cảnh Thâm!

– Cha ơi!

Hai tiếng gọi vang lên bên tai ông ta.

Ông ta xoay cái cổ cứng ngắc của mình, chậm rãi quay đầu lại, nhìn Cao Kiệu ném thanh kiếm gãy sang một bên sỏi bước về phía Tiêu Vĩnh Gia và cậu bé đang chạy đến. Lúc ban đầu, bước chân của ông vững vàng, đi được vài bước bước đi trở nên chậm hẳn rồi đứng lại, rồi lại thẳng người lên tiếp tục bước về phía trước.

– Cảnh Thâm, mình sao rồi?

Tiêu Vĩnh Gia lao tới đỡ lấy Cao Kiệu, đỡ ông ngồi xuống dưới đất. Máu từ vết thương trên ngực ông không ngừng chảy xuống, nhuộm đỏ y phục của ông.

Tiêu Vĩnh Gia quỳ bên người ông, hai tay run rẩy, dùng răng cắn xé váy ra quấn lên vết thương trên người trượng phu.

– Nàng đừng lo, chỉ là vết thương ngoài da thôi, ta không sao đâu.

Đau đớn và bị mất máu làm sắc mặt Cao Kiệu tái nhợt đi, nhưng biểu cảm của ông lại rất nhẹ nhàng, an ủi thê tử, thậm chí ông còn cúi đầu nhẹ nhàng hướng dẫn Tiêu Vĩnh Gia cách băng bó vết thương để cầm máu nhanh nhất có thể.

Tiêu Vĩnh Gia rưng rưng nước mắt theo hướng dẫn của trượng phu băng bó vết thương cho ông. Xong rồi, Cao Kiệu lại cầm lấy bàn tay

lạnh như băng dính máu của thê tử mà trấn an, sau đó quay sang với Tiểu Thất vẫn luôn đứng bên cạnh đang nhìn mình, khẽ cười nói:

– Cha vô dụng. Có phải Tiểu Thất thất vọng về cha lắm phải không?

Tiểu Thất cắn chặt răng, dùng ánh mắt sùng bái nhìn phụ thân của mình, lắc đầu thật mạnh.

– Cha chảy nhiều máu mà nói không đau. Cha chính là đại anh hùng ạ.

Cao Kiệu cười to, nâng cánh tay không bị thương lên ôm lấy con trai bé bỏng vào lòng, ghé sát vào tai cậu nói khẽ:

– Chờ trở về rồi, cha sẽ dạy con đọc sách viết chữ nhé?

Tiểu Thất lại gật đầu thật mạnh.

Mộ Dung Tây chăm chú nhìn, bỗng nhiên xoay người, gươm đao lên, từng bước một đi tới.

Sau khi Tiêu Vĩnh Gia băng bó vết thương cho trượng phu xong vẫn luôn chú ý tới động tĩnh của đám người Mộ Dung Tây phía sau không xa, thấy ông ta cầm đao đi tới bên này, ánh đao chiếu ra gương mặt vặn vẹo, không khỏi hoảng sợ, lập tức đứng lên lạnh lùng nói:

– Đã đánh cuộc thì phải chịu thua! Mộ Dung Tây, vừa rồi nếu không phải phu quân ta dừng tay kịp lúc thì ngài đã bỏ mạng tại chỗ rồi. Ngài còn không đi, chẳng lẽ còn muốn nuốt lời?

Mộ Dung Tây dừng bước, nhìn Tiêu Vĩnh Gia dưới ánh trăng. Đây là trường công chúa Nam Triều, năm xưa ngay từ ánh mắt đầu tiên khi mình nhìn thấy nàng, trái tim mình đang trao ra rồi. Về sau nếu không phải bởi vì nàng, đêm đó mình cũng không đến mức đánh mất cảnh giác rồi bị đưa cháu trai dễ như trở bàn tay mà sát hại.

Đứa cháu trai Mộ Dung Thế của ông ta tâm cơ thâm trầm, khiến người ta sợ hãi, nhưng ông ta lại không biết, trước khi gã sinh ra, lúc mình còn là thiếu niên đã từng uống nhầm thuốc độc. Để giải độc, ông ta đã dùng đủ phương pháp, trong đó không thiếu phương thức lấy độc trị độc.

Trong thời gian hơn một năm chữa bệnh đó, ông ta cảm thấy như đang ở luyện ngục, đã mấy lần đi qua tử môn quan, đi rồi mà quay lại, đau đớn khủng khiếp. May mắn là thể chất ông ta khỏe mạnh, vượt xa người thường, rốt cuộc lành bệnh, kể đó, ông ta dần dần phát hiện cơ thể mình cũng theo đó mà biến hóa, giống như là họa được phúc, có khả năng kháng độc hơn cả người thường.

Đêm hôm đó, sau khi bị đâm ngã xuống đất, gần như là phản ứng theo bản năng, ông ta lập tức bế khí giả chết, sau đó thì ngất đi.

Cũng do trời cao muốn cho ông ta một con đường sống. Đầu tiên là Mộ Dung Thế quá tự tin đối với thanh chuỷ thủ đã được tôi độc được kia, lúc rời đi cũng không hề cẩn thận kiểm tra xem “thi thể” mà mình bỏ lại. Cộng thêm đứa cháu gái Mộ Dung Triết của ông ta cuối cùng còn niệm chút tình nghĩa quan hệ huyết thống mà đến kịp thời ngăn cản phản quân chuẩn bị ngược đãi đối với “thi thể” của mình, an bài cho người vận chuyển mình trở về Long Thành để an táng.

Ngày hôm sau, ông ta bị bó trong chiếu được đưa lên xe ngựa trở về Long Thành, trên đường đi thì tỉnh dậy. Mấy binh lính Tiên Bi vận chuyển thi thể thấy ông ta đã chết rồi mà sống lại thì đều kinh sợ, lại bình thường vẫn khiếp sợ trước oai uy của ông ta, nào dám phản kháng, cuối cùng đã đi theo ông ta.

Chính vì như thế ông ta mới may mắn sống sót, chờ đợi báo thù.

Trong những ngày tháng sống cuộc sống không khác gì hoạt tử nhân không thấy ánh mặt trời, không có giây phút nào ông ta không tính kế báo thù, mỗi khi nhớ tới Tiêu Vĩnh Gia thì càng yêu hận đan xen, khó mà bình tĩnh nổi.

Trước kia mình từng yêu nàng sâu sắc, nhiều năm sau bởi vì nàng mà đã phải trả cái giá thể thâm như thế, mong nàng có thể đáp lại mình, điều này có gì sai?

– Vừa rồi Cao Kiệu dùng gian kế mới thắng được ta. Năm xưa hãn Bắc phạt cũng bởi vì bị ta ngăn cản cho nên mới thất bại quay về. Hãn luôn là bại tướng dưới tay ta. Mộ Dung Tây ta ngoài không phải người Hán, văn tài không bằng hãn ra thì có điểm nào kém hơn Cao Kiệu?

Mộ Dung Tây nói.

Tiêu Vĩnh Gia tức giận nói:

– Mộ Dung Tây, ngài so với trượng phu ta còn kém rất xa. Chỉ bởi vì triều đình Đại Ngu vô năng mới khiến cho đám man di các người có cơ hội tiến về phía Nam, hôm nay ta không bàn về những hành vi man rợ chông chất của các người, ta chỉ nói một điều thôi. Ngày đó sau khi đánh hạ Cao Lương, ngài để mặc cấp dưới phóng túng cướp bóc dân chúng tay không tấc sắt, lạm sát kẻ vô tội, hành vi như thế có khác gì động vật, khác gì Mộ Dung Thế cháu trai của ngài? Ngài gặp phải bão ứng cũng là do ngài tự gieo gió gặt bão. Ngày đó ngài may mắn còn sống là do trời cao giữ mạng của ngài. Năm xưa ngài tự xưng là từng đọc Kinh, Sử, Tử, Tập. Luận trí tuệ, luận khí độ, luận đạo làm người, ngài kém xa trượng phu ta một trời một vực! Ngài còn thể diện gì mà dám chất vấn như thế?

Bà cười nhạt nói tiếp:

– Ta chỉ cầu xin ngài một việc. Từ nay về sau đừng bao giờ nhắc đến ta nữa. Tiêu Vĩnh Gia ta không dám nhận tình cảm của ngài đâu.

– Ngài cho rằng ngài thật lòng có tình cảm với ta? Không hề, ngài chẳng qua là không cam lòng, tự lừa mình dối người thôi!

Mộ Dung Tây yên lặng nhìn Tiêu Vĩnh Gia. Cánh tay cầm đao đang giờ lên như bị thứ gì đó vô hình rút đi toàn bộ sức lực. Mũi đao vẫn

còn vết máu từ từ buông xuống, cuối cùng chống dưới mặt đất bên chân ông ta.

Tiêu Vĩnh Gia nói xong cũng không hề nhìn ông ta, quay người lại nâng Cao Kiệu dậy, một tay khác nắm lấy tay của Tiểu Thất, dịu dàng nói:

– Chúng ta đi thôi.

Hai mắt Cao Kiệu cay xè nhức lên, lặng lẽ nắm chặt lấy bàn tay của thê tử đang chìa về phía mình, đứng lên.

Đêm đã qua đi.

Mặt trời nơi xa đang ló dạng, ánh ban mai mờ ảo.

Một nhà ba người đỡ lấy nhau tiếp tục đi về cuối con đường.

Hạ Lâu mang theo người đi đến bên Mộ Dung Tây nhìn theo ba người đang đi kia, chần chừ một chút thấp giọng hỏi một câu.

Biểu cảm của Mộ Dung Tây cứng ngắc, nhìn chăm chú vào mấy bóng dáng phía trước, khẽ lắc đầu.

Hạ Lâu yên lặng một lát, nói:

– Nơi đây không nên ở lâu. Nếu như thế, xin thiên vương cũng mau chóng lên đường thôi.

– Tướng công, trưởng công chúa, nô đến muện ạ.

Đúng lúc này, phía đối diện có hơn mười bóng người đang lao đến, chẳng mấy chốc đã đến nơi, chính là đám người Cao Thất không đợi được Cao Kiệu đúng hẹn đã sốt ruột tới tìm.

Hai bên gặp nhau, Cao Thất trông thấy Tiêu Vĩnh Gia và Tiểu Thất thì kích động tột độ, nước mắt tuôn trào mang theo người của mình muốn quỳ xuống nhưng lại bị Tiêu Vĩnh Gia ngăn cản.

Cao Thất lau nước mắt, vui mừng đi lên đang định bế chủ nhân nhỏ của mình tiếp tục lên đường, đột nhiên, trên con đường phía sau ở phương hướng doanh trại lại có tiếng vó ngựa ầm ầm đang phóng nhanh, xen lẫn trong đó còn có tiếng bước chân. Như là có một đội nhân mã đang từ hướng doanh trại Hung Nô đuổi theo.

Sắc mặt Cao Thất biến đổi quay đầu lại nhìn, vừa bế chủ nhân nhỏ của mình vừa sai người che chở gia chủ mau chóng rút lui, lại nghe Tiêu Vĩnh Gia nói:

– Từ đã.

Trên con đường đối diện, ánh lửa sáng rực, một đoàn nhân mã ít nhất mấy trăm người cầm cây đuốc đã rơi vào tầm mắt.

Dưới ánh nắng ban mai mờ ảo và ánh lửa chiếu rọi thoáng có thể nhìn thấy rõ đoàn người đó không mặc trang phục binh Hung Nô. Người dẫn đầu kia dường như là một vị tướng trẻ người Hán. Thanh niên kia thị lực rất tốt, vừa nhìn về phía trước một cái đã hô to:

– Cháu là Cao Hoàn đây. Đằng trước có phải bá phụ bá mẫu không ạ?

Tiêu Vĩnh Gia cả một đêm căng thẳng cuối cùng đã hoàn toàn thả lỏng, hai chân mềm nhũn, cả người lão đảo được Cao Kiệu đứng bên đỡ lấy.

Cao Thất cũng thở phào nhẹ nhõm, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, đáp lại:

– Lục lang quân. Ở đây đúng là tướng công và trưởng công chúa!

Cao Hoàn mang theo nhân mã chạy vội tới, nét mặt mừng rỡ khôn nguôi, cười rất tươi, khi thấy toán người Mộ Dung Tây gần đó mặt người nào cũng tỏ vẻ khấn trương rút đao ra, biết là kẻ địch không phải bạn, sai nhân mã bao vây họ lại, mình thì xông đến trước mặt

Cao Kiệu và Tiêu Vĩnh Gia, chào hỏi hai người, lại thấy trước ngực Cao Kiệu có vết máu thì hoảng hồn, hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Cao Kiệu nói:

– Ta không sao. Bên tỷ phu của cháu thế nào rồi?

Kỳ thực nhìn thấy Cao Hoàn xuất hiện tại đây thì ông đã đoán được tình hình rồi.

Quả nhiên, nghe Cao Hoàn nói:

– Bá phụ bá mẫu yên tâm, tỷ phu đã đánh hạ được thành quan, cháu mới đi đón được bá phụ bá mẫu đó ạ.

Cậu nói xong quay sang nhìn đám người Mộ Dung Tây bị binh lính bao vây, hỏi thân phận những người đó, biết người cầm đầu kia lại là Mộ Dung Tây từng là hoàng đế Bắc Yến thì ngớ ngàng, ngay sau đó sắc mặt chuyển sang âm trầm, ra lệnh một tiếng, mấy trăm quân sĩ lập tức giương cung cài tên, nhắm vào đám người Mộ Dung Tây.

Sắc mặt Hạ Lâu tái mét.

Nếu như mấy trăm thiết cung đồng thời được phóng ra, đám người mình có kết cục như nào có thể nghĩ. Y nhìn sang Mộ Dung Tây. Ông ta lại như đứng ngoài cuộc, vẫn đứng thẳng tắp không nhúc nhích, dưới tình thế cấp bách y cũng không rảnh lo cái khác, cuống quít nói:

– Cao tướng quân, mới vừa rồi thiên vương đã tha cho ngài và trưởng công chúa, ngài không báo đáp thì thôi, tại sao lại đối với bọn ta như thế, đạo lý này ở đâu?

Cao Hoàn cười lạnh:

– Mộ Dung thị không một ai là tốt cả. Đám các người dù có chết cũng chưa hết tội! Ngày hôm nay các người bị chết trong tay ta, có trách

thì trách số mệnh của các người đi.

– Toàn bộ nghe lệnh, không tha cho bất cứ kẻ nào hết.

Cậu cao giọng ra lệnh.

Binh lính đồng loạt kéo căng dây cung.

Hạ Lâu thấy trên mặt vị tướng quân trẻ tuổi này tràn đầy sát khí thì kinh hãi, vội chạy về phía Cao Kiệu và Tiêu Vĩnh Gia, lại bị mũi tên trận chắn bước chân, bèn hô to:

– Cao tướng công, trưởng công chúa! Vừa rồi nếu không phải thiên vương tha cho, các người..

Lời nói của y bị gián đoạn bởi một trận cười đột ngột từ phía sau.

Mộ Dung Tây ngửa mặt lên trời cười to, rồi quay sang Cao Hoàn, đưa tay chỉ vào Hạ Lâu cùng mười mấy tùy tùng phía sau.

– Những người này toàn bộ thuộc bộ lạc Hạ Lâu, nhiều thế hệ con cháu gánh vác trách nhiệm hiến tế canh gác, vẫn luôn thủ ở Long Thành, chưa từng tiến vào Trung Nguyên. Trước khi ta xưng đế cũng vẫn luôn khuyên ta sớm ngày trở về. Mấy năm nay, những người trung thành với ta đã bị Mộ Dung Thế tàn sát, mong người có thể buông tha cho họ...

– Thiên vương, chúng tôi nguyện cùng sống cùng chết với thiên vương.

Hạ Lâu và tùy tùng cùng chạy lại gần Mộ Dung Tây, biểu cảm kích động, quỳ xuống dập đầu.

Mộ Dung Tây lại như không nghe thấy, tiếp tục nói:

– Người Tiên Bi ta xin thề với thần linh, họ sẽ mang theo bộ tộc quay lại quan ngoại, từ nay về sau không đặt chân đến Trung Nguyên

một bước. Nếu vi phạm lời thề, không chỉ con cháu hậu duệ, mà đời đời di đoạ!

– Còn ta...

Ông ta dừng một chút.

– Tiểu Cao tướng quân, ngài muốn lấy mạng của ta, mạng của Mộ Dung Tây ta ở đây, không cần người động thủ, tự ta sẽ chấm dứt nó. Cuộc đời ta giết người vô số, một cái mạng này đều không hề lỗ, chết có gì tiếc.

Ông ta lại ngửa mặt lên trời cất tiếng cười to, như thể điều này vẫn chưa đủ để trút hết cảm xúc của mình vào lúc này lại thét lên một tiếng thật lớn. Tiếng gào thét hùng hậu, có phần uất, có thể lường, có tự giễu.

– Mộ Dung Tây ta nửa đời tung hoành loạn thế, đã làm danh tướng, đã làm hàng nô, đã làm người chết, cũng đã làm hoàng đế, hôm nay thua tại nơi này, không phải người hại ta, mà là trời hại ta.

Giữa tiếng gào thét, ông ta đột nhiên giơ đao trong tay lên, nhắm mắt ngửa cổ, lưỡi dao đặt vào cổ họng và kéo ngang.

– Thiên vương!

Hạ Lâu kinh hoàng sắc mặt tái nhợt, lao tới ngăn cản nhưng đã muộn một bước, những người khác chưa kịp lao tới thì đao đã chạm tới một bên cổ Mộ Dung Tây.

Ngay khi ai nấy cho rằng máu sắp bắn cao ba trượng, đột nhiên, kèm theo một tiếng rít một mũi tên xé rách không khí phóng thẳng tới hướng Mộ Dung Tây, nhanh như chớp giật, tựa như sao băng, trong nháy mắt đã đến gần.

“Đinh” một tiếng.

Cùng với tiếng kim thiết va chạm nhau, đầu sắt của chùy mũi tên đập vào sống đao, khiến thanh đao lập tức văng ra xa.

Mộ Dung Tây trợn mắt, nhìn phương hướng mũi tên bắn tới.

Cao Kiệu đứng ở nơi đó.

Ánh nắng ban mai trở nên trắng xóa hơn, có lẽ là động tác vừa rồi động đến vết thương mà sắc mặt của ông trắng bệch lên, nhưng biểu cảm lại rất bình tĩnh, thân hình gầy gò đứng thẳng tắp.

– Mộ Dung Tây, người cũng coi như là người có cá tính, hôm nay tạm tha cho người một mạng.

– Người nghe cho kỹ đây, bất kể là Trung Nguyên hay cái gọi là thủ đô Bắc Yến, không một phân một tấc đất dưới chân người thuộc về chủng tộc các người. Nhớ kỹ những lời người vừa nói, mang theo người của người quay trở lại nơi mà các người nên đi đi.

Cao Kiệu nói, từng câu từng chữ.

Trong ánh mắt tràn ngập sùng bái của Tiểu Thất đang ngửa đầu nhìn mình, ông từ tốn buông thiết cung xuống, nhìn sang thê tử.

Tiêu Vĩnh Gia cùng trượng phu bốn mắt nhìn nhau, bà khẽ mỉm cười với ông.

Bao nhiêu yêu thương trù mến đều tan vào nụ cười này, tất cả đều không cần lời nói nào cả.

Mộ Dung Tây yên lặng nhìn vợ chồng ông một lát nhắm mắt lại, khi mở mắt ra đột nhiên giơ tay, một tay cầm chuôi đao, một tay cầm mũi đao, mười ngón phát lực.

“Keng” một tiếng, đao kia đã bị ông ta bẻ gãy thành hai đoạn.

– Đợi báo thù xong, ta sẽ mang theo bộ tộc quay về Long Thành, cuộc đời này sẽ không bước vào Quan Trung một bước! Nếu có vi

phạm lời thề thì sẽ như cây đao này, không có kết cục tốt!

Đoạn đao bị cắm dưới đất, Mộ Dung Tây xoay người rời khỏi.

Hạ Lâu hoàn toàn thờ phào, vội vàng tạ lễ với Cao Kiệu sau đó mang theo những người còn lại đuổi theo Mộ Dung Tây.

Bóng dáng đoàn người mau chóng biến mất nơi cuối con đường trong tia nắng ban mai.

Bá phụ đã thả Mộ Dung Tây, Cao Hoàn đành phải thôi. Trông thấy y phục của ông nhuốm máu tươi, vết thương tuy đã được băng bó nhưng máu vẫn không ngừng thấm ra ngoài thì sốt ruột gọi người mang thuốc trị thương tới. Nhân lúc Tiêu Vĩnh Gia bôi thuốc cho Cao Kiệu, cậu đi lên bế lấy Tiểu Thất đang nghiêng đầu tò mò nhìn mình, cười hỏi:

– Đệ là Tiểu Thất Lang của Cao gia đúng không nè? Huynh là a huynh của đệ đó. Mau gọi Lục huynh đi nào.

Tiểu Thất không hề sợ hãi, giãy chui ra khỏi vòng tay của cậu, đứng thẳng, sau đó học theo lễ bái mà mẫu thân đã dạy mình, hành lễ bái với Cao Hoàn, cung kính gọi cậu một tiếng “Lục huynh”.

Trong số những con cháu của Cao gia, từ trước kia Cao Hoàn đứng hàng nhỏ nhất, được gọi là huynh thì đây là lần đầu tiên, tức thì mặt mày nở hoa hớn ha hớn hở kêu lên sung sướng, lại bế bổng Tiểu Thất lên.

Tiểu Thất lại nói:

– Mẹ nói đệ còn có a tỷ và tỷ phu nữa, Lục huynh ới, khi nào đệ mới được gặp họ ạ?

Cao Hoàn đang muốn trả lời, bỗng nhiên, một người đưa tin phi nước đại từ trên đường phương hướng thành quan đến đây, người nọ thấy Cao Hoàn, cao giọng hô:

– Lục lang quân! Cao tướng quân có tin gấp muốn gửi cho ngài. Nói nếu ngài gặp Đại Tư mã thì xin chuyển giao ngay. Gấp...

Người mang tin tức này là Cao Dận phái tới, vốn là bộ chúng của Cao gia, lúc đầu không nhìn thấy Cao Kiệu cùng Tiêu Vĩnh Gia, chờ tới gần rồi mới nhận ra hai người, giật mình hoảng hốt nhảy xuống lưng ngựa quỳ xuống chào hỏi.

Bầu không khí khẩn trương lên.

– Đã xảy ra chuyện gì? – Cao Kiệu hỏi.

– Kiến Khang bị Vinh Khang chiếm đóng rồi ạ. Vinh Khang bắt cóc Thái Hậu cùng bệ hạ, chiếm hậu cung, ức hiếp quan lại, cướp bóc dân chúng, làm đủ mọi tội ác. Cao tướng quân được biết tin tức đã mang binh quay về, đồng thời gửi tin để báo Đại Tư Mã biết được ạ.

Người mang tin tức vừa trình thư của Cao Dận lên vừa bẩm báo sự việc.

Hết chương 160

Chương 161

Sau khi Lưu Kiến xưng đế định đô tại Đại Đồng, mấy năm nay, để đề phòng Lý Mục bắt phạt mà đã xây dựng Nhạn Môn làm quan ải phòng thủ thứ nhất. Châu Hồn Nguyên nằm ở phía Bắc Nhạn Môn và phía Nam Đại Đồng là đạo phòng tuyến thứ hai, nơi đó cũng có lạc binh thiện giáp, truân lương thảo mã.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của ông ta, lần này là hợp binh cùng với Mộ Dung Thế ở Nhạn Môn, tiêu diệt Lý Mục ở ngay quan khẩu thứ nhất. Nhưng không ngờ binh mã của Mộ Dung Thế còn đang trên đường đến thì vào nửa đêm Lý Mục đã như thần binh giáng thế xuất hiện ở trước thành quan.

Toàn bộ người Hung Nô trong doanh trên từ Lưu Kiến dưới đến quân tốt đều không có phòng bị. Lưu Kiến tuy vội vàng chỉ huy ứng phó nhưng đã quá muộn. Binh Hung Nô từ trong mơ bị đánh thức vội vã đi thành quan, đang nỗ lực đối kháng từng đợt tấn công mạnh mẽ của kẻ địch thì hướng doanh trại lại nổi lên ánh lửa hừng hực dâng cao tận trời.

Chút ý chí còn sót lại đã theo thế lửa lớn này bị thiêu rụi hoàn toàn.

Đại thế đã mất, Lưu Kiến biết cứ tiếp tục tử thủ tại Nhạn Môn không chừng toàn quân sẽ bị diệt tại đây. Hiện giờ chỉ đành lui về mà tính kế tiếp theo, từ bỏ Nhạn Môn, từ phía Bắc lui về châu Hồn Nguyên, đổi sang hội hợp với Mộ Dung Thế ở nơi đó tiếp tục tính kế.

Vào lúc bình minh, trận lửa lớn kia cháy hừng hực cả đêm cuối cùng cũng tắt.

Trên chiến bào của Lý Mục in đầy dấu vết của những trận chiến đẫm máu. Lúc hắn mang theo tướng sĩ xuyên qua thành quan thì máu của người Hung Nô còn đang không ngừng nhỏ giọt từ khe hở trên áo giáp trên vai hắn chảy xuống.

Bên trong thành quan, liên doanh rộng lớn đã trở thành đất cháy, những đám khói xanh tiếp tục bốc lên từ những bức tường sụp và đổ vỡ nát. Dọc theo con đường dẫn đến thủ đô Đại Đồng của Tây Lương, nơi nơi đều là ủng giày và binh khí của người Hung Nô khi chạy trốn đánh rơi, thi thể nằm la liệt ngang dọc, xác chết chất thành đống, mùi máu tanh nồng nặc lan theo gió, tràn ngập mọi góc ngách, cho thấy chỉ mới qua một đêm mà nơi này đã từng xảy ra một trận chiến thảm khốc cỡ nào.

Mấy ngày sau, Lưu Kiến cuối cùng cũng chạy trốn tới Hồn Nguyên, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bắt đầu chinh chiến lại tàn binh, triệu tập quân đội còn lại vốn trú đóng tại nơi này đầy đủ, bài binh bố trận ở vùng Lĩnh Quan, một mặt phòng bị trận tiến công thứ hai của Lý Mục, một mặt nôn nóng chờ đợi quân đội Bắc Yến đến.

Theo tin tức mà trước đó ông ta nhận được, ngày mà Lý Mục đánh bất ngờ Nhạn Môn, quân đội của Mộ Dung Thế đã chạy đến vùng Tử Kinh Quan. Sau khi gã nhận được tin khẩn cấp của mình thì đã thay đổi tuyến đường tới đây, dựa theo lộ trình mà tính toán thì nhiều nhất là ba bốn ngày sau nhất định có thể tới.

Suốt một ngày, thám tử như đèn kéo quân không ngừng ra vào soái doanh của Lưu Kiến, nhưng mà tin tức mang đến lại làm ông ta nổi trận lôi đình.

Quân đội của Lý Mục đã đuổi theo, chỉ còn cách Hồn Nguyên không tới trăm dặm, muộn nhất là trong vòng một hai ngày nữa sẽ đến nơi.

Mà quân đội Bắc Yến thì lại mãi không thấy bóng dáng đâu.

Mộ Dung Thế rõ ràng đã qua Tử Kinh Quan, và hôm qua đã đến Hắc Thạch Lĩnh, khoảng cách với nơi này cũng chỉ có một hai ngày lộ

trình, không biết vì sao lại đột nhiên dừng ở đó, không tiến thêm bước nào nữa.

“Choang” một tiếng, một chiếc ấm đồng chạm kim bị đập mạnh xuống đất, bẹp dúm tại chỗ, rượu trong ấm đổ tràn ra sàn.

Thời tiết đã chuyển sang rét lạnh, trong trướng cũng không dùng bếp lò để sưởi ấm, Lưu Kiến lại cười tr@n, người đầy mồ hôi nóng, mắt đỏ ngầu do bị rượu kích thích, cứ đi đi lại lại, phát ra một tiếng gầm giận dữ, ngay cả binh lính ngoài lều cũng có thể nghe rõ.

– Lý Mục sắp đuổi tới rồi, tại sao gã còn chưa tới?

Chung quanh đứng đầy thuộc cấp cùng cấp dưới của ông ta, không một ai dám lên tiếng.

Những lời nguyên rủa và lăng mạ liên tục phát ra từ miệng ông ta.

Ngay một lát trước đó thôi, lúc ông ta còn đang chờ mỗi con mắt thì một tin tức mới nhất được gửi đến.

Mộ Dung Thế biết được Mộ Dung Tây mà năm xưa mình cho rằng đã chết thì nay hãy còn sống, chẳng những còn sống mà còn âm thầm câu kết với quý tộc Tiên Bi đã bỏ trốn với nhau, vô cùng có khả năng muốn nhân cơ hội này ngóc đầu trở lại, âm mưu gây hỗn loạn.

Toàn bộ kế hoạch của Mộ Dung Thế đến lúc này đã bị quấy nhiễu. Mấy ngày trước, khi gã biết được tin tức Lý Mục đã đến trước và lấy được Nhạn Môn, người Hung Nô bị bắt ép lại lui về vùng Hồn Nguyên, gã dường như đã nghĩ thấy một điềm báo xấu.

Mà theo tin tức sau đó về Mộ Dung Tây càng làm cho gã cảm thấy bất an. Một trận này gã gần như đã vận dụng toàn bộ nhân mã dưới tay mà có thể chuyển chuyển, đừng nói long hưng tổ địa của Mộ Dung thị ở Long Thành, dù là thủ đô Yến quận thì hiện giờ cũng trống không. Nếu như vị thúc phụ kia của mình còn sống, có một cơ hội đưa đến trước mặt như thế, ông ta làm sao bỏ qua?

Theo suy đoán của Mộ Dung Thế, vô cùng có khả năng phương thức báo thù mà Mộ Dung Tây lựa chọn chính là nhân lúc mình không ở đó, hậu phương trống không thì ra mặt chiếm cứ. Ông ta sẽ không đánh chính diện với mình, ít nhất trước mắt sẽ không. Cho dù có bộ tộc Hạ Lâu thị ủng hộ, những người đó thế đơn lực mỏng, căn bản không thể chống chọi với quân đội của mình được.

Đối với Mộ Dung Thế mà nói, lựa chọn không tính là khó khăn.

Ngày ngày đêm đêm, gã tuy rằng không giây phút nào là không khát khao đánh bại cũng như giết chết Lý Mục người Nam Triều kia, nhưng gã cũng biết rõ, một khi đánh mất hậu phương, mình thật sự sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội báo thù – đã không còn hậu phương ổn định chống đỡ, gã dựa vào đâu để kiểm soát đội quân khổng lồ này để tuân theo mệnh lệnh của mình?

Gã không thể mạo hiểm được, ngay cả khi khả năng đó rất mong manh.

Quyết định của Mộ Dung Thế đã được các tướng lĩnh Tiên Bi đi cùng quân đội tán thành.

Điều duy nhất gã được hỏi là về Mộ Dung Triết.

Người đặt câu hỏi này chính là một tông tộc của Mộ Dung thị cũng là tướng lĩnh theo quân.

Mộ Dung Thế đưa mắt nhìn phương hướng mà mình lẽ ra sẽ đi kia, trong đầu nhớ lại nhiều năm trước, khi gã vẫn còn là vương tử tôn quý, giữa băng thiên tuyết địa, xuất phát từ sự thương hại gã đã lén mang đồ ăn cho nàng, ánh mắt nàng nhìn mình đầy sự cảm kích.

Nhưng mà đến cuối cùng, ngay cả muội muội trung thành nhất với mình cũng phản bội mình.

Mộ Dung Thế yên lặng một lát, lạnh nhạt nói:

– Công chúa nhảy bén thiện biến, nhất định sẽ tự bảo vệ được bản thân.

Vào ban đêm, Mộ Dung Thế hạ lệnh toàn quân nhổ trại ngay trong đêm tiến về phía Đông hỏa tốc quay về Yến quận.

Binh lính Tiên Bi dừng lại ở đây một ngày cũng không biết nguyên nhân hoàng đế đột ngột quyết định trở về, nhưng không cần phải giao phong chính diện với quân đội của Lý Mục đang lao tới một lần nữa, đối với kết quả này, gần như mọi người đều có thái độ nhẹ nhõm, cũng không có ai oán giận đi đường vất vả, màn đêm buông xuống, quân đội dọc theo con đường đã đi qua quay trở lại phía Đông.

Ba ngày sau, Mộ Dung Thế quay trở lại Tử Kinh Quan mà mình đi đã từ phía tây. Thủ giữ ở Tử Kinh Quan là thân tín của gã. Đi qua Tử Kinh Quan thì vùng đất này thuộc về Đại Yến, cũng thuộc về Mộ Dung Thế gã.

Ba ngày liên tiếp đi đường gấp gáp, binh lính đều đã vô cùng mệt mỏi, nhìn thấy quan lâu từ xa, bấy giờ mới hồi phục lại chút tinh thần, nhìn về phía đó, chỉ mong tối nay được nghỉ ngơi một chút.

Mộ Dung Thế cũng không khá hơn binh lính là bao.

Gã bị tin tức Mộ Dung Tây còn sống mà làm cho tâm thần không yên, ba ngày qua gần như chưa từng được chợp mắt, tới lúc này hai mắt gần như đã phủ kín sợi tơ máu.

Gã gấp gáp muốn mang đại quân về Yến quận để đảm bảo hậu phương của mình không có nguy hiểm, nhưng cũng biết binh lính bắt đầu tỏ ra không hài lòng với kiểu hành quân ngày đêm xen kẽ này có thời gian nghỉ ngắn này, thấy sắp đến Tử Kinh Quan rồi, sắc trời cũng không còn sớm, thoát nhìn mọi thứ rất bình thường, cũng chưa từng nhận được bất cứ tin tức gì về việc Mộ Dung Tây có gây bất lợi đối với Yến quận hoặc Long Thành, hơi suy nghĩ một chút, liền sai

người đi gọi mở cửa quan, muốn cắm trại một đêm tại đây, sáng mai tiếp tục lên đường.

Quan lâu càng ngày càng gần, bên trong chiều hôm, cửa quan đóng chặt. Mộ Dung Thế cũng nhìn thấy rất rõ, trên thành quan lại không hề có một bóng dáng binh lính coi giữ thành.

Trong lòng gã biết là không ổn. Mấy ngày qua, cảm giác điềm xấu này vẫn luôn xuất hiện chưa từng mất đi lần nữa ập đến.

Gã lập tức ra lệnh cho quân đội đứng lại, đơn độc phái người tới gần kêu cửa. Gọi một lát, bên trong không hề có tiếng đáp lại, trên thành lâu cũng không thấy có bóng dáng người nào.

Cảm giác điềm xấu này càng mãnh liệt thêm.

Mộ Dung Thế đang muốn hạ lệnh cho quân đội quay đầu quay lại rời khỏi nơi này thì đúng vào lúc này, phía trước bỗng nhiên vang lên tiếng minh cổ, chỉ thấy trên thành lâu đột nhiên xuất hiện một hàng binh lính dọc theo lối châu mai, đều ăn mặc như người Tiên Bi, đứng ở giữa là một người đàn ông mặc khôi giáp, dáng người cao lớn, đầu đội mũ chiến, trên đỉnh mũ một chùm tua rua màu đỏ đang bay trong gió, từ xa nhìn lại nó giống như một ngọn lửa đỏ rực, cả người nhìn vô cùng uy phong凛冽.

Dưới thành quan, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn người nọ, ban đầu còn lặng im, dần dần, có người như thể nhận ra, rồi lại không dám tin tưởng, vì thế ghé tai vào nhau, những tiếng xôn xao nổi lên.

Hạ Lâu cũng xuất hiện ở trên tường thành, đứng bên cạnh Mộ Dung Tây, hô to:

— Các dũng sĩ! Hãy mở to mắt ra xem, vị đứng trên đầu tường thành bên cạnh ta này là ai.

— Ngài ấy chính là bệ hạ thiên vương của các ngươi! Ngài ấy chưa chết! Mà là bị kẻ gian hãm hại, dùng lời nói dối che mắt các ngươi.

Ánh mắt y phóng xuống Mộ Dung Thế đang ngồi trên lưng ngựa dưới thành lâu, đột nhiên đưa tay lên chỉ vào gã, lạnh lùng nói:

– Kẻ gian kia chính là Mộ Dung Thế! Là kẻ mà hiện các ngươi luôn mồm xưng là bệ hạ, năm đó gã đã bày gian kế mà hãm hại thiên vương, may mà ông trời có mắt nên thiên vương không bị kẻ này hại chết, hiện giờ đã trở về rồi.

Sau một hồi im lặng ngẩn ngui, tình trạng hỗn loạn xôn xao ở trước quan lâu càng trở nên huyền ảo lớn. Tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, như là đã nhìn thấy rất rõ, binh lính phía trước chen chúc đi lên.

Mộ Dung Tây cởi mũ chiến xuống, để mọi người có thể nhìn thấy rõ diện mạo của mình, hai mắt nhìn quanh một vòng, cao giọng nói:

– Các ngươi không nhìn lầm, Mộ Dung Tây ta không chết, hôm nay đã trở về!

– Trong các ngươi, nguyện trở về đi theo ta thì vào thành môn. Theo ta, sau này sẽ không còn tiền của phi nghĩa để phân phát. Nhưng ta sẽ mang các ngươi trở về Long Thành, ở nơi đó, các ngươi cưới vợ sinh con, có cuộc sống an ổn.

Dưới quan lâu, tiếng xì xào ồn ào của binh lính Tiên Bi càng lúc càng lớn.

Những người như họ mục đích ban đầu dẫn thân vào binh nghiệp dĩ nhiên là tiền tài và phụ nữ. Đánh trận nhiều năm, rất nhiều người cũng đã dần thấy rõ, cho dù người lãnh đạo mà họ trung thành lúc đầu miêu tả về tương lai hấp dẫn đến thế nào, thì trong mỗi trận chiến, những người lính cấp thấp như họ đều chết, thu nhập của họ cũng có hạn. Mà thật sự thu được lợi nhiều nhất là quý tộc Tiên Bi không cần đánh giặc và tướng lĩnh cấp cao trong quân có quân hàm cao hơn họ. Càng có tuổi, rất nhiều người cũng sẽ nhớ cố thổ, hy vọng có thể được trở về sớm sống những ngày tháng yên ổn.

Mộ Dung Tây vừa nói xong, hai cánh cửa đóng chặt dần dần mở ra ở trước mặt mọi người.

Tiếng thảo luận lại vang lên, đột nhiên, một binh lính chen ra khỏi đám đông, chạy về phía cửa thành hét lên:

– Tôi đã không còn muốn đánh giặc nữa. Tôi nguyện trung thành với thiên vương, đi theo thiên vương trở về Long Thành!

Mộ Dung Thế vẫn luôn ngồi ở trên lưng ngựa hơi ngửa đầu xuất thần nhìn Mộ Dung Tây đứng trên thành lâu.

Một thân tín của gã thấy thế nghiêm giọng khiển trách binh lính chạy trốn, giơ cung tiễn trong tay lên nhắm chuẩn vào bóng lưng của binh lính đang chạy về hướng cửa thành, đang chuẩn bị bắn tên thì trên đầu tường thành, một mũi tên mang lực mạnh mẽ phá gió như tia chớp bay đến cắm vào ngực y, cả người y loạng choạng ôm lấy ngực, từ trên lưng ngựa ngã xuống.

– Muốn theo ta quay về Long Thành thì cứ tiến vào. Không muốn theo ta thì cứ tiếp tục bán mạng cho Mộ Dung Thế, ta cũng không cưỡng ép. Nhưng nếu kẻ nào dám ngăn cản người đi vào, kết cục sẽ giống như hắn.

Giọng nói của Mộ Dung Tây quanh quẩn trước quan lâu, người đứng ở trên đầu tường thành uy phong như thần.

Trong trận chiến ở Lạc Dương, uy tín của Mộ Dung Thế sa sút, binh lính chạy qua chạy lại quá mệt mỏi, vốn dĩ đã có nhiều bất mãn đối với Mộ Dung Thế, sự việc đột ngột phát sinh biến hóa như thế, trong một khoảng im lặng ngắn ngủi, rất nhanh, bắt đầu có người học theo binh lính kia miệng hô danh hiệu thiên vương lúc trước của Mộ Dung Tây, tranh nhau bước ra khỏi hàng chạy về hướng quan thành.

– Thiên vương có lệnh, người nào giết Mộ Dung Thế, tiền thưởng vạn lượng, phong làm Thiên kỵ trưởng.

Cùng với tiếng trống dồn dập, một nhóm kỵ binh đột nhiên từ sau cánh cửa đóng kín hiện ra, Mộ Dung Tây tự mình mang quân phóng nhanh về hướng Mộ Dung Thế ở đối diện.

Rất nhiều binh lính Tiên Bi thấy thế đồng loạt quay đầu mâu, đi theo Mộ Dung Tây cùng chĩa vào Mộ Dung Thế.

Cục diện mau chóng bị mất khống chế.

Đại kỳ ở phía sau Mộ Dung Thế đổ xuống, trên người Mộ Dung Thế bị trúng tên, dưới sự bảo vệ của một nhóm thân tín quay đầu rút lui, phóng về hướng Nam chạy trốn.

.....

Lý Mục Bắc phạt thế không thể đỡ, trước đó không lâu đã hoàn toàn đánh bại chủ lực Hung Nô Tây Lương tại châu Hồn Nguyên Loạn Lĩnh Quan, thẳng tiến về Đại Đồng, phá thủ đô Tây Lương, Lưu Kiến mang theo tàn quân còn sót lại hoảng hốt trốn về hướng Bắc, rời khỏi quan ngoại, phương bắc Tịnh Châu đến lúc này toàn bộ đã quy về cai trị của Lý Mục.

Không chỉ có như thế, ở phương bắc, Yển quốc người Tiên Bi cũng đã xảy ra biến đổi lớn. Nghe nói Mộ Dung Tây chết mà sống lại xuất hiện báo thù, trước Tử Kinh Quan binh lính Tiên Bi tàng dưới chót bất ngờ làm phản, Mộ Dung Thế tung tích không rõ, có lẽ đã bị giết trong loạn quân, Mộ Dung Tây một lần nữa làm hoàng đế Bắc Yển.

Cục diện phương Bắc thay đổi bất ngờ, tin tức cũng mau chóng được truyền tới Kiến Khang.

Nhưng thành Kiến Khang hôm nay lại không còn như xưa nữa. Kể từ sau khi Vinh Khang mang binh tiến vào Kiến Khang, tự phong thái sư, lấy danh là phụ tá ấu đế chấp chính đã vào hản cung Kiến Khang, ăn chơi hưởng lạc, muốn làm gì thì làm, lại lấy danh nghĩa giúp đỡ quân phí bình định phản loạn Lý Mục mà bức ép văn võ cả triều cùng

tông thất sĩ tộc cống hiến vàng bạc ngọc bích, nếu phát hiện kẻ nào dối gạt, động một chút là đánh giết, người nào cũng như thân ở trong nước sôi lửa bỏng, dưới áp lực cao của sự sợ hãi mà kéo dài hơi tàn.

Tin tức Mộ Dung Thế chết trong loạn quân truyền vào tai Vinh Khang vào đúng nửa đêm, trong hoàng cung vẫn đang đèn đuốc sáng trưng rượu say mua vui, Vinh Khang ôm mỹ nhân quần áo xộc xệch, đang tận tình hưởng lạc thú, nghe nói thế thì sửng sốt, sau đó thì ngửa mặt lên trời cười to, từ trên chiếu tiệc nhảy dựng lên, hưng phấn đi qua đi lại vài vòng.

– Thái sư, Thái Hậu cho mời ạ.

Đúng lúc này, một cung nhân cẩn thận đi vào quỳ xuống đất nói.

Ánh mắt Vinh Khang lóe lên, nghĩ một chút, sau đó đi đến cung điện của Cao Ung Dung.

.....

Khuôn mặt của Cao Ung Dung được phủ một lớp phấn dày, trang điểm rất tinh tế, tuy nhiên, màu phấn không thể che giấu được nước da nhợt nhạt và đôi mắt sưng húp của chị ta.

Chị ta cười nói:

– Đã khuya rồi mà còn mời thái sư đến, mong thái sư chớ trách.

Vinh Khang híp đôi mắt say lờ đờ, nhìn chăm chăm Cao Ung Dung một lát, cười nói:

– Thái hậu xinh đẹp động lòng người, chịu chủ động mời thần tới đây, thần làm sao không đến được? Không biết Thái Hậu đêm khuya mời thần đến là vì chuyện gì?

Cao Ung Dung mỉm cười không nói gì, ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Vinh Khang cười hà hà đi nhanh tới ngồi bên cạnh chị ta, một tay ôm chị ta vào lòng, tay khác cầm bầu rượu lên rót vào ly rượu, nói:

– Thái Hậu đã nghĩ thông suốt rồi thì không cần phải lãng phí thời gian làm gì. Vinh Khang thần tuy chỉ là một kẻ thô lỗ, nhưng chắc chắn sẽ hết lòng hầu hạ thái hậu, đảm bảo thái hậu vừa lòng. Thần kính Thái Hậu một ly trước.

Cao Ung Dung nhận ly rượu mà Vinh Khang đưa, uống một hơi cạn sạch, lại bởi vì uống quá nhanh mà bị sặc, cúi xuống vùi đầu ho không ngừng.

Vinh Khang kêu lên đưa tay vỗ nhẹ lên lưng chị ta, nói:

– Là thần có tội, hại thái hậu khó chịu. Thái hậu chớ trách.

Miệng nói tay thì vuốt ve không kiêng nể gì.

Cao Ung Dung lại như không phát hiện ra, vùi đầu cúi người ho một lúc mới ngồi thẳng lên được, đặt chén rượu lên bàn, mình thì cầm bầu rượu lên cũng rót đầy ly rượu, bưng lên ân cần đưa đến trước mặt Vinh Khang rồi buông xuống, lại nhìn mấy thủ vệ đi theo Vinh Khang hiện đang đứng ở bên ngoài cung thất, bèn nhẹ nhàng đẩy cái tay của Vinh Khang đang đặt trên người mình ra.

Vinh Khang hiểu ý, lập tức ra lệnh thủ vệ lui ra ngoài, chưa được gọi thì không được phép đi vào.

Chờ thủ vệ đi rồi, Cao Ung Dung nói:

– Lễ đi lễ lại mới hợp tình hợp lý. Huống chi thái sư phụ tá bộ hạ càng vất vả công lao càng lớn, bổng cung cũng kính thái sư một ly. Mong thái sư nhận lấy.

Trong lúc nói chuyện, thần thái quyến rũ động lòng người.

Vinh Khang cười to, liên tục nói được, nhận lấy chén rượu đưa đến bên miệng, đang định uống thì lại dừng lại, nói:

– Nếu như thần uống chén rượu này, thái hậu sẽ thưởng cho thần cái gì?

Sóng mắt Cao Ung Dung đang đưa, nói:

– Thái sư muốn gì bốn cung đều nghe theo hết.

Trong tiếng cười to, Vinh Khang lại cầm chén rượu lên, dưới ánh mắt chăm chú của Cao Ung Dung lại lần nữa đưa đến bên miệng, khi sắp uống lại dừng lại, đưa chén rượu đến trước mặt Cao Ung Dung nói:

– Thái Hậu đối với thần như nào, trong lòng thần hiểu rõ. Thái hậu luôn chú ý đến thần, tối nay lại được lọt vào mắt xanh của thái hậu, thần vô cùng cảm động, ly rượu này do chính tay thái hậu rót cho thần, thần không dám uống một mình, xin thái hậu cũng uống trước một ngụm, còn lại thần chịu ân sẽ cạn hết, có được không?

Trong mắt Cao Ung Dung xẹt qua tia kỳ dị, nhưng lại không biểu lộ ngoài mặt, ho vài tiếng, lắc đầu từ chối:

– Bốn cung không biết uống rượu, một ly vừa rồi suýt nữa ho chết rồi. Mong thái sư đừng làm ta khó xử.

Giọng điệu đầy nũng nịu.

Vinh Khang cười cười liếc nhìn chị ta, vẫn không chịu cầm ly rượu về, nhất định muốn Cao Ung Dung phải uống cùng mình, thấy chị ta cứ mãi từ chối, nói:

– Thái hậu không chịu uống ly rượu này, có phải thái hậu biết trong rượu này có vấn đề đúng không?

Sắc mặt Cao Ung Dung hơi biến đổi, cười gượng nói:

– Bốn cung không biết thái sư nói vậy là ý gì?

Vinh Khang nhìn chòng chọc vào chị ta, nụ cười trên mặt biến mất, buông chén rượu xuống lạnh lùng nói:

– Vừa rồi người giả ho cúi đầu xuống, người cho rằng ta không nhìn thấy gì hả? Người vừa cho thứ gì vào rượu?

Cao Ung Dung khựng một cái, đột ngột đứng dậy nhào tới ly rượu trên bàn muốn đánh đổ đi, nhưng lại bị Vinh Khang đẩy ngã xuống đất.

Vinh Khang đứng lên, nhìn Cao Ung Dung phủ phục dưới đất, cười lạnh nói:

– Thần là thô nhân nhưng cũng biết tiếc mạng. Thái hậu ban cho ly rượu này, thần không dám uống đâu. Mà người không uống, vậy thì đổi người khác uống.

Nói xong cao giọng sai người mang tiểu hoàng đế đến.

Cao Ung Dung mặt tái mét, lạnh lùng nói:

– Người dám!

Cung nhân đã phụng mệnh rời đi, Cao Ung Dung đuổi theo muốn ngăn lại nhưng làm sao ngăn được. Chẳng mấy chốc, chị ta đã nhìn thấy con trai mình bị mấy cung nhân hùng hổ đẩy vào thì che miệng lại.

Vinh Khang ra lệnh một tiếng, mấy cung nhân bắt cậu đến, kìm giữ ngăn cậu giãy giụa, một người cầm ly rượu lên bóp mở miệng cậu, chuẩn bị đổ vào.

Cao Ung Dung hoảng loạn kinh hãi, sắc mặt trở nên trắng bệch như người chết.

Vừa nãy, chị ta lợi dụng cơ hội ho của mình để búng độc được giấu trong móng tay vào chiếc ly rỗng mà mình đã uống xong. Độc tính của chất độc này rất mạnh, chỉ cần một móng tay vào bụng thôi thì thất khiếu chảy máu mà chết, thậm chí Đại La thần tiên cũng đừng mơ mà thoát được.

Chị ta cùng với đại thần thân tín âm thầm thương nghị thỏa đáng, chỉ chờ tối nay Vinh Khang bị độc phát mà chết, họ sẽ dẫn người vào cung một lưới bắt hết người của Vinh Khang bố trí trong cung.

Chị ta có thể nào cũng không thể ngờ, Vinh Khang này nhìn thô lỗ nhưng lại thận trọng như thế, đã có đề phòng mình. Khi nhìn thấy ly rượu độc kia sắp bị đổ vào miệng con trai mình, lá gan Cao Ung Dung như muốn nứt ra, vừa lăn vừa bò nhào tới, túm lấy chân Vinh Khang, dập đầu không ngừng, nước mắt tuôn trào đầy mặt cầu xin y buông tha cho con trai mình.

Vinh Khang sai người chuốc rượu dừng lại, nói:

– Người và bệ hạ, ta chỉ cần giữ lại một người là đủ. Người muốn cứu bệ hạ, cũng được, vậy thì người hãy uống ly rượu này, thì nó có thể sống. Yên tâm, chờ bệ hạ tuyên cáo với thiên hạ nhường ngôi vị hoàng đế cho ta rồi, ta sẽ tha mạng cho nó.

Cao Ung Dung ngửa đầu nhìn Vinh Khang, bất động.

– Mau nói đi, rốt cuộc là người sống, hay là nó sống? – Vinh Khang cười dữ tợn hỏi.

– Mẫu thân...mẫu thân ơi...

Con trai đang ra sức giãy giụa trong tay cung nhân, tiếng kêu cứu không ngừng rơi vào tai chị ta.

Cả người Cao Ung Dung run lấy bầy, mồ hôi túa ra trên trán chị ta. Chị ta hơi há miệng, muốn nói gì đó nhưng đầu lưới như bị thứ gì đó chặn mất, không thể nói nên lời.

– Người không chết, vậy thì con trai người chết. Đổ vào cho ta.

Vinh Khang lạnh giọng quát lên.

Cung nhân bóp miệng tiểu hoàng đế đổ rượu kia vào.

– A — —

Cao Ung Dung hét lên một tiếng, hai mắt nhắm nghiền ngất đi, ngã xuống đất.

Hết chương 161

Chương 162

Lúc rạng sáng, cửa hoàng cung đột nhiên mở ra, một đội binh lính toàn bộ võ giáp xuất hiện ở trên đường phố Kiến Khang, đuốc sáng rực, người ngựa ồn ào.

Người dân ở những ngôi nhà đối diện mặt đường bị tiếng động đánh thức thì hoảng sợ, không ai dám ra ngoài xem chuyện gì đang xảy ra.

Từ sau khi Vinh Khang đi vào Kiến Khang, điều này đã trở thành thông lệ đối với người dân, điều duy nhất họ có thể làm là chốt cửa chặt hơn và dỗ dành lũ trẻ trong nhà mau ngừng khóc để tránh gây ra điều xui xẻo.

Tổng thất quý tộc bao gồm quan viên lớn nhỏ cả triều đều bị đánh thức từ lúc sáng sớm bởi tiếng đập cửa đột ngột và dữ dội, biết được Vinh Khang ra lệnh yêu cầu mọi người vào cung ngay lập tức, tất cả không biết đã xảy ra chuyện gì sợ hãi vội vã ra ngoài dưới sự thúc giục bức ép của binh lính như lang như hổ bên ngoài cửa, đến khi tới nơi có một số người ngay cả giày cũng không kịp đi, người mũ áo chưa chỉnh tề còn nhiều hơn.

Đối với quan viên Nam Triều trọng bề ngoài chuyện này trước đây quả thực là không thể tưởng tượng được, nhưng hiện tại, không ai có thời gian để ý tới những chi tiết này.

Mấy trăm người bị đuổi vào hoàng cung đại điện, vô cùng kinh hoàng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, Cao Thái hậu ngồi tề liệch ở trên chiếc ghế mà chị ta thường tham dự quốc sự cùng tiểu hoàng đế,

sắc mặt tái nhợt, nước mắt không ngừng chảy ra, toàn thân dường như hơi run lên, nom rất yếu đuối bất lực, nếu không phải phía sau lưng có một cung nhân đồ lấy ép ngồi thẳng lên thì chỉ sợ chị ta đã ngã xuống rồi.

Tiểu hoàng đế ở bên cạnh chị ta, mặc áo ngủ, giống như vừa mới bị kéo ra khỏi giường, thân thể dựa nghiêng vào trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, đầu nhẹ nhàng nghiêng sang một bên, bất động một cách kỳ lạ, nhìn như đang ngủ rất say nhưng thực ra là đã chết, mà ngũ quan thất khiếu vẫn đang từ từ rỉ ra máu đen. Tuy rằng cậu đã chết nhưng biểu cảm vụn vẹo, tỏ rõ đau đớn khủng khiếp, có thể thấy rõ đã bị tra tấn giày vò trước khi chết.

Trong đại sảnh im lặng một lát, đột nhiên không biết là ai đã bắt đầu, kêu lên bi thảm:

– Bệ hạ, xảy ra chuyện gì vậy?

Quần thần bấy giờ mới như phản ứng, cùng quỳ xuống khóc lóc.

Giữa những tiếng la hét và than khóc thót tim, đôi mắt của Cao Ung Dung đờ đẫn không phản ứng, như thể linh hồn đã rời khỏi cơ thể, thứ để lại chẳng qua chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi.

Đang lúc quần thần khóc gào thảm thiết, phía sau cửa điện đột nhiên có âm thanh ma sát của đao kiếm và khôi giáp phát ra, có người đi vào điện.

Quần thần ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vinh Khang được một nhóm sĩ binh võ giáp vây quanh xuất hiện.

Vinh Khang dừng ở trước thi thể tiểu hoàng đế, mặt hướng về đại thần đối diện.

Mọi người vừa hận vừa sợ y, tức khắc im bật, không còn người nào dám khóc lóc nữa.

Trong điện lại lần nữa an tĩnh xuống.

Vinh Khang quát to:

– Dẫn tới!

Có tiếng bước chân vang lên.

Quần thần quay đầu lại, thấy thủ hạ của Vinh Khang áp tải mấy người bị trói chặt từ ngoài điện đi vào, là ngự sử Trương Trực và Vũ Lâm tướng quân tên là Lưu Chấn phụ trách thủ vệ hoàng cung trước khi Vinh Khang vào kinh.

Vinh Khang chỉ vào thi thể tiểu hoàng đế:

– Các ngươi đều thấy rồi, bệ hạ đã bị người ta hạ độc mà chết, vô cùng thảm khốc. Ta đã điều tra rõ, kẻ đầu tên có ý đồ mưu hại bệ hạ để soán vị chính là mấy người này. Ta đã bắt chúng đưa đến đây, tử hình ngay tại chỗ để báo thù cho bệ hạ.

Nói xong, y lại quát lên một tiếng, mấy đao phủ cầm quỹ đầu đại đao đi lên đẩy hai người này xuống đất chuẩn bị hành quyết, hai người ra sức giãy giụa, hướng về Cao Ung Dung kêu to:

– Thái Hậu, cứu mạng — —

Sắc mặt Cao Ung Dung càng tái nhợt tợn, nhắm mắt lại, tay run rẩy không ngừng, móng tay đâm sâu vào da thịt gây tận gốc, sâu trong lòng bàn tay một vết máu chậm rãi rỉ ra.

– Giết cho ta!

Tiếng nói vừa dứt, “phập” một tiếng, hai đầu người rơi xuống đất lăn vài vòng mới ngừng lại được. Nền đại điện vốn bóng loáng như gương lập tức bị bao phủ bởi máu đỏ tươi.

Sắc mặt các quan viên trắng bệch, không khỏi run bần bật.

Vinh Khang cười dữ tợn nói:

– Ngoài hai người bị tử hình này ra, ta còn tra ra được một vài đồng đảng khác...

Hai mắt y loé lên tia hung hãn, đảo qua đảo lại trên mặt các đại thần. Những người bị ánh mắt y chiếu đến đều bị sờn tóc gáy, hận không thể độn địa ba thước để mình có thể thoát đi khỏi nơi này.

Lưu Huệ đứng ở trong đám người, tuyệt vọng cúi đầu, không muốn bị Vinh Khang nhìn thấy, lại nghe thấy tiếng bước chân đang hướng về phía mình, ngước lên, thấy mấy binh lính tách mọi người ra xông tới trước mặt không chút phân trần kéo mình ra ngoài thì hết hoảng hô to:

– Oan quá! Ta không biết gì cả! Cái chết của bộ hạ không liên quan đến ta!

Vinh Khang hừ một tiếng:

– Hai người kia rõ ràng đã cung khai ra hết, người chính là đồng đảng. Người đâu, giết hắn!

Quần thần hoảng sợ.

Lưu Huệ không còn để ý tới mặt mũi nữa, quỳ xuống đất van xin.

– Thái sư tha mạng! Việc này thật sự không liên quan đến ta. Ta luôn trung thành tận tâm với triều đình với thái sư, có nhật nguyệt chứng giám!

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống trán, từng giọt mồ hôi lăn dài trên mặt.

Chỉ thấy Vinh Khang cười lạnh liếc xéo mình mở miệng ra lệnh cho người hạ đao, ông ta hồn bay phách tán vừa ra sức giãy giụa vừa kêu to:

– Ta ra tiền. Ta có tiền. Cầu xin thái sư hãy nhận hết gia sản của ta, tha mạng cho ta.

Vinh Khang lúc này mới sai người buông ông ta ra.

Lưu Huệ mềm oặt ngồi bệt dưới đất, không còn nhìn thấy chút phong độ danh sĩ nào nữa, nước mắt nước mũi giàn giụa:

– Trước đó thái sư từng yêu cầu tôi chuẩn bị quân phí, tôi vì quá lo lắng mà quên mất trong nhà còn giấu vàng bạc vạn lượng. Ngoài vàng bạc ra thì điền trang ở các nơi tôi cũng nguyện dâng lên, ủng hộ thái sư nâng đỡ triều đình, chỉ cầu được thái sư đặc xá cho.

Đôi mắt Vinh Khang lóe lên, vẻ mặt hoà hoãn một chút, sai người lấy giấy bút, bảo ông ta ghi lại từng đồ vật cất giấu và địa điểm cất giấu.

Lưu Huệ nhận giấy bút run rẩy viết danh sách. Chỉ riêng thỏi vàng đã hơn năm nghìn thỏi, mấy vạn lượng bạc, tiền đồng thì càng nhiều vô số kể, địa chỉ cất giấu có tới hơn mười chỗ, còn có điền trang bất động sản các nơi thì chi chít đầy một trang giấy.

Thương thay cho ông ta nổi danh là giỏi thư pháp, nhưng khi đặt bút viết chữ thì chữ lại xiêu xiêu vẹo vẹo giống như một con giun đất đi loanh quanh, có thể thấy được đã hoảng sợ đến mức nào. Viết xong, tờ giấy bị thu đi trình lên.

Vinh Khang nhìn thoáng qua, vẩy vẩy tờ giấy còn chưa khô nét mực, cười lạnh:

– Khi còn ở Ba Đông, ta từng nghe nói quý nhân Kiến Khang có tiền! Quả nhiên danh bất hư truyền. Người tỉnh ngộ không tính quá muộn, tạm thời tha cho người một mạng.

Lưu Huệ biết đã tránh được một kiếp mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghĩ đến toàn bộ gia tài đều hóa thành hư ảo thì tim như bị đao cắt,

trước mắt tối sầm, cuối cùng không chống đỡ được nữa ngã quy xuống.

Vinh Khang sai người cầm danh sách đến nhà Lưu gia kê biên tài sản, lại tiếp tục nhìn những người khác, ngón tay chỉ lung tung, chỉ bừa vào đâu thì đó đều là đồng đảng.

Lúc trước bị buộc phải quyên góp tiền, tất cả mọi người tự nhiên đều giấu diếm, tối nay biết là không thể trốn thoát. Tiểu hoàng đế cùng với hai thi thể dưới đất kia là chứng cứ rõ ràng, không đợi Vinh Khang mở miệng, tất cả đồng loạt giành giấy bút ghi ra tài sản mình muốn quyên nạp.

Vinh Khang sai người đi lấy giấy bút đã chuẩn bị sẵn ra phát cho từng người một, mọi người nhanh chóng viết danh sách, khi thu lên xem qua xong, y ngửa mặt lên trời cười như điên, ra lệnh cho thủ hạ cầm danh sách đi kiểm tra, sau đó quay sang Cao Ung Dung, mặt mày tươi cười, cung kính nói:

– Chẳng phải thái hậu còn có một đạo ý chỉ đó sao? Nhân lúc quần thần đầy đủ, mời Thái Hậu tuyên chỉ.

Cao Ung Dung mấp máy môi rồi lại ngậm lại.

– Thái hậu, lúc này không tuyên còn muốn đợi khi nào? Hay là người muốn bệ hạ chết không nhắm mắt? – Sắc mặt Vinh Khang chuyển sang âm trầm, lạnh lùng quát lên.

Đôi vai của Cao Ung Dung run lên, cuối cùng cũng mở mắt ra, không dám nhìn đứa con trai trên mặt đầy máu bên cạnh, run giọng nói.

– Bệ hạ băng hà, nước không thể một ngày không có vua, nên noi theo Nghiêu Thuấn, chiêu cáo thiên hạ, nhường ngôi cho thái sư...

Còn chưa nói hết mà nước mắt đã tuôn rơi đầy mặt, khóc nghẹn ngào.

Vinh Khang ngửa mặt lên trời cười to:

– Các người nghe thấy chưa? Chính miệng Thái hậu đã tuyên ý chỉ nhường ngôi với ta, còn không mau mau bái kiến!

Dưới đao phủ, nào có ai dám nói không?

Mọi người nhìn nhau, hai chân mềm nhũn quỳ xuống dập đầu hô gọi, âm thanh thưa thớt, thấy thấy Vinh Khang bất mãn mắt trợn trừng, ai nấy đều hoảng sợ, lại hô to vạn tuế.

Đáng thương cho triều đình, văn võ bá quan trước dâm uy của Vinh Khang đã mặc cho Vinh Khang xòa nắn, đùa bỡn và khống chế như thế.

Tông thất quý tộc, quan lớn sĩ tộc ngày xưa bất kể từng tôn quý phong lưu như thế nào thì vào lúc này trước bạo lực dã man không chút che giấu đã không còn bất cứ tôn nghiêm nào cả.

Ti tiện đến tận bậc này, thật sự khiến người ta không dám nhìn.

Vinh Khang ngửa mặt lên trời cười đắc ý, chỉ đích danh tên họ, muốn mấy nhà ngay tối nay đưa con gái vào hậu cung phong làm phi tần. Người y điểm trúng đều là sĩ tộc quý tộc có danh vọng của Nam Triều, ngoại trừ con gái của Lưu thị còn có con gái của Trung Thư Lệnh Phùng Vệ.

Lưu Huệ vừa mới tỉnh lại nghe thấy Vinh Khang muốn mình đưa con gái vào cung làm phi thần cho y, trước mắt lại tối sầm lần nữa, ngất đi.

Vinh Khang cười xong, nhìn thấy mấy người được điểm trúng kia đều cúi đầu nghe theo, không dám có phản kháng, chỉ duy nhất có người đứng lên phản nộ nhìn mình, nhìn kỹ thấy đó là Phùng Vệ bèn sai người đi tới ấn ông ta xuống đất.

Lúc mới đi vào vừa nhìn thấy tiểu hoàng đế chết thảm, còn thái hậu thì đang trong tâm trạng tuyệt vọng, Phùng Vệ liền biết đại sự không ổn.

Ngay tại mấy ngày trước, Cao Ung Dung từng bí mật thông báo tin tức cho ông ta, thương nghị làm cách nào để trừ khử Vinh Khang, bị ông ta phản đối, nói không thể hành động thiếu suy nghĩ, so với mạo hiểm còn không bằng tiếp tục nhẫn nại, chờ đợi cứu viện.

Ông ta cứ tưởng rằng Thái Hậu đã bị mình thuyết phục, không thể ngờ được tối nay lại xảy ra sự việc như thế. Tuy ông ta rất hận Vinh Khang mặt người dạ thú, độc ác tàn bạo khiến ai nấy đều phần nộ, nhưng biết đại thế đã mất, mình cũng không có lực để xoay chuyển trời đất, cũng chỉ đành phải nhẫn nhục chờ cơ hội xuống, tạm thời khuất phục, đợi tính toán sau này. Có điều là Vinh Khang không chỉ đoạt tiền của mà còn đoạt vị, hơn nữa còn không biết xấu hổ ngay cả con gái mình cũng không buông tha. Ông ta không thể nhẫn nại được nữa, ra sức giãy giụa, chỉ vào Vinh Khang chửi ầm lên.

Vinh Khang rút đao đi đến trước mặt Phùng Vệ chém một đao vào vai ông ta.

Phùng Vệ ngã xuống đất, trong miệng vẫn mắng không ngừng.

Vinh Khang cười lạnh:

– Hay là ngươi muốn con gái mình làm hoàng hậu? Đáng tiếc là vị trí hoàng hậu này ta chỉ chừa cho con gái Cao thị thôi, ngươi đừng mơ tưởng.

Trong điện vang lên những tràng cười to của thủ hạ Vinh Khang.

Phùng Vệ giãy giụa từ dưới đất đứng lên, nghiến răng:

– Tặc tử Vinh Khang kia, ngươi hành thích vua, không chuyện ác nào không làm, ắt gặp trời phạt, không chết tử tế được!

Vinh Khang tức giận đá ông ta xuống đất, đang định ra lệnh giết ông ta thì bên ngoài cung đột nhiên vang lên tiếng báo động, một sĩ binh vội vàng chạy tới quỳ gối bên ngoài cung, miệng kêu cấp báo, nói ngoài thành phát hiện có một đội quân đang đến, chỉ còn cách chưa đến trăm dặm.

Vinh Khang sửng sốt, liếc nhìn văn võ Nam Triều sắc mặt thay đổi sau khi nghe tin tức đó, trong mắt toát lên tia hung tàn, nghĩ một chút, ra lệnh cho thủ hạ trói tất cả những người ở đây lại, không cho phép rời đi, mình thì dẫn theo người vội vã đi ra ngoài.

Đội quân đang tiến về Kiến Khang kia chính là do Cao Dận suất lĩnh, vào lúc sáng sớm cuối cùng đã chỉ còn cách Thạch Tử Cương phía Nam thành hai mươi dặm. Ở đó đụng phải quân đội của Vinh Khang đã bày trận chờ sẵn, hai bên giao chiến ác liệt, đến giờ Ngọ Vinh Khang không địch lại, lại nghe nói Lục Giản Chi cũng lãnh mấy vạn người đang tiến về Kiến Khang thì vội vàng mang theo quân đội còn sót lại trốn vào trong hoàng thành đóng cửa không chiến.

Màn đêm buông xuống, quân đội của Cao Dận và quân đội của Lục Giản Chi đuổi tới hội hợp nhau, nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, ngày hôm sau khi chuẩn bị phát động tấn công thành thì lại nhận được tin tức. Vinh Khang đã xua đuổi tông thất quý tộc, sĩ tộc quan viên trong thành cùng với binh lính Nam Triều lúc trước y mới vừa vào thành đã giao nộp vũ khí đầu hàng tổng cộng mấy ngàn người đến trên một bãi đất trống phía nam thành, uy hiếp nếu như tấn công thành trì thì y sẽ tiến hành đồ sát toàn bộ.

Ngày hôm đó, tông thất quý tộc, sĩ tộc quan viên ngày thường không chuyên cần, ngũ cốc chẳng phân biệt dưới áp bức của đao phủ đã phải nhặt thuổng, cuốc tự đào hố cho mình trong nước mắt lưng tròng. Từ sáng sớm đến trời tối, hơi có chậm trễ chút thôi là bị côn đánh roi quất. Đợi khi đào hố xong thì lại bị xua như xua vịt xuống hố chôn tập thể. Có người hơi không thuận theo là bị giết chết. Mọi người đều hỗn loạn, không còn dám phản kháng, đành phải tự mình bước xuống hố, để đất từ trên đầu rơi xuống, bất lực nhìn mình bị

chôn dần đến thắt lưng, cả người giống như bị trồng xuống dưới đất, không thể cử động được.

Trong những âm thanh cầu xin và tiếng than khóc tràn ngập tuyệt vọng, trên chiếc hố tập thể, binh lính Vinh Khang phát ra những tràng cười đỉnh tai nhức óc, tiếng cười điên cuồng quanh quẩn ở mỗi góc của toà hoàng thành phồn hoa này, mãi không tiêu tan. Ngay cả những dân chúng bình thường rất bất mãn với đám người này giờ phút này cũng thấy xót xa thay, bầu trời xám xịt.

Toà thành Kiến Khang, nơi sinh sống của mấy chục vạn người rơi vào sự im lặng kinh hoàng, đường phố tràn ngập sự im lặng chết chóc, giống như một ngôi mộ giữa ban ngày.

Phong lưu chiết nhục, phú quý điêu linh.

Thảm kịch nhân gian cũng chẳng qua chỉ thế mà thôi.

Hết chương 162

Chương 163

Những chiếc bánh Hồ ném xuống đất bị gió và nắng thổi tung là khẩu phần ăn duy nhất họ nhận được hằng ngày, đó là tất cả những gì có thể giữ cho họ khỏi chết đói. Không chỉ vậy, các lính canh còn cố tình ném đồ ra khỏi tầm tay của họ, khi những người chết đói chịu đựng sự sỉ nhục đưa tay ra để lấy, dằng vẽ chặt vật phẩm bại của họ trở thành nguồn trêu chọc và làm trò cười cho binh lính Vinh Khang.

Đến ngày thứ ba, trời bắt đầu mưa, bùn và nước chảy khắp hố chôn, tình trạng thê thảm của tất cả những người bị chôn dưới đất không thể diễn tả bằng lời, có người bình thường gầy yếu hơn đã không thể trụ được nữa mà ngất đi.

Tin tức truyền tới ngoài thành, Cao Dận phần nộ không tả được.

Dẫu y vô cùng thất vọng với tông thất, quan viên cùng sĩ tộc trong thành đang gặp nạn, nhưng trong những người này có không ít từng là người quen cũ của mình, bị hạ nhục, bị bỏ đói, y làm sao có thể nhắm mắt làm ngơ được? Hơn nữa là dù những người này bị chôn tập thể là gieo gió gặt bão, nhưng còn có rất nhiều là binh lính bởi vì thượng quan vô năng mà phải hạ vũ khí đầu hàng, về tính về lý y đều không thể bỏ mặc.

Cao Dận hận không thể lập tức công thành nhưng lại sợ, nhất thời không quyết định được, may mắn thay, rất nhanh y đã nhận được tin tức từ phương Bắc.

Lý Mục sau khi đánh bại Lưu Kiến tại Hồn Nguyên đã tạm thời gác chiến sự tiêu diệt Đại Đồng, kinh đô của Tây Lương, đang tiến về phương Nam, ít ngày nữa là có thể đến kịp.

Thành thực mà nói thời điểm Cao Dận phái người đi truyền tin cho hắn, y cũng không ôm hy vọng hắn sẽ trở về trợ lực giải cứu Kiến Khang, cho đến khi biết được tin tức này mới thấy an tâm một chút. Nghĩ đến những người trong thành kia tạm thời hắn sẽ không chết, y quyết định tạm thời dừng quân sự, chờ Lý Mục đến rồi bàn bạc tiếp.

Mà Vinh Khang ở trong thành Kiến Khang giờ phút này lại đang có tính toán khác.

Là một phương bá địa phương đến từ Ba Đông xa xôi, so với lúc mới tới Kiến Khang, tuy rằng y đã bị hoàng thành phần hoa hưng thịnh này làm cho mê mẩn choáng ngợp, cũng đã từng âm thầm muốn giành lấy nhưng lại không dám có hành động gì, mãi cho đến khi bị Mộ Dung Thế lợi dụng, hơn nữa mấy năm nay thế lực càng hùng tráng hơn so với trước, đã tâm bấy giờ mới bành trướng lên.

Lần này, y nhân chiến sự phương Bắc mà tiến vào Kiến Khang, điều này vốn dĩ là được Mộ Dung Thế bày mưu đặt kế. Nhưng mà y đã dần dần không cam lòng bị điều khiển nữa, nhưng lại kiêng kị gã, đang lúc do dự thì thời gian trước biết được Mộ Dung Thế đang đại chiến với Lý Mục ở phương Bắc, chẳng những thất bại thảm hại mà còn bỏ mạng ở Hồn Nguyên, tức thì như được cởi bỏ gông xiềng, cả người thoải mái nhẹ nhõm, giấc mộng hoàng đế chôn giấu ở trong lòng cũng xông ra.

Không nghĩ ông trời làm khó y, y đang làm hoàng đế còn chưa đã nghiền thì lại có một đội quân Nam Triều xuất hiện ở bên ngoài thành, rất hùng mạnh. Sau khi ra ngoài đánh một trận với Cao Dận mà không giành được chút thắng lợi gì, y một lần nữa đánh giá lại tình hình, tình dậy sau giấc mộng hoàng đế, bắt đầu lên kế hoạch tìm đường lui cho mình.

Trong mấy ngày qua, y uy hiếp chôn tập thể tông thất quan viên Nam Triều thì đồng thời cũng phái người tiếp tục lục soát đồ đạc vàng bạc của cải của từng nhà. Quả nhiên những người đó chưa thấy quan tài

chưa đổ lệ, dưới đao rìu để giữ tính mạng lại không dám giấu giếm bất cứ thứ gì nữa.

Chỉ riêng vàng bạc đào ra của nhà Lưu Huệ cũng đủ nuôi một đội quân vạn người trong ba năm, huống chi trong thành Kiến Khang có gần ngàn con dê béo như vậy, dầu cho không béo mập bằng Lưu gia nhưng toàn bộ được cướp đoạt ra số lượng cũng cực kỳ kh ủng bố, lấy câu giàu ngang một nước để hình dung cũng không khoa trương chút nào.

Ở trong kế hoạch của Vinh Khang, nếu như thật sự khó giữ được Kiến Khang, mình làm hoàng đế không thành, lúc không còn cách nào khác thì mang hết toàn bộ vàng bạc châu báu cướp được trốn chạy là xong.

Có khoản của cái kếch xù này, trốn quay về quê quán Ba Đông, trong thời loạn thế này cũng không lo sau này không quật khởi trở lại được. Mà làm thế nào để mang đi số của cái kếch xù này, y cũng đã nghĩ xong cách rồi. Vẫn là dùng quan lớn sĩ tộc Nam Triều hiện đang nắm trong tay mình làm bùa hộ mệnh.

Sau khi thu thập hết của cải vàng bạc đó và rút lui, lúc ấy sẽ trói đám người đó cùng mang đi theo. Có thái hậu đương triều và rất nhiều sĩ tộc quan lớn đều ở trong tay mình, Cao Dận sẽ không làm gì mình được, sẽ không dám tấn công mình. Đến lúc đó không cần dùng vũ lực thì mình cũng đã chiếm hết thế thượng phong.

Vinh Khang hạ quyết tâm, chẳng những gia tăng cướp đoạt của cải bên trong danh sách mà ngay cả trong nhà những dân chúng bình thường cũng không buông tha, binh lính bắt đầu vào từng nhà cướp bóc, không khác gì đạo tặc, chỉ hận không thể đào ba thước đất của Kiến Khang lên mới thoả mãn.

Đang lúc y điên cuồng thu tom tiền của thì ngày hôm nay, một hàng mấy chục người từ xa tới gần xuất hiện ở trên con đường mòn hoang dã thông đến phía Bắc Kiến Khang.

Bởi vì loạn Vinh Khang, dân chúng phụ cận nghe nói y muốn lĩnh sung quân, còn cho binh lính lục soát và cướp đoạt của cải của họ, dân chúng có thể trốn đều trốn đi thật xa, ban ngày ban mặt chung quanh cũng không thấy một bóng người.

Kiến Khang ở ngay phía trước, tường thành đã thấy rõ ràng, thậm chí ngay cả hàng cờ trên đầu thành mang biểu tượng của hoàng đế mới của hoàng thành cũng mơ hồ có thể nhìn thấy được.

Người đàn ông dẫn đầu dừng ngựa, ngồi lên lưng nhìn về phía trước. Cánh tay trái của gã buông thõng bên hông, toàn bộ cánh tay đều bị ống tay áo che lại, gió thổi qua, ống tay áo dính chặt vào cánh tay, lộ ra đường nét cứng nhắc còng quèo.

Đây là một người đàn ông trẻ tuổi, dung mạo rất tuấn tú đẹp đẽ, có một đôi mắt màu tím hiếm thấy, nhưng vào lúc này gò má vì gầy rộc đi mà hóp lại, làn da tái nhợt như bệnh trạng, dưới ánh nắng còn có thể nhìn thấy rất rõ mạch máu màu lam rất nhỏ.

Biểu cảm của gã hồ hững, đối mặt với ánh nắng chói chang nheo mắt nhìn về phía trước một lúc, lấy ra một lá thư, phân phó người đi đưa tin, sau đó yêu cầu mấy chục người đi theo dừng lại nghỉ ngơi.

Những người đó tuy đều ăn mặc như người Hán bình thường, nhưng thân hình cường tráng, giống như xuất thân từ quân đội, nhưng lúc này, trên mặt bọn họ đã tràn đầy mệt mỏi, ánh mắt lại càng đờ đẫn, như thể chặng đường dài này đã kiệt sức, năng lượng nguyên thủy trong cơ thể con người đã bị tiêu hao hoàn toàn.

Nghe người đàn ông này ra lệnh như thế, người nào người nấy ngồi vào ven đường, lặng lẽ lấy lương khô ra ăn.

Mà người đàn ông kia lại như không có cảm giác gì, tiếp tục nhìn thành trì phía trước, đứng ở trên đất hoang không nhúc nhích, như là đang nhập định.

Phía sau gã, một người đàn ông trông giống như đầu lĩnh thị vệ sau khi do dự hồi lâu, cuối cùng cũng bước tới, trầm giọng thuyết phục.

– Bệ hạ, nay đã khác xưa, bệ hạ rồng bị vây trên nước cạn, Vinh Khang lại là kẻ tiểu nhân, chắc chắn sẽ không nghe bệ hạ nữa. Bệ hạ thật sự không nên đi vào Kiến Khang làm gì. Huống chi, kể cả bệ hạ khống chế được Kiến Khang, nơi này cũng không thể ở lâu được. Một khi cường địch tấn công, tứ phía không có lá chắn. Bệ hạ sao không tạm thời thoái nhượng chờ đợi thời cơ để ngày sau tái khởi ạ?

Người đàn ông quay đầu lại, dưới ánh mặt trời, đôi mắt màu tím trong suốt như pha lê nhìn chăm chăm y, không hề gợn sóng.

Trên mặt thị vệ lộ vẻ hoảng sợ, giọng giảm thấp xuống.

Y nguyện trung thành với Mộ Dung Thế hoàng đế Bắc Yển, người trước mặt này ở Tử Kinh Quan đã bị Mộ Dung Tây trả thù, binh lính phản loạn mà trở nên thất bại thảm hại, là một tử vệ của Mộ Dung thị, y đã liều chết cùng mấy chục thủ hạ trung thành cuối cùng mới cứu được gã từ trong loạn quân chạy thoát đi được.

Đầu tiên là thất bại ở Trung Nguyên, rồi lại rơi vào cảnh thảm bại như thế này.

Đã từng dụng binh thiên hạ, nay còn lại bên người chỉ còn lại có mấy chục hộ vệ.

Y vốn tưởng rằng Mộ Dung Thế sẽ tìm một nơi để trốn đi, tránh cho bị Mộ Dung Tây đang truy tìm thi thể của gã. Cho dù hùng tâm có bất tử như cũ, thì cũng nên âm thầm ngủ đông chờ ngày sau có cơ hội tái khởi. Ngoài ý muốn chính là, ngày đó từ trong cơn hôn mê tỉnh dậy, Mộ Dung Thế mở mắt ra, nằm ngửa mặt dưới đất, để mặc máu đen nhuộm thẫm trên người cứ đối mặt với bầu trời đêm không nhúc nhích.

Cả một đêm như thế, gã nằm như xác chết, khiến cho người bên cạnh thậm chí còn tưởng rằng gã đã chết rồi, mãi đến rạng sáng gã

mới lên tiếng.

Câu nói đầu tiên và cũng là câu duy nhất, đó là lên đường đi Kiến Khang.

Giọng điệu của gã rất dứt khoát, không còn chỗ cho sự nghi ngờ.

Cứ như vậy, mấy chục người vào lúc này đã đi tới nơi này.

Kiến Khang đã gần ngay trước mắt. Một khi đi vào thì không còn đường lui.

Dọc đường, y nhẩn nhin hồi lâu, nhưng không một cuộc nhin được nữa đã lên tiếng hỏi.

Chuyến đi này rõ ràng giống như đưa người vào chỗ chết. Cho dù là có may mắn chế phục được Vinh Khang, thì những gì gã gặp phải tiếp theo chắc chắn sẽ không có kết quả tốt. Một hành động liều lĩnh và thậm chí điên rồ như vậy thực sự không giống phong cách Mộ Dung Thế mà y luôn quen thuộc.

Thấy gã nhìn mình chằm chằm, thị vệ vội vàng cúi đầu, quỳ xuống:

– Nếu có mạo phạm bệ hạ, khẩn cầu bệ hạ thứ tội, ti chức chỉ là...

Y dừng lại.

Ánh mắt của Mộ Dung Thế chuyển qua những người khác, đảo qua trên mặt họ.

– Các ngươi cũng nghĩ như thế đúng không? – Gã hỏi.

Mọi người nhìn nhau, chậm rãi đặt đồ khô trong tay xuống, lần lượt đứng lên cúi đầu im lặng.

– Các ngươi đi theo ta cũng đã hơn mười năm rồi đúng không?

Mọi người yên lặng.

Gã gật đầu:

– Ngày hôm nay ta rơi vào tình cảnh như này, các người còn đi theo ta cũng coi như tận tình tận nghĩa. Ta cũng không dự tính mang các người theo ta vào thành.

Mọi người sửng sốt.

– Các người đi đi, đi được nơi nào thì đi đi. Mấy năm nay, những ban thường của ta cho các người đủ để các người cưới vợ sinh con, sống thoải mái nửa đời về sau. Nếu như nhớ cố thổ thì quay về Long Thành, nhận tội với thúc phụ ta, ông ấy vì gom góp nhân tâm chắc chắn sẽ không làm khó dễ các người đâu.

Mọi người giật mình cuống quýt quỳ xuống đất dập đầu, bày tỏ trung thành, nói nhất định phải đi theo gã.

Mộ Dung Thế cười nhẹ, không nói gì, đi đến bên tọa kỵ của mình rút ra một thanh chủy thủ cắt đứt dây cương cố định với hàm thiếc, lại vứt bỏ yên ngựa. Gã xoa đầu nó, nói:

– Mi đi theo ta đã nhiều năm rồi, hôm nay cũng nên thả mi đi thôi. Sau này sống hay chết phải xem tạo hóa của mi.

Nói xong, dùng chuôi đao đánh vào mông nó. Con ngựa bị đau hí vang, tung móng chạy như điên về hướng vùng đất hoang dã.

Mộ Dung Thế nhìn theo bóng dáng con ngựa dần dần biến mất ở trong tầm mắt, không hề nhìn ai nữa, quay người đi về phía Kiến Khang.

– Bệ hạ...

Mọi người ở phía sau gã vừa gọi vừa đi theo, dần dần bước chân chậm lại, cuối cùng đứng lại quỳ gối bên đường, dập đầu theo bóng dáng của gã.

Mộ Dung Thế trước sau không hề quay đầu lại, chỉ cất tiếng cười to. Trong tiếng cười, chân bước nhanh hơn, đi về phía tòa thành trì kia.

.....

Vinh Khang mặc long bào uy phong lẫm liệt ngồi trong cung điện Kiến Khang lộng lẫy, ra lệnh cho người đưa Mộ Dung Thế vào.

Trước khi gã được dẫn vào đã bị kiểm tra lục soát toàn bộ, ngay cả đế giày cũng bị kiểm tra, thấy không có gì lạ mới được cho đi vào. Dưới cái nhìn chăm chú của vô số ánh mắt, gã đi về phía Vinh Khang, tới gần rồi thì dừng lại, quỳ xuống hành lễ hô bệ hạ.

Vinh Khang vô cùng đặc ý hài lòng.

Phong thủy luân chuyển. Nhớ trước đây lúc Mộ Dung Thế chiếm phương Bắc xưng đế, mình ngẩng đầu nhìn gã mà ngưỡng mộ. Nay thời thế đảo ngược, đổi thành mình ngồi ở trên cao, còn người Tiên Bi vốn dĩ luôn âm u khiến y thấy e dè sợ hãi hôm nay lại cúi đầu xưng thần với mình, làm sao mà y không đặc ý cho được.

Y ra lệnh cho Mộ Dung Thế đứng dậy, cười giả tạo nói:

– Nghe đồn ngươi đã chết trong loạn quân, khi trầm nghe tin trong lòng rất đau buồn. Không ngờ thì ra là tin giả, thật không còn gì tốt hơn. Nhưng không biết hôm nay ngươi tới Kiến Khang là vì chuyện gì?

Mộ Dung Thế nói:

– Không giấu gì bệ hạ, thần tuy may mắn sống sót nhưng mà bộ hạ đã bị tan rã hết, chốn cũ khó về, lại bị thúc phụ đuổi giết, đã rơi vào đường cùng rồi. Thần biết bệ hạ thế đang to lớn, cho nên thần đặc biệt tới đây để cầu xin sự bảo vệ.

Vinh Khang ngoài cười nhưng trong không cười nói:

– Không dám, không dám. Nhưng mà trong thư người nói...

Trong bức thư gửi cho y, Mộ Dung Thế nói mình cũng từng mấy năm làm hoàng đế, ngay từ ban đầu đã biết trong loạn thế ăn bữa hôm lo bữa mai, cho nên đã cất giấu rất nhiều của cải vàng bạc châu báu. Gã nguyện dâng bảo tàng lên nhằm bày tỏ sự trung thành của mình.

Lòng người vốn tham lam không đủ rắn nuốt voi. Tuy ở Kiến Khang đã thu được một lượng lớn của cải kếp xù, nhưng đối mặt với sự cám dỗ to lớn này, lòng tham của Vinh Khang càng bành trướng thêm, trong lòng rất dao động. Tuy rằng biết rõ chuyến đi này của Mộ Dung Thế rất không bình thường, nhưng y vẫn không thoát được cám dỗ đó.

Cũng may gã đi một mình, lại bị lục soát toàn thân, chắc hẳn cũng không gây nên được sóng gió gì.

Mộ Dung Thế nói:

– Bản đồ bảo tàng ở đây. Để bệ hạ hiểu rõ, thần đã liệt kê ra số lượng một cách tỉ mỉ.

Nói xong lấy trong ngực ra một tấm da dê gấp, đi đến gần Vinh Khang rồi dừng lại, giao cho người bên cạnh Vinh Khang.

Vinh Khang nhận lấy, thấy trên bản vẽ đánh dấu vị trí địa lý rất rõ ràng, vừa xem là hiểu ngay, vàng, bạc, châu, ngọc được liệt kê đều được tính bằng xe, hai mắt y không khỏi sáng lên, nhìn đi nhìn lại, cười lớn cất tấm da dê vào ngực mình, sai người bày rượu mở tiệc, chiêu đãi Mộ Dung Thế.

Trong bữa tiệc, mọi người đang bàn tán về những quan chức Nam Triều bị chôn vùi trong lòng đất, tiếng cười không ngớt. Vinh Khang trái ôm phải ấp, lộ ra vẻ mặt xấu xí, uống mấy ly rượu, y nhìn Mộ Dung Thế ngồi ở vị trí bên dưới mình, nhớ tới khi gã làm hoàng đế từng có dáng vẻ khinh thường mình, rất muốn ở trước mặt mọi

người làm nhục gã một trận, ánh mắt liền rơi xuống cánh tay trái buông thõng của gã, cười nói:

– Trẫm nghe nói cánh tay của người là bị Lý Mục phế phải không? Đại trượng phu sống ở trên đời nếu không thể báo thù thì đúng là hổ thẹn.

Xung quanh vang lên tiếng cười chế nhạo.

Mộ Dung Thế cung kính nói:

– Cho nên thần mới tới đây nhờ bệ hạ, chính là để báo thù.

Vinh Khang rất đắc ý mà cười:

– Từ lúc tiến vào trẫm thấy cánh tay này vẫn luôn bất động, có tiện cho trẫm xem được không, xem xem Lý Mục đã phế cánh tay này của người như thế nào?

Mọi người ồn ào hùa theo.

Mộ Dung Thế nói:

– Bệ hạ muốn xem, thần không có gì không tiện ạ.

Nói xong bình thân giơ cánh tay trái lên. Tay áo trượt xuống, lộ ra cánh tay hơi vằn vẹo, cơ bắp trên cánh tay gầy gò và teo tóp, thậm chí bàn tay trông còn nhỏ hơn bàn tay phải bình thường.

Vinh Khang miệng chặc chặc tiếc nuối, thở dài, lắc đầu nói:

– Lý Mục thật là đáng hận. Nhưng trẫm không biết cánh tay này của người hiện giờ nếu đánh nhau với phụ nữ thì ai thua ai thắng nhỉ?

Tiếng nói vừa buông, có người liền đề nghị thử xem.

Vinh Khang trách móc:

– Mộ Dung lão đệ cũng coi như là anh hùng đương thời, sao có thể để người trêu đùa như thế được?

Tiếng cười trong điện càng lớn hơn.

Trên mặt Mộ Dung Thế lại không hề tỏ vẻ nổi giận, cũng cười theo, nói:

– Đánh nhau thì không biết được. Nhưng mà cầm bình rót rượu thì vẫn làm được. Hay là để thần rót một ly rượu cho bộ hạ, biểu đạt cảm tạ của thần đối với bộ hạ.

Nói xong đứng lên khỏi ghế ngồi, đi đến trước mặt Vinh Khang, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của những người chung quanh dùng cánh tay bị phế kia cố sức cầm bầu rượu nhỏ trên bàn lên, run rẩy nâng đến chén rượu đặt trước mặt Vinh Khang, cẩn thận rót vào chén rượu, cung kính mời uống.

Vinh Khang kiểm đủ thể diện, cười khà khà nhận chén rượu nói:

– Mộ Dung lão đệ tự tay rót rượu, trăm sao có thể không uống?

Nói xong đưa đến bên miệng ngửa cổ lên rót một ngụm vào miệng.

Ngay khi y ngửa cổ lên nuốt rượu thì đúng lúc này, một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xảy ra.

Cánh tay phải còn rảnh kia của Mộ Dung Thế đột nhiên quét một chiếc đũa trên bàn, nghiêng người về phía trước, dùng tốc độ cực nhanh đâm đầu đũa về phía cổ họng Vinh Khang rồi đâm thẳng xuống.

Gân xanh trên bàn tay gã toàn bộ nổi lên.

“Phập” một tiếng, chiếc đũa với tốc độ cực nhanh và sức mạnh cánh tay to lớn, giống như một con dao sắc bén đâm xuyên qua da thịt

Vinh Khang, cắm sâu vào giữa cổ họng, nguyên một chiếc đũa xuyên qua cổ, trên đầu đũa lộ ra còn dính cả máu và thịt vụn.

Cơ thể to lớn của Vinh Khang đột ngột khựng lại.

“Choang” một tiếng, chén rượu rời tay rơi xuống dưới đất.

Đôi mắt y trợn lên, tròn mắt trợn ngược một lúc, cuối cùng y khó khăn nhìn Mộ Dung Thế đối diện, đột nhiên giơ một cánh tay lên xòe tay ra như chiếc quạt hương bồ như muốn phản kích.

Mộ Dung Thế trên cao nhìn xuống nhìn y, đôi mắt tím lạnh lùng, thoáng rút chiếc đũa về một chút rồi cười dữ tợn, đột ngột quấy mạnh, khí quản lập tức vỡ nát, máu thịt trên cổ họng nhoe nhoét.

Vinh Khang kêu thảm một tiếng, tròn mắt lại lần nữa lật trắng, bàn tay giơ lên mất lực hạ xuống.

Đôi mắt trâu của y dán chặt vào Mộ Dung Thế, giãy giụa vùng vẫy loạng choạng đứng dậy, còn chưa vững vàng lại “rầm” một tiếng, cơ thể đổ xuống ngã vào một mỹ nhân ngồi bên cạnh còn đang ngây người, tứ chi đau đớn run rẩy co giật, trong cổ họng phát ra tiếng ọc ọc cổ quái, máu chảy ra không ngừng từ miệng và cái lỗ trên cổ họng của y.

Mỹ nhân rớt cuống kíp phản ứng, sợ tới mức hồn phi phách tán, dưới trọng lượng của y ra sức xoắn mình để thoát ra nhưng không thể thoát ra được, miệng phát ra một tiếng thét đầy sợ hãi.

Phía trên đại diện, trợ thủ đắc lực của Vinh Khang lúc này mới kịp phản ứng, quăng chén rượu trong tay xuống, trong tiếng hô quát đồng thời vọt đi lên rút đao kiếm ra bao vây Mộ Dung Thế vào giữa.

Mộ Dung Thế biểu cảm bình thản, buông chiếc đũa cắm ở yết hầu Vinh Khang ra, xoay người lại, ánh mắt đảo qua từng gương mặt kinh giặc đan xen, lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén, hoàn

toàn khác hẳn với dáng vẻ vừa hầu rượu lúc nãy, như là hai người khác nhau.

Ngay tại này một khắc, gã như lại khôi phục thân phận, biến thành Mộ Dung Thế đã từng là hoàng đế Bắc Yến.

Mọi người bị ánh mắt của gã ép bức, tiếng hét tiếng hô quát dần dần nhỏ đi.

– Vinh Khang đã sắp chết. Các người giết ta, đối với các người có ích lợi gì? Hắn cướp đoạt của cải châu báu, không phân chia cho các người một xu một đồng. Vốn dĩ hắn dự tính nếu không thủ giữ được Kiến Khang thì sẽ bỏ mặc các người mà mang theo của cải trốn đi một mình. Các người bán mạng cho hắn như thế, cuối cùng thì được cái gì?

Gã lạnh lùng nói, giọng điệu kiêu ngạo và tràn đầy khí chất vương giả.

Vinh Khang yêu tiền. Phong quan tiến tước rất là hào phóng, nhưng luận đến ban thưởng vàng thật bạc trắng thì lại rất so đo. Từ trước đây thì cũng thôi đi, nhưng đánh vào Kiến Khang, thấy rõ y giấu hết vàng bạc châu báu cướp đoạt được vào kho, ngoại trừ một số ít thân tín trọng dụng ra những người còn lại từng làm việc cho y được phân chia ít ỏi đến đáng thương, vốn dĩ trong lòng đã rất bất mãn, bị Mộ Dung Thế vừa nói như vậy bước chân cũng theo đó mà dừng lại.

Mộ Dung Thế liếc Vinh Khang hãy còn đang đau đớn co giật thở khó khăn cố gắng thở nhưng không thể thở được ở dưới đất, lạnh nhạt nói:

– Những thứ tốt hắn cướp đoạt được các người không đi phân chia, lẽ nào còn đợi người khác đoạt sạch sẽ trước các người hả?

Giống như thể hồ quán đỉnh. Mọi người nhìn nhau, từng người đều lộ rõ vẻ hoài nghi và đề phòng sâu sắc.

Dưới loạn thế, mạng người ti tiện như con kiến, những tướng lĩnh trong quân của Vinh Khang chỉ là một nhóm những kẻ liều mạng tụ tập dưới trướng y để trục lợi, làm gì có tình nghĩa để nói.

Sau một trận im lặng ngắn ngủi, đột nhiên có người xoay người chạy ra ngoài điện.

Một người vừa hành động, những người còn lại cũng lộ vẻ khẩn trương, cũng không ai quan tâm đến Vinh Khang còn đang nằm dưới đất nữa, đồng loạt chạy đi, chỉ sợ chậm một bước thì đồ trong kho sẽ bị người khác cướp mất.

— Đứng lại!

Mộ Dung Thế đột nhiên quát một tiếng, thanh âm tràn ngập uy nghiêm.

Mọi người không khỏi đều đứng lại, quay đầu lại nhìn gã.

Mộ Dung Thế thông thả đi đến giữa điện, nhìn quanh cung điện tráng lệ một vòng.

— Kiến Khang là một nơi tốt phải không? Có vô số rượu để uống, vô số món ngon để ăn, và vô số mỹ nhân để thưởng thức! Nhưng ta nói cho các ngươi biết, những nơi giống như Nam Triều còn có rất nhiều. Số của cải mà Vinh Khang cướp đoạt được có tính là gì. Sự giàu có và đông đúc Nam Triều còn vượt xa những gì các ngươi chứng kiến hay tưởng tượng nhiều.

— Một thắng địa nhân gian như thế, lẽ nào các ngươi không muốn phân phong vương hầu ở nơi đây để cho các ngươi và hậu thế của các ngươi được hưởng vinh hoa phú quý mãi mãi hay sao?

Giọng nói của gã vang dội, đầy sức mạnh, quanh quẩn ở trong kim điện, chấn động màng nhĩ.

Mọi người nhìn gã, ánh mắt sáng lên.

– Nhưng ta nói cho các người, – Giọng của gã chuyển sang nghiêm trang, – Kẻ địch của các người Lý Mục chẳng mấy chốc sẽ đánh tới đây. Một nơi tốt như này rõ ràng đã tới tay rồi, chẳng lẽ các người còn nguyện chấp tay nhường ra, giống như chó hoang kẹp đuôi bị hấn đuổi về địa phương khi họ còn gáy ở Ba Đông hay sao?

– Ta biết các người không muốn! Nhưng nếu Lý Mục đánh tới, kết cục của các người đã được định rồi. Ta sợ các người dù có phân chia được tiền tài của cải thì đến lúc đó cũng chẳng còn mạng để mà hưởng đâu.

Mọi người dần dần kích động lên, trên mặt lộ ra vẻ hăm hực, hô lên:

– Vậy người nói xem phải làm thế nào đây?

Mộ Dung Thế lạnh lùng nói:

– Tất nhiên là có biện pháp rồi. Chỉ cần giết chết Lý Mục, Nam Triều còn lại chỉ là một đám giá áo túi cơm, còn có thể làm gì được các người? Đến lúc đó thiên hạ này sẽ do chúng ta định đoạt!

Mọi người lúc đầu còn nghị luận sôi nổi, nhưng khi nghe gã nói đến việc giết Lý Mục, bọn họ lại đột nhiên im lặng.

– Người nói có vẻ như dễ lắm ấy.

Mọi người thì thầm lẫn lẩm.

– Nếu như Lý Mục dễ bị giết như thế thì người cũng không bị rơi vào tình cảnh hôm nay...

Mộ Dung Thế mặt không đổi sắc, lạnh lùng nói:

– Tích Hán Cao Tổ bốn lần bại bởi Hạng Vũ, cuối cùng chỉ một trận chiến mà chiến thắng, tạo nên đế nghiệp nhà Hán. Mộ Dung Thế ta dĩ nhiên từng bại dưới tay Lý Mục, nhưng lần này nếu ta không nắm chắc mười phần, thiên hạ to lớn này ta đi nơi nào mà chẳng được,

cần gì phải tới đây? Ta nói cho các người, chỉ cần các người nghe theo hiệu lệnh của ta, số của cái kia ta không lấy một phân, toàn bộ phân chia cho các người hết. Không chỉ thế, chờ gì ết chết Lý Mục, thành tựu đại sự rồi, đợi ta dựng lên nghiệp lớn lần nữa, chứ vị hôm nay ở đây đều là công thần khai quốc của Mộ Dung Thế ta. Đến lúc đó vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay.

Gã bỗng nhiên đề cao giọng:

– Mộ Dung Thế ta thề độc với trời, nếu như trái lời thì vạn tiễn xuyên tâm, không chết tử tế được.

Mọi người nhiệt huyết trào dâng cuồn cuộn, từng đôi mắt đỏ lên, đồng loạt hô to:

– Chúng tôi nguyện nghe theo ngài, giết chết Lý Mục, cùng chung phú quý!

– Các người đừng bị mắc mưu...gã này là kẻ tàn độc nhất. Hãy giết gã để báo thù cho bộ hạ!

Đúng lúc này, một thân tín Vinh Khang vừa rồi thấy tình thế không ổn lén trốn đi dẫn người từ bên ngoài điện xông vào, hô to.

Mọi người biết hẳn được phân chia nhiều tiền tài nhất từ Vinh Khang, đưa mắt ra hiệu lẫn nhau, bao vây lên, đao kiếm cùng vung lên, chỉ một lát đã giết người này, lại thấy Vinh Khang vẫn còn đang giãy giụa dưới đất còn chưa chết hẳn, liền tiến lên chém vài nhát. Đáng thương cho một thế hệ kiêu hùng, cũng từng hô mưa gọi gió, không ai bì nổi, chớp mắt đã biến thành vạn đoạn, chết ở dưới đao kiếm của người một nhà.

– Đi nhà kho phân chia tiền tài đi.

Mộ Dung Thế lau máu bắn lên trên mặt, lạnh nhạt nói.

Trong đại diện bộc phát những tiếng hoan hô, mọi người hồ hởi đi về hướng nhà kho.

Một đêm này, dân chúng Kiến Khang lại một lần nữa gặp phải một vòng kiếp nạn, vô số nhà dân bị cháy, bị cướp bóc.

Trong tiếng khóc than đau khổ của dân chúng khắp thành và tiếng hô to điên cuồng phấn khởi của binh lính, Mộ Dung Thế bước lên thành lầu hướng về binh lính Nam Triều bên ngoài thành, truyền tống một câu của mình.

Gã nói, vận mệnh của những người trong thành Kiến Khang, gã sẽ giao cho Lạc Thần con gái Cao thị quyết định.

Nàng muốn bọn họ sống, họ sẽ được sống.

Nàng muốn họ chết, gã sẽ tàn sát mỗi người ở trong thành này. Trên từ tông thất sĩ tộc, dưới đến bình dân bá tánh. Chó gà không tha, không để lọt một người nào.

Gã giao cho nàng quyết định tất cả.

Mà gã sẽ ở trong thành chờ hồi đáp của nàng.

.....

Lúc mà Lý Mục đến nơi, nghênh đón hắn chính là một tin tức như thế.

Hết chương 163

Chương 164

Bên ngoài thành Kiến Khang, tại quân doanh Thạch Tử Cương, tướng sĩ nghe tin ai nấy cũng đều cảm phẫn.

Cao Dận còn phẫn nộ hơn gấp bội.

A muội hiện đang ở Trường An xa xôi, không can hệ gì đến chiến tranh nơi này, thế mà vẫn bị Mộ Dung Thế làm liên lụy như thế. Không chỉ vậy, rõ ràng mục đích trong những lời nói và hành động thái quá, gần như điên rồ của anh ta chỉ là để trắng trợn xúc phạm và khiêu khích Lý Mục mà thôi.

Cao Dận có chút lo lắng về phản ứng của Lý Mục, nhưng lúc thấy hắc đầu tới nơi đã là vào đêm, phong trần mệt mỏi thậm chí còn chưa kịp sắp xếp gì đã đi tìm mình bàn bạc chính sự ngay lập tức, thoát nhìn hành động khác người này của Mộ Dung Thế không hề có ảnh hưởng gì đến hấn cả, bấy giờ mới yên tâm, nhường quân trưởng của mình suốt đêm triệu tập đầy đủ tướng lĩnh thương nghị đối sách.

Mọi người mau chóng tập hợp đông đủ.

Công thành không phải là việc khó nhất, khó khăn nhất là làm sao đảm bảo con tin được giải cứu trước khi đánh hạ được đối phương. Huống chi, ngoại trừ người triều đình, trong thành còn có vô số dân chúng.

Với sự điên cuồng của Mộ Dung Bắc và một nhóm phản quân điên cuồng trục lợi, nếu thật sự chiến một trận, không ai có thể đảm bảo sẽ xảy ra chuyện gì.

Cảm xúc của mọi người đều bị kích động, đang thảo luận sôi nổi chợt nghe phương hướng bên ngoài thành trì có tiếng reo hò tiếng trống trận, binh lính nhanh chóng đến cầm báo, nói là phản quân bắt rất nhiều dân chúng đi lên đầu tường thành uy hiếp bên ngoài thành lui binh, nếu không sẽ đại khai sát giới.

Mọi người giận dữ phóng ngựa qua đó, nhìn thấy đầu tường thành ánh lửa sáng rực, phản quân múa may quay cuồng, cực kỳ kiêu ngạo, dân chúng bị trói ở trên đầu tường thành khóc than, thảm thiết vô cùng. Sau khi trở về mọi người lại gần như nổ tung lần nữa, trong trường tràng ngập tiếng mắng chửi.

Cao Dận chau mày.

Y biết trong quân không ít người đều chủ trương tấn công. Y cũng biết đạo lý lòng tốt không điều khiển được binh lính.

Đối phương tuy rằng là một đám người tụ tập vì lợi ích, rời rạc như cát, nhưng cũng giống như súc sinh, liên tục thoái nhượng không những không thể giải quyết được vấn đề mà ngược lại sẽ khiến cho khí thế của đối phương càng thêm kiêu căng.

Nếu như có biện pháp có thể bảo toàn cho con tin ở mức cao nhất lại có thể giải quyết được u ác tính phản quân này, y dĩ nhiên cầu còn không được. Nhưng hiển nhiên biện pháp như vậy cũng không tồn tại.

Trước khi Lý Mục đến, y cũng ôm tâm tư tấn công mạnh mẽ. Cho dù phải trả giá là một phần mạng người cũng còn hơn là không làm gì cả trơ mắt nhìn Kiến Khang trầm luân như thế.

Cái y cần chỉ là một sự khẳng định.

Y không tự chủ được nhìn về phía Lý Mục, nói:

– Theo ta thấy, kế duy nhất hiện tại chỉ có cường công. Không biết ý của Đại Tư Mã như thế nào?

Kỳ thực với tình trạng hiện tại y lẽ ra không nên gọi Lý Mục là Đại Tư Mã, nhưng nhất thời khó mà thay đổi được, buột miệng mà thốt ra, đến cả bản thân cũng không phát giác.

Những người còn lại đều dừng nói chuyện, ánh mắt đổ dồn vào Lý Mục.

Lý Mục gật đầu, nhìn Cao Dận:

– Lời huynh nói rất đúng. Phá thành cần phải cường công. Nhưng có một chuyện ta muốn chứng thực với huynh. Huynh có từng nghe nói trong cung Kiến Khang có bí đạo thông ra ngoài thành không?

– Nếu như thật sự có bí đạo này, nội ứng ngoại hợp, chắc chắn sẽ có tác dụng hơn cường công rất nhiều, cũng có thể giảm bớt thương vong trong thành tới mức thấp nhất.

Trong suốt các triều đại, khi những người khai quốc gây dựng sự nghiệp xây dựng cung điện cho mình thì thường thường sẽ thiết lập một lối thoát bí mật thông ra ngoài thành. Đặc biệt trong thời loạn thế này cách làm này càng phổ biến hơn.

Khi Cao Dận còn nhỏ, y quả thật đã nghe nói trong cung Kiến Khang có một lối đi bí mật như vậy.

Nghe nói là thời kỳ đầu Tiêu thất vượt sông về phương Nam, nguyên đế suy xét đến sự suy nhược của hoàng quyền, khi tu sửa hoàng cung đã âm thầm xây dựng một bí đạo thông ra ngoài thành, để ngày nào đó khi gặp phải tình hình nguy cấp có thể chừa đường lui cho mình. Việc này cực kỳ bí mật, chỉ có một mình hoàng đế biết được cửa ra vào, tới hiện tại rồi, số người biết chuyện này cực kỳ ít ỏi.

Nếu lời đồn là sự thật, khi truyền tới Hưng Bình Đế, ông ta đổ bệnh đột ngột đã không thể nói được, bí mật này cũng theo ông ta xuống

mồ, Thái Khang Đế kế thừa ngôi vị hoàng đế của ông ta và Cao Ung Dung dĩ nhiên cũng đều không biết.

Kỳ thật mấy ngày này Cao Dận cũng từng nghĩ đến việc này, xuất phát ý định thử một lần, phái rất nhiều binh lính đi ra ngoài phát động một cuộc tìm kiếm quy mô lớn bên ngoài thành, hy vọng có thể tìm ra được lối ra bí đạo như lời đồn.

Nếu thực sự có một lối đi bí mật như vậy, vậy thì có thể từ lối ra đó để đi vào thành. Nhưng y cũng biết, chưa chắc những lời đồn đãi này là sự thật. Mà dù có là sự thật thì hành động này cũng không khác gì mò kim dưới đáy biển, y cũng không ôm hy vọng gì lớn. Không ngờ rằng Lý Mục đột nhiên lại hỏi vấn đề này, kinh ngạc qua đi lập tức báo cáo lại tình hình sự việc.

Lý Mục nghe xong không nói gì, như là đang tập trung suy nghĩ gì đó.

Cao Dận không dám cắt ngang suy nghĩ của hắn. Sau một lát, nghe hắn nói:

– Không phải phản quân ép chúng ta phải lui à? Chúng ta cứ làm theo yêu cầu của chúng, rút lui xa hơn, chuẩn bị sẵn sàng. Chúng ta phái thêm nhiều người tiếp tục tìm kiếm lối ra của bí đạo, ba ngày sau nếu vẫn không tìm được thì chúng ta không còn lựa chọn nào khác ngoài cường công. Tốc chiến tốc thắng đánh hạ Kiến Khang, để số lượng thương vong trong thành giảm xuống thấp nhất.

Các tướng lĩnh chỉ chờ một câu nói này của hắn, đồng loạt vang dạ.

Cao Dận thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm.

Trong vòng ba ngày muốn tìm được lối ra của bí đạo, theo y thấy đây là chuyện không có khả năng. Cường công là chuyện đã định chắc rồi. Đến lúc đó, dân chúng trong thành bao gồm những tông thất quan lớn cùng quý tộc Nam Triều hiện đang bị vùi trong hố chôn thương vong cũng không thể tránh khỏi.

Từ lập trường bản thân, đây tuyệt đối không phải là cảnh tượng mà y muốn nhìn thấy. Nhưng mà y biết, đây là lựa chọn chính xác duy nhất mà người làm soái có thể làm được sau khi đã suy nghĩ kỹ càng.

Y đang muốn gật đầu, Lý Mục lại như có suy nghĩ khác y, nhìn y:

– Cao tướng quân, nếu huynh là tiền nguyên đế, nếu muốn xây dựng một bí đạo trong cung Kiến Khang, lối ra được chọn huynh sẽ chọn đường bộ hay là đường thủy?

Cao Dận sững sốt, trầm ngâm giây lát nói:

– Nếu tính toán cho chuyện chạy trốn, tất nhiên là đường thủy rồi, càng dễ thoát thân hơn.

– Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế. Mặt khác, hoàng cung gần với phía Bắc thành, xây dựng bí đạo ắt hẳn là ngắn và thẳng.

– Đúng thế. – Cao Dận như được nhắc nhở.

– Phía Bắc thành đi ra ngoài có hồ Nguyên Võ. Từ sau khi nguyên đế vượt sông về phương Nam, khi tu sửa xây dựng hoàng cung từng phát động dân phu nổi hồ Nguyên Võ và đại giang, mở rộng đường thủy.

Lý Mục gật đầu:

– Vì thế ta suy đoán, nếu thật sự có bí đạo kéo dài từ hoàng cung đến lối ra, tám chín mươi phần trăm lối ra sẽ nằm ở vùng hồ Nguyên Võ. Những ngày tới không cần phải tìm kiếm những nơi khác nữa. Chúng ta đánh cược một phen, phái người đi lục soát tìm kiếm ở phụ cận hồ Nguyên Võ. Một tắc đất cũng không được bỏ qua.

Các tướng lĩnh của Quảng Lăng quân trong lều vốn dĩ đã vô cùng khâm phục Lý Mục, hơn nữa hẳn vừa đến, Cao Dận lập tức nhường vị trí chủ soái ra cho hắn. Hành động của Cao Dận rất tự nhiên,

người khác nhìn thấy cũng không hề cảm thấy có gì bất thường, như thể đây là chuyện đương nhiên – chỉ cần có Lý Mục ở đây, hấn chính là linh hồn và tiêu điểm của mọi người, mọi người bất kể là tự giác hay bản năng thì đều như thế.

Lúc này nghe hấn nói vậy, mọi người đều lộ vẻ bưng tỉnh, đồng loạt tán đồng.

Thời gian cấp bách, Cao Dận lập tức hạ lệnh điều thêm nhiều nhân thủ suốt đêm đi hồ Nguyên Võ để tìm kiếm. Còn lại mấy vị tướng quân được giữ lại cùng với Lý Mục ngay trong đêm vạch ra kế hoạch tấn công mạnh mẽ.

Ba ngày chớp mắt qua đi, cường công chiếm thành đã chuẩn bị thỏa đáng. Mà công việc tìm kiếm ở hồ Nguyên Võ cũng đã đến lúc kết thúc.

Theo báo cáo của một phó tướng phụ trách việc này, y đã phụng mệnh dẫn người lục soát các nơi, ở một số vị trí có khả năng nhất thậm chí còn đào ba thước đất lên, tuy có tìm ra được một số hang động bị đất đá chôn vùi, nhưng khi đi vào bên trong bốn vách tường đều toàn là thạch động huyết nồng, cũng không có bí đạo có thể kéo dài ra ngoài.

Kết quả này đã nằm trong dự đoán của Cao Dận, tuy thất vọng nhưng không còn cách nào khác đành phải từ bỏ. Cuộc triệu tập các tướng lĩnh quan trọng được đưa ra, bàn bạc cho công cuộc tấn công thành vào ngày mai, nhằm đảm bảo không có chuyện gì sơ suất xảy ra, dựa theo kế hoạch định sẵn dùng tốc độ nhanh nhất khống chế được Kiến Khang.

Trong ba ngày qua, trong thành ánh lửa không ngừng, phản quân gần như cướp bóc toàn thành, âm thanh cuồng hoan suốt đêm, ở ngoài thành cách xa đều có thể nghe được, nhưng theo thám tử hồi báo, phụ cận cửa thành phòng thủ lại không hề chậm trễ, phản quân vẫn luôn giám thị nhất cử nhất động bên ngoài.

Rốt cuộc thì có tiền cũng muốn có mạng để tiêu. Đạo lý này người nào cũng hiểu.

Trận chiến ngày mai chắc chắn không dễ dàng.

Cả thành đều bị bắt làm con tin, trong tất cả các cuộc chiến mà Cao Dận từng trải qua, y chưa bao giờ rơi vào tình thế khó khăn như vậy. Chỉ cần một cuộc chiến vừa nổ ra, không hề nghi ngờ nhất định sẽ có đổ máu và thương vong bao gồm cả những người không phải là binh lính.

Trong những người đó, tất nhiên có những người chết không tiếc, nhưng phần nhiều vẫn là người vô tội không nên cuốn vào loại thảm kịch này.

Tâm tình của y rất nặng nề, cũng càng hiểu thêm vì sao Lý Mục không quan tâm đến lời khuyên của mình tối nay tự mình đi hồ Nguyên Võ.

Sau khi cân nhắc lại, trời đã khuya, thấy Lý Mục vẫn chưa về, Cao Dận suy nghĩ một chút rồi cưỡi ngựa tới đó.

Đại đội binh lính vốn dĩ được phái tới đây tìm kiếm đã rút về, chuẩn bị cho cuộc chiến công thành vào ngày mai. Chỉ còn lại một đội nhỏ còn đi theo Lý Mục ở nơi này. Lúc Cao Dận tìm được Lý Mục thì hắn đứng trên một ngọn đồi trọc, nhìn về phía Kiến Khang, thân hình bất động.

Cao Dận chần chờ ở dưới gò đất nói:

– Đại Tư Mã, cũng muộn rồi, nên về doanh nghỉ ngơi thôi ạ.

Lý Mục quay đầu nhìn y, hỏi:

– Các tướng sĩ đều chuẩn bị xong hết chưa?

Cao Dận nói:

– Đại Tư Mã yên tâm, tất cả chuẩn bị xong hết rồi, đã an bài riêng một đội binh lính tận lực cứu hộ dân chúng trong thành rồi.

Lý Mục trầm ngâm một lát, hét lớn với mấy chục binh sĩ còn đang tìm kiếm dưới chân núi. Mọi người nghe thấy tiếng gọi đều biết là phải quay về doanh bèn lần lượt chạy về. Khi một binh lính đang đi ngang qua một cánh đồng mọc đầy cỏ dại thì bất ngờ vấp phải vật gì dưới chân rồi ngã xuống đất, cảm vừa lúc đập phải một hòn đá nhọn bị chôn vùi trong đám cỏ dại, bị cửa chảy máu tại chỗ, máu chảy ròng ròng, đồng đội thấy thế vội tới dìu gã.

Lý Mục và Cao Dận đi qua hỏi tình huống binh lính bị thương.

Binh lính kia xấu hổ vô cùng, vừa che vết thương vừa nói không sao.

Lý Mục gọi người giúp gã cầm máu, liếc nhìn mặt đất nơi binh lính vấp ngã, dưới ánh trăng nhìn thấy thứ gì đó giống như một tảng đá được chạm khắc tinh xảo, hẩn hơi dời mắt rồi đi lên nhờ cỏ dại và dây đằng ra, nhìn thấy đó là một tấm bia đã bị vỡ.

Lý Mục ngồi xổm xuống, phân biệt khắc văn trên đó, có vẻ như là bia lập làm chùa miếu. Hẩn đứng lên nhìn quanh bốn phía, hỏi Cao Dận có biết trước kia nơi đây là nơi nào không.

Cao Dận cũng đã nhìn thấy tấm bia vỡ kia, nói:

– Nếu nơi này trước kia là chùa miếu vậy thì chắc là chùa Hưng Thiện rồi.

– Đây đúng là chùa Hưng Thiện ạ, chỉ là nó đã không tồn tại hàng chục năm rồi thôi!

Một dân bản xứ được triệu tập làm người dẫn đường xen vào nói. Nói xong, thấy Lý Mục có vẻ như quan tâm đến, nói tiếp:

– Lúc tiểu dân còn nhỏ được nghe a phụ kể lại. Nói rằng chùa Hưng Thiện này hương khói rất thịnh vượng, nhưng không may sau khi triều đình vượt sông qua phương Nam được hai năm thì bị hoả hoạn, chùa miếu sụp xuống. Lúc ấy lại đang xây dựng hoàng cung, các bá tính đều mong chờ triều đình có thể cùng trùng tu chùa miếu luôn, nhưng triều đình lại không làm, còn nói nơi này trấn áp đầu rồng, không nên động thổ nên đã trùng tu chùa miếu ở những địa phương khác, và thế là nơi này bị bỏ hoang. Triều đình còn hạ lệnh không được ai tới gần, nếu ai dám tự tiện xông vào bị bắt được sẽ bị xử trọng tội. Cũng chỉ mấy năm nay mới dần dần không còn ai nhắc đến quy định này nữa, chỉ là người dân ở các vùng lân cận vẫn không dám đến đây...

Người nọ nói một mạch. Lý Mục và Cao Dận nhìn nhau, lập tức hạ lệnh đào chỗ này lên.

Nửa canh giờ sau, mấy binh lính hợp lực cùng nhau di chuyển một khối đá bị chôn vùi trong bùn và cỏ, đột nhiên hét lên:

– Nơi này có cái động!

Giọng nói đầy hưng phấn.

Cao Dận tim đập thình thịch vội vàng chạy tới, đi đến lối vào của cái hố lộ ra trên mặt đất, cúi xuống thăm dò.

Cửa động rất hẹp, đen nhánh, vừa mới cúi người đi xuống thì một làn gió mang theo mùi thối rửa nồng nặc ập vào mặt khiến y rùng mình cả người.

Hết chương 164

Chương 165

Bắc uyển lâm viên hoàng gia nối với Cung Kiến Khang đã được mở rộng nhiều lần, đình đài lầu các, ngói xanh hiên đỏ trong viên, hoa cỏ thấp thoáng xen giữa, điều lan ngọc thể đếm không hết, phi các lưu đàn...tựa như tiên cảnh nhân gian.

Giờ đây ngay cả nơi này cũng không thể thoát khỏi số phận bị tàn phá. Phản quân ủa ào như châu chấu, cướp hết đồ đạc có giá trị bên trong, ngay cả lớp mạ vàng trang trí bên ngoài các cây cột ở hành lang cũng không sót, bị lột toàn bộ, đến cuối cùng chỉ còn trơ lại cây cột trụi lủi. Còn hoa cỏ, chim chóc trong viên đều bị giẫm nát, hoặc bị gãy cổ, gãy cánh, thay phiên bị càn quét, sau khi cướp bóc xong mới bỏ đi.

Một đêm này, canh thứ tư sắp trôi qua, là thời khắc đen tối nhất trước bình minh, Bắc uyển đen nhánh một mảnh, gió lạnh thổi qua góc mái hiên, phát ra tiếng xào xạc.

.....

Lối đi bí mật rất hẹp, chỗ rộng nhất chỉ có thể chứa hai người đi cạnh nhau, dài khoảng mười dặm, bắt đầu từ lòng đất của địa điểm ban đầu là chùa Hưng Thiện dẫn vào trong thành.

Đoạn cuối của lối đi bí mật là ở Bắc uyển. Lỗ mở quá nhỏ chỉ có thể cho một người cúi xuống để ra vào, nó cũng được giấu trong một hòn non bộ, được bao phủ bởi những tảng đá kỳ lạ, không một kẻ hờ, lại theo thời gian, trên đó phủ đầy rong rêu. Nếu có người không biết, cho dù có dừng lại trước hòn non bộ, họ cũng không thể tìm ra manh mối nào.

Sau khi thăm dò tình huống cả một đêm, đoàn người theo đường cũ nhanh chóng quay lại, triệu tập mọi người đến thương nghị đối sách.

Suy xét đến độ chật hẹp của bí đạo, trong khoảng thời gian ngắn rất khó có thể chứa đại đội binh lính cùng đi qua, mà từ Bắc uyển đi đến hố chôn người tập thể khoảng cách cũng không tính là gần, cộng thêm tính cảnh giác của phản quân trong thành vào thời điểm này, không thể nào sẽ không bị phát hiện trên đường đi.

Người dẫn dắt binh lính vào thành ngoại trừ phải bảo đảm mình phải thoát khỏi bao vây trùng trùng mà quan trọng hơn là, trước khi nhân mã chủ lực đánh vào thành trì phải đi đến hố chôn người và kịp thời giải cứu những con tin có thể bị giết bất cứ lúc nào.

Mức độ khó khăn của hành trình này như thế nào có thể nghĩ.

Trong trướng đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng lên từng gương mặt.

Những vị tướng lĩnh trong quân ngày thường dũng cảm gan dạ giờ phút này lại không ai lên tiếng, trong trướng là một khoảng lặng. Cũng không phải họ sợ sệt không dám đứng ra, mà là lo lắng năng lực của mình không đủ, ngộ nhớ không thành, hậu quả như thế nào có thể nghĩ.

Mấy ngàn mạng người, không một ai gánh vác nổi.

Cao Dận đang chuẩn bị đề cử mình lại chợt nghe Lý Mục nói:

– Để ta dẫn người vào thành đi.

Cao Dận sửng sốt, vội nói:

– Vẫn nên để ta đi thì hơn. Ta sẽ toàn lực ứng phó, cố gắng hết sức để bảo vệ mạng sống của các con tin.

Lý Mục nói:

– Nếu để huynh chỉ huy cuộc chiến công thành, huynh có nắm chắc không?

Cao Dận trầm tư suy nghĩ:

– Sau khi tường thành Kiến Khang lần đầu tiên được xây dựng, trong nhiều năm đã có nhiều báo cáo cho rằng nền móng yếu, sụp đổ và biến dạng, mặc dù đã được sửa chữa nhiều lần nhưng nếu dùng máy bắn đá ném cự thạch một lượng lớn liên tục tác động, một canh giờ nhất định có hiệu quả.

– Vậy thì chúng ta hãy sắp xếp như thế. Huynh phụ trách công thành bên ngoài, ta dẫn người đi bí đạo vào thành, nội ứng ngoại hợp, cố gắng giảm thương vong tới mức thấp nhất.

Hắn vừa nói xong, trong lều lớn lại rơi vào yên lặng.

Cao Dận nhìn Lý Mục.

Ánh mắt hắn bình tĩnh, giọng điệu vẫn như thường lệ, không hề ngạo mạn chút nào, nhưng khiến người ta cảm thấy một loại bình tĩnh và ẩn chứa sức mạnh như thể Thái Sơn đang đứng trước mặt.

Cao Dận biết rất rõ, rằng nếu chuyện này để hắn đi làm, phần thắng sẽ lớn hơn mình. Nhưng tương ứng, nguy hiểm cũng lớn hơn mình. Mà trong số những người trong hố chôn hắn cứu không lâu trước đó còn từng đối địch với hắn.

Y với Lý Mục nhìn nhau một lát.

Lần đầu tiên trong đời, y thực sự hiểu thế nào là tôn trọng và kính phục.

Y không phản đối nữa, từ trên ghế đứng lên, đi đến trước mặt hắn quỳ một gối xuống đất, hành quân lễ với hắn, cung kính nói:

– Cao Dận lĩnh mệnh, chắc chắn sẽ không phụ gởi gắm của Đại Tư Mã.

Các tướng lĩnh khác trong lều cũng noi theo, tất cả đều quỳ gối phía sau Cao Dận, hy vọng có thể được đi cùng Lý Mục vào thành.

Lý Mục đứng dậy nâng Cao Dận và mọi người đứng lên, cười nói:

– Kẻ nhảy xà dù mạnh cũng giết hướng chi là một đám ô hợp này. Một trận chiến này cái ác sẽ bị tiêu diệt đến cùng, nhằm cảnh tỉnh tứ phương và phát huy chính nghĩa.

Mọi người nhiệt huyết sôi trào, tập hợp lại với nhau, sau khi nhận được mệnh lệnh thì chia ra chuẩn bị, bóng dáng mau chóng biến mất ở trong bóng đêm.

Chiến trận sắp nổ ra rồi.

.....

Từ sau khi Mộ Dung Thế vào thành giết Vinh Khang thì cũng không bước vào cung Kiến Khang nửa bước, vẫn luôn ở trong doanh trại phụ cận cửa thành.

Nửa đêm đầu mùa đông, trước canh năm, gã tỉnh dậy sau một giấc mơ đen tối, trong lòng chợt nảy sinh một linh cảm xấu gần như bản năng. Dường như bên trong tòa thành này vào giờ phút này đang phát sinh ra nguy hiểm gì đó mà mình không thể biết được.

Gã biết quân đội ngoài thành sớm hay muộn cũng sẽ phát động cường công.

Gã cũng biết rõ, muốn dựa vào đám phản quân ở trong thành này để một lần nữa khởi thế, dẫu cho chỉ để bảo vệ Kiến Khang thôi cũng là nằm mơ giữa ban ngày.

Những phản quân kia bị gã dựa vào khả năng thuyết phục và tiền thật bạc thật mà bằng lòng tạm thời trở thành thủ hạ của gã cũng giống như gã đều có mưu đồ riêng của mình. Giống như một tòa nhà được xây dựng lên từ cát lún, nó sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Thế nhưng gã không thêm để ý. Những người đó cuối cùng rồi cũng sẽ chết, họ chỉ có thể tự trách bản thân đã bị h@ m muốn lợi ích điều khiển.

Lúc một mình gã tiến vào tòa thành này, gã đã không nghĩ tới tương lai nữa.

Gã là một người không có tương lai.

Điều gã muốn chỉ có một chuyện, đó là chờ Lý Mục đến.

Mục đích hàng đầu của Lý Mục chính là giải cứu con tin. Mà gã đã thiết lập trạm kiểm soát rất mạnh ở cửa thành, trọng binh đầy đủ. Chỉ cần Lý Mục công thành, toàn bộ con tin sẽ bị chôn sống. Những người đó ngoại trừ là quan lớn sĩ tộc Nam Triều thì còn có rất nhiều hàng tốt.

Gã muốn cho Lý Mục cũng nếm trải cảm giác thất bại này rất cuộc là tư vị như thế nào.

Hai mắt Mộ Dung Thế trở nên sung huyết đỏ ngầu do sự mệt mỏi và phấn khích trong những ngày qua. Gã đang muốn đi ra ngoài doanh trướng lại nghe phương hướng đầu tường thành phía xa có âm thanh ồn ào náo động.

Tim gã nhảy dựng lên, lập tức xông ra ngoài, thấy phương hướng đó có ánh lửa nổi lên, ở nơi xa đó trắng mờ, dưới tia nắng ban mai chói mắt vô cùng.

Một tướng lĩnh bộ cũ của Vinh Khang đang cưỡi ngựa đi đến, tới gần rồi mặt mày hưng phấn nói với gã, binh lính Nam Triều bên ngoài thành vừa rồi đột nhiên tới gần, ý đồ muốn nhân lúc trời còn chưa

sáng mà tấn công thành bất ngờ, lại không ngờ trong thành đã có sự chuẩn bị từ sớm, dưới sự áp chế của dầu hỏa và mũi tên trận mà đối phương phải im tiếng từ bỏ tấn công thành mà lại lui về.

– Bệ hạ quả nhiên thần cơ diệu toán, đã đoán được người Nam Triều sẽ đánh lén. Lý Mục kia cũng chỉ có như thế mà thôi. Xin bệ hạ yên tâm, tôi đã mang theo các huynh đệ bày xong thiên la địa võng, chỉ cần Lý Mục dám vào thành thì sẽ để hắn có đi mà không có về...

Người kia không ngừng lải nhải bên tai Mộ Dung Thế. Nhưng điều báo xấu ở trong lòng Mộ Dung Thế càng trở nên mãnh liệt hơn.

Gã quay đầu nhìn chằm chằm về phương hướng hố chôn kia, trong lúc đang chần chừ, đột nhiên ở hướng hoàng cung Bắc thành lại thoáng nổi lên âm thanh chém giết. Như có như không, nhưng bởi vì toàn thành đều là im lặng chết chóc cho nên âm thanh vẫn nghe thấy rất rõ.

Sắc mặt của gã hơi đổi.

Thuộc cấp của Vinh Khang kia cũng nghe thấy, sửng sốt, sau đó giận giữ mắng lên:

– Một lũ không làm được trò chống gì. Cũng không xem giờ là khi nào, chỉ biết lo tranh cướp nhau. Làm hỏng đại sự, ông đây chém đầu bọn chúng.

Hắn lạnh giọng gọi một phó thủ đến, ra lệnh dẫn người qua đó xem xét đã xảy ra chuyện gì, và bắt giữ tất cả những người lính dám rời bỏ vị trí và gây chiến với nhau vào lúc này.

Mấy ngày nay trong thành thường xuyên xảy ra chuyện binh lính đánh nhau theo nhóm, thậm chí giết nhau vì phân chia chiến lợi phẩm không đồng đều, ồn ào chắc chắn là do chuyện này.

Phó thủ đang muốn lĩnh mệnh đi lại nghe Mộ Dung Thế đột nhiên quát:

– Người đích thân đi đi, điều thêm nhân thủ, nếu có chuyện gì lập tức tử thủ cho ta.

Người nọ chần chừ:

– Bệ hạ, chắc chỉ là binh lính ẩu đả nhau thôi. Bên kia cũng đủ nhân thủ rồi, lại điều đi nơi đó nữa sợ là phân tán quân lực, làm hỏng kế hoạch ban đầu...

– Hãy làm như ta nói!

Mộ Dung Thế gầm lên.

Người nọ giật mình kịp phản ứng, trong lòng thầm chửi người Tiên Bi này quá âm trầm khó hầu hạ, nếu không phải sợ gã đã từng là hoàng đế Bắc Yến, trông cậy vào gã bày mưu tính kế diệt trừ tâm phúc đại họa Lý Mục, về sau chiếm cứ vùng đất màu mỡ Nam Triều này, mình cần gì phải nghe người Tiên Bi này điều khiển.

Hắn trong lòng thì chửi nhưng hành động không dám chậm trễ, vội gọi người điều binh chạy đi.

Mộ Dung Thế đã đoạt một con chiến mã phóng về hướng có âm thanh ồn ào kia, mới đi được nửa đường bắt gặp mấy binh lính đang kinh hoàng chạy về bên này, miệng hô to:

– Bệ hạ, không xong rồi, Bắc uyển đột nhiên nhảy ra một đội quân người Nam Triều, đang xông về hướng hố chôn tập thể kia, chúng tôi không ngăn được...

Trong tiếng hô của họ lộ rõ vẻ kinh sợ.

“Oành” một tiếng, toàn bộ máu trong cơ thể Mộ Dung Thế vào một khắc này như là xông lên tận não.

Gã khựng lại, đột ngột rút kiếm ra đâm chết một binh lính chạy trước mặt, sau đó quay đầu ngựa phi nước đại về phía hố chôn.

.....

Bình minh ló dạng ở phía đông, bầu trời trở nên trắng xóa. Trong ánh sáng mờ ảo của buổi sáng, Lý Mục cùng đội ngũ theo sau từ dưới lòng đất thuận lợi xuyên qua Bắc uyển hoang tàn không một bóng người.

Nhưng vừa đi ra không lâu, lúc mà chạy tới hố chôn liền bị trạm gác mà Mộ Dung Thế an bài ở toàn thành phát hiện, dẫn binh lính tới ngăn cản.

Không có bất luận lời dư thừa gì, Lý Mục kéo tấm bảo vệ mặt liên kết với mũ chiến xuống mang theo mấy trăm tướng sĩ toàn bộ mặc áo giáp, một tay cầm thuẫn một tay cầm đao xông về phía đối thủ đối diện đầu tiên lao tới, vung đao lên.

Ở trong tia nắng ban mai mờ ảo, lưỡi đao vẽ ra một đường cầu vồng lạnh lẽo chói mắt, nhanh như tia chớp.

Đối phương thậm chí còn không kịp nâng đao lên đầu đã bị chặt đứt.

Một dòng máu mặn và nóng đột nhiên bắn lên không trung, bắn lên mặt nạ của Lý Mục.

Cuộc đồ sát bắt đầu một cách lạnh lùng và tàn khốc như vậy.

Cửa bí đạo ở Bắc uyển đã bị phát hiện và nhanh chóng bị phong kín.

Mà ở nơi này, đối diện Lý Mục, ban đầu có mấy chục người, sau đó là hàng trăm, rồi hàng nghìn người. Càng ngày càng nhiều phản quân đến sau khi biết tin, dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh, họ muốn tiêu diệt đội quân dưới nền đất đã bị cắt đứt đường lui đang trên đường đi đến hố chôn này.

Nhưng đội quân hình tam giác bao gồm mấy trăm người này đang tiến về phía trước một cách nhanh chóng. Mà người đi đầu ở vị trí

mũi nhọn tam giác kia phản quân không nhìn thấy mặt của hắc ẩn sau mặt nạ, lại càng không biết đây là ai.

Đồng tử của họ chỉ nhìn thấy một thanh đao sắc giống như chém mở cuộn sóng, một thuấn một đao một bước một người. Đi qua chỗ nào nơi đó chân tay gãy tứ tung, máu bắn như mưa, làm cho binh lính phản quân được lệnh tới đây bao vây tiêu diệt sợ hãi trước uy lực sát thương đáng sợ dường như không thể nào ngăn cản được của người này, không dám chính diện tới gần, mặc hắc lao về phía trước, đồng loạt lui về phía sau.

– Lý Mục tướng quân đến đây!

– Kẻ nào cản đường, giết không tha.

Đúng lúc này, phía sau hắc, mấy trăm tướng sĩ đồng thời phát ra tiếng rống giận, thanh âm chấn động màng nhĩ, chấn động lòng người.

Bầu không khí dường như đọng lại.

– Là Lý Mục! Lý Mục tới rồi!

Bên trong phản quân bắt đầu có tiếng la hét hỗn loạn vang lên. Binh lính dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn võ sĩ giáp trụ trước mặt đang đánh về phía mình.

Hắc chính là Lý Mục người Nam Triều ở trong lời đồn.

Thời điểm hắc vẫn là một võ quan vô danh chưa được ai biết đến, hắc đã sáng tạo ra thần thoại dùng mấy ngàn người đánh bại mười vạn binh mã Lương Châu, do đó mở ra một thời đại truyền thuyết về chiến thần Nam Triều.

Hắc dựa vào thân phận binh lính thấp kém, cưới con gái Cao thị cao quý nhất trong triều đại phương Nam có thứ bậc nghiêm ngặt và bị

chia cắt này, thu phục Trường An, còn làm được chức quan Đại Tư Mã, quyền khuynh triều dã, danh chấn thiên hạ.

Hết vị hoàng đế này đến vị hoàng đế khác đều đã chết dưới đường đao của hắc trên con đường hắc Bắc phạt.

Hắc cũng từng chỉ trong một đêm mà công phá Kháng Long quan tuyệt địa hiểm yếu trong truyền thuyết, lấy lực bản thân của mình ngăn cơn sóng dữ, khiến cho lũ lụt phải thay đổi tuyến đường, khiến cho muôn vàn người may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

Tên tuổi của hắc không ai không biết, không người không hiểu.

Và hôm nay vào lúc này, hắc lại dùng phương thức như thế xuất hiện ở nơi này.

Phải đến thời điểm này, những phản quân này mới chân chính cảm nhận được uy hiếp tử vong đang đến.

Khi mà Lý Mục một lần nữa vung đao lên chém xuống cánh tay của một đồng bọn của họ, máu tươi bắn lên tung tóe kia, tiếng r3n rĩ đau đớn sợ hãi kia, trong nháy mắt nỗi sợ hãi dường như trong phút chốc được khuếch đại đến cực điểm, tràn ngập mọi góc ngách, khiến bọn họ không tự chủ được không dám đối địch trực diện với hắc, đồng loạt quay đầu lại bỏ chạy.

— Bắn tên!

Tại ngã tư đường phía trước, một nhóm binh lính đã cưỡi ngựa đến và nhanh chóng giương cung tên.

Mũi tên như mưa mà đến.

Những phản quân quay người bỏ chạy kia còn chưa kịp chạy đi đã bị trúng tên, tựa như từng đợt lúa mạch bị thu hoạch nhanh chóng mà ngã xuống dưới mũi tên nhọn, thi thể chông chất, người bị thương thì kêu la thảm thiết, hết đợt này đến đợt khác.

Lý Mục ra lệnh một tiếng, một hàng tướng sĩ phía sau nhanh chóng đuổi kịp, họ xếp hàng cạnh hẳn, cầm tấm khiên vững chắc trên tay trước mặt, tạo thành một bức tường chắn.

Cùng lúc đó, các binh sĩ phía sau cũng nhanh chóng chuyển từ trận hình tam giác thành nâng thuẫn hộ đỉnh, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhìn thấy mũi tên trận không phát huy được uy lực như mong muốn, lại thấy đối phương mạo hiểm mưa tên lao nhanh về phía bên mình, phản quân dần dần kinh hoảng bắt đầu không nghe mệnh lệnh nữa, mặc cho tướng lĩnh phía sau gào thét mà lui về phía sau.

Lý Mục mang theo tướng sĩ chống lại trận hình mũi tên của đối phương, hai bên càng ngày càng gần, cuối cùng mũi tên trận đã hoàn toàn mất đi uy lực.

Tướng lĩnh phản quân ngồi trên lưng ngựa kia rút đao ra, lúc ra lệnh thủ hạ triển khai chiến đấu giáp lá cà, giữa hàng đối diện một người đột nhiên ném tấm chắn trong tay đến. Tấm chắn kia mang theo lực ném xoay tròn trong không trung, phát ra âm thanh vun vút lao về phía tướng lĩnh Vinh Khang đang ra lệnh kia. Lúc gã phát giác ra thì đã không kịp trốn tránh.

“Phập” một tiếng nặng nề, trọng thuẫn nặng trĩu đập mạnh vào ngực gã, khiến cho xương sườn đồng thời bị gãy ngay tại chỗ. Gã kêu lên thảm thiết, miệng phun máu tươi, bị lực còn lại của tấm chắn từ trên lưng ngựa ngã xuống đất.

Gần như là cùng lúc đó, bóng dáng kia đã nhảy ra tung mình lên lưng ngựa, quay đầu ngựa lại phóng như bay về hướng hố chôn.

Tướng sĩ phía sau hẳn cũng noi theo lao vào trong trận doanh phản quân còn đang ngậy ra như phồng đã không còn ý chí chiến đấu, đoạt ngựa, đuổi theo bóng dáng phía trước.

Nắng sớm mờ mờ, bên trên hố chôn đang trình diễn một cảnh tượng địa ngục nhân gian.

Bên ngoài thành, dưới sự bắn phá liên tục của hơn chục máy bắn đá khổng lồ xếp thành hàng, có thể phóng ra những tảng đá nặng gần ngàn cân, phần yếu nhất của tường thành Kiến Khang đột nhiên sụp đổ, gạch bùn bay tứ tung, tường thành đã bị phá hủy, một cái hố lớn rộng bằng cổng thành được mở ra.

Đại quân như thủy triều nhảy vào bắt đầu chiến tay đôi với phản quân.

Mà ở trong hố chôn này, quân phản loạn đang trấn giữ cũng không biết tường thành đã bị phá, hướng chi là một quân đoàn từ dưới đất chui ra, cắt mở đường máu trong nháy mắt đang tiến tới. Bọn chúng mang vàng, bạc và đồ trang sức quanh eo, mơ những giấc mơ ngọt ngào và chôn người dưới hố với số lượng lớn theo kế hoạch ban đầu.

Sau khi bị chôn trong đất nhiều ngày, rất nhiều người đã bất tỉnh, những người còn lại dường như đang hấp hối sắp chết. Lúc này, biết rằng ngày chết đã thực sự đến, bị thúc đẩy bởi khát vọng sống sót, dường như đã tỉnh lại lần nữa. Nhưng sự thức tỉnh này chỉ có nghĩa là cơn đau dữ dội và rõ ràng hơn. Tất cả những gì họ có thể làm là khóc lóc và gào thét trong vô vọng.

Khi mà Lý Mục phóng tới hố chôn, phần lớn mọi người đã bị đất vùi tới ngực và cổ, có người chỉ còn mũi và mắt, miệng đầy đất, không thể nói được, còn có người đã bị vùi đến tận đầu, chỉ còn hai cánh tay giơ lên vẫn vươn ra khỏi mặt đất, bắt lấy trong vô vọng, như là cầu xin ông trời cho một con đường sống cuối cùng.

Phía trên hố chôn tràn ngập vô tận tiếng kêu la tiếng khóc lóc và chửi bới của một số người, tình trạng thảm khốc giống như địa ngục trần gian

— Chôn hết toàn bộ...

Tướng lĩnh phụ trách nơi này thấy bên cạnh một hàng tốt Nam Triều đã bị chôn hẳn xuống dưới, đôi tay còn giơ lên mặt đất vùng vẫy thì phá lên cười điên cuồng, tiến lên dẫm chân xuống, lại không ngờ cổ chân bị cái tay kia tóm chặt.

Như thể mọi oán hận, tức giận trước khi chết đều ngưng tụ lại, sức mạnh của bàn tay đó mạnh mẽ lạ thường, nắm chặt lại.

Tướng lĩnh kia muốn tránh thoát cũng không được, then quá hóa giận rút đao ra muốn chặt đứt đoạn tay kia.

Đúng vào lúc này, một mũi tên mang theo tiếng rít u u xé gió trong không trung, bắn vào đầu gã, cắm sâu vào trong. Đầu nhọn hình tam giác bằng sắt đặc xoay tròn tốc độ cao, không nghiêng không lệch cắm vào chính giữa cái đầu hơi cúi xuống của gã.

Giống như vỏ trứng bị đập nát.

“Bụp” một tiếng, màng nhĩ của gã dường như nghe được tiếng nứt vỡ của đầu mình, lúc óc bắn tung tóe phát ra tiếng vang kỳ dị phóng đại vô hạn.

Khoảnh khắc trước khi gã nhận ra mình đã chết, hơn phân nửa sợ hãi của gã giống như một tổ ong bị mũi tên sắc nhọn có sức mạnh khủng khiếp bắn nát và rơi xuống.

Một con ngựa phóng như bay chớp mắt tới gần.

Quân lính phản quân bên cạnh đó đang gấp gáp lấp hố nhìn thấy một màn này tưởng chừng như chỉ trong nháy mắt, còn chưa kịp phản ứng đã thấy một người mang mặt nạ chiến giáp nhuộm máu từ trên lưng ngựa phi thân xuống, nhanh chóng đào đôi tay còn lại kia lên, diện mạo binh lính Nam Triều dưới hố còn chưa kịp tắt thở được kéo lên khỏi hố đất.

– Giết hẳn...

Một đầu lĩnh khác đuổi tới hô to.

Đám phản quân bấy giờ mới kịp phản ứng, đồng loạt rút vũ khí ra xông đến.

— Cửa thành đã bị phá, đại quân Nam Triều ta sắp đến rồi. Ngày chết của đám phản tặc các ngươi đến rồi...

Trong tiếng vó ngựa rầm rầm, từng tiếng hò hét từ phía sau truyền tới.

Binh lính phản quân quay đầu lại.

Sau lưng bụi vàng tràn ngập che phủ tầm mắt, cũng không biết có bao nhiêu binh lính Nam Triều trông giống như người mặc giáp này đang phi nước đại về phía này.

Lý Mục nhắc mặt nạ sắt phủ trên mặt ra, lộ ra khuôn mặt.

Cả người hấn dính đầy máu, khuôn mặt lại không nhiễm một hạt bụi, thần sắc uy nghiêm, ánh mắt sắc bén.

— Đại Tư Mã!

— Đại Tư Mã tới rồi!

— Chúng ta được cứu rồi — —

Binh lính Nam Triều được hấn cứu ra đầu tiên kia chậm chạp mở mắt ra, đang há miệng cố sức mà thở, lúc ngựa đầu lên thì nhận ra hấn. Trong cơn hưng phấn, gã không biết sức mạnh từ đâu đến, liên tiếp phát ra ba tiếng hô to.

Hô xong, nước mắt đã tuôn trào, khóc không thành tiếng.

— Đại Tư mã, cứu tôi với...

Sau một hồi im lặng ngẩn ngủ, tiếng hô mừng rỡ và hỗn loạn lại lần nữa tràn ngập ở mỗi một góc trong hố chôn này.

Hết chương 165

Chương 166

Sự tức giận và hận thù tích tụ lâu ngày theo bức tường thành kia ầm ầm sụp xuống như liệt hỏa thiêu đốt không thể ngăn chặn được.

Các tướng sĩ từ lỗ hổng tường thành bị sụp đổ nhảy vào trong.

Giống như dung nham phun trào và nuốt chửng hết thủy lực lượng trước mặt, đội ngũ phản quân trong thành kia vốn dĩ cũng chỉ dựa vào lòng tham và vọng tưởng mà tập hợp lại với nhau đã nhanh chóng sụp đổ. Binh lính phản quân đâm quàng đâm xiên đồng loạt bỏ chạy về hướng cửa thành ở gần nhất nhằm bỏ trốn.

Ngoài bốn cửa thành đã bố trí phục binh bao vây từ trước ra sau, tạo thế treo cổ vô tình, tiếng hò hét vang vọng khắp thành, quanh quẩn đến mọi góc ngách của thành Kiến Khang.

Vừa khống chế được cục diện, Cao Dận lập tức phái ra một đội quân đi hố chôn để hỗ trợ cứu người, về phía mình lại sai người kiểm soát cửa thành chặt chẽ, không cho một kẻ nào chạy thoát, đặc biệt là Mộ Dung Thế.

Đối thủ xảo trá như Mộ Dung Thế chỉ cần có cơ hội thì sẽ chạy thoát, Cao Dận trước nay chưa từng gặp phải bao giờ. Lần này, bất kể thế nào cũng phải diệt trừ cái ác, quyết tâm không để gã chạy thoát.

Một đội binh lính bỗng nhiên chạy tới, nói mới phát hiện ra tung tích của Mộ Dung Thế, một mình một ngựa đang phóng tới hố chôn.

— Một người một ngựa, tại sao không ngăn cản lại? — Cao Dận chất vấn.

– Hãn bắt thái hậu làm con tin ạ.

Cao Dận sững người, lập tức đuổi theo.

.....

Nơi hố chôn đã bị Lý Mục khống chế.

Phản quân có chết có bỏ trốn, số còn lại thấy tình thế không ổn đã ném vũ khí đầu hàng, để được giữ mạng sống mà tham gia túm kéo những người vừa rồi bị mình chôn vùi dưới đất lên.

Lý Mục cũng dẫn người đi giải cứu nhóm người bị mắc kẹt ở nơi sâu nhất.

Tướng sĩ cùng đi theo hãn tuy trước đó đã có sự chuẩn bị, nhưng cho đến giờ phút này tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đó mới biết nó thảm khốc so với tưởng tượng cỡ nào, vô cùng kh ổng bố.

Bị chôn dưới đất nhiều ngày, lúc được cứu ra, bất kể là địa vị có cao quý hay không, thân phận thế nào, tất cả đều nằm liệt ng ẩ mặt đất. Dùng từ “thảm hại” cũng không đủ để hình dung tình trạng lúc này của họ. Kiệt sức và hơi thở thoi thóp, toàn thân l ắm bùn, da lở loét, quần áo đầy côn trùng và kiến bò l ổm ng ổm, tuy thời tiết đã chuyển lạnh nhưng toàn thân họ vẫn bốc ra mùi hôi thối nồng n ặc.

Không ai để ý những cái này.

Sau khi ra khỏi hố, việc đầu tiên và duy nhất họ làm đó là há miệng ra hít thở, cảm thụ cảm giác vui sướng nhẹ nh ỡm vì cuối cùng cũng có thể hô hấp thuận lợi.

Có người bắt đầu khóc.

Tiếng khóc ban đầu vừa nhỏ vừa bất lực, tựa như một sợi tơ nh ện mảnh phiêu đảng ở trong gió, có thể bị đứt bất cứ lúc nào. Nhưng rồi chẳng mấy chốc tiếng khóc to hơn vang dội hơn, chỗ nào cũng đều

có, nhưng không phải là tiếng khóc khổ sở, mà là hỗn loạn sợ hãi, may mắn và vui mừng vì sống sót sau tai nạn.

– Phùng tướng ở đây!

Bên trong tiếng khóc ồn ào, đột nhiên có một binh lính hô to.

Lý Mục chạy đến cùng với binh lính đào Phùng Vệ từ trong hố đi ra.

Phùng Vệ đã rất yếu ớt, toàn thân lấm bùn, tình trạng vô cùng khốn khổ, gần như đã không còn hơi thở, sau khi được cấp cứu sơ bộ thì “a...” một tiếng, từ từ mở mắt ra, nét mặt hầy còn mù mịt. Đợi khi nhìn thấy rõ Lý Mục thì mở to hai mắt, trong mắt ánh lên tia sáng mừng rỡ như điên, môi run rẩy như muốn nói gì đó, hai mắt đột nhiên trợn ngược rồi hôn mê bất tỉnh.

– Lưu Hầu trung!

Lại có một binh sĩ gọi to.

Gần đó, một người đàn ông với mái tóc bù xù vẫn bị vùi trong đất lấp lư cánh tay trần ra hiệu kêu cứu.

Người này chính là Lưu Huệ.

Ông ta bị chôn dưới đất đến tận ngang ngực, may mà vừa rồi những phản quân kia chỉ lo lấp đất còn chưa kịp nén chặt, nhưng dù chỉ thế cũng đã khiến mặt ông ta tím tái đi rồi. Giống như cá mắc cạn trong ao khô, ông ta há cái miệng nứt nẻ chảy máu cố gắng thở, nhưng áp lực từ lồng ngực đã ngăn cản nỗ lực của ông ta.

Mấy binh lính xông tới, muốn đào ông ta ra khỏi đất, bỗng nhiên như lại nghĩ tới điều gì, đột nhiên dừng lại, nhìn nhau rồi quay đầu nhìn Lý Mục, vẻ mặt có chút bất an, như thể đang chờ chỉ thị của hắn.

Lưu Huệ không còn thở được bình thường nữa, ông ta cảm thấy lồng ngực như bị một cái vòng sắt siết chặt, chặt đến mức đau đớn.

Ong ta vô cùng đau đớn, muốn cầu xin tha thứ với người trước mặt nhưng lại không nói ra nổi một câu. Việc duy nhất ông ta có thể làm được là dùng ánh mắt tràn ngập sự cầu xin và khẩn thiết nhìn Lý Mục

Lý Mục nhú nhú mày, gật đầu với hai binh lính kia.

Binh lính biết Lưu Huệ từ trước đến nay ở trên triều đình luôn tìm mọi cách diệt trừ Lý Mục, là kẻ đối địch với Lý Mục, cho nên vừa rồi mới không dám tự tiện làm chủ. Đã được hấn cho phép, họ lập tức hợp lực đào người ra khỏi hố đất.

Lưu Huệ nằm liệt ra đất, há miệng ra sức thở, đợi khi hô hấp đã dần dần ổn định và được người ta đỡ ngồi dậy rồi, hai mắt vẫn đờ đẫn, run bần bật.

Bỗng nhiên, phía sau truyền tới một trận ồn ào náo động.

Lý Mục quay đầu lại, một con ngựa xuất hiện ở trong tầm mắt.

Mộ Dung Thế ngân giáp bạch y, một tay vung trường sóc nanh sói vô cùng hung hãn, như hàn quang lướt qua đám người ngăn cản, chém mở một con đường phóng nhanh về phía Lý Mục.

Binh lính hét to, nhanh chóng di chuyển cọc buộc ngựa tới chặn đường đi của gã.

Gã mang theo Cao Ung Dung từ trên lưng ngựa ngã xuống, không đợi binh lính tới gần đã lập tức đứng thẳng lên, túm lấy Cao Ung Dung che chắn ở trước người mình, một tay kiềm chế chị ta, một tay vung trường sóc, không ngừng chém giết, từng bước bước đi.

Các binh lính thấy gã như điên cuồng, trong tay lại có thái hậu làm con tin, nhất thời không dám tới gần, chỉ tụ lại bao vây gã vào giữa.

Bạch y trên người Mộ Dung Thế đã nhuộm máu, hai mắt cũng đã đỏ ngầu.

Gã nhìn xung quanh, siết chặt trường sóc, hai mắt hung hãn nhìn chòng chọc vào Lý Mục phía trước, cũng không nói một câu nào cả, chỉ đẩy Cao Ung Dung tiếp tục bước lên trước.

Sắc mặt Cao Ung Dung trắng bệch, bị Mộ Dung Thế kẹp theo giống như con rối, lao đảo bước về phía trước.

Binh lính vẫn không giải tán, theo bước tiến lên của Mộ Dung Thế thì chậm rãi lui về phía sau, không nhin được quay đầu lại nhìn Lý Mục, chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

Ánh mắt của Lý Mục xuyên qua những cái đầu đang chuyển động ở giữa, rơi vào khuôn mặt dính máu của Mộ Dung Thế.

– Mộ Dung Thế, ngươi dùng phụ nữ làm lá chắn cho mình có đáng là nam nhân không! Thả bà ta ra!

Cao Dận rốt cuộc đã đuổi tới phóng ngựa chạy băng băng đến gần xoay người xuống ngựa, chắn trước mặt Mộ Dung Thế quát lên.

Mộ Dung Thế như là không nghe thấy. Gã tiếp tục đẩy Cao Ung Dung đi trước, nhìn chằm chằm Lý Mục, từng bước tiến về phía hắn.

– Tất cả tránh ra hết, để hắn đi đến đây.

Lý Mục bỗng nhiên mở miệng nói.

Cao Dận quay phắt đầu lại nhìn hắn.

Nét mặt của hắn rất bình tĩnh.

Cao Dận chần chừ, nhìn Cao Ung Dung bị Mộ Dung Thế khống chế, cuối cùng dịch sang một bên nhường đường.

Binh lính làm theo đều lui sang hai bên, nhường ra một lối đi.

Mộ Dung Thế đẩy Cao Ung Dung đi, cũng không nhìn chị ta lấy một cái, tiếp tục đi đến chỗ Lý Mục.

Cao Ung Dung bị ném xuống đất, nằm đó không nhúc nhích.

Cao Dận vội vàng bước tới kiểm tra, thấy chị ta hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên quá suy yếu mà đã ngất đi, vội vàng gọi người đưa đi cứu chữa.

.....

Mộ Dung Thế ném trường sóc đi, khi đi đến trước mặt Lý Mục thì đứng lại.

Tiếng khóc lóc tiếng r3n rĩ chung quanh cũng hoàn toàn biến mất.

Hồ chôn chứa vạn người lại như Hồng Mông thời kỳ đầu hỗn độn, lặng ngắt không tiếng động.

Một cơn gió thổi qua, làm chùm tua rua màu đỏ trên mũ chiến của Mộ Dung Thế lay động, đỏ như máu như lửa. Hai mắt đỏ ngầu sung huyết của gã nhìn vào Lý Mục, cũng giống như vậy, giống như sắp nhỏ ra máu.

Ánh mắt Lý Mục lướt qua cánh tay đã bị mình phế bỏ đi kia, nói:

– Dù ta chỉ dùng một tay thì ngươi cũng không phải đối thủ của ta. Huống chi, ngươi chưa chắc đã có cơ hội đi đến trước mặt ta.

Khoé mắt Mộ Dung Thế nảy lên:

– Thì sao? Chẳng lẽ bởi vậy mà ta không báo thù?

Gã như đang cười, máu dính trên mặt cũng không che giấu được dung nhan đẹp đẽ của gã.

– Trên đời này, tất cả kẻ thù của Mộ Dung Thế ta đều phải chết. Đáng chết đều đã chết hết. Ngươi cũng không thể ngoại lệ.

– Chỉ cần còn một hơi thở, ta cũng phải báo thù.

Gã đột nhiên ngửa mặt lên trời cười như điên, sau đó rút kiếm ra chạy về phía Lý Mục, tốc độ càng lúc càng nhanh, mũi chân đáp xuống đất, lần lượt để lại vết máu.

Một đường điên cuồng lại toát lên vài phần bi tráng quyết tuyệt quý dị.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Lý Mục vẫn không nhúc nhích, ánh mắt chậm rãi rời khỏi trường kiếm trong tay Mộ Dung Thế, rơi xuống phía sau gã.

Một mũi tên bắn ra từ phía sau Mộ Dung Thế, phát ra tiếng rít rung động. Nhanh như điện chớp, gần như trong nháy mắt mũi tên này bắn ra đuổi theo sau đám thung giáp trụ, ghim sâu vào lưng gã.

Bước chân của Mộ Dung Thế khựng một chút, lại tiếp tục bước đi.

Mũi tên là Cao Dận phát ra.

Mộ Dung Thế phải chết, việc này phải làm nhanh chóng.

Y không muốn có thêm chuyện ngoài ý muốn nào nữa.

Cao Dận bắn ra mũi tên đầu tiên rồi thu cung lại. Tiếp đó ra lệnh một tiếng, mấy chục mũi tên nhọn sắc bèn tiếp tục bắn về phía Mộ Dung Thế từ trái, phải và phía sau.

Trong nháy mắt, trên người gã lần lượt được bao phủ bởi những mũi tên sắc nhọn. Những cột máu dọc theo cơ thể gã từ vai và lưng không ngừng chảy xuống. Máu cũng theo khoe miệng gã chảy ra, tốc độ càng lúc càng chậm, thân thể loạng choạng, nhưng không hề quay đầu lại, mà cắn răng tập tễnh tiếp tục bước đi, cuối cùng đi đến trước mặt Lý Mục, giơ cánh tay không ngừng chảy máu kia lên, muốn đâm Lý Mục nhưng cơ thể lại loạng choạng.

“Keng” một tiếng, kiếm rơi xuống đất.

Cả người gã theo đó ngã xuống đất, giãy giụa một lát cuối cùng lật người, để những mũi tên đóng đinh sau lưng lần lượt xuyên qua ngực mình.

Mộ Dung Thế nằm ngửa mặt lên trời mở to mắt nhìn chòng chọc vào Lý Mục, gần từng chữ nói:

– Trời cao quá bất công đối với ta! Là trời cao muốn diệt ta chứ không phải Lý Mục ngươi. Ngươi nhớ kỹ...

Lý Mục lạnh lùng nói:

– Mộ Dung Thế, báo thù không sai, nhưng nếu không từ thủ đoạn thậm chí phát điên thì dù không ai lấy ông trời cũng sẽ lấy. Lời ngươi nói rất đúng. Ngày hôm nay chính là ông trời muốn diệt ngươi. Bao nhiêu người bởi vì báo thù của người mà nhà tan cửa nát? Ngươi nói ông trời đối xử bất công với ngươi. Thế thì những người bởi vì ngươi mà uống mạng thì đòi công bằng ở đâu?

Nói xong, hắt cứt bước rời đi.

Máu không ngừng trào ra khỏi miệng, Mộ Dung Thế vẫn bật cười như điên:

– Con người trên đời lấy đâu công bằng? Ngươi có từng nhìn thấy hổ lang đồng hành với dê hươu trong rừng rậm không? Vốn dĩ chính là cá lớn nuốt cá bé, được làm vua thua làm giặc...

Gã ho khan, âm thanh vô cùng đau đớn.

Lý Mục như không nghe thấy, không hề quay đầu lại.

Mộ Dung Thế một mình nằm ngửa trên đất, hai mắt nhìn đám mây trôi bồng bềnh trên bầu trời theo gió thay đổi hình dạng, ánh mắt dần

dần lơ đãng, dường như đang tự nói với chính mình, ngắt quãng, lẩm bẩm:

– Cả đời này của ta từ lúc mười ba tuổi trở đi đã chết rồi...

- ... Duy nhất ta cảm thấy mình vẫn là người sống đó là ở Nghĩa Thành. Ngày ấy, thời tiết oi bức, người ấy đang ngủ trưa, ta ngồi ở dưới đất lén lút quạt mát cho người ấy...

Bên môi gã thoáng nở nụ cười.

Lý Mục đã đi hơn mười bước chợt đứng lại quay người lại nhìn Mộ Dung Thế nằm dưới đất, đáy mắt xẹt qua tia u ám.

– Ngay cả sau khi trở thành hoàng đế, ta vẫn không thể tìm thấy sự bình yên. Có đôi lúc ta thường nhớ đến trên cánh đồng bát ngát đó, lúc ấy nếu như người ấy độc ác hơn giết chết ta tại chỗ, vậy thì ta sẽ không còn phải chịu đựng sự dày vò và đau đớn về sau này nữa. Đáng tiếc là người ấy vẫn mềm lòng, không giết ta...

– Vốn dĩ ta có thể chôn toàn bộ Kiến Khang này theo ta. Nhưng ta không làm. Bởi vì khi ấy ta từng đồng ý với người ấy, người ấy không thích ta tàn sát dân trong thành, ta sẽ không làm... Lạc Dương là một sự nuốt lời của ta, lần này, ta nhất định phải ghi nhớ lời hứa với người ấy, tận lực giết càng ít người càng tốt...

Một bàn tay của Lý Mục đã đặt lên chuôi kiếm, năm ngón tay từ từ siết chặt, đi từng bước quay trở lại, dưới những ánh mắt chăm chú và khó hiểu, một kiếm đâm vào ngực Mộ Dung Thế.

Thanh kiếm xuyên qua tim, cắm sâu vào lòng đất.

Tiếng nói của Mộ Dung Thế đột nhiên đình chỉ, mà nụ cười đọng lại trên môi càng ngày càng rõ ràng.

Lý Mục vẻ mặt thờ ơ, rút thanh kiếm dính máu ra, quay người lại rời đi.

Hết chương 166

Chương 167

Trận biến loạn kéo dài mấy tháng cuối cùng đã theo một trận mưa lớn mà đã được bình ổn.

Nước mưa gột rửa Kiến Khang, cọ rửa vết máu và vết cháy đen trên đường phố, cái hố khổng lồ đã được lấp đầy, trật tự trong thành phố dần dần được lập lại, nhưng đoạn mới được sửa chữa rõ ràng khác hẳn với những viên gạch cũ ở cả hai bên trông giống như một vết sẹo gay mắt, không ngừng nhắc nhở mỗi người đi ngang qua rằng cách đây không lâu, kinh đô huy hoàng này đã phải hứng chịu một lễ rửa tội bằng máu và lửa như thế nào.

Đối với những người dân sống ở đây, nỗi đau khổ và nỗi sợ hãi dai dẳng về thời kỳ khó khăn chỉ bắt đầu từ ngày Vinh Khang vào thành và nó đã để lại một dấu ấn thực sự khó quên trong cuộc đời họ.

Trước khi rơi vào trận vây hãm, đối với họ có toà hoàng thành thiên nhiên che chở mà nói, tựa như trời có sập xuống thì cũng sẽ có hoàng đế và đám quan viên triều đình kia chống đỡ cho họ. Dù Giang Bắc có bị chiến tranh tàn phá đến đâu, thì toàn bộ huyết lệ và gian khổ của lưu dân lúc truyền tới toà thành trì này chẳng qua cũng chỉ là một chủ đề phẫn nộ, than thở, bất lực, thậm chí là tê liệt trên đường phố sau những buổi trà dư tửu hậu nơi đầu đường cuối ngõ mà thôi.

Mặc dù triều đình suy tàn và Kiến Khang đã nhiều lần bị quân nổi dậy và người phương Bắc đe dọa kể từ khi thành lập và định đô, nhưng trải nghiệm gần gũi nhất với nỗi đau thương của người dân còn đọng lại trong tâm trí họ là loạn Hứa Tiết năm xưa. Về sau nhớ lại, lúc đó chẳng qua cũng chỉ là một lần di chuyển cả nhà rồi không lâu lại bình an trở về, không có gì thay đổi cả, chỉ hơi mệt nhọc một chút mà thôi

– nó giống như một vết sẹo không sâu lắm, và đã lành lại, dù có khơi gợi lại thì cũng chẳng để lại cho người ta chút đau đớn gì.

Lần này lại hoàn toàn khác với trước đây. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, họ phải hứng chịu những đợt cướp bóc tàn phá, ngày ngày đêm đêm sống trong nỗi sợ hãi và uy hiếp của cái chết cận kề. Ngày hôm ấy, khi biết được quân đội đánh vào trong thành, phản quân bỏ chạy tứ tán như chim thú, cảm xúc của dân chúng cuối cùng không thể kìm nén được nữa, họ ào ra khỏi nhà, đổ xô ra đường, gia nhập với quân đội bao vây đuổi giết phản quân chạy trốn khắp nơi, âm thanh gào khóc để phát tiết trải rộng toàn thành.

Trật tự trong thành nhanh chóng được lập lại nhưng cảm xúc dâng trào trong dân gian vẫn không nguôi ngoai.

Hoàng thất và triều đình đã từng cao cao tại thượng chỉ trong một đêm đã từ trên đám mây ngã xuống trong vũng bùn. Khi chiếc áo choàng cao quý và lòng lầy bị lột bỏ một cách tàn nhẫn, để lộ thân thể thối rữa đầy mụn nhọt và giới bộ, quyền uy bị phá huỷ, cũng không thể nào quay về thần đàn và duy trì vẻ đạo mạo như trước được nữa.

Sự thất vọng đối với hoàng triều và sự bất mãn mạnh mẽ sau đó lan truyền nhanh chóng trong dân chúng như một bệnh dịch vô hình. Mà đối ngược lại với nó là tin tức về Ứng Thiên Quân trú ở bến đò Kinh Khẩu và bến đò Thái Thạch đang lan truyền khắp nơi trong dân gian.

Như người thấy mùi gì đó khác thường, dân chúng vui mừng khôn xiết, ăn mừng không thôi, không đến mấy ngày sau, lời sấm “Mộc Hoà Hưng, quốc long thái” trên khối “điềm lành” cùng với lời đồn “Quốc chi tương hưng, Bạch Hổ diễn triều” đã từng bị triều đình cấm đoán hiện đang được bàn tán sôi nổi ở khắp nơi trên đường phố.

Việc thay đổi triều đại được miêu tả sinh động, người nào cũng ngóng trông chờ ngày đó đến.

Cao Dận cũng rất nhanh nhận được tin tức từ quân phòng thủ ở hai nơi này.

Kinh Khẩu và bến đò Thái Thạch cùng nằm ở thượng du Kiến Khang, hai bến đò này là hai pháo đài quân sự lớn ở hạ lưu nổi liền Nam Bắc, một trái một phải, nối thẳng đến Giang Đông, cực kỳ quan trọng đối với mỗi một binh gia.

Ứng Thiên Quân không báo mà làm, điều này ý nghĩa gì không cần nói cũng biết.

Y vừa mới tiễn Phùng Vệ vừa tỉnh dưỡng được vài ngày lại không quan tâm tới cơ thể suy yếu lo lắng sốt ruột tới gặp mình, lại liên tưởng tới dư luận thời gian này đang sôi trào trong dân gian, tâm tư trùng trùng.

Suy nghĩ thật kỹ xong, y cưỡi ngựa ra khỏi thành đi đến quân doanh Thạch Tử Cương xin gặp Lý Mục.

Ngày mai Lý Mục sẽ lên đường về phương Bắc. Cao Dận đi vào doanh trướng của hắn, thấy hắn mặc thường phục ngồi ở sau án, bên cạnh có một cuốn sách, hình như vừa mới đặt xuống, những trang bên trong đã cũ, mép nhám sồn nhưng bìa mới được dán lại, chứng tỏ chủ nhân rất trân trọng nó.

Cao Dận mắt tinh vừa nhìn là nhận ra đó là quyển Kinh Thi, trong lòng không khỏi thấy kinh ngạc, khó có thể tưởng tượng một người như Lý Mục nam chinh bắc chiến lại mang theo cuốn trục này bên mình – nhưng y không có ý định khám phá nó, bởi vì đây không phải mục đích y tới đây.

Lý Mục đứng lên chào hỏi, mời y ngồi xuống, hàn huyên vài câu sau đó hỏi mục đích của y là gì.

Lúc hắn nói chuyện, trên mặt luôn nở nụ cười, khí độ bất phàm.

Trên đường đi đến đây, Cao Dận có rất nhiều suy nghĩ. Vô số điều muốn nói đang quay cuồng trong lòng y. Tuy nhiên, vào giây phút này khi thực sự đối mặt với hấn, y lại không thể thốt ra được câu gì cả.

Y yên lặng, Lý Mục cũng không thúc giục, đợi một lát thấy y vẫn không nói gì thì cầm quyển sách lên thông thả lật một trang.

– Xin hỏi Đại Tư Mã đã định ngày lên ngôi chưa ạ?

Tựa như qua rất lâu, đến cuối cùng Cao Dận nghe được một câu hỏi như thế vang lên bên tai mình. Lời vừa thốt ra, ngộ ra chính là lời mình nói, y không khỏi thấy hoảng hốt.

Y không biết vì sao mình lại đột nhiên nói ra một câu như thế.

Y lại càng không biết, đây là suy nghĩ tận đáy lòng mình tự dưng buột miệng thốt ra hay là chỉ là một sự thăm dò đối với người đối diện trước mặt này.

Nhưng mà bất kể xuất phát từ nguyên do gì, hiển nhiên, đều là đột ngột không hợp thời.

Y theo bản năng muốn rút lại lời đã nói ra, hơi mấp máy môi rồi lại yên lặng, bất giác nín thở.

Lý Mục chậm rãi ngược mắt lên, ánh mắt chuyển từ cuốn sách trong tay sang khuôn mặt Cao Dận.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng la hét của binh lính ở xa ngoài lều truyền đến, khiến trong lều càng thêm yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Cao Dận dường như có thể liên tục nghe thấy âm thanh huyết dịch chảy trong lồng ngực mình.

Bốn mắt chạm nhau ngắn ngủi, ngắn đến mức như những bông tuyết lạnh như băng rơi trên làn da nóng bỏng rồi nhanh chóng biến mất.

Nhưng trong cảm giác của Cao Dận thì nó dài vô cùng, thậm chí y còn cảm giác được một tia khẩn trương mà đã hồi lâu y chưa từng cảm nhận được.

Ngay lúc nhịp tim của y cũng theo đó tăng nhanh, y nhìn thấy Lý Mục mỉm cười với mình.

– Đợi Đại Đồng bị phá, Tây Lương bị diệt, Bắc phạt thực hiện xong, hắn là nên làm gì thì làm.

Khi hắn nói câu này, giọng điệu bình thản, nét mặt bình tĩnh, dường như là đang nói với mình về một chuyện bình thường, không hề có khí thế hung hãn nào, nhưng trong vô hình Cao Dận lại cảm giác được khí thế thái sơn áp đỉnh.

Đó là một khí thế và lực lượng có thể nghiền nát mọi thứ khác.

Trước mắt y thoáng hiện ra mấy triệu thần Đại Ngu vào ban ngày tới gặp mình, bèn hỏi:

– Nếu như đến lúc đó có kẻ không thuận theo, ý Đại Tur Mã sẽ như nào ạ?

– Kẻ nào không theo, giết.

Lý Mục nói, chỉ có năm chữ này, không có gì khác.

Cao Dận trầm mặc một lát, chậm rãi đứng dậy xin phép cáo lui.

Lý Mục cũng không giữ lại, tiễn y ra ngoài lều trưởng xong thì quay lại, cầm quyển sách kia lên thất thần một lát, chậm rãi nằm lên giường, đặt quyển sách kia lên trên mặt, không nhúc nhích, như là đã ngủ.

Mấy thuộc cấp đi cùng Cao Dận đều háo hức chờ đợi ở bên ngoài, cuối cùng khi y xuất hiện thì vội vàng đi lên đón.

– Cao tướng quân, lẽ nào thật sự phải chiến đấu với Ứng Thiên quân đoạt lại bến đò hay sao?

Một phó tướng khẽ hỏi.

Cao Dận yên lặng không đáp.

Mấy người nhìn y vẻ mặt thấp thỏm.

Ánh mắt của Cao Dận chậm rãi nhìn mọi người một lượt, hỏi:

– Trong lòng các người có suy nghĩ gì?

Mấy người ban đầu không ai lên tiếng, hồi lâu sau một phó tướng liếc sắc mặt nghiêm trang của y, cuối cùng ấp úng nói:

– Quân sĩ...đều không muốn phóng ngựa Nam Sơn...không muốn chiến...

– Không phải bọn tôi sợ, mà là không tiện chiến đấu với Ứng Thiên Quân. – Một người khác nói.

– Dân chúng rất ủng hộ Ứng Thiên Quân. Rất nhiều tướng sĩ trong quân mấy ngày nay đã nhận được lời cảnh cáo từ gia đình, khuyên họ không được chống lại Đại Tư Mã, sợ bị hương nhân mắng chửi sau lưng...

– Chúng tôi không ngại nói thẳng, quân tâm đang dao động...Dĩ nhiên, nếu tướng quân có lệnh mặt tướng dù liều chết cũng nghe theo lệnh của tướng quân...

Mấy người nói xong thì nín thở nhìn Cao Dận.

Cao Dận im lặng một lát, nói:

– Toàn bộ rút về Quảng Lăng đi.

Mấy phó tướng nhìn nhau, lộ rõ vẻ mừng rỡ đến khó tin, vội vàng tiếp lệnh.

Cao Dận không nói thêm gì nữa, đi ngang qua mấy người rời khỏi quân doanh, phóng ngựa đi không mục đích, cuối cùng đi đến bờ sông rồi dừng lại. Y xuống ngựa, đứng một mình bên bờ sông, nhìn dòng sông chảy về phía đông dưới chân mình, trước mắt như hiện lên biểu cảm mừng rỡ rõ ràng trên mặt của mấy tướng lĩnh rất trung thành và tận tâm với Cao thị và luôn nghe theo mệnh lệnh của mình kia.

Đúng vậy, làm gia chủ Cao thị, y đã đưa ra quyết định của mình.

Dù khó khăn, thậm chí có rất nhiều tiếc nuối nhưng y biết rằng quyết định của mình là đúng đắn.

Đây không chỉ là sự suy tàn vinh quang của dòng tộc quý tộc mà y từng sinh ra và kiêu hãnh, mà còn là sự kết thúc của triều đại cũ, mà có lẽ, nó còn là sự mở màn và sự ra đi của một thời đại. Giống như dòng sông dưới chân y, một khi đã chảy về hướng đông thì sẽ không bao giờ quay trở lại.

Khi mọi thứ nên tới thì cuối cùng cũng sẽ đến, không có một lực lượng nào có thể ngăn cản được.

Cao Dận đón lấy gió sông lồng lộng, thở ra một hơi thật dài. Y nghĩ, mình đã làm tốt sự chuẩn bị, sẵn sàng và chờ đợi sự xuất hiện của một triều đại mới.

.....

Trận tuyết cuối cùng của mùa đông cũng đã tan, bên ngoài thành Trường An, khi cánh đồng hoang một lần nữa xanh tươi, Lạc Thần nhận được một tin tức.

Đường tử của nàng Cao Ung Dung đổ bệnh liệt giường, tình hình rất nghiêm trọng, nhưng ngày đêm chỉ cần tỉnh táo thì sẽ luôn nhắc đến

tên nàng.

Cao Dận phái người mang một bức thư tay của mình đến, hỏi nàng có bằng lòng về Kiến Khang thăm Cao Ung Dung hay không.

Lý Mục vào đầu tháng trước đã từ Kiến Khang trở lại Trường An, vợ chồng gặp nhau ngăn ngui hắn lại lãnh binh lên phía Bắc tiếp tục cuộc chiến Bắc phạt bị gián đoạn trước đó. Chờ lấy được Ung Châu đánh hạ được Đại Đồng, đuổi người Hung Nô trở về nơi đi của họ rồi, nghiệp lớn Bắc phạt cũng có thể đạt được thành tựu như hắn mong muốn.

Lạc Thần mong chờ loạn thế này và những cuộc chiến bất tận có thể đi đến hồi kết.

Nhận được thư rồi, nàng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định trở về phương Nam.

Lần này Cao Hoàn không đi cùng Lý Mục Bắc chinh. Cậu mang theo một đội quân đích thân hộ tống a tỷ bước lên con đường đi về phương Nam.

Trong thời tiết giữa xuân tháng Hai, ngày hôm nay, Lạc Thần một lần nữa bước vào địa giới Kiến Khang.

Cao Dận đã đi xa hơn trăm dặm đến thành Võ Tuyên thuộc cai quản của Kiến Khang để đón nàng.

Màn đêm buông xuống, Lạc Thần tạm thời nghỉ ở trong thành, dự tính ngày hôm sau đi vào Kiến Khang.

Lại một lần nữa trở về Kiến Khang, hồi tưởng lại tình cảnh lúc rời đi, từ lâu đã cảnh còn người mất, trong lòng nàng có rất nhiều cảm xúc. Đang suy nghĩ, chợt nàng nghe có người tới bẩm báo là Phùng Vệ cầu kiến.

Lạc Thần bảo người mời ông ta vào.

Trải qua kiếp nạn sinh tử kia, tuy rằng đã qua mấy tháng nhưng trên người Phùng Vệ vẫn còn một chút dấu vết để lại. Sức khoẻ của ông ta dường như vẫn chưa dưỡng khỏi hoàn toàn, chân đi tập tễnh, trên người mặc quan phục triều đình Đại Ngu, thái độ với Lạc Thần rất cung kính.

Lạc Thần vẫn dùng lễ hậu bối với ông ta, mỉm cười hỏi han rồi mời ông ta ngồi.

Phùng Vệ lại khẳng khẳng không ngồi, nói:

– Phu nhân, thật không dám giấu, Phùng Vệ tới đây là có một chuyện muốn xin phu nhân hỗ trợ.

Lạc Thần cũng không miễn cưỡng, tự mình ngồi xuống, mỉm cười hỏi:

– Là chuyện gì ạ? Xin Phùng tướng cứ nói.

Phùng Vệ bước lên đột nhiên quỳ xuống trước nàng, khấu tạ với nàng.

Lạc Thần vội nghiêng người tránh đi, nói:

– Phùng tướng lớn tuổi, đức cao trọng vọng, cháu gọi ngài một tiếng thế bá, nhưng vì sao ngài lại hành lễ với cháu ạ? Xin ngài đứng lên đi ạ.

Phùng Vệ không đứng lên, chỉ thẳng người nói:

– Phu nhân có biết hiện giờ trong triều đang nghị luận về Đại Tư mã không?

– Nghị luận thế nào ạ? Xin ngài nói cho cháu nghe đi.

Lạc Thần vẫn mỉm cười.

– Mọi người đều nói, Đại Tư Mã hiện giờ đã quyết tâm thay thế Đại Ngu, hoả lực tập trung ở hai bến đò Giang Bắc, đó là chứng cứ rõ ràng. Nếu thật sự như thế, lẽ nào không phải là hiệp ân lấy chế, nhân nguy mà nhập hay sao?

Phùng Vệ dừng một chút.

– Trước đây khi mọi người chỉ trích Đại Tư Mã, ta từng bác bỏ ở trước mặt mọi người, Đại Tư Mã tuyệt đối không phải là người có tâm tác loạn. Hiện giờ hẳn lại không biết nghe lời người nào gièm pha, lại có hành động khác người như vậy. Phu nhân xuất thân cao quý, luôn luôn thâm minh đại nghĩa, nên biết rằng hành động này cực kỳ không ổn. Nếu phu nhân chịu mở lời khuyên bảo, Đại Tư Mã chắc sẽ nghe theo.

– Nay thiếu đế tuy băng hạ, nhưng tông thất hãy còn đó, có gì không chọn một hiền tài từ tông thất, để Đại Tư Mã phụ tá cho đất nước.

– Mà về thái hậu, xin Đại Tư Mã và phu nhân yên tâm, có vết xe đổ đó, về sau thái hậu chắc chắn sẽ đặt Đại Tư Mã lên hàng đầu, sẽ không giẫm vào vết xe đổ tin vào những lời gièm pha nữa. Nếu việc này có thể hoàn thành, Đại Tư Mã chẳng những có thể hoàn thành việc tái thiết đất nước chưa từng có, mà những thành tựu phi thường và danh tiếng về lòng trung thành của ngài ấy sẽ được lưu danh sử sách và sẽ được ghi nhớ mãi mãi ...

– Ai xă tắc? Ai là người định ra quy củ rằng người đứng đầu giang sơn này chỉ có thể lựa chọn trong người của Tiêu Thất?

Nụ cười trên mặt Lạc Thần dần biến mất, chợt đứng lên cắt ngang lời của Phùng Vệ.

Phùng Vệ chần chờ, ấp úng:

– Đại Tư Mã thân là bề tôi, nếu như thay thế thì danh bất chính, ngôn bất thuận...

Lạc Thần cười nhạt:

– Phùng tướng, cháu cứ tưởng ngài đã quên mất việc tại hồ chôn ngày đó rồi. Người nào làm đế, tạo phúc cho lê dân, trong lòng ngài quá hiểu rõ. Thế mà ngài lại còn tới đây, cháu đang nghĩ có phải ngài lại vì động cơ ích kỷ nào đó không.

Nàng đi tới cửa, mở ra, chỉ ra ngoài:

– Ngài đem những lời vừa rồi nói với cháu đi nói lại cho những tướng sĩ đó nghe, xem họ có đáp ứng hay không.

Phùng Vệ cứng họng, mặt đỏ tới tận mang tai.

Quả thật, lý do ông ta đến đây không hoàn toàn vì lòng trung thành với Tiêu thất. Đối với hoàng triều này, lòng trung thành thực sự của ông ta thực ra ít hơn ông ta tưởng rất nhiều.

Ông ta chẳng qua chỉ có một dự cảm, một khi Lý Mục đăng cơ làm đế, Nam Triều quen thuộc này cùng rất nhiều thứ và những thói quen trong nửa cuộc đời trước của ông ta có lẽ sẽ bị lật đổ, không còn tồn tại.

Dẫu cho phú quý vẫn còn có thể giữ được, nhưng theo bản năng ông ta vẫn sợ hãi trước sự thay đổi này và hy vọng có thể duy trì được tình hình hiện tại. Chính vì nỗi sợ hãi này chi phối mà ông ta đã đến đây dù biết rằng hy vọng rất xa vời.

Ngay vào lúc này, ông ta đột nhiên nhớ tới khối đá diêm lạnh mà Vinh Khang đã từng dâng lên trước đây.

Về chân tướng của thứ kia, ông ta không phải là người duy nhất trong triều đình biết được sự thật.

Trên đời lấy đâu ra diêm lạnh. Nó chẳng qua chỉ xuất hiện vào đúng thời điểm cần thiết để đạt được mục đích không thể giải thích và công khai mà thôi. Nhưng bây giờ nghĩ lại chuyện đó, hóa ra lời tiên

tri đã trở thành sự thật, tựa như đã được ông trời định sẵn, được an bài từ trước.

Ông ta đã biết, tất cả đã định hết rồi, không gì có thể lay chuyển được nữa.

– Phu nhân, ngài xuất thân Cao thị, Cao thị và Đại Ngu có muôn vàn quan hệ. Triều đình hiện nay đã xuống dốc tới nông nỗi này, lẽ nào ngài lại bỏ mặc không quan tâm?

Phùng Vệ lẩm bẩm ra tiếng, chỉ có thể thốt ra được một câu như thế.

Lạc Thần nhìn ông ta hồi lâu, đột nhiên nói:

– Phùng công, vừa rồi ngài nói, không biết Đại Tư mã đã nghe lời gièm pha của ai mà nổi lên tâm tư tác loạn kia. Để cháu nói cho ngài biết, người đó chính là cháu. Nguyên vọng của cháu, chính là làm hoàng hậu thiên hạ.

– Phu quân của cháu hiện giờ đang thực hiện tâm nguyện này cho cháu, ngài nói xem, tâm tình của cháu lúc này cảm thấy thế nào?

Phùng Vệ sửng sốt, không nói thêm được lời nào, đứng lên thấp giọng cáo lui rồi quay người ảm đạm rời đi.

Hết chương 167

Chương 168

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thần đến Kiến Khang.

Vẫn còn sớm, ánh sáng ban mai còn mờ mịt, kèm theo một tiếng cọt kẹt nặng nề, hai cánh cổng thành đóng chặt từ từ mở ra trước mặt nàng. Chiếc xe nỉ màu xanh lá cây kín đáo này đi qua cổng thành, đi trên những con phố vắng vẻ tiến về phía hoàng cung.

Việc nàng đến cũng giống như khi nàng rời đi rất lặng lẽ, không làm kinh động đến bất kỳ người không liên quan nào, ngoại trừ nhóm người đứng trên đường hoàng gia dẫn đến cổng chính của cung điện.

Nhóm người đó đương nhiên không liên quan.

Chưa đến canh năm, sắc trời còn tối, họ đã lần lượt chạy tới nơi này chờ đợi chiếc xe nhỏ kia đến.

Trong số những người này có Lưu Huệ.

Xưa đâu bằng nay. Cục diện giang sơn đổi chủ ván đã đóng thuyền, thậm chí ngay cả Cao Dận mà triều đại vốn đã hỗn loạn này đã mất đi sự ủng hộ cuối cùng cũng đã chấp nhận hành động của Ứng Thiên Quân.

Phùng Vệ đêm qua trở về, tuy không nói một lời nhưng từ biểu cảm mặt xám như tro tàn kia đã đủ truyền đạt lại hết thảy.

Sự việc đã định rồi.

Ôm tâm tình thấp thỏm và sợ hãi, họ sốt sắng không chờ nổi muốn tỏ rõ lập trường của mình sớm nhất, đây là cơ hội tốt nhất.

Trời đã sáng lên nhưng chiếc xe mà họ chờ kia lại trước sau không thấy đến.

Nhóm người này dần dần mất đi kiên nhẫn, phái người đi hỏi thăm liên tục thì mới biết được ngay trước bình minh, chiếc xe mà họ đang đợi đã đổi lộ trình, từ Tây Minh Môn đi vào cung Kiến Khang.

Lạc Thần đi bộ trên đường hoàng cung. Cung nhân chấp dịch dậy sớm nhận ra bóng dáng của nàng đang đi trong tia nắng ban mai, ánh mắt lộ ra vẻ ngỡ ngàng và cung kính, sau đó cùng quỳ xuống bên đường dập đầu hành lễ với nàng.

Nàng đi tới cung Thái Sơ.

Nạn binh hoả bình ổn, Cao Ung Dung từ sau khi về cung thì vẫn luôn ở nơi này.

Thiếu đế sau khi chết thì được án táng vội vàng, khoảng thời gian trước triều đình có bổ sung làm một lễ mai táng phù hợp với lễ chế, nơi khác không còn dấu vết, chỉ có tòa cung điện này dường như vẫn chìm trong đau buồn tột cùng, cờ trắng vẫn còn đó, đang lay động nhẹ nhẹ bên trong gió sớm.

Ánh sáng trong điện rất tối, dưới ánh sáng mờ mờ, Lạc Thần nhìn thấy Cao Ung Dung được hai cung nhân đỡ hai bên, ngồi ở bên linh vị, cái bóng còng xuống, giống như một pho tượng.

Một cung nhân tiến lên cúi thấp người xuống thấp giọng thông báo nàng đã đến.

Cao Ung Dung khó khăn quay mặt sang, hai mắt sưng vù, sắc mặt đen tối, cả người nhìn già đi rất nhiều.

Chị ta yên lặng nhìn Lạc Thần, dần dần, nước mắt trào ra hốc mắt.

— A Di ời...cuối cùng muội cũng tới...

Chị ta giọng run rẩy, lập cập muốn từ đệm hương bồ đứng lên, cơ thể loạng choạng ngã xuống đất.

Lạc Thần vội bước tới cùng với cung nhân đồ Cao Ung Dung đã ngất đi vào hậu điện nằm xuống. Lạc Thần đang muốn cho người đi gọi thái y, mi mắt Cao Ung Dung khẽ nhúc nhích rồi tỉnh lại, đưa tay ra bắt lấy cánh tay Lạc Thần.

Lòng bàn tay chị ta đầy mồ hôi, nơi nàng chạm vào đều lạnh và trơn trượt.

– A tỷ biết, xảy ra chuyện lớn như vậy muội nhất định sẽ trở về. Muội sẽ không bỏ mặc nơi này...

Chị ta lẩm bẩm, nước mắt lại trào ra.

Lạc Thần lấy khăn lau nước mắt cho chị ta, nhỏ nhẹ nói:

– A tỷ, muội nghe nói tỷ đổ bệnh nặng không đỡ, đêm không ngủ được, cứ tiếp tục như thế sức khỏe chỉ sợ sẽ không chống đỡ được.

– Tỷ đang niệm chú cho Đăng nhi...Đêm nào tỷ cũng mơ thấy Đăng nhi...Tỷ hận, tại sao lúc ấy không phải tỷ...

- ...Tỷ thà người chết là tỷ...nó còn nhỏ như thế nhưng lại bị hạ độc thủ...

Chị ta buông Lạc Thần ra lấy hai tay che mặt lại, nước mắt tràn ra kẽ tay.

Lạc Thần yên lặng.

Về cái chết của Đăng nhi, nàng cũng nghe nói đến. Nghe nói lúc đó Thái hậu không chịu nổi sự áp bức của Vinh Khang đã cùng với mấy đại thần cũng có lòng phản kháng lại mà thiết lập một cái bẫy muốn hạ độc giết chết Vinh Khang, không ngờ không những không thành

công mà ngược lại bị Vinh Khang cản ngược lại. Để trả thù, Vinh Khang đã giết thiếu đế ngay tại chỗ, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

– A Di, lúc đó tỷ cũng thân bất do kỷ...

Chị ta khóc lóc, nghẹn ngào nói.

– Hành vi tàn ác của Vinh Khang khiến ai nấy cũng căm phẫn, thần hạ toàn là những kẻ yếu nhược vô năng, không có ai có thể dùng được. Tỷ một lòng chỉ muốn loại trừ gian nịnh, không ngờ lại xảy ra chuyện...

– Gã ác tặc kia lấy rượu độc ép Đăng nhi uống, tỷ đau khổ cầu xin hắn buông tha cho Đăng nhi, tỷ tình nguyện dùng tính mạng của mình để đổi nhưng gã ác tặc đó không nghe. Để trả thù tỷ mà hãm hại Đăng nhi ở ngay trước mặt tỷ...

Chị ta lại khóc thất thanh, đau đớn quá độ mà không thở được, ngã xuống gối.

Một làn gió mát lặng yên từ đâu đó sâu trong góc cung điện thổi tới, lay động những ngọn nến, trong cung điện chập choạng le lói.

Lạc Thần khuyên chị ta nén bi thương.

Chị ta khóc thảm thiết hồi lâu mới dừng lại, lại đưa tay ra cầm lấy tay Lạc Thần.

Chị ta ngược đôi mắt sưng húp đỏ ngầu lên nhìn Lạc Thần, nói giọng khàn khàn:

– A Di, giờ tỷ đã biết ai trung ai gian. A tỷ vô cùng hối hận. Lúc trước không nên tin vào lời gièm pha của đám người Lưu Huệ, mà nghi ngờ muội phụ, cho nên đã ép bức muội phụ, còn làm hại muội phải rời khỏi Kiến Khang, có nhà mà không thể về. Tất cả đều là lỗi của a tỷ...

Chị ta lại ghen ngào, nhìn chăm chú vào Lạc Thần.

– A Di ơi, tỳ xin nhận lỗi với muội. Muội có bằng lòng tha thứ cho a tỳ không?

Lạc Thần nhìn chị ta, một lát sau khẽ mỉm cười, chậm rãi gật đầu.

Trên mặt Cao Ung Dung lộ vẻ vui mừng, rưng rưng cười lên.

– Tỳ biết mà, người một nhà mãi là người một nhà, muội cho thể thông cảm cho a tỳ, a tỳ vui lắm. A Di muội yên tâm, a tỳ sẽ không tin người ngoài nữa. Từ nay về sau muội phụ vẫn là đầu thần của Đại Ngu ta, là trọng khí của đất nước, việc triều đình còn phải trông cậy vào muội phụ nhiều...

Lạc Thần không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn chị ta nói không ngừng nghỉ.

Cao Ung Dung dừng lại, nhìn Lạc Thần, dường như sức nhớ tới gì đó quay đầu lại, ánh mắt nhìn về hướng linh đường kia, mắt lại đỏ lên.

Chị ta lau nước mắt trên khóe mắt, lấy lại bình tĩnh, như là cuối cùng đã hạ quyết tâm, quay đầu trở lại nói:

– A Di, trải qua kiếp nạn này, a tỳ vốn đã không còn lòng dạ vào với triều đình, nghĩ nếu có thể bứt ra, nửa đời sau tĩnh tâm chết già, đó là tạo hóa lớn nhất. Nhưng mà hiện nay nhân tâm dao động, a tỳ thân ở vị trí này thật sự không thể nào thoát thân được. Mấy hôm trước quần thần lên tiếng nói rằng nước một ngày không thể không có vua, khuyên a tỳ chọn người hiền trong tông thất, nhận làm con riêng. A tỳ nghĩ đi nghĩ về, vì xã tắc này, cũng chỉ đành phải như thế. Quảng An Vương có một đứa con trai, độ tuổi thích hợp, thông tuệ hơn người, a tỳ muốn nhận làm con nuôi. Muội thấy sao?

Ánh mắt Lạc Thần nhìn nửa bàn tay trong lúc vô ý lộ ra ngoài cổ tay áo của chị ta siết chặt lại, ngón tay tái nhợt, nhìn chăm chú nàng, bèn gật đầu.

– Nếu a tỳ có người thích hợp nhận làm con nuôi thì đó là chuyện tốt.

Trong mắt Cao Ung Dung như hiện lên tia sáng như trút được gánh nặng, lập tức nắm chặt tay Lạc Thần, nói:

– Có câu này của a muội, còn chuyện gì mà không thành đây? A tỳ yên tâm rồi. A tỳ lập tức triệu tập quần thần tuyên ý chỉ, mau chóng công bố thiên hạ, Đại Ngu ta ít ngày nữa sẽ có tân đế đăng cơ, để trấn an lòng dân thiên hạ.

Chị ta nói xong quay đầu lại cao giọng gọi người đi vào, gọi mấy câu nhưng lại không thấy có người nào, nhíu mày đang muốn gọi tiếp, lại nghe Lạc Thần nói:

– A tỳ, tỳ chưa nghe hiểu ý của muội rồi. Vừa rồi muội nói là, a tỳ đang mang nỗi đau mất con, rất đau khổ, nếu như muốn có một đứa con nuôi, sau này thay Đăng nhi hầu hạ bên gối để an ủi nửa đời còn lại, tất nhiên là chuyện tốt. Mà chuyện khác...

Nàng từ mép giường đứng lên.

– Mà chuyện khác, a tỳ cũng vừa mới nói đó, không còn lòng dạ với triều chính, sau này tỳ không cần khó xử nữa, cứ an tâm dưỡng bệnh đi ạ. Việc triều chính a tỳ không cần phải lo đến nữa.

Cao Ung Dung khựng lại, ngẩng lên, ánh mắt rơi vào khuôn mặt Lạc Thần.

– A Di, muội nói thế ý là gì?

Chị ta lẩm bẩm, mí mắt hơi nẩy lên, trên mặt treo một nụ cười gượng gạo.

– Ý muội là, việc triều đình từ nay không cần tỳ nhúng tay nữa.

– Hơn nữa, chỉ sợ cũng không cho phép a tỳ nhúng tay vào.

Lạc Thần nhìn chị ta, nói từng câu từng chữ rõ ràng.

Ý cười trên mặt Cao Ung Dung đông cứng lại. Chị ta nhìn chòng chọc Lạc Thần, môi run run nói:

– Muội nói cái gì? Muội lặp lại lần nữa đi? Muội dám nói với ta như thế à? Ta là hoàng hậu đương triều đấy.

– A tỷ, tỷ muội ta hơn hai mươi năm, tỷ muốn gặp muội, muội liền từ Trường An tới đây gặp tỷ. Ý tứ của tỷ, muội hiểu. Nhưng mà đã muộn rồi. Cho đến hôm nay, không nói đến gia sự, chỉ riêng quốc biến tới mức nông nổi này, tỷ để tay lên ngực tự hỏi xem, điều tỷ mong muốn còn khả năng hay không?

– Muội khuyên a tỷ, so với việc chấp nhất không bằng buông tay cho tâm an bình. Lý Mục không phải là người đuổi cùng giết tận, hướng chi tỷ là a tỷ của muội. Chỉ cần tỷ bằng lòng, muội đảm bảo sau này phong hào, địa vị, thực lộc của tỷ so với trước kia chỉ nhiều chứ không ít.

Cao Ung Dung ngẩng đầu thẳng tắp, nhìn Lạc Thần, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

Đột nhiên, chị ta hét lên một tiếng thét phẫn nộ, toàn thân giống như một con chim lớn dang rộng đôi cánh nhào về phía Lạc Thần, khi nghiêng người ra ngoài mất đi trọng tâm, cả người từ mép giường ngã xuống đất.

Chị ta ngược lên, trên mặt không còn vẻ dịu dàng như vừa rồi nữa, hai mắt trợn ngược, chỉ tay vào Lạc Thần lạnh lùng quát lên:

– Lương tâm ngươi ở đâu? Khi còn nhỏ ngươi bị ong độc đốt, nếu không phải ta xả thân cứu ngươi, thì ngươi đã chết từ lâu rồi. Tất cả hôm nay là báo đáp của ngươi với ta đó hả?

Lạc Thần nhìn dáng vẻ phẫn nộ ngời dưới đất không thể tự kiềm chế được của chị ta, vô cùng xa lạ, trước đây chưa từng gặp bao giờ.

Nàng kìm nén cảm giác buồn bã dâng trào trong lòng, quay người bỏ đi không nói một lời.

– Người đứng lại đó cho ta! Con tiện nhân kia!

– A tỷ!

Cao Hoàn đưa Lạc Thần tới vừa rồi vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài điện, nghe tiếng quát liền chạy vào, lập tức bảo vệ Lạc Thần ở phía sau, dùng ánh mắt đề phòng nhìn vào Cao Ung Dung.

Cao Ung Dung vẻ mặt vẻ mặt phẫn nộ, mắt trợn trừng nhìn Cao Hoàn đột nhiên xông vào.

– Lục Lang, nó là a tỷ của đệ, lẽ nào tỷ không phải? Tỷ là thái hậu đương triều. Nó có thể cho đệ cái gì, tỷ cho đệ gập bội. Đệ lại đây!

Cao Hoàn không lên tiếng, cũng không cử động.

Cao Ung Dung phá lên cười:

– Lại một kẻ ăn cây táo rào cây sung. Tất cả đều là học theo nó đúng không?

Ánh mắt chị ta quay sang Lạc Thần, nhìn nàng rất lâu. Đó là ánh mắt tràn ngập hận thù và không cam lòng.

– A Di, em gái tốt của ta, ta đã cứu mạng ngươi, che chở cho ngươi, dù là ngày đó ngươi phản bội ta, ta cũng chỉ muốn giữ ngươi mà không đành lòng làm tổn hại đến ngươi. Giờ ngươi lại vong ân phụ nghĩa đối xử với ta như thế. Ngươi vì một gã đàn ông phản bội lại dòng họ phản bội Đại Ngu, còn hại chết Đăng Nhi...

– ... Đăng Nhi! Đăng Nhi đáng thương của mẹ...

Chị ta đột nhiên kích động lên nhào tới Lạc Thần, vơ hai tay ra làm động tác như muốn bóp cổ nàng.

– Đúng rồi, Đẳng nhi của ta. Nó cũng bị các người hợp nhau giết chết. Nếu như không phải Lý Mục dẫn họa, Đại Ngu ta làm sao lại gặp kiếp nạn này. Nó làm sao mà bị chết thảm được.

– Thái hậu, xin tự trọng.

Cao Hoàn kéo Lạc Thần ra sau lưng mình.

Cao Ung Dung nhào vào khoảng không, không kịp được đà ngã xuống đất, trán đập vào góc cột. Một dòng máu đỏ tươi từ thái dương chảy xuống. Tóc tai chị ta rối bù, mặt dính đầy máu, quỳ rạp dưới đất, thở hổn hển từng ngụm, dáng vẻ thảm hại nhếch nhác, nhưng ánh mắt vẫn hung tợn mà nhìn chăm chăm vào Lạc Thần.

Lạc Thần chậm rãi đẩy a đệ đang ngăn trước mình ra, nhìn Cao Ung Dung nằm dưới đất.

– A tỷ, muội biết tỷ hận muội. Bất kể tỷ có thừa nhận hay không, bất kể là năm đó phụ thân muội hay là Lý Mục, đều đã từng cho tỷ cơ hội. Là đức hạnh của tỷ không thể so ví, đã phụ giang sơn này.

– Tỷ luôn miệng nói muốn bảo vệ Đại Ngu. Đại Ngu lại chẳng phải cái nội khối để tỷ mặc hay không mặc, cũng không phải là quyền thế và địa vị riêng của tỷ.

– Họa Vinh Khang tất nhiên là do sự suy yếu tích lũy của tiền triều, nhưng tỷ thân là nhiếp chính Thái Hậu không khoan dung với người khác, lợi dụng huân tâm, cho nên mới bị người ta lừa gạt, rồi dẫn sói vào nhà. Mà nguyên nhân chính cũng bởi vì tỷ ham quyền cao chức trọng, hại họa lớn đến mức không chỉ ảnh hưởng đến một gia đình mà còn ảnh hưởng đến bá tánh vạn hộ thiên hạ!

– A tỷ, tỷ nói ngày đó lúc mà Vinh Khang độc giết Đẳng Nhi, tỷ từng xin chết thay. Nhưng sao muội lại nghe nói, tỷ vì bảo toàn tính mạng của mình mới khiến cho Đẳng nhi bị rót độc mà chết.

Nàng lắc lắc đầu.

– Tiếc mệnh vốn cũng vô tội. Nực cười ở chỗ, là tỳ vì muốn nhận được sự đồng tình từ muội mà đã lợi dụng cái chết đáng thương của Đăng nhi mà làm bộ làm tịch trước mặt muội. Là một người mẹ, là một quốc mẫu, tỳ hoàn toàn không xứng. Cho đến hôm nay, muội thật sự không biết, tỳ lấy đâu ra can đảm mà vẫn dám có ý đồ đưa con cháu tông thất nhận làm con nuôi thượng vị nhằm cố gắng duy trì quyền lực của mình?

– Đừng nói muội không làm chủ được giang sơn này, mà dù muội có thể làm chủ, dù tỳ có cứu muội mười lần, muội cũng sẽ không giao vận mệnh quốc gia cho một người như tỳ đâu.

Cao Ung Dung nghe đến nàng đề cập tới con trai thì như bị đâm một nhát, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

– Người nói bậy... Người câm miệng cho ta...Người cút đi...

Rõ ràng chị ta trông rất yếu ớt không còn sức lực, nhưng âm thanh phát ra lại cực kỳ sắc bén, vang vọng trong tai Lạc Thần khiến màng nhĩ nàng đau nhức.

Nàng nhìn người mà mình đã gọi là a tỳ hơn hai mươi năm, không nói gì nữa, quay người bỏ đi.

— A Di — — A Di — — a tỳ sai rồi! Muội đừng trách tỳ. Cầu xin muội nể tình tỳ đã cứu muội bảo Lý Mục đừng giết tỳ...

Lúc nàng đi đến cửa điện thì lại nghe được tiếng cầu xin của Cao Ung Dung.

Nàng cảm thấy lồng ngực thắt lại, dừng lại một lát, không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, bước ra khỏi cửa cung điện, hít thở không khí trong lành bên ngoài, khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

— Phu nhân, ngài có chỗ nào khó chịu không ạ...

Thị nữ Quỳnh Thụ vẫn luôn chờ bên ngoài, thấy nàng cuối cùng cũng đi ra thì tiến lên đón, nhận ra sắc mặt nàng tái nhợt, không yên tâm bèn hỏi.

– Ta không sao, chúng ta ra cung thôi.

Lạc Thần cười với cô ấy, vừa bước đi được hai bước lại cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người lảo đảo, được Quỳnh Thụ đỡ lấy, cuống quýt gọi người.

Nàng lấy lại bình tĩnh, chờ cơn choáng váng kia qua đi, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, chỉ là chờ lâu quá rồi cho nên không dám tin tưởng, trái tim đập lên kịch liệt, trong mắt hiện lên tia sáng khác thường.

– A tỷ ơi, tỷ đừng tức giận làm gì, kéo ảnh hưởng sức khỏe. Lẽ ra chúng ta không nên tới đây. Đệ thấy chị ta điên rồi...

Cao Hoàn vẻ mặt lo lắng, không ngừng an ủi nàng.

– Đưa tỷ đi Bạch Lộ Châu đi, tỷ muốn ở lại đó chờ tỷ phu của đệ về. Tiện thể đệ đi mời thái y đến bắt mạch cho tỷ luôn đi.

Lạc Thần hồi hồn lại, đè nén trái tim đang đập nhanh, mỉm cười nói.

Hết chương 168

Chương 169

Hai tháng, Đại Đồng bị phá, Lưu Kiến cùng với bộ chúng còn lại chạy trốn về phía Bắc đến nơi người Hung Nô sinh sống, bị truy đuổi đến thành Đồi Đương và chết trong loạn quân.

Khi Lý Mục dẫn quân tiến vào thành, người Hung Nô khắp thành đều quỳ rạp xuống đất, run rẩy vì sợ hãi, không dám nhìn thẳng.

Lương Quốc đã bị diệt như vậy.

Đây cũng là sự sụp đổ của chế độ thể chế hóa cuối cùng của các quốc gia được thành lập bởi người Hồ đã xâm chiếm Trung Nguyên sau Yết Hạ, Tây Kim, Bắc Yển.

Từ lúc triều Ngu an phận ở phương Nam tới nay, Trung Nguyên chia năm xẻ bảy, chìm trong luân hãm.

Sau bao nhiêu năm, bên trong triều đình bao gồm Đại Ngu, Nam Triều tuy cũng không thiếu có chí sĩ lần lượt Bắc phạt, nhưng trước sau lại không có người chiến thắng. Mãi cho đến khi Lý Mục xuất thế ngang trời, nay Yên Nhiên tạc công, nhất thống Trung Nguyên.

Tin tức này tựa như chớp cánh truyền tới Trường An, truyền tới Lạc Dương, lướt qua Trường Giang, truyền vào Kiến Khang, truyền khắp tám châu trăm quận Nam Triều một cách nhanh chóng.

Tiêu thất vẫn mang danh hoàng tộc cự quan, nhưng giống như chiếc lá vàng cuối cùng bám trên cành khô trong mùa đông lạnh giá, đã chỉ còn tồn tại ở trên danh nghĩa.

Một triều đại mới sắp được thành lập, đây là xu thế tất yếu và là ý chí của nhân tâm hướng về. Bên trong thành Kiến Khang, mỗi người dân ở đây đều đang ngóng trông Lý Mục qua sông trở về.

Cuối tháng Hai, Lý Mục nam hạ, lúc đi qua Đại Đồng cố đô của Lương quốc thì dừng lại mấy ngày để bố trí phòng thủ biên giới phương Bắc.

Từ sau khi Lưu Kiến xưng đế tại đây đã bỏ ra số tiền khổng lồ bắt chức cung điện Hán xây dựng một cung điện đẹp để xa hoa lộng lẫy để bản thân mình hưởng lạc. Trước đó khi chạy trốn, ông ta đã phóng hỏa thiêu hủy, cung điện đã bị hủy hoại quá nửa. Lần này trở về Lý Mục đi qua đây đã sai người dọn dẹp phế tích, muốn cải tạo cung điện cũ thành kho lương giới.

Mặc dù người Hung Nô chiếm giữ vùng đất này nhiều năm và nay đã bị trục xuất, nhưng vẫn còn rất nhiều người Hồ sinh sống ở phía bắc Nhạn Môn.

Lưu Kiến tuy đã chết nhưng Hung Nô chưa tuyệt. Để phòng ngừa hậu hoạn, hần muốn lấy Đại Đồng làm trung tâm xây dựng các thị trấn quân sự ở nhiều pháo đài khác nhau để phòng ngự lâu dài.

Màn đêm buông xuống, hần đứng ở sau lỗ châu mai trên đầu tường thành nhìn về phương Nam xa xôi, những hình ảnh của chuyện cũ trong quá khứ lần lượt hiện lên trong tâm trí.

Thiếu niên mất gia viên, đi theo mẫu thân vượt qua sông về phương Nam, đằng sau là loạn binh đuổi theo, tên bắn như mưa, cậu thiếu niên trơ mắt nhìn những người đồng hành bị bắn rơi xuống sông. Nước sông cuồn cuộn trong nháy mắt đã nuốt chửng toàn bộ tiếng kêu khóc và giã giụa trong đó một cách không thương tiếc.

Rất nhiều năm sau, vào thời điểm này, nếu có thể gặp lại cậu thiếu niên của ngày ấy, rốt cuộc hần cũng có thể nói một câu, thề nguyện năm xưa của cậu, ngày hôm nay tôi đã thực hiện được rồi.

Non sông tuy nhiều vết thương tàn phá, may mà muôn đời không phế, mà nay, bắt đầu từ từ xử lý sửa chữa.

Lý Mục tâm tư trập trùng, cầm lòng không được mở bàn tay ra, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay của mình, trên đó là vết sẹo mà năm xưa bị đinh sắt đâm xuyên qua để lại.

Một vị chấp sự trong quân đi đến thấy hần vể mặt nghiêm túc nhìn xuống lòng bàn tay đang mở ra của mình, không biết hần đang nhìn gì, cũng không biết đang nghĩ gì, nên không dám mở miệng sợ quấy nhiễu hần, chỉ đứng yên ở bên cạnh.

Lý Mục hỏi y có chuyện gì.

Chấp sự bẩm báo, lúc dọn dẹp cung điện thì phát hiện có tình huống khác thường ở trong một tòa lãnh cung.

Lãnh cung nằm ở góc Tây Bắc, khi mấy binh lính đi ngang qua một cung điện hoang vắng ít người đi qua, họ nghe thấy tiếng kêu kìm nén của một người phụ nữ từ bên trong truyền ra, họ đi vào trong đó, đằng sau bức màn phủ đầy mạng nhện nhìn thấy một cung nữ già đang ghen ngào khóc, trên chiếc giường là một cô gái đang nằm.

Cô gái này thoát nhìn trông còn rất trẻ, bụng cao như sắp sinh con, tóc bù xù, khuôn mặt khô héo, đôi mắt đờ đẫn, nằm ngửa, nhìn chăm chăm vào mái nhà tối tăm của căn nhà. Lúc đầu cô ấy bất động như người chết, khi nhìn thấy quân lính tiến vào, khuôn mặt đờ đẫn đó lộ ra vẻ sợ hãi và xấu hổ, co rúm lại thành một quả bóng, toàn thân run rẩy, không ngừng lẩm bẩm và lặp lại điều gì đó trong miệng, dường như là phương ngữ Tiên Bi.

Binh lính nghe không hiểu hỏi cung nữ già. Cung nữ già cũng không phải người Hán, ngôn ngữ không thông. Binh lính nghi ngờ người phụ nữ trẻ này là người còn lại trong hậu cung của Lưu Kiến, liền đi thông báo cho chấp sự. Chấp sự tìm người hiểu ngôn ngữ Tiên Bi tới, bấy giờ mới hiểu cô gái kia đang nói gì, chính là “đừng chạm vào

ta”, lại hỏi ra nghi vấn với cung nữ già, cuối cùng mới biết rõ thân phận của cô gái kia.

Thì ra cô gái này chính là Mộ Dung Triết công chúa Bắc Yến ngày đó hòa thân với Tây Lương.

Ngày hôm đó ở Tử Kinh Quan, Mộ Dung Thế bỏ đi, Lưu Kiến vốn đã chiến bại, lại biết được Mộ Dung Triết đã chạy trốn thì nổi cơn tam bành, sau khi bắt về lại thì tìm mọi cách lăng nhục cho hả giận, kể đó phát hiện cô ấy có thai liền mang về Đại Đồng, cho vào lãnh cung.

Hai tháng trước, Đại Đồng bị phá, lúc Lưu Kiến chạy trốn đã vứt bỏ Mộ Dung Triết khi ấy đang mang thai.

Sau khi trải qua sự tra tấn vô nhân đạo như vậy, Mộ Dung Triết lâm bệnh nặng, trở thành một xác chết biết đi, dưới sự chăm sóc của cung nữ già không chạy trốn này, cô ấy và cái thai trong bụng kéo dài hơi tàn cho đến hôm nay.

Mộ Dung Triết đã từng là công chúa Bắc Yến, mà hiện giờ Mộ Dung Tây thủ lĩnh của bộ tộc Mộ Dung Tiên Bi đã thần phục với Lý Mục, bản thân chấp sự không thể làm chủ, bèn tới đây thông báo để Lý Mục quyết định.

Lý Mục cảm thấy khá là bất ngờ, không nghĩ tới cô gái Mộ Dung gia từng quý kẻ đã đoạn hành sự không từ thủ đoạn ngày hôm nay sẽ bị bỏ lại ở đây, rơi vào tình trạng này.

Hắn trầm ngâm rồi nói:

– Gửi tin cho Mộ Dung Tây, kêu ông ta phái người tới nơi này xử lý đi.

Chấp sự vâng dạ rồi đi.

Lý Mục cúi đầu lại nhìn vết sẹo trong lòng bàn tay mình.

Trời đất bất nhân, coi vận vật như chó rơm, hắn cũng từng chưa bao giờ tin câu nói một lần uống một miếng ăn đều là tiền định này, nhưng vận mệnh định sẵn hắn thật sự đã may mắn cỡ nào.

Một năm đó, thiếu niên vượt sông mà đến kia bị đóng đinh ở bên ngoài trang viên, đang lúc tuyệt vọng tột độ thì chiếc xe trâu chở bé gái không nhanh không chậm đi qua, dọc đường để lại âm thanh leng keng êm tai của tiếng chuông trâu.

Ngày hôm nay sau nhiều năm, nhớ lại ngày đó, nếu như xe trâu đó đi con đường khác, hoặc đi sớm hơn hoặc muộn hơn, có lẽ hắn đã chết rồi. Lại có lẽ, hắn dù may mắn còn sống, nhưng bên trong nhân sinh của hắn sẽ không có sự xuất hiện của nàng nữa.

Hắn không thể tưởng tượng được cuộc sống của mình sẽ ra sao nếu không có nàng.

Ông trời đã quá ưu ái hắn, ngày hôm đó không có một giây phút nào là sớm cũng không một giây phút nào quá muộn, đúng lúc đó cô bé đi ngang qua trước mặt hắn, nhìn ra ngoài góc cửa sổ xe bò, quay lại nhìn về phía hắn.

Chính cái nhìn đó đã trói buộc hai đời của hắn với cô gái tên Lạc Thần, cho dù kiếp trước có bao nhiêu tiếc nuối thì kiếp này cũng đã được bù đắp hoàn toàn.

Trước mắt hắn hiện ra cảnh nàng nắm lấy tay mình áp đôi môi mềm mại vào phần lòng bàn tay bị thương của hắn và hôn lên đầy yêu thương.

Hắn chậm rãi nắm chặt lòng bàn tay, như thể một lần nữa có thể cảm nhận được hơi ấm từ nụ hôn môi nàng để lại trong lòng bàn tay mình ngày hôm đó.

Việc đã xong, mọi thứ đã định.

Hắn nhớ nhung nàng, hận không thể chắp cánh mà mau chóng trở về bên nàng.

.....

Cuối tháng 3 năm nay, Lý Mục vượt sông trở về Kiến Khang.

Cao Dận, Tưởng Thao trước đó đã trở về phương Nam, quan viên triều đình, quận thủ các nơi không dưới ngàn người đều đổ ra khỏi thành.

Người dân đổ xô ra khỏi nhà, xếp hàng dài trên đường để chào đón hắn, trên khuôn mặt họ tràn đầy sự kính sợ, kỳ vọng và khao khát triều đình mới và những chính sách mới sắp tới.

Lý Mục gặp Cao Hoàn tới đón mình, câu đầu tiên là hỏi về Lạc Thần. Khi biết nàng không ở trong thành mà khoảng thời gian này vẫn luôn ở trên Bạch Lộ Châu thì lập tức quay đầu ngựa muốn đi Bạch Lộ Châu.

– Tỷ phu ới.

Cao Hoàn gọi hắn.

Lý Mục quay đầu lại nhìn cậu, hỏi cậu có chuyện gì.

– A tỷ...

Nói được nửa chừng, cậu nhìn Lý Mục hiển nhiên là suốt đêm lên đường quay về, tưởng tượng đến phản ứng sẽ có mà khi huynh ấy gặp lại a tỷ, cậu lại cố kìm nén lại, cười hì hì nói.

– A tỷ rất nhớ huynh đó ạ. Biết huynh sắp về chắc là mấy ngày qua đều không ngủ được. Huynh mau đi đi, đừng để a tỷ của đệ chờ lâu.

Trực giác cho Lý Mục biết Cao Hoàn có việc gì đó giấu mình, chỉ là quá sốt ruột muốn được nhìn thấy Lạc Thần ngay lập tức, nên cũng

không hỏi gì thêm với cậu chỉ nghi hoặc liếc cậu một cái rồi phóng ngựa đi ngay.

Hắn phóng ngựa rất nhanh, chỉ mất thời giờ nửa nén hương đã tới bến đò, lên thuyền trên sông dần dần tới gần Bạch Lộ Châu. Thủ vệ phát hiện ra thấy là hắn trở về thì mừng rỡ tiến lên bái kiến, lại muốn chạy vào thông báo nhưng bị Lý Mục ngăn lại, bảo rằng không cần kinh động đến phu nhân, tự mình sẽ đi vào.

Ở thành Kiến Khang hôm nay hầu như mọi người đều bước ra khỏi nhà, đường phố tấp nập người qua lại, náo nhiệt như đang tổ chức lễ hội, nhưng ở đây, trên hòn đảo lại hoàn toàn yên tĩnh.

Vào cuối mùa xuân vào tháng Ba, những cánh hoa anh đào nở rộ, ong bướm bay qua những bông hoa, phía trên dòng sông, một đàn cò bay từ xa, thỉnh thoảng chúng lại phát ra những tiếng kêu rõ ràng và trong trẻo, âm thanh ríu rít rõ ràng, càng làm tăng thêm sự yên tĩnh.

Cánh cửa lớn kia ở ngay phía trước cách đó không xa.

Mấy năm nay, thời gian vô tình trôi qua trong bao lần chia ly rồi đoàn tụ với nàng, lại bên nhau rồi lại chia ly. Nhưng lần này đối với Lý Mục mà nói, có chút khác thường ngày.

Tân triều được thay thế, chế độ đẳng cấp được xây dựng, làm hoàng đế của thiên hạ này, tất cả đều đã như nước chảy thành sông, hợp với lẽ thường. Nhưng trước khi khoảnh khắc đó đến, hắn muốn có nàng ở bên cạnh, cùng nàng tiến vào Kiến Khang, nhận được sự tôn sùng của mọi người và trở thành hoàng đế và hoàng hậu của thiên hạ này.

Không có nàng, sẽ không có hắn của hôm nay.

— Phu nhân nên vào đi thôi. Hôm nay dù Lý lang quân có trở về thì bên Kiến Khang kia có nhiều người nhiều việc đang đợi ngài ấy, chắc là sẽ không về sớm đâu.

– Ta không mệt. Ở mãi trong phòng buồn bức lắm, ta muốn đứng ở đây một lát rồi mới vào...

Đột nhiên, một giọng nói nhỏ nhẹ cách bức tường hoa trước mặt rơi vào trong tai.

Tâm tình Lý Mục kích động và hưng phấn tột độ. Tất cả mệt nhọc tích tụ sau chuyến đi mấy ngày qua đều rời bỏ hẳn ngay khi nghe thấy giọng nói của nàng.

Hắn biết nàng ra ngoài là để ngóng chờ mình về, đang muốn bước nhanh hơn để gặp nàng thì lại nghe thấy tiếng cười và tiếng nói của thị nữ:

– Ôi dạo này đúng là chuyện vui liên tiếp nha. Mấy ngày trước trưởng công chúa có gửi thư về nói đại gia thương thế đã khỏi hẳn rồi, mấy hôm nữa sẽ trở về. Trong nhà có thêm Thất Lang, qua mấy tháng nữa chờ phu nhân cũng sinh rồi thì càng náo nhiệt hơn. Càng không cần nói Lý lang quân cũng trở về nữa. Hôm nay trong thành không biết náo nhiệt đến mức nào...

Bước chân của Lý Mục khựng lại một chút rồi mới phản ứng, tức thì cả người ngây dại, như không tin được vào tai của mình, bỗng nhiên hắn nhớ tới biểu cảm mang chút trêu chọc của Cao Hoàn lúc gọi mình lại vừa rồi, cuối cùng thì đã hiểu hết, tim chợt đập nhanh hơn, không ngừng nảy trong lồng ngực.

Thê tử đang mang thai con của hắn.

Hắn sắp làm phụ thân rồi!

Lý Mục bị loại cảm giác tuyệt vời này ôm chặt, tâm tình kích động vui sướng vô cùng.

Hắn hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, tiếp tục bước nhanh về phía phát ra âm thanh, hận không thể vòng qua bức tường hoa, ngược

mắt lên nhìn về phía trước.

Một mỹ nhân cùng với thị nữ hầu ở bên cạnh đang dựa vào cửa.

Nàng mặc một chiếc xuân sam màu trắng nhạt, trên tay áo có thêu vài bông hoa anh đào để phù hợp với khung cảnh, chiếc váy rất rộng rãi nhưng không thể che đi phần bụng dưới hơi nhô ra của nàng.

Nàng đang mỉm cười, trên má hiện lên một đôi lúm đồng tiền, giống như một khung cảnh dịu dàng và yên bình, khiến người khác nhìn vào cảm thấy rất thoải mái.

Ánh mắt Lý Mục chậm rãi di chuyển từ bụng nhỏ đến trên mặt nàng, nhìn chăm chăm vào nàng để rồi không thể rời mắt đi được.

Lạc Thần đang nhìn về phương hướng Kiến Khang, nghĩ đến cuộc đoàn tụ với cha mẹ và em trai, cùng cảnh tượng Lý Mục trở về hoàng tráng, trong lòng cảm thấy vô cùng kiêu hãnh, đột nhiên cảm thấy có gì đó khác thường, theo bản năng mà đầu lại, ánh mắt như bị đóng đinh tại chỗ.

Lý Mục không biết đã trở về từ lúc nào đang đứng ở cách mình chỉ hơn mười bước bên ngoài bức tường hoa kia.

Người đàn ông này trên người hẳn còn nhuộm vẻ phong trần đi đường xa, ánh mắt nhìn mình sáng ngời có thần.

— Lang quân ới!

Lạc Thần không nghĩ tới Lý Mục mà nàng ngày nhớ đêm mong lại xuất hiện ở nơi này nhanh như vậy, mừng rỡ hạnh phúc vô cùng, gọi hẳn thành tiếng, theo bản năng mà chạy về phía hắn.

Lý Mục cười tươi bước nhanh tới đón nàng, chỉ vài cái sải bước lên bậc thang mở rộng vòng tay ra ôm lấy thê tử vào lòng, siết chặt lấy.

.....

Màn đêm lại lần nữa buông xuống che trời lấp đất, bao phủ cả tòa thành trì.

Bên trong cung Kiến Khang, trong một tòa hậu điện ánh đèn dầu ảm đạm, chiếu rọi từng khuôn mặt tuyệt vọng và ủ ê ở trong đó.

Lưu Huệ lúc chạng vạng nhận được mật chiếu của Cao Ung Dung, ra lệnh ông ta vào cung. Vốn dĩ ông ta không muốn đi, nhưng mà chiếu lệnh đã đưa đến, suy nghĩ kỹ cuối cùng ông ta vẫn ra cửa đi từ cửa hồng hoàng cung lặng lẽ đi vào nơi này.

Cao Ung Dung đổ bệnh từ lâu rồi, trước đó nghe nói có một lần bệnh tới mức như phát điên lên, nhưng tối nay ngoại trừ khuôn mặt tái nhợt, người gầy rộc đi ra thì tinh thần có vẻ rất tốt – thậm chí có thể nói là tốt đến khác thường.

Chị ta ăn mặc chỉnh tề, sắc mặt âm trầm, đôi mắt sáng rực.

Những người tới ngoại từ Lưu Huệ còn có mấy thân vương tông thất. Mấy người nhìn nhau rồi hành lễ bái kiến Cao Ung Dung – rốt cuộc thì, chỉ cần một ngày Lý Mục chưa đăng cơ thì địa vị của chị ta vẫn ở đó, vẫn là thái hậu Nam Triều.

Lưu Huệ hành lễ qua loa xong, liền hỏi Cao Ung Dung triệu mình vào cung là có việc gì.

Ánh mắt của Cao Ung Dung đảo qua từng khuôn mặt, nghiêng răng nói:

– Mấy người các ngươi luôn được ta trọng dụng. Hiện giờ triều đình đang nguy như chông trứng, phản tặc Lý Mục rất hung hãn. Các ngươi cần phải tận trung giúp ta trừ khử Lý Mục, không được phép thoái thác.

Chị ta vừa nói xong, mấy tông thất rụt đầu rụt cổ, không nói gì.

Lưu Huệ nhớ tới cảnh tượng chờ đợi Lý Mục vào thành lúc ban ngày, trong lòng càng khinh thường Cao Ung Dung, thoái thác nói:

– Hẳn binh hùng tướng mạnh, lại lập công lớn Bắc phạt, đừng nói dân chúng ủng hộ, ngay cả huynh đệ bốn gia của thái hậu cũng tán thành hẳn. Thái hậu kêu bọn thần tới thì có tác dụng gì. Đại thế đã mất, không bằng đi theo hẳn thì hơn. Tương lai thái hậu không chừng còn giữ được vinh hoa phú quý, cần gì phải làm việc thừa thãi?

Cao Ung Dung nổi giận, vỗ mạnh vào bàn, huyết sắc trên mặt rút hết, môi tái xanh run run quát lên:

– Lưu Huệ, ngươi thật to gan dám ngỗ nghịch với ta. Bệ hạ là con ruột của ta, bình thường nghe lời ta nhất. Chỉ cần ta nói một câu với nó, muốn cái đầu ngươi dễ như trở bàn tay! Ngươi cho là ta không dám giết ngươi hay sao?

Mấy tông thất lộ vẻ ngạc nhiên, lại liếc nhìn nhau, đầu càng cúi thấp xuống, không rên lấy một tiếng.

Lưu Huệ thấy hai mắt chị ta sáng quắc, cũng dần dần phát giác có gì đó không đúng, liền đáp có lẽ:

– Thần có tội...Nhưng không biết thái hậu có biện pháp gì để xử lý kẻ địch không ạ?

Vẻ mặt của Cao Ung Dung bấy giờ mới hòa hoãn một chút, ánh mắt lộ rõ sự phẫn khích, đè thấp giọng nói:

– Ta muốn ngươi đi gặp Lý Mục, nói ta tự nguyện thoái vị, ngươi dỗ dành cho hẳn vui lên vào, nhân lúc hẳn lơ là thì ngươi đâm một dao giết hẳn cho ta. Chỉ cần hẳn chết, ta sẽ bảo bệ hạ phong ngươi làm tể tướng. Lão già Phùng Vệ ngu xuẩn kia chẳng được cái tác dụng gì.

Lưu Huệ thử thăm dò nói:

– Hình như bệ hạ đã băng hà rồi mà? Thái hậu dựa vào cái gì để bệ hạ phong thần làm tể tướng ạ?

Cao Ung Dung mặt tái mét, giận giữ:

– Nói bậy. Ai nói Đăng nhi băng hà? Người dám nguyên rửa bệ hạ, có phải người chán sống rồi không?

Lưu Huệ cuối cùng đã khẳng định Cao Ung Dung sợ là đã bị rối loạn thần trí rồi. Tức thì vừa đáp có lẽ vừa xoay người rời đi. Mới đi được vài bước đã nghe thấy tiếng bước chân phía sau đến gần, chưa kịp quay đầu lại đã bị Cao Ung Dung hung hãn đẩy ngã xuống đất.

– Lưu khanh, người không nghe theo ta muốn đi mật báo lấy lòng Lý Mục có đúng không?

Ông ta quay lại, thấy Cao Ung Dung nhìn xuống mình, hai mắt âm u, giọng âm trầm.

Ánh nến mờ ảo bị gió thổi từ góc đại sảnh thổi qua, đung đưa vài cái chiếu lên làm dáng vẻ của chị ta trông càng thêm quý dị.

Sở dĩ tối nay Lưu Huệ còn đi tới nơi này đúng là có âm mưu muốn thám thính ý đồ của chị ta rồi sau đó đi tố giác với Lý Mục để nhận được tín nhiệm của tân quân. Thấy mục đích đã bị chị ta chọc thủng, lại bị đẩy ngã xuống đất, chẳng còn kiêng kỵ gì nữa chửi lên:

– Con đàn bà điên này, đến giờ vẫn còn ôm mộng xuân thu hả. Trước kia nếu không phải người vô năng, hại ta bị chôn sống, mất hết gia tài của cải. Giờ người còn ép ta đi giết Lý Mục hả? Người coi Lý Mục là gì? Người muốn điên tự điên đi.

Nói xong, ông ta bò dậy xoay người muốn đi ra ngoài, ai ngờ còn chưa đi được vài bước, phía sau lưng chợt lạnh buốt, tiếp đó, một cơn đau đốn xuyên tim từ vị trí kia lan truyền khắp toàn thân.

Lưu Huệ cứng đờ tại chỗ chậm chạp quay đầu lại, mới biết một thanh chủy thủ cắm vào sau lưng mình.

Cao Ung Dung nắm chặt thanh chủy thủ kia, cười lạnh nói:

– Người đã biết bí mật của ta nhưng lại không làm việc cho ta, phản bội ta. Muốn chạy à? Không dễ như vậy đâu. Người đi chết đi.

Chị ta rút thanh chủy thủ ra, lại nghiêng răng tiếp tục đâm Lưu Huệ, vừa đâm vừa cười to.

Máu theo động tác của chị ta từ trong cơ thể Lưu Huệ chảy ra không ngừng.

Lưu Huệ ra sức giãy giụa, cuối cùng chạy thoát khỏi chủy thủ của Cao Ung Dung, lao đảo chạy ra cửa điện, chạy được vài bước lại bị đuổi theo, đâm một dao nữa, lại lần nữa đổ gục xuống đất, đung phai giá cắm nấn kia.

Nến rơi xuống đất, đốt vào màn trướng, ngọn lửa nhanh chóng lan tràn.

Cao Ung Dung nghiêng răng kèn kẹt, tiếp tục vung cây dao đâm lung tung.

Lưu Huệ bò dưới đất, dưới thân kéo ra một vết máu dài.

Mấy tông thất ở đây bị cảnh tượng phát sinh đột ngột này làm cho sợ ngây người. Thấy Cao Ung Dung ánh mắt dữ tợn, múa may chủy thủ, đâm liên tục vào Lưu Huệ dưới đất như kẻ điên, đột ngột quay đầu lại hai ánh mắt như bắn về phía mình, người nào cũng sợ đến hồn bay phách tán, nào dám ở lại nữa, cả đám bỏ chạy tán loạn.

Tiếng kêu gào đau đớn của Lưu Huệ tràn ngập căn phòng đang bốc cháy và kéo dài rất lâu.

Hết chương 169

Chương 170

Xa lâu gặp lại, người vợ yêu có thai. Toàn bộ những mệt nhọc đi đường biến thành hư không. Lý Mục hạnh phúc đến mức không thể diễn tả được thành lời.

Sắc trời mau chóng tối xuống, hai người cùng nhau ăn cơm xong, hần nắm tay nàng đang chuẩn bị đi dạo bên bờ sông để tiêu thực thì đột nhiên nhìn thấy phía xa phương hướng phía Bắc tòa thành Kiến Khang nổi lên ánh lửa.

Dường như là nơi đó có hỏa hoạn.

Chẳng mấy chốc, tin tức đã được xác thực và truyền tới chỗ hai người.

Là hỏa hoạn ở hoàng cung. Mà cung điện bị cháy chính là nơi ở của Cao Ung Dung.

– Cao tướng quân đã điều nhân thủ đi dập lửa và lệnh cho tiểu nhân tới đây thông báo cho Đại Tư mã và phu nhân. Thế lửa rất lớn, thái hậu...đã chết trong hậu điện cung Thái Sơ rồi ạ...

Người đưa tin quỳ gối bẩm báo, sau đó cúi đầu dừng lại.

Lý Mục đưa mắt nhìn sang Lạc Thần, hỏi cụ thể tình hình.

Người đưa tin nói:

– Theo như lời tông thất chạy thoát khỏi đám cháy nói lại, tối nay Thái hậu có bí mật triệu tập họ vào cung, vào đó rồi mới biết là muốn bày kế giết Đại Tư mã. Cùng đi còn có Lưu hầu trung. Lưu Hầu trung có thái độ bất kính với thái hậu, làm thái hậu nổi giận, lại bị Lưu hầu

trung chế nhạo, thái hậu quá giận giữ đã lấy chủy thủ đã giấu sẵn từ trước đâm vào Lưu hầu trung. Họ sợ hãi bỏ chạy, kẻ đó thì hậu điện bị cháy...

– Cung nhân trước đó đã được lệnh không cho phép tới gần, đợi khi phát hiện có lửa cháy, nghe thấy tiếng kêu cứu của thái hậu từ bên trong truyền ra, nhưng lửa cháy quá lớn, không vào được...

Người kia còn đang nói, Lạc Thần sửng sờ khi nhìn vào cụm đèn đỏ dường như đang đập trong đêm ở phía xa.

Một bàn tay lạnh lẽ đưa tay cầm lấy tay nàng.

Lạc Thần hồi hồn lại, quay mặt sang nhìn Lý Mục, thấy hắn đang nhìn mình, trong mắt lộ rõ sự lo lắng thì dè xuống sự khiếp sợ bởi tin tức này gây ra, lấy lại bình tĩnh nói:

– Thiếp không sao, chàng đừng lo...

Tuy là nói thế, nhưng nhớ tới khoảng thời gian chị em ở bên nhau từ nhỏ đến lớn, trong lòng vẫn có nỗi bi thương khó tả.

Lý Mục ôm nàng vào lòng, trấn an vỗ nhẹ vào lưng nàng, thấp giọng nói:

– Ta đưa nàng về phòng trước rồi ta đi vào thành xem thế nào.

Nói xong bế ngang nàng lên đưa vào phòng đặt nàng ở trên giường, đắp chăn cho nàng, bảo thị nữ ở bên chăm sóc nàng, mình thì vội vàng đi.

La Thần không ngủ được, cũng không yên tâm, lúc ngủ lúc tỉnh, vẫn luôn chờ mãi, sáng sớm ngày hôm sau Lý Mục mới trở về.

Ngày hôm qua hắn vừa về đến, trước kia ăn ngủ ngoài trời, vốn đã vất vả, còn chưa được nghỉ ngơi thì đêm qua lại xảy ra chuyện, chỉ

sợ đã quá mệt không chịu nổi, nàng thấy hần về thì vội thức dậy hỏi hần có đói không, gọi người mang cơm nước đến.

Hai mắt của Lý Mục đỏ ngầu, lắc đầu, đỡ nàng nằm xuống bảo nàng cứ nghỉ ngơi.

Lạc Thần lấy hết can đảm hỏi tình hình hỏa hoạn trong cung.

Đêm qua, ngọn lửa bắt đầu nổi lên từ hậu điện cung Thái Sơ, lại có gió nên lửa lan rất nhanh, cháy cả một đêm, đến canh năm thì cuối cùng mới tắt.

Lửa lớn chẳng những thiêu hủy cả tòa cung Thái Sơ mà ngay cả một vài cung điện gần đó cũng bị lan đến liên lụy.

Khi dọn dẹp tàn tích của hậu cung Thái Sơ, người ta tìm thấy hai thi thể cháy đen quần vào nhau, nhìn quần áo của họ có thể đoán được một người là Lưu Huệ, một người là Cao Ung Dung.

Từ tư thế có thể thấy rõ sau khi lửa bùng lên, Cao Ung Dung muốn chạy trốn ra ngoài nhưng Lưu Huệ không muốn chết một mình đã kéo chặt hai chân chị ta, hai người đã cùng chết trong biển lửa.

Lý Mục suy nghĩ một lát, cuối cùng giấu kín chi tiết, chỉ nói lửa lớn đã được dập tắt, Cao Ung Dung cũng bất hạnh qua đời.

Lạc Thần trầm ngâm rồi nói:

– A tỳ của thiếp trước khi chết chắc là có nhiều oán hận lắm?

Lý Mục an ủi:

– Nàng đừng quá đau buồn. Nàng yên tâm, ta sẽ an táng chị ta theo lễ chế.

Lạc Thần nói cảm tạ Lý Mục, lại khẽ mỉm cười với hần.

– Lang quân ời, chàng cũng đừng quá lo lắng cho thiếp. A tử qua đời đột ngột, thiếp đúng là rất đau buồn, nhưng chàng yên tâm, thiếp biết nên làm thế nào.

Nàng khẽ than một tiếng.

– A tử ra đi như vậy lại khiến cho thiếp nhớ tới một người khác.

– Ngày đó Mộ Dung Thế chiếm lĩnh Kiến Khang đã lấy thiếp để hạ nhục chàng, về sau cái chết cũng dữ dội giống như a tử.

– A tử của thiếp một lòng theo đuổi quyền lực, suýt nữa thì chôn vùi thành Kiến Khang cùng với người dân trong thành. Mộ Dung Thế cố chấp với việc báo thù, vì bản thân đã phải chịu đủ nỗi đau và sự tủ nhục mà muốn tất cả người dân ở Quan Trung, thậm chí cả thiên hạ đều phải chôn cùng. Ở trong mắt họ, dù họ có làm chuyện gì xấu cho trời giận người oán thì cũng vẫn có lý do tự thuyết phục mình. Họ lại không biết rằng, trên đời này có người còn gặp phải những đau khổ và thù hận cũng không thua kém gì họ. Nhưng những người này lại không vì những đau khổ và thù hận của mình mà gây đến trên người khác.

– Nếu trong lòng tràn ngập thù hận hoặc d*o vọng, xấu cho có làm hoàng đế tối cao trong thiên hạ, cũng không thể nào thấy thỏa mãn. Họ rơi vào kết cục đó, không phải là người khác làm hại mà là tự gieo gió gặt bão.

– Thiếp vô cùng may mắn. Lang quân của thiếp là một người hoàn toàn khác với họ.

Nàng ngước lên, nhìn vào Lý Mục, nói từng câu từng chữ.

Trong lòng Lý Mục trào dâng lên cảm giác ngọt ngào ấm áp, ôm Lạc Thần vào lòng, ôm rất lâu không muốn buông tay.

.....

Lạc Thần và Lý Mục ngủ một giấc dài, khi tỉnh dậy thì đã là hoàng hôn, mặt trời đã nghiêng về phía tây, nửa căn phòng bị nhuộm vàng.

Bên tai thật yên tĩnh, chỉ có tiếng thở đều đặn của người bên cạnh gối.

Nàng từ từ mở mắt ra.

Hắn đã quá mệt mỏi, cuối cùng cũng có thể thả lỏng, giờ phút này vẫn đang ngủ rất sâu vẫn chưa tỉnh dậy, nhưng một tay đã giữ nắm tay nàng không buông. Sau khi giữ quá lâu, nơi lòng bàn tay họ chạm vào nhau toát ra một lớp mồ hôi nóng.

Lạc Thần không đánh thức hắn, cũng không rút bàn tay đang bị hắn nắm ra. Mang theo một chút biếng nhác thì vừa tỉnh dậy, nàng lẳng lặng tựa vào người hắn, cảm nhận như đang được bao bọc bởi hơi thở ấm áp và nhiệt độ cơ thể hắn, trong bất giác như thể thời gian quay ngược trở lại trở về buổi hoàng hôn ở Nghĩa Thành năm đó.

Khi đó nàng vừa mới tới thì đã gặp phải cuộc bao vây thành. Cũng là một buổi hoàng hôn chạng vạng, ánh sáng chiếu nghiêng tràn ngập căn phòng, nàng về phòng nhìn thấy hắn trở về quá mệt mỏi nhưng vì không muốn làm bẩn chiếc giường của nàng mà nằm trên một chiếc bàn dài, nặng nề ngủ. Nàng nhiều lần do dự, lúc mà tới gần để đắp chăn cho hắn thì bị hắn cầm tay, nàng nằm lên trên ngực hắn.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng buổi hoàng hôn yên tĩnh được hắn nắm tay mãi không buông đó đến nay nàng vẫn nhớ tới, như thể mới xảy ra ngày hôm qua thôi.

Lạc Thần cảm lòng không đậu ghé sát lại gần người đàn ông của mình, đột nhiên cảm nhận có một bàn tay đặt lên trên eo của mình, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng kéo lại gần.

Tiếp theo, một bàn tay to rộng mang theo lửa nóng cẩn thận đặt lên trên bụng nhỏ của nàng, vuốt v e nhẹ nhẹ.

Hắn tỉnh dậy rồi.

Lạc Thần vươn một cánh tay ôm lấy cổ hắn.

Lý Mục hôn nàng, dịu dàng triền miên, hồi lâu mới buông ra, hai người trán kề trán, hơi thở hỗn hển, Lạc Thần nghe hắn nói nhỏ bên tai mình:

– A Di ới, cảm ơn nàng.

Lạc Thần mở to mắt, nhìn vào mắt hắn một lát, khóe môi hơi nhướn lên.

– Chàng cảm ơn thiếp chuyện gì ạ?

– Cảm ơn nàng đã hiểu ta.

– Mấy ngày trên đường trở về, ta vẫn luôn suy nghĩ về những lời nàng nói với ta, nàng muốn làm hoàng hậu thiên hạ này.

– A Di, nàng vì thành toàn cho ta, mới muốn ta không phải kiêng dè gì cả, có đúng không?

Lạc Thần cười, ghé lại gần hôn nhẹ hắn, nói:

– Là thiếp muốn hay là chàng muốn, có quan trọng hay không? Chàng vì thiếp đã thoái nhượng rất nhiều rồi. Thiếp từ lâu đã biết, thiên hạ này vốn dĩ không có người nào đủ tư cách quân lâm hơn chàng.

– Lang quân ới, thiếp chờ ngày này đã lâu. Hiện giờ ngày này cuối cùng đã đến, thiếp rất vui.

Lý Mục nhìn nàng chăm chú, từ từ siết chặt cánh tay ôm lấy nàng.

Trời dần dần tối đen, Lý Mục sợ nàng đói đứng lên mặc quần áo, hai người cùng nhau ăn xong cơm tối, Lý Mục cầm tay nàng chậm rãi đi dạo tới bờ sông.

Một vầng trăng sáng từ giữa sông chậm rãi nhô lên, thủy triều dâng cao bên sông, bóng hoa mờ ảo, Lạc Thần tựa vào Lý Mục, ngồi trong đình bên bờ sông nghe tiếng thủy triều lên nơi xa, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh ngày đó mình rơi xuống nước.

Rất lâu rất lâu trước kia, tại nơi dưới chân này, cũng chính cơn thủy triều này đã vô tình nuốt chửng một cô gái đang đi về phía nó.

Nàng bất hạnh cỡ nào và rồi cũng may mắn cỡ nào.

– A Di, nàng đã nghĩ gì vậy?

Lý Mục nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay lên eo nàng, hôn lên mái tóc nàng, mơ hồ hỏi.

Lạc Thần quay sang nhìn người đàn ông dưới ánh trăng sáng tỏ, mỉm cười nói:

– Thiếp đang nghĩ, lang quân của thiếp chẳng những có thể bình thiên hạ mà tương lai còn là một vị quân vương anh minh có thể định thiên hạ.

Lý Mục ngẩn ra, sau đó thì cười hỏi:

– A Di, có chuyện này ta muốn cho nàng biết.

– Quốc hiệu định là “Thành”, ta muốn lấy Trường An làm đô, nàng thấy sao?

Hoàng triều mới đại nhất thống này lấy “Thành” làm quốc hiệu, nghĩ chắc là để ghi nhớ quãng thời gian hai người đã trở thành gia đình lúc ở Nghĩa Thành.

So với Kiến Khang, Trường An Quan Trung quả thực thích hợp làm kinh đô của một nước hơn cả.

Nàng gật đầu, nói:

– Trường trị Vĩnh An, là vì Trường An. Cầu mong Đại Thành từ đây về sau thái bình thịnh thế, không bao giờ đói khát nản lòng. Đúng như tên gọi Trường An, trường trị Vĩnh An.

Lý Mục cười lớn, tiếng cười tràn đầy vui sướng.

Hắn nắm tay nàng đứng ở trong đình hóng gió, mặt hướng về Giang Bắc, nói:

– Từ xưa đến nay, thứ duy nhất còn tồn tại mãi mãi là những ngọn núi hùng vĩ, những dòng sông mùa xuân và vàng trắng mùa thu. Được ông trời ưu ái, để đời này của ta được như ước nguyện, sau này ta sẽ dốc hết sức lực để thiên hạ thái bình, để không có gì phải hối tiếc.

Lạc Thần cười nói:

– Đúng, đúng, bệ hạ là người khai quốc Đại Thành, anh minh thần võ, nói gì cũng đúng cả. Không bằng thiếp thân là người đầu tiên bái kiến bệ hạ nhé, có được không?

Nói xong muốn thật sự hạ bái lại bị Lý Mục bế bổng lên.

– A Di, theo những gì ta vừa nói, còn có một điều nữa cần nói thêm.

Hắn thu lại nụ cười, nét mặt chuyển sang nghiêm trang, nhìn cô gái đang cười ở trong ngực.

– Lý Mục ta, trái tim ta đối với nàng như trăng trên sông, trường tồn mãi mãi. Nếu có kiếp sau, kiếp sau, kiếp sau, kiếp sau, Lý Mục đều nguyện làm chàng thiếu niên được nàng cứu năm ấy.

– A Di ơi, nàng có bằng lòng mỗi một lần đi qua hắn thì lại cứu hắn không?

Lạc Thần nhìn hắn, vành mắt dần dần cay xè nóng bỏng.

Nhìn lại thời gian, ai có thể biết, rằng cái ngoái đầu nhìn lại lơ đãng khi còn bé kia đã tạo nên sợi dây gắn kết không thể chia cắt giữa hai cuộc đời? Mà giờ phút này, lang quân của nàng đang hứa hẹn với nàng về đời đời kiếp kiếp – nếu như trên thế gian này thật sự có đời đời kiếp kiếp, luân hồi không ngừng.

Nàng nắm lấy bàn tay hắn đang đặt trên eo mình, giơ lên, xòe ra từng ngón một rồi đưa đến bên môi mình.

– Bất kể quay lại bao nhiêu lần, thiếp đều bằng lòng.

Nàng nói xong cúi xuống hôn vào lòng bàn tay mang vết sẹo của hắn.

Hết chương 170

Chương 171: Hoàn

Hậu ký một:

Ngày hôm nay, một chiếc xe ngựa cùng với bảy tám tùy tùng dọc theo con đường núi bị tàn phá lâu năm không được tu sửa chậm rãi đi từ Bắc vào Nam.

Khu vực nằm kẹp giữa sông Giang Hoài này từ nhiều năm trước đã từng trở thành chiến trường giằng co giữa Nam Bắc, từng là cảnh tượng xương cốt lộ ra hoang vu, ngàn dặm không có gà gáy. Chiến tranh bây giờ đã lắng xuống, nhưng hai bên đường vẫn vắng tanh hoang vu. Con đường đi về hướng Nam này dọc đường không có lấy một thôn xóm, mãi cho đến ngày hôm nay khi đã đến gần bờ bắc Trường Giang mấy năm gần đây dần dần ổn định xuống mới có bóng dáng dân cư, trên đường đi cũng có thể nhìn thấy bóng dáng thương lữ qua lại.

Buổi trưa, lúc đoàn người này đi ngang qua một thôn tập vô danh ngay ở ngã ba đường thì dừng lại.

Cạnh đường có một quán trà để người qua đường nghỉ chân, chòi được làm bằng hàng rào tre, dưới chòi có mấy tấm chiếu thô sơ, bên trong đã có mấy lữ khách ngồi rồi và có bảy tám người thôn bản địa từ đồng ruộng gần đó tới nghỉ chân. Hai vợ chồng già tóc bạc trắng đang bận rộn pha trà và bưng đồ ăn cho khách, mặt bằng tuy đơn giản nhưng mát mẻ và sạch sẽ dễ chịu.

Người đánh xe ngựa là người đàn ông trung niên đầu đội dấu lạp ăn mặc như người qua đường bình thường nhìn trời, sau đó thấp giọng nói vài câu với người bên trong xe, cửa xe mở ra, có hai người cùng với một đứa bé bước ra khỏi xe.

Người phụ nữ thì mặc quần áo vải, mang khăn trùm đầu, ăn mặc rất bình thường, nhưng mà dung mạo cực kỳ xinh đẹp, sau khi được người đàn ông hẳn là trượng phu đỡ bước xuống xe. Kế đó người đàn ông lại bế một cậu bé rất thanh tú, ba người tính cả tùy tùng đi vào, tìm vị trí trống ngồi xuống.

Hai vợ chồng già thấy có thêm nhiều người tới thì rất vui mừng, tiếp đãi ân cần hiếu khách. Mà người của thôn đang trò chuyện sôi nổi chợt nhìn thấy đoàn người này tuy ăn mặc bình thường nhưng đừng nói nhìn khí chất khác với người thường của một nhà ba người nhìn như chủ nhân kia, mà tùy tùng đi theo người nào cũng đều không giống người thường, thì không dám nói chuyện lớn tiếng nữa, cúi xuống ăn khẩu phần mà sáng sớm đã chuẩn bị sẵn, thỉnh thoảng lặng lẽ nhìn mấy lần.

Người phụ nữ kia cử chỉ tao nhã lịch sự, sau khi ngồi xuống thì lấy khăn cẩn thận lau mồ hôi trán cho cậu bé, thấy cậu há to miệng cần một miếng bánh bột mỳ, rõ ràng là rất đói, một tách trà nóng được đặt trước mặt, bèn thử độ nóng xong mới đưa cho cậu bé kia, ánh mắt nhìn cậu tràn ngập sự dịu dàng của người mẹ.

Người đàn ông cởi đầu lạp xuống, cầm trên tay tạm thời làm quạt vừa quạt nhẹ nhàng cho hai mẹ con ngồi bên vừa chủ động bắt chuyện với người ngồi bàn bên cạnh, hỏi thăm địa danh thôn tập và số lượng hộ gia đình hiện tại.

Mọi người thấy ông luôn nở nụ cười tươi, thái độ thân thiện, dần dần mất đi sự đề phòng sợ hãi, tranh nhau trả lời. Một người nói:

– Nơi này có tên là Lưu Gia Tập. Đi thêm một đoạn nữa là tiến vào quận Cửu Giang. Hiện tại nơi này đã có mấy trăm hộ gia đình, tất cả đều là người dân ở đây đã lần lượt trở về quê cũ sau mấy năm Giang Bắc thái bình. Vùng đất bị bỏ hoang đang dần được trồng lại.

Những người còn lại cũng phụ họa theo.

Sau đó người đàn ông hỏi về vụ thu hoạch, được biết ngoài hai năm trước cuộc sống miễn cưỡng tạm qua thì từ năm ngoái đã bắt đầu có lương thực dư dả, liền gật đầu. Đúng lúc này, có một ông cụ thở dài:

– Tuy là nói như thế nhưng so với lúc đầu nơi đây có mấy ngàn hộ dân thì bây giờ mười hộ cũng chỉ còn lại một hộ. Khi còn bé lão đây đã phải chạy nạn rời đi, nay trở về quê cũ, những thân tộc hàng xóm láng giềng trước kia còn lại có mấy người đâu.

Lời nói của ông cụ gợi lại cho mọi người những ký ức đau buồn trong quá khứ, họ thở dài một lúc, mỗi người kể một câu, tranh nhau mắng chửi lên án những hành vi tội ác chồng chất của Hồ Liêu làm hại Trung Nguyên.

Lại một người nói:

– Hồi trước triều đình phương Nam có Cao tướng công cũng là vị quan tốt vì nước vì dân. Tiếc là ngài ấy không thể hoàn thành công cuộc Bắc phạt mà chúng tôi đều mong đợi. Không có Cao tướng công, may mắn thay lại có Đại Tư Mã. Mấy năm trước tôi chẳng có nơi nào để đi, đành phải đến Nghĩã Thành để sinh sống, cả nhà già trẻ bấy giờ mới may mắn được sống sót. Hiện giờ ở nơi đó vốn đã an gia, khi nghe nói nơi này thái bình bèn trở về đây. Chỉ mong từ nay về sau không có chiến loạn nữa, để cả nhà già trẻ lớn bé của tôi được sống yên ổn, khi chết được nhập phần mộ tổ tiên, là tôi đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

– Lưu Tam nhi, ông còn không biết à? Đại Tư Mã không còn là Đại Tư Mã nữa. Ngài ấy là thiên tử do trời cao phái xuống, có Bạch Hổ hữu thể, nghe nói sắp làm hoàng đế rồi. Chờ Lý Đại Tư Mã làm hoàng đế của thiên hạ chúng ta, những ngày tốt đẹp của chúng ta sẽ thực sự đến!

Cậu bé kia ban đầu bởi vì quá đói cộng thêm những người trong thôn này nói chuyện đặc khẩu âm nơi này nghe không hiểu lắm, nên không để ý đến, đợi khi mọi người đề cập tới Cao tướng công và Lý

Đại Tư mã, ánh mắt nhìn phụ thân mình đột nhiên tỏa sáng, lại nhìn sang mẫu thân, hớn hờ nói:

– Mẫu thân ơi, con nghe hiểu. Cao tướng công và Lý Đại Tư mã họ đang nói có phải chính là...

Người phụ nữ vội đưa tay ra che miệng con trai nhỏ của mình lại lắc đầu khẽ với cậu. Thấy cậu không hiểu nhìn mình, bèn cúi sát bên tai cậu nói:

– Tiểu Thất đoán đúng rồi, Cao tướng công mà họ nói chính là cha con. Lý Đại Tư mã chính là tỷ phu của Tiểu Thất đó. Nhưng con đã quên mẹ từng dạy con gì rồi à?

Cậu bé vội vàng lặng lẽ nhìn xung quanh, may mắn thay những người đó quá phấn khích nên không ai chú ý đến những gì cậu vừa thốt ra, cậu có chút ngượng ngùng thì thầm vào tai mẹ.

– Trước mặt người ngoài không được phép tùy tiện nhắc đến quan hệ giữa con và tỷ phu. Con nhớ ạ.

Người phụ nữ mỉm cười.

– Mẹ ơi, có phải chúng ta sắp về đến nhà rồi phải không ạ? Con lớn thế này rồi mà chưa gặp mặt a tỷ với tỷ phu nữa ạ, còn chưa thấy Trường Giang mà mẹ kể cho con nghe. Ước gì đến nhanh hơn thì tốt quá.

– Con muốn gặp họ lắm. Còn nữa, con cũng muốn nhìn thấy Trường Giang trông như thế nào.

Cậu dừng một chút, lại trịnh trọng nói thêm.

Người phụ nữ này là Tiêu Vĩnh Gia, mang theo Tiểu Thất cùng với Cao Kiệu đang trên đường trở về phương Nam, vừa rồi đi ngang qua nơi đây muốn thư giãn một chút sau một chặng đường dài ngồi trên xe ngựa, cho nên đã xuống dưới nghỉ ngơi, bất giác nghe Tiểu Thất

nói ra nguyện vọng của cậu như thế, lại thấy vẻ mặt ngây ngô non nớt của cậu và trong đôi mắt sáng trong thuần khiết của cậu đầy vẻ chờ mong nhìn mình, thì không khỏi nhớ lúc tới thời điểm hai mẹ con bị cầm tù, để giải tỏa nỗi cô đơn, bà đã miêu tả rất nhiều lần cảnh tượng bao la hùng vĩ của Trường Giang chia cắt Nam Bắc chảy qua Kiến Khang cho cậu nghe, trong lòng không khỏi tràn đầy cảm xúc khó tả.

Bà đưa tay xoa đầu con trai nhỏ, dịu dàng nói:

– Mấy người a tỳ cũng đang mong chờ được gặp Tiểu Thất lắm đó. Chúng ta đi thêm mấy ngày nữa là sẽ sớm đến được sông Trường Giang thôi con ạ.

Tiểu Thất hai mắt tỏa sáng, mừng rỡ gật đầu.

Trong khi hai mẹ con đang nói chuyện thì không khí trong quán trà trở nên nóng lên vì chủ đề vừa rồi. Mọi người sôi nổi quay sang tiểu thương, nói họ đi lại nhiều nơi, dạo gần đây có tin tức gì mới mẻ không. Một tiểu thương trong đó nói:

– Mọi người hỏi tôi là hỏi đúng người rồi đấy. Mấy ngày trước tôi có đi Kiến Khang, không ai biết rõ tin tức ở nơi đó hơn tôi đâu.

Tiêu Vĩnh Gia lắng nghe.

Tiểu thương kia bắt đầu kể lại tin tức mà mình đã nghe được cách đây vài ngày.

Khi Lý Mục tiến vào Kiến Khang, trong thành náo nhiệt, dân chúng phấn khởi sôi trào như thế nào. Những quan viên Ngưu triều đó sống sót sau tai nạn đã khom lưng uốn gối, ra khỏi thành nghênh đón ra sao.

Đêm hôm đó, trong hoàng cung xảy ra một trận hỏa hoạn rất lớn, đã kinh động đến toàn bộ người dân trong thành Kiến Khang, ngày hôm sau tin tức được lan truyền, thái hậu bị thiêu chết ở trong cung.

Người đàn ông này đã đi buôn bán trao đổi hàng hóa khắp nơi trong nhiều năm, mồm mép tất nhiên trôi chảy, miêu tả một cách sinh động như thật, như là mình đã tận mắt nhìn thấy, những người trong quán trà càng nghe càng hăng say mê mẩn, theo câu chuyện kể của ông ta, có người thì chờ mong, có người thì cười nhạo khinh thường khi nghe được tin vị thái hậu kia đã chết cháy trong cung. Sau một hồi im lặng ngẩn ngui, có người khẽ lẩm bẩm một câu “Chắc là thiên hỏa nhận người rồi”, kể đó lại phẩn chấn vây lấy tiểu thương kia muốn hỏi càng nhiều tin tức mới về tân triều.

Mặc dù Tiêu Vĩnh Gia từ lâu đã rất xem trọng về việc Lý Mục lên ngôi, trước đó vẫn luôn thư từ qua lại với con gái, con gái cũng thường dùng lời lẽ kính cẩn chứng minh sự việc đó với mình. Bà từ lâu đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Nhưng cũng chính vào lúc này, bà mới biết được những diễn biến gần đây, đặc biệt là cái chết của Cao Ung Dung qua miệng của tiểu thương thì vô cùng bất ngờ, nhất thời ngũ vị tạp trần. Bà sững sờ một lát bèn nhìn sang trượng phu, thấy nụ cười vẫn luôn ở trên mặt ông dần biến mất, ánh mắt ngưng trọng, như là có chút suy nghĩ, lúc đó không nói gì cả, ngồi thêm một lát thì trả tiền trà nước cho đôi vợ chồng già kia, đoàn người đứng lên rời khỏi quán.

Bà trở lại bên xe ngựa, nhìn trượng phu bế Tiểu Thất trở lại trong xe lại quay đầu lại về phía mình chìa tay ra muốn đỡ bà đi lên. Bà lạnh lẽo nắm lấy tay ông, thấp giọng nói:

– Có phải mình vẫn không buông bỏ được chuyện trước kia không?

Cao Kiệu ngẩn ra, nhìn thê tử một lát, bỗng cất tiếng cười to.

– Năm xưa việc ta không làm được Lý Mục đã hoàn thành rồi. Giờ ta lại đón được nàng và Tiểu Thất. Tâm nguyện của ta đều đã được bù đắp, ta còn gì mà không buông bỏ được, có gì mà tiếc nuối. Vừa rồi ta chỉ bị những lời kể của người trong thôn mà xúc động, nhớ lại nửa đời trước mà trong lòng thấy cảm khái mà thôi.

Tiêu Vĩnh Gia biết hoàng triều Đại Ngu có ý nghĩa thế nào với trượng phu, từ mức độ nào đó mà nói, thậm chí còn có nhiều ràng buộc hơn cả mình, vừa rồi nhìn thấy thần sắc của ông vốn có chút băn khoăn, nay nghe được tiếng cười sảng khoái của ông, không hề có chút tâm tư gì, bấy giờ mới yên tâm, mỉm cười nói:

– Như thế thì tốt. Chúng ta lên đường đi.

Tiêu Vĩnh Gia lên xe ngựa, một lát sau, chợt nghe giọng nói non nớt nói:

– Mẹ ời, gặp a tỷ xong rồi thì chúng ta sẽ đi đâu ạ?

Bà ôm con trai yêu vào lòng, cười dịu dàng nói:

– Về sau cả nhà chúng ta sẽ không xa nhau nữa. Cha mẹ sẽ đưa con về quê, trồng rau trồng hoa, cha dạy con viết chữ luyện võ, lớn lên rồi con sẽ trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, có được không con yêu?

Hai mắt Tiểu Thất sáng long lanh, gật đầu thật mạnh.

Con đường dần dần trở nên bằng phẳng hơn, cỗ xe phóng đi về phía trước.

.....

Hậu ký hai:

Kiến Khang.

Hai cánh cửa ngôi nhà cũ của Lục thị vừa được quét sơn đen, dưới ánh nắng, mặt tiền trông sáng sủa và cao lớn, như thể chỉ sau một đêm khôi phục lại vẻ huy hoàng và khí phái trước đây. Nhưng khi đến gần, không khó để phát hiện ra hai con sư tử đá ngồi xồm ở cửa nhiều năm vẫn còn vết lõm do quân nổi dậy dùng dao, rìu chém khi đến cướp bóc, một con sư tử đá còn bị khuyết một bên tai, đặt trên

phông nền là hai cánh cửa mới chói lóa phía sau, khí tức suy tàn từng tồn tại trong một gia đình giàu có đã mất đi vẻ huy hoàng ngày càng có mặt khắp nơi.

Lục Giản Chi bước lên thềm đá, đi vào cửa lớn, đi qua đại sảnh vắng lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng bước chân của chính mình, nhìn người hầu ở bên kia nghe xong liền chạy ra chào đón, trước mặt chàng hiện lên một hình ảnh mơ hồ lúc còn thiếu niên, khung cảnh Lục gia đang ở thời kỳ hưng thịnh.

Khi đó dật hoa trên gấm, gian phòng ngoài này ngày ngày từ sớm đến tối đều có khách tới thăm nườm nượp.

Mà nay đại bộ phận nô bộc trước kia của Lục gia nay đã tan tác, hoặc là tự bỏ trốn, hoặc là bị đuổi đi, số ít những người còn lại đều là những người già.

Với một nụ cười trên môi, chàng gật đầu về phía những người hầu già đang run rẩy lệ nóng tuôn trào quỳ xuống trước mặt, rồi bước qua đình viện đã lâu không được chăm sóc và thăm thực vật bừa bộn, trở về nơi ở cũ của mình, đẩy cánh cửa thư phòng cũ kỹ bám đầy mạng nhện ở góc phòng ra.

Trời dần tối, chàng ngồi một mình trước án.

Một tia nắng chiều chiếu qua cửa ra vào và cửa sổ đang mở, soi rõ thư thỉnh mệnh mà chàng vừa viết xong ở trên bàn.

Ngày mai là ngày diễn lễ khai quốc hoàng triều Đại Thành.

Một hoàng triều đại nhất thống mới chấm dứt thời kỳ loạn thế đã xuất thế như vậy.

Lục Giản Chi biết, Lý Mục đăng cơ làm hoàng đế sẽ trở thành một vị minh chủ anh minh. Vùng đất đầy sự tàn phá sẽ dần lấy lại sức sống, người trong thiên hạ sẽ bắt đầu có một cuộc sống ổn định kể từ bây giờ.

Chỉ vài ngày trước, đã có tin đồn rằng Lý Mục quyết định áp dụng chế độ kiểm tra phân khoa, không giới hạn dòng dõi, để thay thế hoàn toàn chế độ tiến cử quan viên đã được áp dụng hàng trăm năm.

Tin tức vừa truyền ra, con cháu sĩ tộc đều chán nản, trái ngược với phản ứng của họ, dân chúng khắp phố phường hân hoan đi truyền cho nhau nghe.

Tất cả phong lưu và vinh quang năm xưa đã kết thúc theo triều đại cũ, giống như hai cánh cửa của Lục trạch kia, dù cho có sơn lại cho mới thì cũng không thể nào khôi phục lại vẻ huy hoàng trước đây.

Đối với Lục Giản Chi, chuyện ngày xưa chẳng có gì đáng lưu luyến cả.

Chàng ngồi một mình trong ánh hoàng hôn hồi lâu, đưa mắt nhìn về góc phòng, nhìn chăm chú một lúc rồi đứng dậy bước tới, chậm rãi mở hộp cầm đầy bụi bặm, theo bản năng mà ngón tay vô thức gảy lên dây đàn.

Các dây đàn không tạo ra giai điệu mà lẽ ra chúng phải có – bởi vì chúng không được lên dây trong một thời gian dài, cầm huyền đã lỏng, phát ra những âm thanh trầm và khàn đục, như thể đang rất cần chàng siết chặt các trụ dây lại.

Chàng hoảng hốt một hồi, cuối cùng nhớ ra rằng đây dường như là giai điệu mà mình từng với nàng ở bên dòng suối cách một bức tường ngăn mà tấu lên.

Chàng không đàn nữa, khi bàn tay dừng lại ở trên cầm huyền, tường ngăn bỗng nhiên có những âm thanh ầm ĩ truyền đến.

Chàng đi qua.

Là đệ đệ Lục Hoán Chi của mình đang tranh trấp với một lão bộc.

Qua mấy ngày nữa, tòa trạch này cũng sẽ đổi chủ, chàng sẽ mang Lục Hoán Chi rời khỏi nơi này. Lão bộc vẫn luôn chăm sóc cho Lục Hoán Chi đang thu dọn đồ đạc, cũng không biết đã động vào cái gì mà khiến cho Lục Hoán Chi không vui, sau một trận ầm ĩ, gã cầm chặt tờ giấy kia gào khóc lên, uất ức khổ sở giống như một đứa trẻ.

Nằm trên giường mấy năm, sau khi tỉnh lại gã liền trở nên như thế này, ngây ngốc, nói năng không rõ ràng, lão bộc đã quá quen rồi nên không thấy lạ, chỉ biết dỗ dành, thấy Lục Giản Chi tới mới bấm báo lại, nói:

– Đại công tử xem đi, chỉ một tờ giấy rách thôi, lão nô vừa rồi thu dọn nhà vô tình động phải, nhị công tử liền nói tôi cướp đồ của mình, cứ ầm ĩ lên, còn nói không biết lão nô, cứ đòi đuổi lão nô đi.

Ông ta thở ngắn than dài, vẻ bất đắc dĩ.

Từ lúc Lục Hoán Chi tỉnh lại không nhận ra bao nhiêu người, may mắn thay gã vẫn nhớ huynh trưởng của mình. Lục Giản Chi đi lên đỡ gã.

Nhìn thấy huynh trưởng tới, cảm xúc của Lục Hoán Chi mới bình phục một chút. Lục Giản Chi hỏi gã về tờ giấy, Lục Hoán Chi nhìn lom lom bốn phía, bấy giờ mới cẩn thận chìa tờ giấy ra, ngây ngốc nói:

– Đại huynh xem này, đây là thư mà A Di từng viết cho đệ đó. Muội ấy cũng thích đệ đó nha. Đệ phải bảo quản cho tốt, không thể đánh mất được. Ngộ nhớ ngày nào đó muội ấy nhớ đến đệ, muốn tới tìm đệ, nếu đệ không lấy thứ này ra, muội ấy tức giận thì phải làm sao.

Lục Giản Chi chỉ nhìn lướt qua một cái liền sửng sốt.

Đó là một trang lót được xé ra từ bản cầm phổ, sứ thanh phần tiên, trên đó có một vài chữ viết ít ỏi.

Đó là một khúc cầm phổ mà rất lâu trước kia, khi chàng lần đầu rời khỏi Kiến Khang đi Giao Châu đã bị ốm một trận nặng liên miên, nàng đã gửi cho chàng, nói với chàng, nếu thế sự không như ý, xin hãy buông bỏ nỗi lòng, gửi gắm vào nơi chốn trời cao biển rộng.

Cầm phổ đã từng được chàng trân trọng giữ gìn, về sau lại bị đệ đệ Lục Hoán Chi trộm đi, kể đó thì không bao giờ tìm thấy nữa.

Chàng đoán rằng nó có thể đã biến mất mãi mãi, giống như quá khứ như sương mù đã biến mất không dấu vết, nhưng chàng không ngờ rằng ở đây hôm nay, chàng lại thực sự nhìn thấy lại trang tiêu đề chưa hoàn chỉnh này.

Chàng phục hồi tinh thần lại, mỉm cười, kiên nhẫn dỗ dành Lục Hoán Chi, cho đến khi gã lau nước mắt nín khóc mỉm cười.

Màn đêm dần dần buông xuống, đêm đã khuya.

Trong thư phòng chưa châm ánh nến, đen nhánh.

Ánh trăng trắng nhạt chiếu vào qua cửa sổ đang mở, chiếu sáng đường nét mờ hồ của tờ giấy trên án.

Lục Giản Chi cuối cùng đứng lên lại đi đến trước giá cầm, mò mẫm trong bóng tối, dùng ngón tay chậm rãi chạm vào các trụ dây, cuối cùng chỉnh dây.

Chàng ngồi sau cây đàn cầm, hai tay đặt trên dây đàn, bản nhạc kèm theo trang lót kia tuôn ra từ dưới ngón tay chàng như dòng nước chảy.

Một khúc kết thúc, dư âm không dứt.

Chàng ngồi im lặng trong bóng tối hồi lâu, cuối cùng đứng dậy, quay lại trước án, thắp nến lên, đặt mảnh giấy lại gần ngọn lửa rồi châm lửa. Ngọn lửa đốt cháy tờ giấy, tờ giấy cuộn lại từ từ bị nuốt chửng, chiếu sáng khuôn mặt của Lục Giản Chi.

Chàng nhìn dòng chữ dần dần biến mất trong ánh lửa, ánh sáng và bóng tối của một cặp ngọn lửa nhảy múa trong mắt chàng.

Chàng đã nghĩ kỹ rồi, đợi tân triều lập xong, chàng sẽ dâng tấu hy vọng có thể đi Giao Châu, quay về nơi đó làm thái thú.

Lúc trước khi mà rời đi không một chút lưu luyến gì, chàng chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình lại muốn quay trở lại.

Mà ngay nhớ lại, chàng dường như rất hoài niệm về đỉnh đồi nhỏ sau phủ thái thú nơi chàng thường leo lên một mình với cây đàn cầm kia.

Mỗi người đều có con đường trở về của riêng mình.

Chàng biết, nơi đó chính là con đường trở về của mình.

Làm một thái thú thái bình nơi biên thù, lúc nhàn nhã thì mang cầm lên núi, thỉnh thoảng nhớ đến quá khứ thì nhìn về phương xa nơi không thấy được kia, biết nàng nắm tay người nàng yêu một đời mạnh khỏe hạnh phúc, với chàng mà nói thế là đủ rồi.

Hậu ký ba:

Tân đế đăng cơ, chiếu thư lập quốc Đại Thành cũng chọn ngày dời đô về Trường An, trong một đêm được thông báo đến quan viên các bộ nha thự Kiến Khang, rồi lại được khoai dịch phát ra ngoài, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã truyền khắp đại giang nam bắc.

Năm Thần Nguyên thứ nhất, ngày mười sáu tháng Năm, cổng nam Chu Tước Môn dẫn vào hoàng cung mở ra, trên quảng trường tứ phương phía trước cửa Thần Nguyên Môn đã được nguyên Đại Tư Mã đổi tên, có kinh quan từ thất phẩm đến dưới tứ phẩm xếp hàng đứng đầy đủ ở đó.

Xương Hòa Môn bên trái mở ra, một hàng quan văn Tả Tướng Thạo, Phụng Vệ mặc triều phục đầu đội vũ quan từ trong cửa đi ra.

Đông Dương Môn bên phải cũng đồng thời mở ra, đám người Cao Dận, Tôn Phóng Chi, Lục Giản Chi, Đới Uyên cũng từ trong cửa đi ra.

Đây là những quan viên Đại Thành trên tứ phẩm, có đến từ Trường An, mấy năm nay vẫn luôn đi theo Lý Mục đông chinh tây chiến, cũng có cự thần tiền triều. Ngày hôm nay bất luận xuất thân, chỉ xếp hàng theo thứ tự văn võ và cấp bậc, điều này trùng khớp với phương thức tuyển chọn quan chức trong triều đại mới được đồn đại trước đây.

Tiếp theo, một đội Vũ Lâm Quân và một đội Túc Vệ Quân được lựa chọn và tổ chức lại từ sau hai cánh cổng cùng đi đến quảng trường và xếp hàng hai bên lối đi.

Binh lính đầu đội kim khôi, trên người mặc giáp sắt, người nào cũng đĩnh đạc uy nghiêm, oai phong凛冽.

Mọi người mặt hướng về Thần Nguyên Môn, vẻ mặt trịnh trọng, ánh mắt không chớp, kính cẩn chờ đợi vị tân đế từ trong cổng bước ra và tuyên bố lên ngôi.

Giờ Thìn, khi tia nắng đầu tiên của buổi sáng tình cờ chiếu lên mái ngói trắng men của Thần Nguyên Môn, phản chiếu ánh sáng vàng rực rỡ. Thần Nguyên Môn từ từ mở ra hai bên.

Mọi người lập tức quỳ xuống trước cửa. Vô số cặp mắt nhìn vào hai cánh cửa đang mở.

Cánh cửa cuối cùng đã được mở ra hoàn toàn, cao lớn và uy nghiêm.

Đằng sau cửa ra vào, là từng tòa cung điện thâm sâu hơn. Nhưng sau cánh cửa, vị tân đế mà họ chờ đợi vẫn chưa xuất hiện.

Mọi người đều sửng sốt, nhưng ngay sau đó, đám người quỳ gối trước nhất Tể Thạo cùng Cao Dận đã thay đổi phương hướng đồng loạt hướng về một hướng khác một lần nữa quỳ xuống.

Với tiếng xe ngựa ầm ầm phía sau, những quan viên còn lại sửng sốt quay lại, cuối cùng cũng phản ứng lại.

Thì ra tân đế không ở sau Thần Nguyên Môn mà là ngồi ngựa liền đi tới nơi này.

Cao Hoàn mặc áo giáp sáng như tuyết mảy kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, cùng với Lý Hiệp đi song song cưỡi ngựa dẫn đầu một đội nhân mã phía sau đi theo, đội ngũ tiến lên, phát ra những tiếng bước chân chinh tề.

– Bách quan cung nghênh tân quân thánh giá!

Cậu uy phong凛冽, âm thanh phát ra rất hùng hậu, truyền khắp mỗi một góc của quảng trường trước Thần Nguyên Môn.

Mọi người lập tức chuyển hướng, hướng về nơi đó quỳ lạy xuống.

Trên quảng trường, ngoại trừ tiếng ủng xào xạc dưới chân, chỉ còn lại sự im lặng trang nghiêm. Ngựa liền dừng lại. Cao Hoàn lưu loát nhảy xuống ngựa, bước nhanh tiến lên, cùng Lý Hiệp một trái một phải mở cửa xe ra.

Lý Mục từ trong xe bước xuống, xuất hiện ở trước mặt triều thần.

Hắn cưỡi miện cưỡi phục, đầu đội huyền biểu chu lý, trước sau là đế vương miện thập nhị lưu, trên người mặc cưỡi phục đế vương thập nhị chương của nhật nguyệt tinh sơn, dáng vẻ trang nghiêm khí thế phi phàm, thể hiện đầy đủ quyền lực của hoàng đế.

Ngay giây phút hắn xuất hiện, tất cả quan viên đều cúi đầu quỳ lạy, không dám nhìn thẳng vào hắn.

– Bệ hạ vạn tuế, vạn vạn tuế!

Mọi người không hẹn mà cùng đồng thanh hô to, nín thở chờ hắn đi qua đường cấm đi đến Thần Nguyên Môn.

Thế nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng khiến ai nấy cũng đều giật mình đã xảy ra.

Lý Mục cũng không đi thẳng về phía trước mà là xoay người chìa tay về phía thùng xe, nắm lấy một bàn tay nhỏ nhắn, kế đó, cẩn thận đỡ lấy nàng từ trong ngực liễn bước xuống.

Bách quan lại ngẩng lên, bởi vì một màn này sững sờ.

Lạc Thần mặc hậu phục, trên mặt nở nụ cười, xuất hiện ở trước mặt mọi người. Hậu phục trên người nàng dày nặng nhiều tầng, nhưng cũng không che được bụng nhỏ hơi nhô lên của nàng.

Vị hoàng đế khai quốc của Đại Thành Lý Mục đã nắm tay hoàng hậu của hắn, dưới ánh mắt chú ý của bách quan hai bên, cất bước thông thả đi về phía Thần Nguyên Môn.

Hết chương 171 (Hoàn)